

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

PLATO'S REPUBLIC

JOWETT AND CAMPBELL

HENRY FROWDE, M.A.
PUBLISHER TO THE UNIVERSITY OF OXFORD

LONDON, EDINBURGH, AND NEW YORK

100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200

PLATO'S REPUBLIC

THE GREEK TEXT

EDITED, WITH NOTES AND ESSAYS

BY THE LATE

B. JOWETT, M.A.

MASTER OF BALLIOL COLLEGE

REGIUS PROFESSOR OF GREEK IN THE UNIVERSITY OF OXFORD

DOCTOR IN THEOLOGY OF THE UNIVERSITY OF LEYDEN

AND

LEWIS CAMPBELL, M.A., LL.D.

HONORARY FELLOW OF BALLIOL COLLEGE

EMERITUS PROFESSOR OF GREEK IN THE UNIVERSITY OF

ST. ANDREWS

IN THREE VOLUMES

VOL. I. TEXT

WITH A FACSIMILE

Oxford

AT THE CLARENDON PRESS

1894

H

**LIBRARY OF THE
LELAND STANFORD JR. UNIVERSITY.**

Q.52055

JUN 1941

Oxford

PRINTED AT THE CLARENDON PRESS

BY HORACE HART, PRINTER TO THE UNIVERSITY

CONTENTS OF VOL. I

	PAGES
PREFACE	vii-xv
TEXT OF THE REPUBLIC	1-465
CORRIGENDA	466
INDEX	467-490

**LIBRARY OF THE
LELAND STANFORD JR. UNIVERSITY.**

Q.52055

300 100

Oxford

PRINTED AT THE CLARENDON PRESS

BY HORACE HART, PRINTER TO THE UNIVERSITY

CONTENTS OF VOL. I

	PAGES
PREFACE	vii-xv
TEXT OF THE REPUBLIC	1-465
CORRIGENDA	466
INDEX	467-490

PREFACE

THIS work is the retarded fulfilment of the late Professor Jowett's part in a scheme which he projected soon after his appointment to the Chair of Greek in 1855, when he made arrangements for an Oxford edition of the chief Dialogues of Plato. The first instalment of this undertaking, Mr. Poste's *Philebus*, appeared in 1860. It was followed by the *Theaetetus* (1861) and the *Sophistes* and *Politicus* (1867) by myself. The *Apology of Plato* by James Riddell, with his *Digest of Platonic Idioms*, was published posthumously in the latter year. Mr. Riddell had likewise undertaken to edit the *Crito*, *Phaedo*, and *Symposium*, on the last of which he was actively engaged shortly before his lamented death. Other great dialogues had been parcelled out to several of Professor Jowett's former pupils: e.g. the *Phaedrus* to W. Y. Sellar, the *Gorgias* and *Protagoras* to Sir A. Grant, the *Timaeus* to H. J. S. Smith,—all of whom have passed away. Mr. Jowett himself undertook the *Republic*, on which he had frequently

PREFACE

THIS work is the retarded fulfilment of the late Professor Jowett's part in a scheme which he projected soon after his appointment to the Chair of Greek in 1855, when he made arrangements for an Oxford edition of the chief Dialogues of Plato. The first instalment of this undertaking, Mr. Poste's *Philebus*, appeared in 1860. It was followed by the *Theaetetus* (1861) and the *Sophistes* and *Politicus* (1867) by myself. The *Apology of Plato* by James Riddell, with his *Digest of Platonic Idioms*, was published posthumously in the latter year. Mr. Riddell had likewise undertaken to edit the *Crito*, *Phaedo*, and *Symposium*, on the last of which he was actively engaged shortly before his lamented death. Other great dialogues had been parcelled out to several of Professor Jowett's former pupils: e.g. the *Phaedrus* to W. Y. Sellar, the *Gorgias* and *Protagoras* to Sir A. Grant, the *Timaeus* to H. J. S. Smith,—all of whom have passed away. Mr. Jowett himself undertook the *Republic*, on which he had frequently

lectured as a College Tutor, and which he had made the subject of his first course of lectures before the University. The Commentary had been well begun when the demand for the second edition of his work on St. Paul's Epistles and the publication of *Essays and Reviews* diverted his energies for a time. When he resumed his notes on the *Republic*, about the year 1863, his design, as often happened with him, had expanded :—

‘Greek puts already on either side
Such a branch-work forth as soon extends
To a vista opening far and wide.’

The text and notes were to be accompanied not only with an Essay on Textual Criticism, but with a complete analysis of Plato's writings. This had in fact been executed and laboriously revised, when (about 1865) Prof. Jowett became dissatisfied with the plan, and resolved that there must be not only an analysis, but a translation, at least of the *Republic*. Before this had far advanced he had conceived a new design, that of a complete translation of the Platonic Dialogues, which was completed, with the Introductions, in 1871. Thus the outgrowth superseded the original work, and the task of translation occupied the years from 1865 to 1870, when Professor Jowett became Master of Balliol. Having successfully translated one Greek Classic, he could not refrain from applying his skill to Thucydides and Aristotle. Both occupied him far longer than he anticipated.

Meanwhile the Commentary on the *Republic* remained more or less in abeyance. But it was never wholly abandoned, and had been copied and revised, and again copied more than once, when in the year 1875 he took me into partnership with a view to completing the edition. Both before and after this the Commentary passed several times between us. A plan was now agreed upon for the preparation of a series of Essays. The text, with select various readings, was printed after the proofs had been submitted to the Master, the notes were once more written out and criticized on both sides, and he revised them with a view to final transcription. He had all but completed this revision in the summer before he died, and in September 1893, he solemnly gave the work into my hands.

In endeavouring to carry out Professor Jowett's last wishes, I have used what I hope is not too bold a discretion. I have not in every case left the notes exactly as I found them. Some things which he had cancelled I have ventured to restore; in a few cases, where it seemed worth while, adding my own initials. In other places where our opinions differed, I have left a duplicate note, again subjoining the initials. Such differences chiefly turn, as might be expected, on points of textual criticism. Professor Jowett's attitude on this subject is well known. To the last he was keenly desirous to get rid of the 'curse of conjectural emendation.' While sharing his distrust

lectured as a College Tutor, and which he had made the subject of his first course of lectures before the University. The Commentary had been well begun when the demand for the second edition of his work on St. Paul's Epistles and the publication of *Essays and Reviews* diverted his energies for a time. When he resumed his notes on the *Republic*, about the year 1863, his design, as often happened with him, had expanded :—

‘Greek puts already on either side
Such a branch-work forth as soon extends
To a vista opening far and wide.’

The text and notes were to be accompanied not only with an Essay on Textual Criticism, but with a complete analysis of Plato's writings. This had in fact been executed and laboriously revised, when (about 1865) Prof. Jowett became dissatisfied with the plan, and resolved that there must be not only an analysis, but a translation, at least of the *Republic*. Before this had far advanced he had conceived a new design, that of a complete translation of the Platonic Dialogues, which was completed, with the Introductions, in 1871. Thus the outgrowth superseded the original work, and the task of translation occupied the years from 1865 to 1870, when Professor Jowett became Master of Balliol. Having successfully translated one Greek Classic, he could not refrain from applying his skill to Thucydides and Aristotle. Both occupied him far longer than he anticipated.

Meanwhile the Commentary on the *Republic* remained more or less in abeyance. But it was never wholly abandoned, and had been copied and revised, and again copied more than once, when in the year 1875 he took me into partnership with a view to completing the edition. Both before and after this the Commentary passed several times between us. A plan was now agreed upon for the preparation of a series of Essays. The text, with select various readings, was printed after the proofs had been submitted to the Master, the notes were once more written out and criticized on both sides, and he revised them with a view to final transcription. He had all but completed this revision in the summer before he died, and in September 1893, he solemnly gave the work into my hands.

In endeavouring to carry out Professor Jowett's last wishes, I have used what I hope is not too bold a discretion. I have not in every case left the notes exactly as I found them. Some things which he had cancelled I have ventured to restore; in a few cases, where it seemed worth while, adding my own initials. In other places where our opinions differed, I have left a duplicate note, again subjoining the initials. Such differences chiefly turn, as might be expected, on points of textual criticism. Professor Jowett's attitude on this subject is well known. To the last he was keenly desirous to get rid of the 'curse of conjectural emendation.' While sharing his distrust

of *adversaria*, and quite ready to face the obloquy which he anticipated as a consequence of his views, I have been led to draw the line of probability not quite so close to the consent of the MSS. The Essays on this subject in vol. ii. pages iii to xxix, and 67 to 131, will make our relative positions clear. Professor Jowett's Essay was unfortunately never completed. It is printed as he left it, together with some brief excursions or digressions which had grown out of the Commentary, and would have been expanded into finished essays if he had lived. For the remainder of the second volume I am mainly responsible, but the Essays were undertaken at Professor Jowett's instance, and have been revised in the light of his criticisms.

The text had been mostly printed off before I had an opportunity of personally confronting the chief MS., Paris. 1807 (Bekker's A). There is consequently some discrepancy between the various readings selected from Bekker, Schneider, Stallbaum, and Baiter, and the exact readings of Par. A, a collation of which will be found on pp. 132-145 of vol. ii. For this inequality, which has been inevitable under all the circumstances, I have to crave the indulgence of the reader. Professor Jowett's Commentary was originally founded on that of Stallbaum, with frequent reference to Schneider, but, as time went on, he relied more and more upon his own judgement and familiarity with Plato. As the notes now stand, it is impossible

to say how much is due in substance to either editor, but the form is chiefly Professor Jowett's; and the general remarks on philosophy and life are almost without exception the Master's own.

For a collation of the two Venetian MSS. Π and Ξ thanks are due to Signor Castellani, and for that of the Cesena MS. (M), not previously collated, to Signor E. Rostagno. See vol. ii. pp. 152-164.

Special thanks are also due to M. Omont, of the National Library, Paris, for his prompt kindness in permitting a photograph to be taken of the page of the chief MS., which is reproduced on the frontispiece of this volume. It corresponds to a portion of pp. 503 A-504 B of the edition of Stephanus, and is of the exact size of the original. A few remarks upon this page by way of an 'object-lesson' for students may be not unacceptable.—I regret to have to call attention in the first place to some lead-pencil marks with which the margin has been disfigured. They are the work of some collator who has studiously collected all peculiarities of breathing and accentuation. One of Sheridan's characters says of a fellow-subscriber to a circulating library, 'she has a most observing thumb.' My precursor's pencil had a most observing point. Neglecting these eyesores, consider the horizontal mark occurring here and there on the left-hand margin of each column. This is the *paragraphus*, which in drama and dialogue indicates a new speaker.

of *adversaria*, and quite ready to face the obloquy which he anticipated as a consequence of his views, I have been led to draw the line of probability not quite so close to the consent of the MSS. The Essays on this subject in vol. ii. pages iii to xxix, and 67 to 131, will make our relative positions clear. Professor Jowett's Essay was unfortunately never completed. It is printed as he left it, together with some brief excursions or digressions which had grown out of the Commentary, and would have been expanded into finished essays if he had lived. For the remainder of the second volume I am mainly responsible, but the Essays were undertaken at Professor Jowett's instance, and have been revised in the light of his criticisms.

The text had been mostly printed off before I had an opportunity of personally confronting the chief MS., Paris. 1807 (Bekker's A). There is consequently some discrepancy between the various readings selected from Bekker, Schneider, Stallbaum, and Baiter, and the exact readings of Par. A, a collation of which will be found on pp. 132-145 of vol. ii. For this inequality, which has been inevitable under all the circumstances, I have to crave the indulgence of the reader. Professor Jowett's Commentary was originally founded on that of Stallbaum, with frequent reference to Schneider, but, as time went on, he relied more and more upon his own judgement and familiarity with Plato. As the notes now stand, it is impossible

to say how much is due in substance to either editor, but the form is chiefly Professor Jowett's; and the general remarks on philosophy and life are almost without exception the Master's own.

For a collation of the two Venetian MSS. Π and Ξ thanks are due to Signor Castellani, and for that of the Cesena MS. (M), not previously collated, to Signor E. Rostagno. See vol. ii. pp. 152-164.

Special thanks are also due to M. Omont, of the National Library, Paris, for his prompt kindness in permitting a photograph to be taken of the page of the chief MS., which is reproduced on the frontispiece of this volume. It corresponds to a portion of pp. 503 A-504 B of the edition of Stephanus, and is of the exact size of the original. A few remarks upon this page by way of an 'object-lesson' for students may be not unacceptable.—I regret to have to call attention in the first place to some lead-pencil marks with which the margin has been disfigured. They are the work of some collator who has studiously collected all peculiarities of breathing and accentuation. One of Sheridan's characters says of a fellow-subscriber to a circulating library, 'she has a most observing thumb.' My precursor's pencil had a most observing point. Neglecting these eyesores, consider the horizontal mark occurring here and there on the left-hand margin of each column. This is the *paragraphus*, which in drama and dialogue indicates a new speaker.

Passing the eye along the line you will find a corresponding mark like a colon (:); these are the notes by which every change of speakers is distinguished. Where there are two changes in one line, there are two of the colon-marks, but only one marginal indication.—Next to be considered are the readings in this passage—

(1) vi. 503 A παρακαλυπτομένου (col. 1, ll. 5 and 6). Bekker's quotation is ' παρακάμπτεισθαι fortasse A.' Dübner in correcting Bekker repeated a part of his mistake, by asserting that A read παρακαλύπτεισθαι not παρακάμπτεισθαι. The division of the word between two lines may have occasioned this as well as some other errors of collation. Such division is made frequent by the narrowness of the column, holding only from seventeen to twenty-two letters.

(2) 503 B (col. 1, ll. 21 and 22) διεσπασμένη. Cobet unaccountably asserted that Par. A here read διεσπασμένα. This latter is the reading of Stephanus (misled by Ficinus), but amongst MSS. appears to be confined to *v* α, both late and of inferior authority.

(3) 504 B (col. 2, ll. 42 and 43) ἔλλειπῇ. A constant itacism, which collators have not thought worth noticing.

Breathings and Accentuation. Col. 1, l. 3 ἄθλα not ᾗθλα. Ib. l. 4 ἄττα (*sic*): perhaps the scribe understood this to be the relative to ἄθλα = 'Such rewards as those that were spoken of.' The punctuation indicates this; but the scribe has not ventured to change τ' to θ'.

Ib. l. 33 ἄπαν not ἄπαν—a slip corrected by the second hand. Initial υ̇ is marked υ̇, col. 1, ll. 31, 44. Double ρ is marked with breathings ρ̇ρ̇ in col. 2, ll. 30, 31, 40, 41, but possibly not by the first hand.

Col. 2, l. 1 ὅτ' ἄν τι. This is quite usual. Col. 1, l. 27 νεανικοί τε. Here the accentuation follows the ordinary rule, as the final syllable of νεανικοί is accented. But in col. 1, l. 44 ὕπνου τέ, col. 2, l. 12 πόνοις τέ, and ib. ll. 25, 26 δικαιοσύνης τέ, τέ is accented, because the final syllable of the preceding word is unaccented. In col. 2, l. 4 εὖ τέ, a second hand seems to have thought it necessary to accent τέ, the circumflex being equivalent to an acute followed by a grave. But in the preceding line γε following δέ is unaccented, and in l. 11 τε is unaccented, having thrown back its accent upon ἐν. The difference between the smooth breathing ~ and the coronis ' is worth noticing. From not perceiving this, editors have misquoted the reading παιῶν' ἐπευφήμησεν in ii. 383 B.

One other mark should be noticed in passing. In col. 1, ll. 27, 28 μεγαλοπρεπεῖς: the curved line under σπ signifies that these two letters belong to the same word. The reason for its use in this instance is not clearly apparent. The compendium for ν (~) occurs three times, always at the end of a line. On inspecting it in col. 1, ll. 33 and 41, it is evident how easily this might be mistaken for a breathing (see v. rr. on i. 351 A). The punctuation is mainly by the first hand; but the commas seem to have been added afterwards, and A²

has also marked interrogation by placing a comma beneath a colon in col. 1, l. 26, and col. 2, l. 31.

We pass now to the other work of the diorthotes. In col. 1, l. 33, he has corrected *ἄπαν* to *ἄπαν* without erasure, by clubbing somewhat clumsily the fine point of the smooth breathing. In col. 2, l. 1, he has changed *ἐμπίπλονται* to *ἐπίμπλονται* by inserting a second *μ* above the line; and in col. 2, ll. 18, 19, *ὥσπερ*, he has altered the work of the first hand by erasing *σ* before *π* in l. 19, and inserting it after the *ω* in l. 18. The same person was probably responsible for the two early scholia, one on *ὄκνος* in col. 1, l. 9, *ἀνάδυσις*, *εὐλάβεια*, *ἀναβολή*, and one on *δυνατή* in col. 2, l. 17, *ἡ τῶν ἀρχόντων φύσις*. A simple dot marks the reference in either case. Two other notes by a later hand appear on the margin of col. 1, *ση = σημαντέον*, opposite l. 33, and one opposite l. 40, *ση-τί λέγει περὶ τῶν ἡθῶν τῶν ἀνθρώπων*. The dot referring to this is over *δυσκίνητα*.

The page is less corrected than some others, but is on the whole a fair specimen of the work of the scribe. The preparation of the surface with the ruler is perceptible in the photograph. The two columns marked out with double vertical lines to the right and left of each, and the forty-four horizontal lines *beneath* which the letters are mainly formed, can easily be discerned. There is also a double vertical line at the limit of the left-hand margin.

In the catalogue of the Paris 'Royal' Library, as

quoted by Schneider, vol. i. p. xxviii, a MS. which is proved to be identical with this, was said to have been formerly the property of the Medici. It was there described as of the tenth century, but the opinion of Bast and Bekker, both high authorities, referring it to the ninth century, has now become established. The MS. contains the *Cleitophon*, REPUBLIC, TIMAEUS, CRITIAS, LAWS, *Epinomis*, *Epistles*, *Definitions*, *De Justo*, *Demodocus*, *Sisyphus*, *Halcyon*, *Eryxius*, *Axiochus*.

I have to thank Mr. J. Solomon for some acute suggestions, and my friend the Provost of Oriel for help in passages referring to number, music, and metre. 'Let us refer these things to Damon,' the Master used to say. If our notes in such places are still to seek, it is not Damon's fault.

The Index to vol. i has been prepared by Mr. G. K. Menzies, that of vol. ii by Mr. W. A. Craigie. The Index to the third volume, containing the Notes, is the work of Professor Jowett's old friend, formerly his amanuensis, Mr. Matthew J. Knight.

For the verification of many references the work is indebted to Mr. Molyneux of the Oxford University Press.

LEWIS CAMPBELL.

LONDON,
May 21, 1894.

has also marked interrogation by placing a comma beneath a colon in col. 1, l. 26, and col. 2, l. 31.

We pass now to the other work of the diorthotes. In col. 1, l. 33, he has corrected *ἄπαν* to *ᾗπαν* without erasure, by clubbing somewhat clumsily the fine point of the smooth breathing. In col. 2, l. 1, he has changed *ἐμπίπλονται* to *ἐπίμπλονται* by inserting a second *μ* above the line; and in col. 2, ll. 18, 19, *ὥσπερ*, he has altered the work of the first hand by erasing *σ* before *π* in l. 19, and inserting it after the *ω* in l. 18. The same person was probably responsible for the two early scholia, one on *ὄκνος* in col. 1, l. 9, *ἀνάδυσις*, *εὐλάβεια*, *ἀναβολή*, and one on *δυνατή* in col. 2, l. 17, *ἡ τῶν ἀρχόντων φύσις*. A simple dot marks the reference in either case. Two other notes by a later hand appear on the margin of col. 1, *ση-σημαντέον*, opposite l. 33, and one opposite l. 40, *ση-τί λέγει περὶ τῶν ἡθῶν τῶν ἀνθρώπων*. The dot referring to this is over *δυσκίνητα*.

The page is less corrected than some others, but is on the whole a fair specimen of the work of the scribe. The preparation of the surface with the ruler is perceptible in the photograph. The two columns marked out with double vertical lines to the right and left of each, and the forty-four horizontal lines *beneath* which the letters are mainly formed, can easily be discerned. There is also a double vertical line at the limit of the left-hand margin.

In the catalogue of the Paris 'Royal' Library, as

quoted by Schneider, vol. i. p. xxviii, a MS. which is proved to be identical with this, was said to have been formerly the property of the Medici. It was there described as of the tenth century, but the opinion of Bast and Bekker, both high authorities, referring it to the ninth century, has now become established. The MS. contains the *Cleitophon*, *REPUBLIC*, *TIMAEUS*, *CRITIAS*, *LAWS*, *Epinomis*, *Epistles*, *Definitions*, *De Justo*, *Demodocus*, *Sisyphus*, *Halcyon*, *Eryxias*, *Axiochus*.

I have to thank Mr. J. Solomon for some acute suggestions, and my friend the Provost of Oriel for help in passages referring to number, music, and metre. 'Let us refer these things to Damon,' the Master used to say. If our notes in such places are still to seek, it is not Damon's fault.

The Index to vol. i has been prepared by Mr. G. K. Menzies, that of vol. ii by Mr. W. A. Craigie. The Index to the third volume, containing the Notes, is the work of Professor Jowett's old friend, formerly his amanuensis, Mr. Matthew J. Knight.

For the verification of many references the work is indebted to Mr. Molyneux of the Oxford University Press.

LEWIS CAMPBELL.

LONDON,
May 21, 1894.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

ΤΑ ΤΟΥΤ ΔΙΑΛΟΓΟΥΤ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ, ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ,
ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΟΣ.

Ed.
Steph.
p. 327.

Republic
I.

SOCRATES,
GLAUCON,
ADEIMANTUS,
POLEMARCHUS.

Meeting of
Socrates
and Glau-
con with
Polemarchus at the
Bendidean
festival.

ΚΑΤΕΒΗΝ ^{κατέβη} χθές ^{χθες} εἰς Πειραιᾶ ^{εἰς Πειραιᾶ} μετὰ Γλαύκωνος ^{μετὰ Γλαύκωνος} τοῦ
Ἀρίστωνος ^{Ἀρίστωνος} προσευξόμενός ^{προσευξόμενός} τε τῇ ^{τῇ} θεῷ ^{θεῷ} καὶ ἅμα ^{καὶ ἅμα} τὴν
έορτὴν ^{έορτὴν} βουλόμενος ^{βουλόμενος} θεάσασθαι ^{θεάσασθαι} τίνα ^{τίνα} τρόπον ^{τρόπον} ποιήσου-
σιν ἅτε ^{ἅτε} νῦν ^{νῦν} πρῶτον ^{πρῶτον} ἄγοντες. ^{ἄγοντες} καλὴ ^{καλὴ} μὲν ^{μὲν} οὖν ^{οὖν} μοι ^{μοι} καὶ
ἡ ^ἡ τῶν ^{τῶν} ἐπιχωρίων ^{ἐπιχωρίων} πομπή ^{πομπή} ἔδοξεν ^{ἔδοξεν} εἶναι, ^{εἶναι} οὐ ^{οὐ} μέντοι ^{μέντοι} ἦττον ^{ἦττον} 5
ἐφαίνετο ^{ἐφαίνετο} πρέπειν ^{πρέπειν} ἢ ^ἢ οἱ ^{οἱ} Θρᾶκες ^{Θρᾶκες} ἔπεμπον. ^{ἔπεμπον} προσευ-
ξάμενοι ^{προσευξάμενοι} δὲ ^{δὲ} καὶ ^{καὶ} θεωρήσαντες ^{θεωρήσαντες} ἀπήμην ^{ἀπήμην} πρὸς ^{πρὸς} τὸ ^{τὸ} ἄστυ. ^{ἄστυ}
κατιδὼν ^{κατιδὼν} οὖν ^{οὖν} πόρρωθεν ^{πόρρωθεν} ἡμᾶς ^{ἡμᾶς} οἴκαδε ^{οἴκαδε} ὠρμημένους ^{ὠρμημένους} Πολέ-
μαρχος ^{Πολέμαρχος} ὁ ^ὁ Κεφάλου ^{Κεφάλου} ἐκέλευσε ^{ἐκέλευσε} δραμόντα ^{δραμόντα} τὸν ^{τὸν} παῖδα ^{παῖδα}
περιμεῖναι ^{περιμεῖναι} ἔ ^ἔ κελεῦσαι. ^{κελεῦσαι} καὶ ^{καὶ} μου ^{μου} ὀπισθεν ^{ὀπισθεν} ὁ ^ὁ παῖς ^{παῖς} 10
λαβόμενος ^{λαβόμενος} τοῦ ^{τοῦ} ἱματίου, ^{ἱματίου} Κελεύει ^{Κελεύει} ὑμᾶς, ^{ὑμᾶς} ἔφη, ^{ἔφη} Πολέ-
μαρχος ^{Πολέμαρχος} περιμεῖναι. ^{περιμεῖναι} Καὶ ^{Καὶ} ἐγὼ ^{ἐγὼ} μετεστράφην ^{μετεστράφην} τε καὶ
ἡρόμην ^{ἡρόμην} ὅπου ^{ὅπου} αὐτὸς ^{αὐτὸς} εἴη. ^{εἴη} Οὗτος, ^{Οὗτος} ἔφη, ^{ἔφη} ὀπισθεν ^{ὀπισθεν} προσ-
έρχεται ^{έρχεται} ἀλλὰ ^{ἀλλὰ} περιμένετε.

Ἀλλὰ ^{Ἀλλὰ} περιμενοῦμεν, ^{περιμενοῦμεν} ἢ ^ἢ ὃς ^{ὃς} ὁ ^ὁ Γλαύκων. ^{Γλαύκων} Καὶ ^{Καὶ} ὀλίγω ^{ὀλίγω} 15
ὑστερον ^{ὑστερον} ὃ ^ὃ τε ^{τε} Πολέμαρχος ^{Πολέμαρχος} ἦκε ^{ἦκε} καὶ ^{καὶ} Ἀδείμαντος ^{Ἀδείμαντος} ὁ ^ὁ τοῦ
Γλαύκωνος ^{Γλαύκωνος} ἀδελφὸς ^{ἀδελφὸς} καὶ ^{καὶ} Νικήρατος ^{Νικήρατος} ὁ ^ὁ Νικίου ^{Νικίου} καὶ ^{καὶ} ἄλλοι
τινές, ^{τινές} ὡς ^{ὡς} ἀπὸ ^{ἀπὸ} τῆς ^{τῆς} πομπῆς.

Οὖν ^{Οὖν} Πολέμαρχος ^{Πολέμαρχος} ἔφη ^{ἔφη} ὦ ^ὦ Σώκρατες, ^{Σώκρατες} δοκεῖτέ ^{δοκεῖτέ} μοι
πρὸς ^{πρὸς} ἄστυ ^{ἄστυ} ὠρμηθῆναι ^{ὠρμηθῆναι} ὡς ^{ὡς} ἀπιόντες.

20

18. ὡς AM : om. Π.

B

ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

ΤΑ ΤΟΥΤ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΓΛΑΥΚΩΝ, ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ, ΘΡΑΣΥΜΑΧΟΣ,
ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ, ΚΕΦΑΛΟΣ.

Ed.
Steph.
p. 327.

ΚΑΤΕ'ΒΗΝ ^{καὶ} χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ
'Αρίστωνος προσευξόμενός τε τῇ θεῷ καὶ ἅμα τὴν
έορτὴν βουλόμενος θεάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσου-
σιν ἅτε νῦν πρῶτον ἄγοντες. καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ
ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι, οὐ μέντοι ἦττον ^ἢ 5
ἐφαίνετο ^ἢ πρέπειν ἢ οἱ Θρᾶκες ἔπεμπον. προσεῦ-
B ξάμενοι δὲ καὶ θεωρήσαντες ἀπήμην πρὸς τὸ ἄστυ.
κατιδὼν οὖν πόρρωθεν ἡμᾶς οἵκαδε ὠρμημένους Πολέ-
μαρχος ὁ Κεφάλου ἐκέλευσε ^{τοὺς} δρᾶμόντα τὸν παῖδα
περιμεῖναι ^{ἐκεῖ} ἐκελευσάι. καὶ ^{μου} ὀπισθεν ὁ παῖς ¹⁰
λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Κελεύει ὑμᾶς, ἔφη, Πολέ-
μαρχος περιμεῖναι. Καὶ ἐγὼ μετεστράφην τε καὶ
ἠρόμην ὅπου αὐτὸς εἴη. Οὗτος, ἔφη, ὀπισθεν προσ-
έρχεται· ἀλλὰ περιμένετε.

Republic
I.

SOCRATES,
GLAUCON,
ADEIMANTUS,
POLEMAR-
CHUS.

Meeting of
Socrates
and Glau-
con with
Polemarchus at the
Bendidean
festival.

'Αλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων. Καὶ ὀλίγῳ ¹⁵
C ὕστερον ὃ τε Πολέμαρχος ἦκε καὶ 'Αδείμαντος ὁ τοῦ
Γλαύκωνος ἀδελφὸς καὶ Νικήρατος ὁ Νικίου καὶ ἄλλοι
τινές, ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς.

Οὖν Πολέμαρχος ἔφη 'Ω Σώκратες, δοκεῖτέ μοι
πρὸς ἄστυ ὠρμηῆσθαι ὡς ἀπιόντες.

20

18. ὡς AM : om. Π.

B

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS,
GLAUCON,
CEPHALUS.

The
equestrian
torch-race.

The
gathering
of friends
at the
house of
Cephalus.

Οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, ἦν δ' ἐγώ.

P. 327.

Ὅρᾱς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν;

Πῶς γὰρ οὐ;

Ἡ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε ἢ μένεν
5 αὐτοῦ.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι ἐν λείπεται, τὸ ἦν πείσωμεν
ὑμᾶς ὥς χρὴ ἡμᾶς ἀφεῖναι.

Ἡ καὶ δύναισθ' ἂν, ἦ δ' ὅς, πείσαι μὴ ἀκούοντας;

Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων.

10 Ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε.

Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἄρά γε, | ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε ὅτι p. 328.

λαμπὰς ἔσται πρὸς ἐσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ;

Ἀφ' ἵππων; ἦν δ' ἐγώ· καινόν γε τοῦτο. λαμπάδια
ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλώμενοι τοῖς
15 ἵπποις; ἦ πῶς λέγεις;

Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος· καὶ πρὸς γε παννυχίδα
ποιήσουσιν, ἦν ἄξιον θεάσασθαι· ἐξαναστησόμεθα
γὰρ μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν παννυχίδα θεασόμεθα,
καὶ ξυνεσόμεθ' αὖτε πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι καὶ δια-
20 λεξόμεθα· ἀλλὰ μένετε καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε.

B

Καὶ ὁ Γλαύκων, Ἐοικεν, ἔφη, μενετέον εἶναι.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, οὕτω χρὴ ποιεῖν.

Ἡμῖν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου, καὶ Λυσίαν
τε αὐτόθι κατελάβομεν καὶ Εὐθύδημον, τοὺς τοῦ Πολε-
25 μάρχου ἀδελφούς, καὶ δὴ καὶ Θρασύμαχον τὸν Χαλκη-
δόνιον καὶ Χαρμαντίδην τὸν Παιανιέα καὶ Κλειτο-
φῶντα τὸν Ἀριστωνύμου· ἦν δ' ἔνδον καὶ ὁ πατὴρ ὁ
τοῦ Πολεμάρχου Κέφαλος· καὶ μάλα πρεσβύτης μοι
ἔδοξεν εἶναι· διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκη αὐτόν. C

6. ἐν λείπεται A² mg. M mg. ἠλείπεται ΑΠΜ. 25. χαλκηδόνιον Π :

καλχηδόνιον A : καρχηδόνιον M.

p. 328. καθήστο δὲ ἐστεφανωμένος ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου
τε καὶ δίφρου· τεθυκὼς γὰρ ἐτύγχανεν ἐν τῇ αὐλῇ.
ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν· ἔκειντο γὰρ δίφροι
τινὲς αὐτόθι κύκλῳ.

Republic
I.

CEPHALUS,
SOCRATES.

Εὐθύς οὖν με ἰδὼν ὁ Κέφαλος ἡσπάζετό τε καὶ 5
εἶπεν ὦ Σώκρατες, οὐ δὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων
εἰς τὸν Πειραιᾶ· χρὴν μέντοι. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν
δυνάμει ἦν τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ, οὐδὲν
D ἂν σε ἔδει δεῦρο ἰέναι, ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρὰ σέ ἦμεν·
νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι· ὥς εὖ ἴσθι ὅτι 10
ἔμοιγε ὅσον αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπο-
μαραίνονται, τοσοῦτον αὖξονται αἱ περὶ τοὺς λόγους
ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. μὴ οὖν ἄλλως ποίει, ἀλλὰ
τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις ξύνισθι καὶ δεῦρο παρ' ἡμᾶς
φοῖτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνν οἰκείους. 15

Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κέφαλε, χαίρω γε διαλεγό-
E μενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι
παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι, ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προελλυ-
θότων, ἦν καὶ ἡμᾶς ἴσως δεήσει πορεύεσθαι, ποία τίς
ἐστί, τραχεῖα καὶ χαλεπή, ἢ ῥαδία καὶ εὐπορος. καὶ 20
δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην ὅ τί σοι φαίνεται τοῦτο,
ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἡδὴ εἰ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος
οὐδ' ὧ φασὶν εἶναι οἱ ποιηταί, πότερον χαλεπὸν τοῦ
βίου, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις.

p. 329. Ἐγὼ σοι ἔφη, νῆ τον Δία ἐρώ, ὦ Σώκρατες, | οἷόν 25
γέ μοι φαίνεται. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες
εἰς ταῦτο παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες
τὴν παλαιὰν παροιμίαν. οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλο-
φύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦν-

Old age
is not to
blame for
the troubles
of old men.

14. νεανίαις AM: νεανίσκοις Π.

16. χαίρω γε Π: χαίρω AM.

29. ξυνιόντες MSS.: ξυνόντες cj. Buttmann.

Republic
I.

CEPHALUS,
SOCRATES.

τες καὶ ἀναμνησκόμενοι περὶ τε τὰ φροδίσια καὶ περὶ p. 329.

πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα ἃ τῶν τοιούτων

ἔχεται, καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστε-
ρημένοι καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες.

5 ἐνίοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως B

ὀδύρονται, καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γήρας ὑμνοῦσιν ὅσων

κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν, ὦ Σώκρατες,

οὗτοι οὐ τὸ αἴτιον αἰτιάσθαι. εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον,

καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἕνεκά γε γήρως καὶ

10 οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. νῦν δ'

ἐγώ γε ἤδη ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις,

καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ τῷ ποιητῇ παρεγενόμην

ἐρωτώμεν ὑπὸ τίνος Πῶς, ἔφη, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις C

πρὸς τὰ φροδίσια; ἔτι οἷός τε εἰ γυναικὶ συγγίγνε-

15 σθαι; Καὶ ὅς, Εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενέ-

στατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ

ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Εὖ οὖν μοι καὶ τότε

ἔδοξεν ἐκεῖνος εἰπεῖν, καὶ νῦν οὐχ ἦττον. παντά-

20 γίγνεται καὶ ἐλευθερία, ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσων-

ται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι, παντάπασιν τὸ τοῦ

Σοφοκλέους γίγνεται, δεσποτῶν πάντων πολλῶν ἔστι D

καὶ μαινομένων ἀπηλλαχθαι. ἄλλὰ καὶ τούτων περὶ

καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ

25 τὸ γήρας, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων.

ἂν μὲν γὰρ κόσμοι καὶ εὐκολοὶ ᾧσι, καὶ τὸ γήρας

μετρίως ἐστὶν ἐπιπικνον· εἰ δὲ μή, καὶ γήρας, ὦ Σώκρα-

τες, καὶ νεότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει.

Καὶ ἐγὼ ἄγασθεις αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα βουλό-

It is ad-
mitted that

15. ἀσμενίστατα AM: ἀσμεναίστατα Π.

ἐπειδὰν γὰρ M.

20. ἐπειδὰν ΑΠ:

P. 329. μένρος ἔτι λέγειν αὐτὸν ἐκίνουν καὶ εἶπον ὦ Κέφαλε,
 Εἰμαί σου τοὺς πολλούς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ
 ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ἡγείσθαι σε ῥαδίως τὸ γῆρας
 φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν
 οὐσίαν κέκτησθαι· τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παρα- 5
 μυθία φασιν εἶναι.

Republic
I.

CEPHALUS,
SOCRATES.
the old, if
they are to
be comfort-
able, must
have a fair
share of
external
goods ;
neither
virtue alone
nor riches
alone can
make an
old man
happy.

Ἀλθθῇ, ἔφη, λέγεις· οὐ γὰρ ἀποδέχονται. καὶ
 λέγουσι μὲν τι, οὐ μὲντοι γε ὅσον οἰονται, ἀλλὰ τὸ
 τοῦ Θεμιστοκλέους εὖ ἔχει, ὃς τῷ Σεριφίῳ λαιδο-
 ρουμένῳ καὶ λέγουσι, ὅτι οὐ δι' αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὴν 10
 πόλιν εὐδοκιμοῖ, ἀπεκρίνατο ὅτι οὐτ' ἂν αὐτὸς Σερί-
 φιος ὢν ὀνομαστὸς ἐγένετο οὐτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος.
 καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας
 φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὐτ' ἂν ὁ ἐπιει-
 κῆς πανυ τι ῥαδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνεγκοῖ οὐθ' 15
 ὁ μὴ ἐπιεικῆς πλουτήσας εὐκόλως ποτ' ἂν ἑαυτῷ
 γένοιτο.

Πότερον δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Κέφαλε, ὢν κέκτησθαι
 τὰ πλεον παρελαβες ἢ ἐπεκτείνω;

B Ποῖ ἐπεκτείνω, ἔφη, ὦ Σώκратες; μέσος τις 20
 γέγονα χρηματιστῆς τοῦ τε πατρὸς καὶ τοῦ πατρὸς.
 ὁ μὲν γὰρ παππὸς τε καὶ ὁμώνυμος ἐμοὶ σχεδὸν τι
 ὅσῃν ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβὼν πολλάκις
 τοσαύτην ἐποίησε, Λυσανίας δὲ ὁ πατήρ ἔτι ἐλάττω
 αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν οὐσης· ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ, εἰάν 25
 μὴ ἐλάττω καταλίπω τουτοισί, ἀλλὰ βράχει γέ τι
 πλείω ἢ παρέλαβον.

Οὐ τοι ἐνεκα ἡρόμην, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι μοι ἔδοξας
 C οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν
 ὡς τὸ πολὺ οἱ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται· οἱ δὲ κτησά- 30

Cephalus
has in-
herited
rather than
made a for-

Republic
I.

CEPHALUS,
SOCRATES.

tune ; he is
therefore
indifferent
to money.

The
advantages
of wealth.

The fear of
death and
the con-
sciousness
of sin
become
more vivid
in old age ;
and to be
rich frees
a man
from many
tempta-
tions.

The
admirable
strain of
Pindar.

μενοι διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά. ὥσπερ p. 330.
γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες
τοὺς παιδας ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματι-
σάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν ὡς ἔργον
5 ἐαυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι. χαλε-
ποὶ οὖν καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαι-
νεῖν ἀλλ' ἢ τὸν πλούτον.

Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.

Πάνυ μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ μοι ἔτι τοσόνδε D
10 εἰπέ. τί μέγιστον οἶει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ
πολλὴν οὐσίαν κεκτηῖσθαι ;

Ὅ, ἦ δ' ὅς, ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι λέγων.
εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι, ἐπειδάν τις ἐγγὺς
ἦ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσῃν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ
15 φροντίς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσήει. οἱ τε γὰρ
λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἄιδου, ὡς τὸν ἐνθάδε
ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην, καταγελῶμενοι
τέως, τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ E
ἀληθεῖς ὦσι· καὶ αὐτὸς ἦτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως
20 ἀσθενείας ἢ καὶ ὥσπερ ἥδη ἐγγυτέρω ὧν τῶν ἐκεῖ
μᾶλλον τι καθορᾷ αὐτά—ὑποψίας δ' οὖν καὶ δει-
ματος μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἥδη καὶ
σκοπεῖ, εἴ τινά τι ἠδίκηκεν. ὁ μὲν οὖν εὐρίσκων
| ἐαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὑπ-
25 νων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει
καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος· τῷ | δὲ μηδὲν ἐαυτῷ p. 331.
ἀδικὸν ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ
γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ
τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δι-
30 καίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ καρ-

The first Definition of Justice.

lit. having
company
accompanying

7

P. 331. ^{forster} δῖαν ἀτάλλοισα ^{ναυσε} γηροτρόφος ^{hope} συναορεῖ ἐλπίς, Republic I.

ἃ μάλιστα ^{from nature} θνατῶν ^{much - changing mind} πολύστροφον ^{governs} γυνώμαν κυ-

βερνα. εὐ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα.] πρὸς

δὴ τοῦτ' ἐγώ γε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν

B πλείστον ἀξίαν εἶναι, οὐ τι παντὶ ἀνδρὶ ἀλλὰ τῷ

ἐπιεικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἄκουα τίνα ἐξαπατησθαι ἢ

ψευσσασθαι, μηδ' αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινὰς

ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα ἔπειτα ἐκείσε ἀπιέναι ^{there} δεδιότα,

μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἢ τῶν χρημάτων κτῆσις συμ-

βάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρεῖας πολλὰς· ἀλλὰ 10

γε ἐν ἀνθ' ἐνὸς οὐκ ἐλαχιστον ἐγώ γε θείην ἂν εἰς

τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ὃ Σώκρατες, πλοῦτον χρη-

σιμώτατον εἶναι.

C Παγκαλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις, ὦ Κέφαλε. τοῦτο

δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ 15

φησομέν εἶναι ἀπλῶς οὕτως καὶ τὸ ἀποδιδόναι, ἂν

τις τι παρά του λάβῃ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίστε

μὲν δικαίως, ἐμιοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν; οἷον τοιόνδε

λέγω· πᾶς ἂν που εἴποι, εἴ τις λαβοὶ παρά φίλου

ἀνδρὸς σὺφρονούντος ὅπλα, εἰ μανεῖς ἀπαιτοῖ, ὅτι 20

οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι, οὔτε δίκαιος ἂν εἴη

ὁ ἀποδιδούς, οὐδ' αὖ πρὸς τὸν οὕτως ἔχοντα πάντα

ἐθέλων τάληθῇ λέγειν.

D Ὅρθως, ἔφη, λέγεις.

Οὐκ ἄρα οὗτος ὁρος ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε 25

λέγειν καὶ ἃ ἂν λάβῃ τις ἀποδιδόναι.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ

Πολέμαρχος, εἶπερ γέ τι χρὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι.

Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν

τὸν λόγον. δεῖ γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. 30

10. ἀλλὰ γε ἐν MSS. : ἀλλ' ἐν γε Stobaeus.

Republic I.

CEPHALUS,
SOCRATES,
POLEMARCHUS.

Justice to
speak truth
and pay
your debts.

This is
the defini-
tion of
Simonides.

Republic
I.

CEPHALUS,
SOCRATES.

tune; he is
therefore
indifferent
to money.

The
advantages
of wealth.

The fear of
death and
the con-
sciousness
of sin
become
more vivid
in old age;
and to be
rich frees
a man
from many
tempta-
tions.

The
admirable
strain of
Pindar.

μενοι διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά. ὥσπερ p. 330.
γὰρ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες
τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ καὶ οἱ χρηματι-
σάμενοι περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν ὡς ἔργον
5 ἐαυτῶν, καὶ κατὰ τὴν χρείαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι. χαλε-
ποὶ οὖν καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαι-
νεῖν ἄλλ' ἢ τὸν πλοῦτον.

Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.

Πάνυ μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ μοι ἔτι τοσόνδε D
10 εἶπέ. τί μέγιστον οἶει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ
πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι;

Ὁ, ἦ δ' ὅς, ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι λέγων.
εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι, ἐπειδάν τις ἐγγὺς
ἦ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσῃ, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ
15 φροντίς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσήει. οἱ τε γὰρ
λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἄιδου, ὡς τὸν ἐνθάδε
ἀδίκησαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην, καταγελῶμενοι
τέως, τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ E
ἀληθεῖς ὦσι· καὶ αὐτὸς ἦτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρωσ
20 ἀσθενείας ἢ καὶ ὥσπερ ἤδη ἐγγυτέρω ὧν τῶν ἐκεῖ
μᾶλλον τι καθορᾷ αὐτά—ὑποψίας δ' οὖν καὶ δει-
ματὸς μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἤδη καὶ
σκοπεῖ, εἴ τινά τι ἠδίκηκεν. ὁ μὲν οὖν εὐρίσκων
| ἐαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα καὶ ἐκ τῶν ὑπ-
25 νων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει
καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος· τῷ | δὲ μηδὲν ἐαυτῷ p. 331.
ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ
γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ
τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δι-
30 καίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ καρ-

5. ἥπερ ΠΜ : ἥπερ Α.

The first Definition of Justice.

lit. hang
yourself
accounting

7

P. 331. ^{forster} δῖαν ^{nurse} ἀτάλλοισα ^{hope} γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς, Republic
 ἃ μάλιστα ^{with it is proper} θνατῶν ^{to nurse} πολύστροφον ^{to hang up} γυνῶν κν- I.
 βερνᾷ. εὐ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. πρὸς
 δὴ τοῦτ' ἐγώ γε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν
 B πλείστον ἀξίαν εἶναι, οὐ τι παντὶ ἀνδρὶ ἀλλὰ τῷ
 ἐπιεικεῖ. τὸ γὰρ μηδὲ ἀκοῦντα ^{to cheat} τίνα ἐξαπατησθαι ἢ
 ψευσθῆναι, μηδ' αὖ ὀφείλοντα ἢ θεῶ θυσίας ^{to sacrifice} τινὰς
 ἢ ἀνθρώπων ^{to give} χρημάτων ἐπεὶτα ἐκείσε ἀπιέναι ^{to pay} δεδίοτα,
 μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἢ τῶν χρημάτων κτήσεις συμ-
 βάλλεται. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας ^{to be} χρεῖας ^{to be} πολλὰς· ἀλλὰ ἵο
 γε ἐν ἀνθ' ἐνὸς οὐκ ἐλάχιστον ἐγώ γε θείην ^{to be} ἂν εἰς
 τοῦτο ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, ὃ Σώκρατες, πλούτον χρη-
 σιμώτατον εἶναι.

CEPHALUS,
SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.

C Παγκάλως, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις, ὦ Κέφαλε. τοῦτο
 δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, ποτέρα τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ 15
 φησομένον εἶναι ἀπλῶς οὕτως καὶ τὸ ἀποδιδόναι, ἂν
 τις τι παρὰ τοῦ λαβῇ, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἔστιν ἐνίστε
 μὲν δικαίως, ἐνίστε δὲ ἀδικῶς ποιεῖν; οἷον τοιόνδε
 λέγω· πᾶς ἂν που εἴποι, εἴ τις λαβὼι παρὰ φίλου
 ἀνδρὸς σῶφρονούντος ὄπλα, εἰ μανεῖς ἀπαιτοῖ, ὅτι 20
 οὔτε χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι, οὔτε δίκαιος ἂν εἴη
 ὁ ἀποδιδούς, οὐδ' αὖ πρὸς τὸν οὕτως ἔχοντα πάντα
 ἐθέλων τάληθῇ λέγειν.

Justice to
speak truth
and pay
your debts.

D Ὅρθως, ἔφη, λέγεις.
 Οὐκ ἄρα οὗτος ὁρος ἐστὶ δικαιοσύνης, ἀληθῆ τε 25
 λέγειν καὶ ἃ ἂν λαβῇ τις ἀποδιδόναι.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὑπολαβὼν ὁ
 Πολέμαρχος, εἶπερ γέ τι χρὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι.

This is
the defini-
tion of
Simonides.

Καὶ μέντοι, ἔφη ὁ Κέφαλος, καὶ παραδίδωμι ὑμῖν
 τὸν λόγον. δεῖ γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. 30

10. ἀλλὰ γε ἐν MSS. : ἀλλ' ἐν γε Stobaeus.

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMARCHUS.

Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν p. 331.
κληρονόμος;

Πάνυ γε, ἡ δ' ὅς γε γέλασας, καὶ ἅμα ἦει πρὸς τὰ
ιερὰ.

5 Λέγε δὴ, εἶπον ἐγώ, σὺν ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, Ε
τί φῆς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ
δικαιοσύνης;

Ὅτι, ἡ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδιδό-
ναι δίκαιόν ἐστι. τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς
10 λέγειν.

Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον
ἀπιστεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ἀνὴρ· τοῦτο μέντοι
ὃ τί ποτε λέγει, σὺ μέν, ὦ Πολέμαρχε, ἴσως γινώ-
σκεις, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ· δηλὸν γὰρ ὅτι οὐ τοῦτο λέγει,
15 ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τό τιнос παρακαταθεμένου τι
ὁφρὸν μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι ἀποδιδόναι· καίτοι
γε ὀφειλόμενον πού ἐστι τοῦτο, ὃ παρακατέθετο· p. 332.
ἡ γάρ;

Ναί.

20 Ἀποδοτέον δέ γε οὐδ' ὁπωστίουν τότε ὅποτε τις
μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ;

Ἀληθῆ, ἡ δ' ὅς.

Ἄλλο δὴ τί ἡ τοιοῦτον, ὡς ἔοικε, λέγει Σιμο-
νίδης τὸ τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδιδόναι.

25 Ἄλλο μέντοι νῆ Δί', ἔφη. τοῖς γὰρ φίλοις οἶεται
ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ
μηδέν.

Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀπο-
δίδωσιν ὅς ἂν τῷ χρυσίον ἀποδῶ παρακαταθεμένῳ,
30 εἴνπερ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λήψις βλαβερά γίγνηται, Β

I. ἔφην ἐγώ Ξ: ἔφη ἐγώ ΑΠΜ.

But you
ought not
on all
occasions
to do either.
What then
was his
meaning?

examined and found wanting.

9

p. 332. φίλοι δὲ ὧσιν ὃ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς·
οὐχ οὕτω λέγειν φῆς τὸν Σιμωνίδην;

Republic
I.

Πάνυ μὲν οὖν.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.

Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὃ τι ἂν τύχη ὀφει-
λόμενον;

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ὃ γε ὀφείλεται αὐτοῖς.
ὀφείλεται δέ γε, οἶμαι, παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ

ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι.

Ἦνίξατο ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, ὥς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης

ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη. διανοεῖτο μὲν γάρ, ὥς
φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἶη δίκαιον, τὸ προσήκον ἐκάστῳ
ἀποδιδόναι, τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον.

He may
have meant
to say that
justice
gives to
friends
what is
good, and
to enemies
what is
evil.

Ἀλλὰ τί οἶε; ἔφη.

Ὡς πρὸς Διός, ἣν δ' ἐγώ, εἰ οὐν τις αὐτὸν ἤρετο

Ὡς Σιμωνίδη, ἢ τίσιν οὖν τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον
καὶ προσήκον τέχνη ἱατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἶε
ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι;

Δηλὸν ὅτι, ἔφη, ἡ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία
καὶ ποτά.

Ἡ δὲ τίσι τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον καὶ προσή-
κον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται;

Ἡ τοῖς ὄφθοις τὰ ἡδύσματα.

Εἶεν· ἡ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιο-
σύνη ἂν καλοῖτο;

Εἰ μὲν τι, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὃ Σώκρατες, τοῖς
ἐμπροσθεν εἰρημέναις, ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς
ὀφελίας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα.

Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς
κακῶς δικαιοσύνην λέγει;

13. Ἀλλὰ τί οἶε; ἔφη. Ὡς πρὸς A: ἀλλὰ τί οἶε ἔφη πρὸς ΠM: ἀλλὰ
τί οἶε; Ἐφη. Ὡς πρὸς cj. Madvig.

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.

Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν p. 331.
κληρονόμος;

Πάνυ γε, ἡ δ' ὅς γε γέλασας, καὶ ἅμα ἦει πρὸς τὰ
ιερά.

5 Λέγε δὴ, εἶπον ἐγώ, σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος, Ε
τί φης τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ
δικαιοσύνης;

Ὅτι, ἡ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδιδό-
ναι δίκαιόν ἐστι. τοῦτο λέγων δοκεῖ ἔμοιγε καλῶς
10 λέγειν.

Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥαδίον
ἀπιστεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ἀνὴρ· τοῦτο μέντοι
ὃ τί ποτε λέγει, σὺ μέν, ὦ Πολέμαρχε, ἴσως γινώ-
σκες, ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ· δηλον γὰρ ὅτι οὐ τοῦτο λέγει,
15 ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, τό τιнос παρακαταθεμένου τι
ὀφροῦν μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι ἀποδιδόναι· καίτοι
γε | ὀφειλόμενον πού ἐστι τοῦτο, ὃ παρακατέθετο· p. 332.
ἡ γάρ;

Ναί.

20 Ἀποδοτέον δέ γε οὐδ' ὅπωςτιοῦν τότε ὅποτε τις
μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ;

Ἀληθῆ, ἡ δ' ὅς.

Ἄλλο δὴ τι ἡ τὸ τοιοῦτον, ὡς ἔοικε, λέγει Σιμο-
νίδης τὸ τὰ ὀφειλόμενα δίκαιον εἶναι ἀποδιδόναι.

25 Ἄλλο μέντοι νῆ Δί', ἔφη. τοῖς γὰρ φίλοις οἶεται
ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν μέν τι δρᾶν, κακὸν δὲ
μηδέν.

Μαυθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀπο-
δίδωσιν ὅς ἂν τῷ χρυσίον ἀποδῶ παρακαταθεμένῳ,
30 εἴπερ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λήψις βλαβερὰ γίγνηται, Β

I. ἔφην ἐγώ Ξ: ἔφη ἐγώ ΑΠΜ.

But you
ought not
on all
occasions
to do either.
What then
was his
meaning?

examined and found wanting.

9

p. 332. φίλοι δὲ ὧσιν ὃ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδούς·

Republic
I.

οὐχ οὕτω λέγειν φῆς τὸν Σιμωνίδην;

Πάννυ μὲν οὖν.

SOCRATES,
POLEMARCHUS.

Τί δέ; τοῖς ἐχθροῖς ἀποδοτέον ὃ τι ἂν τύχη ὀφει-
λόμενον;

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ὃ γε ὀφείλεται αὐτοῖς.

ὀφείλεται δέ γε, οἶμαι, παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ

ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι.

Ἡνίκατο ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης

σποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη. διανοεῖτο μὲν γάρ, ὡς

φαίνεται, ὅτι τοῦτ' εἴη δίκαιον, τὸ προσήκον ἑκάστῳ

ἀποδιδόναι, τοῦτο δὲ ὠνόμασεν ὀφειλόμενον.

Ἄλλὰ τί οἶε; ἔφη.

Ὡς πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, εἰ οὖν τις αὐτὸν ἤρετο

Ὡς Σιμωνίδην, ἢ τίσιν οὖν τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον

καὶ προσήκον τέχνη ἱατρικὴ καλεῖται; τί ἂν οἶε

ἡμῖν αὐτὸν ἀποκρίνασθαι;

Δηλόν, ὅτι, ἔφη, ἢ σώμασι φάρμακά τε καὶ σιτία

καὶ ποτά.

Ἢ δὲ τίσι τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον καὶ προσή-

κον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται;

Ἢ τοῖς ὄφιοις τὰ ἡδύσματα.

Εἶεν· ἢ οὖν δὴ τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιο-

σύνη ἂν καλοῖτο;

Εἰ μὲν τι, ἔφη, δεῖ ἀκολουθεῖν, ὦ Σώκρατες, τοῖς

ἐμπροσθεν εἰρημένους, ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς

ὡφελίας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα.

Τὸ τοὺς φίλους ἄρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς

κακῶς δικαιοσύνην λέγει;

13. Ἄλλὰ τί οἶε; ἔφη. Ὡς πρὸς Α: ἀλλὰ τί οἶε ἔφη πρὸς ΠΜ: ἀλλὰ
τί οἶε; ἔφη. Ὡς πρὸς CJ. Madvig.

He may
have meant
to say that
justice
gives to
friends
what is
good, and
to enemies
what is
evil.

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.
Illustra-
tions.

P. 332.

Δοκεῖ μοι.

Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν
καὶ ἐχθροὺς κακῶς πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν ;

Ἰατροὺς.

5 Τίς δὲ πλεόντας πρὸς τὸν τῆς θαλάττης κίνδυνον ; Ε
Κυβερνήτης.

Τί δὲ ὁ δίκαιος ; ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον
δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν ;

Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ξυμμαχεῖν,

10 ἔμοιγε δοκεῖ.

Εἰεν μὴ κάμνουσί γε μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε,
ἱατρὸς ἄχρηστος.

Ἀληθῆ.

Καὶ μὴ πλέουσι δὴ κυβερνήτης.

15 Ναί.

Ἄρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος ;

Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο.

Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη ;

Χρήσιμον.

20 Καὶ γὰρ γεωργία ἢ οὐ ;

Ναί.

Πρὸς γε καρποῦ κτήσιν.

Ναί.

Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική ;

25 Ναί.

Πρὸς γε ὑποδημάτων ἄν, οἶμαι, φαίης κτήσιν.

Πάνυ γε.

Τί δὲ δὴ ; τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρειᾶν ἢ
κτήσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι ;

30 Πρὸς τὰ ξυμβόλαια, ὦ Σώκратες.

Justice is
useful in
contracts,

9. καὶ ἐν τῷ ΑΠ : καὶ Μ.

P. 333. Ἐμβόλαια δὲ λέγεις ^{communications or something else} κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο;
Κοινωνήματα δῆτα. ^{to be sure}

Republic
I.

B Ἀρ' οὖν ὁ δίκαιος ἀγαθὸς καὶ ^{useful} χρησιμος κοινωνὸς
εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός;

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.

Ὁ πεττευτικός. ^{profitable} ^{gives us the pleasure of} 5

Ἄλλ' εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος
χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων ^{better} ^{associated} ^{than we} κοινωνὸς τοῦ οἰκοδο-
μικοῦ; ^{builder}

Οὐδαμῶς. ^{By no means.}

Ἄλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωνίαν ὁ δίκαιος ἀμείνων 10
κοινωνὸς τοῦ ^{παντὶς κατὰ} καθαριστικοῦ, ὥσπερ ὁ καθαριστικός τοῦ
δικαίου εἰς κρουμάτων;

Εἰς ἀργυρίου, ἔμοιγε δοκεῖ.

Πλήν γ' ἴσως, ὦ Πολέμαρχε, πρὸς τὸ χρῆσθαι
ἀργυρίῳ, ὅταν δέῃ ἀργυρίου ^{with} κοινῇ ^{buy} πρίασθαι ἢ ἀπο- 15
C δόσθαι ἵππον· τότε δέ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὁ ἵππικός. ἢ γάρ;

Φαίνεται. ^{it will be a waste of time} ^{to keep him}

Καὶ μὴν ὅταν γε πλοῖον, ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερ-
νήτης.

Ἔοικεν. 20

Ὅταν οὖν τί δέῃ ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ κοινῇ χρῆσθαι, ^{for the sake of}
ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων;

Ὅταν ^{be the case} παράκαταθέσθαι καὶ σὼν εἶναι, ὦ Σώ-
κρατες.

Οὐκοῦν λέγεις, ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρῆσθαι 25
ἀλλὰ κείσθαι;

Πάνυ γε.

Ὅταν ἄρα ἄχρηστον ἢ ἀργύριον, τότε χρήσιμος
D ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη;

Κινδυνεύει. ^{it seems so}

Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη

especially
in the safe
keeping of
deposits.
But not in
the use of
money;
and if so,
justice is
only use-
ful when
money or
anything
else is use-
less.

30

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.
Illustra-
tions.

P. 332.

Δοκεῖ μοι.

Τίς οὖν δυνατώτατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν
καὶ ἐχθροὺς κακῶς πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν ;

Ἰατρός.

5 Τίς δὲ πλείοντας πρὸς τὸν τῆς θαλάττης κίνδυνον ; Ε
Κυβερνήτης.

Τί δὲ ὁ δίκαιος ; ἐν τίνι πράξει καὶ πρὸς τί ἔργον
δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν ;

Ἐν τῷ προσπολεμεῖν καὶ ἐν τῷ ξυμμαχεῖν,

10 ἔμοιγε δοκεῖ.

Εἰεν· μὴ κάμνουσί γε μήν, ὦ φίλε Πολέμαρχε,
ιατρός ἄχρηστος.

Ἀληθῆ.

Καὶ μὴ πλείουσι δὴ κυβερνήτης.

15 Ναί.

Ἄρα καὶ τοῖς μὴ πολεμοῦσιν ὁ δίκαιος ἄχρηστος ;

Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ τοῦτο.

Χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη ;

Χρήσιμον.

20 Καὶ γὰρ γεωργία· ἢ οὐ ;

Ναί.

Πρὸς γε καρποῦ κτήσιν.

Ναί.

Καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική ;

25 Ναί.

Πρὸς γε ὑποδημάτων ἅν, οἶμαι, φαίης κτήσιν.

Πάνυ γε.

Τί δὲ δῆ ; τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ἢ
κτήσιν ἐν εἰρήνῃ φαίης ἂν χρήσιμον εἶναι ;

30 Πρὸς τὰ ξυμβόλαια, ὦ Σώκρατες.

Justice is
useful in
contracts,

9. καὶ ἐν τῷ ΑΠ : καὶ Μ.

P. 333.

P. 333.

Ἐμβόλαια δὲ λέγεις ^{communications or something else} κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο;
Κοινωνήματα δῆτα. ^{to be sure.}

Republic
I.

B Ἀρ' οὖν ὁ δίκαιος ἀγαθὸς καὶ ^{useful} χρησῖμος κοινωνὸς
εἰς πεττῶν θέσιν, ἢ ὁ πεττευτικός;

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.

Ὁ πεττευτικός.

5

Ἄλλ' εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν ὁ δίκαιος
χρησιμώτερός τε καὶ ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ οἰκοδο-
μικοῦ; ^{builder}

Οὐδαμῶς.

Ἄλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωνίαν ὁ δίκαιος ἀμείνων
κοινωνὸς τοῦ καθαριστικοῦ, ὥσπερ ὁ καθαριστικὸς τοῦ
δικαίου εἰς κρουμάτων; ^{hand}

Εἰς ἀργυρίου, ἔμοιγε δοκεῖ.

Πλήν γ' ἴσως, ὦ Πολέμαρχε, πρὸς τὸ χρῆσθαι
ἀργυρίῳ, ὅταν δέῃ ἀργυρίου κοινῇ ^{buy} πριάσθαι ἢ ἀπο-
C δόσθαι ἵππον· τότε δέ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὁ ἵππικός. ἢ γάρ;

Φαίνεται.

Καὶ μὴν ὅταν γε πλοῖον, ὁ ναυπηγὸς ἢ ὁ κυβερ-
νήτης.

Ἔοικεν.

20

Ὅταν οὖν τί δέῃ ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ κοινῇ χρῆσθαι,
ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων;

Ὅταν παράκαταθέσθαι καὶ σῶν εἶναι, ὦ Σώ-
κρατες.

especially
in the safe
keeping of
deposits.
But not in
the use of
money;
and if so,
justice is
only use-
ful when
money or
anything
else is use-
less.

Οὐκοῦν λέγεις, ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρῆσθαι
ἀλλὰ κείσθαι;

Πάνν γε.

Ὅταν ἄρα ἄχρηστον ἢ ἀργύριον, τότε χρήσιμος
D ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη;

Κινδυνεύει.

30

Καὶ ὅταν δὴ δρέπανον δέῃ φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMARCHUS.

χρήσιμος καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμ- p. 333.
πελουργική; *νικη-δικαιοσύνη*

Φαίνεται.

Φήσεις δὲ καὶ ἀσπίδα καὶ λύραν ὅταν δέῃ φυλάτ-
5 τειν καὶ μηδὲν χρῆσθαι, χρήσιμον εἶναι τὴν δικαιο-
σύνην, ὅταν δὲ χρῆσθαι, τὴν ὀπλιτικὴν καὶ τὴν
μουσικὴν;

Ἀνάγκη.

Καὶ περὶ τὰλλα δὴ πάντα ἡ δικαιοσύνη ἐκάστου
10 ἐν μὲν χρήσει ἄχρηστος, ἐν δὲ ἀχρηστίᾳ χρήσιμος;
Κινδυνεύει.

Οὐκ ἂν οὖν, ὦ φίλε, πάννυ γέ τι σπουδαῖον εἴη ἡ ἐ
δικαιοσύνη, εἰ πρὸς τὰ ἄχρηστα χρήσιμον ὄν τυγ-
χάνει. τόδε δὲ σκεψώμεθα. ἄρ' οὐχ ὁ πατάξαι
15 δεινότατος ἐν μάχῃ εἴτε πυκτικῇ εἴτε τινὶ καὶ ἄλλῃ,
οὗτος καὶ φυλάξασθαι;

Πάννυ γε.

Ἄρ' οὖν καὶ νόσον ὅστις δεινὸς φυλάξασθαι, καὶ
λαθεῖν οὗτος δεινότατος ἐμποιῇσαι;

20 Ἔμοιγε δοκεῖ.

+ Ἀλλὰ μὴν στρατοπέδου | γε ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγα- p. 334.
θός, ὅσπερ καὶ τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύ-
ματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις.

Πάννυ γε.

25 Ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός.

Ἔοικεν.

Εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν, καὶ
κλέπτειν δεινός.

5. μηδὲν ΑΠ²: μὴ ΠΜ.

12. οὐκ ἂν οὖν Α² mg.? \mathfrak{A} : οὐκοῦν ΑΠΜ.

13. χρήσιμον ὄν MSS.: χρήσιμον μόνον cj. Baiter.

18. φυλάξασθαι

καὶ λαθεῖν ΑΠΜ: φυλάξασθαι καὶ μὴ παθεῖν γ.

19. ἐμποιῇσαι ΑΠΜ:

καὶ ἐμποιῇσαι Π²: ἐμποίησας cj. Schneider.

A new
point of
view: Is
not he who
is best able
to do good
best able to
do evil?

p. 334. Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει.

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS.

Κλέπτης ἄρα τις ὁ δίκαιος, ὡς ἔοικεν, ἀναπέ-
φανται· καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὀμήρου μεμαθηκέναι
αὐτό· καὶ γὰρ ἐκείνος τὸν τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς
B μητρὸς πάππον Αὐτόλυκον ἀγαπᾷ τε καὶ φησιν 5
αὐτὸν πάντας ἀνθρώπους κεκάσθαι κλεπτοσύνη θ'
ὄρκω τε. ἔοικεν οὖν ἡ δικαιοσύνη καὶ κατὰ σέ καὶ
καθ' Ὀμηρον καὶ κατὰ Σιμωνίδην κλεπτική τις εἶναι,
ἐπ' ὠφελία μέντοι τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν
ἐχθρῶν. οὐχ οὕτως ἔλεγες; 10

Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' οὐκέτι οἶδα ἔγωγε ὅ τι
ἔλεγον. τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι, ὠφελεῖν μὲν
τοὺς φίλους ἡ δικαιοσύνη, βλάπτειν δὲ τοὺς ἐχθρούς.
C Φίλους δὲ λέγεις εἶναι πότερον τοὺς δοκοῦντας
ἐκάστω χρηστοὺς εἶναι, ἢ τοὺς ὄντας, κὰν μὴ δοκῶσι, 15
καὶ ἐχθροὺς ὡσαύτως; *a τις αὖτε ἐν τῷ 10*

✓ Εἰκὸς μὲν, ἔφη, οὓς ἂν τις ἡγῆται χρηστοὺς φιλεῖν,
οὓς δ' ἂν πονηροὺς μισεῖν.

Justice an
art of theft
to be prac-
tised for the
good of
friends and
the harm of
enemies.
But who
are friends
and ene-
mies?

Ἄρ' οὖν οὐχ ἀμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο,
ᾧστε δοκεῖν αὐτοῖς πολλοὺς μὲν χρηστοὺς εἶναι μὴ 20
ὄντας, πολλοὺς δὲ τούναντίον;

Ἀμαρτάνουσιν. *They make mistakes*

Τούτοις ἄρα οἱ μὲν ἀγαθοὶ ἐχθροί, οἱ δὲ κακοὶ
φίλοι;

Πάνυ γε. 25

Ἄλλ' ὅμως δίκαιον τότε τούτοις τοὺς μὲν πονη-
D ροὺς ὠφελεῖν, τοὺς δ' ἀγαθοὺς βλάπτειν.

Φαίνεται.

Ἀλλὰ μὴν οἷ γε ἀγαθοὶ δίκαιοί τε καὶ οἶοι μὴ 30
ἀδικεῖν.

Ἀληθῆ.

Republic
I.

SOCRATES,
POLEMARCHUS.

Mistakes
will some-
times hap-
pen.

Correction
of the defi-
nition.

To appear-
ance we
must add
reality. He
is a friend
who 'is' as
well as
'seems'
good. And

Κατὰ δὴ τὸν σὸν λόγον τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας p. 334.
δίκαιον κακῶς ποιεῖν.

Μηδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες· πονηρὸς γὰρ ἔοικεν
εἶναι ὁ λόγος.

5 Τοὺς ἀδίκους ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δίκαιον βλάπτειν,
τοὺς δὲ δικαίους ὠφελεῖν.

Οὗτος ἐκείνου καλλίων φαίνεται.

Πολλοῖς ἄρα, ὦ Πολέμαρχε, ξυμβήσεται, ὅσοι
δημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν E
10 φίλους βλάπτειν· πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσὶν· τοὺς δ'
ἐχθροὺς ὠφελεῖν· ἀγαθοὶ γάρ. καὶ οὕτως ἐροῦμεν
αὐτὸ τούναντίον ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν.

Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτω ξυμβαίνει. ἀλλὰ μετα-
θώμεθα· κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ
15 ἐχθρὸν θέσθαι.

Πῶς θέμενοι, ὦ Πολέμαρχε;

Τὸν δοκοῦντα χρηστόν, τοῦτον φίλον εἶναι.

Νῦν δὲ πῶς, ἦν δ' ἐγώ, μεταθώμεθα;

Τὸν δοκοῦντά τε, ἦ δ' ὅς, καὶ τὸν ὄντα χρηστόν
20 φίλον· τὸν δὲ δοκοῦντα | μέν, ὄντα δὲ μή, δοκεῖν p. 335.
ἀλλὰ μὴ εἶναι φίλον. καὶ περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ
αὕτη θέσις.

Φίλος μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, τούτῳ τῷ λόγῳ ὁ ἀγαθὸς
ἔσται, ἐχθρὸς δὲ ὁ πονηρός.

25 Ναί.

Κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθεῖναι τῷ δικαίῳ ἢ ὡς τὸ
πρῶτον ἐλέγομεν, λέγοντες δίκαιον εἶναι τὸν μὲν
φίλον εὖ ποιεῖν, τὸν δὲ ἐχθρὸν κακῶς, νῦν πρὸς τού-
τῳ ὧδε λέγειν, ὅτι ἔστι δίκαιον τὸν μὲν φίλον ἀγαθὸν
30 ὄντα εὖ ποιεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν κακὸν ὄντα βλάπτειν;

26. ἡ ὡς MSS. : ὡς cj. Faesi.

p. 335. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἂν μοι δοκεῖ καλῶς
B λέγεσθαι.

Republic
I.

Ἔστιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δικαίου ἀνδρὸς βλάπτειν
καὶ ὄντινόν· ἀνθρώπων;

SOCRATES,
POLKMAR-
CHUS.

we should
do good to
our good
friends and
harm to
our bad
enemies.

Καὶ πάνυ γε, ἔφη, τοὺς γε πονηροὺς τε καὶ 5
ἐχθροὺς δεῖ βλάπτειν.

Βλαπτόμενοι δ' ἵπποι βελτίους ἢ χεῖρους γίγ-
νονται;

Χείρους.

Ἄρα εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἢ εἰς τὴν τῶν 10
ἵππων;

Εἰς τὴν τῶν ἵππων.

Ἄρ' οὖν καὶ κύνες βλαπτόμενοι χεῖρους γίνονται
εἰς τὴν τῶν κυνῶν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἵππων
ἀρετὴν;

15

Ἀνάγκη.

C Ἀνθρώπους δέ, ὦ ἐταῖρε, μὴ οὕτω φῶμεν βλαπτο-
μένους εἰς τὴν ἀνθρωπεῖαν ἀρετὴν χεῖρους γίνεσθαι;

To harm
men is to
injure
them; and
to injure
them is to
make them
unjust. But
justice can-
not pro-
duce in-
justice.

Πάνυ μὲν οὖν.

Ἄλλ' ἢ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεῖα ἀρετή;

20

Καὶ τοῦτ' ἀνάγκη.

Καὶ τοὺς βλαπτομένους ἄρα, ὦ φίλε, τῶν ἀν-
θρώπων ἀνάγκη ἀδικωτέρους γίνεσθαι.

Ἐοικεν.

Ἄρ' οὖν τῇ μουσικῇ οἱ μουσικοὶ ἀμούσους δύναν- 25
ται ποιεῖν;

Ἀδύνατον.

Ἀλλὰ τῇ ἵππικῇ οἱ ἵππικοὶ ἀφίππους;

Οὐκ ἔστιν.

Ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δὴ οἱ δίκαιοι ἀδίκους; ἢ 30
D καὶ ξυλλήβδην ἀρετῇ οἱ ἀγαθοὶ κακοὺς;

Republic
I.

Ἄλλα ἀδύνατον.

P. 335.

SOCRATES,
POLEMARCHUS.

Οὐ γὰρ θερμότητος, οἶμαι, ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.

Ναί.

5 Οὐδὲ ξηρότητος ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.

Πάνν γε.

Illustrations.

Οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ βλάπτειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.

Φαίνεται.

10 Ὅ δέ γε δίκαιος ἀγαθός;

Πάνν γε.

Οὐκ ἄρα τοῦ δικαίου βλάπτειν ἔργον, ὦ Πολέμαρχε, οὔτε φίλον οὔτ' ἄλλον οὐδένα, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου, τοῦ ἀδίκου.

15 Παντάπασί μοι δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, ἔφη, ὦ Σώκρατες.

From here
Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενά ἐκάστῳ ἀποδιδόναι φησὶ τις δίκαιον εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι, παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὠφελίαν, οὐκ ἦν σοφός ὁ ταῦτα εἰπών.
20 σὺ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγες· οὐδαμῷ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὃν βλάπτειν.

The saying however explained is not to be attributed to any good or wise man.

Συγχωρῶ, ἦ δ' ὅς. Μαχόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, κοινῇ ἐγώ τε καὶ σύ, εἴαν τις αὐτὸ φῇ ἢ Σιμωνίδην ἢ Βίαντα ἢ Πιττακὸν εἰρηκέναι ἢ τιν' ἄλλον τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν.

Ἐγώ οὖν, ἔφη, ἔτοιμός εἰμι κοινωνεῖν τῆς μάχης.

Ἄλλ' οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, οὐ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ρ. 336.
ῥῆμα, τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφε-
30 λείν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν;

12. βλάπτειν ἔργον ΑΠ : βλάπτειν Μ : ἔργον βλάπτειν b.

P. 336.

Τίνος; ἔφη.

Οἶμαι αὐτὸ Περιάνδρου εἶναι ἢ Περδίκκου ἢ Ξέρξου ἢ Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου ἢ τίνος ἄλλου μέγα οἰομένου δύνασθαι πλουσίου ἀνδρός.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

Εἰεν, ἦν δ' ἐγὼ· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὃν οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἂν ἄλλο τις αὐτὸ φαίῃ εἶναι;

B Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλάκις μὲν καὶ διαλεγομένων ἡμῶν μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ἐπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον· ὥς δὲ διεπαυσάμεθα καὶ ἐγὼ ταῦτ' εἶπον, οὐκέτι ἡσυχίαν ἤγεν, ἀλλὰ συστρέφας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς ὥς διαρπασόμενος.

Καὶ ἐγὼ τε καὶ ὁ Πολέμαρχος δέισαντες διεπτοήθημεν· ὁ δ' εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος Τίς, ἔφη, C ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει, ὦ Σώκρατες; καὶ τί εὐνηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς; ἀλλ' εἴπερ ὥς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὃ τι ἐστὶ, μὴ μόνον ἐρωτᾶ μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων, ἐπειδὴ D τίς τί ἀποκρίνηται, ἐγνωκὼς τοῦτο, ὅτι ῥᾶον ἐρωτᾶν ἢ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποκρίναι καὶ εἰπε τί φῆς εἶναι τὸ δίκαιον· καὶ ὅπως μοι μὴ ἑρεῖς, ὅτι τὸ δέον ἐστὶ μηδ' ὅτι τὸ ὠφέλιμον μηδ' ὅτι τὸ λυσιτελοῦν μηδ' ὅτι τὸ κερδαλέον μηδ' ὅτι τὸ συμφέρον· ἀλλὰ σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὃ τι ἂν λέγῃς· ὥς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην καὶ προσβλέπων

12. διεπαυσάμεθα MSS. : δὴ ἐπαυσάμεθα cj. Cobet.

15. διαρπασόμενος MSS. : διασπασόμενος cj. Cobet.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

The bru-
tality of
Thrasyma-
chus.

Republic
I.

Ἄλλα ἀδύνατον.

p. 335.

SOCRATES,
POLEMAR-
CHUS,

Οὐ γὰρ θερμότητος, οἶμαι, ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ
τοῦ ἐναντίου.

Ναί.

5 Οὐδὲ ξηρότητος ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου.

Πάνν γε.

Illustra-
tions.

Οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ βλάπτειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναν-
τίου.

Φαίνεται.

10 Ὁ δέ γε δίκαιος ἀγαθός;

Πάνν γε.

Οὐκ ἄρα τοῦ δικαίου βλάπτειν ἔργον, ὦ Πολέ-
μαρχε, οὔτε φίλον οὔτ' ἄλλον οὐδένα, ἀλλὰ τοῦ
ἐναντίου, τοῦ ἀδίκου.

15 Παντάπασι μοι δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, ἔφη, ὦ Σώ- E
κρατες.

Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενά ἐκάστῳ ἀποδιδόναι φησί
τις δίκαιον εἶναι, τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ τοῖς μὲν

ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι, παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός,

20 τοῖς δὲ φίλοις ὠφελίαν, οὐκ ἦν σοφός ὁ ταῦτα εἰπων.

οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· οὐδαμῶς γὰρ δίκαιον οὐδένα
ἡμῖν ἐφάνη ὃν βλάπτειν.

Συγχωρῶ, ἦ δ' ὅς. Μαχόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ,
κοινῇ ἐγὼ τε καὶ σύ, εἴαν τις αὐτὸ φῇ ἢ Σιμωνίδην

25 ἢ Βίαντα ἢ Πιττακὸν εἰρηκέναι ἢ τιν' ἄλλον τῶν
σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν.

Ἐγὼ οὖν, ἔφη, ἔτοιμός εἰμι κοινωνεῖν τῆς μάχης.

Ἄλλ' οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, | οὐ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ p. 336.

ῥῆμα, τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν φίλους ὠφε-
30 λεῖν, τοὺς δ' ἐχθροὺς βλάπτειν;

12. βλάπτειν ἔργον ΑΠ : βλάπτειν Μ : ἔργον βλάπτειν b.

The saying
however
explained
is not to be
attributed
to any good
or wise
man.

p. 336.

Τίνος; ἔφη.

Republic
I.

Οἶμαι αὐτὸ Περιάνδρου εἶναι ἢ Περδίκκου ἢ
Ξέρξου ἢ Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου ἢ τίνος ἄλλου
μέγα οἰομένου δύνασθαι πλουσίου ἀνδρός.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἢ
δικαιοσύνην ὃν οὐδὲ τὸ δίκαιον, τί ἂν ἄλλο τις αὐτὸ
φαίη εἶναι;

B Καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλάκις μὲν καὶ διαλεγο-
μένων ἡμῶν μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ
λόγου, ἐπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκώλυτο
βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον· ὥς δὲ διεπανσά-
μεθα καὶ ἐγὼ ταῦτ' εἶπον, οὐκέτι ἡσυχίαν ἦγεν, ἀλλὰ
συστρέφας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὥς
διαρπασόμενος.

The bru-
tality of
Thrasyma-
chus.

15

Καὶ ἐγὼ τε καὶ ὁ Πολέμαρχος δέισαντες διεπτοή-
θημεν· ὁ δ' εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος Τίς, ἔφη,
C ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει, ὦ Σώκρατες; καὶ τί εὐνηθί-
ζεσθε πρὸς ἀλλήλους ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς;
ἀλλ' εἴπερ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὰ δίκαιον ὅ τι
ἔστι, μὴ μόνον ἐρωτᾶ μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων, ἐπειδάν
D τίς τι ἀποκρίνηται, ἐγνωκὼς τοῦτο, ὅτι ῥᾶον ἐρωτᾶν
ἢ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποκρίναί καὶ εἰπεῖ
τί φῆς εἶναι τὸ δίκαιον· καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, ὅτι
τὸ δέον ἐστὶ μηδ' ὅτι τὸ ὠφέλιμον μηδ' ὅτι τὸ λυσι-
τελοῦν μηδ' ὅτι τὸ κερδαλέον μηδ' ὅτι τὸ ξυμφέρον·
ἀλλὰ σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὅ τι ἂν λέγῃς·
ὥς ἐγὼ οὐκ ἀποδέξομαι, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην καὶ προσβλέπων

12. διεπανσάμεθα MSS. : διῆπανσάμεθα cj. Cobet.

15. διαρπασόμενος MSS. : διασπασόμενος cj. Cobet.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

The irony
of Socrates.

αὐτὸν ἐφοβούμεν, καὶ μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος p. 336.
ἐωράκη αὐτὸν ἢ ἐκείνος ἐμέ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι.

νῦν δὲ ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι,
προσέβλεψα αὐτὸν πρότερος, ὥστε αὐτῷ οἷός τ' ἐγε-
5 νόμην ἀποκρίνασθαι, καὶ εἶπον ὑποτρέμων ὦ Θρασύ-
μαχε, μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι· εἰ γὰρ ἐξαμαρτάνομεν
ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει ἐγὼ τε καὶ ὁδε, εὖ ἴσθι ὅτι
ἄκοντες ἀμαρτάνομεν. μὴ γὰρ δὴ οἷου, εἰ μὲν χρυσίον
ἐζητοῦμεν, οὐκ ἂν ποτε ἡμᾶς ἐκόντας εἶναι ὑποκατα-
10 κλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει καὶ διαφθείρειν τὴν
εὖρεσιν αὐτοῦ, δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας, πρᾶγμα
πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, ἔπειθ' οὕτως ἀνοήτως
ὑπέκειν ἀλλήλοις καὶ οὐ σπουδάξειν ὃ τι μάλιστα
φανῆναι αὐτό. οἷου γε σύ, ὦ φίλε· ἀλλ', οἶμαι, οὐ
15 δυνάμεθα. ἐλεεῖσθαι οὖν ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός
ἐστί | που ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν ἢ χαλεπαίνεσθαι. p. 337.

Καὶ ὅς ἀκούσας ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρδάνιον
καὶ εἶπεν ὦ Ἡράκλεις, ἔφη, αὕτη 'κείνη ἢ εἰωθυῖα
εἰρωνεία Σωκράτους, καὶ ταῦτ' ἐγὼ ἤδη τε καὶ τούτοις
20 προὔλεγον, ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι μὲν οὐκ ἐθελήσεις,
εἰρωνεύσοιο δὲ καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσεις ἢ ἀποκρι-
νοῖο, εἰ τίς τί σε ἐρωτᾷ.

Socrates
cannot give
any answer
if all true
answers are
excluded.

Σοφὸς γὰρ εἶ, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε. εὖ οὖν
ἤδησθα ὅτι εἴ τινα ἔροιο ὅποσα ἔστι τὰ δώδεκα, καὶ
25 ἐρόμενος προείποις αὐτῷ Ὅπως μοι, ὦ ἄνθρωπε, μὴ β
ἐρεῖς, ὅτι ἔστι τὰ δώδεκα δις ἑξ μὴδ' ὅτι τρις τέτταρα
μὴδ' ὅτι ἑξάκις δύο μὴδ' ὅτι τετράκις τρία· ὥς οὐκ
ἀποδέξομαί σου, εἰ τοιαῦτα φλυαρῆς· δῆλον οἶμαί σοι
ἦν ὅτι οὐδεὶς ἀποκρινοῖτο τῷ οὕτω πυνθανομένῳ. ἀλλ'

6. εἰ γὰρ AM : εἰ γὰρ τε Π.

14. οἷου γε σὺ Bekker : οἷου τε σὺ

ΑΠΜ : οἷον γε ἐστὶν (sic) Ξ.

p. 337. εἴ σοι εἶπεν ὦ Θρασύμαχε, πῶς λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμαι ὦν προεῖπες μηδέν; πότερον, ὦ θαυμάσιε, μηδ' εἰ τούτων τι τυγχάνει ὄν, ἀλλ' ἕτερον εἶπω τι c τοῦ ἀληθοῦς; ἢ πῶς λέγεις; τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα;

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS,
GLAUCON.

5 Thrasymachus is assailed with his own weapons.

Εἶεν, ἔφη· ὥς δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ.

Οὐδέν γε κωλύει, ἦν δ' ἐγὼ· εἰ δ' οὖν καὶ μὴ ἔστιν ὅμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι τοιοῦτον, ἡττόν τι αὐτὸν οἶε ἀποκρινεῖσθαι τὸ φαινόμενον ἑαυτῷ, εἴαν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν εἴαν τε μή;

10

Ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις; ὦν ἐγὼ ἀπεῖπον, τούτων τι ἀποκρινεῖ;

Οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἦν δ' ἐγὼ, εἴ μοι σκεψαμένῳ οὕτω δόξειεν.

D Τί οὖν, ἔφη, ἂν ἐγὼ δείξω ἑτέραν ἀπόκρισιν παρὰ 15 πάσας ταύτας περὶ δικαιοσύνης, βελτίῳ τούτων; τί ἀξιοῖς παθεῖν;

Τί ἄλλο, ἦν δ' ἐγὼ, ἢ ὅπερ προσήκει πάσχειν τῷ μὴ εἰδότι; προσήκει δέ που μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος· καὶ ἐγὼ οὖν τοῦτο ἀξιῶ παθεῖν.

20

Ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη· ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθεῖν καὶ ἀπότισον ἀργύριον.

Οὐκοῦν ἐπειδάν μοι γένηται, εἶπον.

Ἄλλ' ἔστιν, ἔφη ὁ Γλαῦκων· ἀλλ' ἔνεκα ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε, λέγε· πάντες γὰρ ἡμεῖς Σωκράτει 25 εἰσοίσομεν.

The Sophist demands payment for his instructions. The company are very willing to contribute.

E Πάνυ γε, οἶμαι, ἢ δ' ὅς, ἵνα Σωκράτης τὸ εἰωθὸς διαπράξῃται, αὐτὸς μὲν μὴ ἀποκρίνηται, ἄλλου δ' ἀποκρινομένου λαμβάνῃ λόγον καὶ ἐλέγχῃ.

Πῶς γὰρ ἂν, ἔφην ἐγὼ, ὦ βέλτιστε, τὶς ἀποκρίναιτο 30 Socrates

4. ἢ A²ΠΜ: (·) A.

9. ἀποκρινεῖσθαι Π: ἀποκρίνεσθαι AM.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS,
GLAUCON.

knows little
or nothing :
how can he
answer?
And he is
also de-
terred by
the inter-
dict of
Thrasyma-
chus.

πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι, ἔπειτα, εἴ p. 337.
τι καὶ οἶεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη, ὅπως
μηδὲν ἐρεῖ ὦν ἡγείται, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου; ἀλλὰ
σὲ δὴ μᾶλλον εἰκὸς λέγειν· σὺ γὰρ δὴ | φῆς εἰδέναι p. 338.

5 καὶ ἔχειν εἰπεῖν. μὴ οὖν ἄλλως ποιεῖ, ἀλλὰ ἐμοί τε
χαρίζου ἀποκρινόμενος καὶ μὴ φθονήσης καὶ Γλαύ-
κωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους.

Εἰπόντος δέ μου ταῦτα, ὃ τε Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι
ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. καὶ ὁ Θρασύμαχος
10 φανερὸς μὲν ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, ἵν' εὐδοκμήσειεν,
ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην· προσεποιεῖτο
δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον.
τελευτῶν δὲ ξυνεχώρησε, κᾶπειτα Αὕτη δὴ, ἔφη, ἡ Β
Σωκράτους σοφία, αὐτὸν μὲν μὴ ἐθέλειν διδάσκειν,
15 παρὰ δὲ τῶν ἄλλων περιμόντα μαθάνειν καὶ τούτων
μηδὲ χάριν ἀποδιδόναι.

Ὅτι μὲν, ἦν δ' ἐγώ, μαθάνω παρὰ τῶν ἄλλων,
ἀληθῆ εἶπες, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι δὲ οὐ με φῆς χάριν
ἐκτίνειν, ψεύδει· ἐκτίνω γὰρ ὅσην δύναμαι. δύναμαι
20 δὲ ἐπαινεῖν μόνον· χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. ὥς δὲ
προθύμως τοῦτο δρῶ, ἐάν τις μοι δοκῇ εὖ λέγειν, εὖ
εἴσει αὐτίκα δὴ μάλα, ἐπειδὴν ἀποκρίνη· οἶμαι γάρ
σε εὖ ἐρεῖν. C

The defini-
tion of
Thrasyma-
chus : Jus-
tice is the
interest of
the stronger
or ruler.

Ἄκουε δὴ, ἦ δ' ὅς. φημὶ γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον
25 οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τοῦ κρείττονος συμφέρον. ἀλλὰ τί
οὐκ ἐπαινεῖς; ἀλλ' οὐκ ἐβελήσεις.

Ἐὰν μάθω γε πρῶτον, ἔφη, τί λέγεις· νῦν γὰρ
οὐπω οἶδα. τὸ τοῦ κρείττονος φῆς συμφέρον δίκαιον
εἶναι. καὶ τοῦτο, ὦ Θρασύμαχε, τί ποτε λέγεις; οὐ
30 γὰρ που τό γε τοιόνδε φῆς· εἰ Πουλυδάμας ἡμῶν

8. δέ μου AM : δ' ἐμοῦ Π. 12. φιλονεικεῖν AΠM : φιλονικεῖν Baiter.

p. 338. κρείττων ὁ παγκρατιαστῆς καὶ αὐτῷ ξυμφέρει τὰ βόεια
D κρέα πρὸς τὸ σῶμα, τοῦτο τὸ σιτίον εἶναι καὶ ἡμῖν
τοῖς ἥττοσιν ἐκείνου ξυμφέρον ἅμα καὶ δίκαιον.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Βδελυρὸς γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ταύτη
ὑπολαμβάνεις, ἥ ἂν κακουργήσais μάλιστα τὸν 5
λόγον.

Οὐδαμῶς, ὦ ἄριστε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ σαφέστερον
εἰπὲ τί λέγεις.

Socrates
compels
Thrasyma-
chus to ex-
plain his
meaning.

Εἰτ' οὐκ οἶσθα, ἔφη, ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν
τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται, αἱ δὲ ἀριστοκρα- 10
τοῦνται ;

Πῶς γὰρ οὐ ;

Οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἐκάστη πόλει, τὸ ἄρχον ;

Πάνυ γε.

E Τίθεται δέ γε τοὺς νόμους ἐκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ 15
αὐτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικούς, τυ-
ραννὶς δὲ τυραννικούς, καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω· θέμεναι
δὲ ἀπέφηναν τοῦτο δίκαιον τοῖς ἀρχομένοις εἶναι, τὸ
σφίσι ξυμφέρον, καὶ τὸν τούτου ἐκβαίνοντα κολά-
ζουσιν ὡς παρανομοῦντά τε καὶ ἀδικοῦντα. τοῦτ' 20
οὖν ἐστίν, ὦ βέλτιστε, ὃ λέγω, ἐν ἀπάσαις ταῖς

p. 339. | πόλεσι ταῦτόν εἶναι δίκαιον, τὸ τῆς καθεστηκυίας
ἀρχῆς ξυμφέρον· αὕτη δέ που κρατεῖ, ὥστε ξυμβαίνει
τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ πανταχοῦ εἶναι τὸ αὐτὸ δίκαιον,
τὸ τοῦ κρείττονος συμφέρον.

25

Νῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔμαθον ὃ λέγεις· εἰ δὲ ἀληθὲς ἡ
μή, πειράσομαι μαθεῖν. τὸ ξυμφέρον μὲν οὖν, ὦ
Θρασύμαχε, καὶ σὺ ἀπεκρίνω δίκαιον εἶναι· καίτοι
ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρinoίμην·

B πρόσεστι δὲ δὴ αὐτόθι τὸ τοῦ κρείττονος.

30

Σμικρά γε ἴσως, ἔφη, προσθήκη.

Republic
I.

SOCRATES,
THRAASYMA-
CHUS.

He is dis-
satisfied
with the
explana-
tion ; for
rulers may
err.

And the
justice
which
makes a
mistake will
then turn
out to
be the re-
verse of the
interest of
the
stronger.

Οὐπω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη· ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο p. 339.
σκεπτέον εἰ ἀληθὴ λέγεις, δῆλον. ἐπειδὴ γὰρ ξυμ-
φέρον γέ τι εἶναι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸ δίκαιον, σὺ δὲ
προστίθης καὶ αὐτὸ φῆς εἶναι τὸ τοῦ κρείττονος, ἐγὼ
5 δὲ ἀγνοῶ, σκεπτέον δῆ.

Σκόπει, ἔφη.

Ταῦτ' ἔσται, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπέ· οὐ καὶ
πείθεσθαι μέντοι τοῖς ἄρχουσι δίκαιον φῆς εἶναι ;

Ἔγωγε.

10 Πότερον δὲ ἀναμάρτητοὶ εἰσιν οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς C
πόλεσιν ἐκάσταις ἢ οἰοί τι καὶ ἁμαρτεῖν ;

† Πάντως που, ἔφη, οἰοί τι καὶ ἁμαρτεῖν.

Οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέναι τοὺς μὲν
ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δὲ τινὰς οὐκ ὀρθῶς ; Οἶμαι ἔγωγε.
15 Τὸ δὲ ὀρθῶς ἄρα τὸ τὰ ξυμφέροντά ἐστι τίθε-
σθαι ἑαυτοῖς, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς ἀξύμφορα ; ἢ πῶς λέ-
γεις ;

Οὕτως.

Ἄ δ' ἂν θῶνται, ποιητέον τοῖς ἀρχομένοις, καὶ
20 τοῦτό ἐστι τὸ δίκαιον ;

Πῶς γὰρ οὐ ;

Οὐ μόνον ἄρα δίκαιόν ἐστι κατὰ τὸν σὸν λόγον τὸ D
τοῦ κρείττονος ξυμφέρον ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ τούναντίον,
τὸ μὴ ξυμφέρον.

25 Τί λέγεις σύ ; ἔφη.

Ἄ σὺ λέγεις, ἔμοιγε δοκῶ· σκοπῶμεν δὲ βέλτιον.
οὐχ ὁμολόγηται τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προσ-
τάττοντας ποιεῖν ἅττα ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἑαυ-
τοῖς βελτίστου, ἃ δ' ἂν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες

4. αὐτὸ A³ΠΜ : αὐτὸ(σ) A.
δίκαιον φῆς A.

8. δίκαιον φῆς ΠΜ : καὶ
26. δὲ M : δὴ ΑΠ.

p. 339. δίκαιον εἶναι τοῖς ἀρχομένοις ποιεῖν; ταῦτ' οὐχ ὠμολόγηται;

Republic
I.

Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη.

enclitic

SOCRATES,
POLEMARCHUS,
CLEITOPHON,
THRASYMACHUS.

E Οἶου τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἀξύμφορα ποιεῖν τοῖς ἀρχουσί τε καὶ κρείττοσι δίκαιον εἶναι ὠμολογησθαί σοι, ὅταν οἱ μὲν ἀρχοντες ἄκοντες κακὰ αὐτοῖς προστάττωσι, τοῖς δὲ δίκαιον εἶναι φῆς ταῦτα ποιεῖν ἃ ἐκεῖνοι προσέταξαν· ἄρα τότε, ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε, οὐκ ἀναγκαῖον συμβαίνειν αὐτὸ οὕτως δίκαιον εἶναι ποιεῖν τούναντίον ἢ ὃ σὺ λέγεις; τὸ γὰρ τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον δήπου προστάττεται τοῖς ἥττοσι ποιεῖν.

p. 340. Ναὶ | μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Πολέμαρχος, σαφέστατά γε.

Ἐὰν σύ γ', ἔφη, αὐτῷ μαρτυρήσης, ὁ Κλειτοφῶν ὑπολαβών.

Καὶ τί, ἔφη, δεῖται μάρτυρος; αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος ὁμολογεῖ τοὺς μὲν ἀρχοντας ἐνίοτε ἐαυτοῖς κακὰ προστάττειν, τοῖς δὲ ἀρχομένοις δίκαιον εἶναι ταῦτα ποιεῖν.

20

Τὸ γὰρ τὰ κελευόμενα ποιεῖν, ὦ Πολέμαρχε, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δίκαιον εἶναι ἔθετο Θρασύμαχος.

B Καὶ γὰρ τὸ τοῦ κρείττονος, ὦ Κλειτοφῶν, συμφέρον δίκαιον εἶναι ἔθετο. ταῦτα δὲ ἀμφοτέρωθεν θέμενος ὠμολόγησεν αὐτὸ ἐνίοτε τοὺς κρείττους τὰ αὐτοῖς ἀξύμφορα κελεύειν τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους ποιεῖν. ἐκ δὲ τούτων τῶν ὁμολογιῶν οὐδὲν μᾶλλον τὸ τοῦ κρείττονος συμφέρον δίκαιον ἂν εἴη ἢ τὸ μὴ συμφέρον.

Cleitophon
tries to
make a way
of escape
for Thra-
symachus
by inserting
the words
'thought to
be.'

9. οὕτως δίκαιον Madvig : οὕτωςί, δίκαιον vulgo.

17. γὰρ AΠ : om. M.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Ἄλλ', ἔφη ὁ Κλειτοφῶν, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμ- p. 340.
φέρον ἔλεγεν ὁ ἡγοῖτο ὁ κρείττων αὐτῷ ξυμφέρειν,
τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἥττονι, καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο
ἐτίθετο.

5 Ἄλλ' οὐχ οὕτως, ἦ δ' ὅς ὁ Πολέμαρχος, ἐλέγετο.

Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Πολέμαρχε, διαφέρει, ἀλλ' εἰς
νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώ-
μεθα. Καί μοι εἶπέ, ὦ Θρασύμαχε· τοῦτο ἦν ὁ
ἐβούλου λέγειν τὸ δίκαιον, τὸ τοῦ κρείττονος ξυμ-
10 φέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττονι, εἰάν τε ξυμφέρῃ εἰάν
τε μή; οὕτω σε φῶμεν λέγειν;

Ἡκιστά γ', ἔφη· ἀλλὰ κρείττω με οἶε καλεῖν τὸν
ἐξαμαρτάνοντα, ὅταν ἐξαμαρτάνῃ;

Ἐγωγε, εἶπον, ὦμην σε τοῦτο λέγειν, ὅτε τοὺς
15 ἄρχοντας ὡμολόγεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι ἀλλὰ τι δ
καὶ ἐξαμαρτάνειν.

This eva-
sion is
repudiated
by Thra-
symachus;
who adopts
another
line of de-
fence: 'No
artist or
ruler is ever
mistaken
and artist
or ruler.'

Συκοφάντης γὰρ εἶ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐν τοῖς
λόγοις· ἐπεὶ αὐτίκα ἱατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτά-
νοντα περὶ τοὺς κάμνοντας κατ' αὐτὸ τοῦτο ὁ ἐξαμαρ-
20 τάνει; ἢ λογιστικόν, ὅς ἂν ἐν λογισμῷ ἀμαρτάνῃ,
τότε ὅταν ἀμαρτάνῃ, κατὰ ταύτην τὴν ἀμαρτίαν;
ἀλλ', οἶμαι, λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως, ὅτι ὁ ἱατρὸς
ἐξήμαρτε καὶ ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματισ-
τῆς· τὸ δ', οἶμαι, ἕκαστος τούτων, καθ' ὅσον τοῦτ'
25 ἔστιν ὁ προσαγορευόμενος αὐτόν, οὐδέποτε ἀμαρτάνει· Ε
ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβο-
λογεῖ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. ἐπιλιπούσης
γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἀμαρτάνων ἀμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι
δημιουργός· ὥστε δημιουργὸς ἢ σοφὸς ἢ ἄρχων
30 οὐδεὶς ἀμαρτάνει τότε ὅταν ἄρχων ᾖ, ἀλλὰ πᾶς γ' ἂν

27. ἐπιλιπούσης ΑΠ: ἐπιλειπούσης Α³Μ.

P. 340. εἶποι ὅτι ὁ ἰατρὸς ἡμαρτε καὶ ὁ ἄρχων ἡμαρτε. Republic I.

τοιούτον οὖν δὴ σοι καὶ ἐμὲ ὑπόλαβε νῦν δὴ ἀποκρίνεσθαι. τὸ δὲ ἀκριβέστατον ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν, τὸν

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

P. 341. ἄρχοντα, καθ' ὅσον | ἄρχων ἐστί, μὴ ἀμαρτάνειν, μὴ ἀμαρτάνοντα δὲ τὸ αὐτῷ βέλτιστον τίθεσθαι, τοῦτο δὲ τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον· ὥστε, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν συμφέρον.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε· δοκῶ σοι συκοφαντεῖν;

10

Πάνν μὲν οὖν, ἔφη.

Οἶε γάρ με ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακούργουντά σε ἐρέσθαι ὡς ἡρόμην; villainously

Εὖ μὲν οὖν οἶδα, ἔφη, καὶ οὐδέν γέ σοι πλέον ἔσται· οὔτε γὰρ ἂν με λαθοῖς κακούργων, οὔτε μὴ ¹⁵ λαθὼν βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο.

Οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ μακάριε. ἀλλ' ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιούτον ἐγγένηται, διόρισται ¹⁵ ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, *ὃν νῦν δὴ ²⁰ ἔλεγες, οὗ τὸ συμφέρον κρείττονος ὄντος δίκαιον ἔσται τῷ ἥττονι ποιεῖν.

The essential meaning of words distinguished from their attributes.

Τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ, ἔφη, λόγῳ ἄρχοντα ὄντα. πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι· ²⁵ οὐδέν σου παρίεμαι· ἀλλ' οὐ μὴ οἶός τ' ἦς.

Οἶε γὰρ ἂν με, εἶπον, οὕτω μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον;

Νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχειρήσας, οὐδέν ὦν καὶ ταῦτα. Ἀδην, ἦν δ' ἐγώ, τῶν τοιούτων. ἀλλ' εἰπέ μοι· ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἰατρός, ὃν ἄρτι ἔλεγες, πότερον ³⁰

20. ὃν νῦν cj. Benedictus: δ νῦν ΑΠΜ.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

χρηματιστής ἐστὶν ἡ τῶν καμνόντων θεραπευτής; p. 341.
καὶ λεγέ τον τῷ ὄντι ἱατρον ὄντα.

Τῶν καμνόντων, ἔφη, θεραπευτής.

Τί δὲ κυβερνήτης; ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν
5 ἀρχων ἐστὶν ἡ ναυτής;

Ναυτῶν ἀρχων.

Οὐδέν, οἶμαι, τοῦτο ὑπολογιστέον, ὅτι πλεῖ ἐν τῇ
νῇ, οὐδ' ἐστὶ κλητέος ναύτης· οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν
κυβερνήτης καλεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν
10 τῶν ναυτῶν ἀρχήν.

Ἀληθῆ, ἔφη.

Οὐκοῦν ἐκάστῳ τούτων ἔστι τι ξυμφέρον;

Πάνυ γε.

Οὐ καὶ ἡ τέχνη, ἣν δ' ἐγώ, ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν,
15 ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορί-
ζειν;

Ἐπὶ τούτῳ, ἔφη.

Ἄρ' οὖν καὶ ἐκάστη τῶν τεχνῶν ἔστι τι ξυμφέρον
ἄλλο ἢ ὅ τι μάλιστα τελείαν εἶναι;

20 Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς;

Ὡσπερ, ἔφην ἐγώ, εἰ μεῆροιο, εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι
σώματι ἢ προσδεῖται τινος, εἴποιμ' ἂν ὅτι Παντάπασι
μὲν οὖν προσδεῖται. διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἡ
ιατρικὴ νῦν εὐρημένη, ὅτι σῶμά ἐστι πονηρὸν καὶ
25 οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιούτῳ εἶναι. τούτῳ οὖν ὅπως
ἐκπορίζη τὰ ξυμφέροντα, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ
τέχνη. ἡ ὀρθῶς σοι δοκῶ, ἔφην, ἂν εἰπεῖν οὕτω
λέγων, ἡ οὐ;

Ὅρθως, ἔφη.

30 Τί δὲ δῆ; αὐτὴ ἡ ἱατρικὴ ἐστὶ πονηρά, ἡ ἄλλη τις
τέχνη ἐστ' ὅ τι προσδεῖται τινος ἀρετῆς, ὥσπερ

Art has no
imperfec-
tion to be

p. 342.

is drawing to a conclusion,

27

eyes for seeing ears for hearing & for his reason from
p. 342. ὀφθαλμοὶ οὐφως καὶ ὠτα ἀκοῆς καὶ διὰ ταῦτα ἐπὶ
αὐτοῖς δεῖ τινὸς τέχνης τῆς τοῦ συμφέροντος εἰς ταῦτα
σκεπτομένης τε καὶ ἐμποριζούσης ; ἄρα καὶ ἐν αὐτῇ
τῇ τέχνῃ ἐνι τίς πονηρία, καὶ δεῖ ἐκαστῇ τέχνῃ ἀλλῆς
τέχνης, ἥτις αὐτῇ τὸ συμφέρον σκέπεται, καὶ τῇ 5
σκοπομένην ἐτέρας αὐ τοιαύτης, καὶ τοῦτ' ἔστιν ἀπέ-
B ραντον ; ἡ αὐτὴ αὐτῇ τὸ συμφέρον σκέπεται ; ἡ οὔτε
αὐτῆς οὔτε ἀλλῆς προσδεῖται ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν
τὸ συμφέρον σκοπεῖν· οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἀμαρτία
οὐδεμία οὐδεμίᾳ τέχνῃ πάρεστιν, οὐδὲ προσήκει τέχνῃ 10
ἄλλῃ τὸ συμφέρον ζητεῖν ἢ ἐκείνῃ οὐ τέχνῃ ἐστίν,
αὐτῇ δὲ ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιός ἐστιν ὀρθὴ οὐσα,
ἕωςπερ ἂν ἡ ἐκάστη ἀκριβὴς ὅλη ἤπερ ἐστί ; καὶ
σκοπεῖ ἐκείνῃ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ· οὕτως ἢ ἄλλως
ἔχει ;

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

corrected,
and there-
fore no
extraneous
interest.

Οὕτως, ἔφη, φαίνεται.
C Οὐκ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἱατρικὴ ἱατρικῇ τὸ συμφέρον
σκοπεῖ ἀλλὰ σώματι.

Ναί, ἔφη.

Οὐδὲ ἵππικὴ ἵππικῇ ἀλλ' ἵπποις. οὐδὲ ἄλλη τέχνη 20
οὐδεμία ἑαυτῇ, οὐδὲ γὰρ προσδεῖται, ἀλλ' ἐκείνῃ οὐ
τέχνῃ ἐστίν.

Φαίνεται, ἔφη, οὕτως.

Ἄλλὰ μὲν, ὦ Θρασύμαχε, ἄρχουσὶ γε αἱ τέχναι
καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἰσι τέχναι.

Συνεχώρησεν ἐνταῦθα καὶ μάλα μόγῃς.

Οὐκ ἄρα ἐπιστήμη γε οὐδεμία τὸ τοῦ κρείττονος
συμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἥττονός
D τε καὶ ἀρχομένου ὑπὸ ἑαυτῆς.

Ξυνωμολόγησε μὲν καὶ ταῦτα τελευτῶν, ἐπεχείρει 30

Illustra-
tions.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

δὲ περὶ αὐτὰ μάχεσθαι. ἐπειδὴ δὲ ὡμολόγησεν, p. 342.
Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲ ἱατρὸς οὐδεὶς, καθ'
ὅσον ἱατρός, τὸ τῷ ἱατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ'
ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ κάμνοντι; ὡμολόγηται γὰρ ὁ
5 ἀκριβὴς ἱατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων ἀλλ' οὐ χρημα-
τιστής. ἦ οὐχ ὡμολόγηται;

Ξυνέφη.

Οὐκοῦν καὶ ὁ κυβερνήτης ὁ ἀκριβὴς ναυτῶν εἶναι
ἄρχων ἀλλ' οὐ ναύτης;

E

10 Ὡμολόγηται.

Οὐκ ἄρα ὃ γε τοιοῦτος κυβερνήτης τε καὶ ἄρχων
τὸ τῷ κυβερνήτῃ ξυμφέρον σκέψεται τε καὶ προστάξει,
ἀλλὰ τὸ τῷ ναύτῃ τε καὶ ἀρχομένῳ.

Ξυνέφησε μόγισ.

The dis-
interested-
ness of
rulers.

15 Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, οὐδ' ἄλλος
οὐδεὶς ἐν οὐδεμιᾷ ἀρχῇ, καθ' ὅσον ἄρχων ἐστί, τὸ
αὐτῷ ξυμφέρον σκοπεῖ οὐδ' ἐπιτάττει, ἀλλὰ τὸ τῷ
ἀρχομένῳ καὶ ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο
βλέπων καὶ τὸ ἐκεῖνῳ ξυμφέρον καὶ πρέπον καὶ λέγει
20 ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ἃ ποιεῖ ἅπαντα.

Ἰ Ἐπειδὴ | οὖν ἐνταῦθα ἡμεν τοῦ λόγου καὶ πᾶσι p. 343.
καταφανὲς ἦν ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τὸνναντίον
περιειστέκει, ὁ Θρασύμαχος ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνεσθαι,
Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τίτθῃ σοι ἔστιν;

25 Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ. οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρὴν μᾶλλον
ἢ τοιαῦτα ἐρωτᾶν;

The impu-
dence of
Thrasyma-
chus.

Ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ
ἀπομύττει δεόμενον, ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ
ποιμένα γινώσκεις.

30 Ὅτι δὴ τί μάλιστα; ἦν δ' ἐγώ.

18. ἐκεῖνο ΑΠΜ : ἐκείνον τ.

p. 343. Ὅτι οἶει τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους τὸ τῶν
 B προβάτων ἢ τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν καὶ παχύ-
 νειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν πρὸς ἄλλο τι βλέποντας
 ἢ τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθὸν καὶ τὸ αὐτῶν, καὶ δὴ καὶ
 τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας, οἱ ὡς ἀληθῶς ἄρχου- 5
 σιν, ἄλλως πῶς ἡγεῖ διαανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομέ-
 νους ἢ ὥσπερ ἄν τις πρὸς πρόβατα διατεθείη, καὶ ἄλλο
 τι σκοπεῖν αὐτοὺς διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἢ τοῦτο ὅθεν
 C αὐτοὶ ὠφελήσονται. καὶ οὕτω πόρρω εἶπερί τε τοῦ
 δικαίου καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας, 10
 ὥστε ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ μὲν δικαιοσύνη καὶ τὸ δίκαιον
 ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι, τοῦ κρείττονός τε καὶ
 ἄρχοντος συμφέρον, οἰκεία δὲ τοῦ πειθομένου τε καὶ
 ὑπηρετοῦντος βλάβη, ἡ δὲ ἀδικία τούναντίον, καὶ
 ἄρχει τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων, οἱ δ' 15
 ἀρχόμενοι ποιοῦσι τὸ ἐκείνου συμφέρον κρείττονος
 ὄντος, καὶ εὐδαίμονα ἐκείνον ποιοῦσιν ὑπηρετοῦντες
 D αὐτῷ, ἑαυτοὺς δὲ οὐδ' ὀπωστιοῦν. σκοπεῖσθαι δέ,
 ὦ εὐηθέστατε Σώκρατες, οὕτωςι χρή, ὅτι δίκαιος
 ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. πρῶτον μὲν ἐν 20
 τοῖς πρὸς ἀλλήλους συμβολαίοις, ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος
 τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ, οὐδαμοῦ ἂν εὖροις ἐν τῇ
 διαλύσει τῆς κοινωνίας πλεόν ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ
 ἀδίκου ἀλλ' ἔλαττον· ἔπειτα ἐν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν,
 ὅταν τέ τινες εἰσφοραὶ ᾖσιν, ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν 25
 ἴσων πλεόν εἰσφέρει, ὁ δ' ἔλαττον, ὅταν τε λήψῃς,
 E ὁ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ πολλὰ κερδαίνει] καὶ γὰρ ὅταν
 ἀρχὴν τινα ἄρχῃ ἐκάτερος, τῷ μὲν δικαίῳ ὑπάρχει
 καὶ εἰ μηδεμία ἄλλη ζημία, τά γε οἰκεία δι' ἀμέλειαν

Republic
I.

THRASYMA-
CHUS.

Thrasymachus dilates
upon the
advantages
of injustice,

6. διαανοεῖσθαι MSS.: διακείσθαι cj. Faesi.

9. ὠφελήσονται AΠ: ὠφεληθήσονται M.

Republic
*I.*THRASYMA-
CHUS.especially
when pur-
sued on a
great scale.

Tyranny.

μοχθηροτέρως ἔχειν, ἐκ δὲ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὠφε- p. 343
 λείσθαι διὰ τὸ δίκαιον εἶναι, πρὸς δὲ τούτοις ἀπέχ-
 θεσθαι τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις, ὅταν μηδὲν
 ἐθέλῃ αὐτοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον· τῷ δὲ ἀδίκῳ
 5 πάντα τούτων τάναντία ὑπάρχει. λέγω γὰρ ὅνπερ
 νῦν δὴ ἔλεγον, τὸν μεγάλα | δυνάμενον πλεονεκτεῖν. p. 344.
 τοῦτον οὖν σκόπει, εἴπερ βούλει κρίνειν ὅσῳ μᾶλλον
 συμφέρεי ἰδία αὐτῷ ἄδικον εἶναι ἢ τὸ δίκαιον. πάντων
 δὲ ῥᾶστα μαθήσει, εἰς ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν
 10 ἔλθης, ἣ τὸν μὲν ἀδικήσαντα εὐδαιμονέστατον ποιεῖ,
 τοὺς δὲ ἀδικηθέντας καὶ ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας
 ἀθλιωτάτους. ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς, ἣ οὐ κατὰ σμικ-
 ρὸν τὰλλότρια καὶ λάθρα καὶ βία ἀφαιρεῖται, καὶ ἱερὰ
 καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, ἀλλὰ ξυλλήβδην. ὧν ἐφ' B
 15 ἐκάστῳ μέρει ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ, ζημιούται
 τε καὶ ὀνειδῇ ἔχει τὰ μέγιστα· καὶ γὰρ ἱερόσυλοι καὶ
 ἀνδραποδισταὶ καὶ τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ
 κλέπται οἱ κατὰ μέρη ἀδικοῦντες τῶν τοιούτων κακουρ-
 γημάτων καλοῦνται. ἐπειδὴ δὲ τις πρὸς τοῖς τῶν
 20 πολιτῶν χρήμασι καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώ-
 σεται, ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχρῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες
 καὶ μακάριοι κέκληνται, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀλλὰ C
 καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἂν πύθωνται αὐτὸν τὴν ὅλην
 ἀδικίαν ἡδικηκότα. οὐ γὰρ τὸ ποιεῖν τὰ ἄδικα ἀλλὰ τὸ
 25 πάσχειν φοβούμενοι ὀνειδίζουσιν οἱ ὀνειδίζοντες τὴν
 ἀδικίαν. οὕτως, ὦ Σώκρατες, καὶ ἰσχυρότερον καὶ
 ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης
 ἐστὶν ἱκανῶς γιγνομένη, καὶ ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον,
 τὸ μὲν τοῦ κρείττονος συμφέρον τὸ δίκαιον τυγχάνει
 30 ὅν, τὸ δ' ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε καὶ συμφέρον.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, D

P. 344. ὥσπερ βαλανεύς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὧτων
 ἀθρόον καὶ πολλὸν τὸν λόγον. οὐ μὴν εἵασάν γε αὐτὸν
 οἱ παρόντες, ἀλλ' ἠνάγκασαν ὑπομεῖναι τε καὶ παρα-
 σχεῖν τῶν εἰρημένων λόγον. καὶ δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς
 πάνυ ἐδεόμην τε καὶ εἶπον ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, 5
 οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, πρὶν διδάξαι
 ἱκανῶς ἢ μαθεῖν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει; ἢ σμικ-
 Ε ρὸν οἶε ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου
 διαγωγὴν, ἣ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελε-
 στάτην ζῶην ζῷη; 10

Republic
I.

SOCRATES,
 THRASYMA-
 CHUS.

Thrasymachus having
 made his
 speech
 wants to
 run away,
 but is de-
 tained by
 the com-
 pany.

Ἐγὼ γὰρ οἶμαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τουτὶ ἄλλως
 ἔχειν.

Ἐοικας, ἦν δ' ἐγώ, ἥτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι,
 οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα
 ἀγνοοῦντες ὃ σὺ φῆς εἰδέναι. ἀλλ', ὦ ἄγαθέ, προθυ- 15

P. 345. μοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι· οὗτοι κακῶς | σοι κείσεται
 ὃ τι ἂν ἡμᾶς τοσοῦσδε ὄντας εὐεργετήσης. ἐγὼ γὰρ
 δὴ σοι λέγω τό γ' ἐμόν, ὅτι οὐ πείθομαι οὐδ' οἶμαι
 ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον εἶναι, οὐδ' ἐὰν ἐᾷ
 τις αὐτὴν καὶ μὴ διακωλύῃ πράττειν ἃ βούλεται. 20
 ἀλλ', ὦ ἄγαθέ, ἔστω μὲν ἄδικος, δυνάσθω δὲ ἀδικεῖν
 ἢ τῷ λανθάνειν ἢ τῷ διαμάχεσθαι· ὅμως ἐμέ γε οὐ
 πείθει ὡς ἔστι τῆς δικαιοσύνης κερδαλεώτερον. ταῦτ'
 Β οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις ἡμῶν πέπονθεν, οὐ μόνος
 ἐγώ. πείσον οὖν, ὦ μακάριε, ἱκανῶς ἡμᾶς ὅτι οὐκ 25
 ὀρθῶς βουλευόμεθα δικαιοσύνην ἀδικίας περὶ πλείονος
 ποιοῦμενοι.

Καὶ πῶς, ἔφη, σὲ πείσω; εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ ἔλεγον
 μὴ πέπεισαι, τί σοι ἔτι ποιήσω; ἢ εἰς τὴν ψυχὴν
 φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον;

The
 swagger of
 Thrasyma-
 chus.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, μὴ σύ γε· ἀλλὰ πρῶτον μὲν, p. 345.
 ἂ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις, ἢ ἔαν μετατιθῇ, φανερώς
 μετατίθεσο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. νῦν δὲ ὁρᾷς, ὦ
 Θρασύμαχε, ἔτι γὰρ τὰ ἔμπροσθεν ἐπισκεψώμεθα, C
 5 ὅτι τὸν ὥς ἀληθῶς ἱατρὸν τὸ πρῶτον ὀριζόμενος τὸν
 ὥς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ᾧ δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς
 φυλάξαι, ἀλλὰ ποιμαίνειν οἶει αὐτὸν τὰ πρόβατα,
 καθ' ὅσον ποιμὴν ἐστίν, οὐ πρὸς τὸ τῶν προβάτων
 βέλτιστον βλέποντα, ἀλλ' ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ
 10 μέλλοντα ἐστιάσασθαι πρὸς τὴν εὐωχίαν, ἢ αὖ πρὸς
 τὸ ἀποδόσθαι, ὥσπερ χρηματιστὴν ἀλλ' οὐ ποιμένα. D
 τῇ δὲ ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου του μέλει ἢ ἐφ' ᾧ
 τέτακται, ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ· ἐπεὶ τά
 γε αὐτῆς ὥστ' εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπό-
 15 ρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδὲξ τοῦ ποιμενικῆ εἶναι·
 οὕτω δὲ ᾧμην ἔγωγε νῦν δὴ ἀναγκαῖον εἶναι ἡμῖν
 ὁμολογεῖν πᾶσαν ἀρχήν, καθ' ὅσον ἀρχή, μηδενὶ
 ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ τῷ ἀρχομένῳ
 τε καὶ θεραπευομένῳ, ἐν τε πολιτικῇ καὶ ιδιωτικῇ E
 20 ἀρχῇ. σὺ δὲ τοὺς ἄρχοντας ἐν ταῖς πόλεσι, τοὺς
 ἀληθῶς ἄρχοντας, ἐκόντας οἶει ἄρχειν ;
 Μὰ Δί' οὐκ, ἔφη, ἀλλ' εὖ οἶδα.

Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, τὰς ἄλλας ἀρχὰς
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι οὐδεὶς ἐθέλει ἄρχειν ἐκόν, ἀλλὰ μισ-
 25 θὸν αἰτοῦσιν, ὥς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφελίαν ἐσομένην ἐκ
 τοῦ ἄρχειν ἀλλὰ τοῖς ἀρχομένοις ; | ἐπεὶ τοσόνδε p. 346.
 εἰπέ. οὐχὶ ἐκάστην μέντοι φαμὲν ἐκάστοτε τῶν
 τεχνῶν τούτῳ ἐτέραν εἶναι, τῷ ἐτέραν τὴν δύναμιν
 ἔχειν ; καί, ὦ μακάριε, μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου,
 30 ἵνα τι καὶ περαίνωμεν.

The arts
have differ-
ent func-
tions and
are not to

7. ποιμαίνειν Amg. ΠΜ : πιαίνειν A.

p. 346. Ἄλλὰ τούτῳ, ἔφη, ἑτέρα.

Οὐκοῦν καὶ ὠφελίαν ἐκάστη ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέ-
χεται, ἀλλ' οὐ κοινήν, οἷον ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν,
κυβερνητικὴ δὲ σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν, καὶ αἱ ἄλλαι
οὕτως ;

Πάνυ γε.

B Οὐκοῦν καὶ μισθωτικὴ μισθόν ; αὕτη γὰρ αὐτῆς ἡ
δύναμις. ἡ τὴν ἰατρικὴν σὺ καὶ τὴν κυβερνητικὴν
τὴν αὐτὴν καλεῖς ; ἡ ἅνπερ βούλῃ ἀκριβῶς διορίζειν,
ὥσπερ ὑπέθου, οὐδέν τι μᾶλλον, εἰάν τις κυβερνῶν 10
ὑγιῆς γίγνηται διὰ τὸ ξυμφέρειν αὐτῷ πλεῖν ἐν τῇ
θαλάττῃ, ἔνεκα τούτου καλεῖς μᾶλλον αὐτὴν ἰατρικὴν ;

Οὐ δῆτα, ἔφη.

Οὐδέ γ', οἶμαι, τὴν μισθωτικὴν, εἰάν ὑγιαίνῃ τις
μισθαρνῶν.

Οὐ δῆτα.

Τί δέ ; τὴν ἰατρικὴν μισθαρνητικὴν, εἰάν ἰώμενός
τις μισθαρνῇ ;

C Οὐκ, ἔφη.

Οὐκοῦν τὴν γε ὠφελίαν ἐκάστης τῆς τέχνης ἰδίαν 20
ὡμολογήσαμεν εἶναι ;

Ἔστω, ἔφη.

Ἦντινα ἄρα ὠφελίαν κοινῇ ὠφελοῦνται πάντες οἱ
δημιουργοί, δῆλον ὅτι κοινῇ τινὶ τῷ αὐτῷ προσχρώ-
μενοι ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται.

Ἔοικεν, ἔφη.

Φαμέν δέ γε τὸ μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι
τοὺς δημιουργοὺς ἀπὸ τοῦ προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ
τέχνῃ γίγνεσθαι αὐτοῖς.

3. οἷον A²PM : οἶοι Arg.

11. ξυμφέρειν E²g : ξυμφέρον APM.

17. μισθαρνητικὴν AP : μισθαρνικὴν M.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS,
GLAUCON.

Ξυνέφη μόγισ.

p. 346.

Οὐκ ἄρα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκάστω αὕτη ἡ D
ὠφελία ἐστίν, ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις, ἀλλ', εἰ δεῖ ἀκρι-
βῶς σκοπεῖσθαι, ἡ μὲν ἱατρικὴ ὑγίειαν ποιεῖ, ἡ δὲ
5 μισθαρνητικὴ μισθόν, καὶ ἡ μὲν οἰκοδομικὴ οἰκίαν, ἡ
δὲ μισθαρνητικὴ αὐτῇ ἐπομένη μισθόν, καὶ αἱ ἄλλαι
πᾶσαι οὕτω τὸ αὐτῆς ἐκάστη ἔργον ἐργάζεται καὶ
ὠφελεῖ ἐκεῖνο ἐφ' ᾧ τέτακται. ἐὰν δὲ μὴ μισθὸς
αὐτῇ προσγίγνηται, ἔσθ' ὅ τι ὠφελεῖται ὁ δημιουργὸς
10 ἀπὸ τῆς τέχνης ;

Οὐ φαίνεται, ἔφη.

Ἄρ' οὖν οὐδ' ὠφελεῖ τότε, ὅταν προῖκα ἐργά- E
ζῆται ;

Οἶμαι ἔγωγε.

The true
ruler or
artist seeks,
not his own
advantage,
but the per-
fection of
his art ;
and there-
fore he
must be
paid.
Three
modes of
paying
rulers,
money,
honour,
and a
penalty for
refusing to
rule.

15 Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, τοῦτο ἦδη δῆλον, ὅτι
οὐδεμία τέχνη οὐδὲ ἀρχὴ τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρα-
σκευάζει, ἀλλ', ὅπερ πάλοι ἐλέγομεν, τὸ τῷ ἀρχομένῳ
καὶ παρασκευάζει καὶ ἐπιτάττει, τὸ ἐκείνου συμφέρον
ἡττονος ὄντος σκοποῦσα, ἀλλ' οὐ τὸ τοῦ κρείττονος.
20 διὰ δὲ ταῦτα ἔγωγε, ὦ φίλε Θρασύμαχε, καὶ ἄρτι
ἔλεγον μηδένα ἐθέλειν ἐκόντα ἄρχειν καὶ τὰ ἀλλότρια
κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα, ἀλλὰ μισθὸν αἰτεῖν,
ὅτι ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ | πράξειν οὐδέποτε p. 347.
αὐτῷ τὸ βέλτιστον πράττει οὐδ' ἐπιτάττει κατὰ τὴν
25 τέχνην ἐπιτάττων, ἀλλὰ τῷ ἀρχομένῳ· ὦν δὲ ἔνεκα,
ὥς ἔοικε, μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσιν ἐθελ-
ήσειν ἄρχειν, ἢ ἀργύριον ἢ τιμὴν, ἢ ζημίαν, ἐὰν μὴ
ἄρχῃ.

Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες ; ἔφη ὁ Γλαῦκων.

3. ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις AΠMmg. : om. Mpr. 5, 6. μισθαρνητικὴ AΠ :
μισθαρνηκὴ M. 25. ὦν M : ὧν A : οὐ Π : ὧν οὐ Z.

p. 347. τοὺς μὲν γὰρ δύο μισθοὺς γιγνώσκω· τὴν δὲ ζημίαν ἦντινα λέγεις καὶ ὡς ἐν μισθοῦ μέρει εἴρηκας, οὐ ξυνήκα.

Republic
I.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τὸν τῶν βελτίστων ἄρα μισθόν, ἔφην, οὐ ξυνίης,
B δι' ὃν ἄρχουσιν οἱ ἐπιεικέστατοι, ὅταν ἐθέλωσιν 5
ἄρχειν. ἥ οὐκ οἶσθα, ὅτι τὸ φιλότιμόν τε καὶ
φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεται τε καὶ ἔστιν ;
*Εγωγε, ἔφη.

Διὰ ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὔτε χρημάτων ἕνεκα
ἐθέλουσιν ἄρχειν οἱ ἀγαθοὶ οὔτε τιμῆς· οὔτε γὰρ 10
φανερῶς πραττόμενοι τῆς ἀρχῆς ἕνεκα μισθὸν μισθω-
τοὶ βούλονται κεκληθῆσθαι, οὔτε λάθρα αὐτοὶ ἐκ τῆς
ἀρχῆς λαμβάνοντες κλέπται. οὐδ' αὖ τιμῆς ἕνεκα·
C οὐ γὰρ εἰσι φιλότιμοι. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἀνάγκην προσ-
εἶναι καὶ ζημίαν, εἰ μέλλουσιν ἐθέλειν ἄρχειν· ὅθεν 15
κινδυνεύει τὸ ἐκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι ἀλλὰ μὴ
ἀνάγκην περιμένειν αἰσχροὺς νειομίσθαι. τῆς δὲ
ζημίας μεγίστη τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἄρχεσθαι, εἰ
μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ ἄρχειν. ἦν δέ τινες μοι φαίνονται
ἄρχειν, ὅταν ἄρχωσιν, οἱ ἐπιεικεῖς, καὶ τότε ἔρχονται 20
ἐπὶ τὸ ἄρχειν οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες οὐδ' ὡς
εὐπάθησοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον καὶ
D οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι οὐδὲ ὁμοίοις.
ἐπεὶ κινδυνεύει, πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν εἰ γένοιτο, περι-
μάχητον ἂν εἶναι τὸ μὴ ἄρχειν, ὥσπερ νυνὶ τὸ ἄρχειν, 25
καὶ ἐνταῦθ' ἂν καταφανὲς γενέσθαι ὅτι τῷ ὄντι ἀλη-
θινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὐτῷ ξυμφέρον σκοπεῖσθαι
ἀλλὰ τὸ τῷ ἀρχομένῳ· ὥστε πᾶς ἂν ὁ γιγνώσκων
τὸ ὠφελεῖσθαι μᾶλλον ἔλοιτο ὑπ' ἄλλου ἢ ἄλλον
ὠφελῶν πράγματα ἔχειν. τοῦτο μὲν οὖν ἔγωγε οὐ- 30

The
penalty is
the evil of
being ruled
by an in-
ferior.

In a city
composed
wholly of
good men
there would
be a great
unwilling-
ness to rule.

14. δὴ ΠΜ : δὲ Α.

D 2

Republic
I.

SOCRATES,
GLAUCON,
THRASYMA-
CHUS.

Thrasymachus main-
tains that
the life of
the unjust
is more
profitable
than the
life of the
just;

δαμῇ συγχωρῶ Θρασυμάχῳ, ὡς τὸ δίκαιόν ἐστι τὸ p. 347.
τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. ἀλλὰ τοῦτο μὲν δὴ καὶ ^E
εἰσαυθις σκεψόμεθα· πολὺ δέ μοι δοκεῖ μείζον εἶναι
ὃ νῦν λέγει Θρασύμαχος, τὸν τοῦ ἀδίκου βίον φάσ-
κων εἶναι κρείττω ἢ τὸν τοῦ δικαίου. σὺ οὖν ποτέρως,
ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαῦκων, αἰρεῖ; καὶ πότερον ἀλη-
θεστέρως δοκεῖ σοι λέγεσθαι;

Τὸν τοῦ δικαίου ἔγωγε, ἔφη, λυσιτελέστερον βίον
εἶναι.

10 Ἦκουσας, ἦν δ' ἐγώ, | ὅσα ἄρτι Θρασύμαχος p. 348.
ἀγαθὰ διῆλθε τῷ τοῦ ἀδίκου;

Ἦκουσα, ἔφη, ἀλλ' οὐ πείθομαι.

Βούλει οὖν αὐτὸν πείθωμεν, ἂν δυνώμεθά πη
ἐξευρεῖν, ὡς οὐκ ἀληθῇ λέγει;

15 Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι; ἦ δ' ὅς.

* Ἄν μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀντικατατείναντες λέ-
γωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον, ὅσα αὖ ἀγαθὰ ἔχει
τὸ δίκαιον εἶναι, καὶ αὐθις οὗτος, καὶ ἄλλον ἡμεῖς,
ἀριθμεῖν δεήσει τὰγαθὰ καὶ μετρεῖν ὅσα ἐκάτεροι ἐν B
20 ἐκατέρῳ λέγομεν, καὶ ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν δια-
κρινούντων δεησόμεθα· ἂν δὲ ὥσπερ ἄρτι ἀνομολο-
γούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, ἅμα αὐτοὶ τε
δικασταὶ καὶ ρήτορες ἐσόμεθα.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

25 Ὅποτερως οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀρέσκει;

Οὕτως, ἔφη.

Ἴθι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ἀπόκριναι ἡμῖν
ἐξ ἀρχῆς. τὴν τελέαν ἀδικίαν τελέας οὔσης δικαιο-
σύνης λυσιτελεστέραν φῆς εἶναι;

5. ποτέρως AΠM: πότερον cj. Ast.
AΠ: ποτέρως cj. Ast.

6. πότερον M: πότερον ὡς
25. ὀποτερως AΠM: ποτέρως Vind. F pr.

p. 348. Πάνν μὲν οὖν καὶ φημί, ἔφη, καὶ δι' αἶ, εἰ-
C ρηκα.

Republic
I.

Φέρε δὴ, τὸ τοιόνδε περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; τὸ
μὲν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν;

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Πῶς γὰρ οὐ;

5

and a
paradox
still more
extreme,
that in-
justice is
virtue,

Οὐκοῦν τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετὴν, τὴν δὲ ἀδικίαν
κακίαν;

Εἰκός γ', ἔφη, ὦ ἡδιστε, ἐπειδὴ καὶ λέγω ἀδικίαν
μὲν λυσιτελεῖν, δικαιοσύνην δ' οὐ.

Ἀλλὰ τί μὴν;

10

Τούναντίον, ἧ δ' ὅς.

Ἦ τὴν δικαιοσύνην κακίαν;

D Οὐκ, ἀλλὰ πάνν γενναίαν εὐήθειαν.

Τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς;

Οὐκ, ἀλλ' εὐβουλίαν, ἔφη.

15

Ἦ καὶ φρόνιμοί σοι, ὦ Θρασύμαχε, δοκοῦσιν
εἶναι καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἄδικοι;

Οἷ γε τελέως, ἔφη, οἷοί τε ἀδικεῖν, πόλεις τε καὶ
ἔθνη δυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι.
σὺ δὲ οἶε με ἴσως τοὺς τὰ βαλλάντια ἀποτέμνοντας 20
λέγειν. λυσιτελεῖ μὲν οὖν, ἧ δ' ὅς, καὶ τὰ τοιαῦτα,
ἐάνπερ λανθάνῃ· ἔστι δὲ οὐκ ἄξια λόγου, ἀλλ' ἂ νῦν
δὴ ἔλεγον.

E Τοῦτο μέντοι, ἔφη, οὐκ ἄγνοῶ ὅ τι βούλει λέγειν·
ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα, εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης 25
μέρει τὴν ἀδικίαν, τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐν τοῖς ἐναν-
τίοις.

Ἀλλὰ πάνν οὕτω τίθημι.

Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἥδη στερεώτερον, ὦ ἐταῖρε, καὶ

20, 21. σὺ . . . λέγειν : Socrati haec verba tribuit Baiter ; et sic etiam,
ut videtur, A.

Republic
I.SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

οὐκέτι ῥάδιον ἔχειν ὃ τί τις εἶπη. εἰ γὰρ λυσিতেλεῖν p. 348.
 μὲν τὴν ἀδικίαν ἐτίθεσο, κακίαν μέντοι ἢ αἰσχροὺς
 αὐτὸ ὁμολόγεις εἶναι ὥσπερ ἄλλοι τινές, εἴχομεν ἂν
 τι λέγειν κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες· νῦν δὲ δηλὸς
 5 εἰ ὅτι φήσεις αὐτὸ καὶ καλὸν καὶ ἰσχυρὸν εἶναι καὶ
 τὰλλα αὐτῷ πάντα προσθήσεις, | ἃ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ p. 349.
 προσετίθεμεν, ἐπειδὴ γε καὶ ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφία
 ἐτόλμησας θεῖναι.

Ἀληθέστατα, ἔφη, μαντεύει.

10 Ἄλλ' οὐ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, ἀποκνητέον γε τῷ
 λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἂν σε ὑπολαμ-
 βάνω λέγειν ἅπερ διανοεῖ. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖς σύ, ὦ
 Θρασύμαχε, ἀτεχνῶς νῦν οὐ σκώπτειν, ἀλλὰ τὰ
 δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν.

15 Τί δέ σοι, ἔφη, τοῦτο διαφέρει, εἴτε μοι δοκεῖ εἴτε
 μή, ἀλλ' οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις ;

which is
 refuted by
 the analogy
 of the arts.

Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ τόδε μοι πειρῶ ἔτι πρὸς B
 τούτοις ἀποκρίνασθαι· ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί
 σοι ἂν ἐθέλειν πλεόν ἔχειν ;

20 Οὐδαμῶς, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥσπερ νῦν,
 καὶ εὐήθης.

, Τί δέ ; τῆς δικαίας πράξεως ;

Οὐδὲ τῆς δικαίας, ἔφη.

Τοῦ δὲ ἀδίκου πότερον ἀξιοῖ ἂν πλεονεκτεῖν καὶ
 25 ἡγοῖτο δίκαιον εἶναι, ἢ οὐκ ἂν ἡγοῖτο δίκαιον ;

Ἦγοιτ' ἂν, ἦ δ' ὅς, καὶ ἀξιοῖ, ἀλλ' οὐκ ἂν
 δύναιτο.

Ἄλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν
 δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλεόν ἔχειν μηδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, C
 30 τοῦ δὲ ἀδίκου ;

The just
 tries to ob-
 tain an ad-
 vantage
 over the
 unjust, but
 not over
 the just ;
 the unjust
 over both
 just and
 unjust.

I. ῥάδιον x : ῥάιον ΑΠΜ.

p. 349. Ἄλλ' οὕτως, ἔφη, ἔχει.

Τί δὲ δὴ ὁ ἄδικος ; ἄρα ἀξιοῖ τοῦ δικαίου πλεονεκ-
τεῖν καὶ τῆς δικαίας πράξεως ;

Πῶς γὰρ οὐκ ; ἔφη, ὅς γε πάντων πλέον ἔχειν ἀξιοῖ.

Οὐκοῦν καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τε καὶ πράξεως ὁ
ἄδικος πλεονεκτῇσιν καὶ ἀμιλλήσεται ὡς ἀπάντων
πλείστον αὐτὸς λάβῃ ;

Ἔστι ταῦτα.

Ὡδὲ δὴ λέγωμεν, ἔφην· ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου
οὐ πλεονεκτεῖ, τοῦ δὲ ἀνομοίου, ὁ δὲ ἄδικος τοῦ τε 10
ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου.

Ἄριστα, ἔφη, εἴρηκας.

Ἔστι δὲ γε, ἔφην, φρόνιμός τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἄδικος,
ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερος.

Καὶ τοῦτ', ἔφη, εὖ.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἔοικε τῷ φρονίμῳ καὶ τῷ
ἀγαθῷ ὁ ἄδικος, ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἔοικεν ;

Πῶς γὰρ οὐ μέλλει, ἔφη, ὁ τοιοῦτος ὦν καὶ
ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις, ὁ δὲ μὴ μὴ ἐοικέναι ;

Καλῶς. τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἐκότερος αὐτῶν οἷσπερ 20
ἔοικεν. Ἀλλὰ τί μέλλει ; ἔφη.

Εἶεν, ὦ Θρασύμαχε· μουσικὸν δὲ τινα λέγεις,
εἴτερον δὲ ἄμουσον ;

Ἐγώ γε.

Πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα ; 25

Τὸν μὲν μουσικὸν δήπου φρόνιμον, τὸν δὲ ἄμουσον
ἄφρονα.

Οὐκοῦν καὶ ἄπερ φρόνιμον, ἀγαθόν, ἃ δὲ ἄφρονα,
κακόν ;

Ναί.

30

19. ὁ δὲ μὴ μὴ xγ : ὁ δὲ μὴ ΑΠΜ.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Illustra-
tions.

Republic
I.

Τί δὲ ἱατρικόν; οὐχ οὕτως;

p. 349.

Οὕτως.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Δοκεῖ ἂν οὖν τίς σοι, ὦ ἄριστε, μουσικὸς ἀνὴρ
ἀρμοττόμενος λύραν ἐθέλειν μουσικοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ
5 ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν πλεονεκτεῖν ἢ ἀξιούν
πλέον ἔχειν;

Οὐκ ἔμοιγε.

Τί δέ; ἀμούσου;

Ἀνάγκη, ἔφη.

10 Τί δὲ ἱατρικός; | ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει ἐθέλειν ἄν p. 350.
τι ἱατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ἢ πράγματος;

Οὐ δηῖτα.

Μὴ ἱατρικοῦ δέ;

Ναί.

But the
true artist
remains
within the
limits of his
art;

15 Περὶ πάσης δὲ ὅρα ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστη-
μοσύνης, εἴ τίς σοι δοκεῖ ἐπιστήμων ὅστισιν πλείω
ἂν ἐθέλειν αἰρεῖσθαι ἢ ὅσα ἄλλος ἐπιστήμων ἢ πρᾶτ-
τειν ἢ λέγειν, καὶ οὐ ταῦτα τῷ ὁμοίῳ ἑαυτοῦ εἰς τὴν
αὐτὴν πρᾶξιν.

20 Ἄλλ' ἴσως, ἔφη, ἀνάγκη τοῦτό γε οὕτως ἔχειν.

Τί δὲ ὁ ἀνεπιστήμων; οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστή-
μονος πλεονεκτήσειεν ἄν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; B

Ἰσως.

Ὁ δὲ ἐπιστήμων σοφός;

25 Φημί.

Ὁ δὲ σοφὸς ἀγαθός;

Φημί.

Ὁ ἄρα ἀγαθός τε καὶ σοφὸς τοῦ μὲν ὁμοίου οὐκ
ἐθελήσει πλεονεκτεῖν, τοῦ δὲ ἀνομοίου τε καὶ ἐναν-
30 τίον.

Ἐοικεν, ἔφη.

p. 350. Ὁ δὲ κακὸς τε καὶ ἀμαθὴς τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἐναντίου.

Republic
I.

Φαίνεται.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Οὐκοῦν, ὦ Θρασύμαχε, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ἄδικος ἡμῖν τοῦ ἀνομοίου τε καὶ ὁμοίου πλεονεκτεῖ; ἢ οὐχ οὕτως ἔλεγες;

Ἐγωγε, ἔφη.

C Ὁ δέ γε δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτῆσει, τοῦ δὲ ἀνομοίου;

and simi-
larly the
just man
does not
exceed the
limits of
other just
men.

Ναί.

10

Ἐοικεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὲν δίκαιος τῷ σοφῷ καὶ ἀγαθῷ, ὁ δὲ ἄδικος τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ.

Κινδυνεύει.

Ἀλλὰ μὴν ὁμολογοῦμεν, ὃ γε ὅμοιος ἐκάτερος εἴη, τοιοῦτον καὶ ἐκάτερον εἶναι.

15

Ὁμολογοῦμεν γάρ.

Ὁ μὲν ἄρα δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὡν ἀγαθὸς τε καὶ σοφός, ὁ δὲ ἄδικος ἀμαθής τε καὶ κακός.

D Ὁ δὲ Θρασύμαχος ὁμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ ὥς ἐγὼ νῦν ῥαδίως λέγω, ἀλλ' ἐλκόμενος καὶ 20 μόγισ, μετὰ ἰδρώτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος· τότε καὶ εἶδον ἐγώ, πρότερον δὲ οὐπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. ἐπειδὴ δὲ οὖν διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν, Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο 25 μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω, ἔφαμεν δὲ δὴ καὶ ἰσχυρόν εἶναι τὴν ἀδικίαν. ἢ οὐ μέμνησαι, ὦ Θρασύμαχε;

Thrasyma-
chus per-
spiring and
even blush-
ing.

Μέμνημαι, ἔφη· ἀλλ' ἔμοιγε οὐδὲ ἂ νῦν λέγεις ἀρέσκει, καὶ ἔχω περὶ αὐτῶν λέγειν. εἰ οὖν λέγοιμι, E εὖ οἶδ' ὅτι δημηγορεῖν ἄν με φαίης. ἢ οὖν ἔα με 30

19. δὴ ΑΠ: δὲ M.

22. * τότε Π: post τότε punctum habent AM.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

εἰπεῖν ὅσα βούλομαι, ἢ, εἰ βούλει ἐρωτᾶν, ἐρώτα· ἐγὼ p. 350.
δέ σοι, ὥσπερ ταῖς γραυσὶ ταῖς τοὺς μύθους λεγού-
σαις, εἶν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι.

Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, παρά γε τὴν σαυτοῦ δόξαν.

5 Ὡστε σοί, ἔφη, ἀρέσκειν, ἐπειδήπερ οὐκ ἔᾶς
λέγειν. καίτοι τί ἄλλο βούλει;

Οὐδὲν μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἴπερ τοῦτο ποιή-
σεις, ποίει· ἐγὼ δὲ ἐρωτήσω.

Ἐρώτα δή.

10 Τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ, ὅπερ ἄρτι, ἵνα καὶ ἐξῆς δια-
σκεψόμεθα | τὸν λόγον, ὁποῖόν τι τυγχάνει δν δικαιο- p. 351.
σύνη πρὸς ἀδικίαν. ἐλέχθη γάρ που, ὅτι καὶ δυνα-
τώτερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης· νῦν
δὲ γ', ἔφην, εἴπερ σοφία τε καὶ ἀρετὴ ἐστὶ δικαιοσύνη,

15 ῥαδίως, οἶμαι, φανήσεται καὶ ἰσχυρότερον ἀδικίας,
ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀμαθία ἢ ἀδικία· οὐδεὶς ἂν ἔτι τοῦτο
ἀγνοήσκειν. ἀλλ' οὗ τι οὕτως ἀπλῶς, ὦ Θρασύ-
μαχε, ἔγωγε ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ τῇδε πη σκέψασθαι·
πόλιν φαίης ἂν ἀδικὸν εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχει- B
20 ρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλωσθαι, πολλὰς
δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην;

Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη. καὶ τοῦτό γε ἡ ἀρίστη μάλιστα
ποιήσει καὶ τελεώτατα οὖσα ἄδικος.

Μανθάνω, ἔφην, ὅτι σὸς οὗτος ἦν ὁ λόγος. ἀλλὰ
25 τόδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ. πότερον ἢ κρείττων γιγνο-
μένη πόλις πόλεως ἄνευ δικαιοσύνης τὴν δύναμιν
ταύτην ἔξει, ἢ ἀνάγκη αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης;

Εἰ μὲν, ἔφη, ὥς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔχει, ἢ δικαιοσύνη C
σοφία, μετὰ δικαιοσύνης· εἰ δ' ὥς ἐγὼ ἔλεγον, μετὰ
30 ἀδικίας.

A new turn
given to the
argument.

At this
point the
temper of
Thrasyma-
chus begins

14. ἔφην γκ: ἔφη ΑΠΜ. 28. ἔχει ΑΠΜ: ἔστιν Ξ: ἔχει, εἰ cj. Baiter.

p. 351. Πάνυ ἄγαμαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνει πάνυ καλῶς.

Σοὶ γάρ, ἔφη, χαρίζομαι.

Εὖ γε σὺ ποιῶν· ἀλλὰ δὴ καὶ τόδε μοι χάρισαι 5 καὶ λέγε· δοκεῖς ἂν ἡ πόλιν ἡ στρατόπεδον ἡ ληστὰς ἡ κλέπτας ἡ ἄλλο τι ἔθνος, ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ἔρχεται ἀδίκως, πρᾶξαι ἂν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους ;

D Οὐ δῆτα, ἦ δ' ὅς.

10

Τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν ; οὐ μᾶλλον ;

Πάνυ γε.

Στάσεις γάρ που, ὦ Θρασύμαχε, ἥ γε ἀδικία καὶ μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει, ἡ δὲ δικαιοσύνη ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν· ἥ γάρ ;

15

Ἔστω, ἦ δ' ὅς, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι.

Ἄλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν, ὦ ἄριστε. τόδε δέ μοι λέγε· ἄρα εἰ τοῦτο ἔργον ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ, οὐ καὶ ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους καὶ στασιάζειν 20

E καὶ ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' ἀλλήλων πρᾶττειν ;

Πάνυ γε.

Τί δέ, ἂν ἐν δυοῖν ἐγγένηται ; οὐ διοίσονται καὶ μισήσουσι καὶ ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις τε καὶ τοῖς δικαίοις ;

25

Ἔσονται, ἔφη.

Ἐὰν δὲ δῆ, ὦ θαυμάσιε, ἐν ἐνὶ ἐγγένηται ἀδικία, μὴν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν, ἥ οὐδὲν ἦττον ἔξει ;

Μηδὲν ἦττον ἐχέτω, ἔφη.

30

5. σὺ Amg. Π : σοι AM.

16. διαφέρωμαι ΠΞ : διαφέρωμεν AM.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

to improve.

Cp. V.

450 A and
VI. 498 C.

Perfect in-
justice,
whether in
state or in-
dividuals,
is destruc-
tive to
them.

Republic
*I.*SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Οὐκοῦν τοιάνδε τινὰ φαίνεται ἔχουσα τὴν δύναμιν, p. 351.
οἷαν, ᾧ ἂν ἐγγένηται, εἴτε πόλει τινὶ εἴτε γένει εἴτε
στρατοπέδῳ εἴτε ἄλλῳ ὁτῶουν, πρῶτον μὲν ἀδύνα-
τον | αὐτὸ ποιεῖ[ν] πράττειν μεθ' αὐτοῦ διὰ τὸ στα- p. 352.
5 σιάζειν καὶ διαφέρεσθαι, ἔτι δ' ἐχθρὸν εἶναι ἑαυτῷ τε
καὶ τῷ ἐναντίῳ παντὶ καὶ τῷ δικαίῳ; οὐχ οὕτως;

Πάνυ γε.

Καὶ ἐν ἐνὶ δῇ, οἶμαι, ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσῃ,
ἅπερ πέφυκεν ἐργάζεσθαι· πρῶτον μὲν ἀδύνατον
10 αὐτὸν πράττειν ποιήσῃ στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονο-
οῦντα αὐτὸν ἑαυτῷ, ἔπειτα ἐχθρὸν καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς
δικαίοις· ἦ γάρ;

Ναί.

Δίκαιοι δέ γ' εἰσὶν, ὦ φίλε, καὶ οἱ θεοί;

15 Ἐστῶσαν, ἔφη.

B

Καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρὸς ἔσται ὁ ἄδικος, ὦ Θρασύ-
μαχε, ὁ δὲ δίκαιος φίλος.

Εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαρρῶν. οὐ γὰρ ἔγωγέ
σοι ἐναντιώσομαι, ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι.

Recapitu-
lation.

20 Ἴθι δῇ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὰ λοιπά μοι τῆς ἐστιάσεως
ἀποπλήρωσον ἀποκρινόμενος ὥσπερ καὶ νῦν. ὅτι
μὲν γὰρ καὶ σοφώτεροι καὶ ἀμείνους καὶ δυνατώτεροι
πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται, οἱ δὲ ἄδικοι οὐδὲ[ν]
πράττειν μετ' ἀλλήλων οἰοί τε, ἀλλὰ δὴ καὶ οὕς C
25 φάμεν ἐρρωμένως πώποτε τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ
πρᾶξαι ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπασιν ἀληθὲς
λέγομεν· οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο ἀλλήλων κομιδῇ ὄντες
ἄδικοι, ἀλλὰ δῆλον ὅτι ἐνῆν τις αὐτοῖς δικαιοσύνη,
ἣ αὐτοὺς ἐποίει μήτοι καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ' οὓς
30 ἦεσαν ἅμα ἀδικεῖν, δι' ἣν ἔπραξαν ἂ ἔπραξαν, ὥρμη-

4. ποιεῖν Π : ποιεῖ AM.

23. οὐδὲν ΑΠ : οὐδὲ M.

p. 352. σαν δὲ ἐπὶ τὰ ἄδικα ἀδικία ἡμιμόχθηροι ὄντες, ἐπεὶ
 D οἷ γε παμπόνηροι καὶ τελέως ἄδικοι τελέως εἰσὶ καὶ
 πράττειν ἀδύνατοι· ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει
 μανθάνω, ἀλλ' οὐχ ὥς σὺ τὸ πρῶτον ἐτίθεσο. εἰ δὲ
 καὶ ἄμεινον ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων καὶ εὐδαι- 5
 μονέστεροί εἰσιν, ὅπερ τὸ ὕστερον προϋθέμεθα σκέ-
 ψασθαι, σκεπτέον. φαίνονται μὲν οὖν καὶ νῦν, ὥς
 ἐμοὶ δοκεῖ, ἐξ ὧν εἰρήκαμεν· ὅμως δ' ἔτι βέλτιον
 σκεπτέον. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος,
 ἀλλὰ περὶ τοῦ ὄντινα τρόπον χρὴ ζῆν./ 10

Σκόπει δὴ, ἔφη.

Σκοπῶ, ἦν δ' ἐγώ. καὶ μοι λέγε· δοκεῖ τί σοι
 εἶναι ἵππου ἔργον;

E Ἐμοιγε.

Ἄρ' οὖν τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου καὶ ἄλλου 15
 ὁτουοῦν ἔργον, ὃ ἂν ἡ μόνῃ ἐκείνῃ ποιῇ τις ἢ ἄριστα;

Οὐ μανθάνω, ἔφη.

Ἄλλ' ὧδε· ἔσθ' ὅτῃ ἂν ἄλλῃ ἴδοις ἢ ὀφθαλμοῖς;

Οὐ δῆτα.

Τί δέ; ἀκούσαιο ἄλλῃ ἢ ὤσιν;

Οὐδαμῶς.

Οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων φαίμεν ἔργα εἶναι;

Πάνυ γε.

p. 353. Τί δέ; | μαχαίρα [ἂν] ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις
 καὶ σμίλη καὶ ἄλλοις πολλοῖς; 25

Πῶς γὰρ οὐ;

Ἄλλ' οὐδενὶ γ' ἂν, οἶμαι, οὕτω καλῶς, ὥς δρεπάνῳ
 τῷ ἐπὶ τοῦτο ἐργασθέντι.

Ἀληθῇ.

Republic
I.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Illustra-
tions of
ends and
excellences
prepara-
tory to the
enquiry
into the
end and
excellence
of the soul.

7. ὥς ἐμοὶ A : ὥς γέ μοι ΠΜ.

22. φαίμεν Stephanus : φαμέν MSS.

8. δ' ἔτι Ξ : δέ τι ΑΠΜ.

24. ἂν x : om. ΑΠΜ.

Republic
*I.*SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Ἄρ' οὖν οὐ τοῦτο τούτου ἔργον θήσομεν ;

p. 353.

Θήσομεν μὲν οὖν.

Νῦν δὴ, οἶμαι, ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ ἄρτι ἡρώτων
πυνθανόμενος, εἰ οὐ τοῦτο ἐκάστου εἴη ἔργον, ὃ ἂν ἡ
5 μόνον τι ἡ κάλλιστα τῶν ἄλλων ἀπεργάζεται.

/ Ἀλλά, ἔφη, μανθάνω τε καὶ μοι δοκεῖ τοῦτο ἐκά-
στου πράγματος ἔργον εἶναι.

B

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. οὐκοῦν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι
ἐκάστω, ὥπερ καὶ ἔργον τι προστέτακται ; ἴωμεν δὲ
10 ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν· ὀφθαλμῶν, φαμέν, ἔστιν ἔργον ;

Ἔστιν.

Ἄρ' οὖν καὶ ἀρετὴ ὀφθαλμῶν ἔστιν ;

Καὶ ἀρετή.

Τί δέ ; ὥτων ἦν τι ἔργον ;

15 Ναί.

Οὐκοῦν καὶ ἀρετή ;

Καὶ ἀρετή.

Τί δὲ πάντων πέρι τῶν ἄλλων ; οὐχ οὕτω ;

Οὕτω.

20 Ἐχε δὴ· ἄρ' ἂν ποτε ὄμματα τὸ αὐτῶν ἔργον
καλῶς ἀπεργάσαιντο μὴ ἔχοντα τὴν αὐτῶν οἰκείαν
ἀρετήν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν ;

Καὶ πῶς ἂν ; ἔφη· τυφλότητα γὰρ ἴσως λέγεις
ἀντὶ τῆς ὀψευς.

25 Ἦτις, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν ἡ ἀρετή· οὐ γάρ πω τοῦτο
ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τῇ οἰκείᾳ μὲν ἀρετῇ τὸ αὐτῶν ἔργον
εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα, κακία δὲ κακῶς.

Ἀληθές, ἔφη, τοῦτό γε λέγεις.

Οὐκοῦν καὶ ὧτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς κακῶς
30 τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται ;

21. ἀπεργάσαιντο AΠΜ : ἀπεργάσαιτο cj. Heindorf.

All things
which have
ends have
also virtues
and excel-
lences by
which they
fulfil those
ends.

P. 353. Πάνυ γε.

Republic
I.

D Τίθεμεν οὖν καὶ τᾶλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν λόγον ;

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Ἐμοιγε δοκεῖ.

Ἴθι δὴ, μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι. ψυχῆς ἔστι τι 5
ἔργον, ὃ ἄλλω τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἐνὶ πράξαις, οἶον
τὸ τοιόνδε· τὸ ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄρχειν καὶ βουλευ-
εσθαι καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ἔσθ' ὅτῳ ἄλλω ἢ ψυχῇ
δικαίως ἂν αὐτὰ ἀποδοῖμεν καὶ φαῖμεν ἴδια ἐκείνης
εἶναι ;

And the
soul has a
virtue and
an end—
the virtue
justice, the
end happi-
ness.

10

Οὐδενὶ ἄλλω.

Τί δ' αὖ τὸ ζῆν ; ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι ;

Μάλιστα γ', ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ ἀρετὴν φαμέν τινα ψυχῆς εἶναι ;

Φαμέν.

15

E Ἀρ' οὖν ποτέ, ὦ Θρασύμαχε, ψυχὴ τὰ αὐτῆς
ἔργα εὖ ἀπεργάσεται στερομένη τῆς οἰκείας ἀρετῆς,
ἢ ἀδύνατον ;

Ἀδύνατον.

Ἀνάγκη ἄρα κακῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμε- 20
λεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ πάντα ταῦτα εὖ πράττειν.

Ἀνάγκη.

Οὐκοῦν ἀρετὴν γε συνεχωρήσαμεν ψυχῆς εἶναι
δικαιοσύνην, κακίαν δὲ ἀδικίαν ;

Hence
justice and
happiness
are neces-
sarily con-
nected.

Συνεχωρήσαμεν γάρ.

25

Ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχὴ καὶ ὁ δίκαιος ἀνὴρ εὖ
βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἀδίκος.

Φαίνεται, ἔφη, κατὰ τὸν σὸν λόγον.

P. 354. Ἀλλὰ μὴν ὃ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων,
ὃ δὲ μὴ τάναντία.

30

6. πράξαις ΠΜ : πράξαις Α.

Republic
*I.*SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS.

Πῶς γὰρ οὐ ;

Ὁ μὲν δίκαιος ἄρα εὐδαίμων, ὁ δ' ἄδικος ἄθλιος.

P. 354.

Ἔστωσαν, ἔφη.

Ἀλλὰ μὴν ἄθλιόν γε εἶναι οὐ λυσιτελεῖ, εὐδαί-
5 μονα δέ.

Πῶς γὰρ οὐ ;

Οὐδέποτ' ἄρα, ὦ μακάριε Θρασύμαχε, λυσιτελέ-
στερον ἀδικία δικαιοσύνης.Ταῦτα δὴ σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, εἰστιάσθω ἐν
10 τοῖς Βενδιδείοις.

Ἐπὶ σοῦ γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Θρασύμαχε, ἐπειδὴ μοι
πρᾶος ἐγένου καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. οὐ μέντοι
καλῶς γε εἰστίαμαι, δι' ἐμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ· B
ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπο-
15 γέονται ἀρπάζοντες, πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως
ἀπολαῦσαι, καὶ ἐγώ μοι δοκῶ οὕτω, πρὶν δὲ τὸ πρῶτον
ἐσκοποῦμεν εὐρεῖν, τὸ δίκαιον ὃ τί ποτ' ἐστίν, ἀφέ-
μενος ἐκείνου ὁρμῆσαι ἐπὶ τὸ σκέψασθαι περὶ αὐτοῦ,
εἴτε κακία ἐστὶ καὶ ἀμαθία, εἴτε σοφία καὶ ἀρετή, καὶ
20 ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἢ
ἀδικία τῆς δικαιοσύνης, οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ
ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου, ὥστε μοι νυνὶ γέγονεν C
ἐκ τοῦ διαλόγου μηδὲν εἰδέναι· ὅποτε γὰρ τὸ δίκαιον
μὴ οἶδα ὃ ἐστὶ, σχολῇ εἴσομαι εἴτε ἀρετή τις οὐσα
25 τυγχάνει εἴτε καὶ οὐ, καὶ πότερον ὁ ἔχων αὐτὸ οὐκ
εὐδαίμων ἐστὶν ἢ εὐδαίμων.

16. ἐγώ μοι τ: ἐγῶμαι ΑΠΜ.

Socrates is
displeased
with him-
self and
with the
argument.

B.

P. 357. Ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν ὄμην λόγου ἀπηλλάχ-
 θαι· τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἔοικε, προοίμιον. ὁ γὰρ
 Γλαύκων αἰεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς
 ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρ-
 ρησιν οὐκ ἀπεδέξατο, ἀλλ' ἔφη ὦ Σώκρατες, πότερον 5
 B ἡμᾶς βούλει δοκεῖν πεπεικέναι ἢ ὡς ἀληθῶς πείσαι
 ὅτι παντὶ τρόπῳ ἄμεινόν ἐστι δίκαιον εἶναι ἢ ἄδικον;
 Ὡς ἀληθῶς, εἶπον, ἔγωγ' ἂν ἐλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ
 εἴη.

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐ τοίνυν, ἔφη, ποιεῖς ὁ βούλει. λέγε γάρ μοι· 10
 ἄρά σοι δοκεῖ τοιόνδε τι εἶναι ἀγαθόν, ὃ δεξαίμεθ' ἂν
 ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι, ἀλλ' αὐτὸ αὐ-
 τοῦ ἔνεκα ἀσπαζόμενοι; οἷον τὸ χαίρειν καὶ αἰ ἡδοναὶ
 ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδὲν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον διὰ
 ταύτας γίνεσθαι ἄλλο ἢ χαίρειν ἔχοντα. 15

The three-
fold divi-
sion of
goods.

Ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τι εἶναι τοιούτον.
 C Τί δέ; ὃ αὐτό τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν
 ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων; οἷον αὐτὸ φρονεῖν καὶ τὸ
 ὁρᾶν καὶ τὸ ὑγιαίνειν· τὰ γὰρ τοιαυτὰ πού δι' ἀμφο-
 τερα ἀσπαζόμεθα. 20

Ναί, εἶπον.

Τρίτον δὲ ὁρᾷς τι, ἔφη, εἶδος ἀγαθοῦ, ἐν ᾧ τὸ

E

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.

γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι καὶ ἰάτρευ- p. 357.
σίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός; ταῦτα γὰρ ἐπίπονα
φαίμεν ἅν, ὠφελεῖν δὲ ἡμᾶς, καὶ αὐτὰ μὲν ἑαυτῶν
ἔνεκα οὐκ ἂν δεξαίμεθα ἔχειν, τῶν δὲ μισθῶν τε χάριν D
5 καὶ τῶν ἄλλων ὅσα γίγνεται ἀπ' αὐτῶν.

Ἔστι γὰρ οὖν, ἔφην, καὶ τοῦτο τρίτον. ἀλλὰ τί
δῆ;

Ἐν ποίῳ, ἔφη, τούτων τὴν δικαιοσύνην τίθης;

Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, | ἐν τῷ καλλίστῳ, ὃ p. 358.
10 καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ ἀγαπη-
τέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι.

Οὐ τοίνυν δοκεῖ, ἔφη, τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῦ
ἐπιπόνου εἶδους, ὃ μισθῶν θ' ἔνεκα καὶ εὐδοκίμησεων
διὰ δόξαν ἐπιτηδευτέον, αὐτὸ δὲ δι' αὐτὸ φευκτέον
15 ὥς ὃν χαλεπόν.

Οἶδα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι δοκεῖ οὕτω, καὶ πάλαι ὑπὸ
Θρασυμάχου ὡς τοιοῦτον ὃν ψέγεται, ἀδικία δ' ἐπαι-
νεῖται· ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθής.

Three
heads of
the argu-
ment :—
1. The
nature of
justice :
2. Justice a
necessity,
but not a
good :
3. The
reasonableness of this
notion.

Ἴθι δῆ, ἔφη, ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταῦτα B
20 δοκῇ. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται πρωιαίτερον
τοῦ δέοντος ὑπὸ σοῦ ὥσπερ ὄφεις κληθῆναι, ἐμοὶ δὲ
οὐπω κατὰ νοῦν ἢ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἐκατέρου·
ἐπιθυμῶ γὰρ ἀκοῦσαι τί τ' ἔστιν ἐκάτερον καὶ τίνα
ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ, τοὺς
25 δὲ μισθοὺς καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν ἑᾶσαι χαίρειν.
οὕτως οὖν ποιήσω, ἐάν καὶ σοὶ δοκῇ· ἐπανανεώσομαι
τὸν Θρασυμάχου λόγον, καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιο- C
σύνην οἶον εἶναί φασι καὶ ὅθεν γεγενέαι· δεύτερον
δὲ ὅτι πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἄκουτες ἐπιτη-
30 δεύουσιν ὡς ἀναγκαῖον ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν· τρίτον

17. ἀδικία δ' ἐπαινεῖται ΠΜ : om. A.

p. 358. δὲ ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι· πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ
τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν. ἐπεὶ
ἔμοιγε, ὦ Σώκρατες, οὐ τι δοκεῖ οὕτως. ἀπορῶ
μέντοι διατεθρυλημένος τὰ ὦτα, ἀκούων Θρασυμάχου
καὶ μυρίων ἄλλων, τὸν δὲ ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης 5
D λόγον, ὡς ἄμεινον ἀδικίας, οὐδενός πω ἀκήκοα ὡς
βούλομαι· βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐγκωμιαζόμενον
ἀκοῦσαι. μάλιστα δ' οἶμαι ἂν σοῦ πυθέσθαι. διὸ
κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, εἰπὼν δὲ
ἐνδείξομαί σοι ὃν τρόπον αὖ βούλομαι καὶ σοῦ ἀκούειν 10
ἀδικίαν μὲν ψέγοντος, δικαιοσύνην δὲ ἐπαινοῦντος.
ἀλλ' ὅρα, εἴ σοι βουλομένῳ ἃ λέγω. Πάντων μά-
E λιστα, ἣν δ' ἐγὼ· περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολλάκις
τις νοῦν ἔχων χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; Κάλλιστα,
ἔφη, λέγεις· καὶ ὁ πρῶτον ἔφην ἐρεῖν, περὶ τούτου 15
ἄκουε, οἷόν τε καὶ ὅθεν γέγονε δικαιοσύνη.

Republic
II.

GLAUCON.

Justice a
compro-
mise be-
tween
doing and
suffering
evil.

Πεφυκέναι γὰρ δὴ φασὶ τὸ μὲν ἀδικεῖν ἀγαθόν, τὸ
δὲ ἀδικεῖσθαι κακόν, πλέονι δὲ κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ
ἀδικεῖσθαι ἢ ἀγαθῷ τὸ ἀδικεῖν, ὥστ' ἐπειδὰν ἀλλή-
λους ἀδικῶσί τε καὶ ἀδικῶνται καὶ ἀμφοτέρων γεύων- 20
p. 359. ται, τοῖς μὴ δυναμένοις τὸ μὲν ἐκφεύγειν | τὸ δὲ
αἰρεῖν δοκεῖ λυσιτελεῖν· ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μήτ'
ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσθαι· καὶ ἐντεῦθεν δὴ ἄρξασθαι
νόμους τίθεσθαι καὶ ξυνθήκας αὐτῶν, καὶ ὀνομάσαι
τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον· 25
καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν δικαιο-
σύνης, μεταξὺ οὖσαν τοῦ μὲν ἀρίστου ὄντος, ἐὰν
ἀδικῶν μὴ διδῷ δίκην, τοῦ δὲ κακίστου, ἐὰν ἀδικού-
μενος τιμωρεῖσθαι ἀδύνατος ᾖ· τὸ δὲ δίκαιον ἐν μέσῳ

16. οἷόν τε x: τί οἷόντε Π: τί ὄν τε AM.

Ξpr.

18. πλέονι A: πλέον ΠMpr.

22. δοκεῖ AΠM: δοκεῖν cj. Ast.

Republic
II.

GLAUCON.

ὃν τούτων ἀμφοτέρων ἀγαπᾶσθαι οὐχ ὡς ἀγαθόν, p. 359.
ἀλλ' ὡς ἀρρωστίᾳ τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον· ἐπεὶ τὸν ^B
δυνάμενον αὐτὸ ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα οὐδ' ἂν
ἐνί ποτε ξυνθέσθαι τὸ μήτε ἀδικεῖν μήτε ἀδικεῖσθαι·
5 μαίνεσθαι γὰρ ἄν. ἡ μὲν οὖν δὴ φύσις δικαιοσύνης,
ὧ Σώκρατες, αὕτη τε καὶ τοιαύτη, καὶ ἐξ ὧν πέφυκε
τοιαῦτα, ὡς ὁ λόγος.

Ὡς δὲ καὶ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν
ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι, μάλιστα' ἂν αἰσθοίμεθα,
10 εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ· δόντες ἐξουσίαν C
ἐκατέρῳ ποιεῖν ὃ τι ἂν βούληται, τῷ τε δικαίῳ καὶ
τῷ ἀδίκῳ, εἴτ' ἐπακολουθήσαιμεν θεώμενοι ποῖ ἡ
ἐπιθυμία ἐκάτερον ἄξει. ἐπ' αὐτοφώρῳ οὖν λάβοι-
μεν ἂν τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταῦτόν ἰόντα διὰ τὴν
15 πλεονεξίαν, ὃ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν ὡς ἀγα-
θόν, νόμῳ δὲ βία παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμήν.
εἴη δ' ἂν ἡ ἐξουσία ἣν λέγω τοιάδε μάλιστα, εἰ αὐ-
τοῖς γένοιτο οἷαν ποτέ φασι δύναμιν τῷ [Γύγου] τοῦ D
Λυδοῦ προγόνῳ γενέσθαι. εἶναι μὲν γὰρ αὐτὸν
20 ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι,
ὄμβρου δὲ πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμῷ ῥαγῆναί
τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἧ ἔν-
εμεν. ἰδόντα δὲ καὶ θαυμάσαντα καταβῆναι καὶ ἰδεῖν
ἄλλα τε δὴ [ἃ] μυθολογοῦσι θαυμαστὰ καὶ ἵππον
25 χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντα
ἰδεῖν ἐνόντα νεκρόν, ὡς φαίνεσθαι, μείζω ἢ κατ' ἀνθρω-
πον. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν [ἔχειν] οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ E
χρυσοῦν δακτύλιον, ὃν περιελόμενον ἐκβῆναι. συλ-
λόγου δὲ γενομένου τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος, ἴν' ἐξαγ-

The story
of Gyges.

16. βία A : καὶ βία ΠΜ. 18. Γύγου MSS. : del. Herm. : Γύγη x Fic.
24. ἃ μυθολογοῦσι ΠΜ : μυθολογοῦσι A. 27. ἔχειν οὐδέν ΠΜ : οὐδέν A.

p. 359. γέλλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια, ἀφικέσθαι καὶ ἐκείνον ἔχοντα τὸν δακτύλιον. καθή-
μενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ
δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶσω τῆς
χειρός. τούτου δὲ γενομένου ἀφανῇ αὐτὸν γενέ- 5

Republic
II.

GLAUCON.

p. 360. σθαι | τοῖς παρακαθημένοις, καὶ διαλέγεσθαι ὥς περὶ
οἰχομένου. καὶ τὸν θαυμάζειν τε καὶ πάλιν ἐπιψη-
λαφῶντα τὸν δακτύλιον στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην,
καὶ στρέψαντα φανερὸν γενέσθαι. καὶ τοῦτο ἐν-
νοήσαντα ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχοι 10
τὴν δύναμιν, καὶ αὐτῷ οὕτω ξυμβαίνειν, στρέφοντι
μὲν εἶσω τὴν σφενδόνην ἀδήλῳ γίνεσθαι, ἔξω δὲ
δήλῳ. αἰσθόμενον δὲ εὐθὺς διαπράξασθαι τῶν ἀγ-

B γέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα. ἐλθόντα δὲ
καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα, μετ' ἐκείνης 15
ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ ἀποκτεῖναι καὶ τὴν ἀρχὴν
κατασχεῖν. εἰ οὖν δύο τοιούτῳ δακτυλίῳ γενοίσθην,
καὶ τὸν μὲν ὁ δίκαιος περιθεῖτο, τὸν δὲ ὁ ἄδικος, οὐ-
δεὶς ἂν γένοιτο, ὥς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὅς
ἂν μένειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολμήσειεν ἀπέχε- 20

σθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἄπτεσθαι, ἔξῃ αὐτῷ καὶ
ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀδεῶς ὃ τι βούλοιο λαμβάνειν, καὶ
C εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας συγγίγνεσθαι ὅτῳ βούλοιο καὶ
ἀποκτινύναι καὶ ἐκ δεσμῶν λύειν οὐστινας βούλοιο,
καὶ τᾶλλα πράττειν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. 25
οὕτω δὲ δρῶν οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἐτέρου ποιοῖ,
ἀλλ' ἐπὶ ταῦτόν ἴοιεν ἀμφοτέροι. καίτοι μέγα τοῦτο
τεκμήριον ἂν φαίη τις ὅτι οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος ἀλλ'
ἀναγκαζόμενος, ὥς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος, ἐπεὶ ὅπου
γ' ἂν οἴηται ἕκαστος οἷός τε ἔσεσθαι ἀδικεῖν, ἀδικεῖν. 30

The appli-
cation of
the story of
Gyges.

26. διάφορον AM : διαφέρον Π.

27. ταῦτόν AM : ταῦτ' ἂν Π.

Republic
II.

GLAUCON.

The unjust
to be
clothed
with power
and reputa-
tion.

λυσιτελεῖν γὰρ δὴ οἶεται πᾶς ἀνὴρ πολὺν μᾶλλον ἰδίᾳ p. 360.
τὴν ἀδικίαν τῆς δικαιοσύνης, ἀληθῆ οἰόμενος, ὥς^D
φήσει ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων· ἐπεὶ εἴ τις
τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος μηδὲν ποτε ἐθέλοι
5 ἀδικῆσαι μηδὲ ἄψαιτο τῶν ἀλλοτρίων, ἀθλιώτατος
μὲν ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανομένοις καὶ ἀνοητό-
τατος, ἐπαινοῖεν δ' ἂν αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον ἐξα-
πατῶντες ἀλλήλους διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι φόβον.
ταῦτα μὲν οὖν δὴ οὕτω.

- 10 Τὴν δὲ κρίσιν αὐτὴν τοῦ βίου περί ὧν λέγομεν, Ε
ἐὰν διαστησώμεθα τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώ-
τατον, οἷοί τ' ἐσόμεθα κρίναι ὀρθῶς· εἰ δὲ μή, οὐ.
τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις; ἦδε· μηδὲν ἀφαιρῶμεν μήτε
τοῦ ἀδίκου ἀπὸ τῆς ἀδικίας, μήτε τοῦ δικαίου ἀπὸ
15 τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ τέλεον ἐκάτερον εἰς τὸ ἑαυτοῦ
ἐπιτήδευμα τιθῶμεν. πρῶτον μὲν οὖν ὁ ἄδικος ὥσπερ
οἱ δεινοὶ δημιουργοὶ ποιείτω· οἷον κυβερνήτης ἄκρος
ἢ ἱατρὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ
δαισθάνεται, καὶ | τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐᾷ· ἔτι p. 361.
20 δὲ ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι· οὕτω
καὶ ὁ ἄδικος ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι λανθα-
νέτω, εἰ μέλλει σφόδρα ἄδικος εἶναι. τὸν ἀλίσκό-
μενον δὲ φαῦλον ἡγητέον· ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν
δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. δοτέον οὖν τῷ τελέως ἀδίκῳ
25 τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν, καὶ οὐκ ἀφαιρετέον, ἀλλ'
ἐατέον τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα τὴν μεγίστην δόξαν
αὐτῷ παρεσκευακέναι εἰς δικαιοσύνην, καὶ ἐὰν ἄρα Β
σφάλληται τι, ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶναι, λέγειν
τε ἱκανῷ ὄντι πρὸς τὸ πείθειν, ἐὰν τι μηνύηται τῶν
30 ἀδικημάτων, καὶ βιάσασθαι ὅσα ἂν βίας δέηται, διὰ

3. φησὶν M.

13. τίς οὖν ΠΜ : τί οὖν A.

15. ἑαυτοῦ ΠΜ : ἑαυτῷ A.

p. 361. τε ἀνδρείαν καὶ ῥώμην καὶ διὰ παρασκευὴν φίλων
καὶ οὐσίας. τοῦτον δὲ τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον
παρ' αὐτὸν ἰστώμεν τῷ λόγῳ, ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γεν-
ναῖον, κατ' Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν
ἐθέλοντα. ἀφαιρετέον δὴ τὸ δοκεῖν. εἰ γὰρ δόξει 5
C δίκαιος εἶναι, ἔσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαὶ δοκοῦντι
τοιοῦτῳ εἶναι. ἄδηλον οὖν εἴτε τοῦ δικαίου εἴτε τῶν
δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα τοιοῦτος εἴη. γυμνωτέος
δὴ πάντων πλὴν δικαιοσύνης καὶ ποιητέος ἐναντίως
διακείμενος τῷ προτέρῳ· μηδὲν γὰρ ἀδικῶν δόξαν 10
ἐχέτω τὴν μεγίστην ἀδικίας, ἵνα ἢ βεβασανισμένος
εἰς δικαιοσύνην τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ
τῶν ἀπ' αὐτῆς γιγνομένων· ἀλλὰ ἴτω ἀμετάστατος
D μέχρι θανάτου, δοκῶν μὲν εἶναι ἄδικος διὰ βίου, ὦν
δὲ δίκαιος, ἵνα ἀμφοτέρω εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, 15
ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, κρίνονται ὁπότερος
αὐτοῖν εὐδαιμονέστερος.

Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαῦκων, ὡς ἐρρωμένως
ἐκάτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαί-
ρεις τοῖν ἀνδροῖν.

20

Ὡς μάλιστ', ἔφη, δύναμαι. ὄντοιν δὲ τοιούτοιιν,
οὐδὲν ἔτι, ὡς ἐγῶμαι, χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ
E οἷος ἐκάτερον βίος ἐπιμένει. λεκτέον οὖν· καὶ δὴ
καὶ ἀγροικοτέρως λέγεται, μὴ ἐμὲ οἷου λέγειν, ὦ
Σώκρατες, ἀλλὰ τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης 25
ἀδικίαν. ἐροῦσι δὲ τάδε, ὅτι οὕτω διακείμενος ὁ
δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται,
p. 362. ἐκκαυθήσεται τῷ φθαλμῷ, | τελευτῶν πάντα κακὰ
παθὼν ἀνασχιנדυλευθήσεται καὶ γνώσεται ὅτι οὐκ

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.
The just to
be un-
clothed of
all but his
virtue.

The just
man will
learn by

13. ἀπ' Eusebius et Theodoretus: ὑπ' MSS. ἴτω cj. Neukirch: ἦτω
AM: ἔστω γ Euseb. Theod.: ἦτῳ Π. 28. ἐκκοφθήσεται M.

Republic
*II.*SOCRATES,
GLAUCON,
ADEIMANTUS.each expe-
rience that
he ought
to seem
and hot to
be just.The unjust
who ap-
pears just
will attain
every sort
of pros-
perity.Adeiman-
tus takes up
the argu-
ment.

εἶναι δίκαιον ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν. τὸ δὲ τοῦ p. 362.
 Αἰσχύλου πολὺν ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ
 ἀδίκου. τῷ ὄντι γὰρ φήσουσι τὸν ἄδικον, ἅτε ἐπιτη-
 δεύοντα πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον καὶ οὐ πρὸς δόξαν
 5 ζῶντα, οὐ δοκεῖν ἄδικον ἀλλ' εἶναι ἐθέλειν,

βαθειᾶν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενον,
 ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευματα,

B

πρῶτον μὲν ἄρχειν ἐν τῇ πόλει δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι,
 ἔπειτα γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς
 10 ἂν βούληται, ξυμβάλλειν, κοινωνεῖν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
 καὶ παρὰ ταῦτα πάντα ὠφελεῖσθαι κερδαίνοντα τῷ
 μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν· εἰς ἀγῶνας τοίνυν ἰόντα
 καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν
 τῶν ἐχθρῶν, πλεονεκτοῦντα δὲ πλουτεῖν καὶ τοὺς τε
 15 φίλους εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς βλάπτειν, καὶ C
 θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθήματα ἱκανῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς
 θύειν τε καὶ ἀνατιθέναι, καὶ θεραπεύειν τοῦ δικαίου
 πολὺν ἄμεινον τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων οὓς ἂν
 βούληται, ὥστε καὶ θεοφιλέστερον αὐτὸν εἶναι
 20 μᾶλλον προσήκειν ἐκ τῶν εἰκότων ἢ τὸν δίκαιον.
 οὕτω φασίν, ὦ Σώκρατες, παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀν-
 θρώπων τῷ ἀδίκῳ παρεσκευάσθαι τὸν βίον ἄμεινον ἢ
 τῷ δικαίῳ.

Ταῦτ' εἰπόντος τοῦ Γλαῦκωνος ἐγὼ μὲν ἐν νῷ εἶχόν D
 25 τι λέγειν πρὸς ταῦτα, ὁ δὲ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀδείμαν-
 τος, Οὐ τί που οἶει, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς εἰρή-
 σθαι περὶ τοῦ λόγου ;

Ἄλλὰ τί μὴν ; εἶπον.

Αὐτό, ἧ δ' ὅς, οὐκ εἴρηται ὁ μάλιστα ἔδει ρηθῆναι.

p. 362. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ
παρεῖη, ὥστε καὶ σύ, εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ἐπάμυνε.
καίτοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα
καταπαλαῖσαι καὶ ἀδύνατον ποιῆσαι βοηθεῖν δικαιο-
σύνη.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

5

E Καὶ ὅς, Οὐδέν, ἔφη, λέγεις, ἀλλ' ἔτι καὶ τάδε
ἄκουε. δεῖ γὰρ διελθεῖν ἡμᾶς καὶ τοὺς ἐναντίους
λόγους ὧν ὅδε εἶπεν, οἱ δικαιοσύνην μὲν ἐπαινοῦσιν,
ἀδικίαν δὲ ψέγουσιν, ἔν' ἣ σαφέστερον ὁ μοι δοκεῖ
βούλεσθαι Γλαύκων. λέγουσι δέ που καὶ παρακε- 10
λεύονται πατέρες τε υἱέσι καὶ πάντες οἱ τινῶν κηδό-

Justice is
praised and
injustice is
blamed,
but only
out of re-
gard to
their con-
sequences.

p. 363. μενοι, ὥς χρή δίκαιον | εἶναι, οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην
ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις, ἵνα
δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί
τε καὶ γάμοι καὶ ὅσαπερ Γλαύκων διῆλθεν ἄρτι ἀπὸ 15
τοῦ εὐδοκιμεῖν ὄντα τῷ ἀδίκῳ. ἐπὶ πλεόν δὲ οὗτοι
τὰ τῶν δοξῶν λέγουσι· τὰς γὰρ παρὰ θεῶν εὐδοκι-
μήσεις ἐμβάλλοντες ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ,
τοῖς ὁσίοις ἃ φασὶ θεοὺς διδόναι, ὥσπερ ὁ γενναῖος
B Ἡσίοδος τε καὶ Ὅμηρός φασιν, ὁ μὲν τὰς δρῦς τοῖς 20
δικαίοις τοὺς θεοὺς ποιεῖν

ἄκρας μὲν τε φέρειν βαλάνους, μέσσας δὲ μελίσσας·
εἰροπόκοι δ' ἴεις, φησὶν, μαλλοῖς καταβεβρίθασι,

καὶ ἄλλα δὴ πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἐχόμενα. παρα-
πλήσια δὲ καὶ ὁ ἕτερος· ὥστε τευ γάρ φησιν 25

ἡ βασιλῆος ἀμύμονος ὅστε θεουδῆς
εὐδικίας ἀνέχησι, φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα

C πυροὺς καὶ κριθάς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκτῃ δ' ἔμπεδα μήλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθύς.

16. τῷ ἀδίκῳ cj. Muretus, et sic x q : τῷ δικαίῳ ΑΠΜ : om. K : delet
Madvig.

Republic
II.

ADREIMANTUS.
The re-
wards and
punish-
ments of
another
life.

Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τάγαθὰ καὶ ὁ υἱὸς p. 363.
αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις· εἰς Ἄιδου γὰρ
ἀγαγόντες τῷ λόγῳ καὶ κατακλίναντες καὶ συμπόσιον
τῶν ὀσίων κατασκευάσαντες ἐστεφανωμένους ποιούσι
5 τὸν ἅπαντα χρόνον ἤδη διάγειν μεθύνοντας, ἡγησά- D
μενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. οἱ δ'
ἔτι τούτων μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς παρὰ
θεῶν· παῖδας γὰρ παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν
λείπεσθαι τοῦ ὀσίου καὶ εὐόρκου. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα
10 τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. τοὺς δὲ ἀνοσίους
αὐ καὶ ἀδίκους εἰς πηλὸν τινα κατορύττουσιν ἐν
Ἄιδου καὶ κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν· ἔτι τε
ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες, ἅπερ Γλαύκων περὶ E
τῶν δικαίων δοξαζομένων δὲ ἀδίκων διήλθε τιμωρή-
15 ματα, ταῦτα περὶ τῶν ἀδίκων λέγουσιν, ἄλλα δὲ οὐκ
ἔχουσιν. ὁ μὲν οὖν ἔπαινος καὶ ὁ ψόγος οὗτος ἐκα-
τέρων.

Men are
always re-
peating
that virtue
is painful
and vice
pleasant.

Πρὸς δὲ τούτοις σκέψαι, ὦ Σώκρατες, ἄλλο αὖ
εἶδος λόγων περὶ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας ἰδίᾳ τε
20 λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. | πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς p. 364.
στόματος ὑμνοῦσιν, ὥς καλὸν μὲν ἢ σωφροσύνη τε
καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον· ἀκο-
λασία δὲ καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετέες κτήσασθαι,
δόξη δὲ μόνον καὶ νόμῳ αἰσχρόν. λυσιτελέστερα
25 δὲ τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὥς ἐπὶ τὸ πλῆθος λέγουσι,
καὶ πονηροὺς πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας
εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾶν εὐχερῶς ἐθέλουσι δημοσίᾳ τε
καὶ ἰδίᾳ, τοὺς δὲ ἀτιμάζειν καὶ ὑπερορᾶν, οἱ ἄν πη
ἀσθενεῖς τε καὶ πένητες ὦσιν, ὁμολογοῦντες αὐτοὺς B
30 ἀμείνους εἶναι τῶν ἐτέρων. τούτων δὲ πάντων οἱ

p. 364. περὶ θεῶν τε λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ὥς ἄρα καὶ θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἔνειμαν, τοῖς δ' ἐναντίοις ἐναντίαν μοῖραν. ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν ὥς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ 5 θεῶν ποριζομένη θυσίαις τε καὶ ἐπρωδαῖς, εἴτε τι
C ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκείσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἐορτῶν, εἰάν τέ τινα ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ σμικρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῃ βλάβῃ, ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς 10 θεούς, ὥς φασι, πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν. τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες,

ὥς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι
D ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει· 15
τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάροισεν ἔθηκαν

καὶ τινα ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη· οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, ὅτι καὶ ἐκείνος εἶπε

στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί, 20
καὶ τοὺς μὲν θυσίαισι καὶ εὐχλαῖς ἀγαναῖσιν
E λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρῶπῳ ἀνθρώποι 25
λίσσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.

βίβλων δὲ ὄμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασι, καθ' ἃς 25
θυηπολοῦσι, πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας ἀλλὰ καὶ πόλεις, ὥς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων

They are
taught that
sins may
be easily
expiated.

10. βλάβῃ ΑΠΜ : βλάβῃ q : βλάβῃ cj. Muretus.

13. διδόντες MSS. : ἄδοντες cj. Muretus. 20. στρεπτοὶ δέ τε ΠΜ :
λίστοὶ δὲ στρεπτοὶ τε Α : λίστοὶ δὲ στρεπτοὶ δέ τε Α² : λίστοὶ στρεπτοὶ δέ
τε Π². 25. ἐγγόνων MSS. : ἐγγόνων cj. Ast.

Republic
II.

ADEIMANTUS.

The effects
of all this
upon the
youthful
mind.

διὰ θυσιών καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, p. 364.
| εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, p. 365.
αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ
δεινὰ περιμένει.

- 5 Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὦ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα καὶ
τοσαῦτα λεγόμενα ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας, ὡς ἄν-
θρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἰόμεθα
ἀκουούσας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὐφυνεῖς καὶ
ικανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι
10 συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, ποῖός τις ἂν ὦν καὶ πῇ B
πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γὰρ ἂν
ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκείνο τὸ
Πότερον δίκῃ τείχος ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις
ἀναβὰς καὶ ἔμαντὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ; τὰ
15 μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἐὰν καὶ μὴ
δοκῶ, ὄφελος οὐδὲν φασιν εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζημίας
φανερὰς· ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρασκευασα-
μένῳ θεσπέσιος βίος λέγεται. οὐκοῦν, ἐπειδὴ τὸ C
δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί, καὶ τὰν ἀλάθειαν
20 βιᾶται καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον
ὅλως· πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἔμαντὸν
σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, τὴν δὲ τοῦ σοφω-
τάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἐλκτέον ἐξόπισθεν κερδα-
λέαν καὶ ποικίλην. ἀλλὰ γάρ, φησί τις, οὐ ράδιον
25 αἰεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα. οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν
εὖπετές, φήσομεν, τῶν μεγάλων· ἀλλ' ὅμως, εἰ μέλ- D
λομεν εὐδαιμονήσειν, ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἵχνη τῶν
λόγων φέρει. ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν ξυνωμοσίας τε
καὶ ἑταιρείας συνάξομεν, εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι

15. ἐὰν καὶ μὴ ΑΠΜ : ἐὰν μὴ καὶ x.

17. παρασκευασμένῳ ΑΠ : παρεσκευασμένῳ M.

p. 365. σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, ἐξ
ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα, ὥς πλεον-
εκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε
λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. οὐκοῦν, εἰ μὲν
μὴ εἰσὶν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει, οὐδ’ 5

Ε ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν· εἰ δὲ εἰσὶ τε καὶ ἐπιμε-
λοῦνται, οὐκ ἄλλοθὲν τοι αὐτοὺς ἴσμεν ἢ ἀκηκόαμεν ἢ
ἐκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν·
οἱ δὲ αὐτοὶ οὗτοι λέγουσιν ὥς εἰσὶν οἷοι θυσίαις τε
καὶ εὐχλαῖς ἀγανῆσι καὶ ἀναθήμασι παράγεσθαι 10
ἀναπειθόμενοι· οἷς ἢ ἀμφοτέρα ἢ οὐδέτερα πειστέον.
εἰ δ’ οὖν πειστέον, ἀδικητέον καὶ θυτέον ἀπὸ τῶν

p. 366. ἀδικημάτων. | δίκαιοι μὲν γὰρ ὄντες ἀζήμιοι * μὲν
ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, τὰ δ’ ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσό-
μεθα· ἄδικοι δὲ κερδανοῦμέν τε καὶ λισσόμενοι ὑπερ- 15
βαίνοντες καὶ ἁμαρτάνοντες, πείθοντες αὐτοὺς ἀζήμιοι
ἀπαλλάξομεν. ἀλλὰ γὰρ ἐν ᾿Αἰδου δίκην δώσομεν
ὧν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν, ἢ αὐτοὶ ἢ παῖδες παίδων.
ἀλλ’, ὦ φίλε, φήσῃ λογιζόμενος, αἱ τελεταὶ αὖ μέγα
Β δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοί, ὥς αἱ μέγισται πόλεις 20
λέγουσι καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ καὶ προφήται
τῶν θεῶν γενόμενοι, οἱ ταῦτα οὕτως ἔχειν μηνύ-
ουσιν.

Κατὰ τίνα οὖν ἔτι λόγον δικαιοσύνην ἂν πρὸ με-
γίστης ἀδικίας αἰροίμεθ’ ἄν; ἦν ἔαν μετ’ εὐσχημο- 25
σύνης κιβδηλοῦ κτησώμεθα, καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ’

Republic
II.

ADAMANTUS.

The exist-
ence of the
gods is only
known to
us through
the poets,
who like-
wise as-
sure us
that they
may be
bribed and
that they
are very
ready to
forgive.

5. οὐδ’ q : καὶ ΑΠΜ b : τί καὶ x.

6. μελητέον ΑΠΜ : ἀμελητέον cj. Baier (καὶ ἡμῖν ἀμ.) οὐ μελητέον b.

13. μὲν cj. Muretus : μόνον ΠΜ : om. A.

19. ἀλλ’, ὦ φίλε, φήσῃ λογιζόμενος, αἱ MSS. : ἀλλ’ ὠφελήσουσιν ἀγνι-
σμένους αἱ cj. Herm. : ἀλλ’ ὠφελήσουσιν αἱ νομιζόμεναι Vermehren.
ibid. αὖ μέγα δύνανται ΠΞ : om. AM (et del. Herm., Vermehren).

Republic
II.

ADAIMANTUS.

All this,
even if not
absolutely
true, af-
fords great
excuse for
doing
wrong.

ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν ζῶντές τε καὶ τελευ- p. 366.
τήσαντες, ὡς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος
λόγος. ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τίς μηχανή, ὦ
Σώκρατες, δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλιν ᾧ τις δύναμις C
· 5 ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χρημάτων ἢ σώματος ἢ γένους,
ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα; ὡς δὴ τοι
εἴ τις ἔχει ψευδῇ μὲν ἀποφῆναι ἅ εἰρήκαμεν, ἱκανῶς
δὲ ἔγνωκεν ὅτι ἄριστον δικαιοσύνη, πολλήν που
συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκους, ἀλλ'
10 οἶδεν ὅτι πλὴν εἴ τις θεία φύσει δυσχεραίνων τὸ
ἀδικεῖν ἢ ἐπιστήμην λαβὼν ἀπέχεται αὐτοῦ, τῶν γε
ἄλλων οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας ἢ D
γῆρως ἢ τινος ἄλλης ἀσθενείας ψέγει τὸ ἀδικεῖν,
ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ὡς δέ, δήλον· ὁ γὰρ πρῶτος
15 τῶν τοιούτων εἰς δύναμιν ἐλθὼν πρῶτος ἀδικεῖ, καθ'
ὅσον ἂν οἷός τ' ᾖ.

Καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἢ ἐκεῖνο,
ὅθεν περ ἅπας ὁ λόγος οὗτος ὥρμησε καὶ τῷδε. καὶ
ἐμοὶ πρὸς σέ, ὦ Σώκρατες, εἰπεῖν, ὅτι Ὡ θαυμάσιε,
20 πάντων ὑμῶν, ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, E
ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι, ὅσων λόγοι
λελειμμένοι, μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων οὐδεὶς πώποτε
ἔψεξεν ἀδικίαν οὐδ' ἐπῆνεσε δικαιοσύνην ἄλλως ἢ
δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνο-
25 μένας· αὐτὸ δ' ἐκάτερον τῇ αὐτοῦ δυνάμει ἐν τῇ τοῦ
ἔχοντος ψυχῇ ἐνὸν καὶ λανθάνον θεοῦς τε καὶ ἀνθρώ-
πους οὐδεὶς πώποτε οὐτ' ἐν ποιήσει οὐτ' ἐν ἰδίῳ
λόγοις ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ, ὡς τὸ μὲν μέγι-

5. ψυχῆς ΑΠ: τύχης Amg. Π²ΜΞ

19. εἰπεῖν ΠΜ: εἶπεν Α.

φαμεν τὲ Π. εἶναι Π: om. ΑΜ.

14. ὡς δέ Α²ΠΜ: ὡδε Α.

20. ὑμῶν . . . φατὲ ΑΜ: ἡμῶν . . .

p. 366. στον κακῶν ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ, δικαιοσύνη δὲ
 p. 367. μέγιστον ἀγαθόν. εἰ | γὰρ οὕτως ἐλέγετο ἐξ ἀρχῆς
 ὑπὸ πάντων ὑμῶν καὶ ἐκ νέων ἡμᾶς ἐπείθετε, οὐκ ἂν
 ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ
 ἦν ἕκαστος φύλαξ, δεδιὼς μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ 5
 κακῷ ξύνοικος ᾗ. ταῦτα, ὦ Σώκρατες, ἴσως δὲ καὶ
 ἔτι τούτων πλείω Θρασύμαχος τε καὶ ἄλλος πού τις
 ὑπὲρ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας λέγοιεν ἄν, μετα-
 στρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς, ὥς γ' ἐμοὶ
 B δοκεῖ. ἀλλ' ἐγώ, οὐδὲν γάρ σε δέομαι ἀποκρύπ- 10
 τεσθαι, σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι τάναντία, ὥς δύναμαι
 μάλιστα κατατείνας λέγω. μὴ οὖν ἡμῖν μόνον ἐν-
 δείξῃ τῷ λόγῳ ὅτι δικαιοσύνη ἀδικίας κρείττον, ἀλλὰ
 τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα αὐτὴ δι' αὐτὴν ἢ μὲν
 κακόν, ἢ δὲ ἀγαθόν ἐστι· τὰς δὲ δόξας ἀφαίρει, 15
 ὥσπερ Γλαύκων διεκελεύσατο. εἰ γὰρ μὴ ἀφαιρή-
 σεις ἑκατέρωθεν τὰς ἀληθεῖς, τὰς δὲ ψευδεῖς προσθή-
 σεις, οὐ τὸ δίκαιον φήσομεν ἐπαινεῖν σε ἀλλὰ τὸ
 C δοκεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικον εἶναι ψέγειν ἀλλὰ τὸ δοκεῖν,
 καὶ παρακελεύεσθαι ἄδικον ὄντα λανθάνειν, καὶ ὁμο- 20
 λογεῖν Θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον
 ἀγαθόν, ξυμφέρον τοῦ κρείττονος, τὸ δὲ ἄδικον αὐτῷ
 μὲν ξυμφέρον καὶ λυσιτελοῦν, τῷ δὲ ἥττονι ἀξύμ-
 φορον. ἐπειδὴ οὖν ὠμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγα-
 θῶν εἶναι δικαιοσύνην, ἃ τῶν τε ἀποβαινόντων ἀπ' 25
 αὐτῶν ἔνεκα ἄξια κεκτηῖσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ
 αὐτῶν, οἷον ὄραν, ἀκούειν, φρονεῖν, καὶ ὑγιαίνειν δῆ,
 D καὶ ὅσ' ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει ἀλλ' οὐ
 δόξῃ ἐστί, τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δικαιοσύνης, ὃ
 αὐτὴ δι' αὐτὴν τὸν ἔχοντα ὀνίνησι καὶ ἀδικία βλάπτει· 30

Republic
II.

ADEIMANTUS.

Men
 should be
 taught that
 justice is in
 itself the
 greatest
 good and
 injustice
 the great-
 est evil.

6. ξύνοικος ᾗ AM : ξυνοικοῖη Π.

9. γ' ἐμοὶ Π x : γέ μοι AM.

Republic
II.

ADEIMANTUS,
SOCRATES.

μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν· ὡς ἐγὼ p. 367.
τῶν μὲν ἄλλων ἀνασχοίμην ἂν οὕτως ἐπαινούντων
δικαιοσύνην καὶ ψεγόντων ἀδικίαν, δόξας τε περὶ
αὐτῶν καὶ μισθοὺς ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων,
5 σοῦ δὲ οὐκ ἄν, εἰ μὴ σὺν κελεύεις, διότι πάντα τὸν
βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελήλυθας ἢ τοῦτο. μὴ Ε
οὖν ἡμῖν ἐνδείξῃ μόνον τῷ λόγῳ ὅτι δικαιοσύνη ἀδι-
κίας κρεῖττον, ἀλλὰ τί ποιούσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα
αὐτὴ δι' αὐτήν, ἑάν τε λανθάνῃ ἑάν τε μὴ θεοὺς τε
10 καὶ ἀνθρώπους, ἡ μὲν ἀγαθόν, ἡ δὲ κακόν ἐστίν.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, αἰὲ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε
Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδεϊμάντου ἡγάμην, ἀτὰρ οὖν
καὶ τότε πάννυ γε ἥσθην | καὶ εἶπον· Οὐ κακῶς εἰς p. 368.
ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν
15 ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδοκμή-
σαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην, εἰπών·

παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός·

Glaucon
and Adei-
mantus
able to
argue so
well, but
uncon-
vinced by
their own
arguments.

τοῦτό μοι, ὦ φίλοι, εὖ δοκεῖ ἔχειν· πάννυ γὰρ θεῖον
πεπόνθατε, εἰ μὴ πέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἄμει-
20 νον εἶναι, οὕτω δυνάμενοι εἰπεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ. δοκεῖτε
δὴ μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πεπεῖσθαι. τεκμαίρομαι δὲ ἐκ Β
τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, ἐπεὶ κατὰ γε αὐτοὺς
τοὺς λόγους ἡπίστανται ἂν ὑμῖν· ὅσῳ δὲ μᾶλλον
πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ ὅ τι χρήσωμαι·
25 οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω· δοκῶ γάρ μοι ἀδύνατος
εἶναι· σημείον δέ μοι, ὅτι ἂν πρὸς Θρασύμαχον λέγων
ᾤμην ἀποφαίνειν, ὡς ἄμεινον δικαιοσύνη ἀδικίας, οὐκ
ἀπεδέξασθέ μου· οὐτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω· δέ-

2. ἀνασχοίμην Z schol. et Fic. (sustinerem): ἀποσχοίμην γρ. ἀπο-
δεχοίμην AM: ἀποδεχοίμην Π. 5. κελεύεις A³M. 9. αὐτὴ M: αὐ-
τὴν AΠ.

p. 368. δοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ἢ παραγενόμενον δικαιοσύνη
 C κακηγορουμένη ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν ἔτι ἐμ-
 πνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. κράτιστον οὖν
 οὕτως, ὅπως δύναμαι, ἐπικουρεῖν αὐτῇ. Ὁ τε οὖν
 Γλαύκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο παντὶ τρόπῳ βοηθήσαι 5
 καὶ μὴ ἀνεῖναι τὸν λόγον, ἀλλὰ διερευνήσασθαι τί
 τε ἔστιν ἐκάτερον καὶ περὶ τῆς ὠφελίας αὐτοῖν ἀλη-
 θὲς ποτέρως ἔχει. εἶπον οὖν ὅπερ ἐμοὶ ἔδοξεν, ὅτι
 τὸ ζήτημα ᾧ ἐπιχειροῦμεν οὐ φαῦλον ἀλλ' ὁξὺ βλέ-
 D ποντος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς οὐ δεινοί, 10
 δοκεῖ μοι, ἣν δ' ἐγώ, τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν
 αὐτοῦ, οἷανπερ ἂν εἰ προσέταξέ τις γράμματα σμικρὰ
 πόρρωθεν ἀναγνῶναι μὴ πάνυ ὁξὺ βλέπουσιν, ἔπειτά
 τις ἐνενόησεν, ὅτι τὰ αὐτὰ γράμματα ἔστι που καὶ
 ἄλλοθι μείζω τε καὶ ἐν μείζονι, ἔρμαιον ἂν ἐφάνη, 15
 οἶμαι, ἐκεῖνα πρῶτον ἀναγνόντας οὕτως ἐπισκοπεῖν
 τὰ ἐλάττω, εἰ τὰ αὐτὰ ὄντα τυγχάνει.

Republic
II.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

The large
 letters.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ τί τοιοῦτον,
 E ὦ Σώκρατες, ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσῃ καθορᾷ;
 Ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ. δικαιοσύνη, φαμέν, ἔστι 20
 μὲν ἀνδρὸς ἐνός, ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως;

Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς.

Οὐκοῦν μείζον πόλις ἐνὸς ἀνδρός;

Μείζον, ἔφη.

Ἴσως τοίνυν πλείων ἂν δικαιοσύνη ἐν τῷ μείζονι 25
 ἐνείη καὶ ῥάων καταμαθεῖν. εἰ οὖν βούλεσθε, πρῶτον
 p. 369. ἐν | ταῖς πόλεσι ζητήσωμεν ποῖόν τί ἐστιν· ἔπειτα οὐ-
 τως ἐπισκεψάμεθα καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ, τὴν τοῦ μείζονος
 ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέα ἐπισκοποῦντες.

Ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν.

30

Justice to
 be seen in
 the State
 more easily
 than in the
 individual.

23, 24. μείζον (bis) AΠM : μείζων A².

F

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ἄρ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαί- p. 369.
μεθα λόγῳ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτῆς ἴδοιμεν ἂν
γιγνομένην καὶ τὴν ἀδικίαν ;

Τάχ' ἂν, ἣ δ' ὅς.

5 Οὐκοῦν γενομένου αὐτοῦ ἐλπίς εὐπετέστερον ἰδεῖν
ὃ ζητοῦμεν ;

Πολύ γε.

B

Δοκεῖ οὖν χρῆναι ἐπιχειρῆσαι περαίνειν ; οἶμαι
μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι σκοπεῖτε οὖν.

10 Ἔσκεπται, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος· ἀλλὰ μὴ ἄλλως
ποιεῖ.

The State
arises out
of the
wants of
men.

Γίγνεται τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, πόλις, ὥς ἐγῶμαι,
ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ
πολλῶν ἐνδεής· ἢ τίν' οἶε ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκί-
15 ζειν ;

Οὐδεμίαν, ἣ δ' ὅς.

Οὕτω δὲ ἄρα παραλαμβάνων ἄλλος ἄλλον ἐπ' C
ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρεία, πολλῶν δεόμενοι,
πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε
20 καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ ξυνοικία ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα·
ἣ γάρ ;

Πάνυ μὲν οὖν.

Μεταδίδωσι δὲ ἄλλος ἄλλῳ, εἴ τι μεταδίδωσιν, ἣ
μεταλαμβάνει, οἰόμενος αὐτῷ ἄμεινον εἶναι.

25 Πάνυ γε.

Ἴθι δὲ, ἣν δ' ἐγώ, τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν
πόλιν· ποιήσῃ δὲ αὐτήν, ὥς ἔοικεν, ἣ ἡμετέρα χρεία.

Πῶς δ' οὐ ;

The four or
five greater
needs of

Ἀλλὰ μὲν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρεῶν ἣ D
30 τῆς τροφῆς παρασκευὴ τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα.

Παντάπασι γε.

p. 369. Δευτέρα δὴ οἰκήσεως, τρίτη δὲ ἐσθῆτος καὶ τῶν
τοιούτων.

*Ἔστι ταῦτα.

Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγώ, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ
τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, 5
ὁ δὲ οἰκοδόμος, ἄλλος δέ τις ὑφάντης; ἡ καὶ σκυτο-
τόμον αὐτόσε προσθήσομεν ἢ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ
σῶμα θεραπευτήν;

Πάνυ γε.

Εἴη δ' ἂν ἡ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ 10
πέντε ἀνδρῶν.

Ε Φαίνεται.

Τί δὴ οὖν; ἓνα ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ
ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, οἷον τὸν γεωργὸν
ἓνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταρσι καὶ τετρα- 15
πλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου
παρασκευῇ καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν, ἡ ἀμελήσαντα
p. 370. ἑαυτῷ μόνον τέταρτον μέρος ποιεῖν τούτου τοῦ | σί-
του ἐν τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου, τὰ δὲ τρία, τὸ μὲν
ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν, τὸ δὲ ἱμα- 20
τίου, τὸ δὲ ὑποδημάτων, καὶ μὴ ἄλλοις κοινωνοῦντα
πράγματα ἔχειν, ἀλλ' αὐτὸν δι' αὐτὸν τὰ αὐτοῦ
πράττειν;

Καὶ ὁ Ἀδεϊμαντος ἔφη Ἄλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες,
οὕτω ῥᾶον ἢ ῥέϊον. 25

Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, μὰ Δία ἄτοπον. ἐννοῶ γὰρ καὶ
αὐτὸς εἰπόντος σοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν φύεται ἕκαστος
B οὐ πάνν ὅμοιος ἐκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν φύσιν,
ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πράξειν. ἡ οὐ δοκεῖ σοι;

18. σίτου A: σιτίου A²ΠM.

27. μὲν ἡμῶν Π.

25. ῥᾶον q: ῥᾶδιον AΠM.

29. πράξει M.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

life, and the
four or five
kinds of
citizens
who cor-
respond to
them.

The divi-
sion of
labour.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

*Εμοιγε.

p. 370.

Τί δέ; πότερον κάλλιον πράττοι ἄν τις εἰς ὧν
πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἰς;

*Ὅταν, ἢ δ' ὅς, εἰς μίαν.

5 Ἀλλὰ μὲν, οἶμαι, καὶ τόδε δῆλον, ὥς, εἰάν τις τινας
παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται.

Δῆλον γάρ.

Οὐ γάρ, οἶμαι, ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ
πράττοντος σχολὴν περιμένειν, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν
15 πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρ- C
έργου μέρει.

*Ανάγκη.

Ἐκ δὲ τούτων πλείω τε ἕκαστα γίγνεται καὶ κάλ-
λιον καὶ ῥᾶον, ὅταν εἰς ἐν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ,
15 σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων, πράττη.

Παντάπασι μὲν οὖν.

The first
citizens
are:—1. a
husband-
man, 2. a
builder, 3.
a weaver,
4. a shoe-
maker. To
these must
be added:
—5. a car-
penter, 6. a
smith, etc.,
7. mer-
chants, 8.
retailers.

Πλειόνων δὲ, ὦ Ἀδείμαντε, δεῖ πολιτῶν ἢ τεττά-
ρων ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ὧν ἐλέγομεν. ὁ γὰρ γεωργός,
ὥς ἔοικεν, οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ
20 μέλλει καλὸν εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τὰλλα ὄρ- D
γανα ὅσα περὶ γεωργίαν. οὐδ' αὖ ὁ οἰκοδόμος· πολ-
λῶν δὲ καὶ τούτῳ δεῖ. ὡσαύτως δ' ὁ ὑφάντης τε καὶ
ὁ σκυτοτόμος.

*Ἀληθῆ.

25 Τέκτονες δὲ καὶ χαλκῆς καὶ τοιοῦτοί τινες πολλοὶ
δημιουργοί, κοινωνοὶ ἡμῖν τοῦ πολιχνίου γιγνόμενοι,
συχρὸν αὐτὸ ποιοῦσιν.

Πάνυ μὲν οὖν.

*Ἀλλ' οὐκ ἄν πω πάνυ γε μέγα τι εἴη, εἰ αὐτοῖς

2. τί δέ ΑΠΜ: τί δαί Α² (et saepius).

14. εἰς ἐν ΠΜ: εἰς ἐν Α.

p. 370. βουκόλους τε καὶ ποιμένας τοὺς τε ἄλλους νομέας
 Ε προσθεῖμεν, ἵνα οἷ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν
 βούς, οἷ τε οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς μετὰ τῶν
 γεωργῶν χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ὑφάνται δὲ καὶ σκυτο-
 τόμοι δέρμασί τε καὶ ἐρίοις.

Republic
 II.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

5

Οὐδέ γε, ἦ δ' ὅς, σμικρὰ πόλις ἂν εἴη ἔχουσα
 πάντα ταῦτα.

Ἄλλὰ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν
 πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεή-
 σεται, σχεδόν τι ἀδύνατον.

10

Ἀδύνατον γάρ.

Προσδεήσει ἄρα ἔτι καὶ ἄλλων, οἱ ἐξ ἄλλης πό-
 λεως αὐτῇ κομίσουσιν ὧν δεῖται.

Δεήσει.

Καὶ μὲν κενὸς ἂν ἦ ὁ διάκονος, μηδὲν ἄγων ὧν 15
 ἐκεῖνοι δέονται παρ' ὧν ἂν κομίζονται ὧν ἂν αὐ-

p. 371. τοῖς | χρεία, κενὸς ἄπεισιν. ἦ γάρ;

Δοκεῖ μοι.

Δεῖ δὴ τὰ οἴκοι μὴ μόνον ἑαυτοῖς ποιεῖν ἱκανά,
 ἀλλὰ καὶ οἷα καὶ ὅσα ἐκείνοις ὧν ἂν δέωνται.

20

Δεῖ γάρ.

Πλειόνων δὴ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουρ-
 γῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει.

Πλειόνων γάρ.

Καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰς- 25
 αξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα. οὗτοι δέ εἰσιν ἔμ-
 ποροι· ἦ γάρ;

Ναί.

Καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα.

Πάνυ γε.

30

13. κομσοῦσιν Π : κομοῦσιν χ.

15. ἦ γ : εἴη ΑΠΜ.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Καὶ ἐὰν μὲν γε κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γίγνηται, p. 371.
συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται τῶν ἐπιστημόνων B
τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας.

Συχνῶν μέντοι.

5 Τί δὲ δὴ; ἐν αὐτῇ τῇ πόλει πῶς ἀλλήλοις μετα-
δώσουσιν ὧν ἂν ἕκαστοι ἐργάζωνται; ὧν δὲ ἕνεκα
καὶ κοινωνίαν ποιησάμενοι πόλιν ᾠκίσαμεν.

Δῆλον δὴ, ἢ δ' ὅς, ὅτι πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι.

Ἄγορὰ δὲ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς

10 ἕνεκα γενήσεται ἐκ τούτου.

Πάνυ μὲν οὖν.

The origin
of retail
trade.

* Ἄν οὖν κομίσας ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγοράν τι ὧν C
ποιεῖ ἢ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν μὴ εἰς τὸν αὐτὸν
χρόνον ἤκη τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξα-
15 σθαι, ἀργήσῃ τῆς αὐτοῦ δημιουργίας καθήμενος ἐν
ἀγορᾷ;

Οὐδαμῶς, ἢ δ' ὅς, ἀλλὰ εἰσὶν οἱ τοῦτο ὁρῶντες
ἐαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην, ἐν μὲν
ταῖς ὀρθῶς οἰκουμέναις πόλεσι σχεδόν τι οἱ ἀσθενέ-
20 στατοι τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοί τι ἄλλο ἔργον πράτ-
τειν. αὐτοῦ γὰρ δεῖ μένοντας αὐτοὺς περὶ τὴν ἀγοράν
τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις D
ἀποδόσθαι, τοῖς δὲ ἀντὶ αὐτῷ ἀργυρίου διαλλάττειν
ὅσοι τι δέονται πρίασθαι.

25 Αὕτη ἄρα, ἢν δ' ἐγώ, ἡ χρεία καπήλων ἡμῖν γένε-
σιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει. ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς
πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας ἰδρυμένους
ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπό-
ρους;

30 Πάνυ μὲν οὖν.

28. πλάνητας AΣΚτ: πλανήτας ΠΜ.

P. 371. Ἔτι δὴ τινες, ὡς ἐγῴμαι, εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι,
 Ε οἱ ἂν τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι
 ὦσι, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοῖς
 πόνοις ἔχουσιν· οἱ δὲ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος
 χρεῖαν, τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες, κέκλην- 5
 ται, ὡς ἐγῴμαι, μισθωτοί· ἢ γάρ;

Πάνυ μὲν οὖν.

Πλήρωμα δὴ πόλεώς εἰσιν, ὡς ἔοικε, καὶ μι-
 σθωτοί.

Δοκεῖ μοι.

10

Ἄρ' οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ἤδη ἡμῖν ἠϋξῆται ἡ πόλις,
 ὥστ' εἶναι τελέα;

Ἴσως.

Ποῦ οὖν ἂν ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἡ τε δικαιοσύνη καὶ
 ἡ ἀδικία; καὶ τίνι ἅμα ἐγγενομένη ὧν ἐσκέμμεθα; 15

P. 372. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, | οὐκ ἐννοῶ, ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ
 που ἐν αὐτῶν τούτων χρεῖα τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους.

Ἄλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, καλῶς λέγεις· καὶ σκεπτέον
 γε καὶ οὐκ ἀποκνητέον.

Πρῶτον οὖν σκεψώμεθα, τίνα τρόπον διαιτήσονται 20
 οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι. ἄλλο τι ἢ σιτόν τε ποι-
 οῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκο-
 δομησάμενοι οἰκίας, θέρους μὲν τὰ πολλὰ γυμνοὶ τε
 καὶ ἀνυπόδητοι ἐργάσσονται, τοῦ δὲ χειμῶνος ἡμφιε-
 B σμένοι τε καὶ ὑποδεδεμένοι ἱκανῶς; θρέφονται δὲ ἐκ 25
 μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιστα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν
 πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες,
 μάζας γενναίας καὶ ἄρτους ἐπὶ κάλαμόν τινα παρα-
 βαλλόμενοι ἢ φύλλα καθαρὰ, κατακλινέντες ἐπὶ
 στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυρρίναις, εὐω- 30
 χήσονται αὐτοὶ τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ

Republic
II.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

A picture
 of primitive
 life.

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.

οἶνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς, p. 372.
ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις, οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν
ποιούμενοι τοὺς παῖδας, εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πό- C
λεμον;

5 Καὶ ὁ Γλαῦκων ὑπολαβὼν, Ἄνευ ὄψου, ἔφη, ὡς
ἔοικας, ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἐστιωμένους.

Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἐπελαθόμην ὅτι καὶ
ὄψον ἔξουσιν· ἄλλας τε δῆλον ὅτι καὶ ἐλάας καὶ τυρόν,
καὶ βολβούς καὶ λάχανα, οἷα δὲ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα,
10 ἐψήσονται· καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς
τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων, καὶ μύρτα
καὶ φηγούς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπί- D
νοντες· καὶ οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ μετὰ
ὑγιείας, ὡς εἰκός, γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον
15 βίον τοῖς ἐγγόνοις παραδώσουσιν.

Καὶ ὅς, Εἰ δὲ ὑῶν πόλιν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, κατε-
σκεύαζες, τί ἂν αὐτὰς ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες;

Ἀλλὰ πῶς χρή, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαῦκων;

Ἄπερ νομίζεται, ἔφη· ἐπὶ τε κλινῶν κατακεῖσθαι,
20 οἶμαι, τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι, καὶ ἀπὸ
τραπεζῶν δειπνεῖν, καὶ ὄψα ἅπερ καὶ οἱ νῦν ἔχουσι, E
καὶ τραγήματα.

A luxurious
state must
be called
into exist-
ence,

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· μανθάνω. οὐ πόλιν, ὡς ἔοικε,
σκοποῦμεν μόνον ὅπως γίγνεται, ἀλλὰ καὶ τρυφῶσαν
25 πόλιν. ἴσως οὖν οὐδὲ κακῶς ἔχει· σκοποῦντες γὰρ
καὶ τοιαύτην τάχ' ἂν κατίδοιμεν τὴν τε δικαιοσύνην
καὶ ἀδικίαν ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. ἡ μὲν
οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν,
ὥσπερ ὑγιής τις· εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνου-
30 σαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει. ταῦτα γὰρ

p. 373. δὴ τισιν, ὡς δοκεῖ, | οὐκ ἐξαρκέσει, οὐδ' αὐτὴ ἡ
 δίατα, ἀλλὰ κλῖναί τε προσέσονται καὶ τράπεζαι
 καὶ τᾶλλα σκεύη, καὶ ὄψα δὴ καὶ μύρα καὶ θυμιά-
 ματα καὶ ἐταῖραι καὶ πέμματα, ἕκαστα τούτων παντο-
 दाπά. καὶ δὴ καὶ ἃ τὸ πρῶτον ἐλέγομεν οὐκέτι τὰ 5
 ἀναγκαῖα θετέον, οἰκίας τε καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα,
 ἀλλὰ τὴν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν,
 καὶ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα κτη-
 τέον. ἡ γάρ;

Republic
II.

SOCRATES
 GLAUCON.

B Ναί, ἔφη.

10

Οὐκοῦν μείζονά τε αὖ τὴν πόλιν δεῖ ποιεῖν· ἐκείνη
 γὰρ ἡ ὑγιεινὴ οὐκέτι ἱκανή, ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπλη-
 στέα καὶ πλήθους, ἃ οὐκέτι τοῦ ἀναγκαίου ἔνεκά
 ἐστὶν ἐν ταῖς πόλεσιν, οἷον οἳ τε θηρευταὶ πάντες, οἳ
 τε μιμηταί, πολλοὶ μὲν οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ 15
 χρώματα, πολλοὶ δὲ οἱ περὶ μουσικὴν, ποιηταί τε καὶ
 τούτων ὑπηρέται, ῥαψωδοί, ὑποκριταί, χορευταί, ἐρ-
 γολάβοι, σκευῶν τε παντοδαπῶν δημιουργοί, τῶν τε
 C ἄλλων καὶ τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. καὶ δὴ
 καὶ διακόνων πλειόνων δεησόμεθα· ἡ οὐ δοκεῖ δεήσειν 20
 παιδαγωγῶν, τιθῶν, τροφῶν, κομμωτριῶν, κουρέων,
 καὶ αὖ ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων; ἔτι δὲ καὶ συβω-
 τῶν προσδεησόμεθα. τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἐν τῇ προτέρᾳ
 πόλει οὐκ ἐνῆν· ἔδει γὰρ οὐδέν· ἐν δὲ ταύτῃ καὶ
 τούτου προσδεήσει. δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων 25
 βοσκημάτων παμπόλλων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται. ἡ
 γάρ;

and in this
 many new
 callings
 will be re-
 quired.

Πῶς γὰρ οὐ;

1. αὐτὴ Bekker: αὐτὴ MSS.

2. κλῖναί m: κλῖναι APM.

4. ἐταῖραι MSS.: ἐσχαρίται cj. Madvig: ἀθήραι cj. Nitsch: ἐραῖα
 cj. J. Richter.

7. καὶ τὴν ποικιλίαν Π: om. AM.

11. αὐτὴν ΠM: αὐτὴν A.

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.
The terri-
tory of our
State must
be en-
larged, and
hence will
arise war
between us
and our
neigh-
bours.

Οὐκοῦν καὶ ἱατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα πολὺ μάλ- p. 373.
λον οὕτω διαιτώμενοι ἢ ὥς τὸ πρότερον ; D

Πολύ γε.

Καὶ ἡ χώρα που ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε
5 σμικρὰ δὴ ἐξ ἱκανῆς ἔσται. ἡ πῶς λέγωμεν ;

Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον,
εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἔξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν, καὶ
ἐκείνοις αὖ τῆς ἡμετέρας, ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι ἀφῶσιν αὖ-
10 τοὺς ἐπὶ χρημάτων κτήσιν ἄπειρον, ὑπερβάντες τὸν
τῶν ἀναγκαίων ὄρον ; E

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκратες.

Πολεμήσομεν τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Γλαῦκων· ἡ πῶς
ἔσται ;

15 Οὕτως, ἔφη.

Καὶ μηδὲν γέ πω λέγωμεν, ἦν δ' ἐγώ, μήτ' εἴ τι
κακὸν μήτ' εἰ ἀγαθὸν ὁ πόλεμος ἐργάζεται, ἀλλὰ το-
σοῦτον μόνον, ὅτι πολέμου αὖ γένεσιν εὐρήκαμεν, ἐξ
ᾧ μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κακὰ
20 γίγνεται, ὅταν γίγνηται.

Πάνν μὲν οὖν.

Ἔτι δὴ, ὦ φίλε, μείζονος τῆς πόλεως δεῖ οὔτι
σμικρῷ, ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ, | ὃ ἐξελθὼν ὑπὲρ τῆς p. 374.
οὐσίας ἀπάσης καὶ ὑπὲρ ᾧ νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμα-
25 χεῖται τοῖς ἐπιούσιν.

Τί δέ ; ἡ δ' ὅς· αὐτοὶ οὐχ ἱκανοί ;

War is an
art, and no
art can be
pursued
with suc-
cess unless
a man's

Οὐκ, εἰ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ὁμο-
λογήσαμεν καλῶς, ἡνίκα ἐπλάττομεν τὴν πόλιν·
ὁμολογοῦμεν δέ που, εἰ μέμνησαι, ἀδύνατον ἓνα
30 πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας.

5. λέγομεν A²ΠΜ.

26. ἱκανοὶ διαμάχεσθαι Π.

30. καλῶς om. M.

p. 374. Ἀληθῇ λέγεις, ἔφη.

B Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Ἦ οὖν τι σκυτικῆς δεῖ μᾶλλον κήδεσθαι ἢ πολε- 5
μικῆς;

Οὐδαμῶς.

Ἄλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον, ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς 10
γίγνοιτο, καὶ τῶν ἄλλων ἐνὶ ἐκάστῳ ὡσαύτως ἐν ἀπεδίδομεν, πρὸς ὃ πεφύκει ἕκαστος καὶ ἐφ' ᾧ ἔμελλε
C τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων διὰ βίου αὐτὸ ἐργαζόμενος οὐ παριεῖς τοὺς καιροὺς καλῶς ἀπεργάζεσθαι· τὰ δὲ
δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν 15
εὖ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥάδιον, ὥστε καὶ γεωργῶν τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται καὶ σκυτοτομῶν καὶ ἄλλην τέχνην ἡντινοῦν ἐργαζόμενος, πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἰς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος; καὶ 20

D ἀσπίδα μὲν λαβὼν ἢ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὄπλων τε καὶ ὀργάνων αὐθημερὸν ὀπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής, τῶν δὲ ἄλλων ὀργάνων οὐδὲν οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητὴν ληφθέν ποιήσῃ, οὐδ' ἔσται χρήσιμον τῷ 25
μήτε τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου λαβόντι μήτε τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχομένῳ;

Πολλοῦ γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, τὰ ὄργανα ἦν ἄξια.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.

whole attention is devoted to it; a soldier cannot be allowed to exercise any calling but his own.

The warrior's art requires a long apprenticeship and many natural gifts.

10. ἀλλὰ σκυτοτόμον post οἰκοδόμον add. Π, post γίγνοιτο (11.) M.

17. σκυτοτομῶν ΠΜ: σκυτοτόμων Α.

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.
The terri-
tory of our
State must
be en-
larged, and
hence will
arise war
between us
and our
neigh-
bours.

Οὐκοῦν καὶ ἱατρῶν ἐν χρεΐαις ἐσόμεθα πολὺ μᾶλ- p. 373.
λον οὕτω διαιτώμενοι ἢ ὥς τὸ πρότερον ; D

Πολύ γε.

Καὶ ἡ χώρα που ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε
5 σμικρὰ δὴ ἐξ ἱκανῆς ἔσται. ἡ πῶς λέγωμεν ;

Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον,
εἰ μέλλομεν ἱκανὴν ἔξειν νέμειν τε καὶ ἀροῦν, καὶ
ἐκείνοις αὖ τῆς ἡμετέρας, ἐὰν καὶ ἐκείνοι ἀφῶσιν αὖ-
10 τοὺς ἐπὶ χρημάτων κτήσιν ἄπειρον, ὑπερβάντες τὸν
τῶν ἀναγκαίων ὄρον ; E

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες.

Πολεμήσομεν τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Γλαύκων· ἡ πῶς
ἔσται ;

15 Οὕτως, ἔφη.

Καὶ μηδὲν γέ πω λέγωμεν, ἦν δ' ἐγώ, μήτ' εἴ τι
κακὸν μήτ' εἰ ἀγαθὸν ὁ πόλεμος ἐργάζεται, ἀλλὰ το-
σοῦτον μόνον, ὅτι πολέμου αὖ γενεσιν εὐρήκαμεν, ἐξ
ᾧ μάλιστα ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κακὰ
20 γίγνεται, ὅταν γίγνηται.

Πάνυ μὲν οὖν.

*Ἐτι δὴ, ὦ φίλε, μείζονος τῆς πόλεως δεῖ οὔτι
σμικρῷ, ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ, | ὃ ἐξελθὼν ὑπὲρ τῆς p. 374.
οὐσίας ἀπάσης καὶ ὑπὲρ ᾧ νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμα-
25 χεῖται τοῖς ἐπιούσιν.

Τί δέ ; ἡ δ' ὅς· αὐτοὶ οὐχ ἱκανοί ;

Οὐκ, εἰ σύ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡμεῖς ἅπαντες ὡμο-
λογήσαμεν καλῶς, ἡνίκα ἐπλάττομεν τὴν πόλιν·
ὡμολογοῦμεν δέ πού, εἰ μέμνησαι, ἀδύνατον ἓνα
30 πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας.

War is an
art, and no
art can be
pursued
with suc-
cess unless
a man's

p. 374. Ἀληθῇ λέγεις, ἔφη.

B Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ἢ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ
τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Ἦ οὖν τι σκυτικῆς δεῖ μᾶλλον κήδεσθαι ἢ πολε- 5
μικῆς;

Οὐδαμῶς.

Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε
γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε
οἰκοδόμον, ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς 10
γίγνοιτο, καὶ τῶν ἄλλων ἐνὶ ἐκάστῳ ὡσαύτως ἐν
ἀπεδίδομεν, πρὸς δὲ πεφύκει ἕκαστος καὶ ἐφ' ᾧ ἔμελλε
C τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων διὰ βίου αὐτὸ ἐργαζόμενος
οὐ παριεῖς τοὺς καιροὺς καλῶς ἀπεργάζεσθαι· τὰ δὲ
δὴ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν 15
εὖ ἀπεργασθέντα; ἢ οὕτω ῥάδιον, ὥστε καὶ γεωργῶν
τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται καὶ σκυτοτομῶν καὶ ἄλλην
τέχνην ἡντινοῦν ἐργαζόμενος, πεττευτικὸς δὲ ἢ κυ-
βευτικὸς ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἰς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ
παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργῳ χρώμενος; καὶ 20

D ἀσπίδα μὲν λαβὼν ἢ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὄπλων
τε καὶ ὀργάνων αὐθημερὸν ὀπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης
μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής,
τῶν δὲ ἄλλων ὀργάνων οὐδὲν οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ
ἀθλητὴν ληφθὲν ποιήσῃ, οὐδ' ἔσται χρήσιμον τῷ 25
μήτε τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου λαβόντι μήτε τὴν με-
λέτην ἱκανὴν παρασχομένῳ;

Πολλοῦ γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, τὰ ὄργανα ἦν ἄξια.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.

whole at-
tention is
devoted to
it; a soldier
cannot be
allowed to
exercise
any calling
but his
own.

The war-
rior's art
requires a
long ap-
prentice-
ship and
many na-
tural gifts.

10. ἀλλὰ σκυτοτόμον post οἰκοδόμον add. Π, post γίγνοιτο (II.) M.

17. σκυτοτομῶν ΠΜ; σκυτοτόμων A.

Republic
*II.*SOCRATES,
GLAUCON.

ἔργον, τοσούτῳ σχολῆς τε τῶν ἄλλων πλείστης ἂν ^{p. 374.}
εἷη καὶ αὖ τέχνης τε καὶ ἐπιμελείας μεγίστης δεό-
^Eμενον.

Οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς.

5 Ἄρ' οὖν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδείας εἰς αὐτὸ τὸ
ἐπιτήδευμα ;

Πῶς δ' οὐ ;

Ἡμέτερον δὴ ἔργον ἂν εἷη, ὥς ἔοικεν, εἴπερ οἰοί τ'
ἐσμέν, ἐκλέξασθαι τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτή-
10 δειαι εἰς πόλεως φυλακὴν.

Ἡμέτερον μέντοι.

Μὰ Δία, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ἡρά-
μεθα· ὅμως δὲ οὐκ ἀποδειλιατέον, ὅσον γ' ἂν δύναμις
παρέικη.

15 | Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη.

p. 375.

Οἶει οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν φύσιν γενναίου
σκύλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐγενοῦς ;

Τὸ ποῖον λέγεις ;

Οἶον ὅξύν τέ που δεῖ αὐτοῖν ἐκάτερον εἶναι πρὸς
20 αἰσθησιν καὶ ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκά-
θαι, καὶ ἰσχυρὸν αὖ, εἰ δέη ἐλόντα διαμάχεσθαι.

Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, πάντων τούτων.

Καὶ μὴν ἀνδρείον γε, εἴπερ εὖ μαχεῖται.

Πῶς δ' οὐ ;

25 Ἀνδρείος δὲ εἶναι ἄρα ἐβελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς
εἴτε ἵππος εἴτε κύων ἢ ἄλλο ὅτιοῦν ζῷον ; ἢ οὐκ
ἐννενόηκας, ὥς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός, οὗ ^B
παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἀφοβός τέ ἐστι
καὶ ἀήττητος ;

30 Ἐννενόηκα.

p. 375. Τὰ μὲν τοίνυν τοῦ σώματος οἷον δεῖ τὸν φύλακα εἶναι, δῆλα.

Republic
II.

Ναί.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ μὴν καὶ τὰ τῆς ψυχῆς, ὅτι γε θυμοειδῇ.

Καὶ τοῦτο.

5

Πῶς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, οὐκ ἄγριοι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις;

Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ ῥαδίως.

C Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε πρὸς μὲν τοὺς οἰκείους πρᾶους 10 αὐτοὺς εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους χαλεπούς. εἰ δὲ μή, οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι, ἀλλ' αὐτοὶ φθῆσονται αὐτὸ δράσαντες.

The guardian must unite the opposite qualities of gentleness and spirit.

Ἀληθῇ, ἔφη.

Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ποιήσομεν; πόθεν ἅμα πρᾶον 15 καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις.

Φαίνεται.

D Ἀλλὰ μέντοι τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται, φύλαξ 20 ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται. ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοικε, καὶ οὕτω δὴ ξυμβαίνει ἀγαθὸν φύλακα ἀδύνατον γενέσθαι.

Κινδυνεύει, ἔφη.

Καὶ ἐγὼ ἀπορήσας τε καὶ ἐπισκεψάμενος τὰ ἔμ- προσθεν, Δικαίως γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἀποροῦμεν· 25 ἥς γὰρ προϋθέμεθα εἰκόνος ἀπελείφθημεν.

Πῶς λέγεις;

Οὐκ ἐνενοήσαμεν, ὅτι εἰσὶν ἄρα φύσεις, οἷας ἡμεῖς οὐκ ᾔσθημεν, ἔχουσιν τὰναντία ταῦτα.

Ποῦ δὴ;

7. ἄλλοις Kgx: ἄλλοτρίοις ΑΠΜ.

27. ἐνενοήσαμεν q: ἐνόησαμεν ΑΠΜ: ἐνενοήκαμεν x.

Republic
II.

SOCRATES,
GLAUCON.
Such a combina-
tion may
be ob-
served in
the dog.

Ἴδοι μὲν ἂν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζῴοις, οὐ μὲντ' ἂν p. 375-
ἥκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῷ φύλακι. οἶσθα Ε
γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν
τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους
5 ὡς οἶόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώτας
τοῦναντίον.

Οἶδα μέντοι.

Τοῦτο μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, δυνατόν, καὶ οὐ παρὰ
φύσιν ζητοῦμεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα.

10 Οὐκ ἔοικεν.

Ἄρ' οὖν σοι δοκεῖ ἔτι τοῦδε προσδεῖσθαι ὁ φυλα-
κικὸς ἐσόμενος, πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἔτι προσγενέσθαι
φιλόσοφος τὴν φύσιν ;

Πῶς δῆ ; ἔφη· οὐ γὰρ | ἐννοῶ.

p. 376.

15 Καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς κυσὶ κατόψει, ὃ καὶ
ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου.

Τὸ ποῖον ;

ἌΟν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα, χαλεπαίνει, οὐδὲν δὴ
κακὸν προπεπονηώς· ὃν δ' ἂν γνώριμον, ἀσπάζεται,
20 καὶ μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθη. ἦ
οὐπω τοῦτο ἐθαύμασας ;

Οὐ πάννυ, ἔφη, μέχρι τούτου προσέσχον τὸν νοῦν·
ὅτι δέ που δρᾷ ταῦτα, δῆλον.

Ἄλλὰ μὴν κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθος αὐτοῦ
25 τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον.

B

Πῇ δῆ ;

Ἦι, ἦν δ' ἐγώ, ὅψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν
διακρίνει ἢ τῷ τὴν μὲν καταμαθεῖν, τὴν δὲ ἀγνοῇ-
σαι. καίτοι πῶς οὐκ ἂν φιλομαθὲς εἶη συνέσει τε καὶ
30 ἀγνοία ὀριζόμενον τό τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον ;

18. δὴ qDK : δὲ APM : γε X : om. v. 20. μηδὲν A²Π : μηδὲ AM.

The dog
distinguishes
friend and
enemy by
the crite-
rion of
knowing
and not
knowing :

whereby he
is shown to
be a philo-
sopher.

p. 376. Οὐδαμῶς, ἣ δ' ὅς, ὅπως οὐ.

Republic
II.

Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον ἐγώ, τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν;

SOCRATES,
GLAUCON,
ADEIMANTUS.

Ταυτόν γάρ, ἔφη.

Οὐκοῦν θαρροῦντες τιθῶμεν καὶ ἐν ἀνθρώπῳ, εἰ 5
C μέλλει πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ γνωρίμους πρῶός τις
ἔσεσθαι, φύσει φιλόσοφον καὶ φιλομαθῇ αὐτὸν δεῖν
εἶναι;

Τιθῶμεν, ἔφη.

Φιλόσοφος δὴ καὶ θυμοειδὴς καὶ ταχὺς καὶ ἰσχυ- 10
ρὸς ἡμῖν τὴν φύσιν ἔσται ὁ μέλλον καλὸς καγαθὸς
ἔσεσθαι φύλαξ πόλεως;

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι. θρέψονται δὲ
δὴ ἡμῖν οὗτοι καὶ παιδευθήσονται τίνα τρόπον; καὶ 15
D ἄρά τι προὔργου ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ
κατιδεῖν οὐπερ ἔνεκα πάντα σκοποῦμεν, δικαιοσύνην
τε καὶ ἀδικίαν τίνα τρόπον ἐν πόλει γίγνεται; ἵνα
μὴ ἐώμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχνὸν διεξίωμεν.

How are
our citizens
to be reared
and edu-
cated?

Καὶ ὁ τοῦ Γλαῦκωνος ἀδελφὸς Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, 20
ἔγωγε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην
τὴν σκέψιν.

Μὰ Δία, ἣν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Ἀδεΐμαντε, οὐκ ἄρα
ἀφετέον, οὐδ' εἰ μακροτέρα τυγχάνει οὔσα.

Οὐ γὰρ οὖν.

25

Ἴθι οὖν, ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθολογοῦντές τε καὶ
E σχολὴν ἄγοντες λόγῳ παιδεύομεν τοὺς ἄνδρας.

Ἀλλὰ χρῆ.

Τίς οὖν ἡ παιδεία; ἡ χαλεπὸν εὐρεῖν βελτίῳ τῆς

18. ἵνα μὴ . . . διεξίωμεν (sic) ΠΜ: om. Apr. μὴ Α²ΠΜ: ἡ γ.

19. ἱκανὸν Α²ΠΜ: συχνὸν x. συχνὸν Α²ΠΜ: ἱκανὸν x.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Education
divided
into gym-
nastic for
the body
and music
for the
soul. Music
includes
literature,
which may
be true or
false.

The begin-
ning the
most im-
portant
part of edu-
cation.

ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὐρημένης ; ἔστι δέ που p. 376.
ἢ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἢ δ' ἐπὶ ψυχῇ μου-
σική.

*Ἐστι γάρ.

5 Ἄρ' οὖν οὐ μουσικῇ πρότερον ἀρξόμεθα παιδεύον-
τες ἢ γυμναστικῇ ;

Πῶς δ' οὐ ;

Μουσικῆς δ' εἰπὼν τίθης λόγους, ἢ οὐ ;

*Ἐγωγε.

10 Λόγων δὲ διττὸν εἶδος, τὸ μὲν ἀληθές, ψεῦδος δ'
ἕτερον ;

Ναί.

Παιδευτέον δ' | ἐν ἀμφοτέροις, πρότερον δ' ἐν τοῖς p. 377.
ψευδέσιν ;

15 Οὐ μανθάνω, ἔφη, πῶς λέγεις.

Οὐ μανθάνεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις
μύθους λέγομεν ; τοῦτο δέ που ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν
ψεῦδος, ἐνὶ δὲ καὶ ἀληθῇ. πρότερον δὲ μύθοις πρὸς
τὰ παιδία ἢ γυμνασίοις χρώμεθα.

20 *Ἐστι ταῦτα.

Τοῦτο δὴ ἔλεγον, ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτέον
ἢ γυμναστικῆς.

*Ὅρθῶς, ἔφη.

Οὐκοῦν οἶσθ' ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον,
25 ἄλλως τε καὶ νέῳ καὶ ἀπαλῷ ὄτφουν ; μάλιστα γὰρ B
δὴ τότε πλάττεται, καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἂν τις
βούληται ἐνσημῆνασθαι ἐκάστω.

Κομιδῇ μὲν οὖν.

Ἄρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας

30 ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν

8. εἰπὼν ΑΠΜ : εἶπον Vind. F a v.

14. ψεύδεσιν (sic) Π.

p. 377. τοὺς παῖδας καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἄς, ἐπειδὰν τελεωθῶσιν,
ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς ;

Οὐδ' ὅπωςτιοῦν παρήσομεν.

Πρῶτον δὴ ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐπιστατητέον τοῖς 5
C μυθοποιοῖς, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν ποιήσωσιν, ἐγκρι-
τέον, ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον. τοὺς δ' ἐγκριθέντας
πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς
παισί, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις
πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν· ὧν δὲ νῦν 10
λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον.

Ποίους δὴ ; ἔφη.

Ἐν τοῖς μείζουσιν, ἣν δ' ἐγώ, μύθοις ὀψόμεθα καὶ
τοὺς ἐλάττους. δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι
D καὶ ταῦτόν δύνασθαι τοὺς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάτ- 15
τους. ἢ οὐκ οἶει ;

Ἐγώ, ἔφη· ἀλλ' οὐκ ἐννοῶ οὐδὲ τοὺς μείζους
τίνας λέγεις.

Οὗς Ἡσίοδος τε, εἶπον, καὶ Ὅμηρος ἡμῖν ἐλεγέ-
την καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταί. οὗτοι γὰρ πού μύθους 20
τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς συντιθέντες ἔλεγον τε καὶ
λέγουσιν.

Ποίους δὴ, ἢ δ' ὅς, καὶ τί αὐτῶν μεμφόμενος
λέγεις ;

Ὅπερ, ἣν δ' ἐγώ, χρὴ καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα 25
μέμφεσθαι, ἄλλως τε καὶ ἐάν τις μὴ καλῶς ψεύ-
δεται.

E Τί τοῦτο ;

Ὅταν εἰκάξῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Works of
fiction to
be placed
under a
censorship.

Homer and
Hesiod are
tellers of
bad lies,
that is to
say, they
give false
representa-
tions of the
gods,

6. καλὸν AM : καλὸν μῦθον Π.

29. κακῶς AM : κακῶς οὐσίαν Π.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

which have
a bad effect
on the
minds of
youth.

The stories
about the
quarrels of
the gods
and their
evil be-
haviour to
one an-
other are
untrue.

ἡρώων οἰοί εἰσιν, ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γρά- p. 377.
φωιν οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι.

- Καὶ γάρ, ἔφη, ὀρθῶς ἔχει τὰ γε τοιαῦτα μέμφε-
σθαι. ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν καὶ ποῖα ;
- 5 Πρῶτον μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν
μεγίστων ψεύδος ὃ εἰπὼν οὐ καλῶς ἐψεύσατο, ὡς
Οὐρανός τε εἰργάσατο ἃ φησι δρᾶσαι αὐτὸν Ἡσίο-
δος, ὃ τε αὖ Κρόνος ὡς ἐτιμωρήσατο αὐτόν. τὰ δὲ
δὴ | τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος, οὐδ' p. 378.
10 ἂν εἰ ἦν ἀληθῇ ᾧμην δεῖν ῥαδίως οὕτω λέγεσθαι
πρὸς ἄφρονάς τε καὶ νέους, ἀλλὰ μάλιστα μὲν σιγᾶ-
σθαι, εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀπορρήτων
ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους, θυσαμένους οὐ χοῖρον ἀλλά
τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα, ὅπως ὃ τι ἐλαχίστοις συν-
15 ἔβη ἀκοῦσαι.

Καὶ γάρ, ἦ δ' ὅς, οὗτοί γε οἱ λόγοι χαλεποί.

- Καὶ οὐ λεκτέοι γ', ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε, ἐν τῇ B
ἡμετέρα πόλει. οὐδὲ λεκτέον νέφ' ἀκούοντι, ὡς
ἀδικῶν τὰ ἔσχατα οὐδὲν ἂν θαυμαστὸν ποιοί, οὐδ'
20 αὖ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ, ἀλλὰ
δρῶν ἂν ὅπερ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ μέγιστοι.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐδὲ αὐτῷ μοι δοκεῖ ἐπι-
τήδεια εἶναι λέγειν.

- Οὐδέ γε, ἦν δ' ἐγώ, τὸ παράπαν ὡς θεοὶ θεοῖς
25 πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσιν καὶ μάχονται—οὐδὲ
γὰρ ἀληθῇ —, εἴ γε δεῖ ἡμῖν τοὺς μέλλοντας τὴν C
πόλιν φυλάξιν αἷσχιστον νομίζειν τὸ ῥαδίως ἀλλή-
λοις ἀπεχθάνεσθαι· πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας τε
μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον, καὶ ἄλλας ἔχ-
30 θρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς θεῶν τε καὶ ἡρώων

p. 378. πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν· ἀλλ' εἴ πως
μέλλομεν πείσειν, ὥς οὐδεὶς πώποτε πολίτης ἕτερος
ἐτέρῳ ἀπήχθετο οὐδ' ἔστι τοῦτο ὅσιον, τοιαῦτα
D λεκτέα μᾶλλον πρὸς τὰ παιδία εὐθύς καὶ γέρουσι
καὶ γραυσί, καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις καὶ τοὺς 5
ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν.
Ἦρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ νιέος καὶ Ἡφαίστου ρίψει
ὑπὸ πατρός, μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένη ἀμύνειν,
καὶ θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποιήκεν οὐ παραδεκ-
τέον εἰς τὴν πόλιν, οὐτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας 10
οὔτε ἄνευ ὑπονοιῶν. ὁ γὰρ νέος οὐχ οἶός τε κρίνειν
ὅ τί τε ὑπόνοια καὶ ὁ μῆ, ἀλλ' ἂ ἂν τηλικούτος ὢν
E λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα
φιλεῖ γίγνεσθαι. ὢν δὲ ἴσως ἔνεκα περὶ παντὸς
ποιητέον ἂ πρῶτα ἀκούουσιν ὅ τι κάλλιστα μεμυθο- 15
λογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

And
allegorical
interpreta-
tions of
them are
not un-
derstood
by the
young.

Ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. ἀλλ' εἴ τις αὖ καὶ ταῦτα
ἐρωτῶν ἡμᾶς, ταῦτα ἅττα ἐστὶ καὶ τίνες οἱ μῦθοι,
τίνας ἂν φαίμεν;

Καὶ ἐγὼ εἶπον ὦ Ἀδείμαντε, οὐκ ἐσμέν ποιηταὶ 20
p. 379. ἐγὼ τε καὶ σὺ ἐν τῷ παρόντι, | ἀλλ' οἰκισταὶ πόλεως.
οἰκισταῖς δὲ τοὺς μὲν τύπους προσήκει εἰδέναι ἐν οἷς
δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητάς, παρ' οὓς εἰς ποιῶσιν
οὐκ ἐπιτρεπτέον, οὐ μὲν αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους.

Ὅρθως, ἔφη· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο, οἱ τύποι περὶ 25
θεολογίας τίνες ἂν εἶεν;

Τοιοῖδε πού τινες, ἦν δ' ἐγώ· οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς
ὢν, αἰεὶ δῆπου ἀποδοτέον, εἰάν τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι
ποιῇ [εἰάν τε ἐν μέλεσιν] εἰάν τε ἐν τραγῳδίᾳ.

God is to
be repre-
sented as
he truly is.

4. λεκτέα ΠΜ : om. A.

18. ταῦτα AM : αὐτὰ Π.

5. καὶ τοὺς MSS. : τοὺς Madvig.

29. εἰάν τε ἐν μέλεσιν Π : om. AM.

Republic
II.

Δεῖ γάρ.

P. 379.

Οὐκοῦν ἀγαθὸς ὁ γε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεκτέον B

SOCRATES,
ADIMANTUS.

οὕτως ;

Τί μήν ;

5 Ἄλλὰ μὴν οὐδέν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν ἢ γάρ ;

Οὐ μοι δοκεῖ.

Ἄρ' οὖν ὁ μὴ βλαβερόν βλάπτει ;

Οὐδαμῶς.

10 ἌΟ δὲ μὴ βλάπτει κακὸν τι ποιεῖ ;

Οὐδὲ τοῦτο.

ἌΟ δέ γε μηδὲν κακὸν ποιεῖ, οὐδ' ἂν τινος εἴη κακοῦ αἴτιον ;

Πῶς γάρ ;

15 Τί δέ ; ὠφέλιμον τὸ ἀγαθόν ;

Ναί.

Αἴτιον ἄρα εὐπραγίας ;

Ναί.

Οὐκ ἄρα πάντων γε αἴτιον τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ τῶν
20 μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶν ἀναίτιον.

Παντελῶς γ', ἔφη.

C

God, if he
be good, is
the author
of good
only.

Οὐδ' ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, ὁ θεός, ἐπειδὴ ἀγαθός,
πάντων ἂν εἴη αἴτιος, ὥς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ
ὀλίγων μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος, πολλῶν δὲ ἀναί-
25 τιος· πολὺ γὰρ ἐλάττω τάγαθὰ τῶν κακῶν ἡμῖν.
καὶ τῶν μὲν ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον, τῶν δὲ
κακῶν ἄλλ' ἅττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἴτια, ἄλλ' οὐ τὸν θεόν.

Ἀληθέστατα, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν.

The fic-
tions of the
poets.

Οὐκ ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, ἀποδεκτέον οὔτε Ὀμήρου
30 οὔτ' ἄλλου ποιητοῦ ταύτην τὴν ἀμαρτίαν περὶ τοὺς D

2. γε om. Π.

21. γ' AII: γὰρ Π³M.

P. 379. θεοὺς ἀνοήτως ἀμαρτάνοντος καὶ λέγοντος, ὥς δοιοὶ
πίθοι

Republic
II.

κατακείαται ἐν Διὸς οὐδὲι

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν·

καὶ ᾧ μὲν ἂν μίξας ὁ Ζεὺς δῶ ἀμφοτέρων, 5

ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὁ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·

ᾧ δ' ἂν μή, ἀλλ' ἄκρατα τὰ ἕτερα, τὸν δὲ

κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διαν ἐλαύνει.

Ε οὐδ' ὥς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς

ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται.

10

Τὴν δὲ τῶν ὀρκῶν καὶ σπονδῶν σύγχυσιν, ἣν ὁ
Πάνδαρος συνέχεεν, ἐάν τις φῇ δι' Ἀθηναῖς τε καὶ
Διὸς γεγονέναι, οὐκ ἐπαινεσόμεθα· οὐδὲ θεῶν ἔριν τε

p. 380. καὶ κρίσιν | διὰ Θέμιτός τε καὶ Διός· οὐδ' αὖ, ὥς
Αἰσχύλος λέγει, ἐάτέον ἀκούειν τοὺς νέους, ὅτι 15

θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,

ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἱαμβεῖα ἔνεστι, τὰ
τῆς Νιόβης πάθη, ἣ τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἢ τι
ἄλλο τῶν τοιούτων, ἣ οὐ θεοῦ ἔργα ἐάτέον αὐτὰ λέ- 20

γειν, ἣ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν
ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λεκτέον, ὥς ὁ μὲν θεὸς

B δικάϊα τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ὠνίναντο κολα-
ζόμενοι· ὥς δὲ ἄθλιοι μὲν οἱ δίκην διδόντες, ἣν δὲ

δὴ ὁ δρῶν ταῦτα θεός, οὐκ ἐάτέον λέγειν τὸν ποι- 25
ητήν. ἀλλ', εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως λέγοιεν,

ὥς ἄθλιοι οἱ κακοί, διδόντες δὲ δίκην ὠφελοῦντο ὑπὸ
τοῦ θεοῦ, ἐάτέον· κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινα
γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχητέον παντὶ τρόπῳ

Only that
evil which
is of the
nature of
punish-
ment to be
attributed
to God.

Republic
II.

SOCRATES,
ADRIAMANTUS.

μήτε τινὰ λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει p. 380.
εὐνομήσεσθαι, μήτε τινὰ ἀκούειν, μήτε νεώτερον
μήτε πρεσβύτερον, μήτε ἐν μέτρῳ μήτε ἄνευ μέτ- C
ρου μυθολογοῦντα, ὥς οὔτε ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ
5 λέγοιτο, οὔτε ξύμφορα ἡμῖν οὔτε σύμφωνα αὐτὰ
αὐτοῖς.

Σύμψηφός σοί εἰμι, ἔφη, τούτου τοῦ νόμου, καί
μοι ἀρέσκει.

Οὗτος μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἃν εἴη τῶν περὶ
10 θεοὺς νόμων τε καὶ τύπων, ἐν ᾧ δεήσει τοὺς λέγον-
τας λέγειν καὶ τοὺς ποιοῦντας ποιεῖν, μὴ πάντων
αἵτιον τὸν θεὸν ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν.

Καὶ μάλ', ἔφη, ἀπόχρη.

Τί δὲ δὴ ὁ δεύτερος ὅδε; ἄρα γόητα τὸν θεὸν οἶει D
15 εἶναι καὶ οἶον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν
ἄλλαις ιδέαις, τοτὲ μὲν αὐτὸν γιγνόμενον καὶ ἀλλάτ-
τοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, τοτὲ δὲ
ἡμᾶς ἀπατῶντα καὶ ποιοῦντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δο-
κεῖν, ἢ ἀπλοῦν τε εἶναι καὶ πάντων ἥκιστα τῆς ἑαυτοῦ
20 ιδέας ἐκβαίνειν;

Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γε οὕτως εἰπεῖν.

Τί δὲ τόδε; οὐκ ἀνάγκη, εἴπερ τι ἐξίσταται τῆς
αὐτοῦ ιδέας, ἢ αὐτὸ ὑφ' ἑαυτοῦ μεθίστασθαι ἢ ὑπ' E
ἄλλου;

25 Ἀνάγκη.

Οὐκοῦν ὑπὸ μὲν ἄλλου τὰ ἄριστα ἔχοντα ἥκιστα
ἀλλοιοῦνται τε καὶ κινεῖται; οἶον σῶμα ὑπὸ σιτίων
τε καὶ ποτῶν καὶ πόνων, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλή-
σεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων,

3. μήτε ἐν Π: μὴ ἐν AM.

10. τοὺς AΠM: τοὺς τε x Euseb. Theod.

Things
must be
changed
either by
another or
by them-
selves.

p. 381. οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἦκιστα | ἀλλοι-
οῦται ;

Republic
II.

Πῶς δ' οὐ ;

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ψυχὴν δὲ οὐ τὴν ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην
ἦκιστ' ἂν τι ἔξωθεν πάθος ταραξείε τε καὶ ἀλλοιώ- 5
σειεν ;

Ναί.

Καὶ μὴν πού καὶ τά γε ξύνθετα πάντα σκευή τε
καὶ οἰκοδομήματα καὶ ἀμφιέσματα κατὰ τὸν αὐτὸν
λόγον τὰ εὖ εἰργασμένα καὶ εὖ ἔχοντα ὑπὸ χρόνου 10
τε καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων ἦκιστα ἀλλοιοῦται.

*Ἔστι δὲ ταῦτα.

B Πᾶν δὲ τὸ καλῶς ἔχον ἢ φύσει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμ-
φοτέροις ἐλαχίστην μεταβολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέ-
χεται.

15

*Ἐοικεν.

*Ἀλλὰ μὴν ὁ θεὸς γε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα
ἄριστα ἔχει.

But God
cannot be
changed
by other ;
and will
not be
changed
by him-
self.

Πῶς δ' οὐ ;

Ταύτη μὲν δὲ ἦκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ 20
θεός.

*Ἦκιστα δῆτα.

*Ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλοι ἂν καὶ ἀλ-
λοιοῖ ;

Δῆλον, ἔφη, ὅτι, εἴπερ ἀλλοιοῦται.

25

Πότερον οὖν ἐπὶ τὸ βέλτιόν τε καὶ κάλλιον μετα-
βάλλει ἑαυτὸν ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ τὸ αἰσχιον ἑαυ-
τοῦ ;

C *Ἀνάγκη, ἔφη, ἐπὶ τὸ χεῖρον, εἴπερ ἀλλοιοῦται· οὐ

1. οὐ Π : οὐ AM.

4. οὐ τὴν AM : αὐτὴν Π.

9. καὶ ἀμφιέσματα Π : om. AM.

17. γε Π : τε AM.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

γάρ που ἐνδεᾶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἄρε- p. 381.
τῆς εἶναι.

Ὅρθότατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. καὶ οὕτως ἔχοντος
δοκεῖ ἂν τίς σοι, ὦ Ἀδείμαντε, ἐκὼν αὐτὸν χεῖρω
5 ποιεῖν ὀπηροῦν ἢ θεῶν ἢ ἀνθρώπων ;

Ἀδύνατον, ἔφη.

Ἀδύνατον ἄρα, ἔφην, καὶ θεῶ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλ-
λοιοῦν, ἀλλ' ὥς ἔοικε, κάλλιστος καὶ ἄριστος ὦν εἰς
τὸ δυνατὸν ἕκαστος αὐτῶν μένει αἰεὶ ἀπλῶς ἐν τῇ
10 αὐτοῦ μορφῇ.

Ἄπασα, ἔφη, ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ.

Μηδεὶς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε, λεγέτω ἡμῖν D
τῶν ποιητῶν, ὥς

θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
15 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόλῃας·
μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδεὶς,
μηδ' ἐν τραγωδίαις μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν
εἰσαγέτω Ἥραν ἡλλοιωμένην ὥς ἰέρειαν ἀγείρου-
σαν

20 Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις·

καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἡμῖν ψευδέσθωσαν. E
μηδ' αὖ ὑπὸ τούτων ἀναπειθόμεναι αἱ μητέρες τὰ
παιδιά ἐκδειματούντων, λέγουσαι τοὺς μύθους κακῶς,
ὥς ἄρα θεοὶ τινες περιέρχονται νύκτωρ πολλοῖς ξέ-
25 νοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι, ἵνα μὴ ἅμα μὲν
εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν, ἅμα δὲ τοὺς παῖδας ἀπεργά-
ζονται δειλοτέρους.

Μὴ γάρ, ἔφη.

Ἄλλ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἶοι
30 μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παν-
τοδαποὺς φαίνεσθαι, ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες ;

Nor will
he make
any false
represent-
ation of
himself.

p. 381. Ἴσως, ἔφη.

p. 382. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ψεύδεσθαι | θεὸς ἐθέλοι ἂν ἡ
λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων;
Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς.

Οὐκ οἶσθα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τό γε ὡς ἀληθῶς ψεύ- 5
δος, εἰ οἶόν τε τοῦτο εἰπεῖν, πάντες θεοὶ τε καὶ ἄν-
θρωποι μισοῦσιν;

Πῶς, ἔφη, λέγεις;

Οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τῷ κυριωτάτῳ που ἑαυτῶν
ψεύδεσθαι καὶ περὶ τὰ κυριώτατα οὐδεὶς ἐκὼν ἐθέλει, 10
ἀλλὰ πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεῖ αὐτὸ κεκτῆ-
σθαι.

Οὐδὲ νῦν πω, ἦ δ' ὅς, μαυθάνω.

B Οἶει γάρ τί με, ἔφην, σεμνὸν λέγειν· ἐγὼ δὲ λέγω
ὅτι τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαι τε καὶ ἐψεύσθαι 15 ✓
καὶ ἀμαθῆ εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι
τὸ ψεῦδος πάντες ἥκιστα ἂν δέξαιντο, καὶ μισοῦσι
μάλιστα αὐτὸ ἐν τῷ τοιούτῳ.

Πολύ γε, ἔφη.

Ἀλλὰ μὴν ὀρθότατά γ' ἂν, ὃ νῦν δὴ ἔλεγον, τοῦτο 20
ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἢ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια ἢ
τοῦ ἐψευσμένου· ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις μίμημά
τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος καὶ ὕστερον γε-
C γονὸς εἰδῶλον, οὐ πᾶν ἄκρατον ψεῦδος. ἢ οὐχ
οὕτω; 25

Πάνν μὲν οἶν.

Τὸ μὲν δὴ τῷ ὄντι ψεῦδος οὐ μόνον ὑπὸ θεῶν ἀλλὰ
καὶ ὑπ' ἀνθρώπων μισεῖται.

Δοκεῖ μοι.

Τί δὲ δὴ; τὸ ἐν τοῖς λόγοις ψεῦδος πότε καὶ τῷ 30
χρήσιμον, ὥστε μὴ ἄξιον εἶναι μίσους; ἄρ' οὐ πρὸς

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The true
lie is
equally
hated
both by
gods and
men.

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The remedial or preventive lie is comparatively innocent, but God can have no need of it.

τε τοὺς πολεμίους καὶ τῶν καλουμένων φίλων, ὅταν p. 382.

διὰ μανίαν ἢ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράτ-

τειν, τότε ἀποτροπῆς ἔνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον

γίγνεται; καὶ ἐν αἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν ταῖς μυθολο-

5 γίαις, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ὅπη τάληθές ἔχει περὶ τῶν

παλαιῶν, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὃ τι μά-

λιστα, οὕτω χρήσιμον ποιοῦμεν;

Καὶ μάλα, ἢ δ' ὅς, οὕτως ἔχει.

Κατὰ τί δὴ οὖν τούτων τῷ θεῷ τὸ ψεῦδος χρήσι-

10 μον; πότερον διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιὰ ἀφο-

μοιῶν ἂν ψεύδοιτο;

Γελοῖον μέντ' ἂν εἴη, ἔφη.

Ποιητῆς μὲν ἄρα ψευδῆς ἐν θεῷ οὐκ ἔνι.

Οὐ μοι δοκεῖ.

15 Ἀλλὰ δεδιὼς τοὺς ἐχθροὺς ψεύδοιτο;

E

Πολλοῦ γε δεῖ.

Ἀλλὰ δι' οἰκείων ἄνοιαν ἢ μανίαν;

Ἀλλ' οὐδεὶς, ἔφη, τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων
θεοφιλῆς.

20 Οὐκ ἄρα ἔστιν οὐ ἔνεκα ἂν θεὸς ψεύδοιτο.

Οὐκ ἔστιν.

Πάντη ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ θεῖον.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Κομιδῇ ἄρα ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἔν τε ἔργῳ

25 καὶ ἐν λόγῳ, καὶ οὔτε αὐτὸς μεθίσταται οὔτε ἄλλους

ἐξαπατᾷ, [οὔτε κατὰ φαντασίας] οὔτε κατὰ λόγους

οὔτε κατὰ σημείων πομπάς, οὐθ' ὕπαρ οὐτ' ὄναρ.

| Οὕτως, ἔφη, ἔμοιγε καὶ αὐτῷ φαίνεται σοῦ λέ- p. 383.
γοντος.

30 Συγχωρεῖς ἄρα, ἔφη, τοῦτον δεύτερον τύπον εἶναι,

1. ὅταν MSS: οἱ ἂν cj. Herm. 26. οὔτε κατὰ φαντασίας Π: om. AM.

p. 383. ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὥς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ ;

Republic
II.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Συγχωρῶ.

Πολλὰ ἄρα Ὅμηρου ἐπαινοῦντες ἄλλα τοῦτο οὐκ 5
ἐπαινεσόμεθα, τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ
'Αγαμέμνονι· οὐδὲ Αἰσχύλῳ, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν
B' Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα ἐνδατεῖσθαι
τὰς ἐὰς εὐπαιδίας

Away then
with the
falsehoods
of the
poets !

νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους, 10
ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἑμὰς τύχας
παιῶν' ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
κάγῳ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρῦον τέχνη.
ὁ δ', αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν, 15
αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

C ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ περὶ θεῶν, χαλεπανοῦμέν τε
καὶ χορὸν οὐ δώσομεν, οὐδὲ τοὺς διδασκάλους ἐάσο-
μεν ἐπὶ παιδείᾳ χρῆσθαι τῶν νέων, εἰ μέλλουσιν ἡμῖν 20
οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε καὶ θεῖοι γίγνεσθαι, καθ'
ὅσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλείστον οἶόν τε.

Παντάπασιν, ἔφη, ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους
συγχωρῶ, καὶ ὥς νόμοις ἂν χρῶμην.

2. ὄντας ΠΜ : om. A.

8. αὐτῆς (sic) ΠΜ : αὐτοῖς A.

ib. ἐνδατεῖσθαι A² Π : ἐνδυτεῖσθαι Apr. ΜΠ².

12. παιῶν' ΜΞ : παιῶν ΑΠ.

Γ.

*Republic
III.*

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The dis-
couraging
lessons of
mytho-
logy.

The de-
scription
of the
world
below in
Homer.

Τὰ μὲν δὴ περὶ θεούς, ἣν δ' ἐγώ, τοιαῦτ' ἄττα, p. 386.
ὥς ἔοικεν, ἀκουστέον τε καὶ οὐκ ἀκουστέον εὐθὺς ἐκ
παιδῶν τοῖς θεούς τε τιμήσουσι καὶ γονέας τήν τε
ἀλλήλων φιλίαν μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις.

5 Καὶ οἷμαί γ', ἔφη, ὀρθῶς ἡμῖν φαίνεσθαι.

Τί δέ δῃ; εἰ μέλλουσιν εἶναι ἀνδρεῖοι, ἄρα οὐ
ταῦτά τε λεκτέον καὶ οἶα αὐτοὺς ποιῆσαι ἥκιστα τὸν
θάνατον δεδιέναι; ἢ ἡγεῖ τινά ποτ' ἂν γενέσθαι ἀν- B
δρεῖον ἔχοντα ἐν αὐτῷ τοῦτο τὸ δαῖμα;

10 Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε.

Τί δέ; τὰν Ἄιδου ἡγούμενον εἶναί τε καὶ δεινὰ
εἶναι οἷε τινὰ θανάτου ἀδεῇ ἔσεσθαι καὶ ἐν ταῖς
μάχαις αἰρήσεσθαι πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας θάνα-
τον;

15 Οὐδαμῶς.

Δεῖ δῃ, ὥς ἔοικεν, ἡμᾶς ἐπιστατεῖν καὶ περὶ τού-
των τῶν μύθων τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν, καὶ δεῖσθαι
μὴ λαιδορεῖν ἀπλῶς οὕτως τὰ ἐν Ἄιδου ἀλλὰ μᾶλλον
ἐπαινεῖν, ὥς οὔτε ἀληθῇ λέγοντας οὐτ' ὠφέλιμα τοῖς C
20 μέλλουσι μαχίμοις ἔσεσθαι.

Δεῖ μέντοι, ἔφη.

p. 386. Ἐξαλείψομεν ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους
ἀρξάμενοι πάντα τὰ τοιαῦτα,

Republic
III.

βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, [ὧ μὴ βίωτος πολὺς εἴη,]
ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

5

καὶ τὸ

D οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλέ', εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ·

καὶ

ὧ πόποι, ἦ ρά τις ἔστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
ψυχὴ καὶ εἶδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν·

10

καὶ τὸ

οἷον πεπνύσθαι, ταὶ δὲ σκιαὶ αἰτσοῦσι·

καὶ

ψυχὴ δ' ἐκ ρέθρων πταμένη Αἰδὸςδε βεβήκει,
δὴν πτότμον γόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην·

15

p. 387. καὶ τὸ

ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥ τε καπνός,

ῥέχτο τετριγυῖα·

καὶ

20

ὥς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἀντροῦ θεσπεσίῳ
τρίζουσιν ποτέονται, ἐπεὶ κέ τις ἀποπέσῃσιν
ὄρμαθου ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται,
ὥς αἱ τετριγυῖαι αἶμ' ἦσαν.

B ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα παραιτησόμεθα Ὅμηρόν 25

Such
tales to
be rejected.

τε καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν ἂν δια-
γράφωμεν, οὐχ ὥς οὐ ποιητικὰ καὶ ἡδέα τοῖς πολλοῖς
ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα, τοσούτῳ ἦττον
ἀκουστέον παισὶ καὶ ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους
εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους.

30

Παντάπασι μὲν οὖν.

4. ῥέ—εἴη II: om. AM.

Republic
III.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Οὐκοῦν ἔτι καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὀνόματα πάντα τὰ p. 387.
δεινά τε καὶ φοβερά ἀποβλητέα, Κωκυτούς τε καὶ
Στύγας καὶ ἐνέρους καὶ ἀλίβαντας, καὶ ἄλλα ὅσα c
τούτου τοῦ τύπου ὀνομαζόμενα φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς
5 οἶόν τε πάντας τοὺς ἀκούοντας. καὶ ἴσως εὖ ἔχει
πρὸς ἄλλο τι· ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα,
μὴ ἐκ τῆς τοιαύτης φρίκης θερμότεροι καὶ μαλακώ-
τεροι τοῦ δέοντος γένωνται ἡμῖν.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, φοβούμεθα.

10 'Αφαιρετέα ἄρα;

Ναί.

Τὸν δὲ ἐναντίον τύπον τούτοις λεκτέον τε καὶ
ποιητέον;

Δῆλα δῆ.

15 Καὶ τοὺς ὀδυρμούς ἄρα ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς οἰκ- D
τους τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν;

'Ανάγκη, ἔφη, εἴπερ καὶ τὰ πρότερα.

The
effeminate
and piti-
ful strains
of famous
men, and
yet more
of the
gods, must
also be
banished.

Σκόπει δῆ, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀρθῶς ἐξαιρήσομεν ἡ
οὔ. φαμέν δὲ δῆ, ὅτι ὁ ἐπιεικὴς ἀνὴρ τῷ ἐπιεικεῖ,
20 οὐπερ καὶ ἐταῖρός ἐστι, τὸ τεθνάναι οὐ δεινὸν ἡγή-
σεται.

Φαμέν γάρ.

Οὐκ ἄρα ὑπὲρ γ' ἐκείνου ὡς δεινόν τι πεπονθότος
ὀδύροιτ' ἄν.

25 Οὐ δῆτα.

'Αλλὰ μὴν καὶ τόδε λέγομεν, ὡς ὁ τοιοῦτος
μάλιστα αὐτὸς αὐτῷ αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν καὶ
διαφερόντως τῶν ἄλλων ἥκιστα ἐτέρου προσδεῖται. E

'Αληθῆ, ἔφη.

4. ὡς οἶόν τε q: ὡς οἶεται AΠM: ὅσα ἔτη cj. Herm.: an ὡς ἐτέα?

6. ὑπὲρ ΠM: ὑπὸ A.

p. 387. Ἦκιστα ἄρ' αὐτῷ δεινὸν στερηθῆναι υἱέος ἢ ἀδελ-
φοῦ ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του τῶν τοιούτων.

Republic
III.

Ἦκιστα μέντοι.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ἦκιστ' ἄρα καὶ ὀδύρεσθαι, φέρειν δὲ ὡς πραότατα,
ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ξυμφορὰ καταλάβῃ.

5

Πολύ γε.

Ὅρθως ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνο-
μαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δὲ ἀποδιδόμεν, καὶ οὐδὲ

p. 388. ταύταις σπουδαίαις, καὶ | ὅσοι κακοὶ τῶν ἀνδρῶν,
ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν οὐς δὴ 10
φάμεν ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας τρέφειν.

Ὅρθως, ἔφη.

Πάλιν δὴ Ὀμήρου τε δεησόμεθα καὶ τῶν ἄλλων
ποιητῶν μὴ ποιεῖν Ἀχιλλέα θεᾶς παῖδα ἄλλοτ' ἐπὶ
πλευρᾷς κατακείμενον, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιον, 15
ἄλλοτε δὲ πρηνῇ, τοτὲ δ' ὀρθὸν ἀναστάντα
πλωτίζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,
B μὴδὲ ἀμφοτέρησι χερσὶν ἐλόντα κόνιν αἰθα-
λόεσσαν χευάμενον κακ κεφαλῆς, μὴδὲ ἄλλα
κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον ὅσα καὶ οἶα ἐκείνος 20
ἐποίησε· μὴδὲ Πρίαμον ἐγγὺς θεῶν γεγονότα λιτα-
νεύοντά τε καὶ

Such
are the
laments of
Achilles,
and Priam,

κυλινδόμενον κατὰ κόπρον,

ἐξονομακλήδην ὀνομάζοντ' ἄνδρα ἕκαστον.

πολὺ δ' ἔτι τούτων μᾶλλον δεησόμεθα μήτοι θεοὺς 25
γε ποιεῖν ὀδυρομένους καὶ λέγοντας

C ὦμοι ἐγὼ δειλή, ὦμοι δυσαριστοτόκεια·

εἰ δ' οὖν θεοὺς, μήτοι τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν τολ-
μῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι, ὥστε

7. ἄρ' ἂν ΠΜ : ἄρα Α.

17. πλώζοντ' Πρρ. : πλώζοντα Μ : πλάζοντ' γχ : πρωϊζοντ' cj. Heyn.

*Republic
III.*

ὦ πόποι, φάναι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ ἄστν p. 388.
ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι, ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ·

SOCRATES,
ADEIMANTUS.and of
Zeus, when
he beholds
the fate of
Hector or
Sarpedon.

καὶ

αἱ αἱ ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν

5 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μεινοιτιάδαο δαμῆναι. D

εἰ γάρ, ὦ φίλε Ἀδείμαντε, τὰ τοιαῦτα ἡμῖν οἱ νέοι
σπουδῇ ἀκούοιεν καὶ μὴ καταγελῶεν ὡς ἀναξίως
λεγομένων, σχολῇ ἂν ἑαυτόν γέ τις ἄνθρωπον ὄντα
ἀνάξιον ἡγήσαιτο τούτων καὶ ἐπιπλήξειεν, εἰ καὶ
10 ἐπίοι αὐτῷ τοιούτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν, ἀλλ' οὐδὲν
αἰσχυνόμενος οὐδὲ καρτερῶν πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖσι
παθήμασι θρήνους ἂν ᾄδοι καὶ ὀδυρμούς.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. E

Δεῖ δέ γε οὐχ, ὥς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαι-
15 νεν· ᾧ πειστέον, ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἄλλω καλλίονι
πίσση.

Οὐ γὰρ οὖν δεῖ.

Neither
are the
guardians
to be en-
couraged
to laugh
by the
example of
the gods.

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ φιλογέλωτάς γε δεῖ εἶναι. σχεδὸν
γὰρ ὅταν τις ἐφῇ ἰσχυρῷ γέλωτι, ἰσχυρὰν καὶ μετα-
20 βολὴν ζητεῖ τὸ τοιούτον.

Δοκεῖ μοι, ἔφη.

Οὔτε ἄρα ἀνθρώπους ἀξίους λόγου κρατουμένους
ὑπὸ γέλωτος ἄν τις ποιῇ, | ἀποδεκτέον, πολὺν δὲ p. 389
ἦττον, εἰ θεούς.

25 Πολὺν μέντοι, ἦ δ' ὅς.

Οὐκοῦν Ὀμήρου οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἀποδεξόμεθα
περὶ θεῶν,

ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλωσ μακάρεσσι θεοῖσιν,

ὡς ἴδον Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα·

30 οὐκ ἀποδεκτέον κατὰ τὸν σὸν λόγον.

19. ἐφῇ cj. Hermann (et sic Vind.Dmg.): ἔφην AM: ἔφη Π: ἐφῆΞ
(ἔφην ἰσχυρῷ γέλωτι ἀλφ tMcarr.) 26. Οὐκοῦν Hermann.

p. 389. Εἰ σύ, ἔφη, βούλει ἐμὸν τιθέναι· οὐ γὰρ οὖν δὴ
B ἀποδεκτέον.

Republic
III.

Ἄλλὰ μὴν καὶ ἀλήθειάν γε περὶ πολλοῦ ποιητέον.
εἰ γὰρ ὀρθῶς ἐλέγομεν ἄρτι, καὶ τῷ ὄντι θεοῖσι μὲν
ἄχρηστον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον ὥς ἐν 5
φαρμάκου εἶδει, δῆλον, ὅτι τό γε τοιοῦτον ἰατροῖς
δοτέον, ἰδιώταις δὲ οὐχ ἀπτέον.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Our youth
must be
truthful,

Δῆλον, ἔφη.

Τοῖς ἄρχουσι δὴ τῆς πόλεως, εἶπερ τισὶν ἄλλοις,
προσῆκει ψεύδεσθαι ἢ πολεμίων ἢ πολιτῶν ἔνεκα ἐπ' 10
C ὠφελίᾳ τῆς πόλεως· τοῖς δὲ ἄλλοις πᾶσιν οὐχ ἀπ-
τέον τοῦ τοιούτου, ἀλλὰ πρὸς γε δὴ τοὺς τοιούτους
ἄρχοντας ἰδιώτῃ ψεύσασθαι ταῦτον καὶ μείζον ἁμάρ-
τημα φήσομεν ἢ κάμνουντι πρὸς ἰατρὸν ἢ ἀσχοῦντι
πρὸς παιδοτρίβην περὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος πα- 15
θημάτων μὴ τάληθῇ λέγειν, ἢ πρὸς κυβερνήτην
περὶ τῆς νεῶς τε καὶ τῶν ναυτῶν μὴ τὰ ὄντα
λέγοντι, ὅπως ἢ αὐτὸς ἢ τις τῶν ξυνναυτῶν πρά-
ξεως ἔχει.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

20

Ἄν ἄρ' ἄλλον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον ἐν τῇ
D πόλει

τῶν οἱ δημοεργοὶ ἔασι,
μάντιν ἢ ἱητήρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,
κολάσει ὥς ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα πόλεως ὥσπερ 25
νεὼς ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον.

Ἐάν γε, ἢ δ' ὅς, ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελῆται.

Τί δέ; σωφροσύνης ἄρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεα-
νίαις;

and also
temperate.

Πῶς δ' οὐ;

30

23. δημιουργοὶ ΑΠΜ. 25. κολάσει ὡς Π: κολάσεως Α: κολάσαι ὡς Μ.

Republic
III.

SOCRATES,
ADRIAMANTUS.

Σωφροσύνης δὲ ὡς πλήθει οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα, p. 389.
ἀρχόντων μὲν ὑπηκόους εἶναι, αὐτοὺς δὲ ἄρχοντας
τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδὰς
ἡδονῶν ; E

5 Ἐμοιγε δοκεῖ.

Τὰ δὲ τοιάδε φήσομεν, οἶμαι, καλῶς λέγεσθαι,
οἷα καὶ Ὀμήρῳ Διομήδης λέγει,

τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ,

καὶ τὰ τούτων ἐχόμενα, τὰ

10 ἴσαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
σιγῇ δειδυότες σημάτωντορας,

καὶ ὅσ' ἄλλα τοιαῦτα.

Καλῶς.

Τί δέ ; τὰ τοιάδε

15 οἶνοβαρές, κυνὸς ὀμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο

| καὶ τὰ τούτων ἐξῆς ἄρα καλῶς, καὶ ὅσα ἄλλα τις p. 390.
ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσῃ εἶρηκε νεανιεύματα ἰδιωτῶν εἰς
ἄρχοντας ;

Οὐ καλῶς.

20 Οὐ γάρ, οἶμαι, εἰς γε σωφροσύνην νέοις ἐπιτήδεια
ἀκούειν· εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμα-
στὸν οὐδέν. ἢ πῶς σοι φαίνεται ;

Οὕτως, ἔφη.

Τί δέ ; ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα, ὡς
25 δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν παρα-
πλεῖαι ὥσι τράπεζαι

σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι, B

The
praises of
eating and
drinking,
and the
tale of the
improper
behaviour
of Zeus and
Here, are
not to be
repeated
to the
young.

• 17. νεανικεύματα A : νεαν(σκ)εύματα ΠΜ.

p. 390. δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ
ἀκούειν νέῳ ; ἦ τὸ

Republic
III.

SOCRATES,
ADRIAMANTUS.

λιμῶ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν ;

ἦ Δία, καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν τε καὶ ἀνθρώ-
πων, ὥς μόνος ἐγρηγορῶς ἂ ἐβουλεύσατο τούτων 5
C πάντων ῥαδίως ἐπιλανθανόμενον διὰ τὴν τῶν ἀφρο-
δισίων ἐπιθυμίαν, καὶ οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν
Ἥραν, ὥστε μὴδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν,
ἀλλ' αὐτοῦ βουλόμενον χαμαὶ ξυγγίγνεσθαι, καὶ
λέγοντα ὥς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται, ὥς οὐδ' ὅτε 10
τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους φίλους λήθοντε
τοκῆας ; οὐδὲ Ἄρεώς τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἥφαι-
στου δεσμὸν δι' ἕτερα τοιαῦτα.

The in-
decent tale
of Ares and
Aphrodite.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ μοι φαίνεται ἐπιτή-
δειον.

15

D Ἄλλ' εἴ πού τινες, ἦν δ' ἐγώ, καρτερίαι πρὸς
ἅπαντα καὶ λέγονται καὶ πράττονται ὑπὸ ἐλλογίμων
ἀνδρῶν, θεατέον τε καὶ ἀκουστέον, οἷον καὶ τὸ

στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθος
τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

The oppo-
site strain
of endur-
ance.

20

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Οὐ μὲν δὴ δωροδόκους γε ἐατέον εἶναι τοὺς ἀνδρας
οὐδὲ φιλοχρημάτους.

E Οὐδαμῶς.

Οὐδ' ἀστέον αὐτοῖς ὅτι

25

δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας·

οὐδὲ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοῖνικα ἐπαινε-
τέον, ὥς μετρίως ἔλεγε συμβουλεύων αὐτῷ δῶρα μὲν
λαβόντι ἐπαμύνειν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἄνευ δὲ δῶρων μὴ

Condemna-
tion of
Achilles
and
Phoenix.

Republic
*III.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

ἀπαλλάττεσθαι τῆς μήνιος. οὐδ' αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα p. 390.
 ἀξιώσομεν οὐδ' ὁμολογήσομεν οὕτω φιλοχρήματον
 εἶναι, ὥστε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δῶρα λαβεῖν,
 καὶ τιμὴν αὖ λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν, | ἄλλως δὲ p. 391.
 5 μὴ θέλειν.

Οὐκουν δίκαιόν γε, ἔφη, ἐπαινεῖν τὰ τοιαῦτα.

Ὅκνῳ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, δι' Ὅμηρον λέγειν ὅτι
 οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχιλλέως φάναι καὶ ἄλ-
 λων λεγόντων πείθεσθαι· καὶ αὖ ὡς πρὸς τὸν Ἀπόλλω

The im-
 pious be-
 haviour of
 Achilles to
 Apollo and
 the river-
 gods; his
 cruelty.

10 εἶπεν

ἔβλαψάς μ' ἐκάεργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων
 ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη·

καὶ ὡς πρὸς τὸν ποταμόν, θεὸν ὄντα, ἀπειθῶς εἶχε B
 καὶ μάχεσθαι ἔτοιμος ἦν· καὶ αὖ τὰς τοῦ ἐτέρου πο-
 15 ταμοῦ Σπερχειοῦ ἱερὰς τρίχας Πατρόκλῳ ἥρωϊ,
 ἔφη, κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, νεκρῷ ὄντι, καὶ
 ὡς ἔδρασε τοῦτο, οὐ πειστέον· τὰς τε αὖ Ἑκτορος
 ἔλξεις περὶ τὸ σῆμα τὸ Πατρόκλου καὶ τὰς τῶν
 ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν, ξύμπαντα
 20 ταῦτα οὐ φήσομεν ἀληθῆ εἰρήσθαι, οὐδ' ἐάσομεν C
 πείθεσθαι τοὺς ἡμετέρους ὡς Ἀχιλλεύς, θεῶς ὦν
 παῖς καὶ Πηλέως, σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ
 Διός, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος,
 τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλέως, ὥστ' ἔχειν ἐν αὐτῷ
 25 νοσήματε δύο ἐναντίῳ ἀλλήλοιν, ἀνελευθερίαν μετὰ
 φιλοχρηματίας καὶ αὖ ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ
 ἀνθρώπων.

Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις.

Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, μηδὲ τάδε πειθώμεθα μηδ'
 30 ἑώμεν λέγειν, ὡς Θησεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς Πειρίθους

The
 tale of
 Theseus

5. ἐθέλειν Ξ: θέλειν ΑΠΜ.

7. δι' ΠΞ. δὴ Α²Μ.

should have no place amongst the gods.

101

p. 391. τε Διὸς ὥρμησαν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς, μηδέ
D τιν' ἄλλον θεοῦ παῖδά τε καὶ ἥρω τολμῆσαι ἂν δεινὰ
καὶ ἀσεβῆ ἔργασασθαι, οἷα νῦν καταψεύδονται αὐ-
τῶν· ἀλλὰ προσαναγκάζωμεν τοὺς ποιητὰς ἢ μὴ
τούτων αὐτὰ ἔργα φάναι ἢ τούτους μὴ εἶναι θεῶν 5
παῖδας, ἀμφότερα δὲ μὴ λέγειν, μηδὲ ἡμῖν ἐπιχειρεῖν
πεῖθιν τοὺς νέους, ὥς οἱ θεοὶ κακὰ γεννῶσι, καὶ
E ἥρωες ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους· ὅπερ γὰρ ἐν τοῖς
πρόσθεν ἐλέγομεν, οὐθ' ὅσια ταῦτα οὔτε ἀληθῆ·
ἐπεδείξαμεν γάρ που ὅτι ἐκ θεῶν κακὰ γίνεσθαι 10
ἀδύνατον.

Republic
III.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

and Peiri-
thous.

Πῶς γὰρ οὐ;

Καὶ μὴν τοῖς γε ἀκούουσι βλαβερά· πᾶς γὰρ ἑαυτῷ
ξυγγνώμην ἔξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὥς ἄρα τοιαῦτα
πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ

The
bad effect
of these
mythologi-
cal tales
upon the
young.

15

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι,

*οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν κατ' Ἰδαῖον πάγον

Διὸς πατρώου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι,

καὶ

οὗ πῶ σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

20

ὧν ἔνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν

p. 392. πολλὴν εὐχέριαν | ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας.

Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.

Τί οὖν [ἡμῖν], ἦν δ' ἐγώ, ἔτι λοιπὸν εἶδος λόγων
πὲρὶ ὀριζομένοις οἷους τε λεκτέον καὶ μή; περὶ γὰρ 15
θεῶν ὥς δεῖ λέγεσθαι εἴρηται, καὶ περὶ δαιμόνων τε
καὶ ἡρώων καὶ τῶν ἐν Ἄιδου.

Πάνυ μὲν οὖν.

Οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν εἴη ἂν;

1. ὥρμησαν AM: ὥρμησεν Π.

2. ἄλλον Π: ἄλλου AM: ἄλλου A².

17. οἱ add. Bekker: om. MSS.

24. ἡμῖν M: om. A: post ἐγώ

ponit Π. 25. πὲρὶ ὀριζομένους ΠM: περιορίζομεν οἷς A: περιορίζομένοις Ξ.

Republic
III.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Misstate-
ments of
the poets
about men.

p. 392.

Δῆλα δῆ.

Ἄδύνατον δῆ, ὦ φίλε, ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρ-
όντι τάξαι.

Πῶς;

5 Ὅτι οἶμαι ἡμᾶς ἐρεῖν ὡς ἄρα καὶ ποιηταὶ καὶ
λογοποιοὶ κακῶς λέγουσι περὶ ἀνθρώπων τὰ μέγιστα, B
ὅτι εἰσὶν ἄδικοι μὲν, εὐδαίμονες δὲ πολλοί, δίκαιοι
δὲ ἄθλιοι, καὶ ὡς λυσιτελεῖ τὸ ἀδικεῖν, ἐὰν λανθάνῃ,
ἢ δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ
10 ζημία· καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἀπερεῖν λέγειν, τὰ δ'
ἐναντία τούτων προστάξιν ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν·
ἢ οὐκ οἶει;

Εὖ μὲν οὖν, ἔφη, οἶδα.

Οὐκοῦν ἐὰν ὁμολογῇς ὀρθῶς με λέγειν, φήσω σε
15 ὁμολογηκέναι ἅ πάλαι *ζητοῦμεν;

Ὅρθως, ἔφη, ὑπέλαβες.

Οὐκοῦν περὶ ἀνθρώπων ὅτι τοιοῦτους δεῖ λόγους C
λέγεσθαι, τότε διομολογησόμεθα, ὅταν εὕρωμεν οἶον
ἔστι δικαιοσύνη καὶ ὡς φύσει λυσιτελοῦν τῷ ἔχοντι,
20 ἐὰν τε δοκῇ ἐὰν τε μὴ τοιοῦτος εἶναι;

Ἀληθέστατα, ἔφη.

Τὰ μὲν δὲ λόγων πέρι ἐχέτω τέλος, τὸ δὲ λέξεως,
ὡς ἐγὼ οἶμαι, μετὰ τοῦτο σκεπτέον, καὶ ἡμῖν ἃ τε
λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον παντελῶς ἐσκέψεται.

25 Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Τοῦτο, ἢ δ' ὅς, οὐ μανθάνω
ὅ τι λέγεις.

Ἄλλα μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, δεῖ γε. ἴσως οὖν τῇδε D
μᾶλλον εἴσει. ἄρ' οὐ πάντα, ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ
ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὕσα τυγχάνει ἢ γεγυνο-
30 των ἢ ὄντων ἢ μελλόντων;

15. ζητοῦμεν cj. Herm.: ἐζητοῦμεν MSS.

p. 392. Τί γάρ, ἔφη, ἄλλο;

Republic
III.

Ἄρ' οὖν οὐχὶ ἤτοι ἀπλῇ διηγήσει ἢ διὰ μιμήσεως
γιγνομένη ἢ δι' ἀμφοτέρων περαίνουσιν;

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Καὶ τοῦτο, ἢ δ' ὅς, ἔτι δέομαι σαφέστερον μα-
θεῖν.

5

Γελοῖος, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικα διδάσκαλος εἶναι καὶ
ἀσαφής. ὥσπερ οὖν οἱ ἀδύνατοι λέγειν, οὐ κατὰ
Ε ὅλον ἀλλ' ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαι σοι ἐν
τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι. καί μοι εἰπέ· ἐπίστα-
σαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα, ἐν οἷς ὁ ποιητὴς φησι 10
τὸν μὲν Χρῦσῃν δεῖσθαι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀπολῦ-
σαι τὴν θυγατέρα, τὸν δὲ χαλεπαίνειν, τὸν δέ, ἐπειδὴ
p. 393. οὐκ ἐτύγχανε, | κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὸν
θεόν;

Analysis
of the
dramatic
element
in Epic
poetry.

Ἐγωγε.

15

Οἶσθ' οὖν ὅτι μέχρι μὲν τούτων τῶν ἐπῶν

καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,

Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύο, κοσμήτορε λαῶν

λέγει τε αὐτὸς ὁ ποιητὴς καὶ οὐδὲ ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν
διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν, ὥς ἄλλος τις ὁ λέγων ἢ 20
B αὐτός· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ὥσπερ αὐτὸς ὦν ὁ Χρῦσῃς
λέγει καὶ πειρᾶται ἡμᾶς ὃ τι μάλιστα ποιῆσαι μὴ
Ὅμηρον δοκεῖν εἶναι τὸν λέγοντα ἀλλὰ τὸν ἱερέα,
πρεσβύτην ὄντα. καὶ τὴν ἄλλην δὴ πᾶσαν σχεδόν
τι οὕτω πεποιήται διήγησιν περὶ τε τῶν ἐν Ἰλίδι 25
καὶ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὅλῃ Ὀδυσσεΐα παθη-
μάτων.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Οὐκοῦν διήγησις μὲν ἐστὶ καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις
ἐκάστοτε λέγῃ καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων; 30

Republic
III.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Epic poetry
has an ele-
ment of imi-
tation in the
speeches ;
the rest
is simple
narrative.

Illustration
from the
beginning
of the *Iliad*.

Πῶς γὰρ οὐ ;

p. 393.

Ἄλλ' ὅταν γέ τινα λέγῃ ῥῆσιν ὥς τις ἄλλος C
ὢν, ἄρ' οὐ τότε ὁμοιοῦν αὐτὸν φήσομεν ὃ τι μά-
λιστα τὴν αὐτοῦ λέξιν ἐκάστω, ὃν ἂν προείπῃ ὥς
5 ἐροῦντα ;

Φήσομεν· τί γάρ ;

Οὐκοῦν τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλω ἢ κατὰ φωνὴν
ἢ κατὰ σχῆμα μιμῆσθαι ἐστὶν ἐκείνῳ ᾧ ἂν τις
ὁμοιοῖ ;

10 Τί μὴν ;

Ἐν δὴ τῇ τοιούτῳ, ὥς ἔοικεν, οὗτός τε καὶ οἱ ἄλ-
λοι ποιηταὶ διὰ μιμήσεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται.

Πάνν μὲν οὖν.

Εἰ δέ γε μηδαμοῦ ἑαυτὸν ἀποκρύπτοιο ὁ ποιητής,
15 πᾶσα ἂν αὐτῷ ἄνευ μιμήσεως ἡ ποίησις τε καὶ διή-
γησις γεγонуῖα εἴη. ἵνα δὲ μὴ εἴπῃς, ὅτι οὐκ αὖ D
μανθάνεις, ὅπως ἂν τοῦτο γένοιτο, ἐγὼ φράσω. εἰ
γὰρ Ὅμηρος εἰπὼν ὅτι ἦλθεν ὁ Χρῦσης τῆς τε θυ-
γατρὸς λύτρα φέρων καὶ ἰκέτης τῶν Ἀχαιῶν, μάλιστα
20 δὲ τῶν βασιλέων, μετὰ τοῦτο μὴ ὥς Χρῦσης γενό-
μενος ἔλεγεν, ἀλλ' ἔτι ὥς Ὅμηρος, οἷσθ' ὅτι οὐκ ἂν
μίμησις ἦν ἀλλ' ἀπλὴ διήγησις. εἶχε δ' ἂν ὧδε πως
— φράσω δὲ ἄνευ μέτρον· οὐ γάρ εἰμι ποιητικός —
ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς εὔχετο ἐκείνοισι μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι E
25 ἐλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι, τὴν δὲ θυγα-
τέρα οἱ λῦσαι δεξαμένους ἄποινα καὶ τὸν θεὸν αἰδε-
σθέντας. ταῦτα δὲ εἰπόντος αὐτοῦ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐσέβοντο καὶ συνήνουν, ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἡγρίαιεν
ἐντελλόμενος νῦν τε ἀπιέναι καὶ αὖθις μὴ ἐλθεῖν, μὴ
30 αὐτῷ τό τε σκῆπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ

15. διήγησις ΑΠ : ἡ διήγησις Μ.

P. 393. ἐπαρκέσοι· πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν
"Αργεὶ ἔφη γηράσειν μετὰ οὗ· ἀπιέναι δ' ἐκέλευε καὶ

Republic
III.

P. 394. μὴ ἐρεθίζειν, ἵνα σῶς οἴκαδε | ἔλθοι. ὁ δὲ πρεσβύ-
της ἀκούσας ἔδιδεσέ τε καὶ ἀπῆει σιγῇ, ἀποχωρήσας
δὲ ἐκ τοῦ στρατοπέδου πολλὰ τῷ Ἀπόλλωνι εὖχετο, ⁵
τάς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν καὶ ὑπομιμνή-
σκων καὶ ἀπαιτῶν, εἴ τι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομή-
σεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρήσαιο·
ὧν δὴ χάριν κατεύχετο τίσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἄ-
δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν. οὕτως, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ¹⁰

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

B ἐταῖρε, ἄνευ μιμήσεως ἀπλῇ διήγησις γίγνεται.

Μανθάνω, ἔφη.

Μάνθανε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ταύτης αὖ ἐναντία
γίγνεται, ὅταν τις τὰ τοῦ ποιητοῦ τὰ μεταξὺ τῶν
ρήσεων ἐξαιρῶν τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπη. ¹⁵

Καὶ τοῦτο, ἔφη, μανθάνω, ὅτι ἔστι τὸ περὶ τὰς
τραγῳδίας τοιοῦτον.

Ὅρθότατα, ἔφην, ὑπέλαβες, καὶ οἶμαί σοι ἤδη
δηλοῦν ὃ ἔμπροσθεν οὐχ οἶός τ' ἦ, ὅτι τῆς ποιήσεώς
C τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστίν, ²⁰
ὥσπερ σὺ λέγεις, τραγῳδία τε καὶ κωμῳδία, ἡ δὲ δι'
ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ—εὖροις δ' ἂν αὐτὴν
μάλιστά που ἐν διθυράμβοις —, ἡ δ' αὖ δι' ἀμφο-
τέρων ἐν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλαχοῦ δὲ καὶ
ἄλλοθι, εἴ μοι μανθάνεις.

Tragedy
and
Comedy
are wholly
imitative ;
dithyram-
bic and
some other
kinds of
poetry are
devoid of
imitation.
Epic poetry
is a com-
bination of
the two.

Ἄλλα ξυνίημι, ἔφη, ὃ τότε ἐβούλου λέγειν.

Καὶ τὸ πρὸ τούτου δὴ ἀναμνήσθητι, ὅτι ἔφαμεν ἃ
μὲν λεκτέον ἤδη εἰρησθαι, ὥς δὲ λεκτέον ἔτι σκεπ-
τέον εἶναι.

Ἄλλα μέμνημαι.

³⁰

25. μοι MSS.: μου cj. Heindorf.

Republic
III.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

A hint
about
Homer,
(cp. *infra*,
bk. x.)

Our
guardians
ought not
to be imi-
tators, for
one man
can only
do one
thing well ;

Τοῦτο τοίνυν αὐτὸ ἦν ὃ ἔλεγον, ὅτι κρίνῃ διομο- p. 394.
λογήσασθαι πότερον ἐάσομεν τοὺς ποιητὰς μιμουμέ- D
νους ἡμῖν τὰς διηγήσεις ποιεῖσθαι ἢ τὰ μὲν μιμουμέ-
νους, τὰ δὲ μὴ, καὶ ὅποια ἐκάτερα, ἢ οὐδὲ μιμεῖσθαι.

5 Μαντεύομαι, ἔφη, σκοπεῖσθαι σε, εἴτε παραδεξό-
μεθα τραγωδίαν τε καὶ κωμωδίαν εἰς τὴν πόλιν, εἴτε
καὶ οὐ.

Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ· ἴσως δὲ καὶ πλείω ἔτι τούτων·
οὐ γὰρ δὴ ἔγωγέ πω οἶδα, ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος
10 ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον.

Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις.

Τόδε τοίνυν, ὦ Ἀδείμαντε, ἄθρει, πότερον μιμη- E
τικούς ἡμῖν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας ἢ οὐ, ἢ καὶ τοῦτο
τοῖς ἔμπροσθεν ἔπεται, ὅτι εἰς ἕκαστος ἐν μὲν ἂν
15 ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὐ, ἀλλ' εἰ
τοῦτο ἐπιχειροῖ, πολλῶν ἐφαπτόμενος πάντων ἀπο-
τυγχάνοι ἂν, ὥστ' εἶναί που ἐλλόγιμος ;

Τί δ' οὐ μέλλει ;

Οὐκοῦν καὶ περὶ μιμήσεως ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι
20 πολλὰ ὁ αὐτὸς μιμεῖσθαι εὖ ὥσπερ ἐν οὐ δυνατός ;

Οὐ γὰρ οὐν.

Σχολῇ ἄρα ἐπιτηδεύσει | γέ τι ἅμα τῶν ἀξίων p. 395.
λόγου ἐπιτηδευμάτων καὶ πολλὰ μιμήσεται καὶ ἔσται
μιμητικός, ἐπεὶ που οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων
25 εἶναι δύο μιμήματα δύνανται οἱ αὐτοὶ ἅμα εὖ μιμεῖ-
σθαι, οἷον κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ποιοῦντες. ἢ οὐ
μιμήματε ἄρτι τούτῳ ἐκάλεις ;

Ἐγωγε· καὶ ἀληθῇ γε λέγεις, ὅτι οὐ δύνανται οἱ
αὐτοί.

8. ἴσως, ἦν δ' ἐγώ· ἴσως δὲ A : ἴσως δὲ M (pr.) : ἐγώ—δὴ om. Π.

27. μιμήματε q : μιμήματα M : μιμήματά τε ΑΠ.

P. 395. Οὐδὲ μὴν ράψωδοί γε καὶ ὑποκριταὶ ἅμα.

Ἀληθῆ.

Republic
III.

Ἄλλ' οὐδέ τοι ὑποκριταὶ κωμωδοῖς τε καὶ τραγω-

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

B δοῖς οἱ αὐτοί· πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα. ἦ οὐ;

Μιμήματα.

Καὶ ἔτι γε τούτων, ὃ Ἀδείμαντε, φαίνεται μοι εἰς
σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἢ τοῦ ἀνθρώπου φύ-
σις, ὥστε ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμείσθαι ἢ
αὐτὰ ἐκεῖνα πράττειν ὧν δὴ καὶ τὰ μιμήματά ἐστιν
ἀφομοιώματα.

5
he cannot
even imi-
tate many
things.

Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς.

Εἰ ἄρα τὸν πρῶτον λόγον διασώσωμεν, τοὺς φύ-
λακας ἡμῖν τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμέ-
C νους δεῖν εἶναι δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως
πάνυ ἀκριβεῖς καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύειν ὃ τι μὴ 15
εἰς τοῦτο φέρει, οὐδὲν δὴ δέοι ἂν αὐτοὺς ἄλλο πρᾶτ-
τειν οὐδὲ μιμείσθαι. ἐὰν δὲ μιμῶνται, μιμείσθαι τὰ
τούτοις προσήκοντα εὐθὺς ἐκ παιδῶν, ἀνδρείους,
σώφρονας, ὀσίους, ἐλευθέρους, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα,
τὰ δὲ ἀνελεύθερα μήτε ποιεῖν μήτε δεινούς εἶναι μι- 20
μήσασθαι, μηδὲ ἄλλο μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν, ἵνα μὴ ἐκ
τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν. ἦ οὐκ ἦσθη-
D σαι ὅτι αἱ μιμήσεις, ἐὰν ἐκ νέων πόρρω διατελέσωσιν,
εἰς ἔθη τε καὶ φύσιν καθίστανται καὶ κατὰ σῶμα καὶ
φωνὰς καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν;

Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς.

Οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ἦν δ' ἐγώ, ὧν φαμὲν κήδεσθαι
καὶ δεῖν αὐτοὺς ἀνδρας ἀγαθοὺς γενέσθαι, γυναῖκα
μιμείσθαι ἀνδρας ὄντας, ἢ νέαν ἢ πρεσβυτέραν, ἢ
ἀνδρὶ λοιδορουμένην ἢ πρὸς θεοὺς ἐρίζουσάν τε καὶ 30

Republic
*III.*SOCRATES,
ADIMANTUS.Imitations
which are
of the de-
grading
sort.

μεγαλαυχουμένην, οιομένην εὐδαίμονα εἶναι, ἣ ἐν P. 395.
 ξυμφοραῖς τε καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην· Ε
 κάμνουσαν δὲ ἣ ἐρώσαν ἣ ὠδίνουσαν, πολλοῦ καὶ
 δεήσομεν.

5 Παντάπασι μὲν οὖν, ἣ δ' ὅς.

Οὐδέ γε δούλας τε καὶ δούλους πράττοντας ὅσα
 δούλων.

Οὐδὲ τοῦτο.

Οὐδέ γε ἄνδρας κακούς, ὡς ἔοικε, δειλούς τε καὶ
 10 τὰ ἐναντία πράττοντας ὧν νῦν δὴ εἵπομεν, κακηγο-
 ροῦντάς τε καὶ κωμωδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρο-
 λογοῦντας, μεθύοντας ἣ καὶ | νήφοντας, ἣ καὶ ἄλλα P. 396.
 ὅσα οἱ τοιοῦτοι καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις ἀμαρτά-
 νουσιν εἰς αὐτούς τε καὶ εἰς ἄλλους, οἶμαι δὲ οὐδὲ
 15 μαινομένοις ἐθιστέον ἀφομοιοῦν αὐτοὺς ἐν λόγοις
 οὐδὲ ἐν ἔργοις· γνωστέον μὲν γὰρ καὶ μαινομένους
 καὶ πονηροὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, ποιητέον δὲ
 οὐδὲν τούτων οὐδὲ μιμητέον.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

20 Τί δέ; ἦν δ' ἐγὼ χαλκεύοντας ἥ τι ἄλλο δημι-
 ουργοῦντας, ἣ ἐλαύνοντας τριήρεις ἣ κελεύοντας
 τούτοις, ἥ τι ἄλλο τῶν περὶ ταῦτα μιμητέον; B

Καὶ πῶς, ἔφη, οἷς γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν
 τούτων οὐδενὶ ἐξέσται;

25 Τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας καὶ ταύρους μυκω-
 μένους καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας καὶ θάλατταν κτυ-
 ποῦσαν καὶ βροντὰς καὶ πάντα αὐτὰ τοιαῦτα ἣ μι-
 μήσονται;

Ἄλλ' ἀπείρηται αὐτοῖς, ἔφη, μήτε μαίνεσθαι μήτε
 30 μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι.

Εἰ ἄρ', ἦν δ' ἐγὼ, μανθάνω ἃ σὺ λέγεις, ἔστι τι

p. 396. εἶδος λέξεώς τε καὶ διηγήσεως ἐν ᾧ ἂν διηγοῖτο ὁ τῷ
 C ὄντι καλὸς καὶ ἀγαθός, ὅποτε τι δέοι αὐτὸν λέγειν, καὶ
 ἕτερον αὖ ἀνόμοιον τούτῳ εἶδος, οὗ ἂν ἔχοιτο αἰεὶ
 καὶ ἐν ᾧ διηγοῖτο ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φύς τε καὶ τρα-
 φεῖς.

Republic
III.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

5

Ποῖα δὴ, ἔφη, ταῦτα ;

‘Ο μὲν μοι δοκεῖ, ἦν δ’ ἐγώ, μέτριος ἀνὴρ, ἐπειδὴν
 ἀφίκεται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν
 ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ἐβελήσκειν ὥς αὐτὸς ὢν ἐκείνος ἀπαγ-
 γέλλειν καὶ οὐκ αἰσχυνεῖσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει, 10
 μάλιστα μὲν μιμούμενος τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ
 D ἐμφρόνως πράττοντα, ἐλάττω δὲ καὶ ἥττον ἢ ὑπὸ
 νόσων ἢ ὑπὸ ἐρώτων ἐσφαλμένον ἢ καὶ ὑπὸ μέθης ἢ
 τινος ἄλλης ξυμφορᾶς· ὅταν δὲ γίγνηται κατὰ τινὰ
 ἑαυτοῦ ἀνάξιον, οὐκ ἐβελήσκειν σπουδῇ ἀπεικάζειν 15
 ἑαυτὸν τῷ χείρονι, εἰ μὴ ἄρα κατὰ βραχύ, ὅταν τι
 χρηστὸν ποιῇ, ἀλλ’ αἰσχυνεῖσθαι, ἅμα μὲν ἀγύμνα-
 στος ὢν τοῦ μιμεῖσθαι τοὺς τοιούτους, ἅμα δὲ καὶ
 δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς
 E τοὺς τῶν κακιόνων τύπους, ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ, ὃ τι 20
 μὴ παιδιᾶς χάριν.

Imitations
 which may
 be en-
 couraged.

Εἰκός, ἔφη.

Οὐκοῦν διηγήσει χρήσεται οἷα ἡμεῖς ὀλίγον πρό-
 τερον διήλθομεν περὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου ἔφη, καὶ ἔσται
 αὐτοῦ ἡ λέξις μετέχουσα μὲν ἀμφοτέρων, μιμήσεώς 25
 τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως, σμικρὸν δέ τι μέρος ἐν
 πολλῷ λόγῳ τῆς μιμήσεως ; ἢ οὐδὲν λέγω ;

Καὶ μάλα, ἔφη, οἷόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι
 L τοῦ τοιούτου ῥήτορος. \ L

p. 397. Οὐκοῦν, ἦν δ’ ἐγώ, ὁ μὴ | τοιούτος αὖ, ὅσῳ ἂν 30

Imitations
 which are
 to be pro-
 hibited.

16. ἑαυτὸν ΠΜ : ἑαυτοῦ Α,

Republic
III.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

φαυλότερος ἢ, πάντα τε μᾶλλον [μιμήσεται] *ἡ διη- p. 397:
γήσεται καὶ οὐδὲν ἑαυτοῦ ἀνάξιον οἰήσεται εἶναι,
ὥστε πάντα ἐπιχειρήσει μιμῆσθαι σπουδῇ τε καὶ
ἐναντίον πολλῶν, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς
5 τε καὶ ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν καὶ ἀξόνων
καὶ τροχιλίων καὶ σαλπίγγων καὶ αὐλῶν καὶ συρίγ-
γων καὶ πάντων ὀργάνων φωνάς, καὶ ἔτι κυνῶν καὶ
προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους· καὶ ἔσται δὴ ἡ
τούτου λέξις ἅπασα διὰ μιμήσεως φωναῖς τε καὶ B
10 σχήμασιν, ἡ σμικρόν τι διηγήσεως ἔχουσα ;

Ἀνάγκη, ἔφη, καὶ τοῦτο.

Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἔλεγον τὰ δύο εἶδη τῆς
λέξεως.

Καὶ γὰρ ἔστιν, ἔφη.

15 Οὐκοῦν αὐτοῖν τὸ μὲν σμικρὰς τὰς μεταβολὰς
ἔχει, καὶ εἰάν τις ἀποδιδῶ πρόπουσαν ἁρμονίαν καὶ
ῥυθμὸν τῇ λέξει, ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν γίγνεται
λέγειν τῷ ὀρθῶς λέγοντι καὶ ἐν μιᾷ ἁρμονίᾳ—σμι-
κρὰι γὰρ αἱ μεταβολαί—καὶ δὴ ἐν ῥυθμῷ ὡσαύτως
20 παραπλησίῳ τινί ; C

Κομδῇ μὲν οὖν, ἔφη, οὕτως ἔχει.

Τί δὲ τὸ τοῦ ἐτέρου εἶδος ; οὐ τῶν ἐναντίων δέϊται,
πασῶν μὲν ἁρμονιῶν, πάντων δὲ ῥυθμῶν, εἰ μέλλει
αὐτὸ οἰκείως λέγεσθαι, διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφὰς τῶν
25 μεταβολῶν ἔχειν ;

Καὶ σφόδρα γε οὕτως ἔχει.

Ἄρ' οὖν πάντες οἱ ποιηταὶ καὶ οἷ τι λέγοντες ἡ
τῷ ἐτέρῳ τούτων ἐπιτυχάνουσι τύπῳ τῆς λέξεως ἡ
τῷ ἐτέρῳ ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τινὶ ξυγκεραννύντες ;

1. μιμήσεται ἢ διηγῆσεται cj. Madvig : διηγῆσεται APM : μιμήσεται g.

3. τε PM : γε A.

18. σμικρὰι PM : σμικρὰ A.

Two kinds
of style—
the one
simple,
the other
multiplex.
There is
also a third,
which is a
combina-
tion of the
two.

P. 397. Ἀνάγκη, ἔφη.

Republic
III.

D Τί οὖν ποιήσομεν; ἦν δ' ἐγώ· πότερον εἰς τὴν πόλιν πάντας τούτους παραδεξόμεθα ἢ τῶν ἀκράτων τὸν ἕτερον ἢ τὸν κεκραμένον;

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The simple style alone is to be admitted in the State; the attractions of the mixed style are acknowledged, but it appears to be excluded.

Ἐὰν ἡ ἐμή, ἔφη, νικᾷ, τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν 5 [τὸν] ἄκρατον.

Ἀλλὰ μήν, ὦ Ἀδείμαντε, ἡδύς γε καὶ ὁ κεκραμένος, πολὺ δὲ ἡδιστος παισί τε καὶ παιδαγωγοῖς ὁ ἐναντίος οὗ σὺ αἰρεῖ καὶ τῷ πλείστῳ ὄχλῳ.

Ἡδιστος γάρ.

10

Ἀλλ' ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἂν αὐτὸν ἀρμόττειν E φαίης τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ, ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς, ἐπειδὴ ἕκαστος ἐν πράττει.

Οὐ γὰρ οὖν ἀρμόττει.

15

Οὐκοῦν διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ τῇ τοιαύτῃ πόλει τὸν τε σκυτοτόμον σκυτοτόμον εὐρήσομεν καὶ οὐ κυβερνήτην πρὸς τῇ σκυτοτομίᾳ, καὶ τὸν γεωργὸν γεωργὸν καὶ οὐ δικαστὴν πρὸς τῇ γεωργίᾳ, καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικὸν καὶ οὐ χρηματιστὴν πρὸς τῇ πολεμικῇ, 20 καὶ πάντας οὕτω;

Ἀληθῆ, ἔφη.

p. 398. Ἄνδρα δὴ, ὡς ἔοικε, δυνάμενον | ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι καὶ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ τὰ ποιή- 25 ματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνούμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἵπομεν δ' ἂν ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν οὔτε θέμις ἐγγενέσθαι, ἀποπέμποιμὲν τε εἰς ἄλλην πόλιν μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες καὶ ἐρίῳ 30

The pantomimic artist is to receive great honours,

6. τὸν om. AMpr.

29. οὐδὲ Bekker.

Republic
*III.*SOCRATES,
ADEIMANTUS,
GLAUCON.but he is
to be sent
out of the
country.

στέφαντες, αὐτοὶ δ' ἂν τῷ αὐστηροτέρῳ καὶ ἀηδε- p. 398,
στέρῳ ποιητῇ χρώμεθα καὶ μυθολόγῳ ὠφελίας ἔνεκα, b
ὃς ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπιεικοῦς λέξιν μιμοῖτο καὶ τὰ λεγό-
μενα λέγοι ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις, οἷς κατ' ἀρχὰς
5 ἐνομοθετησάμεθα, ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν
παιδεύειν.

Καὶ μάλ', ἔφη, οὕτως ἂν ποιοῦμεν, εἰ ἐφ' ἡμῖν
εἴη.

Νῦν δὴ, εἶπον ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει ἡμῖν τῆς
10 μουσικῆς τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους παντελῶς
διαπεπεράνθαι· ἃ τε γὰρ λεκτέον καὶ ὥς λεκτέον
εἴρηται.

Καὶ αὐτῷ μοι δοκεῖ, ἔφη.

Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, τὸ περὶ ᾧδῆς τρό- c
15 πον καὶ μελῶν λοιπόν;

Δῆλα δὴ.

Ἄρ' οὖν οὐ πᾶς ἥδη ἂν εὗροι ἃ ἡμῖν λεκτέον περὶ
αὐτῶν οἷα δεῖ εἶναι, εἴπερ μέλλομεν τοῖς προειρημέ-
νοις συμφωνήσιν;

20 Καὶ ὁ Γλαῦκων ἐπιγελάσας, Ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, ὦ
Σώκρατες, κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἶναι· οὐκ οὐν
ικανῶς γε ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι ποῖ ἅττα
δεῖ ἡμᾶς λέγειν· ὑποπτεύω μέντοι.

Πάντως δήπου, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε ικανῶς
25 ἔχεις λέγειν, ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, d
λόγον τε καὶ ἀρμονίας καὶ ῥυθμοῦ.

Ναί, ἔφη, τοῦτό γε.

Οὐκοῦν ὅσον γε αὐτοῦ λόγος ἐστίν, οὐδὲν δήπου
διαφέρει τοῦ μὴ ἀδομένου λόγου πρὸς τὸ ἐν τοῖς αὐ-
30 τοῖς δεῖν τύποις λέγεσθαι οἷς ἄρτι προείπομεν καὶ
ὡσαύτως;

p. 398. Ἀληθῆ, ἔφη.

Καὶ μὴν τήν γε ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν ἀκολουθεῖν
δεῖ τῷ λόγῳ.

Πῶς δ' οὐ;

Ἀλλὰ μέντοι θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν ἔφαμεν ἐν
λόγοις οὐδὲν προσδεῖσθαι.

Οὐ γὰρ οὖν.

E Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι; λέγε μοι· σὺ γὰρ
μουσικός.

Μιξολυδιστί, ἔφη, καὶ συντονολυδιστί καὶ τοιαῦ- 10
ταί τινες.

Οὐκοῦν αὗται, ἦν δ' ἐγώ, ἀφαιρεταί· ἄχρηστοι
γὰρ καὶ γυναιξὶν ἄς δεῖ ἐπιεικεῖς εἶναι, μὴ ὅτι ἀν-
δράσιν.

Πάνυ γε.

15

Ἀλλὰ μὴν μέθη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον καὶ
μαλακία καὶ ἀργία.

Πῶς γὰρ οὐ;

Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικάι τῶν ἁρμο-
νιῶν; 20

Ἰαστί, ἦ δ' ὅς, καὶ λυδιστί, αἵτινες χαλαραὶ κα-
λοῦνται.

p. 399. | Ταύταις οὖν, ὦ φίλε, ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν ἔσθ'
ὅ τι χρήσει;

Οὐδαμῶς, ἔφη· ἀλλὰ κινδυνεύει σοι δωριστὶ λεί- 25
πεσθαι καὶ φρυγιστί.

Οὐκ οἶδα, ἔφην ἐγώ, τὰς ἁρμονίας, ἀλλὰ κατά-
λειπε ἐκείνην τὴν ἁρμονίαν, ἣ ἔν τε πολεμικῇ πράξει
ὄντος ἀνδρείου καὶ ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασίᾳ πρεπόν-

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

Melody
and
rhythm.

The
relaxed
melodies
or har-
monies
are the
Ionian and
the Lydian.
These
are to be
banished.

7. Οὐ γὰρ οὖν ΠΜ: οὐ γὰρ οὐ Α.

10. σύντονοι λυδιστί Π.

21. λυδιαστί Π. αἵτινες ΑΜ: αὐ τινές Π.

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

τως ἂν μιμήσαιο φθόγγους τε καὶ προσφθίας, καὶ p. 399.
ἀποτυχόντος ἢ εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντος ἢ
εἰς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος, ἐν πᾶσι τούτοις B
παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν
5 τύχην· καὶ ἄλλην αὖ ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ
ἀλλ' ἐν ἐκουσίᾳ πράξει ὄντος, ἢ τινὰ τι πείθοντός
τε καὶ δεομένου, ἢ εὐχῇ θεὸν ἢ διδαχῇ καὶ νοουθετή-
σει ἄνθρωπον, ἢ τούναντίον ἄλλω δεομένῳ ἢ διδά-
σκοντι ἢ μεταπείθοντι ἑαυτὸν ἐπέχοντα, καὶ ἐκ τού-
10 των πράξαντα κατὰ νοῦν, καὶ μὴ ὑπερφηάνως ἔχοντα,
ἀλλὰ σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις
πράττοντά τε καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἀγαπῶντα. ταύτας C
δύο ἁρμονίας, βίαιον, ἐκούσιον, δυστυχοῦντων, εὐ-
τυχοῦντων, σωφρόνων, ἀνδρείων [ἁρμονίας] αἵτινες
15 φθόγγους μιμήσονται κάλλιστα, ταύτας λείπε.

The
Dorian and
Phrygian
are to be
retained.

Ἄλλ', ἢ δ' ὅς, οὐκ ἄλλας αἰτεῖς λείπειν ἢ ἅς νῦν
δὴ ἐγὼ ἔλεγον.

Οὐκ ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, πολυχорδίας γε οὐδὲ παναρ-
μουρίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ᾠδαῖς τε καὶ μέλεσιν.

20 Οὐ μοι, ἔφη, φαίνεται.

Τριγώνων ἄρα καὶ πηκτίδων καὶ πάντων ὀργάνων
ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ D
θρέψομεν.

Οὐ φαινόμεθα.

Musical
instruments
—which are
to be re-
jected and
which al-
lowed?

25 Τί δέ; αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητὰς παραδέξει εἰς τὴν
πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο πολυχорδότατον, καὶ αὐτὰ τὰ
παναρμόνια αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μίμημα;

Δῆλα δὴ, ἢ δ' ὅς.

Λύρα δὴ σοι, ἣν δ' ἐγώ, καὶ κιθάρα λείπεται, καὶ

9. ἐπέχοντα AΠM: ὑπέχοντα Ξ.

12. τὰ ΠM: om. A.

13. ἁρμονίας AΠM: om. q.

14. ἁρμονίας AΠM: del. Bekker.

p. 399. κατὰ πόλιν χρήσιμα· καὶ αὖ κατ' ἀγροὺς τοῖς νομεῦσι
σύριγξ ἂν τις εἶη.

Republic.
III.

Ὡς γοῦν, ἔφη, ὁ λόγος ἡμῖν σημαίνει.

SOCRATES,
GLAUCON.

E Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, καινὸν ποιούμεν, ὦ φίλε,
κρίνοντας τὸν Ἀπόλλω καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄρ- 5
γανα πρὸ Μαρσίου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων.

Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ μοι φαινόμεθα.

Καὶ νῆ τὸν κύνα, εἶπον, λελήθαμέν γε διακαθαί-
ροντες πάλιν ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν.

Σωφρονούντες γε ἡμεῖς, ἦ δ' ὅς.

10

Ἴθι δὴ, ἔφην, καὶ τὰ λοιπὰ καθαίρωμεν. ἐπό-
μενον γὰρ δὴ ταῖς ἀρμονίαις ἂν ἡμῖν εἶη τὸ περὶ
ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν μηδὲ παντο-
δαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίου ῥυθμούς ἰδεῖν κοσμίου τε

p. 400. καὶ ἀνδρείου τίνες εἰσὶν | οὓς ἰδόντα τὸν πόδα τῷ 15
τοιούτου λόγῳ ἀναγκάζειν ἔπεσθαι καὶ τὸ μέλος,
ἀλλὰ μὴ λόγον ποδὶ τε καὶ μέλει. οἵτινες δ' ἂν εἶεν
οὗτοι οἱ ῥυθμοί, σὸν ἔργον, ὥσπερ τὰς ἀρμονίας,
φράσαι.

Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔχω λέγειν. ὅτι μὲν γὰρ 20
τρὶ ἄττα ἐστὶν εἶδη ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται,
ὥσπερ ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα, ὅθεν αἱ πᾶσαι ἀρ-
μονίαι, τεθεαμένος ἂν εἴποιμι· ποῖα δὲ ποίου βίου
μμήματα, λέγειν οὐκ ἔχω.

Three
kinds of
rhythm as
there are
four notes
of the
tetrachord.

B Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μετὰ Δάμωνος 25
βουλευσόμεθα, τίνες τε ἀνελευθερίας καὶ ὕβρεως ἢ
μανίας καὶ ἄλλης κακίας πρέπουσαι βάσεις, καὶ
τίνας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ῥυθμούς, οἶμαι δέ με
ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντος
αὐτοῦ ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῶν γε, οὐκ οἶδα 30

23. ποῖα δὲ ποίου M: om. A: ποῖα δ' ὀποίου Π.

Republic
*III.*SOCRATES,
GLAUCON.

ὅπως διακοσμοῦντος καὶ ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος, p. 400.
εἰς βραχὺ τε καὶ μακρὸν γιγνόμενον, καί, ὥς ἐγὼ
οἶμαι, ἱαμβον καὶ τιν' ἄλλον τροχαῖον ὠνόμαζε,
μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσῆπτε. καὶ τούτων C
5 τιςὶν οἶμαι τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἥττον
ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν ἢ τοὺς ῥυθμοὺς αὐτοῦς, ἥτοι
ξυναμφότερόν τι. οὐ γὰρ ἔχω λέγειν. ἀλλὰ ταῦτα
μέν, ὥσπερ εἶπον, εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω δι-
ελέσθαι γὰρ οὐ σμικροῦ λόγου. ἢ σὺ οἶει;

10 Μὰ Δί', οὐκ ἔγωγε.

Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ
ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἄρρυθμῳ ἀκολουθεῖ,
δύνασαι διελέσθαι;

Πῶς δ' οὐ;

Rhythm
and har-
mony fol-
low style,
and style
is the
expression
of the soul.

15 Ἀλλὰ μὲν τὸ εὐρυθμόν γε καὶ τὸ ἄρρυθμον τὸ D
μὲν τῇ καλῇ λέξει ἔπεται ὁμοιούμενον, τὸ δὲ τῇ
ἐναντία, καὶ τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον ὡσαύ-
τως, εἴπερ ῥυθμός γε καὶ ἁρμονία λόγῳ, ὥσπερ ἄρτι
ἐλέγετο, ἀλλὰ μὴ λόγος τούτοις.

20 Ἀλλὰ μὲν, ἢ δ' ὅς, ταῦτά γε λόγῳ ἀκολουθη-
τέον.

Τί δ' ὁ τρόπος τῆς λέξεως, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ὁ λόγος;
οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεὶ ἔπεται;

Πῶς γὰρ οὐ;

25 Τῇ δὲ λέξει τὰ ἄλλα;

Ναί.

Simplicity
the great
first prin-
ciple;

Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη
καὶ εὐρυθμία εὐηθεία ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν E
ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὥς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν

7. ἔχω ΑΠΜ: ἔγωγε ἔχω τ M corr. 11. καὶ ἀσχημοσύνης om. Π.

17. καὶ ἀνάρμοστον Π: καὶ τὸ ἀνάρμοστον M: om. A.

29. ὥς MSS.: νῦν cj. Cobet.

p. 400. ὥς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην
διάνοιαν.

Republic
III.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἄρ' οὖν οὐ πανταχοῦ ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ
μέλλουσι τὸ αὐτῶν πράττειν ;

5

Διωκτέα μὲν οὖν.

p. 401. Ἔστι δέ γε που πλήρης μὲν γραφικὴ | αὐτῶν καὶ
πᾶσα ἢ τοιαύτη δημιουργία, πλήρης δὲ ὑφαντικὴ
καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία καὶ πᾶσα αὖ ἢ τῶν ἄλλων
σκευῶν ἐργασία, ἔτι δὲ ἢ τῶν σωμάτων φύσις καὶ ἢ
τῶν ἄλλων φυτῶν· ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις ἔνεστιν
εὐσχημοσύνη ἢ ἀσχημοσύνη. καὶ ἢ μὲν ἀσχημο-
σύνη καὶ ἀρρυθμία καὶ ἀναρμοστία κακολογίας καὶ
κακοηθείας ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου,
σώφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἦθους, ἀδελφά τε καὶ 15
μιμήματα.

and a prin-
ciple which
is widely
spread in
nature and
art.

Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη.

B Ἄρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον
καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἦθους
ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν ἢ μὴ παρ' ἡμῖν ποιεῖν, ἢ καὶ 20
τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς ἐπιστατητέον καὶ διακωλυ-
τέον τὸ κακὸς τοῦτο καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀνελεύ-
θερον καὶ ἄσχημον μήτε ἐν εἰκόσι ζῶων μήτε ἐν
οἰκοδομήμασι μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργουμένῳ
ἐμποιεῖν, ἢ ὁ μὴ οἶός τε ὦν οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν 25
δημιουργεῖν, ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰκόσι τρεφόμενοι ἡμῖν
C οἱ φύλακες ὥσπερ ἐν κακῇ βοτάνῃ, πολλὰ ἐκάστης
ἡμέρας κατὰ σμικρὸν ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοί τε καὶ
νεμόμενοι, ἔν τι ξυνιστάντες λανθάνωσι κακὸν μέγα

Our citizens
must grow
up to
manhood
amidst
impressions
of grace
and beauty
only ; all
ugliness
and vice
must be
excluded.

13. ἀρρυθμία A² ; ἀρρυθμία M ; ἀραθυμία AP.

29. νεμόμενοι PM ; ἀνεμόμενοι A ; ἀνιμώμενοι A^{rec} mg.

*Republic
III.*SOCRATES,
GLAUCON.

ἐν τῇ αὐτῶν ψυχῇ, ἀλλ' ἐκείνους ζητητέον τοὺς δη- p. 401.
μιουργοὺς τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ
καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν, ἵνα ὥσπερ ἐν ὑγιεινῷ
τόπῳ οἰκοῦντες οἱ νέοι ἀπὸ παντὸς ὠφελῶνται, ὅπο-
5 θεν ἂν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ
πρὸς ἀκοήν τι προσβάλλῃ, ὥσπερ αὔρα φέρουσα ἀπὸ
χρηστῶν τόπων ὑγίειαν, καὶ εὐθὺς ἐκ παίδων λανθάνῃ D
εἰς ὁμοιότητά τε καὶ φιλίαν καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ
λόγῳ ἄγουσα ;

10 Πολὺ γὰρ ἂν, ἔφη, κάλλιστα οὕτω τραφεῖεν.

The
power of
imparting
grace is
possessed
by har-
mony.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαῦκων, τούτων ἕνεκα
κυριωτάτῃ ἐν μουσικῇ τροφῇ, ὅτι μάλιστα καταδύε-
ται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὃ τε ρυθμὸς καὶ ἁρμονία,
καὶ ἐρρωμενέστατα ἅπτεται αὐτῆς φέροντα τὴν εὐ-
15 σχημοσύνην, καὶ ποιεῖ εὐσχήμονα, ἐάν τις ὀρθῶς
τραφῇ, εἰ δὲ μή, τούναντίον ; καὶ ὅτι αὐτῶν παρα- E
λειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ἢ μὴ κα-
λῶς φύντων ὀξύνεται ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεῖς ὡς
ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ*χαίρων καὶ δυσχεραίνων τὰ μὲν
20 καλὰ ἐπαινοῖ καὶ καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν τρέ-
φοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν καὶ γίγνοιτο καλὸς τε κάγαθός,
| τὰ δ' αἰσχροῦ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ ἔτι νέος p. 402.
ὢν, πρὶν λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ
τοῦ λόγου ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν γνωρίζων δι' οἰκειό-
25 τητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεῖς ;

Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μου-
σικῇ εἶναι ἡ τροφή.

Ὡσπερ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, γραμμάτων πέρι τότε

6. αὔρα A²M : λύρα AΠ.

19. ὀρθῶς . . . καταδεχόμενος ita cj. Vermehren : ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ καὶ χαίρων καὶ καταδε-
χόμενος MSS. (χαίρων καὶ om. γ).

p. 402. ἰκανῶς εἶχόμεν, ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς
ὀλίγα ὄντα ἐν ἅπασιν οἷς ἔστι περιφερόμενα, καὶ
B οὐτ' ἐν σμικρῷ οὐτ' ἐν μεγάλῳ ἡτιμάζομεν αὐτά, ὥς
οὐ δέοι αἰσθάνεσθαι, ἀλλὰ πανταχοῦ προὔθυμούμεθα
διαγιγνώσκειν, ὥς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ 5
πρὶν οὕτως ἔχοιμεν.

Ἀληθῇ.

Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἡ ἐν ὕδα-
σιν ἡ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνονται, οὐ πρότερον γνω-
σόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν, ἀλλ' ἔστι τῆς αὐτῆς 10
τέχνης τε καὶ μελέτης ;

Παντάπασι μὲν οὖν.

Ἄρ' οὖν, ὃ λέγω, πρὸς θεῶν, οὕτως οὐδὲ μουσικοὶ
C πρότερον ἐσόμεθα, οὔτε αὐτοὶ οὔτε οὓς φαμεν ἡμῖν
παιδευτέον εἶναι τοὺς φύλακας, πρὶν ἂν τὰ τῆς σω- 15
φροσύνης εἶδη καὶ ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριότητος καὶ
μεγαλοπρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ
τούτων αὐ ἐναντία πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρί-
ζωμεν καὶ ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανώμεθα καὶ
αὐτὰ καὶ εἰκόνας αὐτῶν, καὶ μήτε ἐν σμικροῖς μήτε 20
ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς οἰώμεθα
τέχνης εἶναι καὶ μελέτης ;

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

D Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτου ἂν ξυμπίπτῃ ἐν τε τῇ
ψυχῇ καλὰ ἦθη ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἶδει ὁμολογοῦντα 25
ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα, τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα
τύπου, τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ
θεᾶσθαι ;

Πολύ γε.

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

The true
musician
must know
the essen-
tial forms
of virtue
and vice.

The
harmony
of soul and
body the
fairest of
sights.

8. καὶ εἰκόνας M : καὶ εἰ εἰκόνας AΠ.

21. οἰώμεθα Π : οἰόμεθα AM.

Republic
*III.*SOCRATES,
GLAUCON.The true
lover will
not mind
defects of
the person.

Καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτατον.

p. 402.

Πῶς δ' οὐ;

Τῶν δὴ ὅ τι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὁ γε
μουσικὸς ἐρῶν ἄν' εἰ δὲ ἀξύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν
5 ἐρῶν.

Οὐκ ἂν, εἴ γέ τι, ἔφη, κατὰ τὴν ψυχὴν ἐλλείποι·
εἰ μέντοι τι κατὰ τὸ σῶμα, ὑπομείνειεν ἂν ὥστε ἐθέ-
λειν ἀσπάζεσθαι.

Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔστι σοι ἡ γέγονε παι- E
10 δικά τοιαῦτα, καὶ συγχωρῶ. ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ·
σωφροσύνη καὶ ἡδονὴ ὑπερβαλλούσῃ ἔστι τις κοι-
ωνία;

Καὶ πῶς, ἔφη, ἢ γε ἑκφρονα ποιεῖ οὐχ ἥττον ἢ
λύπη;

15 Ἀλλὰ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ;

| Οὐδαμῶς.

p. 403.

Τί δέ; ὕβρει τε καὶ ἀκολασίᾳ;

Πάντων μάλιστα.

Μεῖζω δέ τινα καὶ ὀξυτέραν ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν
20 τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια;

Οὐκ ἔχω, ἦ δ' ὅς, οὐδέ γε μανικωτέραν.

True
love is
temperate
and har-
monious.

Ὁ δὲ ὀρθὸς ἔρως πέφυκε κοσμίῳ τε καὶ καλοῦ
σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐρᾶν;

Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς.

25 Οὐδὲν ἄρα προσοιστέον μανικὸν οὐδὲ ξυγγενὲς
ἀκολασίας τῷ ὀρθῷ ἔρωτι;

Οὐ προσοιστέον.

True
love is
free from
sensuality
and coarse-
ness.

Οὐ προσοιστέον ἄρα αὕτη ἡ ἡδονή, οὐδὲ κοινωνη- B
τέον αὐτῆς ἐραστῇ τε καὶ παιδικοῖς ὀρθῶς ἐρῶσί τε
30 καὶ ἐρωμένοις;

3. δὴ δ τι ΠΜ; διότι Α.

p. 403. Οὐ μέντοι, μὰ Δί', ἔφη, ὦ Σώκρατες, προσοιστέον.

*Republic
III.*

Οὕτω δὴ, ὡς ἔοικε, νομοθετήσεις ἐν τῇ οἰκίζομένῃ πόλει φιλεῖν μὲν καὶ ξυνεῖναι καὶ ἄπτεσθαι ὥσπερ υἱέος παιδικῶν ἐραστήν, τῶν καλῶν χάριν, ἐὰν πείθῃ· τὰ δ' ἄλλα οὕτως ὁμιλεῖν πρὸς ὃν τις σπουδάζει, ὅπως μηδέποτε δόξει μακρότερα τούτων ξυγγίνεσθαι· εἰ δὲ μή, ψόγον ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφέξοντα.

*SOCRATES,
GLAUCON.*

Οὕτως, ἔφη.

10

Ἄρ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, καὶ σοὶ φαίνεται τέλος ἡμῖν ἔχειν ὁ περὶ μουσικῆς λόγος; οἱ γοῦν δεῖ τελευτᾶν, τετελεύτηκε· δεῖ δέ που τελευτᾶν τὰ μουσικὰ εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά.

Ξύμφημι, ἣ δ' ὅς.

15

Μετὰ δὴ μουσικὴν γυμναστικὴν θρεπτέοι οἱ νεανίαί.

Gymnastic.

Τί μὴν;

Δεῖ μὲν δὴ καὶ ταύτῃ ἀκριβῶς τρέφεσθαι ἐκ παίδων διὰ βίου. ἔχει δέ πως, ὡς ἐγῶμαι, ὧδε· σκόπει δὲ καὶ σύ. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐ φαίνεται, ὃ ἂν χρηστὸν ἦ σῶμα, τοῦτο τῇ αὐτοῦ ἀρετῇ ψυχὴν ἀγαθὴν ποιεῖν, ἀλλὰ τούναντίον ψυχὴ ἀγαθὴ τῇ αὐτῆς ἀρετῇ σῶμα παρέχειν ὡς οἶόν τε βέλτιστον· σοὶ δὲ πῶς φαίνεται;

25

Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτως.

Οὐκοῦν εἰ τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες παραδοίμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι, ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησαίμεθα, ἵνα μὴ μακρολογῶμεν, ὁρθῶς ἂν ποιοῖμεν;

*The body
to be entrusted
to the mind.*

30

Πάνυ μὲν οὖν.

Republic
*III.*SOCRATES,
GLAUCON.

Μέθης μὲν δὴ εἵπομεν ὅτι ἀφεκτέον αὐτοῖς· παντὶ p. 403.
 γάρ που μᾶλλον ἐγχωρεῖ ἢ φύλακι μεθυσθέντι μὴ
 εἰδέναι ὅπου γῆς ἐστίν.

Γελοῖον γάρ, ἢ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος
 5 δεῖσθαι.

Τί δὲ δὴ σίτων πέρι; ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες
 τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. ἢ οὐχί;

Ναί.

Ἄρ' οὖν ἢ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἕξις προσήκουσ'
 10 | ἂν εἴη τούτοις; p. 404.

Ἴσως.

The usual
training of
athletes
too gross
and sleepy.

Ἄλλ', ἣν δ' ἐγώ, ὑπνώδης αὕτη γέ τις καὶ σφα-
 λερὰ πρὸς ὑγίειαν. ἢ οὐχ ὅρᾳς ὅτι καθεύδουσί τε
 τὸν βίον καί, ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης
 15 διαίτης, μεγάλα καὶ σφόδρα νοσοῦσιν οὗτοι οἱ ἀσκη-
 ταί;

Ὅρῳ.

Κομψοτέρας δὴ τινος, ἣν δ' ἐγώ, ἀσκήσεως δεῖ τοῖς
 πολεμικοῖς ἀθληταῖς, οὓς γε ὥσπερ κύνας ἀγρύπνους τε
 20 ἀνάγκη εἶναι καὶ ὅ τι μάλιστα ὅξυ ὅρῳ καὶ ἀκούειν
 καὶ πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλ-
 λοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλή- B
 σεων καὶ χειμῶνων μὴ ἀκροσφαλεῖς εἶναι πρὸς
 ὑγίειαν.

25 Φαίνεται μοι.

Ἄρ' οὖν ἢ βελτίστη γυμναστικὴ ἀδελφή τις ἂν
 εἴη τῆς μουσικῆς, ἣν ὀλίγον πρότερον διῆμεν;

Πῶς λέγεις;

Military
gymnastic.

Ἄπλῃ που καὶ ἐπιεικῆς γυμναστικὴ, καὶ μάλιστα
 30 ἢ τῶν περὶ τὸν πόλεμον.

15. σφόδρα Π: σφοδρὰ ΑΜΞ. 19. τε ἀνάγκη ΠΜ: τε καὶ ἀνάγκη Λ.

P. 404. Πῇ δὴ;

Republic
III.

Καὶ παρ' Ὀμήρου, ἣν δ' ἐγώ, τά γε τοιαῦτα μάθοι
 ἂν τις. οἶσθα γὰρ ὅτι ἐπὶ στρατείας ἐν ταῖς τῶν
 ἡρώων ἐστιάσεις οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἐστιᾶ, καὶ
 C ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε ἐφ- 5
 θοῖς κρέασιν ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς, ἃ δὴ μάλιστ' ἂν
 εἷη στρατιώταις εὖπορα· πανταχοῦ γάρ, ὥς ἔπος
 εἶπεῖν, αὐτῷ τῷ πυρὶ χρῆσθαι εὖπορώτερον ἢ ἀγγείᾳ
 ξυμπεριφέρειν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ μάλα.

10

Οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων, ὥς ἐγῶμαι, Ὀμηρος πώποτε
 ἐμνήσθη. ἡ τοῦτο μὲν καὶ οἱ ἄλλοι ἀσκηταὶ ἴσασιν,
 ὅτι τῷ μέλλοντι σώματι εὖ ἔξειν ἀφεκτέον τῶν τοι-
 ούτων ἀπάντων;

Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη, ἴσασί τε καὶ ἀπέχονται.

15

D Συρακοσίαν δέ, ὦ φίλε, τράπεζαν καὶ Σικελικὴν
 ποικιλίαν ὄψου, ὥς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς, εἴπερ σοι ταῦτα
 δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν.

Syracusan
dinners and
Corinthian
courtezans
are pro-
hibited.

Οὐ μοι δοκῶ.

Ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀν- 20
 δράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἔξειν.

Παντάσασι μὲν οὖν.

Οὐκοῦν καὶ Ἀττικῶν πεμμάτων τὰς δοκούσας
 εἶναι εὐπαθείας;

Ἀνάγκη.

25

Ὀλην γάρ, οἶμαι, τὴν τοιαύτην σίτησιν καὶ δίαι-
 ταν τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ
 E καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη ἀπεικάζοντες ὀρθῶς
 ἂν ἀπεικάζοιμεν.

The luxu-
rious style
of living
may be
justly com-
pared to
the pan-
harmonic
strain of
music.

Πῶς γὰρ οὐ;

30

Οὐκοῦν ἐκεῖ μὲν ἀκολασίαν ἢ ποικιλίαν ἐνέτικτεν,

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἐνταῦθα δὲ νόσον, ἡ δὲ ἀπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν p. 404.
ἐν ψυχαῖς σωφροσύνην, κατὰ δὲ γυμναστικὴν ἐν
σώμασιν ὑγίειαν ;

Ἐληθέστατα, ἔφη.

5 Ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων | πληθουσῶν ἐν πόλει p. 405.
ἄρ' οὐ δικαστήριά τε καὶ ἰατρεία πολλὰ ἀνοίγεται,
καὶ δικανικὴ τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύνονται, ὅταν δὴ
καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ καὶ σφόδρα περὶ αὐτὰ σπουδά-
ζωσιν ;

10 Τί γὰρ οὐ μέλλει ;

Every man
should be
his own
doctor and
lawyer.

Τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς παιδείας ἐν πόλει
ἄρα μή τι μείζον ἔξεις λαβεῖν τεκμήριον ἢ τὸ δεῖσθαι
ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων μὴ μόνον τοὺς φαύλους
τε καὶ χειροτέχνας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχή-
15 ματι προσποιουμένους τεθράφθαι ; ἢ οὐκ αἰσχρὸν B
δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον τὸ ἐπακτῶ
παρ' ἄλλων, ὡς δεσποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ
δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι [καὶ] ἀπορίᾳ οἰκείων ;
Πάντων μὲν οὖν, ἔφη, αἴσχιστον.

Bad as it
is to go to
law, it is
still worse
to be a
lover of
litigation.

20 Ἡ δοκεῖ σοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτων αἴσχιον εἶναι
τοῦτο, ὅταν τις μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικα-
στηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβηται, ἀλλὰ
καὶ ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τούτῳ πεισθῇ
καλλωπίζεσθαι, ὡς δεινὸς ὢν περὶ τὸ ἀδικεῖν καὶ C
25 ἱκανὸς πάσας μὲν στροφὰς στρέφεσθαι, πάσας δὲ
διεξόδους διεξελθὼν ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος,
ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκην, καὶ ταῦτα σμικρῶν τε
καὶ οὐδενὸς ἀξίων ἔνεκα, ἀγνοῶν ὅσῳ κάλλιον καὶ

7. δικανικὴ MSS.: δικαστικὴ cj. Cobet.

18. καὶ A1M: ὡς v: del. Ast.: δικαίων cj. Madvig.

26. λυγιζόμενος AM: λογιζόμενος Π.

p. 405. ἄμεινον τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ ;

Republic
III.

Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι αἴσχιον.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τὸ δὲ ἱατρικῆς, ἣν δ' ἐγώ, δεῖσθαι ὅ τι μὴ τραυμάτων ἕνεκα ἢ τινων ἐπετείων νοσημάτων ἐπιπεσόντων, ἀλλὰ δι' ἀργίαν τε καὶ δίαιταν οἷαν διήλθομεν, ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμπιπλάμενους φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας, οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ ;

Bad also to require the help of medicine.

Καὶ μάλ', ἔφη, ὡς ἀληθῶς καινὰ ταῦτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα.

10

Οἶα, ἣν δ' ἐγώ, ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσκληπιοῦ.

Ε τεκμαίρομαι δέ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς ἐν Τροίᾳ Εὐρυπύλῳ

τετρωμένῳ ἐπ' οἶνον Πράμνειον ἄλφιτα πολλὰ ἐπι- 15

p. 406. πασθέντα καὶ τυρὸν | ἐπιξυσθέντα, ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματώδη εἶναι, οὐκ ἐμέψαντο τῇ δούσῃ πιεῖν, οὐδὲ Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν.

In the time of Asclepius and of Homer the practice of medicine was very simple.

Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, ἄτοπόν γε τὸ πῶμα οὕτως ἔχοντι.

20

Οὐκ, εἴ γ' ἐννοεῖς, εἶπον, ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἱατρικῇ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδαι οὐκ ἐχρῶντο, ὥς φασι, πρὶν Ἡρόδικον γενέσθαι. Ἡρόδικος δὲ παιδοτρίβης ὢν καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἱατρικῇ, ἀπέκναισε 25
B πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτόν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλοὺς.

The nursing of disease began with Herodicus.

Πῇ δὴ ; ἔφη.

Μακρόν, ἣν δ' ἐγώ, τὸν θάνατον αὐτῷ ποιήσας. παρακολουθῶν γὰρ τῷ νοσήματι θανασίμῳ ὄντι οὔτε 30
ἰάσασθαι, οἶμαι, οἷός τ' ἦν ἑαυτόν, ἐν ἀσχολίᾳ τε

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

πάντων ἰατρευόμενος διὰ βίου ἔζη, ἀποκναιόμενος, εἴ p. 406,
τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη, δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ
σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο.

Καλὸν ἄρα τὸ γέρας, ἔφη, τῆς τέχνης ἡνέγκατο.

5 Οἷον εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, τὸν μὴ εἰδότα ὅτι Ἀσκλη- c
πιὸς οὐκ ἀγνοία οὐδὲ ἀπειρία τούτου τοῦ εἶδους τῆς
ιατρικῆς τοῖς ἐγγόνοις οὐ κατέδειξεν αὐτό, ἀλλ' εἰδὼς
ὅτι πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις ἔργον τι ἐκάστω ἐν τῇ
πόλει προστέτακται, ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι, καὶ
10 οὐδενὶ σχολὴ διὰ βίου κάμνειν ἰατρευομένῳ. ὃ ἡμεῖς
γελοῖως ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ
τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι οὐκ
αἰσθανόμεθα.

Πῶς ; ἔφη.

The work-
ing-man
has no
time for
tedious
remedies.

15 Τέκτων μὲν, ἦν δ' ἐγώ, κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ D
ιατροῦ φάρμακον πίων ἐξεμέσαι τὸ νόσημα ἢ κάτω
καθαρθεῖς ἢ καύσει ἢ τομῇ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι·
ἐὰν δέ τις αὐτῷ μακρὰν δίαιταν προστάττη, πιλιδία
τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς καὶ τὰ τούτοις ἐπό-
20 μενα, ταχὺ εἶπεν ὅτι οὐ σχολὴ κάμνειν οὐδὲ λυσι-
τελεῖ οὕτω ζῆν, νοσήματι τὸν νοῦν προσέχοντα, τῆς
δὲ προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα· καὶ μετὰ ταῦτα
χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ, εἰς τὴν εἰωθυίαν E
δίαιταν ἐμβάς, ὑγιὲς γενόμενος ζῆ τὰ ἑαυτοῦ πρᾶτ-
25 των· ἐὰν δὲ μὴ ἱκανὸν ᾖ τὸ σῶμα ὑπενεγκεῖν, τελευ-
τήσας πραγμάτων ἀπηλλάγη.

Καὶ τῷ τοιούτῳ μὲν γ', ἔφη, δοκεῖ πρέπειν οὕτω
ιατρικῇ χρῆσθαι.

Ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἦν τι αὐτῷ ἔργον, | ὃ εἰ μὴ p. 407.
30 πρᾶττοι, οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν ;

18. μακρὰν MΞ : μικρὰν AΠ : σμικρὰν γ.

p. 407. Δῆλον, ἔφη.

Ὁ δὲ δὴ πλούσιος, ὥς φαμεν, οὐδὲν ἔχει τοιοῦ-
τον ἔργον προκείμενον, οὐδ' ἀναγκαζομένῳ ἀπέχεσθαι
ἀβίωτον.

Οὕκουν δὴ λέγεται γε.

5

Φωκυλίδου γάρ, ἣν δ' ἐγώ, οὐκ ἀκούεις πῶς φησὶ
δεῖν, ὅταν τῷ ἤδη βίος ᾖ, ἀρετὴν ἀσκεῖν.

Οἶμαι δέ γε, ἔφη, καὶ πρότερον.

Μηδέν, εἶπον, περὶ τούτου αὐτῷ μαχώμεθα, ἀλλ'
ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν, πότερον μελετητέον τοῦτο 10
B τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ νοσο-
τροφία τεκτονικῇ μὲν καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐμπό-
διον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ, τὸ δὲ Φωκυλίδου παρακέ-
λευμα οὐδὲν ἐμποδίζει.

The slow
cure equally
an impedi-
ment to the
mechanical
arts, to
the practice
of virtue,

Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἣ δ' ὅς, σχεδόν γέ τι πάντων 15
μάλιστα ἢ γε περαιτέρω γυμναστικῆς ἢ περιττῇ αὐτῇ
ἐπιμέλεια τοῦ σώματος· καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ
πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἐδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς
δύσκολος.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, ὅτι καὶ πρὸς μαθήσεις ἀσ- 20
C τινασοῦν καὶ ἐννοήσεις τε καὶ μελέτας πρὸς ἑαυτὸν
χαλεπῇ, κεφαλῇς τινὰς αἰεὶ διατάσεις καὶ ἱλίγγους
ὑποπτεύουσα καὶ αἰτιωμένη ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγ-
νεσθαι, ὥστε, ὅπῃ ταύτῃ ἀρετὴ ἀσκεῖται καὶ δοκιμά-
ζεται, πάντῃ ἐμπόδιος· κάμνειν γὰρ οἶεσθαι ποιεῖ 25
αἰεὶ καὶ ὠδίνοντα μήποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος.

and to any
kind of
study or
thought.

Εἰκός γε, ἔφη.

2. ὥς ἔφαμεν Π. 12. μὲν AM: γὰρ Π. 15-17. σχεδόν γέ τι . . .
σώματος Socrati tribuebant Ast., Bekk., Stallb. 22. τινὰς ᾤ q :
τινὸς ΑΠΜ. διατάσεις Galenus et a v : διαστάσεις ΑΠΜ. 24. ταύτῃ
ΑΠΜ : αὕτῃ q. ἀρετὴ M : ἀρετῇ ΑΠ. 27. om. Π.

Republic
*III.*SOCRATES,
GLAUCON.Asclepius
would not
cure dis-
eased con-
stitutions,
because
they were
of no use to
the State.

Οὐκοῦν ταῦτα γινώσκοντα φῶμεν καὶ Ἀσκλη- p. 407.
πιὸν τοὺς μὲν φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς ἔχοντας
τὰ σώματα, νόσημα δέ τι ἀποκεκριμένον ἴσχοντας ἐν D
αὐτοῖς, τούτοις μὲν καὶ ταύτῃ τῇ ἔξει καταδείξαι
5 ἱατρικὴν, φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκ-
βάλλοντα αὐτῶν τὴν εἰωθυῖαν προστάττειν δίαιταν,
ἵνα μὴ τὰ πολιτικὰ βλάπτοι, τὰ δ' εἴσω διὰ παντὸς
νεοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν διαίταις κατὰ
σμικρὸν ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα μακρὸν καὶ
10 κακὸν βίον ἀνθρώπῳ ποιεῖν, καὶ ἔκγονα αὐτῶν, ὡς
τὸ εἶκος, ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνά-
μενον ἐν τῇ καθεστηκυῖα περιόδῳ ζῆν μὴ οἶεσθαι δεῖν E
θεραπεύειν, ὡς οὔτε αὐτῷ οὔτε πόλει λυσιτελεῖ;

Πολιτικόν, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιόν.

The case of
Menelaus,
who was
attended by
the sons of
Asclepius.

15 Δῆλον, ἣν δ' ἐγώ· καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὅτι τοιοῦ-
τος ἦν, οὐχ ὁρᾶς ὡς καὶ ἐν Τροίᾳ ἀγαθοὶ πρὸς τὸν
| πόλεμον ἐφάνησαν, καὶ τῇ ἱατρικῇ, ὡς ἐγὼ λέγω, p. 408.
ἐχρῶντο; ἣ οὐ μέμνησαι ὅτι καὶ τῷ Μενέλεω ἐκ τοῦ
τραύματος οὐ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν

20 αἰμ' ἐκμυζήσαντ' ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακ' ἔπασσον,
ὅτι δ' ἐχρῆν μετὰ τοῦτο ἢ πιεῖν ἢ φαγεῖν οὐδὲν
μᾶλλον ἢ τῷ Εὐρυπύλῳ προσέταττον, ὡς ἱκανῶν
ὄντων τῶν φαρμάκων ἰάσασθαι ἄνδρας πρὸ τῶν
τραυμάτων ὑγιεινοὺς τε καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ, κἂν B
25 εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πίνοντες, νοσῶδη
δὲ φύσει τε καὶ ἀκόλαστον οὔτε αὐτοῖς οὔτε τοῖς
ἄλλοις ᾤοντο λυσιτελεῖν ζῆν, οὐδ' ἐπὶ τούτοις τὴν
τέχνην δεῖν εἶναι, οὐδὲ θεραπευτέον αὐτούς, οὐδ' εἰ
Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν.

· 15. , ὅτι τοιοῦτος ἦν ΑΠΜ: δεικνύοιεν ἄν, ὅτι τοιοῦτος ἦν· ἢ (vel ἡ) plerique.

p. 408. Πάνυ κομψούς, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιοῦ παῖδας.

*Republic
III.*

SOCRATES,
GLAUCON.

The offence
of Ascle-
pius.

Πρέπει, ἦν δ' ἐγώ, καίτοι ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν οἱ
τραγωδιοποιοί τε καὶ Πίνδαρος Ἀπόλλωνος μὲν
φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι, ὑπὸ δὲ χρυσοῦ πεισθῆναι
C πλούσιον ἄνδρα θανάσιμον ἤδη ὄντα ἰάσασθαι, ὅθεν 5
δὴ καὶ κεραυνωθῆναι αὐτόν. ἡμεῖς δὲ κατὰ τὰ προει-
ρημένα οὐ πειθόμεθα αὐτοῖς ἀμφότερα, ἀλλ' εἰ μὲν
θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν, φήσομεν, αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχρο-
κερδής, οὐκ ἦν θεοῦ.

Ὁρθότατα, ἦ δ' ὅς, ταυτά γε. ἀλλὰ περὶ τούδε 10
τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ἄρ' οὐκ ἀγαθοὺς δεῖ ἐν τῇ
πόλει κεκτῆσθαι ἰατρούς; εἶεν δ' ἄν που μάλιστα
D τοιοῦτοι ὅσοι πλείστους μὲν ὑγιεινούς, πλείστους δὲ
νοσώδεις μετεχειρίσαντο, καὶ δικασταὶ αὖ ὡσαύτως οἱ
παντοδαπαῖς φύσεσιν ὠμιληκότες.

15

Καὶ μάλα, εἶπον, ἀγαθοὺς λέγω. ἀλλ' οἴσθα οὐς
ἡγοῦμαι τοιούτους;

* Ἄν εἴπῃς, ἔφη.

* Ἀλλὰ πειράσομαι, ἦν δ' ἐγώ· σὺ μέντοι οὐχ
ὁμοιον πρᾶγμα τῷ αὐτῷ λόγῳ ἦρου.

20

Πῶς; ἔφη.

* Ἱατροὶ μὲν, εἶπον, δεινότατοι ἂν γένοιτο, εἰ ἐκ
παιδῶν ἀρξάμενοι πρὸς τῷ μανθάνειν τὴν τέχνην ὡς
πλείστοις τε καὶ πονηροτάτοις σώμασιν ὁμιλήσειαν
E καὶ αὐτοὶ πάσας νόσους κάμοιεν καὶ εἶεν μὴ πάνυ 25
ὑγιεινοὶ φύσει. οὐ γάρ, οἶμαι, σώματι σῶμα θερα-
πεύουσιν—οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναι ποτε
καὶ γενέσθαι—, ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα, ἣ οὐκ ἐγχωρεῖ
κακὴν γενομένην τε καὶ οὐσαν εἰ τι θεραπεύειν.

The physi-
cian should
have experi-
ence of ill-
ness in his
own per-
son;

* Ὁρθῶς, ἔφη.

30

Δικαστὴς δὲ γε, ὦ φίλε, ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ἦ

on the
other hand,

Republic
*III.*SOCRATES,
GLAUCON.the judge
should not
learn to
know evil
by the
practice of
it, but by
long ob-
servation
of evil in
others.

| οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι p. 409.

τε καὶ ὠμιληκέναι καὶ πάντα ἀδικήματα αὐτὴν ἡδίκη-
κυῖαν διεξεληλυθέναι, ὥστε ὁξέως ἀφ' αὐτῆς τεκμαί-
ρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα οἷον κατὰ σῶμα5 νόσους· ἀλλ' ἄπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν
ἡθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι, εἰ μέλλει καλὴ καγαθὴ
οὖσα κρίνειν ὑγιῶς τὰ δίκαια. διὸ δὴ καὶ εὐήθεις
νέοι ὄντες οἱ ἐπιεικεῖς φαίνονται καὶ εὐεξαπάτητοι
ὑπὸ τῶν ἀδίκων, ἅτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς παρα- B

10 δείγματα ὁμοιοπαθῇ τοῖς πονηροῖς.

Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, σφόδρα γε αὐτὸ πάσχουσιν.

Τοιγάρτοι, ἦν δ' ἐγώ, οὐ νέον ἀλλὰ γέροντα δεῖ
τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν εἶναι, ὁψιμαθῇ γεγονότα τῆς
ἀδικίας οἷον ἐστίν· οὐκ οἰκείαν ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἐνού-
15 σαν ἦσθημένον, ἀλλ' ἄλλοτρίαν ἐν ἄλλοτρίαις μεμε-
λητηκότα ἐν πολλῷ χρόνῳ διαισθάνεσθαι οἷον πέφυκε
κακόν, ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οἰκεία κεκρημένον. CΓενναιοτατος γοῦν, ἔφη, ἔοικεν εἶναι ὁ τοιοῦτος
δικαστής.Such a
knowledge
of human
nature far
better and
truer than
that of the
adept in
crime.20 Καὶ ἀγαθός γε, ἦν δ' ἐγώ, ὁ σὺ ἡρώτας· ὁ γὰρ
ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός. ὁ δὲ δεινὸς ἐκείνος καὶ
καχύποπτος, ὁ πολλὰ αὐτὸς ἡδίκηκώς καὶ πανοῦργός
τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι, ὅταν μὲν ὁμοίοις ὁμιλῇ,
δεινὸς φαίνεται ἐξευλαβούμενος, πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ
25 παραδείγματα ἀποσκοπῶν· ὅταν δὲ ἀγαθοῖς καὶ πρεσ-
βυτέροις ἤδη πλησιάσῃ, ἀβέλτερος αὖ φαίνεται, D
ἀπιστῶν παρὰ καιρὸν καὶ ἀγνοῶν ὑγιᾶς ἡθος, ἅτε
οὐκ ἔχων παράδειγμα τοῦ τοιούτου. πλεονάκεις δὲ
πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων σοφώτερος ἢ ἀμα-
30 θέστερος δοκεῖ εἶναι αὐτῷ τε καὶ ἄλλοις.

30. καὶ ἄλλοις ΑΠ : καὶ τοῖς ἄλλοις Μ.

p. 409. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, ἀληθῆ.

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

The judge
should be,
not cun-
ning, but
good and
wise.

Οὐ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοιοῦτον χρὴ τὸν δικαστὴν
ζητεῖν τὸν ἀγαθὸν τε καὶ σοφόν, ἀλλὰ τὸν πρότερον.
πονηρία μὲν γὰρ ἀρετὴν τε καὶ αὐτὴν οὐποτ' ἂν
γνοίῃ, ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρόνῳ ἅμα 5
Ε αὐτῆς τε καὶ πονηρίας ἐπιστήμην λήψεται. σοφὸς
οὖν οὗτος, ὥς μοι δοκεῖ, ἀλλ' οὐχ ὁ κακὸς γίγνεται.

Καὶ ἐμοί, ἔφη, ξυνδοκεῖ.

The physi-
cian should
either cure
or let die.

Οὐκοῦν καὶ ἱατρικὴν, οἶαν εἴπομεν, μετὰ τῆς τοι-
αύτης δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἱ τῶν 10
p. 410. πολιτῶν σοι τοὺς μὲν εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ | τὰς
ψυχὰς θεραπεύουσιν, τοὺς δὲ μή, ὅσοι μὲν κατὰ
σῶμα τοιοῦτοι, ἀποθνήσκουσιν ἑάσουσιν, τοὺς δὲ κατὰ
τὴν ψυχὴν κακοφυεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦ-
σιν ; 15

Τὸ γοῦν ἄριστον, ἔφη, αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσιν
καὶ τῇ πόλει οὕτω πέφανται.

Οἱ δὲ δὴ νέοι, ἦν δ' ἐγώ, δῆλον ὅτι εὐλαβήσου-
ταί σοι δικαστικῆς εἰς χρεῖαν ἰέναι, τῇ ἀπλῇ ἐκείνῃ
μουσικῇ χρώμενοι ἦν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκ- 20
τειν.

Τί μήν ; ἔφη.

Β Ἀρ' οὖν οὐ κατὰ ταῦτα ἔχοντα ταῦτα ὁ μουσικὸς
γυμναστικὴν διώκων, ἐὰν ἐθέλῃ, αἰρήσῃ, ὥστε μηδὲν
ιατρικῆς δεῖσθαι ὅ τι μὴ ἀνάγκη ; 25

Ἔμοιγε δοκεῖ.

Αὐτὰ μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνοὺς πρὸς τὸ
θυμοειδὲς τῆς φύσεως βλέπων κἀκεῖνο ἐγείρων
πονήσῃ μᾶλλον ἢ πρὸς ἰσχύν, οὐχ ὥσπερ οἱ ἄλ-
λοι ἀθληταὶ ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόνοὺς μεταχει- 30
ριεῖται.

Republic
III.

p. 410.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ὅρθότατα, ἥ δ' ὅς.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, καὶ οἱ καθιστάν-
τες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν οὐχ οὐ ἕνεκά
τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θερα-
5 πεύονται, τῇ δὲ τὴν ψυχὴν ;

Ἀλλὰ τί μήν ; ἔφη.

Κινδυνεύουσιν, ἦν δ' ἐγώ, ἀμφότερα τῆς ψυχῆς
ἕνεκα τὸ μέγιστον καθιστάναι.

Πῶς δὴ ;

Music and
gymnastic
are equally
designed
for the im-
provement
of the
mind.

10 Οὐκ ἐννοεῖς, εἶπον, ὥς διατίθενται αὐτὴν τὴν
διάνοιαν οἱ ἂν γυμναστικῇ μὲν διὰ βίου ὁμιλήσωσι,
μουσικῆς δὲ μὴ ᾤψωνται ; ἥ ὅσοι ἂν τοῦναντίον
διατεθῶσιν ;

Τίνος δέ, ἥ δ' ὅς, περί λέγεις ;

The mere
athlete
must be
softened,
and the
philosophic
nature pre-
vented
from be-
coming
too soft.

15 Ἀγριότητός τε καὶ σκληρότητος, καὶ αὖ μαλακίας
τε καὶ ἡμερότητος, ἦν δ' ἐγώ.

Ἐγωγε, ἔφη· ὅτι οἱ μὲν γυμναστικῇ ἀκράτῳ χρη-
σάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαίνουσιν, οἱ δὲ
μουσικῇ μαλακώτεροι αὖ γίνονται ἢ ὥς κάλλιον
20 αὐτοῖς.

Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, τό γε ἄγριον τὸ θυμοειδὲς
ἂν τῆς φύσεως παρέχοιτο, καὶ ὀρθῶς μὲν τραφέν
ἀνδρεῖον ἂν εἴη, μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος
σκληρόν τε καὶ χαλεπὸν γίγνοιτ' αὖν, ὥς τὸ εἰκός.

25 Δοκεῖ μοι, ἔφη.

Τί δέ ; τὸ ἥμερον οὐχ ἡ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσις, ε
καὶ μᾶλλον μὲν ἀνεθéntος αὐτοῦ μαλακώτερον εἴη
τοῦ δέοντος, καλῶς δὲ τραφέντος ἡμερόν τε καὶ
κόσμιον ;

4. καθιστᾶσιν MSS. : καθίστασαν cj. Madvig.

12-15. ὅσοι ἂν . . . σκληρότητος καὶ AM : om. II.

24. σκληρόν AΠ : σκληρότερον M.

p. 410. Ἔστι ταῦτα.

Republic
III.

Δεῖν δέ γέ φαμεν τοὺς φύλακας ἀμφοτέρα ἔχειν
τούτῳ τῷ φύσει.

SOCRATES,
GLAUCON.

Δεῖ γάρ.

Οὐκοῦν ἡρμόσθαι δεῖ αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας ;

5

Πῶς δ' οὐ ;

Καὶ τοῦ μὲν ἡρμωσμένου σόφρων τε καὶ ἀνδρεία

p. 411. ἢ | ψυχῇ ;

Πάνυ γε.

Τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἄγροικος ;

10

Καὶ μάλα.

Οὐκοῦν ὅταν μὲν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν
καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὧτων ὥσπερ διὰ
χώνης ἅς νῦν δὴ ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε
καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων 15
τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ὥδῃς διατελῇ τὸν βίον
ὅλον, οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς εἶχεν,
B ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρή-
στου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν· ὅταν δ' ἐπέχων
μὴ ἀνίῃ ἀλλὰ κηλῇ, τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει 20
καὶ λείβει, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ
ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ ποιήσῃ μαλθακὸν
αἰχμητήν.

Music, if
carried too
far, renders
the weaker
nature
effeminate,
the stronger
irritable.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Καὶ εἰ μὲν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἐξ ἀρχῆς φύσει ἄθυμον 25
λάβῃ, ταχὺ τοῦτο διεπράξατο· εἰ δὲ θυμοειδῇ,
ἀσθενῇ ποιήσας τὸν θυμὸν ὀξύρροπον ἀπειργάσατο,
C ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενόν τε καὶ κατασβευννύ-

2. ἀμφοτέρα cj. Schneider. : ἀμφότερα MSS. plerique.

3. τούτῳ τῷ ΑΠ : ταῦτα τῇ Μ.

12. καταυλεῖν MSS. : καταυτλεῖν cj. Van Heusde.

*Republic
III.*SOCRATES,
GLAUCON.

And in like
manner the
well-fed
athlete, if
he have
no educa-
tion, de-
generates
into a wild
beast.

μενον. ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς p. 411.
γεγέννηται, δυσκολίας ἔμπλεω.

Κομιδῇ μὲν οὖν.

Τί δέ; ἂν αὖ γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὖ-
5 χῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἄπ-
τηται, οὐ πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα φρονήματός
τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλεται καὶ ἀνδρειότερος γίγνεται
αὐτὸς αὐτοῦ;

Καὶ μάλα γε.

10 Τί δέ; ἐπειδὴν ἄλλο μηδὲν πράττη μηδὲ κοινωνῇ
Μούσης μηδαμῇ, οὐκ εἴ τι καὶ ἐνῇν αὐτοῦ φιλομαθὲς D
ἐν τῇ ψυχῇ, ἅτε οὔτε μαθήματος γεγόμενον οὐδεὶος
οὔτε ζητήματος, οὔτε λόγου μετίσχων οὔτε τῆς ἄλλης
μουσικῆς, ἀσθενὲς τε καὶ κωφὸν καὶ τυφλὸν γίγνε-
15 ται, ἅτε οὐκ ἐγειρόμενον οὐδὲ τρεφόμενον οὐδὲ δια-
καθαίρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ;

Οὕτως, ἔφη.

Μισόλογος δὴ, οἶμαι, ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ
ἄμουςος, καὶ πειθοῖ μὲν διὰ λόγων οὐδὲν ἔτι χρήται,
20 βία δὲ καὶ ἀγριότητι ὥσπερ θηρίον πρὸς πάντα δια- E
πράττεται, καὶ ἐν ἀμαθία καὶ σκαιότητι μετὰ ἀρρυθ-
μίας τε καὶ ἀχαριστίας ζῇ.

Παντάσιν, ἦ δ' ὅς, οὕτως ἔχει.

Ἐπὶ δὴ δὴ ὄντε τούτω, ὡς ἔοικε, δύο τέχνα θεὸν
25 ἔγωγ' ἂν τινα φαίην δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις, μου-
σικὴν τε καὶ γυμναστικὴν ἐπὶ τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ
φιλόσοφον, οὐκ ἐπὶ ψυχὴν καὶ σῶμα, εἰ μὴ εἰ πάρ-
εργον, ἀλλ' ἐπ' ἐκείνω, ὅπως ἂν ἀλλήλοισιν ξυναρ-

1. ἀκρόχολοι AM: ἀκράχολοι Π.

2. γεγέννηται A²Π²M:

γεγέννηται AΠ.

12. γεγόμενον DKqv: γενομένου AM: γενομένου Π.

13. οὔτε ζ. ΠM: οὐ ζ. A.

20. διαπράττεται MSS.: del. Herm.

27. εἰ πάρεργον Π: εἴπερ ἐργον A: ἢ πάρεργον A²M.

p. 412. μοσθήτον | ἐπιτεινομένῳ καὶ ἀνιεμένῳ μέχρι τοῦ
προσήκοντος. /

Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη.

Τὸν κάλλιστ' ἄρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραν-
νύντα καὶ μετριώτατα τῇ ψυχῇ προσφέροντα, τοῦτον 5
ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν εἶναι τελέως μουσικώτατον καὶ
εὐαρμοστώτατον, πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν τὰς χορδὰς ἀλ-
λήλαις ξυνοιστάντα.

Εἰκότως γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες.

Οὐκοῦν καὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῖν, ὦ Γλαῦκων, δεήσει 10
τοῦ τοιούτου τινὸς ἀεὶ ἐπιστάτου, εἰ μέλλει ἡ πολι-
τεία σώζεσθαι;

B Δεήσει μέντοι ὡς οἶόν τέ γε μάλιστα.

Οἱ μὲν δὲ τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς οὗτοι
ἂν εἶεν. χορείας γὰρ τί ἂν τις διεξίοι τῶν τοιούτων 15
καὶ θήρας τε καὶ κυνηγέσια καὶ γυμνικοὺς ἀγῶνας
καὶ ἵππικούς; σχεδὸν γάρ τι δῆλα δὴ ὅτι τούτοις
ἐπόμενα δεῖ αὐτὰ εἶναι, καὶ οὐκέτι χαλεπὰ εὐρεῖν.

Ἴσως, ἢ δ' ὅς, οὐ χαλεπά.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸ δὲ μετὰ τοῦτο τί ἂν ἡμῖν 20
διαιρετέον εἴη; ἄρ' οὐκ αὐτῶν τούτων οἵτινες ἄρξουσί
τε καὶ ἄρξονται;

C Τί μὴν;

Ὅτι μὲν πρεσβυτέρους τοὺς ἄρχοντας δεῖ εἶναι,
νεωτέρους δὲ τοὺς ἀρχομένους, δῆλον;

Δῆλον.

Καὶ ὅτι γε τοὺς ἀρίστους αὐτῶν;

Καὶ τοῦτο.

Οἱ δὲ γεωργῶν ἄριστοι ἄρ' οὐ γεωργικώτατοι γίγ-
νονται;

Ναί.

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

Music to
be mingled
with gym-
nastic, and
both at-
tempered
to the in-
dividual
soul.

Enough of
principles
of educa-
tion: who
are to be
our rulers?

The elder
must rule
and the
younger
serve.

30

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

Νῦν δ', ἐπειδὴ φυλάκων αὐτοὺς ἀρίστους δεῖ εἶναι, p. 412.
ἀρ' οὐ φυλακικωτάτους πόλεως ;

Ναί.

Οὐκοῦν φρονίμους τε εἰς τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν καὶ
5 δυνατοὺς καὶ ἔτι κηδεμόνας τῆς πόλεως ;

*Ἔστι ταῦτα.

D

Κήδοιτο δέ γ' ἂν τις μάλιστα τούτου ὃ τυγχάνοι
φιλῶν.

*Ἀνάγκη.

Those are
to be ap-
pointed
rulers who
have been
tested in
all the
stages of
their life ;

10 Καὶ μὴν τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ᾧ ξυμφέρειν
ἡγοῖτο τὰ αὐτὰ καὶ ἑαυτῷ καὶ [ὅταν μάλιστα] ἐκείνου
μὲν εὖ πράττοντος οἶοιτο ξυμβαίνειν καὶ ἑαυτῷ εὖ
πράττειν, μὴ δέ, τούναντίον.

Οὕτως, ἔφη.

15 Ἐκλεκτέον ἄρ' ἐκ τῶν ἄλλων φυλάκων τοιούτους
ἄνδρας, οἱ ἂν σκοποῦσιν ἡμῖν μάλιστα φαίνωνται
παρὰ πάντα τὸν βίον, ὃ μὲν ἂν τῇ πόλει ἡγήσωνται
ξυμφέρειν, πάσῃ προθυμία ποιεῖν, ὃ δ' ἂν μή, μηδενὶ
τρόπῳ πράττειν ἂν ἐθέλῃ.

20 Ἐπιτήδειοι γάρ, ἔφη.

Δοκεῖ δὴ μοι τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἀπάσαις
ταῖς ἡλικίαις, εἰ φυλακικοὶ εἰσι τούτου τοῦ δόγματος
καὶ μήτε γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν
ἐπιλανθανόμενοι δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἅ τῇ πόλει
25 βέλτιστα.

Τίνα, ἔφη, λέγεις τὴν ἐκβολήν ;

*Ἐγὼ σοι, ἔφη, ἐρῶ. φαίνεται μοι δόξα ἐξιέναι
ἐκ διανοίας ἢ ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, ἐκουσίως μὲν ἢ

11. ὅταν μάλιστα MSS.: ὅτι μάλιστα Stobaeus: delet Hermann: 'ex
prava iteratione superiorum ὃ γ' ἂν μάλιστα' ortum esse putavit Baiter.

12. οἶοιτο AM: οἶον τὸ Π. 13. μὴ δέ ΑΠ: εἰ μὴ δέ Μ. 24. ἐπιλανθι-
νόμενοι MSS.: delet Cobet.

p. 413. ψευδῆς | τοῦ μεταμανθάνοντος, ἀκουσίως δὲ πᾶσα ἡ ἀληθείης.

Republic
III.

Τὸ μὲν τῆς ἐκουσίου, ἔφη, μανθάνω, τὸ δὲ τῆς ἀκουσίου δέομαι μαθεῖν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τί δαί; οὐ καὶ σὺ ἡγεῖ, ἔφην ἐγώ, τῶν μὲν ἀγαθῶν 5 ἀκουσίως στέρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τῶν δὲ κακῶν ἐκουσίως; ἢ οὐ τὸ μὲν ἐψεῦσθαι τῆς ἀληθείας κακόν, τὸ δὲ ἀληθεύειν ἀγαθόν; ἢ οὐ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι;

Ἄλλ', ἢ ὃς, ὀρθῶς λέγεις, καὶ μοι δοκοῦσιν 10 ἄκοντες ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι.

Οὐκοῦν κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν;

Οὐδὲ νῦν, ἔφη, μανθάνω.

B Τραγικῶς, ἢν δ' ἐγώ, κινδυνεύω λέγειν. κλαπέν- 15 τας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους, ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει, νῦν γάρ που μανθάνεις;

and who
are un-
changed
by the
influences
either of
pleasure,
or of fear,

Ναί.

Τοὺς τοίνυν βιασθέντας λέγω οὓς ἂν ὀδύνη τις ἢ 20 ἀλγηδὼν μεταδοξάσαι ποιήσῃ.

Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἔμαθον, καὶ ὀρθῶς λέγεις.

C Τοὺς μὲν γοητευθέντας, ὡς ἐγῴμαι, κὰν σὺ φαίης εἶναι οἱ ἂν μεταδοξάσωσιν ἢ ὑφ' ἡδονῆς κληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες.

or of
enchant-
ments.

Ἔοικε γάρ, ἢ ὃς, γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ.

Ὁ τοίνυν ἄρτι ἔλεγον, ζητητέον τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος, τοῦτο ὡς ποιη- 30 τέον ὃ ἂν τῇ πόλει αἰεὶ δοκῶσι βέλτιστον εἶναι [αὐτοῖς ποιεῖν]. τηρητέον δὲ εὐθὺς ἐκ παίδων προ-

29. αὐτοῖς (sic) ποιεῖν ΑΠΜ : αὐτοὺς ποιεῖν cj. Herm. : del. Bekker.

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

θεμένοις ἔργα ἐν οἷς ἂν τις τὸ τοιοῦτον μάλιστα ἐπι- p. 413.
λανθάνοιτο καὶ ἐξαπατῶτο, καὶ τὸν μὲν μνήμονα καὶ
δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον. D
ἢ γάρ;

5 Ναί.

Καὶ πόνους γε αὖ καὶ ἀλγηδόνας καὶ ἀγῶνας αὐ-
τοῖς θετέον, ἐν οἷς ταῦτα ταῦτα τηρητέον.

Ὅρθως, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τρίτου εἰδους τούτοις γοη-
10 τείας ἄμιλλαν ποιητέον, καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς
πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες
σκοποῦσιν εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δέιματ'
ἅττα κομιστέον καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον, βα- E
σανίζοντας πολὺν μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρί, εἰ δυσ-
15 γοήτευτος καὶ εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται, φύλαξ αὐ-
τοῦ ὦν ἀγαθὸς καὶ μουσικῆς ἥς ἐμάνθανεν, εὐρυθμὸν
τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων,
οἷος δὴ ἂν ὦν καὶ ἑαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτατος
εἴη. καὶ τὸν αἰεὶ ἐν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν
20 ἀνδράσι βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα
καταστατέον ἄρχοντα τῆς πόλεως καὶ φύλακα, καὶ p. 414.
τιμὰς δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι, τάφων τε
καὶ τῶν ἄλλων μνημείων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα·
τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκριτέον. τοιαύτη τις, ἦν δ'
25 ἐγώ, δοκεῖ μοι, ὦ Γλαῦκων, ἡ ἐκλογὴ εἶναι καὶ κατά-
στασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, ὥς ἐν τύφῳ,
μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρῆσθαι.

Καὶ ἐμοί, ἦ δ' ὅς, οὕτως πη φαίνεται.

Ἄρ' οὖν ὥς ἀληθῶς ὀρθότατον καλεῖν τούτους μὲν B
30 φύλακας παντελεῖς τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε
ἐντὸς φιλίων, ὅπως οἱ μὲν μὴ βουλήσονται, οἱ δὲ μὴ

If they
stand the
test they
are to be
honoured
in life and
after death.

The title of
guardians
to be re-
served for
the elders,

P. 414. δυνήσονται κακουργεῖν, τοὺς δὲ νέους, οὓς δὴ νῦν φύλακας ~~ἐκαλοῦμεν~~, ἐπικούρους τε καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν ;

*Εμοιγε δοκεῖ, ἔφη.

Τίς ἂν οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, μηχανὴ γένοιτο τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων, ὧν δὴ νῦν ἐλέγομεν, γενναῖόν τι ἐν ψευδομένους πείσαι μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ δὲ μή, τὴν ἄλλην πόλιν ;

Ποῖόν τι ; ἔφη.

Μηδὲν καινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ Φοινικικόν τι, πρότερον μὲν ἤδη πολλαχοῦ γεγονός, ὥς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπείκασιν, ἐφ' ἡμῶν δὲ οὐ γεγονός οὐδ' οἶδα εἰ γενόμενον ἄν, πείσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς.

*Ὡς ἔοικας, ἔφη, ὁκνοῦντι λέγειν.

Δόξω δέ σοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μάλ' εἰκότως ὁκνεῖν, ἐπειδὰν εἴπω.

Λέγ', ἔφη, καὶ μὴ φοβοῦ.

D Λέγω δὴ· καίτοι οὐκ οἶδα ὁποῖα τόλμη ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ, καὶ ἐπιχειρήσω πρῶτον μὲν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας πείθειν καὶ τοὺς στρατιώτας, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ἄλλην πόλιν, ὡς ἄρ' ἂ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομεν τε καὶ ἐπαιδεύομεν, ὥσπερ ὀνείρατα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν τε καὶ γίγνεσθαι περὶ αὐτούς, ἦσαν δὲ τότε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι καὶ τρεφόμενοι καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὄπλα E αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργουμένη, ἐπειδὴ δὲ παντελῶς ἐξειργασμένοι ἦσαν, καὶ ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὔσα ἀνῆκε, καὶ νῦν δεῖ ὥς περὶ μητρὸς καὶ

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.
the young
men to be
called
auxiliaries.

The
Phoenician
tale.

The citi-
zens to be
told that
they are
really au-
tochtho-
nous, sent
up out of
the earth,

28. κνι MSS. : del. Ast. : ὡς cj. Herm.

29. δεῖ γν : δὴ ΑΠΜ.

Republic
*III.*SOCRATES,
GLAUCON.

τροφῶν τῆς χώρας ἐν ᾗ εἰσὶ βουλευέσθαι τε καὶ ἀμύ- p. 414.
νειν αὐτούς, ἐάν τις ἐπ' αὐτὴν ἴη, καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλ-
λων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γηγενῶν διανο-
εῖσθαι.

5 Οὐκ ἐτός, ἔφη, πάλαι ἡσχύνου τὸ ψεῦδος λέ-
γειν.

and com-
posed of
metals of
various
quality.

Πάνν, ἦν δ' ἐγώ, | εἰκότως· ἀλλ' ὁμως ἄκουε καὶ p. 415.
τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. ἐστὲ μὲν γὰρ δὴ πάντες οἱ ἐν
τῇ πόλει ἀδελφοί, ὡς φήσομεν πρὸς αὐτοὺς μυθολο-
10 γοῦντες, ἀλλ' ὁ θεὸς πλάττων, ὅσοι μὲν ὑμῶν ἱκανοὶ
ἄρχειν, χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει ξυνέμιξεν αὐτοῖς, διὸ
τιμιώτατοί εἰσιν· ὅσοι δ' ἐπίκουροι, ἄργυρον· σίδη-
ρον δὲ καὶ χαλκὸν τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις
δημιουργοῖς. ἅτε οὖν ξυγγενεῖς ὄντες πάντες τὸ μὲν
15 πολὺν ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῶτε, ἔστι δ' ὅτε ἐκ
χρυσοῦ γεννηθεῖη ἂν ἀργυροῦν καὶ ἐξ ἀργυροῦ χρυ- B
σοῦν ἔκγονον καὶ τᾶλλα πάντα οὕτως ἐξ ἀλλήλων.
τοῖς οὖν ἄρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παραγ-
γέλλει ὁ θεός, ὅπως μηδεὶς οὕτω φύλακες ἀγαθοὶ
20 ἔσονται μηδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσιν μηδὲν ὡς τοὺς
ἐκγόνους, ὃ τι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέ-
μικται, καὶ ἐάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ
ὑποσίδηρος γένηται, μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν, C
ἀλλὰ τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες
25 ὥσουσιν εἰς δημιουργοὺς ἢ εἰς γεωργοὺς, καὶ ἂν αὖ
ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ἢ ὑπάργυρος φυῇ, τιμή-
σαντες ἀνάξουσιν τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ εἰς
ἐπικουρίαν, ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν δια-
φθαρήναι, ὅταν αὐτὴν ὁ σιδηροῦς φύλαξ ἢ ὁ χαλκοῦς

The noble
quality to
rise in the
State, the
ignoble to
descend.

29. σιδηροῦς φύλαξ A³M : σιδηρος φύλαξ AΠ : σιδηροῦς omisso φύλαξ
Z. ἢ ΠΙM et in litura A³ : (') A.

p. 415. φυλάξῃ. τοῦτον οὖν τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν ;

Republic
III.

D Οὐδαμῶς, ἔφη, ὅπως γ' ἂν αὐτοὶ οὗτοι· ὅπως μέντ' ἂν οἱ τούτων υἱεῖς καὶ οἱ ἔπειτα οἱ τ' ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ὕστερον.

SOCRATES,
GLAUCON.

Is such
a fiction
credible?

5

Ἄλλὰ καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, εὖ ἂν ἔχοι πρὸς τὸ μᾶλλον αὐτοὺς τῆς πόλεως τε καὶ ἀλλήλων κήδεσθαι· σχεδὸν γάρ τι μανθάνω ὃ λέγεις.

Yes, in
a future
generation ;
not in the
present.

Καὶ τοῦτο μὲν δὴ ἔξει ὅπῃ ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ· ἡμεῖς δὲ τούτους τοὺς γηγενεῖς ὀπλίσαντες προάγω- 10 μεν ἡγουμένων τῶν ἀρχόντων. ἐλθόντες δὲ θεασάσθων τῆς πόλεως ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι, ὅθεν τοὺς τε ἔνδον μάλιστ' ἂν κατέχοιεν, εἴ τις μὴ ἐθέλοι τοῖς νόμοις πείθεσθαι, τοὺς τε ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν, εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην 15 τις ἴοι· στρατοπεδευσάμενοι δέ, θύσαντες οἷς χρή, εὐνὰς ποιησάσθων. ἦ πῶς ;

The selec-
tion of a
site for the
warriors' camp.

Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν τοιαύτας, οἷας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι ;

20

Πῶς γὰρ οὐχί; οἰκήσεις γάρ, ἔφη, δοκεῖς μοι λέγειν.

Ναί, ἦν δ' ἐγώ, στρατιωτικὰς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς.

p. 416. | Πῶς, ἔφη, αὖ τοῦτο λέγεις διαφέρειν ἐκείνου ;

Ἐγώ σοι, ἦν δ' ἐγώ, πειράσομαι εἰπεῖν. δεινότα- 25 τον γάρ που πάντων καὶ αἷσχιστον ποιμέσι τοιούτους γε καὶ οὕτω τρέφειν κύνας ἐπικούρους ποιμνίων, ὥστε ὑπὸ ἀκολασίας ἢ λιμοῦ ἢ τινος ἄλλου κακοῦ ἔθους αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν καὶ ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι.

The
warriors
must be
humanized
by educa-
tion.

30

26. αἷσχιστον M : αἷσχιστόν που A : αἷσχίον που Π.

Republic
III.

SOCRATES,
GLAUCON.

Δεινόν, ἢ δ' ὅς· πῶς δ' οὐ ;

p. 416.

Οὐκοῦν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ μὴ τοιοῦτον ἡμῖν B
οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας, ἐπειδὴ
αὐτῶν κρείττους εἰσίν, ἀντὶ ξυμμάχων εὐμενῶν δεσ-
5 πόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσιν ;

Φυλακτέον, ἔφη.

Οὐκοῦν τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευ-
ασμένοι ἂν εἶεν, εἰ τῷ ὄντι καλῶς πεπαιδευμένοι
εἰσίν ;

10 Ἄλλὰ μὴν εἰσὶ γ', ἔφη.

Καὶ ἔγωγ' εἶπον, Τοῦτο μὲν οὐκ ἄξιον δισχυρ-
ίζεσθαι, ὃ φίλε Γλαύκων· ὁ μέντοι ἄρτι ἐλέγομεν,
ἄξιον, ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας, C
ἥτις ποτέ ἐστιν, εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς
15 τὸ ἡμεροὶ εἶναι αὐτοῖς τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις ὑπ'
αὐτῶν.

Καὶ ὀρθῶς γε, ἢ δ' ὅς.

Πρὸς τοίνυν τῇ παιδεῖα ταύτῃ φαίη ἂν τις νοῦν
ἔχων δεῖν καὶ τὰς οἰκήσεις καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν
20 τοιαύτην αὐτοῖς παρεσκευάσθαι, ἥτις μήτε τοὺς φύ-
λακας ὥς ἀρίστους εἶναι παύσοι αὐτούς, κακουργεῖν
τε μὴ ἐπαροῖ περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. D

Καὶ ἀληθῶς γε φήσει.

Their way
of life will
be that of
a camp.

Ὅρα δὴ, εἶπον ἐγώ, εἰ τοιόνδε τινὰ τρόπον δεῖ
25 αὐτοὺς ζῆν τε καὶ οἰκεῖν, εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι ἔσε-
σθαι· πρῶτον μὲν οὐσίαν κεκτημένον μηδεμίαν μη-
δένα ἰδίαν, ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἔπειτα οἴκησιν καὶ
ταμειῶν μηδενὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον, εἰς δ' οὐ πᾶς ὁ
βουλόμενος εἴσεισι· τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται
30 ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου σώφρονές τε καὶ ἀνδρεῖοι,

20. παρεσκευάσθαι Π : παρασκευάσασθαι AM : (παρασκεύασθαι Ξ).

p. 416. ταξαμένους παρὰ τῶν ἄλλων πολιτῶν δέχεσθαι μι-
^Eσθὸν τῆς φυλακῆς τοσούτον, ὅσον μήτε περιεῖναι
 αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν· φοιτῶντας δὲ εἰς
 ξυσσίτια, ὥσπερ ἐστρατοπεδευμένους, κοινῇ ζῆν·
 χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον εἰπεῖν αὐτοῖς ὅτι θεῖον παρὰ 5
 θεῶν αἰεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι καὶ οὐδὲν προσδέονται
 τοῦ ἀνθρωπεύου, οὐδὲ ὅσια τὴν ἐκείνου κτῆσιν τῇ
 τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει ξυμμιγνύντας μιαίνειν,

Republic
 III.

SOCRATES,
 GLAUCON.

p. 417. διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν | πολλῶν νό-
 μισμα γέγονε, τὸ παρ' ἐκείνοις δὲ ἀκήρατον· ἀλλὰ 10
 μόνοις αὐτοῖς τῶν ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεσθαι καὶ
 ἄπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου οὐ θέμις, οὐδ' ὑπὸ τὸν
 αὐτὸν ὄροφον ἰέναι οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ
 ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. καὶ οὕτω μὲν σώζουσιν τ' ἂν
 καὶ σώζοιεν τὴν πόλιν· ὅποτε δ' αὐτοὶ γῆν τε 15
 ἰδίαν καὶ οἰκίας καὶ νομίσματα κτήσονται, οἰκονόμοι
 μὲν καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται, δεσπότες δ'
^Bἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων τῶν ἄλλων πολιτῶν γενήσονται,
 μισοῦντες δὲ δὴ καὶ μισούμενοι καὶ ἐπιβουλεύ-
 οντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι διάξουσιν πάντα τὸν βίον, 20
 πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς
 ἐξωθεν πολεμίους, θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου
 αὐτοὶ τε καὶ ἡ ἄλλη πόλις. τούτων οὖν πάντων
 ἕνεκα, ἣν δ' ἐγώ, φῶμεν οὕτω δεῖν κατεσκευάσθαι
 τοὺς φύλακας οἰκῆσεώς τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων, καὶ 25
 ταῦτα νομοθετήσωμεν, ἢ μή;

They must
 have no
 homes or
 property
 of their
 own.

Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαῦκων.

Δ.

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

An objec-
tion that
Socrates
has made
his citizens
poor and
miserable :

Καὶ ὁ Ἀδείμαντος ὑπολαβὼν Τί οὖν, ἔφη, ὦ Σώ- p. 419.
κρατες, ἀπολογήσῃ, ἐάν τις σε φῇ μὴ πάνυ τι εὐδαί-
μονας ποιεῖν τούτους τοὺς ἄνδρας, καὶ ταῦτα δι'
ἑαυτούς, ὧν ἔστι μὲν ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ, οἱ δὲ μηδὲν
5 ἀπολαύουσιν ἀγαθὸν τῆς πόλεως, οἷον ἄλλοι ἀγροῦς
τε κεκτημένοι καὶ οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλὰς καὶ
μεγάλας, καὶ ταύταις πρέπουσαν κατασκευὴν κτώμε-
νοι, καὶ θυσίας θεοῖς ἰδίας θύοντες, καὶ ξενοδοκοῦντες,
καὶ δὴ καὶ ἂ νῦν δὴ σὺ ἔλεγες, χρυσὸν τε καὶ ἄργυ-
10 ρον κεκτημένοι καὶ πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς μέλλουσι
μακαρίοις εἶναι ; ἀλλ' ἀτεχνῶς, φαίη ἄν, ὥσπερ
ἐπικούροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται | καθή- p. 420.
σθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες.

and worst
of all, adds
Socrates,
they get
no pay.

Ναί, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι καὶ οὐδὲ
15 μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες ὥσπερ οἱ ἄλ-
λοι, ὥστε οὐδ' ἂν ἀποδημῆσαι βούλωνται ἰδίᾳ, ἐξ-
έσται αὐτοῖς, οὐδ' ἐταίραις διδόναι, οὐδ' ἀναλίσκειν,
ἂν ποι βούλωνται ἄλλοσε, οἷα δὴ οἱ εὐδαίμονες δοκ-
οῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα
20 συχνὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις.

Ἄλλ', ἦ δ' ὅς, ἔστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα.

12. μισθωτοὶ MSS. : del. Badham.

p. 420. Τί οὖν δὴ ἀπολογησόμεθα, φῆς ;

B Ναί.

Τὸν αὐτὸν οἶμον, ἣν δ' ἐγώ, πορευόμενοι εὐρήσομεν, ὡς ἐγῶμαι, ἂ λεκτέα. ἐροῦμεν γὰρ ὅτι θαυμαστὸν μὲν ἂν οὐδὲν εἴη, εἰ καὶ οὗτοι οὕτως εὐδαιμονέστατοι εἰσιν, οὐ μὴν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οἰκίζομεν, ὅπως ἔν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαιμον, ἀλλ' ὅπως ὁ τι μάλιστα ὅλη ἡ πόλις. ᾤθημεν γὰρ ἐν τῇ τοιαύτῃ μάλιστα ἂν εὐρεῖν δικαιοσύνην καὶ αὖ ἐν τῇ κάκιστα οἰκουμένη ἀδικίαν, 10

C κατιδόντες δὲ κρίναι ἂν ὁ πάλαι ζητοῦμεν. νῦν μὲν οὖν, ὡς οἴομεθα, τὴν εὐδαίμονα πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες, ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιούτους τινὰς τιθέντες, ἀλλ' ὅλην αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν σκεψόμεθα.

ὥσπερ οὖν ἂν εἰ ἡμᾶς ἀνδριάντας γράφοντας προσελθὼν τις ἔψεγε λέγων ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶντος τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν — οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ κάλλιστον ὃν οὐκ ὀστρεῖν ἐναληθιμμένοι 15

D εἶεν ἀλλὰ μέλανι —, μετρίως ἂν ἐδοκοῦμεν πρὸς αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι λέγοντες Ὡ θαυμάσιε, μὴ οἶου δεῖν ἡμᾶς οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν, ὥστε μηδὲ ὀφθαλμοὺς φαίνεσθαι, μηδ' αὖ τᾶλλα μέρη, ἀλλ' ἄθρει εἰ τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἀποδιδόντες τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν. καὶ δὴ καὶ νῦν μὴ ἀνάγκᾳζε ἡμᾶς τοιαύτην εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν, ἢ ἐκείνους πᾶν μᾶλλον ἀπεργάσεται ἢ φύλακας. 25

E ἐπιστάμεθα γὰρ καὶ τοὺς γεωργοὺς ξυστίδας ἀμφιέσαντες καὶ χρυσὸν περιθέντες πρὸς ἡδονὴν ἐργάζεσθαι κελεύειν τὴν γῆν, καὶ τοὺς κεραμέας κατακλίναντες ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ 30

30. ἐπιδέξια A : ἐπὶ δεξιᾷ Π : ἐπὶ δεξιᾷ M.

†

L

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Yet very
likely they
may be the
happiest of
mankind.

The State,
like a
statue,
must be
judged of as
a whole.

Republic
*IV.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.The
guardians
must be
guardians,
not boon
com-
panions.

εὐωχουμένους, τὸν τροχὸν παραθεμένους, ὅσον ἂν p. 420.
 ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας τοι-
 οῦτῳ τρόπῳ μακαρίους ποιεῖν, ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις
 εὐδαιμονῇ. ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθέτει· ὥς, ἂν
 5 σοι πειθώμεθα, οὔτε ὁ γεωργὸς γεωργὸς ἔσται οὔτε
 | ὁ κεραμεὺς κεραμεὺς οὔτε ἄλλος οὐδεὶς οὐδὲν ἔχων p. 421.
 σχῆμα, ἐξ ὧν πόλις γίνεσθαι. ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων
 ἐλάττων λόγος· νευρορράφοι γὰρ φαῦλοι γενόμενοι
 καὶ διαφθαρέντες καὶ προσποιησάμενοι εἶναι μὴ ὄντες
 10 πόλει οὐδὲν δεινόν· φύλακες δὲ νόμων τε καὶ πόλεως
 μὴ ὄντες ἀλλὰ δοκοῦντες ὁρᾷς δὴ ὅτι πᾶσαν ἄρδην
 πόλιν ἀπολλύουσι, καὶ αὖ τοῦ εὖ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμο-
 νεῖν μόνον τὸν καιρὸν ἔχουσιν. εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν
 φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιούμεν ἥκιστα κακούργους τῆς B
 15 πόλεως, ὁ δ' ἐκεῖνο λέγων γεωργούς τινας καὶ ὥσπερ
 ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἐστιάτορας εὐδαί-
 μονας, ἄλλο ἂν τι ἢ πόλιν λέγοι. σκεπτέον οὖν
 πότερον πρὸς τοῦτο βλέποντες τοὺς φύλακας καθι-
 στῶμεν, ὅπως ὅ τι πλείστη αὐτοῖς εὐδαιμονία ἐγγε-
 20 νήσεται, ἢ τοῦτο μὲν εἰς τὴν πόλιν ὅλην βλέποντας
 θεατέον εἰ ἐκεῖνη ἐγγίγνεται, τοὺς δ' ἐπικούρους τού-
 τος καὶ τοὺς φύλακας ἐκεῖνο ἀναγκαστέον ποιεῖν καὶ C
 πειστέον, ὅπως ὅ τι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἐαυτῶν
 ἔργου ἔσονται, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὡσαύτως,
 25 καὶ οὕτω ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης καὶ
 καλῶς οἰκίζομένης ἐατέον ὅπως ἐκάστοις τοῖς ἔθνεσιν
 ἡ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας.
 Ἄλλ', ἢ δ' ὅς, καλῶς μοι δοκεῖς λέγειν.
 Ἄρ' οὖν, ἢν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τούτου ἀδελφὸν δόξω
 30 σοι μετρίως λέγειν ;

16. εὐδαίμονας MSS. : , εὐδαιμον cj. Madvig.

p. 421. Τί μάλιστα ;

D Τοὺς ἄλλους αὖ δημιουργοὺς σκόπει εἰ τάδε δια-
φθείρει, ὥστε καὶ κακοὺς γίγνεσθαι.

Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα ;

Πλοῦτος, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία.

5

Πῶς δὴ ;

*Ὡδε. πλουτήσας χυτρεὺς δοκεῖ σοι ἔτι θελήσειν
ἐπιμελεῖσθαι τῆς τέχνης ;

Οὐδαμῶς, ἔφη.

Ἄργος δὲ καὶ ἀμελὴς γενήσεται μᾶλλον αὐτὸς 10
αὐτοῦ ;

Πολύ γε.

Οὐκοῦν κακίων χυτρεὺς γίγνεται ;

Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολὺ.

Καὶ μὴν καὶ ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέχεσθαι ὑπὸ 15
πενίας ἢ τι ἄλλο τῶν εἰς τὴν τέχνην τά τε ἔργα
E πονηρότερα ἐργάσεται καὶ τοὺς υἱεῖς ἢ ἄλλους οὓς
ἂν διδάσκη χεῖρους δημιουργοὺς διδάξεται.

Πῶς δ' οὗ ;

Ἵπ' ἀμφοτέρων δὴ, πενίας τε καὶ πλούτου, χεῖρῳ 20
μὲν τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, χεῖρους δὲ αὐτοί.

Φαίνεται.

Ἔτερα δὴ, ὡς ἔοικε, τοῖς φύλαξιν εὐρήκαμεν, ἃ
παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως μήποτε αὐτοὺς λήσει
εἰς τὴν πόλιν παραδύντα.

25

Ποῖα ταῦτα ;

p. 422. Πλοῦτός τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία· | ὡς τοῦ μὲν
τρυφὴν καὶ ἀργίαν καὶ νεωτερισμὸν ποιοῦντος, τοῦ
δὲ ἀνελευθερίαν καὶ κακοεργίαν πρὸς τῷ νεωτερ-
ισμῷ.

30

2. διαφθείρει ΠΜ : διαφέρει Α.

L. 2

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

When an
artisan
grows rich,
he becomes
careless :
if he is very
poor, he
has no
money to
buy tools
with. The
city should
be neither
poor nor
rich.

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

But how,
being poor,
can she
contend
against a
wealthy
enemy?

Our wiry
soldiers
will be
more than
a match
for their
fat neigh-
bours.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. τόδε μέντοι, ὦ Σώκρατες, p. 422.
σκόπει, πῶς ἡμῖν ἡ πόλις οἷα τ' ἔσται πολεμεῖν,
ἐπειδὰν χρήματα μὴ κεκτημένη ᾖ, ἄλλως τε κὰν
πρὸς μεγάλην τε καὶ πλουσίαν ἀναγκασθῇ πολε-
5 μεῖν.

Δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι πρὸς μὲν μίαν χαλεπώτερον,
πρὸς δὲ δύο τοιαύτας ῥᾶον. B

Πῶς εἶπες; ἦ δ' ὅς.

Πρῶτον μὲν που, εἶπον, ἐὰν δέῃ μάχεσθαι, ἄρα
10 οὐ πλουσίοις ἀνδράσι μαχοῦνται αὐτοὶ ὄντες πολέμου
ἀθληταί;

Ναὶ τοῦτό γε, ἔφη.

Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδεΐμαντε; εἰς πύκτης ὡς
οἶόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος δυοῖν
15 μὴ πύκταιν, πλουσίον δὲ καὶ πiónιον, οὐκ ἂν δοκεῖ
σοι ῥαδίως μάχεσθαι;

Οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε.

Οὐδ' εἰ ἐξείη, ἦν δ' ἐγώ, ὑποφεύγοντι τὸν πρότε-
ρον αἰὲ προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν, καὶ C
20 τοῦτο ποιοῖ πολλάκις ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει; ἄρα
γε οὐ καὶ πλέους χειρώσται' ἂν τοιούτους ὁ τοι-
οῦτος;

Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστόν.

Ἄλλ' οὐκ οἶε πυκτικῆς πλέον μετέχειν τοὺς πλου-
25 σίους ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία ἢ πολεμικῆς;

Ἐγωγ', ἔφη.

Ῥαδίως ἄρα ἡμῖν οἱ ἀθληταί ἐκ τῶν εἰκότων δι-
πλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν μαχοῦνται.

Συγχωρήσομαί σοι, ἔφη· δοκεῖς γάρ μοι ὀρθῶς
30 λέγειν.

And they
will have

Τί δ', ἂν πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν ἐτέραν D

p. 422. πόλιν τάληθῇ εἴπωσιν, ὅτι Ἡμεῖς μὲν οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα, οὐδ' ἡμῖν θέμις, ὑμῖν δέ· ξυμ- πολεμήσαντες οὖν μεθ' ἡμῶν ἔχετε τὰ τῶν ἐτέρων· οἷε τινὰς ἀκούσαντας ταῦτα αἰρήσεσθαι κυσὶ πολε- μεῖν στερεοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς μᾶλλον ἢ μετὰ κυνῶν 5 προβάτοις πίοσί τε καὶ ἀπαλοῖς ;

Republic IV.

SOCRATES, ADEIMANTUS.

allies who will readily join on condition of receiving the spoil.

Οὐ μοι δοκεῖ. ἀλλ' ἐὰν εἰς μίαν, ἔφη, πόλιν συν- Ε αθροισθῇ τὰ τῶν ἄλλων χρήματα, ὅρα μὴ κίνδυνον φέρῃ τῇ μὴ πλουτούσῃ.

Εὐδαίμων εἰ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἷε ἄξιον εἶναι ἄλλην 10 τινὰ προσειπεῖν πόλιν ἢ τὴν τοιαύτην οἶαν ἡμεῖς κατεσκευάζομεν.

Ἀλλὰ τί μὴν ; ἔφη.

Μειζόνως, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ προσαγορεύειν τὰς ἄλ- λας· ἐκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' 15 οὐ πόλεις, τὸ τῶν παιζόντων. δύο μὲν, κἂν ὁτιοῦν ἦ, πολεμία ἀλλήλαις, ἡ μὲν πενήτων, ἡ δὲ πλουσίων·

But many cities will conspire? No: they are divided in themselves.

p. 423. τούτων δ' | ἐν ἑκατέρᾳ πάνυ πολλαί, αἷς ἐὰν μὲν ὡς μιᾷ προσφέρῃ, παντὸς ἂν ἀμάρτοις, ἐὰν δὲ ὡς πολ- λαῖς, διδοὺς τὰ τῶν ἐτέρων τοῖς ἐτέροις χρήματά τε 20 καὶ δυνάμεις ἢ καὶ αὐτούς, ξυμμάχοις μὲν ἀεὶ πολ- λοῖς χρήσει, πολεμίοις δ' ὀλίγοις. καὶ ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως ὡς ἄρτι ἐτάχθη, μεγίστη ἔσται, οὐ τῷ εὐδοκιμεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη, καὶ ἐὰν μόνον ἢ χιλίων τῶν προπολεμούν- 25 των· οὕτω γὰρ μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥαδίως οὔτε Β ἐν Ἑλληνισιν οὔτε ἐν βαρβάροις εὐρήσεις, δοκούσας δὲ πολλὰς καὶ πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης. ἢ ἄλλως οἷε ;

Many states are contained in one.

16. μὲν AM: μὲν γὰρ Π.

17. ἦ AM: ἡ Π. πολεμία ΑΠ; πολεμίαι Μ.

22. ἕως χν: ὡς ΑΠΜ.

*Republic
IV.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.The limit
to the size
of the
State the
possibility
of Unity.

Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη.

p. 423.

Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγώ, οὗτος ἂν εἴη καὶ κάλλιστος
ὅρος τοῖς ἡμετέροις ἄρχουσιν, ὅσῃν δεῖ τὸ μέγεθος
τὴν πόλιν ποιεῖσθαι καὶ ἡλίκη οὔσῃ ὅσῃν χώραν ἀφο-
5 ρισαμένους τὴν ἄλλην χαίρειν ἔαν.

Τίς, ἔφη, ὅρος;

Οἶμαι μὲν, ἣν δ' ἐγώ, τόνδε· μέχρι οὗ ἂν ἐθέλῃ
αὐξομένη εἶναι μία, μέχρι τούτου αὔξειν, πέρα
δὲ μή.

10 Καὶ καλῶς γ', ἔφη.

C

Οὐκοῦν καὶ τοῦτο αὖ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύ-
λαξι προστάξομεν, φυλάττειν παντὶ τρόπῳ ὅπως
μήτε σμικρὰ ἢ πόλις ἔσται μήτε μεγάλη δοκοῦσα,
ἀλλὰ τις ἱκανὴ καὶ μία.

15 Καὶ φαῦλόν γ', ἔφη, ἴσως αὐτοῖς προστάξομεν.

The duty
of adjusting
the citizens
to the rank
for which
nature in-
tended
them.

Καὶ τούτου γε, ἣν δ' ἐγώ, ἔτι φαυλότερον τόδε,
οὗ καὶ ἐν τῷ πρόσθεν ἐπεμνήσθημεν λέγοντες ὡς
δέοι, ἔαν τε τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἔκγονος γένη-
ται, εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸν ἀποπέμπεσθαι, ἔαν τ' ἐκ
20 τῶν ἄλλων σπουδαῖος, εἰς τοὺς φύλακας. τοῦτο δ'
ἐβούλετο δηλοῦν, ὅτι καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας, πρὸς
ὃ τις πέφυκε, πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἕνα ἑκαστον ἔργον
δεῖ κομίζειν, ὅπως ἂν ἐν τῷ αὐτοῦ ἐπιτηδεύων ἕκαστος
μὴ πολλοί, ἀλλὰ εἰς γίγνηται, καὶ οὕτω δὴ ξύμπασα
25 ἢ πόλις μία φύηται, ἀλλὰ μὴ πολλάι.

Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου σμικρότερον.

Οὔτοι, ἣν δ' ἐγώ, ὦ ἀγαθὲ Ἀδείμαντε, ὡς δόξειεν
ἂν τις, ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττα-
μεν ἀλλὰ πάντα φαῦλα, ἔαν τὸ λεγόμενον ἐν μέγα
30 φυλάττωσι, μᾶλλον δ' ἀντὶ μεγάλου ἱκανόν.

8. αὐξομένη AM : αὐξανόμενη Π.

p. 423. Τί τοῦτο ; ἔφη.

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Τὴν παιδείαν, ἣν δ' ἐγώ, καὶ τροφήν. ἐὰν γὰρ εὖ παιδευόμενοι μέτριοι ἄνδρες γίγνωνται, πάντα ταῦτα ῥαδίως διόψονται, καὶ ἄλλα γε ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν, τὴν τε τῶν γυναικῶν κτήσιν 5

p. 424. καὶ γάμων καὶ παιδοποιίας, ὅτι | δεῖ ταῦτα κατὰ τὴν παροιμίαν πάντα ὅ τι μάλιστα κοινὰ τὰ φίλων ποιεῖσθαι.

Ὅρθότατα γάρ, ἔφη, γίγνοιτ' ἂν.

Good
education
has a cumu-
lative force
and affects
the breed.

Καὶ μὴν, εἶπον, πολιτεία ἐάνπερ ἅπαξ ὀρμήσῃ εὖ, 10 ἔρχεται ὥσπερ κύκλος αὐξανόμενη. τροφή γὰρ καὶ παιδευσις χρηστὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὖ φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παιδείας ἀντιλαμβάνόμεναι ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται, εἰς 15 β τε τᾶλλα καὶ εἰς τὸ γεννᾶν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζῴοις.

Εἰκός γ', ἔφη.

Ὡς τοίνυν διὰ βραχέων εἰπεῖν, τούτου ἀνθεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως, ὅπως ἂν αὐτοὺς μὴ λάθῃ διαφθαρὲν ἀλλὰ παρὰ πάντα αὐτὸ φυλάττωσι, 20 τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικὴν τε καὶ μουσικὴν παρὰ τὴν τάξιν, ἀλλ' ὥς οἶόν τε μάλιστα φυλάττειν, φοβουμένους ὅταν τις λέγῃ ὥς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσιν ἄνθρωποι,

No innova-
tions to be
made either
in music
or gymnastic.

ἥ τις αἰδόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, 25

c μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις οἴηται λέγειν οὐκ ἄσ-
ματα νέα ἀλλὰ τρόπον ᾧδῆς νέον, καὶ τοῦτο ἐπαινῇ.
δεῖ δ' οὐτ' ἐπαινεῖν τὸ τοιοῦτον οὔτε ὑπολαμβάνειν.
εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον
ὥς ἐν ὄλῳ κινδυνεύοντα· οὐδαμοῦ γὰρ κινουῦνται 30

24. ἐπιφρονέουσιν ΑΠ : ἐπιφρονέουσ' Α corr. M.

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Damon.

μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγί- p. 424.
στων, ὥς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι.

Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, θὲς τῶν πεπει-
σμένων.

5 Τὸ δὲ φυλακτήριον, ἣν δ' ἐγώ, ὥς ἔοικεν, ἐνταῦθά D
που οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ.

Ἡ γοῦν παρανομία, ἔφη, ῥαδίως αὕτη λανθάνει
παραδυομένη.

Ναί, ἔφην, ὥς ἐν παιδιᾷ γε μέρει καὶ ὥς κακὸν
10 οὐδὲν ἐργαζομένη.

The spirit
of lawless-
ness, be-
ginning in
music,
gradually
pervades
the whole
of life.

Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε ἢ κατὰ σμικ-
ρὸν εἰσοικισαμένη ἡρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἥθη τέ καὶ
τὰ ἐπιτηδεύματα· ἐκ δὲ τούτων εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους
ξυμβόλαια μείζων ἐκβαίνει, ἐκ δὲ δὴ τῶν ξυμβολαίων
15 ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ πολιτείας σὺν πολλῇ, ὧ E
Σώκρατες, ἀσελγεία, ἕως ἂν τελευτώσα πάντα ἰδία
καὶ δημοσίᾳ ἀνατρέψῃ.

Εἶεν, ἣν δ' ἐγώ· οὕτω τοῦτ' ἔχει ;

Δοκεῖ μοι, ἔφη.

20 Οὐκοῦν, ὃ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, τοῖς ἡμετέροις
παισὶν ἐννομωτέρου εὐθὺς παιδιᾷ μεθεκτέον, ὥς
παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παίδων τοιούτων
ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ἐξ | αὐτῶν ἄνδρας p. 425.
αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν ;

25 Πῶς δ' οὐχί ; ἔφη.

The habit
of order
the basis
of educa-
tion.

Ὅταν δὲ ἄρα καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν
εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξωνται, πάλιν
τοῦναντίον ἢ ῥέονοις εἰς πάντα ξυνέπεται τε καὶ
αὖξει, ἐπανορθοῦσα εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως
30 ἔκειτο.

p. 425. Ἀληθῇ μέντοι, ἔφη.

Καὶ τὰ σμικρὰ ἄρα, εἶπον, δοκοῦντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι, ἃ οἱ πρότερον ἀπώλλυσαν πάντα.

Ποῖα;

B Τὸ τοιάδε· σιγὰς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις, ἃς πρέπει, καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις καὶ γονέων θεραπείας, καὶ κουράς γε καὶ ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμὸν καὶ τᾶλλα ὅσα τοιαῦτα. ἡ οὐκ οἶει;

*Εγωγε.

Νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἶμαι εὐηθες· οὔτε γάρ που γίγνεται οὗτ' ἂν μείνειεν λόγῳ τε καὶ γράμμασι νομοθετηθέντα.

Πῶς γάρ;

C Κινδυνεύει γοῦν, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, ἐκ τῆς παιδείας ὅποι ἂν τις ὀρμήσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἐπόμενα εἶναι. ἡ οὐκ ἀεὶ τὸ ὅμοιον ὃν ὅμοιον παρακαλεῖ;

Τί μὴν;

Καὶ τελευτῶν δῆ, οἶμαι, φαίμεν ἂν εἰς ἓν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ τούναντίον.

Τί γὰρ οὐκ; ἡ δ' ὅς.

Ἐγὼ μὲν τοίνυν, εἶπον, διὰ ταῦτα οὐκ ἂν ἔτι τὰ τοιαῦτα ἐπιχειρήσαιμι νομοθετεῖν.

Εἰκότως γ', ἔφη.

Τί δέ, ὦ πρὸς θεῶν, ἔφην, [τάδε] τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν ἕκαστοι ἃ πρὸς

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

If the citizens have the root of the matter in them, they will supply the details for themselves.

15

20

7. ἄς AM : ὡς Π.

18. ὃν A (inter versus) Π : om. M.

28. τάδε Π : om. AM.

The mere routine of administration may be omitted by us.

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν, εἰ δὲ βούλει, καὶ χειρο- p. 425.
τεχνικῶν περὶ ξυμβολαίων καὶ λοιδοριῶν καὶ αἰκίας ^D
καὶ δικῶν λήξεως καὶ δικαστῶν καταστάσεως, καὶ εἴ
που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοί εἰσιν
5 ἢ κατ' ἀγορὰς ἢ λιμένας, ἢ καὶ τὸ παράπαν ἀγορα-
νομικὰ ἅττα ἢ ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ ἢ ὅσα ἄλλα
τοιαῦτα, τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν ;

Ἄλλ' οὐκ ἄξιον, ἔφη, ἀνδράσι καλοῖς κἀγαθοῖς
ἐπιτάττειν· τὰ πολλὰ γὰρ αὐτῶν, ὅσα δεῖ νομοθετή-
10 σασθαι, ῥαδίως που εὐρήσουσιν. E

Ναί, ὦ φίλε, εἶπον, ἐάν γε θεὸς αὐτοῖς διδῶ σω-
τηρίαν τῶν νόμων ὧν ἔμπροσθεν διήλθομεν.

Εἰ δὲ μή γε, ἦ δ' ὅς, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι
ἀεὶ καὶ ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν, οἷο-
15 μενοι ἐπιλήψεσθαι τοῦ βελτίστου.

Λέγεις, ἔφη, ἐγώ, βιώσεσθαι τοὺς τοιούτους ὥσπερ
τοὺς κάμνοντάς τε καὶ οὐκ ἐθέλοντας ὑπὸ ἀκολασίας
ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης.

Πάνυ μὲν οὖν.

20 Καὶ μὴν | οὗτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν. *ία-* p. 426.
τρενόμενοι γὰρ οὐδὲν περαίνουσι, πλὴν γε ποικιλώτερα
καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα, καὶ ἀεὶ ἐλπίζοντες,
ἐάν τις φάρμακον ξυμβουλεύσῃ, ὑπὸ τούτου ἔσσεσθαι
ὑγιεῖς.

25 Πάνυ γάρ, ἔφη, τῶν οὕτω καμνόντων τὰ τοιαῦτα
πάθη.

Τί δέ ; ἦν δ' ἐγώ· τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν, τὸ πάν-
των ἔχθιστον ἡγεῖσθαι τὸν τάληθῇ λέγοντα, ὅτι πρὶν
ἂν μεθύων καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ ἀφροδισιάζων καὶ
30 ἀργῶν παύσῃται, οὔτε φάρμακα οὔτε καύσεις οὔτε B

3. λήξεως M : λήξεις ΑΠ.

5. παράπαν M : πάμπαν ΑΠ.

Illustration
of reformers
of the law
taken from
invalids
who are
always
doctoring
themselves,
but will
never listen
to the truth.

p. 426. τομαὶ οὐδ' αὖ ἐπῳδαὶ αὐτὸν οὐδὲ περίαπτα οὐδὲ ἄλλο
τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει ;

Republic
IV.

Οὐ πάνν χαρίεν, ἔφη· τὸ γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλε-
παίνειν οὐκ ἔχει χάριν.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Οὐκ ἐπαινέτης εἶ, ἔφην ἐγώ, ὡς ἔοικας, τῶν τοιού- 5
των ἀνδρῶν.

Οὐ μέντοι μὰ Δία.

Οὐδ' ἂν ἡ πόλις ἄρα, ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν, ὅλη
τοιούτον ποιῇ, οὐκ ἐπαινέσει. ἡ οὐ φαίνονται σοι
ταῦτὸν ἐργάζεσθαι τούτοις τῶν πόλεων ὅσαι κακῶς 10
C πολιτευόμεναι προαγορεύουσι τοῖς πολίταις τὴν μὲν
κατάστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν, ὡς ἀποθα-
νουμένους ὅς ἂν τοῦτο δρᾷ· ὅς δ' ἂν σφᾶς οὕτω
πολιτευομένους ἥδιστα θεραπεύη καὶ χαρίζηται ὑπο-
τρέχων καὶ προγιγνώσκων τὰς σφετέρας βουλήσεις 15
καὶ ταύτας δεινὸς ἢ ἀποπληροῦν, οὗτος ἄρα ἀγαθός
τε ἔσται ἀνὴρ καὶ σοφὸς τὰ μεγάλα καὶ τιμῆσεται
ὑπὸ σφῶν ;

Ταῦτὸν μὲν οὖν, ἔφη, ἔμοιγε δοκοῦσι δρᾶν, καὶ
οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐπαινώ. 20

D Τί δ' αὖ, τοὺς θέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύτας
πόλεις καὶ προθυμουμένους οὐκ ἄγασαι τῆς ἀνδρείας
τε καὶ εὐχερείας ;

*Εγώ, ἔφη, πλὴν γ' ὅσοι ἐξηπάτηνται ὑπ' αὐτῶν
καὶ οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦν- 25
ται ὑπὸ τῶν πολλῶν.

Dema-
gogues
trying their
hands at
legislation
may be ex-
cused for
their igno-
rance of
the world.

Πῶς λέγεις ; οὐ συγγιγνώσκεις, ἣν δ' ἐγώ, τοῖς
ἀνδράσιν ; ἡ οἷε οἶόν τ' εἶναι ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ
μετρεῖν, ἐτέρων τοιούτων πολλῶν λεγόντων ὅτι
E τετράπηχός ἐστιν, αὐτὸν ταῦτα μὴ ἡγεῖσθαι περὶ 30
αὐτοῦ ;

Republic
IV.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Οὐκ αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.

p. 426.

Μὴ τοίνυν χαλέπαινε· καὶ γάρ πού εἰσι πάντων
χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι, νομοθετοῦντές τε οἷα ἄρτι
διήλθομεν καὶ ἐπανορθοῦντες αἰεὶ οἰόμενός τι πέρας
5 εὐρήσειν περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα
καὶ περὶ ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ
ὄντι ὥσπερ Ὑδραν τέμνουσιν.

Καὶ μὴν, | ἔφη, οὐκ ἄλλο τί γε ποιοῦσιν.

p. 427.

Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον εἶδος
10 νόμων πέρι καὶ πολιτείας οὐτ' ἐν κακῶς οὐτ' ἐν εὖ
πολιτευομένη πόλει ὥμην ἂν δεῖν τὸν ἀληθινὸν νο-
μοθέτην πραγματεύεσθαι, ἐν τῇ μὲν ὅτι ἀνωφελῇ καὶ
πλέον οὐδέν, ἐν δὲ τῇ ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἂν ὅστισιν
εὖροι, τὰ δὲ ὅτι αὐτόματα ἔπεισιν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν
15 ἐπιτηδευμάτων.

Τί οὖν, ἔφη, ἔτι ἂν ἡμῖν λοιπὸν τῆς νομοθεσίας εἴη; B

Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Ἡμῖν μὲν οὐδέν, τῷ μέντοι
'Απόλλωνι τῷ ἐν Δελφοῖς τά τε μέγιστα καὶ κάλ-
λιστα καὶ πρῶτα τῶν νομοθετημάτων.

20 Τὰ ποῖα; ἣ δ' ὅς.

Religion to
be left to
the God of
Delphi.

Ἱερῶν τε ἰδρύσεις καὶ θυσίαι καὶ ἄλλαι θεῶν τε
καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπείαι· τελευτησάντων
αὖ θῆκαι καὶ ὅσα τοῖς ἐκεῖ δεῖ ὑπηρετοῦντας ἱλεως
αὐτοὺς ἔχειν. τὰ γὰρ δὴ τοιαῦτα οὐτ' ἐπιστάμεθα
25 ἡμεῖς οἰκίζοντές τε πόλιν οὐδενὶ ἄλλῳ πεισόμεθα, C
ἐὰν νοῦν ἔχωμεν, οὐδὲ χρυσόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ
τῷ πατρίῳ· οὗτος γὰρ δήπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα
πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ἐν μέσῳ τῆς γῆς
ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος ἐξηγείται.

1. αὖ ΑΠΜ : ἂν ΞΠ^{corr}.

23. τελευτησάντων ΑΠΜ : τελευτησάντων τε Ξ.

p. 427. Καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις· καὶ ποιητέον οὕτω.

Republic
IV.

D Ὀικισμένη μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ἤδη ἄν σοι εἶη, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, ἡ πόλις· τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο σκόπει ἐν αὐτῇ, φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν, αὐτός 5 τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει καὶ Πολέμαρχον καὶ τοὺς ἄλλους, εἰάν πως ἴδωμεν ποῦ ποτ' ἂν εἶη ἡ δικαιοσύνη καὶ ποῦ ἡ ἀδικία, καὶ τί ἀλλήλοιν διαφέρετον, καὶ πότερον δεῖ κεκτῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα εἶναι, εἰάν τε λανθάνῃ εἰάν τε μὴ πάντας θεούς 10 τε καὶ ἀνθρώπους.

SOCRATES,
ADEIMANTUS,
GLAUCON.

Our State,
being complete,

E Οὐδὲν λέγεις, ἔφη ὁ Γλαῦκων· σὺ γὰρ ὑπέσχου ζητήσῃν, ὥς οὐχ ὅσιόν σοι ὄν μὴ οὐ βοηθεῖν δικαιοσύνη εἰς δύναμιν παντὶ τρόπῳ.

Ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, ὑπομιμνήσκεις, καὶ ποιητέον 15 μὲν γε οὕτω, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν.

Ἀλλ', ἔφη, ποιήσομεν οὕτω.

Ἐλπίζω τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, εὐρήσειν αὐτὸ ὧδε. οἶμαι ἡμῖν τὴν πόλιν, εἴπερ ὀρθῶς γε ᾧκισται, τελέως ἀγαθὴν εἶναι.

20 must have
the four
cardinal
virtues.
If three of
these are
known the
fourth will
be what
remains
over.

Ἀνάγκη, ἔφη.

Δῆλον δὲ ὅτι σοφὴ τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία καὶ σώφρων καὶ δικαία.

Δῆλον.

Οὐκοῦν ὅ τι ἂν αὐτῶν εὕρωμεν ἐν αὐτῇ, τὸ ὑπό- 25 λοιπον ἔσται τὸ οὐχ εὕρημένον;

p. 428. | Τί μὴν;

Ὡσπερ τοίνυν ἄλλων τινῶν τεττάρων, εἰ ἓν τι ἐζητοῦμεν αὐτῶν ἐν ὁτῶν, ὁπότε πρῶτον ἐκείνο ἔγνωμεν, ἱκανῶς ἂν εἶχεν ἡμῖν, εἰ δὲ τὰ τρία πρό- 30 τερον ἐγνωρίσαμεν, αὐτῷ ἂν τούτῳ ἐγνώριστο τὸ

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

The place
of the vir-
tues in the
State.

(1) The
wisdom of
the states-
man ad-
vises, not
about par-
ticular
arts and
pursuits,

ζητούμενον· δηλον γὰρ ὅτι οὐκ ἄλλο ἔτι ἢ ἡ τὸ p. 428:
ὑπολειφθέν.

Ὅρθως, ἔφη, λέγεις.

Οὐκοῦν καὶ περὶ τούτων, ἐπειδὴ τέτταρα ὄντα
5 τυγχάνει, ὡσαύτως ζητητέον;

Δῆλα δῆ.

Καὶ μὲν δὴ πρῶτόν γε μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ κατάδηλον
εἶναι ἡ σοφία· καί τι ἄποπον περὶ αὐτὴν φαίνεται. B

Τί; ἢ δ' ὅς.

10 Σοφὴ μὲν τῷ ὄντι δοκεῖ μοι ἡ πόλις εἶναι ἢ διήλ-
θομεν· εὐβουλος γάρ, οὐχί;

Ναί.

Καὶ μὴν τοῦτό γε αὐτό, ἡ εὐβουλία, δηλον ὅτι
ἐπιστήμη τίς ἐστίν· οὐ γάρ που ἀμαθία γε ἀλλ'
15 ἐπιστήμη εὖ βουλευούνται.

Δῆλον.

Πολλαὶ δέ γε καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστήμαι ἐν τῇ
πόλει εἰσίν.

Πῶς γὰρ οὐ;

20 Ἄρ' οὖν διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην σοφὴ
καὶ εὐβουλος ἡ πόλις προσρητέα; C

Οὐδαμῶς, ἔφη, διὰ γε ταύτην, ἀλλὰ τεκτονική.

Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπι-
στήμην, βουλευομένη ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα, σοφὴ
25 κλητέα πόλις.

Οὐ μέντοι.

Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἢ τινα ἄλλην
τῶν τοιούτων;

Οὐδ' ἡντινοῦν, ἔφη.

30 Οὐδὲ τὴν ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς
γῆς, ἀλλὰ γεωργική.

p. 428. Δοκεῖ μοι.

Republic
IV.

Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ἔστι τις ἐπιστήμη ἐν τῇ ἄρτι
ὕφ' ἡμῶν οἰκισθείσῃ παρά τισι τῶν πολιτῶν, ἣ οὐχ
D ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλευέται, ἀλλ' ὑπὲρ
ἐαυτῆς ὅλης, ὅντινα τρόπον αὐτὴ τε πρὸς αὐτὴν καὶ 5
πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστα ὁμιλοῖ;

SOCRATES,
GLAUCON,
but about
the whole
State.

Ἔστι μέντοι.

Τίς, ἔφην ἐγώ, καὶ ἐν τίσιν;

Αὕτη, ἣ δ' ὅς, ἡ φυλακική, καὶ ἐν τούτοις τοῖς
ἄρχουσιν οὓς νῦν δὴ τελέους φύλακας ὠνομάζομεν. 10

Διὰ ταύτην οὖν τὴν ἐπιστήμην τί τὴν πόλιν προσ-
αγορεύεις;

Εὐβουλون, ἔφη, καὶ τῷ ὄντι σοφὴν.

Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τῇ πόλει οἶει ἡμῖν
E χαλκίας πλείους ἐνέσεσθαι ἢ τοὺς ἀληθινοὺς φύλακας 15
τούτους;

The states-
men or
guardians
are the
smallest of
all classes
in the
State.

Πολύ, ἔφη, χαλκίας.

Οὐκοῦν, ἔφην, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι ἐπιστήμας
ἔχοντες ὠνομάζονται τινες εἶναι, πάντων τούτων οὗτοι
ἂν εἶεν ὀλίγιστοι; 20

Πολύ γε.

Τῷ σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέρει ἐαυτῆς καὶ τῇ
ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι, ὅλη
σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις· καὶ
p. 429. τοῦτο, ὡς ἔοικε, φύσει ὀλίγιστον γίγνεται | γένος, 25
ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν
ἣν μόνην δεῖ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖ-
σθαι.

3. ἦ M: ἡ ΑΠ.

5. ἐαυτῆς M: αὐτῆς ΑΠ.

6. ἄριστα ὁμιλοῖ ΑΠΜ: ἄριστ' ἂν ὁμιλοῖη cj. Ast.

14. οὖν M: om. ΑΠ.

27. ἦν AM: καὶ Π (omisso ἦν).

Republic
IV.

. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

p. 429.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τοῦτο μὲν δὴ ἐν τῶν τεττάρων οὐκ οἶδα ὄντινα
τρόπον εὐρήκαμεν, αὐτό τε καὶ ὅπου τῆς πόλεως
ἵδρυται.

5 Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, ἀποχρώντως εὐρῆσθαι.

(2) The
courage
which
makes
the city
courageous
is to be
found
chiefly in
the soldier.

Ἀλλὰ μὴν ἀνδρεία γε αὐτὴ τε καὶ ἐν ᾗ κεῖται τῆς
πόλεως, δι' ὃ τοιαύτη κλητέα ἢ πόλις, οὐ πάνυ χαλε-
πὸν ἰδεῖν.

Πῶς δὴ;

10 Τίς ἄν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἄλλο τι ἀποβλέψας ἢ Β
δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι ἄλλ' ἢ εἰς τοῦτο
τὸ μέρος, ὃ προπολεμεῖ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ
αὐτῆς;

Οὐδ' ἂν εἰς, ἔφη, εἰς ἄλλο τι.

15 Οὐ γάρ, οἶμαι, εἶπον, οἷ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ἢ δειλοὶ
ἢ ἀνδρεῖοι ὄντες κύριοι ἂν εἶεν ἢ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ
τοίαν.

Οὐ γάρ.

It is the
quality
which pre-
serves right
opinion
about
things to
be feared
and not to
be feared.

20 Καὶ ἀνδρεία ἄρα πόλις μέρει τινὶ ἐαυτῆς ἐστί, διὰ
τὸ ἐν ἐκείνῳ ἔχειν δύναμιν τοιαύτην, ἣ διὰ παντὸς
σώσει τὴν περὶ τῶν δεινῶν δόξαν, ταῦτά τε αὐτὰ C
εἶναι καὶ τοιαῦτα, ἃ τε καὶ οἶα ὁ νομοθέτης παρήγ-
γειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ. ἣ οὐ τοῦτο ἀνδρείαν κα-
λεῖς;

25 Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔμαθον ὃ εἶπες, ἀλλ' αὖθις εἰπέ.

Σωτηρίαν ἔγωγ', εἶπον, λέγω τινὰ εἶναι τὴν ἀν-
δρείαν.

Ποίαν δὴ σωτηρίαν;

Τὴν τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας
30 γεγονυίας περὶ τῶν δεινῶν ἃ τέ ἐστί καὶ οἶα. διὰ

30. γεγονυίας q: γεγονυῖαν ΑΠΜ.

p. 429. παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τὸ ἐν τε λύπαις
D ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυ-
μίαις καὶ ἐν φόβοις καὶ μὴ ἐκβάλλειν. ᾧ δέ μοι δοκεῖ
ὁμοιον εἶναι ἐθέλω ἀπεικάσαι, εἰ βούλει.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἀλλὰ βούλομαι.

5

Οὐκοῦν οἶσθα, ἣν δ' ἐγώ, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὰν
βουληθῶσι βάψαι ἔρια ὥστ' εἶναι ἀλουργά, πρῶτον
μὲν ἐκλέγονται ἐκ τοσούτων χρωμάτων μίαν φύσιν
τὴν τῶν λευκῶν, ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ
ὀλίγη παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δέξεται ὃ τι 10
E μάλιστα τὸ ἄνθος, καὶ οὕτω δὴ βάπτουσι. καὶ ὁ μὲν
ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ
βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὗτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ
ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι·
ἂ δ' ἂν μὴ, οἶσθα οἷα δὴ γίγνεται, ἐάν τέ τις 15
ἄλλα χρώματα βάπτῃ ἐάν τε καὶ ταῦτα μὴ προθερα-
πεύσας.

Illustration
from the
art of
dyeing.

Οἶδα, ἔφη, ὅτι ἔκπλυτα καὶ γελοῖα.

Τοιοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ὑπόλαβε κατὰ δύνامي
ἐργάζεσθαι καὶ ἡμᾶς, ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς στρατι- 20
p. 430. ὄτας καὶ ἐπαιδεύομεν | μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ·
μηδὲν οἷον ἄλλο μηχανᾶσθαι ἢ ὅπως ἡμῖν ὃ τι κάλ-
λιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφῇν,
ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο καὶ περὶ δει-
νῶν καὶ περὶ τῶν ἄλλων διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν 25
τροφὴν ἐπιτηδεῖαν ἐσχηκέναι, καὶ μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι
τὴν βαφῇν τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν,
ἣ τε ἡδονή, παντὸς χαλεστραίου δεινότερα οὖσα
B τοῦτο δρᾶν καὶ κονίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυ-

Our
soldiers
must take
the dye of
the laws.

22. μηδὲν ΑΠ : καὶ μηδὲν Μ.

26. ἐκπλύναι Α.

28. χαλεστραίου ΑΠ : χαλαστραίου Μ.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

μία, παντὸς ἄλλου ρύμματος. τὴν δὲ τοιαύτην δύνα- p. 430.
μιν καὶ σωτηρίαν διὰ παντὸς δόξης ὀρθῆς τε καὶ
νομίμου δεινῶν πέρι καὶ μὴ ἀνδρείαν ἔγωγε καλῶ καὶ
τίθεμαι, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις.

5 Ἄλλ' οὐδέν, ἧ δ' ὅς, λέγω· δοκεῖς γάρ μοι τὴν
ὀρθὴν δόξαν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ἄνευ παιδείας
γεγονυῖαν, τὴν τε θηριώδη καὶ ἀνδραποδώδη, οὔτε
πάνυ νόμιμον ἡγεῖσθαι, ἄλλο τέ τι ἢ ἀνδρείαν κα-
λεῖν.

10 Ἀληθέστατα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις.

C

Ἀποδέχομαι τοίνυν τοῦτο ἀνδρείαν εἶναι.

Καὶ γὰρ ἀποδέχου, ἦν δ' ἐγώ, πολιτικὴν γε, καὶ
ὀρθῶς ἀποδέξει· αὐτὸς δὲ περὶ αὐτοῦ, εἰς βούλην, ἔτι
κάλλιον δίμην. νῦν γὰρ οὐ τοῦτο ἐζητοῦμεν, ἀλλὰ
15 δικαιοσύνην· πρὸς οὖν τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ὡς ἐγῶ-
μαι, ἱκανῶς ἔχει.

Ἀλλὰ καλῶς, ἔφη, λέγεις.

Two other
virtues,
temperance
and justice,
which must
be con-
sidered in
their proper
order.

Δύο μὲν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτι λοιπὰ ἃ δεῖ κατιδεῖν ἐν D
τῇ πόλει, ἧ τε σωφροσύνη καὶ οὐ δὴ ἔνεκα πάντα
20 ζητοῦμεν, δικαιοσύνη.

Πάνυ μὲν οὖν.

Πῶς οὖν ἂν τὴν δικαιοσύνην εὗροιμεν, ἵνα μηκέτι
πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης;

Ἐγὼ μὲν τοίνυν, ἔφη, οὔτε οἶδα οὔτ' ἂν βουλοίμην
25 αὐτὸ πρότερον φανῆναι, εἴπερ μηκέτι ἐπισκεψόμεθα
σωφροσύνην· ἄλλ' εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι,
σκόπει πρότερον τοῦτο ἐκείνου.

Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, βούλομαί γε, εἰ μὴ E
ἀδικῶ.

30 Σκόπει δὴ, ἔφη.

3, 8. νομίμον . . νόμιμον MSS. : μονίμον . . μόνιμον Stobaei plerique.

p. 430. Σκεπτέον, εἶπον· καὶ ὥς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν, ξυμφωνία τινὲ καὶ ἁρμονία προσέοικε μᾶλλον ἢ τὰ πρότερον.

Republic IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πῶς ;

Κόσμος πού τις, ἣν δ' ἐγώ, ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια, ὥς φασι, κρείττω δὴ αὐτοῦ λέγοντες οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον, καὶ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα ὥσπερ ἵχνη αὐτῆς λέγεται. ἢ γάρ ;

Πάντων μάλιστα, ἔφη.

Οὐκοῦν τὸ μὲν κρείττω αὐτοῦ γελοῖον ; ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἥττων δήπου ἂν αὐτοῦ εἴη καὶ p. 431. ὁ ἥττων κρείττων· | ὁ αὐτὸς γὰρ ἐν ᾗασι τούτοις προσαγορεύεται.

10 The temperate is master of himself, but the same person, when intemperate, is also the slave of himself.
15

Τί δ' οὐ ;

Ἄλλ', ἣν δ' ἐγώ, φαίνεται μοι βούλεσθαι λέγειν οὗτος ὁ λόγος, ὥς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χεῖρον, καὶ ὅταν μὲν τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χείρονος ἐγκρατὲς ᾖ, τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὐτοῦ — ἐπαινεῖ γοῦν —, ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ἢ τινος ὁμιλίας κρατηθῇ ὑπὸ πλήθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὦν, B τοῦτο δὲ ὥς ἐν ὀνείδει ψέγειν τε καὶ καλεῖν ἥττω ἑαυτοῦ καὶ ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον.

Καὶ γὰρ ἔοικεν, ἔφη.

25

Ἀπόβλεπε τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν νέαν ἡμῶν πόλιν, καὶ εὐρήσεις ἐν αὐτῇ τὸ ἕτερον τούτων ἐνόν· κρείττω γὰρ αὐτὴν αὐτῆς δικαίως φήσεις προσαγο-

7. λέγοντες M et (γρ.) Amg.: φαίνονται AΠ.

8. λέγεται AΠM: φαίνεται cj. Herm.

20. τὸ ΠM: τὸν A.

Republic
*IV.*SOCRATES,
GLAUCON.

ρεύεσθαι, εἴπερ οὐ τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος ἄρχει p. 431.
σώφρον κλητέον καὶ κρείττον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἀποβλέπω, ἔφη, καὶ ἀληθῆ λέγεις.

Καὶ μὴν καὶ τὰς γε πολλὰς καὶ παντοδαπὰς ἐπι-
5 θυμίας καὶ ἡδονὰς τε καὶ λύπας ἐν *παισὶ μάλιστα ἂν ὁ
τις εὖροι καὶ γυναιξὶ καὶ οἰκέταις καὶ τῶν ἐλευθέρων
λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις.

Πάνυ μὲν οὖν.

Τὰς δέ γε ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας, αἱ δὲ μετὰ νοῦ
10 τε καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῶ ἄγονται, ἐν ὀλίγοις τε
ἐπιτεύξει καὶ τοῖς βέλτιστα μὲν φύσι, βέλτιστα δὲ
παιδευθεῖσιν.

Ἀληθῆ, ἔφη.

The State
which has
the passions
and desires
of the many
controlled
by the few
may be
rightly
called
temperate.

Οὐκοῦν καὶ ταῦτα ὁρᾷς ἐνόντα σοι ἐν τῇ πόλει
15 καὶ κρατουμένας αὐτόθι τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἐν τοῖς
πολλοῖς τε καὶ φαύλοις ὑπὸ τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὁ
τῆς φρονήσεως τῆς ἐν τοῖς ἐλάττωσί τε καὶ ἐπιει-
κεστέροις ;

Ἐγώ, ἔφη.

Εἰ ἄρα δεῖ τινὰ πόλιν προσαγορεύειν κρείττω
20 ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ αὐτὴν αὐτῆς, καὶ ταύ-
την προσρητέον.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Ἄρ' οὖν οὐ καὶ σώφρονα κατὰ πάντα ταῦτα ;

25 Καὶ μάλα, ἔφη.

Καὶ μὴν εἴπερ αὖ ἐν ἄλλῃ πόλει ἢ αὐτῇ δόξα
ἔνεστι τοῖς τε ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ οὓς-
30 τινος δεῖ ἄρχειν, καὶ ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν.
ἢ οὐ δοκεῖ ;

Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα.

1. οὐ ᾄγ : οὖν ΑΠΜ.

5. παισὶ cj. H. Wolf. : πᾶσι MSS.

p. 431. Ἐν ποτέροις οὖν φήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι, ὅταν οὕτως ἔχωσιν; ἐν τοῖς ἄρχουσιν ἢ ἐν τοῖς ἀρχομένοις;

Republic IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἐν ἀμφοτέροις που, ἔφη.

Ὅρᾷς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπικικῶς ἐμαντευόμεθα ἄρτι ὡς ἀρμονία τινὲς ἢ σωφροσύνη ὁμοίωται;

Τί δή;

Ὅτι οὐχ ὥσπερ ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ σοφία ἐν μέρει
p. 432. τινὲς ἐκατέρα ἐνοῦσα ἢ μὲν | σοφὴν, ἢ δὲ ἀνδρείαν
τὴν πόλιν παρείχετο, οὐχ οὕτω ποιεῖ αὕτη, ἀλλὰ δι' 10
ὅλης ἀτεχνῶς τέταται διὰ πασῶν παρεχομένη ξυνά-
δοντας τοὺς τε ἀσθενεστάτους ταῦτόν καὶ τοὺς ἰσχυ-
ροτάτους καὶ τοὺς μέσους, εἰ μὲν βούλει, φρονήσῃ,
εἰ δὲ βούλει, ἰσχυρεῖ, εἰ δέ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν ἢ
ἄλλῳ ὁτῶν τῶν τοιούτων ὥστε ὀρθότατ' ἂν φαῖμεν 15
ταύτην τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι, χείρονός τε
καὶ ἀμείνονος κατὰ φύσιν ξυμφωνίαν, ὁπότερον δεῖ
ἄρχειν καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ.

Tempe-
rance re-
sides in
the whole
State.

B Πάνυ μοι, ἔφη, ξυνδοκεῖ.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. τὰ μὲν τρία ἡμῖν ἐν τῇ 20
πόλει κατῶπται, ὥς γε οὕτως δόξαι. τὸ δὲ δὴ
λοιπὸν εἶδος, δι' ὃ ἂν ἔτι ἀρετῆς μετέχοι πόλις,
τί ποτ' ἂν εἴη; δῆλον γάρ, ὅτι τοῦτό ἐστιν ἡ δι-
καιосύνη.

Δῆλον.

25

Οὐκοῦν, ὦ Γλαῦκων, νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ ὥσπερ κυν-
ηγέτας τινὰς θάμνον κύκλῳ περιστασθαι προσέχον-
τας τὸν νοῦν, μή πη διαφύγη ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀφα-
C νισθεῖσα ἀδηλος γένηται. φανερόν γάρ δὴ ὅτι ταύτη

Justice is
not far off.

10. παρείχετο A²PM: παρέσχετο A.

22. διὸ A.

27. θάμνον Π: θάμνων AM.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

πη ἔστιν· ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, ἐάν πως p. 432.
πρότερος ἐμοῦ ἴδῃς καὶ ἐμοὶ φράσῃς.

Εἰ γὰρ ὠφελον, ἔφη. ἀλλὰ μᾶλλον, ἐάν μοι ἐπο-
μένῳ χρῇ καὶ τὰ δεικνύμενα δυναμένῳ καθορᾶν, πάννυ
5 μοι μετρίως χρήσει.

Ἔπου, ἦν δ' ἐγώ, εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ.

Ποιήσω ταῦτα, ἀλλὰ μόνον, ἦ δ' ὅς, ἡγοῦ.

Καὶ μὴν, εἶπον ἐγώ, δύσβατός γέ τις ὁ τόπος
φαίνεται καὶ ἐπίσκιος· ἔστι γοῦν σκοτεινὸς καὶ δυσ-
10 διερεύνητος. ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἰτέον.

Ἰτέον γάρ, ἔφη.

D

Καὶ ἐγὼ κατιδὼν Ἰοῦ ἰού, εἶπον, ὦ Γλαῦκων· κιν-
δυνεύομέν τι ἔχειν ἵχνος, καὶ μοι δοκεῖ οὐ πάννυ τι
ἐκφευγεῖσθαι ἡμᾶς.

15 Εὖ ἀγγέλλεις, ἦ δ' ὅς.

Ἡ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος.

Τὸ ποῖον;

Justice is
tumbling
out at our
feet.

Πάλαι, ὦ μακάριε, φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ
ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι, καὶ οὐχ ἐωρῶμεν ἄρ' αὐτό, ἀλλ'
20 ἡμεν καταγελαστώτατοι· ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν
ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ ε
μὲν οὐκ ἀπεβλέπομεν, πόρρω δέ ποι ἀπεσκοποῦμεν,
ἦ δὴ καὶ ἐλάνθανεν ἴσως ἡμᾶς.

Πῶς, ἔφη, λέγεις;

25 Οὕτως, εἶπον, ὥς δοκοῦμέν μοι καὶ λέγοντες αὐτὸ
καὶ ἀκούοντες πάλαι οὐ μανθάνειν ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι
ἐλέγομεν τρόπον τινὰ αὐτό.

Μακρόν, ἔφη, τὸ προοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀ-
κοῦσαι.

We had
already

30 Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἄκουε, | εἴ τι ἄρα λέγω. ὃ γὰρ p. 433.

2. φράσῃς ΠΜ: φράσεις Α.

4. πάννυ μοι ΑΜ: πάννυ Π.

P. 433. ἐξ ἀρχῆς ἐθέμεθα δεῖν ποιεῖν διὰ παντός, ὅτε τὴν πόλιν κατωκίζομεν, τοῦτό ἐστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἥτοι τούτου τι εἶδος ἡ δικαιοσύνη. ἐθέμεθα δὲ δήπου καὶ πολλάκις ἐλέγομεν, εἰ μέμνησαι, ὅτι ἓνα ἕκαστον ἐν δέοι ἐπιτηδεύειν τῶν περὶ τὴν πόλιν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη πεφυκυῖα εἴη.

Republic IV.

SOCRATES, GLAUCON.

found her when we spoke of one man doing one thing only.

Ἐλέγομεν γάρ.

Καὶ μὴν ὅτι γε τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί, καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν καὶ αὐτοὶ πολλάκις εἰρήκαμεν. 10

B Εἰρήκαμεν γάρ.

Τοῦτο τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, κινδυνεύει τρόπον τινα γιγνόμενον ἡ δικαιοσύνη εἶναι, τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν. οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι;

Οὐκ, ἀλλὰ λέγ', ἔφη.

15

Δοκεῖ μοι, ἣν δ' ἐγώ, τὸ ὑπόλοιπον ἐν τῇ πόλει ὧν ἐσκέμμεθα, σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ φρονήσεως, τοῦτο εἶναι, ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν, ὥστε ἐγγενέσθαι, καὶ ἐγγενομένοις γε σωτηρίαν παρέχειν, ἕωσπερ ἂν ἐνῇ. καίτοι ἔφαμεν δικαιο- 20
C οσύνην ἔσεσθαι τὸ ὑπολειφθὲν ἐκείνων, εἰ τὰ τρία εὔρομεν.

From another point of view Justice is the residue of the three others.

Καὶ γὰρ ἀνάγκη, ἔφη.

Ἄλλὰ μέντοι, ἣν δ' ἐγώ, εἰ δέοι γε κρίναι τί τὴν πόλιν ἡμῖν τούτων μάλιστα ἀγαθὴν ἀπεργάσεται 25
ἐγγεγόμενον, δύσκριτον ἂν εἴη, πότερον ἡ ὁμοδοξία τῶν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων, ἢ ἡ περὶ δεινῶν τε καὶ μὴ, ἅττα ἐστί, δόξης ἐννόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη, ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρό-
D νησίς τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα, ἢ τοῦτο μάλιστα ἀγαθὴν 30

26. ἡ ΠΜ : om. A.

29. ἡ ἢ ἐν Μ : ἡ ἐν ΑΠ.

so that no class interferes with another's function.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

αὐτὴν ποιεῖ ἐνὸν καὶ ἐν παιδὶ καὶ ἐν γυναικὶ καὶ P. 433.
δούλῳ καὶ ἐλευθέρῳ καὶ δημιουργῷ καὶ ἄρχοντι καὶ
ἀρχομένῳ, ὅτι τὸ αὐτοῦ ἕκαστος εἰς ὧν ἔπραττε καὶ
οὐκ ἐπολυπραγμόνει.

5 Δύσκριτον, ἔφη· πῶς δ' οὐ;

Ἐνάμιλλον ἄρα, ὡς ἔοικε, πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ
τε σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ σωφροσύνῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἢ
τοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις.

Καὶ μάλα, ἔφη.

10 Οὐκοῦν δικαιοσύνην τό γε τούτοις ἐνάμιλλον ἂν
εἰς ἀρετὴν πόλεως θείης;

E

Παντάπασι μὲν οὖν.

Our idea is
confirmed
by the ad-
ministra-
tion of
justice in
lawsuits.
No man
is to have
what is not
his own.

Σκόπει δὴ καὶ τῇδε, εἰ οὕτω δόξει· ἄρα τοῖς ἄρ-
χουσιν ἐν τῇ πόλει τὰς δίκας προστάξεις δικά-
15 ζειν;

Τί μὴν;

Ἡ ἄλλου οὐτινοσοῦν μᾶλλον ἐφιεμένοι δικάσου-
σιν ἢ τούτου, ὅπως ἂν ἕκαστοι μὴτ' ἔχωσι τὰλλότρια
μήτε τῶν αὐτῶν στέρωνται;

20 Οὐκ, ἀλλὰ τούτου.

Ὡς δικαίου ὄντος;

Ναί.

Καὶ ταύτῃ ἄρα πῃ ἢ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ
ἕξις τε καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη ἂν | ὁμολογοῖτο.

P. 434.

25 Ἔστι ταῦτα.

Ἴδὲ δὴ, ἐὰν σοί, ὅπερ ἐμοί, ξυνδοκῇ. τέκτων σκυτο-
τόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι ἢ σκυτοτόμος
τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τὰλλήλων
ἢ τιμάς, ἢ καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιχειρῶν ἀμφοτέρα πράττειν,

Illustra-
tion :
Classes,
like in-
dividuals,
should not
meddle
with one
another's
occupa-
tions.

13. οὕτω ΑΠΜ : γρ. σαντῷ Amg.

17. οὐτινοσοῦν ΞΜ^{corr.} : τινὸς οὖν ΑΠΜ. 18. τούτου ΠΜ : τοῦτο Α.

p. 434. πάντα τᾶλλα μεταλλαττόμενα, ἀρά σοι ἄν τι δοκεῖ
μέγα βλάψαι πόλιν ;

Republic
IV.

Οὐ πάνυ, ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἄλλ' ὅταν γε, οἶμαι, δημιουργὸς ὢν ἡ τις ἄλλος
B χρηματιστῆς φύσει, ἔπειτα ἐπαιρόμενος ἢ πλούτῳ ἢ
πλήθει ἢ ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῷ τοιούτῳ εἰς τὸ τοῦ πολε-
μικοῦ εἶδος ἐπιχειρῇ ἵέναι, ἢ τῶν πολεμικῶν τις εἰς
τὸ τοῦ βουλευτικοῦ καὶ φύλακος ἀνάξιος ὢν, καὶ
τὰ ἀλλήλων οὗτοι ὄργανα μεταλαμβάνωσι καὶ τὰς
τιμὰς, ἢ ὅταν ὁ αὐτὸς πάντα ταῦτα ἅμα ἐπιχειρῇ
C πρᾶττειν, τότε οἶμαι καὶ σοὶ δοκεῖν ταύτην τὴν τού-
των μεταβολὴν καὶ πολυπραγμοσύνην ὄλεθρον εἶναι
τῇ πόλει.

Παντάσῃσι μὲν οὖν.

Ἡ τριῶν ἄρα ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη καὶ
C μεταβολὴ εἰς ἄλληλα μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει καὶ
ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο μάλιστα κακουργία.

Κομδῇ μὲν οὖν.

Κακουργίαν δὲ τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως
οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι ;

20

Πῶς δ' οὐ ;

Τοῦτο μὲν ἄρα ἀδικία· πάλιν δὲ ὧδε λέγωμεν·
χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους οἰ-
κειοπραγία, ἐκάστου τούτων τὸ αὐτοῦ πράττοντος ἐν
πόλει, τούναντίον ἐκείνου δικαιοσύνη τ' ἂν εἴη καὶ
D τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι.

D Οὐκ ἄλλη ἔμοιγε δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, ἔχειν ἡ ταύτη.

Μηδέν, ἦν δ' ἐγώ, πῶ πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν,
ἀλλ' ἐὰν μὲν ἡμῖν καὶ εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων
ἰὼν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογῇται καὶ ἐκεῖ δικαιοσύνη
30

From
the larger
example of
the State
we will

Republic
*IV.*SOCRATES,
GLAUCON.
now return
to the in-
dividual.

εἶναι, συγχωρησόμεθα ἤδη· τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; εἰ p. 434.
δὲ μή, τότε ἄλλο τι σκεψόμεθα. νῦν δ' ἐκτελέσω-
μεν τὴν σκέψιν ἣν ᾤθημεν, εἰ ἐν μείζονί τινι τῶν
ἐχόντων δικαιοσύνην πρότερον ἐκείνο ἐπιχειρήσαιμεν
5 θεάσασθαι, ῥᾶον ἂν ἐν ἐνὶ ἀνθρώπῳ κατιδεῖν οἶόν
ἐστι. καὶ ἔδοξε δὴ ἡμῖν τοῦτο εἶναι πόλις, καὶ οὕτω E
ὠκίζομεν ὡς ἐδυνάμεθα ἀρίστην, εὖ εἰδότες ὅτι ἐν γε
τῇ ἀγαθῇ ἂν εἴη. ὁ οὖν ἡμῖν ἐκεῖ ἐφάνη, ἐπαναφέ-
ρωμεν εἰς τὸν ἕνα. κὰν μὲν ὁμολογῇται, καλῶς ἔξει·
10 εἰ δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἐνὶ ἐμφαίνεται, πάλιν ἐπανι-
όντες ἐπὶ τὴν πόλιν βασανιοῦμεν. | καὶ τάχ' ἂν παρ' p. 435.
ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρέων,
ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην, καὶ φανεράν
γενομένην βεβαιωσάμεθ' ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς.
15 Ἀλλ', ἔφη, καθ' ὁδόν τε λέγεις καὶ ποιεῖν χρὴ
οὕτως.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅ γε ταῦτόν ἂν τις προσείποι
μείζον τε καὶ ἔλαττον, ἀνόμοιον τυγχάνει δὴ ταύτῃ
ἢ ταῦτόν προσαγορεύεται, ἢ ὅμοιον;

20 Ὅμοιον, ἔφη.

Καὶ δίκαιος ἄρα ἀνὴρ δικαίας πόλεως κατ' αὐτὸ B
τὸ τῆς δικαιοσύνης εἶδος οὐδὲν διοίσει, ἀλλ' ὅμοιος
ἔσται.

Ὅμοιος, ἔφη.

25 Ἀλλὰ μέντοι πόλις γε ἔδοξεν εἶναι δικαία, ὅτε ἐν
αὐτῇ τριττὰ γένη φύσεων ἐνόντα τὸ αὐτῶν ἕκαστον
ἐπραττε· σώφρων δὲ αὖ καὶ ἀνδρεία καὶ σοφὴ διὰ τῶν
αὐτῶν τούτων γενῶν ἄλλ' ἅττα πάθη τε καὶ ἔξεις.

4. ἐκείνο A: ἐκεῖ ΠΜ.

14. βεβαιωσάμεθ' ἂν M: βεβαιωσώμεθ' ἂν ΑΠ: βεβαιωσόμεθ' ἂν Α².

26. αὐτῇ ΠΜ: ἐαυτῇ A.

p. 435. Ἀληθῆ, ἔφη.

Republic
IV.

Καὶ τὸν ἕνα ἄρα, ὃ φίλε, οὕτως ἀξιόσομεν, τὰ
C αὐτὰ ταῦτα εἶδη ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ ἔχοντα, διὰ τὰ
αὐτὰ πάθη ἐκείνοις τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ὀρθῶς ἀξι-
οῦσθαι τῇ πόλει.

5

Πᾶσα ἀνάγκη, ἔφη.

Εἰς φαῦλόν γε αὖ, ἦν δ' ἐγώ, ὃ θαυμάσιε, σκέμμα
ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς, εἴτε ἔχει τὰ τρία εἶδη
ταῦτα ἐν αὐτῇ εἴτε μή.

How can
we decide
whether
or no the
soul has
three dis-
tinct prin-
ciples?

Οὐ πάνν μοι δοκοῦμεν, ἔφη, εἰς φαῦλον· ἴσως 10
γάρ, ὃ Σώκρατες, τὸ λεγόμενον ἀληθές, ὅτι χαλεπὰ
τὰ καλά.

Φαίνεται, ἦν δ' ἐγώ. καὶ εὖ γ' ἴσθι, ὃ Γλαῦκων,
D ὥς ἡ ἐμὴ δόξα, ἀκριβῶς μὲν τοῦτο ἐκ τοιούτων μεθ-
όδων, οἷαις νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρώμεθα, οὐ μή ποτε 15
λάβωμεν· ἀλλὰ γὰρ μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἡ
ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα· ἴσως μέντοι τῶν γε προειρημένων
τε καὶ προεσκεμμένων ἀξίως.

Our
method is
inadequate,
and for a
better and
longer one
we have
not at
present
time.

Οὐκοῦν ἀγαπητόν ; ἔφη· ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔν γε τῷ
παρόντι ικανῶς ἂν ἔχοι.

20

Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, ἔμοιγε καὶ πάνν ἐξαρκέσει.

Μὴ τοίνυν ἀποκάμης, ἔφη, ἀλλὰ σκόπει.

E Ἀρ' οὖν ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ, πολλὴ ἀνάγκη ὁμολογεῖν,
ὅτι γε τὰ αὐτὰ ἐν ἐκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἶδη τε καὶ
ἦθη ἅπερ ἐν τῇ πόλει ; οὐ γάρ που ἄλλοθεν ἐκείσε 25
ἀφίκται. γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἴ τις οἰηθείη τὸ θυ-
μοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ιδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγο-
νέναι, οἱ δὲ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ
κατὰ τὴν Θράκην τε καὶ Σκυθικὴν καὶ σχεδόν τι

16. ἀλλὰ ΑΠΜ : ἄλλη α Galen.

27. ἐν ταῖς πόλεσι γεγονέναι II.

Republic
*IV.*SOCRATES,
GLAUCON.

κατὰ τὸν ἄνω τόπον, ἢ τὸ φιλομαθές, ὃ δὴ περὶ τὸν p. 435.
παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἂν τις αἰτιάσαιτο τόπον, ἢ τὸ
| φιλοχρήματον, ὃ περὶ τοὺς τε Φοίνικας εἶναι καὶ τοὺς p. 436.
κατὰ Αἴγυπτον φαίη τις ἂν οὐχ ἤκιστα.

5 Καὶ μάλα, ἔφη.

Τοῦτο μὲν δὴ οὕτως ἔχει, ἣν δ' ἐγώ, καὶ οὐδὲν
χαλεπὸν γνῶναι.

Οὐ δῆτα.

A digres-
sion in
which an
attempt is
made to
attain logi-
cal clear-
ness.

Τόδε δὲ ἤδη χαλεπὸν, εἰ τῷ αὐτῷ τούτῳ ἕκαστα
10 πράττομεν ἢ τρισὶν οὖσιν ἄλλο ἄλλῳ· μαυθάνομεν
μὲν ἐτέρῳ, θυμούμεθα δὲ ἄλλῳ τῶν ἐν ἡμῖν, ἐπιθυ-
μούμεν δ' αὖ τρίτῳ τινὶ τῶν περὶ τὴν τροφήν τε καὶ
γέννησιν ἡδονῶν καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά, ἢ ὅλη τῇ B
ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν, ὅταν ὀρμή-
15 σωμεν. ταῦτ' ἔσται τὰ χαλεπὰ διορίσασθαι ἀξίως
λόγου.

Καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, ἔφη.

ᾧ οὖν τοίνυν ἐπιχειρῶμεν αὐτὰ ὀρίζεσθαι, εἴτε τὰ
αὐτὰ ἀλλήλοις εἴτε ἕτερά ἐστιν.

20 Πῶς ;

The crite-
rion of
truth :
Nothing
can be and
not be at
the same
time and
in the same
relation.

Δῆλον ὅτι ταῦτὸν τὰναντία ποιεῖν ἢ πᾶσχειν κατὰ
ταῦτόν γε καὶ πρὸς ταῦτόν οὐκ ἐβελήσει ἅμα, ὥστ'
εἰάν που εὐρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσό-
μεθα ὅτι οὐ ταῦτόν ἦν ἀλλὰ πλείω. C

25 Εἶεν.

Σκόπει δὴ ὃ λέγω.

Λέγε, ἔφη.

Ἐστάναι, εἶπον, καὶ κινεῖσθαι τὸ αὐτὸ ἅμα κατὰ
τὸ αὐτὸ ἄρα δυνατόν ;

3. ὃ p. : τὸ ΑΠΜ.

11. μὲν ΑΜ : om. Π.

9. τοῖτῳ MSS. : τούτων p^{ss}ort.

15. τὰ ΑΜ : om. Π.

p. 436. Οὐδαμῶς.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἔτι τοίνυν ἀκριβέστερον ὁμολογησώμεθα, μή πη
προϊόντες ἀμφισβητήσωμεν. εἰ γάρ τις λέγοι ἄν-
θρωπον ἐστηκότα, κινούμεντα δὲ τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν
κεφαλὴν, ὅτι ὁ αὐτὸς ἔστηκέ τε καὶ κινεῖται ἅμα, 5
οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀξιοῦμεν οὕτω λέγειν δεῖν, ἀλλ' ὅτι
D τὸ μὲν τι αὐτοῦ ἔστηκε, τὸ δὲ κινεῖται. οὐχ οὕτω ;
Οὕτω.

Οὐκοῦν καὶ εἰ ἔτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα
λέγων, κομψευόμενος ὥς οἱ γε στρόβιλοι ὅλοι ἐστᾶσί 10
τε ἅμα καὶ κινούνται, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πῆξαντες τὸ
κέντρον περιφέρονται, ἥ καὶ ἄλλο τι κύκλῳ περιὸν
ἐν τῇ αὐτῇ ἔδρᾳ τοῦτο δρᾷ, οὐκ ἂν ἀποδεχοίμεθα,
ὥς οὐ κατὰ ταῦτ' αὐτῶν τὰ τοιαῦτα τότε μενόντων
E τε καὶ φερομένων, ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἔχειν αὐτὰ εὐθύ 15
τε καὶ περιφερὲς ἐν αὐτοῖς, καὶ κατὰ μὲν τὸ εὐθὺ
ἐστάναι, οὐδαμῇ γὰρ ἀποκλίνειν, κατὰ δὲ τὸ περι-
φερὲς κύκλῳ κινεῖσθαι· ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς
δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ
ὀπίσθεν ἐγκλίνη ἅμα περιφερόμενον, τότε οὐδαμῇ 20
ἔστιν ἐστάναι.

Anticipa-
tion of ob-
jections to
this 'law
of thought.'

Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη.

Οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει,
οὐδὲ μᾶλλον τι πείσει ὥς ποτέ τι ἂν τὸ αὐτὸ ὦν ἅμα

p. 437. κατὰ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ αὐτὸ τάναντία | πάθοι ἢ καὶ 25
[εἴη ἢ καὶ] ποιήσειεν.

Οὐκουν ἐμέ γε, ἔφη.

Ἄλλ' ὅμως, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα

5. ὁ AM : om. Π.

13. ἀποδεχοίμεθα γ : ἀποδεχώμεθα ΑΠΜ.

18. εἰς δεξιὰν Π : καὶ εἰς δεξιὰν ΑΜ.

26. εἴη ἢ καὶ ΑΠΜ : om. τ.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Likes and
dislikes
exist in
many
forms.

πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπεξιόντες καὶ p. 437.
βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἀληθεῖς οὕσας μηκύνειν, ὑποθέ-
μενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος εἰς τὸ πρόσθεν προί-
ωμεν, ὁμολογήσαντες, εἴαν ποτε ἄλλη φανῇ ταῦτα ἢ
5 ταύτῃ, πάντα ἡμῖν τὰ ἀπὸ τούτου ξυμβαίνοντα λε-
λυμένα ἔσεσθαι.

Ἀλλὰ χρή, ἔφη, ταῦτα ποιεῖν.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἐπινεύειν τῷ ἀνανεύειν καὶ B
τὸ ἐφίεσθαι τινος λαβεῖν τῷ ἀπαρνείσθαι καὶ τὸ
10 προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι, πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν
ἐναντίων * ἂν ἀλλήλοις θείης εἶτε ποιημάτων εἶτε
παθημάτων ; οὐδὲν γὰρ ταύτῃ διοίσει.

Ἀλλ', ἦ δ' ὅς, τῶν ἐναντίων.

Τί οὖν ; ἦν δ' ἐγώ· διψῆν καὶ πεινῆν καὶ ὅλως
15 τὰς ἐπιθυμίας, καὶ αὖ τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι,
οὐ πάντα ταῦτα εἰς ἐκείνά ποι ἂν θείης τὰ εἶδη τὰ
νῦν δὴ λεχθέντα ; οἷον ἀεὶ τὴν τοῦ ἐπιθυμοῦντος C
ψυχὴν οὐχὶ ἤτοι ἐφίεσθαι φήσεις ἐκείνου οὐ ἂν ἐπι-
θυμῇ, ἢ προσάγεσθαι τοῦτο ὃ ἂν βούληταί οἱ γενέ-
20 σθαι, ἢ αὖ, καθ' ὅσον ἐθέλει τί οἱ πορισθῆναι, ἐπι-
νεύειν τοῦτο πρὸς αὐτὴν ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος,
ἐπορευομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως ;

Ἐγώ γε.

Τί δέ ; τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μὴδ' ἐπιθυμεῖν
25 οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς καὶ εἰς
ἅπαντα τὰναντία ἐκείνοις θήσομεν ;

Πῶς γὰρ οὐ ;

D

Τούτων δὴ οὕτως ἐχόντων ἐπιθυμιῶν τι φήσομεν
εἶναι εἶδος, καὶ ἐναργεστάτας αὐτῶν τούτων ἦν τε
30 δίψαν καλοῦμεν καὶ ἦν πείναν ;

11. ἂν hic addit Baiter. : om. MSS.

P. 437. Φήσομεν, ἥ δ' ὅς.

Οὐκοῦν τὴν μὲν ποτοῦ, τὴν δ' ἐδωδῆς;

Ναί.

Ἄρ' οὖν, καθ' ὅσον δίψα ἐστί, πλέονος ἂν τινος ἢ οὐ λέγομεν ἐπιθυμία ἐν τῇ ψυχῇ εἶη; οἷον δίψα 5 ἐστί δίψα ἀρά γε θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ, ἢ πολλοῦ ἢ ὀλίγου, ἢ καὶ *ἐνὶ λόγῳ ποιοῦ τινὸς πώματος; ἢ Ε εἰ μὲν τις θερμότης τῷ δίψει προσῇ, τὴν τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχειτ' ἂν, εἰ δὲ ψυχρότης, τὴν τοῦ θερμοῦ; εἰ δὲ διὰ πλῆθους παρουσίαν 10 πολλῇ ἢ δίψα ἦ, τὴν τοῦ πολλοῦ παρέξεται, εἰ δὲ ὀλίγη, τὴν τοῦ ὀλίγου; αὐτὸ δὲ τὸ διψῆν οὐ μὴ ποτε ἄλλου γένηται ἐπιθυμία ἢ οὐπερ πέφυκεν, αὐτοῦ πώματος, καὶ αὖ τὸ πεινῆν βρώματος;

Οὕτως, ἔφη, αὐτὴ γε ἡ ἐπιθυμία ἐκάστη αὐτοῦ 15 μόνον ἐκάστου οὐ πέφυκε, τοῦ δὲ τοίου ἢ τοίου τὰ προσγιγνόμενα.

p. 438. | Μήτοι τις, ἣν δ' ἐγώ, ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ, ὥς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ ἀλλὰ χρηστοῦ ποτοῦ, καὶ οὐ σίτου ἀλλὰ χρηστοῦ σίτου. πάντες 20 γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν· εἰ οὖν ἡ δίψα ἐπιθυμία ἐστί, χρηστοῦ ἂν εἶη εἴτε πώματος εἴτε ἄλλου ὅτου ἐστὶν ἐπιθυμία, καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω.

Ἴσως γὰρ ἂν, ἔφη, δοκοῖ τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. 25

Ἀλλὰ μέντοι, ἣν δ' ἐγώ, ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα Β οἷα εἶναί του, τὰ μὲν ποιά ἅττα ποιοῦ τινός ἐστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, τὰ δ' αὐτὰ ἕκαστα αὐτοῦ ἐκάστου μόνον.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

There may be simple thirst or qualified thirst, having respectively a simple or a qualified object.

Exception : The term good expresses, not a particular, but an universal relation.

5. ἢ οὐ (sic) M : ἢ οὐ A : που Π.

7. ἐνὶ λόγῳ cj. Cornarius : ἐν ὀλίγῳ MSS.

8, 10. ψυχροῦ . . . θερμοῦ MSS. : θερμοῦ . . . ψυχροῦ cj. Herm.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Illustra-
tion of the
argument
from the
use of
language
about cor-
relative
terms.

p. 438.

Οὐκ ἔμαθον, ἔφη.

Οὐκ ἔμαθες, ἔφη, ὅτι τὸ μείζον τοιοῦτόν ἐστιν
οἶον τινὸς εἶναι μείζον ;

Πάνυ γε.

5 Οὐκοῦν τοῦ ἐλάττονος ;

Ναί.

Τὸ δέ γε πολὺ μείζον πολὺ ἐλάττονος. ἦ γάρ ;

Ναί.

Ἄρ' οὖν καὶ τὸ ποτὲ μείζον ποτὲ ἐλάττονος, καὶ
10 τὸ ἐσόμενον μείζον ἐσομένου ἐλάττονος ;

Ἄλλα τί μὴν ; ἦ δ' ὅς.

Καὶ τὰ πλείω δὴ πρὸς τὰ ἐλάττω καὶ τὰ διπλάσια C
πρὸς τὰ ἡμίσεα καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, καὶ αὖ βαρύ-
τερα πρὸς κουφότερα καὶ θάττω πρὸς τὰ βραδύτερα,
15 καὶ ἔτι γε τὰ θερμὰ πρὸς τὰ ψυχρὰ καὶ πάντα τὰ
τούτοις ὅμοια ἄρ' οὐχ οὕτως ἔχει ;

Πάνυ μὲν οὖν.

Τί δὲ τὰ περὶ τὰς ἐπιστήμας ; οὐχ ὁ αὐτὸς τρό-
πος ; ἐπιστήμη μὲν αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη
20 ἐστὶν ἢ ὅτου δὴ δεῖ θεῖναι τὴν ἐπιστήμην, ἐπιστήμη
δέ τις καὶ ποιά τις ποιοῦ τινὸς καὶ τινός. λέγω δὲ
τὸ τοιόνδε· οὐκ ἐπειδὴ οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη D
ἐγένετο, διήνεγκε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ὥστε οἰκο-
δομικὴ κληθῆναι ;

25 Τί μὴν ;

Ἄρ' οὐ τῷ ποιά τις εἶναι, οἷα ἑτέρα οὐδεμία τῶν
ἄλλων ;

Ναί.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ ποιοῦ τινός, καὶ αὐτὴ ποιά τις
30 ἐγένετο ; καὶ αἱ ἄλλαι οὕτω τέχναι τε καὶ ἐπιστήμαι ;

p. 438. Ἔστιν οὕτω.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Recapitu-
lation.

Anticipa-
tion of a
possible
confusion.

Τοῦτο τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, φάθι με τότε βούλεσθαι
λέγειν, εἰ ἄρα νῦν ἔμαθες, ὅτι ὅσα ἐστὶν ὅλα εἶναι
του, αὐτὰ μὲν μόνα αὐτῶν μόνων ἐστί, τῶν δὲ ποιῶν
Ε τινῶν ποιά ἅττα. καὶ οὐ τι λέγω, ὥς, οἷων ἂν ἦ, 5
τοιαῦτα καὶ ἔστιν, ὥς ἄρα καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ
νοσωδῶν ἢ ἐπιστήμη ὑγιεινῇ καὶ νοσώδης καὶ τῶν
κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν κακῇ καὶ ἀγαθῇ· ἀλλ' ἐπειδὴ
οὐκ αὐτοῦ οὐπερ ἐπιστήμη ἐστὶν ἐγένετο ἐπιστήμη,
ἀλλὰ ποιοῦ τινός, τοῦτο δ' ἦν ὑγιεινὸν καὶ νοσ- 10
ῶδες, ποιά δὴ τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι,
καὶ τοῦτο αὐτὴν ἐποίησε μηκέτι ἐπιστήμην ἀπλῶς
καλεῖσθαι, ἀλλὰ τοῦ ποιοῦ τινὸς προσγενομένου
ιατρικὴν.

Ἐμαθον, ἔφη, καὶ μοι δοκεῖ οὕτως ἔχειν.

15

p. 439. Τὸ δὲ δὴ δίψος, ἣν δ' ἐγώ, οὐ | τούτων θήσεις τῶν
τινὸς εἶναι τοῦτο ὅπερ ἐστίν; ἔστι δὲ δὴ που
δίψος;

Ἐγωγε, ἦ δ' ὅς· πώματος γε.

Οὐκοῦν ποιοῦ μὲν τινος πώματος ποιόν τι καὶ 20
δίψος, δίψος δ' οὖν αὐτὸ οὔτε πολλοῦ οὔτε ὀλί-
γου, οὔτε ἀγαθοῦ οὔτε κακοῦ, οὐδ' ἐνὶ λόγῳ ποιοῦ
τινός, ἀλλ' αὐτοῦ πώματος μόνον αὐτὸ δίψος πέ-
φυκεν;

Παντάσῃ μὲν οὖν.

25

Τοῦ διψῶντος ἄρα ἡ ψυχὴ, καθ' ὅσον διψῇ, οὐκ
Β ἄλλο τι βούλεται ἢ πιεῖν, καὶ τούτου ὀρέγεται καὶ
ἐπὶ τοῦτο ὀρμᾷ.

Δῆλον δὴ.

16, 18, 21 (bis), 23. δίψος Ag.
cj. Madvig. δὴ που MSS.: δὴ του cj. Morgenstern.

17. τινὸς MSS.: οἷων τινὸς

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

The law
of contra-
diction.

Οὐκοῦν εἴ ποτέ τι αὐτὴν ἀνθέλκει διψῶσαν, ἕτερον p. 439.
ἂν τι ἐν αὐτῇ εἴη αὐτοῦ τοῦ διψῶντος καὶ ἄγοντος
ὥσπερ θηρίον ἐπὶ τὸ πιεῖν ; οὐ γὰρ δὴ, φαμέν, τό
γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα τάναντία
5 πρᾶττοι.

Οὐ γὰρ οὖν.

Ὡσπερ γε, οἶμαι, τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέ-
γειν, ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωθοῦνται
τε καὶ προσέλκονται, ἀλλ' ὅτι ἄλλη μὲν ἢ ἀπωθοῦσα
10 χεῖρ, ἑτέρα δὲ ἢ προσαγομένη.

Παντάσασι μὲν οὖν, ἔφη.

C

Πότερον δὴ φῶμέν τινας ἔστιν ὅτε διψῶντας οὐκ
ἐθέλειν πιεῖν ;

Καὶ μάλα γ', ἔφη, πολλοὺς καὶ πολλάκις.

15 Τί οὖν, ἔφη, ἐγώ, φαίη τις ἂν τούτων πέρι ; οὐκ
ἐνεῖναι μὲν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὸ κελεύον, ἐνεῖναι
δὲ τὸ κωλύον πιεῖν, ἄλλο δὲ καὶ κρατοῦν τοῦ κελεύ-
οντος ;

*Εμοιγε, ἔφη, δοκεῖ.

The oppo-
sition of
desire and
reason.

20 Ἄρ' οὖν οὐ τὸ μὲν κωλύον τὰ τοιαῦτα ἐγγίγνεται,
ὅταν *ἐγγίγνηται, ἐκ λογισμοῦ, τὰ δὲ ἄγοντα καὶ D
ἔλκοντα διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγί-
νεται ;

Φαίνεται.

25 Οὐ δὲ ἀλόγως, ἦν δ' ἐγώ, ἀξιόσομεν αὐτὰ διττὰ
τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι, τὸ μὲν ᾧ λογίζεται λο-
γιστικὸν προσαγορεύοντες τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ ᾧ ἐρᾷ
τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας

3. θηρίον Ξ: θηρίου ΑΠΜ. δὴ MSS.: ἂν cj. Schanz.

4. ἅμα MSS.: ἄμ' ἂν cj. L. C.

21. ἐγγίγνηται Schneider: ἐγγένηται MSS.

p. 439. ἐπτόηται ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν, πληρώσεών
τινων καὶ ἡδονῶν ἐταῖρον.

Republic
IV.

E Οὐκ, ἀλλ' εἰκότως, ἔφη, ἡγοίμεθ' ἂν οὕτως.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ταῦτα μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δύο ἡμῖν ὠρίσθω
εἶδη ἐν ψυχῇ ἐνόντα. τὸ δὲ δὴ τοῦ θυμοῦ καὶ ᾧ 5
θυμούμεθα πότερον τρίτον, ἢ τούτων ποτέρῳ ἂν εἴη
ὁμοφυές ;

Ἴσως, ἔφη, τῷ ἐτέρῳ, τῷ ἐπιθυμητικῷ.

Ἄλλ', ἦν δ' ἐγώ, ποτὲ ἀκούσας τι †πιστεύω τούτῳ,
ὡς ἄρα Λεόντιος ὁ Ἀγλαίωνος ἀνιὼν ἐκ Πειραιέως 10
ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός, αἰσθόμενος νεκροὺς
παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους, ἅμα μὲν ἰδεῖν ἐπιθυμοῖ,
ἅμα δὲ αὖ δυσχεραῖνοι καὶ ἄποτρέποι ἑαυτόν, καὶ

The third
principle
of spirit or
passion
illustrated
by an
example.

p. 440. τέως μάχοιτό τε καὶ | παρακαλύπτοιτο, κρατούμενος
δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διελκύσας τοὺς ὀφθαλ- 15
μούς, προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκρούς, Ἴδον ὑμῖν,
ἔφη, ὦ κακοδαίμονες, ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεά-
ματος.

Ἦκουσα, ἔφη, καὶ αὐτός.

Οὗτος μέντοι, ἔφην, ὁ λόγος σημαίνει τὴν ὀργὴν 20
πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις ὡς ἄλλο ὄν ἄλλῳ.

Σημαίνει γάρ, ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ ἄλλοθι, ἔφην, πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα,
ὅταν βιάζωνται τινα παρὰ τὸν λογισμόν ἐπιθυμίαι,
B λαιδοροῦντά τε αὐτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ 25
ἐν αὐτῷ, καὶ ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντοιν ξύμμαχον
τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου ; ταῖς
δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα, αἰροῦντος λόγου

Passion
never takes
part with
desire
against
reason.

Righteous
indigna-
tion never
felt by a

2. ἐταῖρον ΠΜ : ἕτερον Α.

9. τι πιστεύω MSS. : τι οὐ πιστεύω cj. anon. : ἔτι πιστεύω cj. Madvig.
τούτῳ ΑΠ : τοῦτο Μ.

Republic
*IV.*SOCRATES,
GLAUCON.person of
noble cha-
racter when
he de-
servedly
suffers.

μὴ δεῖν ἀντιπράττειν, οἶμαί σε οὐκ ἂν φάναι γενο- p. 440.
μένου ποτὲ ἐν σαυτῷ τοῦ τοιούτου αἰσθῆσθαι, οἶμαι
δ' οὐδ' ἐν ἄλλῳ.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη.

5 Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τις οἴηται ἀδικεῖν, οὐχ ὅσῳ ἂν γενναιότερος ᾖ, τοσοῦτ' ἥττον δύναται ὀρ-
γίζεσθαι καὶ πεινῶν καὶ ριγῶν καὶ ἄλλο ὅτιοῦν τῶν
τοιούτων πάσχων ὑπ' ἐκείνου ὃν ἂν οἴηται δικαίως
ταῦτα δρᾶν, καί, ὃ λέγω, οὐκ ἐθέλει πρὸς τοῦτον
10 αὐτοῦ ἐγείρεσθαι ὁ θυμός;

Ἀληθῆ, ἔφη.

Τί δέ; ὅταν ἀδικεῖσθαι τις ἡγῆται, οὐκ ἐν τούτῳ
ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει καὶ ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ
καὶ διὰ * τοῦ πεινῆν καὶ διὰ * τοῦ ριγῶν καὶ πάντα
15 τὰ τοιαῦτα πάσχειν ὑπομένων καὶ νικᾷ καὶ οὐ λήγει D
τῶν γενναίων, πρὶν ἂν ἡ διαπράξῃται ἡ τελευτήσῃ
ἢ ὥσπερ κύων ὑπὸ νομέως ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ παρ'
αὐτῷ ἀνακληθεὶς πρᾶυνθῇ;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἔοικε τούτῳ ὃ λέγεις· καίτοι
20 γ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει τοὺς ἐπικούρους ὥσπερ κύνας
ἐθέμεθα ὑπηκόους τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ποιμένων
πόλεως.

Καλῶς γάρ, ἦν δ' ἐγώ, νοεῖς ὃ βούλομαι λέγειν.
ἀλλ' * ἢ πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμεῖ;

25 Τὸ ποῖον;

E

Ὅτι τούναντίον ἡ ἀρτίως ἡμῖν φαίνεται περὶ τοῦ
θυμοειδοῦς. τότε μὲν γὰρ ἐπιθυμητικόν τι αὐτὸ φό-

2. ἐν σαυτῷ M: ἐν σαντῷ A: ἐν εἰαντῷ Π.

13. ζεῖ Z: ζητεῖ ΑΠΜ.

14. διὰ τοῦ (bis) cj. L. C.: διὰ τὸ MSS.: δι' αὐτὸ cj. Madvig.

15. καὶ νικᾷ καὶ MSS.: κἂν νικᾷται cj. Madvig.

24. ἢ cj. Ast.: εἰ MSS.

27. αὐτὸ M: αὐτῷ ΑΠ.

p. 440 μεθα εἶναι, νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν φαμέν, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὸ ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Παντάπασιν, ἔφη.

Ἄρ' οὖν ἕτερον ὃν καὶ τούτου, ἡ λογιστικοῦ τι 5 εἶδος, ὥστε μὴ τρία ἀλλὰ δύο εἶδη εἶναι ἐν ψυχῇ, λογιστικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν; ἡ καθάπερ ἐν τῇ πόλει
p. 441. ξυνεῖχεν αὐτὴν τρία ὄντα γένη, | χρηματιστικόν, ἐπικουρικόν, βουλευτικόν, οὕτω καὶ ἐν ψυχῇ τρίτον τοῦτό ἐστι τὸ θυμοειδές, ἐπίκουρον ὃν τῷ λογιστικῷ 10 φύσει, εἰ μὴ ὑπὸ κακῆς τροφῆς διαφθαρῇ;

Not two,
but three
principles
in the soul,
as in the
State.

Ἀνάγκη, ἔφη, τρίτον.

Ναί, ἦν δ' ἐγώ, ἄν γε τοῦ λογιστικοῦ ἄλλο τι φανῇ, ὥσπερ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐφάνη ἕτερον ὄν.

Ἄλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη, φανῆναι. καὶ γὰρ ἐν 15 τοῖς παιδίοις τοῦτό γ' ἂν τις ἴδοι, ὅτι θυμοῦ μὲν εὐθὺς γενόμενα μεστὰ ἐστι, λογισμοῦ δ' ἔνιοι μὲν
B ἔμοιγε δοκοῦσιν οὐδέποτε μεταλαμβάνειν, οἱ δὲ πολλοὶ ὀψέποτε.

Ναὶ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ, καλῶς γε εἶπες. ἔτι δὲ ἐν 20 τοῖς θηρίοις ἂν τις ἴδοι ὃ λέγεις, ὅτι οὕτως ἔχει. πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὃ ἄνω που ἐκεῖ εἵπομεν, τὸ τοῦ Ὁμήρου μαρτυρήσει, τὸ

Appeal to
Homer.

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·

ἐνταῦθα γὰρ δὴ σαφῶς ὥς ἕτερον ἐτέρῳ ἐπιπλήττον 25 C πεποίηκεν Ὁμηρος τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτιονός τε καὶ χείρονος τῷ ἀλογίστως θυμουμένῳ.

3. τοῦ λογιστικοῦ Σ: τὸ λογιστικόν ΑΠΜ.

5. τούτου Ξ: τοῦτο ΑΠΜ. τι ΠΜ: om. A.

9. ἐπικουρικόν Π: ἐπικουρητικόν ΑΜ.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

The conclusion that the same three principles exist both in the State and in the individual applied to each of them.

Κομιδῇ, ἔφη, ὀρθῶς λέγεις.

p. 441.

Ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μόγῃς διανενεύκαμεν,
καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει,
τὰ αὐτὰ δ' ἐν ἐνὸς ἐκάστου τῇ ψυχῇ γένη ἐνεῖναι καὶ
5 ἴσα τὸν ἀριθμόν.

Ἔστι ταῦτα.

Οὐκοῦν ἐκεῖνό γε ἤδη ἀναγκαῖον, ὥς πόλις ἦν
σοφὴ καὶ φ, οὕτω καὶ τὸν ἰδιώτην καὶ τούτῳ σοφὸν
εἶναι ;

10 Τί μὴν ;

Καὶ φ δὴ ἀνδρείος ἰδιώτης καὶ ὥς, τούτῳ καὶ πόλιν D
ἀνδρείαν καὶ οὕτως, καὶ τᾶλλα πάντα πρὸς ἀρετὴν
ὡσαύτως ἀμφοτέρω ἔχειν.

Ἀνάγκη.

15 Καὶ δίκαιον δὴ, ὦ Γλαῦκων, οἶμαι, φήσομεν ἄν-
δρα εἶναι τῷ αὐτῷ τρόπῳ φπερ καὶ πόλις ἦν δίκαια.

Καὶ τοῦτο πᾶσα ἀνάγκη.

Ἄλλ' οὐ πῇ μὴν τοῦτο ἐπιλελήσμεθα, ὅτι ἐκείνη
γε τῷ τὸ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ πράττειν τριῶν
20 ὄντων γενῶν δίκαια ἦν.

Οὐ μοι δοκοῦμεν, ἔφη, ἐπιλελῆσθαι.

Μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν, ὅτι καὶ ἡμῶν ἕκαστος,
ὅτου ἂν τὰ αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττη, οὗτος E
δίκαιός τε ἔσται καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων.

25 Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, μνημονευτέον.

Οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ
ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς προ-
μήθειαν, τῷ δὲ θυμοειδῇ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμμάχῳ
τούτου ;

4. ἐνὸς ἐκάστου M : ἐνὶ ἐκάστου AΠ. τῇ AM : om. Π. γένη Z : γένει
AMΠpr.

12. ἀνδρείαν Z : καὶ ἀνδρείαν AΠM.

P. 441. Πάνυ γε.

Ἄρ' οὖν οὐχ, ὥσπερ ἐλέγομεν, μουσικῆς καὶ γυμ-
ναστικῆς κρᾶσις ξύμφωνα αὐτὰ ποιήσει, τὸ μὲν

P. 442. ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις | τε καλοῖς καὶ
μαθήμασι, τὸ δὲ ἀνιείσα παραμυθουμένη, ἡμεροῦσα 5
ἁρμονία τε καὶ ῥυθμῷ ;

Κομδῇ γε, ἡ δ' ὅς.

Καὶ τούτῳ δὴ οὕτῳ τραφέντε καὶ ὡς ἀληθῶς τὰ
αὐτῶν μαθόντε καὶ παιδευθέντε *προστατήσετον τοῦ
ἐπιθυμητικοῦ, ὃ δὴ πλείστον τῆς ψυχῆς ἐν ἐκάστῳ 10
ἐστὶ καὶ χρημάτων φύσει ἀπληστότατον· ὃ τηρή-
σετον μὴ τῷ πῖμπλασθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα καλου-
μένων ἡδονῶν πολὺ καὶ ἰσχυρὸν γενόμενον οὐκ αὖ
B τὰ αὐτοῦ πράττει, ἀλλὰ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν
ἐπιχειρήσει ὧν οὐ προσήκον αὐτῷ γένει, καὶ ξύμ- 15
παντα τὸν βίον πάντων ἀνατρέψει.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους
τούτῳ ἂν κάλλιστα φυλαττοίτην ὑπὲρ ἀπάσης τῆς
ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ 20
δὲ προπολεμοῦν, ἐπόμενον δὲ τῷ ἄρχοντι καὶ τῇ ἀν-
δρεία ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα ;

Ἔστι ταῦτα.

Καὶ ἀνδρείον δὴ, οἶμαι, τούτῳ τῷ μέρει καλοῦμεν
C ἓνα ἕκαστον, ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώζῃ διὰ 25
τε λυπῶν καὶ ἡδονῶν τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελην
δεινόν τε καὶ μή.

Ὅρθως, γ', ἔφη.

9. προστατήσετον cj. Bekker : προστήσετον ΑΠ : προσθήσετον Μ.

11. δ Ξ : δ Π : φ Α : δ Μ.

19. φυλαττοίτην q : φυλάττοι τὴν ΑΠΜ.

26. τοῦ λόγου Ξ : τῶν λόγων ΑΠΜ.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Music and
gymnastic
will har-
monize
passion and
reason.
These two
combined
will control
desire,

and will
be the
best de-
fenders
both of
body and
soul.

The cou-
rageous.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

The wise.

Σοφὸν δέ γε ἐκείνῳ τῷ σμικρῷ μέρει, τῷ ὃ ἤρχετο p. 442.
τ' ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν, ἔχον αὖ κακείμενον
ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ τὴν τοῦ ξυμφέροντος ἐκάστω τε
καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριῶν ὄντων.

5 Πάνν μὲν οὖν.

The
temperate.

Τί δέ; σώφρονα οὐ τῇ φιλίᾳ καὶ συμφωνίᾳ τῇ
αὐτῶν τούτων, ὅταν τό τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχομένῳ D
τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν καὶ μὴ στα-
σιάζωσιν αὐτῷ;

10 Σωφροσύνη γοῦν, ἣ δ' ὅς, οὐκ ἄλλο τί ἐστίν ἡ
τοῦτο, πόλεώς τε καὶ ιδιώτου.

The just.

Ἄλλὰ μὲν δὴ δίκαιός γε, ᾧ πολλάκις λέγομεν,
τούτῳ καὶ οὕτως ἔσται.

Πολλὴ ἀνάγκη.

15 Τί οὖν; εἶπον ἐγώ· μή πη ἡμῖν ἀπαμβλύνεται
ἄλλο τι δικαιοσύνη δοκεῖν εἶναι ἢ ὅπερ ἐν τῇ πόλει
ἐφάνη;

Οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ.

Ἦδε γάρ, ἦν δ' ἐγώ, παντάπασιν ἂν βεβαιωσαί- E
20 μεθα εἴ τι ἡμῶν ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ, τὰ φορ-
τικὰ αὐτῷ προσφέροντες.

Ποῖα δὴ;

The nature
of justice
illustrated
by com-
monplace
instances.

Οἷον εἰ δέοι ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περὶ τε ἐκείνης
τῆς πόλεως καὶ τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκότος τε καὶ
25 τεθραμμένον ἀνδρός, εἰ δοκεῖ ἂν παρακαταθήκην
χρυσίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος ὁ τοιοῦτος ἀποστερη-
σαι, τίν' ἂν οἶε οἰηθῆναι τοῦτο αὐτὸν | δρᾶσαι μάλ- p. 443.
λον ἢ ὅσοι μὴ τοιοῦτοι;

Οὐδέν' ἂν, ἔφη.

30 Οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ προ-

1. δέ γε A³PM: δ' Apr.

27. τοῦτο Z: τοῦτον APM.

P. 443. δοσιῶν, ἡ ἰδίᾳ ἐταίρων ἡ δημοσίᾳ πόλεων, ἐκτὸς
ἂν οὗτος εἴη;

Republic
IV.

Ἐκτός.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ μὴν οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἄπιστος ἡ κατὰ ὅρκους
ἡ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας.

5

Πῶς γὰρ ἂν;

Μοιχεῖαι μὴν καὶ γονέων ἀμέλειαι καὶ θεῶν ἀθερα-
πευσίαι παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον ἢ τῷ τοιούτῳ προσή-
κουσιν.

Παντὶ μέντοι, ἔφη.

10

B Οὐκοῦν τούτων πάντων αἴτιον, ὅτι αὐτοῦ τῶν ἐν
αὐτῷ ἕκαστον τὰ αὐτοῦ πράττει ἀρχῆς τε πέρι καὶ
τοῦ ἄρχεσθαι;

Τοῦτο μὲν οὖν, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἔτι τι οὖν ἕτερον ζητεῖς δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύ- 15
την τὴν δύναμιν, ἡ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε παρέ-
χεται καὶ πόλεις;

Μὰ Δία, ἡ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε.

Τέλεον ἄρα ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται, ὃ
ἔφαμεν ὑποπτεῦσαι, ὥς εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως 20
C οἰκίζεῖν κατὰ θεόν τινα εἰς ἀρχὴν τε καὶ τύπον τινὰ
τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι.

We have
realized
the hope
entertained
in the first
construction
of the
State.

Παντάπασι μὲν οὖν.

Τὸ δέ γε ἦν ἄρα, ὦ Γλαύκων, δι' ὃ καὶ ὠφελεί,
εἰδωλόν τι τῆς δικαιοσύνης, τὸ τὸν μὲν σκυτοτομικὸν 25
φύσει ὀρθῶς ἔχειν σκυτοτομεῖν καὶ ἄλλο μηδὲν
πράττειν, τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι, καὶ τᾶλλα
δὴ οὕτως.

1. ἂν A²PM: ὡν A.

4. ἡ M: ἡ AP.

7. μὴν PM: μὲν A.

14. ἄλλο. Ἔτι τι Herm.: ἄλλο ἔτι τί MSS.

19. τέλεον PMcorr.: τελευταῖον AMpr.

Republic
IV.

Φαίνεται.

p. 443.

SOCRATES,
GLAUCON.
The three
principles
harmonize
in one.

Τὸ δέ γε ἀληθές, τοιοῦτο μὲν τι ἦν, ὡς ἔοικεν, ἡ
δικαιοσύνη, ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἔξω πρᾶξιν τῶν αὐτοῦ, D
ἀλλὰ περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς περὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ
5 ἑαυτοῦ, μὴ ἑάσαντα τὰλλότρια πράττειν ἕκαστον ἐν
αὐτῷ μηδὲ πολυπραγμονεῖν πρὸς ἄλληλα τὰ ἐν τῇ
ψυχῇ γένη, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὰ οἰκεία εὖ θέμενον καὶ
ἄρξαντα αὐτὸν αὐτοῦ καὶ κοσμήσαντα καὶ φίλον γε-
νόμενον ἑαυτῷ καὶ ξυναρμόσαντα τρία ὄντα, ὥσπερ
10 ὄρους τρεῖς ἁρμονίας ἀτεχνῶς, νεάτης τε καὶ ὑπάτης
καὶ μέσης, καὶ εἰ ἄλλα ἅττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα, E
πάντα ταῦτα ξυνδῆσαντα καὶ παντάπασιν ἓνα γενό-
μενον ἐκ πολλῶν, σῶφρονα καὶ ἡρμοσμένον, οὕτω
δὲ πράττειν ἤδη, εἴαν τι πράττη ἡ περὶ χρημάτων
15 κτήσιν ἡ περὶ σώματος θεραπείαν ἡ καὶ πολιτικόν
τι ἡ περὶ τὰ ἴδια ξυμβόλαια, ἐν πᾶσι τούτοις ἡγού-
μενον καὶ ὀνομάζοντα δικαίαν μὲν καὶ καλὴν πρᾶξιν
ἡ ἂν ταύτην τὴν ἔξιν σῶζῃ τε καὶ ξυναπεργάζεται,
σοφίαν δὲ τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπι-
20 στήμην, ἄδικον δὲ πρᾶξιν | ἡ ἂν αἰὲν ταύτην λύῃ, p. 444.
ἀμαθίαν δὲ τὴν ταύτῃ αὖ ἐπιστατοῦσαν δόξαν.

Παντάπασιν, ἡ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ λέ-
γεις.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τὸν μὲν δίκαιον καὶ ἄνδρα καὶ
25 πόλιν καὶ δικαιοσύνην, ὃ τυγχάνει ἐν αὐτοῖς ὄν, εἰ
φαῖμεν εὐρηκέναι, οὐκ ἂν πάνυ τι, οἶμαι, δόξαιμεν
ψεύδεσθαι.

Μὰ Δία οὐ μέντοι, ἔφη.

4. περὶ ἑαυτὸν ΠΜ : περὶ ἑαυτῶν Α. 8, 9. αὐτὸν . . . ἑαυτῷ ΠΜ : om. Α.

11. καὶ εἰ Π : εἰ καὶ Α : εἰ καὶ Μ.
β α

16. ἡ περὶ τὰ ἴδια ΠΜ : ἡ καὶ περὶ τὰ ἴδια Α.

p. 444. Φῶμεν ἄρα ;
Φῶμεν.

Republic
IV.

*Εστω δὴ, ἣν δ' ἐγώ· μετὰ γὰρ τοῦτο σκεπτέον,
οἶμαι, ἀδικίαν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Δῆλον.

5

B Οὐκοῦν στάσιν τινὰ αὖ τριῶν ὄντων τούτων δεῖ
αὐτὴν εἶναι καὶ πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριοπραγ-
μοσύνην καὶ ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς
ψυχῆς, ἢν' ἀρχὴ ἐν αὐτῇ οὐ προσῆκον, ἀλλὰ τοιού-
του ὄντος φύσει οἷου πρέπειν αὐτῷ δουλεύειν τῷ τοῦ 10
ἀρχικοῦ γένους ὄντι ; τοιαῦτ' ἅττα, οἶμαι, φήσομεν
καὶ τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τὴν τε
ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν καὶ δειλίαν καὶ ἀμαθίαν καὶ
ξυλλήβδην πᾶσαν κακίαν.

Injustice
the oppo-
site of jus-
tice.

C Ταῦτὰ μὲν οὖν ταῦτα, ἔφη.

15

Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγώ, καὶ τὸ ἄδικα πράττειν καὶ τὸ
ἀδικεῖν καὶ αὖ τὸ δίκαια ποιεῖν, ταῦτα πάντα τυγχά-
νει ὄντα κατάδηλα ἤδη σαφῶς, εἴπερ καὶ ἡ ἀδικία τε
καὶ δικαιοσύνη ;

Πῶς δὴ ;

20

*Οτι, ἣν δ' ἐγώ, τυγχάνει οὐδὲν διαφέροντα τῶν
ὑγιεινῶν τε καὶ νοσωδῶν, ὡς ἐκεῖνα ἐν σώματι, ταῦτα
ἐν ψυχῇ.

Πῇ ; ἔφη.

Τὰ μὲν που ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ, τὰ δὲ νοσώδη 25
νόσον.

Ναί.

Οὐκοῦν καὶ τὸ μὲν δίκαια πράττειν δικαιοσύνην
D ἐμποιεῖ, τὸ δ' ἄδικα ἀδικίαν ;

5. δῆλον AM : δῆλον ὅτι Π.

10. τῷ τοῦ Ξ : τοῦ δ' αὖ δουλεύειν AΠM.

15. αὐτὰ μὲν Stob.

17. τὸ δίκαια ρ : τὰ δίκαια AΠM.

Republic
IV.

Ἀνάγκη.

P. 444.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἔστι δὲ τὸ μὲν ὑγίειαν ποιεῖν τὰ ἐν τῷ σώματι
κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι
ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ νόσον παρὰ φύσιν ἄρχειν τε καὶ
5 ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου.

Ἔστι γάρ.

Analogy of
body and
mind.

Οὐκοῦν αὖ, ἔφην, τὸ δικαιοσύνην ἐμποιεῖν τὰ ἐν
τῇ ψυχῇ κατὰ φύσιν καθιστάναι κρατεῖν τε καὶ κρα-
τεῖσθαι ὑπ' ἀλλήλων, τὸ δὲ ἀδικίαν παρὰ φύσιν ἄρ-
10 χεῖν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ὑπ' ἄλλου ;

Κομιδῇ, ἔφη.

Health :
disease ::

Ἀρετὴ μὲν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὑγεία τέ τις ἂν εἴη καὶ
κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰ- Ε
σχος καὶ ἀσθένεια.

15 Ἔστιν οὕτω.

justice :
injustice.

Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς
ἀρετῆς κτῆσιν φέρει, τὰ δ' αἰσχροὶ εἰς κακίας ;

Ἀνάγκη.

The old
question,
whether
the just or
the unjust
is the
happier,
has become
ridiculous.

Τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἐστὶ σκέψα-
20 σθαι, πότερον αὖ λυσιτελεῖ δίκαιά τε πράττειν καὶ
| καλὰ ἐπιτηδεύειν καὶ εἶναι δίκαιον, ἂν τε λανθάνῃ p. 445
ἂν τε μὴ τοιοῦτος ὢν, ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἄδικον εἶναι,
ἂν περ μὴ διδῶ δίκην μηδὲ βελτίων γίγνηται κολα-
ζόμενος.

25 Ἄλλ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται
τὸ σκέμμα γίνεσθαι ἤδη, εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς
φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι οὐδὲ
μετὰ πάντων σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ παντὸς πλού-
του καὶ πάσης ἀρχῆς, τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου ὃ ζῶμεν
30 φύσεως ταραττομένης καὶ διαφθειρομένης βιωτὸν β
ἄρα ἔσται, ἂν περ τις ποιῇ ὃ ἂν βουληθῇ ἄλλο πλὴν

p. 445. τοῦτο ὁπόθεν κακίας μὲν καὶ ἀδικίας ἀπαλλαγῇσεται, δικαιοσύνην δὲ καὶ ἀρετὴν κτήσεται, ἐπειδὴ περ ἐφάνη γε ὄντα ἐκάτερα οἷα ἡμεῖς διεληλύθαμεν.

Republic
IV.

SOCRATES,
GLAUCON.

Γελοῖον γάρ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὅμως ἐπείπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν, ὅσον οἶόν τε σαφέστατα κατιδεῖν ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, οὐ χρὴ ἀποκάμνειν.

* Ἦκιστα, νῆ τὸν Δία, ἔφη, πάντων * ἀποκμητέον.

c Δεῦρο νῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα καὶ ἴδῃς ὅσα καὶ εἶδη ἔχει ἡ κακία, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, ἃ γε δὴ καὶ ἄξια θέας.

10

* Ἐπομαι, ἔφη· μόνον λέγε.

Καὶ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς μοι φαίνεται, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου, ἐν μὲν εἶναι εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἄπειρα δὲ τῆς κακίας, τέτταρα δ' ἐν αὐτοῖς ἅττα ὧν καὶ ἄξιον ἐπιμνη- 15 σθῆναι.

Πῶς λέγεις; ἔφη.

* Ὅσοι, ἦν δ' ἐγώ, πολιτειῶν τρόποι εἰσὶν εἶδη ἔχοντες, τοσοῦτοι κινδυνεύουσι καὶ ψυχῆς τρόποι εἶναι.

As many
forms of
the soul
as of the
20 State.

D Πόσοι δὴ;

Πέντε μὲν, ἦν δ' ἐγώ, πολιτειῶν, πέντε δὲ ψυχῆς.

Λέγε, ἔφη, τίνες.

Λέγω, εἶπον, ὅτι εἰς μὲν οὗτος ὃν ἡμεῖς διεληλύ- 25 θαμεν πολιτείας εἷη ἅν τρόπος, ἐπονομασθείη δ' ἅν καὶ διχῇ· ἐγγενομένου μὲν γὰρ ἀνδρὸς ἐνὸς ἐν τοῖς ἄρχουσι διαφέροντος βασιλεία ἅν κληθείη, πλειόνων δὲ ἀριστοκρατία.

7. ἀποκμητέον cj. Bekker : ἀποκνητέον MSS.

8. ὅσα καὶ εἶδη ΑΠ : ὅσα εἶδη Μ.

*Republic
IV.*

Ἀληθῆ, ἔφη.

P. 445.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν εἶδος λέγω· οὔτε
 γὰρ ἂν πλείους οὔτε εἰς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν Ε
 τῶν ἀξίων λόγου νόμων τῆς πόλεως, τροφῇ τε καὶ
 5 παιδείᾳ χρησάμενος ἢ διήλθομεν.

Οὐ γὰρ εἰκός, ἔφη.

3. ἐγγενόμενος Ξ : ἐγγενόμενοι ΑΠΜ.

Ε.

p. 449. Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τὸν τοιοῦτον, κακὰς δὲ τὰς ἄλλας καὶ ἡμαρτημένας, εἶπερ αὕτη ὀρθή, περὶ τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν, ἐν τέτταρσι πονηρίας εἶδεσιν οὔσας.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON,
POLEMARCHUS,
ADEIMANTUS.

Ποίας δὴ ταύτας; ἔφη.

Καὶ ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν, ὥς μοι ἐφαίνοντο ἕκασται ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν· ὁ δὲ Πολέμαρχος — σμικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδαιμάντου καθῆστο — ἐκτείνας τὴν χεῖρα καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὤμον, ἐκείνόν τε προσηγάγετο καὶ προτείνας ἑαυτὸν ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφώς, ὦν ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούσαμεν, τόδε δέ· Ἀφήσομεν οὖν, ἔφη, ἢ τί δράσομεν; 15

The community of women and children.

Ἦκιστά γε, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος μέγα ἤδη λέγων.

Καὶ ἐγώ, Τί μάλιστα, ἔφην, ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε; Σέ, ἢ δ' ὅς.

c Ἔτι ἐγὼ εἶπον, τί μάλιστα;

20

Ἀπορραθυμεῖν ἡμῖν δοκεῖς, ἔφη, καὶ εἶδος ὅλον

The saying
'Friends

20. ἔτι ΑΠ: ἔτι Μ: ὅτι Ξγ.

Republic
V.

SOCRATES,
ADEIMANTUS,
GLAUCON,
THRASYMA-
CHUS.

have all
things in
common
is an in-
sufficient
solution of
the prob-
lem.

οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, ἵνα μὴ διέλ- p. 449.
θῃς, καὶ λήσῃεν οἰηθῆναι εἰπὼν αὐτὸ φαύλως, ὥς ἄρα
περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων παντὶ δῆλον, ὅτι κοινὰ
τὰ φίλων ἔσται.

5 Οὐκοῦν ὀρθῶς, ἔφην, ὦ Ἀδείμαντε ;

Ναί, ἣ δ' ὅς. ἀλλὰ τὸ ὀρθῶς τοῦτο, ὥσπερ
τᾶλλα, λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας·
πολλοὶ γὰρ ἂν γένοιτο. μὴ οὖν παρῆς ὄντινα σὺ
λέγεις· ὥς ἡμεῖς πάλαι περιμένομεν οἰόμενοί σέ που D
10 μνησθήσεσθαι παιδοποιίας τε πέρι, πῶς παιδοποιή-
σονται, καὶ γενομένους πῶς θρέψουσι, καὶ ὅλην
ταύτην ἣν λέγεις κοινωνίαν γυναικῶν τε καὶ παίδων·
μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν
ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. νῦν οὖν ἐπειδὴ
15 ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας πρὶν ταῦτα ἱκανῶς
διελέσθαι, δέδοκται ἡμῖν τοῦτο, ὃ σὺ ἤκουσας, τὸ
σέ | μὴ μεθιέναι, πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ὥσπερ τᾶλλα p. 450.
διέλθῃς.

Καὶ ἐμὲ τοίνυν, ὁ Γλαῦκων ἔφη, κοινωνὸν τῆς
20 ψήφου ταύτης τίθετε.

Ἀμέλει, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, πᾶσι ταῦτα δεδογ-
μένα ἡμῖν νόμιζε, ὦ Σώκρατες.

Οἶον, ἦν δ' ἐγώ, εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοί μου !
ὅσον λόγον πάλιν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, κινεῖτε περὶ τῆς
25 πολιτείας ! ἦν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον,
ἀγαπῶν εἴ τις ἐάσοι ταῦτα ἀποδεξάμενος ὥς τότε
ἐρρήθη. ἅ νῦν ὑμεῖς παρακαλοῦντες οὐκ ἴστε ὅσον B
ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε· ὃν ὁρῶν ἐγὼ παρήκα τότε,
μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον.

The
feigned
surprise of
Socrates.

17. πάντα ὥσπερ AM : ὥσπερ πάντα Π.

21. ταῦτα ΠΜ : ταυτὰ Α.

p. 450. Τί δέ; ἡ δ' ὅς ὁ Θρασύμαχος· χρυσοχοήσοντας οἶε τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφίχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους;

Republic
V.

SOCRATES,
THRASYMA-
CHUS,
GLAUCON.

Ναί, εἶπον, μετρίων γε.

Μέτρον δέ γ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαῦκων, τοι- 5
ούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν ἔχουσιν. ἀλλὰ
τὸ μὲν ἡμέτερον ἔα· σὺ δὲ περὶ ὧν ἐρωτῶμεν μηδα-
C μῶς ἀποκάμης ἢ σοι δοκεῖ διεξιῶν, τίς ἡ κοινωνία
τοῖς φύλαξιν ἡμῖν παίδων τε πέρι καὶ γυναικῶν
ἔσται καὶ τροφῆς νέων ἔτι ὄντων τῆς ἐν τῷ μεταξὺ 10
χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας, ἣ δὴ
ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι. πειρῶ *δὴ εἰπεῖν τίνα
τρόπον δεῖ γίγνεσθαι αὐτήν.

The good
humour of
Thrasymachus.

Οὐ ράδιον, ὦ εὐδαιμον, ἦν δ' ἐγώ, διελθεῖν· πολ-
λὰς γὰρ ἀπιστίας ἔχει ἔτι μᾶλλον τῶν ἐμπροσθεν 15
ὧν διήλθομεν. καὶ γὰρ ὡς δυνατὰ λέγεται, ἀπιστοῖτ'
ἂν, καὶ εἰ ὅ τι μάλιστα γένοιτο, ὡς ἄριστ' ἂν εἴη
D ταῦτα, καὶ ταύτῃ ἀπιστήσεται. διὸ δὴ καὶ ὄκνος
τις αὐτῶν ἄπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος, ὦ
φίλε ἐταῖρε.

20

Μηδέν, ἡ δ' ὅς, ὄκνει· οὔτε γὰρ ἀγνώμονες οὔτε
ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι.

Καὶ ἐγὼ εἶπον ὦ ἄριστε, ἡ που βουλόμενός με
παραθαρρύνειν λέγεις;

Ἐγώ, ἔφη.

25

Πᾶν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦναντίον ποιεῖς. πιστεύ-
αντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἃ λέγω, καλῶς εἶχεν
E ἡ παραμυθία· ἐν γὰρ φρονίμοις τε καὶ φίλοις περὶ

A friendly
audience
is more
dangerous
than a hos-
tile one.

5. μέτρον ΠΜ: μέτριον Α.

8. ἡ ΑΠ: , εἰ Μ.

12. πειρῶ δὴ cj. Baiter: πειρῶ ἂν Α: πειρῶ οὖν ΠΜ.

19. δοκῇ Α corr. Μ: δοκεῖ ΑΠ.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων τᾷ ἀληθείᾳ εἰδότες λέγειν p. 450.
ἀσφαλὲς καὶ θαρραλέον, ἀπιστοῦντα δὲ καὶ ζητοῦντα
ἅμα τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ, φοβερόν
τε καὶ σφαλερόν, οὗ τι γέλωτα | ὀφλεῖν — παιδικὸν p. 451.
5 γὰρ τοῦτό γε —, ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ
μόνον αὐτὸς ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνεπισπασά-
μενος κείσομαι περὶ ἃ ἤκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. προσ-
κυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὃ Γλαῦκων, χάριν· οὐ μέλλω
λέγειν· ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως
10 τινὸς φονέα γενέσθαι ἢ ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ ἀγα-
θῶν δικαίων νομίμων πέρι. τοῦτο οὖν τὸ κινδύ-
νευμα κινδυνεύειν ἐν ἐχθροῖς κρεῖττον ἢ φίλοις, ὥστε
εὖ με παραμυθεῖ.

B

Καὶ ὁ Γλαῦκων γελάσας Ἀλλ', ὃ Σώκρατες, ἔφη,
15 εἴαν τι πάθωμεν πλημμελὲς ὑπὸ τοῦ λόγου, ἀφίεμέν-
σε ὥσπερ φόνου καὶ καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ ἀπατεῶνα
ἡμῶν. ἀλλὰ θαρρήσας λέγε.

Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, καθαρὸς γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφε-
θεῖς, ὡς ὁ νόμος λέγει· εἰκὸς δέ γε, εἴπερ ἐκεῖ, κάν-
20 θάδε.

Λέγε τοίνυν, ἔφη, τούτου γ' ἕνεκα.

Λέγειν δὴ, ἔφην ἐγώ, χρὴ ἀνάπαλιν αὖ νῦν, ἃ
τότε ἴσως ἔδει ἐφεξῆς λέγειν· τάχα δὲ οὕτως ἂν ὁρ- c
θῶς ἔχοι, μετὰ ἀνδρείῳ δράμα παντελῶς διαπερανθέν
25 τὸ γυναικεῖον αὖ περαίνειν, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺ
οὕτω προκαλεῖ.

Men and
women
have similar
natures

Ἀνθρώποις γὰρ φύσι καὶ παιδευθεῖσιν ὥς ἡμεῖς
διήλθομεν, κατ' ἐμὴν δόξαν οὐκ ἔστ' ἄλλη ὀρθή

9. ἁμάρτημα MSS.: ἁμάρτημα εἶναι cj. Madvig.

11. δικαίων suspectum fuit Schneidero. καὶ νομίμων J.

13. εὖ APM: οὐκ εὖ q: οὔ cj. Herm.

22. δὴ PM: δὲ A. ἃ τότε x: ἃ πρὶν APM.

p. 451. παίδων τε καὶ γυναικῶν κτήσις τε καὶ χρεία ἢ κατ’
ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν, ἥνπερ τὸ πρῶτον ὠρμή-
σαμεν· ἐπεχειρήσαμεν δέ που ὡς ἀγέλης φύλακας
τοὺς ἄνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ.

Ναί.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

and duties
and should
therefore
have a
similar
education.

· D Ἀκολουθῶμεν τοίνυν καὶ τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν
παραπλησίαν ἀποδιδόντες, καὶ σκοπῶμεν, εἰ ἡμῖν
πρέπει ἢ οὐ.

Πῶς; ἔφη.

· Ωδε. τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα 10
ξυμφυλάττειν οἰόμεθα δεῖν ἅπερ ἂν οἱ ἄρρενες φυ-
λάττωσι καὶ ξυνθηρεύειν καὶ τᾶλλα κοινῇ πράτ-
τειν, ἢ τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους
διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν, τοὺς
δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ 15
ποίμνια;

No dis-
tinction
amongst
the animals
such as is
made be-
tween men
and women.

E Κοινῇ, ἔφη, πάντα· πλὴν ὡς ἀσθενεστέrais χρώ-
μεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις.

Οἷόν τ’ οὖν, ἔφην ἐγώ, ἐπὶ τὰ αὐτὰ χρῆσθαί τινα
ζῶν, ἂν μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν τε καὶ παιδείαν ἀπο- 20
διδῶς;

Οὐχ οἷόν τε.

Εἰ ἄρα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ ταῦτα χρησόμεθα καὶ τοῖς
ἀνδράσι, ταῦτα καὶ διδακτέον αὐτάς.

p. 452. | Ναί.

Μουσικὴ μὲν ἐκείνοις τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη.

Ναί.

Καὶ ταῖς γυναιξὶν ἄρα τούτῳ τὸ τέχνα καὶ τὰ
περὶ τὸν πόλεμον ἀποδοτέον καὶ χρηστέον κατὰ
ταῦτά.

25

Women
must be
taught
music,
30
gymnastic,

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.
and military
exercises
equally
with men.

p. 452.

Εἰκὸς ἐξ ὧν λέγεις, ἔφη.

*Ἴσως δὴ, εἶπον, παρὰ τὸ ἔθος γελοῖα ἂν φαίνοιτο
πολλὰ περὶ τὰ νῦν λεγόμενα, εἰ πράζεται ἢ λέγεται.

Καὶ μάλα, ἔφη.

5 Τί, ἦν δ' ἐγώ, γελοιότατον αὐτῶν ὀράς; ἡ δὴλα
δὴ ὅτι γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς παλαιστροῖς
γυμναζόμενας μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οὐ μόνον τὰς νέας, B
ἀλλὰ καὶ ἡδὴ τὰς πρεσβυτέρας, ὥσπερ τοὺς γέρον-
τας ἐν τοῖς γυμνασίοις, ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν
10 ὄψιν ὁμῶς φιλογυμναστῶσιν;

Νῆ τὸν Δία, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν, ὥς γε ἐν τῷ
παρεστῶτι, φανείη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπεὶ περ ὠρμήσαμεν λέγειν,
οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα, ὅσα καὶ
15 οἷα ἂν εἴποιεν εἰς τὴν τοιαύτην μεταβολὴν γενο-
μένην καὶ περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικὴν καὶ C
οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὄπλων σχέσιν καὶ ἵππων
ὀχήσεις.

*Ορθῶς, ἔφη, λέγεις.

Conven-
tion should
not be per-
mitted to
stand in
the way of
a higher
good.

20 'Αλλ' ἐπεὶ περ λέγειν ἡρξάμεθα, πορευτέον πρὸς
τὸ τραχὺ τοῦ νόμου, δεηθεῖσί τε τούτων μὴ τὰ αὐ-
τῶν πράττειν ἀλλὰ σπουδάζειν, καὶ ὑπομνήσασιν
ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ τοῖς Ἑλλήσιν ἐδόκει
αἰσχροὶ εἶναι καὶ γελοῖα ἅπερ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν
25 βαρβάρων, γυμνοὺς ἀνδρας ὀράσθαι, καὶ ὅτε ἤρχοντο
τῶν γυμνασίων πρῶτοι μὲν Κρήτες, ἔπειτα Λακεδαι- D
μόνιοι, ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμω-
δεῖν. ἡ οὐκ οἶει; ☉

*Εγωγε.

30 'Αλλ' ἐπειδὴ, οἶμαι, χρωμένοις ἄμεινον τὸ ἀποδύ-
εσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη, καὶ

P. 452. τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γελοῖον ἐξερρῦν ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μνησθέντος ἀρίστου· καὶ τοῦτο ἐνεδείξατο, ὅτι μάταιος ὃς γελοῖον ἄλλο τι ἡγείται ἢ τὸ κακόν, καὶ ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν πρὸς ἄλλην
 E τινὰ ὄψιν ἀποβλέπων ὡς γελοίου ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ, καὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ.

Republic
V.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Ἄρ' οὖν οὐ πρῶτον μὲν τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον, εἰ δυνατὰ ἢ οὐ, καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν 10 εἴτε τις φιλοπαίσμων εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει ἀμ-

But is this
 community
 or equality
 possible?

P. 453. φισβητῆσαι, πότερον δυνατὴ φύσις ἢ ἀνθρωπίνη | ἢ θήλεια τῇ τοῦ ἄρρενος γένους κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα ἢ οὐδ' εἰς ἓν, ἢ εἰς τὰ μὲν οἶα τε, εἰς δὲ τὰ οὐ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ περὶ τὸν πόλεμον ποτέρων ἐστίν; 15 ἄρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστά τις ἀρχόμενος, ὡς τὸ εἰκός, καὶ κάλλιστα τελευτήσειεν;

Πολύ γε, ἔφη.

Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἡμεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν, ἵνα μὴ ἔρημα τὰ 20 τοῦ ἐτέρου λόγου πολιορκῆται;

B Οὐδέν, ἔφη, κωλύει.

Λέγωμεν δὴ ὑπὲρ αὐτῶν ὅτι ὦ Σώκρατες τε καὶ Γλαύκων, οὐδὲν δεῖ ὑμῖν ἄλλους ἀμφισβητεῖν· αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἦν ᾠκίζετε πόλιν, 25 ὡμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἓνα ἐν τὸ αὐτοῦ πράττειν.

Objection :
 We were
 saying that
 everyone
 should do
 his own
 work :
 Have not
 women and
 men severally a work
 of their
 own?

Ὡμολογήσαμεν, οἶμαι· πῶς γὰρ οὐ;

* Ἔστιν οὖν ὅπως οὐ πάμπολυ διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν φύσιν;

30

6. πρὸς MSS. : del. W. H. Thompson : εἰς Stob.

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.

Πῶς δ' οὐ διαφέρει ;

p. 453.

Οὐκοῦν ἄλλο καὶ ἔργον ἐκατέρω προσήκει προσ-
τάττειν τὸ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ;

C

Τί μήν ;

5 Πῶς οὖν οὐχ ἁμαρτάνετε νῦν καὶ τάναντία ὑμῖν
αὐτοῖς λέγετε φάσκοντες αὖ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς
γυναῖκας δεῖν τὰ αὐτὰ πράττειν, πλείστον κεχωρισ-
μένην φύσιν ἔχοντας ; ἔξεις τι, ὦ θαυμάσιε, πρὸς
ταῦτ' ἀπολογεῖσθαι ;

10 Ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλὰ σοῦ
δεήσομαί τε καὶ δέομαι καὶ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν λόγον,
ὅστις ποτ' ἐστίν, ἐρμηνεύσαι.

Ταῦτ' ἐστίν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαῦκων, καὶ ἄλλα
πολλὰ τοιαῦτα, ἃ ἐγὼ πάλαι προορῶν ἐφοβούμην D
15 τε καὶ ὤκνουν ἅπτεσθαι τοῦ νόμου τοῦ περὶ τὴν τῶν
γυναικῶν καὶ παιδῶν κτῆσιν καὶ τροφήν.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔρικεν.

Οὐ γάρ, εἶπον. ἀλλὰ δὴ ὧδ' ἔχει· ἂν τέ τις εἰς
κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον
20 πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον.

Πάνυ μὲν οὖν.

Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σώζεσθαι
ἐκ τοῦ λόγου, ἥτοι δελφῖνά τινα ἐλπίζοντας ἡμᾶς
ὑπολαβεῖν ἂν ἥ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν.

25 Ὡς οἶκεν, ἔφη.

E

Answer
to the
objection :

Φέρε δὴ, ἦν δ' ἐγώ, ἐάν πη εὕρωμεν τὴν ἐξοδον.
ὡμολογοῦμεν γὰρ δὴ ἄλλην φύσιν ἄλλο δεῖν ἐπιτη-
δεύειν, γυναικὸς δὲ καὶ ἀνδρὸς ἄλλην εἶναι· τὰς δὲ
ἄλλας φύσεις τὰ αὐτά φαμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεύσαι.
30 ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε ;

27. ὡμολογοῦμεν M : ὁμολογοῦμεν AΠ.

p. 453. Κομιδῇ γε.

p. 454. Ἡ γενναία, ἣν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, | ἡ δύναμις
τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης.

Τί δῃ;

Ὅτι, εἶπον, δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες 5
πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἷεσθαι οὐκ ἐρίζειν ἀλλὰ δια-
λέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι
τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα
διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ δια-
λέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι.

10

Ἔστι γὰρ δῃ, ἔφη, περὶ πολλοὺς τοῦτο τὸ πάθος·
ἀλλὰ μὲν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει ἐν τῷ παρ-
όντι;

B Παντάπασι μὲν οὖν, ἣν δ' ἐγώ· κινδυνεύομεν γοῦν
ἄκοντες ἀντιλογίας ἅπτεσθαι.

15

Πῶς;

Τὸ μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ
ἐπιτηδευμάτων τυγχάνειν πάννυ ἀνδρείως τε καὶ ἐρισ-
τικῶς κατὰ τὸ ὄνομα διώκομεν, ἐπεσκεψάμεθα δὲ
οὐδ' ὀπιοῦν τί εἶδος τὸ τῆς ἐτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς 20
φύσεως καὶ πρὸς τί τείνον ὠριζόμεθα τότε, ὅτε τὰ
ἐπιτηδεύματα ἄλλη φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ τὰ αὐτὰ
ἀπεδίδομεν.

When we
assigned
to different
natures
different
pursuits,
we meant
only those
differences
of nature
which af-
fected the
pursuits.

Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη, ἐπεσκεψάμεθα.

C Τοιγάρτοι, εἶπον, ἔξεστιν ἡμῖν, ὥς εἰκεν, ἀνε- 25
ρωτᾶν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰ ἡ αὐτὴ φύσις φαλακρῶν καὶ
κομητῶν καὶ οὐχ ἡ ἐναντία, καὶ ἐπειδὴν ὁμολογῶμεν
ἐναντίαν εἶναι, ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι, μὴ εἶναι
κομήτας, ἐὰν δ' αὖ κομηται, μὴ τοὺς ἐτέρους.

Γελοῖον μέντ' ἂν εἶη, ἔφη.

30

17. μὴ τὴν αὐτὴν ᾤ : τὴν αὐτὴν ΑΠΜ : τὴν ἄλλην cj. Baizer.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

The seem-
ing incon-
sistency
arises out
of a verbal
opposition.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἄρα κατ' ἄλλο τι, εἶπον ἐγώ, γελοῖον, ἢ ὅτι τότε p. 454.

οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύσιν ἐτιθέ-
μεθα, ἀλλ' ἐκείνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ

ὁμοιώσεως μόνον ἐφυλάττομεν τὸ πρὸς αὐτὰ τεῖνον D

5 τὰ ἐπιτηδεύματα; οἷον ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὸν
τὴν ψυχὴν ὄντα τὴν αὐτὴν φύσιν ἔχειν ἐλέγομεν· ἢ
οὐκ οἶει; Θ

Ἐγωγε.

Ἱατρικὸν δὲ καὶ τεκτονικὸν ἄλλην;

10 Πάντως· πού.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ τῶν
γυναικῶν γένος, εἰ μὲν πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο
ἐπιτήδευμα διαφέρουν φαίνηται, τοῦτο δὴ φήσομεν
ἐκατέρωθ' εἶναι ἀποδιδόναι· εἰ δ' αὐτῷ τούτῳ φαίνη-

15 ται διαφέρειν, τῷ τὸ μὲν θῆλυ τίκτειν, τὸ δὲ ἄρρεν
ὀχεύειν, οὐδέν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀποδεδεῖχθαι E
ὥς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν διαφέρει γυνὴ ἀνδρός, ἀλλ'
ἔτι οἰησόμεθα εἶναι τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύ-
λακας ἡμῖν καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν.

20 Καὶ ὀρθῶς, ἔφη.

Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο κελεύομεν τὸν τὰ ἐναντία
λέγοντα τοῦτο αὐτὸ | διδάσκειν ἡμᾶς, πρὸς τίνα p. 455.
τέχνην ἢ τί ἐπιτήδευμα τῶν περὶ πόλεως κατα-
σκευὴν οὐχ ἢ αὐτὴ ἀλλὰ ἐτέρα φύσις γυναικός τε

25 καὶ ἀνδρός;

Δίκαιον γοῦν.

Τάχα τοίνυν ἄν, ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες,
εἴποι ἂν καὶ ἄλλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ παραχρῆμα

4. τὸ Xq: τὰ AΠM. τεῖνον τὰ q: τείνοντα AΠM: τεῖνον X.

5. καὶ ἱατρικὸν q: καὶ ἱατρικὴν A²ΠM (punctis notatum in M): καὶ ἱατρικῶν Apr.: om. Xr.

6. ὄντα AΠM: ἔχοντα Θ.

How in
their rela-
tion to the
state do
women
differ from
men?

p. 455. ἰκανῶς εἰπεῖν οὐ ράδιον, ἐπισκεψαμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν. Republic
V.

Εἵποι γὰρ ἄν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Βούλει οὖν δεώμεθα τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος
B ἀκολουθῆσαι ἡμῖν, εἰάν πως ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδειξώμεθα
ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἐπιτήδευμα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοί-
κησιν πόλεως;

Πάννυ γε.

Ἴθι δὴ, φήσομεν πρὸς αὐτόν, ἀποκρίνου· ἄρα
οὕτως ἔλεγες τὸν μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ 10
ἀφυῆ, ἐν ᾧ ὁ μὲν ραδίως τι μανθάνει, ὁ δὲ χαλεπῶς;
καὶ ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικὸς
εἶη οὐ ἔμαθεν, ὁ δὲ πολλῆς μαθήσεως τυχὼν καὶ
μελέτης μὴδ' ἂν ἔμαθε σώζοιτο; καὶ τῷ μὲν τὰ τοῦ
C σώματος ἰκανῶς ὑπηρετοῖ τῇ διανοίᾳ, τῷ δὲ ἐναν- 15
τιοῖτο; ἂρ' ἄλλ' ἄττα ἐστὶν ἢ ταῦτα, οἷς τὸν εὐφυῆ
πρὸς ἕκαστα καὶ τὸν μὴ ὠρίζου;

The same
natural
gifts are
found in
both sexes,
although
they are
possessed
in a higher
degree by
men than
by women.

Οὐδεὶς, ἢ δ' ὅς, ἄλλα φήσει.

Οἷσθά τι οὖν ὑπὸ ἀνθρώπων μελετώμενον, ἐν ᾧ
οὐ πάντα ταῦτα τὸ τῶν ἀνδρῶν γένος διαφερόντως 20
ἔχει ἢ τὸ τῶν γυναικῶν; ἢ μακρολογῶμεν τήν τε
ὕφαντικὴν λέγοντες καὶ τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ
D ἐψημάτων θεραπείαν, ἐν οἷς δὴ τι δοκεῖ τὸ γυναικεῖον
γένος εἶναι, οὐ καὶ καταγελαστότατόν ἐστι πάντων
ἠττώμενον; 25

Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὅτι πολὺν κρατεῖται ἐν ἅπασιν
ὥς ἔπος εἰπεῖν τὸ γένος τοῦ γένους. γυναῖκες μέντοι
πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰ· τὸ δὲ
ὅλον ἔχει ὥς σὺ λέγεις.

Οὐδὲν ἄρα ἐστίν, ὦ φίλε, ἐπιτήδευμα τῶν πόλιν 30

10. τὸν μὲν ΠΜ; τὸ μὲν Α.

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.

διοικούντων γυναικὸς διότι. γυνή, οὐδ' ἀνδρὸς διότι p. 455-
ἀνὴρ, ἀλλ' ὁμοίως διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν
τοῖν ζώοιν, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυνή ἐπιτηδευ-
μάτων κατὰ φύσιν, πάντων δὲ ἀνὴρ, ἐπὶ πᾶσι δὲ Ε
5 ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός.

Πάνν γε.

Ἡ οὖν ἀνδράσι πάντα προστάζομεν, γυναικὶ δὲ
οὐδέν;

Καὶ πῶς;

10 Ἀλλ' ἔστι γάρ, οἶμαι, ὥς φήσομεν, καὶ γυνή
ιατρική, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσική, ἢ δ' ἄμουσος φύσει.

Τί μὴν;

Γυμναστική δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ πολεμική, | ἢ δὲ p. 456.
ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστική;

15 Οἶμαι ἔγωγε.

Τί δέ; φιλόσοφός τε καὶ μισόσοφος; καὶ θυμοει-
δής, ἢ δ' ἄθυμος;

Ἔστι καὶ ταῦτα.

Ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἢ δ' οὐ. ἢ οὐ
20 τοιαύτην καὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν φυλακικῶν φύσιν
ἐξελεξάμεθα;

Τοιαύτην μὲν οὖν.

Καὶ γυναικὸς ἄρα καὶ ἀνδρὸς ἡ αὐτὴ φύσις εἰς
φυλακὴν πόλεως, πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυρο-
25 τέρα ἐστίν.

Φαίνεται.

Καὶ γυναῖκες ἄρα αἱ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀν- B
δράσι ἐκλεκταὶ ξυνοικεῖν τε καὶ ξυμφυλάττειν,
ἐπεὶ περ εἰσὶν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς αὐτοῖς τὴν φύσιν.

30 Πάνν γε.

13. καὶ γυμναστική, ἢ δ' ἄρα οὐ Ξ.

p. 456. Τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσιν ;

Republic
V.

Τὰ αὐτά.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἦκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικὴν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι.

Παντάπασι μὲν οὖν.

C Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν, ἐπεὶ περ κατὰ φύσιν ἐτίθεμεν τὸν νόμον· ἀλλὰ τὰ νῦν παρὰ ταῦτα γιγνόμενα παρὰ φύσιν μᾶλλον, ὥς ἔοικε, γίγνεται.

We admit such institutions to be possible. Are they also for the best?

Ἐοικεν.

Οὐκοῦν ἡ ἐπίσκεψις ἡμῖν ἦν εἰ δυνατά τε καὶ βέλτιστα λέγοιμεν ;

15

Ἦν γάρ.

Καὶ ὅτι μὲν δὴ δυνατά, διωμολόγηται ;

Ναί.

Ὅτι δὲ δὴ βέλτιστα, τὸ μετὰ τοῦτο δεῖ διομολογηθῆναι ;

20

Δῆλον.

Οὐκοῦν πρὸς γε τὸ φυλακικὴν γυναῖκα γενέσθαι, οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἄνδρας ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναῖκας, ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα ;

There are different degrees of goodness both in women and in men.

25

Οὐκ ἄλλη.

Πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι ;

Τίνος δὴ ;

Τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σεαυτῷ τὸν μὲν ἀμείνω ἄνδρα, τὸν δὲ χεῖρω ἢ πάντας ὁμοίους ἡγεῖ ;

30

14. δυνατά τε α : δυνατά γε ΑΠΜ.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐδαμῶς.

P. 456.

Ἐν οὖν τῇ πόλει ἣν ὀκίζομεν, πότερον οἶει ἡμῖν
ἀμείνους ἀνδρας ἐξεργάσθαι τοὺς φύλακας, τυχόντας
ἥς διήλθομεν παιδείας, ἢ τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυ-
5 τικῇ παιδευθέντας ;

Γελοῖον, ἔφη, ἐρωτᾷς.

Μανθάνω, ἔφην· τί δαί ; τῶν ἄλλων πολιτῶν
οὐχ οὗτοι ἄριστοι ;

E

Πολύ γε.

Our women
by the prac-
tice of
music and
gymnastic
will be
made the
best of
women.

10 Τί δαί ; αἱ γυναῖκες τῶν γυναικῶν οὐχ αὗται
ἔσονται βέλτισται ;

Καὶ τοῦτο, ἔφη, πολύ.

Ἔστι δέ τι πόλει ἁμείνον ἢ γυναικάς τε καὶ ἄν-
δρας ὡς ἀρίστους ἐγγίγνεσθαι ;

15 Οὐκ ἔστιν.

Τοῦτο δὲ μουσική τε καὶ γυμναστική παραγιγνό-
μεναι, ὡς ἡμεῖς | διήλθομεν, ἀπεργάσσονται ;

P. 457.

Πῶς δ' οὐ ;

Οὐ μόνον ἄρα δυνατόν ἀλλὰ καὶ ἄριστον πόλει
20 νόμιμον ἐτίθεμεν.

Οὕτως.

Ἀποδυντέον δὴ ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν, ἐπεί-
περ ἀρετὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται, καὶ κοινωνη-
τέον πολέμου τε καὶ τῆς ἄλλης φυλακῆς τῆς περὶ
25 τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον· τούτων δ' αὐτῶν
τὰ ἐλαφρότερα ταῖς γυναιξίν ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον
διὰ τὴν τοῦ γένους ἀσθένειαν. ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ B
γυμναῖς γυναιξί, τοῦ βελτίστου ἔνεκα γυμναζομέναις,
ἀτελῇ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν,
30 οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ οὐδ' ὅ τι πράτ-

Lighter
duties are
to be as-
signed
to them ;
because
they are
weaker.

7, 10. δαί A : δέ ΠΜ.

28. γυναιξί ΑΠ : ταῖς γυναιξί M Euseb. Theod.

p. 457. *τει· κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέ-
ξεται, ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερὸν
αἰσχρόν.*

*Republic
V.*

*SOCRATES,
GLAUCON.
The noble
saying.*

Παντάπασι μὲν οὖν.

*Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐν ὥσπερ κῦμα φῶμεν διαφεύ- 5
γειν τοῦ γυναικείου πέρι νόμου λέγοντες, ὥστε μὴ
C παντάπασι κατακλυσθῆναι τιθέντας ὥς δεῖ κοινῇ
πάντα ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας ἡμῖν καὶ τὰς
φυλακίδας, ἀλλὰ πῃ τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ὁμολο-
γεῖσθαι ὥς δυνατά τε καὶ ὠφέλιμα λέγει ; 10*

Καὶ μάλα, ἔφη, οὐ σμικρὸν κῦμα διαφεύγεις.

*Φήσεις γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐ μέγα αὐτὸ εἶναι, ὅταν τὸ
μετὰ τοῦτο ἴδῃς.*

*The second
and greater
wave.*

Λέγε δῆ, ἴδω, ἔφη.

*Τούτῳ, ἦν δ' ἐγώ, ἔπεται νόμος καὶ τοῖς ἔμπρο- 15
σθεν τοῖς ἄλλοις, ὥς ἐγῶμαι, ὅδε.*

Τίς ;

*Τὰς γυναῖκας ταύτας τῶν ἀνδρῶν τούτων πάν-
D των πάσας εἶναι κοινάς, ἰδίᾳ δὲ μηδενὶ μηδεμίαν
συννοικεῖν· καὶ τοὺς παῖδας αὖ κοινούς, καὶ μήτε 20
γονεὰ ἐκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα
γονεά.*

*Πολύ, ἔφη, τοῦτο ἐκείνου μεῖζον πρὸς ἀπιστίαν
καὶ τοῦ δυνατοῦ πέρι καὶ τοῦ ὠφελίμου.*

*Οὐκ οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, περὶ γε τοῦ ὠφελίμου ἀμ- 25
φισβητεῖσθαι ἄν, ὥς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν
τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας, εἴπερ οἶόν
τε· ἀλλ' οἶμαι περὶ τοῦ εἰ δυνατὸν ἢ μὴ πλείστην
[ἄν] ἀμφισβήτησιν γενέσθαι.*

9. ὁμολογεῖσθαι AM : ὠμολογήσθαι A²Π.

28. πλείστην ἂν *vg* corr. : πλείστην AΠΜ,

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Περὶ ἀμφοτέρων, ἦ δ' ὅς, εὖ μάλ' ἂν ἀμφισβητη- p. 457.
θείη. E

Λέγεις, ἦν δ' ἐγώ, λόγων σύστασιν· ἐγὼ δ' ᾤμην
ἔκ γε τοῦ ἐτέρου ἀποδράσασθαι, εἴ σοι δόξειεν ὠφέ-
5 λιμον εἶναι, λοιπὸν δὲ δὴ μοι ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυ-
νατοῦ καὶ μή.

Ἄλλ' οὐκ ἔλαθες, ἦ δ' ὅς, ἀποδιδράσκων, ἀλλ'
ἀμφοτέρων πέρι δίδου λόγον.

The utility
and possi-
bility of a
community
of wives and
children.

Ὑφεκτέον, ἦν δ' ἐγώ, δίκην. τοσόνδε μέντοι
10 χάρισαί μοι· ἕασόν με | ἐορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἄργοι p. 458.

τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἐστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν
μόνοι πορεύωνται. καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, πρὶν
ἐξευρεῖν τίνα τρόπον ἔσται τι ὧν ἐπιθυμοῦσι, τοῦτο
παρέντες, ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ
15 δυνατοῦ καὶ μή, θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλον-
ται, ἥδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι καὶ χαίρουσι διεξιόντες
οἷα δράσουσι γενομένου, ἄργον καὶ ἄλλως ψυχὴν ἔτι
ἄργοιτέραν ποιοῦντες. ἥδη οὖν καὶ αὐτὸς μαλθα- B
κίζομαι, καὶ ἐκεῖνα μὲν ἐπιθυμῶ ἀναβαλέσθαι
20 καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι, ἢ δυνατά, νῦν δὲ ὡς
δυνατῶν ὄντων θεὸς σκέψομαι, ἂν μοι παρίης,
πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα, καὶ
ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ
πόλει καὶ τοῖς φύλαξι. ταῦτα πειράσομαί σοι πρό-
25 τερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκεῖνα, εἴπερ
παρίης.

The utility
to be con-
sidered
first, the
possibility
afterwards.

Ἄλλὰ παρίημι, ἔφη, καὶ σκόπει.

Οἶμαι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἴπερ ἔσονται οἱ ἄρχοντες
ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος, οἳ τε τούτοις ἐπικούροι C
30 κατὰ ταῦτά, τοὺς μὲν ἐθελήσειν ποιεῖν τὰ ἐπιταττό-
μενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξειν, τὰ μὲν αὐτοὺς πειθομένους

p. 458. τοῖς νόμοις, τὰ δὲ καὶ μιμουμένους ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν.

Εἰκός, ἔφη.

Σὺ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ νομοθέτης αὐτοῖς, ὥσπερ τοὺς ἄνδρας ἐξέλεξας, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις καθ' ὅσον οἶόν τε ὁμοφυεῖς· οἱ δέ, ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινὰ ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδενὸς οὐδὲν τοιοῦτο κεκτημένου, ὁμοῦ δὲ ἔσονται, ὁμοῦ δὲ ἀναμεμιγμένων καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ τροφῇ ὑπ' ἀνάγκης, οἶμαι, τῆς ἐμφύτου ἄξον- 10 ται πρὸς τὴν ἀλλήλων μῖξιν. ἡ οὐκ ἀναγκαῖά σοι δοκῶ λέγειν;

Οὐ γεωμετρικαῖς γε, ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις, αἱ κινδυνεύουσιν ἐκείνων δριμύτεραι εἶναι πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεών. 15

Καὶ μάλα, εἶπον. ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαῦ- 16 κων, ἀτάκτως μὲν μίγνυσθαι ἀλλήλοις ἢ ἄλλο ὅτιοῦν ποιεῖν οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει οὔτ' ἐάσουσιν οἱ ἄρχοντες.

Οὐ γὰρ δίκαιον, ἔφη. 20

Δῆλον δὲ ὅτι γάμους τὸ μετὰ τοῦτο ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δύναμιν ὃ τι μάλιστα· εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι.

Παντάπασι μὲν οὖν.

p. 459. | Πῶς οὖν δὴ ὠφελιμώτατοι ἔσονται; τότε μοι 15 λέγε, ὦ Γλαῦκων· ὁρῶ γάρ σου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κύνας θηρευτικούς καὶ τῶν γενναίων ὀρνίθων μάλα συχνούς· ἄρ' οὖν, ὦ πρὸς Διός, προσέσχηκός τι τοῖς τούτων γάμοις τε καὶ παιδοποιαῖς;

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

The legis-
lator will
select
guardians
male and
female, who
will meet at
common
meals and
exercises,
and will be
drawn to
one another
by an
irresistible
necessity.

17. μίγνυσθαι ΠMmg.: γυμνοῦσθαι AM.

29. παιδοποιαῖς A: παιδοπο(ι)αῖ Π: παιδοποιία M.

The
breeding
of human
beings, as
of animals,
to be from
the best
and from
those who
are of a
ripe age.

Republic.
V.

p. 459-

SOCRATES,
GLAUCON.

Τὸ ποῖον, ἔφη.

Πρῶτον μὲν αὐτῶν τούτων, καίπερ ὄντων γεν-
ναίων, ἄρ' οὐκ εἰσὶ τινες καὶ γίνονται ἄριστοι;

Εἰσίν.

5 Πότερον οὖν ἐξ ἀπάντων ὁμοίως γεννᾶς, ἢ προ-
θυμεῖ ὃ τι μάλιστα ἐκ τῶν ἀρίστων;

Ἐκ τῶν ἀρίστων.

Τί δ' ; ἐκ τῶν νεωτάτων ἢ ἐκ τῶν γεραιτάτων ἢ B
ἐξ ἀκμαζόντων ὃ τι μάλιστα;

10 Ἐξ ἀκμαζόντων.

Καὶ ἂν μὴ οὕτω γεννᾶται, πολὺ σοι ἡγεῖ χεῖρον
ἔσεσθαι τό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τὸ τῶν κυνῶν
γένος;

Ἐγώ, ἔφη.

15 Τί δὲ ἵππων οἶει, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τῶν ἄλλων ζώων;
ἢ ἄλλη πρ ἔχειν;

Ἀτοπον μέντ' ἂν, ἢ δ' ὅς, εἶη.

Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε ἐταῖρε, ὥς ἄρα σφόδρα
ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, εἴπερ καὶ περὶ
20 τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὡσαύτως ἔχει.

Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔχει, ἔφη· ἀλλὰ τί δὴ;

C

How to be
accom-
plished?

Ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, φαρμάκοις πολ-
λοῖς χρῆσθαι. ἰατρὸν δέ που μὴ δεομένοις μὲν σώ-
μασι φαρμάκων, ἀλλὰ διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν,
25 καὶ φαυλότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι· ὅταν δὲ δὴ
καὶ φαρμακεύειν δέη, ἴσμεν ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ τοῦ
ιατροῦ.

Ἀληθῆ· ἀλλὰ πρὸς τί λέγεις;

Πρὸς τόδε, ἦν δ' ἐγώ· συχνῶ τῷ ψεύδει καὶ τῇ

Useful
lies 'very
honest
knaveries.'

24. ἐθελόντων ΑΠΜ : ἐθέλουσιν τ.

25. εἶναι MSS. : del. Steph.

p. 459. ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας
D ἐπ' ὠφελίᾳ τῶν ἀρχομένων. ἔφαμεν δέ που ἐν φαρ-
μάκου εἶδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη.

Ἐν τοῖς γάμοις τοίνυν καὶ παιδοποιίαις ἔοικε τὸ 5
ὀρθὸν τοῦτο γίγνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον.

Πῶς δὴ ;

Δεῖ μὲν, εἶπον, ἐκ τῶν ὁμολογημένων τοὺς ἀρίσ-
τους ταῖς ἀρίσταις συγγίγνεσθαι ὡς πλειστάκις, τοὺς
δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τὸνναντίον, καὶ 10
E τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή, εἰ μέλλει τὸ
ποιμνιον ὃ τι ἀκρότατον εἶναι, καὶ ταῦτα πάντα
γιγνόμενα λανθάνειν πλὴν αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας,
εἰ αὖ ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὃ τι μάλιστα ἀστασί-
αστος ἔσται.

Other
arrange-
ments for
the im-
provement
of the
breed ;

15

Ὅρθότατα, ἔφη.

Οὐκοῦν δὴ ἑορταί τινες νομοθετηταί ἔσονται,
ἐν αἷς ξυνάξομεν τάς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους,
καὶ θυσίαι καὶ ὕμνοι ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς

and for the
regulation
of the popu-
lation.

p. 460. πρέποντες | τοῖς γιγνόμενοις γάμοις· τὸ δὲ πλῆθος 20
τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν, ἵν' ὡς μά-
λιστα διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν, πρὸς
πολέμους τε καὶ νόσους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἀπο-
σκοποῦντες, καὶ μήτε μεγάλη ἡμῖν ἡ πόλις κατὰ τὸ
δυνατὸν μήτε σμικρὰ γίγνηται.

25

Ὅρθῶς, ἔφη.

Κλῆροι δὴ τινες, οἶμαι, ποιητέοι κομψοί, ὥστε
τὸν φαῦλον ἐκείνον αἰτιᾶσθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως
τύχην, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἄρχοντας.

Pairing
by lot.

Καὶ μάλα, ἔφη.

30

17. ἔσονται A : om. ΠΜ.

P

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

The brave
deserve the
fair.

What is to
be done
with the
children?

Καὶ τοῖς ἀγαθοῖς γέ που τῶν νέων ἐν πολέμῳ ἢ p. 460.
ἄλλοθί που γέρα δοτέον καὶ ἄθλα ἄλλα τε καὶ ἀφ-^B
θονεστέρα ἢ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμή-
σεως, ἵνα καὶ ἅμα μετὰ προφάσεως ὡς πλείστοι τῶν
5 παίδων ἐκ τῶν τοιούτων σπεύρωνται.

Ὅρθως.

Οὐκοῦν καὶ τὰ αἰὲ γιγνόμενα ἔκγονα παραλαμβά-
νουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαὶ εἴτε ἀνδρῶν
εἴτε γυναικῶν εἴτε ἀμφοτέρω —, κοιναὶ μὲν γάρ που
10 καὶ ἀρχαὶ γυναιξί τε καὶ ἀνδράσιν.

Ναί.

Τὰ μὲν δὴ τῶν ἀγαθῶν, δοκῶ, λαβοῦσαι εἰς τὸν C
σηκὸν οἴσουσι παρά τινας τροφούς, χωρὶς οἰκούσας
ἐν τινι μέρει τῆς πόλεως· τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ
15 εἴαν τι τῶν ἐτέρων ἀνάπηρον γίγνηται, ἐν ἀπορρήτῳ
τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν ὡς πρέπει.

Εἵπερ μέλλει, ἔφη, καθαρὸν τὸ γένος τῶν φυλά-
κων ἔσεσθαι.

Οὐκοῦν καὶ τροφῆς οὗτοι ἐπιμελήσονται, τὰς τε
20 μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι,
πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι ὅπως μηδεμία τὸ αὐτῆς D
αἰσθήσεται, καὶ ἄλλας γάλα ἐχούσας ἐκπορίζοντες,
εἴαν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ᾧσι, καὶ αὐτῶν τούτων ἐπιμελή-
σονται, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσονται, ἀγρυπνίας
25 δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον τίτθαις τε καὶ τροφοῖς παρα-
δώσουσιν ;

Πολλὴν ραστώνην, ἔφη, λέγεις τῆς παιδοποιίας
ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν.

Πρέπει γάρ, ἦν δ' ἐγώ. τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν

17. μέλλει Z: μέλλοι ΑΠΜ. 22. γάλα om. Π.

24. θηλάσονται Z: θηλάσονται ΑΠΜ.

p. 460. ὁ προϋθέμεθα. ἔφαμεν γὰρ δὴ ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν
τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι.

Republic
V.

Ἀληθῆ.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ε Ἀρ' οὖν σοι ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκμῆς τὰ
εἴκοσι ἔτη γυναικί, ἀνδρὶ δὲ τὰ τριάκοντα ; 5

Τὰ ποῖα αὐτῶν ; ἔφη.

Γυναικὶ μὲν, ἣν δ' ἐγώ, ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος
μέχρι τετταρακονταέτιδος τίκτειν τῇ πόλει· ἀνδρὶ
δέ, ἐπειδὰν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ, τὸ
ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι πεντεκαιπεντη- 10
κονταέτους.

A woman
to bear
children
from
twenty to
forty ; a
man to
beget them
from
twenty-five
to fifty-five.

p. 461. Ἀμφοτέρων | γοῦν, ἔφη, αὕτη ἀκμὴ σώματός τε
καὶ φρονήσεως.

Οὐκοῦν ἐάν τε πρεσβύτερος τούτων ἐάν τε νεώτε-
ρος τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων ἄψηται, οὔτε ὅσιον 15
οὔτε δίκαιον φήσομεν τὸ ἀμάρτημα, ὥς παῖδα φυτύ-
οντος τῇ πόλει, ὅς, ἂν λάθῃ, γεννήσεται οὐχ ὑπὸ
θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς, ἅς ἐφ' ἐκάστοις τοῖς
γάμοις εὗξονται καὶ ἱέρειαι καὶ ἱερεῖς καὶ ξύμπασα ἡ
πόλις ἐξ ἀγαθῶν ἀμείνους καὶ ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμο- 20
B τέρους αἰετὸς ἐκγόνοὺς γίγνεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ σκότου
μετὰ δεινῆς ἀκρατείας γεγωνός.

Ὅρθως, ἔφη.

Ὁ αὐτὸς δέ γ', εἶπον, νόμος, ἐάν τις τῶν ἔτι γεν-
νόντων μὴ ξυνέρξαντος ἄρχοντος ἄπτηται τῶν ἐν 25
ἡλικίᾳ γυναικῶν· νόθον γὰρ καὶ ἀνέγγυον καὶ ἀνί-
ερον φήσομεν αὐτὸν παῖδα τῇ πόλει καθιστάναι.

Ὅρθότατα, ἔφη.

1. προϋθέμεθα xv Stob. : προθυμούμεθα AM : προμηθούμεθα Π.
18. φύς δs AΞ : φύσας Π : θύσας δs M. ἐφ' Amg (γρ.) Π : om. AM.
27. φήσομεν AM : θήσομεν A²ΠM corr.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

After the
prescribed
age has
been
passed,
more li-
cense is
allowed :
but all who
were born
after cer-
tain hy-
menaeal
festivals
at which
their
parents or
grand-
parents
came to-
gether must
be kept
separate.

Ὅταν δὲ δῆ, οἶμαι, αἶ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες p. 461.
τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν, ἀφήσομέν που ἐλευ-
θέρους αὐτοὺς συγγίγνεσθαι ὃ ἂν ἐθέλωσι, πλὴν
θυγατρὶ καὶ μητρὶ καὶ ταῖς τῶν θυγατέρων παισὶ καὶ c
5 ταῖς ἄνω μητρός, καὶ γυναῖκας αὖ πλὴν υἱεὶ καὶ
πατρὶ καὶ τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω,
καὶ ταῦτά γ' ἤδη πάντα διακελευσάμενοι προθυμεί-
σθαι, μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέ
γ' ἔν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι βιάσῃται, οὕτω τιθέναι,
10 ὥς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ.

Καὶ ταῦτα μὲν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται. πατέρας
δὲ καὶ θυγατέρας καὶ ἃ νῦν δὴ ἔλεγες πῶς διαγνώ- D
σονται ἀλλήλων ;

Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις
15 αὐτῶν νυμφίος γένηται, μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μηνὶ καὶ
ἐβδόμῳ δὴ ἃ ἂν γένηται ἔκγονα, ταῦτα πάντα προσ-
ερεῖ τὰ μὲν ἄρρενα υἱεῖς, τὰ δὲ θήλεα θυγατέρας,
καὶ ἐκεῖνα ἐκείνους πατέρα, καὶ οὕτω δὴ τὰ τούτων
ἔκγονα παίδων παῖδας, καὶ ἐκεῖνα αὖ ἐκείνους πάπ-
20 πους τε καὶ τηθᾶς, τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεγο-
νότα, ἐν ᾧ αἱ μητέρες καὶ οἱ πατέρες αὐτῶν ἐγέννων,
ἀδελφάς τε καὶ ἀδελφούς, ὥστε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, E
ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι. ἀδελφοὺς δὲ καὶ ἀδελφὰς
δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν, ἐὰν ὁ κληρὸς ταύτῃ ξυμ-
25 πίπτῃ καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ.

Ὅρθότατα, ἦ δ' ὅς.

Ἡ μὲν δὴ κοινωνία, ὧ Γλαῦκων, αὕτη τε καὶ τοι-
αύτη γυναικῶν τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξί σοι τῆς

2. ἀφήσομεν Eusebius et Theodoretus : φήσομεν MSS.

8. μηδέ γ' ἐν AM : μηδὲν Π : μηδὲ ἐν cj. Cobet.

19. ἐκεῖνα Ξ : ἐκείνου ΑΠΜ.

p. 461. πόλεως· ὥς δὲ ἐπομένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ καὶ μακρῷ βελτίστῃ, δεῖ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. ἢ πῶς ποιῶμεν;

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

p. 462. | Οὕτω νῆ Δία, ἢ δ' ὅς.

Ἄρ' οὖν οὐχ ἤδε ἀρχὴ τῆς ὁμολογίας, ἐρέσθαι 5
ἡμᾶς αὐτούς, τί ποτε τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ἔχομεν
εἰπεῖν εἰς πόλεως κατασκευήν, οὐ δεῖ στοχαζόμενον
τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νόμους, καὶ τί μέγιστον
κακόν, εἴτα ἐπισκέψασθαι, ἄρα ἂ νῦν δὴ διήλθομεν
εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἵχνος ἡμῖν ἀρμόττει, τῷ δὲ 10
τοῦ κακοῦ ἀναρμოსτεῖ;

Πάντων μάλιστα, ἔφη.

Ἔχομεν οὖν τι μείζον κακὸν πόλει ἢ ἐκείνο, ὃ ἂν
B αὐτὴν διασπᾷ καὶ ποιῇ πολλὰς ἀντὶ μιᾶς; ἢ μείζον
ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν ξυνδῇ τε καὶ ποιῇ μίαν;

The
greatest
good of
States,
unity; the
greatest
evil, dis-
cord.
The one
the result
of public,
the other
of private
feelings.

Οὐκ ἔχομεν.

Οὐκοῦν ἢ μὲν ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυν-
δεῖ, ὅταν ὅς τι μάλιστα πάντες οἱ πολῖται τῶν αὐτῶν
γίγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων παραπλησίως χαί-
ρωσι καὶ λυπῶνται;

20

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ιδίωσις διαλύει, ὅταν οἱ
μὲν περιαλγείς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται ἐπὶ τοῖς
C αὐτοῖς παθήμασι τῆς πόλεως τε καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει;

Τί δ' οὔ;

25

Ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται, ὅταν μὴ
ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιάδε ῥήματα, τό
τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν; καὶ περὶ τοῦ ἀλλοτρίου
κατὰ ταυτά;

1. ὥς δὲ A (corr. a p. m.) M : ὡδε Apr. Π. ἐπομένη A.

2. βελτίστη A. 15. ξυνδεῖ A. 27. ἐν τῇ πόλει AΠ : ἐν πόλει M.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

The State
like a liv-
ing being
feels all
together
when hurt
in any part.

How dif-
ferent are
the terms
which are
applied to
the rulers
in other
States and
in our own !

Κομιδῇ μὲν οὖν.

p. 462.

Ἐν ᾗτινι δὴ πόλει πλείστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταῦτά τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν, αὕτη ἄριστα διοικεῖται ;

5 Πολύ γε.

Καὶ ᾗτις δὴ ἐγγύτατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει, οἷον ὅταν πού ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινω- νία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ ᾗσθητό τε D
10 καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ· καὶ περὶ ἄλλου ὁποιοῦν τῶν τοῦ ἀνθρώπου ὁ αὐτὸς λόγος, περὶ τε λύπης πονοῦντος μέρους καὶ περὶ ἡδονῆς ραΐζοντος ;

15 Ὁ αὐτὸς γάρ, ἔφη· καὶ τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς, τοῦ τοιοῦτου ἐγγύτατα ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ.

Ἐνὸς δὴ, οἶμαι, πάσχοντος τῶν πολιτῶν ὅτιοῦν ἡ ἀγαθὸν ἡ κακὸν ἡ τοιαύτη πόλις μάλιστά τε φήσκει E
20 εἶναι τὸ πάσχον, καὶ ἡ ξυνησθήσεται ἅπαντα ἡ ξυλλυπήσεται.

Ἀνάγκη, ἔφη, τὴν γε εὖνομον.

Ὡρα ἂν εἶη, ἣν δ' ἐγώ, ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν, καὶ τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα
25 σκοπεῖν ἐν αὐτῇ, εἰ αὐτὴ μάλιστ' ἔχει εἴτε καὶ ἄλλη τις μᾶλλον.

Οὐκοῦν χρή, ἔφη.

Τί οὖν ; ἔστι μὲν | πού καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλε- p. 463.
σιν ἄρχοντές τε καὶ δῆμος, ἔστι δὲ καὶ ἐν αὐτῇ ;

30 Ἔστιν.

1-3. κομιδῇ . . . ταῦτα om. Π. 2. πόλει ΑΠ : om. Mpr.

p. 463. Πολίτας μὲν δὴ πάντες οὗτοι ἀλλήλους προσ-
ερούσιν ;

Republic
V.

Πῶς δ' οὐ ;

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἀλλὰ πρὸς τῷ πολίτας τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος
τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει ;

5

Ἐν μὲν ταῖς πολλαῖς δεσπότας, ἐν δὲ ταῖς δημο-
κρατουμέναις αὐτὸ τοῦνομα τοῦτο, ἄρχοντας.

Τί δ' ὁ ἐν τῇ ἡμετέρα δῆμος ; πρὸς τῷ πολίτας τί
τοὺς ἄρχοντάς φησιν εἶναι ;

B Σωτήράς τε καὶ ἐπικούρους, ἔφη.

10

Τί δ' οὗτοι τὸν δῆμον ;

Μισθοδότας τε καὶ τροφείας.

Οἱ δ' ἐν ταῖς ἄλλαις ἄρχοντες τοὺς δῆμους ;

Δούλους, ἔφη.

Τί δ' οἱ ἄρχοντες ἀλλήλους ;

15

Ἐυνάρχοντας, ἔφη.

Τί δ' οἱ ἡμέτεροι ;

Ἐυμφύλακας.

*Ἐχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων τῶν ἐν ταῖς ἄλ-
λαις πόλεσιν, εἴ τις τινα ἔχει προσειπεῖν τῶν
ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δ' ὡς ἀλλό-
τριον ;

Καὶ πολλούς γε.

Οὐκοῦν τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς ἑαυτοῦ νομίζει τε καὶ
C λέγει, τὸν δ' ἀλλότριον ὡς οὐχ ἑαυτοῦ ;

25

Οὕτως.

Τί δὲ οἱ παρὰ σοὶ φύλακες ; ἔσθ' ὅστις αὐτῶν
ἔχοι ἂν τῶν ξυμφυλάκων νομίσαι τινὰ ἢ προσειπεῖν
ὡς ἀλλότριον ;

19. τῶν ἐν M : ἐν A, sed post rasuram viii literarum (utrum ἀρχόν-
των ?) Π.

Republic
V.SOCRATES,
GLAUCON.The State
one family.

Using
the same
terms, they
will have
the same
modes of
thinking
and acting,
and this
is to be
attributed
mainly to
the com-
munity of
women and
children.

Οὐδαμῶς, ἔφη· παντὶ γάρ, ᾧ ἂν ἐντυγχάνῃ τις, p. 463.
ἢ ὡς ἀδελφῷ ἢ ὡς ἀδελφῇ ἢ ὡς πατρὶ ἢ ὡς μητρὶ ἢ
υἱεὶ ἢ θυγατρὶ ἢ τούτων ἐγγόνους ἢ προγόνους νομιεῖ
ἐντυγχάνειν.

5 Κάλλιστα, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις, ἀλλ' ἔτι καὶ τόδε
εἰπέ· πότερον αὐτοῖς τὰ ὀνόματα μόνον οἰκεῖα νομο-
θετήσεις, ἢ καὶ τὰς πράξεις πάσας κατὰ τὰ ὀνόματα δ
πράττειν, περὶ τε τοὺς πατέρας, ὅσα νόμος περὶ
πατέρας αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας καὶ τοῦ ὑπή-
10 κορον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε
πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι, ὡς οὔτε ὅσια
οὔτε δίκαια πράττοντος ἄν, εἰ ἄλλα πράττοι ἢ ταῦτα;
αὐταὶ σοι ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν
ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παίδων ὅτα καὶ περὶ
15 πατέρων, οὓς ἂν αὐταῖς τις ἀποφήνῃ, καὶ περὶ τῶν
ἄλλων ξυγγενῶν ;

Αὐταί, ἔφη· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη, εἰ ἄνευ ἔργων ε
οἰκεῖα ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται.

Πασῶν ἄρα πόλεων μάλιστα ἐν αὐτῇ ξυμφωνή-
20 σουσιν ἑνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος, ὃ κὺν δὴ
ἐλέγομεν τὸ ρῆμα, τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει ἢ ὅτι
τὸ ἐμὸν κακῶς.

Ἀληθέστατα, ἦ δ' ὅς.

Οὐκοῦν μετὰ | τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ρήμα- p. 464.
25 τος ἔφαμεν ξυνακολουθεῖν τὰς τε ἡδονὰς καὶ τὰς
λύπας κοινῇ ;

Καὶ ὀρθῶς γε ἔφαμεν.

Οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν ἡμῖν οἱ
πολίται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι ; τούτου δὲ κοινω-
30 νοῦντες οὕτω δὴ λύπης τε καὶ ἡδονῆς μάλιστα κοινω-
νίαν ἔξουσιν ;

p. 464. Πολύ γε.

Republic
V.

Ἄρ' οὖν τούτων αἰτία πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει
ἢ τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων κοινωνία τοῖς φύ-
λαξιν;

SOCRATES,
GLAUCON.

Πολὺ μὲν οὖν μάλιστα, ἔφη.

5

B Ἀλλὰ μὴν μέγιστόν γε πόλει αὐτὰ ὁμολογήσαμεν
ἀγαθόν, ἀπεικάζοντες εἰς οἰκουμένην πόλιν σώματι
πρὸς μέρος αὐτοῦ λύπης τε πέρι καὶ ἡδονῆς ὥς
ἔχει.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, ὁμολογήσαμεν.

10

Τοῦ μεγίστου ἄρα ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ἡμῖν
πέφανται ἢ κοινωνία τοῖς ἐπικούροις τῶν τε παίδων
καὶ τῶν γυναικῶν.

Καὶ μάλ', ἔφη.

Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῖς πρόσθεν γε ὁμολογοῦμεν¹⁵
ἔφαμεν γάρ που οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι
C οὔτε γῆν οὔτε τι κτῆμα, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἄλλων
τροφὴν λαμβάνοντας, μισθὸν τῆς φυλακῆς, κοινῇ
πάντας ἀναλίσκειν, εἰ μέλλοιεν ὄντως φύλακες
εἶναι.

20

Ὅρθῶς, ἔφη.

Ἄρ' οὖν οὐχ, ὅπερ λέγω, τά τε πρόσθεν εἰρημένα
καὶ τὰ νῦν λεγόμενα ἔτι μᾶλλον ἀπεργάζεται αὐτοὺς
ἀληθινοὺς φύλακας, καὶ ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν
τὸ ἐμὸν ὀνομάζοντας μὴ τὸ αὐτὸ ἀλλ' ἄλλον ἄλλο,²⁵
τὸν μὲν εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὃ τι ἂν δύ-
νηται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι, τὸν δὲ εἰς τὴν
D ἑαυτοῦ ἐτέραν οὖσαν, καὶ γυναῖκά τε καὶ παῖδας ἐτέ-
ρους, ἡδονάς τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας ἰδίων
ὄντων ἰδίας, ἀλλ' ἐνὶ δόγματι τοῦ οἰκείου πέρι ἐπὶ 30

There will
be no
private in-
terests
among
them, and
therefore
no lawsuits
or trials for
assault or
violence to
elders.

15. ὁμολογοῦμεν Ζ: ὁμολογοῦμεν ΑΠΜ.

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.

τὸ αὐτὸ τείνοντας πάντας εἰς τὸ δυνατόν ὁμοπαθεῖς p. 464.
λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι ;

Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.

Τί δέ ; δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους
5 οὐκ οἰχῆσεται ἐξ αὐτῶν, ὥς ἔπος εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδὲν
ἴδιον ἐκτήσθαι πλὴν τὸ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα κοινά ;
ὅθεν δὴ ὑπάρχει τούτοις ἀστασιάστοις εἶναι, ὅσα γε Ε
διὰ χρημάτων ἢ παιδων καὶ ξυγγενῶν κτήσιν ἄνθρω-
ποι στασιάζουσιν ;

10 Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ἀπηλλάχθαι.

Καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαίως
ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. ἥλιξι μὲν γὰρ ἡλικας ἀμύνεσθαι
καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν, ἀνάγκην σωμάτων
ἐπιμελεία τιθέντες.

15 Ὅρθως, ἔφη.

Καὶ γὰρ τόδε ὀρθὸν | ἔχει, ἣν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ p. 465.
νόμος· εἴ πού τις τῷ θυμοῖτο, ἐν τῷ τοιοῦτῳ πληρῶν
τὸν θυμὸν ἡττον ἐπὶ μείζους ἂν ἴοι στάσεις.

Πάνν μὲν οὖν.

20 Πρεσβυτέρῳ μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ
κολάζειν προστετάσσεται.

Δῆλον.

Καὶ μὴν ὅτι γε νεώτερος πρεσβύτερον, ἂν μὴ ἄρ-
χοντες προστάττωσιν, οὔτε ἄλλο βιάζεσθαι ἐπιχει-
25 ρήσει ποτὲ οὔτε τύπτειν, ὥς τὸ εἰκός. οἶμαι δ' οὐδὲ
ἄλλως ἀτιμάσει· ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακε κωλύοντε, Β
δέος τε καὶ αἰδώς, αἰδῶς μὲν ὥς γονέων μὴ ἄπτεσθαι
εἰργουσα, δέος δὲ * τοῦ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους

14. ἐπιμελεία ΑΠΜ : ἐπιμελείας gK Stob.

20. πάντων ΑΠΜ : πάντη Α³.

28. τοῦ cj. Madvig : τὸ MSS.

p. 465. βοηθεῖν, τοὺς μὲν ὥς υἱεῖς, τοὺς δὲ ὥς ἀδελφούς, τοὺς δὲ ὥς πατέρας.

Republic
V.

Ξυμβαίνει γὰρ οὕτως, ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πανταχῇ δὴ ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσιν;

5

Πολλήν γε.

Τούτων μὴν ἐν ἑαυτοῖς μὴ στασιαζόντων οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἢ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ.

From how
many other
evils will
our citizens
be de-
livered!

Οὐ γὰρ οὖν.

10

C Τὰ γε μὴν σμικρότατα τῶν κακῶν δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ καὶ λέγειν, ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν, κολακείας τε πλουσίων πένητες ἀπορίας τε καὶ ἀλγηδόνας ὅσας ἐν παιδοτροφίᾳ καὶ χρηματισμοῖς διὰ τροφήν οἰκετῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι, τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δ' ἐξα- 15
νούμενοι, τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναικάς τε καὶ οἰκέτας, ταμεύειν παραδόντες, ὅσα τε, ὦ φίλε, περὶ αὐτὰ καὶ οἷα πάσχουσι, δηλὰ τε δὴ
D καὶ ἀγεννῇ καὶ οὐκ ἄξια λέγειν.

Δῆλα γάρ, ἔφη, καὶ τυφλῷ.

20

Πάντων τε δὴ τούτων ἀπαλλάσσονται, ζήσουσί τε τοῦ μακαριστοῦ βίου ὃν οἱ ὀλυμπιονῖκαι ζῶσι μακαριώτερον.

Πῇ;

Διὰ σμικρόν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἐκεῖνοι ὧν 25
τούτοις ὑπάρχει. ἥ τε γὰρ τῶνδε νίκη καλλίων, ἥ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφή τελεωτέρα. νίκην τε γὰρ νικῶσι ξυμπάσης τῆς πόλεως σωτηρίαν, τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅσων βίος δέϊται αὐτοῖ τε καὶ
E παῖδες ἀναδοῦνται καὶ γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐ- 30

Republic
V.

τῶν πόλεως ζῶντές τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας p. 465.
μετέχουσιν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ μάλα, ἔφη, καλά.

Answer to
the charge
of Adei-
mantus
that we
make our
citizens
unhappy
for their
own good.

Μέμνησαι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐν τοῖς πρόσθεν
5 οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν ἐπέπληξεν ὅτι τοὺς φύλα-
κας οὐκ εὐδαίμονας | ποιούμεν, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν p. 466.
τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχοιεν; ἡμεῖς δέ που εἶπομεν
ὅτι τοῦτο μέν, εἴ που παραπίπτει, εἰσαυθις σκεψοί-
μεθα, νῦν δὲ τοὺς μὲν φύλακας φύλακας ποιούμεν,
10 τὴν δὲ πόλιν ὡς οἰοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην, ἀλλ'
οὐκ εἰς ἓν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ τοῦτο εὐδαιμον
πλάττομεν;

Μέμνημαι, ἔφη.

Their life
not to be
compared
with that
of citizens
in ordinary
States.

Τί οὖν; νῦν ἡμῖν ὁ τῶν ἐπικούρων βίος, εἶπερ
15 τοῦ γε τῶν ὀλυμπιονικῶν πολὺ τε καλλίων καὶ
ἀμείνων φαίνεται, μὴ πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων B
φαίνεται βίον ἢ τινων ἄλλων δημιουργῶν ἢ τὸν τῶν
γεωργῶν;

Οὐ μοι δοκεῖ, ἔφη.

He who
seeks to be
more than
a guardian
is naught.

20 Ἀλλὰ μέντοι, ὃ γε καὶ ἐκεῖ ἔλεγον, δίκαιον καὶ
ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὅτι, εἰ οὕτως ὁ φύλαξ ἐπιχειρήσει
εὐδαίμων γίνεσθαι, ὥστε μηδὲ φύλαξ εἶναι, μηδ'
ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέτριος καὶ βέβαιος καὶ ὡς
ἡμεῖς φαμέν ἄριστος, ἀλλ' ἀνόητός τε καὶ μεираκιώ-
25 δης δόξα ἐμπεσοῦσα εὐδαιμονίας πέρι ὁρμήσει αὐτὸν
διὰ δύναμιν ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦ- C
σθαι, γινώσεται τὸν Ἡσίοδον, ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς
λέγων πλεον εἶναί πως ἡμισυ παντός.

6. ποιούμεν Π: ποιούμεν A: ποιούμεν M.

8. σκεψοίμεθα xν: σκεψόμεθα ΑΠΜ.

9. ποιούμεν ΠΜ: ποιούμεν A.

11. εὐδαιμον ΑΠ: om. M.

p. 466. Ἐμοὶ μέν, ἔφη, συμβούλῃ χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ.

Republic
V.

Συγχωρεῖς ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν, ἣν διεληλύθαμεν, παιδείας τε περί καὶ παίδων καὶ φυλακῆς τῶν ἄλλων πολιτῶν, 5 κατὰ τε πόλιν μενούσας εἰς πόλεμόν τε ἰούσας καὶ ξυμφυλάττειν δεῖν καὶ ξυνθηρεῖν ὥσπερ κύνας, D καὶ πάντα πάντῃ κατὰ τὸ δυνατόν κοινωνεῖν, καὶ ταῦτα πραττούσας τά τε βέλτιστα πράξειν καὶ οὐ παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρρεν, ἣ πεφύ- 10 κατον πρὸς ἀλλήλῳ κοινωνεῖν ;

SOCRATES,
GLAUCON.
The common way of life includes common education, common children, common services and duties of men and women.

Συγχωρῶ, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐκείνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα καὶ ἐν ἀνθρώποις δυνατόν, ὥσπερ ἐν ἄλλοις ζῴοις, ταύτην τὴν κοινωνίαν ἐγγενέσθαι, καὶ ὅπη 15 δυνατόν ;

Ἐφθης, ἔφη, εἰπὼν ἣ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι.

E Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οἶμαι, ἔφην, δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσιν.

Πῶς ; ἦ δ' ὅς.

20

Ὅτι κοινῇ στρατεύονται, καὶ πρὸς γε ἄξουσι τῶν παίδων εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄδρόι, ἵν' ὥσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεῶνται ταῦτα, ἃ τελεωθέντας δεήσει δημιουργεῖν· πρὸς δὲ τῇ θέᾳ δια-

The children to accompany their parents on military expeditions ;

p. 467. κοινεῖν καὶ | ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον, 25 καὶ θεραπεύειν πατέρας τε καὶ μητέρας. ἣ οὐκ ἦσθησαι τὰ περὶ τὰς τέχνας, οἷον τοὺς τῶν κεραμῶν παῖδας, ὥς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι πρὶν ἄπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν ;

Καὶ μάλα.

30

14. ἐν ἄλλοις ΑΠΙΜ : καὶ ἐν ἄλλοις q M corr. X.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἡ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδευτέον ἢ τοῖς p. 467.
φύλαξι τοὺς αὐτῶν ἐμπειρία τε καὶ θέα τῶν προσ-
ηκόντων ;

Καταγέλαστον μέντ' ἂν, ἔφη, εἴη.

5 Ἀλλὰ μὴν καὶ μαχεῖται γε πᾶν ζῶον διαφερόντως
παρόντων ὧν ἂν τέκη. B

Ἔστιν οὕτω. κίνδυνος δέ, ὦ Σώκρατες, οὐ σμικρὸς
σφαλεῖσιν, οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ, πρὸς ἑαυτοῖς
παῖδας ἀπολέσαντας ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν
10 ἀδύνατον ἀναλαβεῖν.

Ἀληθῆ, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ἀλλὰ σὺ πρῶτον μὲν
ἡγεί παρασκευαστέον τὸ μὴ ποτε κινδυνεύσαι ;

Οὐδαμῶς.

Τί δ' ; εἰ που κινδυνευτέον, οὐκ ἐν ᾧ βελτίους
15 ἔσονται κατορθοῦντες ;

Δῆλον δῆ.

but care
must be
taken that
they do
not run
any serious
risk.

Ἀλλὰ σμικρὸν οἶει διαφέρειν καὶ οὐκ ἄξιον κιν- C
δύνου θεωρεῖν ἢ μὴ τὰ περὶ τὸν πόλεμον παῖδας τοὺς
ἄνδρας πολεμικοὺς ἐσομένους ;

20 Οὐκ, ἀλλὰ διαφέρει πρὸς ὃ λέγεις.

Τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροὺς πολέμου τοὺς
παῖδας ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν,
καὶ καλῶς ἔξει· ἢ γάρ ;

Ναί.

25 Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες,
ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται ἀλλὰ γνωμονικοὶ
τῶν στρατειῶν ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι ; D

Εἰκός, ἔφη.

Εἰς μὲν ἄρα τὰς ἄξουσιν, εἰς δὲ τὰς εὐλαβή-
30 σονται.

Ὅρθῶς.

p. 467. Καὶ ἄρχοντάς γέ που, ἣν δ' ἐγώ, οὐ τοὺς φανλο-
τάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν ἀλλὰ τοὺς ἐμπειρία τε
καὶ ἡλικία ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς
εἶναι.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πρέπει γάρ.

Ἄλλὰ γάρ, φήσομεν, καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ
πολλοῖς δὴ ἐγένετο.

Καὶ μάλα.

Πρὸς τοῖνυν τὰ τοιαῦτα, ὦ φίλε, πτεροῦν χρὴ
παιδία ὄντα εὐθύς, ἴν' ἅν τι δέη, πετόμενοι ἀπο- 10
φεύωσιν.

E Πῶς λέγεις ; ἔφη.

Ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἣν δ' ἐγώ, ἀναβιβαστέον ὥς
νεωτάτους, καὶ διδασκόμενους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων ἀκ-
τέον ἐπὶ τὴν θέαν, μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, 15
ἀλλ' ὅ τι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. οὕτω γὰρ
κάλλιστά τε θεάσονται τὸ αὐτῶν ἔργον, καὶ ἀσφαλέ-
στατα, ἅν τι δέη, σωθήσονται μετὰ πρεσβυτέρων
ἡγεμόνων ἐπόμενοι.

p. 468. Ὅρθως, ἔφη, μοι δοκεῖς | λέγειν.

20

Τί δὲ δὴ, εἶπον, τὰ περὶ τὸν πόλεμον ; πῶς ἐκτέον
σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτοὺς τε καὶ τοὺς πολε-
μίους ; ἄρα ὀρθῶς μοι καταφαίνεται ἢ οὐ ;

Λέγ', ἔφη, ποῖ ἅν.

Αὐτῶν μὲν, εἶπον, τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ὄπλα 25
ἀποβαλόντα ἢ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ
κάκην ἄρα οὐ δημιουργόν τινα δεῖ καθιστάναι ἢ
γεωργόν ;

The coward
is to be de-
graded into
a lower
rank.

Πάνν μὲν οὖν.

14. διδασκόμενους qcorr. : διδαζομένους APM : διδαχθέντας Pcorr. Mmg.
Æt : δεδιδαζομένους cj. Schneider. 24. ποίαν Π.

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.The hero
to receive
honour
from his
comrades
and favour
from his
beloved,and to have
prece-
dence, and
a larger
share of
meats and
drinks ;

Τὸν δὲ ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα ἄρ' οὐ p. 468.
δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὃ τι
ἂν βούλωνται ; B

Κομιδῇ γε.

5 Τὸν δὲ ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα οὐ
πρῶτον μὲν ἐπὶ στρατείας ὑπὸ τῶν συστρατευομένων
μειρακίων τε καὶ παίδων ἐν μέρει ὑπὸ ἐκάστου δοκεῖ
σοι χρῆναι στεφανωθῆναι ; ἦ οὐ ;

Ἔμοιγε.

10 Τί δέ ; δεξιωθῆναι ;

Καὶ τοῦτο.

Ἄλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι σοι δοκεῖ.

Τὸ ποῖον ;

Τὸ φιλησαί τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου.

15 Πάντων, ἔφη, μάλιστα· καὶ προστίθημί γε τῷ
νόμῳ, ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὥσι τῆς στρατείας, καὶ C
μηδενὶ ἐξεῖναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν,
ἵνα καί, ἐάν τις του τύχῃ ἐρῶν ἢ ἄρρενος ἢ θηλείας,
προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ τἀριστεία φέρειν.

20 Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ. ὅτι μὲν γὰρ ἀγαθῷ ὄντι γάμοι
τε ἔτοιμοι πλείους ἢ τοῖς ἄλλοις καὶ αἰρέσεις τῶν
τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται, ἵν'
ὃ τι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίγνωνται, εἴρηται
ἤδη.

25 Εἴπομεν γάρ, ἔφη.

Ἄλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοῖς τοιοῖσδε δίκαιον
τιμᾶν τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν D
εὐδοκιμήσαντα ἐν τῷ πολέμῳ νότοισιν Αἴαντα ἔφη
διηνεκέεσσι γεραίρεσθαι, ὥς ταύτην οἰκείαν οὖσαν

8. χρῆναι ΑΠ : om. M.

16. καὶ μηδενὶ ΑΠ : μηδενὶ MΞ.

p. 468. τιμὴν τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ, ἐξ ἧς ἅμα τῷ τιμᾶ-
σθαι καὶ τὴν ἰσχὺν αὐξήσει.

Republic
V.

Ὅρθότατα, ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πεισόμεθα ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ταυτά γε Ὀμήρῳ. καὶ
γὰρ ἡμεῖς ἐν τε θυσίαις καὶ τοῖς τοιούτοις πᾶσι τοὺς 5
ἀγαθοὺς, καθ' ὅσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται, καὶ ὕμνοις
καὶ οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τιμήσομεν, πρὸς δὲ τούτοις
E ἔδραις τε καὶ κρέασιν ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
ἵνα ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε
καὶ γυναῖκας. 10

Κάλλιστα, ἔφη, λέγεις.

Εἶεν· τῶν δὲ δὴ ἀποθανόντων ἐπὶ στρατείας ὅς ἂν
εὐδοκιμήσας τελευτήσῃ ἄρ' οὐ πρῶτον μὲν φήσομεν
τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι;

Πάντων γε μάλιστα. 15

Ἄλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιόδῳ, ἐπειδὴν τινες τοῦ
τοιούτου γένους τελευτήσωσιν, ὥς ἄρα

also to be
worshipped
after death.

p. 469. | οἱ μὲν δαίμονες ἀγνοὶ ἐπιχθόνιοι τελέθουσιν,
ἑσθλοὶ, ἀλεξίκακοι, φύλακες μερόπων ἀνθρώπων;

Πεισόμεθα μὲν οὖν. 20

Διαπυθόμενοι ἄρα τοῦ θεοῦ, πῶς χρὴ τοὺς δαιμο-
νίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνι διαφόρῳ, οὕτω
καὶ ταύτῃ θήσομεν ἣ ἂν ἐξηγῇται;

Τί δ' οὐ μέλλομεν;

Καὶ τὸν λοιπὸν δὴ χρόνον ὥς δαιμόνων, οὕτω 25
B θεραπεύσομέν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θή-
κας; ταῦτα δὲ ταῦτα νομιοῦμεν ὅταν τις γήρᾳ ἢ τινι
ἄλλῳ τρόπῳ τελευτήσῃ τῶν ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν
τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσιν;

Δίκαιον γοῦν, ἔφη. 30

19-21. ἀνθρώπων . . . θεοῦ om. Π.

21. ἂν πῶς Π.

Q

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.Behaviour
to enemies.

Τί δέ; πρὸς τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν p. 469.
οἱ στρατιῶται;

Τὸ ποῖον δὴ;

Πρῶτον μὲν ἀνδραποδισμοῦ πέρι, δοκεῖ δίκαιον
5 Ἑλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι, ἢ
μηδ' ἄλλη ἐπιτρέπειν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ τοῦτο
ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φείδεσθαι, εὐλαβου-
μένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν; C

Ὅλω καὶ παντί, ἔφη, διαφέρει τὸ φείδεσθαι.

No Hellene
shall be
made a
slave.

10 Μηδὲ Ἑλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι μήτε αὐτούς,
τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλησιν οὕτω ξυμβουλεύειν;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· μᾶλλον γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς
τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἑαυτῶν δ' ἀπέχοντο.

Τί δέ; σκυλεύειν, ἣν δ' ἐγώ, τοὺς τελευτήσαντας
15 πλὴν ὅπλων, ἐπειδὰν νικήσωσιν, ἢ καλῶς ἔχει; ἢ
οὐ πρόφασιν μὲν τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχό- D
μενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας ὅταν περὶ
τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι, πολλὰ δὲ ἤδη στρατόπεδα
διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν ἀπώλετο;

20 Καὶ μάλα.

Those who
fall in
battle are
not to be
despoiled.

Ἀνελεύθερον δὲ οὐ δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν
συλᾶν, καὶ γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ
πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος ἀποπτα-
μένου τοῦ ἐχθροῦ, λελοιπότης δὲ ᾧ ἐπολέμει; ἢ οἶει
25 τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν, E
αἱ τοῖς λίθοις οἷς ἂν βληθῶσι χαλεπαίνουσι, τοῦ
βαλόντος οὐχ ἀπτόμεναι;

Οὐδὲ σμικρόν, ἔφη.

Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέ-
30 σεων διακωλύσεις;

p. 469. Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νῆ Δία.

Republic
V.

Οὐδὲ μὴν που πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὄπλα οἴσομεν ὥς
ἀναθήσονται, ἄλλως τε καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἴαν τι

SOCRATES,
GLAUCON.

p. 470. ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς | ἄλλους Ἑλληνας εὐνοίας·
μᾶλλον δὲ καὶ φοβησόμεθα μή τι μίasma ἢ πρὸς 5
ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν, εἴαν μή τι
δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ.

The arms
of Hellenes
not to be
offered at
temples ;

Ὅρθότατα, ἔφη.

Τί δέ ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκιῶν
ἐμπρήσεως ποῖόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται 10
πρὸς τοὺς πολεμίους ;

Σοῦ, ἔφη, δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκού-
σαιμι.

B Ἐμοὶ μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, δοκεῖ τούτων μηδέ-
τερα ποιεῖν, ἀλλὰ τὸν ἐπέτειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι. 15
καὶ ὧν ἔνεκα, βούλει σοι λέγω ;

nor
Hellenic
territory
devastated.

Πάνυ γε.

Φαίνεται μοι, ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα
ὀνόματα, πόλεμος τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι 20
δύο, ὅντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. λέγω δὲ
τὰ δύο τὸ μὲν οἰκείον καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλό-
τριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου
ἔχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου
πόλεμος.

Καὶ οὐδέν γε, ἔφη, ἄπο τρόπου λέγεις.

25

C Ὅρα δὴ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπου λέγω. φημὶ
γὰρ τὸ μὲν Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκείον
εἶναι καὶ ξυγγενές, τῷ δὲ βαρβαρικῷ ὀθνεῖόν τε καὶ
ἀλλότριον.

Καλῶς γε, ἔφη.

30

Ἑλληνας μὲν ἄρα βαρβάροις καὶ βαρβάρους

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.Hellenic
warfare is
only a kind
of discord
not in-
tended to
be lasting.

Ἑλλησι πολεμεῖν μαχομένους τε φήσομεν καὶ πολε- p. 470.
μίου φύσει εἶναι, καὶ πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην
κλητέον· Ἑλληνας δὲ Ἑλλησιν, ὅταν τι τοιοῦτο
δρῶσι, φύσει μὲν φίλους εἶναι, νοσεῖν δ' ἐν τῷ τοι-
5 οὔτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιάζειν, καὶ στάσιν τὴν D
τοιαύτην ἔχθραν κλητέον.

Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ξυγχωρῶ οὕτω νομίζειν.

Σκόπει δὴ, εἶπον, ὅτι ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένη
στάσει, ὅπου ἂν τι τοιοῦτον γένηται καὶ διαστῇ πόλις,
10 εἰάν ἐκάτεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγροὺς καὶ οἰκίας
ἐμπιπρῶσιν, ὥς ἀλιτηριώδης τε δοκεῖ ἡ στάσις εἶναι
καὶ οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες· οὐ γὰρ ἂν ποτε
ἐτόλμων τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν· ἀλλὰ
μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖσθαι τοῖς κρατοῦσι
15 τῶν κρατουμένων, καὶ διανοεῖσθαι ὥς διαλλαγή- E
σομένων καὶ οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων.

Πολὺν γάρ, ἔφη, ἡμερωτέρων αὕτη ἢ διάνοια
ἐκείνης.

Τί δὲ δὴ; ἔφην· ἦν σὺ πόλιν οἰκίζεις, οὐχ Ἑλ-
20 ληνὶς ἔσται;

Δεῖ γ' αὐτήν, ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ ἀγαθοί τε καὶ ἡμεροὶ ἔσονται;

Σφόδρα γε.

Ἄλλ' οὐ φιλέλληνες; οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα
25 ἡγήσονται, οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὧν περ οἱ ἄλλοι
ιερῶν;

Καὶ σφόδρα γε.

Οὐκοῦν τὴν πρὸς τοὺς Ἑλληνας διαφοράν, | ὥς p. 471.
οἰκείου, στάσιν ἡγήσονται καὶ οὐδὲ ὀνομάσουσι
30 πόλεμον;

Οὐ γάρ.

The lover
of his own
city will
also be a
lover of
Hellas.

p. 471. Καὶ ὡς διαλλαγησόμενοι ἄρα διοίσονται ;

Republic
V.

Πάνν μὲν οὖν.

Εὐμενῶς δὴ σωφρονιούσιν, οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κο-
λάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ, σωφρονιστὰὶ ὄντες, οὐ
πολέμιοι.

SOCRATES,
GLAUCON.

5

Οὕτως, ἔφη.

Οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κερούσιν,
οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν, οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν
ἐκάστη πόλει πάντας ἐχθροὺς αὐτοῖς εἶναι, καὶ ἄν-
δρας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἀλλ' ὀλίγους ἀεὶ 10
B ἐχθροὺς τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς. καὶ διὰ ταῦτα
πάντα οὔτε τὴν γῆν ἐβελήσουσι κείρειν αὐτῶν, ὥς
φίλων τῶν πολλῶν, οὔτε οἰκίας ἀνατρέπειν, ἀλλὰ
μέχρι τούτου ποιήσονται τὴν διαφοράν, μέχρι οὐ ἂν
οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλογούντων 15
δοῦναι δίκην.

Hellenes
should deal
mildly with
Hellenes ;
and with
barbarians
as Hellenes
now deal
with one
another.

Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁμολογῶ οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς
ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι·
πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους, ὥς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς
ἀλλήλους.

20

Τιθῶμεν δὴ καὶ τοῦτον τὸν νόμον τοῖς φύλαξι,
C μῆτε γῆν τέμνειν μῆτε οἰκίας ἐμπιπράναι ;

Θῶμεν, ἔφη, καὶ ἔχειν γε καλῶς ταῦτά τε καὶ τὰ
πρόσθεν.

Ἀλλὰ γάρ μοι δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, εἰάν τις σοι 25
τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπη λέγειν, οὐδέποτε μνησθήσεσθαι
ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα εἴρηκας,
τὸ ὡς δυνατὴ αὕτη ἡ πολιτεία γενέσθαι καὶ τίνα
τρόπον ποτὲ δυνατὴ· ἐπεὶ ὅτι γε, εἰ γένοιτο, πάντ'
ἂν εἶη ἀγαθὰ πόλει ἢ γένοιτο, καὶ ἂ σὺ παραλείπεις 30

The com-
plaint of
Glaucon
respecting
the hesita-
tion of
Socrates.

4. οὐ πολέμιοι ΑΠ : ὡς οὐ πολέμιοι Amg. M.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἐγὼ λέγω, ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἄριστ' ἂν μάχονται p. 471.
τῷ ἥκιστα ἀπολείπειν ἀλλήλους, γιγνώσκοντές τε^D
καὶ ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτοῦς, ἀδελ-
φούς, πατέρας, υἱεῖς· εἰ δὲ καὶ τὸ θῆλυ συστρατεύ-
5 οῖτο, εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ τάξει εἴτε καὶ ὅπισθεν ἐπι-
τεταγμένον, φόβων τε ἔνεκα τοῖς ἐχθροῖς καὶ εἴ ποτέ
τις ἀνάγκη βοηθείας γένοιτο, οἷδ' ὅτι ταύτῃ πάντῃ
ἄμαχοι ἂν εἶεν· καὶ οἴκοι γε ἂ παραλείπεται ἀγαθὰ,
ὅσα ἂν εἴη αὐτοῖς, ὁρῶ· ἀλλ' ὥς ἐμοῦ ὁμολογοῦντος E
10 πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἂν καὶ ἄλλα γε μυρία, εἰ γένοιτο
ἡ πολιτεία αὕτη, μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε,
ἀλλὰ τοῦτο αὐτὸ ἥδη πειρώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς πεί-
θειν, ὥς δυνατόν καὶ ἡ δυνατόν, τὰ δ' ἄλλα χαίρειν
ἐῶμεν.

15 | Ἐξαίφνης γε σύ, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ καταδρομὴν p. 472.
ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου, καὶ οὐ συγγιγνώσκεις
στραγγενομένῳ. ἴσως γὰρ οὐκ οἶσθα ὅτι μόγις μοι
τὸ δύο κύματε ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλε-
πώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις, ὃ ἐπειδὰν ἴδῃς τε καὶ
20 ἀκούσης, πάννυ συγγνώμην ἔξεις, ὅτι εἰκότως ἄρα
ᾤκνουν τε καὶ ἐδεδοίκη οὕτω παράδοξον λόγον λέ-
γειν τε καὶ ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν.

Ὅσῳ ἂν, ἔφη, τοιαῦτα πλείω λέγῃς, ἥττον ἀφε-
θήσει ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν πῇ δυνατὴ γίγ- B
25 νεσθαι αὕτη ἡ πολιτεία. ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τόδε χρὴ ἀναμνη-
σθῆναι, ὅτι ἡμεῖς ζητοῦντες δικαιοσύνην οἷόν ἐστι
καὶ ἀδικίαν δεῦρο ἤκομεν.

8. οἴκοι γε A²M : οἴκοι τε ΑΠ.

17. στραγγενομένῳ cj. Casp. Orelli et Vindob. F corr. : στρατενομένῳ
MSS.

21. λόγον λέγειν M : λέγειν λόγον ΑΠ : λέγειν

λέγειν q pr.

28. ἀδικία Π.

Socrates
excuses
himself and
makes one
or two re-
marks pre-
paratory to
a final
effort.

p. 472. Χρή· ἀλλὰ τί τοῦτό γ' ; ἔφη.

Republic
V.

Οὐδέν· ἀλλ' ἐὰν εὖρωμεν οἶόν ἐστι δικαιοσύνη,
ἀρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον ἀξιόσομεν μηδὲν δεῖν
αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν, ἀλλὰ πανταχῇ τοιοῦτον
C εἶναι οἶον δικαιοσύνη ἐστίν ; ἡ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅ 5
τι ἐγγύτατα αὐτῆς ἢ καὶ πλείστα τῶν ἄλλων ἐκείνης
μετέχη ;

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν.

Παραδείγματος ἄρα ἔνεκα, ἣν δ' ἐγώ, ἐζητοῦμεν
αὐτό τε δικαιοσύνην οἶόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως 10
δίκαιον, εἰ γένοιτο, καὶ οἷος ἂν εἴη γενόμενος, καὶ
ἀδικίαν αὐ καὶ τὸν ἀδικώτατον, ἵνα εἰς ἐκείνους
ἀποβλέποντες, οἱοὶ ἂν ἡμῖν φαίνωνται εὐδαιμονίας
τε περί καὶ τοῦ ἐναντίου, ἀναγκαζώμεθα καὶ περὶ
ἡμῶν αὐτῶν ὁμολογεῖν, ὅς ἂν ἐκείνοις ὅ τι ὁμοιότα- 15
D τος ἦ, τὴν ἐκείνοις μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξῃ, ἀλλ'
οὐ τούτου ἔνεκα, ἵν' ἀποδείξωμεν ὥς δυνατὰ ταῦτα
γίγνεσθαι.

(1) The
ideal is a
standard
only which
can never
be perfectly
realized ;

Τοῦτο μέν, ἔφη, ἀληθὲς λέγεις.

Οἷει ἂν οὖν ἡττόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι ὅς 20
ἂν γράψας παράδειγμα οἶον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος
ἄνθρωπος καὶ πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοὺς
μὴ ἔχη ἀποδεῖξαι ὥς καὶ δυνατόν γενέσθαι τοιοῦτον
ἄνδρα ;

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.

25

E Τί οὖν ; οὐ καὶ ἡμεῖς, φαμέν, παράδειγμα ἐποιού-
μεν λόγῳ ἀγαθῆς πόλεως ;

Πάννυ γε.

9. ζητοῦμεν Π.

11. el MSS. : ἢ cj. Bekker. καὶ οἷος MSS. : οἷος cj. Madvig.

16. ἐκείνους π : ἐκείνης ΑΠ : ἐκείνης M.

22. εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ΑΠ : ἱκανῶς εἰς τὸ γράμμα M.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

(2) but is
none the
worse for
that.

Ἡττόν τι οὖν οἶε ἡμᾶς εὖ λέγειν τούτου ἔνεκα, p. 472.
ἐὰν μὴ ἔχωμεν ἀποδείξαι ὥς δυνατὸν οὕτω πόλιν
οἰκῆσαι ὥς ἐλέγετο ;

Οὐ δῆτα, ἔφη.

5 Τὸ μὲν τοίνυν ἀληθές, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως· εἰ δὲ δὴ
καὶ τοῦτο προθυμηθῆναι δεῖ σὴν χάριν, ἀποδείξαι
πῇ μάλιστα καὶ κατὰ τί δυνατώτατ' ἂν εἴη, πάλιν
μοι πρὸς τὴν τοιαύτην ἀπόδειξιν τὰ αὐτὰ διομο-
λόγησαι.

10 Τὰ ποῖα ;

Ἄρ' οἶόν τέ τι | πραχθῆναι ὥς λέγεται, ἡ φύσιν p. 473.
ἔχει πρᾶξιν λέξεως ἦττον ἀληθείας ἐφάπτεσθαι,
κἂν εἰ μὴ τῷ δοκεῖ ; ἀλλὰ σὺ πότερον ὁμολογεῖς
οὕτως ἢ οὐ ;

15 Ὅμολογῶ, ἔφη.

Τοῦτο μὲν δὴ μὴ ἀνάγκαζέ με, οἷα τῷ λόγῳ
διήλθομεν, τοιαῦτα παντάπασιν καὶ τῷ ἔργῳ δεῖν
γιννόμενα ἀποφαίνειν· ἀλλ', ἐὰν οἰοί τε γενώμεθα
εὐρεῖν ὥς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλιν οἰκῆ-
20 σιεν, φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι ὥς δυνατὰ ταῦτα
γίγνεσθαι ἂν σὺ ἐπιτάττεις. ἡ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων B
τυγχάνων ; ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπῶην.

Καὶ γὰρ ἐγώ, ἔφη.

(3) Al-
though the
ideal can-
not be
realized,
one or two
changes, or
rather a
single
change,
might revo-
lutionize a
State.

Τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο, ὥς ἔοικε, πειρώμεθα ζητεῖν
25 τε καὶ ἀποδεικνύειν, τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς
πόλεσιν πράττεται δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται, καὶ
τίνας ἂν σμικροτάτου μεταβαλόντος ἔλθοι εἰς τοῦτον
τὸν τρόπον τῆς πολιτείας πόλιν, μάλιστα μὲν ἐνός,
εἰ δὲ μή, δυοῖν, εἰ δὲ μή, ὃ τι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν
30 καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν.

Παντάπασιν μὲν οὖν, ἔφη.

C

p. 473. Ἐνὸς μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, μεταβαλόντος δοκοῦ-
 μέν μοι ἔχειν δεῖξαι ὅτι μεταπέσοι ἄν, οὐ μέντοι
 σμικροῦ γε οὐδὲ ῥαδίου, δυνατοῦ δέ.

Republic
V.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Τίνος; ἔφη.

Ἐπ' αὐτὸ δὴ, ἣν δ' ἐγώ, εἴμι ὁ τῷ μεγίστῳ προσ- 5
 εικάζομεν κύματι. εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει
 γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κύμα ἐκγελῶν καὶ ἀδοξία
 κατακλύσειν. σκόπει δὲ ὁ μέλλω λέγειν.

Socrates
 goes forth
 to meet
 the wave.

Λέγε, ἔφη.

D Ἐὰν μή, ἣν δ' ἐγώ, ἣ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν 10
 ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλῆς τε νῦν λεγόμενοι καὶ
 δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ
 τοῦτο εἰς ταῦτόν συμπέσῃ, δυνάμεις τε πολιτικὴ καὶ
 φιλοσοφία, τῶν δὲ νῦν πορευομένων χωρὶς ἐφ' ἑκάτε-
 ρον αἱ πολλαὶ φύσεις ἐξ ἀνάγκης ἀποκλεισθῶσιν, οὐκ 15
 ἔστι κακῶν παῦλα, ὧ φίλε Γλαῦκων, ταῖς πόλεσι,
 δοκῶ δ' οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, οὐδὲ αὕτη ἡ πολι-
 E τεία μή ποτε πρότερον φυῇ τε εἰς τὸ δυνατόν καὶ φῶς
 ἡλίου ἴδῃ, ἣν νῦν λόγῳ διεληλύθαμεν. ἀλλὰ τοῦτό
 ἐστίν, ὁ ἐμοὶ πάλαι ὄκνον ἐντίθησι λέγειν, ὁρῶντι 20
 ὥς πολὺν παρὰ δόξαν ῥηθήσεται· χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν,
 ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν οὔτε ἰδία οὔτε
 δημοσία.

'Cities will
 never cease
 from ill
 until they
 are gov-
 erned by
 philoso-
 phers.'

Καὶ ὅς, ὦ Σώκρατες, ἔφη, τοιοῦτον ἐκβέβληκας
 ῥῆμά τε καὶ λόγον, ὃν εἰπὼν ἡγοῦ ἐπὶ σέ πάννυ πολ- 25
 λούς τε καὶ οὐ φαύλους νῦν οὕτως, οἷον ῥίψαντας τὰ

p. 474. ἱμάτια, | γυμνοὺς λαβόντας ὅ τι ἐκάστῳ παρέτυχεν ὅπ-
 λον, θεῖν διατεταμένους ὥς θαυμάσια ἐργασομένους·

What will
 the world
 say to this?

5. προσεικάζομεν (vel προσηκάζομεν) xv Stob.: προ(σ)εικάζομεν A:
 προεικάζομεν ΠΜ: παρεικάζομεν Ξ.

28. ἐργασομένους M: ἐργασομένους A (o in litura): ἐργασαμένους Π.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει, τῷ ὄντι p. 474.
τωθαζόμενος δώσεις δίκην.

Οὐκοῦν σύ μοι, ἦν δ' ἐγώ, τούτων αἴτιος ;

Καλῶς γ', ἔφη, ἐγὼ ποιῶν. ἀλλὰ τοί σε οὐ
5 προδώσω, ἀλλ' ἀμυνῶ οἷς δύναμαι· δύναμαι δὲ
εὐνοία τε καὶ τῷ παρακελεύεσθαι, καὶ ἴσως ἂν ἄλ-
λου του ἐμμελέστερόν σοι ἀποκρινόιμην. ἀλλ' ὥς B
ἔχων τοιοῦτον βοηθὸν πειρῶ τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδεί-
ξασθαι ὅτι ἔχει ἢ σὺ λέγεις.

10 Πειρατέον, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεγάλην
ξυμμαχίαν παρέχει. ἀναγκαῖον οὖν μοι δοκεῖ, εἰ
μέλλομέν πη ἐκφεύξεσθαι οὐς λέγεις, διορίσασθαι
πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες τολ-
μῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν, ἵνα διαδήλων γενομένων
15 δύνηται τις ἀμύνεσθαι, ἐνδεικνύμενος ὅτι τοῖς μὲν
προσῆκει φύσει ἄπτεσθαι τε φιλοσοφίας ἡγεμονεύειν C
τ' ἐν πόλει, τοῖς δ' ἄλλοις μῆτε ἄπτεσθαι ἀκολουθεῖν
τε τῷ ἡγουμένῳ.

ὦρα ἂν εἴη, ἔφη, ὀρίζεσθαι.

20 Ἴθι δὴ, ἀκολουθήσόν μοι τῇδε, εἰάν αὐτὸ ἀμῇ γέ
πη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα.

Ἄγε, ἔφη.

Parallel of
the lover.

Ἀναμνησκειν οὖν σε, ἦν δ' ἐγώ, δεήσει, ἢ μέμ-
νησαι ὅτι ὃν ἂν φῶμεν φιλεῖν τι, δεῖ φανῆναι αὐτόν,
25 εἰάν ὀρθῶς λέγεται, οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ
δὲ μή, ἀλλὰ πᾶν στέργοντα ;

Ἀναμνησκειν, ἔφη, ὥς ἔοικε, δεῖ· οὐ γὰρ πάντῃ D
γε ἐννοῶ.

The lover
of the fair
loves them
all ;

Ἄλλω, εἶπον, ἔπρεπεν, ὦ Γλαῦκων, λέγειν ἂ λέ-
30 γεις· ἀνδρὶ δ' ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν ὅτι

22. ἄγε ΑΠ : ἄγε δὴ Μ.

- P. 474. πάντες οἱ ἐν ὧρα τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμῇ
 γέ πη δάκνουσί τε καὶ κινουῦσι, δοκοῦντες ἄξιοι εἶναι
 ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. ἡ οὐχ οὕτω
 ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; ὁ μὲν, ὅτι σιμός, ἐπί-
 χαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ 5
 γρυπὸν βασιλικὸν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου
 E τούτων ἐμμετρώτατα ἔχειν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς
 ἰδεῖν, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας εἶναι· μελιχλῶρους
 δὲ καὶ τοῦνομα οἶει τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ
 ἐραστοῦ ὑποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος 10
 τὴν ὥχροτητα, εἰς ἐπὶ ὧρα ἦ; καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας
 P. 475. προφάσεις προφασίζεσθ' τε | καὶ πάσας φωνὰς
 ἀφίετε, ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούτων
 ἐν ὧρα.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

Εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρω- 15
 τικῶν ὅτι οὕτω ποιουῖσι, συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν.

Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ· τοὺς φιλοῖνους οὐ τὰ αὐτὰ
 ταῦτα ποιούντας ὁρᾷς; πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης
 προφάσεως ἀσπαζομένους;

the lover of
wines, all
wines;

Καὶ μάλα.

20

Καὶ μὴν φιλοτίμους γε, ὡς ἐγῶμαι, καθορᾷς ὅτι,
 ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι, καὶ μὴ
 B ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνοτέρων τιμᾶσθαι, ὑπὸ σμικρο-
 τέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν, ὡς ὅλως
 τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες.

the lover of
honour, all
honour;

25

Κομιδῇ μὲν οὖν.

Τοῦτο δὲ φάθι ἢ μή· ἄρα ὃν ἂν τινος ἐπιθυμη-
 τικὸν λέγωμεν, παντὸς τοῦ εἶδους τούτου φήσομεν
 ἐπιθυμεῖν, ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ;

5. ἐπαινεθήσεται ΑΠ: ἐπαινείται Α²Μ. 7. ἐμμετρώτατα (ο in litura) Α.
 8. μελιχλῶρους Α (γρ.) mg.: μελαγχλῶρους ΑΠΜ. 23. τιμῶνται Μ.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

the philoso-
pher, or
lover of
wisdom, all
knowledge.

Παντός, ἔφη.

P. 475.

Οὐκοῦν καὶ τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπι-
θυμητὴν εἶναι, οὐ τῆς μέν, τῆς δ' οὐ, ἀλλὰ πάσης ;
' Ἀληθῆ.

5 Τὸν ἄρα περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, ἄλλως C
τε καὶ νέον ὄντα καὶ μήπω λόγον ἔχοντα τί τε χρη-
στὸν καὶ μή, οὐ φήσομεν φιλομαθῆ οὐδὲ φιλόσοφον
εἶναι, ὥσπερ τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ οὔτε πεινῆν
φαμέν οὔτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων, οὐδὲ φιλόσιτον ἀλλὰ
10 κακόςιτον εἶναι.

Καὶ ὁρθῶς γε φήσομεν.

Τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλοντα παντὸς μαθήματος
γεύεσθαι καὶ ἀσμένως ἐπὶ τὸ μαυθάνειν ἰόντα καὶ
ἀπλήστως ἔχοντα, τοῦτον δ' ἐν δίκη φήσομεν φιλό-
15 σοφον· ἢ γάρ ;

Under
knowledge,
however,
are not to
be included
sights and
sounds, or
under the
lovers of
knowledge,
musical
amateurs
and the
like.

Καὶ ὁ Γλαῦκων ἔφη· Πολλοὶ ἄρα καὶ ἄτοποι D
ἔσονται σοι τοιοῦτοι. οἳ τε γὰρ φιλοθεάμονες
πάντες ἔμοιγε δοκοῦσι τῷ καταμανθάνειν χαίροντες
τοιοῦτοι εἶναι, οἳ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί τινές εἰσιν
20 ὥς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι, οἳ πρὸς μὲν λόγους καὶ
τοιαύτην διατριβὴν ἐκόντες οὐκ ἂν ἐθέλοιεν ἐλθεῖν,
ὥσπερ δὲ ἀπομεμισθωκότες τὰ ὄτα ἐπακοῦσαι πάν-
των χορῶν περιθέουσι τοῖς Διουνυσίοις οὔτε τῶν
κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας ἀπολειπόμενοι.
25 τούτους οὖν πάντας καὶ ἄλλους τοιούτων τινῶν
μαθητικούς καὶ τοὺς τῶν τεχνυδρίων φιλοσόφους E
φήσομεν ;

Οὐδαμῶς, εἶπον, ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις.

Τοὺς δὲ ἀληθινούς, ἔφη, τίνας λέγεις ;

30 Τοὺς τῆς ἀληθείας, ἦν δ' ἐγώ, φιλοθεάμονας.

26. μαθητικούς Arg. (?) τ : μαθηματικούς A corr. ΠM.

P. 475. Καὶ τοῦτο μὲν γ', ἔφη, ὀρθῶς· ἀλλὰ πῶς αὐτὸ λέγεις; Republic
V.

Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ, ῥαδίως πρὸς γε ἄλλον· σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοιόνδε.

Τὸ ποῖον; 5

Ἐπειδὴ ἐστὶν ἐναντίον καλὸν αἰσχυρῶ, δύο αὐτῷ

P. 476. | εἶναι.

Πῶς δ' οὐ;

Οὐκοῦν ἐπειδὴ δύο, καὶ ἐν ἐκάτερον;

Καὶ τοῦτο. 10

Καὶ περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου καὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ πάντων τῶν εἰδῶν πέρι ὁ αὐτὸς λόγος, αὐτὸ μὲν ἐν ἑκαστῷ εἶναι, τῇ δὲ τῶν πράξεων καὶ σωματίων καὶ ἀλλήλων κοινωνίᾳ πανταχοῦ φανταζόμενα πολλὰ φαίνεσθαι ἑκαστῷ. 15

Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις.

Ταύτῃ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, διαιρῶ; χωρὶς μὲν οὐς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ 20
πρακτικούς, καὶ χωρὶς αὖ περὶ ὧν ὁ λόγος, οὐς μόνους ἂν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους.

Πῶς, ἔφη, λέγεις;

Οἱ μὲν που, ἦν δ' ἐγώ, φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες τὰς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χρῶας καὶ σχήματα καὶ πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργούμενα, αὐτοῦ δὲ τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διάνοια τὴν 25
φύσιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπασασθαι.

Ἐχει γὰρ οὖν δὴ, ἔφη, οὕτως.

Οἱ δὲ δὴ ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἰέναι τε καὶ 30
ὁρᾶν καθ' αὐτὸ ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἶεν;

Καὶ μάλα.

25. τὴν φύσιν ΑΠΜ: τὸν νοῦν τ Π κοτ. γ.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

True know-
ledge is the
ability to
distinguish
between the
one and the
many, be-
tween the
idea and
the objects
which par-
take of the
idea.

There is an
interme-

Ὁ οὖν καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ p. 476.
κάλλος μήτε νομίζων μήτε, ἅν τις ἡγήται ἐπὶ τὴν
γνώσιν αὐτοῦ, δυνάμενος ἔπεσθαι, ὅναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ
σοι ζῆν; σκόπει δέ. τὸ ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε
15 ἐστίν, ἐάν τε ἐν ὕπνῳ τις ἐάν τ' ἐγρηγορῶς τὸ
ὅμοιον τῷ μὴ ὅμοιον ἀλλ' αὐτὸ ἡγήται εἶναι ὅ ἔοικεν;
'Εγὼ γοῦν ἅν, ἢ δ' ὅς, φαίην ὀνειρώττειν τὸν
τοιούτον.

Τί δέ; ὁ τάναντία τούτων ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ D
10 καλὸν καὶ δυνάμενος καθορᾶν καὶ αὐτὸ καὶ τὰ ἐκεί-
νου μετέχοντα, καὶ οὔτε τὰ μετέχοντα αὐτὸ οὔτε αὐτὸ
τὰ μετέχοντα ἡγούμενος, ὕπαρ ἢ ὅναρ αὐ καὶ οὗτος
δοκεῖ σοι ζῆν;

Καὶ μάλα, ἔφη, ὕπαρ.

15 Οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γιγνώσκοντος
γνώμην ἂν ὀρθῶς φαῖμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς
δοξάζοντος;

Πάννυ μὲν οὖν.

Τί οὖν, ἐὰν ἡμῖν χαλεπαίνει οὗτος, ὃν φαμεν
20 δοξάζειν ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν, καὶ ἀμφισβητῇ ὡς
οὐκ ἀληθῇ λέγομεν, ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐ- E
τὸν καὶ πείθειν ἡρέμα, ἐπικρυπτόμενοι ὅτι οὐχ ὕγι-
αίνει;

Δεῖ γέ τοι δῆ, ἔφη.

25 Ἴθι δῆ, σκόπει τί ἐροῦμεν πρὸς αὐτόν. ἡ βούλει
ὦδε πυνθανώμεθα παρ' αὐτοῦ, λέγοντες ὡς εἴ τι
οἶδεν οὐδεὶς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἴδοιμεν
εἰδότα τι. ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε· ὁ γιγνώσκων γιγ-
νώσκει τί ἢ οὐδέν; σὺ οὖν μοι ὑπὲρ ἐκείνου ἀπο-
30 κρίνου.

'Αποκρινοῦμαι, ἔφη, ὅτι γιγνώσκει τί.

p. 476. Πότερον ὃν ἢ οὐκ ὃν ;

p. 477. Ὅν· πῶς γὰρ | ἂν μὴ ὃν γέ τι γνωσθείη ;

Ἰκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν, καὶ εἰ πλεοναχῇ σκο-
ποῖμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὃν παντελῶς γνωστόν,
μὴ ὃν δὲ μηδαμῇ πάντῃ ἄγνωστον ;

Ἰκανώτατα.

Εἶεν· εἰ δὲ δὴ τι οὕτως ἔχει ὥς εἶναί τε καὶ μὴ
εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κείτοιο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος καὶ
τοῦ αὐτοῦ μηδαμῇ ὄντος ;

Μεταξύ.

Οὐκοῦν *ἐπεὶ ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνῶσις ἦν, ἀγνω-
B σία δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ μὴ ὄντι, ἐπὶ τῷ μεταξὺ τούτῳ
μεταξύ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης, εἴ
τι τυγχάνει ὃν τοιοῦτον ;

Πάνυ μὲν οὖν.

Ἄρ' οὖν λέγομέν τι δόξαν εἶναι ;

Πῶς γὰρ οὔ ;

Πότερον ἄλλην δύναμιν ἐπιστήμης ἢ τὴν αὐτήν ;

* Ἀλλην.

Ἐπ' ἄλλῳ ἄρα τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἐπι- 20
στήμη, κατὰ τὴν δύναμιν ἐκατέρα τὴν αὐτήν.

Οὕτω.

Οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γνῶναι
ὥς ἔστι τὸ ὃν ; μᾶλλον δὲ ᾧδὲ μοι δοκεῖ πρότερον
ἀναγκαῖον εἶναι διελέσθαι.

Πῶς ;

C Φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὴ

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

di-
ate be-
tween being
and not
being, and
a corres-
ponding in-
termediate
between
ignorance
and know-
ledge.

10 This inter-
mediate is
a faculty
termed
opinion.

15

25

11. ἐπεὶ ἐπὶ cj. Herm. : ἐπὶ ΑΠΜ : εἰ ἐπὶ g.

13. μεταξὺ ΑΠΜ : μεταξὺ δὲ Z.

21. κατὰ τὴν δύναμιν Vind. F. : κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν A : κατὰ τὴν
αὐτὴν δύναμιν ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ΠΜ : κατὰ τὴν ἄλλην δύναμιν cj.
Herm.

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.

καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἅ δυνάμεθα καὶ ἄλλο πᾶν ὃ τί περ p. 477.
 ἂν δύνηται, οἷον λέγω ὄψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων
 εἶναι, εἰ ἄρα μαυθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος.

Ἄλλὰ μαυθάνω, ἔφη.

5 Ἄκουσον δὴ ὃ μοι φαίνεται περὶ αὐτῶν. δυνά-
 μεως γὰρ ἐγὼ οὔτε τινὰ χρόαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα οὔτε
 τι τῶν τοιούτων οἷον καὶ ἄλλων πολλῶν, πρὸς ἃ
 ἀποβλέπων ἔνια διορίζομαι παρ' ἐμαντῶ τὰ μὲν ἄλλα
 εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα. δυνάμεως δ' εἰς ἐκείνο μόνον D
 10 βλέπω ἐφ' ᾧ τε ἔστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται, καὶ ταύτη
 ἐκάστην αὐτῶν δύναμιν ἐκάλεσα, καὶ τὴν μὲν ἐπὶ
 τῷ αὐτῷ τεταγμένην καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεργαζομένην τὴν
 αὐτὴν καλῶ, τὴν δὲ ἐπὶ ἐτέρῳ καὶ ἕτερον ἀπεργαζο-
 μένην ἄλλην. τί δὲ σύ; πῶς ποιεῖς;

15 Οὕτως, ἔφη.

Δεῦρο δὴ πάλιν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἄριστε. ἐπιστήμην
 πότερον δυνάμιν τινα φῆς εἶναι αὐτήν, ἢ εἰς τί γένος
 τίθης;

Εἰς τοῦτο, ἔφη, πασῶν γε δυνάμεων ἐρρωμενε- E
 20 στάτην.

Τί δέ, δόξαν εἰς δύναμιν ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσο-
 μεν;

Οὐδαμῶς, ἔφη. ᾧ γὰρ δοξάζειν δυνάμεθα, οὐκ
 ἄλλο τι ἢ δόξα ἐστίν.

25 Ἀλλὰ μὲν δὴ ὀλίγον γε πρότερον ὠμολόγεις μὴ
 τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν.

Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, τό γε ἀναμάρτητον τῷ μὴ ἀνα-
 μαρτήτῳ ταυτόν τις νοῦν ἔχων τιθείη;

Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ δηλόν, ὅτι ἕτερον ἐπιστήμης
 30 δόξα | ὁμολογεῖται ἡμῖν.

Ἔτερον.

p. 478.

Opinion
differs from
knowledge
because the
one errs,
and the
other is
unerring.

p. 478. Ἐφ' ἐτέρῳ ἄρα ἕτερόν τι δυναμένη ἐκατέρα αὐτῶν
πέφυκεν.

Republic
V.

Ἀνάγκη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἐπιστήμη μὲν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, τὸ δὲ γινῶναι
ὥς ἔχει ;

5

Ναί.

Δόξα δέ, φαμέν, δοξάζειν ;

Ναί.

Ἡ ταῦτόν ὅπερ ἐπιστήμη γινώσκει ; καὶ ἔσται
γνωστόν τε καὶ δοξαστόν τὸ αὐτό ; ἢ ἀδύνατον ;

10

Ἀδύνατον, ἔφη, ἐκ τῶν ὁμολογημένων, εἴπερ ἐπ'
ἄλλῃ ἄλλῃ δύναμις πέφυκε, δυνάμεις δὲ ἀμφοτέραι
ἔσονται, δόξα τε καὶ ἐπιστήμη, ἄλλῃ δὲ ἐκατέρα, ὥς
φαμέν. ἐκ τούτων δὲ οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστόν καὶ
δοξαστόν ταῦτόν εἶναι.

15

Οὐκοῦν εἰ τὸ δὲ γνωστόν, ἄλλο τι ἢ δοξαστόν ἢ
τὸ δὲ εἶη ;

Ἄλλο.

Ἄρ' οὖν τὸ μὴ δὲ δοξάζει ; ἢ ἀδύνατον καὶ δοξά-
σαι τό γε μὴ ὄν ; ἐννόει δέ. οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τῷ
φέρει τὴν δόξαν ; ἢ οἷόν τε αὐτὸ δοξάζειν μὲν, δοξά-
ζειν δὲ μηδέν ;

It also
differs from
ignorance,
which is
concerned
with no-
thing.

Ἀδύνατον.

Ἄλλ' ἔν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων ;

Ναί.

25

Ἄλλὰ μὴν μὴ ὄν γε οὐχ ἔν τι, ἀλλὰ μηδὲν ὀρθό-
C τατ' ἂν προσαγορεύοιτο.

Πάνυ γε.

Μὴ ὄντι μὴν ἄγνοϊαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι
δὲ γινώσκιν.

30

20. τό γε Α²Μ : τὸ ΑΠ.

R

Republic
*V.*SOCRATES,
GLAUCON.Its place is
not to be
sought
without or
beyond
knowledge
or ignor-
ance, but
between
them.

'Ορθῶς, ἔφη.

p. 478.

Οὐκ ἄρα ὄν οὐδὲ μὴ ὄν δοξάζει.

Οὐ γάρ.

Οὔτε ἄρα ἄγνοια οὔτε γνώσις δόξα ἂν εἴη.

5 Οὐκ ἔοικεν.

Ἄρ' οὖν ἐκτὸς τούτων ἐστὶν ὑπερβαίνουσα ἢ γνώ-
σιν σαφηνεῖα ἢ ἄγνοϊαν ἀσαφεῖα ;

Οὐδέτερα.

Ἄλλ' ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, γνώσεως μὲν σοι φαίνεται
10 δόξα σκοτωδέστερον, ἀγνοίας δὲ φανότερον ;

Καὶ πολὺ γε, ἔφη.

'Εντὸς δ' ἀμφοῖν κεῖται ;

D

Ναί.

Μεταξὺ ἄρα ἂν εἴη τούτοις δόξα.

15 Κομιδῇ μὲν οὖν.

Οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν, εἴ τι φανείη οἶον
ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, τὸ τοιοῦτον μεταξὺ κείσθαι
τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος,
καὶ οὔτε ἐπιστήμην οὔτε ἄγνοϊαν ἐπ' αὐτῷ ἔσεσθαι,
20 ἀλλὰ τὸ μεταξὺ αὐτῶν φανὲν ἀγνοίας καὶ ἐπιστήμης ;

'Ορθῶς.

Νῦν δέ γε πέφανται μεταξὺ τούτοις ὃ δὴ καλοῦ-
μεν δόξαν.

Πέφανται.

25 Ἐκεῖνο δὴ λείποιτ' ἂν ἡμῖν εὐρεῖν, ὥς ἔοικε, τὸ ἐ
ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, καὶ
οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον,
ἵνα, ἐὰν φανῇ, δοξαστὸν αὐτὸ εἶναι ἐν δίκῃ προσα-
γορεύωμεν, τοῖς μὲν ἅκροις τὰ ἅκρα, τοῖς δὲ μεταξὺ
30 τὰ μεταξὺ ἀποδιδόντες. ἢ οὐχ οὕτως ;

10. φανότερον AM : φανερώτερον ΠΞ.

p. 478. Οὕτως.

Republic
V.

p. 479. ἀποκρινέσθω | ὁ χρηστός, ὃς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ
ιδέαν τινὰ αὐτοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγείται ἀεὶ μὲν
κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχουσιν, πολλὰ δὲ τὰ καλὰ
νομίζει, ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ οὐδαμῇ ἀνεχόμενος,
ἂν τις ἐν τὸ καλὸν φῇ εἶναι καὶ δίκαιον, καὶ τᾶλλα
οὕτω. τούτων γὰρ δὴ, ὦ ἄριστε, φήσομεν, τῶν
πολλῶν καλῶν μὴν τι ἔστιν, ὃ οὐκ αἰσχρὸν φανή-
σεται; καὶ τῶν δικαίων, ὃ οὐκ ἄδικον; καὶ τῶν 10
ὁσίων, ὃ οὐκ ἀνόσιον;

SOCRATES,
GLAUCON.

The abso-
luteness of
the one and
the relative-
ness of the
many.

B Οὐκ, ἀλλ' ἀνάγκη, ἔφη, καὶ καλά πως αὐτὰ καὶ
αἰσχροὶ φανῆναι, καὶ ὅσα ἄλλα ἐρωτᾷς.

Τί δέ; τὰ πολλὰ διπλάσια ἡττόν τι ἡμίσεα ἢ
διπλάσια φαίνεται;

15

Οὐδέν.

Καὶ μεγάλα δὴ καὶ σμικρὰ καὶ κοῦφα καὶ βαρέα
μή τι μᾶλλον ἢ ἂν φήσωμεν, ταῦτα προσρηθήσεται
ἢ τάναντία;

Οὐκ, ἀλλ' αἰεὶ, ἔφη, ἕκαστον ἀμφοτέρων ἔξεται. 20

Πότερον οὖν ἔστι μᾶλλον ἢ οὐκ ἔστιν ἕκαστον
τῶν πολλῶν τοῦτο, ὃ ἂν τις φῇ αὐτὸ εἶναι;

Τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν, ἔφη, ἐπαμφοτερίζουσιν
C εἵκει, καὶ τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐ-
νούχου τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἐφ' οὗ 25
αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν· καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμ-
φοτερίζειν, καὶ οὐτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν
δυνατὸν παγίως νοῆσαι, οὔτε ἀμφοτέρα οὔτε οὐδέτερον.

*Εχεις οὖν αὐτοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὃ τι χρήσει, ἢ ὅποι

3. μὲν om. Π.

4. ἡγείται A²M: ἡγῆται ΑΠ.

25. ὁ M: ὡς ΑΠ corr.: ω Πρ.

Republic
V.

SOCRATES,
GLAUCON.

θήσεις καλλίω θέσιν τῆς μεταξὺ οὐσίας τε καὶ τοῦ p. 479.
μὴ εἶναι; οὔτε γάρ που σκοτωδέστερα μὴ ὄντος
πρὸς τὸ μᾶλλον μὴ εἶναι φανήσεται, οὔτε φανότερα D
ὄντος πρὸς τὸ μᾶλλον εἶναι.

5 Ἀληθέστατα, ἔφη.

Εὐρήκαμεν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὰ τῶν πολλῶν
πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων μεταξὺ
που κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλι-
κρινῶς.

10 Εὐρήκαμεν.

Προωμολογήσαμεν δέ γε, εἴ τι τοιοῦτον φανείη,
δοξαστὸν αὐτὸ ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι, τῇ
μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἀλίσκόμενον.

Ὁμολογήκαμεν.

Opinion is
the appre-
hension,
not of the
absolute,
but of the
many.

15 Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ E
καλὸν μὴ ὀρῶντας μὴδ' ἄλλω ἐπ' αὐτὸ ἄγοντι δυνα-
μένους ἔπεσθαι, καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δί-
καιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα,
γινώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν.

20 Ἀνάγκη, ἔφη.

Τί δὲ αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ
ταῦτα ὡσαύτως ὄντα; ἄρ' οὐ γινώσκειν ἀλλ' οὐ
δοξάζειν;

Ἀνάγκη καὶ ταῦτα.

25 Οὐκοῦν καὶ ἀσπάζεσθαι τε καὶ φιλεῖν τούτους
μὲν ταῦτα φήσομεν ἐφ' οἷς γνώσις ἐστίν, | ἐκείνους p. 480.
δὲ ἐφ' οἷς δόξα; ἢ οὐ μνημονεύομεν, ὅτι φωνάς τε
καὶ χροάς καλὰς καὶ τὰ τοιαῦτα ἔφαμεν τούτους
φιλεῖν τε καὶ θεᾶσθαι, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν οὐδ' ἀνέχε-
30 σθαι ὥς τι ὄν;

14. ὁμολογήκαμεν MSS.: ἀν ὁμολογήσαμεν?

p. 480. Μεμνήμεθα.

Republic
V.

Μὴ οὖν τι πλημμελήσομεν φιλοδόξους καλοῦντες
αὐτοὺς μᾶλλον ἢ φιλοσόφους ; καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα
χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν ;

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκ, ἂν γ' ἐμοὶ πείθωνται, ἔφη· τῷ γὰρ ἀληθεῖς
χαλεπαίνειν οὐ θέμις.

Τοὺς αὐτὸ ἄρα ἕκαστον τὸ δὴ ἀσπαζομένους φιλο-
σόφους ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον ;

Παντάπασι μὲν οὖν.

2. πλημμελήσομεν Α²Π : πλημμελήσωμεν ΑΜ.

7. τὸ δὴ ΑΠ : τὸ ἐν Μ.

Σ.

Republic
VI.

SOCRATES,
GLAUCON.

If we had
time, we
might have
a nearer
view of the
true and
false philo-
sopher.

Which of
them shall
be our
guardians?

| Οἱ μὲν δὴ φιλόσοφοι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαύκων, p. 484.
καὶ οἱ μὴ διὰ μακροῦ τινὸς διεξεληθόντος λόγου μόγισ
πως ἀνεφάνησαν οἷ εἰσιν ἐκάτεροι.

*Ἴσως γάρ, ἔφη, διὰ βραχέος οὐ ῥάδιον.

5 Οὐ φαίνεται, εἶπον. ἔμοιγ' οὖν ἔτι δοκεῖ ἂν βελ-
τιόνως φανῆναι, εἰ περὶ τούτου μόνου ἔδει ῥηθῆναι,
καὶ μὴ πολλὰ τὰ λοιπὰ διελθεῖν μέλλοντι κατ-
όψεσθαι τί διαφέρει βίος δίκαιος ἀδίκου. B

Τί οὖν, ἔφη, τὸ μετὰ τοῦτο ἡμῖν ;

10 Τί δ' ἄλλο, ἦν δ' ἐγώ, ἢ τὸ ἐξῆς ; ἐπειδὴ φιλό-
σοφοι μὲν οἱ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτὰ ὡσαύτως ἔχοντος
δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι, οἱ δὲ μὴ ἄλλ' ἐν πολλοῖς καὶ
πάντως ἴσχουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσοφοι, ποτέρους
δὴ δεῖ πόλεως ἡγεμόνας εἶναι ;

15 Πῶς οὖν λέγοντες ἂν αὐτό, ἔφη, μετρίως λέγοι-
μεν ;

Ὅπότεροι ἂν, ἦν δ' ἐγώ, δυνατοὶ φαίνωνται φυ-
λάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων, τούτους
καθιστάναι φύλακας. C

20 Ὅρθως, ἔφη.

2. διεξεληθόντος ΑΠΜ : διεξεληθόντες χν : διεξεληλυθότος γ.

3. οἱ ΑΠΜ : οἱ Π²Ζ.

13. πάντως ΑΠΜ : παντοίως Π²mg. (γρ.).

p. 484. Τόδε δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἄρα δῆλον, εἴτε τυφλὸν εἴτε ὀξὺ ὁρῶντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὅτιοῦν ;

Republic
VI.

Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον ;

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ἦ οὖν δοκοῦσί τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως, καὶ 5 μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παράδειγμα, μηδὲ δυνάμενοι, ὥσπερ γραφῆς, εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κάκεισε αἰεὶ ἀναφέροντές τε καὶ θεώμενοι
D ὥς οἷόν τε ἀκριβέστατα, οὕτω δὲ καὶ τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τίθεσθαι 10 τε, ἐὰν δέη τίθεσθαι, καὶ τὰ κείμενα φυλάττοντες σώζειν ;

A question
hardly to be
asked.

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς, οὐ πολὺ τι διαφέρει.

Τούτους οὖν μᾶλλον φύλακας στησόμεθα ἢ τοὺς ἐγνωκότας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν, ἐμπειρίᾳ δὲ μηδὲν 15 ἐκείνων ἐλλείποντας μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας ;

Ἄτοπον μέντ' ἂν, ἔφη, εἴη ἄλλους αἰρεῖσθαι, εἴ γε τᾶλλα μὴ ἐλλείποιντο· τούτῳ γὰρ αὐτῷ σχεδόν 20 τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν.

p. 485. | Οὐκοῦν τοῦτο δὴ λέγωμεν, τίνα τρόπον οἰοί τ' ἔσονται οἱ αὐτοὶ κάκεινα καὶ ταῦτα ἔχειν ;

Πάνν μὲν οὖν.

ἌΟ τοίνυν ἀρχόμενοι τούτου τοῦ λόγου ἐλέγομεν, τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖν καταμαθεῖν· καὶ οἶμαι, 25 ἐὰν ἐκείνην ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν, ὁμολογήσειν καὶ ὅτι οἰοί τε ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοί, ὅτι τε οὐκ ἄλλους πόλεων ἡγεμόνας δεῖ εἶναι ἢ τούτους.

The philo-
sopher is a
lover of all
truth and
of all true
being.

Πῶς ;

Τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμο- 30

25. δεῖν ΑΠΜ : δεῖ ΦΚγν.

Republic
*VI.*SOCRATES,
GLAUCON.

λογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε αἰὲ ἐρώσιν ὁ ἄν p. 485.
αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς αἰὲ οὔσης καὶ^B
μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς.

Ὁμολογήσθω.

5 Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς, καὶ οὔτε
σμικροῦ οὔτε μείζονος οὔτε τιμωτέρου οὔτε ἀτιμοτέ-
ρου μέρους ἐκόντες ἀφίενται, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν
περί τε τῶν φιλοτίμων καὶ ἐρωτικῶν διήλθομεν.

Ὁρθῶς, ἔφη, λέγεις.

10 Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει εἰ ἀνάγκη ἔχειν
πρὸς τούτῳ ἐν τῇ φύσει οἱ ἄν μέλλωσιν ἔσεσθαι^C
οἷους ἐλέγομεν.

Τὸ ποῖον ;

Τὴν ἀψεύδειαν καὶ τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ προσ-
15 δέχεσθαι τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ μισεῖν, τὴν δ' ἀλήθειαν
στέργειν.

Εἰκός γ', ἔφη.

Οὐ μόνον γε, ὦ φίλε, εἰκός, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἀνάγκη
τὸν ἐρωτικῶς τοῦ φύσει ἔχοντα πᾶν τὸ ξυγγενές τε
20 καὶ οἰκεῖον τῶν παιδικῶν ἀγαπᾶν.

Ὁρθῶς, ἔφη.

Ἡ οὖν οἰκειότερον σοφία τι ἀληθείας ἂν εὖ-
ροισ ;

Καὶ πῶς ; ἦ δ' ὅς.

25 Ἡ οὖν δυνατὸν εἶναι τὴν αὐτὴν φύσιν φιλόσοφόν
τε καὶ φιλοψευδῆ ;

^D

Οὐδαμῶς γε.

Τὸν ἄρα τῷ ὄντι φιλομαθῇ πάσης ἀληθείας δεῖ
εὐθὺς ἐκ νέου ὅ τι μάλιστα ὀρέγεσθαι.

30 Παντελῶς γε.

1. ὁ ἄν ΑΠ : ὅσα ἄν Π² : ὅσ ἄν Μ.

p. 485. Ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἓν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα
ρέπουσιν, ἴσμεν που ὅτι εἰς τᾶλλα τούτῳ ἀσθενέ-
στεραι, ὥσπερ ρεῦμα ἐκείσε ἀπωχευμένον.

Τί μὴν ;

ἽΩι δὴ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον εἰς
ἐρρυνήκασι, περὶ τὴν τῆς ψυχῆς, οἶμαι, ἡδονὴν αὐτῆς
καθ' αὐτὴν εἶναι ἅν, τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλεί-
ποιεν, εἰ μὴ πεπλασμένως ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος
Εἰ τις εἴη.

Μεγάλη ἀνάγκη.

10

Σώφρων μὴν ὅ γε τοιοῦτος καὶ οὐδαμῇ φιλοχρή-
ματος· ὦν γὰρ ἔνεκα χρήματα μετὰ πολλῆς δαπάνης
σπουδάζεται, ἄλλῳ τινὶ μᾶλλον ἢ τούτῳ προσήκει
σπουδάζειν.

Οὕτως.

15

Καὶ μὴν που καὶ τόδε δεῖ σκοπεῖν, ὅταν κρίνουν
p. 486. | μέλλης φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή.

Τὸ ποῖον ;

Μή σε λάθῃ μετέχουσα ἀνελευθερίας· ἐναντιώ-
τατον γάρ που σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ
ὅλου καὶ παντὸς αἰεὶ ἐπορέξεσθαι θείου τε καὶ ἀν-
θρωπίνου.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

ἽΗι οὖν ὑπάρχει διανοία μεγαλοπρέπεια καὶ θεωρία
παντὸς μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας, οἷόν τε
οἶει τούτῳ μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον
βίον ;

Ἀδύνατον, ἢ δ' ὅς.

Β Οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται ὁ τοι-
οῦτος ;

30

ἽΗκιστά γε.

Republic
VI.

SOCRATES,
GLAUCON.

He will be
absorbed in
the plea-
sures of the
soul, and
therefore
temperate
and the
reverse of
covetous
or mean.

In the mag-
nificence of
his contem-
plations he
will not
think much
of human
life.

Republic
*VI.*SOCRATES,
GLAUCON.

Δειλῇ δὴ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀλη- p. 486.
θινῆς, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἂν μετείη.

Οὐ μοι δοκεῖ.

Τί οὖν; ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρήματος μὴδ'
5 ἀνελεύθερος μὴδ' ἀλαζῶν μὴδὲ δειλὸς ἔσθ' ὅπη ἂν
δυσξύμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο;

Οὐκ ἔστιν.

Καὶ τοῦτο δὴ ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ
εὐθύς νέον ὄντος ἐπισκέψαι, εἰ ἄρα δικαία τε καὶ
10 ἡμέρος ἢ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία.

Πάνυ μὲν οὖν.

Οὐ μὲν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγὼμαι. C

Τὸ ποῖον;

Εὐμαθὲς ἢ δυσμαθὲς. ἢ προσδοκᾶς ποτέ τινα
15 τι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πράττων ἂν ἀλγῶν τε πρᾶτ-
τοι καὶ μόγισ σμικρὸν ἀνύτων;

Οὐκ ἂν γένοιτο.

Τί δ'; εἰ μὴδὲν ὦν μάθοι σώζειν δύναιτο, λήθης
ὦν πλέως, ἄρ' ἂν οἶός τ' εἴη ἐπιστήμης μὴ κενὸς
20 εἶναι;

Καὶ πῶς;

Ἀνόνητα δὴ πονῶν οὐκ, οἶει, ἀναγκασθήσε-
ται τελευτῶν αὐτόν τε μισεῖν καὶ τὴν τοιαύτην
πρᾶξιν;

25 Πῶς δ' οὐ;

Ἐπλήσμονα ἄρα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσό-
φοις μή ποτε ἐγκρίνωμεν, ἀλλὰ μνημονικὴν αὐτὴν
ζητῶμεν δεῖν εἶναι.

Παντάπασι μὲν οὖν. D

1. δειλῇ δι Π.

22. ἀνόνητα Amg. Π²M : ἀνόητα AΠpr.

28. δεῖν AΠM : δεῖ Ξpr. (αὐτὴν ζητοῦμεν δεῖ cj. Madvig).

He will be
of a gentle,
sociable,
harmonious
nature; a
lover of
learning,
having a
good
memory
and moving
spontane-
ously in the
world of
being.

p. 486. Ἄλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχή-
μονος φύσεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαῖμεν ἔλκειν ἢ εἰς
ἀμετρίαν.

Τί μὴν;

Ἀλήθειαν δ' ἀμετρία ἡγεί ξυγγενῇ εἶναι ἢ ἐμμε- 5
τρία;

Ἐμμετρία.

Ἐμμετρον ἄρα καὶ εὐχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς
ἄλλοις διάνοιαν φύσει, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ιδέαν
ἐκάστου τὸ αὐτοφυὲς εὐάγωγον παρέξει. 10

Πῶς δ' οὐ;

Τί οὖν; μή πη δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα
διεληλυθέναι καὶ ἐπόμενα ἀλλήλοις τῇ μελλούσῃ
τοῦ ὄντος ἰκανῶς τε καὶ τελέως ψυχῇ μεταλήψε- 15
σθαι;

p. 487. Ἀναγκαιότατα μὲν | οὖν, ἔφη.

Ἔστιν οὖν ὅπῃ μέμψει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μὴ
ποτ' ἂν τις οἶός τε γένοιτο ἰκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ
φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὐχαρις,
φίλος τε καὶ ξυγγενῆς ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἀν- 20
δρείας, σωφροσύνης;

Οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος, ἔφη, τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο.

Ἄλλ', ἣν δ' ἐγώ, τελειωθείσι τοῖς τοιούτοις παι-
δεία τε καὶ ἡλικία ἄρα οὐ μόνοις ἂν τὴν πόλιν ἐπι- 25
τρέποις;

B Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ὡ Σώκρατες, ἔφη, πρὸς μὲν
ταῦτά σοι οὐδεὶς ἂν οἶός τ' εἴη ἀντειπεῖν· ἀλλὰ γὰρ
τοιόνδε τι πάσχουσιν οἱ ἀκούοντες ἐκάστοτε ἂ νῦν
λέγεις· ἡγοῦνται δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν καὶ ἀπο-
κρίνεσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου παρ' ἕκαστον τὸ ἐρώτημα 30

Republic
VI.

SOCRATES,
GLAUCON,
ADEIMANTUS.

Conclusion:
What a
blameless
study then
is philo-
sophy!

Nay, says
Adelman-
tus, you
can prove
anything,
but your
hearers are

Republic
*VI.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.uncon-
vinced all
the same.Common
opinion
declares
philoso-
phers to be
either
rogues or
useless.Socrates,
instead of
denying
this state-
ment,
admits the
truth of it.

σμικρὸν παραγόμενοι, ἄθροισθέντων τῶν σμικρῶν p. 487.
ἐπὶ τελευτῆς τῶν λόγων μέγα τὸ σφάλμα καὶ ἐναν-
τίον τοῖς πρώτοις ἀναφαίνεσθαι, καὶ ὥσπερ ὑπὸ τῶν
πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται καὶ C
5 οὐκ ἔχουσιν ὃ τι φέρωσιν, οὕτω καὶ σφεῖς τελευ-
τῶντες ἀποκλείεσθαι, καὶ οὐκ ἔχειν ὃ τι λέγωσιν ὑπὸ
πεττείας αὐτῆς τινὸς ἐτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις ἀλλ'
ἐν λόγοις· ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ
ἔχειν. λέγω δ' εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. νῦν γὰρ
10 φαίη ἄν τις σοι λόγῳ μὲν οὐκ ἔχειν καθ' ἕκαστον τὸ
ἐρωτώμενον ἐναντιοῦσθαι, ἔργῳ δὲ ὁρᾶν, ὅσοι ἂν ἐπὶ
φιλοσοφίαν ὁρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἕνεκα D
ἀψάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότε-
ρον ἐνδιατρίψωσι, τοὺς μὲν πλείστους καὶ πάνυ ἀλ-
15 λοκότους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν,
τοὺς δ' ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας ὅμως τοῦτό γε ὑπὸ
τοῦ ἐπιτηδεύματος οὐ σὺ ἐπαινεῖς πάσχοντας, ἀχρή-
στους ταῖς πόλεσι γιγνομένους.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, Οἶε οὖν, εἶπον, τοὺς ταῦτα
20 λέγοντας ψεύδεσθαι;

Οὐκ οἶδα, ἦ δ' ὅς, ἀλλὰ τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν
ἀκούοιμι.

Ἀκούεις ἄν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τάληθ' ἡ λέ- E
γειν.

25 Πῶς οὖν, ἔφη, εὖ ἔχει λέγειν, ὅτι οὐ πρότερον
κακῶν παύσσονται αἱ πόλεις, πρὶν ἂν ἐν αὐταῖς οἱ
φιλόσοφοι ἄρξωσιν, οὓς ἀχρήστους ὁμολογοῦμεν
αὐταῖς εἶναι;

1. παραγόμενοι Atmg. ΠM: παραγενόμενοι A.

5. φέρωσιν Vind. E: φέρουσιν AΠM.

8. ταύτη Π; ταύτην AM.

p. 487. Ἐρωτᾷς, ἣν δ' ἐγώ, ἐρώτημα δεόμενον ἀποκρίσεως δι' εἰκόνος λεγομένης.

Republic
VI.

Σὺν δέ γε, ἔφη, οἶμαι, οὐκ εἴωθας δι' εἰκόνων λέγειν.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Εἶεν, εἶπον· σκώπτεις ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὕτω δυσαπόδεικτον; ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνος, ἣν

A parable.

p. 488. | ἔτι μᾶλλον ἴδης ὡς γλίσχρως εἰκάζω. οὕτω γὰρ χαλεπὸν τὸ πάθος τῶν ἐπιεικεστᾶτων, ὃ πρὸς τὰς πόλεις πεπόνθασιν, ὥστε οὐδ' ἔστιν ἐν οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτον πεπονθός, ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὸ ξυνα- 10 γαγεῖν εἰκάζοντα καὶ ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν, οἷον οἱ γραφῆς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. νόησον γὰρ τοιοῦτον ἑνὸς γενομένου εἴτε πολλῶν νεῶν περί εἴτε μίας· ναύκληρον μεγέθει μὲν

B καὶ ῥώμῃ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νηὶ πάντας, ὑπόκωφον δὲ 15 καὶ ὁρῶντα ὡσαύτως βραχύ τι καὶ γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα, τοὺς δὲ ναύτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως, ἕκαστον οἰόμενον δεῖν κυβερνᾶν, μήτε μαθόντα πρότερον τὴν τέχνην μήτε ἔχοντα ἀποδείξαι διδάσκαλον ἑαυτοῦ μηδὲ 20 χρόνον ἐν ᾧ ἐμάνθανε, πρὸς δὲ τούτοις φάσκοντας μηδὲ διδασκὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα ὡς διδασκ-

The noble captain whose senses are rather dull (the people in their better mind); the mutinous crew (the mob of politicians); and the pilot (the true philosopher).

C τὸν ἐτοιμούς κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ αἰεὶ τῷ ναυκλήρῳ περιεκεχύσθαι δεομένους καὶ πάντα ποι- 25 οῦντας ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ, ἐνίστε δ' ἂν μὴ πείθωσιν ἀλλὰ ἄλλοι μᾶλλον, τοὺς μὲν ἄλλους ἢ ἀποκτινύντας ἢ ἐκβάλλοντας ἐκ τῆς νεώς, τὸν δὲ γενναῖον ναύκληρον μανδραγόρα ἢ μέθη ἢ τινα ἄλλω ξυμποδίσαντας τῆς νεὸς ἄρχειν χρωμένους τοῖς ἐνούσι, καὶ πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους πλεῖν 30

8. τὸ πάθος II : πάθος AM.

Republic
*VI.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, πρὸς δὲ τούτοις ἐπαινούν- p. 488.
 τας ναυτικὸν μὲν καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπι- D
 στάμενον τὰ κατὰ ναῦν, ὃς ἂν ξυλλαμβάνειν δεινὸς
 ᾗ, ὅπως ἄρξουσιν ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύ-
 5 κληρον, τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἄχρηστον,
 τοῦ δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μὴδ' ἐπαίοντες, ὅτι
 ἀνάγκη αὐτῷ τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ
 ὥρων καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρον καὶ πνευμάτων καὶ
 πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσηκόντων, εἰ μέλλει τῷ
 10 ὄντι νεὸς ἀρχικὸς ἔσεσθαι, ὅπως δὲ κυβερνήσει εἰάν
 τέ τινες βούλωνται εἰάν τε μή, μήτε τέχνην τούτου E
 μήτε μελέτην οἰόμενοι δυνατὸν εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ
 τὴν κυβερνητικήν. τοιούτων δὴ περὶ τὰς ναῦς γιγ-
 νομένων τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικὸν οὐχ ἡγεί ἂν τῷ
 15 ὄντι μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην καὶ ἄχρηστον
 σφισι | καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὕτω κατεσκευασ- p. 489.
 μέναις ναυσὶ πλωτῆρων ;

Καὶ μάλα, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος.

The inter-
pretation.

Οὐ δὴ, ἦν δ' ἐγώ, οἶμαι δεῖσθαι σε ἐξεταζομένην
 20 τὴν εἰκόνα ἰδεῖν, ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθι-
 νοὺς φιλοσόφους τὴν διάθεσιν ἔοικεν, ἀλλὰ μανθά-
 νειν ὃ λέγω.

Καὶ μάλα, ἔφη.

Πρῶτον μὲν τοίνυν ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα, ὅτι
 25 οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι, δίδασκέ
 τε τὴν εἰκόνα καὶ πειρῶ πείθειν, ὅτι πολὺ ἂν θαυμα-
 στότερον ᾗν, εἰ ἐτιμῶντο.

B

Ἀλλὰ διδάξω, ἔφη.

Καὶ ὅτι τοίνυν τάληθῇ λέγεις, ὡς ἄχρηστοι τοῖς

1. πλείν ὡς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους om. Mpr.

6. ἐπαίοντας χρν.

12. οἰομένους εν.

29. λέγεις ΑΠΜ : λέγειν Ξ : λέγει D.

p. 489. πολλοῖς οἱ ἐπικειέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· τῆς
 μέντοι ἀχρηστίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιᾶ-
 σθαι, ἀλλὰ μὴ τοὺς ἐπικεικείς. οὐ γὰρ ἔχει φύσιν
 κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ οὐδὲ
 C τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἰέναι, ἀλλ' 5
 ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, τὸ δὲ ἀληθὲς πέ-
 φυκεν, ἐάν τε πλούσιος ἐάν τε πένης κάμνη, ἀναγ-
 καῖον εἶναι ἐπὶ ἱατρῶν θύρας ἰέναι καὶ πάντα τὸν
 ἄρχεσθαι δεόμενον ἐπὶ τὰς τοῦ ἄρχειν δυναμένου,
 οὐ τὸν ἄρχοντα δεῖσθαι τῶν ἀρχομένων ἄρχεσθαι, 10
 οὐδ' ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ᾖ. ἀλλὰ τοὺς νῦν
 πολιτικούς ἄρχοντας ἀπεικάζων οἷς ἄρτι ἐλέγομεν
 ναῦταις οὐχ ἁμαρτήσῃ, καὶ τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρή-
 στοὺς λεγομένους καὶ μετεωρόλῃστας τοῖς ὡς ἀληθῶς
 κυβερνήταις.

Republic
VI.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

The use-
 lessness of
 philo-
 sophers
 arises out
 of the un-
 willingness
 of mankind
 to make use
 of them.

15

Ὅρθότατα, ἔφη.

Ἐκ τε τοίνυν τούτων καὶ ἐν τούτοις οὐ ῥάδιον
 εὐδοκιμεῖν τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα ὑπὸ τῶν τάναν-
 D τία ἐπιτηδεούντων· πολὺ δὲ μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη
 διαβολὴ γίγνεται φιλοσοφία διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα 20
 φάσκοντας ἐπιτηδεύειν, οὓς δὴ σὺ φῆς τὸν ἐγκαλ-
 οῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ λέγειν ὡς παμπόνηροι οἱ πλεῖ-
 στοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν, οἱ δὲ ἐπικειέστατοι
 ἀχρηστοί, καὶ ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῇ σε λέγειν.
 ἦ γάρ ;

The real
 enemies of
 philosophy
 her profess-
 ing follow-
 ers.

25

Ναί.

Οὐκοῦν τῆς μὲν τῶν ἐπικεικῶν ἀχρηστίας τὴν αἰτίαν
 διεληλύθαμεν ;

Καὶ μάλα.

Τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην 30
 βούλει τὸ μετὰ τοῦτο διέλθωμεν, καὶ ὅτι οὐδὲ

The cor-
 ruption of
 philosophy

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

due to
many
causes.

But before
considering
this, let us
again enu-
merate the
qualities of
the philo-
sopher :
his love of
essence, of
truth, of
justice,
besides his
other
virtues and
natural
gifts.

τούτου φιλοσοφία αἰτία, ἂν δυνώμεθα, πειραθῶμεν p. 489.
δείξαι ; E

Πάνυ μὲν οὖν.

Ἀκούωμεν δὴ καὶ λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες,
5 ὅθεν διήμεν τὴν φύσιν, οἷον ἀνάγκη φῦναι τὸν καλόν
τε καγαθὸν ἐσόμενον. | ἡγεῖτο δ' αὐτῷ, εἰ νῶ ἔχεις, p. 490.
πρῶτον μὲν ἀλήθεια, ἣν διώκειν αὐτὸν πάντως καὶ
πάντῃ ἔδει ἡ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖναι φιλο-
σοφίας ἀληθινῆς.

10 Ἦν γὰρ οὕτω λεγόμενον.

Οὐκοῦν ἐν μὲν τοῦτο σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν
τοῖς νῦν δοκουμένοις περὶ αὐτοῦ ;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα ὅτι πρὸς
15 τὸ ὄν πεφυκὼς εἶη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γε ὄντως φιλο-
μαθής, καὶ οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι
πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἴοι καὶ οὐκ ἀμβλύνειτο οὐδ' B
ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν ἐκάστου
τῆς φύσεως ἄψασθαι ᾧ προσήκει ψυχῆς ἐφάπτεσθαι
20 τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλησιάσας
καὶ μιγείς τῷ ὄντι ὄντως, γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν,
γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῶη καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω λήγοι
ᾧδίνος, πρὶν δ' οὔ ;

Ὡς οἷόν τ', ἔφη, μετριώτατα.

25 Τί οὖν ; τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν ἢ πᾶν
τοῦναντίον μισεῖν ;

Μισεῖν, ἔφη. C

Ἦγουμένης δὴ ἀληθείας οὐκ ἂν ποτε, οἶμαι, φαίμεν
αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθήσαι.

6. νῶ ΑΠΜ : ἐν νῶ χν.

14. ἀπολογησόμεθα ΑΠΜ : ἀπελογη-
σάμεθα cj. Ast. : ἀπελογισάμεθα cj. Madvig.

p. 490.

Πῶς γάρ ;

Ἄλλ' ὑγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος, ᾧ καὶ σωφροσύνην ἔπρεσθαι.

Ὅρθῳς, ἔφη.

Καὶ δὴ τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν 5
τί δεῖ πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν ; μέμνη-
σαι γάρ που ὅτι ξυνέβη προσῆκον τούτοις ἀνδρεία,
μεγαλοπρέπεια, εὐμάθεια, μνήμη· καὶ σοῦ ἐπιλαβο-
D μένου, ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς
λέγομεν, ἑάσας δὲ τοὺς λόγους, εἰς αὐτοὺς ἀποβλέ- 10
ψας περὶ ὧν ὁ λόγος, φαίη ὁρᾶν αὐτῶν τοὺς μὲν
ἀχρήστους, τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν,
τῆς διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ
νῦν γεγόναμεν, τί ποθ' οἱ πολλοὶ κακοί, καὶ τούτου
δὴ ἔνεκα πάλιν ἀνειλήφαμεν τὴν τῶν ἀληθῶς φιλο- 15
σόφων φύσιν καὶ ἐξ ἀνάγκης ὠρισάμεθα.

E Ἔστιν, ἔφη, ταῦτα.

Ταύτης δὴ, ἣν δ' ἐγώ, τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι
τὰς φθοράς, ὡς διόλλυται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δέ τι
ἐκφεύγει, οὐς δὴ καὶ οὐ πονηροὺς, ἀχρήστους δὲ 20
καλοῦσι· καὶ μετὰ τοῦτο αὖ τὰς μιμουμένας ταύτην

p. 491.

| καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένας αὐτῆς, οἶαι
οὔσαι φύσεις ψυχῶν εἰς ἀνάξιον καὶ μείζον ἑαυτῶν
ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα, πολλαχῇ πλημμελοῦσαι,
πανταχῇ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν οἶαν λέγεις φιλο- 25
σοφία προσῆψαν.

Τίνας δέ, ἔφη, τὰς διαφθορὰς λέγεις ;

Ἐγώ σοι, εἶπον, ἂν οἷός τε γένωμαι, πειράσομαι
διελθεῖν. τόδε μὲν οὖν, οἶμαι, πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει,

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The
reasons why
philosophi-
cal natures
so easily de-
teriorate.

(1) There
are but a
few of
them.

6. ἀναγκάζοντα AΠM : ἀναλαμβάνοντα Ξ : ἀναβιάζοντα cj. Madvig.

11. μὲν Π : om. AM.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADIMANTUS.

τοιαύτην φύσιν καὶ πάντα ἔχουσιν ὅσα προσετάξα- p. 491.
μεν νῦν δὴ, εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, B
ὀλιγάκις ἐν ἀνθρώποις φύεσθαι καὶ ὀλίγας. ἡ οὐκ
οἶει;

5 Σφόδρα γε.

Τούτων δὴ τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὀλεθροὶ
καὶ μεγάλοι.

Τίνες δὴ;

(2) And
they may
be dis-
tracted
from philo-
sophy by
their own
virtues;

*Ο μὲν πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι, ὅτι ἐν
15 ἑκάστῳ ὧν ἐπηνέσαμεν τῆς φύσεως ἀπόλλυσι τὴν
ἔχουσιν ψυχὴν καὶ ἀποσπᾷ φιλοσοφίας. λέγω δὲ
ἀνδρείαν, σωφροσύνην καὶ πάντα ἃ διήλθομεν.

*Ατοπον, ἔφη, ἀκοῦσαι.

and also,
(3), by the
ordinary
goods of
life.

*Ἐτι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις τὰ λεγόμενα C
15 ἀγαθὰ πάντα φθείρει καὶ ἀποσπᾷ, κάλλος καὶ πλοῦ-
τος καὶ ἰσχύς σώματος καὶ ξυγγένεια ἐρρωμένη ἐν
πόλει καὶ πάντα τὰ τούτων οἰκεία· ἔχεις γὰρ τὸν
τύπον ὧν λέγω.

*Ἐχω, ἔφη· καὶ ἡδέως γ' ἂν ἀκριβέστερον ἂ λέγεις
20 πυθοίμην.

Λαβοῦ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς, καὶ
σοι εὐδηλὸν τε φανεῖται καὶ οὐκ ἄτοπα δόξει τὰ
προειρημένα περὶ αὐτῶν.

Πῶς οὖν, ἔφη, κελεύεις;

25 Παντός, ἦν δ' ἐγώ, σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ, εἴτε D
ἐγγείων εἴτε τῶν ζώων, ἴσμεν ὅτι τὸ μὴ τυχὸν τρο-
φῆς ἧς προσήκει ἐκάστῳ μὴδ' ὥρας μὴδὲ τόπου, ὅσῳ
ἂν ἐρρωμενέστερον ᾖ, τοσοῦτ' πλείονων ἐνδεῖ τῶν
πρεπόντων· ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ
30 τῷ μὴ ἀγαθῷ.

p. 491. Πῶς δ' οὐ ;

ἔχει δὴ, οἶμαι, λόγον τὴν ἀρίστην φύσιν ἐν ἀλλοτριωτέρα οὖσαν τροφῇ κάκιον ἀπαλλάττειν τῆς φαύλης.

ἔχει.

E Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδεΐμαντε, καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω φῶμεν τὰς εὐφυστάτας κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας διαφερόντως κακὰς γίνεσθαι ; ἢ οἶε τὰ μεγάλα ἀδικήματα καὶ τὴν ἄκρατον πονηρίαν ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολο- 10 μένης γίνεσθαι, ἀσθενῇ δὲ φύσιν μεγάλων οὔτε ἀγαθῶν οὔτε κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι ;

Οὐκ, ἀλλά, ἢ δ' ὅς, οὕτως.

p. 492. Ἦν τοίνυν ἔθεμεν | τοῦ φιλοσόφου φύσιν, ἂν μὲν, οἶμαι, μαθήσεως προσηκούσης τύχῃ, εἰς πᾶσαν 15 ἀρετὴν ἀνάγκη αὐξανομένην ἀφικνεῖσθαι, ἐὰν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα τρέφηται, εἰς πάντα τὰναντία αὐ, ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχῃ. ἢ καὶ σὺ ἡγεῖ, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους, 20 διαφθείροντας δὲ τινὰς σοφιστὰς ἰδιωτικούς, ὃ τι καὶ ἄξιον λόγου, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας μεγίστους μὲν εἶναι σοφιστάς, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἷους βούλονται εἶναι καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἄνδρας καὶ 25 γυναικας ;

Πότε δὴ ; ἢ δ' ὅς.

Ὅταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἄθροοι *οἱ πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας ἢ εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα ἢ στρατό- πεδα ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλῆθους ξύλλογον ξὺν 30

Republic VI.

SOCRATES, ADEIMANTUS.

(4) The finer natures more liable to injury than the inferior.

(5) They are not corrupted by private sophists, but compelled by the opinion of the world meeting in the assembly or in some other place of resort.

28. οἱ πολλοὶ cj. Herm. : πολλοὶ MSS. : del. Cobet.

Republic
*VI.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ p. 492.
πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἐκά- C
τερα, καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες, πρὸς δ' αὐτοῖς
αἷ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἂν ὦσιν ἐπηχοῦντες
5 διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου.
ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἶει
καρδίαν ἴσχειν; ἢ *ποίαν αὐτῷ παιδείαν ἰδιωτικὴν
ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου
ψόγου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοὴν ἢ
10 ἂν οὗτος φέρῃ, καὶ φήσκειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ D
καὶ αἰσχυρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἅπερ ἂν οὗτοι, καὶ
ἔσεσθαι τοιοῦτον;

Πολλή, ἢ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ἀνάγκη.

(6) The
other com-
pulsion of
violence
and death.

Καὶ μὴν, ἣν δ' ἐγώ, οὐπω τὴν μεγίστην ἀνάγκην
15 εἰρήκαμεν.

Ποίαν; ἔφη.

Ἄν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ μὴ πείθοντες οὗτοι οἱ
παιδευταί τε καὶ σοφισταί. ἢ οὐκ οἶσθα, ὅτι τὸ [ν] μὴ
πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις
20 κολάζουσιν;

Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα.

Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἶει ἢ ποίους ἰδιωτικοὺς E
λόγους ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσκειν;

Οἶμαι μὲν οὐδένα, ἢ δ' ὅς.

They must
be saved,
if at all, by
the power
of God.

25 Οὐ γάρ, ἣν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχειρεῖν πολλή
ἄνοια. οὐτε γὰρ γίγνεται οὐτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ
γένηται ἀλλοῖον ἥθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων
παιδείαν πεπαιδευμένοι, ἀνθρώπειον, ὦ ἑταῖρε· θεῖον
μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρῶμεν λόγου. εὖ γὰρ

7. ποίαν cj. Cobet: ποίαν ἂν MSS.

18. τὸν Π: τὸ AM.

p. 492. χρή εἰδέναι, ὃ τί περ ἂν σωθῇ τε καὶ γένηται οἶον

p. 493. δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, | θεοῦ μοῖραν
αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς.

Οὐδ' ἐμοὶ ἄλλως, ἔφη, δοκεῖ.

Ἔτι τοίνυν σοι, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τούτοις καὶ τόδε 5
δοξάτω.

Τὸ ποῖον ;

Ἐκαστος τῶν μισθαρινούντων ιδιωτῶν, οὓς δὴ
οὔτοι σοφιστὰς καλοῦσι καὶ ἀντιτέχνους ἡγούνται,
μὴ ἄλλα παιδεύειν ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα, 10
ἀδοξάζουσιν ὅταν ἀθροισθῶσι, καὶ σοφίαν ταύτην
καλεῖν· οἷόν περ ἂν εἰ θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ
τρεφομένου τὰς ὀργὰς τις καὶ ἐπιθυμίας κατεμάν-
B θανεν, ὅπῃ τε προσελθεῖν χρή καὶ ὅπῃ ἄψασθαι
αὐτοῦ, καὶ ὅποτε χαλεπώτατον ἢ πρατότατον καὶ ἐκ 15
τίνων γίγνεται, καὶ φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς *ἐκάστας εἴωθε
φθέγγεσθαι, καὶ οἷας αὖ ἄλλου φθεγγομένου ἡμε-
ροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει, καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα
ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ σοφίαν τε καλέσειεν
καὶ ὥς τέχνην συστησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέ- 20
ποιτο, μὴδὲν εἰδὼς τῇ ἀληθείᾳ τούτων τῶν δογμάτων
τε καὶ ἐπιθυμιῶν, ὃ τι καλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ
C κακὸν ἢ δίκαιον ἢ ἀδικον, ὀνομάζοι δὲ πάντα ταῦτα
ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις, οἷς μὲν χαίροι
ἐκεῖνο ἀγαθὰ καλῶν, οἷς δὲ ἄχθοιτο κακά, ἄλλον δὲ 25
μηδένα ἔχοι λόγον περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ τἀναγκαῖα
δίκαια καλοῖ καὶ καλά, τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ
ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον διαφέρει τῷ ὄντι, μήτε ἑωρακῶς

8. ἕκαστος ΑΠΜ : ἕκαστον V.

10. ταῦτα ΑΠ : om. M.

16. ἐφ' οἷς ἐκάστας cj. G. van Prinsterer : ἐφ' οἷς ἕκαστος ΑΠΜ : ἄς
ἐφ' ἐκάστοις q : ἐφ' οἷς ἐκάστοτε Vind. E.

†

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The great
brute ; his
behaviour
and temper
(the people
looked at
from their
worse side).

Republic
*VI.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.He who
associates
with the
people will
conform to
their tastes
and will
produce
only what
pleases
them.

εἴη μήτε ἄλλω δυνατὸς δεῖξαι. τοιοῦτος δὴ ὢν πρὸς p. 493.
Διὸς οὐκ ἄτοπος ἂν σοι δοκεῖ εἶναι παιδευτής;

Ἔμοιγ', ἔφη.

Ἦ οὖν τι τούτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τὴν τῶν πολ-
5 λῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς D
κατανενοηκέναι σοφίαν ἡγούμενος, εἴτ' ἐν γραφικῇ
εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ; ὅτι μὲν γάρ,
εἰάν τις τούτοις ὁμιλῇ ἐπιδεικνύσθαι ἢ ποιήσιν ἢ
τινα ἄλλην δημιουργίαν ἢ πόλει διακονίαν, κυρίους
10 αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλούς, πέρα τῶν ἀναγκαίων, ἢ
Διομηδεῖα λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα ἃ ἂν
οὗτοι ἐπαινῶσιν· ὥς δὲ καὶ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ταῦτα
τῇ ἀληθείᾳ, ἥδη πρόποτέ του ἤκουσας αὐτῶν λόγον
διδόντος οὐ καταγέλαστον;

15 Οἶμαι δέ γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἀκούσομαι.

E

Ταῦτα τοίνυν πάντα ἐννοήσας ἐκείνο ἀναμνήσθητι·
αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλὰ, ἢ αὐτό τι
ἕκαστον καὶ μὴ τὰ πολλὰ ἕκαστα, ἔσθ' ὅπως | πλη- p. 494.
θος ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι;

20 Ἦκιστά γ', ἔφη.

Φιλόσοφον μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, πλήθος ἀδύνατον
εἶναι.

Ἀδύνατον.

Καὶ τοὺς φιλοσοφούντας ἄρα ἀνάγκη ψέγεσθαι
25 ὑπ' αὐτῶν.

Ἀνάγκη.

Καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ιδιωτῶν, ὅσοι προσομιλ-
οῦντες ὅχλῳ ἀρέσκειν αὐτῷ ἐπιθυμοῦσιν.

Δῆλον.

30 Ἐκ δὴ τούτων τίνα ὁρᾷς σωτηρίαν φιλοσόφῳ
φύσει, ὥστ' ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείναςαν πρὸς τέλος

p. 494. ἐλθεῖν; ἐννόει δ' ἐκ τῶν ἔμπροσθεν. ὁμολόγηται
B γὰρ δὴ ἡμῖν εὐμάθεια καὶ μνήμη καὶ ἀνδρεία καὶ
μεγαλοπρέπεια ταύτης εἶναι τῆς φύσεως.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ναί.

Οὐκοῦν εὐθὺς ἐν *παισὶν ὁ τοιοῦτος πρῶτος ἔσται ;
ἐν ἄπασιν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τὸ σῶμα φυῇ προσφερὲς
τῇ ψυχῇ;

The youth
who has
great bodily
and mental
gifts will be
flattered
from his
childhood,

Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη.

Βουλήσονται δὴ, οἶμαι, αὐτῷ χρῆσθαι, ἐπειδὴν
πρεσβύτερος γίγνηται, ἐπὶ τὰ αὐτῶν πράγματα οἷο
τε οἰκεῖοι καὶ οἱ πολῖται.

Πῶς δ' οὐ;

C Ὑποκείμενοι ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες, προκα-
ταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες τὴν μέλλουσαν
αὐτοῦ δύναμιν.

15

Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι.

Τί οὖν οἶει, ἦν δ' ἐγώ, τὸν τοιοῦτον ἐν τοῖς τοι-
ούτοις ποιήσῃν, ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχῃ μεγάλης
πόλεως ὦν καὶ ἐν ταύτῃ πλούσιός τε καὶ γενναῖος,
καὶ ἔτι εὐειδὴς καὶ μέγας; ἄρ' οὐ πληρωθήσεσθαι 20
ἀμηχάνου ἐλπίδος, ἡγούμενον καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων

D καὶ τὰ τῶν βαρβάρων ἱκανὸν ἔσεσθαι πράττειν, καὶ
ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαρεῖν αὐτόν, σχηματισμοῦ καὶ
φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον;

Καὶ μάλ', ἔφη.

25

Τῷ δὲ οὕτω διατιθεμένῳ ἐάν τις ἡρέμα προσελ-
θὼν τάληθῇ λέγῃ, ὅτι νοῦς οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, δεῖται
δέ, τὸ δὲ οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ,
ἄρ' εὐπετές οἶει εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν;

and being
incapable of
hearing
reason, will
be easily
drawn away
from philo-
sophy.

5. παισὶν cj. Geer: πᾶσιν MSS.

24. ἄνευ νοῦ MSS.: del. G. van Prinsterer.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Πολλοῦ γε δεῖ, ἢ δ' ὅς.

p. 494.

Ἐὰν δ' οὖν, ἣν δ' ἐγώ, διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι καὶ
τὸ συγγενὲς τῶν λόγων εἰς αἰσθάνηται τέ πη καὶ ε
κάμπτηται καὶ ἔλκεται πρὸς φιλοσοφίαν, τί οἰόμεθα
5 δράσειν ἐκείνους τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι αὐτοῦ
τὴν χρείαν τε καὶ ἑταιρείαν; οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν
δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας καὶ περὶ αὐτόν,
ὅπως ἂν μὴ πεισθῇ, καὶ περὶ τὸν πείθοντα, ὅπως ἂν
μὴ οἶός τ' ἦ, καὶ ἰδίᾳ ἐπιβουλεύοντας καὶ δημοσίᾳ
10 εἰς ἀγῶνας καθιστάντας;

| Πολλή, ἢ δ' ὅς, ἀνάγκη.

p. 495.

Ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφήσει;

Οὐ πάνυ.

The very
qualities
which make
a philo-
sopher may
also divert
him from
philosophy.

Ἵσως οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγομεν, ὡς
15 ἄρα καὶ αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη, ὅταν
ἐν κακῇ τροφῇ γένηται, αἷτια τρόπον τινὰ τοῦ ἐκπε-
σεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, καὶ τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ,
πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή;

Οὐ γάρ, ἀλλ' ὀρθῶς, ἔφη, ἐλέχθη.

20 Οὗτος δὲ, εἶπον, ὦ θαυμάσιε, ὀλεθρὸς τε καὶ
διαφθορὰ τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη τῆς βελτίστης β
φύσεως εἰς τὸ ἄριστον ἐπιτήδευμα, ὀλίγης καὶ ἄλ-
λως γιγνομένης, ὡς ἡμεῖς φαμέν. καὶ ἐκ τούτων δὴ
τῶν ἀνδρῶν καὶ οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς
25 πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ οἱ τὰγαθὰ,
οἱ ἂν ταύτῃ τύχῳσι ῥύνεντες· σμικρὰ δὲ φύσις οὐ-
δὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν
δρᾷ.

Ἀληθέστατα, ἢ δ' ὅς.

Great
natures
alone
capable
either of
great good,
or great
evil.

7. τε ΑΠ: om. M.

14. ὁρᾷς ΠΜ: ἄρα Α.

p. 495. Οὗτοι μὲν δὴ οὕτως ἐκπίπτοντες, οἷς μάλιστα
 C προσήκει, ἔρημον καὶ ἀτελῇ φιλοσοφίαν λείποντες
 αὐτοὶ τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν
 δέ, ὥσπερ ὀρφανὴν συγγενῶν, ἄλλοι ἐπεισελθόντες
 ἀνάξιοι ἥσυχνάν τε καὶ ὀνειδῆ περιῆψαν, οἷα καὶ σὺ 5
 φῆς ὀνειδίζειν τοὺς ὀνειδίζοντας, ὥς οἱ ξυνόντες
 αὐτῇ οἱ μὲν οὐδενός, οἱ δὲ πολλοὶ πολλῶν κακῶν
 ἄξιοί εἰσιν.

Καὶ γὰρ οὖν, ἔφη, τά γε λεγόμενα ταῦτα.

Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ, λεγόμενα. καθορῶντες 10
 γὰρ ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι κενὴν τὴν χώραν ταύτην
 γιγνομένην, καλῶν δὲ ὀνομάτων καὶ προσχημάτων
 D μεστήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδι-
 δράσκοντες, ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπη-
 δῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, οἱ ἂν κομψότατοι ὄντες 15
 τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τεχνίον. ὁμως γὰρ δὴ
 πρὸς γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πραττούσης
 φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται,
 οὐδ' ἔφίεμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ
 δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα 20
 E λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς ξυγκεκλασμένοι τε
 καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν—
 ἢ οὐκ ἀνάγκη;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Δοκεῖς οὖν τι, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν 25
 ἀργύριον κτησαμένου χαλκῆος φαλακροῦ καὶ σμι-
 κροῦ, νεωστὶ μὲν ἐκ δεσμῶν λελυμένου, ἐν βαλανείῳ
 δὲ λελουμένου, νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος, ὥς νυμφίου
 παρεσκευασμένου, διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπό-
 του τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν;

30

p. 496. Οὐ | πάνυ, ἔφη, διαφέρει.

Republic
 VI.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

The attrac-
 tiveness of
 philosophy
 to the
 vulgar.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The *més-*
alliance of
philosophy.

Few are
the worthy
disciples ;

Ποῖ ἅττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους ; οὐ p. 496.
νόθα καὶ φαῦλα ;

Πολλὴ ἀνάγκη.

Τί δαί ; τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως, ὅταν αὐτῇ
5 πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν, ποῖ ἅττα
φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας ; ἀρ' οὐχ
ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα, καὶ
οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἰᾷξιον ἀληθινῆς
ἐχόμενον ;

10 Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη.

Πάνσμικρον δὴ τι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἀδείμαντε, λεί-
πεται τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφία, ἥ που B
ὑπὸ φυγῆς καταληφθὲν γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον
ἦθος, ἀπορία τῶν διαφθερούντων κατὰ φύσιν μείναν
15 ἐπ' αὐτῇ, ἥ ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυῇ
καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ· βραχὺ δέ
πού τι καὶ ἀπ' ἄλλης τέχνης δικαίως ἀτιμάσαν εὐ-
φυὲς ἐπ' αὐτὴν ἂν ἔλθοι. εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμε-
τέρου ἐταίρου Θεάγους χαλινὸς οἷος κατασχεῖν· καὶ
20 γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκευάσται πρὸς
τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας, ἥ δὲ τοῦ σώματος νοσοτρο- C
φία ἀπείργουσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν κατέχει. τὸ δ'
ἡμέτερον οὐκ ἄξιον λέγειν, τὸ δαιμόνιον σημείον· ἡ
γάρ πού τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενὶ τῶν ἐμπροσθεν γέγονε.
25 καὶ τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι καὶ γευσά-
μενοι ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτῆμα, καὶ τῶν πολλῶν
αὖ ἱκανῶς ἰδόντες τὴν μανίαν, καὶ ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν
ὕγιες ὡς ἔπος εἰπεῖν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει

8. ἄξιον AM : ἄξιον ὡς Π.

11. πάνσμικρον A : πᾶν σμικρὸν Π : πᾶν σμικρὸν M.

25. γενόμενοι AP : γεύόμενοι M.

28. τὰ AP : om. M.

- p. 496. οὐδ' ἔστι ξύμμαχος μεθ' ὅτου τις ἰὼν ἐπὶ τὴν τῷ
 D δικαίῳ βοήθειαν σώζοιτ' ἄν, ἀλλ' ὥσπερ εἰς θηρία
 ἄνθρωπος ἐμπεσὼν, οὔτε ξυναδικεῖν ἐθέλων οὔτε
 ἱκανὸς ὢν εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν, πρὶν τι τὴν
 πόλιν ἢ φίλους ὀνῆσαι προαπολόμενος ἀνωφελὴς 5
 αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἂν γένοιτο, — ταῦτα πάντα
 λογισμῷ λαβὼν, ἡσυχίαν ἔχων καὶ τὰ αὐτοῦ πράττων,
 οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος
 φερομένου ὑπὸ τειχίῳ ἀποστάς, ὁρῶν τοὺς ἄλλους
 καταπιμπλαμένους ἀνομίας, ἀγαπᾷ, εἴ πῃ αὐτὸς κα- 10
 E θαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσιῶν ἔργων τόν τε ἐνθάδε
 βίον βιώσεται καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς
 ἐλπίδος ἰλεῶς τε καὶ εὐμενῆς ἀπαλλάσσεται.

- p. 497. Ἀλλὰ τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν | δια-
 πραξάμενος ἀπαλλάττοιο. 15

Οὐδὲ γε, εἶπον, τὰ μέγιστα, μὴ τυχὼν πολιτείας
 προσηκούσης· ἐν γὰρ προσηκούσῃ αὐτὸς τε μᾶλλον
 αὐξήσεται καὶ μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει.

Τὸ μὲν οὖν τῆς φιλοσοφίας ὢν ἔνεκα διαβολὴν
 εἴληφε καὶ ὅτι οὐ δικαίως, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ μετρίως 20
 εἰρήσθαι, εἰ μὴ ἔτ' ἄλλο λέγεις τι σύ.

Ἀλλ' οὐδέν, ἦ δ' ὅς, ἔτι λέγω περὶ τούτου· ἀλλὰ
 τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολι-
 τεῶν ;

- B Οὐδ' ἡντινοῦν, εἶπον, ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτῶμαι, 25
 μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως
 φιλοσόφου φύσεως· διὸ καὶ στρέφεσθαι τε καὶ ἀλ-
 λοιοῦσθαι αὐτήν, ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ
 σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατού-

Republic
 VI.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

and these
 are unable
 to resist the
 madness
 of the
 world ;

they there-
 fore in
 order to
 escape the
 storm take
 shelter be-
 hind a wall
 and live
 their own
 life.

No exist-
 ing State
 suited to
 philosophy.

1. τῷ δικαίῳ A : τῶν δικαίων ΠΜ. 9. ἀποστάς A : ὑποστάς ΠΜ.

23. αὐτοῖς M.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

μενον ιέναι, οὕτω καὶ τοῦτο τὸ γένος νῦν μὲν οὐκ p. 497.
ἴσχειν τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀλλ' εἰς ἀλλότριον ἦθος
ἐκπίπτειν· εἰ δὲ λήψεται τὴν ἀρίστην πολιτείαν,
ὥσπερ καὶ αὐτὸ ἀριστόν ἐστι, τότε δηλώσει ὅτι c
5 τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν, τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπινα,
τά τε τῶν φύσεων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων. δῆλος
δὴ οὖν εἶ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει τίς αὕτη ἡ πολι-
τεία.

Οὐκ ἔγνωσ, ἔφη· οὐ γὰρ τοῦτο ἔμελλον, ἀλλ' εἰ
10 αὕτη ἦν ἡμεῖς διεληλύθαμεν οἰκίζοντες τὴν πόλιν ἡ
ἄλλη.

Even our
own State
requires the
addition of
the living
authority.

Τὰ μὲν ἄλλα, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη· τοῦτο δὲ αὐτὸ
ἐρρήθη μὲν καὶ τότε, ὅτι δεήσοι τι αἰεὶ ἐνεῖναι
ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτόν, D
15 ὥνπερ καὶ σὺ ὁ νομοθέτης ἔχων τοὺς νόμους ἐτί-
θεις.

Ἐρρήθη γάρ, ἔφη.

Ἄλλ' οὐχ ἱκανῶς, εἶπον, ἐδηλώθη, φόβῳ ὧν ὑμεῖς
ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν καὶ χαλεπὴν
20 αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν· ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ *πάντων
ῥᾶστον διελθεῖν.

Τὸ ποῖον;

Τίνα τρόπον μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν
οὐ διολεῖται. τὰ γὰρ δὴ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ,
25 καὶ τὸ λεγόμενον τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά.

Ἄλλ' ὅμως, ἔφη, λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις τούτου E
φανεροῦ γενομένου.

Οὐ τὸ μὴ βούλεσθαι, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλ' εἶπερ, τὸ
μὴ δύνασθαι διακωλύσει· παρὼν δὲ τήν γ' ἐμὴν προ-

2. ἦθος ΑΠΜ : εἶδος Ξ.

13. ἐνεῖναι M : ἐν εἶναι Π : ἐν εἶναι A.

20. πάντων cj. Bekker : πάντως MSS.

p. 497. θυμίαν εἴσει. σκόπει δὲ καὶ νῦν ὥς προθύμως καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, ὅτι τὸνναντίον ἢ νῦν δεῖ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου πόλιν ἅπτεσθαι.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Πῶς ;

5

Nῦν μὲν, ἦν δ' ἐγώ, οἱ καὶ ἀπτόμενοι μεираκία
p. 498. ὄντα ἄρτι | ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ
χρηματισμοῦ πλησιάσαντες αὐτοῦ τῷ χαλεπωτάτῳ
ἀπαλλάττονται, οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι —
λέγω δὲ χαλεπωτάτον τὸ περὶ τοὺς λόγους —· ἐν 10
δὲ τῷ ἔπειτα, ἐὰν καὶ ἄλλων τοῦτο πραττόντων
παρακαλούμενοι ἐθέλωσιν ἀκροατὰι γίγνεσθαι, με-
γάλα ἡγοῦνται, πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράτ-
τειν· πρὸς δὲ τὸ γῆρας ἐκτὸς δὴ τινων ὀλίγων ἀπο-
σβέννυνται πολὺ μᾶλλον τοῦ Ἡρακλείτειον ἡλίου, 15
B ὅσον αὖθις οὐκ ἐξάπτονται.

The super-
ficial study
of philoso-
phy which
exists in
the present
day.

Δεῖ δὲ πῶς ; ἔφη.

Πᾶν τὸνναντίον, μεираκία μὲν ὄντα καὶ παῖδας
μεираκιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχειρίζε-
σθαι, τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀν- 10
δρουται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλοσοφία
κτωμένους· προΐούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ
τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνάσια·
C ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρα-
τειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέντους νέμεσθαι 15
καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν, ὅ τι μὴ πάρεργον, τοὺς
μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι καὶ τελευτήσαντας
τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν
πρέπουσαν.

Ὡς ἀληθῶς μοι δοκεῖς, ἔφη, λέγειν γε προθύμως, 20
ὦ Σώκρατες· οἶμαι μέντοι τοὺς πολλοὺς τῶν ἀκούον-

Republic
*VI.*SOCRATES,
ADIMANTUS.Thrasymachus
once more.

των προθυμότερον ἔτι ἀντιτείνειν οὐδ' ὅπωςτιοῦν p. 498.
πεισομένους, ἀπὸ Θρασυμάχου ἀρξαμένους.

Μὴ διάβαλλε, ἦν δ' ἐγώ, ἐμέ καὶ Θρασύμαχον
ἄρτι φίλους γεγονότας, οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. D
5 πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν, ἕως ἂν ἡ πείσωμεν καὶ
τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἡ προὔργου τι ποιήσωμεν
εἰς ἐκείνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοι-
ούτοις ἐντύχωσι λόγοις.

Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας.

The people
hate philo-
sophy be-
cause they
have only
known bad
and con-
ventional
imitations
of it.

10 Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα.
τὸ μέντοι μὴ πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς
θαῦμα οὐδέν· οὐ γὰρ πώποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν
λεγόμενον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοιαῦτ' ἅττα ῥήματα E
ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ
15 αὐτομάτου, ὥσπερ νῦν, συμπεσόντα· ἄνδρα δὲ ἀρετῇ
παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τε-
λέως ἔργῳ τε καὶ λόγῳ, δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρα
τοιαύτη, οὐ πώποτε | ἐωράκασιν, οὔτε ἓνα οὔτε πλείους.
ἡ οἶει ;

20 Οὐδαμῶς γε.

Οὐδέ γε αὖ λόγων, ὦ μακάριε, καλῶν τε καὶ p. 499.
ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γεγονάσιν, οἷων ζητεῖν μὲν
τὸ ἀληθὲς ξυντεταμένως ἐκ παντὸς τρόπου τοῦ γινῶναι
χάριν, τὰ δὲ κομψά τε καὶ ἐριστικά καὶ μηδαμῶσε
25 ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν καὶ ἐν δίκαις
καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις πόρρωθεν ἀσπαζομένων.

Οὐδὲ τούτων, ἔφη.

Τούτων τοι χάριν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτα προορώ- B

1. ἀντιτείνειν MSS.: ἀντιτενεῖν cj. Steph.: ἂν ἀντιτείνειν q corr.

10. εἰς οὐδέν' οὖν q corr.

22. οἷων AM: οἷον A²Π.

p. 499. μενοι ἡμεῖς τότε καὶ δεδιότες ὅμως ἐλέγομεν, ὑπὸ
 τάληθοῦς ἠναγκασμένοι, ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολι-
 τεία οὐδέ γ' ἀνὴρ ὁμοίως μή ποτε γένηται τέλος,
 πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ
 πονηροῖς, ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημένοις, ἀνάγκη τις 5
 ἐκ τύχης περιβάλλῃ, εἴτε βούλονται εἴτε μή, πόλεως
 ἐπιμεληθῆναι, καὶ τῇ πόλει *κατηκόφ γενέσθαι, ἣ τῶν
 νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄντων υἱέσιν ἢ αὐ-
 C τοῖς ἐκ τινος θείας ἐπιπνοίας ἀληθινῆς φιλοσοφίας
 ἀληθινὸς ἔρως ἐμπέσῃ. τούτων δὲ πότερα γενέ- 10
 σθαι ἢ ἀμφότερα ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν
 οὐδένα φημὶ ἔχειν λόγον. οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως
 καταγελῶμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. ἢ
 οὐχ οὕτως ;

Οὕτως.

15

Εἰ τοίνυν ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν πόλεως τις ἀνάγκη
 ἐπιμεληθῆναι ἢ γέγονεν ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυ-
 θότι χρόνῳ ἢ καὶ νῦν ἐστὶν ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ,
 D πόρρω που ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως, ἢ καὶ
 ἔπειτα γενήσεται, περὶ τούτου ἕτοιμοι τῷ λόγῳ δια- 20
 μάχεσθαι, ὡς γέγονεν ἡ εἰρημένη πολιτεία καὶ ἐστι
 καὶ γενήσεται γε, ὅταν αὕτη ἡ Μοῦσα πόλεως ἐγ-
 κρατῆς γένηται. οὐ γὰρ ἀδύνατος γενέσθαι, οὐδ'
 ἡμεῖς ἀδύνατα λέγομεν· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν
 ὁμολογεῖται.

25

Καὶ ἐμοί, ἔφη, οὕτω δοκεῖ.

Τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ,
 ἐρεῖς ;

*Ἴσως, ἔφη.

6. περιβάλλῃ ΑΠΜ : παραβάλλῃ ΞΜ corr.

7. κατηκόφ cj. Schleiermacher : κατήκοος ΑΜ : κατήκοι Π.

Republic
 VI.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

Some-
 where, at
 some time,
 there may
 have been
 or may be
 a philo-
 sopher who
 is also the
 ruler of a
 State.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

ᾧ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, μὴ πάνυ οὕτω τῶν πολλῶν p. 499.
κατηγορεῖ. ἀλλοίαν τοι δόξαν ἔξουσιν, ἐὰν αὐτοῖς ^E
μὴ φιλονεικῶν ἀλλὰ παραμυθούμενος καὶ ἀπολυόμενος
τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν ἐνδεικνύῃ οὓς λέγεις
5 τοὺς φιλοσόφους, καὶ διορίζῃ ὥσπερ ἄρτι τὴν τε
φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν | ἐπιτήδευσιν, ἵνα μὴ ἡγῶνται p. 500.
σε λέγειν οὓς αὐτοὶ οἴονται. ἢ †καὶ ἐὰν οὕτω θεῶν-
ται, ἀλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι καὶ
ἄλλα ἀποκρινεῖσθαι. ἢ οἶει τινὰ χαλεπαίνειν τῷ μὴ
10 χαλεπῷ ἢ φθονεῖν τῷ μὴ φθονερῷ ἄφθονόν τε καὶ
πρᾶον ὄντα; ἐγὼ μὲν γάρ σε προφθάσας λέγω, ὅτι
ἐν ὀλίγοις τισὶν ἡγοῦμαι, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ πλήθει,
χαλεπὴν οὕτω φύσιν γίγνεσθαι.

Καὶ ἐγὼ ἀμέλει, ἔφη, ξυνοίομαι.

The feel-
ing against
philosophy
is really a
feeling
against
pretended
philo-
sophers
who are
always talk-
ing about
persons.

15 Οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει, τοῦ χαλεπῶς πρὸς B
φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακέεισθαι ἐκείνους αἰτίους
εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσήκον ἐπείσκειν μακρότας,
λοιδορουμένους τε αὐτοῖς καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχον-
τας καὶ αἰεὶ περὶ ἀνθρώπων τοὺς λόγους ποιουμένους,
20 ἥκιστα φιλοσοφία πρέπον ποιούντας;

Πολύ γ', ἔφη.

The
true philo-
sopher,
who has
his eye

Οὐδὲ γάρ που, ὦ Ἀδεύμαντε, σχολὴ τῷ γε ὡς
ἀληθῶς πρὸς τοῖς οὖσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι κάτω
βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας, καὶ μαχόμενον C
25 αὐτοῖς φθόνου τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι, ἀλλ'
εἰς τεταγμένα ἄττα καὶ κατὰ ταυτὰ αἰεὶ ἔχοντα ὁρῶν-
τας καὶ θεωμένους οὗτ' ἀδικοῦντα οὗτ' ἀδικούμενα

2. ἀλλοίαν ΑΠ : ἀλλ' οἶαν Μ. ἐὰν ΑΜ : ἐν Π.

7. ἦ, καὶ : ἦ καὶ ΑΠΜ : καὶ Ξ : ἦ οὐκ ρ : (an ἦ οὐκ . . . ἀλλοίαν τε ?).

8. τοι ΑΠΜ : τε V.

9. ἀποκρινεῖσθαι Π et forsitan Mpr. : ἀποκρίνεσθαι ΑΜ corr.

27. ἀδικούμενα Ξ : ἀδικούμενος Πpr. : ἀδικούμενον ΑΠ corr. m. pr. Μ.

p. 500. ὑπ' ἀλλήλων, κόσμῳ δὲ πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα, ταῦτα μιμείσθαι τε καὶ ὅ τι μάλιστα ἀφομοιοῦσθαι. ἣ οἶε τινὰ μηχανὴν εἶναι, ὅτῳ τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος, μὴ μιμείσθαι ἐκείνο ;

Ἄδύνατον, ἔφη.

Θεῖφ δὴ καὶ κοσμίφ ὁ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν κόσ-
D μίος τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ γίγνεται·
διαβολή δ' ἐν πᾶσι πολλή.

Παντάπασι μὲν οὖν.

Ἄν οὖν τις, εἶπον, αὐτῷ ἀνάγκη γένηται ἅ ἐκεῖ 10
ὀρᾷ μελετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἥθη καὶ ἰδίᾳ καὶ δη-
μοσίᾳ τιθέναι καὶ μὴ μόνον ἑαυτὸν πλάττειν, ἀρα
κακὸν δημιουργὸν αὐτὸν οἶε γενήσεσθαι σωφρο-
σύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπάσης τῆς δημο-
τικῆς ἀρετῆς ;

Ἦκιστά γε, ἦ δ' ὅς.

Ἄλλ' ἐὰν δὴ αἰσθωνται οἱ πολλοί, ὅτι ἀληθῇ περὶ
E αὐτοῦ λέγομεν, χαλεπανοῦσι δὴ τοῖς φιλοσόφοις καὶ
ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλως
εὐδαιμονήσειε πόλις, εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ 20
θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι ;

Οὐ χαλεπανοῦσιν, ἦ δ' ὅς, εἴανπερ αἰσθωνται. ἀλλὰ
p. 501. δὴ τίνα | λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς ;

Λαβόντες, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ
ἥθη ἀνθρώπων, πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἃν, 25
ὃ οὐ πάνυ ῥάδιον· ἀλλ' οὖν οἷσθ' ὅτι τούτῳ ἂν
εὐθύς τῶν ἄλλων διενέγκοιεν, τῷ μήτε ιδιώτου μήτε
πόλεως ἐθελῆσαι ἂν ἄψασθαι μηδὲ γράφειν νόμους,
πρὶν ἢ παραλαβεῖν καθαρὰν ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι.

27. διενέγκοιεν q : διενέγκειν AΠM.

28. μηδὲ γράφειν AΠM : μηδ' ἐγγράφειν cj. Cobet.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.
fixed upon
immutable
principles,
will fashion
States
after the
heavenly
image.

15

He will
begin with
a 'tabula
rasa,' and
there in-
scribe his
laws.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη.

p. 501.

Οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἶει ὑπογράψασθαι ἂν τὸ
σχῆμα τῆς πολιτείας;

Τί μήν;

5 Ἐπειτα, οἶμαι, ἀπεργαζόμενοι πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσ' B
ἀποβλέποιεν πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν καὶ
σῶφρον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ πρὸς ἐκείνο αὖ τὸ
ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐμποιοῖεν ζυμμιγνύντες τε καὶ
κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρείκελον,
10 ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐκάλε-
σεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδές τε καὶ
θεοείκελον.

Ὅρθῶς, ἔφη.

Καὶ τὸ μὲν ἄν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν
15 ἐγγράφοιεν, ἕως ὃ τι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη εἰς C
ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῇ ποιήσειαν.

Καλλίστη γοῦν ἄν, ἔφη, ἡ γραφὴ γένοιτο.

The
enemies of
philosophy,
when they
hear the
truth, are
gradually
propitiated,

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πειθομένῃ πῃ ἐκείνους, οὓς
διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα ἰέναι, ὥς τοιοῦτός
20 ἐστὶ πολιτειῶν ζωγράφος, ὃν τότε ἐπηνοῦμεν πρὸς
αὐτούς, δι' ὃν ἐκείνοι ἐχαλέπαινον ὅτι τὰς πόλεις
αὐτῷ παρεδίδομεν, καὶ τι μᾶλλον αὐτὸ νῦν ἀκούοντες
πραῦνονται;

Καὶ πολὺ γε, ἦ δ' ὅς, εἰ σωφρονοῦσιν.

25 Πῇ γὰρ δὴ ἔξουσιν ἀμφισβητῆσαι; ποτέρον μὴ D
τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλο-
σόφους;

Ἄτοπον μέντ' ἄν, ἔφη, εἶη.

7. ἐκείνο . . . ἐμποιοῖεν AΠM (αὐτὸ M): ἐκείνο αὖ, ὃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις
ἐμποιοῖεν, M.

16. θεοφιλῇ MSS.: θεοειδῇ cj. Badham.

22. τί (sic) A: τίτι Π: om. M.

p. 501. Ἀλλὰ μὴ τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρί-
στου, ἣν ἡμεῖς διήλθομεν ;

Republic
VI.

Οὐδὲ τοῦτο.

SOCRATES,
ADKIMANTUS.

Τί δέ ; τὴν τοιαύτην τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων
ἐπιτηδευμάτων οὐκ ἀγαθὴν τελέως ἔσεσθαι καὶ φιλό- 5
σοφον, εἴπερ τινὰ ἄλλην ; ἥ ἐκείνους φήσειν μᾶλλον,
οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν ;

E Οὐ δὴπου.

Ἔτι οὖν ἀγριανοῦσι λεγόντων ἡμῶν ὅτι, πρὶν
ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατὲς γένηται, 10
οὔτε πόλει οὔτε πολίταις κακῶν παῦλα ἔσται, οὐδὲ
ἡ πολιτεία ἣν μυθολογοῦμεν λόγῳ ἔργῳ τέλος λή-
ψεται ;

Ἴσως, ἔφη, ἦττον.

Βούλει οὖν, ἣν δ' ἐγώ, μὴ ἦττον φῶμεν αὐτοὺς 15
ἀλλὰ παντάπασι πράους γεγονέναι καὶ πεπεισθαι,

and at
length be-
come quite
gentle.

p. 502. Ἰνα, | εἰ μὴ τι ἄλλο, αἰσχυνθέντες ὁμολογήσωσιν ;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Οὗτοι μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τοῦτο πεπεισμένοι
ἔστων· τοῦδε δὲ πέρι τις ἀμφισβητήσει ὥς οὐκ ἂν 20
τύχοιεν γενόμενοι βασιλέων ἔκγονοι ἢ δυναστῶν τὰς
φύσεις φιλόσοφοι ;

There
may have
been one
son of a
king a
philosopher
who has
remained
uncor-
rupted and
has a State
obedient to
his will.

Οὐδ' ἂν εἰς, ἔφη.

Τοιούτους δὲ γενομένους ὥς πολλὴ ἀνάγκη δια-
φθαρῆναι, ἔχει τις λέγειν ; ὥς μὲν γὰρ χαλεπὸν 25
σωθῆναι, καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν· ὥς δὲ ἐν παντὶ τῷ
β χρόνῳ τῶν πάντων οὐδέποτε οὐδ' ἂν εἰς σωθείη, ἔσθ'
ὅστις ἀμφισβητήσει ;

Καὶ πῶς ;

20. τις ΑΠ ; , τίς Μ.

28. ἀμφισβητήσει ΑΜ : ἀμφισβητήσεως Π : ἀμφισβητήσει ρΚ.

*Republic
VI.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ἄλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς ἱκανὸς γενόμενος, πόλιν p. 502.
ἔχων πειθομένην, πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστού-
μενα.

Ἰκανὸς γάρ, ἔφη.

5 Ἄρχοντος γάρ που, ἦν δ' ἐγώ, τιθέντος τοὺς νό-
μους καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἃ διεληλύθαμεν, οὐ δῆπου
ἀδύνατον ἐθέλειν ποιεῖν τοὺς πολίτας.

Οὐδ' ὅπωςτιοῦν.

Ἄλλὰ δὴ, ἅπερ ἡμῖν δοκεῖ, δόξαι καὶ ἄλλοις θαν-
10 μαστόν τι καὶ ἀδύνατον ;

Οὐκ οἶμαι ἔγωγε, ἦ δ' ὅς.

C

Καὶ μὴν ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατά, ἱκανῶς ἐν
τοῖς ἔμπροσθεν, ὥς ἐγῶμαι, διήλθομεν.

Ἰκανῶς γάρ.

Our con-
stitution
then is not
unattain-
able.

15 Νῦν δὴ, ὥς ἔοικε, ξυμβαίνει ἡμῖν περὶ τῆς νομο-
θεσίας ἄριστα μὲν εἶναι ἃ λέγομεν, εἰ γένοιτο, χαλεπὰ
δὲ γενέσθαι, οὐ μέντοι ἀδύνατά γε.

Ξυμβαίνει γάρ, ἔφη.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοῦτο μόγισ τέλος ἔσχε, τὰ ἐπί-
20 λοιπα δὴ μετὰ τοῦτο λεκτέον, τίνα τρόπον ἡμῖν καὶ D
ἐκ τίνων μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων οἱ σω-
τῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας, καὶ κατὰ ποίας ἡλι-
κίας ἕκαστοι ἐκάστων ἀπτόμενοι ;

Λεκτέον μέντοι, ἔφη.

Recapitula-
tion.

25 Οὐδέν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ σοφόν μοι ἐγένετο τήν
τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέριαν ἐν τῷ
πρόσθεν παραλιπόντι καὶ παιδογονίαν καὶ τήν τῶν
ἀρχόντων κατάστασιν, εἰδοῖτι ὥς ἐπίφθονός τε καὶ
χαλεπὴ γίγνεσθαι ἢ παντελῶς ἀληθής· νῦν γὰρ οὐδέν
30 ἦττον ἦλθε τὸ δεῖν αὐτὰ διελθεῖν. καὶ τὰ μὲν δὴ E

p. 502. τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων πεπέρανται, τὸ δὲ τῶν
 ἀρχόντων ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. ἐλέγομεν
 p. 503. δ', εἰ μνημονεύεις, δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδας | τε
 φαίνεσθαι, βασανιζομένους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις,
 καὶ τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις 5
 μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ φαίνεσθαι ἐκβάλλ-
 λοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον, τὸν δὲ
 πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα, ὥσπερ χρυσὸν ἐν
 πυρὶ βασανιζόμενον, στατέον ἄρχοντα καὶ γέρα
 δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι καὶ ἄθλα. τοι- 10
 αὐτ' ἄττα ἦν τὰ λεγόμενα παρεξιόντος καὶ παρακα-
 B λυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν
 παρόν.

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις· μέμνημαι γάρ.

*Οκνος γάρ, ἔφην, ὦ φίλε, ἐγώ, εἰπεῖν τὰ νῦν 15
 ἀποτετολμημένα· νῦν δὲ τοῦτο μὲν τετολμήσθω εἰ-
 πεῖν, ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους
 δεῖ καθιστάναι.

Εἰρήσθω γάρ, ἔφη.

Νόησον δὴ, ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοι. ἦν 20
 γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς, εἰς ταῦτο
 ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει, τὰ πολλὰ
 δὲ διεσπασμένη φύεται.

The
guardian
must be
a philo-
sopher, and
a philo-
sopher
must be
a person
of rare
gifts.

C Πῶς, ἔφη, λέγεις;

Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ 25
 ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται οἶσθ' ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν
 ἅμα φύεσθαι καὶ νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς
 διανοίας οἱοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος
 ἐθέλουν ζῆν, ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται

28. βεβαιότητος AΠMpr. : ἡμερότητας τ Ξ : γρ. ἡμερότητας Mmg.

†

Republic
VI.

SOCRATES,
ADIMANTUS.

The contrast of
the quick
and solid
tempera-
ments.

ὅπη ἂν τύχωσι, καὶ τὸ βέβαιον ἅπαν αὐτῶν ἐξοί- p. 503.
χεται.

Ἄληθῇ, ἔφη, λέγεις.

Οὐκοῦν τὰ βέβαια αὐ ταῦτα ἦθη καὶ οὐκ εὐμετά-
5 βολα, οἷς ἂν τις μᾶλλον ὥς πιστοῖς χρήσαιτο, καὶ D
ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα,
πρὸς τὰς μαθήσεις αὐ ποιεῖ ταυτόν, δυσκινήτως ἔχει
καὶ δυσμαθῶς ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα, καὶ ὕπνου τε
καὶ χάσμεν ἐμπίπλυνται, ὅταν τι δέη τοιοῦτον δια-
10 πονεῖν.

Ἔστι ταῦτα, ἔφη.

They
must be
united.

Ἡμεῖς δέ γε ἔφαμεν ἀμφοτέρων δεῖν εὖ τε καὶ
καλῶς μετέχειν, ἢ μήτε παιδείας τῆς ἀκριβεστάτης
δεῖν αὐτῷ μεταδιδόναι μήτε τιμῆς μήτε ἀρχῆς.

15 Ὅρθως, ἢ δ' ὅς.

Οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἶε ἔσεσθαι ;

Πῶς δ' οὐ ;

He who
is to hold
command
must be
tested in
many kinds
of know-
ledge.

Βασανιστέον δὴ ἔν τε οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις τε E
καὶ φόβοις καὶ ἡδοναῖς, καὶ ἔτι δὴ ὁ τότε παρείμεν
20 νῦν λέγομεν, ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν
δεῖ, σκοποῦντας, εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ
ἔσται ἐνεγκεῖν, εἴτε καὶ | ἀποδειλιάσει, ὥσπερ οἱ ἐν p. 504.
τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες.

Πρέπει γέ τοι δὴ, ἔφη, οὕτω σκοπεῖν. ἀλλὰ ποῖα
25 δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα ;

Μνημονεύεις μὲν που, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τριττὰ εἶδη
ψυχῆς διαστησάμενοι ξυνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε
πέρυ καὶ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ σοφίας ὁ
ἕκαστον εἶη.

21. δυνατὴ AM : δυνατὴ ΠΞ.

23. τοῖς ἄλλοις cj. Orelli.

p. 504. Μὴ γὰρ μνημονεύων, ἔφη, τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν.

Republic
VI.

Ἦ καὶ τὸ προρρηθὲν αὐτῶν ;

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

B Τὸ ποῖον δὴ ;

The
shorter
exposition
of educa-
tion, which
has been
already
given, in-
adequate.

Ἐλέγομέν που ὅτι ὥς μὲν δυνατόν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν ἄλλη μακροτέρα εἴη περίοδος, ἣν περιελθόντι καταφανῇ γίγνοιτο, τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἐπομένας ἀποδείξεις οἷόν τ' εἶη προσάψαι. καὶ ὑμεῖς ἐξαρκεῖν ἔφατε, καὶ οὕτω δὴ ἐρρήθη τὰ τότε τῆς μὲν ἀκριβείας, ὥς ἐμοὶ ἐφαίνετο, ἐλλιπῇ, εἰ δὲ ὑμῖν ἀρεσκόντως, ὑμεῖς ἂν τοῦτο εἰποιτε.

Ἄλλ' ἔμοιγε, ἔφη, μετρίως· ἐφαίνετο μὴν καὶ τοῖς ἄλλοις.

C Ἄλλ', ὦ φίλε, ἣν δ' ἐγώ, μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολείπον καὶ ὅτιοῦν τοῦ ὄντος οὐ πάνυ μετρίως γίγνεται· ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. δοκεῖ δ' ἐνιότη τισιν ἱκανῶς ἤδη ἔχειν καὶ οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν.

Καὶ μάλ', ἔφη, συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίας.

Τούτου δέ γε, ἣν δ' ἐγώ, τοῦ παθήματος ἥκιστα προσδεῖ φύλακι πόλεώς τε καὶ νόμων.

Εἰκός, ἦ δ' ὅς.

D Τὴν μακροτέραν τοίνυν, ὦ ἐταῖρε, ἔφην, περιυτεόν τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐχ ἥττον μανθάνοντι πονητέον ἢ γυμναζομένῳ· ἦ, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου

The
guardian
must take
the longer
road of

16. ἀπολείπον Amg. v.: ἀπολείπων AM: ἀπολειπῶν Π. μέτριον Amg. (γρ.)

18. δεῖν M: δεῖ ΑΠ.

23. προσδεῖ Π: προσδεῖται AM (προσδεῖται φυλακῇ Ξ).

26, 27. ἡ γυμναζομένη . . . μεγίστου τε ΠM: om. A.

Republic
VI.

τε καὶ μάλιστα προσήκοντος μαθήματος ἐπὶ τέλος p. 504.
οὐποτε ἤξει.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.
the higher
learning,

Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, μέγιστα, ἀλλ' ἔτι τι μείζον
δικαιοσύνης τε καὶ ὧν διήλθομεν ;

- 5 Καὶ μείζον, ἦν δ' ἐγώ· καὶ αὐτῶν τούτων οὐχ
ὑπογραφὴν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν
τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παριέναι. ἡ οὐ γελοῖον
ἐπὶ μὲν ἄλλοις σμικροῦ ἀξίοις πᾶν ποιεῖν συντεινο- E
μένους, ὅπως ὁ τι ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει,
10 τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς
ἀκριβείας ;

which leads
upwards at
last to the
idea of
good.

Καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ διανόημα. ὁ μέντοι
μέγιστον μάθημα καὶ περὶ ὃ τι αὐτὸ λέγεις, οἶει τιν'
ἂν σε, ἔφη, ἀφείναι μὴ ἐρωτήσαντα τί ἐστίν ;

- 15 Οὐ πάνυ, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ καὶ σὺ ἐρώτα. πάντως
αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἡ οὐκ ἐννοεῖς ἡ
αὐτὸ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα | παρέχειν ἀντιλαμβανό- p. 505.
μενος. οἶμαι δὲ τοῦτο μᾶλλον· ἐπεὶ ὅτι γε ἡ τοῦ
ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα, πολλάκις ἀκήκοας, ἡ
20 καὶ δίκαια καὶ τᾶλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ
ὠφέλιμα γίνονται. καὶ νῦν σχεδὸν οἶσθ' ὅτι μέλλω
τοῦτο λέγειν, καὶ πρὸς τούτῳ ὅτι αὐτὴν οὐχ ἱκανῶς
ἴσμεν· εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ ὁ τι μάλιστα
τᾶλλα ἐπισταίμεθα, οἶσθ' ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος,
25 ὥσπερ οὐδ' εἰ *κεκτήμεθα τι ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ. B
ἡ οἶει τι πλεόν εἶναι πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι, μὴ
μέντοι ἀγαθὴν ; ἡ πάντα τᾶλλα φρονεῖν ἄνευ τοῦ
ἀγαθοῦ, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν ;

12. ἄξιον τὸ διανόημα MSS.: del. Schleiermacher.

20. καὶ δίκαια καὶ Π: δίκαια καὶ AM: δὴ καὶ γ.

25. κεκτήμεθα Bekker: κεκτήμεθα MSS.

26. εἶναι MΣ: εἰδέναι ΑΠ.

p. 505. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.

Republic
VI.

Ἄλλὰ μὴν καὶ τόδε γε οἶσθα, ὅτι τοῖς μὲν πολλοῖς
ἡδονὴ δοκεῖ εἶναι τὸ ἀγαθόν, τοῖς δὲ κομψοτέροις
φρόνησις.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

But what
is the good?

Πῶς δ' οὐ;

5

Καὶ ὅτι γε, ὦ φίλε, οἱ τοῦτο ἡγούμενοι οὐκ ἔχουσι
δείξαι ἥτις φρόνησις, ἀλλ' ἀναγκάζονται τελευτῶντες
τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φάναι.

Some say
pleasure,
others
knowledge,
which they
absurdly
explain to
mean the
knowledge
of the
good.

Καὶ μάλα, ἔφη, γελοῖως.

C Πῶς γὰρ οὐχί, ἦν δ' ἐγώ, εἰ ὀνειδίζοντές γε ὅτι 10
οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθὸν λέγουσι πάλιν ὥς εἰδόσι;
φρόνησιν γὰρ αὐτό φασιν εἶναι ἀγαθοῦ, ὥς αὖ ξυν-
ιέντων ἡμῶν ὃ τι λέγουσιν, ἐπειδὰν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ
φθέγγωνται ὄνομα.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

15

Τί δαί; οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι μὴν
μή τι ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεα τῶν ἐτέρων; ἦ
οὐ καὶ οὗτοι ἀναγκάζονται ὁμολογεῖν ἡδονὰς εἶναι
κακάς;

Σφόδρα γε.

20

D Συμβαίνει δὴ αὐτοῖς, οἶμαι, ὁμολογεῖν ἀγαθὰ εἶναι
καὶ κακὰ ταῦτά. ἦ γάρ;

Τί μήν;

Οὐκοῦν ὅτι μὲν μεγάλα καὶ πολλὰ ἀμφισβητή-
σεις περὶ αὐτοῦ, φανερόν;

25

Πῶς γὰρ οὐ;

Τί δέ; τόδε οὐ φανερόν, ὥς δίκαια μὲν καὶ καλὰ
πολλοὶ ἂν ἔλαιντο τὰ δοκοῦντα, κἂν μὴ ἦ, ὅμως
ταῦτα πράττειν καὶ κεκτῆσθαι καὶ δοκεῖν, ἀγαθὰ
δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ 30

Republic
VI.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Every man
pursues the
good, but
without
knowing
the nature
of it.

The
guardian
ought to
know these
things.

ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα ἤδη πᾶς ἀτι- p. 505.
μάξει ;

Καὶ μάλα, ἔφη.

ἌΟ δὴ διώκει μὲν ἅπασα ψυχὴ καὶ τούτου ἕνεκα E
5 πάντα πράττει, ἀπομαντευομένη τι εἶναι, ἀπορούσα
δὲ καὶ οὐκ ἔχουσα λαβεῖν ἱκανῶς τί ποτ' ἐστὶν οὐδὲ
πίστει χρήσασθαι μονίμῳ οἷα καὶ περὶ τὰ ἄλλα, διὰ
τοῦτο δὲ ἀποτυγχάνει καὶ τῶν ἄλλων, εἴ τι ὄφελος
ἦν, περὶ δὴ τὸ τοιοῦτον καὶ τοσοῦτον | οὕτω φῶμεν p. 506.
10 δεῖν ἐσκοτῶσθαι καὶ ἐκείνους τοὺς βελτίστους ἐν τῇ
πόλει, οἷς πάντα ἐγχειριοῦμεν ;

Ἦκιστά γ', ἔφη.

Οἶμαι γοῦν, εἶπον, δίκαιά τε καὶ καλὰ ἀγνοού-
μενα, ὅπῃ ποτὲ ἀγαθὰ ἐστίν, οὐ πολλοῦ τινὸς ἄξιον
15 φύλακα κεκτηῖσθαι ἂν ἑαυτῶν τὸν τοῦτο ἀγνοοῦντα·
μαντεύομαι δὲ μηδένα αὐτὰ πρότερον γνῶσεσθαι
ἱκανῶς.

Καλῶς γάρ, ἔφη, μαντεύει.

Οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, B
20 εἰάν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων
ἐπιστήμων ;

Ἀνάγκη, ἔφη. ἀλλὰ σὺ δὴ, ὦ Σώκρατες, πότε-
ρον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῆς εἶναι ἢ ἡδονήν ; ἢ
ἄλλο τι παρὰ ταῦτα ;

25 Οὗτος, ἦν δ' ἐγώ, ἀνὴρ, καλῶς ἦσθα καὶ πάλαι
καταφανὴς ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις
δοκοῦν περὶ αὐτῶν.

Οὐδὲ γὰρ δίκαιόν μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, φαίνεται
τὰ τῶν ἄλλων μὲν ἔχειν εἰπεῖν δόγματα, τὸ δ' αὐτοῦ
30 μή, τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον.

19. τελῶς AM : παντελῶς Π.

25. καλῶς AΠM : καλὸς A²K.

p. 506. Τί δαί, ἦν δ' ἐγώ· δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι περὶ ὧν
C τις μὴ οἶδε λέγειν ὥς εἰδότα;

Republic
VI.

Οὐδαμῶς γ', ἔφη, ὥς εἰδότα, ὥς μέντοι οἰόμενον
ταῦθ' ἂ οἶεται ἐθέλειν λέγειν.

SOCRATES,
ADEIMANTUS,
GLAUCON.

Τί δαί; εἶπον· οὐκ ἦσθησαι τὰς ἄνευ ἐπιστήμης 5
δόξας, ὥς πᾶσαι αἰσχυραί; ὧν αἱ βέλτισται τυφλαί.
ἦ δοκοῦσί τί σοι τυφλῶν διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορ-
ευομένων οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθές τι δοξάζοντες;

Οὐδέν, ἔφη.

Βούλει οὖν αἰσχυρὰ θεάσασθαι, τυφλά τε καὶ 10
D σκολιά, ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανὰ τε καὶ
καλά;

Μὴ πρὸς Διός, ἦ δ' ὅς, ὦ Σώκρατες, ὁ Γλαῦκων,
ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὧν ἀποστῆς. ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν,
κἂν ὥσπερ δικαιοσύνης πέρι καὶ σωφροσύνης καὶ 15
τῶν ἄλλων διηλθες, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ διέλ-
θης.

Καὶ γὰρ ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἐταῖρε, καὶ μάλα ἀρ-
κέσει· ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἰός τ' ἔσομαι, προθυμού-
μενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω. ἀλλ', ὦ μακά- 20
E ριοι, αὐτὸ μὲν τί ποτ' ἐστὶ τάγαθον ἐάσωμεν τὸ νῦν
εἶναι· πλεόν γάρ μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν παρούσαν
ὀρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ τὰ νῦν· ὅς
δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ φαίνεται καὶ ὁμοιότατος
ἐκείνῳ, λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, εἰ δὲ μή, 25
ἐάν.

We can
only attain
to the
things of
the mind
through
the things
of sense.

The off-
spring of
the good
: parent
: : interest
: principal.

'Ἀλλ', ἔφη, λέγε· εἰσαυθὺς γὰρ τοῦ πατρὸς ἀπο-
τίσεις τὴν διήγησιν.

1. τί δαί A²M : τί δέ ΑΠ.

5. τί δαί M : τί δέ ΑΠ.

11. φανὰ ΑΠ : φανερά c. γρ. φανὰ M.

Republic
*VI.*SOCRATES,
GLAUCON.

Βουλοίμην ἄν, εἶπον, ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν p. 506.
 | ἀποδοῦναι καὶ ὑμᾶς κομίσασθαι, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ p. 507.
 νῦν τοὺς τόκους μόνον. τοῦτον δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον
 τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ κομίσασθε. εὐλα-
 5 βεῖσθε μέντοι, μή πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων, κίβδη-
 λον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου.

Εὐλαβησόμεθα, ἔφη, κατὰ δύναμιν· ἀλλὰ μόνον
 λέγε.

Διομολογησάμενός γ', ἔφην ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας
 10 ὑμᾶς τά τ' ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ρηθέντα καὶ ἄλλοτε
 ἤδη πολλάκις εἰρημένα.

Τὰ ποῖα ; ἡ δ' ὅς.

B

Πολλὰ καλὰ, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ
 ἕκαστα οὕτως εἶναι φασί τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ.

15 Φασί γάρ.

Καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτω
 περὶ πάντων ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὖ
 κατ' ἰδέαν μίαν ἐκάστου ὡς μιᾶς οὔσης τιθέντες, ὃ
 ἔστιν ἕκαστον προσαγορεύομεν.

20 Ἔστι ταῦτα.

Καὶ τὰ μὲν δὴ ὁρᾶσθαί φασιν, νοεῖσθαι δ' οὐ, τὰς
 δ' αὖ ιδέας νοεῖσθαι μὲν, ὁρᾶσθαι δ' οὐ.

C

Παντάπασιν μὲν οὖν.

Τῷ οὖν ὁρῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα ;

25 Τῇ ὄψει, ἔφη.

Οὐκ οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα, καὶ
 ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν πάντα τὰ αἰσθητά ;

Τί μήν ;

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐννενόηκας τὸν τῶν αἰσθή-
 30 σεων δημιουργὸν ὅσῳ πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν
 τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἐδημιούργησεν ;

Of the
senses,
Sight is the
most com-
plex,

p. 507. Οὐ πάνυ, ἔφη.

Republic
VI.

Ἄλλ' ὧδε σκόπει. ἔστιν ὃ τι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ
φωνῇ γένους ἄλλου εἰς τὸ τὴν μὲν ἀκούειν, τὴν δὲ
D ἀκούεσθαι, ὃ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον, ἢ μὲν οὐκ
ἀκούσεται, ἢ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται ;

5

Οὐδενός, ἔφη.

Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς, ἵνα
μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾶ, τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. ἦ
σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν ;

Οὐκ ἔγωγε, ἦ δ' ὅς.

10

Τὴν δὲ τῆς ὀψεως καὶ τοῦ ὁρατοῦ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι
προσδεῖται ;

Πῶς ;

Ἐνούσης που ἐν ὀμμασιν ὀψεως καὶ ἐπιχειροῦντος
τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ, παρούσης δὲ χροᾶς ἐν 15
E αὐτοῖς, ἐὰν μὴ παραγένηται γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ'
αὐτὸ τοῦτο πεφυκός, οἶσθα ὅτι ἢ τε ὄψις οὐδὲν
ὄψεται, τά τε χρώματα ἔσται ἀόρατα.

and, unlike
the other
senses, re-
quires the
addition of
a third
nature
before it
can be
used. This
third nature
is light.

Τίνος δὴ λέγεις, ἔφη, τούτου ;

Ἄο δὴ σὺ καλεῖς, ἦν δ' ἐγώ, φῶς.

20

Ἀληθῇ, ἔφη, λέγεις.

Οὐ σμικρὰ ἄρα ιδέα ἢ τοῦ ὁρᾶν αἰσθησις καὶ ἡ
p. 508. τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμις | τῶν ἄλλων συζεύξεων τιμι-
ωτέρῳ ζυγῷ ἐζύγησαν, εἶπερ μὴ ἄτιμον τὸ φῶς.

Ἀλλὰ μήν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι.

25

Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
τούτου κύριον, οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾶν
ὃ τι κάλλιστα καὶ τὰ ὀρώμενα ὁρᾶσθαι ;

Ὅνπερ καὶ σύ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ
δηλον ὅτι ἐρωτᾷς.

30

20. σὺ . . . usque ad p. 295, 9. τὰ τότε ὀρώμενα desunt in Π.

Republic
*VI.*SOCRATES,
GLAUCON.The eye
like the
sun, but
not the
same with
it.Visible ob-
jects are to
be seen
only when
the sun

Ἄρ' οὖν ὧδε πέφυκεν ὄψις πρὸς τοῦτον τὸν p. 508.
θεόν;

Πῶς;

Οὐκ ἔστιν ἥλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτὴ οὔτ' ἐν ᾧ ἐγ-
5 γίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα.

B

Οὐ γὰρ οὖν.

Ἄλλ' ἡλιοειδέστατόν γε οἶμαι τῶν περὶ τὰς αἰ-
σθήσεις ὀργάνων.

Πολύ γε.

10 Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει, ἐκ τούτου ταμ-
ιευομένην ὥσπερ ἐπίρρυτον κέκτῃται;

Πάνυ μὲν οὖν.

Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ὁ ἥλιος ὄψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος
δ' ὧν αὐτῆς ὁράται ὑπ' αὐτῆς ταύτης;

15 Οὕτως, ἢ δ' ὅς.

Τοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, φάναι με λέγειν τὸν
τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, ὃν τὰγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον
ἑαυτῷ, ὃ τί περ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν C
καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρὸς τε
20 ὄψιν καὶ τὰ ὁρώμενα.

Πῶς; ἔφη· ἔτι διέλθέ μοι.

Ὄφθαλμοί, ἣν δ' ἐγώ, οἶσθ' ὅτι, ὅταν μηκέτι ἐπ'
ἐκεῖνά τις αὐτοὺς τρέπῃ ὧν ἂν τὰς χροάς τὸ ἡμερινὸν
φῶς ἐπέχῃ, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ φέγγη, ἀμβλυνώττουςί
25 τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν, ὥσπερ οὐκ ἐνούσης
καθαρᾶς ὄψεως;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ, σαφῶς D
ὁρώσι, καὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις ὄμμασιν ἐνούσα φαί-
30 νεται.

22. ἐπ' ἐκεῖνα MΞ: ἐπέκεινά A: ἐπ' ἐκείνοis γ.

24. ὧν AM: ὡς γ.

p. 508. Τί μὴν ;

Republic
VII.

Οὕτω τοίνυν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὧδε νόει· ὅταν μὲν οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπείσῃται, ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχει φαίνεται· ὅταν δὲ εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον, τὸ 5 γιγνόμενόν τε καὶ ἀπολλύμενον, δοξάζει τε καὶ ἀμβλυνώττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον, καὶ ἔοικεν αὖ νοῦν οὐκ ἔχοντι.

SOCRATES,
GLAUCON.

shines upon them ;
truth is only known when illuminated by the idea of good.

*Εοικε γάρ.

E Τοῦτο τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγ- 10 νωσκομένοις καὶ τῷ γινώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδιδόν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φάθι εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας ὡς γινωσκομένης μὲν διανοοῦ, οὕτω δὲ καλῶν ἀμφοτέρων ὄντων, γνώσεώς τε καὶ ἀληθείας, ἄλλο καὶ κάλλιον ἔτι τούτων ἡγού- 15 μενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει· ἐπιστήμην δὲ καὶ ἀλήθειαν,

The idea of good is higher than science or truth (the objective than the subjective).

p. 509. ὥσπερ ἐκεῖ φῶς τε | καὶ ὄψιν ἡλιοειδῇ μὲν νομίζειν ὀρθόν, ἥλιον δὲ ἡγεῖσθαι οὐκ ὀρθῶς ἔχει, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀγαθοειδῇ μὲν νομίζειν ταῦτ' ἀμφοτέρα ὀρθόν, ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότερον αὐτῶν οὐκ 20 ὀρθόν, ἀλλ' ἔτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν.

Ἀμήχανον κάλλος, ἔφη, λέγεις, εἰ ἐπιστήμην μὲν καὶ ἀλήθειαν παρέχει, αὐτὸ δ' ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν· οὐ γὰρ δήπου σύ γε ἡδονὴν αὐτὸ λέγεις. 25

Εὐφήμει, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὧδε μᾶλλον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἔτι ἐπισκόπει.

B Πῶς ;

10. γινωσκομένοις A : γιγνόμενοις M.

12-14. αἰτίαν . . . διανοοῦ AM : (γινωσκομένην β, γινωσκομένων γ—διὰ νόου ιγβ) : ὡς γινωσκομένην διὰ νοῦ, αἰτίαν δ' ἐπιστήμης οὖσαν καὶ ἀληθείας' cj. van Heusde.

Republic
*VI.*SOCRATES,
GLAUCON.

Τὸν ἥλιον τοῖς ὀρωμένοις οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν p. 509.
τοῦ ὁρᾶσθαι δύναμιν παρέχειν φήσεις, ἀλλὰ καὶ
τὴν γένεσιν καὶ αὔξην καὶ τροφήν, οὐ γένεσιν αὐτὸν
ὄντα.

5 Πῶς γάρ;

As the sun
is the cause
of genera-
tion, so
the good is
the cause
of being
and
essence.

Καὶ τοῖς γινωσκομένοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ
γινώσκεισθαι φάναι ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρεῖναι, ἀλλὰ
καὶ τὸ εἶναί τε καὶ τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς
προσεῖναι, οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι
10 ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεία καὶ δυνάμει ὑπερ-
έχοντος.

Καὶ ὁ Γλαῦκων μάλα γελοίως, Ἄπολλον, ἔφη, c
δαιμονίας ὑπερβολῆς!

Σὺ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, αἷτιος, ἀναγκάζων τὰ ἐμοὶ
15 δοκοῦντα περὶ αὐτοῦ λέγειν.

Καὶ μηδαμῶς γ', ἔφη, παύσῃ, εἰ μή τι, ἀλλὰ τὴν
περὶ τὸν ἥλιον ὁμοιότητα αὐ διεξιῶν, εἴ πῃ ἀπολεί-
πεις.

Ἄλλα μὴν, εἶπον, συχνά γε ἀπολείπω.

20 Μηδὲ σμικρὸν τοίνυν, ἔφη, παραλίπῃς.

Οἶμαι μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πολὺ ὅμως δέ, ὅσα γ'
ἐν τῷ παρόντι δυνατὸν, ἐκὼν οὐκ ἀπολείψω.

Μὴ γάρ, ἔφη.

Νόησον τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ὥσπερ λέγομεν, δύο d
25 αὐτῶ εἶναι, καὶ βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε
καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὁρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανὸν εἰπὼν
δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. ἀλλ' οὖν ἔχεις
ταῦτα διττὰ εἶδη, ὁρατόν, νοητόν;

Ἐχω.

The two
spheres of

30 Ὡσπερ τοίνυν γραμμὴν δίχα τετμημένην λαβὼν

26. οὐρανὸν AM: οὐρανοῦ Z.

p. 509. ἄνισα τμήματα, πάλιν τέμνε ἐκάτερον τμήμα ἀνὰ
τὸν αὐτὸν λόγον, τό τε τοῦ ὀρωμένου γένους καὶ τὸ
τοῦ νοουμένου, καὶ σοι ἔσται σαφηνεία καὶ ἀσαφεία
πρὸς ἀλλήλα ἐν μὲν τῷ ὀρωμένῳ τὸ μὲν ἕτερον
Ε τμήμα εἰκόνες. λέγω δὲ τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν 5
p. 510. | τὰς σκιάς, ἔπειτα τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα καὶ
ἐν τοῖς ὕδασι πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε,
καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον, εἰ κατανοεῖς.

Ἄλλὰ κατανοῶ.

Τὸ τοίνυν ἕτερον τίθει ὃ τοῦτο ἔοικε, τά τε περὶ 10
ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν
ὅλον γένος.

Τίθημι, ἔφη.

Ἡ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι, ἦν δ' ἐγώ, διηρῆ-
σθαι ἀληθεία τε καὶ μή, ὥς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ 15
γνωστόν, οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ὃ ὁμοιώθη;

B Ἐγώ, ἔφη, καὶ μάλα.

Σκόπει δὴ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τμη-
τέον.

Πῇ;

Ἡ τὸ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθεῖσιν ὥς εἰκόσι
χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων,
οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν, τὸ δ'
αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως
ιοῦσα καὶ ἄνευ ὧν περ ἐκείνο εἰκόνων, αὐτοῖς εἶδεσι 25
δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη.

Ταῦτ', ἔφη, ἂ λέγεις, οὐχ ἱκανῶς ἔμαθον.

1. τμήμα A: τὸ τμήμα M corr. X: om. Mpr.

3. σαφηνεία καὶ ἀσαφεία A: σαφήνεια καὶ ἀσάφεια M.

21. τμηθεῖσιν M: μιμηθεῖσιν A Procl.: τιμηθεῖσι Vind. F.

24. τὸ ἐπ' ἀρχὴν MSS.: ἐπ' ἀρχὴν cj. Ast.

25. ὧν περ AM: τῶν περὶ Vind. F.

Republic
VI.

SOCRATES,
GLAUCON.

sight and
knowledge
are repre-
sented
by a line
which is
divided
into two
unequal
parts.

20
Images
and hypo-
theses.

Republic
VI.

SOCRATES,
GLAUCON.

The hypo-
theses of
mathe-
matics.

In both
spheres
hypotheses
are used,
in the
lower tak-
ing the
form of
images,
but in the
higher the
soul as-
cends above
hypothesis
to the idea
of good.

Ἄλλ' αὖθις, ἣν δ' ἐγώ· ῥᾶον γὰρ τούτων προειρη- p. 510.
μένων μαθήσει· οἶμαι γάρ σε εἰδέναι, ὅτι οἱ περὶ τὰς C
γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα πραγ-
ματευόμενοι, ὑποθέμενοι τό τε περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον
5 καὶ τὰ σχήματα καὶ γωνιῶν τριττὰ εἶδη καὶ ἄλλα
τούτων ἀδελφὰ καθ' ἐκάστην μέθοδον, ταῦτα μὲν ὡς
εἰδότες, ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά, οὐδένα λόγον
οὔτε αὐτοῖς οὔτε ἄλλοις ἔτι ἀξιούσι περὶ αὐτῶν δι-
δόναι ὡς παντὶ φανερῶν, ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι τὰ D
10 λοιπὰ ἤδη διεξιόντες τελευτῶσιν ὁμολογουμένως ἐπὶ
τοῦτο οὐδ' ἂν ἐπὶ σκέψιν ὁρμήσωσιν.

Πάνν μὲν οὖν, ἔφη, τοῦτό γε οἶδα.

Οὐκοῦν καὶ οἱ τοῖς ὁρωμένοις εἶδεσι προσχρῶνται
καὶ τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ποιοῦνται, οὐ περὶ τού-
15 των διανοοῦμενοι, ἀλλ' ἐκείνων πέρι οἷς ταῦτα ἔοικε,
τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἔνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι
καὶ διαμέτρου αὐτῆς, ἀλλ' οὐ ταύτης ἦν γράφουσι,
καὶ τᾶλλα οὕτως, αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσί τε E
καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες
20 εἰσὶ, τούτοις μὲν ὡς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι, ζητοῦντές
τε αὐτὰ ἐκεῖνα ἰδεῖν ἃ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις | ἡ τῇ p. 511.
διανοία.

Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.

Τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέ-
25 σεσι δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν
ζήτησιν αὐτοῦ, οὐκ ἐπ' ἀρχὴν ἰούσαν, ὡς οὐ δυνα-
μένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν, εἰκόσι δὲ

1. γὰρ A : om. M.

9. φανερῶν A : φανερόν M.

13. ὁρωμένοις A : εἰρημένοις M.

18. ταῦτα, ἃ . . . p. 296, 28. τιμωμένους τε desunt in M.

20. ζητοῦντες δὲ x Vind. F.

26. οὐκ ἐπ' ΑΞ : οὐκ ἂν ἐπ' m.

p. 511. *χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκείνα ὡς ἐναργέσι δεδοξασμένοις τε καὶ τετιμημένοις.*

Republic VI.

SOCRATES,
GLAUCON.

B Μανθάνω, ἔφη, ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις τε καὶ ταῖς ταύτης ἀδελφαῖς τέχναις λέγεις.

5

Τὸ τοίνυν ἕτερον μάθανε τμήμα τοῦ νοητοῦ λέγοντά με τοῦτο, οὐδ' αὐτὸς ὁ λόγος ἅπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει, τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ 10 παντὸς ἀρχὴν ἰὼν, ἀψάμενος αὐτῆς, πάλιν αὖ ἐχόμενος τῶν ἐκείνης ἐχομένων, οὕτως ἐπὶ τελευτῇ καταβαίῃ, αἰσθητῷ παντάπασιν οὐδενὶ προσχρό-
C μενος, ἀλλ' εἶδесιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτά, καὶ τελευτᾷ εἰς εἶδη.

15

Μανθάνω, ἔφη, ἱκανῶς μὲν οὐ — δοκεῖς γάρ μοι συχρὸν ἔργον λέγειν — ὅτι μέντοι βούλει διορίζειν σαφέστερον εἶναι τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον ἢ τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων, αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαὶ 20 καὶ διανοία μὲν ἀναγκάζονται ἀλλὰ μὴ αἰσθήσεσιν
D αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντες σκοπεῖν ἀλλ' ἐξ ὑποθέσεων, νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκοῦσίν σοι, καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς. διάνοιαν δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν 25 γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἕξιν ἀλλ' οὐ νοῦν, ὥς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὔσαν.

Dialectic by
the help of
hypotheses
rises above
hypotheses.

Return to
psycho-
logy.

3. τετιμημένοις A corr. p. m. m r: τετμημένοις Apr. Z.

5. ταύτης A: ταύταις Θ.

16. οὐ Z: οὐν A.

Republic
VI.

SOCRATES,
GLAUCON.

Four
faculties :
Reason,
under-
standing,
faith, per-
ception,
shadows.

Ἰκανώτατα, ἣν δ' ἐγώ, ἀπεδέξω. καί μοι ἐπὶ p. 511.
τοῖς τέτταρσι τμήμασι τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν
τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λαβέ, νόησιν μὲν ἐπὶ τῷ ἀνω-
τάτῳ, διάνοιαν δὲ ἐπὶ τῷ δευτέρῳ, τῷ τρίτῳ δὲ πίστιν E
5 ἀπόδος καὶ τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν, καὶ τάξον αὐτὰ
ἀνὰ λόγον, ὥσπερ ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀληθείας μετέχειν,
οὕτω ταῦτα σαφηνείας ἡγησάμενος μετέχειν.

Μανθάνω, ἔφη, καὶ ξυγχωρῶ καὶ τάττω ὡς λέ-
γεις.

Z.

p. 514. | Μετὰ ταῦτα δὴ, εἶπον, ἀπείκασον τοιούτῳ πάθει
τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας τε πέρι καὶ ἀπαιδευ-
σίας· ἰδὲ γὰρ ἀνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκῇσει
σπηλαιώδει, ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἴσο-
δον ἐχούσῃ μακρὰν παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον, ἐν ταύτῃ 5
ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς
B αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἷς τε τὸ πρόσθεν
μόνον ὁρᾶν, κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ
ἀδυνάτους περιάγειν, φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν
καὶ πόρρωθεν καόμενον ὅπισθεν αὐτῶν, μεταξὺ δὲ 10
τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμωτῶν ἐπάνω ὁδόν, παρ' ἣν
ἰδὲ τειχίον παρῳκοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θανματο-
ποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγ-
ματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θάύματα δεικνύουσιν.

‘Ὅρῳ, ἔφη.

‘Ὅρα τοίνυν παρὰ τοῦτο τὸ τειχίον φέροντας ἀν-
θρώπους σκεύη τε παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου
p. 515· καὶ ἀνδριάντας | καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ ξύλινα
καὶ παντοῖα εἰργασμένα, οἷον εἰκός, τοὺς μὲν φθεγ-
γομένους, τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παραφερόντων.

4. ἀναπεπταμένην A : ἀναπεπταμένη m.

7. αὐτοὺς MSS. : αὐτοῦ cj. Hirschig.

10. καόμενον (vel καιόμενον) MSS. : καομένου cj. Hirschig.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

The
den, the
prisoners :
the light at
a distance ;

15

the low
wall, and
the moving
figures of
which the
shadows
are seen on
the oppo-
site wall of
the den.

20

Republic
*VII.*SOCRATES,
GLAUCON.

Ἄτοπον, ἔφη, λέγεις εἰκόνα καὶ δεσμώτας ἀτό- p. 515.
πους.

Ὅμοιους ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ· τοὺς γὰρ τοιοῦτους
πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἶει ἂν τι
5 ἑώρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς
εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπ-
τούσας ;

Πῶς γάρ, ἔφη, εἰ ἀκινήτους γε τὰς κεφαλὰς ἔχειν
ἠναγκασμένοι εἶεν διὰ βίου ; B

10 Τί δὲ τῶν παραφερομένων ; οὐ ταῦτόν τοῦτο ;
Τί μήν ;

Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἰοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ
ταῦτα ἡγεί ἂν τὰ παρόντα αὐτοὺς νομίζειν ὀνομά-
ζειν ἄπερ ὀρῶεν ;

15 Ἀνάγκη.

Τί δ' ; εἰ καὶ ἡχὼ τὸ δεσμωτήριον ἐκ τοῦ καταν-
τικρὺ ἔχοι, ὅποτε τις τῶν παριόντων φθέγγαιτο, οἶει
ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθεγγόμενον ἢ τὴν
παριούσαν σκιάν ;

20 Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη.

Παντάπασι δὴ, ἦν δ' ἐγώ, οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν C
ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθὲς ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν
σκιὰς.

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

25 Σκόπει δὴ, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἴασιν
τῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης, οἷα τις ἂν εἴη, εἰ
φύσει τοιαύδε ξυμβαίνοι αὐτοῖς· ὅποτε τις λυθείη καὶ
ἀναγκάζοιτο ἐξαίφνης ἀνίστασθαι τε καὶ περιάγειν
τὸν ἀνχένα καὶ βαδίζειν καὶ πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέ-

The
prisoners
would mis-
take the
shadows
for realities.

12. οὐ ταῦτα B : οὐ ταῦτα A : οὐκ αὐτὰ cj. Vermehren.

13. παριόντα x.

19. παρούσαν m r.

p. 515. πειν, πάντα δὲ ταῦτα ποιῶν ἀλγοῖ τε καὶ διὰ τὰς
D μαρμαρυγὰς ἀδυνατοῖ καθορᾶν ἐκεῖνα ὧν τότε τὰς
σκιὰς ἐώρα, τί ἂν οἶει αὐτὸν εἰπεῖν, εἴ τις αὐτῷ λέγοι
ὅτι τότε μὲν ἐώρα φλυαρίας, νῦν δὲ μᾶλλον τι ἐγ-
γυτέρω τοῦ ὄντος καὶ πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένος 5
ὀρθότερα βλέπει, καὶ δὴ καὶ ἕκαστον τῶν παριόν-
των δεικνὺς αὐτῷ ἀναγκάζει ἐρωτῶν ἀποκρίνεσθαι
ὅ τι ἔστιν; οὐκ οἶει αὐτὸν ἀπορεῖν τε ἂν καὶ ἡγεῖ-
σθαι τὰ τότε ὁρώμενα ἀληθέστερα ἢ τὰ νῦν δεικνύ-
μενα;

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

And when
released,
they would
still persist
in main-
taining the
superior
truth of the
shadows.

10

Πολύ γ', ἔφη.

E Οὐκοῦν κἂν εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι
αὐτὸν βλέπειν, ἀλγεῖν τε ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύ-
γειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθο-
ρᾶν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν 15
δεικνυμένων;

Οὕτως, ἔφη.

Εἰ δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἐντεῦθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ
τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους, καὶ μὴ ἀνείη
πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἄρα οὐχὶ 20
ὀδυνᾷσθαι τε ἂν καὶ ἀγανακτεῖν ἐλκόμενον, καὶ

When
dragged
upwards,
they would
be dazzled
by excess
of light.

p. 516. ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς | ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα τὰ
ὄμματα μεστὰ ὁρᾶν οὐδ' ἂν ἐν δύνασθαι τῶν νῦν
λεγομένων ἀληθῶν;

Οὐ γὰρ ἂν, ἔφη, ἐξαίφνης γε.

25

Συνηθείας δὴ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω
ὄψεσθαι· καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾶστα κα-
θορῶ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τά τε τῶν ἀν-
θρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἶδωλα, ὕστερον δὲ αὐτά·

9. ὁρώμενα] desinit lacuna in Π.

14. δύναται ΑΠ: δύνανται Ξ.

*Republic
VII.*

SOCRATES,
GLAUCON.

ἐκ δὲ τούτων τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν p. 516.
νύκτωρ ἂν ῥᾶον θεάσαιτο, προσβλέπων τὸ τῶν ἄσ-
τρων τε καὶ σελήνης φῶς, ἣ μεθ' ἡμέραν τὸν ἥλιόν B
τε καὶ τὸ τοῦ ἡλίου.

5 Πῶς δ' οὐ ;

At length
they will
see the sun
and under-
stand his
nature.

Τελευταῖον δὴ, οἶμαι, τὸν ἥλιον, οὐκ ἐν ὕδασι
οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἔδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐ-
τὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν
καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστιν.

10 Ἄναγκαῖον, ἔφη.

Καὶ μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ,
ὅτι αὐτὸς ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοὺς
καὶ πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ,
καὶ ἐκείνων ὧν σφεῖς ἐώρων τρόπον τινὰ πάντων C

15 αἴτιος.

Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐπὶ ταῦτα ἂν μετ' ἐκεῖνα ἔλθοι.

They would
then pity
their old
com-
panions of
the den.

Τί οὖν ; ἀναμνησκόμενον αὐτὸν τῆς πρώτης
οἰκίσεως καὶ τῆς ἐκεῖ σοφίας καὶ τῶν τότε ξυνδес-
μωτῶν οὐκ ἂν οἶε αὐτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μετα-
20 βολῆς, τοὺς δὲ ἐλεεῖν ;

Καὶ μάλα.

Τίμαί δὲ καὶ ἔπαινοι εἴ τινες αὐτοῖς ἦσαν τότε
παρ' ἀλλήλων καὶ γέρα τῷ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ
παριόντα, καὶ μνημονεύοντι μάλιστα ὅσα τε πρότερα
25 αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰώθει καὶ ἅμα πορεύεσθαι, καὶ ἐκ D
τούτων δὴ δυνατώτατα ἀπομαντευομένων τὸ μέλλον
ἦξειν, δοκεῖς ἂν αὐτὸν ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν καὶ
ζηλοῦν τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυνα-
στεύοντας, ἣ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι καὶ

12. αὐτὸς ὁ A : οὗτος ὁ Π.

28. τιμωμένους τε] desinit lacuna in M.

p. 516. σφόδρα βούλεσθαι ἐπάρουρον ἐόντα θητευέμεν
ἄλλω ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ καὶ ὁτιοῦν ἂν πεπον-
θέναι μᾶλλον ἢ 'κεῖνά τε δοξάζειν καὶ ἐκείνως ζῆν ;

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ε Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι, πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι
ἂν δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκείνως.

5

Καὶ τόδε δὴ ἐννόησον, ἦν δ' ἐγώ. εἰ πάλιν ὁ
τοιοῦτος καταβὰς εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο, ἄρ'
οὐ σκότους *ἂν ἀνάπλεως σχοίῃ τοὺς ὀφθαλμούς,
ἐξαίφνης ἤκων ἐκ τοῦ ἡλίου ;

Καὶ μάλα γ', ἔφη.

10

Τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας πάλιν εἰ δέοι αὐτὸν γνω-
ματεύοντα διαμιλλᾶσθαι τοῖς αἰὲ δεσμώταις ἐκείνοις,

p. 517. ἐν ᾧ ἀμβλυώττει, | πρὶν καταστῆναι τὰ ὄμματα,
οὗτος δ' ὁ χρόνος μὴ πάνυ ὀλίγος εἴη τῆς συνηθείας,
ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι, καὶ λέγοιτο ἂν περὶ 15
αὐτοῦ, ὥς ἀναβὰς ἄνω διεφθαρμένος ἤκει τὰ ὄμματα,
καὶ ὅτι οὐκ ἄξιον οὐδὲ πειρᾶσθαι ἄνω ἵέναι ; καὶ
τὸν ἐπιχειροῦντα λύειν τε καὶ ἀνάγειν, εἴ πως ἐν
ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν καὶ ἀποκτείνειν, ἀπο-
κτινύναι ἂν ;

But when
they re-
turned to
the den
they would
see much
worse than
those who
had never
left it.

20

Σφόδρα γ', ἔφη.

Ταύτην τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὴν εἰκόνα, ᾧ φίλε
B Γλαῦκων, προσαπτέον ἅπασαν τοῖς ἔμπροσθεν λε-
γομένοις, τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἔδραν τῇ τοῦ
δεσμοτηρίου οἰκῇσει ἀφομοιοῦντα, τὸ δὲ τοῦ πυρὸς 25
ἐν αὐτῇ φῶς τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει· τὴν δὲ ἄνω ἀνά-
βασιν καὶ θεάν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον

The prison
is the world
of sight, the
light of the
fire is the
sun.

6, 7. ὁ τοιοῦτος ΠΜ : ὅτι οὗτος Α. θᾶκον Π : θῶκον Μ : θάκον Α.

8. ἂν add. Baiter.

11. γνωμονεύοντα Timaeus in lexico.

13. τὰ ὄμματα ΑΠ : τὸ ὄμμα Μ.

19. καὶ ἀποκτείνειν, ἀποκτινύναι ἂν ΑΠ : καὶ ἀποκτείνειαν ἂν cj. Bekker :
καὶ ἀποκτενείν, ἀποκτινύναι αὐ Μ.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

τῆς ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεὶς οὐχ ἁμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς p. 517.
ἐλπίδος, ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμεῖς ἀκούειν. θεὸς δέ
που οἶδεν, εἰ ἀληθὴς οὖσα τυγχάνει. τὰ δ' οὖν ἐμοὶ
φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία
5 ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι, ὀφθείσα δὲ
συλλογιστέα εἶναι ὥς ἄρα πᾶσι πάντων αὕτη ὀρθῶν c
τε καὶ καλῶν αἰτία, ἐν τε ὁρατῷ φῶς καὶ τὸν τούτου
κύριον τεκοῦσα, ἐν τε νοητῷ αὕτη κυρία ἀλήθειαν
καὶ νοῦν παρασχομένη, καὶ ὅτι δεῖ ταύτην ἰδεῖν τὸν
10 μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ.

Ξυνοίομαι, ἔφη, καὶ ἐγώ, ὅν γε δὴ τρόπον δύνα-
μαι.

Ἴθι τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τόδε ξυνοιήθητι καὶ μὴ
θαυμάσῃς, ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες οὐκ ἐθέλουσι τὰ
15 τῶν ἀνθρώπων πράττειν, ἀλλ' ἄνω αἰεὶ ἐπείγονται
αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν. εἰκὸς γάρ που οὕτως, D
εἴπερ αὖ κατὰ τὴν προειρημένην εἰκόνα τοῦτ' ἔχει.

Εἰκὸς μέντοι, ἔφη.

Τί δέ; τόδε οἶμι τι θαυμαστόν, εἰ ἀπὸ θεῶν, ἦν
20 δ' ἐγώ, θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλθὼν κακὰ
ἀσχημονεῖ τε καὶ φαίνεται σφόδρα γελοῖος ἔτι ἀμ-
βλυώττων καὶ πρὶν ἱκανῶς συνήθης γενέσθαι τῷ
παρόντι σκότῳ ἀναγκαζόμενος ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλ-
λοθὶ που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ
25 ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, καὶ διαμιλλᾶσθαι περὶ τού-
του, ὅπῃ ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῆν E
δικαιοσύνην μὴ πρόποτε ἰδόντων;

Οὐδ' ὅπωςτιοῦν θαυμαστόν, ἔφη.

Ἄλλ' εἰ νοῦν γε ἔχοι τις, | ἦν δ' ἐγώ, μεμνητ' ἄν, p. 518.
30 ὅτι διτταὶ καὶ ἀπὸ διττῶν γίνονται ἐπιταράξεις ὁμ-

Nothing
extraordin-
ary in the

6. αὕτη AM : αὐτὴ I : αὐτῇ Π.

8. αὕτη M.

p. 518. μασιν, ἔκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἐκ
σκότους εἰς φῶς. ταῦτα δὲ ταῦτα νομίσας γίγνε-
σθαι καὶ περὶ ψυχὴν, ὅποτε ἴδοι θορυβουμένην τινὰ
καὶ ἀδυνατοῦσάν τι καθορᾶν, οὐκ ἂν ἀλογίστως
γελῶ, ἀλλ' ἐπισκοποῖ ἄν, πότερον ἐκ φανότερου 5
βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας ἐσκότῳται, ἢ ἐξ ἀμαθίας
B πλείονος εἰς φανότερον ἰοῦσα ὑπὸ λαμπροτέρου
μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται, καὶ οὕτω δὴ τὴν μὲν
εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου, τὴν δὲ
ἐλεήσειεν, καὶ εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιτο, ἦττον 10
ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἴη ἢ ὁ ἐπὶ τῇ ἄνω-
θεν ἐκ φωτὸς ἡκούση.

Καὶ μάλα, ἔφη, μετρίως λέγεις.

Δεῖ δὴ, εἶπον, ἡμᾶς τοιόνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν,
εἰ ταῦτ' ἀληθῆ, τὴν παιδείαν οὐχ οἶαν τινὲς ἐπαγ- 15
γελλόμενοι φασιν εἶναι τοιαύτην καὶ εἶναι. φασὶ
C δέ που οὐκ ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφείς
ἐντιθέναι, οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντι-
θέντες.

Φασὶ γὰρ οὖν, ἔφη.

20

Ὁ δέ γε νῦν λόγος, ἦν δ' ἐγώ, σημαίνει ταύτην
τὴν ἐνούσαν ἐκάστου δύναμιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὸ
ὄργανον ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος, οἷον εἰ ὄμμα μὴ
δυνατὸν ἦν ἄλλως ἢ ξὺν ὄλῳ τῷ σώματι στρέφειν
πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτώδους, οὕτω ξὺν ὄλῳ τῇ 25
ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν εἰς
τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον δυνατὴ γένηται
D ἀνασχέσθαι θεωμένη. τοῦτο δ' εἶναί φαμεν τὰγαθόν.

ἢ γάρ;

Ναί.

30

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

philosopher
being un-
able to see
in the dark.

The eyes
may be
blinded in
two ways,
by excess
or by defect
of light.

The con-
version of
the soul is
the turning
round the
eye from
darkness to
light.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τούτου τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, αὐτοῦ τέχνη ἂν εἴη, p. 518.
τῆς περιαγωγῆς, τίνα τρόπον ὡς ῥᾶστά τε καὶ ἀνυ-
σιμώτατα μεταστραφήσεται, οὐ τοῦ ἐμποιεῖσαι αὐτῷ
τὸ ὁρᾶν, ἀλλ' ὡς ἔχοντι μὲν αὐτό, οὐκ ὀρθῶς δέ
5 τετραμμένῳ οὐδὲ βλέποντι οἱ ἔδει, τοῦτο διαμηχανή-
σασθαι.

*Εοικε γάρ, ἔφη.

The virtue
of wisdom
comes of a
divine
power
which may
be turned
either to-
wards good
or towards
evil.

Αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς
κινδυνεύουσιν ἐγγύς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος· τῷ
10 ὄντι γὰρ οὐκ ἐνοῦσαι πρότερον ὕστερον ἐμποιεῖσθαι Ε
ἔθεσι καὶ ἀσκήσεις· ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι παντὸς
μᾶλλον θειοτέρου τινὸς τυγχάνει, ὡς εἰκεν, οὐσα,
ὃ τὴν μὲν δύναμιν οὐδέποτε ἀπόλλυσιν, ὑπὸ δὲ τῆς
περιαγωγῆς χρήσιμόν τε καὶ ὠφέλιμον καὶ ἄχρηστον
15 αὖ | καὶ βλαβερόν γίγνεται. ἡ οὐπω ἐννεόηκας, p. 519.
τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ, ὡς δριμύ-
μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον καὶ ὀξέως διορᾷ ταῦτα ἐφ'
ᾧ τέτραπται, ὡς οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὄψιν, κακία δ'
ἠναγκασμένον ὑπηρετεῖν, ὥστε ὅσῳ ἂν ὀξύτερον
20 βλέπη, τοσούτῳ πλείω κακὰ ἐργαζόμενον ;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Τοῦτο μέντοι, ἣν δ' ἐγώ, τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως
εἰ ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπτόμενον περιεκόπη τὰς τῆς
γενέσεως ξυγγενεῖς ὥσπερ μολυβδίδας, αἱ δὲ ἔδω- Β
25 δαῖς τε καὶ τοιούτων ἡδοναῖς τε καὶ λιχνεῖαις προσ-
φυεῖς γιγνόμεναι ἵπερὶ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς
ψυχῆς ὄψιν· ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφετο εἰς

1. τοῦτου ΠΜ : τοῦτο Α ?

5. διαμηχανήσασθαι ΠΜ : δεῖ. μηχανήσασθαι Α.

9. ἐγγύς τι εἶναι MSS. : ἐγγύς τι *τείνειν cj. L. C.

14. χρήσιμόν τε ΠΜ : χρήσιμον Α.

23. τὰς ΑΠ²γ : τὰ ΠΜ.

26. περὶ ΑΠΜ : περὶ τὰ (vel τὸ) γτ : del. Herm. : περικάτω cj. Madvig.

p. 519. τάληθῇ, καὶ ἐκεῖνα ἂν τὸ αὐτὸ τοῦτο τῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ὀξύτατα ἑώρα, ὥσπερ καὶ ἐφ' ἃ νῦν τέτραπται.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

Εἰκός γε, ἔφη.

Τί δέ; τόδε οὐκ εἰκός, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἀνάγκη ἐκ 5
τῶν προειρημένων, μήτε τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀλη-
θείας ἀπείρους ἱκανῶς ἂν ποτε πόλιν ἐπιτροπεῦσαι,
C μήτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους,
τοὺς μὲν ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἓνα, οὐ
στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν ἃ ἂν πράττωσιν 10
ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ, τοὺς δὲ ὅτι ἐκόντες εἶναι οὐ
πράξουσιν, ἡγούμενοι ἐν μακάρων νήσοις ζῶντες ἔτι
ἀπωκίσθαι;

Neither the
uneducated
nor the
over-
educated
will be good
servants
of the
State.

Ἀληθῇ, ἔφη.

Ἡμέτερον δὲ ἔργον, ἦν δ' ἐγώ, τῶν οἰκιστῶν τάς 15
τε βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφικέσθαι πρὸς τὸ
μάθημα ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ἔφαμεν εἶναι μέγιστον,
D ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνά-
βασιν, καὶ ἐπειδὰν ἀναβάντες ἱκανῶς ἴδωσι, μὴ ἐπι-
τρέπειν αὐτοῖς ὃ νῦν ἐπιτρέπεται.

20

Τὸ ποῖον δὴ;

Τὸ αὐτοῦ, ἦν δ' ἐγώ, καταμένειν καὶ μὴ ἐθέλειν
πάλιν καταβαίνειν παρ' ἐκείνους τοὺς δεσμώτας μηδὲ
μετέχειν τῶν παρ' ἐκείνοις πόνων τε καὶ τιμῶν, εἴτε
φαυλότεραι εἴτε σπουδαιότεραι.

Men should
ascend to
the upper
world, but
they should
also return
to the
lower.

25

Ἐπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτούς, καὶ ποιήσομεν
χειρόν ζῆν, δυνατὸν αὐτοῖς δὲ ἄμεινον;

E Ἐπελάθου, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν, ὦ φίλε, ὅτι νόμφ
οὐ τοῦτο μέλει, ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόν-
τως εὖ πράξει, ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μῆχα- 30
νᾶται ἐγγενέσθαι, ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοῖ

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

τε καὶ ἀνάγκη, ποιῶν μεταδιδόναι ἀλλήλοις τῆς ὥφε- p. 519.
λείας ἣν ἂν ἕκαστοι τὸ κοινὸν | δυνατοὶ ὧσιν ὥφε- p. 520.
λεῖν καὶ αὐτὸς ἐμποιῶν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει,
οὐχ ἵνα ἀφήνῃ τρέπεσθαι ὅπῃ ἕκαστος βούλεται, ἀλλ'
5 ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς
πόλεως.

Ἄληθῇ, ἔφη· ἐπελαθόμην γάρ.

The duties
of philo-
sophers.

Σκέψαι τοίνυν, εἶπον, ὦ Γλαῦκων, ὅτι οὐδ' ἀδική-
σομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους, ἀλλὰ
10 δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν, προσαναγκάζοντες τῶν
ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι τε καὶ φυλάττειν. ἐροῦμεν γὰρ
ὅτι οἱ μὲν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τοιοῦτοι γιγνόμενοι B
εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόνων· αὐτό-
ματοι γὰρ ἐμφύονται ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολι-
15 τείας, δίκην δ' ἔχει τό γε αὐτοφυὲς μηδενὶ τροφήν
ὀφείλον μηδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα·
ὕμᾱς δ' ἡμεῖς ὑμῖν τε αὐτοῖς τῇ τε ἄλλῃ πόλει ὥσπερ
ἐν σμήνεσιν ἡγεμόνας τε καὶ βασιλέας ἐγεννήσαμεν,
ἄμεινόν τε καὶ τελεώτερον ἐκείνων πεπαιδευμένους
20 καὶ μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφοτέρων μετέχειν. κατα- C
βατέον οὖν ἐν μέρει ἐκάστῳ εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυν-
οίκησιν καὶ ξυνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι·
ξυνεθιζόμενοι γὰρ μυρίῳ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ
καὶ γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἰδῶλα ἅττα ἐστὶ καὶ ὄν,
25 διὰ τὸ τάληθῇ ἐωρακέναι καλῶν τε καὶ δικαίων καὶ
ἀγαθῶν πέρι. καὶ οὕτω ὕπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις
οικήσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ, ὥς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ
σκιαμαχοῦντων τε πρὸς ἀλλήλους καὶ στασιαζόντων
περὶ τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται, ὥς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ D
30 ὄντος. τὸ δέ που ἀληθὲς ὧδε ἔχει· ἐν πόλει ἥ ἥκιστα
πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξαι, ταύτην ἄριστα

Their ob-
ligations to
their
country will
induce
them to
take part
in her
govern-
ment.

p. 520. καὶ ἀστασιαστότατα ἀνάγκη οἰκεῖσθαι, τὴν δ' ἐναν-
τίους ἄρχοντας σχοῦσαν ἐναντίως.

*Republie
VII.*

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἀπειθήσουσιν οὖν ἡμῖν, οἶει, οἱ τρόφιμοι ταῦτ'
ἀκούοντες, καὶ οὐκ ἐβελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ 5
πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ'
ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ;

E Ἀδύνατον, ἔφη· δίκαια γὰρ δὴ δίκαιοις ἐπιτάξο-
μεν· παντὸς μὲν μᾶλλον ὥς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν
ἕκαστος εἰσι τὸ ἄρχειν, τοῦναντίον τῶν νῦν ἐν ἐκάστη 10
πόλει ἀρχόντων.

They will
be willing
but not
anxious to
rule.

Oὕτω γὰρ ἔχει, ἦν δ' ἐγώ, ὦ ἐταῖρε. εἰ μὲν βίον
p. 521. ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν τοῖς | μέλλουσιν ἄρ-
ξειν, ἔστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις εὖ οἰκουμένη·
ἐν μόνῃ γὰρ αὐτῇ ἄρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ 15
χρυσίου, ἀλλ' οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν, ζῶης
ἀγαθῆς τε καὶ ἔμφρονος· εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες
ἀγαθῶν ιδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν, ἐντεῦθεν οἰό-
μενοι τάγαθον δεῖν ἀρπάζειν, οὐκ ἔστι· περιμάχῃτον
γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, οἰκεῖος ὢν καὶ ἔνδον ὁ 20
τοιούτος πόλεμος αὐτοὺς τε ἀπόλλυσι καὶ τὴν ἄλλην
πόλιν.

The states-
man must
be provided
with a
better life
than that
of a ruler;
and then he
will not
covet office.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

B Ἐχεις οὖν, ἦν δ' ἐγώ, βίον ἄλλον τινὰ πολιτικῶν
ἀρχῶν καταφρονούντα ἢ τὸν τῆς ἀληθινῆς φιλοσο- 25
φίας;

Οὐ μὰ τὸν Δία, ἦ δ' ὅς.

Ἀλλὰ μέντοι δεῖ γε μὴ ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν ἰέναι
ἐπ' αὐτό· εἰ δὲ μή, οἷ γε ἀντερασταὶ μαχοῦνται.

Πῶς δ' οὐ;

30

Τίνας οὖν ἄλλους ἀναγκάσεις ἰέναι ἐπὶ φυλακὴν

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

τῆς πόλεως ἢ οἱ περὶ τούτων τε φρονιμώτατοι δι' ὧν p. 521.
ἄριστα πόλις οἰκεῖται ἔχουσί τε τιμὰς ἄλλας καὶ βίον
ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ ;

Οὐδένας ἄλλους, ἔφη.

- 5 Βούλει οὖν τοῦτ' ἤδη σκοπῶμεν, τίνα τρόπον οἱ c
τοιούτοι ἐγγενήσονται, καὶ πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς
φῶς, ὥσπερ ἐξ Ἄιδου λέγονται δὴ τινες εἰς θεοὺς
ἀνελθεῖν ;

Πῶς γὰρ οὐ βούλομαι ; ἔφη.

The train-
ing of the
guardians.

- 10 Τοῦτο δὴ, ὡς ἔοικεν, οὐκ ὀστράκου ἂν εἴη περι-
στροφή, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγή, ἐκ νυκτερινῆς τινὸς
ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὖσαν ἐπάνοδον, ἣν
δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ φήσομεν εἶναι.

Πάνν μὲν οὖν.

- 15 Οὐκοῦν δεῖ σκοπεῖσθαι, τί τῶν μαθημάτων ἔχει
τοιαύτην δύναμιν ;

D

Πῶς γὰρ οὐ ;

What
knowledge
will draw
the soul
upwards ?

- Τί ἂν οὖν εἴη, ὦ Γλαῦκων, μάθημα ψυχῆς ὀλκὸν
ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν ; τόδε δ' ἐννοῶ λέγων
20 ἅμα· οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους
ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας ;

Ἐφαμεν γάρ.

Δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα ὃ ζητοῦ-
μεν πρὸς ἐκείνῳ.

- 25 Τὸ ποῖον ;

Μὴ ἄχρηστον πολεμικοῖς ἀνδράσιν εἶναι.

Δεῖ μέντοι, ἔφη, εἵπερ οἶόν τε.

Recapitula-
tion.

The first

Γυμναστικῇ μὲν καὶ μουσικῇ ἔν γε τῷ πρόσθεν E
ἐπαιδεύοντο ἡμῖν.

1. οἱ περὶ ΠΜ : οἱ περὶ Α : οἵπερ γ.

12. οὖσαν ἐπάνοδον ΑΠΜ : ἐπάνοδον Ξ : οὐσίαν ἐπάνοδος cj. Cobet.

p. 521. Ἦν ταῦτα, ἔφη.

Γυμναστική μὲν που περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε· σώματος γὰρ αὔξης καὶ φθίσεως ἐπιστατεῖ.

Φαίνεται.

Τοῦτο μὲν δὴ οὐκ ἂν εἴη ὃ ζητοῦμεν μάθημα.

p. 522. | Οὐ γάρ.

Ἄλλ' ἄρα μουσικὴ ὅσῃν τὸ πρότερον διήλθομεν ;

Ἄλλ' ἦν ἐκείνη γ', ἔφη, ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς, εἰ μέμνησαι, ἔθεσι παιδεύουσα τοὺς φύλακας, 10
κατὰ τε ἁρμονίαν εὐαρμοστίαν τινά, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδούσα, καὶ κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν, ἔν τε τοῖς λόγοις ἕτερα τούτων ἀδελφά, ἔφη, ἅττα ἔχουσα, καὶ ὅσοι μυθώδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν. μάθημα δὲ πρὸς τοιοῦτόν τι ἀγαθόν, οἷον 15
B σὺ νῦν ζητεῖς, οὐδὲν ἦν ἐν αὐτῇ.

Ἀκριβέστατα, ἦν δ' ἐγώ, ἀναμιμνήσκεις με· τῷ γὰρ ὄντι τοιοῦτον οὐδὲν εἶχεν. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε Γλαύκων, τί ἂν εἴη τοιοῦτον ; αἷ τε γὰρ τέχναι βά-
ναυσοί που ἅπασαι ἔδοξαν εἶναι— 20

Πῶς δ' οὐ ; καὶ μὴν τί ἔτ' ἄλλο λείπεται μάθημα, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς καὶ τῶν τεχνῶν κεχω-
ρισμένον ;

Φέρε, ἦν δ' ἐγώ, εἰ μηδὲν ἔτι ἐκτὸς τούτων ἔχομεν λαβεῖν, τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων τι λάβωμεν. 25

Τὸ ποῖον ;

C Οἷον τοῦτο τὸ κοινόν, ᾧ πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστήμαι. ὃ καὶ παντὶ ἐν πρώτοις ἀνάγκη μαθάνειν.

15. ἀγαθόν ΑΠΜ : γρ. ἄγον Πmg.

22. κεχωρισμένον A corr. ΠΜ : κεχωρισμένων Arg.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

There
remains for
the second
education,
arithmetic ;

Ποῖον ; ἔφη.

p. 522.

Τὸ φαῦλον τοῦτο, ἣν δ' ἐγώ, τὸ ἔν τε καὶ τὰ δύο
καὶ τὰ τρία διαγιγνώσκειν· λέγω δὲ αὐτὸ ἐν κεφα-
λαίῳ ἀριθμόν τε καὶ λογισμόν. ἥ οὐχ οὕτω περὶ
5 τούτων ἔχει, ὥς πᾶσα τέχνη τε καὶ ἐπιστήμη ἀναγ-
κάζεται αὐτῶν μέτοχος γίνεσθαι ;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ἡ πολεμική ;

Πολλή, ἔφη, ἀνάγκη.

10 Παγγέλοιον γοῦν, ἔφην, στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα
ἐν ταῖς τραγῳδαίαις Παλαμῆδης ἐκάστοτε ἀποφαίνει. Ὡς
ἡ οὐκ ἐννενόηκας, ὅτι φησὶν ἀριθμὸν εὐρών τὰς τε
τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίου καὶ
ἐξαριθμῆσαι ναῦς τε καὶ τᾶλλα πάντα, ὥς πρὸ τοῦ
15 ἀναριθμῆτων ὄντων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥς ἔοι-
κεν, οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότης, εἴπερ ἀριθμεῖν
μὴ ἡπίστατο ; καίτοι ποῖόν τιν' αὐτὸν οἶε στρατηγὸν
εἶναι ;

Ἀτοπὸν τιν', ἔφη, ἔγωγε, εἰ ἦν τοῦτ' ἀληθές.

20 Ἄλλο τι οὖν, ἣν δ' ἐγώ, μάθημα ἀναγκαῖον πολε-
μικῷ ἀνδρὶ θήσομεν καὶ λογίζεσθαι τε καὶ ἀριθμεῖν
δύνασθαι ;

Πάντων γ', ἔφη, μάλιστα, εἰ καὶ ὅτιοῦν μέλ-
λει τάξεων ἐπαίειν, μᾶλλον δ' εἰ καὶ ἄνθρωπος
25 ἔσσεσθαι.

Ἐννοεῖς οὖν, εἶπον, περὶ τοῦτο τὸ μάθημα ὅπερ
ἐγώ ;

Τὸ ποῖον ;

that being
a study
which leads
naturally

Κινδυνεύει τῶν πρὸς τὴν νόησιν | ἀγόντων φύσει p. 523.
30 εἶναι ὧν ζητοῦμεν, χρῆσθαι δ' οὐδεὶς αὐτῷ ὁρθῶς,
ἐλκτικῷ ὄντι παντάπασιν πρὸς οὐσίαν.

p. 523. Πῶς, ἔφη, λέγεις ;

Ἐγὼ πειράσομαι, ἣν δ' ἐγώ, τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν δηλώσαι. ἃ γὰρ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγωγὰ τε εἶναι οἱ λέγομεν καὶ μή, ξυνθεατῆς γενόμενος ξύμ-
φαθι ἢ ἄπειπε, ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν εἰς
ἔστιν οἶον μαντεύομαι.

Δείκνυ', ἔφη.

Δείκνυμι δὴ, εἶπον, εἰ καθορᾶς, τὰ μὲν ἐν ταῖς
B αἰσθήσεσιν οὐ παρακαλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπί-
σκεψιν, ὥς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως κρινόμενα, τὰ 10
δὲ παντάπασι διακελευόμενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι,
ὥς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς ποιούσης.

Τὰ πόρρωθεν, ἔφη, φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις
καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα.

Οὐ πάνυ, ἣν δ' ἐγώ, ἔτυχες οὐ λέγω. 15

Ποῖα μὴν, ἔφη, λέγεις ;

Τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα, ἣν δ' ἐγώ, ὅσα μὴ ἐκ-
C βαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα
ὥς παρακαλοῦντα τίθημι, ἐπειδὴν ἡ αἴσθησις μηδὲν
μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ ἐναντίον δηλοῖ, εἴτ' ἐγγύθεν 20
προσπίπτουσα εἴτε πόρρωθεν. ὧδε δὲ ἃ λέγω σα-
φέστερον εἴσει. οὗτοι, φαμέν, τρεῖς ἂν εἶεν δάκ-
τυλοι, ὃ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ
μέσος.

Πάνυ γ', ἔφη. 25

Ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ὁρωμένους λέγοντός μου δια-
νοοῦ. ἀλλά μοι περὶ αὐτῶν τόδε σκόπει.

Τὸ ποῖον ;

Δάκτυλος μὲν αὐτῶν φαίνεται ὁμοίως ἕκαστος,
D καὶ ταύτῃ γε οὐδὲν διαφέρει, εἴαν τε ἐν μέσῳ ὀράται 30
εἴαν τ' ἐν ἐσχάτῳ, εἴαν τε λευκὸς εἴαν τε μέλας, εἴαν

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

to reflec-
tion, for

reflection is
aroused by
contra-
dictory
impressions
of sense.

No diffi-
culty in
simple per-
ception.

Republic
*VII.*SOCRATES,
GLAUCON.

τε παχὺς ἐάν τε λεπτός, καὶ πᾶν ὃ τι τοιοῦτον. ἐν p. 523.
 πᾶσι γὰρ τούτοις οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἡ
 ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι τί ποτ' ἐστὶ δάκτυλος·
 οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμηνε τὸν δάκτυλον
 5 τοῦναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι.

Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἰκότως τό γε τοιοῦτον νοή-
 σεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη. E

Εἰκότως.

But the
 same senses
 at the same
 time give
 different
 impressions
 which are
 at first in-
 distinct
 and have
 to be dis-
 tinguished
 by the
 mind.

10 Τί δὲ δὴ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα
 ἡ ὄψις ἄρα ἱκανῶς ὀρᾷ, καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν
 μέσῳ τινὰ αὐτῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτῳ; καὶ ὡσανύ-
 τως πάχος καὶ λεπτότητα ἢ μαλακότητα καὶ σκλη-
 ρότητα ἢ ἀφή; καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἄρ' οὐκ ἐν-
 15 δεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; ἢ ὧδε ποιεῖ ἐκάστη
 αὐτῶν· πρῶτον | μὲν ἢ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη p. 524.
 αἰσθησις ἠνάγκασται καὶ ἐπὶ τῷ μαλακῷ τετάχθαι,
 καὶ παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτόν σκληρόν τε καὶ
 μαλακὸν αἰσθανομένη;

20 Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἀναγκαῖον ἐν τοῖς τοιούτοις
 αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἀπορεῖν τί ποτε σημαίνει αὕτη ἡ αἰ-
 σθησις τὸ σκληρόν, εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει,
 καὶ ἡ τοῦ κούφου καὶ ἡ τοῦ βαρέος, τί τὸ κούφον καὶ
 25 βαρὺ, εἰ τό τε βαρὺ κούφον καὶ τὸ κούφον βαρὺ ση-
 μαίνει;

Καὶ γάρ, ἔφη, αὐταί γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμη- B
 νεῖαι καὶ ἐπισκέψεως δεόμεναι.

Εἰκότως ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν τοῖς τοιούτοις πρῶτον
 30 μὲν πειράται λογισμὸν τε καὶ νόησιν ψυχὴ παρακα-

The aid of
 number is
 invoked in
 order to
 remove the
 confusion.

p. 524. λούσα ἐπισκοπεῖν, εἴτε ἐν εἴτε δύο ἐστὶν ἕκαστα τῶν
εἰσαγγελλομένων.

*Republic
VII.*

Πῶς δ' οὐ ;

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνεται, ἕτερόν τε καὶ ἐν ἐκάτε-
ρον φαίνεται ;

5

Ναί.

Εἰ ἄρα ἐν ἐκάτερον, ἀμφοτέρα δὲ δύο, τά γε δύο
κεχωρισμένα νοήσει· οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστά γε δύο
C ἐνόει, ἀλλ' ἔν.

Ὅρθως.

10

Μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἐώρα, φαμέν,
ἀλλ' οὐ κεχωρισμένον ἀλλὰ συγκεχυμένον τι.
ἦ γάρ ;

Ναί.

Διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὖ καὶ σμι- 15
κρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν, οὐ συγκεχυμένα
ἀλλὰ διωρισμένα, τούναντίον ἢ 'κείνη.

The chaos
then begins
to be
defined.

Ἀληθῆ.

Οὐκοῦν ἐντεῦθεν ποθεν πρῶτον ἐπέρχεται ἐρέ-
σθαι ἡμῖν, τί οὖν ποτ' ἐστὶ τὸ μέγα αὖ καὶ τὸ 20
σμικρὸν ;

Παντάπασι μὲν οὖν.

Καὶ οὕτω δὴ τὸ μὲν νοητόν, τὸ δ' ὁρατὸν ἐκαλέ-
σαμεν.

The parting
of the
visible and
intelligible.

D Ὅρθότατ', ἔφη.

25

Ταῦτα τοίνυν καὶ ἄρτι ἐπεχείρουν λέγειν, ὥς τὰ
μὲν παρακλητικά τῆς διανοίας ἐστί, τὰ δ' οὐ, ἃ μὲν
εἰς τὴν αἴσθησιν ἅμα τοῖς ἐναντίοις ἑαυτοῖς ἐμπίπτει,
παρακλητικά ὀριζόμενος, ὅσα δὲ μή, οὐκ ἐγερτικά
τῆς νοήσεως.

30

Μανθάνω τοίνυν ἤδη, ἔφη, καὶ δοκεῖ μοι οὕτως.

Republic
*VII.*SOCRATES,
GLAUCON.Thought is
aroused by
the contra-
diction of
the one and
many.

Τί οὖν; ἀριθμός τε καὶ τὸ ἐν ποτέρων δοκεῖ p. 524.
εἶναι;

Οὐ ξυννοῶ, ἔφη.

Ἄλλ' ἐκ τῶν προειρημένων, ἔφην, ἀναλογίζου.

5 εἰ μὲν γὰρ ἱκανῶς αὐτὸ καθ' αὐτὸ ὁράται ἢ ἄλλη τινὶ
αἰσθήσει λαμβάνεται τὸ ἓν, οὐκ ἂν ὀλκὸν εἶη ἐπὶ τὴν Ε
οὐσίαν, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν· εἰ δ' αἰεί
τι αὐτῷ ἅμα ὁράται ἐναντίωμα, ὥστε μηδὲν μᾶλλον
ἐν ἡ καὶ τούναντίον φαίνεσθαι, τοῦ ἐπικρινούντος δὴ
10 δέοι ἂν ἤδη καὶ ἀναγκάζοιτ' ἂν ἐν αὐτῷ ψυχὴ ἀπο-
ρεῖν καὶ ζητεῖν, κινουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἔννοιαν, καὶ
ἀνερωτᾶν, τί ποτέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ἓν, καὶ οὕτω τῶν
| ἀγωγῶν ἂν εἶη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ p. 525.
ὄντος θέαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις.

15 Ἄλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥκιστα ἡ
περὶ τὸ αὐτὸ ὄψις· ἅμα γὰρ ταῦτόν ὥς ἓν τε ὁρῶμεν
καὶ ὥς ἄπειρα τὸ πλῆθος.

Οὐκοῦν εἶπερ τὸ ἓν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ξύμπας ἀριθ-
μὸς ταῦτόν πέπονθε τούτῳ;

20 Πῶς δ' οὐ;

Ἄλλὰ μὴν λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ
ἀριθμὸν πᾶσα.

Καὶ μάλα.

Ταῦτα δέ γε φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν.

B

25 Ὑπερφυῶς μὲν οὖν.

Ἔνν ζητοῦμεν ἄρα, ὥς ἔοικε, μαθημάτων ἂν εἶη·
πολεμικῷ μὲν γὰρ διὰ τὰς τάξεις ἀναγκαῖον μαθεῖν
ταῦτα, φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἀπτέον εἶναι

1. ποτέρων A²Π: πότερον AM.

16. τὸ αὐτὸ ΑΠΜ: αὐτὸ Ξ (primitus, τὸ superscriptum ab eadem manu.)

19. τούτῳ A: τοῦτο Π: om. Μτ.

p. 525. γενέσεως ἐξαναδύντι, ἡ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι.

Republic
VII.

Ἔστι ταῦτ', ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ὁ δέ γε ἡμέτερος φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὧν.

5

Τί μήν;

Προσῆκον δὴ τὸ μάθημα ἂν εἴη, ὃ Γλαῦκων, νομοθετῆσαι καὶ πείθειν τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει
C τῶν μεγίστων μετέξειν, ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι καὶ
ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς, ἀλλ' ἕως ἂν ἐπὶ 10
θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νοήσει
αὐτῇ, οὐκ ὧνῃς οὐδὲ πράσεως χάριν ὥς ἐμπόρους ἢ
καπήλους μελετῶντας, ἀλλ' ἕνεκα πολέμου τε καὶ
αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥαστώνης τε μεταστροφῆς ἀπὸ
γενέσεως ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν.

15

Arithmetic
has a
practical
and also a
philosophical
use, the
latter the
higher.

Κάλλιστ', ἔφη, λέγεις.

Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, νῦν καὶ ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ
D περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος, ὡς κομψόν ἐστι καὶ
πολλαχῇ χρησίμον ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα, εἰάν τοῦ
γνωρίζειν ἕνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ ἀλλὰ μὴ τοῦ 20
καπηλεύειν.

Πῇ δὴ; ἔφη.

Τοῦτό γε, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὡς σφόδρα ἄνω ποι
ἄγει τὴν ψυχὴν καὶ περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ἀναγκά
C ζει διαλέγεσθαι, οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον, εἰάν τις 25
αὐτῇ ὁρατὰ ἢ ἀπτά σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προ
τεινόμενος διαλέγεται. οἶσθα γάρ που τοὺς περὶ
E ταῦτα δεινοὺς ὡς, εἰάν τις αὐτὸ τὸ ἐν ἐπιχειρῇ τῷ
λόγῳ τέμνειν, καταγελῶσί τε καὶ οὐκ ἀποδέχονται,

The higher
arithmetic
is concerned,
not with visible
or tangible
objects, but
with
abstract
numbers.

14. τε A : om. Π : καὶ M1.

28. ὡς M1 : δύο ὡς AΠ.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἀλλ' ἐὰν σὺ κερματίζῃς αὐτό, ἐκείνοι πολλαπλασι- p. 525.
οὔσιν, εὐλαβούμενοι μή ποτε φανῇ τὸ ἐν μὴ ἐν ἀλλὰ
πολλὰ μόρια.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

5 Τί οὖν οἶει, ὦ Γλαῦκων, | εἴ τις ἔροιτο αὐτούς, p. 526.

Ἦ θαυμάσιοι, περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε, ἐν
οἷς τὸ ἐν οἷον ὑμεῖς ἀξιουτέ ἐστιν, ἴσον τε ἕκαστον
πᾶν παντὶ καὶ οὐδὲ σμικρὸν διαφέρον, μόριόν τε
ἔχον ἐν ἑαυτῷ οὐδέν; τί ἂν οἶει αὐτοὺς ἀποκρίνα-
10 σθαι;

Τοῦτο ἔγωγε, ὅτι περὶ τούτων λέγουσιν ὧν διανο-
ηθῆναι μόνον ἐγχωρεῖ, ἄλλως δ' οὐδαμῶς μεταχειρί-
ζεσθαι δυνατόν.

Ὅρᾱς οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ὅτι τῷ ὄντι ἀναγ-
15 καῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα, ἐπειδὴ φαί- B
νεταί γε προσαναγκάζον αὐτῇ τῇ νοήσει χρῆσθαι τὴν
ψυχὴν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν;

Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, σφόδρα γε ποιεῖ αὐτό.

The arith-
metician is
naturally
quick, and
the study of
arithmetic
gives him
still greater
quickness.

Τί δέ; τόδε ἤδη ἐπεσκέψω, ὥς οἱ τε φύσει λογι-
20 στικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ὥς ἔπος εἰπεῖν ὀξεῖς
φύονται, οἱ τε βραδεῖς, ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ
γυμνάσωνται, καὶ μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν, ὅμως εἰς
γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίγνεσθαι πάντες ἐπιδι-
δόασιν;

25 Ἔστιν, ἔφη, οὕτως.

Καὶ μὴν, ὥς ἐγὼμαι, ἃ γε μείζω πόνον παρέχει C
μανθάνοντι καὶ μελετῶντι, οὐκ ἂν ῥαδίως οὐδὲ πολλὰ
ἂν εὖροις ὥς τοῦτο.

Οὐ γὰρ οὖν.

30 Πάντων δὴ ἔνεκα τούτων οὐκ ἀφετέον τὸ μάθημα,
ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ.

p. 526. *Ξύμφημι, ἦ δ' ὅς.*

*Republic
VII.*

Τοῦτο μὲν τοίνυν, εἶπον, ἐν ἡμῖν κείσθω· δεύτερον δὲ τὸ ἐχόμενον τούτου σκεψώμεθα ἄρά τι προσήκει ἡμῖν.

*SOCRATES,
GLAUCON.*

Τὸ ποῖον; ἡ γεωμετρίαν, ἔφη, λέγεις; 5
Αὐτὸ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ.

D Ὅσον μὲν, ἔφη, πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει, *Geometry has practical applications;*
δῆλον ὅτι προσήκει· πρὸς γὰρ τὰς στρατοπεδεύσεις καὶ καταλήψεις χωρίων καὶ συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς καὶ ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουνσι τὰ στρατό- 10
πεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις διαφέρου-
σαν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὢν.

Ἄλλ' οὖν δῆ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχύ-
τι ἂν ἐξαρκοῖ γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον·
τὸ δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προῖον σκοπεῖσθαι 15
E δεῖ, εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν κατιδεῖν
ῥᾶον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ιδέαν. τείνει δέ, φαμέν, πάντα
αὐτόσε, ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον
μεταστρέφεσθαι ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ
ὄντος, ὃ δεῖ αὐτὴν παντὶ τρόπῳ ιδεῖν. 20

Ὅρθως, ἔφη, λέγεις.

Οὐκοῦν εἰ μὲν οὐσίαν ἀναγκάζει θεάσασθαι, προσ-
ήκει, εἰ δὲ γένεσιν, οὐ προσήκει.

Φαμέν γε δῆ.

p. 527. Οὐ τοίνυν τοῦτό γε, | ἦν δ' ἐγώ, ἀμφισβητήσου- 25
σιν ἡμῖν ὅσοι καὶ σμικρὰ γεωμετρίας ἔμπειροι, ὅτι
αὕτη ἡ ἐπιστήμη πᾶν τούναντίον ἔχει τοῖς ἐν αὐτῇ
λόγοις λεγομένοις ὑπὸ τῶν μεταχειριζομένων.

12. γεωμετρικὸς A : γεωμετρικὸς τε Π corr. : γεωμετρικὸς τε M.

15. προῖον ΠM : προσιδὼν A.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

These are
trifling,
however, in
comparison
with that
greater part
of the
science
which tends
towards the
good, and
is con-
cerned with
the eternal.

Πῶς ; ἔφη.

p. 527.

Λέγουσι μὲν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως·
ὥς γὰρ πράττοντές τε καὶ πράξεως ἕνεκα πάντας
τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι τετραγωνίζειν τε καὶ
5 παρατείνειν καὶ προστιθέναι καὶ πάντα οὕτω φθελ-
γόμενοι· τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως B
ἕνεκα ἐπιτηδευόμενον.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον ;

Τὸ ποῖον ;

10 Ὡς τοῦ αἰὲ ὄντος γνώσεως, ἀλλὰ οὐ τοῦ ποτέ τι
γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου.

Εὐομολόγητον, ἔφη· τοῦ γὰρ αἰὲ ὄντος ἡ γεωμε-
τρικὴ γνῶσις ἐστίν.

15 Ὅλκον ἄρα, ὦ γενναῖε, ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἶη
ἂν καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ
ἄνω σχεῖν ἂ νῦν κάτω οὐ δέον ἔχομεν.

Ὡς οἷόν τε μάλιστα, ἔφη.

Ὡς οἷόν τ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μάλιστα προστακτέον, C
20 ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι μηδενὶ τρόπῳ γεω-
μετρίας ἀφέξονται. καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ οὐ
σμικρά.

Ποῖα ; ἡ δ' ὅς.

Ἄ τε δὴ σὺν εἶπες, ἦν δ' ἐγώ, τὰ περὶ τὸν πόλε-
25 μον, καὶ δὴ καὶ πρὸς πάσας μαθήσεις, ὥστε κάλλιον
ἀποδέχεσθαι, ἴσμεν που ὅτι τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει
ἡμμένος τε γεωμετρίας καὶ μή.

Τῷ παντὶ μέντοι νῆ Δί', ἔφη.

Δεύτερον δὴ τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις ;

13. εὐομολόγητον Amg. (γρ.) ΠΜ: εὖ διομολογητέον A.

15. ὄλκον . . . ψυχῆς ΔΠ (gr.): ἔλκον . . . ψυχὴν MΞ.

p. 527. Τιθῶμεν, ἔφη.

D Τί δέ; τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; ἣ οὐ δοκεῖ;
 Ἔμοιγ' οὖν, ἔφη· τὸ γὰρ περὶ ὥρας εὐαίσθητο-
 τέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν οὐ μόνον γεωρ-
 γία οὐδὲ ναυτιλία προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγία οὐχ 5
 ἦττον.

Ἦδὺς εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολ-
 λούς, μὴ δοκῆς ἄχρηστα μαθήματα προστάττειν.
 τὸ δ' ἔστιν οὐ πάνυ φαῦλον ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦ-
 σαι, ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἐκάστου ὄργανόν 10

E τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται τε καὶ ἀναζωπυρεῖται ἀπολ-
 λύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευ-
 μάτων, κρεῖττον δὲ σωθῆναι μυρίων ὁμμάτων· μόνω
 γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁράται. οἷς μὲν οὖν ταῦτα ξυν-
 δοκεῖ ἀμυχάνως ὥς εὖ δόξεις λέγειν· ὅσοι δὲ τούτου 15
 μηδαμῇ ἦσθημένοι εἰσὶν εἰκότως ἡγήσονται σε λέγειν
 οὐδέν· ἄλλην γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὁρώσιν ἀξίαν
 λόγου ὠφελίαν. σκόπει οὖν αὐτόθεν, πρὸς ποτέ-
 ρους διαλέγει· ἣ οὐ| πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σαυτοῦ

p. 528. Ἔνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς 20
 μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, εἴ τίς τι δύναιτο ἀπ' αὐτῶν
 ὄνασθαι.

Οὕτως, ἔφη, αἰροῦμαι, ἑμαυτοῦ ἔνεκα τὸ πλεῖστον
 λέγειν τε καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι.

Ἄναγε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, εἰς τοῦπίσω· νῦν δὴ 25
 γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐξῆς ἐλάβομεν τῇ γεωμετρίας.

Πῶς λαβόντες; ἔφη.

Μετὰ ἐπίπεδον, ἦν δ' ἐγώ, ἐν περιφορᾷ δὲ ἤδη
 στερεὸν λαβόντες, πρὶν αὐτὸ καθ' αὐτὸ λαβεῖν·

19. οὐ πρὸς οὐδετέρους ΑΠ: πρὸς οὐδετέρους ΜΞ: οὐδὲ πρὸς ἐτέρους
 cj. Cobet.

Republic
VII.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Astronomy,
 like the
 previous
 sciences, is
 at first
 praised by
 Glaucon for
 its practical
 uses.

Correction of
 the
 order.

*Republic
VII.*SOCRATES,
GLAUCON.

ὀρθῶς δὲ ἔχει ἐξῆς μετὰ δευτέραν αὐξήν τρίτην p. 528.
λαμβάνειν. ἔστι δέ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων^B
αὐξήν καὶ τὸ βάθους μετέχον.

Ἔστι γάρ, ἔφη· ἀλλὰ ταῦτά γε, ὦ Σώκρατες,
5 δοκεῖ οὐπω εὐρῆσθαι.

The pitiable
condition
of solid
geometry.

Διττὰ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, τὰ αἷτια· ὅτι τε οὐδεμία
πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει, ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ
ὄντα, ἐπιστάτου τε δέονται οἱ ζητοῦντες, ἄνευ οὐ
οὐκ ἂν εὖροιεν· ὃν πρῶτον μὲν γενέσθαι χαλεπόν,
10 ἔπειτα καὶ γενομένου, ὥς νῦν ἔχει, οὐκ ἂν πείθοντο
οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι. εἰ δὲ^C
πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ ἐντίμως ἄγουσα αὐτά, οὐτοί
τε ἂν πείθοντο καὶ ξυνεχῶς τε ἂν καὶ ἐντόνως ζη-
τούμενα ἐκφανῇ γένοιτο ὅπη ἔχει· ἐπεὶ καὶ νῦν ὑπὸ
15 τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα, ὑπὸ δὲ
τῶν ζητούντων, λόγον οὐκ ἐχόντων καθ' ὃ τι
χρήσιμα, ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χά-
ριτος αὐξάνεται, καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν αὐτὰ φα-^D
νῆναι.

20 Καὶ μὲν δὴ, ἔφη, τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως
ἔχει. ἀλλὰ μοι σαφέστερον εἰπὲ ἂ νῦν δὴ ἔλεγες.
τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμε-
τρίαν ἐτίθης.

Ναί, ἦν δ' ἐγώ.

25 Εἰτά γ', ἔφη, τὸ μὲν πρῶτον ἀστρονομίαν μετὰ
ταύτην, ὕστερον δ' ἀνεχώρησας.

The motion
of solids.

Σπεύδων γάρ, ἔφην, ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μάλ-
λον βραδύνω· ἐξῆς γὰρ οὖσαν τὴν βάθους αὐξή-
σιν μέθοδον, ὅτι τῇ ζητήσῃ γελοίως ἔχει, ὑπερβὰς αὐτὴν

15. , ὑπὸ δὲ MSS.: ὑπὸ cj. Madvig.

18. αὐτὰ MSS.

p. 528. μετὰ γεωμετρίαν ἀστρονομίαν ἔλεγον, φορὰν οὖσαν
 E βάθους.

Republic
VII.

Ὅρθως, ἔφη, λέγεις.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Τέταρτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τιθῶμεν μάθημα ἀσ-
 τρονομίαν, ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης, 5
 εἰὰν αὐτὴν πόλις μετίη.

Εἰκόσ, ἣ δ' ὅς. καὶ ὁ γε νῦν δὴ μοι, ὦ Σώκρατες,
 ἐπέπληξας περὶ ἀστρονομίας ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι,
 p. 529. νῦν ἣ σὺ μετέρχει ἐπαινῶ | παντὶ γάρ μοι δοκεῖ δῆ-
 λον, ὅτι αὕτη γε ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς τὸ ἄνω ὄραν 10
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκεῖσε ἄγει.

Glaucōn
 grows senti-
 mental
 about
 astronomy.

Ἴσως, ἣν δ' ἐγώ, παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί· ἐμοὶ
 γὰρ οὐ δοκεῖ οὕτως.

Ἄλλὰ πῶς; ἔφη.

Ὡς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλο- 15
 σοφίαν ἀνάγοντες, πάνυ ποιεῖν κάτω βλέπειν.

Πῶς, ἔφη, λέγεις;

Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς, ἣν δ' ἐγώ, τὴν περὶ τὰ
 ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῷ ἣ ἐστί· κινδυ-
 B νεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος 20
 ἀνακύπτων καταμανθάνοι τι, ἡγείσθαι ἂν αὐτὸν
 νοήσει ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Ἴσως οὖν καλῶς
 ἡγεῖ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. ἐγὼ γὰρ αὖ οὐ δύναμαι
 ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέπειν μά-
 θημα ἢ ἐκεῖνο, ὃ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ἦ καὶ τὸ ἀόρα- 25
 τον, εἰάν τέ τις ἄνω κεχηνῶς ἢ κάτω συμμεμυκῶς
 τῶν αἰσθητῶν τι ἐπιχειρῇ μανθάνειν, οὔτε μαθεῖν
 ἂν ποτέ φημι αὐτόν — ἐπιστήμην γὰρ οὐδὲν ἔχειν

He is
 rebuked by
 Socrates,

19. ἣ *M*: ἣ *ΑΠ*. 22. νοήσει *qx*: νοήσειν *ΑΠΜ*: νοεῖν *τι* *Ξ*.

24. ποιεῖν *cj*. Heindorf. 26. εἰάν *δέ* *cj*. Herm.

27. *τι* *ΑΜ*: *om.* *Π*.

*Republic
VII.*SOCRATES,
GLAUCON.who ex-
plains that
the higher
astronomy
is an
abstract
science.

τῶν τοιούτων — οὔτε ἄνω ἀλλὰ κάτω αὐτοῦ βλέπειν p. 529.
τὴν ψυχὴν, καὶ ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ^C
μανθάνῃ.

Δίκην, ἔφη, ἔχω· ὁρθῶς γάρ μοι ἐπέπληξας. ἀλλὰ
5 πῶς δὴ ἔλεγες δεῖν ἀστρονομίαν μανθάνειν παρὰ ἃ
νῦν μανθάνουσιν, εἰ μέλλοιεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέ-
γομεν μαθήσεσθαι ;

ᾧδε, ἦν δ' ἐγώ. ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ
ποικίλματα, ἐπεὶ περὶ ἐν ὁρατῷ πεποικίλται, κάλλιστα
10 μὲν ἡγεῖσθαι καὶ ἀκριβέστατα τῶν τοιούτων ἔχειν, D
τῶν δὲ ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν, ἅς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ
οὔσα βραδυτὴς ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ καὶ πᾶσι ταῖς
ἀληθέσι σχήμασι φορὰς τε πρὸς ἀλλήλα φέρεται
καὶ τὰ ἐνόντα φέρει· ἃ δὴ λόγῳ μὲν καὶ διανοίᾳ
15 ληπτὰ, ὅψει δ' οὐ· ἢ σὺ οἶει ;

Οὐδαμῶς, ἔφη.

Οὐκοῦν, εἶπον, τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ
παραδείγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκεῖνα μαθήσεως
ἐνεκα, ὁμοίως ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου
20 ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως E
γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν.
ἡγήσαιο γὰρ ἂν πού τις ἔμπειρος γεωμετρίας, ἰδὼν
τὰ τοιαῦτα, κάλλιστα μὲν ἔχειν ἀπεργασία, γελοῖον
μὴν ἐπισκοπεῖν ταῦτα σπουδῇ ὥς τὴν ἀλήθειαν ἐν
25 αὐτοῖς ληψόμενον ἴσων ἢ διπλασίων | ἢ ἄλλης τινὸς p. 530.
συμμετρίας.

Τί δ' οὐ μέλλει γελοῖον εἶναι ; ἔφη.

Τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικόν, ἦν δ' ἐγώ, ὄντα οὐκ
οἶει ταῦτόν πεύσεσθαι εἰς τὰς τῶν ἀστρων φορὰς

The real
knowledge
of astron-

2. νέων Π : μὲν AM : ναίων Ξ : ἢ cj. Madvig.

20. διαφερόντως A²ΠM : διαφέροντος A.

p. 530. ἀποβλέποντα ; νομεῖν μὲν, ὡς οἶόν τε κάλλιστα τὰ
 τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ
 τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ·
 τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν καὶ τούτων
 πρὸς μῆνα καὶ μηνὸς πρὸς ἐνιαυτὸν καὶ τῶν ἄλλων 5
 B ἄστρον πρὸς τε ταῦτα καὶ πρὸς ἄλληλα, οὐκ ἄτοπον,
 οἶει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίγνεσθαι τε ταῦτα
 αἰὲ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν, σῶμά
 τε ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν
 ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν ;

Republic
VII.

SOCRATES,
 GLAUCON.

omy as of
 geometry
 is to be
 obtained by
 the use of
 abstrac-
 tions.

10

Ἔμοι γοῦν δοκεῖ, ἔφη, σοῦ νῦν ἀκούοντι.

Προβλήμασιν ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, χρώμενοι ὥσπερ
 γεωμετρίαν οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν· τὰ δ' ἐν
 C τῷ οὐρανῷ ἐάσομεν, εἰ μέλλομεν ὄντως ἀστρονομίας
 μεταλαμβάνοντες χρήσιμον τὸ φύσει φρόνιμον ἐν τῇ 15
 ψυχῇ ἐξ ἀχρήστου ποιήσιν.

Ἦ πολλὰ πλάσιον, ἔφη, τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρο-
 νομεῖται προστάτεις.

Οἶμαι δέ γε, εἶπον, καὶ τᾶλλα κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον προστάξειν ἡμᾶς, ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν 20
 ὄφελος ᾖ. — Ἀλλὰ γάρ τι ἔχεις ὑπομνήσαι τῶν
 προσηκόντων μαθημάτων ;

Οὐκ ἔχω, ἔφη, νῦν γ' οὕτωςί.

Οὐ μὲν ἐν, ἀλλὰ πλείω, ἣν δ' ἐγώ, εἶδη παρέχεται
 D ἡ φορά, ὡς ἐγῶμαι. τὰ μὲν οὖν πάντα ἴσως ὅστις 25
 σοφὸς ἔξει εἰπεῖν· ἃ δὲ καὶ ἡμῖν προφανῇ, δύο.

Ποῖα δὴ ;

Πρὸς τούτῳ, ἣν δ' ἐγώ, ἀντίστροφον αὐτοῦ.

1. νομεῖν ΑΠ : νοεῖν Μ.

16. ἐξ ἀχρήστου ΠΜ : ἐξ ἀρχῆς του Α.

21. γάρ τι Μγ : γὰρ τί ΑΠ.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

What
astronomy
is to the
eye, har-
monics are
to the ear.

They must
be studied
with a view
to the good
and not
after the
fashion of
the empirics
or even of
the Pytha-
goreans.

Τὸ ποῖον ;

p. 530.

Κινδυνεύει, ἔφην, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα
πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὥτα παγῆναι,
καὶ αὐταὶ ἀλλήλων ἀδελφαὶ τινες αἱ ἐπιστῆμαι εἶναι,
5 ὥς οἱ τε Πυθαγόρειοί φασι καὶ ἡμεῖς, ὦ Γλαῦκων,
συγχωροῦμεν. ἢ πῶς ποιοῦμεν ;

Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ πολὺ τὸ ἔργον, ἐκείνων Ε
πευσόμεθα, πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν καὶ εἴ τι ἄλλο
10 πρὸς τούτοις· ἡμεῖς δὲ παρὰ πάντα ταῦτα φυλάξομεν
τὸ ἡμέτερον.

Ποῖον ;

Μή ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μαν-
θάνειν οὐς θρέψομεν, καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκείσε ἀεὶ, οἱ
15 πάντα δεῖ ἀφήκειν, οἷον ἄρτι περὶ τῆς ἀστρονομίας
ἐλέγομεν. ἢ οὐκ οἶσθ' ὅτι καὶ περὶ ἀρμονίας ἕτερον
| τοιοῦτον ποιοῦσι ; τὰς γὰρ ἀκουόμενας αὖ συμφω- p. 531.
νίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες ἀνήνυτα,
ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι, πονοῦσιν.

20 Νῆ τοὺς θεοὺς, ἔφη, καὶ γελοῖως γε, πυκνώματ'
ἅττα ὀνομάζοντες καὶ παραβάλλοντες τὰ ὦτα, οἷον
ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι, οἱ μὲν φασιν εἶτι
κατακούειν ἐν μέσῳ τινὰ ἡχὴν καὶ σμικρότατον εἶναι
τοῦτο διάστημα, ᾧ μετρητέον, οἱ δὲ ἀμφισβητοῦντες
25 ὥς ὅμοιον ἤδη φθεγγομένων, ἀμφότεροι ὦτα τοῦ νοῦ Β
προσθησάμενοι.

Σὺ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς χρηστοὺς λέγεις τοὺς
ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζον-
τας, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. ἵνα δὲ μὴ
30 μακροτέρα ἢ εἰκὼν γίγνηται πλήκτρῳ τε πληγῶν
γίγνομένων καὶ κατηγορίας περὶ καὶ ἐξαρνήσεως καὶ

p. 531. ἀλαζονείας χορδῶν, παύομαι τῆς εἰκόνος καὶ οὐ φημι
 τούτους λέγειν, ἀλλ' ἐκείνους οὓς ἔφαμεν νῦν δὴ
 περὶ ἁρμονίας ἐρήσεσθαι. ταῦτόν γὰρ ποιοῦσι τοῖς
 C ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ· τοὺς γὰρ ἐν ταύταις ταῖς συμ-
 φωνίαις ταῖς ἀκονομέναις ἀριθμοὺς ζητοῦσιν, ἀλλ' 5
 οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίστασιν, ἐπισκοπεῖν τίνες ξύμ-
 φωνοὶ ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὐ, καὶ διὰ τί ἐκάτεροι.

Republic
VII.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Δαιμόνιον γάρ, ἔφη, πρᾶγμα λέγεις.

Χρήσιμον μὲν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ
 τε καὶ ἀγαθοῦ ζήτησιν, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον 10
 ἄχρηστον.

Εἰκός γ', ἔφη.

Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἡ τούτων πάντων ὧν
 D διεληλύθαμεν μέθοδος εἰάν μὲν ἐπὶ τὴν ἀλλήλων
 κοινωνίαν ἀφίκηται καὶ ξυγγένειαν, καὶ ξυλλογισθῇ 15
 ταῦτα ἢ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα, φέρειν τι αὐτῶν εἰς
 ἃ βουλόμεθα τὴν πραγματείαν καὶ οὐκ ἀνόνητα
 πονεῖσθαι, εἰ δὲ μή, ἀνόνητα.

All these
 studies
 must be
 correlated
 with one
 another.

Καὶ ἐγώ, ἔφη, οὕτω μαντεύομαι. ἀλλὰ πάμπολυ
 ἔργον λέγεις, ὦ Σώκρατες. 20

Τοῦ προοιμίου, ἦν δ' ἐγώ, ἡ τίνος λέγεις; ἡ οὐκ
 ἴσμεν, ὅτι πάντα ταῦτα προοίμιά ἐστιν αὐτοῦ τοῦ
 νόμου ὃν δεῖ μαθεῖν; οὐ γάρ που δοκοῦσί γέ σοι οἱ
 E ταῦτα δεινοὶ διαλεκτικοὶ εἶναι.

Want of
 reasoning
 power in
 mathema-
 ticians.

Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι 25
 ὧν ἐγὼ ἐντετύχηκα.

Ἀλλὰ ἤδη, εἶπον, μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες δοῦναί
 τε καὶ ἀποδέξασθαι λόγον εἴσεσθαί ποτέ τι ὧν φαρμέν
 δεῖν εἰδέναι;

23. που ΑΠ: πω Μ. 27. ἤδη ΑΠΜ: οἱ δὲ cj. Badham. μὴ ΠΜ:
 οἱ μὴ Α. τινες MSS.: τίνος cj. Badham: τινες del. Ast.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

Dialectic
proceeds
by reason
only, with-
out any
help from
sense.

Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοῦτό γε.

p. 531.

| Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαῦκων, οὗτος ἤδη αὐτός p. 532.

ἐστὶν ὁ νόμος ὃν τὸ διαλέγεσθαι περαίνει; ὃν καὶ
ὄντα νοητὸν μιμοῖτ' ἂν ἡ τῆς ὄψεως δύναμις, ἣν
5 ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἤδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέ-
πειν καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ἄστρα τε καὶ τελευταῖον δὴ
πρὸς αὐτὸν τὸν ἥλιον. οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ δια-
λέγεσθαι ἐπιχειρῇ, ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ
τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὁρμᾶ καὶ μὴ
10 ἀποστῇ, πρὶν ἂν αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀγαθὸν αὐτῇ νοήσῃ β
λάβῃ, ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει, ὥσπερ
ἐκεῖνος τότε ἐπὶ τῷ τοῦ ὁρατοῦ.

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Τί οὖν; οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν
15 καλεῖς;

Τί μὴν;

Ἡ δέ γε, ἣν δ' ἐγώ, λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν
καὶ μεταστροφή ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα καὶ
τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος,
20 καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ
ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν c
ὑδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ'
οὐκ εἰδώλων σκιὰς δι' ἐτέρου τοιούτου φωτὸς ὡς
πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζόμενας, — πᾶσα αὕτη
25 ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἥς διήλθομεν, ταύτην ἔχει
τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ

The
gradual
acquire-
ment of
dialectic
by the
pursuit of
the arts
anticipated
in the
allegory of
the den.

3. περαίνει x q a: παραινεί ΑΠΜ. 8. ἄνευ MSS.: ἂν ἄνευ cj. Ast.

9. ἕκαστον II: om. AM. ὁρμᾶ MSS.: ὁρμᾶν cj. Ast, et sic Clem. Alex. καὶ μὴ ΑΠΜ: καὶ ἦν μὴ Φ: κἂν μὴ cj. Sommer.

21. ἐπ' ἀδυναμία ΑΠΜ: ἔτι ἀδυναμία cj. Naegelsbach, et sic Iambli. περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης (Villoison. anecd. Gr. II, 196): ἔστιν ἐπ' ἀδυναμία Ξ.

p. 532. πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θεάν, ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου
D ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ.

Republic VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἀποδέχομαι οὕτω. καὶ τοι παν-
τάπασί γέ μοι δοκεῖ χαλεπὰ μὲν ἀποδέχεσθαι εἶναι, 5
ἄλλον δ' αὖ τρόπον χαλεπὰ μὴ ἀποδέχεσθαι. ὅμως
δέ — οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μόνον ἀκουστέα,
ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις ἐπανιτέον — ταῦτα θέντες
ἔχειν ὡς νῦν λέγεται, ἐπ' αὐτὸν δὴ τὸν νόμον ἴωμεν,
καὶ διέλθωμεν οὕτως, ὥσπερ τὸ προοίμιον διήλθομεν. 10
λέγε οὖν, τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ διαλέγεσθαι δυνά-
E μεως, καὶ κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε, καὶ τίνες αὖ
ὁδοί. αὗται γὰρ ἂν ἦδη, ὡς ἔοικεν, αἱ πρὸς αὐτὸ
ἄγουσαι εἶεν, οἳ ἀφικομένῳ ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα
ἂν εἴη καὶ τέλος τῆς πορείας. 15

p. 533. Οὐκέτ', ἦν δ' ἐγώ, ὃ φίλε Γλαῦκων, οἷός τ' | ἔσει
ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας
ἀπολίποι· οὐδ' εἰκόνα ἂν ἔτι οὐ λέγομεν ἴδοις, ἀλλ'
αὐτὸ τὸ ἀληθές, ὃ γε δὴ μοι φαίνεται, εἰ δ' ὄντως ἡ
μή, οὐκέτ' ἄξιον τοῦτο δισχυρίζεσθαι· ἀλλ' ὅτι μὲν 20
*δεῖ τοιοῦτόν τι ἰδεῖν, ἰσχυριστέον. ἦ γάρ;

The nature
of dialectic
can only
be revealed
to those
who have
been
students of
the pre-
liminary
sciences,

Τί μὴν;

Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις μόνη
ἂν φήνειεν ἐμπείρῳ ὄντι ὧν νῦν δὴ διήλθομεν, ἄλλη
δὲ οὐδαμῇ δυνατόν; 25

Καὶ τοῦτ', ἔφη, ἄξιον δισχυρίζεσθαι.

B Τόδε γοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἡμῖν ἀμφισβητήσσει
λέγουσιν, ὡς αὐτοῦ γε ἐκάστου πέρι, ὃ ἔστιν ἕκα-
στον, ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος ὁδῶ περι παντὸς

10. διέλθωμεν MΣ: ἔλθωμεν ΑΠ.

12. αὖ ΑΠΜ: αἱ γ.

20. μὲν δεῖ cj. Madvig (cum Ficino): δεῖ μὲν Φ: μὲν δὴ ΑΠΜ.

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

λαμβάνειν· ἀλλ' αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι ἢ πρὸς p· 533·
δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσὶν ἢ πρὸς γενέσεις
τε καὶ συνθέσεις ἢ πρὸς θεραπείαν τῶν φυομένων τε
καὶ συντιθεμένων ἅπασαι τετράφεται· αἱ δὲ λοιπαί,
15 ἅς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίας
τε καὶ τὰς ταύτῃ ἐπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὄνειρώττουσι C
μὲν περὶ τὸ ὄν, ὕπαρ δὲ ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν, ἕως
ἂν ὑποθέσει χρώμεναι ταύτας ἀκινήτους ἑῶσι, μὴ
δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. ᾧ γὰρ ἀρχὴ μὲν ὁ
10 μὴ οἶδε, τελευτὴ δὲ καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε
συμπέπλεκται, τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν
ποτὲ ἐπιστήμην γενέσθαι ;

Οὐδεμία, ἢ δ' ὅς.

which are
her hand-
maids.

Οὐκοῦν, ἣν δ' ἐγώ, ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη
15 ταύτῃ πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιρούσα ἐπ' αὐτὴν
τὴν ἀρχήν, ἵνα βεβαιώσῃται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ D
βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωρυγμένον
ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω, συνερίθοις καὶ συμπερι-
αγωγοῖς χρωμένῃ αἷς διήλθομεν τέχναις· ἅς ἐπιστή-
20 μας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται
δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου μὲν ἢ δόξης, ἀμυ-
δροτέρου δὲ ἢ ἐπιστήμης. διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἔν γε
τῷ πρόσθεν που ὠρισάμεθα. ἔστι δ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐ περὶ ὀνόματος ἀμφισβήτησις, οἷς τοσούτων πέρι E
25 σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται.

Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη· ἀλλ' ὁ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν
ἕξιν σαφηνεία ὃ λέγει ἐν ψυχῇ.

Two
divisions of

Ἀρέσκει οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὥσπερ τὸ πρότερον,

27. δ q: om. AΠM. λέγει Π: λέγειν A: λέγειν M: λέγοι q. ἀλλ' ὁ ἂν
... ἐν ψυχῇ om. Z. 28. οὖν Π: γοῦν AM.

p. 533. τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέραν

p. 534. δὲ διάνοιαν, | τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τετάρ-
την· καὶ ξυναμφότερα μὲν ταῦτα δόξαν, ξυναμφό-
τερα δ' ἐκείνα νόησιν· καὶ δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, 5
νόησιν δὲ περὶ οὐσίαν· καὶ ὃ τι οὐσία πρὸς γένεσιν, 5
νόησιν πρὸς δόξαν, καὶ ὃ τι νόησις πρὸς δόξαν,
ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν;
τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῇ
ἐκατέρου, δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ, ἐώμεν, ὧ Γλαύ-
κων, ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ ἢ 10
ὅσων οἱ παρεληλυθότες.

B 'Αλλὰ μὴν ἔμοιγ', ἔφη, τά γε ἄλλα, καθ' ὅσον
δύναμαι ἔπεσθαι, ξυνδοκεῖ.

Ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου
λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; καὶ τὸν μὴ ἔχοντα, καθ' 15
ὅσον ἂν μὴ ἔχῃ λόγον αὐτῷ τε καὶ ἄλλῳ διδόναι,
κατὰ τοσοῦτον νοῦν περὶ τούτου οὐ φήσεις ἔχειν;

Πῶς γὰρ ἂν, ἢ δ' ὅς, φαίην;

Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ ὡσαύτως· ὅς ἂν μὴ
ἔχῃ διορίσασθαι τῷ λόγῳ ἀπὸ τῶν ἄλλων πάντων 20
C ἀφελὼν τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ιδέαν, καὶ ὥσπερ ἐν μάχῃ
διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιὼν, μὴ κατὰ δόξαν ἀλλὰ
κατ' οὐσίαν προθυμούμενος ἐλέγχειν, ἐν πᾶσι τούτοις
ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορεύηται, οὔτε αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν
φήσεις εἰδέναι τὸν οὕτως ἔχοντα οὔτε ἄλλο ἀγαθὸν 25
οὐδέν, ἀλλ' εἴ πῃ εἰδώλου τινὸς ἐφάπτεται, δόξῃ,
οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι, καὶ τὸν νῦν βίον ὄνειρο-
πολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξεγρέσθαι,

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

the mind,
intellect
and
opinion,
each having
two sub-
divisions.

No truth
which does
not rest on
the idea
of good

7. ἐπιστήμην Apr. Π: ἐπιστήμη A-corr. M.

11. ὅσων ᾤ: ὅσον APM: ὅσοι cj. Madvig.

25. φήσεις ΠM: οὐδὲν φήσεις A (?).

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

εἰς Ἄιδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδα- p. 534.
θάνειν ; D

Νῆ τὸν Δία, ἧ δ' ὅς, σφόδρα γε πάντα ταῦτα
φήσω.

5 Ἀλλὰ μὲν τοὺς γε σαυτοῦ παῖδας, οὓς τῷ λόγῳ
τρέφεις τε καὶ παιδεύεις, εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις,
οὐκ ἂν ἐάσαις, ὥς ἐγῶμαι, ἀλόγους ὄντας ὥσπερ
γραμμάς, ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγί-
στων εἶναι.

10 Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη.

Νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ταύτης μάλιστα τῆς παι-
δείας ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐξ ἧς ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρί-
νεσθαι ἐπιστημονέστατα οἰοί τ' ἔσονται ;

Νομοθετήσω, ἔφη, μετὰ γε σοῦ.

E

ought to
have a
high place.

15 Ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς
τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι,
καὶ οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν
ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν | μαθη- p. 535
μάτων ;

20 Ἐμοιγ', ἔφη.

Διανομὴ τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, τὸ λοιπὸν σοι, τίσι
ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν καὶ τίνα τρόπον.

Δῆλον, ἔφη.

Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόν-
25 των, οἷους ἐξελέξαμεν ;

Πῶς γάρ, ἧ δ' ὅς, οὐ ;

The natural
gifts which
are re-
quired in
the dialectic : a
towardly
under-
standing ;

Τὰ μὲν ἄλλα τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ἐκείνας τὰς φύ-
σεις οἷον δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι· τοὺς τε γὰρ βεβαιο-
τάτους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ
30 δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους· πρὸς δὲ τούτοις ζητη-
τέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἦθη, B

p. 535. ἀλλὰ καὶ ἃ τῇδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα
ἐκτέον αὐτοῖς.

Republic
VII.

Ποῖα δὲ διαστέλλει;

SOCRATES,
GLAUCON.

Δριμύτητα, ὧ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ
μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν· 5
πολὺ γάρ τοι μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς
μαθήμασιν ἢ ἐν γυμνασίοις· οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς
ὁ πόνος, ἴδιος ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώ-
ματος.

a good
memory ;
strength of
character ;

Ἀληθῆ, ἔφη.

10

C Καὶ μνήμονα δὲ καὶ ἄρρατον καὶ πάντα φιλό-
πονον ζητητέον. ἢ τίνι τρόπῳ οἶει τὰ τε τοῦ σώ-
ματος ἐβελήσειν τινὰ διαπονεῖν καὶ τοσαύτην μάθησίν
τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν ;

Οὐδένα, ἢ δ' ὅς, ἐὰν μὴ παντάπασί γ' ἢ εὐφύης. 15

Τὸ γοῦν νῦν ἀμάρτημα, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ἡ ἀτιμία
φιλοσοφία διὰ ταῦτα προσπέπτωκεν, ὃ καὶ πρότερον
εἶπον, ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἅπτονται· οὐ γὰρ
νόθους ἔδει ἅπτεσθαι, ἀλλὰ γνησίους.

Πῶς ; ἔφη.

20

D Πρῶτον μὲν, εἶπον, φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι
τὸν ἀψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ δ' ἡμί-
σεα ἄπονον. ἔστι δὲ τοῦτο, ὅταν τις φιλογυμνα-
στῆς μὲν καὶ φιλόθηρος ἢ καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ
σώματος φιλοπονῇ, φιλομαθῆς δὲ μή, μηδὲ φιλήκοος 25
μηδὲ ζητητικός, ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῇ·
χωλὸς δὲ καὶ ὁ τὰναντία τούτου μεταβεβληκὸς τὴν
φιλοπονίαν.

industry ;

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

11. πάντα ΠΜ : πάντα Α (?).

21. φιλοπονία ΑΠ : φιλοπονίας Μ.

*Republic
VII.*SOCRATES,
GLAUCON.love of
truth,

Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, ἣν δ' ἐγώ, ταῦτόν p. 535.
 τοῦτο ἀνάπηρον ψυχὴν θήσομεν, ἣ ἂν τὸ μὲν ἐκού- Ε
 σιον ψεῦδος μισῇ καὶ χαλεπῶς φέρῃ αὐτὴ τε καὶ
 ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ, τὸ δ' ἀκούσιον
 5 εὐκόλως προσδέχεται καὶ ἀμαθαίνουσά που ἀλίσκο-
 μένη μὴ ἀγανακτῇ, ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον
 ἐν ἀμαθίᾳ μολύννται;

Παντάσῃσι | μὲν οὖν, ἔφη.

p. 536.

the moral
virtues.

Καὶ πρὸς σωφροσύνην, ἣν δ' ἐγώ, καὶ ἀνδρείαν
 10 καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη
 οὐχ ἥκιστα δεῖ φυλάττειν τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνή-
 σιον. ὅταν γάρ τις μὴ ἐπίστηται τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν
 καὶ ἰδιώτης καὶ πόλις, λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ
 νόθοις χρώμενοι πρὸς ὃ τι ἂν τύχῃσι τούτων, οἱ μὲν
 15 φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι.

Καὶ μάλα, ἔφη, οὕτως ἔχει.

Ἡμῖν δὴ, ἣν δ' ἐγώ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβη-
 τέον· ὥς ἂν μὲν ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονες ἐπὶ Β
 τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἀσκησιν κομίσαντες
 20 παιδεύωμεν, ἥ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτή, τὴν
 τε πόλιν καὶ πολιτείαν σώσομεν, ἀλλοίους δὲ ἄγοντες
 ἐπὶ ταῦτα τὰναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλο-
 σοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν.

Αἰσχρὸν μὲντ' ἂν εἴη, ἣ δ' ὅς.

Socrates
plays a
little with
himself and
his subject.

25 Πάνν μὲν οὖν, εἶπον· γελοῖον δ' ἐγώ γε καὶ ἐν τῷ
 παρόντι ἔοικα παθεῖν.

Τὸ ποῖον; ἔφη.

Ἐπελαθόμεν, ἣν δ' ἐγώ, ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μάλ- C
 λον ἐντεινόμενος εἶπον. λέγων γὰρ ἅμα ἔβλεψα πρὸς
 30 φιλοσοφίαν, καὶ ἰδὼν προπετηλακισμένην ἀναξίως

p. 536. ἀγανακτήσας μοι δοκῶ καὶ ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰ-
τίοις σπουδαιότερον εἰπεῖν ἅ εἶπον.

Republic
VII.

Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ οὖν ὥς γ' ἐμοὶ ἀκροατῇ.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἄλλ' ὥς ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ, ῥήτορι. τότε δὲ μὴ
ἐπιλανθανώμεθα, ὅτι ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ
πρεσβύτας ἐξελέγομεν, ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει·

D Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον, ὥς γηράσκων τις πολλὰ
δυνατὸς μαθάνειν, ἀλλ' ἦττον ἢ τρέχειν, νέων δὲ
πάντες οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πολλοὶ πόνοι.

For the
study of
dialectic
the young
must be
selected.

Ἀνάγκη, ἔφη.

10

Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν καὶ
πάσης τῆς προπαιδείας, ἦν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ
προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν, οὐχ
ὥς ἐπάναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδασχῆς ποιου-
μένους.

15

Τί δή;

E Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας
τὸν ἐλεύθερον χρὴ μαθάνειν. οἱ μὲν γὰρ τοῦ
σώματος πόνοι βία πονούμενοι χεῖρον οὐδὲν τὸ
σῶμα ἀπεργάζονται, ψυχῇ δὲ βίαιον οὐδὲν ἔμμονον
μάθημα.

The pre-
liminary
studies
should be
commenced
in child-
hood, but
never
forced.

Ἀληθῇ, ἔφη.

Μὴ τοίνυν βία, εἶπον, ὦ ἄριστε, τοὺς παῖδας ἐν
p. 537. τοῖς μαθήμασιν ἀλλὰ παίζοντας | τρέφε, ἵνα καὶ
μᾶλλον οἴος τ' ἦς καθορᾶν ἐφ' ὃ ἕκαστος πέφυκεν.

Ἐχει ὁ λέγεις, ἔφη, λόγον.

25

Οὐκοῦν μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ εἰς τὸν
πόλεμον ἔφαμεν τοὺς παῖδας εἶναι ἀκτέον ἐπὶ τῶν
ἵππων θεωρούς, καὶ εἰάν που ἀσφαλὲς ἦ, προσ-
ακτέον ἐγγὺς καὶ γευστέον αἵματος, ὥσπερ τοὺς
σκύλακας;

30

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

The
necessary
gymnastics
must be
completed
first.

At twenty
years of
age the dis-
ciples will
begin
to be
taught the
correlation
of the
sciences.

At thirty
the most
promising
will be
placed in
a select
class.

Μέμνημαι, ἔφη.

P. 537.

Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις, ἦν δ' ἐγώ, τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὃς ἂν ἐντρεχέστατος αἰεὶ φαίνεται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον.

5 Ἐν τίνι, ἔφη, ἡλικία;

B

Ἡνίκα, ἦν δ' ἐγώ, τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθιένται. οὗτος γὰρ ὁ χρόνος, ἔάν τε δύο ἔάν τε τρία ἔτη γίγνηται, ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι. κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι· καὶ ἅμα μία καὶ 10 αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη, τίς ἕκαστος ἐν τοῖς γυμνασίοις φανεῖται.

Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη.

Μετὰ δὴ τούτον τὸν χρόνον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκ τῶν εἰκοσιετῶν οἱ προκριθέντες τιμὰς τε μείζους τῶν 15 ἄλλων οἷσονται, τὰ τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα τούτοις συνακτέον εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως.

Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος, ἐν 20 οἷς ἂν ἐγγένηται.

Καὶ μεγίστη γε, ἦν δ' ἐγώ, πείρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μή· ὁ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὐ.

Ξυνοίομαι, ἦ δ' ὅς.

25 Ταῦτα τοῖνυν, ἦν δ' ἐγώ, δεήσει σε ἐπισκοποῦντα, οἱ ἂν μάλιστα τοιοῦτοι ἐν αὐτοῖς ὥσι καὶ μόνιμοι· D μὲν ἐν μαθήμασι, μόνιμοι δ' ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις, τούτους αὖ, ἐπειδὰν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν, ἐκ τῶν προκριτῶν προκρινάμενον εἰς 30 μείζους τε τιμὰς καθιστάναι καὶ σκοπεῖν, τῇ τοῦ

28. τούτους q pr. : τούτοις ΑΠΜ.

P. 537. διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα, τίς ὁμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως δυνατὸς μεθιέμενος ἐπ' αὐτὸ τὸ δν μετ' ἀληθείας ἰέναι. καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον, ὧ ἐταῖρε.

Republic VII.

SOCRATES, GLAUCON.

Τί μάλιστα ; ἡ δ' ὅς.

5

E Οὐκ ἐννοεῖς, ἦν δ' ἐγώ, τὸ νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν γιγνόμενον ὅσον γίγνεται ;

The growth of scepticism in the minds of the young, illustrated by the case of a supposititious son,

Τὸ ποῖον ; ἔφη.

Παρανομίας που, ἔφην ἐγώ, ἐμπίπλυνται.

Καὶ μάλα, ἔφη.

10

Θαυμαστὸν οὖν τι οἶει, εἶπον, πάσχειν αὐτούς, καὶ οὐ ξυγγιγνώσκεις ;

Πῇ μάλιστα ; ἔφη.

Οἶον, ἦν δ' ἐγώ, εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖη ἐν πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλῷ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει 15

P. 538. | καὶ κόλαξι πολλοῖς, ἀνὴρ δὲ γενόμενος αἰσθοίτο, ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων, τοὺς δὲ τῷ ὄντι γεννήσαντας μὴ εὖροι, τοῦτον ἔχεις μαντεύσασθαι, πῶς ἂν διατεθείη πρὸς τε τοὺς κόλακας καὶ πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους ἐν ἐκείνῳ τε τῷ χρόνῳ, 20 ὃ οὐκ ἤδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς ἤδει ; ἡ βούλει ἐμοῦ μαντεομένου ἀκοῦσαι ;

Βούλομαι, ἔφη.

Μαντεύομαι τοίνυν, εἶπον, μᾶλλον αὐτὸν τιμᾶν B ἂν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἄλλους 25 οἰκείους δοκοῦντας ἢ τοὺς κολακεύοντας, καὶ ἦττον μὲν ἂν περιδεῖν ἐνδεεῖς τινός, ἦττον δὲ παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς, ἦττον δὲ ἀπειθεῖν τὰ

who ceases to honour his father

7. κακὸν ΠΜ : καλὸν Α.

9. ἐμπίπλυνται Μ : ἐμπίπλυνται ΑΠ.

20. ὑποβαλομένους ΑΜ : ὑποβαλλομένους Π.

Republic
*VII.*SOCRATES,
GLAUCON.when he
discovers
that he is
not his
father.So men
who begin
to analyse
the first
principles
of morality
cease to
respect
them.

μεγάλα ἐκείνοις ἢ τοῖς κόλαξιν, ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ p. 538.
ἀληθὲς μὴ εἰδείη.

Εἰκός, ἔφη.

Αἰσθόμενον τοίνυν τὸ ὃν μαντεύομαι αὖ περὶ μὲν
5 τούτους ἀνείναι ἂν τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάξαι, περὶ
δὲ τοὺς κόλακας ἐπιτείνειν, καὶ πείθεσθαι τε αὐτοῖς
διαφερόντως ἢ πρότερον καὶ ζῆν ἂν ἤδη κατ' ἐκεί- C
νους, ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως, πατρὸς δὲ
ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων, εἰ μὴ
10 πάνυ εἴη φύσει ἐπιεικής, μέλειν τὸ μηδέν.

Πάντ', ἔφη, λέγεις οἰά περ ἂν γένοιτο. ἀλλὰ
πῇ πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων αὕτη φέρει ἡ
εἰκών;

Τῇδε. ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ
15 δικαίων καὶ καλῶν, ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ
γονεῦσι, πειθαρχοῦντές τε καὶ τιμῶντες αὐτά.

Ἔστι γάρ.

Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα D
ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῶν τὴν ψυχὴν
20 καὶ ἔλκει ἐφ' αὐτά, πείθει δ' οὐ τοὺς καὶ ὀπηροῦν
μετρίους· ἀλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοις
πειθαρχοῦσιν.

Ἔστι ταῦτα.

Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ἐλθὼν
25 ἐρώτημα ἔρηται, τί ἐστὶ τὸ καλόν, καὶ ἀποκριναμένου
ὃ τοῦ νομοθέτου ἤκουεν ἐξελέγχῃ ὁ λόγος, καὶ πολ-
λάκις καὶ πολλαχῇ ἐλέγχων εἰς δόξαν καταβάλλῃ, ὥς
τοῦτο οὐδὲν μᾶλλον καλὸν ἢ αἰσχρόν, καὶ περὶ δι- E

2. μὴ om. Π.

12. πρὸς τοὺς ἀπτομένους AM : προσαπτομένους Π.

26. ἤκουεν AΠM : ἤκουσεν A²Ξ.

27. καταβάλλῃ M corr. p. m. Ξ : καταλάβῃ AMpr. : καταβάλλῃ Π.

p. 538. καίου ὡσαύτως καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἂ μάλιστα ἦγεν ἐν τιμῇ, μετὰ τοῦτο τί οἶει ποιήσκειν αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας ;

Republic
VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἀνάγκη, ἔφη, μήτε τιμᾶν ἔτι ὁμοίως μήτε πείθεσθαι.

5

Ὅταν οὖν, ἦν δ' ἐγώ, μήτε ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεία, ὥσπερ πρὸ τοῦ, τά τε ἀληθῆ μὴ εὐρίσκη, ἔστι πρὸς ὅποῖον | βίον ἄλλον ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται ;

p. 539.

Οὐκ ἔστιν, ἔφη.

10

Παράνομος δὴ, οἶμαι, δόξει γεγονέναι ἐκ νομίμου.

Ἀνάγκη.

Οὐκοῦν, ἔφην, εἰκὸς τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπομένων καί, ὃ ἄρτι ἔλεγον, πολλῆς συγγνώμης ἔξιον ;

Καὶ ἐλέου γ', ἔφη.

Οὐκοῦν ἵνα μὴ γίγνηται ὁ ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοντούτας σοι, εὐλαβουμένῳ παντὶ τρόπῳ τῶν λόγων ἀπτέον ;

20

Καὶ μάλ', ἦ δ' ὅς.

B Ἄρ' οὖν οὐ μία μὲν εὐλάβεια αὕτη συχνή, τὸ μὴ νέους ὄντας αὐτῶν γεύεσθαι ; οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μεираκίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεὶ.

Young men are fond of pulling truth to pieces and thus bring disgrace upon themselves and upon philosophy.

Ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη.

30

11. νομικοῦ Π.

19. εὐλαβουμένῳ MSS. : εὐλαβουμένοις cj. Baiter.

Republic
*VII.*SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκοῦν ὅταν δὴ πολλοὺς μὲν αὐτοὶ ἐλέγξωσιν, p. 539.
ὑπὸ πολλῶν δὲ ἐλεγχθῶσι, σφόδρα καὶ ταχὺ ἐμπί- c
τουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι ὧν περ πρότερον· καὶ
ἐκ τούτων δὴ αὐτοὶ τε καὶ τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι
5 εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

The
dialectician
and eristic.

Ὁ δὲ δὴ πρεσβύτερος, ἦν δ' ἐγώ, τῆς μὲν τοι-
αύτης μανίας οὐκ ἂν ἐθέλοι μετέχειν, τὸν δὲ διαλέ-
γεσθαι ἐθέλοντα καὶ σκοπεῖν τάληθες μᾶλλον μιμή-
15 σεται ἢ τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα καὶ ἀντιλέγοντα,
καὶ αὐτός τε μετριώτερος ἔσται καὶ τὸ ἐπιτήδευμα d
τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμότερου ποιήσει.

Ὅρθῶς, ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ τὰ προειρημένα τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ
15 πάντα προεῖρηται, τὸ τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ
στασίμους οἷς τις μεταδώσει τῶν λόγων, καὶ μὴ ὥς
νῦν ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό ;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Ἀρκεῖ δὴ ἐπὶ λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελεχῶς
20 καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντι, ἀλλ' ἀντιστρό-
φως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις, ἔτη
διπλάσια ἢ τότε ;

Ἐξ, ἔφη, ἢ τέτταρα λέγεις ;

E

The study
of philo-
sophy to
continue
for five
years ;
30-35.

Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές. μετὰ γὰρ τοῦτο κατα-
25 βιβαστέοι ἔσονται σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκεῖνο,
καὶ ἀναγκαστέοι ἄρχειν τά τε περὶ τὸν πόλεμον καὶ
ὅσαι νέων ἀρχαί, ἵνα μηδ' ἐμπειρία ὑστερῶσι τῶν
ἄλλων· καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμ-
μενοῦσιν ἐλκόμενοι | πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινή- p. 540.
30 σουσιν.

2. ἐλεγχθῶσι AM : ἐξελεγχθῶσι Π.

p. 540. Χρόνον δέ, ἧ δ' ὅς, πόσον τοῦτον τίθης ;

Republic VII.

SOCRATES,
GLAUCON.

During fifteen years, 35-50, they are to hold the great offices of State. At the end of that time they are to live chiefly in the contemplation of the good, but occasionally to return to politics.

Πεντεκαίδεκα ἔτη, ἧν δ' ἐγώ. γενομένων δὲ πεντηκοντουτῶν τοὺς διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον, καὶ ἀναγκαστέον ἀνακλίναντας 5 τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον, καὶ ἰδόντας τὸ ἀγαθὸν αὐτό, παραδείγματι χρωμένους ἐκείνῳ, καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας B καὶ ἑαυτοὺς κοσμεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον ἐν μέρει ἐκάστους, τὸ μὲν πολὺ πρὸς φιλοσοφίᾳ διατρίβον- 10 τας, ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη, πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαιπωροῦντας καὶ ἄρχοντας ἐκάστους τῆς πόλεως ἕνεκα, οὐχ ὥς καλόν τι ἀλλ' ὥς ἀναγκαῖον πράττοντας, καὶ οὕτως ἄλλους ἀεὶ παιδεύσαντας τοιούτους, ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας, εἰς 15 μακάρων νήσους ἀπιόντας οἰκεῖν· μνημεῖα δ' αὐτοῖς C καὶ θυσίας τὴν πόλιν δημοσίᾳ ποιεῖν, ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ, ὥς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὥς εὐδαίμοσί τε καὶ θείοις.

Παγκάλους, ἔφη, τοὺς ἄρχοντας, ὧ Σώκρατες, 20 ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς ἀπείργασαι.

Καὶ τὰς ἀρχούσας γε, ἧν δ' ἐγώ, ὧ Γλαύκων. μηδὲν γάρ τι οἴου με περὶ ἀνδρῶν εἰρηκέναι μᾶλλον ἢ εἴρηκα ἢ περὶ γυναικῶν, ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνωνται. 25

Ὅρθως, ἔφη, εἶπερ ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν, ὥς διήλθομεν.

D Τί οὖν ; ἔφην· ξυγχωρεῖτε περὶ τῆς πόλεως τε

10. φιλοσοφίᾳ A²: φιλοσοφίαν ΑΠΜ.

18. ξυναναιρῇ Aristides Π 12 (Dind.): ξυνανερῇ Vind. E: ξυναίρη AM: ξυναίρη Π.

28. ξυγχωρεῖτε A²M: ξυγχωρεῖν τε Apr.(?)Π: ξυγχωρεῖς Ξ.

*Republic
VII.*SOCRATES,
GLAUCON.

καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι, p. 540.
 ἀλλὰ χαλεπὰ μὲν, δυνατὰ δέ πη, καὶ οὐκ ἄλλη ἢ
 εἴρηται, ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι δυνάσται, ἢ
 πλείους ἢ εἷς, ἐν πόλει γενόμενοι τῶν μὲν νῦν τιμῶν
 5 καταφρονήσωσιν, ἡγησάμενοι ἀνελευθέρους εἶναι καὶ
 οὐδενὸς ἀξίας, τὸ δὲ ὀρθὸν περὶ πλείστου ποιησά-
 μενοι καὶ τὰς ἀπὸ τούτου τιμάς, μέγιστον δὲ καὶ ἔ
 ἀναγκαιότατον τὸ δίκαιον, καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετοῦντές
 τε καὶ αὖξοντες αὐτὸ διασκευωρήσωνται τὴν ἐαυτῶν
 10 πόλιν ;

Πῶς ; ἔφη.

Practical
measures
for the
speedy
foundation
of the State.

“Ὅσοι μὲν ἄν, ἣν δ’ ἐγώ, πρεσβύτεροι τυγχάνωσι
 δεκετῶν ἐν τῇ πόλει, πάντας ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς
 | ἀγρούς, τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς p. 541.
 15 τῶν νῦν ἡθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν
 τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις, οἷσιν οἷοις διελ-
 ηλύθαμεν τότε· καὶ οὕτω τάχιστα τε καὶ ῥᾶστα πόλιν
 τε καὶ πολιτείαν, ἣν ἐλέγομεν, καταστᾶσαν αὐτὴν
 τε εὐδαιμονήσειν καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται,
 20 πλεῖστα ὀνήσειν ;

Πολύ γ’, ἔφη· καὶ ὡς ἂν γένοιτο, εἴπερ ποτὲ β
 γίγνοιτο, δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, εὖ εἰρηκέναι.

Οὐκοῦν ἄδην ἤδη, εἶπον ἐγώ, ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λό-
 γοι περὶ τε τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ὁμοίου ταύτῃ
 25 ἀνδρός ; δῆλος γάρ που καὶ οὗτος, οἷον φήσομεν δεῖν
 αὐτὸν εἶναι.

Δῆλος, ἔφη· καὶ ὅπερ ἐρωτᾷς, δοκεῖ μοι τέλος
 ἔχειν.

13. δέκ’ ἐτῶν A.

Η.

p. 543. | **Εἶεν** ταῦτα μὲν δὴ ὁμολόγηται, ὦ Γλαῦκων, τῇ
 μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει κοινὰς μὲν γυναῖκας,
 κοινούς δὲ παῖδας εἶναι καὶ πᾶσαν παιδείαν, ὡσαύτως
 δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα κοινὰ ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ,
 βασιλέας δὲ αὐτῶν εἶναι τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ τε καὶ 5
 πρὸς τὸν πόλεμον γεγονότας ἀρίστους.

*Republic
VIII.*

SOCRATES,
GLAUCON.

Recapitula-
tion of
Book V.

Ὁμολόγηται, ἔφη.

B Καὶ μὴν καὶ τάδε ξυνεχωρήσαμεν, ὥς, ὅταν δὴ
 καταστῶσιν οἱ ἄρχοντες, ἄγοντες τοὺς στρατιώτας
 κατοικιοῦσιν εἰς οἰκήσεις οἷας προείπομεν, ἴδιον μὲν 10
 οὐδὲν οὐδενὶ ἐχούσας, κοινὰς δὲ πᾶσι· πρὸς δὲ ταῖς
 τοιαύταις οἰκήσεσι καὶ τὰς κτήσεις, εἰ μνημονεύεις,
 διωμολογησάμεθά που οἶαι ἔσονται αὐτοῖς.

Ἄλλὰ μνημονεύω, ἔφη, ὅτι γε οὐδὲν οὐδένα ὥ-
 μεθα δεῖν κεκτηῖσθαι ὧν νῦν οἱ ἄλλοι, ὥσπερ δὲ 15
 ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας, μισθὸν τῆς φυ-
C λακῆς δεχομένους εἰς ἐνιαυτὸν τὴν εἰς ταῦτα τροφήν
 παρὰ τῶν ἄλλων, αὐτῶν τε δεῖν καὶ τῆς ἄλλης πό-
 λεως ἐπιμελεῖσθαι.

Ὅρθῶς, ἔφη, λέγεις. ἀλλ' ἄγε, ἐπειδὴ τοῦτ' 20

15. ὧν AM : ὥς Π.

20. ἀλλά γε Α.

*Republic
VIII.*SOCRATES,
GLAUCON.Return to
the end of
Book IV.

ἀπετελέσαμεν, ἀναμνησθῶμεν, πόθεν δεῦρο ἔξετρα- p. 543.
πόμεθα, ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν.

Οὐ χαλεπόν, ἔφη. σχεδὸν γάρ, καθάπερ νῦν,
ὥς διεληλυθὼς περὶ τῆς πόλεως τοὺς λόγους ἐποιοῦ
5 λέγων ὥς ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην, οἷαν τότε διῆλ-
θες, τιθείης πόλιν, καὶ ἄνδρα τὸν ἐκείνη ὅμοιον, καὶ D
ταῦτα, ὥς ἔοικας, καλλίω ἔτι ἔχων εἰπεῖν πόλιν τε
καὶ ἄνδρα. ἀλλ' | οὖν δὴ τὰς ἄλλας ἡμαρτημένας p. 544.
ἔλεγες, εἰ αὕτη ὀρθή. τῶν δὲ λοιπῶν πολιτειῶν
10 ἔφησθα, ὥς μνημονεύω, τέτταρα εἶδη εἶναι, ὧν καὶ
πὲρι λόγον ἄξιον εἶη ἔχειν καὶ ἰδεῖν αὐτῶν τὰ ἁμαρ-
τήματα καὶ τοὺς ἐκείναις αὖ ὁμοίους, ἵνα πάντας
αὐτοὺς ἰδόντες, καὶ ὁμολογησάμενοι τὸν ἄριστον
καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα, ἐπισκεψαίμεθα, εἰ ὁ ἄριστος
15 εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώτατος, ἢ ἄλλως
ἔχοι· καὶ ἐμοῦ ἐρομένου, τίνας λέγοις τὰς τέτταρας
πολιτείας, ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχος τε καὶ B
'Αδείμαντος, καὶ οὕτω δὴ σὺ ἀναλαβὼν τὸν λόγον
δεῦρ' ἀφίξαι.

20 'Ορθότατα, εἶπον, ἐμνημόνευσας.

Πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν
πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν, ἅπερ
τότε ἔμελλες λέγειν.

'Εάνπερ, ἦν δ' ἐγώ, δύνωμαι.

25 Καὶ μὴν, ἦ δ' ὅς, ἐπιθυμῶ καὶ αὐτὸς ἀκοῦσαι, τίνας
ἔλεγες τὰς τέτταρας πολιτείας.

Four im-
perfect
constitu-
tions, the
Cretan or
Spartan,
Oligarchy.

Οὐ χαλεπῶς, ἦν δ' ἐγώ, ἀκούσει. εἰσὶ γὰρ ἄς C
λέγω, αἵπερ καὶ ὀνόματα ἔχουσιν, ἧ τε ὑπὸ τῶν
πολλῶν ἐπαινουμένη, ἡ Κρητικὴ τε καὶ Λακωνικὴ
30 αὕτη· καὶ δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη, καλου-

30. καὶ δευτέρως ΑΠΜ : ἡ δευτέρως cj. Herm.

p. 544. μένη δ' ὀλιγαρχία, συχνῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία·
ἣ τε ταύτη διάφορος καὶ ἐφεξῆς γιγνομένη δημο-
κρατία, καὶ ἡ γενναία δὴ τυραννὶς καὶ πασῶν τούτων
διαφέρουσα, τέταρτόν τε καὶ ἔσχατον πόλεως νόσημα.

Republic
VIII.

SOCRATES,
GLAUCON

Democ-
racy,
Tyranny.

D ἢ τίνα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἣτις καὶ ἐν εἶδει 5
διαφανεῖ τινὶ κεῖται; δυναστεία γὰρ καὶ ὠνηταὶ βα-
σιλεῖαι καὶ τοιαῦταί τινες πολιτεῖαι μεταξὺ τι τούτων
πού εἰσιν, εὖροι δ' ἂν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττους περὶ
τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἑλλήνας.

Πολλὰ γοῦν καὶ ἄτοποι, ἔφη, λέγονται.

10

Οἷσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἶδη το-
σαῦτα ἀνάγκη τρόπων εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν;
ἢ οἷε ἐκ δρυὸς ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγ-
νεσθαι, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ἡθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν,

States are
like men,
because
they are
made up
of men.

E ἂ ἂν ὥσπερ ῥέψαντα τᾶλλα ἐφελκύσῃται;

15

Οὐδαμῶς ἔγωγ', ἔφη, ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν.

Οὐκοῦν εἰ τὰ τῶν πόλεων πέντε, καὶ αἱ τῶν ἰδιω-
τῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς πέντε ἂν εἶεν.

Τί μὴν;

Τὸν μὲν δὴ τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὅμοιον διεληλύ- 20
θαμεν ἤδη, ὃν ἀγαθὸν τε καὶ δίκαιον ὀρθῶς φαμέν
εἶναι.

p. 545. | Διεληλύθαμεν.

Ἄρ' οὖν τὸ μετὰ τοῦτο διυτέον τοὺς χεῖρους, τὸν
φιλόνηκόν τε καὶ φιλότιμον, κατὰ τὴν Λακωνικὴν 25
ἐστῶτα πολιτείαν, καὶ ὀλιγαρχικὸν αὖ καὶ δημοκρα-
τικὸν καὶ τὸν τυραννικόν, ἵνα τὸν ἀδικώτατον ἰδόντες
ἀντιθῶμεν τῷ δικαιοτάτῳ καὶ ἡμῖν τελέα ἢ σκέψις ἦ,
B πῶς ποτὲ ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν

3. καὶ Π: καὶ ἡ ΑΜ.
διαφύγουσα ΑΠΜ.

4. διαφέρουσα Ξχv Ficinus, Stobaeus :
12. τρόπων ΑΜ : τρόπον Π : τρόπον τινὰ Ξ.

Republic
VIII.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἄκρατον ἔχει εὐδαιμονίας τε περί τοῦ ἔχοντος καὶ ἀθλιότητος, ἵνα ἡ Θρασυμάχῳ πειθόμενοι διώκω-
μεν ἀδικίαν ἢ τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ δικαιο-
σύνην;

5 Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη, οὕτω ποιητέον.

The State
and the In-
dividual.

Ἄρ' οὖν, ὥσπερ ἡρξάμεθα ἐν ταῖς πολιτείαις
πρότερον σκοπεῖν τὰ ἥθη ἢ ἐν τοῖς ἰδιώταις, ὥς
ἐναργέστερον ὄν, καὶ νῦν οὕτω πρῶτον μὲν τὴν
φιλότιμον σκεπτέον πολιτείαν — ὄνομα γὰρ οὐκ
10 ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν
αὐτὴν κλητέον —, πρὸς δὲ ταύτην τὸν τοιοῦτον
ἄνδρα σκεψόμεθα, ἔπειτα ὀλιγαρχίαν καὶ ἄνδρα ὀλι- C
γαρχικόν, αὖθις δὲ εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες
θεασόμεθα ἄνδρα δημοκρατικόν, τὸ δὲ τέταρτον εἰς
15 τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες, πάλιν εἰς
τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες, πειρασόμεθα περὶ ὧν
προϋθέμεθα ἱκανοὶ κριταὶ γενέσθαι;

Κατὰ λόγον γέ τοι ἄν, ἔφη, οὕτω γίγνοιτο ἢ τε
θέα καὶ ἡ κρίσις.

How
timocracy
arises out
of aris-
tocracy.

20 Φέρε τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πειρώμεθα λέγειν, τίνα
τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. ἡ
τόδε μὲν ἀπλοῦν, ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ D
αὐτοῦ τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς, ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ
στάσις ἐγγένηται· ὁμονοοῦντος δέ, καὶ πάνυ ὀλίγον
25 ἢ, ἀδύνατον κινηθῆναι;

*Ἔστι γὰρ οὕτως.

Πῶς οὖν δὴ, εἶπον, ὦ Γλαῦκων, ἡ πόλις ἡμῖν
κινηθήσεται, καὶ πῇ στασιάσουσιν οἱ ἐπίκουροι καὶ
οἱ ἄρχοντες πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς;
30 ἢ βούλει, ὥσπερ Ὅμηρος, εὐχόμεθα ταῖς Μούσαις

P. 545. εἰπεῖν ἡμῖν, ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε,
 E καὶ φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς, ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς
 παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας, ὡς δὴ σπουδῇ λε-
 γούσας, ὑψηλολογουμένας λέγειν;

Republic
 VIII.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Πῶς;

5

p. 546. Ὡδέ πως· | χαλεπὸν μὲν κινήθηναι πόλιν οὕτω
 ξυστᾶσαν· ἀλλ' ἐπεὶ γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστίν,
 οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις τὸν ἅπαντα μενεῖ χρόνον,
 ἀλλὰ λυθήσεται. λύσις δὲ ἦδε· οὐ μόνον φυτοῖς
 ἐγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις ζῴοις φορὰ καὶ 10
 ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωμάτων γίνονται, ὅταν
 περιτροπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφορὰς συνάπτωσι,
 βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας.
 γένους δὲ ὑμετέρου εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας, καίπερ
 B ὄντες σοφοί, οὓς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε, 15
 οὐδὲν μᾶλλον λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως τεύξονται,
 ἀλλὰ πάρεισιν αὐτοὺς καὶ γεννήσουσι παῖδάς ποτε
 οὐ δέον. ἔστι δὲ θείῳ μὲν γεννητῷ περίοδος ἦν
 ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος, ἀνθρωπείῳ δὲ ἐν ᾧ
 πρώτῳ αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι 20
 τρεῖς ἀποστάσεις, τέτταρας δὲ ὅρους λαβούσαι
 ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων καὶ αὐξόντων καὶ
 C φθινόντων, πάντα προσήγορα καὶ ῥήτᾳ πρὸς ἄλληλα
 ἀπέφηναν· ὦν ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπάδι συζυγείς
 δύο ἀρμονίας παρέχεται τρεῖς αὐξηθεῖς, τὴν μὲν ἴσην 25
 ἰσάκεις, ἑκατὸν τοσαυτάκεις, τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν τῇ,
 προμήκη δέ, ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρων
 ῥητῶν πεμπάδος, δεομένων ἐνὸς ἐκάστων, ἀρρήτων
 δὲ δυεῖν, ἑκατὸν δὲ κύβων τριάδος. ξύμπας δὲ

The in-
 telligence
 which is
 alloyed
 with sense
 will not
 know how
 to regulate
 births and
 deaths in
 accordance
 with the
 number
 which con-
 trols them.

25. παρέχεται ΠΜ: παρέχεται Α.

26. τῇ, προμήκη ΑΠ: , τῇ προμήκει Μ.

Republic
*VIII.*SOCRATES,
GLAUCON.

οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός, τοιούτου κύριος, ἀμει- p. 546.
 νόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων· ἄς ὅταν ἀγνοή-
 σαντες ὑμῖν οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμ- D
 φίοις παρὰ καιρόν, οὐκ εὐφυεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες
 ἔσονται· ὧν καταστήσονται μὲν τοὺς ἀρίστους οἱ
 πρότεροι, ὅμως δὲ ὄντες ἀνάξιοι, εἰς τὰς τῶν πατέ-
 ρων αὖ δυνάμεις ἐλθόντες, ἡμῶν πρῶτον ἄρξονται
 ἀμελεῖν φύλακες ὄντες, παρ' ἑλαττον τοῦ δέοντος
 ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστι-
 10 κῆς· ὅθεν ἀμουσότεροι γενήσονται ὑμῖν οἱ νέοι. ἐκ δὲ
 τούτων ἄρχοντες οὐ πάνυ φυλακικοὶ καταστήσονται
 πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ Ἑσιόδου | τε καὶ τὰ παρ' E
 ὑμῖν γένη, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν καὶ χαλκοῦν p. 547.
 καὶ σιδηροῦν. ὁμοῦ δὲ μίγνεντος σιδηροῦ ἀργυρῷ
 15 καὶ χαλκοῦ χρυσῷ ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνω-
 μαλία ἀνάρμοστος, ἃ γενόμενα, οὐ ἂν ἐγγένηται, αἰὲ
 τίκτει πόλεμον καὶ ἔχθραν. ταύτης τοι γενεᾶς
 χρὴ φάναι εἶναι στάσιν, ὅπου ἂν γίγνηται αἰὲ.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη, αὐτὰς ἀποκρίνεσθαι φήσο-
 20 μεν.

Καὶ γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ἀνάγκη Μούσας γε οὔσας.

Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, τὸ μετὰ τοῦτο λέγουσιν αἱ Μοῦ- B
 σαι ;

Στάσεως, ἦν δ' ἐγώ, γενομένης εἰλκέτην ἄρα ἑκα-
 25 τέρω τῷ γένει, τὸ μὲν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν ἐπὶ
 χρηματισμὸν καὶ γῆς κτήσιν καὶ οἰκίας χρυσίου τε
 καὶ ἀργύρου, *τὸ δ' αὖ, τὸ χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν,
 ἄτε οὐ πενομένω, ἀλλὰ φύσει ὄντε πλουσίω, τὰς

9. δεύτερον δὲ τὰ MSS.: δευτέρα τε cj. Madvig.

10. ὑμῖν ΠΜ: ἡμῖν Α.

14. σιδηροῦ ἀργύρῳ ΠΞ.

26. χρυσίου ΑΠ: χρυσοῦ Α³Μ. 27. τὸ δ' αὖ, τὸ cj. Schneider: τὸ
 δ' αὖ Μ³: τὸ δ' αὐτὸ ΑΜpr.: τὸ δ' αὖ τὸ Π.

Then dis-
cord arose
and indi-
vidual took
the place
of common
property.

p. 547. ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατὰστασιν
 ἡγέτην. βιαζομένων δὲ καὶ ἀντιτεινόντων ἀλλή-
 λοις, εἰς μέσον ὠμολόγησαν γῆν μὲν καὶ οἰκίας
 C κατανειμαμένους ἰδιώσασθαι, τοὺς δὲ πρὶν φυλατ-
 τομένους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους φίλους τε καὶ
 τροφείας, δουλωσάμενοι τότε περιοίκους τε καὶ οἰκέ-
 τας ἔχοντες, αὐτοὶ πολέμου τε καὶ φυλακῆς αὐτῶν
 ἐπιμελείσθαι.

Republic
VIII.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Δοκεῖ μοι, ἔφη, αὕτη ἡ μετάβασις ἐντεῦθεν γίγ-
 νεσθαι.

10

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν μέσῳ τις ἂν εἴη ἀριστοκρα-
 τίας τε καὶ ὀλιγαρχίας αὕτη ἡ πολιτεία ;

Πάνυ μὲν οὖν.

Μεταβήσεται μὲν δὴ οὕτω· μεταβᾶσα δὲ πῶς
 D οἰκήσει ; ἡ φανερόν ὅτι τὰ μὲν μιμήσεται τὴν προ- 15
 τέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν, ἅτ' ἐν μέσῳ
 οὔσα, τὸ δέ τι καὶ αὐτῆς ἔξει ἴδιον ;

Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν τῷ μὲν τιμᾶν τοὺς ἄρχοντας καὶ γεωργιῶν
 ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς καὶ χειροτεχνιῶν 20
 καὶ τοῦ ἄλλου χρηματισμοῦ, ξυσσίτια δὲ κατεσκευά-
 σθαι καὶ γυμναστικῆς τε καὶ τῆς τοῦ πολέμου ἀγω-
 νίας ἐπιμελείσθαι, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὴν προτέραν
 μιμήσεται ;

Ναί.

25

E Τῷ δέ γε φοβεῖσθαι τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς
 ἄγειν, ἅτε οὐκέτι κεκτημένην ἀπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς
 τοὺς τοιούτους ἄνδρας ἀλλὰ μικτούς, ἐπὶ δὲ θυμοει-
 δεῖς τε καὶ ἀπλουστέρους ἀποκλίνειν, τοὺς πρὸς

Timocracy
 will retain
 the military
 and reject
 the philo-
 sophical
 character
 of the per-
 fect State.

p. 548. πόλεμον μᾶλλον πεφυκότας ἢ πρὸς εἰρήνην, | καὶ 30

4. κατανειμαμένους ἰδ. MSS. : κατανειμάμενοι ἐξιδ., cj. Madvig.

*Republic
VIII.*SOCRATES,
GLAUCON.

τοὺς περὶ ταῦτα δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν, p. 548.
καὶ πολεμοῦσα τὸν αἰὲ χρόνον διάγειν, αὐτὴ ἐαυτῆς
αὖ τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια ἔξει;

Ναί.

The soldier
class
miserly
and covet-
ous.

5 Ἐπιθυμηταὶ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, χρημάτων οἱ τοι-
οῦτοι ἔσονται, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις, καὶ
τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου χρυσόν τε καὶ ἄργυρον,
ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς, οἱ
θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν, καὶ αὖ περιβόλους οἰκή-
10 σεων, ἀτεχνῶς νεοττιάς ιδίας, ἐν αἷς ἀναλίσκοντες B
γυμναζί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις πολλὰ ἂν δαπα-
νῶντο.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ φειδωλοὶ χρημάτων, ἅτε τιμῶντες καὶ
15 οὐ φανερώς κτώμενοι, φιλαναλωταὶ δὲ ἀλλοτρίων δι'
ἐπιθυμίαν, καὶ λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ
παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ
πειθοῦς ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι διὰ τὸ τῆς
ἀληθινῆς Μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας
20 ἡμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς C
τετιμηκέναι.

Παντάπασιν, ἔφη, λέγεις μεμιγμένην πολιτείαν ἐκ
κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ.

The spirit
of ambi-
tion pre-
dominates
in such
States.

Μέμικται γάρ, ἦν δ' ἐγώ· διαφανέστατον δ' ἐν
25 αὐτῇ ἐστὶν ἓν τι μόνον ὑπὸ τοῦ θυμοειδοῦς κρατ-
οῦντος, φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι.

Σφόδρα γε, ἦ δ' ὅς.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη μὲν ἡ πολιτεία οὕτω
γεγονυῖα καὶ τοιαύτη ἂν τις εἴη, ὥς λόγῳ σχῆμα
30 πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι D

15. οὐ ΑΠ : om. A³M.

p. 548. διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μὲν ἰδεῖν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικοτάτον, ἀμήχανον δὲ μήκει ἔργον εἶναι πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ ἦθῃ μὴδὲν παραλιπόντα διελθεῖν.

Republic
VIII.

SOCRATES,
GLAUCON.
ADEIMANTUS.

Καὶ ὁρθῶς, ἔφη.

5

Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνὴρ; πῶς τε γενόμενος ποῖός τέ τις ὢν;

Οἶμαι μὲν, ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουὶ τείνειν ἔνεκά γε φιλονεικίας.

E Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτό γε· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι.

The timocratic man, uncultured, but fond of culture, ambitious, contentious, rough with slaves, and courteous to freemen; a soldier, athlete, hunter; a despiser of riches while young, fond of them when he grows old.

Τὰ ποῖα;

Αὐθαδέστερόν τε δεῖ αὐτόν, ἦν δ' ἐγώ, εἶναι καὶ ὑποαμουσσότερον, φιλόμουσον δέ, καὶ φιλήκοον μὲν,

p. 549. ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. καὶ. δούλοις | μὲν τις ἂν 15 ἄγριος εἴη ὁ τοιοῦτος, οὐ καταφρονῶν δούλων, ὥσπερ ὁ ἱκανῶς πεπαιδευμένος, ἐλευθέροις δὲ ἡμερος, ἀρχόντων δὲ σφόδρα ὑπήκοος, φίλαρχος δὲ καὶ φιλότιμος, οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξιῶν ἄρχειν οὐδ' ἀπὸ τοιοῦτου οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ ἔργων τῶν τε πολεμικῶν 20 καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά, φιλογυμναστής τέ τις ὢν καὶ φιλόθηρος.

Ἔστι γάρ, ἔφη, τοῦτο τὸ ἦθος ἐκείνης τῆς πολιτείας.

Οὐκοῦν καὶ χρημάτων, ἦν δ' ἐγώ, ὁ τοιοῦτος νέος 25 B μὲν ὢν καταφρονοῖ ἅν, ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος γίγνεται, μᾶλλον αἰὲ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινῆς πρὸς ἀρετὴν διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος;

Τίνος; ἡ δ' ὅς ὁ Ἀδείμαντος.

30

15. τις ἂν xv: τισιν απ: τις A³M.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Λόγου, ἣν δ' ἐγώ, μουσικῇ κεκραμένον· ὃς μόνος p. 549.
ἐγγενόμενος σωτὴρ ἀρετῆς διὰ βίου ἐνοικεῖ τῷ
ἔχοντι.

Καλῶς, ἔφη, λέγεις.

5 Καὶ ἔστι μὲν γ', ἣν δ' ἐγώ, τοιοῦτος ὁ τιμοκρα-
τικὸς νεανίας, τῇ τοιαύτῃ πόλει εἰκῶς.

Πάνυ μὲν οὖν.

Γίνεται δέ γ', εἶπον, οὗτος ὧδέ πως· ἐνίστε πα- C
τὸς ἀγαθοῦ ὦν νέος υἱὸς ἐν πόλει οἰκούντος οὐκ
10 εὖ πολιτευομένη, φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρ-
χὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμο-
σύνην καὶ ἐθέλοντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πράγματα
μὴ ἔχειν —

Πῇ δὴ, ἔφη, γίνεται ;

15 Ὅταν, ἣν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ
ἀχθομένης, ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστι, D
καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξίν,
ἔπειτα ὀρώσης μὴ σφόδρα περὶ χρήματα σπουδά-
ζοντα μηδὲ μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον ἰδίᾳ τε ἐν
20 δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ, ἀλλὰ ῥαθύμως πάντα τὰ
τοιαῦτα φέροντα, καὶ ἑαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσέχοντα
αἰεὶ αἰσθάνηται, ἑαυτὴν δὲ μήτε πάνυ τιμῶντα μήτε
ἀτιμάζοντα· ἐξ ἀπάντων τούτων ἀχθομένης τε καὶ
λεγοῦσης ὥς ἀνανδρὸς τε αὐτῷ ὁ πατὴρ καὶ λίαν
25 ἀνειμένος, καὶ ἄλλα δὴ ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ E
γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν.

Καὶ μάλ', ἔφη ὁ Ἀδείμαντος, πολλά τε καὶ ὅμοια
ἐαυταῖς.

Οἶσθα οὖν, ἣν δ' ἐγώ, ὅτι καὶ οἱ οἰκέται τῶν τοι-
30 ούτων ἐνίστε λάθρα πρὸς τοὺς υἱεῖς τοιαῦτα λέγουσιν,

19. ἐν δικαστηρίοις MSS. : del. Vermehren.

The timo-
cratic man
often origi-
nates in a
reaction
against his
father's
character,
which is
encouraged
by his
mother,

and by
the old
servants of
the house-
hold.

p. 549. οἱ δοκοῦντες εὖνοι εἶναι, καὶ ἐάν τινα ἴδωσιν ἢ ὀφεί-
λοντα χρήματα, ᾧ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ, ἢ τι ἄλλο
ἀδικοῦντα, διακελεύονται ὅπως, ἐπειδὴν ἀνὴρ γένηται,

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

p. 550. τιμωρήσεται πάντας τοὺς | τοιούτους καὶ ἀνὴρ μᾶλ-
λον ἔσται τοῦ πατρός. καὶ ἐξίων ἕτερα τοιαῦτα 5
ἀκούει καὶ ὄρᾳ, τοὺς μὲν τὰ αὐτῶν πράττοντας ἐν τῇ
πόλει ἡλιθίους τε καλουμένους καὶ ἐν σμικρῷ λόγῳ
ὄντας, τοὺς δὲ μὴ τὰ αὐτῶν τιμωμένους τε καὶ ἐπαι-
νουμένους. τότε δὴ ὁ νέος πάντα τὰ τοιαῦτα ἀκούων
τε καὶ ὄρων, καὶ αὖ τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους ἀκούων 10
τε καὶ ὄρων τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ τὰ
τῶν ἄλλων, ἐλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων, τοῦ
B μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδον-
τός τε καὶ αὐξοντος, τῶν δὲ ἄλλων τό τε ἐπιθυμη-
τικὸν καὶ τὸ θυμοειδές, διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι 15
τὴν φύσιν, ὁμιλίαις δὲ ταῖς τῶν ἄλλων κακαῖς κεχρῆ-
σθαι, εἰς τὸ μέσον ἐλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων
ἦλθε, καὶ τὴν ἐν ἑαυτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσῳ τε
καὶ φιλονεικῷ καὶ θυμοειδεῖ, καὶ ἐγένετο ὑψηλόφρων
τε καὶ φιλότιμος ἀνὴρ. 20

Κομιδῇ μοι, ἔφη, δοκεῖς τὴν τούτου γένεσιν δι-
εληλυθέναι.

C Ἔχομεν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὴν τε δευτέραν πολιτείαν
καὶ τὸν δεύτερον ἄνδρα.

Ἔχομεν, ἔφη. 25

Οὐκοῦν μετὰ τοῦτο, τὸ τοῦ Αἰσχύλου, λέγωμεν,
ἄλλον ἄλλη πρὸς πόλει τεταγμένον, μᾶλλον
δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν προτέραν τὴν πόλιν ;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Oligarchy

Εἴη δέ γ' ἄν, ὡς ἐγῶμαι, ὀλιγαρχία ἢ μετὰ τὴν p. 550.
τοιαύτην πολιτείαν.

Λέγεις δέ, ἦν δ' ὅς, τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν ;

5 Τὴν ἀπὸ τιμημάτων, ἦν δ' ἐγώ, πολιτείαν, ἐν ᾗ οἱ
μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πένητι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. D
Μανθάνω, ἦ δ' ὅς.

Οὐκοῦν ὡς μεταβαίνει πρῶτον ἐκ τῆς τιμαρχίας
εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν, ῥητέον ;

10 Ναί.

Καὶ μὴν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τυφλῷ γε δῆλον, ὡς
μεταβαίνει.

Πῶς ;

arises out
of increased
accumulation and
increased
expenditure
amongst
the citizens.

Τὸ ταμειῖον, ἦν δ' ἐγώ, ἐκείνο ἐκάστω χρυσίου
15 πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν.
πρῶτον μὲν γὰρ δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι, καὶ
τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παράγουσιν, ἀπειθοῦντες αὐ- E
τοί τε καὶ γυναῖκες αὐτῶν.

Εἰκός, ἔφη.

20 *Ἐπειτά γε, οἶμαι, ἄλλος ἄλλον ὁρῶν καὶ εἰς ζῆλον
ἰὼν τὸ πλῆθος τοιοῦτον αὐτῶν ἀπειργάσαντο.

Εἰκός.

As riches
increase,
virtue decreases :
the one is
honoured,
the other
despised ;
the one
cultivated,
the other
neglected.

Τοῦντεῦθεν τοίνυν, εἶπον, προϊόντες εἰς τὸ πρόσ-
θεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον
25 ἡγῶνται, τοσοῦτ' ἀρετὴν ἀτιμοτέραν. ἢ οὐχ οὕτω
πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ
*κείμενον ἐκάτερον αἰεὶ τοῦναντίον ῥέποντε ;

Καὶ μάλα, ἔφη.

Τιμωμένου δὴ | πλούτου ἐν πόλει καὶ τῶν πλου- p. 551.
30 σίων ἀτιμοτέρα ἀρετὴ τε καὶ οἱ ἀγαθοί.

27. κείμενον ἐκάτερον cj. Madvig : κειμένον ἐκατέρων MSS.

p. 551. Δῆλον.

Ἀσκέεται δὴ τὸ αἰὲ τιμώμενον, ἀμελείται δὲ τὸ ἀτιμαζόμενον.

Οὕτως.

Ἀντὶ δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλο- 5
χρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο,
καὶ τὸν μὲν πλούσιον ἐπαινοῦσί τε καὶ θαυμάζουσιν καὶ
εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσιν, τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσιν.

Πάνυ γε.

Οὐκοῦν τότε δὴ νόμον τίθενται ὅρον πολιτείας 10
B ὀλιγαρχικῆς ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων, οὐ μὲν
μᾶλλον ὀλιγαρχία, πλεόν, οὐ δ' ἦττον, ἔλαττον,
προειπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν, ᾧ ἂν μὴ ἦ οὐσία εἰς
τὸ ταχθὲν τίμημα, ταῦτα δὲ ἡ βία μεθ' ὅπλων δια-
πράττονται, ἡ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες κατεστή- 15
σαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. ἡ οὐχ οὕτως;

Οὕτω μὲν οὖν.

Ἡ μὲν δὴ κατάστασις ὡς ἔπος εἰπεῖν αὕτη.

Ναί, ἔφη· ἀλλὰ τίς δὴ ὁ τρόπος τῆς πολιτείας;
C καὶ ποῖά ἐστιν ἃ ἔφαμεν αὐτὴν ἀμαρτήματα ἔχειν; 20

Πρῶτον μὲν, ἔφην, τοῦτο αὐτό, ὅρος αὐτῆς οἶός
ἐστιν. ἄθρει γάρ, εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερ-
νήτας ἀπὸ τιμημάτων, τῷ δὲ πένητι, εἰ καὶ κυβερνη-
τικώτερος εἴη, μὴ ἐπιτρέποι —

Πονηράν, ἡ δ' ὅς, τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς ναυτίλ- 25
λεσθαι.

Οὐκοῦν καὶ περὶ ἄλλου οὕτως ὁπουοῦν *ἡστινος
ἀρχῆς;

Οἶμαι ἔγωγε.

Πλὴν πόλεως; ἦν δ' ἐγώ· ἡ καὶ πόλεως πέρι; 30

27. ἡστινος cj. Ast.: ἡ τινος APM: om. Fic.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

In an
oligarchy
a money
qualifica-
tion is es-
tablished.

A ruler is
elected
because he
is rich:
Who
would elect
a pilot on
this prin-
ciple?

*Republic
VIII.*

Πολύ γ', ἔφη, μάλιστα, ὅσῳ χαλεπωτάτῃ καὶ p. 551.
μεγίστῃ ἡ ἀρχή.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ἐν μὲν δὴ τοῦτο τοσοῦτον ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι D
ἀμάρτημα.

5 Φαίνεται.

Τί δέ; τόδε ἄρά τι τούτου ἔλαττον;

Τὸ ποῖον;

The
extreme
division
of classes
in such a
State.

Τὸ μὴ μίαν ἀλλὰ δύο ἀνάγκη εἶναι τὴν τοιαύτην
πόλιν, τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκούντας
10 ἐν τῷ αὐτῷ, αἰεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις.

Οὐδὲν μὰ Δί', ἔφη, ἔλαττον.

They dare
not go to
war.

Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ τόδε καλόν, τὸ ἀδυνάτους εἶναι
ἴσως πόλεμόν τινα πολεμεῖν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἢ
χρωμένους τῷ πλήθει ὠπλισμένῳ δεδιέναι μᾶλλον ἢ
15 τοὺς πολεμίους, ἢ μὴ χρωμένους ὥς ἀληθῶς ὀλι- E
γαρχικούς φανῆναι ἐν αὐτῷ τῷ μάχεσθαι, καὶ
ἅμα χρήματα μὴ ἐθέλιν εἰσφέρειν, ἅτε φιλοχρη-
μάτους.

Οὐ καλόν.

20 Τί δέ; ὃ πάλαι ἐλοιδοροῦμεν, τὸ πολυπραγμονεῖν
γεωργοῦντας καὶ χρηματιζομένους | καὶ πολεμοῦντας p. 552.
ἅμα τοὺς αὐτοὺς ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἣ δοκεῖ
ὀρθῶς ἔχειν;

Οὐδ' ὀπωστιοῦν.

25 Ὅρα δὴ, τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τόδε μέγι-
στον αὕτη πρώτη παραδέχεται.

Τὸ ποῖον;

The ruined
man, who
has no

Τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὐτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλῳ
κτήσασθαι τὰ τούτου, καὶ ἀποδόμενον οἰκεῖν ἐν τῇ

8. ἀνάγκη Bekker : ἀνάγκη AΠM : ἀνάγκην Steph.
om. Apr.

13. ἴσως A in litura M : om. Π.

12. τόδε A³ΠM :

p. 552. πόλει μηδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν, μήτε χρη-
ματιστὴν μήτε δημιουργὸν μήτε ἱππέα μήτε ὀπλίτην,
ἀλλὰ πένητα καὶ ἄπορον κεκλημένον.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

B Πρώτη, ἔφη.

occupation,
once a
spendthrift,
now a
pauper,
still exists
in the
State.

Οὐκουν διακωλύεται γε ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις 5
τὸ τοιοῦτον· οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ
δὲ παντάπασιν πένητες.

Ὅρθως.

Τόδε δὲ ἄθρει· ἄρα ὅτε πλούσιος ὢν ἀνήλυσεν ὁ
τοιοῦτος, μᾶλλον τι τότε ἦν ὄφελος τῇ πόλει εἰς ἃ 10
νῦν δὴ ἐλέγομεν; ἢ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι,
τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἄρχων οὔτε ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς,
ἀλλὰ τῶν ἐτοιμῶν ἀναλωτῆς;

C Οὕτως, ἔφη· ἐδόκει, ἦν δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναλωτῆς.

Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, φῶμεν αὐτόν, ὥς ἐν κηρίῳ 15
κηφὴν ἐγγίγνεται, σμήνους νόσημα, οὕτω καὶ τὸν
τοιοῦτον ἐν οἰκίᾳ κηφῆνα ἐγγίγνεσθαι, νόσημα πό-
λεως;

Πάνν μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σώκρατες.

Οὐκοῦν, ὦ Ἀδεύμαντε, τοὺς μὲν πτηνοὺς κηφῆνας 20
πάντας ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε, τοὺς δὲ πεζοὺς
τούτους ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρους, ἐνίους δὲ δεινὰ
κέντρα ἔχοντας; καὶ ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ

D πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν, ἐκ δὲ τῶν κεκεντρωμένων
πάντες, ὅσοι κέκληνται κακοῦργοι; 25

Ἀληθέστατα, ἔφη.

Δῆλον ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν πόλει οὐδ' ἂν ἴδῃς πτω-
χοὺς, ὅτι εἰσὶ που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι
κλέπται τε καὶ βαλλαντιατόμοι καὶ ἱερόσυλοι καὶ
πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. 30

Where
there are
paupers,
there are
thieves

29. βαλλαντιατόμοι A : βαλλαντιοτόμοι Π : βαλλαντιστόμοι MΞ corr.

*Republic
VIII.*

p. 552.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Δῆλον, ἔφη.

Τί οὖν; ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις πόλεσι πτωχοὺς
οὐχ ὁρᾶς ἐνόντας;ἽΟλίγου γ', ἔφη, πάντας τοὺς ἐκτὸς τῶν ἀρχόν-
5 των.and other
criminals.Μὴ οὖν οἰόμεθα, ἔφην ἐγώ, καὶ κακούργους πολ- Ε
λοὺς ἐν αὐταῖς εἶναι κέντρα ἔχοντας, οὓς ἐπιμελεία
βία κατέχουσιν αἱ ἀρχαί;

Οἰόμεθα μὲν οὖν, ἔφη.

10 ἽΑρ' οὖν οὐ δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφὴν καὶ
κατάστασιν τῆς πολιτείας φήσομεν τοὺς τοιούτους
αὐτόθι ἐγγίγνεσθαι;

Φήσομεν.

ἽΑλλ' οὖν δὴ τοιαύτη γέ τις ἂν εἴη ἡ ὀλιγαρχου-
15 μένη πόλις καὶ τοσαῦτα κακὰ ἔχουσα, ἴσως δὲ καὶ
πλείω.

Σχεδὸν τι, ἔφη.

| ἽΑπειργάσθω δὴ ἡμῖν καὶ αὕτη, ἣν δ' ἐγώ, ἡ p. 553.
πολιτεία, ἣν ὀλιγαρχίαν καλοῦσιν, ἐκ τιμημάτων
20 ἔχουσα τοὺς ἄρχοντας· τὸν δὲ ταύτῃ ὅμοιον μετὰ
ταῦτα σκοπῶμεν, ὥς τε γίγνεται οἶός τε γενόμενός
ἐστιν.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

ἽΑρ' οὖν ὧδε μάλιστα εἰς ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ τι-
25 μοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει;

Πῶς;

The ruin
of the timo-
cratical
man gives
birth to
the oli-
garchical.ἽΟταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ
τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἵχνη διώκη, ἔπειτα
αὐτὸν ἴδῃ ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι B
30 πρὸς τῇ πόλει, καὶ ἐκχέαντα τὰ τε αὐτοῦ καὶ ἐαυτόν,

I. δῆλον, ἔφη ΠΜ: om. A.

6, 9. οἰόμεθα A¹.

P. 553. ἡ στρατηγήσαντα ἢ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα, εἴτα εἰς δικαστήριον ἐμπεσόντα, βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν, ἢ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα ἢ ἀτιμωθέντα καὶ τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα.

Republic VIII.

SOCRATES.
ADEIMANTUS.

Εἰκός γ', ἔφη.

5

Ἰδὼν δέ γε, ὦ φίλε, ταῦτα καὶ παθὼν καὶ ἀπολέσας τὰ ὄντα δείσας, οἶμαι, εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ
C ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν τε καὶ τὸ θυμοειδὲς ἐκεῖνο, καὶ ταπεινωθεὶς ὑπὸ πενίας πρὸς χρηματισμὸν τραπόμενος γλίσχρως καὶ κατὰ 10 σμικρὸν φειδόμενος καὶ ἐργαζόμενος χρήματα ξυλλέγεται. ἄρ' οὐκ οἶει τὸν τοιοῦτον τότε εἰς μὲν τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικόν τε καὶ φιλοχρήματον ἐγκαθίζειν καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παρα- 15 ζωννύντα;

His son begins life a ruined man and takes to money-making.

Ἐγώ γ', ἔφη.

D Τὸ δέ γε, οἶμαι, λογιστικόν τε καὶ θυμοειδὲς χαμαὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνῳ καὶ καταδουλωσάμενος, τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι 20 οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται, τὸ δὲ αὖ θαυμάζειν καὶ τιμᾶν μηδὲν ἄλλο ἢ πλοῦτόν τε καὶ πλουσίους, καὶ φιλοτιμεῖσθαι μηδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ ἢ ἐπὶ χρημάτων κτήσει καὶ εἰάν τι ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. 25

Οὐκ ἔστ' ἄλλη, ἔφη, μεταβολὴ οὕτω ταχεῖά τε καὶ ἰσχυρά ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς φιλοχρήματον.

E Ἄρ' οὖν οὗτος, ἦν δ' ἐγώ, ὀλιγαρχικός ἐστιν;

1. ἢ τιν' M: ἢ τὴν ΑΠ.

11. ξυλλέγεται Ξ: ξυλλέγηται ΑΠΜ.

13. τὸ q: τὸν ΑΠΜ.

*Republic
VIII.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The oligarchical man and State resemble one another in their estimation of wealth : in their toiling and saving ways, in their want of cultivation.

Ἡ γοῦν μεταβολὴ αὐτοῦ ἐξ ὁμοίου ἀνδρός ἐστι p. 553.
τῇ πολιτείᾳ, ἐξ ἧς ἡ ὀλιγαρχία μετέστη.

Σκοπῶμεν δὴ εἰ ὅμοιος ἂν εἴη.

Σκοπῶμεν.

Ὁ οὐκοῦν πρῶτον μὲν τῷ χρήματα περὶ πλείστου
ποιεῖσθαι ὅμοιος ἂν εἴη ;

| Πῶς δ' οὐ ;

p. 554.

Καὶ μὴν τῷ γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης, τὰς
ἀναγκαίους ἐπιθυμίας μόνον τῶν παρ' αὐτῷ ἀπο-
10 πιμπλᾶς, τὰ δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος,
ἀλλὰ δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους.

Πάνυ μὲν οὖν.

Αὐχμηρὸς γέ τις, ἦν δ' ἐγώ, ὢν καὶ ἀπὸ παντὸς
περιουσίαν ποιούμενος, θησαυροποιὸς ἀνὴρ· οὐς δὴ
15 καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος· ἢ οὐχ οὗτος ἂν εἴη ὁ τῇ τοι- B
αύτῃ πολιτείᾳ ὅμοιος ;

Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ· χρήματα γοῦν μάλιστα
ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ.

Οὐ γάρ, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, παιδεία ὁ τοιοῦτος προσ-
20 ἔσχηκεν.

Οὐ δοκῶ, ἔφη· οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ
χοροῦ ἐστήσατο καὶ * ἐτίμα μάλιστα.

Εὐ, ἦν δ' ἐγώ. τόδε δὲ σκόπει· κηφηνώδεις ἐπι-
θυμίας ἐν αὐτῷ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν μὴ φῶμεν ἐγ-
25 γίνεσθαι, τὰς μὲν πτωχικάς, τὰς δὲ κακούργους, C
κατεχομένας βία ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας ;

Καὶ μάλ', ἔφη.

Οἷσθ' οὖν, εἶπον, οἱ ἀποβλέψας κατόψει αὐτῶν
τὰς κακουργίας ;

22. ἐστήσατο καὶ ἐτίμα μάλιστα. Εὐ cj. Schneider : ἐστήσατο. Καὶ ἔτι
μάλιστα εὐ ΑΠΜ.

p. 554. Ποῖ; ἔφη.

Εἰς τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις, καὶ εἴ ποῦ
τι αὐτοῖς τοιοῦτον ξυμβαίνει, ὥστε πολλῆς ἐξουσίας
λαβέσθαι τοῦ ἀδικεῖν.

Ἀληθῆ.

Ἄρ' οὖν οὐ τούτῳ δῆλον ὅτι ἐν τοῖς ἄλλοις ξυμ-
βολαίοις ὁ τοιοῦτος, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ δοκῶν δίκαιος
D εἶναι, ἐπεικεῖ τινὲν ἑαυτοῦ βία κατέχει ἄλλας κακὰς
ἐπιθυμίας ἐνούσας, οὐ πείθων ὅτι οὐκ ἄμεινον, οὐδ'
ἡμερῶν λόγῳ, ἀλλ' ἀνάγκῃ καὶ φόβῳ, περὶ τῆς ἄλλης 10
οὐσίας τρέμων;

Καὶ πάνυ γ', ἔφη.

Καὶ νῆ Δία, ἣν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, τοῖς πολλοῖς γε
αὐτῶν εὐρήσεις, ὅταν δέῃ τὰλλότρια ἀναλίσκειν, τὰς
τοῦ κηφήνος ξυγγενεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας. 15

Καὶ μάλα, ἦ δ' ὅς, σφόδρα.

Οὐκ ἄρ' ἂν εἴη ἀστασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ,
οὐδὲ εἰς ἀλλὰ διπλοῦς τις, ἐπιθυμίας δὲ ἐπιθυ-
E μῶν ὡς τὸ πολὺ κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χει-
ρόνων. 20

Ἔστιν οὕτως.

Διὰ ταῦτα δῆ, οἶμαι, εὐσχημονέστερος ἂν πολ-
λῶν ὁ τοιοῦτος εἴη· ὁμονοητικῆς δὲ καὶ ἡρμοσμένης
τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετὴ πόρρῳ ποι ἐκφεύγοι ἂν
αὐτόν. 25

Δοκεῖ μοι.

Καὶ μὴν ἀνταγωνιστὴς γε ἰδίᾳ ἐν πόλει ὁ φειδω-
p. 555. λος | φαῦλος ἢ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν
καλῶν, χρήματά τε οὐκ ἐθέλων εὐδοξίας ἕνεκα καὶ
τῶν τοιούτων ἀγώνων ἀναλίσκειν, δεδιὼς τὰς ἐπιθυ- 30

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

The oli-
garchical
man keeps
up a fair
outside,
but he has
only an
enforced
virtue and
will cheat
when he
can.

His mean-
ness in a
contest; he
saves his
money and
loses the
prize.

14. εὐρήσεις A : ἐν εὐρήσεις A²Π : ἐνευρήσεις M.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

μίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν καὶ ξυμπααρακαλεῖν p. 555.
ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν, ὀλίγοις τισὶν
ἑαυτοῦ πολεμῶν ὀλιγαρχικῶς τὰ πολλὰ ἡττᾶται καὶ
πλουτεῖ.

5 Καὶ μάλα, ἔφη.

Ἔτι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὴν ὀλι-
γαρχουμένην πόλιν ὁμοιότητι τὸν φειδωλὸν τε καὶ
χρηματιστὴν τετάχθαι ;

B

Οὐδαμῶς, ἔφη.

Democracy
arises out
of the ex-
travagance
and in-
debtedness
of men
of family
and posi-
tion,

10 Δημοκρατίαν δὴ, ὥς ἔοικε, μετὰ τοῦτο σκεπτέον,
τίνα τε γίγνεται τρόπον, γενομένη τε ποῖόν τινα ἔχει,
ἵν' αὖ τὸν τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παρα-
στησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν.

Ὅμοίως γοῦν ἂν, ἔφη, ἡμῖν αὐτοῖς πορευοίμεθα.

15 Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μεταβάλλει μὲν τρόπον τινὰ
τοιόνδε ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν, δι' ἀπληστίαν
τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὥς πλουσιώτατον δεῖν
γίγνεσθαι ;

Πῶς δὴ ;

20 Ἄτε, οἶμαι, ἄρχοντες ἐν αὐτῇ οἱ ἄρχοντες διὰ τὸ C
πολλὰ κεκτηῖσθαι, οὐκ ἐθέλουσιν εἶργειν νόμφ τῶν
νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίγνωνται, μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς
ἀναλίσκειν τε καὶ ἀπολλύναι τὰ αὐτῶν, ἵνα ὠνού-
μενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλου-
25 σιώτεροι καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται.

Παντός γε μᾶλλον.

Οὐκοῦν δῆλον ἤδη τοῦτο ἐν πόλει, ὅτι πλοῦτον
τιμᾶν καὶ σωφροσύνην ἅμα ἱκανῶς κτᾶσθαι ἐν τοῖς
πολίταις ἀδύνατον, ἀλλ' ἀνάγκη ἢ τοῦ ἐτέρου ἀμε-
30 λεῖν ἢ τοῦ ἐτέρου ;

24. (. .) δανείζοντες A.

p. 555. Ἐπεικῶς, ἔφη, δῆλον.

Παραμελοῦντες δὴ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις καὶ ἐφί-
έντες ἀκολασταίνειν οὐκ ἀγεννεῖς ἐνίοτε ἀνθρώπους
πένητας ἠνάγκασαν γενέσθαι.

Μάλα γε.

5

Κάθηνται δὴ, οἶμαι, οὗτοι ἐν τῇ πόλει κεκεντρο-
μένοι τε καὶ ἐξωπλισμένοι, οἱ μὲν ὀφείλοντες χρέα,
οἱ δὲ ἄτιμοι γεγονότες, οἱ δὲ ἀμφότερα, μισοῦντές τε
καὶ ἐπιβουλεύοντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὐτῶν καὶ
τοῖς ἄλλοις, νεωτερισμοῦ ἐρῶντες.

10

E Ἔστι ταῦτα.

Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες, οὐδὲ δοκοῦντες
τούτους ὁρᾶν, τῶν λοιπῶν τὸν αἰὲ ὑπέκοντα ἐνιέντες
ἀργύριον τιτρώσκοντες, καὶ τοῦ πατρὸς ἐκγόνους

p. 556. τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι, | πολὺν τὸν 15
κηφήνα καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσι τῇ πόλει.

Πῶς γάρ, ἔφη, οὐ πολὺν ;

Οὔτε γ' ἐκείνη, ἣν δ' ἐγώ, τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκ-
καόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι, εἵργοντες τὰ αὐτοῦ
ὅπη τις βούλεται τρέπειν, οὔτε τῇδε, ἣ αὖ κατὰ ἔτε- 20
ρον νόμον τὰ τοιαῦτα λύεται.

Κατὰ δὴ τίνα ;

Ἄς μετ' ἐκείνόν ἐστι δεύτερος καὶ ἀναγκάζων
ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι τοὺς πολίτας. ἐὰν γὰρ ἐπὶ
τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ τὰ πολλὰ τις τῶν ἐκουσίῳ ξυμ- 25

B βολαίων προστάτῃ ξυμβάλλειν, χρηματίζονται μὲν
ἂν ἦττον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει, ἐλάττω δ' ἐν αὐτῇ
φύοιτο τῶν τοιούτων κακῶν οἷων νῦν δὴ εἵπομεν.

Καὶ πολὺ γε, ἦ δ' ὅς.

Νῦν δέ γ', ἔφην ἐγώ, διὰ πάντα τὰ τοιαῦτα τοὺς 30
μὲν δὴ ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν ἐν τῇ πόλει οἱ

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

who remain
in the city,
and form a
dangerous
class, ready
to head a
revolution.

Two
remedies :
(1) restric-
tions on
the free
use of
property ;
(2) con-
tracts to
be made
at a man's
own risk.

Republic
*VIII.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

ἄρχοντες· σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν—ἄρ' οὐ p. 556.
 τρυφῶντας μὲν τοὺς νέους καὶ ἀπόνους καὶ πρὸς τὰ
 τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς, μαλακοὺς δὲ
 καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας καὶ ἀργούς ; C

5 Τί μὴν ;

Αὐτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἡμελ-
 ηκότας, καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους
 ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας ;

Οὐ γὰρ οὖν.

The sub-
 jects dis-
 cover the
 weakness
 of their
 rulers.

10 Οὕτω δὲ παρεσκευασμένοι ὅταν παραβάλλωσιν
 ἀλλήλοις οἷ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν
 πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις, ἢ κατὰ θεωρίας
 ἢ κατὰ στρατείας, ἢ ξύμπλοι γιγνόμενοι ἢ συστρα-
 τιῶται, ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις ἀλλήλους D

15 θεώμενοι μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται οἱ πένητες
 ὑπὸ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ
 πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ
 ἐσκιατροφηκότι, πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας,
 ἴδῃ ἄσθματός τε καὶ ἀπορίας μεστόν, ἄρ' οἶει αὐτὸν
 20 οὐχ ἡγέισθαι κακία τῇ σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοι-
 ούτους, καὶ ἄλλον ἄλλῳ παραγγέλλειν, ὅταν ἰδίᾳ
 ξυγγίγνωνται, ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροί εἰσι *παρ' οὐδέν ; E

Εὖ οἶδα μὲν οὖν, ἔφη, ἔγωγε, ὅτι οὕτω ποι-
 οῦσιν.

A slight
 cause, in-
 ternal or
 external,
 may pro-
 duce revo-
 lution.

25 Οὐκοῦν ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς
 ἔξωθεν δεῖται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμνειν, ἐνίοτε
 δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ, οὕτω δὲ
 καὶ ἡ κατὰ ταῦτ' ἐκείνῳ διακειμένη πόλις ἀπὸ σμι-

18. ἔχοντι AM : ἔχοντα Π.

22. παρ' οὐδέν cj. Baier : γὰρ οὐδέν ΑΠΜ : γρ. οἱ ἡμέτεροι πλούσιοι εἰσιν
 οὐδέν Ξmg., atque ita M corr.

p. 556. κρᾶς προφάσεως, ἔξωθεν ἐπαγομένων ἢ τῶν ἐτέρων
ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως συμμαχίαν ἢ τῶν ἐτέρων
ἐκ δημοκρατουμένης, νοσεῖ τε καὶ αὐτὴ αὐτῇ μάχεται,
ἐνίστε δὲ καὶ ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει ;

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

p. 557. | Καὶ σφόδρα γε.

5

Δημοκρατία δὴ, οἶμαι, γίγνεται, ὅταν οἱ πένητες
νικήσαντες τοὺς μὲν ἀποκτείνωσι τῶν ἐτέρων, τοὺς
δὲ ἐκβάλωσι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολι-
τείας τε καὶ ἀρχῶν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κλήρων αἱ
ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίνονται.

19

Such is
the origin
and nature
of demo-
cracy.

*Ἔστι γάρ, ἔφη, αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας,
εἴαν τε καὶ δι' ὅπλων γένηται εἴαν τε καὶ διὰ φόβον
ὑπεξεληθόντων τῶν ἐτέρων.

Τίνα δὴ οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὗτοι τρόπον οἰκοῦσι ;
B καὶ ποία τις ἡ τοιαύτη αὐτοῦ πολιτεία ; δῆλον γὰρ 15
ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ δημοκρατικός τις ἀναφανή-
σεται.

Δῆλον, ἔφη.

Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δὴ ἐλεύθεροι, καὶ ἐλευθερίας
ἡ πόλις μεστὴ καὶ παρρησίας γίγνεται, καὶ ἐξουσία 20
ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὃ τί τις βούλεται ;

Λέγεταί γε δὴ, ἔφη.

*Ὅπου δέ γε ἐξουσία, δῆλον ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν
κατασκευὴν τοῦ αὐτοῦ βίου κατασκευάζοιτο ἐν αὐτῇ,
ἣτις ἕκαστον ἀρέσκοι.

Democracy
allows a
man to do
as he likes,

25 and there-
fore con-
tains the
greatest
variety of
characters
and con-
stitutions.

Δῆλον.

C Παντοδαποὶ δὴ ἄν, οἶμαι, ἐν ταύτῃ τῇ πολιτείᾳ
μάλιστ' ἐγγίγνοντο ἄνθρωποι.

Πῶς γὰρ οὐ ;

10. γίγνεται χντ : γίγνεται ΑΠΜ.

12. φόβον Α²Μ : φόβων ΑΠ.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Κινδυνεύει, ἣν δ' ἐγώ, καλλίστη αὕτη τῶν πολι- p. 557.
τειῶν εἶναι· ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι
πεποικιλμένον, οὕτω καὶ αὕτη πᾶσιν ἡθεσι πεποι-
κιλμένη καλλίστη ἂν φαίνοιτο· καὶ ἴσως μὲν, ἣν
5 δ' ἐγώ, καὶ ταύτην, ὥσπερ οἱ παῖδες τε καὶ αἱ
γυναῖκες τὰ ποικίλα θεώμενοι, καλλίστην ἂν πολλοὶ
κρίνειαν.

Καὶ μάλ', ἔφη.

Καὶ ἔστι γε, ὦ μακάριε, ἣν δ' ἐγώ, ἐπιτήδειον D
10 ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείαν.

Τί δή;

Ὅτι πάντα γένη πολιτειῶν ἔχει διὰ τὴν ἐξουσίαν,
καὶ κινδυνεύει τῷ βουλομένῳ πόλιν κατασκευάζειν,
ὃ νῦν δὴ ἡμεῖς ἐποιοῦμεν, ἀναγκαῖον εἶναι εἰς δη-
15 μοκρατουμένην ἐλθόντι πόλιν, ὅς ἂν αὐτὸν ἀρέσκη
τρόπος, τοῦτον ἐκλέξασθαι, ὥσπερ εἰς παντοσπώλιον
ἀφικομένῳ πολιτειῶν, καὶ ἐκλεξαμένῳ οὕτω κατοι-
κίζειν.

Ἴσως γοῦν, ἔφη, οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδειγμάτων. E

The law
falls into
abeyance.

20 Τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην, εἶπον, εἶναι ἄρχειν ἐν
ταύτῃ τῇ πόλει, μηδ' ἂν ἥς ἱκανὸς ἄρχειν, μηδὲ αὖ
ἄρχεσθαι, ἐὰν μὴ βούλῃ, μηδὲ πολεμεῖν πολεμούν-
των, μηδὲ εἰρήνην ἄγειν τῶν ἄλλων ἀγόντων, ἐὰν
μὴ ἐπιθυμῇς εἰρήνης, μηδὲ αὖ, ἐάν τις ἄρχειν νόμος
25 σε διακωλύῃ ἢ δικάζειν, μηδὲν ἤττον καὶ ἄρχειν καὶ
δικάζειν, ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπὶ, | ἄρ' οὐ θεσπεσία καὶ p. 558.
ἡδεῖα ἢ τοιαύτη διαγωγὴ ἐν τῷ παραυτίκα;

Ἴσως, ἔφη, ἔν γε τούτῳ.

24. ἐπιθυμῇς qxcv : ἐπιθυμῇ ΑΠΜ.

25. ἄρχειν Ξ : ἀρχῆς ΑΜ : ἀρχῆς ex ἀρχῆς factum Π.

26. δικάζειν Ξ : δικάζῃς ΑΠ²Μ : δικάζεις Πpr.

27. τοιαύτη Π : αὐτὴ ΑΜ.

p. 558. Τί δέ; ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; ἢ οὐπω εἶδες ἐν τοιαύτῃ πολιτείᾳ, ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς, οὐδὲν ἦττον αὐτῶν μενόντων τε καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ, καὶ ὡς οὔτε φροντίζοντος οὔτε ὀρώντος οὐ- 5 δενὸς περινοστεῖ ὥσπερ ἥρως;

Καὶ πολλοὺς γ', ἔφη.

B Ἡ δὲ συγγνώμη καὶ οὐδ' ὅπωςτιοῦν σμικρολογία αὐτῆς, ἀλλὰ καταφρόνησις ὧν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύνοντες, ὅτε τὴν πόλιν ᾠκίζομεν, ὡς εἰ μή τις 10 ὑπερβεβλημένην φύσιν ἔχοι, οὔποτ' ἂν γένοιτο ἀνὴρ ἀγαθός, εἰ μὴ παῖς ὧν εὐθύς παίζει ἐν καλοῖς καὶ ἐπιτηδεύει τὰ τοιαῦτα πάντα, ὡς μεγαλοπρεπῶς καταπατήσας ἅπαντ' αὐτὰ οὐδὲν φροντίζει, ἐξ ὁποίων ἂν τις ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ πολιτικὰ ἰὼν 15 πρᾶττη, ἀλλὰ τιμᾷ, ἐὰν φῇ μόνον εὖνους εἶναι τῷ C πλήθει;

Πάνυ γ', ἔφη, γενναία.

Ταῦτά τε δῆ, ἔφην, ἔχοι ἂν καὶ τούτων ἄλλα ἀδελφὰ δημοκρατία, καὶ εἶη, ὡς ἔοικεν, ἡδεῖα πολι- 20 τεία καὶ ἀναρχος καὶ ποικίλη, ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανέμουσα.

Καὶ μάλ', ἔφη, γνώριμα λέγεις.

* Ἀθρεῖ δῆ, ἦν δ' ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦτος ἰδίᾳ. ἢ πρῶτον σκεπτέον, ὥσπερ τὴν πολιτείαν ἐσκεψάμεθα, τίνα 25 τρόπον γίγνεται;

Ναί, ἔφη.

* Ἀρ' οὖν οὐχ ὧδε; τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλι-

1. κατ' ἐνίων cj. Stephanus.

14. καταπατήσας' q corr.: καταπατήσας ΑΠΜ. ἅπαντ' αὐτὰ Α: ἅπαντα ταῦτα ΠΜ.

18. γενναία M: γενναία ΑΠ. 19. ταῦτά τε Π: ταῦτα τε Α: ταῦτα M.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

All
principles
of order
and good
taste are
trampled
under foot
by de-
mocracy.

Republic
*VIII.*SOCRATES,
ADIMANTUS.

γαρχικοῦ γένοιτ' ἄν, οἶμαι, υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμ- p. 558.
μένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσιν ; D

Τί γὰρ οὐ ;

Βία δὲ καὶ οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν, ὅσαι
5 ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή· αἱ δὲ οὐκ
ἀναγκαῖαι κέκληνται—

Δῆλον, ἔφη.

Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώ-
μεθα, πρῶτον ὀρισώμεθα τὰς τε ἀναγκαίους ἐπιθυμίας
10 καὶ τὰς μή ;

Βούλομαι, ἦ δ' ὅς.

Οὐκοῦν ἄς τε οὐκ ἂν οἰοί τ' εἶμεν ἀποτρέψαι,
δικαίως ἂν ἀναγκαῖαι καλοῖντο, καὶ ὅσαι ἀποτελού- E
μεναι ὠφελουῖσιν ἡμᾶς ; τούτων γὰρ ἀμφοτέρων
15 ἐφίεσθαι ἡμῶν τῇ φύσει ἀνάγκη. ἦ οὐ ;

Καὶ μάλα.

Δικαίως δὲ | τοῦτο ἐπ' αὐταῖς ἐρουῦμεν, τὸ ἀναγ- p. 559.
καῖον.

Δικαίως.

20 Τί δαί ; ἄς γέ τις ἀπαλλάξειεν ἄν, εἰ μελετῷ ἐκ
νέου, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνούσαι δρῶσιν, αἱ δὲ
καὶ τούναντίον, πάσας ταύτας εἰ μὴ ἀναγκαίους φαί-
μεν εἶναι, ἄρ' οὐ καλῶς ἂν λέγοιμεν ;

Καλῶς μὲν οὖν.

25 Προελώμεθα δὲ τι παράδειγμα ἐκατέρων, αἷ εἰσιν,
ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς ;

Οὐκοῦν χρὴ.

Ἄρ' οὖν οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρι ὑγιείας τε καὶ
εὐεξίας καὶ αὐτοῦ σίτου τε καὶ ὄψου ἀναγκαῖος ἂν εἴη ; B

12. ἂν M Vind. E : om. AP.

22. ἀναγκαίους PM : ἀναγκαίας A (?) Zpr. 29. ἀναγκαίως Π.

Which
are the
necessary
and which
the un-
necessary
pleasures ?

Necessary
desires can-
not be got
rid of,

p. 559. Οἶμαι.

Republic
VIII.

Ἡ μὲν γέ που τοῦ σίτου κατ' ἀμφοτέρα ἀναγκαία,
ἢ τε ὠφέλιμος ἢ τε μὴ παῦσαι ζῶντα δυνατή.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Ναί.

Ἡ δὲ ὄψου, εἴ πῃ τινα ὠφελίαν πρὸς εὐεξίαν εἰ
παρέχεται.

but may be
indulged
to excess.

Πάνυ μὲν οὖν.

Τί δέ; ἡ πέρα τούτων καὶ ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἢ
τοιούτων ἐπιθυμία, δυνατὴ δὲ κολαζομένη ἐκ νέων
καὶ παιδευομένη ἐκ τῶν πολλῶν ἀπαλλάττεσθαι, καὶ 10
βλαβερὰ μὲν σώματι, βλαβερὰ δὲ ψυχῇ πρὸς τε
φρόνησιν καὶ τὸ σωφρονεῖν, ἀρά γε ὁρθῶς οὐκ
ἀναγκαία ἂν καλοῖτο;

Illustration
taken from
eating and
drinking.

Ὅρθότατα μὲν οὖν.

Οὐκοῦν καὶ ἀναλωτικὰς φῶμεν εἶναι ταύτας, ἐκεῖ- 15
νας δὲ χρηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα
εἶναι;

Τί μῆν;

Οὕτω δὴ καὶ περὶ ἀφροδισίων καὶ τῶν ἄλλων
φήσομεν;

20

Οὕτως.

Ἄρ' οὖν καὶ ὃν νῦν δὴ κηφῆνα ὠνομάζομεν, τοῦ-
τον ἐλέγομεν τὸν τῶν τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυ-
μιῶν γέμοντα καὶ ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων,
D τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων φειδωλόν τε καὶ ὀλιγαρ- 25
χικόν;

Ἄλλὰ τί μῆν;

Πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, λέγωμεν, ὥς ἐξ ὀλιγαρ-
χικοῦ δημοκρατικὸς γίγνεται. φαίνεται δέ μοι τά γε
πολλὰ ὧδε γίνεσθαι.

30

3. μὴ γ: om. ΑΠΜ.

Republic
*VIII.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.The young
oligarch is
led away by
his wild
associates.There are
allies to
either part
of his
nature.

Πῶς ;

P. 559.

“Ὅταν νέος τεθραμμένος, ὥς νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς γεύσῃται κηφήνων μέλιτος, καὶ ξυγγένηται αἰθωσι θηρσὶ καὶ δεινοῖς, 5 παντοδαπὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας καὶ παντοίως ἐχούσας δυναμένοις σκευάζειν, ἐνταῦθ’ αὖ οἷον εἶναι ἀρχὴν αὐτῷ μεταβολῆς †ὀλιγαρχικῆς τῆς ἐν ἑαυτῷ εἰς δημοκρατικὴν.

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

10 Ἄρ’ οὖν, ὥσπερ ἡ πόλις μετέβαλλε βοηθησάσης τῷ ἐτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν, ὁμοίας ὁμοίῳ, οὕτω καὶ ὁ νεανίας μεταβάλλει βοηθοῦντος αὐτῷ εἰδούς ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν τῷ ἐτέρῳ τῶν παρ’ ἐκείνῳ, ξυγενοῦς τε καὶ ὁμοίου ;

15 Παντάπασι μὲν οὖν.

Καὶ ἐὰν μὲν, οἶμαι, ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία, ἣ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων, | νουθετούντων τε καὶ κακι- p. 560.
ζόντων, στάσις δὴ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ 20 πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται.

Τί μὲν ;

Καὶ ποτὲ μὲν, οἶμαι, τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ, καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον, αἰδοῦς τινὸς 25 ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ, καὶ κατεκοσμήθη πάλιν.

Γίγνεται γὰρ ἐνίοτε, ἔφη.

Αὐθις δέ, οἶμαι, τῶν ἐκπεσουσῶν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ὑποτρεφόμεναι ξυγγενεῖς δι’ ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς B 30 πατρὸς πολλάι τε καὶ ἰσχυραὶ ἐγένοντο.

Φιλεῖ γοῦν, ἔφη, οὕτω γίγνεσθαι.

p. 560. Οὐκοῦν εἴλκυσάν τε πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας, καὶ
λάθρα ξυγγιγνόμεναι πλήθος ἐνέτεκον.

Republic
VIII.

Τί μήν ;

SOCRATES,
ADIMANTUS.

Τελευτῶσαι δὴ, οἶμαι, κατέλαβον τὴν τοῦ νέου
τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν, αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων
τε καὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ λόγων ἀληθῶν, οἱ
C δὴ ἄριστοι φρουροὶ τε καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεο-
φιλῶν εἰσὶ διανοίαις.

Καὶ πολὺ γ', ἔφη.

Ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι τε καὶ δόξαι 10
ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον
τοῦ τοιούτου.

Σφόδρα γ', ἔφη.

Ἄρ' οὖν οὐ πάλιν τε εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους
ἐλθὼν φανερώς κατοικεῖ, καὶ ἐὰν παρ' οἰκείων τις 15
βοήθεια τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἀφικνῆται,
κλήσαντες οἱ ἀλαζόνες λόγοι ἐκείνοι τὰς τοῦ βα-
σιλικοῦ τείχους ἐν αὐτῷ πύλας οὔτε αὐτὴν τὴν ξυμ-
D μαχίαν παριᾶσιν, οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους
ιδιωτῶν εἰσδέχονται, αὐτοὶ τε κρατοῦσι μαχόμενοι, 20
καὶ τὴν μὲν αἰδῶ ἡλιθιότητα ὀνομάζοντες ὠθοῦσιν
ἔξω ἀτίμως φυγάδα, σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν κα-
λοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριο-
τητα δὲ καὶ κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνε-
λευθερίαν οὖσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν 25
καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν ;

The pro-
gress of the
oligarchic
young man
told in an
allegory.

Σφόδρα γε.

Τούτων δέ γέ που κενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν
E τοῦ κατεχομένου τε ὑπ' αὐτῶν καὶ τελουμένου ψυχῆν
μεγάλοισι τέλεσι, τὸ μετὰ τοῦτο ἤδη ὕβριν καὶ ἀν- 30

20. ιδιωτῶν MSS. : δι' ὧτων cj. Badham.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

He be-
comes a
rake ; but
he also
sometimes
stops short
in his career
and gives
way to
pleasures
good and
bad indif-
ferently.

He rejects
all advice,

αρχίαν καὶ ἀσωτίαν καὶ ἀναίδειαν λαμπρὰς μετὰ p. 560.

πολλοῦ χοροῦ κατάγουσιν ἐστεφανωμένας, ἐγκωμιά-
ζοντες καὶ ὑποκοριζόμενοι, ὕβριν μὲν εὐπαιδευσίαν
καλοῦντες, ἀναρχίαν δὲ ἐλευθερίαν, ἀσωτίαν δὲ

5 μεγαλοπρέπειαν, ἀναίδειαν δὲ ἀνδρείαν. | ἄρ' οὐχ p. 561.

οὔτω πως, ἣν δ' ἐγώ, νέος ὢν μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἐν
ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου τὴν τῶν μὴ ἀναγ-
καίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσίν τε καὶ
ἄνεσιν ;

10 Καὶ μάλα γ', ἣ δ' ὅς, ἐναργῶς.

Ζῇ δὴ, οἶμαι, μετὰ ταῦτα ὁ τοιοῦτος οὐδὲν μᾶλλον
εἰς ἀναγκαίους ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονὰς ἀναλίσκων
καὶ χρήματα καὶ πόρους καὶ διατριβάς· ἀλλ' ἐὰν
εὐτυχῆς ἢ καὶ μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ, ἀλλὰ τι καὶ

15 πρεσβύτερος γενόμενος τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελ- B

θόντος μέρη τε καταδέξεται τῶν ἐκπεσόντων καὶ τοῖς
ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῶ, εἰς ἴσον δὴ τι
καταστήσας τὰς ἡδονὰς διάγει, τῇ παραπιπτούσῃ
αἰὲ ὥσπερ λαχούσῃ τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς,
20 ἕως ἂν πληρωθῇ, καὶ αὖθις ἄλλη, οὐδεμίαν ἀτιμάζων,
ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων.

Πάνυ μὲν οὖν.

Καὶ λόγον γ', ἣν δ' ἐγώ, ἀληθῇ οὐ προσδεχόμενος
οὐδὲ παριείς εἰς τὸ φρούριον, ἐάν τις λέγῃ, ὥς αἱ μὲν

25 εἰσι τῶν καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν ἐπιθυμιῶν ἡδوناί, αἱ C

δὲ τῶν πονηρῶν, καὶ τὰς μὲν χρὴ ἐπιτηδεύειν καὶ
τιμᾶν, τὰς δὲ κολάζειν τε καὶ δουλοῦσθαι· ἀλλ' ἐν
πᾶσι τούτοις ἀνανεύει τε καὶ ὁμοίας φησὶν ἀπάσας
εἶναι καὶ τιμητέας ἐξ ἴσου.

30 Σφόδρα γάρ, ἔφη, οὔτω διακείμενος τοῦτο δρᾷ.

7. εἰς τὴν Π. 14. εὐτυχῆς ἢ AM : εὐτυχῆς Π : εὐτυχῇ q : εὐτυχῆση cj. Madv.

p. 561. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω
 χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμία, τοτὲ μὲν
 μεθύων καὶ καταυλούμενος, αὖθις δὲ ὑδροποτῶν καὶ
 D κατισχναινόμενος, τοτὲ δ' αὖ γυμναζόμενος, ἔστι δ'
 ὅτε ἀργῶν καὶ πάντων ἀμελῶν, τοτὲ δ' ὡς ἐν φιλο- 5
 σοφία διατρίβων· πολλάκις δὲ πολιτεύεται, καὶ
 ἀναπηδῶν ὃ τι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει· κἄν
 ποτὲ τινὰς πολεμικοὺς ζηλώσῃ, ταύτῃ φέρεται, ἣ
 χρηματιστικούς, ἐπὶ τοῦτ' αὖ· καὶ οὔτε τις τάξις
 οὔτε ἀνάγκη ἔπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ, ἀλλ' ἡδὺν τε δὴ 10
 καὶ ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον
 χρῆται αὐτῷ διὰ παντός.

Republic
VIII.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

passing his
 life in the
 alternation
 from one
 extreme to
 another.

E Παντάπασι, ἣ δ' ὅς, διελέλυθας βίον ἰσονομικοῦ
 τινὸς ἀνδρός.

Οἶμαι δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ παντοδαπὸν τε καὶ 15
 πλείστων ἡθῶν μεστόν, καὶ τὸν καλόν τε καὶ ποι-
 κίλον, ὥσπερ ἐκείνην τὴν πόλιν, τοῦτον τὸν ἄνδρα
 εἶναι· ὃν πολλοὶ ἂν καὶ πολλαὶ ζηλώσειαν τοῦ βίου,
 παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλείστα ἐν
 αὐτῷ ἔχοντα. 20

He is
 not 'one,
 but all
 mankind's
 epitome.'

Οὗτος γάρ, ἔφη, ἔστιν.

p. 562. Τί οὖν; τετάχθω ἡμῖν κατὰ | δημοκρατίαν ὁ τοι-
 οὔτος ἀνὴρ, ὡς δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσαγορευ-
 ὄμενος;

Τετάχθω, ἔφη. 25

Ἡ καλλίστη δὴ, ἦν δ' ἐγώ, πολιτεία τε καὶ ὁ
 κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἂν ἡμῖν εἴη διελθεῖν, τυραν-
 νίς τε καὶ τύραννος.

Tyranny
 and the
 tyrant.

2. τότε μὲν ΠΜ: τὸ μὲν Α.

16. τὸν καλόν ... ποικίλον ΑΠΜ: τῶν καλῶν ... ποικίλων Φ (et cj.
 W. H. Thompson).

21. οὗτος Α³Π: οὔτ(ω) Α (?) : οὕτως Μ.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Κομιδῇ γ', ἔφη.

p. 562.

Φέρε δὴ, τίς τρόπος τυραννίδος, ᾧ φίλε ἑταῖρε, γίγνεται; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει σχεδὸν δῆλον.

5 Δῆλον.

Ἄρ' οὖν τρόπον τινὰ τὸν αὐτὸν ἔκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία γίγνεται καὶ ἐκ δημοκρατίας τυραννίς;

B

Πῶς;

The
insatiable
desire of
wealth
creates a
demand for
democracy,
and the
insatiable
desire of
freedom
creates a
demand
for ty-
ranny.

10 Ὁ προὔθεντο, ἦν δ' ἐγώ, ἀγαθόν, καὶ δι' οὗ ἡ ὀλιγαρχία καθίστατο — τοῦτο δ' ἦν [ὑπερ]πλοῦτος· ἦ γάρ;

Ναί.

Ἡ πλούτου τοίνυν ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων
15 ἀμέλεια διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν ἀπώλλυ.

Ἀληθῆ, ἔφη.

Ἄρ' οὖν καὶ ὁ δημοκρατία ὀρίζεται ἀγαθόν, ἡ τούτου ἀπληστία καὶ ταύτην καταλύει;

Λέγεις δ' αὐτὴν τί ὀρίζεσθαι;

20 Τὴν ἐλευθερίαν, εἶπον. τοῦτο γάρ που ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει ἀκούσαις ἂν ὥς ἔχει τε κάλλιστον καὶ διὰ ταῦτα ἐν μόνη ταύτῃ ἄξιον οἰκεῖν ὅστις φύσει ἐλεύθερος.

Λέγεται γὰρ δὴ, ἔφη, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα.

25 Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅπερ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν, ἡ τοῦ τοιούτου ἀπληστία καὶ ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν μεθίστησί τε καὶ παρασκευάζει τυραννίδος δεσθῆναι;

Πῶς; ἔφη.

11. ὑπέρπλοτος (vel ὑπὲρ πλοῦτος) ΑΠΜ: ἐπὶ πλοῦτος ν: πλοῦτος Vind. F (Schneider): τοῦτο δ' ἦν *που πλοῦτος cj. L. C.

p. 562. Ὅταν, οἶμαι, δημοκρατουμένη πόλις ἐλευθερίας
 Δ διψήσασα κακῶν οἰνοχόων προστατούντων τύχῃ, καὶ
 πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς μεθυσθῇ,
 τοὺς ἄρχοντας δὴ, ἂν μὴ πάνυ πρᾶοι ὧσι καὶ πολλὴν
 παρέχωσι τὴν ἐλευθερίαν, κολάζει αἰτιωμένη ὡς μια- 5
 ροὺς τε καὶ ὀλιγαρχικούς.

Republic
 VIII.

SOCRATES,
 ADEIMANTUS.

Δρῶσι γάρ, ἔφη, τοῦτο.

Τοὺς δέ γε, εἶπον, τῶν ἀρχόντων κατηκόους προ-
 πηλακίζει ὡς ἐβελοδούλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας, τοὺς
 δὲ ἄρχοντας μὲν ἀρχομένοις, ἀρχομένους δὲ ἄρχουσιν 10
 ὁμοίους ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ ἐπαινεῖ τε καὶ τιμᾷ.
 Ε ἄρ' οὐκ ἀνάγκη ἐν τοιαύτῃ πόλει ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς
 ἐλευθερίας ἰέναι;

Freedom
 in the end
 means
 anarchy.

Πῶς γὰρ οὐ;

Καὶ καταδύεσθαί γε, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, εἰς τε τὰς 15
 ἰδίας οἰκίας καὶ τελευτᾶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀν-
 αρχίαν ἐμφυομένην.

Πῶς, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον λέγομεν;

Οἶον, ἔφην, πατέρα μὲν ἐθίζεσθαι παιδὶ ὅμοιον
 γίγνεσθαι καὶ φοβεῖσθαι τοὺς νιεῖς, νιὸν δὲ πατρί, 20
 καὶ μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας, ἵνα
 p. 563. δὴ ἐλεύθερος ᾗ· μέτοικον | δὲ ἀστῶ καὶ ἀστὸν μετ-
 οίκῳ ἐξισοῦσθαι, καὶ ξένον ὡσαύτως.

Γίγνεται γὰρ οὕτως, ἔφη.

Ταῦτά τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ σμικρὰ τοιάδε ἄλλα 25
 γίγνεται· διδάσκαλός τε ἐν τῷ τοιούτῳ φοιτητὰς
 φοβεῖται καὶ θωπεύει, φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλι-
 γωροῦσιν, οὕτω δὲ καὶ παιδαγωγῶν· καὶ ὅλως οἱ μὲν
 νέοι πρεσβυτέροις ἀπεικάζονται καὶ διαμιλλῶνται καὶ
 ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, οἱ δὲ γέροντες ξυγκαθιέντες 30
 Β τοῖς νέοις εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπί-

The inver-
 sion of all
 social re-
 lations.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

πλανται, μιμούμενοι τοὺς νέους, ἵνα δὴ μὴ δοκῶσιν p. 563.
ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ δεσποτικοί.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Τὸ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, ἔσχατόν, ὦ φίλε, τῆς ἐλευ-
5 θερίας τοῦ πλήθους, ὅσον γίγνεται ἐν τῇ τοιαύτῃ
πόλει, ὅταν δὴ οἱ ἐωνημένοι καὶ αἱ ἐωνημέναι μηδὲν
ἦττον ἐλεύθεροι ὦσι τῶν πριαμένων. ἐν γυναιξὶ δὲ
πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσο-
νομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται, ὀλίγου ἐπελαθόμεθ'
10 εἰπεῖν.

Οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὃ τι νῦν C
ἦλθ' ἐπὶ στόμα;

Freedom
among the
animals.

Πάνυ γε, εἶπον· καὶ ἔγωγε οὕτω λέγω· τὸ μὲν
γὰρ τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις ὅσῳ ἐλευ-
15 θερώτερά ἐστιν ἐνταῦθα ἢ ἐν ἄλλῃ, οὐκ ἂν τις πεί-
θοιτο ἄπειρος. ἀτεχνῶς γὰρ αἶ τε κύνες κατὰ τὴν
παροιμίαν οἰαίπερ αἱ δέσποναι, γίγνονταί τε δὴ καὶ
ἵπποι καὶ ὄνοι, πάνυ ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι
πορεύεσθαι, κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ αἰὲ
20 ἀπαντῶντι, εἰ μὴ ἐξίστηται· καὶ τᾶλλα πάντα
οὕτω μεστὰ ἐλευθερίας γίγνεται.

D

No law,
no autho-
rity.

Τὸ ἐμόν γ', ἔφη, ἐμοὶ λέγεις ὅναρ· αὐτὸς γὰρ εἰς
ἀγρὸν πορευόμενος θαμὰ αὐτὸ πάσχω.

Τὸ δὲ δὴ κεφάλαιον, ἦν δ' ἐγώ, πάντων τούτων
25 ζυνηθροισμένων ἐννοεῖς, ὥς ἀπαλὴν τὴν ψυχὴν τῶν
πολιτῶν ποιεῖ, ὥστε καὶ ὅτιοῦν δουλείας τις προσ-
φέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι; τελευ-
τῶντες γάρ που οἶσθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντί-
ζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων, ἵνα δὴ μηδαμῇ μη-
30 δεῖς αὐτοῖς ἢ δεσπότης.

E

26. προσφέρηται MSS.: προσφέρει cj. W. H. Thompson.

p. 563. Καὶ μάλ', ἔφη, οἶδα.

Αὕτη μὲν τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ὦ φίλε, ἡ ἀρχὴ οὐ-
τωσὶ καλὴ καὶ νεανικὴ, ὅθεν τυραννὶς φύεται, ὥς
ἐμοὶ δοκεῖ.

Νεανικὴ δῆτα, ἔφη· ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; 5

Ταυτόν, ἣν δ' ἐγώ, ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα
ἐγγενόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν, τοῦτο καὶ ἐν ταύτῃ
πλέον τε καὶ ἰσχυρότερον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἐγγενό-
μενον καταδουλοῦται δημοκρατίαν, καὶ τῷ ὄντι τὸ
ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τὸναντίον μετα- 10

p. 564. βολὴν ἀνταποδιδόναι, ἐν ὥραις τε καὶ ἐν | φυτοῖς
καὶ ἐν σώμασι, καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείαις οὐχ
ἥκιστα.

Εἰκός, ἔφη.

Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ 15
εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ιδιώτῃ καὶ πόλει.

Εἰκὸς γάρ.

Εἰκότως τοίνυν, εἶπον, οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας
τυραννὶς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας, ἐξ οἷμαι τῆς
ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριω- 20
τάτη.

Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον.

B Ἀλλ' οὐ τοῦτ', οἶμαι, ἣν δ' ἐγώ, ἡρώτας, ἀλλὰ
ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φνύμενον ταυτόν καὶ
ἐν δημοκρατίᾳ δουλοῦται αὐτήν. 25

Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.

Ἐκείνο τοίνυν, ἔφην, ἔλεγον τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ
δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος, τὸ μὲν ἀνδρειότατον ἡγού-
μενον αὐτῶν, τὸ δ' ἀνανδρότερον ἐπόμενον· οὗς δὴ

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADRIAMANTUS.

The com-
mon evil
of oligarchy
and democ-
racy is the
class of
idle spend-
thriffs.

12. καὶ δὴ Π: om. AM.

28, 29. ἡγούμενον αὐτῶν AM: αὐτῶν ἡγούμενον Π.

Republic
VIII.

ἀφομοιοῦμεν κηφήσι, τοὺς μὲν κέντρα ἔχουσι, τοὺς p. 564.
δὲ ἀκέντροις.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη.

Illustra-
tion.

Τούτῳ τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, ταραττετον ἐν πάσῃ
5 πολιτείᾳ ἐγγιγνομένῳ, οἶον περὶ σῶμα φλέγμα τε
καὶ χολή· ὥ δὴ καὶ δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἱατρόν τε καὶ c
νομοθέτην πόλεως μὴ ἦττον ἢ σοφὸν μελιτουργὸν
πόρρωθεν εὐλαβεῖσθαι, μάλιστα μὲν ὅπως μὴ ἐγ-
γενήσεσθον, ἂν δὲ ἐγγένησθον, ὅπως ὁ τι τάχιστα
10 ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτετμήσεσθον.

Ναὶ μὰ Δία, ἣ δ' ὅς, παντάπασί γε.

ᾧδε τοίνυν, ἣν δ' ἐγώ, λάβωμεν, ἵν' εὐκρινέστερον
ἴδωμεν ὃ βουλόμεθα.

Πῶς ;

Altogether
three
classes in
a democ-
racy.

15 Τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην
πόλιν, ὥσπερ οὖν καὶ ἔχει. ἐν μὲν γάρ που τὸ τοι- D
οῦτον γένος ἐν αὐτῇ ἐμφύεται δι' ἐξουσίαν οὐκ ἔλατ-
τον ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχουμένη.

Ἔστιν οὕτως.

20 Πολὺν δέ γε δριμύτερον ἐν ταύτῃ ἢ ἐν ἐκείνῃ.

Πῶς ;

(1) The
drones or
spend-
thrifts,
who are
more nu-
merous and
active than
in the oli-
garchy.

Ἐκεῖ μὲν διὰ τὸ μὴ ἔντιμον εἶναι, ἀλλ' ἀπελαύ-
νεσθαι τῶν ἀρχῶν, ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐρρωμένον
γίγνεται· ἐν δημοκρατίᾳ δὲ τοῦτό που τὸ προ-
25 ἐστὸς αὐτῆς, ἐκτὸς ὀλίγων, καὶ τὸ μὲν δριμύτα-
τον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ
τὰ βήματα προσίζον βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ
ἄλλα λέγοντος, ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιούτου διοι- E
κεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ χωρὶς τινων ὀλίγων.

1. ἀφομοιοῦμεν ΑΠΜ : ἀφωμοιοῦμεν Ξ.
μελιττουργὸν ΠΜ.

7. μελιτουργὸν Λ :
10. ξὺν MSS. : del. W. H. Thompson.

p. 564. Μάλα γε, ἦ δ' ὅς.

Republic
VIII.

Ἄλλο τοίνυν τοιόνδε, αἰὲ ἀποκρίνεται ἐκ τοῦ πλή-
θους.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Τὸ ποῖον ;

Χρηματιζομένων που πάντων, οἱ κοσμιώτατοι φύ- 5
σει ὡς τὸ πολὺ πλουσιώτατοι γίνονται.

(2) The
orderly or
wealthy
class, who
are fed
upon by
the drones.

Εἰκός.

Πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφήσι μέλι καὶ εὐπο-
ρώτατον ἐντεῦθεν βλίσκει.

Πῶς γὰρ ἄν, ἔφη, παρά γε τῶν σμικρὰ ἐχόντων 10
τις βλίσκειεν ;

Πλούσιοι δὴ, οἶμαι, οἱ τοιοῦτοι καλοῦνται, κηφή-
νων βοτάνη.

Σχεδόν τι, ἔφη.

p. 565. Δῆμος | δ' ἂν εἴη τρίτον γένος, ὅσοι αὐτουργοί 15
τε καὶ ἀπράγμονες, οὐ πάντ' ἀλλὰ κεκτημένοι· ὁ δὲ
πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν περ
ἄθροισθῇ.

(3) The
working
class, who
also get
a share.

Ἔστι γάρ, ἔφη· ἀλλ' οὐ θαμὰ ἐθέλει ποιεῖν τοῦτο,
εἰ μὴ μέλιτός τι μεταλαμβάνῃ. 20

Οὐκοῦν μεταλαμβάνει, ἦν δ' ἐγώ, αἰεὶ, καθ' ὅσον
δύνανται οἱ προεστώτες, τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν
ἀφαιρούμενοι, διανέμοντες τῷ δήμῳ, τὸ πλεῖστον
αὐτοὶ ἔχειν.

B Μεταλαμβάνει γὰρ οὖν, ἦ δ' ὅς, οὕτως. 25

Ἀναγκάζονται δὴ, οἶμαι, ἀμύνεσθαι, λέγοντές τε
ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπῃ δύνανται, οὗτοι ὦν
ἀφαιροῦνται.

The well-
to-do have
to defend
themselves
against the
people.

Πῶς γὰρ οὐ ;

9. βλίσκει MSS. : βλίσσεται cj. Ruhnken in Tim. Lex. s. v.
11. βλίσσει (sic) M : βλίσσειεν A : βλίσσειν Π pr : βλύσσειεν Π corr.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Αἰτίαν δὴ ἔσχον ὑπὸ τῶν ἐτέρων, καὶ μὴ ἐπιθυ- p. 565.
μῶσι νεωτερίζειν, ὥς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ καὶ
εἰσιν ὀλιγαρχικοί.

Τί μὴν ;

5 Οὐκοῦν καὶ τελευτῶντες, ἐπειδὰν ὀρώσι τὸν δῆμον,
οὐχ ἐκόντα, ἀλλ' ἀγνοήσαντά τε καὶ ἐξαπατηθέντα
ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων, ἐπιχειροῦντα σφᾶς ἀδικεῖν, C
τότ' ἤδη, εἴτε βούλονται εἴτε μή, ὥς ἀληθῶς ὀλιγαρ-
χικοί γίνονται, οὐχ ἐκόντες, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ
10 κακὸν ἐκείνος ὁ κηφὴν ἐντίκτει κεντῶν αὐτούς.

Κομιδῇ μὲν οὖν.

Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλ-
λήλων γίνονται.

Καὶ μάλα.

The people
have a pro-
tector who,
when once
he tastes
blood, is
converted
into a
tyrant.

15 Οὐκοῦν ἓνα τινὰ αἰεὶ δῆμος εἴωθε διαφερόντως
προΐστασθαι ἑαυτοῦ, καὶ τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔ-
ξειν μέγαν ;

Εἴωθε γάρ.

Τοῦτο μὲν ἄρα, ἣν δ' ἐγώ, δῆλον, ὅτι, ὅταν περ D
20 φύηται τύραννος, ἐκ προστατικῆς ρίζης καὶ οὐκ ἄλ-
λοθεν ἐκβλαστάνει.

Καὶ μάλα δῆλον.

Τίς ἀρχὴ οὖν μεταβολῆς ἐκ προστάτου ἐπὶ τύραν-
νον ; ἣ δῆλον ὅτι ἐπειδὰν ταῦτόν ἄρξῃται δρᾶν ὁ
25 προστάτης τῷ ἐν τῷ μύθῳ, ὃς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ
τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται ;

Τίς ; ἔφη.

Ὡς ἄρα ὁ γενεσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγ-
χνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἐνὸς ἐγκατατετμη-

p. 565. μένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι. ἡ οὐκ ἀκή-
Ε κοας τὸν λόγον;

Ἐγώ γε.

Ἄρ' οὖν οὕτω καὶ ὅς ἂν δήμου προεστώς, λαβὼν
σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου 5
αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος, οἷα δὴ φιλοῦσιν,
εἰς δικαστήρια ἄγων μαιφονῇ, βίον ἀνδρὸς ἀφανί-
ζων, γλώττῃ τε καὶ στόματι ἀνοσίφ γευόμενος φόνου
p. 566. ξυγγενοῦς, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ | καὶ ὑπο-
σημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, ἄρα 10
τῷ τοιούτῳ ἀνάγκη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ εἵμαρται ἡ
ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἡ τυραννεῖν καὶ λύκῳ
ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι;

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη.

Οὗτος δὲ, ἔφην, ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς 15
ἔχοντας τὰς οὐσίας.

Οὗτος.

Ἄρ' οὖν ἐκπεσὼν μὲν καὶ κατελθὼν βία τῶν ἐχ-
θρῶν τύραννος ἀπειργασμένος κατέρχεται;

Δῆλον.

B Ἐὰν δὲ ἀδύνατοι ἐκβάλλειν αὐτὸν ὧσιν ἡ ἀπο-
κτεῖναι διαβάλλοντες τῇ πόλει, βιαίῳ δὴ θανάτῳ
ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτιννύναι λάθρα.

Φιλεῖ γοῦν, ἡ δ' ὅς, οὕτω γίγνεσθαι.

Τὸ δὲ τυραννικὸν αἶτημα τὸ πολυθρύλητον ἐπὶ 25
τούτῳ πάντες οἱ εἰς τοῦτο προβεβηκότες ἐξευρίσκου-
σιν, αἰτεῖν τὸν δῆμον φύλακάς τινας τοῦ σώματος,
ἵνα σῶς αὐτοῖς ᾖ ὁ τοῦ δήμου βοηθός.

C Καὶ μάλ', ἔφη.

Διδόασι δὲ, οἶμαι, δείσαντες μὲν ὑπὲρ ἐκείνου, 30
θαρρήσαντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

After a
time he is
driven out,
but comes
back a full-
blown
tyrant.

The body-
guard.

Republic
*VIII.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Καὶ μάλα.

p. 566.

Οὐκοῦν τοῦτο ὅταν ἴδῃ ἀνὴρ χρήματα ἔχων καὶ
μετὰ τῶν χρημάτων αἰτίαν μισόδημος εἶναι, τότε
δὴ οὗτος, ὦ ἑταῖρε, κατὰ τὸν Κροίσφ γενόμενον
5 χρῆσμον

πολυψήφίδα παρ' Ἑρμον
φεύγει, οὐδὲ μένει, οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι.

Οὐ γὰρ ἄν, ἔφη, δεύτερον αὖτις αἰδεσθῆι.

Ὁ δέ γε, οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, καταληφθεὶς θανάτῳ
10 δίδοται.

Ἀνάγκη.

The pro-
tector
standing
up in the
chariot of
State.

Ὁ δὲ δὴ προστάτης ἐκείνος αὐτὸς δῆλον δὴ ὅτι
μέγας μεγαλωστὶ οὐ κείται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλλους D
πολλοὺς ἔστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως, τύραννος
15 ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος.

Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφη.

Διέλθωμεν δὴ τὴν εὐδαιμονίαν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦ τε
ἀνδρὸς καὶ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ ἂν ὁ τοιοῦτος βροτὸς
ἐγγένηται;

20 Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, διέλθωμεν.

Ἄρ' οὖν, εἶπον, οὐ ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις τε
καὶ χρόνῳ προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας, ὃ ἂν
περιτυγχάνῃ, καὶ οὔτε τύραννός φησιν εἶναι ὑπισ- E
χνεῖται τε πολλὰ καὶ ἰδία καὶ δημοσία, χρεῶν τε
25 ἡλευθέρωσε καὶ γῆν διένειμε δῆμῳ τε καὶ τοῖς περὶ
ἑαυτὸν καὶ πᾶσιν ἱλεώς τε καὶ πρᾶος εἶναι προσποι-
εῖται;

Ἀνάγκη, ἔφη.

He stirs up
wars, and

Ὅταν δέ γε, οἶμαι, πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς τοῖς

2. ἔχων ΠΜ: ἔχων . . (an ἔχων τε?) A.

24. καὶ ἰδία AM: ἰδία Π.

p. 566. μὲν καταλλαγῇ, τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ, καὶ ἡσυχία
ἐκείνων γένηται, πρῶτον μὲν πολέμους τινὰς αἰ
κινεῖ, ἵν' ἐν χρεῖα ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾗ.

Εἰκός γε.

p. 567. | Οὐκοῦν καὶ ἵνα χρήματα εἰσφέροντες πένητες 5
γιγνόμενοι πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζονται εἶναι
καὶ ᾗττον αὐτῷ ἐπιβουλεύωσιν ;

Δῆλον.

Καὶ ἂν γέ τινας, οἶμαι, ὑποπτεύῃ ἐλεύθερα φρο-
νήματα ἔχοντας μὴ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ἄρχειν, ὅπως ἂν 10
τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ ἐνδοὺς τοῖς πολε-
μίοις ; τούτων πάντων ἕνεκα τυράννῳ αἰ ἀνάγκη
πόλεμον ταραττεῖν ;

Ἀνάγκη.

Ταῦτα δὴ ποιοῦντα ἔτοιμον μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι 15
B τοῖς πολίταις ;

Πῶς γὰρ οὐ ;

Οὐκοῦν καὶ τινας τῶν ξυγκαταστησάντων καὶ ἐν
δυνάμει ὄντων παρρησιάζεσθαι καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ
πρὸς ἀλλήλους, ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις, οἱ 20
ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρικώτατοι ὄντες ;

Εἰκός γε.

Ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον,
εἰ μέλλει ἄρξειν, ἕως ἂν μήτε φίλων μήτ' ἐχθρῶν
λίπη μηδένα ὅτου τι ὄφελος.

He gets rid
of his
bravest
followers.

25

Δῆλον.

C Ὅξέως ἄρα δεῖ ὁρᾶν αὐτόν, τίς ἀνδρείος, τίς
μεγαλόφρων, τίς φρόνιμος, τίς πλούσιος· καὶ οὕτως
εὐδαίμων ἐστίν, ὥστε τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ,

*Republic
VIII.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.His pur-
gation of
the State.

εἴτε βούλεται εἴτε μή, πολεμῖφ εἶναι καὶ ἐπιβουλεύειν, p. 567.
ἕως ἂν καθήρῃ τὴν πόλιν.

Καλόν γε, ἔφη, καθαρμόν.

Ναί, ἦν δ' ἐγώ, τὸν ἐναντίον ἢ οἱ ἱατροὶ τὰ σώ-
5 ματα· οἱ μὲν γὰρ τὸ χεῖριστον ἀφαιροῦντες λείπουσιν
τὸ βέλτιστον, ὃ δὲ τοῦναντίον.

Ὡς ἔοικε γάρ, αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη, εἴπερ ἄρξει.

Ἐν μακαρίᾳ ἄρα, εἶπον ἐγώ, ἀνάγκη δέδεται, D
ἢ προστάττει αὐτῷ ἢ μετὰ φαύλων τῶν πολλῶν
10 οἰκεῖν, καὶ ὑπὸ τούτων μισούμενον, ἢ μὴ ζῆν.

Ἐν τοιαύτῃ, ἦ δ' ὅς.

Ἄρ' οὖν οὐχὶ ὅσφ' ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχ-
θάνηται ταῦτα δρῶν, τοσούτῳ πλειόνων καὶ πιστοτέ-
ρων δορυφόρων δεήσεται;

15 Πῶς γὰρ οὔ;

Τίνες οὖν οἱ πιστοί; καὶ πόθεν αὐτοὺς μεταπέμ-
ψεται;

Αὐτόματοι, ἔφη, πολλοὶ ἥξουσιν πετόμενοι, εἰὰν
τὸν μισθὸν διδῶ.

More
drones.

20 Κηφῆνας, ἦν δ' ἐγώ, νῆ τὸν κύνα, δοκεῖς αὖ τινὰς
μοι λέγειν ξενικούς τε καὶ παντοδαπούς. E

Ἀληθῇ γάρ, ἔφη, δοκῶ σοι.

Τί δέ; αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἂν ἐθελήσειεν;

Πῶς;

25 Τοὺς δούλους ἀφελόμενος τοὺς πολίτας, ἐλευ-
θερώσας, τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασ-
θαι.

Σφόδρα γ', ἔφη· ἐπεὶ τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ
οὔτοί εἰσιν.

He puts to
death his

30 Ἡ μακάριον, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τυράννου χρήμα,

23. τί δὲ q : τίς δὲ ΑΠΜ : τοὺς δὲ Stephanus.

p. 568. εἰ τοιούτοις φίλοις τε καὶ | πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται,
τοὺς προτέρους ἐκείνους ἀπολέσας.

*Republic
VIII.*

Ἄλλὰ μὲν, ἔφη, τοιούτοις γε χρῆται.

*SOCRATES,
ADEIMANTUS.*

Καὶ θαυμάζουσι δὴ, εἶπον, οὗτοι οἱ ἐταῖροι αὐτὸν
καὶ ξύνεισιν οἱ νέοι πολῖται, οἱ δ' ἐπικεῖς μισοῦσί 5
τε καὶ φεύγουσιν;

*friends and
lives with
slaves.*

Τί δ' οὐ μέλλουσιν;

Οὐκ ἐτός, ἦν δ' ἐγώ, ἥ τε τραγῳδία ὅλως σοφὸν
δοκεῖ εἶναι καὶ ὁ Εὐριπίδης διαφέρων ἐν αὐτῇ.

*Euripides
and the
tragedians
praise*

Τί δὴ;

*10 tyranny,
which is an
excellent
reason for
expelling
them from
our State.*

Ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγ-
B ξατο, ὡς ἄρα σοφοὶ τύραννοί εἰσι τῶν σοφῶν
συνουσία. καὶ ἔλεγε δῆλον ὅτι τούτους εἶναι τοὺς
σοφοὺς οἷς ξύνεστιν.

Καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη, τὴν τυραννίδα ἐγκω- 15
μιάζει, καὶ ἕτερα πολλά, καὶ οὗτος καὶ οἱ ἄλλοι
ποιηταί.

Τοιγάρτοι, ἔφην, ἅτε σοφοὶ ὄντες οἱ τῆς τραγῳ-
δίας ποιηταὶ ξυγγιγνώσκουσιν ἡμῖν τε καὶ ἐκείνοις,
ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται, ὅτι αὐτοὺς εἰς τὴν 20
πολιτείαν οὐ παραδεξόμεθα ἅτε τυραννίδος ὕμνη-
τάς.

Οἶμαι ἔγωγ', ἔφη, ξυγγιγνώσκουσιν ὅσοιπέρ γε
C αὐτῶν κομψοί.

Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιμόντες πόλεις, 25
ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας
καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ
δημοκρατίας ἔλκουσι τὰς πολιτείας.

Μάλα γε.

Οὐκοῦν καὶ προσέτι τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι 30
καὶ τιμῶνται, μάλιστα μὲν, ὥσπερ τὸ εἶκός, ὑπὸ

*Republic
VIII.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

τυράννων, δεύτερον δὲ ὑπὸ δημοκρατίας· ὅσῳ δ' ἂν p. 568.
ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλ-
λον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμή, ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος D
ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι.

5 Πάνυ μὲν οὖν.

Ἄλλὰ δὴ, εἶπον, ἐνταῦθα μὲν ἐξέβημεν· λέγωμεν
δὲ πάλιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον τὸ
καλόν τε καὶ πολὺ καὶ ποικίλον καὶ οὐδέποτε ταυτόν,
πόθεν θρέφεται.

He seizes
the trea-
sures in the
temples,
and when
these fail
he feeds
upon the
people.

10 Δῆλον, ἔφη, ὅτι, εἰάν τε ἱερὰ χρήματα ἢ ἐν τῇ
πόλει, ταῦτα ἀναλώσει, — ὅποι ποτὲ ἂν αἰεὶ ἐξαρκῇ
τὰ τῶν ἀποδομένων, ἐλάττους εἰσφοράς ἀναγκάζων
τὸν δῆμον εἰσφέρειν.

Τί δ' ὅταν δὴ ταῦτα ἐπιλίπη;

E

15 Δῆλον, ἔφη, ὅτι ἐκ τῶν πατρῶν θρέφεται αὐτός
τε καὶ οἱ συμπόται τε καὶ ἐταῖροι καὶ ἐταῖραι.

Μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ· ὅτι ὁ δῆμος ὁ γεννήσας τὸν
τύραννον θρέψει αὐτόν τε καὶ ἐταίρους.

Πολλὴ αὐτῷ, ἔφη, ἀνάγκη.

They rebel,
and then
he beats
his own
parent,
i. e. the
people.

20 Πῶς [δὲ] λέγεις; εἶπον· εἰάν δὲ ἀγανακτῇ τε καὶ
λέγῃ ὁ δῆμος, ὅτι οὔτε δίκαιον τρέφεσθαι ὑπὸ πατρὸς
υἱὸν ἡβῶντα, ἀλλὰ τούναντίον ὑπὸ υἱέος πατέρα,
οὔτε τούτου αὐτὸν ἔνεκα | ἐγέννησέ τε καὶ κατέ- p. 569.
στησεν, ἵνα, ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε αὐτὸς δου-
25 λεύων τοῖς αὐτοῦ δούλοις τρέφοι ἐκείνόν τε καὶ τοὺς

3. τιμή Π: τιμὴ ἢ ΑΜ.

11. ἐξαρκῇ τὰ τῶν ἀποδομένων ΑΠΜ: ἐξαρκῇ τὰ τῶν ἀπολομένων Α corr.
q: ἐξαρκῇ, καὶ τὰ τῶν ἀπολομένων cj. Baitter.

14. ἐπιλίπη Μ: ἐπιλείπη ΑΠ.

16. συμποταί ΑΠ: συμπο . . ταί Μ cum rasura duarum litterarum.

18. ἐταίρους ΠΜ: ἐτέρους Α.

20. πῶς δὲ ΑΠΜ: πῶς X. εἰάν δὲ Μν: εἰάν τε ΑΠ: εἰάν τι q.

p. 569. δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων, ἀλλ' ἵνα ἀπὸ τῶν
πλουσίων τε καὶ καλῶν κάγαθων λεγομένων ἐν τῇ
πόλει ἐλευθερωθῇ ἐκείνου προστάντος, καὶ νῦν
κελεύει ἀπιέναι ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ τοὺς
ἐταίρους, ὥσπερ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας μετὰ ὀχληρῶν
συμποτῶν ἐξελαύνων;

Republic
VIII.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Γνώσεταιί γε, νῆ Δία, ἥ δ' ὅς, τότ' ἤδη ὁ δῆμος
B οἷος οἶον θρέμμα γεννῶν ἡσπάζετό τε καὶ ἠῤῃξε, καὶ
ὅτι ἀσθενέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει.

Πῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις; τολμήσει τὸν πατέρα 10
βιάζεσθαι, καὶ μὴ πείθηται, τύπτειν ὁ τύραννος;

Ναί, ἔφη, ἀφελόμενός γε τὰ ὄπλα.

Πατραλοῖαν, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις τύραννον καὶ χα-
λεπὸν γηροτρόφον, καὶ ὡς ἔοικε τοῦτο δὴ ὁμολογου-
μένην ἂν ἤδη τυραννὶς εἴη, καί, τὸ λεγόμενον, ὁ δῆμος 15
C φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων εἰς πῦρ δού-
λων δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὼς εἴη, ἀντὶ τῆς πολλῆς
ἐκείνης καὶ ἀκαίρου ἐλευθερίας τὴν χαλεπωτάτην
τε καὶ πικροτάτην δούλων δουλείαν μεταμπισχό-
μενος.

20

Καὶ μάλα, ἔφη, ταῦτα οὕτω γίγνεται.

Τί οὖν; εἶπον· οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται, ἐὰν
φῶμεν ἱκανῶς διεληλυθέναι, ὡς μεταβαίνει τυραννὶς
ἐκ δημοκρατίας, γενομένη τε οἷα ἐστίν;

Πάννυ μὲν οὖν ἱκανῶς, ἔφη.

25

1. ἀπὸ q: ὑπὸ ΑΠΜ.

4. κελεύει MSS.: κελεύη cj. Baiter.

Θ.

Republic
IX.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Αὐτὸς δὲ λοιπός, ἦν δ' ἐγώ, ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ p. 571.
σκέψασθαι, πῶς τε μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ,
γενόμενός τε ποῖός τις ἐστι καὶ τίνα τρόπον ζῆ,
ἄθλιον ἢ μακάριον.

5 Λοιπὸς γὰρ οὖν ἔτι οὗτος, ἔφη.
Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὁ ποθῶ ἔτι ;
Τὸ ποῖον ;

Τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, οἰαί τε καὶ ὅσαι εἰσίν,
οὔ μοι δοκοῦμεν ἱκανῶς διηρηῆσθαι. τούτου δὲ ἐν-
10 δεῶς ἔχοντος, ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὐ ζή- B
τούμεν.

Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, ἔτ' ἐν καλῷ ;

A digres-
sion with
a purpose.

Πάνυ μὲν οὖν· καὶ σκόπει γ' ὁ ἐν αὐταῖς βούλο-
μαι ἰδεῖν. ἔστι δὲ τόδε. τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν
15 τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι,
αἱ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίγνεσθαι παντί, κολαζόμεναι
δὲ ὑπὸ τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν
μετὰ λόγου ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν
ἀπαλλάττεσθαι ἢ ὀλίγαι λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς,
20 τῶν δὲ ἰσχυρότεραι καὶ πλείους. C

12. ἐν καλῷ M : ἐνκαλῷ ΑΠ.

P. 57¹. Λέγεις δὲ καὶ τίνας, ἔφη, ταύτας;

Republic
IX.

Τὰς περὶ τὸν ὕπνον, ἣν δ' ἐγώ, ἐγειρομένας, ὅταν
τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὖδῃ, ὅσον λογιστικὸν καὶ
ἡμερον καὶ ἄρχον ἐκείνου, τὸ δὲ θηριῳδὲς τε καὶ
ἄγριον, ἣ σίτων ἣ μέθης πλησθέν, σκιρτᾷ τε καὶ 5
ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητῇ ἵεναι καὶ ἀποπιμπλάναι
τὰ αὐτοῦ ἥθη· οἷσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ
ποιεῖν, ὥς ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπηλλαγ-
μένον αἰσχύνῃς καὶ φρονήσεως. μητρὶ τε γὰρ ἐπι-
D χειρεῖν μίγνυσθαι, ὥς οἶεται, οὐδὲν ὀκνεῖ, ἀλλῶ τε 10
ὄψου· ἀνθρώπων καὶ θεῶν καὶ θηρίων, μαιφονεῖν τε
ὀτιοῦν, βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός. καὶ ἐνὶ λόγῳ
οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτ' ἀναισχυντίας.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.
The wild
beast latent
in man
peers forth
in sleep.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

Ὅταν δέ γε, οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὐτοῦ 15
καὶ σωφρόνως, καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἵῃ τὸ λογιστικὸν
μὲν ἐγείρας ἑαυτοῦ καὶ ἐστιάσας λόγων καλῶν καὶ
σκέψεων, εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὐτῷ ἀφικόμενος, τὸ
E ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδεία δούς μήτε πλησμονῇ,

The con-
trast of the
temperate
man whose
passions
are under
the control
of reason.

P. 57². Ὅπως ἂν κοιμηθῇ καὶ μὴ παρέχῃ θόρυβον | τῷ βελ- 20
τίστῳ χαῖρον ἢ λυπούμενον, ἀλλ' ἐᾷ αὐτὸ καθ' αὐτὸ
μόνον καθαρὸν σκοπεῖν καὶ ὀρέγεσθαι του καὶ αἰσ-
θάνεσθαι ὃ μὴ οἶδεν, ἣ τι τῶν γεγονότων ἢ ὄντων
ἢ καὶ μελλόντων, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ θυμοειδὲς
πραῦνας καὶ μή τισιν εἰς ὀργὰς ἐλθὼν κεκινήμεν 25
τῷ θυμῷ καθεύδῃ, ἀλλ' ἡσυχάσας μὲν τὸ δύο εἶδη,
τὸ τρίτον δὲ κινήσας ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται,
οὕτως ἀναπαύηται, οἷσθ' ὅτι τῆς τ' ἀληθείας ἐν τῷ

1. καὶ AM : om. ΠM corr.

12. ἐνὶ λόγῳ A corr. ΠM : ἐν ὀλίγῳ Apr.?

25. ἐλθὼν Π : ἐλθὼν AM.

Republic
*IX.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

τοιούτῳ μάλιστα ἄπτεται καὶ ἥκιστα παράνομοι τότε p. 572.
αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. B

Παντελῶς μὲν οὖν, ἔφη, οἶμαι οὕτως.

Ταῦτα μὲν τοίνυν ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν· ὁ
5 δὲ βουλόμεθα γνῶναι, τόδ' ἐστίν, ὥς ἄρα δεινόν τι
καὶ ἄγριον καὶ ἄνομον ἐπιθυμιῶν εἶδος ἐκάστῳ
ἔνεστι, καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι·
τοῦτο δὲ ἄρα ἐν τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἐνδηλον. εἰ
οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ ξυγχωρεῖς, ἄθρει.

10 Ἀλλὰ ξυγχωρῶ.

Recapitu-
lation.

Τὸν τοίνυν δημοτικὸν ἀναμνήσθητι οἶον ἔφαμεν
εἶναι. ἦν δέ που γεγονὼς ἐκ νέου ὑπὸ φειδωλῶ C
πατρὶ τεθραμμένος, τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας
τιμῶντι μόνας, τὰς δὲ μὴ ἀναγκαίους ἀλλὰ παιδιᾶς
15 τε καὶ καλλωπισμοῦ ἔνεκα γιγνομένης ἀτιμάζοντι.
ἧ γάρ;

Ναί.

Συγγενόμενος δὲ κομψοτέροις ἀνδράσι καὶ μεστοῖς
ὧν ἄρτι διήλθομεν ἐπιθυμιῶν, ὁρμήσας εἰς ὕβριν τε
20 πᾶσαν καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος μίσει τῆς τοῦ πατρὸς
φειδωλίας, φύσιν δὲ τῶν διαφθειρόντων βελτίῳ
ἔχων, ἀγόμενος ἀμφοτέρωσε κατέστη εἰς μέσον ἀμ- D
φοῖν τοῖν τρόποιν, καὶ μετρίως δὴ, ὥς ᾤετο, ἐκάστων
ἀπολαύων οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῆ,
25 δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς.

Ἦν γάρ, ἔφη, καὶ ἔστιν αὕτη ἡ δόξα περὶ τὸν
τοιούτον.

Θές τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, πάλιν τοῦ τοιούτου ἡδη

5. δὲ βουλόμεθα MSS.: δ' ἐβουλόμεθα cj. W. H. Thompson.

23. ἐκάστων ΑΠ: ἑκάστον Α³Μ.

24. ἀπολαύων Π: ἀπολαβῶν ΑΜ.

p. 572. πρεσβυτέρου γεγονότος νέον υἱὸν ἐν τοῖς τούτου αὐ
ἤθεσι τεθραμμένον.

Republic
IX.

Τίθημι.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Τίθει τοίνυν καὶ τὰ αὐτὰ ἐκείνα περὶ αὐτὸν γιγνό-
μενα, ἅπερ καὶ περὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἀγόμενόν τε 5
Εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' ὑπὸ τῶν
ἀγόντων ἐλευθερίαν ἄπασαν, βοηθοῦντά τε ταῖς ἐν
μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις πατέρα τε καὶ τοὺς ἄλλους
οἰκείους, τοὺς δ' αὖ παραβοηθοῦντας· ὅταν δ' ἐλπί-
σωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι μὴ 10
ἄλλως τὸν νέον καθέξειν, ἔρωτά τινα αὐτῷ μηχανω-
μένους ἐμποιῆσαι προστάτην τῶν ἀργῶν καὶ τὰ
p. 573. ἔτοιμα διανεμομένων | ἐπιθυμιῶν, ὑπόπτερον καὶ
μέγαν κηφήνά τινα· ἢ τί ἄλλο οἶει εἶναι τὸν τῶν
τοιούτων ἔρωτα ;

15

Οὐδὲν ἔγωγε, ἢ δ' ὅς, ἀλλ' ἢ τοῦτο.†

Οὐκοῦν ὅταν περὶ αὐτὸν βομβοῦσαι αἱ ἄλλαι
ἐπιθυμίαι, θυμιαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων καὶ
στεφάνων καὶ οἶνων καὶ τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συν-
ουσίαις ἡδονῶν ἀνειμένων, ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὖξουσάι 20
τε καὶ τρέφουσαι πόθου κέντρον ἐμποιήσωσι τῷ
κηφήνι, τότε δὴ δορυφορεῖται τε ὑπὸ μανίας καὶ
Β οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐάν τινας
ἐν αὐτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβῃ ποιουμένας χρηστὰς
καὶ ἔτι ἐπαισχυνομένας, ἀποκτείνει τε καὶ ἔξω ὠθεῖ 25
παρ' αὐτοῦ, ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης καὶ μανίας
δὲ πληρώσῃ ἐπακτοῦ.

Παντελῶς, ἔφη, τυραννικοῦ ἀνδρὸς λέγεις γένε-
σιν.

The ty-
nical
is m

14. ἢ τι ἄλλο Α.

17. ὅταν δὲ Π.

25. ἐπαισχυνομένας Π : ἐπαισχυνόμενος ΑΜ. 26. καὶ ΑΜ : om. Π.

†

C C

Republic
IX.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

of lusts and
appetites.

Love,
drink,
madness
are but
different
forms of
tyranny.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον P. 573.
τύραννος ὃ Ἔρως λέγεται;

Κινδυνεύει, ἔφη.

Οὐκοῦν, ὦ φίλε, εἶπον, καὶ μεθυσθεὶς ἀνὴρ τυραν-
νικόν τι φρόνημα ἴσχει;

C

Ἴσχει γάρ.

Καὶ μὴν ὃ γε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκὼς οὐ
μόνον ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ
ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν.

10 Καὶ μάλ', ἔφη.

Τυραννικὸς δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ δαιμόνιε, ἀνὴρ ἀκρι-
βῶς γίγνεται, ὅταν ἡ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ἢ ἀμ-
φοτέροις μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός καὶ μελαγχολικὸς
γέννηται.

15 Παντελῶς μὲν οὖν.

Γίγνεται μὲν, ὡς ἔοικεν, οὕτω καὶ τοιοῦτος *ἀνὴρ.
ζῇ δὲ δὴ πῶς;

Τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ 11
ἐρεῖς.

20 Λέγω δὴ, ἔφην. οἶμαι γάρ, τὸ μετὰ τοῦτο ἐορ-
ταὶ γίνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι καὶ θάλειαι
καὶ ἐταῖραι καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὧν ἂν Ἔρως
τύραννος ἔνδον οἰκῶν διακυβερνᾷ τὰ τῆς ψυχῆς
ἅπαντα.

25 Ἀνάγκη, ἔφη.

Ἄρ' οὖν οὐ πολλὰ καὶ δεινὰ παραβλαστάνουσιν
ἐπιθυμίαι ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐκάστης, πολλῶν
δεόμεναι;

Πολλὰί μέντοι.

30 Ταχὺ ἄρα ἀναλίσκονται, ἐάν τινες ὧσι πρόσοδοι.

P. 573. Πῶς δ' οὐ;

E Καὶ μετὰ τοῦτο δὴ δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας
παραιρέσεις.

Τί μὴν;

Ὅταν δὲ δὴ πάντ' ἐπιλίπη, ἄρα οὐκ ἀνάγκη μὲν ἰ
τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε καὶ σφοδράς ἐννενεοτ-
τευμένας, τοὺς δ' ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους
τῶν τε ἄλλων ἐπιθυμιῶν καὶ διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ
τοῦ Ἑρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὥσπερ δορυφόροις
ἡγουμένου, οἰστρᾶν καὶ σκοπεῖν τίς τι ἔχει, ὃν δυνα- 10
τὸν ἀφελέσθαι ἀπατήσαντα ἢ βιασάμενον;

Σφόδρα γ', ἔφη.

P. 574. Ἀναγκαῖον δὴ πανταχόθεν φέρειν, ἥ | μεγάλας
ὠδισί τε καὶ ὀδύναις ζυνέχεσθαι.

Ἀναγκαῖον.

Ἄρ' οὖν, ὥσπερ αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι
τῶν ἀρχαίων πλέον εἶχον καὶ τὰ ἐκείνων ἀφηροῦντο,
οὕτω καὶ αὐτὸς ἀξιῶσει νεώτερος ὢν πατρός τε καὶ
μητρὸς πλέον ἔχειν, καὶ ἀφαιρεῖσθαι, ἐὰν τὸ αὐτοῦ
μέρος ἀναλώσῃ, ἀπονειμάμενος τῶν πατρῶων; 20

Ἀλλὰ τί μὴν; ἔφη.

B Ἄν δὲ δὴ αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπωσιν, ἄρ' οὐ τὸ
μὲν πρῶτον ἐπιχειροῖ ἂν κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν τοὺς
γονέας;

Πάντως.

Ὅποτε δὲ μὴ δύναίτο, ἀρπάξοι ἂν καὶ βιάζοιτο
μετὰ τοῦτο;

Οἶμαι, ἔφη.

Ἀντεχομένων δὴ καὶ μαχομένων, ὧ θαυμάσιε,
γέροντός τε καὶ γραός, ἄρ' εὐλαβηθείη ἂν καὶ φεί- 30
σαιτο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν;

Republic
IX.

SOCRATES,
ADEIMANTUS.

He will
prefer the
love of a
girl or a
youth to
his aged
parents,
and may
even be
induced to
strike them.

Οὐ πάνν, ἢ δ' ὅς, ἔγωγε θαρρῶ περὶ τῶν γονέων p. 574.
τοῦ τοιούτου.

Ἄλλ', ὦ Ἀδείμαντε, πρὸς Διός, ἔνεκα νεωστὶ
φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταίρας γεγονυίας τὴν
5 πάλαι φίλην καὶ ἀναγκαίαν μητέρα, ἣ ἔνεκα ὥραίου c
νεωστὶ φίλου γεγονότος οὐκ ἀναγκαίου τὸν ἄωρόν
τε καὶ ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα καὶ τῶν φίλων
ἀρχαιότατον δοκεῖ ἄν σοι ὁ τοιοῦτος πληγαῖς τε
δοῦναι καὶ καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις,
10 εἰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἀγάγοιτο ;

Ναὶ μὰ Δία, ἢ δ' ὅς.

Σφόδρα γε μακάριον, ἣν δ' ἐγώ, ἔοικεν εἶναι τὸ
τυραννικὸν υἱὸν τεκεῖν.

Πάνν γ', ἔφη.

He turns
highway-
man, robs
temples,
loses all
his early
principles,
and be-
comes in
waking
reality the
evil dream
which he
had in
sleep.

15 Τί δ', ὅταν δὴ τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλίπη τὸν d
τοιούτον, πολὺ δὲ ἤδη ξυνειλεγμένον ἐν αὐτῷ ἢ τὸ
τῶν ἡδονῶν σμῆνος, οὐ πρῶτον μὲν οἰκίας τινὸς
ἐφάψεται τοίχου ἢ τινος ὀψὲ νύκτωρ ἰόντος τοῦ
ἱματίου, μετὰ δὲ ταῦτα ἱερὸν τι νεωκορήσει ; καὶ ἐν
20 τούτοις δὴ πᾶσιν, ἃς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδὸς
περὶ καλῶν τε καὶ αἰσχυρῶν, τὰς δικαίας ποιουμένας,
αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμέναι, δορυφοροῦσαι τὸν
Ἔρωτα, κρατήσουσι μετ' ἐκείνου, αἱ πρότερον μὲν
ὄναρ ἐλύοντο ἐν ὕπνῳ, ὅτε ἦν αὐτὸς ἔτι ὑπὸ e
25 νόμοις τε καὶ πατρὶ δημοκρατούμενος ἐν ἑαυτῷ.
τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ Ἐρωτος, οἷος ὀλιγάκις ἐγίγνετο
ὄναρ, ὕπαρ τοιοῦτος αἰεὶ γενόμενος, οὔτε τινὸς φόνου
δεινοῦ ἀφέξεται οὔτε βρώματος οὔτ' ἔργου, ἀλλὰ

14. πάνν AM : οὐ πάνν Π.

15. ἐπιλίπη M : ἐπιλείπη A : ἐπιλείπει Π.

21. δικαίας A : δίκας ΠM.

p. 575. | τυραννικῶς ἐν αὐτῷ ὁ Ἔρως ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν, ἅτε αὐτὸς ὢν μόναρχος, τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν ὥσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν, ὅθεν αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θόρυβον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ἀπὸ κακῆς ὁμιλίας, τὸν δ' ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα· ἢ οὐχ οὗτος ὁ βίος τοῦ τοιούτου;

Republic IX.

SOCRATES, ADIMANTUS.

He gathers followers about him.

Οὗτος μὲν οὖν, ἔφη.

Καὶ ἂν μὲν γε, ἦν δ' ἐγώ, ὀλίγοι οἱ τοιοῦτοι ἐν πόλει ὧσι καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος σωφρονῇ, ἐξεληθόντες ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραννον ἢ μισθοῦ ἐπικουροῦσιν, ἂν που πόλεμος ᾖ· ἂν δ' ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἡσυχίᾳ γένωνται, αὐτοῦ δὴ ἐν τῇ πόλει κακὰ δρῶσι σμικρὰ πολλά.

15

Τὰ ποῖα δὴ λέγεις;

Οἷα κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι, βαλλαντιοτομοῦσι, λωποδυντοῦσιν, ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδιζονται· ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν, ἂν δυνατοὶ ὧσι λέγειν, καὶ ψευδομαρτυροῦσι καὶ δωροδοκοῦσιν.

20

Σμικρὰ γ', ἔφη, κακὰ λέγεις, ἂν ὀλίγοι ὧσιν οἱ τοιοῦτοι.

Τὰ γὰρ σμικρὰ, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς τὰ μεγάλα σμικρὰ ἔστι, καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρία τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως, τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἵκταρ βάλλει. ὅταν γὰρ δὴ πολλοὶ ἐν πόλει γένωνται οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄλλοι οἱ ξυνεπόμενοι αὐτοῖς, καὶ αἰσθωνται ἑαυτῶν τὸ πλῆθος, τότε οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας ἐκείνων, ὃς ἂν αὐτῶν μάλιστα αὐτὸς ἐν αὐτῷ μέγιστον καὶ πλείστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχη.

A private person can do but little harm in comparison of the tyrant.

*Republic
IX.*SOCRATES,
ADEIMANTUS.

Εἰκότως γ', ἔφη· τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη. p. 575.

Οὐκοῦν ἐὰν μὲν ἐκόντες ὑπέικωσιν· ἐὰν δὲ μὴ
ἐπιτρέπη ἡ πόλις, ὥσπερ τότε μητέρα καὶ πατέρα
ἐκόλαζεν, οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα, ἐὰν οἷός τ' ᾖ,
5 κολάσεται ἐπεισαγόμενος νέους ἐταίρους, καὶ ὑπὸ
τούτοις δὴ δουλεύουσιν τὴν πάλαι φίλην μητρίδα
τε, Κρήτες φασι, καὶ πατρίδα ἔξει τε καὶ θρέψει.
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τέλος ἂν εἴη τῆς ἐπιθυμίας τοῦ τοι-
οῦτου ἀνδρός.

10 Τοῦτο, ἦ δ' ὅς, παντάπασί γε.

E

The be-
haviour of
the tyrant
to his early
supporters.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, οὐτοί γε τοιοῖδε γίνονται
ιδία καὶ πρὶν ἄρχειν· πρῶτον μὲν οἷς ἂν ξυνῶσιν,
ἡ κόλαξιν ἑαυτῶν ξυνόντες καὶ πᾶν ἐτοίμοις ὑπηρε-
τεῖν, ἡ ἐὰν τοῦ τι δέωνται, αὐτοὶ | ὑποπεσόντες, p. 576.

15 πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκείοι, διαπρα-
ξάμενοι δὲ ἀλλότριοι;

Καὶ σφόδρα γε.

He is al-
ways either
master or
servant,

Ἐν παντὶ ἄρα τῷ βίῳ ζῶσι φίλοι μὲν οὐδέποτε
οὐδενί, αἰεὶ δὲ του δεσπόζοντες ἢ δουλεύοντες ἄλλῳ,
20 ἐλευθερίας δὲ καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις
αἰεὶ ἄγευστος.

Πάνυ μὲν οὖν.

always
treacher-
ous,

Ἄρ' οὖν οὐκ ὀρθῶς ἂν τοὺς τοιούτους ἀπίστους
καλοῖμεν;

25 Πῶς δ' οὐ;

unjust,

Καὶ μὴν ἀδίκους γε ὡς οἶόν τε μάλιστα, εἶπερ
ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν ὁμολογήσαμεν περὶ δικαιο-
σύνης, οἶόν ἐστιν.

Ἄλλὰ μὴν, ἦ δ' ὅς, ὀρθῶς γε.

the waking
reality of
our dream,

30 Κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν κάκιστον.

14. τοῦ τι M: τουτί ΑΠ.

p. 576. ἔστι δέ που, οἷον ὄναρ διήλθομεν, ὃς ἂν ὕπαρ τοι-
οὔτος ᾖ.

Republic
IX.

Πάνυ μὲν οὖν.

SOCRATES,
ADEIMANTUS,
GLAUCON.

Οὐκοῦν οὔτος γίγνεται ὃς ἂν τυραννικώτατος
φύσει ὢν μοναρχήσῃ, καὶ ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν 5
τυραννίδι βιῇ, τοσούτῳ μᾶλλον τοιοῦτος.

a tyrant by
nature, a
tyrant in
fact.

Ἀνάγκη, ἔφη διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Γλαύ-
κων.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃς ἂν φαίνεται πονηρότατος,
C καὶ ἀθλιώτατος φανήσεται; καὶ ὃς ἂν πλείστον 10
χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ, μάλιστα τε καὶ
πλείστον χρόνον τοιοῦτος γεγονὼς τῇ ἀληθείᾳ; τοῖς
δὲ πολλοῖς πολλὰ καὶ δοκεῖ.

The wicked
are also
the most
miserable.

Ἀνάγκη, ἔφη, ταῦτα γοῦν οὕτως ἔχειν.

Ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὃ γε τυραννικὸς κατὰ 15
τὴν τυραννουμένην πόλιν ἂν εἴῃ ὁμοιότητι, δη-
μοτικὸς δὲ κατὰ δημοκρατουμένην, καὶ οἱ ἄλλοι
οὕτως;

Like man,
like State.

Τί μήν;

Οὐκοῦν, ὅ τι πόλις πρὸς πόλιν ἀρετῇ καὶ εὐδαι- 20
μονίᾳ, τοῦτο καὶ ἀνὴρ πρὸς ἀνδρα;

D Πῶς γὰρ οὐ;

Τί οὖν ἀρετῇ τυραννουμένη πόλις πρὸς βασιλευ-
μένην, οἷαν τὸ πρῶτον διήλθομεν;

The tyrant
the oppo-
site of the
King, and
tyranny of
the royal
state.

Πᾶν τούναντίον, ἔφη· ἡ μὲν γὰρ ἀρίστη, ἡ δὲ 25
κακίστη.

Οὐκ ἐρήσομαι, εἶπον, ὅποτέραν λέγεις· δηλὸν
γάρ· ἀλλ' εὐδαιμονίας τε αὖ καὶ ἀθλιότητος ὡσαύ-
τως ἢ ἄλλως κρίνεις; καὶ μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς

16. ὁμοιότητι MSS.: del. Ast et Badham.

20. ἀρετῇ (γρ.) Amg.: ἀρα ἢ ΑΠΜ.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

τὸν τύραννον ἓνα ὄντα βλέποντες, μηδ' εἴ τινες p. 576.
ὀλίγοι περὶ ἐκείνον, ἀλλ' ὥς χρή ὅλην τὴν πόλιν
εἰσελθόντας θεάσασθαι, καταδύντες εἰς ἅπασαν καὶ ἔ
ιδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινόμεθα.

5 'Αλλ' ὀρθῶς, ἔφη, προκαλεῖ καὶ δῆλον παντὶ ὅτι
τυραννουμένης μὲν οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα, βασιλευο-
μένης δὲ οὐκ εὐδαιμονεστέρα.

'Αρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ αὐτὰ
ταῦτα προκαλούμενος | ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην, ἀξιῶν p. 577.

The tyrant
must be
stripped of
his extern-
als before
he is
judged.

10 κρίνειν περὶ αὐτῶν ἐκείνον, ὃς δύναται τῇ διανοίᾳ
εἰς ἀνδρὸς ἥθος ἐνδὺς διδεῖν καὶ μὴ καθάπερ παῖς
ἔξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν
προστάσεως, ἣν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται, ἀλλ'
ικανῶς διορᾷ; εἰ οὖν οἰοίμην δεῖν ἐκείνου πάντας
15 ἡμᾶς ἀκούειν, τοῦ δυνατοῦ μὲν κρίναι, ξυμφηκόςτος
δὲ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ παραγεγονότος ἔν τε ταῖς κατ'
οἰκίαν πράξεσιν, ὥς πρὸς ἐκάστους τοὺς οἰκείους
ἔχει, ἐν οἷς μάλιστα γυμνὸς ἂν ὀφθεῖη τῆς τραγικῆς B
σκευῆς, καὶ ἐν αὐτοῖς δημοσίοις κινδύνοις, καὶ
20 ταῦτα πάντα ἰδόντα κελεύοιμεν ἐξαγγέλλειν, πῶς
ἔχει εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ὁ τύραννος πρὸς
τοὺς ἄλλους;

'Ορθότατ' ἂν, ἔφη, καὶ ταῦτα προκαλοῖο.

Βούλει οὖν, ἦν δ' ἐγώ, προσποιησώμεθα ἡμεῖς
15 εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κρίναι καὶ ἤδη ἐντυχόντων
τοιούτοις, ἵνα ἔχωμεν ὅστις ἀποκρινεῖται ἃ ἐρωτῶμεν;

Πάνυ γε.

The
tyrannical
man and
state
compared.

*Ἴθι δὴ μοι, ἔφην, ὧδε σκόπει. τὴν ὁμοιότητα C
ἀναμνησκόμενος τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ ἀνδρός,
30 οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρει ἀθρῶν, τὰ παθήματα
ἐκατέρου λέγε.

p. 577. Τὰ ποῖα ; ἔφη.

Πρῶτον μὲν, ἣν δ' ἐγώ, ὥς πόλιν εἰπεῖν, ἐλευθέραν
ἢ δούλην τὴν τυραννουμένην ἐρεῖς ;

Ὡς οἶόν τ', ἔφη, μάλιστα δούλην.

Καὶ μὴν ὁρᾷς γε ἐν αὐτῇ δεσπότας καὶ ἐλευθέρους. 5
Ὅρῶ, ἔφη, σμικρὸν γέ τι τοῦτο· τὸ δὲ ὅλον, ὥς
ἔπος εἰπεῖν, ἐν αὐτῇ καὶ τὸ ἐπιεικέστατον ἀτίμως τε
καὶ ἀθλίως δοῦλον.

D Εἰ οὖν, εἶπον, ὅμοιος ἀνὴρ τῇ πόλει, οὐ καὶ ἐν
ἐκείνῳ ἀνάγκη τὴν αὐτὴν τάξιν ἐνεῖναι, καὶ πολλῆς 10
μὲν δουλείας τε καὶ ἀνελευθερίας γέμειν τὴν ψυχὴν
αὐτοῦ, καὶ ταῦτα αὐτῆς τὰ μέρη δουλεύειν, ἅπερ ἦν
ἐπιεικέστατα, σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον καὶ
μανικώτατον δεσπόζειν ;

Ἀνάγκη, ἔφη.

15

Τί οὖν ; δούλην ἢ ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις
εἶναι ψυχὴν ;

Δούλην δὴ που ἔγωγε.

Οὐκοῦν ἢ γε αὖ δούλη καὶ τυραννουμένη πόλις
ἥκιστα ποιεῖ ἃ βούλεται ; 20

Πολύ γε.

E Καὶ ἡ τυραννουμένη ἄρα ψυχὴ ἥκιστα ποιήσει ἃ
ἂν βουλευθῇ, ὥς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς· ὑπὸ δὲ
οἴστρου αἰεὶ ἐλκομένη βία ταραχῆς καὶ μεταμελείας
μεστή ἔσται. 25

Πῶς γὰρ οὐ ;

Πλουσίαν δὲ ἢ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννου-
μένην πόλιν εἶναι ;

Πενομένην.

p. 578. Καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν | πενιχρὰν καὶ ἅπλη- 39
στον ἀνάγκη αἰεὶ εἶναι.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

The State
is not free,
but en-
slaved.

Like a
slave, the
tyrant is
full of
meanness,
and the
ruling part
of him is
madness.

The city
which is
subject
to him is
goaded
a gadfly

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

and full
of misery.

Also the
tyrannical
man is
most
miserable.

Yet there
is still a
more
miserable
being, the

Οὕτως, ἦ δ' ὅς.

Τί δέ; φόβου γέμειν ἄρ' οὐκ ἀνάγκη τήν τε τοι-
αύτην πόλιν τόν τε τοιοῦτον ἄνδρα;

Πολλή γε.

5 Ὀδυρμούςς δὲ καὶ στεναγμούς καὶ θρήνους καὶ
ἀλγηδόνας οἶει ἐν τινι ἄλλῃ πλείους εὐρήσειν;
Οὐδαμῶς.

Ἐν ἀνδρὶ δὲ ἡγεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ἄλλῃ τινὶ πλείω
εἶναι ἢ ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων
10 τούτῳ τῷ τυραννικῷ;
Πῶς γὰρ ἂν; ἔφη.

Εἰς πάντα δὴ, οἶμαι, ταῦτά τε καὶ ἄλλα τοιαῦτα B
ἀποβλέψας τήν τε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην
ἔκρινας—

15 Οὐκοῦν ὀρθῶς; ἔφη.

Καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀνδρός
αὐτοῦ τυραννικοῦ τί λέγεις εἰς ταῦτά ταῦτα ἀπο-
βλέπων;

Μακρῷ, ἔφη, ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάν-
20 των.

Τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτ' ὀρθῶς λέγεις.

Πῶς; ἦ δ' ὅς.

Οὕπω, ἔφη, οἶμαι, οὗτός ἐστιν ὁ τοιοῦτος μά-
λιστα.

25 Ἀλλὰ τίς μὴν;

Ὅδε ἴσως σοι ἔτι δόξει εἶναι τούτου ἀθλιώτερος.

Ποῖος;

Ἄς ἂν, ἦν δ' ἐγώ, τυραννικὸς ὢν μὴ ἰδιώτην βίον C

2. τε M: γε ΑΠ.

5. δὲ A? Ξ: τε ΠΜ.

12. τε ΑΠ: γε Μ.

p. 578. καταβιβῶ, ἀλλὰ δυστυχῆς ἢ καὶ αὐτῷ ὑπὸ τινος συμ-
φορᾶς ἐκπορισθῇ, ὥστε τυράννῳ γενέσθαι.

Republic
IX.

Τεκμαίρομαί σε, ἔφη, ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ
λέγειν.

SOCRATES,
GLAUCON.

tyrannical
man who
is a public
tyrant.

Ναί, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' οὐκ οἶεσθαι χρὴ τὰ τοι- 5
αὔτα, ἀλλ' εὖ μάλα τῷ τοιούτῳ λόγῳ σκοπεῖν· περὶ
γάρ τοι τοῦ μεγίστου ἢ σκέψις, ἀγαθοῦ τε βίου καὶ
κακοῦ.

Ὅρθότατα, ἦ δ' ὅς.

Σκόπει δὴ, εἰ ἄρα τι λέγω. δοκεῖ γάρ μοι δεῖν 10
D ἐννοῆσαι ἐκ τῶνδε περὶ αὐτοῦ σκοποῦντας.

Ἐκ τίνων ;

Ἐξ ἐνὸς ἐκάστου τῶν ιδιωτῶν, ὅσοι πλούσιοι ἐν
πόλεσιν ἀνδράποδα πολλὰ κέκτηνται. οὗτοι γὰρ
τοῦτό γε προσόμοιον ἔχουσι τοῖς τυράννοις, τὸ πολ- 15
λῶν ἄρχειν· διαφέρει δὲ τὸ ἐκείνου πλήθος.

In cities
there are
many great
slave-
owners,
and they
help to
protect one
another.

Διαφέρει γάρ.

Οἶσθ' οὖν ὅτι οὗτοι ἀδεῶς ἔχουσι καὶ οὐ φοβοῦν-
ται τοὺς οἰκέτας ;

Τί γὰρ ἂν φοβοῖντο ;

20

Οὐδέν, εἶπον· ἀλλὰ τὸ αἷτιον ἐννοεῖς ;

Ναί, ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἐνὶ ἐκάστῳ βοηθεῖ τῶν
ιδιωτῶν.

E Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. τί δέ ; εἴ τις θεῶν
ἄνδρα ἔνα, ὅτῳ ἔστιν ἀνδράποδα πεντήκοντα ἢ 25
πλείω, ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα
καὶ παῖδας θείη εἰς ἐρημίαν μετὰ τῆς ἄλλης οὐσίας
τε καὶ τῶν οἰκετῶν, ὅπου αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευ-
θέρων μέλλοι βοηθήσειν, ἐν ποίῳ ἂν τινι καὶ

But sup-
pose a
slave-
owner and
his slaves
carried off
into the
wilderness,
what will
happen

1. δυστυχῆς ἢ ΑΠΜ: δυστυχῆση cj. Bekker.

25. ἢ καὶ Π.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

then? Such
is the con-
dition of
the tyrant.

ὅπόσῳ φόβῳ οἶει γενέσθαι αὐτὸν περί τε αὐτοῦ καὶ p. 578.
παίδων καὶ γυναικός, μὴ ἀπόλοιτο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν;

Ἐν παντί, ἦ δ' ὅς, ἔγωγε.

Οὐκοῦν | ἀναγκάζοιτο ἄν τις ἤδη θωπεύειν αὐ- p. 579.
5 τῶν τῶν δούλων καὶ ὑπισχνεῖσθαι πολλὰ καὶ ἐλευ-
θεροῦν οὐδὲν δεόμενος, καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θερα-
πόντων ἀναφανείη;

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, αὐτῷ, ἣ ἀπολωλέναι.

Τί δ', εἰ καὶ ἄλλους, ἦν δ' ἐγώ, ὁ θεὸς κύκλῳ
10 κατοικίσειε γείτονας πολλοὺς αὐτῷ, οἳ μὴ ἀνέχονται,
εἴ τις ἄλλος ἄλλου δεσπόζειν ἀξιοῖ, ἀλλ' εἴ πού
τινα τοιοῦτον λαμβάνοιεν, ταῖς ἐσχάταις τιμωροῦντο
τιμωρίαις;

Ἔτι ἄν, ἔφη, οἶμαι, μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ εἴη, B
15 κύκλῳ φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων.

Ἄρ' οὖν οὐκ ἐν τοιούτῳ μὲν δεσποτηρίῳ δέδεται
ὁ τύραννος, φύσει ὦν οἷον διεληλύθαμεν, πολλῶν
καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μεστός· λίχνῳ
δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν μόνῳ τῶν ἐν τῇ πόλει οὔτε
20 ἀποδημῆσαι ἔξεστιν οὐδαμόσε, οὔτε θεωρῆσαι ὅσων
δὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἐλεύθεροι ἐπιθυμηταί εἰσι, καταδε-
δυκῶς δὲ ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὥς γυνὴ ζῇ, φθονῶν
καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, εἰάν τις ἔξω ἀποδημῇ καὶ C
τι ἀγαθὸν ὀρά;

25 Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Οὐκοῦν τοῖς τοιούτοις κακοῖς πλείω καρποῦται
ἀνὴρ, ὅς ἂν κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος, ὃν νῦν
δὴ σὺ ἀθλιώτατον ἔκρινας, τὸν τυραννικόν, ὥς μὴ

He is the
daintiest
of all men,
and has to
endure the
hardships
of a
prison.

Miserable
himself,
he is still
more miser-
able if he

10. κατοικίσειεν q : κατοικήσειεν AΠM.

14. εἴη M : εἰ εἴη AΠ.

28. ὥς μὴ AΠM : μὴ ὥς Stobaeus : ὥς om. x.

p. 579. ιδιώτης καταβιβῶ, ἀλλὰ ἀναγκασθῇ ὑπὸ τινος τύχης
 τυραννεῦσαι καὶ ἑαυτοῦ ὦν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπι-
 χειρήσῃ ἄρχειν, ὥσπερ εἴ τις κάμνοντι σώματι καὶ
 ἀκράτορι ἑαυτοῦ μὴ ιδιωτεύων ἀλλ' ἀγωνιζόμενος
 πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος ἀναγκάζεται δια- 5
 γειν τὸν βίον.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.
be in a
public
station.

Παντάπασιν, ἔφη, ὁμοιότατά τε καὶ ἀληθέστατα
 λέγεις, ὦ Σώκρατες.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, παντελῶς
 τὸ πάθος ἄθλιον, καὶ τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλε- 10
 πώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἔτι ζῆ ὁ τυραννῶν ;

He then
leads a life
worse than
the worst,

Κομιδῇ γ', ἔφη.

*Ἔστιν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ, κἂν εἰ μή τῳ δοκεῖ, ὁ τῷ
 ὄντι τύραννος τῷ ὄντι δούλος τὰς μεγίστας θωπείας
 E καὶ δουλείας καὶ κόλαξ τῶν πονηροτάτων· καὶ τὰς 15
 ἐπιθυμίας οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἀποπιμπλᾷς, ἀλλὰ πλεί-
 στων ἐπιδεέστατος καὶ πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται,
 εἰάν τις ὅλην ψυχὴν ἐπίστηται θεάσασθαι, καὶ φόβου
 γέμων διὰ παντὸς τοῦ βίου, σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυ-
 νῶν πλήρης, εἴπερ τῇ τῆς πόλεως διαθέσει ἥς ἄρχει 20
 ἔοικεν. ἔοικε δέ· ἦ γάρ ;

in unhappi-
ness,

Καὶ μάλα, ἔφη.

p. 580. | Οὐκοῦν καὶ πρὸς τούτοις ἔτι ἀποδώσομεν τῷ
 ἀνδρὶ καὶ ἃ τὸ πρότερον εἶπομεν, ὅτι ἀνάγκη καὶ
 εἶναι καὶ ἔτι μᾶλλον γίγνεσθαι αὐτῷ ἢ πρότερον 25
 διὰ τὴν ἀρχὴν φθονερῷ, ἀπίστῳ, ἀδίκῳ, ἀφίλῳ,
 ἀνοσίῳ καὶ πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ,
 καὶ ἐξ ἀπάντων τούτων μάλιστα μὲν αὐτῷ δυστυχεῖ
 εἶναι, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς πλησίον αὐτῷ τοιούτους
 ἀπεργάζεσθαι.

and in
wickedness.

30

13. δοκεῖ Lobcov. : δοκῇ ΑΠΜ.

p. 580. Τίνα ταύτην ;

Republic
IX.

Τήνδε. τριῶν ὄντων τριτταὶ καὶ ἡδοναὶ μοι φαίνονται, ἐνὸς ἐκάστου μία ἰδία· ἐπιθυμία τε ὡσαύτως καὶ ἀρχαί.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πῶς λέγεις ; ἔφη.

5

Τὸ μέν, φαμέν, ἦν ᾧ μανθάνει ἄνθρωπος, τὸ δὲ ᾧ θυμοῦται, τὸ δὲ τρίτον διὰ πολυειδίαν ἐνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσειπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ ὃ μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον εἶχεν ἐν αὐτῷ, τούτῳ ἐπωνομάσαμεν ἐπιθυμητικὸν γὰρ αὐτὸ κεκλήκαμεν διὰ σφοδρότητα τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν καὶ ἀφροδίσια καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἀκόλουθα, καὶ φιλοχρήματον δὴ, ὅτι διὰ χρημάτων μάλιστα ἀποτελοῦνται

p. 581. | αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίας.

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη.

15

Ἄρ' οὖν καὶ τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν εἰ φαῖμεν εἶναι τοῦ κέρδους, μάλιστ' ἂν εἰς ἐν κεφάλαιον ἀπεριειδοίμεθα τῷ λόγῳ, ὥστε τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὅποτε τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ μέρος λέγοιμεν, καὶ καλοῦντες αὐτὸ φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς ἂν καλοῖμεν ;

(1) The
appetitive :

Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη.

Τί δέ ; τὸ θυμοειδὲς οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέντοι φαμέν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν ἀεὶ ὅλον ὥρμησθαι ;

25

B Καὶ μάλα.

Εἰ οὖν φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἢ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι ;

(2) The
ambitious :

Ἐμμελέστατα μὲν οὖν.

Ἄλλὰ μὴν ᾧ γε μανθάνομεν, παντὶ δῆλον ὅτι

(3) The
principle of

3. ἰδία ΠΜ : ἰδία Α.

17. φαίμεν (sic) Α.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

knowledge
and truth.

πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ὅπῃ ἔχει πᾶν αἰὲρ p. 581.
τέταται, καὶ χρημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων
τούτῳ μέλει.

Πολύ γε.

5 Φιλομαθὲς δὴ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ
κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν;

Πῶς γὰρ οὐ;

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἄρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν c
μὲν τοῦτο, τῶν δὲ τὸ ἕτερον ἐκείνων, ὁπότερον ἂν

10 τύχῃ;

Οὕτως, ἔφη.

Διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἀνθρώπων λέγωμεν τὰ πρῶτα
τριτὰ γένη εἶναι, φιλόσοφον, φιλόνεικον, φιλο-
κερδές;

15 Κομιδῇ γε.

Καὶ ἡδονῶν δὴ τρία εἶδη, ὑποκείμενον ἐν ἐκάστῳ
τούτων;

Πάνυ γε.

Each will
depreciate
the others,
but only
the philo-
sopher has
the power
to judge,

Οἷσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι εἰ θέλοις τρεῖς τοιού-
20 τοὺς ἀνθρώπους ἐν μέρει ἕκαστον ἀνερωτᾶν, τίς
τούτων τῶν βίων ἡδιστος, τὸν ἑαυτοῦ ἕκαστος μά-
λιστα ἐγκωμιάσεται; ὃ τε χρηματιστικὸς πρὸς τὸ D
κερδαίνειν τὴν τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονὴν ἢ τὴν τοῦ μαν-
θάνειν οὐδενὸς ἀξίαν φήσει εἶναι, εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν
25 ἀργύριον ποιεῖ;

Ἀληθῇ, ἔφη.

Τί δὲ ὁ φιλότιμος; ἦν δ' ἐγώ· οὐ τὴν μὲν ἀπὸ

2. τέταται ΑΠ: τέτακται Μ. τούτων MSS.: πάντων cj. W. H. Thompson: del. Baiter.

12. λέγωμεν ΑΠ: λέγομεν Μ.

16. ὑποκείμενον ΑΠ: ὑποκείμενα ΞΑ²Μ.

p. 581. τῶν χρημάτων ἡδονὴν φορτικὴν τινα ἡγεῖται, καὶ αὖ
τὴν ἀπὸ τοῦ μανθάνειν, ὃ τι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει,
καπνὸν καὶ φλυαρίαν ;

Οὕτως, ἔφη, ἔχει.

Τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ, *τί οἰώμεθα τὰς 5
Ε ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι τάληθές
ὅπῃ ἔχει καὶ ἐν τοιούτῳ τινὶ ἀεὶ εἶναι μανθάνοντα ;
τῆς †ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω ; καὶ καλεῖν τῷ ὄντι
ἀναγκαίᾳς, ὥς οὐδὲν τῶν ἄλλων δεόμενον, εἰ μὴ
ἀνάγκη ἦν ;

10

Εὖ, ἔφη, δεῖ εἰδέναι ;

Ὅτε δὴ οὖν, εἶπον, ἀμφισβητοῦνται ἐκάστου τοῦ
εἶδους αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος, μὴ ὅτι πρὸς τὸ
κάλλιον καὶ αἴσχιον ζῆν μὴδὲ τὸ χεῖρον καὶ ἄμεινον,
p. 582. ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ τὸ ἥδιον καὶ ἀλυπότερον, | πῶς ἂν 15
εἰδεῖμεν, τίς αὐτῶν ἀληθέστατα λέγει ;

Οὐ πάνυ, ἔφη, ἔγωγε ἔχω εἰπεῖν.

Ἄλλ' ὧδε σκόπει· τίνι χρὴ κρίνεσθαι τὰ μέλ-
λοντα καλῶς κριθήσεσθαι ; ἄρ' οὐκ ἐμπειρία τε καὶ
φρονήσῃ καὶ λόγῳ ; ἡ τούτων ἔχοι ἂν τις βέλτιον 20
κριτήριον ;

Καὶ πῶς ἂν ; ἔφη.

Σκόπει δὴ· τριῶν ὄντων τῶν ἀνδρῶν τίς ἐμπειρό-
τατος πασῶν ὧν εἶπομεν ἡδονῶν ; πότερον ὁ φιλο-
κερδῆς, μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἶόν ἐστιν, 25
B ἐμπειρότερος δοκεῖ σοι εἶναι τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι
ἡδονῆς, ἢ ὁ φιλόσοφος τῆς ἀπὸ τοῦ κερδαίνειν ;

5. τί οἰώμεθα cj. Graser : ποιῶμεθα MSS. 6. νομίζειν APM : νομίζειν
οὐδὲν A²Σ.

7. ἔχει AM : ἴσχει Π.

8. τῆς ἡδονῆς MSS. (τῆς ἡδονῆς A) : del. Baiter : ἡδονήν ; cj. Madvig :
an τῆς ἀληθινῆς ?

Republic
*IX.*SOCRATES,
GLAUCON.

Πολύ, ἔφη, διαφέρει. τῷ μὲν γὰρ ἀνάγκη γεύ- p. 582.
εσθαι τῶν ἐτέρων ἐκ παιδὸς ἀρξαμένῳ· τῷ δὲ φιλο-
κερδεῖ, ὅπῃ πέφυκε τὰ ὄντα μανθάνοντι, τῆς ἡδονῆς
ταύτης, ὥς γλυκεῖά ἐστιν, οὐκ ἀνάγκη γεύεσθαι οὐδ'
5 ἐμπείρῳ γίγνεσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ προθυμουμένῳ οὐ
ῥάδιον.

Πολὺ ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, διαφέρει τοῦ γε φιλοκερ-
δοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρία ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν.

Πολὺ μέντοι.

10 Τί δὲ τοῦ φιλοτίμου; ἄρα μᾶλλον ἄπειρός ἐστι
τῆς ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς ἢ ἐκείνος τῆς ἀπὸ τοῦ
φρονεῖν;

Ἄλλὰ τιμὴ μὲν, ἔφη, ἐάνπερ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὁ
ἕκαστος ὥρμηκε, πᾶσιν αὐτοῖς ἔπεται· καὶ γὰρ ὁ
15 πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμᾶται καὶ ὁ ἀνδρείος καὶ ὁ
σοφός, ὥστε ἀπὸ γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες
τῆς ἡδονῆς ἐμπειροί· τῆς δὲ τοῦ ὄντος θέας, οἷαν
ἡδονὴν ἔχει, ἀδύνατον ἄλλῳ γεγεῖσθαι πλὴν τῷ
φιλοσόφῳ.

20 Ἐμπειρίας μὲν ἄρα, εἶπον, ἔνεκα κάλλιστα τῶν
ἀνδρῶν κρίνει οὗτος.

Πολύ γε.

Καὶ μὴν μετὰ γε φρονήσεως μόνος ἐμπειρος γεγο-
νὼς ἔσται.

25 Τί μὴν;

Ἄλλὰ μὴν καὶ δι' οὗ γε δεῖ ὄργανον κρίνεσθαι,
οὐ τοῦ φιλοκερδοῦς τοῦτο ὄργανον οὐδὲ τοῦ φιλοτί-
μου, ἀλλὰ τοῦ φιλοσόφου.

13. τιμὴ μὲν *v* et corr. Θ: τιμὴν Α: τί μὴν ΠΜ.

15. ὁ σοφός Α²Μ: σοφός ΑΠ.

21. κρίνει ΑΠΜ: κρίνει cj. Bekker. οὗτος ΠΜ: οὕτως Α.

The philo-
sopher
alone
having both
judgment
and experi-
ence,

p. 582. Τὸ ποῖον ;

Διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι. ἦ γάρ ;
Ναί.

Λόγοι δὲ τούτου μάλιστα ὄργανον.

Πῶς δ' οὐ ;

Οὐκοῦν εἰ μὲν πλούτῳ καὶ κέρδει ἄριστα ἐκρίνετο
Ε τὰ κρινόμενα, ἃ ἐπὶ ἡνέκεν ὁ φιλοκερδὴς καὶ ἔψευεν,
ἀνάγκη ἂν ἦν ταῦτα ἀληθέστατα εἶναι.

Πολλή γε.

Εἰ δὲ τιμῇ τε καὶ νίκῃ καὶ ἀνδρείᾳ, ἄρ' οὐχ ἃ ὁ
φιλότιμός τε καὶ ὁ φιλόνηκος ;

Δῆλον.

Ἐπειδὴ δ' ἐμπειρία καὶ φρονήσῃ καὶ λόγῳ ;

Ἀνάγκη, ἔφη, ἃ ὁ φιλόσοφος τε καὶ ὁ φιλόλογος
ἐπαινῇ, ἀληθέστατα εἶναι.

p. 583. Τριῶν ἄρ' οὐσῶν τῶν | ἡδονῶν ἢ τούτου τοῦ
μέρους τῆς ψυχῆς, ᾧ μανθάνομεν, ἡδίστη ἂν εἴη,
καὶ ἐν ᾧ ἡμῶν τοῦτο ἄρχει, ὁ τούτου βίος ἡδι-
στος ;

Πῶς δ' οὐ μέλλει ; ἔφη· κύριος γοῦν ἐπαινέτης
ὢν ἐπαινῇ τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος.

Τίνα δὲ δεύτερον, εἶπον, βίον καὶ τίνα δευτέραν
ἡδονὴν φησιν ὁ κριτὴς εἶναι ;

Δῆλον ὅτι τὴν τοῦ πολεμικοῦ τε καὶ φιλοτίμου·
ἐγγυτέρω γὰρ αὐτοῦ ἐστὶν ἢ ἡ τοῦ χρηματιστοῦ.

Ὑστάτην δὲ τὴν τοῦ φιλοκερδοῦς, ὡς ἔοικεν.

Τί μήν ; ἦ δ' οὐ.

B Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δὴ ἐφεξῆς ἂν εἴη καὶ δις
νεκρικῶς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον ὀλυμ-
πικῶς τῷ σωτήρῃ τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Δίῃ, ἄθρει ὅτι
οὐδὲ παναληθὲς ἐστὶν ἢ τῶν ἄλλων ἡδονῇ πλὴν τῆς

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

the
pleasures
which he
approves
are the true
pleasures ;
he places
(1) the love
of wisdom,
(2) of
honour,
(3) and low-
est the love
of gain.

True
pleasure is
not relative

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

but absolute.

τοῦ φρονίμου οὐδὲ καθαρά, ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη p. 583.
τις, ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι.
καίτοι τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν τε καὶ κυριώτατον τῶν
πτωμάτων.

5 Πολύ γε· ἀλλὰ πῶς λέγεις ;

ἽΩδ', εἶπον, ἐξευρήσω, σοῦ ἀποκρινομένου ζητῶν
ἄμα. C

Ἐρώτα δὴ, ἔφη.

Λέγε δὴ, ἦν δ' ἐγώ· οὐκ ἐναντίον φαμὲν λύπην
10 ἡδονῇ ;

Καὶ μάλα.

Οὐκοῦν καὶ τὸ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι εἶναί
τι ;

Εἶναι μέντοι.

15 Μεταξὺ τούτοις ἀμφοῖν ἐν μέσῳ δὴν ἡσυχίαν
τινὰ περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς ; οὐχ οὕτως αὐτὸ λέγεις ;
Οὕτως, ἦ δ' ὅς.

Ἄρ' οὐ μνημονεύεις, ἦν δ' ἐγώ, τοὺς τῶν καμνόν-
των λόγους, οὓς λέγουσιν ὅταν κάμνωσιν ;

20 Ποίους ;

Ὡς οὐδὲν ἄρα ἐστὶν ἥδιον τοῦ ὑγιαίνειν, ἀλλὰ
σφᾶς ἐλελήθει, πρὶν κάμνειν, ἥδιστον ὄν. D

Μέμνημαι, ἔφη.

Οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνία τινὲς ἐχομένων ἀκούεις
25 λεγόντων, ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώ-
μενον ;

Ἀκούω.

Καὶ ἐν ἄλλοις γε, οἶμαι, πολλοῖς τοιούτοις αἰ-
σθάνει γιγνομένους τοὺς ἀνθρώπους, ἐν οἷς, ὅταν
30 λυπῶνται, τὸ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ

30. τὸ μὴ Α²ΠΜ : μὴ Α.

The states
inter-
mediate
between
pleasure
and pain
are termed
pleasures
or pains
only in
relation to
their
opposites.

p. 583. τοιούτου ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἡδιστον, οὐ τὸ χαίρειν.

Republic IX.

Τοῦτο γάρ, ἔφη, τότε ἡδὺ ἴσως καὶ ἀγαπητὸν γίγνεται, ἡσυχία.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ε Καὶ ὅταν παύσῃται ἄρα, εἶπον, χαίρων τις, ἢ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἔσται.

Ἴσως, ἔφη.

Ὁ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρων ἔφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφοτέρα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή.

10

Εοικεν.

Ἡ καὶ δυνατὸν τὸ μηδέτερα δν ἀμφοτέρα γίνεσθαι ;

Οὐ μοι δοκεῖ.

Καὶ μὴν τό γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κίνησις τις ἀμφοτέρω ἔστόν· ἢ οὐ ;

Pleasure and pain are said to be states of rest, but they are really motions.

Ναί.

p. 584. | Τὸ δὲ μήτε λυπηρὸν μήτε ἡδὺ οὐχὶ ἡσυχία μέντοι καὶ ἐν μέσῳ τούτοις ἐφάνη ἄρτι ;

Ἐφάνη γάρ.

20

Πῶς οὖν ὀρθῶς ἔστι τὸ μὴ ἀλγεῖν ἡδὺ ἡγεῖσθαι ἢ τὸ μὴ χαίρειν ἀνιαρόν ;

Οὐδαμῶς.

Οὐκ ἔστιν ἄρα τοῦτο, ἀλλὰ φαίνεται, ἣν δ' ἐγώ, παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδὺ καὶ παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλγεινὸν τότε ἢ ἡσυχία, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ γοητεία τις.

Ὡς γοῦν ὁ λόγος, ἔφη, σημαίνει.

Β Ἴδὲ τοίνυν, ἔφην ἐγώ, ἡδονάς, αἱ οὐκ ἐκ λυπῶν

All pleasures

30. ἔφην Α²Μ : ἔφην δ' ΑΠ : ἣν δ' γ.

*Republic
IX.*SOCRATES,
GLAUCON.are not
merely ces-
sations of
pains, or
pains of
pleasures ;
e. g. the
pleasures
of smell
are not.

εἰσὶν, ἵνα μὴ πολλάκις οἰηθῆς ἐν τῷ παρόντι οὕτω p. 584.
τοῦτο πεφυκέναι, ἡδονὴν μὲν παῦλαν λύπης εἶναι,
λύπην δὲ ἡδονῆς.

Ποῦ δὴ, ἔφη, καὶ ποίας λέγεις ;

5 Πολλαὶ μὲν, εἶπον, καὶ ἄλλαι, μάλιστα δ' εἰ
θέλεις ἐννοῆσαι τὰς περὶ τὰς ὁσμάς ἡδονάς. αὗται
γὰρ οὐ προλυπηθέντι ἐξαίφνης ἀμήχανοι τὸ μέγεθος
γίνονται, παυσάμεναί τε λύπην οὐδεμίαν καταλεί-
πουσιν.

10 Ἀληθέστατα, ἔφη.

Μὴ ἄρα πειθόμεθα καθαρὰν ἡδονὴν εἶναι τὴν C
λύπης ἀπαλλαγὴν, μηδὲ λύπην τὴν ἡδονῆς.

Μὴ γάρ.

Ἀλλὰ μέντοι, εἶπον, αἷ γε διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ
15 τὴν ψυχὴν τείνουσαι καὶ λεγόμεναι ἡδοναί, σχεδὸν
αἱ πλείσταί τε καὶ μέγισται, τούτου τοῦ εἶδους εἰσὶ,
λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί.

Εἰσὶ γάρ.

Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προσ-
20 δοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις
κατὰ ταῦτά ἔχουσιν ;

Κατὰ ταῦτά.

Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οἷαί εἰσι καὶ ᾧ μάλιστα D
εἰόκασιν ;

25 Τῷ ; ἔφη.

Νομίζεις τι, εἶπον, ἐν τῇ φύσει εἶναι τὸ μὲν ἄνω,
τὸ δὲ κάτω, τὸ δὲ μέσον ;

*Εγωγε.

Οἶει οὖν ἂν τινα ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς
30 μέσον ἄλλο τι οἶεσθαι ἢ ἄνω φέρεσθαι ; καὶ ἐν

Illustra-
tions of the
unreality of

20. προησθήσεις ΑΠΜ : προαισθήσεις Ξ.

p. 584. μέσῳ σπάντα, ἀφορῶντα ὅθεν ἐνήνεκται, ἄλλοθί
 που ἂν ἡγεῖσθαι εἶναι ἢ ἐν τῷ ἄνω, μὴ ἑωρακότα
 τὸ ἀληθῶς ἄνω ;

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

certain
pleasures.

Μὰ Δί', οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἄλλως οἶμαι οἰηθῆναι
 ἂν τὸν τοιοῦτον.

5

Ε 'Αλλ' εἰ πάλιν γ', ἔφην, φέροιτο, κάτω τ' ἂν οἶοιτο
 φέρεσθαι καὶ ἀληθῆ οἶοιτο ;

Πῶς γὰρ οὐ ;

Οὐκοῦν ταῦτα πάσχοι ἂν πάντα διὰ τὸ μὴ ἔμ-
 πειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἄνω τε ὄντος καὶ ἐν μέσῳ 10
 καὶ κάτω ;

Δῆλον δῆ.

Θαυμάζοις ἂν οὖν, εἰ καὶ ἄπειροι ἀληθείας
 περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιεῖς δόξας ἔχουσι, πρὸς
 τε ἡδονὴν καὶ λύπην καὶ τὸ μεταξὺ τούτων οὕτω 15
 διάκεινται, ὥστε, ὅταν μὲν ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέ-

p. 585. ρωνται, ἀληθῆ τε | οἶονται καὶ τῷ ὄντι λυποῦνται,
 ὅταν δὲ ἀπὸ λύπης ἐπὶ τὸ μεταξύ, σφόδρα μὲν οἶονται
 πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι, ὥσπερ δὲ
 πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες ἀπειρία λευκοῦ, 20
 καὶ πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ἀπειρία
 ἡδονῆς ἀπατῶνται ;

Μὰ Δία, ἣ δ' ὅς, οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, ἀλλὰ πολὺν
 μᾶλλον, εἰ μὴ οὕτως ἔχει.

ᾧ δέ γ' οὖν, εἶπον, ἐννόει· οὐχὶ πείνα καὶ δίψα 25
 Β καὶ τὰ τοιαῦτα κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα
 ἕξεως ;

Τί μῆν ;

4. ἄλλως ΠΜ : ἀλλ' ὥς Α.

11. κάτω ΠΜ : κάτω Α. 13. καὶ ΑΠΜ : καὶ οἱ ν : οἱ cj. Herm.

19. δὲ γ : om. ΑΠΜ.

Republic
*IX.*SOCRATES,
GLAUCON.The in-
tellectual
more real
than the
sensual.

* Ἀγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη ἀρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς p. 585.
περὶ ψυχὴν αὖ ἔξω ;

Μάλα γε.

Οὐκοῦν πληροῖτ' ἂν ὃ τε τροφῆς μεταλαμβάνων
5 καὶ ὁ νοῦν ἴσχων ;

Πῶς δ' οὐ ;

Πλήρωσις δὲ ἀληθεστέρα τοῦ ἡττον ἢ τοῦ μᾶλ-
λον ὄντος ;

Δῆλον, ὅτι τοῦ μᾶλλον.

10 Πότερα οὖν ἡγεῖ τὰ γένη μᾶλλον καθαρᾶς οὐσίας
μετέχειν, τὰ οἶον σίτου τε καὶ ποτοῦ καὶ ὄψου καὶ
ξυμπάσης τροφῆς, ἢ τὸ δόξης τε ἀληθοῦς εἶδος καὶ
ἐπιστήμης καὶ νοῦ καὶ ξυλλήβδην αὖ πάσης ἀρετῆς ; C
ᾧδε δὲ κρίνε· τὸ τοῦ αἰὲ ὁμοίου ἐχόμενον καὶ ἀθα-
15 νάτου καὶ † ἀληθείας, καὶ αὐτὸ τοιοῦτον ὄν καὶ ἐν
τοιούτῳ γιγνόμενον, μᾶλλον εἶναί σοι δοκεῖ, ἢ τὸ
τοῦ μηδέποτε ὁμοίου καὶ θνητοῦ, καὶ αὐτὸ τοιοῦτον
ὄν καὶ ἐν τοιούτῳ γιγνόμενον ;

Πολύ, ἔφη, διαφέρει τὸ τοῦ αἰὲ ὁμοίου.

20 Ἡ οὖν * τοῦ αἰὲ ὁμοίου οὐσία οὐσίας τι μᾶλλον
ἢ ἐπιστήμης μετέχει ;

Οὐδαμῶς.

Τί δ', ἀληθείας ;

Οὐδὲ τοῦτο.

25 — Εἰ δὲ ἀληθείας ἡττον, οὐ καὶ οὐσίας ;

* Ἀνάγκη.

Οὐκοῦν ὅλως τὰ περὶ τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν D

11. τὰ A³PM : om. A. οἶον A.

15. καὶ ἀληθείας MSS. : del. Madvig : an καὶ ἀληθοῦς ? αὐτὸ M :
αὖ τὸ A.

17. αὐτὸ PM : αὖ τὸ A.

20. τοῦ cj. Madvig : om. MSS.

24, 25. τοῦτο : εἰ] Lacunam inter haec verba statuit Madvig.

p. 585. γένη τῶν γενῶν αὐτῶν περὶ τὴν τῆς ψυχῆς θεραπείαν
ἦττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχει;

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πολύ γε.

Σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς οὐκ οἶει οὕτως;

*Εγωγε.

5

Οὐκοῦν τὸ τῶν μᾶλλον ὄντων πληρούμενον καὶ
αὐτὸ μᾶλλον ὄντως μᾶλλον πληροῦται, ἢ τὸ τῶν
ἦττον ὄντων καὶ αὐτὸ ἦττον ὄν;

Πῶς γὰρ οὐ;

Εἰ ἄρα τὸ πληροῦσθαι τῶν φύσει προσηκόντων 10
ἡδύ ἐστι, τὸ τῷ ὄντι καὶ τῶν ὄντων πληρούμενον
ε μᾶλλον μᾶλλον ὄντως τε καὶ ἀληθεστέρως χαίρειν
ἂν ποιοῖ ἡδονῇ ἀληθεί, τὸ δὲ τῶν ἦττον ὄντων μετα-
λαμβάνον ἦττόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο
καὶ ἀπιστοτέρας ἂν ἡδονῆς καὶ ἦττον ἀληθοῦς μετα- 15
λαμβάνοι.

*Αναγκαιότατα, ἔφη.

Οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι, εὐωχίαις
p. 586. | δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις αἰεὶ ξυνόντες, κάτω, ὥς ἔοικε,
καὶ μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονται τε καὶ 20
ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου, ὑπερβάντες δὲ τοῦτο
πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πώποτε οὔτε
ἠνέχθησαν, οὐδὲ τοῦ ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν,
οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαρᾶς ἡδονῆς ἐγεύσαντο,
ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω αἰεὶ βλέποντες καὶ 25
κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορ-
Β ταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες, καὶ ἔνεκα τῆς τούτων
πλεονεξίας λακτίζοντες καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους
σιδηροῖς κέραςί τε καὶ ὀπλαῖς ἀποκτιννύασι δι'

The
pleasures
of the
sensual and
also of the
passionate
element are
unreal and
mixed.

1. αὐτῶν Π : αὐτῶν AM.

4. ψυχῆς ΠΜ : τῆς ψυχῆς A.

Republic
IX.

ἀπληστίαν, ἅτε οὐχὶ τοῖς οὖσιν οὐδὲ τὸ δὴ οὐδὲ τὸ p. 586.
στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες.

SOCRATES,
GLAUCON.

Παντελῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων, τὸν τῶν πολλῶν, ὦ
Σώκρατες, χρησμοδεῖς βίον.

5 Ἄρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη καὶ ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγ-
μέναις λύπαις, εἰδώλοισι τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ
ἐσκιαγραφημέναις, ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως
ἀποχραινόμεναις, ὥστε σφοδρούς ἐκατέρας φαίνε- c
σθαι, καὶ ἔρωτας ἑαυτῶν λυττώντας τοῖς ἄφροσιν
10 ἐντίκτειν καὶ περιμαχήτους εἶναι, ὥσπερ τὸ τῆς
Ἑλένης εἰδῶλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι
γενέσθαι περιμάχητον ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς;

Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, τοιοῦτόν τι αὐτὸ εἶναι.

Τί δέ; περὶ τὸ θυμοειδὲς οὐχ ἕτερα τοιαῦτα
15 ἀνάγκη γίνεσθαι, ὅς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπράττηται
ἢ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βίᾳ διὰ φιλονεικίαν ἢ
θυμῷ διὰ δυσκολίαν, πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης D
καὶ θυμοῦ διώκων ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ;

Τοιαῦτα, ἢ δ' ὅς, ἀνάγκη καὶ περὶ τοῦτο εἶναι.

Both kinds
of pleasures
are attained
in the
highest
degree
when the
desires
which seek
them are
under the
guidance of
reason.

20 Τί οὖν, ἦν δ' ἐγώ· θαρροῦντες λέγωμεν ὅτι καὶ
περὶ τὸ φιλοκερδὲς καὶ τὸ φιλόνεικον ὅσαι ἐπιθυμίαι
εἰσὶν, αἱ μὲν ἂν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἐπόμεναι καὶ
μετὰ τούτων τὰς ἡδονὰς διώκουσαι, ἅς ἂν τὸ φρό-
νιμον ἐξηγῇται, λαμβάνωσι, τὰς ἀληθεστάτας τε
25 λήψονται, ὥς οἶόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς λαβεῖν, ἅτε
ἀληθείᾳ ἐπομένων, καὶ τὰς ἑαυτῶν οἰκειάς, εἴπερ τὸ E
βέλτιστον ἐκάστω, τοῦτο καὶ οἰκειότατον;

Ἄλλὰ μὲν, ἔφη, οἰκειότατόν γε.

Τῷ φιλοσόφῳ ἄρα ἐπομένης ἀπάσης τῆς ψυχῆς

15. ἂν A³ΠM : om. A.

24. ἐξηγῇται ΠM : ἐξηγείται A.

- p. 586. καὶ μὴ στασιαζούσης ἐκάστω τῷ μέρει ὑπάρχει εἰς
τε ἅλλα τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι, καὶ
δὴ καὶ τὰς ἡδονὰς τὰς ἑαυτοῦ ἕκαστον καὶ τὰς βελ-
p. 587. τίστας καὶ εἰς τὸ δυνατὸν | τὰς ἀληθεστάτας καρ-
ποῦσθαι.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

5

Κομιδῇ μὲν οὖν.

Ὅταν δὲ ἄρα τῶν ἐτέρων τι κρατήσῃ, ὑπάρχει
αὐτῷ μήτε τὴν ἑαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν, τά τε
ἄλλ' ἀναγκάζειν ἀλλοτρίαν καὶ μὴ ἀληθῆ ἡδονὴν
διώκειν.

10

Οὕτως, ἔφη.

Οὐκοῦν ἂν πλείστον φιλοσοφίας τε καὶ λόγου ἀφ-
έστηκε, μάλιστ' ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζεται ;

Πολύ γε.

Πλείστον δὲ λόγου ἀφίσταται οὐχ ὅπερ νόμου τε ¹⁵
καὶ τάξεως ;

Δῆλον δῆ.

Ἐφάνησαν δὲ πλείστον ἀφεστῶσαι οὐχ αἱ ἐρωτι-
καί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυμίαι ;

Πολύ γε.

20

B Ἐλάχιστον δὲ αἱ βασιλικαὶ τε καὶ κόσμιοι ;

Ναί.

Πλείστον δῆ, οἶμαι, ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ οἰκείας ὁ
τύραννος ἀφεστήξει, ὁ δὲ ὀλίγιστον.

Ἀνάγκη.

25

Καὶ ἀηδέστατα ἄρα, εἶπον, ὁ τύραννος βιώσεται,
ὁ δὲ βασιλεὺς ἥδιστα.

Πολλὴ ἀνάγκη.

Οἶσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅσῳ ἀηδέστερον ζῇ τύραν-
νος βασιλέως ;

30 The
measure of
the interval

* Ἀν εἴπῃς, ἔφη.

*Republic
IX.*SOCRATES,
GLAUCON,which
separates
the king
from the
tyrant,

Τριῶν ἡδονῶν, ὡς ἔοικεν, οὐσῶν, μιᾶς μὲν γνη- p. 587.
σίας, δυοῖν δὲ νόθαιν, τῶν νόθων εἰς τὸ ἐπέκεινα
ὑπερβᾶς ὁ τύραννος, φυγῶν νόμον τε καὶ λόγον, C
δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ, καὶ
5 ὁπόσῳ ἐλαττοῦται οὐδὲ πάννυ ῥάδιον εἰπεῖν, πλὴν
ἴσως ὧδε.

Πῶς; ἔφη.

Ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος που ὁ τύραννος
ἀφειστήκει· ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν ὁ δημοτικὸς ἦν.

10 Ναί.

Οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδῶλῳ πρὸς ἀλήθειαν
ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ ἄν, εἰ τὰ πρόσθεν ἀληθῆ;

Οὕτως.

Ὁ δέ γε ὀλιγαρχικὸς ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ αὖ
15 τρίτος, ἐὰν εἰς ταῦτ' ἄριστοκρατικὸν καὶ βασιλι- D
κὸν τιθῶμεν.

Τρίτος γάρ.

Τριπλασίου ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τριπλάσιον ἀριθμῷ
ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφέστηκε τύραννος.

20 Φαίνεται.

Ἐπίπεδον ἄρ', ἔφην, ὡς ἔοικε, τὸ εἶδωλον κατὰ
τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴη.

Κομιδῇ γε.

Κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὖξιν δῆλον δὴ
25 ἀπόστασιν ὅσην ἀφεστηκὸς γίνεται.

Δῆλον, ἔφη, τῷ γε λογιστικῷ.

Οὐκοῦν ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ ἡδονῆς τὸν
βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφεστηκότα λέγῃ, ὅσον ἀφ- E

expressed
under the
symbol of
a cube cor-
responding
to the
number
729,

9. δημοτικὸς AΠ: δημοκρατικὸς M.

12. ξυνοικοῖ A³ΠM: ξυνοικεῖ A.

p. 587. ἔστηκεν, ἐννεακαίκοσικαίεπτακοσιοπλασιάκις ἥδιον αὐτὸν ζῶντα εὐρήσει τελειωθείσῃ τῇ πολλαπλασιώσει, τὸν δὲ τύραννον ἀνιαιρότερον τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀποστάσει.

Republic IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

Ἀμύχανον, ἔφη, λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς 5
p. 588. διαφορότητος τοῖν ἀνδροῖν, τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, πρὸς ἡδονὴν τε καὶ λύπην.

Καὶ μέντοι καὶ ἀληθῇ καὶ προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίοις ἀριθμὸν, εἴπερ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι καὶ νύκτες καὶ μῆνες καὶ ἐνιαυτοί.

which is nearly the number of days and nights in a year.

Ἀλλὰ μὲν, ἔφη, προσήκουσιν.

Οὐκοῦν εἰ τοσοῦτον ἡδονῇ νικᾷ ὁ ἀγαθὸς τε καὶ δίκαιος τὸν κακὸν τε καὶ ἄδικον, ἀμυχάνῳ δὲ ὅσῳ πλεῖον νικήσει εὐσχημοσύνη τε βίου καὶ κάλλει καὶ ἀρετῇ;

15

Ἀμυχάνῳ μέντοι νῆ Δία, ἔφη.

B Εἶεν δὲ, εἶπον· ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγου γεγόναμεν, ἀναλάβωμεν τὰ πρῶτα λεχθέντα, δι' ἃ δεῦρ' ἤκομεν. ἦν δέ που λεγόμενον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν τῷ τελέως μὲν ἀδίκῳ, δοξαζομένῳ δὲ δικαίῳ· ἢ οὐχ 20 οὕτως ἐλέχθη;

Refutation of Thrasymachus.

Οὕτω μὲν οὖν.

Νῦν δὲ, ἔφην, αὐτῷ διαλεγώμεθα, ἐπειδὴ διωμολογησάμεθα τό τε ἀδικεῖν καὶ τὸ δίκαια πράττειν ἦν ἐκάτερον ἔχει δύναμιν.

25

Πῶς; ἔφη.

Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ, ἵνα εἰδῇ ὁ ἐκεῖνα λέγων οἷα ἔλεγεν.

The triple animal who has outwardly the image of a man.

C Ποίαν τινά; ἢ δ' ὅς.

Τῶν τοιούτων τινά, ἦν δ' ἐγώ, οἶαι μυθολογοῦνται 30

5. καταπεφόρηκας ΑΠΜ : καταπεφώρακας τΞ corr. ν (et cj. Madvig).

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις, ἥ τε Χιμαίρας καὶ ἡ Σκύλη p. 588.
λης καὶ Κερβέρου, καὶ ἄλλαι τινὲς συχναὶ λέγονται
ξυμπεφυκυῖαι ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι.

Λέγονται γάρ, ἔφη.

5 Πλάττε τοίνυν μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου
καὶ πολυκεφάλου, ἡμέρων δὲ θηρίων ἔχοντος κεφα-
λὰς κύκλω καὶ ἀγρίων, καὶ δυνατοῦ μεταβάλλειν καὶ
φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα.

Δεινοῦ πλάστου, ἔφη, τὸ ἔργον· ὅμως δέ, ἐπειδὴ D
10 εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος, πε-
πλάσθω.

Μίαν δὴ τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ
ἀνθρώπου· πολλὴν δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον καὶ
δεύτερον τὸ δεύτερον.

15 Ταῦτα, ἔφη, ῥά· καὶ πέπλασται.

Σύναπτε τοίνυν αὐτὰ εἰς ἓν τρία ὄντα, ὥστε πη
ξυμπεφυκέναι ἀλλήλοις.

Συνῆπται, ἔφη.

Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἐξωθεν ἑνὸς εἰκόνα, τὴν
20 τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν,
ἀλλὰ τὸ ἐξω μόνον ἔλυτρον ὁρῶντι, ἐν ζῶον φαίνε- E
σθαι, ἄνθρωπον.

Περιπέπλασται, ἔφη.

Will any
one say
that we
should
strengthen
the monster
and the
lion at the
expense of
the man?

Λέγωμεν δὴ τῷ λέγοντι, ὡς λυσιτελεῖ τούτῳ ἀδι-
25 κείν τῷ ἀνθρώπῳ, δίκαια δὲ πράττειν οὐ συμφέρει,
ὅτι οὐδὲν ἄλλο φησὶν ἢ λυσιτελεῖν αὐτῷ τὸ παν-
τοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρὸν καὶ τὸν
λέοντα καὶ τὰ περὶ τὸνλέοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον
λιμοκτονεῖν | καὶ ποιεῖν ἀσθενῆ, ὥστε ἔλκεσθαι ὅπη p. 589.
30 ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἄγῃ, καὶ μηδὲν ἕτερον ἐτέρῳ

6. δι MSS. : τε cj. Madvig.

p. 589. *ξυνεθίζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν, ἀλλ' ἔαν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς δάκνεσθαί τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα.*

Republic IX.

Παντάπασι γάρ, ἔφη, ταῦτ' ἂν λέγοι ὁ τὸ ἀδικεῖν ἐπαινῶν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκοῦν αὖ ὁ τὰ δίκαια λέγων λυσιτελεῖν φαίη ἂν 5
δεῖν ταῦτα πράττειν καὶ ταῦτα λέγειν, ὅθεν τοῦ ἀν-
B θρώπου ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ἔσται ἐγκρατέστατος, καὶ
τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται ὥσπερ
γεωργός, τὰ μὲν ἡμερα τρέφων καὶ τιθασεύων, τὰ δὲ
ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι, ξύμμαχον ποιησάμενος 10
τὴν τοῦ λέοντος φύσιν, καὶ κοινῇ πάντων κηδόμενος,
φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὐτῷ, οὕτω
θρέψει;

Κομιδῇ γὰρ αὖ λέγει ταῦτα ὁ τὸ δίκαιον ἐπαι-
νῶν.

15

Κατὰ πάντα τρόπον δὴ ὁ μὲν τὰ δίκαια ἐγκωμιά-
C ζων ἀληθῇ ἂν λέγοι, ὁ δὲ τὰ ἄδικα ψεύδοιτο. πρὸς
τε γὰρ ἡδονὴν καὶ πρὸς εὐδοξίαν καὶ ὠφελίαν σκο-
πουμένῳ ὁ μὲν ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει, ὁ δὲ
ψέκτης οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' εἰδὼς ψέγει ὅ τι ψέγει. 20

Οὐ μοι δοκεῖ, ἦ δ' ὅς, οὐδαμῇ γε.

Πείθωμεν τοίνυν αὐτὸν πράως, οὐ γὰρ ἐκὼν ἀμαρ-
τάνει, ἐρωτῶντες ὦ μακάριε, οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ
αἰσχροὶ νόμιμα διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαῖμεν γεγονέναι·
D τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον δὲ ἴσως 25
τὰ ὑπὸ τῷ θεῷ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως,
αἰσχροὶ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλούμενα;
ξυμφήσει ἢ πῶς;

For the
noble
principle
subjects
the beast
to the man,
the ignoble
the man to
the beast.

Ἐὰν ἐμοί, ἔφη, πείθεται.

17. ἀληθῇ ἂν Π: ἀλήθειαν AM.

29. ἐμοὶ W. H. Thompson e Stobaeo: μοι MSS.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

A man
would not
be the
gainer if he
sold his
child: how
much worse
to sell his
soul!

Ἔστιν οὖν, εἶπον, ὅτῳ λυσιτελεῖ ἐκ τούτου τοῦ p. 589.
λόγου χρυσίον λαμβάνειν ἀδίκως, εἴπερ τοιόνδε τι
γίνεται, λαμβάνων τὸ χρυσίον ἅμα καταδουλοῦται
τὸ βέλτιστον ἑαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ; ἢ εἰ μὲν
5 λαβὼν χρυσίον υἷον ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ἔ-
ταυτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν, οὐκ ἂν αὐτῷ
ἐλυσιτελεῖ οὐδ' ἂν πάμπλου ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν,
εἰ δὲ τὸ ἑαυτοῦ θεϊότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ
μιαρωτάτῳ δουλοῦται καὶ μηδὲν ἐλεεῖ, οὐκ ἄρα ἄθ-
10 λιώσ' ἐστὶ καὶ | πολὺν ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν p. 590.
δωροδοκεῖ ἢ Ἐριφύλῃ ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν
ὄρμον δεξαμένη;

Πολὺ μέντοι, ἢ δ' ὅς ὁ Γλαῦκων· ἐγὼ γάρ σοι
ὑπὲρ ἐκείνου ἀποκρινοῦμαι.

15 Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀκολασταίνειν οἷε δια τοιαῦτα
πάλαι ψέγεσθαι, ὅτι ἀνίεται ἐν τῷ τοιούτῳ τὸ δει-
νόν, τὸ μέγα ἐκείνο καὶ πολυειδὲς θρέμμα, πέρα τοῦ
δέοντος;

Δῆλον, ἔφη.

20 Ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται οὐχ ὅταν τὸ β
λεοντῶδες τε καὶ ὀφεῶδες αὔξηται καὶ συντείνηται
ἀναρμόστως;

Πάνυ μὲν οὖν.

Τρυφή δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου
25 χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ψέγεται, ὅταν ἐν αὐτῷ δειλίαν
ἐμποιῇ;

Τί μὴν;

Κολακεία δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ
αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές, ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ
30 ποιῇ καὶ ἔνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας

16. τὸ δεινόν, Schneider. : sine commate cett. edd.

Proofs :—
(1) Men are
blamed for
the pre-
dominance
of the lower
nature,

p. 590. προπηλακίζόμενον ἐθίζῃ ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθη-
κον γίγνεσθαι ;

Republic
IX.

C Καὶ μάλα, ἔφη.

SOCRATES,
GLAUCON.

Βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί, οἶει, ὄνειδος
φέρει ; ἡ δὲ ἄλλο τι φήσομεν ἢ ὅταν τις ἀσθενὲς ,
φύσει ἔχῃ τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος, ὥστε μὴ ἂν δύνα-
σθαι ἄρχειν τῶν ἐν αὐτῷ θρεμμάτων, ἀλλὰ θερα-
πεύειν ἐκείνα, καὶ τὰ θωπεύματα αὐτῶν μόνον δύνη-
ται μαρθάνειν ;

as well as
for the
meanness
of their em-
ployments
and
character.

Ἐοικεν, ἔφη.

10

Οὐκοῦν ἵνα καὶ ὁ τοιοῦτος ὑπὸ ὁμοίου ἄρχηται
οἷονπερ ὁ βέλτιστος, δοῦλον αὐτόν φαμεν δεῖν εἶναι
D ἐκείνου τοῦ βελτίστου, ἔχοντος ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον
ἄρχον, οὐκ ἐπὶ βλάβῃ τῇ τοῦ δούλου οἰόμενοι δεῖν
ἄρχεσθαι αὐτόν, ὥσπερ Θρασύμαχος ᾤετο τοὺς 15
ἀρχομένους, ἀλλ' ὡς ἄμεινον ὃν παντὶ ὑπὸ θεοῦ
καὶ φρονίμου ἄρχεσθαι, μάλιστα μὲν οἰκείον ἔχοντος
ἐν αὐτῷ, εἰ δὲ μὴ, ἔξωθεν ἐφεστῶτος, ἵνα εἰς δύνα-
μιν πάντες ὅμοιοι ᾤμεν καὶ φίλοι τῷ αὐτῷ κυβερνώ-
μενοι ;

(2) It is
admitted
that every
one should
be the
servant of
a divine
rule, or at
any rate be
kept under
control by
an external
authority ;

20

Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη.

E Δηλοῖ δέ γε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ὁ νόμος ὅτι τοιοῦτον
βούλεται, πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ζύμμαχος ὢν· καὶ
ἡ τῶν παίδων ἀρχή, τὸ μὴ εἶναι ἐλευθέρους εἶναι, ἕως
ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ ἐν πόλει πολιτείαν καταστήσῃ- 25
p. 591. μεν, καὶ τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες | τῷ παρ' ἡμῖν
τοιούτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον καὶ ἄρ-
χοντα ἐν αὐτῷ, καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν.

(3) The care
taken of
children
shows that
we seek to
establish in
them a
higher
principle.

17. οἰκείον ἔχοντος ἐν αὐτῷ MSS. : οἰκείου ἐνότος ἐν αὐτῷ cj. Madvig.

23. βούλεται ᾤ corr. xv. (et sic Iamblichus et Stobaeus) : βουλεύεται
ΑΠΜ.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

Δηλοῖ γάρ, ἡ δ' ὅς.

P. 591.

Πῇ δὴ οὖν φήσομεν, ὦ Γλαύκων, καὶ κατὰ τίνα λόγον λυσιτελεῖν ἀδικεῖν, ἢ ἀκολασταίνειν ἢ τι αἰσχροὺν ποιεῖν, ἐξ ὧν πονηρότερος μὲν ἔσται, 5 πλείω δὲ χρήματα ἢ ἄλλην τινὰ δύναμιν κεκτησεται ;

Οὐδαμῇ, ἡ δ' ὅς.

Πῇ δ' ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσιτελεῖν ; ἡ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων ἔτι πονηρότερος B 10 γίγνεται, τοῦ δὲ μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου τὸ μὲν θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται, τὸ δὲ ἡμερον ἐλευθεροῦται, καὶ ὅλη ἡ ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη τιμωτέραν ἔξιν λαμβάνει, σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως 15 κτωμένη, ἡ σῶμα ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγείας λαμβάνον, τοσοῦτ' ὅσ' ὅπερ ψυχὴ σώματος τιμωτέρα ;

Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Οὐκοῦν ὁ γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο C 20 ξυντείνας βιώσεται, πρῶτον μὲν τὰ μαθήματα τιμῶν, ἂ τοιαύτην αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἀπεργάσεται, τὰ δὲ ἄλλ' ἀτιμάζων ;

Δῆλον, ἔφη.

Ἐπειτά γ', εἶπον, τὴν τοῦ σώματος ἔξιν καὶ 25 τροφὴν οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ ἐπίτρεψας ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς ὑγίειαν βλέπων, οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων, ὅπως ἰσχυρὸς ἢ ὑγιὲς ἢ καλὸς ἔσται, εἰ μὴ καὶ σωφρονήσιν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ' αἰετὴν ἐν τῷ σώματι D

The wise man will employ his energies in freeing and harmonising the nobler elements of his nature and in regulating his bodily habits. His first aim not health but harmony of soul.

9. ἔτι A²M : ἔπι A : ἐπι- Π.

26. ζήσει M : ζώσει A ? : ζώσει ΠA².

p. 591. ἁρμονίαν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἔνεκα συμφωνίας ἁρμοττόμενος φαίνεται.

Republic
IX.

Παντάσας μὲν οὖν, ἔφη, εἴνπερ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκοῦν, εἶπον, καὶ τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξιν τε καὶ συμφωνίαν; καὶ τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ ἄπειρον αὐξήσει, ἀπέραντα κακὰ ἔχων;

Οὐκ οἶομαι, ἔφη.

10

E 'Αλλ' ἀποβλέπων γε, εἶπον, πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ πολιτείαν, καὶ φυλάττων, μή τι παρακινήσῃ αὐτοῦ τῶν ἐκεῖ διὰ πλήθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα, οὕτως κυβερνῶν προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἶός τ' ᾖ.

He will not heap up riches, and he will only accept such political honours as will not deteriorate his character.

15

Κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη.

p. 592. | 'Αλλὰ μὴν καὶ τιμὰς γε, εἰς ταῦτόν ἀποβλέπων, τῶν μὲν μεθέξει καὶ γεύσεται ἐκόν, ἃς ἂν ἡγήται ἀμείνω αὐτὸν ποιήσιν, ἃς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἔξιν, φεύξεται ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ.

20

Οὐκ ἄρα, ἔφη, τά γε πολιτικὰ ἐθελήσει πράττειν, εἴνπερ τούτου κήδηται.

Νῆ τὸν κύνα, ἦν δ' ἐγώ, ἐν γε τῇ ἑαυτοῦ πόλει καὶ μάλα, οὐ μέντοι ἴσως ἐν γε τῇ πατρίδι, εἰ μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη.

25

He has a city of his own, and the ideal pattern of this will be the law of his life.

Μανθάνω, ἔφη· ἐν ᾗ νῦν διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει λέγεις, τῇ ἐν λόγοις κειμένῃ, ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι.

B 'Αλλ', ἦν δ' ἐγώ, ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα

8. ἄπειρον ΑΠΜ: εἰς ἄπειρον Iambl.

26. νῦν ΑΠΜ: νῦν δὲ cj. Bekker.

Republic
IX.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν p. 592.
κατοικίζειν. διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε που ἔστιν εἴτε
ἔσται· ἵα γὰρ ταύτης μόνης ἂν πράξειεν, ἄλλης δὲ
οὐδεμιᾶς.

5 Εἰκός γ', ἔφη.

I.

p. 595. | Καὶ μήν, ἦν δ' ἐγώ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ, ὥς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρθῶς φκίζομεν τὴν πόλιν, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεῖς περὶ ποιήσεως λέγω.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τὸ ποῖον; ἔφη.

5

Τὸ μῆδαμῃ παραδέχεσθαι αὐτῆς ὅση μιμητική· παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παραδεκτέα νῦν καὶ ἐναργέ-
B στερον, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, φαίνεται, ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διήρηται τὰ τῆς ψυχῆς εἶδη.

Πῶς λέγεις;

10

Ὡς μὲν πρὸς ὑμᾶς εἰρῆσθαι — οὐ γάρ μου κατε-
ρεῖτε πρὸς τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητὰς καὶ τοὺς
ἄλλους ἅπαντας τοὺς μιμητικούς — λῶβη ἔοικεν
εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς τῶν ἀκούοντων διανοίας,
ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον τὸ εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγ- 15
χάνει ὄντα.

Poetical
imitations
are ruinous
to the mind
of the
hearer.

Πῇ δὴ, ἔφη, διανοούμενος λέγεις;

Ῥητέον, ἦν δ' ἐγώ, καίτοι φιλία γέ τίς με καὶ
αἰδῶς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὀμήρου ἀποκωλύει
C λέγειν. ἔοικε μὲν γὰρ τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων 20

7. παραδεκτέα ΑΠ : παραδεκτέον Α²Μ.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν p. 595-
γενέσθαι. ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμη-
τέος ἀνὴρ, ἀλλ', ὃ λέγω, ῥητέον.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

5 Ἄκουε δὴ, μᾶλλον δὲ ἀποκρίνου.

Ἐρώτα.

The nature
of imita-
tion.

Μίμησιν ὅλως ἔχοις ἂν μοι εἰπεῖν ὃ τί ποτ' ἐσ-
τίν; οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ τι ξυννοῶ, τί βούλεται
εἶναι.

10 Ἡ που ἄρ', ἔφη, ἐγὼ συννοήσω.

Οὐδέν γε, ἦν δ' ἐγώ, ἄτοπον, ἐπεὶ πολλά τοι
ὀξύτερον βλεπόντων | ἀμβλύτερον ὁρῶντες πρότεροι p. 596.
εἶδον.

Ἔστιν, ἔφη, οὕτως. ἀλλὰ σοῦ παρόντος οὐδ' ἂν
15 προθυμηθῆναι οἶός τε εἶην εἰπεῖν, εἴ τί μοι καταφαί-
νεται, ἀλλ' αὐτὸς ὄρα.

Βούλει οὖν ἐνθένδε ἀρξώμεθα ἐπισκοποῦντες, ἐκ
τῆς εἰωθυίας μεθόδου; εἶδος γάρ πού τι ἐν ἑκάστων
εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἑκάστα τὰ πολλά, οἷς ταῦτόν
20 ὄνομα ἐπιφέρομεν. ἦ οὐ μανθάνεις;

Μανθάνω.

The idea is
one, but
the objects
compre-
hended
under it are
many.

Θῶμεν δὴ καὶ νῦν ὃ τι βούλει τῶν πολλῶν. οἶον,
εἰ θέλεις, πολλαί πού εἰσι κλῖναι καὶ τράπεζαι. B

Πῶς δ' οὐ;

25 Ἀλλὰ ιδέαι γέ που περὶ ταῦτα τὰ σκευή δύο, μία
μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέζης.

Ναί.

Οὐκοῦν καὶ εἰώθαμεν λέγειν, ὅτι ὁ δημιουργὸς
ἐκατέρου τοῦ σκεύους πρὸς τὴν ιδέαν βλέπων οὕτω
30 ποιεῖ ὁ μὲν τὰς κλῖνας, ὁ δὲ τὰς τραπέζας, αἷς ἡμεῖς

p. 596. *χρώμεθα, καὶ τᾶλλα κατὰ ταῦτά ; οὐ γάρ που τήν γε ιδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν· πῶς γάρ ;*

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐδαμῶς.

Ἄλλ' ὅρα δὴ καὶ τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν.

C *Τὸν ποῖον ;*

Ὃς πάντα ποιεῖ, ὅσαπερ εἰς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν.

The
universal
creator, an
extraordinary person.
But note
also that
everybody
is a creator
in a sense.
For all
things may
be made by
the reflection of them
in a mirror.

Δεινόν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα.

10

Οὐπω γε, ἀλλὰ τάχα μᾶλλον φήσεις. ὁ αὐτὸς γὰρ οὗτος χειροτέχνης οὐ μόνον πάντα οἷός τε σκεύη ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φύόμενα ἅπαντα ποιεῖ καὶ ζῶα πάντα ἐργάζεται, τά τε ἄλλα καὶ ἐαυτόν, καὶ πρὸς τούτοις γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ θεοὺς καὶ [πάντα] τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν ᾿Αἰδου ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἐργάζεται.

D *Πάνυ θαυμαστὸν, ἔφη, λέγεις σοφιστήν.*

Ἀπιστεῖς ; ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπέ, τὸ παράπαν οὐκ ἂν σοι δοκεῖ εἶναι τοιοῦτος δημιουργός, ἢ τινὲ μὲν τρόπῳ γενέσθαι ἂν τούτων ἀπάντων ποιητής, τινὲ δὲ οὐκ ἂν ; ἢ οὐκ αἰσθάνει, ὅτι καὶ αὐτὸς οἷός τ' εἴης πάντα ταῦτα ποιῆσαι τρόπῳ γέ τινι ;

Καὶ τίς, ἔφη, ὁ τρόπος οὗτος ;

25

Οὐ χαλεπός, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουργούμενος· τάχιστα δέ που, εἰ θέλεις λαβὼν κάτοπτρον περιφέρειν πανταχῇ. ταχὺ μὲν ἥλιον

5. τὸν δημιουργόν ΑΠΜ : τῶν δημιουργῶν cj. Vermehren.

11. τάχα ΑΜ : ταῦτα Π.

16. πάντα ΑΠΜ : πάντα Α².

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

ποιήσεις καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ταχὺ δὲ γῆν, ταχὺ p. 596.
δὲ σαυτόν τε καὶ τᾶλλα ζῶα καὶ σκευή καὶ φυτὰ ^E
καὶ πάντα ὅσα νῦν δὴ ἐλέγετο.

Ναί, ἔφη, φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ
5 ἀληθείᾳ.

Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, καὶ εἰς δέον ἔρχει τῷ λόγῳ.
τῶν τοιούτων γάρ, οἶμαι, δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος
ἐστίν. ἦ γάρ;

Πῶς γὰρ οὐ;

10 Ἀλλὰ φήσεις οὐκ ἀληθῆ, οἶμαι, αὐτὸν ποιεῖν ἂ
ποιεῖ. καίτοι τρόπῳ γέ τι καὶ ὁ ζωγράφος κλίνην
ποιεῖ. ἦ οὐ;

Ναί, ἔφη, φαινομένην γε καὶ οὗτος.

But this is
an appear-
ance only :
and the
painter too
is a maker
of appear-
ances.

Τί δὲ ὁ κλινοποιός; οὐκ ἄρτι | μέντοι ἔλεγες, ὅτι p. 597.
15 οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, ὃ δὴ φαμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίνη,
ἀλλὰ κλίνην τινά;

Ἔλεγον γάρ.

Οὐκοῦν εἰ μὴ ὃ ἔστι ποιεῖ, οὐκ ἂν τὸ ὄν ποιοί,
ἀλλὰ τι τοιούτου οἶον τὸ ὄν, ὃν δὲ οὐ. τελέως δὲ
20 εἶναι ὄν τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς
χειροτέχνου εἴ τις φαίη, κινδυνεύει οὐκ ἂν ἀληθῆ
λέγειν;

Οὐκοῦν, ἔφη, ὥς γ' ἂν δόξειε τοῖς περὶ τοὺς τοι-
ούσδε λόγους διατρίβουσιν.

25 Μηδὲν ἄρα θαυμάζωμεν, εἰ καὶ τοῦτο ἀμυδρόν τι
τυγχάνει ὄν πρὸς ἀλήθειαν.

Μὴ γάρ.

Βούλει οὖν, ἔφην, ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν B
τὸν μιμητὴν τοῦτον, τίς ποτ' ἐστίν;

30 Εἰ βούλει, ἔφη.

Three beds
and three

Οὐκοῦν τριταί τινες κλῖναι αὗται γίνονται· μία

P. 597. μὲν ἢ ἐν τῇ φύσει οὖσα, ἣν φαῖμεν ἄν, ὥς ἐγῶμαι, θεὸν ἐργάσασθαι. ἢ τίν' ἄλλον;

Republic
X.

Οὐδένα, οἶμαι.

SOCRATES,
GLAUCON.

Μία δέ γε ἦν ὁ τέκτων.

makers of
beds.

Ναί, ἔφη.

5

Μία δὲ ἦν ὁ ζωγράφος. ἢ γάρ;

Ἔστω.

Ζωγράφος δὴ, κλινοποιός, θεός, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἶδεσι κλινῶν.

Ναὶ τρεῖς.

10

C Ὁ μὲν δὴ θεός, εἴτε οὐκ ἐβούλετο, εἴτε τις ἀνάγκη ἐπὶ μὴ πλέον ἢ μίαν ἐν τῇ φύσει ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην, οὕτως ἐποίησε μίαν μόνον αὐτὴν ἐκείνην ὃ ἔστι κλίνη· δύο δὲ τοιαῦται ἢ πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυῶσιν.

(1) The
creator.
God could
only make
one bed;
if he made
two, a third
would still
appear be-
hind them.

15

Πῶς δὴ; ἔφη.

Ὅτι, ἦν δ' ἐγώ, εἰ δύο μόνας ποιήσειε, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη, ἥς ἐκείναι ἂν αὖ ἀμφοτέραι τὸ εἶδος ἔχοιεν, καὶ εἴη ἂν ὃ ἔστι κλίνη ἐκείνη, ἀλλ' οὐχ αἱ δύο.

20

Ὅρθως, ἔφη.

D Ταῦτα δὴ, οἶμαι, εἰδὼς ὁ θεός, βουλόμενος εἶναι ὅντως κλίνης ποιητὴς ὄντως οὔσης, ἀλλὰ μὴ κλίνης τινὸς μηδὲ κλινοποιός τις, μίαν φύσει αὐτὴν ἔφυσεν.

25

Ἐοικεν.

Βούλει οὖν τοῦτον μὲν φυτουργὸν τούτου προσ-
αγορεύωμεν, ἢ τι τοιοῦτον;

Δίκαιον γοῦν, ἔφη, ἐπειδὴ περ φύσει γε καὶ τοῦτο καὶ τᾶλλα πάντα πεποίηκεν.

30

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

(2) The
human
maker.

(3) The
imitator,
i. e. the
painter or
poet,

whose
art is one
of imitation
or appear-
ance and a
long way
removed
from the
truth.

Τί δὲ τὸν τέκτονα; ἄρ' οὐ δημιουργὸν κλίνης; P- 597.
Ναί.

Ἦ καὶ τὸν ζωγράφον δημιουργὸν καὶ ποιητὴν τοῦ
τοιούτου;

5 Οὐδαμῶς.

Ἀλλὰ τί αὐτὸν κλίνης φήσεις εἶναι;

Τοῦτο, ἧ δ' ὅς, ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσ- E
αγορεύεσθαι, μιμητὴς οὐ ἐκεῖνοι δημιουργοί.

Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, τὸν τοῦ τρίτου ἄρα γεννήματος
10 ἀπὸ τῆς φύσεως μιμητὴν καλεῖς;

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Τοῦτ' ἄρα ἔσται καὶ ὁ τραγωδιοποιός, εἴπερ μίμη-
τῆς ἐστί, τρίτος τις ἀπὸ βασιλέως καὶ τῆς ἀληθείας
πεφυκώς, καὶ πάντες οἱ ἄλλοι μιμηταί.

15 Κινδυνεύει.

Τὸν μὲν δὴ μιμητὴν ὁμολογήκαμεν· εἰπὲ δέ μοι
| περὶ τοῦ ζωγράφου τόδε· πότερα ἐκεῖνο αὐτὸ τὸ ἐν P- 598.
τῇ φύσει ἕκαστον δοκεῖ σοι ἐπιχειρεῖν μιμεῖσθαι ἢ
τὰ τῶν δημιουργῶν ἔργα;

20 Τὰ τῶν δημιουργῶν, ἔφη.

Ἦ ἄρα οἷα ἔστιν ἢ οἷα φαίνεται; τοῦτο γὰρ ἔτι
διόρισον.

Πῶς λέγεις; ἔφη.

Ἦδε· κλίνη, εἴαν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾷ εἴαν τε
25 καταντικρὺ ἢ ὀπρῶν, μή τι διαφέρει αὐτὴ ἐαυτῆς, ἢ
διαφέρει μὲν οὐδέν, φαίνεται δὲ ἄλλοῖα; καὶ τᾶλλα
ὡσαύτως;

Οὕτως, ἔφη· φαίνεται, διαφέρει δ' οὐδέν.

Τοῦτο δὴ αὐτὸ σκόπει· πρὸς πότερον ἢ γραφικὴν B
30 πεποιήται περὶ ἕκαστον; πότερα πρὸς τὸ ὄν, ὥς

p. 598. ἔχει, μιμήσασθαι, ἢ πρὸς τὸ φαινόμενον, ὡς φαίνεται, φαντάσματος ἢ ἀληθείας οὐσα μίμησις ;

Φαντάσματος, ἔφη.

Πόρρω ἄρα που τοῦ ἀληθοῦς ἡ μιμητικὴ ἐστὶ καί, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦτο πάντα ἀπεργάζεται, ὅτι σμικρόν 5 τι ἐκάστου ἐφάπτεται, καὶ τοῦτο εἰδῶλον. οἷον ὁ ζωγράφος, φαμέν, ζωγραφήσῃ ἡμῖν σκυτοτόμον, C τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς, περὶ οὐδενὸς τούτων ἐπαίων τῶν τεχνῶν· ἀλλ' ὅμως παῖδας τε καὶ ἄφρονας ἀνθρώπους, εἰ ἀγαθὸς εἴη ζωγράφος, 10 γράψας ἂν τέκτονα καὶ πόρρωθεν ἐπιδεικνὺς ἐξαπατῇ ἂν τῷ δοκεῖν ὡς ἀληθῶς τέκτονα εἶναι.

Τί δ' οὐ ;

Ἀλλὰ γάρ, οἶμαι, ὦ φίλε, τόδε δεῖ περὶ πάντων τῶν τοιούτων διανοεῖσθαι· ἐπειδὴν τις ἡμῖν ἀπαγ- 15 γέλλῃ περὶ του, ὡς ἐνέτυχεν ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῃ τὰς δημιουργίας καὶ τᾶλλα πάντα, ὅσα εἰς D ἕκαστος οἶδεν, οὐδὲν ὅ τι οὐχὶ ἀκριβέστερον ὁπουοῦν ἐπισταμένῳ, ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ, ὅτι εὐήθης τις ἄνθρωπος, καί, ὡς ἔοικεν, ἐντυχὼν γόητί 20 τινι καὶ μιμητῇ ἐξηπατήθη, ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσσοφος εἶναι, διὰ τὸ αὐτὸς μὴ οἶός τ' εἶναι ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιστημοσύνην καὶ μίμησιν ἐξετάσαι.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, μετὰ τοῦτο ἐπισκεπτέον τήν 25 τε τραγωδίαν καὶ τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς Ὅμηρον, ἐπειδὴ E τινῶν ἀκούομεν, ὅτι οὗτοι πάσας μὲν τέχνας ἐπίστανται, πάντα δὲ τὰ ἀνθρώπεια τὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ κακίαν, καὶ τὰ γε θεία· ἀνάγκη γὰρ τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, εἰ μέλλει περὶ ὧν ἂν ποιῇ καλῶς ποιήσῃ, 30

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Any one who does all things does only a very small part of them.

Any one who pretends to know all things is ignorant of the very nature of knowledge.

And he who attributes such universal knowledge to the poets is similarly deceived.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

εἰδότα ἄρα ποιεῖν, ἢ μὴ οἶόν τε εἶναι ποιεῖν. δεῖ δὴ p. 598.
ἐπισκέψασθαι, πότερον μιμηταῖς τούτοις οὗτοι ἐν-
τυχόντες ἐξηπάτηνται καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ὁρῶντες
| οὐκ αἰσθάνονται τριττὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος καὶ p. 599.
8 ῥάδια ποιεῖν μὴ εἰδοῖν τὴν ἀλήθειαν· φαντάσματα
γάρ, ἀλλ’ οὐκ ὄντα ποιοῦσιν· ἢ τι καὶ λέγουσι καὶ
τῷ ὄντι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἴσασι περὶ ὧν δοκοῦσι
τοῖς πολλοῖς εὖ λέγειν.

Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, ἐξεταστέον.

He who
could make
the original
would not
make the
image.

10 Οἶε οὖν, εἴ τις ἀμφότερα δύναιτο ποιεῖν, τό τε
μιμηθσόμενον καὶ τὸ εἶδωλον, ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων
δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφεῖναι ἂν σπουδάζειν καὶ τοῦτο
προσθήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον β
ἔχοντα ;

15 Οὐκ ἔγωγε.

‘Ἄλλ’ εἶπερ γε, οἶμαι, ἐπιστήμων εἴη τῇ ἀληθείᾳ
τούτων πέρι ἅπερ καὶ μιμεῖται, πολὺ πρότερον ἐν
τοῖς ἔργοις ἂν σπουδάζειεν ἢ ἐπὶ τοῖς μιμήμασι, καὶ
πειρῶτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν
20 μνημεῖα, καὶ εἶναι προθυμοῖτ’ ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκωμια-
ζόμενος ἢ ὁ ἐγκωμιάζων.

Οἶμαι, ἔφη· οὐ γὰρ ἐξ ἴσου ἢ τε τιμὴ καὶ ἡ
ὠφελία.

If Homer
had been a
legislator,
or general,
or inventor,

Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων πέρι μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον
25 Ὅμηρον ἢ ἄλλον ὄντιναοῦν τῶν ποιητῶν, ἐρωτῶντες C
εἰ ἱατρικὸς ἦν τις αὐτῶν ἀλλὰ μὴ μιμητὴς μόνον
ἱατρικῶν λόγων, τίνας ὑγιεῖς ποιητῆς τις τῶν πα-
λαιῶν ἢ τῶν νέων λέγεται πεποιηκέναι, ὥσπερ
Ἀσκληπιός, ἢ τίνας μαθητὰς ἱατρικῆς κατελίπετο,
30 ὥσπερ ἐκεῖνος τοὺς ἐκγόνους, μὴδ’ αὖ περὶ τὰς
ἄλλας τέχνας αὐτοὺς ἐρωτῶμεν, ἀλλ’ ἐώμεν· περὶ

p. 599. δὲ ὦν μεγίστων τε καὶ καλλίστων ἐπιχειρεῖ λέγειν
 Ὅμηρος, πολέμων τε περί καὶ στρατηγιῶν καὶ διοι-
 D κήσεων πόλεων, καὶ παιδείας περί ἀνθρώπου, δίκαιόν
 που ἐρωτᾷν αὐτὸν πυνθανομένους Ὡ φίλε Ὅμηρε,
 εἴπερ μὴ τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας εἰ ἀρετῆς περί, 5
 εἰδῶλου δημιουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὠρισάμεθα, ἀλλὰ
 καὶ δεύτερος, καὶ οἶός τε ἦσθα γινώσκειν, ποῖα
 ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους ἀνθρώπους ποιεῖ
 ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, λέγε ἡμῖν, τίς τῶν πόλεων διὰ σέ
 βέλτιον ἔκτισεν, ὥσπερ διὰ Λυκούργον Λακεδαιμόνων 10
 E καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς πολλὰ μεγάλα τε καὶ σμι-
 κραί ; σέ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλιν νομοθέτην ἀγαθὸν
 γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφελῆκεναι ; Χαρώνδαν μὲν γὰρ
 Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλων· σέ δὲ τίς ;
 ἔξει τινὰ εἰπεῖν ; 15

Οὐκ οἶμαι, ἔφη ὁ Γλαῦκων· οὐκ οὐκ λέγεται γε
 οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὅμηριδῶν.

p. 600. Ἀλλὰ δὴ τις πόλεμος ἐπὶ Ὀμήρου | ὑπ' ἐκείνου
 ἄρχοντος ἢ συμβουλευόντος εὖ πολεμηθεὶς μνημο-
 νεύεται ; 20

Οὐδεὶς.

Ἀλλ' οἷα δὴ εἰς τὰ ἔργα σοφοῦ ἀνδρὸς πολλὰ
 ἐπίνοιοι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ἢ τινὰς ἄλλας
 πράξεις λέγονται, ὥσπερ αὖ Θάλεώ τε περί τοῦ
 Μιλησίου καὶ Ἀναχάρσιος τοῦ Σκύθου ; 25

Οὐδαμῶς τοιοῦτον οὐδέν.

Ἀλλὰ δὴ εἰ μὴ δημοσία, ἰδίᾳ τισὶν ἡγεμῶν παι-
 δείας αὐτὸς ζῶν λέγεται Ὅμηρος γενέσθαι, οἱ ἐκείνον

14. Χαρώνδαν ΑΠ : Χαρωνίδην Μ.

16. οὐκ οὐκ] 'In A praescriptum est σω.' Baiter.

22. εἰς Α⁴ΠΜ : om. Apr.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἡγάπων ἐπὶ συνουσίᾳ καὶ τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα p. 600.
παρέδοσαν βίου Ὀμηρικὴν, ὥσπερ Πυθαγόρας ^B
αὐτός τε διαφερόντως ἐπὶ τούτῳ ἡγαπήθη, καὶ οἱ
ὑστεροὶ ἔτι καὶ νῦν Πυθαγόρειον τρόπον ἐπονομά-
5 ζοντες τοῦ βίου διαφανεῖς πῃ δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς
ἄλλοις ;

Οὐδ' αὖ, ἔφη, τοιοῦτον οὐδὲν λέγεται. ὁ γὰρ
Κρεώφυλος, ὃ Σώκρατες, ἴσως, ὁ τοῦ Ὀμήρου
ἐταῖρος, τοῦ ὀνόματος ἂν γελοιότερος ἔτι πρὸς
10 παιδείαν φανείη, εἰ τὰ λεγόμενα περὶ Ὀμήρου
ἀληθῆ. λέγεται γὰρ ὡς πολλή τις ἀμέλεια περὶ C
αὐτὸν ἦν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου, ὅτε ἔζη.

or had done
anything
else for the
improve-
ment of
mankind,
he would
not have
been al-
lowed to
starve.

Λέγεται γὰρ οὖν, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' οἶει, ὃ Γλαύ-
κων, εἰ τῷ ὄντι οἶός τ' ἦν παιδεύειν ἀνθρώπους καὶ
15 βελτίους ἀπεργάζεσθαι Ὀμηρος, ἅτε περὶ τούτων
οὐ μμείσθαι ἀλλὰ γινώσκειν δυνάμενος, οὐκ ἄρ'
ἂν πολλοὺς ἐταίρους ἐποιήσατο καὶ ἐτιμᾶτο καὶ
ἡγαπάτο ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν ἄρα ὁ
'Αβδηρίτης καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ ἄλλοι πάμ-
20 πολλοὶ δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι ἰδίᾳ
ξυγγιγνόμενοι, ὡς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὐτῶν D
διοικεῖν οἰοί τ' ἔσονται, ἐὰν μὴ σφεῖς αὐτῶν ἐπι-
στατήσωσι τῆς παιδείας, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ
οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς
25 κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι. Ὀμηρον
δ' ἄρα οἱ ἐπ' ἐκείνου, εἴπερ οἶός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν
*ὀνινάναι ἀνθρώπους, ἢ Ἡσίοδον ραψῳδεῖν ἂν
περιμόντας εἶων, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἂν αὐτῶν ἀντεί-
χοντο ἢ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἡνάγκαζον παρὰ σφίσιν E

4. ὑστεροὶ AM : ὑστερον Π.

27. ὀνινάναι cj. Ast. : ὀνειναι AΠ : ὀνίναί M : ὀνηναι cj. Bekker.

p. 600. οἵκοι εἶναι, ἢ εἰ μὴ ἔπειθον, αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγωγῶν
ὅπη ἦσαν, ἕως ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν ;

Republic
X.

Παντάπασιν, ἔφη, δοκεῖς μοι, ὦ Σώκρατες, ἀληθῆ
λέγειν.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκοῦν τιθώμεν ἀπὸ Ὅμηρου ἀρξαμένους πάντας
τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς εἰδῶλων ἀρετῆς εἶναι καὶ
τῶν ἄλλων περὶ ὧν ποιοῦσι, τῆς δὲ ἀληθείας οὐχ
ἄπτεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ νῦν δὴ ἐλέγομεν, ὁ ζωγράφος

The poets,
like the
painters,
are but
imitators ;

p. 601. σκυτοτόμον ποιήσῃ δοκοῦντα | εἶναι, αὐτὸς τε οὐκ
ἐπαῖων περὶ σκυτοτομίας καὶ τοῖς μὴ ἐπαῖουσιν, ἐκ
τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσιν ;

Πάνυ μὲν οὖν.

Οὕτω δὴ, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώ-
ματ' ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ
ρήμασιν ἐπιχρωματίζειν αὐτὸν οὐκ ἐπαῖοντα ἀλλ'
ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἐτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων
B θεωροῦσι δοκεῖν, ἐάν τε περὶ σκυτοτομίας τις λέγῃ
ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῷ καὶ ἀρμονίᾳ, πάνυ εὖ δοκεῖν
λέγεσθαι, ἐάν τε περὶ στρατηγίας ἐάν τε περὶ ἄλλου
οἴουσιν· οὕτω φύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ
κῆλησιν ἔχειν. ἐπεὶ γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μου-
σικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν
λεγόμενα, οἶμαί σε εἰδέναι οἷα φαίνεται. τεθέασαι
γάρ που.

Ἐγώ, ἔφη.

25

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἔοικε τοῖς τῶν ὠραίων προσώ-
ποις, καλῶν δὲ μή, οἷα γίγνεται ἰδεῖν, ὅταν αὐτὰ τὸ
ἄνθος προλίπη ;

15. ἀλλ' ἢ Π : ἀλλὰ AM.

16. ἐτέροις Π : ἐν τοῖς AM.

23. λεγόμενα AΠM : γενόμενα A².

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.
they know
nothing of
true exist-
ence.

Παντάπασιν, ἣ δ' ὅς.

p. 601.

Ἴθι δὴ, τόδε ἄθρει· ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητής, ὁ μιμητής, φαμέν, τοῦ μὲν ὄντος οὐδὲν ἐπαίει, τοῦ δὲ φαινομένου· οὐχ οὕτως ;

C

5 Ναί.

Μὴ τοίνυν ἡμίσεως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν.

Λέγε, ἔφη.

Ζωγράφος, φαμέν, ἡνίας τε γράψει καὶ χα-
10 λινόν ;

Ναί.

Ποιήσει δέ γε σκυτοτόμος καὶ χαλκεύς ;

Πάνν γε.

The maker
has more
knowledge
than the
imitator,
but less
than the
user.

Ἄρ' οὖν ἐπαίει οἷας δεῖ τὰς ἡνίας εἶναι καὶ τὸν
15 χαλινὸν ὁ γραφεύς ; ἡ οὐδ' ὁ ποιήσας, ὃ τε χαλκεὺς
καὶ ὁ σκυτεύς, ἀλλ' ἐκείνος, ὅσπερ τούτοις ἐπίσταται
χρῆσθαι, μόνος ὁ ἵππικός ;

Ἀληθέστατα.

Ἄρ' οὖν οὐ περὶ πάντα οὕτω φήσομεν ἔχειν ;

20 Πῶς ;

Three arts,
using,
making,
imitating.

Περὶ ἕκαστον ταύτας τινὰς τρεῖς τέχνας εἶναι, D
χρησομένην, ποιήσουσαν, μιμησομένην ;

Ναί.

Goodness
of things
relative
to use ;
hence the
maker of
them is
instructed
by the user.

Οὐκοῦν ἀρετὴ καὶ κάλλος καὶ ὀρθότης ἐκάστου
25 σκεύους καὶ ζῴου καὶ πράξεως οὐ πρὸς ἄλλο τι ἢ
τὴν χρεῖαν ἐστί, πρὸς ἣν ἂν ἕκαστον ἢ πεποιημένον
ἢ πεφυκός ;

Οὕτως.

Πολλὴ ἄρα ἀνάγκη τὸν χρώμενον ἐκάστῳ ἐμπει-
30 ρότατόν τε εἶναι καὶ ἄγγελον γίνεσθαι τῷ ποιητῇ

6. ἐφ' ἡμίσεως q : ἡμισείως cj. Steph.

26. πρὸς ΠΜ : om. A.

p. 601. οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρεΐᾳ ᾧ χρηταί· οἷον
αὐλητῆς που αὐλοποιῶ ἐξαγγέλλει περὶ τῶν αὐλῶν,
Ε οἱ ἂν ὑπηρετῶσιν ἐν τῷ αὐλεῖν, καὶ ἐπιτάξει οἷους
δεῖ ποιεῖν, ὁ δ' ὑπηρετήσῃ.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πῶς δ' οὐ;

5

Οὐκοῦν ὁ μὲν εἰδὼς ἐξαγγέλλει περὶ χρηστῶν
καὶ πονηρῶν αὐλῶν, ὁ δὲ πιστεύων ποιήσῃ;

Ναί.

Τοῦ αὐτοῦ ἄρα σκεύους ὁ μὲν ποιητῆς πίστιν
ὀρθὴν ἔξει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας, ξυνὼν τῷ 10
p. 602. εἰδότι καὶ ἀναγκαζόμενος ἀκούειν | παρὰ τοῦ εἰδότος,
ὁ δὲ χρώμενος ἐπιστήμην.

The maker
has belief
and not
knowledge,
the imitator
neither.

Πάνυ γε.

Ὁ δὲ μιμητῆς πότερον ἐκ τοῦ χρησθαι ἐπιστήμην
ἔξει ὧν ἂν γράφῃ, εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε μή, ἢ 15
δόξαν ὀρθὴν διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης συνεῖναι τῷ εἰδότι
καὶ ἐπιτάττεσθαι οἷα χρὴ γράφειν;

Οὐδέτερα.

Οὔτε ἄρα εἴσεται οὔτε ὀρθὰ δοξάσει ὁ μιμητῆς
περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. 20

Οὐκ ἔοικεν.

Χαρίεις ἂν εἴῃ ὁ ἐν τῇ ποιήσῃ μιμητικὸς πρὸς
σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ.

Οὐ πάνυ.

B 'Αλλ' οὖν δὴ ὅμως γε μιμήσεται, οὐκ εἰδὼς περὶ 25
ἐκάστου, ὅπῃ πονηρὸν ἢ χρηστόν· ἀλλ', ὥς ἔοικεν,
οἷον φαίνεται καλὸν εἶναι τοῖς πολλοῖς τε καὶ μηδὲν
εἰδόσι, τοῦτο μιμήσεται.

Τί γὰρ ἄλλο;

Ταῦτα μὲν δὴ, ὧς γε φαίνεται, ἐπιεικῶς ἡμῖν 30

2, 6. ἐξαγγέλλει (bis) ΑΠΜ : ἐξαγγελεῖ cj. Steph. : ἐξαγγέλει Ξ.

F f

Republic
*X.*SOCRATES,
GLAUCON.Imitation
has been
proved to
be thrice
removed
from the
truth.

διωμολόγηται, τὸν τε μιμητικὸν μηδὲν εἰδέναι ἄξιον p. 602.
 λόγου περὶ ὧν μιμεῖται, ἀλλ' εἶναι παιδιάν τινα καὶ
 οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν, τοὺς τε τῆς τραγικῆς ποιή-
 σεως ἀπτομένους ἐν ἱαμβείοις καὶ ἐν ἔπεσι πάντας
 5 εἶναι μιμητικοὺς ὥς οἶόν τε μάλιστα.

Πάνυ μὲν οὖν.

Πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, τὸ δὲ δὴ μιμεῖσθαι τοῦτα
 οὐ περὶ τρίτον μὲν τί ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀληθείας ;
 ἢ γάρ ;

10 Ναί.

Πρὸς δὲ δὴ ποῖόν τί ἐστι τῶν τοῦ ἀνθρώπου ἔχον c
 τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ;

Τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις ;

Τοῦ τοιοῦδε· ταυτόν που ἡμῖν μέγεθος ἐγγύθεν
 15 τε καὶ πόρρωθεν διὰ τῆς ὄψεως οὐκ ἴσον φαί-
 νεται.

Οὐ γάρ.

Καὶ ταῦτ' αὖ καμπύλα τε καὶ εὐθέα ἐν ὕδατι τε
 θεωμένοις καὶ ἔξω, καὶ κοῖλά τε δὴ καὶ ἐξέχοντα
 20 διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὖ πλάνην τῆς ὄψεως, καὶ
 πᾶσά τις ταραχὴ δῆλη ἡμῖν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ d
 ψυχῇ· ὅ δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἢ
 σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει,
 καὶ ἡ θαυματοποιία καὶ αἱ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται
 25 μηχαναί.

Ἀληθῆ.

The art of
measuring
given to
man that he
may correct

Ἄρ' οὖν οὐ τὸ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν καὶ ἰστάναι
 βοήθειαι χαριέσταται πρὸς αὐτὰ ἐφάνησαν, ὥστε μὴ
 ἄρχειν ἐν ἡμῖν τὸ φαινόμενον μεῖζον ἢ ἔλαττον ἢ

7. δὴ A : om. ΠM.

24. αἱ AM : om. Π.

p. 602. πλέον ἢ βαρύτερον, ἀλλὰ τὸ λογισάμενον καὶ μετρήσαν ἢ καὶ στήσαν ;

Republic
X.

Πῶς γὰρ οὐ ;

SOCRATES,
GLAUCON.

E Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε τοῦ λογιστικοῦ ἂν εἴη τοῦ ἐν ψυχῇ ἔργον.

the variety
of appear-
ances.

5

Τούτου γὰρ οὐν.

Τούτῳ δὲ πολλάκις μετρήσαντι καὶ σημαίνοντι μείζω ἅττα εἶναι ἢ ἐλάττω ἕτερα ἐτέρων ἢ ἴσα τὰναντία φαίνεται ἅμα περὶ ταῦτά.

Ναί.

10

Οὐκοῦν ἔφαμεν τῷ αὐτῷ ἅμα περὶ ταῦτά ἐναντία δοξάζειν ἀδύνατον εἶναι ;

Καὶ ὀρθῶς γ' ἔφαμεν.

p. 603. | Τὸ παρὰ τὰ μέτρα ἄρα δοξάζον τῆς ψυχῆς τῷ κατὰ τὰ μέτρα οὐκ ἂν εἴη ταυτόν.

15

Οὐ γὰρ οὐν.

Ἀλλὰ μὴν τὸ μέτρῳ γε καὶ λογισμῷ πιστεῖον βέλτιστον ἂν εἴη τῆς ψυχῆς.

Τί μήν ;

Τὸ ἄρα τούτῳ ἐναντιούμενον τῶν φαύλων ἂν τι εἴη ἐν ἡμῖν.

Ἀνάγκη.

Τοῦτο τοίνυν διομολογήσασθαι βουλόμενος ἔλεγον ὅτι ἡ γραφικὴ καὶ ὅλως ἡ μιμητικὴ πόρρω μὲν τῆς ἀληθείας ὅν τὸ αὐτῆς ἔργον ἀπεργάζεται, πόρρω δ' αὖ φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἑταῖρα καὶ φίλη ἐστὶν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ οὐδ' ἀληθεῖ.

Παντάπασιν, ἢ δ' ὅς.

Φαύλη ἄρα φαύλῳ ξυγγιγνομένη φαῦλα γεννᾷ ἢ μιμητικῇ.

The pro-
ductions
of the
imitative
arts are

30

Ἐοικεν.

Republic
*X.*SOCRATES,
GLAUCON.bastard and
illegiti-
mate.

Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, ἢ κατὰ τὴν ὄψιν μόνον, ἢ καὶ p. 603.
κατὰ τὴν ἀκοήν, ἦν δὲ ποίησιν ὀνομάζομεν ;

Εἰκός γ', ἔφη, καὶ ταύτην.

Μὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τῷ εἰκότι μόνον πιστεύ-
5 σωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸ αὐ
ἐλθωμεν τῆς διανοίας τοῦτο, ᾧ προσομιλεῖ ἢ τῆς c
ποιήσεως μιμητική, καὶ ἰδωμεν, φαῦλον ἢ σπουδαῖον
ἐστίν.

Ἄλλὰ χρή.

10 Ὡδε δὲ προθώμεθα· πράττοντας, φαμέν, ἀνθρώ-
πους μιμεῖται ἢ μιμητικὴ βιαίους ἢ ἐκουσίας πρά-
ξεις, καὶ ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς
πεπραγέναι, καὶ ἐν τούτοις δὲ πᾶσιν ἢ λυπουμενούς
ἢ χαίροντας. μή τι ἄλλο ἢ παρὰ ταῦτα ;

15 Οὐδέν.

Ἄρ' οὖν ἐν ᾗπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος
διάκειται ; ἢ ὥσπερ κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε καὶ D
ἐναντίας εἶχεν ἐν ἑαυτῷ δόξας ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν,
οὕτω καὶ ἐν ταῖς πράξεσι στασιάζει τε καὶ μάχεται
20 αὐτὸς αὐτῷ ; ἀναμνησκόμαι δέ, ὅτι τοῦτό γε νῦν
οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι· ἐν γὰρ ταῖς ἄνω
λόγοις ἱκανῶς πάντα ταῦτα διωμολογησάμεθα, ὅτι
μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἢ
ψυχὴ γέμει ἡμῶν.

25 Ὅρθως, ἔφη.

Ὅρθως γάρ, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλ' ὁ τότε ἀπελίπομεν,
νῦν μοι δοκεῖ ἀναγκαῖον εἶναι διεξελεῖν.

E

Τὸ ποῖον ; ἔφη.

1. καὶ A²PM : om. A.

2. κατὰ APM : ἢ κατὰ q.

13. ἢ PM : om. A (sed cum vacuo inter utrumque vocabulum spatio).

14. ἢ AP : ἢ Π : om. q.

They
imitate
opposites ;

p. 603. Ἀνὴρ, ἦν δ' ἐγώ, ἐπικεκλησάμενος τύχης μετα-
σχών, υἱὸν ἀπολέσας ἢ τι ἄλλο ὧν περὶ πλείστον
ποιεῖται, ἐλέγομέν· πού καὶ τότε ὅτε ῥᾶστα οἴσει τῶν
ἄλλων.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Πάνυ γε.

5

Νῦν δέ γε τόδ' ἐπισκεψώμεθα, πότερον οὐδὲν
ἀχθέσεται, ἢ τοῦτο μὲν ἀδύνατον, μετριάσει δέ πως
πρὸς λύπην.

they en-
courage
weakness ;

Οὕτω μᾶλλον, ἔφη, τό γε ἀληθές.

p. 604. | Τὸ δὲ νῦν μοι περὶ αὐτοῦ εἰπέ· πότερον μᾶλλον 10
αὐτὸν οἶει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτείνειν, ὅταν
ὁράται ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς
καθ' αὐτὸν γίγνηται ;

Πολύ πού, ἔφη, διοίσει, ὅταν ὁράται.

Μονωθεὶς δέ γε, οἶμαι, πολλὰ μὲν τολμήσει 15
φθέγγασθαι, ἃ εἴ τις αὐτοῦ ἀκούοι αἰσχύνοιτ' ἄν,
πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν
δρῶντα.

Οὕτως ἔχει, ἔφη.

Οὐκοῦν τὸ μὲν ἀντιτείνειν διακελευόμενον λόγος 20
B καὶ νόμος ἐστί, τὸ δὲ ἔλκον ἐπὶ τὰς λύπας αὐτὸ τὸ
πάθος ;

Ἀληθῆ.

Ἐναντίας δὲ ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ
περὶ τὸ αὐτὸ ἅμα δύο τινὲ φαμέν ἐν αὐτῷ ἀναγκαῖον 25
εἶναι.

Πῶς δ' οὐ ;

Οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἔτοιμον πείθεσθαι,
ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται ;

1. τύχης Π : ψυχῆς AM.

11. ἀντιτείνειν APM : ἀντιτενείν q.

25. τινὲ q : om. APM. ἐν αq : om. APM.

Republic
X.

Πῶς ;

p. 604.

SOCRATES,
GLAUCON.

they are at
variance
with the
exhorta-
tions of
philosophy;

Λέγει που ὁ νόμος, ὅτι κάλλιστον ὃ τι μάλιστα
ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς καὶ μὴ ἀγανακτεῖν,
ὥς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν
5 τοιούτων, οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ
χαλεπῶς φέροντι, οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἄξιον ὃν C
μεγάλῃ σπουδῇ, ὃ τε δεῖ ἐν αὐτοῖς ὃ τι τάχιστα
παραγίγνεσθαι ἡμῖν, τούτῳ ἐμποδὼν γιγνόμενον τὸ
λυπεῖσθαι.

10 Τίνι, ἦ δ' ὅς, λέγεις ;

Τῷ βουλευέσθαι, ἣν δ' ἐγώ, περὶ τὸ γεγονὸς καὶ
ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθε-
σθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος αἰρεῖ βέλτιστ'
ἂν ἔχειν, ἀλλὰ μὴ προσπταίσαντας, καθάπερ παῖδας,
15 ἐχομένους τοῦ πληγέντος ἐν τῷ βοᾶν διατρίβειν,
ἀλλ' αἰεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὃ τι τάχιστα γίγνεσθαι
πρὸς τῷ ἰᾶσθαι τε καὶ ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ D
νοσῆσαν, ἱατρικῇ θρηνηδίαν ἀφανίζοντα.

Ὅρθότατα γοῦν ἂν τις, ἔφη, πρὸς τὰς τύχας οὕτω
20 προσφέροιτο.

Οὐκοῦν, φαμέν, τὸ μὲν βέλτιστον τούτῳ τῷ λο-
γισμῷ ἐθέλει ἔπεσθαι.

Δῆλον δῆ.

they recall
trouble and
sorrow ;

Τὸ δὲ πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τε τοῦ πάθους καὶ
25 πρὸς τοὺς ὀδυρμούς ἄγον καὶ ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν
ἄρ' οὐκ ἀλόγιστόν τε φήσομεν εἶναι καὶ ἄργον καὶ
δειλίας φίλον ;

13. αἰρεῖ \mathfrak{H} q : ἐρεῖ AM : ἔρρει Π.

15. πληγέντος Π : πλήγοντος ? A : πλήττοντος A²M.

17. τῷ q : τὸ AΠM.

18. ἱατρικῇ q Plut. Stob. : ἱατρικὴν AM : ἱατρικὴν καὶ Π. τὴν θρηνηδίαν q .

21. βέλτιστον AΠM : βέλτιστόν που A² \mathfrak{H} .

p. 604. Φήσομεν μὲν οὖν.

Republic
X.

Ε Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει,
τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον
ἦθος, παραπλήσιον ὃν αἰεὶ αὐτὸ αὐτῷ, οὔτε ῥάδιον
μιμήσασθαι οὔτε μιμούμενον εὐπετές καταμαθεῖν, 5
ἄλλως τε καὶ πανηγύρει καὶ παντοδαποῖς ἀνθρώποις
εἰς θέατρα συλλεγομένοις· ἄλλοτρίου γάρ που πάθους
ἡ μίμησις αὐτοῖς γίνεται.

SOCRATES,
GLAUCON.

p. 605. | Παντάπασι μὲν οὖν.

Ὁ δὲ μιμητικὸς ποιητὴς δῆλον ὅτι οὐ πρὸς τὸ 10
τοιούτον τῆς ψυχῆς πέφυκέν τε καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ
τούτῳ ἀρέσκειν πέπηγεν, εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν
τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀγανακτικόν τε καὶ
ποικίλον ἦθος διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι.

they
minister in
an inferior
manner to
an inferior
principle in
the soul.

Δῆλον.

15

Οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ἤδη ἐπιλαμβανοίμεθα,
καὶ τιθεῖμεν ἀντίστροφον αὐτὸν τῷ ζωγράφῳ· καὶ
γὰρ τῷ φαῦλα ποιεῖν πρὸς ἀλήθειαν ἔοικεν αὐτῷ,
B καὶ τῷ πρὸς ἕτερον τοιούτον ὁμιλεῖν τῆς ψυχῆς
ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον, καὶ ταύτῃ ὁμοίωται. 20
καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δίκῃ οὐ παραδεχοίμεθα εἰς μέλ-
λουςαν εὐνομεῖσθαι πόλιν, ὅτι τοῦτο ἐγείρει τῆς
ψυχῆς καὶ τρέφει καὶ ἰσχυρὸν ποιῶν ἀπόλλυσι τὸ
λογιστικόν, ὥσπερ ἐν πόλει ὅταν τις μοχθηροῦς
ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν, τοὺς δὲ χα- 25
ριεστέρους φθείρῃ· ταῦτόν τε καὶ τὸν μιμητικὸν ποιη-
τὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἐκάστου τῇ ψυχῇ
ἐμποιεῖν, τῷ ἀνοήτῳ αὐτῆς χαριζόμενον καὶ οὔτε τὰ
C μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι, ἀλλὰ τὰ
αὐτὰ τοτὲ μὲν μεγάλα ἡγουμένῳ, τοτὲ δὲ σμικρά, 30

11. τε A¹: ἤ (sic) A².

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

How can
we be right
in sympathy-
sizing with
the sorrows
of poetry
when we
would fain
restrain
those of
real life?

εἰδωλα εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ p. 605.
ἀφεστῶτα.

Πάνυ μὲν οὖν.

Οὐ μέντοι πω τό γε μέγιστον κατηγορήκαμεν
5 αὐτῆς. τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λω-
βᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ τινῶν ὀλίγων, πάνδεινόν που.

Τί δ' οὐ μέλλει, εἴπερ γε δρᾷ αὐτό;

Ἀκούων σκόπει. οἱ γάρ που βέλτιστοι ἡμῶν
ἀκροώμενοι Ὀμήρου ἢ ἄλλου τινὸς τῶν τραγωδιο-
10 ποιῶν μιμουμένου τινὰ τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα D
καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς ἢ
καὶ ἄδοντάς τε καὶ κοπτομένους, οἷσθ' ὅτι χαίρομέν
τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπόμεθα ξυμπάσχοντες
καὶ σπουδάζοντες ἐπαινοῦμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν, ὃς
15 ἂν ἡμᾶς ὅ τι μάλιστα οὕτω διαθῇ.

Οἶδα· πῶς δ' οὐ;

Ὅταν δὲ οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς
αὐτῷ ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα, ἂν δυνώμεθα
ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν, ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς E
20 ὄν, ἐκείνο δὲ γυναικός, ὃ τότε ἐπηρεοῦμεν.

Ἐννοῶ, ἔφη.

Ἡ καλῶς οὖν, ἣν δ' ἐγώ, οὗτος ὁ ἔπαινος ἔχει,
τὸ ὁρῶντα τοιοῦτον ἄνδρα, οἷον ἑαυτὸν τις μὴ ἀξιοῖ
εἶναι ἀλλ' αἰσχύνειτο αὐτὸν, μὴ βδελύττεσθαι ἀλλὰ
25 χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν;

Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐκ εὐλόγῳ ἔοικεν.

| Ναί, ἣν δ' ἐγώ, εἰ ἐκείνη γ' αὐτὸ σκοποίης.

p. 606.

Πῇ;

1. εἰδωλοποιοῦντι AHM: εἰδωλοποιούντα Vind. F. pr.? q^{corr.} et cj. Morgenstein.

27. εἰ AM: om. Π.

p. 606. Εἰ ἐνθυμοῖο ὅτι τὸ βία κατεχόμενον τότε ἐν ταῖς οἰκείαις ξυμφοραῖς καὶ πεπεινηκὸς τοῦ δακρύσαι τε καὶ ἀποδύρασθαι ἱκανῶς καὶ ἀποπλησθῆναι, φύσει ὃν τοιοῦτον οἶον τούτων ἐπιθυμεῖν, τότ' ἐστὶ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιητῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον· τὸ δὲ 5 φύσει βέλτιστον ἡμῶν, ἅτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει, ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ B θρηνώδους τούτου, ἅτε ἀλλότρια πάθη θεωροῦν καὶ ἑαυτῷ οὐδὲν αἰσχροὺν ὄν, εἰ ἄλλος ἀνὴρ ἀγαθὸς φάσκων εἶναι ἀκαίρως πενθεῖ, τοῦτον ἐπαινεῖν καὶ 10 ἐλεεῖν· ἀλλ' ἐκεῖνο κερδαίνειν ἡγείται, τὴν ἡδονήν, καὶ οὐκ ἂν δέξαιτο αὐτῆς στερηθῆναι καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. λογίζεσθαι γάρ, οἶμαι, ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἄλλο- 15 τριῶν εἰς τὰ οἰκεῖα· θρέψαντα γὰρ ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινὸν οὐ ράδιον ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι κατέχειν.

C Ἀληθέστατα, ἔφη.

Ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ γελοίου; ὅτι, ἂν αὐτὸς αἰσχύνοιο γελωτοποιῶν, ἐν μιμήσει 20 δὲ κωμωδικῇ ἢ καὶ ἰδίᾳ ἀκούων σφόδρα χαρῆς καὶ μὴ μισῆς ὡς πονηρά, ταῦτόν ποιεῖς ὅπερ ἐν τοῖς ἐλέοις; ὁ γὰρ τῷ λόγῳ αὐ κατεῖχες ἐν στυγερῷ βου- 25 λόμενον γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότ' αὖ ἀνίης, καὶ ἐκεῖ νεανικὸν ποιήσας ἔλαθες 30 πολλάκις ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθεῖς, ὥστε κωμωδιοποιὸς γενέσθαι.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

We fail to observe that a sentimental pity soon creates a real weakness.

In like manner the love of comedy may turn a man into a buffoon.

20. ὅτι, ἂν cj. Schneid.: ὅτι ἂν APM: ὅ τι ἂν Stallb.: ὅταν ἂ cj. Madv. (cum dñ pro δὲ v. 21).

22. μὴ μισῆς (ἢ in litura) A: μιμήσης II: μιμήση M: μὴ μισήσης κα.

25. ἀνίης ᾤq: ἂν εἴης AM: ἀνείης II.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ μάλα, ἔφη.

p. 606.

Καὶ περὶ ἀφροδισίων δὴ καὶ θυμοῦ καὶ περὶ πάν- D
των τῶν ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων ἐν
τῇ ψυχῇ, ἃ δὴ φαμεν πάσῃ πράξει ἡμῖν ἔπεσθαι,
5 ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἢ ποιητικὴ μίμησις ἐργάζεται·
τρέφει γὰρ ταῦτα ἄρδουσα, δέον αὐχμεῖν, καὶ ἄρ-
χοντα ἡμῖν καθίστησι δέον ἄρχεσθαι αὐτά, ἵνα
βελτίους τε καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ
ἀθλιωτέρων γινώμεθα.

10 Οὐκ ἔχω ἄλλως φάναι, ἢ δ' ὅς.

We are
lovers of
Homer, but
we must
expel him
from our
State.

Οὐκοῦν, εἶπον, ὦ Γλαῦκων, ὅταν Ὀμήρου ἐπαι- E
νέταις ἐντύχῃς λέγουσιν, ὡς τὴν Ἑλλάδα πεπαί-
δευκεν οὗτος ὁ ποιητὴς καὶ πρὸς διοίκησιν τε καὶ
παιδείαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἄξιος ἀναλα-
15 βόντι μαρθάνειν τε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν
πάντα τὸν αὐτοῦ βίον κατασκευασάμενον ζῆν, | φι- p. 607.
λεῖν μὲν χρὴ καὶ ἀσπάζεσθαι ὡς ὄντας βελτίστους
εἰς ὅσον δύνανται, καὶ συγχωρεῖν Ὅμηρον ποιητι-
κώτατον εἶναι καὶ πρῶτον τῶν τραγῳδιοποιῶν, εἰδέναι
20 δὲ ὅτι ὅσον μόνον ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς
ἀγαθοῖς ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν· εἰ δὲ τὴν
ἡδυσμένην Μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν ἢ ἔπαισιν,
ἡδονὴ σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσειτον ἀντὶ
νόμου τε καὶ τοῦ κοινῇ αἰεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου
25 λόγου.

Ἀληθέστατα, ἔφη.

Apology to
the poets.

Ταῦτα δὴ, ἔφη, ἀπολελογήσθω ἡμῖν ἀναμνη- B
σθεῖσι περὶ ποιήσεως, ὅτι εἰκότως ἄρα τότε αὕτην

5. ὅτι MSS. : suspectum fuit Astio.

7. ἡμῖν ΑΠ : ἡμῶν Ξ.

27. ἀπολελογήσθω M : ἀπολελογίσθω ΑΠ.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

ρ. 607. ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν τοιαύτην οὖσαν· ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ἥρει. προσείπωμεν δὲ αὐτῇ, μὴ καὶ τινὰ σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῶ, ὅτι παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ· καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπόταν κύων ἐκείνη 5 κραυγάζουσα καὶ μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγο-
C ρίαισι καὶ ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν καὶ οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες, ὅτι ἄρα πένονται, καὶ ἄλλα μυρία σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων. ὁμως δὲ εἰρήσθω ὅτι ἡμεῖς γε, εἴ τινα ἔχοι λόγον 10 εἰπεῖν ἢ πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ καὶ ἡ μίμησις, ὥς χρὴ αὐτὴν εἶναι ἐν πόλει εὐνομουμένην, ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα· ὥς ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κη-
λουμένοις ὑπ' αὐτῆς· ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι. ἡ γάρ, ὦ φίλε, οὐ κηλεῖ ὑπ' 15
D αὐτῆς καὶ σύ, καὶ μάλιστα, ὅταν δι' Ὀμήρου θεωρῇς αὐτήν;

Πολύ γε.

Οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατιέναι, ἀπολογησο-
μένη ἐν μέλει ἢ τινι ἄλλῳ μέτρῳ;

20

Πάνν μὲν οὖν.

Δοῖμεν δέ γε πού ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς, ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ, ἄνευ μέτρου λόγον ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, ὥς οὐ μόνον ἡδεῖα ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας καὶ τὸν βίον τὸν 25 ἀνθρώπινόν ἐστι· καὶ εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. κερδα-
E νοῦμεν γάρ πού, ἐὰν μὴ μόνον ἡδεῖα φανῇ ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη.

7. δία σοφῶν A : διὰ σοφῶν Π : διασοφῶν M.

12. εἶναι ἐν πόλει ΑΠ : ἐν πόλει εἶναι ΜΞ.

13. καταδεχοίμεθα ΑΠ : δεχοίμεθα Α²ΜΞ.

19. ἀπολογησομένη ΑΜ : ἀπολογησαμένη τ : ἀπολογισαμένη Π.

Republic
*X.*SOCRATES,
GLAUCON.Poetry is
attractive
but not
true.

Πῶς δ' οὐ μέλλομεν, ἔφη, κερδαίνειν ;

p. 607.

Εἰ δέ γε μή, ὦ φίλε ἐταῖρε, ὥσπερ οἱ ποτέ του
ἐρασθέντες, εἰς ἡγήσονται μὴ ὠφέλιμον εἶναι τὸν
ἔρωτα, βία μὲν, ὅμως δὲ ἀπέχονται, καὶ ἡμεῖς οὕτως,
5 διὰ τὸν ἐγγεγονότα μὲν ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιή-
σεως ὑπὸ τῆς τῶν καλῶν πολιτειῶν τροφῆς, | εὖνοι p. 608.
μὲν ἐσόμεθα φανῆναι αὐτὴν ὡς βελτίστην καὶ ἀλη-
θεστάτην, ἕως δ' ἂν μὴ οἶα τ' ἢ ἀπολογήσασθαι,
ἀκροασόμεθ' αὐτῆς ἐπάδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον
10 τὸν λόγον, ὃν λέγομεν, καὶ ταύτην τὴν ἐπιδόξην,
εὐλαβούμενοι πάλιν ἐμπεσεῖν εἰς τὸν παιδικὸν τε
καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα. ταῖς θόμβαις δ' οὖν, ὡς οὐ
σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσῃ ὡς ἀληθείας
τε ἀπτομένη καὶ σπουδαία, ἀλλ' εὐλαβητέον αὐτὴν
15 ὃν τῷ ἀκροωμένῳ, περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι, B
καὶ νομιστέα ἅπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως.

Παντάπασιν, ἦ δ' ὅς, ξύμφημι.

Μέγας γάρ, ἔφην, ὁ ἀγών, ὦ φίλε Γλαῦκων,
μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέ-
20 σθαι, ὥστε οὔτε τιμῇ ἐπαρθέντα οὔτε χρήμασιν οὔτε
ἀρχῇ οὐδεμιᾷ οὐδέ γε ποιητικῇ ἄξιον ἀμελήσαι δι-
καιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς.

Ξύμφημί σοι, ἔφη, ἐξ ὧν διεληλύθαμεν· οἶμαι δὲ
καὶ ἄλλον ὄντινόν.

25 Καὶ μὲν, ἦν δ' ἐγώ, τά γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς C
καὶ προκείμενα ἅθλα οὐ διεληλύθαμεν.

Ἀμύχανόν τι, ἔφη, λέγεις μέγεθος, εἰ τῶν εἰρη-
μῶν μείζων ἐστὶν ἄλλα.

Τί δ' ἄν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν γε ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γέ-

The re-
wards of

12. αἰσθόμεθα APM : εἰσόμεθα cj. Madvig. : εἰσόμεθα g.

15. δν APM : om. xa.

p. 608. νοιτο ; πᾶς γὰρ οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος πρὸς πάντα ὀλίγος πού τις ἂν εἴη.

Οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη.

Τί οὖν ; οἶει ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσούτου
D δεῖν χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ’ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ; παντός ;

Οἶμαι ἔγωγ’, ἔφη· ἀλλὰ τί τοῦτο λέγεις ;

Οὐκ ἦσθησαι, ἦν δ’ ἐγώ, ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται ;

Καὶ ὅς ἐμβλέψας μοι καὶ θαυμάσας εἶπε Μὰ Δί’,¹⁰
οὐκ ἔγωγε· σὺ δὲ τοῦτ’ ἔχεις λέγειν ;

Εἰ μὴ ἀδικῶ γ’, ἔφην· οἶμαι δὲ καὶ σὺ· οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν.

*Εμοιγ’, ἔφη· σοῦ δ’ ἂν ἡδέως ἀκούσαιμι τὸ οὐ
χαλεπὸν τοῦτο.¹⁵

*Ακούοις ἄν, ἦν δ’ ἐγώ.

Λέγε μόνον, ἔφη.

*Αγαθὸν τι, εἶπον, καὶ κακὸν καλεῖς ;

*Εγωγε.

E *Αρ’ οὖν ὥσπερ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοεῖ ;²⁰
Τὸ ποῖον ;

Τὸ μὲν ἀπολλύον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι, τὸ δὲ σώζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν.

*Εγωγ’, ἔφη.

Τί δέ ; κακὸν ἐκάστῳ τι καὶ ἀγαθὸν λέγεις ; οἶον²⁵
p. 609. ὀφθαλμοῖς | ὀφθαλμίαν καὶ ξύμπαντι τῷ σώματι νόσον, σίτῳ τε ἐρυσίβην, σηπεδόνα τε ξύλοις, χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ ἰόν, καί, ὅπερ λέγω, σχεδὸν πᾶσι ξύμφυτον ἐκάστῳ κακόν τι καὶ νόσημα ;

*Εγωγ’, ἔφη.

2. πρὸς τὸν πάντα γ.

29. τι M : τε AP.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

virtue extend not only to this little space of human life but to the whole of existence.

Everything has a good and an evil, and if not destroyed by its own evil, will not be destroyed by that of another.³⁰

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Οὐκοῦν ὅταν τῷ τι τούτων προσγένηται, πονηρόν p. 609.
τε ποιεῖ ᾧ προσεγένετο, καὶ τελευτῶν ὅλον διέλυσε
καὶ ἀπώλεσεν;

Πῶς γὰρ οὐ;

5 Τὸ ξύμφυτον ἄρα κακὸν ἐκάστου καὶ ἡ πονηρία
ἕκαστον ἀπόλλυσιν, ἢ εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν
ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. οὐ γὰρ τό γε ἀγα- B
θὸν μὴ ποτέ τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν
μήτε ἀγαθόν.

10 Πῶς γὰρ ἂν; ἔφη.

Ἐὰν ἄρα τι εὐρίσκωμεν τῶν ὄντων, ᾧ ἔστι μὲν
κακόν, ὃ ποιεῖ αὐτὸ μοχθηρόν, τοῦτο μέντοι οὐχ οἶόν
τε αὐτὸ λύειν ἀπολλύν, οὐκ ἤδη εἰσόμεθα, ὅτι τοῦ
πεφυκότος οὕτως ὄλεθρος οὐκ ἦν;

15 Οὕτως, ἔφη, εἰκός.

Τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· ψυχῇ ἄρα οὐκ ἔστιν ὃ ποιεῖ
αὐτὴν κακὴν;

Καὶ μάλα, ἔφη, ἃ νῦν δὴ διήμεν πάντα, ἀδικία τε
καὶ ἀκολασία καὶ δειλία καὶ ἀμαθία. C

Therefore,
if the soul
cannot be
destroyed
by moral
evil, she
certainly
will not be
destroyed
by physical
evil.

20 Ἡ οὖν τι τούτων αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπόλλυσι;
καὶ ἐννόει μὴ ἐξαπατηθῶμεν οἰηθέντες τὸν ἄδικον
ἄνθρωπον καὶ ἀνόητον, ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν, τότε
ἀπολωλέναι ὑπὸ τῆς ἀδικίας, πονηρίας οὐσης ψυχῆς.
ἀλλ' ὧδε ποιεῖ· ὥσπερ σῶμα ἡ σώματος πονηρία
25 νόσος οὖσα τήκει καὶ διόλλυσι καὶ ἄγει εἰς τὸ μηδὲ
σῶμα εἶναι, καὶ ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἅπαντα ὑπὸ
τῆς οἰκείας κακίας, τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι D
διαφθειρούσης, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἀφικνεῖται — οὐχ
οὕτως;

30 Ναί.

p. 609. Ἴθι δὴ, καὶ ψυχὴν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον σκό-
πει, ἄρα ἐνοῦσα ἐν αὐτῇ ἀδικία καὶ ἡ ἄλλη κακία
τῷ ἐνεῖναι καὶ προσκαθῆσθαι φθείρει αὐτὴν καὶ
μαραίνει, ἕως ἂν εἰς θάνατον ἀγαγοῦσα τοῦ σώματος
χωρίσῃ ;

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON

5

Οὐδαμῶς, ἔφη, τοῦτό γε.

Ἀλλὰ μέντοι ἐκεῖνό γε ἄλογον, ἦν δ' ἐγώ, τὴν
μὲν ἄλλου πονηρίαν ἀπολλύναι τι, τὴν δὲ αὐτοῦ
μή.

Ἄλογον.

10

E Ἐννόει γάρ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαῦκων, ὅτι οὐδ' ὑπὸ
τῆς τῶν σιτίων πονηρίας, ἢ ἂν ᾗ αὐτῶν ἐκείνων,
εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης εἴτε ἡτισοῦν οὖσα,
οὐκ οἰόμεθα δεῖν σῶμα ἀπόλλυσθαι· ἀλλ' ἐὰν μὲν
ἐμποιῇ ἡ αὐτῶν πονηρία τῶν σιτίων τῷ σώματι
σώματος μοχθηρίαν, φήσομεν αὐτὸ δι' ἐκείνα ὑπὸ
τῆς αὐτοῦ κακίας νόσου οὔσης ἀπολωλέναι· ὑπὸ δὲ

p. 610. σιτίων πονηρίας ἄλλων ὄντων ἄλλο | ὃν τὸ σῶμα,
ὑπ' ἄλλοτρίου κακοῦ μὴ ἐμποιήσαντος τὸ ἐμφυτον
κακόν, οὐδέποτε ἀξιόσομεν διαφθεῖρεσθαι.

20

*Ὅρθότατα, ἔφη, λέγεις.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τοίνυν λόγον, ἦν δ' ἐγώ, ἐὰν μὴ
σώματος πονηρία ψυχῇ ψυχῆς πονηρίαν ἐμποιῇ, μὴ
ποτε ἀξιῶμεν ὑπὸ ἄλλοτρίου κακοῦ ἄνευ τῆς ἰδίας
πονηρίας ψυχὴν ἀπόλλυσθαι, τῷ ἐτέρου κακῷ ἑτερον.

Evil means
the conta-
gion of evil,
and the evil
of the body
does not
infect the
soul.

*Ἐχει γάρ, ἔφη, λόγον.

Ἡ τοίνυν ταῦτα ἐξελέγξωμεν ὅτι οὐ καλῶς λέγο-
μεν, ἢ ἕως ἂν ᾗ ἀνέλεγκτα, μὴ ποτε φῶμεν ὑπὸ
πυρετοῦ μηδ' αὖ ὑπ' ἄλλης νόσου μηδ' αὖ ὑπὸ
σφαγῆς, μηδ' εἴ τις ὅ τι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα

30

21. ὀρθότατα cj. Ast. : ὀρθότατ' ἂν ΑΠΜ : an ὀρθότατά γ' ?

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

κατατέμει, ἔνεκα τούτων μηδὲν μᾶλλον ποτε ψυχὴν p. 610.
ἀπόλλυσθαι, πρὶν ἂν τις ἀποδείξῃ, ὥς διὰ ταῦτα
τὰ παθήματα τοῦ σώματος αὕτῃ ἐκείνῃ ἀδικωτέρα
καὶ ἀνοσιωτέρα γίγνεται· ἀλλοτρίου δὲ κακοῦ ἐν
5 ἄλλῳ γιγνομένου, τοῦ δὲ ἰδίου ἐκάστῳ μὴ ἐγγιγνο-
μένου, μήτε ψυχὴν μήτε ἄλλο μηδὲν ἐώμεν φάναι C
τινὰ ἀπόλλυσθαι.

Ἄλλὰ μέντοι, ἔφη, τοῦτό γε οὐδεὶς ποτε δείξει,
ὥς τῶν ἀποθνησκόντων ἀδικώτεροι αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν
10 θάνατον γίγνονται.

Ἐὰν δέ γέ τις, ἔφην ἐγώ, ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ
ιέναι καὶ λέγειν, ὥς πονηρότερος καὶ ἀδικώτερος
γίγνεται ὁ ἀποθνήσκων, ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάζεται
ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν, ἀξιόσομέν που, εἰ
15 ἀληθῆ λέγει ὁ ταῦτα λέγων, τὴν ἀδικίαν εἶναι θανά-
σιμον τῷ ἔχοντι ὥσπερ νόσον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τούτου D
ἀποκτινύντος τῇ αὐτοῦ φύσει ἀποθνήσκειν τοὺς
λαμβάνοντας αὐτό, τοὺς μὲν μάλιστα θᾶπτον, τοὺς
δ' ἥττον σχολαίτερον, ἀλλὰ μή, ὥσπερ νῦν διὰ
20 τοῦτο ὑπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέντων ἀποθνήσκουσιν
οἱ ἄδικοι.

Μὰ Δί', ἦ δ' ὅς, οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ
ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλ-
λαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν· ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν
25 φανήσεσθαι πᾶν τούναντίον τοὺς ἄλλους ἀποκτιν-
νύσαν, εἴπερ οἶόν τε, τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτι- E
κὸν παρέχουσιν, καὶ πρὸς γ' ἔτι τῷ ζωτικῷ ἄγρυπ-
νον· οὕτω πόρρω που, ὥς ἔοικεν, ἐσκήνηται τοῦ
θανάσιμος εἶναι.

16. τούτου q: τοῦ ΑΠΜ.

19. διὰ τοῦτο q: διὰ τούτου ΑΠΜ.

p. 610. Καλῶς, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις. ὁπότε γὰρ δὴ μὴ
 ἱκανὴ ἦ γε οἰκεία πονηρία καὶ τὸ οἰκεῖον κακὸν
 ἀποκτεῖναι καὶ ἀπολέσαι ψυχὴν, σχολῇ τό γε ἐπ'
 ἄλλου ὀλέθρῳ τεταγμένον κακὸν ψυχὴν ἢ τι ἄλλο
 ἀπολεί, πλὴν ἐφ' ᾧ τέτακται.

Republic
X.

SOCRATES,
 GLAUCON.

5

Σχολῇ γ', ἔφη, ὥς γε τὸ εἰκός.

Οὐκοῦν ὁπότε μὴδ' ὑφ' ἐνὸς ἀπόλλυται κακοῦ,
 p. 611. μῆτε οἰκεῖον μῆτε ἀλλοτρίου, | δῆλον ὅτι ἀνάγκη
 αὐτὸ ἀεὶ ὄν εἶναι, εἰ δ' ἀεὶ ὄν, ἀθάνατον.

Ἀνάγκη, ἔφη.

10

Τοῦτο μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὕτως ἐχέτω. εἰ δ'
 ἔχει, ἐννοεῖς, ὅτι ἀεὶ ἂν εἶεν αἱ αὐταί. οὔτε γὰρ ἂν
 που ἐλάττους γένοιτο μηδεμιᾶς ἀπολλυμένης, οὔτε
 αὖ πλείους· εἰ γὰρ ὅτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγ-
 νοιτο, οἶσθ' ὅτι ἐκ τοῦ θνητοῦ ἂν γίγνοιτο καὶ πάντα
 ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα.

If the soul
 is inde-
 structible,
 the number
 of souls can
 never in-
 crease or
 diminish.

15

Ἀληθῇ λέγεις.

B Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, μῆτε τοῦτο οἰώμεθα, ὁ γὰρ
 λόγος οὐκ ἑάσει, μῆτε γε αὖ τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει
 τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν, ὥστε πολλῆς ποικιλίας καὶ
 ἀνομοιότητός τε καὶ διαφορᾶς γέμειν αὐτὸ πρὸς
 αὐτό.

Πῶς λέγεις; ἔφη.

Οὐ ράδιον, ἦν δ' ἐγώ, αἰδιδιον εἶναι σύνθετόν τε ἐκ
 πολλῶν καὶ μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνθέσει,
 ὥς νῦν ἡμῖν ἐφάνη ἡ ψυχή.

25

Οὐκ οὐν εἰκός γε.

Ἵτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχὴ, καὶ ὁ ἄρτι λόγος
 καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειαν ἂν· οἷον δ' ἐστὶ τῇ ἀλη-
 C θείᾳ, οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπὸ τε
 τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας καὶ ἄλλων κακῶν, ὥσπερ

The soul, if
 she is to be
 seen truly,
 should be
 stripped of
 the acci-
 dents of
 earth.

30

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

νῦν ἡμεῖς θεώμεθα, ἀλλ' οἷόν ἐστι καθαρὸν γιγνό- p. 611.
μενον, τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον, καὶ
πολὺ κάλλιον αὐτὸ εὐρήσει καὶ ἐναργέστερον δι-
καιουσύναν τε καὶ ἀδικίας διόψεται καὶ πάντα ἃ νῦν
5 διήλθομεν. νῦν δὲ εἵπομεν μὲν ἀληθῆ περὶ αὐτοῦ,
οἷον ἐν τῷ παρόντι φαίνεται· τεθεάμεθα μέντοι
διακειμένον αὐτό, ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον
ὀρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥαδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν D
φύσιν, ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ
10 μὲν κεκλᾶσθαι, τὰ δὲ συντετριφθαι καὶ πάντως λε-
λωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέ-
ναι, ὄστρεά τε καὶ φυκία καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ
μᾶλλον θηρίῳ εἰκέναι ἢ οἷος ἦν φύσει, οὕτω καὶ
τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων
15 κακῶν· ἀλλὰ δεῖ, ὦ Γλαῦκον, ἐκείσε βλέπειν.

Ποῖ; ἢ ὅς.

Her true
conversa-
tion is with
the eternal.

Εἰς τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς, καὶ ἐννοεῖν ὧν ἅπ- E
τεται καὶ οἷον ἐφίεται ὁμιλιῶν, ὥς ζυγγενῆς οὐσα
τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ αἰεὶ ὄντι, καὶ οἷα ἂν
20 γένοιτο τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη καὶ ὑπὸ ταύ-
της τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου, ἐν ᾧ νῦν
ἐστί, καὶ περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα, ἃ
νῦν αὐτῇ, ἅτε γῆν ἐστιωμένην, | γεγραὰ καὶ πετρώδη p. 612.
πολλὰ καὶ ἄγρια περιπέφυκεν ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων
25 λεγομένων ἐστιάσεων. καὶ τότε' ἂν τις ἴδοι αὐτῆς
τὴν ἀληθῆ φύσιν, εἴτε πολυειδὴς εἴτε μονοειδὴς,
εἴτε ὅπη ἔχει καὶ ὅπως· νῦν δὲ τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ
βίῳ πάθη τε καὶ εἶδη, ὥς ἐγῶμαι, ἐπικεικῶς αὐτῆς
διεληλύθαμεν.

2. διαθεατέον Z : διαθετέον AP : θεατέον M.

3. πολλὸν γε (sic) Π. 10. κεκλᾶσθαι AM : ἐκεκλᾶσθαι Π.

p. 612. Παντάπασι μὲν οὖν, ἔφη.

Republic
X.

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπελυσάμεθα ἐν
B τῷ λόγῳ, καὶ οὐ τοὺς μισθοὺς οὐδὲ τὰς δόξας
δικαιοσύνης ἐπηνέκαμεν, ὥσπερ Ἡσίοδόν τε καὶ
᾽Ομηρον ὑμεῖς ἔφατε, ἀλλ' αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ 5
ψυχῇ ἄριστον εὖρομεν, καὶ ποιητέον εἶναι αὐτῇ
τὰ δίκαια, εἴαν τ' ἔχῃ τὸν Γύγου δακτύλιον, εἴαν τε
μή, καὶ πρὸς τοιοῦτῳ δακτυλίῳ τὴν Ἀϊδος κυνῆν;

SOCRATES,
GLAUCON.
Having put
aside for
argument's
sake the
rewards of
virtue, we
may now
claim to
have them
restored.

Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.

Ἄρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Γλαῦκων, νῦν ἤδη ἀνεπί- 10
φθονόν ἐστι πρὸς ἐκείνοις καὶ τοὺς μισθοὺς τῇ δι-
C καιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι, ὅσους τε
καὶ οἷους τῇ ψυχῇ παρέχει παρ' ἀνθρώπων τε καὶ
θεῶν, ζῶντός τε ἔτι τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπειδὰν
τελευτήσῃ;

15

Παντάπασι μὲν οὖν, ἦ δ' ὅς.

Ἄρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ;

Τί μάλιστα;

Ἔδωκα ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἄδικον εἶναι καὶ
τὸν ἄδικον δίκαιον. ὑμεῖς γὰρ ἡγείσθε, καὶ ἐν μὴ 20
δυνατὸν εἶη ταῦτα λανθάνειν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώ-
πους, ὅμως δοτέον εἶναι τοῦ λόγου ἕνεκα, ἵνα αὐτῇ
D δικαιοσύνῃ πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθείη. ἦ οὐ μνη-
μονεύεις;

Ἀδικοίην μέντ' ἄν, ἔφη, εἰ μή.

25

Ἐπειδὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, κεκριμέναι εἰσὶ, πάλιν
ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ

2. ἀπελυσάμεθα AΠ : ἀπεδυσάμεθα M.

4. ἐπηνέγκαμεν ΠM : ἐπηνέγκαμεν A : ἐπηνέκαμεν A² : ἐπηνέσαμεν K.

20. ἡγείσθε Π : ἡτείσθε A : ἡτείσθε M.

26. Ἐπειδὴ . . . εἰσὶ A²mg² : ἐπειδὴ ἦν τοίνυν κεκριμέναι εἰσὶν, ἐγώ
AΠM.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The just
man is the
friend of
the gods,
and all
things work
together for
his good.

παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἡμᾶς ὁμολογεῖν p. 612.
περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια
κομίσηται, ἃ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη δίδωσι τοῖς
ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ
5 διδοῦσα ἐφάνη καὶ οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῷ ὄντι
λαμβάνοντας αὐτήν.

Δίκαια, ἔφη, αἰτεῖ.

E

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδώ-
σετε, ὅτι θεοὺς γε οὐ λανθάνει ἐκάτερος αὐτῶν οἶός
10 ἐστίν ;

Ἀποδώσομεν, ἔφη.

Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ
θεομισῆς, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ὁμολογοῦμεν.

Ἔστι ταῦτα.

15 Τῷ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσομεν, ὅσα γε ἀπὸ
θεῶν | γίγνεται, πάντα γίγνεσθαι ὡς οἶόν τε ἄριστα, p. 613.
εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἀμαρτίας
ὑπῆρχεν ;

Πάνυ μὲν οὖν.

20 Οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός,
εἰάν τ' ἐν πενίᾳ γίγνηται εἰάν τ' ἐν νόσοις ἢ τινι ἄλλῳ
τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθόν
τι τελευτήσῃ ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ
ὑπὸ γε θεῶν ποτὲ ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθυμῆσθαι
25 ἐθέλῃ δίκαιος γίγνεσθαι καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς
ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ.

B

Εἰκός γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ
τοῦ ὁμοίου.

2. δοκεῖσθαι ΑΠ : διακείσθαι Μ.

3. ἃ ᾤ : om. ΑΠ : post κτωμένη ponunt Α² et Μ.

4. τὰ Α²ΠΜ : om. Α.

14. ταῦτα] Hac voce desinit Π.

p. 613. Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τάναντία τούτων δεῖ
διανοεῖσθαι;

Republic
X.

Σφόδρα γε.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἂν εἴη νικητήρια τῷ
δικαίῳ.

The unjust
is the
opposite.

5

Κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη.

Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων; ἄρ' οὐχ
ὧδε ἔχει, εἰ δεῖ τὸ ὄν τιθέναι; οὐχ οἱ μὲν δεινοί
τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν
θέωσιν εὐ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή; τὸ 10
C μὲν πρῶτον ὁξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ
καταγέλαστοι γίνονται, τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων
ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ
τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος ἐλθόντες τά τε
ἄθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται. οὐχ οὕτω 15
καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺν ξυμβαίνει; πρὸς
τέλος ἐκάστης πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ βίου
εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἄθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων
φέρονται;

He may be
compared
to a runner
who is only
good at the
start.

Καὶ μάλα.

20

Ἀνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων ἅπερ
αὐτὸς ἔλεγες περὶ τῶν ἀδίκων; ἐρῶ γὰρ δὴ ὅτι οἱ
D μὲν δίκαιοι, ἐπειδὴν πρεσβύτεροι γένωνται, ἐν τῇ
αὐτῶν πόλει ἄρχουσί τε ἂν βούλωνται τὰς ἀρχάς,
γαμοῦσί τε ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδιδόασί τε εἰς 25
οὓς ἂν ἐθέλωσι· καὶ πάντα, ἃ σὺ περὶ ἐκείνων, ἐγὼ
νῦν λέγω περὶ τῶνδε. καὶ αὖ καὶ περὶ τῶν ἀδίκων,
ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν,
ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες καταγέλαστοί εἰσι
E καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προπηλακίζονται ὑπὸ 30
ξένων τε καὶ ἀστῶν, μαστιγούμενοι καὶ ἃ ἄγροικα

Recapitu-
lation of
things unfit
for ears
polite which
had been
described
by Glaucon
in Book II,
361 E.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἡμᾶς ὁμολογεῖν p. 612.
περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω, ἵνα καὶ τὰ νικητήρια
κομίσηται, ἃ ἀπὸ τοῦ δοκεῖν κτωμένη δίδωσι τοῖς
ἔχουσιν αὐτήν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἀγαθὰ
5 διδοῦσα ἐφάνη καὶ οὐκ ἐξαπατῶσα τοὺς τῷ ὄντι
λαμβάνοντας αὐτήν.

Δίκαια, ἔφη, αἰτεῖ.

E

Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, πρῶτον μὲν τοῦτο ἀποδώ-
σετε, ὅτι θεοὺς γε οὐ λανθάνει ἐκάτερος αὐτῶν οἶός
10 ἐστίν ;

Ἀποδώσομεν, ἔφη.

Εἰ δὲ μὴ λανθάνετον, ὁ μὲν θεοφιλὴς ἂν εἴη, ὁ δὲ
θεομιστής, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ὁμολογοῦμεν.

*Ἔστι ταῦτα.

The just
man is the
friend of
the gods,
and all
things work
together for
his good.

15 Τῷ δὲ θεοφιλεῖ οὐχ ὁμολογήσομεν, ὅσα γε ἀπὸ
θεῶν | γίγνεται, πάντα γίνεσθαι ὡς οἶόν τε ἄριστα, p. 613.
εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας
ὑπῆρχεν ;

Πάνν μὲν οὖν.

20 Οὕτως ἄρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός,
ἐάν τ' ἐν πενίᾳ γίγνηται ἐάν τ' ἐν νόσοις ἢ τινι ἄλλῳ
τῶν δοκούντων κακῶν, ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθόν
τι τελευτήσῃ ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. οὐ γὰρ δὴ
ὑπὸ γε θεῶν ποτὲ ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθυμείσθαι
25 ἐθέλῃ δίκαιος γίνεσθαι καὶ ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς
ὅσον δυνατὸν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι θεῷ.

B

Εἰκός γ', ἔφη, τὸν τοιοῦτον μὴ ἀμελεῖσθαι ὑπὸ
τοῦ ὁμοίου.

2. δοκεῖσθαι ΑΠ : διακεῖσθαι Μ.

3. ἃ Ξ : om. ΑΠ : post κτωμένη ponunt Α² et Μ.

4. τὰ Α²ΠΜ : om. Α.

14. ταῦτα] Hac voce desinit Π.

p. 613. Οὐκοῦν περὶ τοῦ ἀδίκου τάναντία τούτων δεῖ
διανοεῖσθαι ;

Republic
X.

Σφόδρα γε.

SOCRATES,
GLAUCON.

Τὰ μὲν δὴ παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἂν εἴη νικητήρια τῷ
δικαίῳ.

The unjust
is the
opposite.

5

Κατὰ γοῦν ἐμὴν δόξαν, ἔφη.

Τί δέ, ἦν δ' ἐγώ, παρ' ἀνθρώπων ; ἄρ' οὐχ
ὧδε ἔχει, εἰ δεῖ τὸ δν τιθέναι ; οὐχ οἱ μὲν δεινοί
τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν
θέωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή ; τὸ 10
C μὲν πρῶτον ὀξέως ἀποπηδῶσι, τελευτῶντες δὲ
καταγέλαστοι γίνονται, τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων
ἔχοντες καὶ ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες. οἱ δὲ
τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ εἰς τέλος ἐλθόντες τά τε
ἄθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται. οὐχ οὕτω 15
καὶ περὶ τῶν δικαίων τὸ πολὺ ξυμβαίνει ; πρὸς
τέλος ἐκάστης πράξεως καὶ ὁμιλίας καὶ τοῦ βίου
εὐδοκιμοῦσί τε καὶ τὰ ἄθλα παρὰ τῶν ἀνθρώπων
φέρονται ;

He may be
compared
to a runner
who is only
good at the
start.

Καὶ μάλα.

20

Ἄνέξει ἄρα λέγοντος ἐμοῦ περὶ τούτων ἅπερ
αὐτὸς ἔλεγε περὶ τῶν ἀδίκων ; ἐρῶ γὰρ δὴ ὅτι οἱ
D μὲν δίκαιοι, ἐπειδὰν πρεσβύτεροι γένωνται, ἐν τῇ
αὐτῶν πόλει ἄρχουσί τε ἂν βούλωνται τὰς ἀρχάς,
γαμοῦσί τε ὁπόθεν ἂν βούλωνται, ἐκδιδῶασί τε εἰς 25
οὓς ἂν ἐθέλωσι· καὶ πάντα, ἃ σὺ περὶ ἐκείνων, ἐγὼ
νῦν λέγω περὶ τῶνδε. καὶ αὖ καὶ περὶ τῶν ἀδίκων,
ὅτι οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καὶ ἂν νέοι ὄντες λάθωσιν,
ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες καταγέλαστοί εἰσι
E καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι προπηλακίζονται ὑπὸ 30
ξένων τε καὶ ἰσθίων, μαστιγούμενοι καὶ ἃ ἄγροικα

Recapitu-
lation of
things unfit
for ears
polite which
had been
described
by Glaucon
in Book II,
361 E.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων, — εἴτα στρεβλώσ- p. 613.
ονται καὶ ἐκκαυθήσονται —, πάντα ἐκεῖνα οἴου καὶ
ἐμοῦ ἀκκοέναι ὡς πάσχουσιν. ἀλλ' ὃ λέγω, ὅρα
εἰ ἀνέξει.

5 Καὶ πάνυ, ἔφη· δίκαια γὰρ λέγεις.

*Α μὲν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ
θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων | ἄθλά τε καὶ μισθοὶ καὶ p. 614.
δῶρα γίγνεται πρὸς ἐκείνοις τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτὴ
παρείχeto ἡ δικαιοσύνη, τοιαῦτ' ἂν εἴη.

10 Καὶ μάλ', ἔφη, καλὰ τε καὶ βέβαια.

Ταῦτα τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδέν ἐστι πλήθει οὐδὲ
μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα, ἃ τελευτήσαντα ἐκάτερον περι-
μένει· χρή δ' αὐτὰ ἀκούσαι, ἵνα τελέως ἐκάτερος
αὐτῶν ἀπειλήφῃ τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα

15 ἀκούσαι.

Λέγοις ἄν, ἔφη, ὡς οὐ πολλὰ ἄλλ' ἥδιον ἀκού- B
οντι.

The vision
of Er.

'Αλλ' οὐ μέντοι σοι, ἦν δ' ἐγώ, 'Αλκίνου γε ἀπό-
λογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν ἀνδρός, 'Ηρὸς τοῦ
20 'Αρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου· ὅς ποτε ἐν πολέμῳ
τελευτήσας, ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν
ἤδη διεφθαρμένων, ὑγιῆς μὲν ἀνηρέθη, κομισθεὶς δ'
οἴκαδε μέλλων θάπτεσθαι δωδεκαταῖος ἐπὶ τῇ πυρᾷ
κείμενος ἀνεβίω, ἀναβιὸς δ' ἔλεγεν ἃ ἐκεῖ ἴδοι.

The judge-
ment.

25 ἔφη δέ, ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν, πορεύεσθαι
μετὰ πολλῶν, καὶ ἀφικνεῖσθαι σφᾶς εἰς τόπον τινὰ C
δαιμόνιον, ἐν ᾧ τῆς τε γῆς δὺ εἶναι χάσματα ἐχο-

3. ὅρα εἰ M : ὅραι A.

13. ἐκάτερος Ξ CORR. : ἐκάτερον AM.

15. ἀκούσαι AM : in dubitationem traxit Stephanus.

16. ὡς A²M : om. A.

25. ἐπειδὴ οὐ (sic) Ξ : ἐπειδὴ οὐ A : ἐπειδὴ οὐν A²M : ἐπειδὴ οἱ τ.

- p. 614. μένω ἀλλήλοιν καὶ τοῦ οὐρανοῦ αὖ ἐν τῷ ἄνω ἄλλα
καταντικρὺ. δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι,
οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν
πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρα-
νοῦ, σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ 5
πρόσθεν, τοὺς δὲ ἀδίκους τὴν εἰς ἀριστεράν τε καὶ
κάτω, ἔχοντας καὶ τούτους ἐν τῷ ὀπισθεν σημεῖα
D πάντων ὧν ἔπραξαν. ἐαυτοῦ δὲ προσελθόντος
εἰπεῖν ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνθρώποις γενέσθαι
τῶν ἐκεῖ καὶ διακελεύουσιν οἱ ἀκούειν τε καὶ θεᾶσθαι 10
πάντα τὰ ἐν τῷ τόπῳ. ὁρᾷ δὴ ταύτῃ μὲν καθ'
ἐκάτερον τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς
ἀπιούσας τὰς ψυχάς, ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείη, κατὰ
δὲ τὸ ἐτέρω ἐκ μὲν τοῦ ἀνιέναι ἐκ τῆς γῆς μεστὰς
αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου καταβαίνειν 15
E ἐτέρας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαρὰς. καὶ τὰς αἰεὶ ἀφικ-
νουμένας ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἥκειν,
καὶ ἀσμένας εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας οἶον ἐν πανη-
γύρει κατασκηναῖσθαι, καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλας
ὅσαι γινώριμαι, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς 20
ἡκούσας παρὰ τῶν ἐτέρων τὰ ἐκεῖ καὶ τὰς ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγείσθαι δὲ ἀλλήλαις
τὰς μὲν ὀδυρομένας τε καὶ κλαούσας, ἀναμιμνησκο-
p. 615. μένας | ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ
γῆς πορείᾳ — εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιέτη — τὰς 25
δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγείσθαι καὶ θέας
ἀμηχάνους τὸ κάλλος. τὰ μὲν οὖν πολλά, ὧ Γλαύ-
κων, πολλοῦ χρόνου διηγῆσασθαι· τὸ δ' οὖν κεφά-
λαιον ἔφη τόδε εἶναι, ὅσα πάποτε τινα ἠδίκησαν καὶ

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The two
openings in
heaven and
the two in
earth,
through
which
passed
those who
were
beginning
and those
who had
completed
their
pilgrimage.

The meet-
ing in the
meadow.

The punish-

I. ἄλλα M: ἄλλὰ A.

25. χιλιετη (sic) A: χιλιέτη M: χιλιέτη M: χιλιέτη A².

†

- Republic* X. ὅσους ἕκαστοι, ὑπὲρ πάντων δίκην δεδωκέναι ἐν p. 615.
 μέρει, ὑπὲρ ἐκάστου δεκάκις — τοῦτο δ' εἶναι κατὰ B
SOCRATES, ἑκατονταετηρίδα ἐκάστην, ὡς βίου ὄντος τοσούτου
GLAUCON. τοῦ ἀνθρώπινου —, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα
 5 τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν, καὶ οἷον εἴ τινες πολλῶν
 θανάτων ἦσαν αἴτιοι, ἢ πόλεις προδόντες ἢ στρατό-
 πεδα καὶ εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες, ἢ τινος ἄλλης
 κακουχίας μεταίτιοι, πάντων τούτων δεκαπλασίας
 ἀλγηδόνας ὑπὲρ ἐκάστου κομίσαιντο, καὶ αὖ εἴ τινας
 10 εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγο-
 νότες εἶεν, κατὰ ταῦτά τὴν ἀξίαν κομίζονται. τῶν
 δὲ εὐθὺς γενομένων καὶ ὀλίγον χρόνον βιούντων περί C
 ἅλλα ἔλεγεν οὐκ ἄξια μνήμης. εἰς δὲ θεοὺς ἀσεβείας
 τε καὶ εὐσεβείας καὶ γονέας καὶ αὐτόχειρας φόνου
 15 μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγείτο.
- Ἔφη γὰρ δὴ παραγενέσθαι ἐρωτώμενῳ ἐτέρῳ ὑπὸ
 ἐτέρου, ὅπου εἴη Ἀρδιαῖος ὁ μέγας. ὁ δὲ Ἀρδιαῖος
 οὗτος τῆς Παμφυλίας ἐν τινι πόλει τύραννος ἐγε-
 γόνει, ἥδη χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον,
 20 γέροντά τε πατέρα ἀποκτείνας καὶ πρεσβύτερον D
 ἀδελφόν, καὶ ἅλλα δὴ πολλά τε καὶ ἀνόσια εἰργασ-
 μένος, ὡς ἐλέγετο. ἔφη οὖν τὸν ἐρωτώμενον εἰπεῖν,
 Οὐχ ἦκει, φάναι, οὐδ' ἂν ἦξει δεῦρο. ἐθεασάμεθα
 γὰρ οὖν δὴ καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων· ἐπειδὴ
 25 ἐγγὺς τοῦ στομίου ἦμεν μέλλοντες ἀνιέναι καὶ τᾶλλα
 πάντα πεπονθότες, ἐκείνόν τε κατείδομεν ἐξαίφνης
 καὶ ἄλλους, σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους τυράν-

'Unbap-
tized in-
fants.'

'Ardiaeus
the tyrant.'

1. . . ους A : οὗς A²M.

5. πολλῶν Ξ : πολλοὶ AM : πολλοῖς D corr.

14. αὐτόχειρας MSS. : αὐτόχειρος vel αὐτοχειρίας cj. Ast.

23. ἦξει AM : ἥξει Ξ.

- p. 615. νους· ἦσαν δὲ καὶ ἰδιῶταί τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτη-
 Ε κότων· οὓς οἰομένους ἤδη ἀναβήσεσθαι οὐκ ἐδέχετο
 τὸ στόμιον, ἀλλ' ἐμυκάτο, ὅποτε τις τῶν οὕτως ἀνιά-
 τως ἐχόντων εἰς πονηρίαν ἢ μὴ ἱκανῶς δεδωκὼς δίκην
 ἐπιχειροῖ ἀνιέναι. ἐνταῦθα δὲ ἄνδρες, ἔφη, ἄγριοι, 5
 διάπυροι ἰδεῖν, παρεστῶτες καὶ καταμανθάνοντες τὸ
 φθέγμα, τοὺς μὲν διαλαβόντες ἤγον, τὸν δὲ Ἀρδιαῖον
 p. 616. καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας | καὶ
 κεφαλὴν, καταβαλόντες καὶ ἐκδεύραντες, εἰλκον παρὰ
 τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες, καὶ τοῖς 10
 αἰεὶ παριοῦσι σημαίνοντες, ὧν ἕνεκά τε, καὶ ὅτι εἰς
 τὸν Τάρταρον ἐμπεσούμενοι ἄγοιντο. ἔνθα δὲ
 φόβων, ἔφη, πολλῶν καὶ παντοδαπῶν σφίσι γεγο-
 νότων τοῦτον ὑπερβάλλειν τὸν φόβον, μὴ γένοιτο
 ἐκάστω τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαῖνοι, καὶ ἀσμενέστατα 15
 ἕκαστον σιγῇσαντος ἀναβῆναι.

Καὶ τὰς μὲν δὴ δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας
 Β τινὰς εἶναι, καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύταις ἀντιστρό-
 φους· ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἐκάστοις ἐπτά
 ἡμέραι γένοιτο, ἀναστάντας ἐντεῦθεν δεῖν τῇ ὀγ- 20
 δόῃ πορεύεσθαι, καὶ ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους ὅθεν
 καθορᾶν ἄνωθεν διὰ παντὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς
 τεταμένον φῶς εὐθύ, οἶον κίονα, μάλιστα τῇ ἱριδι
 προσφερῇ, λαμπρότερον δὲ καὶ καθαρώτερον. εἰς
 ὃ ἀφικέσθαι προελθόντες ἡμερησίαν ὁδόν, καὶ ἰδεῖν 25
 C αὐτόθι κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα

7. διαλαβόντες AM: ἰδίᾳ λαβόντες Ξ: ἰδία λαβόντες A².

11. τε AM: τε ταῦτα ὑπομένοιεν x M COIT. Ξ COIT.: ὅτι εἰς τὸν
 Τάρταρον ΞM COIT.: εἰς ὃ τι τὸν Τάρταρον AM: εἰς ὃ, τι cj. Herm.

14. τοῦτον A²: τούτων A¹MΞ. τὸν φόβον MΞ: om. A. μὴ γένοιτο
 ἐκάστω τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαῖνοι A: εἰ μυκήσαιο τὸ στόμιον MΞ.

25. προελθόντες AM: προελθόντας q.

Republic
 X.

SOCRATES,
 GLAUCON.

Incurable
 sinners.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The whorls
represent-
ing the
spheres of
the
heavenly
bodies.

αὐτοῦ τῶν δεσμῶν τεταμένα· εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ φῶς p. 616.
 ξύνδεσμον τοῦ οὐρανοῦ, οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν
 τριήρων, οὕτω πᾶσαν συνέχον τὴν περιφοράν· ἐκ
 δὲ τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀνάγκης ἄτρακτον, δι' οὗ
 5 πᾶσας ἐπιστρέφεισθαι τὰς περιφοράς· οὗ τὴν μὲν
 ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος,
 τὸν δὲ σφόνδυλον μικτὸν ἔκ τε τούτου καὶ ἄλλων
 γενῶν. τὴν δὲ τοῦ σφονδύλου φύσιν εἶναι τοιάνδε· 1)
 τὸ μὲν σχῆμα οἷαπερ ἡ τοῦ ἐνθάδε· νοῆσαι δὲ δεῖ
 10 ἐξ ὧν ἔλεγε τοιόνδε αὐτὸν εἶναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἐνὶ
 μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς
 ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκέοιτο ἀρμόττων, καθάπερ
 οἱ κάδοι οἱ εἰς ἀλλήλους ἀρμόττοντες· καὶ οὕτω δὴ
 τρίτον ἄλλον καὶ τέταρτον καὶ ἄλλους τέτταρας.
 15 ὅκτῳ γὰρ εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους, ἐν
 ἀλλήλοις ἐγκειμένους, κύκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη
 φαίνοντας, νῶτον συνεχὲς ἐνὸς σφονδύλου ἀπεργα- ε
 ζομένους περὶ τὴν ἡλακάτην· ἐκείνην δὲ διὰ μέσου
 τοῦ ὀγδόου διαμπερὲς ἐληλάσθαι. τὸν μὲν οὖν
 20 πρῶτόν τε καὶ ἐξωτάτῳ σφόνδυλον πλατύτατον τὸν
 τοῦ χείλους κύκλον ἔχειν, τὸν δὲ τοῦ ἔκτου δεύτερον,
 τρίτον δὲ τὸν τοῦ τετάρτου, τέταρτον δὲ τὸν τοῦ
 ὀγδόου, πέμπτον δὲ τὸν τοῦ ἐβδόμου, ἕκτον δὲ τὸν
 τοῦ πέμπτου, ἑβδομον δὲ τὸν τοῦ τρίτου, ὀγδοον δὲ
 25 τὸν τοῦ δευτέρου. καὶ τὸν μὲν τοῦ μεγίστου ποι-
 κίλον, τὸν δὲ τοῦ ἐβδόμου λαμπρότατον, τὸν δὲ τοῦ
 ὀγδόου τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔχειν | προσλάμ- p. 617.
 ποντος, τὸν δὲ τοῦ δευτέρου καὶ πέμπτου παραπλή-
 σια ἀλλήλοις, ξανθότερα ἐκείνων, τρίτον δὲ λευκό-

1. αὐτοῦ τῶν δεσμῶν AM: τῶν δεσμῶν αὐτοῦ Ξ: αὐτοῦ ἐκ δεσμῶν τ
 M corr.

p. 617. τaton χρώμα ἔχειν, τέταρτον δὲ ὑπέρνυθρον, δεύτερον
 δὲ λευκότητι τὸν ἕκτον. κυκλείσθαι δὲ δὴ στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον ὅλον μὲν τὴν αὐτὴν φοράν, ἐν
 δὲ τῷ ὅλῳ περιφερομένῳ τοὺς μὲν ἐντὸς ἐπτὰ κύκλους
 τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἡρέμα περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ 5
 B τούτων τάχιστα μὲν ἰέναι τὸν ὄγδοον, δευτέρους δὲ
 καὶ ἅμα ἀλλήλοις τὸν τε ἑβδομον καὶ ἕκτον καὶ
 πέμπτον· τρίτον δὲ φορᾷ ἰέναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι,
 ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον· τέταρτον δὲ τὸν
 τρίτον καὶ πέμπτον τὸν δεύτερον. στρέφεσθαι δὲ 10
 αὐτὸν ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γόνασιν. ἐπὶ δὲ τῶν
 κύκλων αὐτοῦ ἄνωθεν ἐφ' ἐκάστου βεβηκέναι Σειρῆνα
 συμπεριφερομένην, φωνὴν μίαν ἰεῖσαν, ἓνα τόνον·
 ἐκ πασῶν δὲ ὀκτὼ οὐσῶν μίαν ἁρμονίαν ξυμφωνεῖν.
 ἅλλας δὲ καθημένας πέριξ δι' ἴσου τρεῖς, ἐν θρόνῳ 15
 C ἐκάστην, θυγατέρας τῆς Ἀνάγκης, Μοίρας, λευχει-
 μονούσας, στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας,
 Λάχεσιν τε καὶ Κλωθῇ καὶ Ἀτροπον, ὑμνεῖν πρὸς
 τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, Λάχεσιν μὲν τὰ γεγο-
 νότα, Κλωθῇ δὲ τὰ ὄντα, Ἀτροπον δὲ τὰ μέλλοντα. 20
 καὶ τὴν μὲν Κλωθῇ τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην
 συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν,
 διαλείπουσαν χρόνον, τὴν δὲ Ἀτροπον τῇ ἀριστερᾷ
 D τὰς ἐντὸς αὐτῶν ὡσαύτως· τὴν δὲ Λάχεσιν ἐν μέρει
 ἐκατέρας ἐκατέρᾳ τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. 25

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The knees
of Necessity.

Σφᾶς οὖν, ἐπειδὴ ἀφικέσθαι, εὐθὺς δεῖν ἰέναι πρὸς
 τὴν Λάχεσιν. προφήτην οὖν τινὰ σφᾶς πρῶτον
 μὲν ἐν τάξει διαστήσαι, ἔπειτα λαβόντα ἐκ τῶν τῆς

5. αὐτῶν A² B: αὐτὸν AM.

8. τρίτον q: τὸν τρίτον AM.

13. ἓνα AM: ἀνὰ τ: ἀνα B.

23. χρόνον A: χρόνω M.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The pro-
clamation
of the free
choice.

Λαχέσεως γονάτων κλήρους τε καὶ βίων παραδείγ- p. 617.
ματα, ἀναβάντα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλὸν εἰπεῖν· Ἀνάγ-
κης θυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. Ψυχαὶ ἐφή-
μεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατη-
5 φόρου. οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα Ε
αἰρήσεσθε. πρῶτος δ' ὁ λαχὼν πρῶτος αἰρείσθω
βίον, ᾧ συνέσται ἐξ ἀνάγκης. ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον,
ἣν τιμῶν καὶ ἀτιμάζων πλέον καὶ ἔλαττον αὐτῆς
ἕκαστος ἔξει. αἰτία ἐλομένου· θεὸς ἀναίτιος. Ταῦτα
10 εἰπόντα ῥῖψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ'
αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὐ· ἔ δὲ
οὐκ ἔαν· | τῷ δὲ ἀνελομένῳ δῆλον εἶναι, ὅπόστος p. 618.
εἰλήχειν· μετὰ δὲ τοῦτο αὖθις τὰ τῶν βίων παρα-
δείγματα εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν,
15 πολὺ πλείω τῶν παρόντων. εἶναι δὲ παντοδαπά·
ζῶων τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρω-
πίνους ἅπαντας. τυραννίδας τε γὰρ ἐν αὐτοῖς εἶναι,
τὰς μὲν διατελεῖς, τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας
καὶ εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς καὶ εἰς πτωχείας τελευ-
20 τώσας· εἶναι δὲ καὶ δοκίμων ἀνδρῶν βίους, τοὺς μὲν
ἐπὶ εἵδεσι καὶ κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε
καὶ ἀγωνίαν, τοὺς δ' ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρε- Β
ταῖς, καὶ ἀδοκίμων κατὰ ταῦτα, ὡσαύτως δὲ καὶ
γυναικῶν· ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνεῖναι διὰ τὸ ἀναγ-
25 καίως ἔχειν ἄλλον ἐλομένην βίον ἄλλοιαν γίγνεσθαι·
τὰ δ' ἄλλα ἀλλήλοις τε καὶ πλούτοις καὶ πενίαις,
τὰ δὲ νόσοις, τὰ δὲ ὑγίαις μεμίχθαι, τὰ δὲ καὶ
μεσοῦν τούτων. ἔνθα δὴ, ὥς ἔοικεν, ᾧ φίλε Γλαύ-
κων, ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπων, καὶ διὰ ταῦτα μάλιστα

13. εἰλήχειν A : εἴληχε M.

24. οὐκ A : om. M.

p. 618. ἐπιμελητέον, ὅπως ἕκαστος ἡμῶν τῶν ἄλλων μαθη-
 C μάτων ἀμελήσας τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητῆς
 καὶ μαθητῆς ἔσται, εἴαν ποθεν οἶός τ' ἢ μαθεῖν καὶ
 ἐξευρεῖν, τίς αὐτὸν ποιήσῃ δυνατὸν καὶ ἐπιστήμονα
 βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα, τὸν 5
 βελτίῳ ἐκ τῶν δυνατῶν ἀεὶ πανταχοῦ αἰρεῖσθαι·
 ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα καὶ ξυν-
 τιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα πρὸς ἀρετὴν βίου
 πῶς ἔχει, εἰδέναι, τί κάλλος πενία ἢ πλοῦτος κραθὲν
 D καὶ μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἔξεως κακὸν ἢ ἀγαθὸν 10
 ἐργάζεται, καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι καὶ ιδιω-
 τεῖαι καὶ ἀρχαὶ καὶ ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι καὶ εὐμαθίαι
 καὶ δυσμαθίαι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει περὶ
 ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων τί ξυγκεραννύμενα
 πρὸς ἄλληλα ἐργάζεται, ὥστε ἐξ ἀπάντων αὐτῶν 15
 δυνατὸν εἶναι συλλογισάμενον αἰρεῖσθαι, πρὸς τὴν
 τῆς ψυχῆς φύσιν ἀποβλέποντα, τὸν τε χεῖρω καὶ τὸν
 E ἀμείνω βίον, χεῖρω μὲν καλοῦντα ὃς αὐτὴν ἐκέισε
 ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι, ἀμείνω δὲ ὅστις
 εἰς τὸ δικαιωτέραν, τὰ δὲ ἄλλα πάντα χαίρειν ἐάσει. 20
 ἐωράκαμεν γὰρ ὅτι ζῶντί τε καὶ τελευτήσαντι αὕτη
 p. 619. κρατίστη αἵρεσις. ἀδαμαντίνως | δὴ δεῖ ταύτην τὴν
 δόξαν ἔχοντα εἰς Ἀιδου ἰέναι, ὅπως ἂν ἢ καὶ ἐκεῖ
 ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων
 κακῶν, καὶ μὴ ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας καὶ ἄλλας 25
 τοιαύτας πράξεις πολλὰ μὲν ἐργάσῃται καὶ ἀνήκεστα
 κακά, ἔτι δὲ αὐτὸς μείζω πάθῃ, ἀλλὰ γινῶ τὸν μέσον
 ἀεὶ τῶν τοιούτων βίον αἰρεῖσθαι καὶ φεύγειν τὰ

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The com-
plexity of
circum-
stances,

and their
relation to
the human
soul.

9. εἰδέναι AM : καὶ εἰδέναι r.

19. ὅστις A : om. M.

28. βίον A : βίων MΞ.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε καὶ ἐν τῷδε τῷ βίῳ κατὰ p. 619.
τὸ δυνατόν καὶ ἐν παντὶ τῷ ἔπειτα· οὕτω γὰρ εὐδαι-
μονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος.

B

Καὶ δὴ οὖν καὶ τότε ὁ ἐκείθεν ἄγγελος ἤγγελλε
5 τὸν μὲν προφήτην οὕτως εἰπεῖν· Καὶ τελευταίῳ
ἐπιόντι, ξὺν νῶ ἐλομένῳ, συντόνως ζῶντι κείται
βίος ἀγαπητός, οὐ κακός. μήτε ὁ ἄρχων αἰρέσεως
ἀμελείτω μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμείτω. εἰπόντος δὲ
ταῦτα τὸν πρῶτον λαχόντα ἔφη εὐθύς ἐπιόντα τὴν
10 μεγίστην τυραννίδα ἐλέσθαι, καὶ ὑπὸ ἀφροσύνης τε
καὶ λαιμαργίας οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον
ἐλέσθαι, ἀλλ' αὐτὸν λαθεῖν ἐνοῦσαν εἰμαρμένην C
παίδων αὐτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα κακά· ἐπειδὴ δὲ
κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαι τε καὶ ὀδύρε-
15 σθαι τὴν αἵρεσιν, οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προρρηθεῖσιν
ὑπὸ τοῦ προφήτου· οὐ γὰρ ἑαυτὸν αἰτιάσθαι τῶν
κακῶν, ἀλλὰ τύχην τε καὶ δαίμονας καὶ πάντα μάλ-
λον ἀνθ' ἑαυτοῦ. εἶναι δὲ αὐτὸν τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
ἡκόντων, ἐν τεταγμένῃ πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ
20 βεβιωκότα, ἔθει ἄνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετεिल्- D
φότα. ὥς δὲ καὶ εἰπεῖν, οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν τοῖς
τοιούτοις ἀλισκομένους τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκοντας,
ἅτε πόνων ἀγυμνάστους· τῶν δ' ἐκ τῆς γῆς τοὺς
πολλούς, ἅτε αὐτοὺς τε πεπονηκότας ἄλλους τε
25 ἑωρακότας, οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι.
διὸ δὴ καὶ μεταβολὴν τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν
ταῖς πολλαῖς τῶν ψυχῶν γίγνεσθαι καὶ διὰ τὴν τοῦ
κλήρου τύχην· ἐπεὶ εἴ τις αἰεὶ, ὅποτε εἰς τὸν ἐνθάδε
βίον ἀφικνοῖτο, ὕγιως φιλοσοφοί καὶ ὁ κλήρος αὐτῷ E
30 τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτοι, κινδυνεύει
ἐκ τῶν ἐκείθεν ἀπαγγελλομένων οὐ μόνον ἐνθάδε

Habit not
enough
without
philosophy
when cir-
cumstances
change.

p. 619. εὐδαιμονεῖν ἄν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνθένδε ἐκέισε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχείαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The
spectacle of
the election.

Ταύτην γὰρ δὴ ἔφη τὴν θεὰν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὥς

p. 620. ἕκασται αἱ ψυχαὶ ἡροῦντο τοὺς βίους· | ἐλεεινὴν τε 5
γὰρ ἰδεῖν εἶναι καὶ γελοίαν καὶ θαυμασίαν. κατὰ
συνήθειαν γὰρ τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἰρεῖ-
σθαι. ἰδεῖν μὲν γὰρ ψυχὴν ἔφη τὴν ποτε Ὀρφέως
γενομένην κύκνου βίον αἰρουμένην, μίσει τοῦ γυναι-
κείου γένους διὰ τὸν ὑπ' ἐκείνων θάνατον οὐκ ἐθέλ- 10
ουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι· ἰδεῖν δὲ τὴν
Θαμύρου ἀηδόνας ἐλομένην· ἰδεῖν δὲ καὶ κύκνον
μεταβάλλοντα εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἵρεσιν, καὶ
B ἄλλα ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως. εἰκοστὴν δὲ λαχοῦ-
σαν ψυχὴν ἐλέσθαι λέοντος βίον· εἶναι δὲ τὴν 15
Aἴαντος τοῦ Τελαμωνίου, φεύγουσαν ἄνθρωπον γε-
νέσθαι, μεμνημένην τῆς τῶν ὅπλων κρίσεως. τὴν
δ' ἐπὶ τούτῳ Ἀγαμέμνονος· ἔχθρα δὲ καὶ ταύτην
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τὰ πάθη αἵτου διαλλάξαι
βίον. ἐν μέσοις δὲ λαχοῦσαν τὴν Ἀταλάντης ψυ- 20
χὴν, κατιδοῦσαν μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρός, οὐ
C δύνασθαι παρελθεῖν, ἀλλὰ λαβεῖν. μετὰ δὲ ταύτην
ἰδεῖν τὴν Ἐπειοῦ τοῦ Πανοπέως εἰς τεχνικῆς γυναι-
κὸς ἰοῦσαν φύσιν· πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν
τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου πίθηκον ἐνδυομένην. 25
κατὰ τύχην δὲ τὴν Ὀδυσσεὺς λαχοῦσαν πασῶν
ὑστάτην αἵρησομένην ἰέναι, μνήμη δὲ τῶν προτέρων

1. καὶ post ἀλλὰ om. M.

2. χθονίαν A: ^{χθ}ρονίαν M.

14. ὡσαύτως. εἰκοστὴν Vind. F et Plutarch. Symp. ix. 5, §§ 2, 3
ὡσαύτως εἰκός. τὴν AM: ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός· τὴν E.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

The choice
made irre-
versible.

πόνων φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν ζητεῖν περιουῖσαν p. 620.
 χρόνον πολλὸν βίον ἀνδρὸς ιδιώτου ἀπράγμονος, καὶ
 μόγῃς εὐρεῖν κείμενόν που καὶ παρημελημένον ὑπὸ
 τῶν ἄλλων, καὶ εἰπεῖν ἰδοῦσαν ὅτι τὰ αὐτὰ ἂν ἔπραξε D
 5 καὶ πρώτη λαχοῦσα, καὶ ἀσμένην ἐλέσθαι. καὶ ἐκ
 τῶν ἄλλων δὴ θηρίων ὡσαύτως εἰς ἀνθρώπους ἰέναι
 καὶ εἰς ἄλληλα, τὰ μὲν ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια, τὰ δὲ
 δίκαια εἰς τὰ ἡμερα μεταβάλλοντα, καὶ πάσας μίξεις
 μίγνυσθαι.
 10 Ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἡρῇ-
 σθαι, ὥσπερ ἔλαχον, ἐν τάξει προσιέναι πρὸς τὴν
 Λάχεσιν· ἐκείνην δ' ἐκάστῳ ὃν εἴλετο δαίμονα, τοῦ-
 τον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν E
 τῶν αἰρεθέντων. ὃν πρῶτον μὲν ἄγειν αὐτὴν πρὸς
 15 τὴν Κλωθῶ ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν
 τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης, κυροῦντα ἦν λαχὼν εἴλετο
 μοῖραν· ταύτης δ' ἐφαψάμενον αὐθις ἐπὶ τὴν τῆς
 Ἀτρόπου ἄγειν νῆσιν, ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλω-
 σθέντα ποιοῦντα· ἐντεῦθεν δὲ δὴ ἀμεταστρεπτὶ ὑπὸ
 20 τὸν τῆς | Ἀνάγκης ἰέναι θρόνον, καὶ δι' ἐκείνου p. 621.
 διεξελθόντα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διῆλθον, πορεύ-
 εσθαι ἅπαντας εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίον διὰ καύματός
 τε καὶ πνίγους δεινοῦ· καὶ γὰρ εἶναι αὐτὸ κενὸν
 δένδρων τε καὶ ὅσα γῇ φύει. σκηναῖσθαι οὖν σφᾶς
 25 ἤδη ἐσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποτα-
 μόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγειν. μέτρον μὲν
 οὖν τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πιεῖν, τοὺς
 δὲ φρονήσει μὴ σωζομένους πλεον πίνειν τοῦ μέτρου·
 τὸν δὲ αἰεὶ πίνοντα πάντων ἐπιλανθάνεσθαι. ἐπειδὴ B
 30 δὲ κοιμηθῆναι καὶ μέσας νύκτας γενέσθαι, βροντὴν

29. πίνοντα AM : πίνοντα τ.

p. 621. τε καὶ σεισμὸν γενέσθαι, καὶ ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλη φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν, ἄττοντας ὥσπερ ἀστέρας. αὐτὸς δὲ τοῦ μὲν ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν· ὅπη μέντοι καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ εἰδέναι, ἀλλ' ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν ἔωθεν αὐτὸν ἤδη κείμενον ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Republic
X.

SOCRATES,
GLAUCON.

Καὶ οὕτως, ὦ Γλαύκων, μῦθος ἐσώθη καὶ οὐκ ἀπώλετο, καὶ ἡμᾶς ἂν σώσειεν, ἂν πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιανθησόμεθα· ἀλλ' ἂν ἐμοὶ πειθώμεθα, 10 νομίζοντες ἀθάνατον ψυχὴν καὶ δυνατὴν πάντα μὲν κακὰ ἀνέχεσθαι, πάντα δὲ ἀγαθὰ, τῆς ἄνω ὁδοῦ αἰεὶ ἐξόμεθα καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν, ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς, αὐτοῦ τε μένοντες ἐνθάδε, καὶ 15 ἐπειδὰν τὰ ἀθλα αὐτῆς κομιζώμεθα, ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαιγυρόμενοι, καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τῇ χιλιέτει πορείᾳ, ἣν διεληλύθαμεν, εὖ πράττωμεν.

5. ἰδεῖν AM (sed ἰδεῖν supra rasuram A) : ἴδοι q.

6. ἦδη κείμενον M : κείμενον A² : κείμενον ἦδη A².

7. οὗτος . . ὁ μῦθος K. καὶ οὐκ] ἀλλ' οὐκ M.

17. χιλιέτει (sic) A¹ : χιλιέτι A².

CORRIGENDA.

- Page 23, margin, *for* Polemarchus, *read* Thrasymachus,
Cleitophon, Polemarchus,
Thrasymachus. Cleitophon.
- „ 41, note, *for* δὴ ΑΠ : δὲ Μ. *read* δὴ Π : δὲ ΑΜτ.
- „ 61, note, *for* b. *read* Dmg.
- „ 77, note, *for* ἐνενοήκαμεν *read* ἐννενοήκαμεν
- „ 91, note, *for* παιῶν ΑΠ. *read* παιῶν Α : παιῶν Π.
- „ 124, line 20, *for* τοῦτων *read* τοῦτου
- „ 207, note, *for* παιδοπο(ι)αί *read* παιδοποιαί
- „ 246, margin, *for* philosopher. *read* philosophers.
- „ 292, margin, *for* perception, *read* perception of
- „ 316, note, *omit* 18. αὐτὰ MSS.

INDEX TO VOL. I.

- Ἄβδηρίτης, Rep. x. p. 600 c (St.).
 ἀβέλτερος, iii. 409 D.
 ἀβλαβεῖς, ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδὲν ii.
 357 B.
 ἀγαθοειδῆ, vi. 509 A.
 ἀγαθός, ἀγαθὸς ὃ γε θεός ii. 379 B; τὰ
 λεγόμενα ἀγαθὰ vi. 491 C; ἡ τοῦ ἀγαθοῦ
 ἰδέα vi. 505 A; vii. 517 B; τοιοῦτόν
 τι ἀγαθόν vii. 522 A.
 ἀγαλμάτων, περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν
 ἡ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαὶ vii. 517 D.
 Ἀγαμέμνων, ii. 383 A; iii. 392 E, 393 E;
 vii. 522 C; x. 620 B.
 ἄγαν, ἄγαν ἐλευθερία viii. 564 A; ἄγαν
 δουλείαν viii. 564 A.
 ἀγανακτικόν, x. 604 E.
 ἀγαπητός, ix. 583 D; x. 619 B.
 ἀγκιστρον, x. 616 C.
 ἀγνοια, ii. 382 B; v. 478 C.
 ἀγνωσία, v. 477 A.
 ἀγρῶ, v. 468 A.
 ἀγριότητος, iii. 410 D.
 ἀγρίως, τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου
 viii. 548 A.
 ἀγύρται, ii. 364 B.
 ἀγωγή, ii. 370 E; iii. 400 C.
 ἀγωγός, vii. 525 B.
 ἀγωνία, ii. 374 B; viii. 547 D; x. 618 B.
 ἀγωνιστής, ii. 374 D.
 ἀδαμάντινος, ii. 360 B.
 ἰδαμαντίνως, x. 618 E.
 ἀδάμαντος, x. 616 C.
 Ἀδείμαντος, ii. 362 D; iv. 424 C.
 ἀδελφός, adj., iv. 421 C; iv. 436 B.
 ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη ii. 362 D.
 ἀδικία, iv. 434 C; iv. 444 A; x. 609 D;
 ἀδικία δ' ἐπαινεῖται ii. 358 A.
 ἀδικος, ἔστω μὲν ἀδικος i. 345 A.
 ἀδικῶ, ii. 358 E; εἰ μὴ ἀδικῶ x. 608 D.
 ἀδολίσχην, vi. 488 E.
 ἄδοντάς τε καὶ κοπτομένους x. 605 D.
 Ἀδράστειαν, v. 451 A.
 ἄδρῶ, v. 466 E.
 ἀδυναμία, vii. 532 C.
 ἀδύνατός τι ἄλλο πράξει vii. 537 B.
 ἀεὶ ὄν x. 611 A.
 ἀθάνατος, x. 611 A; ἀθάνατος ἡμῶν ἡ
 ψυχὴ x. 608 D; ἀθάνατον ψυχὴ x.
 611 B; ἀθάνατον ψυχὴν x. 621 C.
 ἀθεραπευσία, iv. 443 A.
 ἀθεωτάτῳ, ix. 589 E.
 Ἀθηνᾶς, ii. 379 E.
 ἀθληταί, iii. 403 E; iii. 410 B; ἀθλητὰς
 μέντοι πολέμου vii. 521 D; ἀθλητὰς τε
 πολέμου viii. 543 B.
 ἀθλιώτατος, ix. 576 B; ix. 578 B.
 ἀθυμος, iii. 411 B; v. 456 A.
 Αἴαντα, v. 468 D; Αἴαντος τοῦ Τελομα-
 νίου x. 620 B.
 Αἴγυπτον, iv. 436 A.
 Ἄιδη, ii. 363 C; vii. 521 C; vii. 534 C;
 x. 596 C; Ἄιδος κυνὴν x. 612 B.
 αἰτίον, x. 611 B.
 αἰθῶσι θηροί viii. 559 D.
 αἰνίγματι, v. 479 C.
 αἰρεῖ, ὁ λόγος αἰρεῖ x. 604 C.
 αἰρέσεις, v. 468 C.
 αἰσθήσεις, ii. 375 A; ἐναντίαν αἰσθήσιν
 vii. 523 C; τῆς ἄλλης αἰσθήσεως vii.
 537 D.
 αἰσθητός, vi. 511 B; αἰσθήσεσι πάντα
 τὰ αἰσθητά vi. 507 C.
 αἰσθόμεθα, x. 608 A.
 Αἰσχύλος, ii. 380 A; ii. 383 A; viii.
 550 C; viii. 563 C.
 αἰτίαν ἔχειν iv. 435 E.

CORRIGENDA.

- Page 23, margin, *for* Polemarchus, *read* Thrasy-machus,
Cleitophon, Polemarchus,
Thrasy-machus. Cleitophon.
- „ 41, note, *for* δὴ ΑΠ : δὲ Μ. *read* δὴ Π : δὲ ΑΜr.
- „ 61, note, *for* b. *read* Dmg.
- „ 77, note, *for* ἐνενοήκαμεν *read* ἐννενοήκαμεν
- „ 91, note, *for* παιῶν ΑΠ. *read* παιῶν Α : παιῶν Π.
- „ 124, line 20, *for* τούτων *read* τούτου
- „ 207, note, *for* παιδοπο(ι)ῖαι *read* παιδοποιῖαι
- „ 246, margin, *for* philosopher. *read* philosophers.
- „ 292, margin, *for* perception, *read* perception of
- „ 316, note, *omit* 18. αὐτὰ MSS.

INDEX TO VOL. I.

Ἄβδηρίτης, Rep. x. p. 600 c (St.).
 ἀβέλτερος, iii. 409 D.
 ἀβλαβεῖς, ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδέν ii.
 357 B.
 ἀγαθοειδῆ, vi. 509 A.
 ἀγαθός, ἀγαθὸς ὃ γε θεός ii. 379 B; τὰ
 λεγόμενα ἀγαθὰ vi. 491 C; ἡ τοῦ ἀγαθοῦ
 ἰδέα vi. 505 A; vii. 517 B; τοιοῦτόν
 τι ἀγαθόν vii. 522 A.
 ἀγαλμάτων, περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν
 ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί vii. 517 D.
 Ἀγαμέμνων, ii. 383 A; iii. 392 E, 393 E;
 vii. 522 C; x. 620 B.
 ἄγαν, ἄγαν ἐλευθερία viii. 564 A; ἄγαν
 δουλείαν viii. 564 A.
 ἀγανακτικόν, x. 604 E.
 ἀγαπητός, ix. 583 D; x. 619 B.
 ἀγκιστρον, x. 616 C.
 ἀγνοία, ii. 382 B; v. 478 C.
 ἀγνωσία, v. 477 A.
 ἄγρρ, v. 468 A.
 ἀγριότητος, iii. 410 D.
 ἀγρίως, τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου
 viii. 548 A.
 ἀγύρται, ii. 364 B.
 ἀγωγή, ii. 370 E; iii. 400 C.
 ἀγωγός, vii. 525 B.
 ἀγωνία, ii. 374 B; viii. 547 D; x. 618 B.
 ἀγωνιστής, ii. 374 D.
 ἀδαμάντινος, ii. 360 B.
 ἑδαμαντίνως, x. 618 E.
 ἀδάμαντος, x. 616 C.
 Ἀδείμαντος, ii. 362 D; iv. 424 C.
 ἀδελφός, adj., iv. 421 C; iv. 436 B.
 ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη ii. 362 D.
 ἀδικία, iv. 434 C; iv. 444 A; x. 609 D;
 ἀδικία δ' ἐπαινεῖται ii. 358 A.
 ἀδικος, ἔστω μὲν ἀδικος i. 345 A.

ἀδικῶ, ii. 358 E; εἰ μὴ ἀδικῶ x. 608 D.
 ἀδολίσχην, vi. 488 E.
 ἄδοντάς τε καὶ κοπτομένους x. 605 D.
 Ἀδράστειαν, v. 451 A.
 ἄδρoί, v. 466 E.
 ἄδυναμία, vii. 532 C.
 ἀδύνάτος τι ἄλλο πρᾶξαι vii. 537 B.
 ἀεὶ ὃν x. 611 A.
 ἀθάνατος, x. 611 A; ἀθάνατος ἡμῶν ἢ
 ψυχῇ x. 608 D; ἀθάνατον ψυχῇ x.
 611 B; ἀθάνατον ψυχῇ x. 621 C.
 ἀθεραπευσταί, iv. 443 A.
 ἀθεωτάτῳ, ix. 589 E.
 Ἀθηνᾶς, ii. 379 E.
 ἀθληταί, iii. 403 E; iii. 410 B; ἀθλητὰς
 μέντοι πολέμου vii. 521 D; ἀθλητὰς τε
 πολέμου viii. 543 B.
 ἀθλιώτατος, ix. 576 B; ix. 578 B.
 ἄθυμος, iii. 411 B; v. 456 A.
 Αἴαντα, v. 468 D; Αἴαντος τοῦ Τελαμων-
 νίου x. 620 B.
 Αἴγυπτον, iv. 436 A.
 Ἄιδης, ii. 363 C; vii. 521 C; vii. 534 C;
 x. 596 C; Ἄϊδος κυνὴν x. 612 B.
 αἰδῖον, x. 611 B.
 αἰθῶσι θηροί viii. 559 D.
 αἰνίγματι, v. 479 C.
 αἰρεῖ, ὁ λόγος αἰρεῖ x. 604 C.
 αἰρέσεις, v. 468 C.
 αἰσθησις, ii. 375 A; ἐναντίαν αἰσθησιν
 vii. 523 C; τῆς ἄλλης αἰσθήσεως vii.
 537 D.
 αἰσθητός, vi. 511 B; αἰσθήσεαι πάντα
 τὰ αἰσθητά vi. 507 C.
 αἰσθόμεθα, x. 608 A.
 Αἰσχύλος, ii. 380 A; ii. 383 A; viii.
 550 C; viii. 563 C.
 αἰτίαν ἔχειν iv. 435 E.

αἰπάσαιτο, iv. 435 E.
 ἀκέντρους, viii. 552 C.
 ἀκινάκας, viii. 553 C.
 ἀκοῇ καὶ φανῇ vi. 507 C.
 ἀκολασία, iii. 403 A; iv. 425 E; ἀκο-
 λασία καὶ δειλία καὶ ἀμαθία x. 609 C.
 ἀκολασταίνειν, viii. 555 D.
 ἀκόλαστον, iii. 401 B.
 ἀκουσίον, iii. 413 A.
 ἀκρατείας, v. 461 B.
 ἄκρατος, iii. 397 D; iii. 410 D; ἄκρατος
 δικαιοσύνη viii. 545 B.
 ἀκράτωρ, ix. 579 C.
 ἀκριβείας, τῶν δὲ μεγίστων μὴ μεγίστας
 ἀξιούν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας vi. 504 E.
 ἀκριβεστάτους, τοὺς ἀκριβεστάτους φύ-
 λακας vi. 503 B.
 ἀκριβολογείσθαι, iii. 403 D.
 ἀκρόπολιν, viii. 560 B.
 ἀκροσφαλεῖς, iii. 404 B.
 ἀκρόχολοι, iii. 411 C.
 ἀκρων εἶναι τῶν ἀρχύντων v. 459 B.
 ἀλαζών, vi. 486 B; ἀλαζύνες λόγοι viii.
 560 C.
 ἀλεξίκακοι, v. 469 A.
 ἀλήθεια, iii. 389 B; v. 473 A; vi. 508 E;
 ix. 585 C; ἀληθείας ἐχόμενον ii. 362 A;
 οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν
 vi. 508 D.
 ἀληθεύειν, iii. 413 A.
 ἀλβαντας, iii. 387 C.
 ἀλιτηριώδης, v. 470 D.
 Ἄλκινου γε ἀπόλογον x. 614 B.
 ἀλλά, i. 327 B; i. 328 B; i. 336 B; ἀλλά
 γε i. 331 B; ἀλλὰ τί οἶει; ἔφη i. 332 C.
 ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις;
 i. 337 C; ἄλλον ἄλλη πρὸς πόλει τεταγ-
 μένον viii. 550 C.
 ἀλλοίαν τοι δόξαν vi. 499 E.
 ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν vi. 492 E.
 ἀλλοιοῦται τε καὶ κινεῖται ii. 380 E.
 ἀλλοιώσεως, v. 454 C.
 ἀλλοκότους, vi. 487 D.
 ἀλλότριον ἀγαθόν i. 343 C; ἀλλότριον
 μὲν ἀγαθόν iii. 392 B; ἀλλοτρίου δὲ
 κακοῦ x. 610 B.
 ἀλλοτριπραγμοσύνην, iv. 444 B.
 ἀλόγιστον, iv. 439 D.

ἀλουργά, iv. 429 D.
 ἄλυπον, ix. 585 A.
 ἀμαθαίνονσα, vii. 535 E.
 ἀμαθία, i. 351 A.
 ἀμαρτίαν, ii. 379 D; ἀναγκαῖον αὐτῷ
 κακὸν ἐκ προτέρας ἀμαρτίας x. 613 A.
 ἀμβλυνώττει, vi. 508 D; vii. 516 E.
 ἀμέλει, vi. 500 A; vii. 539 E.
 ἀμέλειαι, iv. 443 A.
 Ἄμέλητα ποταμὸν x. 621 A.
 ἀμετρίαν, vi. 486 D.
 ἀμήχανον κάλλος vi. 509 A.
 ἄμους, v. 455 E; viii. 546 D.
 ἀμπεχόνας, iv. 425 B.
 ἀμυδρόν, x. 597 A.
 ἀμφισβητεῖ, iv. 442 E.
 ἀμφισβήτησιν, v. 457 D.
 ἄν, i. 333 E; i. 352 E; i. 353 A.
 ἀναβάσεως, τραχείας τῆς ἀναβάσεως vii.
 515 E.
 ἀναγε τοίνυν vii. 528 A.
 ἀναγκάζοντα, vi. 490 C.
 ἀναγκαῖος, ii. 358 C; ii. 369 D; vi.
 486 E; vii. 540 E; viii. 558 D; ix.
 574 B; ἀναγκαῖα vi. 493 C; τὴν δὲ
 τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, ὅσον
 διαφέρει vi. 493 C; ἀναγκάιους ἐπι-
 θυμίας viii. 554 A; viii. 558 D.
 Ἀνάγκη, v. 458 D; x. 617 B; Ἀνάγκης
 ἄτρακτον x. 616 C; θυγατέρας τῆς
 Ἀνάγκης x. 617 C; Ἀνάγκης ἵέναι
 θρόνον x. 621 A.
 ἀνάγοντες, οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες
 vii. 529 A.
 ἀναζωπυρεῖται, vii. 527 E.
 ἀναιρούσα, τὰς ὑποθέσεις ἀναιρούσα vii.
 533 C.
 ἀναισχυντίας, ix. 571 D.
 ἀναίτιος, ii. 379 C.
 ἀναλαβεῖν, v. 467 B.
 ἀναλογίαν, τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν
 vii. 534 A.
 ἀναλωτής, viii. 552 B.
 ἀναλωτικός, viii. 559 C.
 ἀναμάρτητον, v. 477 E.
 ἀνανεύω, i. 350 E; iv. 437 B.
 ἀνάντες τῶν πολιτειῶν viii. 568 C.
 ἀνάπηρον, v. 460 C; vii. 535 E.

- ἀναριθμήτων, vii. 522 D.
 ἀναρχία, ix. 575 A.
 ἀναρχος, viii. 558 C.
 ἀνασχινδουλεύθησεται, ii. 362 A.
 Ἀναχάρσιος, x. 600 A.
 ἀνδραποδίζονται, ix. 575 B.
 ἀνδραποδισμού, v. 469 B.
 ἀνδρεία, iii. 402 C; iv. 429 A; iv. 430 C.
 ἀνδρείκελον, vi. 501 B.
 ἑνδρῆλατῇ, viii. 565 E.
 ἀνδριαντοποιός, vii. 540 C.
 ἀνειμένος, viii. 549 D.
 ἀνεκάγχασε, i. 337 A.
 ἀνέκληκτος, x. 619 A.
 ἀνέλεκτα, x. 610 B.
 ἀνελευθερία, vi. 486 A; ix. 590 B.
 ἀνελεύθερος, v. 469 D.
 ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος viii. 564 D.
 ἀνῆρ, ix. 577 D.
 ἀνθος, iv. 429 E; x. 601 B.
 ἀνθρωπίσκοι, vi. 495 C.
 ἀνθρωπος, ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος ix. 589 A.
 ἀνιάτους, iii. 410 A.
 εἰσα τμήματα vi. 509 D.
 ἀνομιότητα, x. 611 B.
 ἀνομοιούντων, viii. 546 B.
 ἀντερασταί, vii. 521 B.
 ἀντισταμβανόμενος, vi. 497 D; vi. 505 A.
 ἀντιλογία, v. 454 B; vii. 539 B.
 ἀντιλογικῆς, v. 454 A.
 ἀντιπράττειν, iv. 440 B.
 ἀντίστασις, viii. 560 A.
 ἀντίστροφον, vii. 530 D; x. 605 A.
 ἀντιστρόφος, vii. 539 D.
 ἀντιτείναν, vi. 498 C.
 ἀνυπόθετος, vi. 511 B; ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον vi. 510 B.
 ἄνω, ix. 584 D; ἄνω καὶ κάτω iii. 400 B;
 αἶς ποι ἄγει τὴν ψυχὴν vii. 525 D;
 εἰς τὸ ἄνω ὁρᾶν vii. 529 A; τὸ ἄλῃως
 ἄνω ix. 584 D; ix. 586 A; τῆς ἄνω
 ὁδοῦ δεῖ ἐξέμεθα x. 621 C.
 ἀνωμαλία, viii. 547 A.
 ἀξύμφωνος, iii. 402 D.
 ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμὴ viii. 568 D.
 ἀπαιδευσία, vii. 514 A; viii. 552 E; viii.
 554 B.
 ἀπαιδεύτως, viii. 559 D.
 ἀπαλλαγὴ, x. 610 D; τὴν ἀπαλλαγὴν
 αὐτοῦ vi. 496 E.
 ἀπαλλάσσονται, v. 465 D.
 ἀπαντλοῦντα, iii. 407 D.
 ἀπατεῶνα, v. 451 A.
 ἀπεικασθεῖσι, αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω
 ἀπεικασθεῖσι vi. 511 A.
 ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη i. 337 E.
 ἀπειροκαλίας, iii. 405 B.
 ἀπεργάζομαι, i. 353 C; viii. 548 D.
 ἀπερίδομαι, vi. 508 D; ix. 581 A.
 ἀπληστία, viii. 562 B.
 ἀπλοῦς, viii. 547 E; ἀπλῇ διήγησις iii.
 392 D; iii. 393 D; ἀπλοῦς τε καὶ ἀτε-
 νεῖς viii. 547 E; ἀπλῶς οὕτως i. 331 C;
 iii. 386 B.
 ἀπό, ii. 361 C; ἀπὸ τῶν κάτω x. 613 B.
 ἀποδειλιάω, ii. 374 E; vi. 504 A; vii.
 535 B.
 ἀπόδειξις, ix. 580 D.
 ἀποδίδωμι, τὰ ὑφειλόμενα ἐκάστῳ ἀποδι-
 δόναι i. 331 E; ἐξείναι πάντα τὰ αὐτοῦ
 ἀποδόσθαι viii. 552 A; τὰ τῶν ἀποδο-
 μένων viii. 568 D.
 ἀποκλείονται, vi. 487 C.
 ἀποκμητέον, iv. 445 B.
 ἀποκρίνομαι, iii. 413 D; viii. 564 E.
 ἀποκτινύναι ἄν vii. 517 A.
 ἀπολαβόντες, iv. 420 C.
 ἀπολαύω, iii. 395 C; x. 606 B.
 Ἀπόλλω, ii. 383 A; iii. 391 A; iii.
 394 A; iii. 399 E; iii. 408 B; iv.
 427 B.
 ἀπολογέομαι, x. 607 B, D.
 ἀπολύω, vi. 499 E; x. 612 A.
 ἀπομαντεύομαι, vi. 505 E; vii. 516 D.
 ἀπονεναρκωμένα, vi. 503 D.
 ἀποπληρωτὴν, x. 620 E.
 ἀπορία, [καὶ] ἀπορία οικίαν iii. 405 B.
 ἀπορρησιν, ii. 357 A.
 ἀπορρήτῳ, v. 460 C; δι' ἀπορρήτων ii.
 378 A.
 ἀποστάσεις, viii. 546 B.
 ἀποτεθρυμμένοι, vi. 495 E.
 ἀποχραινομένης, ix. 586 C.
 ἀπῷ τῷ λόγῳ vii. 534 C.
 ἀψκίσθαι, vii. 519 C.
 ἀπωχευμένον, vi. 485 D.

- Ἄργει, iii. 393 E.
 ἐργήσει, ii. 371 C.
 ἄργυρον, iii. 415 A.
 Ἄρδιαῖος δ' ἰγίας x. 615 C.
 ἀρετή, i. 348 C; i. 353 B; ii. 378 E; iv. 444 D; ix. 576 D; ἀρετὴν δασκεῖν iii. 407 A; ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον x. 617 E; ἀρετὴν βίου x. 618 C.
 Ἄρεως, iii. 390 C.
 ἀριθμεῖν, x. 602 D.
 ἀριθμός, vii. 522 C; ξύμπασι ἀριθμός vii. 525 A; ἀριθμός περιλαμβάνει τέλειος viii. 546 B; ἀριθμός γεωμετρικός viii. 546 C; προσήκοντά γε, ἢν δ' ἐγώ, βίους ἀριθμόν ix. 588 A.
 ἀριστοκρατία, viii. 544 E.
 ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικόν ix. 587 D.
 ἀριστοκρατοῦνται, i. 338 D.
 Ἄριστων, i. 327 A; ii. 368 A; iv. 427 D; ix. 580 B.
 Ἀρκαδίᾳ, viii. 565 D.
 ἁρμονία, iii. 397 B; iii. 398 D; iv. 431 E; vii. 530 E; viii. 546 C; x. 601 B; θρηνώδεις ἁρμονίαι iii. 398 E; ὄρους τρεῖς ἁρμονίας iv. 443 D.
 ἁρρατον, vii. 535 C.
 ἀρρήτων δὲ δυεῖν viii. 546 C.
 ἀρρυθμία, iii. 401 A.
 ἀρρυθμον, iii. 400 D.
 ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονες vii. 536 B.
 ἀρχή, v. 460 B; ὑποθέσεις ἀρχαί vi. 511 C; τῶν παιδων ἀρχή ix. 590 E.
 ἀρχικός, δουλεύειν τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι iv. 444 B; νεῶς ἀρχικός vi. 488 D.
 Ἀρχιλόχου, ii. 365 C.
 ἀρχων, i. 347 D; iii. 389 C; iii. 389 D; iii. 412 C; ἀρχόντων κατάστασιν vi. 502 D.
 ἀσαφεία, v. 478 C.
 ἀσελγεία, iv. 424 E.
 ἀσθματος, viii. 568 D.
 ἀσκητῶν, iii. 403 E.
 Ἀσκληπιάδας, iii. 405 D.
 Ἀσκληπιός, iii. 405 D; iii. 408 B; x. 599 C.
 ἀσπαζομένων, πόρρωθεν ἀσπαζομένων vi. 499 A.
 ἀσπαλάθων, x. 616 A.
 ἀστασιάστοις, v. 464 E.
 ἀστρονομίαν, vii. 527 D.
 ἀσχημονῶ, vi. 506 D; vii. 517 D.
 ἀσχημοσύνης, iii. 400 C.
 ἀτάκτως, v. 458 D.
 Ἀταλάντης, x. 620 B.
 ἀτελῇ φιλοσοφίαν λείποντες vi. 495 C.
 Ἀτρεΐδα, iii. 393 A.
 Ἄτροπος, x. 617 C; x. 620 E.
 ἄττοντας ὥσπερ ἀστέρας x. 621 B.
 αὐ μέγα δύνανται ii. 366 A.
 αὐγὴν, τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν vii. 540 A.
 αὐθις γενόμενοι vi. 498 D.
 αὐλοποιούς, iii. 399 D.
 αὔξη, δευτέραν αὔξην τρίτην vii. 528 B; τὴν τῶν κύβων αὔξην ibid.; τὴν βάθους αὔξην μέθοδον vii. 528 D.
 αὔξηθεις, τρεῖς αὔξηθεις viii. 546 C.
 αὔξησεις, viii. 546 B.
 αὐξόντων, viii. 546 B.
 αὔρα, iii. 401 C.
 αὐστηροτέρῳ, iii. 398 A.
 αὐτάρκτης, iii. 387 D.
 αὐτόθεν ἄρ' οὐκ ἂν ἐτελήσειεν viii. 567 E.
 Αὐτόλυκον, i. 334 B.
 αὐτέματοι, vii. 520 B; ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου vi. 498 E.
 αὐτός, i. 334 E; i. 343 A; ii. 370 E; iii. 415 B; αὐτὸ οὕτως δίκαιον εἶναι ποιεῖν τὸνναντίον i. 339 E; αὐτός τε καὶ iii. 398 A; iv. 427 D; αὐτό τε καὶ iv. 429 A; αὐτὸ δὴ καλὸν καὶ αὐτὸ ἀγαθόν vi. 507 B; αὐτὸ δίκαιον αὐτὴν x. 612 B.
 αὐτόσε, ii. 369 D.
 αὐτουργοί, viii. 565 A.
 αὐτοφύεις, vi. 486 E.
 αὐτόχειρας φόνου x. 615 C.
 αὐχμηρός, viii. 554 A.
 ἀφίτους νέμεσθαι vi. 498 C.
 ἀφή, vii. 523 E.
 ἀφίγημι, v. 451 B; ἑαυτὸν ἀφείναι x. 599 A.
 ἀφίππους, i. 335 C.
 ἀφορία, viii. 546 A.
 ἀφροδίσια, iii. 403 A.
 Ἀφροδίτης, iii. 390 C.
 ἀφροσύνη, ix. 585 B.

ἀφῶνος, i. 336 D.
 ἀχαριστίας, iii. 411 E.
 Ἀχιλλεύς, iii. 391 C.
 ἀχρηστίας, vi. 489 B.
 ἀψεύδειαν, vi. 485 C.
 ἄωρον, ix. 574 C.
 βάθος, τὸ βάθους μετέχον vii. 528 B;
 τὴν βάθους αὐτῆς μέθοδον vii. 528 D;
 φορὰν οὖσαν βάθους ibid.
 βαλανίφ, vi. 495 E
 βαλανεύς, i. 344 D.
 βαλλαντιατόμοι, viii. 552 D.
 βαλλαντιοτομοῦσι, ix. 575 B.
 βανουσία, vi. 495 E; ix. 590 C.
 βάνανσοι, τέχναι βάνανσοι vii. 522 B.
 βαρβαρικός, v. 470 C; vii. 533 D; ἐν τινι
 βαρβαρικῇ τύπῃ vi. 499 C.
 βαρεία, v. 479 B.
 βασανίζω, iii. 413 E; iv. 434 E; vi.
 503 A; vi. 503 D.
 βάσεις, iii. 399 E.
 βασιλεύς, v. 473 D; viii. 543 A; μέγαν
 βασιλέα viii. 553 C.
 βασιλικός, ix. 580 B; βασιλικοῦ τείχους
 viii. 560 C.
 βαφεῖς, iv. 429 D.
 βδελυρός, i. 338 D.
 βεβαίω, iv. 435 A; iv. 437 A; iv. 442 E;
 v. 461 E.
 βίβ, ii. 359 C; viii. 552 E; viii. 554 C;
 viii. 554 D; viii. 566 A.
 βίαιος, iii. 399 B; βίαιον οὐδὲν ἔμμονον
 μάθημα vii. 536 E; βιαίους ἢ ἐκουσίας
 πράξεις x. 603 C.
 βίαντα, i. 335 E.
 βιωτόν, iv. 445 A.
 βλάβη, οἰκία βλάβη i. 343 C.
 βλακικόν, iv. 432 D.
 βλάπτω, ii. 364 C; βλάπτειν καὶ ὀντινοῦν
 ἀνθρώπων i. 335 B.
 βλίσσεται, viii. 564 E.
 βλοσυροῦς τὰ ἦθη vii. 535 B.
 βοήθεια, ἐπὶ τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν vi.
 496 C.
 βομβῶ, viii. 564 D; ix. 573 A.
 βορβόρφ, vii. 533 D.
 βοσκομημάτων δικήν ix. 586 A.

βουλευμάτα, ii. 362 B.
 βουλευτικοῦ, iv. 434 B.
 βραδυτής, vii. 529 D.
 βραχυβλοῖς, viii. 546 A.
 βραχυπόρους, viii. 546 A.
 βραχύτητας, iii. 400 B.
 βροτός, viii. 566 D.
 βρώματος, ix. 571 D; ix. 574 E.
 βρώσεις, παίδων αὐτοῦ βρώσεις x. 619 C.
 βωμολοχίας, x. 606 C.
 γεγανωμένος, iii. 411 A.
 γεγρά καὶ πετρώδη x. 612 A
 γειτόνων, ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρευόμενοι
 vii. 531 A.
 γελῶς, iii. 392 D; iv. 429 E; iv. 445 A;
 v. 452 A; v. 452 D; v. 456 D; vii.
 536 B; γελώως iii. 406 C.
 γελωτοποιῶν, x. 606 C.
 γενεᾶς, ταύτης τοι γενεᾶς viii. 547 A.
 γένεσις, ii. 371 D; vi. 485 B; vii. 526 E;
 vii. 534 A; γένεσιν τε καὶ οὐσίαν ii.
 359 A; γένεσιν καὶ αὐξάνει καὶ τροφῇν vi.
 509 B; γενέσεως ἐξαναδύντι vii. 525 B;
 γενέσεις τε καὶ συνθέσεις vii. 533 B.
 γενναῖος, iii. 414 B; iv. 440 C; v. 453 E;
 vi. 488 C; viii. 544 C; viii. 558 C.
 γεννητῷ, θεῷ μὲν γεννητῷ viii. 546 B.
 γένος, v. 468 E; v. 477 D.
 γευστέον αἵματος vii. 537 A.
 γεωμετρία, vi. 510 C; vii. 526 C.
 γεωμετρικός, v. 458 D; vii. 526 D.
 γῆ, καὶ ἡ γῆ αὐτοῦς μήτηρ οὖσα ἀνῆκε
 iii. 414 E; γῆν δένειμε viii. 566 E;
 γῆν ἐστιωμένην x. 611 E.
 γηγενής, iii. 414 E; iii. 415 D.
 γῆρας, ἐπὶ γῆρατος οὐδῶ i. 328 E; ἔνεκά
 γε γῆρας i. 329 B.
 γηροτρόφος, i. 331 A; viii. 569 B.
 γίγνομαι, v. 458 A; γενομένου αὐτοῦ ii.
 369 A; τούτων δὲ τῶν ὀλίγων οἱ γενό-
 μενοι vi. 496 C; γιγνόμενόν τε καὶ
 ἀπολλύμενον vi. 508 D; γιγνόμενον
 καὶ ἀπολλύμενον vii. 521 E; γιγνόμενον
 καὶ ἀπολλυμένου vii. 527 B; γίγνεσθαι
 πρὸς τῷ ἴσθαι x. 604 C.
 γιγνωσκομένης, vi. 508 E.
 Γλαῦκον, τὸν θαλάττιον x. 611 C.

- Γλαύκων, i. 327 A; ii. 357 A; v. 453 B.
 γλίσχρως, vi. 488 A; viii. 553 C.
 γνωματεύοντα, vii. 516 E.
 γνωμονικοί, v. 467 C.
 γνώσις, v. 478 C; vi. 508 E.
 γνωστόν, v. 478 B.
 γόης, ii. 380 D; ii. 383 A.
 γοητεία, ix. 584 A; γοητείας ἄμειλλαν
 iii. 413 D; γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει
 x. 602 D.
 γοητευόμενοι, iii. 412 E.
 γονεύς, iii. 386 A; iv. 443 A; v. 457 D;
 v. 463 D; v. 465 B.
 γράμμα, iii. 402 A; v. 472 D; γράμματα
 σμικρά ii. 368 D.
 γραμματικοί, iii. 402 B.
 γραμμή, vi. 509 D; ἀλόγους ὄντας ὥσπερ
 γραμμάς vii. 534 D.
 γραφεύς, ii. 377 E.
 γραφική, iii. 400 E; x. 598 B; x. 603 A.
 γρυπὸν, v. 474 D.
 [Γύγου] τοῦ Λυδοῦ ii. 359 D; Γύγου
 δακτύλιον x. 612 B.
 γυμναστική, ii. 376 E; iii. 403 C; iii.
 404 B; iv. 441 E; v. 452 A.
 γυμναστής, ii. 361 C.
 γυνή, v. 455 D; τὰς γυναῖκας v. 457 C;
 ὡς γυνὴ ζῇ ix. 579 B.
 γωνιῶν τριττὰ εἶδη vi. 510 C.
 Δαιδάλου, vii. 529 D.
 δαιμόνιον σημεῖον vi. 496 C.
 δαίμων, v. 469 A; x. 620 D.
 ἐάκνουσι, v. 474 D.
 δάκτυλος, iii. 400 B; vii. 523 C.
 δάμων, iii. 400 B; iii. 400 C; iv. 424 C.
 δανεισμοί, ix. 573 E.
 δαπάνης, μετὰ πολλῆς vi. 485 E.
 δέ, i. 350 C; i. 354 A; iv. 422 D; δ' οὖν
 i. 330 E.
 δεῖ, i. 342 A; i. 347 A; vi. 485 A; vi.
 486 D; τὸ εἶναι i. 336 D.
 δεκετῶν, vii. 540 E.
 δελφίνα, v. 453 D.
 Δελφοῖς, iv. 427 B.
 δεξιωθῆναι, v. 468 B.
 δεσμωτῶν, vi. 514 B.
 δευσοποιόν, iv. 429 E.
 δημηγορεῖν, i. 350 E.
 δημιουργός, i. 340 E; iii. 389 D; iii.
 401 B; iv. 421 C; x. 596 B; δημι-
 ουργοὺς ἐλευθερίας iii. 395 B; τῷ τοῦ
 οὐρανοῦ δημιουργῷ vii. 530 A.
 δημίφ, iv. 439 E.
 δημοκρατία, i. 338 E; viii. 544 C; viii.
 555 B.
 δημοκρατικός, viii. 545 A; viii. 557 B;
 viii. 559 D; viii. 562 A; ix. 580 B.
 δημοκρατουμέναις, v. 463 A.
 δῆμος, viii. 564 E; viii. 568 E.
 δημοτικός, ix. 572 B; δημοτικὸς ἐξ ὀλι-
 γαρχικοῦ ix. 572 D.
 διὰ, δι' ἀπορρήτων ii. 378 A; δι' ὅλης iv.
 432 A; διὰ πασῶν ibid.; διὰ τοσούτων
 κακῶν vi. 494 D; ὁ διὰ πάντων κριτής
 ix. 580 B.
 διαβέβληνται, vii. 539 C.
 διαβολή, vi. 489 D; vi. 497 A; vi. 500 D.
 διαγράμμασιν, vii. 529 E.
 διαγραφῆς, vi. 501 A.
 διαγράψαι, vi. 500 E.
 διαδήλων, v. 474 B.
 διαθεατέον, x. 611 C.
 δίαίτα, iii. 405 D; μακρὰν δίαιταν iii.
 406 D.
 διακελεύονται, x. 614 D.
 διακονίαν, ii. 371 C.
 διάκονος, ii. 371 A; ii. 371 D; ii. 373 C.
 διακονοῦντες, v. 467 A.
 διακοῦσαι, i. 336 B.
 διακωλύσεις, v. 469 E.
 διαλαβόντες ἦγον x. 615 E.
 διαλέγεσθαι, vi. 511 B; vii. 532 A; vii.
 532 D; ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις vii.
 533 A.
 διαλεκτικός, vii. 531 E; vii. 532 B; vii.
 534 B; ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος vii. 533 C;
 ἡ διαλεκτικὴ vii. 534 E; διαλεκτικῆς
 φύσεως vii. 537 C.
 διαλέκτω, v. 454 A.
 διάμετρος, vi. 510 D; viii. 546 C.
 διανενύκαμεν, iv. 441 C.
 δianoia, vi. 511 D; vii. 522 C; vii. 533 D;
 vii. 533 E.
 διανοῦμαι, i. 327 C; i. 332 C; i. 343 B;
 i. 349 A.

- διαπράττομαι, iii. 411 E; διαπραζόμενοι
 δὲ ἄλλότριοι ix. 576 A.
 διάπυρο ἰδεῖν x. 615 E.
 διαρπασόμενος, i. 336 B.
 διασκευαρήσονται, vii. 540 E.
 διάστασις, ii. 360 E.
 διαστέλλει, vii. 535 B.
 διάστημα, vii. 531 A.
 διατάσεις, iii. 407 C.
 διατεταμένους, v. 474 A; vi. 501 C.
 διαφορά, v. 470 B; v. 470 E; x. 611 B;
 παλαιὰ μὲν τις διαφορά x. 607 B.
 διάφορος, v. 469 A.
 διδάσκομαι, iv. 421 E; διδασκόμενος ἰπ-
 πεύειν v. 467 E.
 διελίσσθαι, iii. 400 C; v. 477 B.
 διεξελθόντες, διὰ μακροῦ τινὸς διεξελ-
 θόντος λόγου vi. 484 A.
 διεσπαρμέναι, v. 455 D.
 διεσπασμένη, vi. 503 B.
 διήγησις, iii. 392 D; iii. 393 C.
 διθυράμβους, iii. 394 C.
 δικαίως πράξεως i. 349 B; ὡς δίκαια μὲν
 καὶ καλὰ . . . τὰ δοκούντα, κὰν μὴ ᾗ
 vi. 505 D; δίκαιά τε καὶ καλὰ ἀγνοού-
 μενα, ὅττι ποτὲ ἀγαθὰ ἔστιν vi. 506 A.
 δικαιοσύνη, i. 331 C; i. 351 B, C;
 ii. 368 B; ii. 371 E; iv. 420 B; iv.
 433 A; iv. 434 C; iv. 442 D; ἔχει, ἡ
 δικαιοσύνη σοφία i. 351 C; δικαιοσύνην
 μετὰ φρονήσεως x. 621 C.
 δικανική, iii. 405 A.
 δικαστηρίοις, iii. 405 B.
 δικαστής, iii. 405 A; iii. 408 E.
 δίκην δίδόντες ii. 380 B; δίκην δ' ἔχει
 vii. 520 B.
 διοικήσεις, v. 449 A.
 Διομήδης, iii. 389 E; Διομηδεῖα λεγο-
 μένη ἀνάγκη vi. 493 D.
 Διονυσίοις, v. 475 D.
 διπλάσια, iv. 438 C; v. 479 B.
 διπλοῦς τις viii. 554 D.
 δίφρω τῆς πόλεως viii. 566 D.
 διχοστατήση, v. 465 B.
 δίψα, iv. 437 D; ix. 585 A.
 δῶκων, iii. 405 B.
 δόγμα, iii. 412 E; iii. 413 C; v. 464 A;
 v. 464 D; vi. 503 A.
 δοκῶ, iv. 420 A; iv. 423 B; iv. 423 C;
 x. 612 D; τὰ δοκούντα λέγειν i. 349 A;
 ἀλλὰ τὸ δοκεῖν ii. 367 C; τοῖς νῦν
 δοκουμένοις vi. 490 A.
 δόξα, v. 476 D; v. 477 E; vii. 534 A.
 δοξάζω, v. 476 D; v. 478 B; x. 602 E.
 δοξαστόν, v. 478 B.
 δορυφόρος, ix. 573 E; δορυφόροις ἡδοναῖς
 ix. 587 C.
 δορυφορῶ, ix. 575 B; δορυφορεῖται τε
 ὑπὸ μαρίας ix. 573 A.
 δουλεία, viii. 564 A.
 δουλεύειν τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι iv.
 444 B.
 δοῦλος, v. 469 C; ix. 577 C; δούλοις μὲν
 τις ἂν ἄγριος εἴη viii. 548 E; δούλων
 δουλείαν viii. 569 C.
 δρᾶμα, v. 451 C.
 δριμύτητα, vii. 535 B.
 δρόμου, ὀξυτάτην δρόμου ἀκμήν v.
 460 E.
 δυνάμεναι τε καὶ δυναστεύομεναι viii.
 546 B.
 δύναμιν, v. 477 B, C.
 δυνάσται, v. 473 D; vii. 540 D.
 δυναστεία, viii. 544 D.
 δυναστεύοντα, vi. 498 E.
 δυσγοήτευστος, iii. 413 E.
 δυσδιερεύνητος, iv. 432 C.
 δυσέκνιπτα, ii. 378 E.
 δυσεξαπάτητον, iii. 413 C.
 δυσθανατών, iii. 406 B.
 δυσκοινώητος, vi. 486 B.
 δυσξύμβολος, vi. 486 B.
 δυστυχῆς ᾗ ix. 578 C.
 δυσχεραίνω, iii. 396 D; iii. 401 E; iv.
 439 E; v. 475 C.
 δωδεκαταῖος, x. 614 B.
 δωριστί, iii. 399 A.
 δωροδόκος, iii. 390 D.
 ἐγγειος, vi. 491 D; viii. 546 A.
 ἐγερτικόν, vii. 523 E.
 ἐγκράτειαν, iii. 390 B.
 ἐγκρίνω, iii. 413 D; vi. 486 D.
 ἐγκύψαντες, viii. 555 E.
 ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς x. 607 A.

- ἔδρα, οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἔδρα vii. 516 B;
τὴν μὲν δι' ὀφείας φαινομένην ἔδραν
vii. 517 B.
ἑδραῖους, iii. 407 B.
ἐθελόδουλος, viii. 562 D.
ἐθέλω, ii. 370 B; ii. 382 A; v. 459 C.
ἔθνει, iv. 428 E.
εἶδος, ii. 376 E; ii. 380 D; iii. 402 C,
D; iv. 427 A; iv. 434 D; iv. 435 B;
iv. 445 C; v. 449 C; v. 454 B; v.
476 A; v. 477 C, E; vi. 511 A; vii.
532 E; viii. 544 D; x. 597 C; x.
618 A; εἶδη τε καὶ ἦθη iv. 435 E;
ἐν φαρμάκῳ εἶδει v. 459 D; αὐτοῖς
εἶδει vi. 510 B; τοῖς δρωμένοις
εἶδει vi. 510 D; εἶδουσιν αὐτοῖς δι'
αὐτῶν εἰς αὐτά vi. 511 C; τὸ ἐκείνων
εἶδος ix. 572 C; εἶδος γὰρ πού τι ἔν x.
596 A.
εἰδῶλον, vii. 516 A; vii. 520 C; vii.
532 B; ix. 586 B; ix. 587 D; εἰδῶλου
δημιουργός x. 599 D; εἰδῶλα εἰδωλο-
ποιοῦντι x. 605 C.
εἰκασία, vi. 511 E; vii. 534 A.
εἰκῶν, iii. 401 B; vi. 509 A, E; vi. 510 B,
E; vii. 515 A; vii. 533 A; vii. 538 C;
οὐκ εἰσθας δι' εἰκόναν λέγειν vi. 487 E;
εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ ix.
588 B; εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου ix.
588 D.
εἰλικρινής, v. 478 E; viii. 549 B; εἰλι-
κρινῶς v. 477 A; v. 478 D.
εἵμαρμαι, viii. 566 A; x. 619 C.
εἰργμῶν, vi. 495 D.
εἰρωνεία, i. 337 A.
εἰς δῖναμιν ix. 590 D.
εἰς ἐν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ ii. 370 C;
ἐν λείπεται i. 327 C; ἐν ἀνθ' ἐνδὸς
οὐκ ἐλάχιστον i. 331 B; ἐν μέγα iv.
423 E; ἔνα ἐν v. 453 B; ἐν ἐκάτερον,
ἀμφότερα δὲ δύο vii. 524 B; ἐν vii.
524 D.
εἰσαγγελίαι, viii. 565 C.
εἰσαυθίς, i. 347 E.
εἰσδανέζοντες, viii. 555 C.
εἰσφοραί, i. 343 D.
ἑκαστος, i. 331 E; i. 332 C; vii. 526 A;
αὐτό τι ἑκαστον vi. 493 E.
ἐκατὸν τοσαυτάκις viii. 546 C.
ἐκατονταετηρίδα, x. 615 B
ἐκβολήν, iii. 412 E.
ἐκγονος, iii. 415 B; ἐκγονός τε τοῦ ἀγα-
θοῦ vi. 506 E.
ἐκδεύραντες, x. 616 A.
ἐκδιδόασι, x. 613 D.
ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ii. 368 A.
ἐκκαίω, ii. 361 E; viii. 556 A.
ἐκλογή, iii. 414 A; vii. 536 C; ἐκλογὴν
τῶν ἀρχόντων vii. 535 A.
ἐκμάττων, iii. 396 D.
ἐκόντας οἱ ἀρχεῖν i. 345 E; ἐκόντα ἀρ-
χεῖν i. 346 E.
ἐκούσιος, iii. 399 B; iii. 413 A.
Ἐκτορος, iii. 391 B.
ἐλαττουμένης, viii. 549 D.
ἐλαύνοντας, iii. 396 A.
ἐλεγείων, ii. 368 A.
ἐλέγχων, i. 336 C; διὰ πάντων ἐλέγχων
διεξιῶν vii. 534 C.
Ἐλένης εἰδῶλον ix. 586 C.
ἐλευθερία, viii. 557 B; viii. 562 B; viii.
563 D.
ἐλευθεριότητος, iii. 402 C.
ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἀνεῖσιν viii. 561 A.
ἐλκτικῶ, vii. 523 A.
ἔλκω, v. 464 C; vi. 486 D; vii. 515 E;
vii. 538 D; viii. 547 B; viii. 550 A, B;
viii. 560 B; x. 604 B; x. 616 A;
ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν vii. 539 B.
Ἑλλάς, v. 470 C; x. 606 E.
Ἑλλήν, v. 452 C; v. 469 C; τὰ τῶν
Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων vi.
494 C.
Ἑλληνικοῦ γένους v. 469 B.
Ἑλληνίς, v. 470 E; Ἑλληνίδας πόλεις
v. 469 B.
Ἑλλησπόντῃ, iii. 404 C.
ἔλξεις, iii. 391 B.
ἐλutron, ix. 588 E.
ἐμβλέψας, x. 608 D.
ἐμμελίστερον, v. 474 A.
ἐμμετρίᾳ, vi. 486 D.
ἐμόν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν v. 462 C.
ἐμπειρίᾳ, ix. 582 B.
ἐμυκάτο, x. 615 E.
ἐμφυλίου αἵματος viii. 565 E.

- ἐνάμυλλον, iv. 433 D.
 ἐναντία, *περὶ ταυτὰ ἐναντία δοξάζειν* x.
 602 E.
 ἐναντίωμα, vii. 524 E; x. 603 D.
 ἐναντίωσιν, v. 454 A.
 ἐναργεστάτας, iv. 437 D.
 ἐναρμόνιον φοράν vii. 530 D.
 ἐνδατεῖσθαι, ii. 383 B.
 ἐνδύς, *eis ἀνδρὸς ἥθος ἐνδύς* ix. 577 A.
 ἐνέρους, iii. 387 C.
 ἐνθένδε ἐκείσε vii. 529 A.
 ἐνέντες ἀργύριον viii. 555 E.
 ἐνιστάναι, iii. 396 D.
 ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ix. 571 B.
 ἐννεακαίκοστικαίεπτακοσσιοπλαστικάς,
 ix. 587 E.
 ἐννεοσττευμένας, ix. 573 E.
 ἐνόπλιον, iii. 400 B.
 ἐντρεχέστατος, vii. 537 A.
 ἐξαιρώμεν λόγου vi. 492 E.
 ἐξετραπόμεθα, viii. 543 C.
 ἐξηγητής, iv. 427 C.
 ἔξις, iii. 403 E; iv. 433 E; iv. 435 B;
 vi. 509 A; vi. 511 D; ix. 585 B.
 ἐξίτηλος, iii. 391 E; vi. 497 B.
 ἐξουσία, viii. 557 B.
 εἰοικέναι, i. 349 D.
 ἰορτάσαι, v. 458 A.
 ἐπιδόντες, x. 608 A.
 ἐπαινεῖ γούν iv. 431 A.
 ἐπαινέτης, ix. 589 C.
 ἐπαμφοτερίζουσιν, v. 479 B.
 ἐπαναγωγή, vii. 532 C.
 ἐπανακυκλούμενον, x. 617 B.
 ἐπανάστασιν, iv. 444 B.
 ἐπανιτέον, vii. 532 D.
 ἐπάνοδον, vii. 521 C.
 ἐπάρουρος, iii. 386 C; ἐπάρουρον εἶντα
 θητευόμεν vii. 516 D.
 Ἐπειὺ τοῦ Πανοπέως x. 620 C.
 ἐπεισεκωμικός, vi. 500 B.
 ἐπέτειον, v. 470 B.
 ἐπηνέκαμεν, x. 612 B.
 ἐπὶ πάντας vi. 491 A; ἐφ' ᾧ ἔμειλλε
 ii. 374 B; ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ viii.
 553 B.
 ἐπιγείους, viii. 546 A.
 ἐπιδέξια, iv. 420 E.
 ἐπικεύς, i. 331 B; iii. 387 D; iii. 398 B, E;
 iii. 404 B; vi. 487 D; ἐπικεύς iv.
 431 E; iv. 441 C.
 ἐπιθυμητικός, iv. 439 D, E; iv. 442 A;
 v. 475 B; ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν
 vii. 516 D.
 ἐπιθυμία, ii. 359 C; iv. 430 B; iv.
 431 C, D; iv. 437 B; ἐπειδὴ αἱ ἐπι-
 θυμίαι i. 329 C; ἀναγκαίους ἐπιθυμίας
 viii. 554 A; τὸ τῶν ἐπιθυμῶν ix.
 571 A; δεῖνόν τι καὶ ἀγριον καὶ ἀνομον
 ἐπιθυμῶν εἶδος ix. 572 B; χρηματι-
 στικὰς ἐπιθυμίας ix. 572 C.
 ἐπικαταδαρθάνειν, vii. 534 C.
 ἐπικουρικόν, iv. 441 A.
 ἐπίκουρος, iv. 440 D; v. 463 B; v.
 466 A.
 ἐπιλαβομένου, vi. 490 C.
 ἐπιλανθανόμενον, iii. 390 B.
 ἐπιμελείσθαι, i. 353 E.
 ἐπινεύειν, iv. 437 B.
 ἐπίοι, iii. 388 D.
 ἐπίπεδον, vii. 528 A; ἐπίπεδον ἄρ', ἔφην,
 ὡς εἰοικε, τὸ εἶδαιον ix. 587 D.
 ἐπιστόμενοι, ii. 365 A.
 ἐπίρρυτον, vi. 508 B.
 ἐπισίτιοι, iv. 420 A.
 ἐπ.στάμεθα, iv. 420 D.
 ἐπιστάτου, iii. 412 A.
 ἐπιστήμη, i. 350 A; iv. 428 B, E;
 v. 477 D; vi. 508 E; vii. 533 E;
 ἐπιστήμην τὸ ἀγαθόν vi. 506 B.
 ἐπιστήμων, i. 350 A.
 ἐπιτράξεις, vii. 518 A.
 ἐπιτήδευμα, iii. 394 E.
 ἐπιτήδευσιν, vi. 500 A.
 ἐπίτριτος πυθμὴν viii. 546 C.
 ἐπιτροπεύσεις, viii. 554 C.
 ἐπιτυχών, i. 352 D; ii. 377 B.
 ἐπίχειρα ἀρετῆς x. 608 C.
 ἐπιχειρῶ, ii. 369 B; iii. 393 A; iii. 394 E;
 iii. 416 A; v. 451 C; v. 465 A.
 ἐπιχρωματίζειν, x. 601 A.
 ἐπομένας, vi. 504 B.
 ἐπφδαῖς, ii. 364 B.
 ἐραστής, iii. 403 B; vi. 501 D; vii. 521 B.
 ἔργον, i. 335 D; i. 352 E.
 ἐρεσχηλούσας, viii. 545 E.

- ἔδρα, οὐδ' ἐν ἀλλοτρίᾳ ἔδρα vii. 516 B;
τὴν μὲν δι' ὄψεως φαινομένην ἔδραν
vii. 517 B.
ἐδραῖους, iii. 407 B.
ἐθελόδουλος, viii. 562 D.
ἐθίλω, ii. 370 B; ii. 382 A; v. 459 C.
ἐθνεῖ, iv. 428 E.
εἶδος, ii. 376 E; ii. 380 D; iii. 402 C,
D; iv. 427 A; iv. 434 D; iv. 435 B;
iv. 445 C; v. 449 C; v. 454 B; v.
476 A; v. 477 C, E; vi. 511 A; vii.
532 E; viii. 544 D; x. 597 C; x.
618 A; εἶδη τε καὶ ἦθη iv. 435 E;
ἐν φαρμάκου εἶδει v. 459 D; αὐτοῖς
εἶδеси vi. 510 B; τοῖς δρωμένοις
εἶδеси vi. 510 D; εἶδεν αὐτοῖς δι'
αὐτῶν εἰς αὐτά vi. 511 C; τὸ ἐκείνων
εἶδος ix. 572 C; εἶδος γὰρ πού τι ἔν x.
596 A.
εἶδωλον, vii. 516 A; vii. 520 C; vii.
532 B; ix. 586 B; ix. 587 D; εἰδῶλου
δημιουργός x. 599 D; εἶδωλα εἰδωλο-
ποιοῦντι x. 605 C.
εἰκασία, vi. 511 E; vii. 534 A.
εἰκῶν, iii. 401 B; vi. 509 A, E; vi. 510 B,
E; vii. 515 A; vii. 533 A; vii. 538 C;
οὐκ εἰσθας δι' εἰκόναν λέγειν vi. 487 E;
εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ ix.
588 B; εἰκόνα, τὴν τοῦ ἀνθρώπου ix.
588 D.
εἰλυκρινῆς, v. 478 E; viii. 549 B; εἰλι-
κρινῶς v. 477 A; v. 478 D.
εἵμαρμαι, viii. 566 A; x. 619 C.
εἰργμῶν, vi. 495 D.
εἰρωνεία, i. 337 A.
εἰς δύνανιν ix. 590 D.
εἰς ἐν κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ ii. 370 C;
ἐν λείπεται i. 327 C; ἐν ἀνθ' ἐνδὸς
οὐκ ἐλάχιστον i. 331 B; ἐν μέγα iv.
423 E; ἐνα ἔν v. 453 B; ἐν ἐκότερον,
ἀμφοτέρα δὲ δύο vii. 524 B; ἐν vii.
524 D.
εἰσαγγελίαι, viii. 565 C.
εἰσαυθῆς, i. 347 E.
εἰσδανείζοντες, viii. 555 C.
εἰσφοραί, i. 343 D.
ἔκαστος, i. 331 E; i. 332 C; vii. 526 A;
αὐτό τι ἔκαστον vi. 493 E.
ἐκατόν τοσαυτάκις viii. 546 C.
ἐκατονταετηρίδα, x. 615 B.
ἐκβολήν, iii. 412 E.
ἐκγονος, iii. 415 B; ἐκγονός τε τοῦ ἀγα-
θοῦ vi. 506 E.
ἐκδεύραντες, x. 616 A.
ἐκδιδάσκει, x. 613 D.
ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ii. 368 A.
ἐκκαίω, ii. 361 E; viii. 556 A.
ἐκλογή, iii. 414 A; vii. 536 C; ἐκλογὴν
τῶν ἀρχόντων vii. 535 A.
ἐκμάτταν, iii. 396 D.
ἐκόντας οἷε ἀρχειν i. 345 E; ἐκόντα ἀρ-
χειν i. 346 E.
ἐκούσιος, iii. 399 B; iii. 413 A.
Ἐκτορος, iii. 391 B.
ἐλαττουμένης, viii. 549 D.
ἐλαύνοντας, iii. 396 A.
ἐλεγείων, ii. 368 A.
ἐλέγχων, i. 336 C; διὰ πάντων ἐλέγχων
διειρών vii. 534 C.
Ἐλένης εἶδωλον ix. 586 C.
ἐλευθερία, viii. 557 B; viii. 562 B; viii.
563 D.
ἐλευθεριότητος, iii. 402 C.
ἐλευθερώσιν τε καὶ ἀνεῖσιν viii. 561 A.
ἐλκτικῶ, vii. 523 A.
ἔλκω, v. 464 C; vi. 486 D; vii. 515 E;
vii. 538 D; viii. 547 B; viii. 550 A, B;
viii. 560 B; x. 604 B; x. 616 A;
ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν vii. 539 B.
Ἑλλάς, v. 470 C; x. 606 E.
Ἑλλην, v. 452 C; v. 469 C; τὰ τῶν
Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων vi.
494 C.
Ἑλληνικοῦ γένους v. 469 B.
Ἑλληνίς, v. 470 E; Ἑλληνίδας πόλεις
v. 469 B.
Ἑλλησπόντῳ, iii. 404 C.
ἔλξεις, iii. 391 B.
ἐλυτρον, ix. 588 E.
ἐμβλέψας, x. 608 D.
ἐμμελίστερον, v. 474 A.
ἐμμετρίᾳ, vi. 486 D.
ἐμόν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν v. 462 C.
ἐμπειρία, ix. 582 B.
ἐμυκάτο, x. 615 E.
ἐμφυλίου αἵματος viii. 565 E.

- ἐνάμιλλον, iv. 433 D.
 ἐναντία, περὶ ταῦτα ἐναντία δοξάζειν x.
 602 E.
 ἐναντίωμα, vii. 524 E; x. 603 D.
 ἐναντίωσιν, v. 454 A.
 ἐναργεστάτας, iv. 437 D.
 ἐναρμόνιον φορὰν vii. 530 D.
 ἐνδατεῖσθαι, ii. 383 B.
 ἐνδύς, εἰς ἀνδρὸς ἦθος ἐνδύς ix. 577 A.
 ἐνέρους, iii. 387 C.
 ἐνθένδε ἐκείσε vii. 529 A.
 ἐπέντες ἀργύριον viii. 555 E.
 ἐπιστάται, iii. 396 D.
 ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ix. 571 B.
 ἐννεακαιεκοσικαεπτακοσιοπλασιάκις,
 ix. 587 E.
 ἐννεοσσευμένας, ix. 573 E.
 ἐνόπλιον, iii. 400 B.
 ἐντρεχέστατος, vii. 537 A.
 ἐξαιρώμεν λόγον vi. 492 E.
 ἐξετραπόμεθα, viii. 543 C.
 ἐξηγητής, iv. 427 C.
 ζῆς, iii. 403 E; iv. 433 E; iv. 435 B;
 vi. 509 A; vi. 511 D; ix. 585 B.
 ἐξίτηλος, iii. 391 E; vi. 497 B.
 ἐξουσία, viii. 557 B.
 οἰκέναι, i. 349 D.
 ἰορτάσαι, v. 458 A.
 ἐπιδόντες, x. 608 A.
 ἐπαινεί γοῦν iv. 431 A.
 ἐπαινέτης, ix. 589 C.
 ἐπαμφοτερίζουσιν, v. 479 B.
 ἐπαναγωγή, vii. 532 C.
 ἐπανακυκλούμενον, x. 617 B.
 ἐπανάστασιν, iv. 444 B.
 ἐπανιτέον, vii. 532 D.
 ἐπάνοδον, vii. 521 C.
 ἐπάουρος, iii. 386 C; ἐπάουρον εἶναι
 θητεύμενον vii. 516 D.
 Ἐπειὸς τοῦ Πανοπίου x. 620 C.
 ἐπεισκευμακώτας, vi. 500 B.
 ἐπέτειον, v. 470 B.
 ἐπηνέκαμεν, x. 612 B.
 ἐπὶ πάντας vi. 491 A; ἐφ' ᾧ ἔμελλε
 ii. 374 B; ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ viii.
 553 B.
 ἐπιγίγναι, viii. 546 A.
 ἐπιδέξια, iv. 420 E.
 ἐπικτής, i. 331 B; iii. 387 D; iii. 398 B, E;
 iii. 404 B; vi. 487 D; ἐπικτῶς iv.
 431 E; iv. 441 C.
 ἐπιθυμητικός, iv. 439 D, E; iv. 442 A;
 v. 475 B; ἐπιθυμητικῶς αὐτῶν ἔχειν
 vii. 516 D.
 ἐπιθυμία, ii. 359 C; iv. 430 B; iv.
 431 C, D; iv. 437 B; ἐπειδὴ αἱ ἐπι-
 θυμίαι i. 329 C; ἀναγκαίους ἐπιθυμίας
 viii. 554 A; τὸ τῶν ἐπιθυμῶν ix.
 571 A; δεινὸν τι καὶ ἄγριον καὶ ἄνομον
 ἐπιθυμῶν εἶδος ix. 572 B; χρηματι-
 στικὰς ἐπιθυμίας ix. 572 C.
 ἐπικαταδαρθάναν, vii. 534 C.
 ἐπικουρικόν, iv. 441 A.
 ἐπίκουρος, iv. 440 D; v. 463 B; v.
 466 A.
 ἐπιλαβομένου, vi. 490 C.
 ἐπιλανθανόμενον, iii. 390 B.
 ἐπιμελεῖσθαι, i. 353 E.
 ἐπινεύειν, iv. 437 B.
 ἐπίοι, iii. 388 D.
 ἐπίπεδον, vii. 528 A; ἐπίπεδον ἀρ', ἔφην,
 ὡς οἶκε, τὸ εἶδωλον ix. 587 D.
 ἐπιπτόμενοι, ii. 365 A.
 ἐπίρρυτον, vi. 508 B.
 ἐπισίτιοι, iv. 420 A.
 ἐπυστάμεθα, iv. 420 D.
 ἐπιστάτου, iii. 412 A.
 ἐπιστήμη, i. 350 A; iv. 428 B, E;
 v. 477 D; vi. 508 E; vii. 533 E;
 ἐπιστήμην τὸ ἀγαθόν vi. 506 B.
 ἐπιστήμων, i. 350 A.
 ἐπιταράξεις, vii. 518 A.
 ἐπιτήδευμα, iii. 394 E.
 ἐπιτήδουσιν, vi. 500 A.
 ἐπίτρυτος πυθμὴν viii. 546 C.
 ἐπιτροπεύσεις, viii. 554 C.
 ἐπιτυχών, i. 352 D; ii. 377 B.
 ἐπίχειρα ἀρετῆς x. 608 C.
 ἐπιχειρῶ, ii. 369 B; iii. 393 A; iii. 394 E;
 iii. 416 A; v. 451 C; v. 465 A.
 ἐπιχρωματίζειν, x. 601 A.
 ἐπομένας, vi. 504 B.
 ἐπφθαῖς, ii. 364 B.
 ἐραστής, iii. 403 B; vi. 501 D; vii. 521 B.
 ἔργον, i. 335 D; i. 352 E.
 ἐρεσχηλούσας, viii. 545 E.

- ἔρημα, v. 453 A.
 ἔριδι, v. 454 A.
 ἔριστικῶς, v. 454 B.
 Ἐριφύλη, ix. 590 A.
 ἔρμαιον, ii. 368 D.
 ἔρματι, ὥσπερ πρὸς ἔρματι viii. 553 B.
 ἔρμηνεῖαι, vii. 524 B.
 ἔρμηνεύσαι, v. 453 C.
 ἔρυσιβην, x. 609 A.
 ἔρως, vi. 490 B; vi. 499 C; ix. 573 A, B, E; ix. 574 D, E; x. 607 E; Ἐρως τύραννος ix. 573 D.
 ἔρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι vii. 534 D.
 ἔρώτημα, vii. 538 D.
 ἔρωτικός, iii. 403 C; v. 474 D.
 ἐσκήνηται, πόρρω που, ὡς εἰσικεν, ἐσκήνηται x. 610 E.
 ἐσμὸν λόγων v. 450 B.
 ἐστι, i. 329 D.
 ἐστίασις, v. 479 B; x. 612 A.
 ἐστιῶ, i. 354 A; ix. 571 D.
 ἐταῖραι, ii. 373 A.
 ἐταιρεῖαν, vi. 494 E.
 ἐταῖρον, adj., iv. 439 D.
 ἐτοιμον μᾶλλον ἀπεχθάνεσθαι viii. 567 A.
 ἐτύγχανεν, i. 328 C.
 εὐαίσθητοτέρως, vii. 527 D.
 εὐαρμοστία, iii. 400 D; vii. 522 A.
 εὐβουλία, iv. 428 B.
 εὐγένεια καὶ δυσγένεια x. 618 D.
 εὐδαιμονία, iv. 421 B; v. 466 B; viii. 566 D; ix. 580 B; εὐδαιμονίας τε αὖ καὶ ἀθλιότητος ix. 576 D.
 εὐδαίμων, i. 354 C; iv. 422 E; viii. 567 C; εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος vii. 526 E.
 εὐεξία, iv. 444 D.
 εὐεργεσίας, x. 616 B; εὐεργεσίας εὐεργετηκότες x. 615 B.
 εὐήθεια, i. 348 D; iii. 400 E.
 εὐήθης, x. 598 D.
 Εὐθύδημον, i. 328 B.
 εὐθυωρίαν, iv. 436 E.
 εὐμάθεια, vi. 490 C.
 εὐνάς, iii. 415 E.
 εὐνομίαν, iv. 425 A.
 εὐομολόγητον, vii. 527 B.
 εὐπαιδευσίαν, viii. 560 E.
 εὐπετείας διδόντες ii. 364 C.
 εὐπλαστότερον κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων λόγος ix. 588 D.
 Εὐριπίδης, viii. 568 A.
 Εὐρυπύλῳ, iii. 405 E.
 εὐσχημονέστερος, viii. 554 E.
 εὐσχημοσύνη, iii. 400 C; ix. 588 A.
 εὐτραπέλιος τε καὶ χαριεντισμοῦ viii. 563 A.
 εὐτυχὴς ἢ viii. 561 A.
 εὐχέρεια, iii. 391 E; iv. 426 D.
 εὐχερῶς, v. 475 C.
 εὐχή, v. 450 D; εὐχαῖς ὁμοία v. 456 C; vi. 499 C; εὐχὰς εἰρηκέναι vii. 540 D.
 εὐωχήται, iii. 411 C.
 εὐωχοῦ τοῦ λόγου i. 352 B.
 ἔφην ἐγώ, i. 331 D.
 ἐφίλημι, iii. 388 E; iv. 437 B.
 ἔχω, iii. 390 C; iii. 395 E; ἔχει, ἡ δικαιοσύνη σοφία i. 351 C; ἔχει δὴ i. 353 B; [ἔχειν] οὐδέν ii. 359 E; ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα vi. 485 C.
 ἔψημα, ii. 372 C; v. 455 C.
 ἐωνημένοι καὶ αἱ ἐωνημένοι viii. 563 B.
 Ζεὺς, ii. 379 D; ii. 383 A; iii. 391 E; Διὸς τοῦ Ἀνκαίου viii. 565 D; Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν x. 607 C.
 ζήμιαν, i. 347 A.
 ζῆα, vii. 515 A; x. 596 C.
 ζωγράφος, x. 596 E; x. 597 B; x. 598 B; x. 601 C.
 ζωτικόν, x. 610 E.
 ἦδη, iv. 436 A; v. 452 B.
 ἦδονή, iii. 402 E; iv. 430 A; iv. 436 A; vi. 505 B; vi. 506 B; vi. 509 A; ἡδονῶν ἀνειμένων ix. 573 A; ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω ix. 581 E.
 ἡδυσμάτων, iii. 404 C.
 ἦθος, vii. 541 A; viii. 544 D; ὑγιὲς ἦθος iii. 409 D; ἀλλοῖον ἦθος πρὸς ἀρετὴν vi. 492 E; εἰς ἀλλότριον ἦθος ἐκπίπτειν vi. 497 B; ἦθεσι πεποικιλμένη viii. 557 C.
 ἦκω, v. 456 B; οὐδ' ἂν ἦξει x. 615 D.
 ἡλακάτην, x. 616 C.
 ἡλικία, iii. 412 E; v. 461 B.

ἡλιοειδέστατον, vi. 508 B.
 ἥλιος, vi. 508 A ; ἐκ τοῦ ἡλίου vii. 516 E ;
 εἰς τὸν ἥλιον vii. 532 B.
 ἡλιωμένος, viii. 556 D.
 ἡμερότητος, iii. 410 D.
 ἡμισυς, iv. 438 C ; v. 479 B ; x. 601 C.
 ἦν, iv. 436 C ; iv. 441 C, D ; iv. 443 C ;
 v. 456 C.
 Ἡρακλειτείου, τοῦ Ἡρακλειτείου ἡλίου
 vi. 498 A.
 Ἡρόδικον, iii. 406 A.
 Ἡρὸς τοῦ Ἀρμενίου, τὸ γένος Παμφύλου
 x. 614 B.
 ἡρῶν, iii. 400 B.
 Ἡσίοδος, viii. 546 E ; x. 600 D.
 ἡσυχία, ix. 583 C ; ἡσυχία ἐκείνων viii.
 566 E ; ἡσυχίαν ἀγειν x. 605 D.
 Ἡφαιστος, iii. 389 A ; iii. 390 C.
 ἡχὴν, vii. 531 A.
 ἡχώ, vii. 515 B.
 Θάλω, x. 600 A.
 θαμύζει, i. 328 C.
 θάμνον, iv. 432 B.
 θαμύρου, x. 620 A.
 θανατηφόρου, x. 617 D.
 θάνατον οὐ δεινόν τι ἡγήσεται vi. 486 B.
 θαρρήσαντες δὲ ὑπὲρ ἑαυτῶν viii. 566 C.
 θαυμάσιε, ix. 574 B.
 θαυματοποιία, x. 602 D.
 θαυματοποιοῖς, vii. 514 B.
 Θεάγους χαλινός vi. 496 B.
 θέα τις ξυμβῇ τύχη ix. 592 A ; ἐπὶ τῷ
 θεῷ τὰ θηριώδη ποιοῦντα ix. 589 D.
 Θέμιτος, ii. 380 A.
 θεομυσῆς, x. 612 E.
 θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ἀλέθρου iii.
 417 B.
 θεός, x. 597 B ; θεοὺς ἀρα ἐχθρός i. 352 B ;
 θεοὺς γε οὐ λανθάνει x. 612 E.
 θεοφιλῆς, ii. 362 C ; ii. 382 E ; viii. 560 C ;
 x. 612 E.
 θεραπεύειν, iv. 426 D.
 θεραπευτήν, ii. 369 D.
 θερμότεροι, iii. 387 C.
 θερμότης, iv. 437 E.
 Θερσίτου, x. 620 C.
 θεσπεσία καὶ ἡδεῖα viii. 558 A.

Θέτις, ii. 381 D ; ii. 383 A.
 θεωρῆσαι, ix. 579 B.
 θεωρία, vii. 517 D ; θεωρία παντὸς μὲν
 χρόνου vi. 486 A.
 θηλάσσονται, v. 460 D.
 θηρευταί, ii. 373 B.
 θηρίῳ, παντὶ μᾶλλον θηρίῳ ἰοικέναι x.
 611 D.
 θηριώδες, ix. 571 C.
 θησαυροποῖς ἀνὴρ viii. 554 A.
 Θησεύς, iii. 391 C.
 θόρυβος, viii. 561 B ; ix. 575 A.
 Θράκην, iv. 435 E.
 Θρασύμαχος, i. 328 B ; i. 336 B ; ii.
 358 B ; ix. 590 D.
 θρέμμα, viii. 569 B ; θρέμματος μεγάλου
 καὶ ἰσχυροῦ τρεφόμενου vi. 493 A.
 θρηνώδης, x. 606 A ; θρηνώδεις ἀρμονίαι
 iii. 398 D.
 θρήνων, iii. 398 D.
 θριγκός, vii. 534 E.
 θυμιαμάτων τε γέμουσαι ix. 573 A.
 θυμοειδής, ii. 375 A ; iii. 410 B, D ; iii.
 411 C ; iv. 435 E ; iv. 441 E ; iv. 442 C ;
 v. 456 A ; viii. 548 C ; ix. 572 A.
 θυμός, ii. 375 B ; iv. 440 B.
 θυσαμένους οὐ χοῖρον ii. 378 A.
 θυσιὰς, iv. 419 A.
 ἱαμβεῖοις, x. 602 B.
 ἱάμβον, iii. 400 B.
 ἱαστί, iii. 398 E.
 ἱάτρευσις, ii. 357 C.
 ἱατρική, i. 332 C ; i. 346 A ; iii. 405 A ;
 iv. 438 E ; ἱατρικῇ θρηνηδίαν ἀφανί-
 ζοντα x. 604 D.
 Ἰδαῖον, iii. 391 E.
 ἰδέα, ii. 369 A ; ii. 380 D ; v. 479 A ;
 vi. 486 D ; vi. 507 B ; viii. 544 D ;
 x. 596 B ; οὐ σμικρὰ ἀρα ἰδέα vi. 507 E ;
 τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν vi. 508 E ; ἡ τοῦ
 ἀγαθοῦ ἰδέα vii. 517 B ; τοῦ ἀγαθοῦ
 ἰδέαν vii. 526 E ; τὴν τοῦ ἀγαθοῦ
 ἰδέαν vii. 534 C ; ξυμπεφυκυῖαι ἰδέαι
 πολλαὶ εἰς ἓν ix. 588 C.
 ἰδεῖν, v. 474 E ; vi. 495 E ; ἰδεῖν ἔωθεν
 αὐτόν x. 621 B.
 ἰδιώσασθαι, viii. 547 B.

ιδίως, v. 462 B.
 ιδιωταί, x. 618 D.
 ιδιώτης, ix. 579 C; x. 615 D; *πρέσβεις*
πρεσβυτέρων λόγους ιδιωτών viii.
 560 D; *ιδιώτου ἀπράγμονος* x. 620 C.
 ιδιωτικός, vi. 492 A, E.
 ιδιωτικῶς, vii. 525 C.
 ἱερός, v. 458 E.
 ἱερόσυλοι, viii. 552 D.
 ἱεροσυλοῦσιν, ix. 575 B.
 ἱκταρ, οὐδ' ἱκταρ βάλλει ix. 575 C.
 Ἰλιάδος, iii. 392 E.
 ἰλιγγους, iii. 407 C.
 Ἰλίφ, vii. 522 D.
 Ἰνάχου, ii. 381 D.
 ἰόν, x. 609 A.
 ἱππεύειν, v. 467 E.
 ἱριδι, x. 616 B.
 ἰσην ἰσάκεις viii. 546 C.
 Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου i. 336 A.
 ἰσόθεος, ii. 360 C; *ἰσόθειόν γ', ἔφη, τὴν*
τυραννίδα viii. 568 B.
 ἰσομήκη, viii. 546 C.
 ἰσονομία, viii. 563 B.
 ἰσονομικοῦ, viii. 561 E.
 ἰσότητα, viii. 558 C.
 ἴστημι, v. 452 E; x. 602 D; *ἔστηκε τε*
καὶ κινεῖται iv. 436 C.
 ἰσχνός, iv. 422 D; *ἰσχνὸς ἀνὴρ πένης*
 viii. 556 D.
 ἰσχυρός, i. 344 C; i. 350 D; i. 351 A.
 Ἰταλία, x. 599 E.
 ἴτω, ii. 361 C.
 καθαρός, ii. 364 E; viii. 567 C.
 καθαρός, ix. 583 B; x. 614 E; x. 616 B;
ἐν τῷ καθαρῷ vii. 520 D; *καθαρὸν*
γιγνόμενον x. 611 C.
 καθιστάντες, iii. 410 B.
 κακία, i. 348 C; iv. 444 B.
 κακοεργίαν, iv. 422 A.
 κακοθείας, iii. 401 A.
 κακολογίας, iii. 401 A.
 κακόσιτον, v. 475 C.
 κακουργήματα, iv. 426 E.
 κακούργους, viii. 552 E.
 κακουχίας, x. 615 B.
 κακοφύεις, iii. 410 A.

καλλιπόλει, vii. 527 C.
 καλλωπίζεσθαι, iii. 405 B.
 καλλωπισμοῦ ἕνεκα ix. 572 C.
 καλός, ii. 377 C; viii. 562 A; *καλλίστη*
αὕτη τῶν πολιτειῶν viii. 557 C; *καλὴ*
καὶ νεανικὴ viii. 563 E.
 καλῶς, vi. 506 B.
 καμπύλα τε καὶ εὐθεία x. 602 C.
 καπήλων, ii. 371 D.
 καπνὸν δουλείας viii. 569 B.
 καρτερίαι, iii. 390 D.
 κατὰ, iii. 396 D; viii. 545 A; *κατὰ ταύ-*
τόν iv. 436 B; *κατὰ τὸ αὐτὸ* iv. 436 C;
κατὰ ταῦτα v. 479 E; *κατὰ ταῦτα αἰ*
έχοντα vi. 500 C.
 καταβατέον, vii. 520 C.
 κατάγλαστος, v. 467 A; x. 613 C, D;
καταγέλαστο ὁ γέλος vii. 518 B.
 καταδρομήν, v. 472 A.
 καταδύεσθαι, viii. 562 E.
 κατακεκερματίσθαι, iii. 395 B.
 κατακλίσεις, iv. 425 B.
 καταλάμπει, οὐ καταλάμπει ἀληθεία τε
καὶ τὸ ὄν vi. 508 D.
 καταληφθέν, ὑπὸ φυγῆς καταληφθέν vi.
 496 B.
 καταπατήσας' ἅπαντ' αὐτὰ viii. 558 B.
 καταπεφόρηκας, ix. 587 E.
 κατάρρους, iii. 405 D.
 κατασκευή, iv. 419 A; v. 449 A; v. 455 A;
 v. 462 A; *κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς* viii.
 544 E; *κατασκευὴν τοῦ αὐτοῦ βίου*
 viii. 557 B.
 κατατείνας, ii. 358 D; ii. 367 B.
 καταυλῶ, iii. 411 A; viii. 561 C.
 κατεχομένου, viii. 560 D.
 κατηγορίας *πέρι καὶ ἐξαργήσεως καὶ ἀλα-*
ζονείας χορδῶν vii. 531 B.
 κατηκόφ, τῇ πόλει *κατηκόφ vi. 499 B.
 κατιδών, iv. 432 D.
 κατισχναινόμενος, viii. 561 C.
 κατοικίζειν, ἑαυτὸν ix. 592 B.
 κάτοπτρον, x. 596 D.
 κάτω, ix. 584 D; ix. 586 A.
 καύσει, iii. 406 D.
 κῆμαι, i. 333 C; i. 345 A; i. 350 D; iv.
 425 A; v. 451 A; v. 477 A; v. 478 D.
 Κεῖος, x. 600 C.

κεκεντρωμένος, viii. 552 D ; viii. 555 D.
 κεκραμένον, σκῦτον vi. 508 D.
 κεκυφότες εἰς γῆν ix. 586 A.
 κελεύοντας, iii. 396 A.
 κενεαγορίασι, x. 607 B.
 κενώσεις, ix. 585 A.
 Κερβέρου, ix. 588 C.
 κερματίζης, vii. 525 E.
 Κέφαλος, i. 328 B.
 κεχηνώς, vii. 529 B.
 κηδεμόνας, iii. 412 C.
 κηδεμόνας, v. 463 D.
 κηφήν, viii. 552 C ; viii. 556 A ; viii. 559 C ;
 viii. 564 B ; viii. 565 C ; viii. 567 D ; ix.
 573 A ; τοῦ κηφήνος συγγενεὶς viii.
 554 D ; κηφήνων μέλιτος viii. 559 D ;
 ὑπόπτερον καὶ μέγαν κηφήνα ix. 573 A.
 κιθάρα, iii. 399 D.
 κιθαριστικός, i. 333 B.
 κινῶ, i. 329 D ; iv. 436 C ; v. 450 A.
 κίονα, φῶς εὐθύ, οἶον κίονα x. 616 B.
 Κλειτοφῶν, i. 328 B ; i. 340 A.
 κλέπτῃς, i. 334 A.
 κληρονόμος, τῶν γε σῶν κληρονόμος i.
 331 D.
 κλήρος, v. 460 A ; v. 461 E ; x. 617 D ;
 ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίγονται
 viii. 557 A.
 κλίνη, ὃ ἐστι κλίνη x. 597 C.
 κλινοποιός, x. 596 E.
 Κλωθῶ x. 617 C ; x. 620 E.
 κοινωνία, v. 449 C ; v. 461 E ; v. 462 C ;
 v. 466 C ; vii. 531 D ; ἀλλήλων κοι-
 νονία v. 476 A.
 κολαζόμενος, ii. 380 B ; iv. 445 A.
 κολακεία, v. 465 C ; ix. 590 B.
 κολακεύω, vii. 538 D ; vii. 539 A.
 κόλαξ, vii. 538 A ; ix. 575 E.
 κόλασις, ii. 380 B ; κολάσει ὡς iii. 389 D.
 κολλόπων, ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦν-
 τας vii. 531 B.
 κολουόμενα, vii. 528 C.
 κολουβήθραν, v. 453 D.
 κομψευσάμενος, vi. 489 C.
 κομψός, viii. 568 C ; ix. 572 C.
 κονίας, iv. 430 B.
 κόπτεσθαι, x. 619 C.
 Κορινθίαν κύρην iii. 404 D.

κόσμος, vi. 486 B.
 κουράς, iv. 425 B.
 κούφος, v. 479 B ; κούφου καὶ ἡ τοῦ βαρέος
 vii. 524 A ; κούφον καὶ βαρὺ ibid.
 κρᾶσις, μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις
 iv. 441 E.
 κρείττονος ξυμφέρον i. 338 C ; κρείττω
 αὐτοῦ iv. 430 E.
 Κρέωφυλος, x. 600 B.
 Κρήτες, v. 452 D ; ix. 575 D.
 Κρητικὴ, viii. 544 C.
 κρίσιν, ii. 360 D.
 Κρόνος, ii. 377 E ; ii. 378 A.
 κυβερνήσεως, vi. 488 B.
 κυβερνήτης, i. 332 E ; ii. 360 E ; viii.
 551 C ; τί δὲ κυβερνήτης i. 341 C ; τοῦ
 δὲ ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι μὴδ'
 ἐπαίρυντες vi. 488 D.
 κυβερνητικὴ, i. 346 A.
 κυβευτικός, ii. 374 C.
 κύβων τριάδος viii. 546 C ; πῶσαι κύβων
 x. 604 C.
 κύημα, v. 461 C.
 κύκλους ἀναθεῖν τὰ χεῖλη φαίνοντας x.
 616 D.
 κύκνου βίον x. 620 A.
 κυλινδῶ, iv. 432 D ; v. 479 D.
 κύμα, v. 457 B ; v. 473 C.
 κυνηγεία, iii. 412 B.
 κυνηγέας, iv. 432 B.
 κυπτάζωσι, v. 469 D.
 κυρίττοντες, ix. 586 B.
 κύων, ii. 375 E ; κύνες κατὰ τὴν παροι-
 μίαν οἵτινες αἱ δέσποναι viii. 563 C.
 Κωκυτούς, iii. 387 B.
 κωμωδία, iii. 394 D ; iii. 395 A.
 κωμωδιοποιός, x. 606 C.
 κωμωδοῖς, iii. 395 A.
 λαβήν, viii. 544 B.
 λαιμαργίας, x. 619 B.
 Λακεδαιμόνιοι, v. 452 D.
 Λακεδαίμων, x. 599 D.
 λακτίζοντες, ix. 586 B.
 Λακωνικός, viii. 544 C ; viii. 545 A.
 λαμβάνω, vi. 511 D ; λαμβάνη λόγον καὶ
 ἐλέγχῃ i. 337 E.
 λαμπάς, i. 328 A.

λαμπρός, vii. 518 B; viii. 560 E.
 Λάχσεις, x. 617 C, D; x. 620 D.
 λαχούση, viii. 561 B.
 λειμ-νι, x. 616 B.
 λεκτέοι, ii. 378 A.
 λελωφηκυϊαν, φιλοτιμίας x. 620 C.
 λῆξις, iii. 392 C; iii. 393 C; iii. 396 E.
 λέων, i. 341 C; *Ιδὲν λέοντος* ix. 588 D;
 τὰ περὶ τὸν λέοντα ix. 588 E.
 Λήθης πεδῖον x. 621 A; Λήθης ποταμὸν
 x. 621 C.
 λήξεω, iv. 425 D.
 λιχνείαις, vii. 519 B.
 λίχνος, i. 354 B; *λίχνω δὲ ὄντι αὐτῷ τὴν
 ψυχὴν* ix. 579 B.
 λογίζομαι, iii. 405 C; vii. 522 E.
 λογισμός, vi. 510 C; vii. 522 C; *λογισμῷ
 μετ' αἰσθήσεως* viii. 546 B.
 λογιστικός, iv. 440 E; iv. 441 E; ix.
 571 C; x. 602 E; *†λογιστικὸν δέξεται*
 ix. 580 D.
 λογοποιοί, iii. 392 A.
 λόγος, i. 337 E; ii. 366 D; iii. 398 D; v.
 457 E; vi. 492 E; *ἐνθῶ τὸν λόγον* i.
 345 B; *ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται* iii.
 389 D; *λόγου μουσικῇ κεκραμένου* viii.
 549 B; *ἐν λόγοις κειμένη* ix. 592 A.
 λοιδορουμένην, iii. 395 D.
 λυγίζμενος, iii. 405 C.
 Λυδίας, ii. 359 D.
 λυδιστὶ, iii. 398 E.
 λύκοις ὁμοιωθῆναι iii. 416 A; *λύκῳ γε-
 νέσθαι* viii. 565 E.
 Λυκούργον, x. 599 D.
 Λυσίαν, i. 328 B.
 λύσις, vii. 532 B.
 λυσιτελής, i. 344 E; i. 348 B; i. 354 A.
 λυσιτελῶ, i. 344 C; iii. 392 B; iv. 444 E.
 λωβᾶσθαι, x. 605 C.
 λωποδυτοῦσιν, ix. 575 B.
 Λωτοφάγους, viii. 560 C.

 μάγοι τε καὶ τυραννοποιοί ix. 572 E.
 μάζας γενναίας ii. 372 B.
 μακάριος, viii. 567 C; ix. 574 C.
 μακάρων νήσους vii. 540 B.
 μαλακαί τε καὶ συμποτικά vii. 398 E.
 μαλακότητα καὶ σκληρότητα vii. 523 E.

μανδραγόρα, vi. 488 C.
 μαντεύομαι, iv. 431 E; vii. 538 B.
 μαρμαρυγῆς, vii. 515 D.
 Μαρσίου, iii. 399 E.
 μέγα . . . καὶ ὅλον v. 449 D; *μέγα μὴν
 καὶ ὅψις καὶ σμικρὸν ἔωρα* vii. 524 C.
 μεγαλαυχουμένην, iii. 395 D.
 μεγαλόθυμον, ii. 375 C.
 μεγαλοπρέπεια, iii. 402 C; vi. 486 A;
 vii. 536 A.
 μεγαλοφρονούμενοι, vii. 528 B.
 Μεγαροί, ii. 368 A.
 μέγεθος, vii. 523 E.
 μέγιστον μάθημα vi. 504 E; *τῶν δὲ μεγίσ-
 των μὴ μεγίστας ἀξιούν εἶναι καὶ τὰς
 ἀκριβεῖας* vi. 504 E.
 μέθη, iii. 398 E.
 μέθοδος, vi. 510 B; vii. 533 B; *ἡ διαλεκ-
 τικὴ μέθοδος* vii. 533 C; *τῆς εἰσθλίας
 μεθόδου* x. 596 A.
 μεθύοντας, iii. 395 E.
 μεираκιώδης, v. 466 B.
 μελαγχολικός, ix. 573 C.
 μελητέον, οὐδ' ἡμῖν ii. 365 D.
 μέλι, viii. 564 E.
 μελιουργόν, viii. 564 C.
 μελιχλῶρους, v. 474 E.
 μέλλω, ii. 358 A; ii. 373 D; ii. 374 B;
 ii. 380 B; ii. 383 C; iii. 386 A, C; iii.
 398 C; iii. 412 A; iv. 419 A; iv. 427 D;
 v. 469 A; vi. 484 A; vi. 485 C; vi.
 486 A, E; vi. 491 B; vi. 498 C; viii.
 543 A; x. 605 A, B.
 μελοποιῶ, iii. 404 D.
 μελῶν, iii. 398 C.
 μέσσης, iv. 443 D.
 μεστὰ ἐλευθερίας viii. 563 D.
 μετὰ δικαιοσύνης i. 351 B, C.
 μετάβασις, viii. 547 C.
 μεταβολή, iii. 397 B; *μεταβολῆς †δολι-
 γαρχικῆς* viii. 559 E.
 μεταξὺ, i. 336 B; ix. 583 E; ix. 586 A;
 τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων iii. 394 B; τὸ
 μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ vi.
 498 A.
 μεταστρεπτικῶν, vii. 525 A.
 μεταστροφή, vii. 532 B.
 μετεωρολόγος, vi. 489 C.

μετεωροσκόπον, vi. 488 E.
 μέτοικος, viii. 562 E.
 μέτριος ἀνὴρ iii. 396 C.
 μέτρον, v. 450 B; x. 601 B; μέτρον τῶν
 τοιούτων vi. 504 C.
 μετρώ, x. 602 D; τοῦτ' ἐπὶ πολλάκις με-
 τρήσαντι x. 602 E.
 μὴ ὄν, v. 477 A.
 μηδὲ σμικρὸν vi. 509 C.
 μῆν, iv. 420 B; vii. 524 C.
 μήνιος, iii. 390 E.
 μητρὶ τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι ix.
 571 C.
 μητρίδα, ix. 575 D.
 μαιφονεῖν, ix. 571 D.
 μίασμα, v. 470 A.
 Μίδου, iii. 408 B.
 Μιλησίον, x. 600 A.
 μιμούμαι, iii. 393 C; x. 604 E.
 μίμημα, ii. 382 B; iii. 395 A.
 μίμησις, iii. 392 D; iii. 393 C; x. 595 C.
 μιμητής, ii. 373 B; iii. 397 D; x. 597 B;
 x. 597 E.
 μιμητικός, iii. 395 A; x. 595 A; x. 603 A;
 x. 603 B.
 μυνηρίζων, iii. 411 A.
 μξολυδιστί, iii. 398 E.
 μισθαρνητική, i. 346 B.
 μισθοδότας, v. 463 B.
 μισθός, i. 345 E; v. 464 C; μισθοὺς τῇ
 δικαιοσύνῃ x. 612 B.
 μισθωτικὴν, i. 346 B.
 μισθωτοί, iv. 419 A.
 μισόδημος, viii. 566 C.
 μισόσοφος, v. 456 A.
 Μοίρας, x. 617 C.
 μολυβδίδας, vii. 519 B.
 μοναρχήσῃ, ix. 576 B.
 μόναρχος, ix. 575 A.
 μορφή, ii. 381 B; ii. 381 C.
 Μοῦσα, ii. 364 E; iii. 411 C; viii. 545 D;
 viii. 547 A, B; viii. 548 B; x. 607 A;
 αὕτῃ ἡ Μοῦσα vi. 499 D.
 Μουσαῖος, ii. 363 C.
 μουσικός, i. 349 D; ii. 376 E; iii. 401 D;
 iii. 412 A; v. 452 A; μουσικῆς καὶ
 γυμναστικῆς κρᾶσις iv. 441 E; ζῆδ
 μουσικά x. 620 B.

μυθολογίαις, ii. 382 D.
 μυθολογοῦσι, [ᾧ] ii. 359 D.
 μυθοποιοῖς, ii. 377 B.
 μῦθος ἐσώθη x. 621 B.
 μυθώδεις, vii. 522 A.
 μύρον, iii. 398 A.
 Μῶμος, vi. 487 A.
 μῶν, v. 479 A.
 ναύκληρον, vi. 488 A.
 ναυπλίς, vii. 527 D.
 νεανίαις, i. 328 D.
 νεανιεύματα, iii. 390 A.
 νεανικός, iv. 425 C; vi. 491 E; viii.
 563 E; x. 606 C; νεανικοί τε καὶ με-
 γαλοπρεπεῖς τὰς διανοάς vi. 503 C.
 νεάτης, iv. 443 D.
 νεκροσυλλας, v. 469 E.
 νεοττίας ἰδίας viii. 548 B.
 νεουργὸν ἰμάτιον vi. 495 E.
 νευρορράφοι, iv. 421 A.
 νευστήειον v. 453 D.
 νεωκορήσει, ἱερὸν τι ix. 574 D.
 νεωτερίζειν, viii. 565 B.
 νεωτερισμοῦ, viii. 555 D.
 νικητήρια, x. 612 D.
 Νύβης, ii. 380 A.
 νόησιν, vii. 534 A.
 νοητός, vi. 509 D; vi. 511 A; τμήμα τοῦ
 νοητοῦ vi. 511 B; νοητῶν ὄντων μετὰ
 ἀρχῆς vi. 511 D; νοητὸν τόπον vii.
 517 B.
 νόθος, vi. 496 A; vii. 535 C.
 νόμμον, ii. 359 A.
 νόμισμα, iii. 417 A; νόμισμα ξύμβολον
 ii. 371 B.
 νομοθεσία, iv. 427 B; vi. 502 C.
 νομοθετημάτων, iv. 427 B.
 νομοθέτης, vi. 497 D.
 νομοθετηταί, v. 459 E.
 νόμος, ii. 380 C; ii. 383 C; vii. 532 A, D;
 x. 604 B.
 νοούμενα, vi. 508 C.
 νοσημάτων, ἐπετεῖον iii. 405 C; παιδαγω-
 γικῇ τῶν νοσημάτων iii. 406 A.
 νοστοτροφία, iii. 407 B; vi. 496 C.
 νοῦν, vi. 508 C.
 νύμφας, viii. 546 D.

νυμφίοις, viii. 546 D.

ξενικὸν σπέρμα vi. 497 B.

Ξέρξου, i. 336 A.

ξυγ-, ξυμ-, ξυν-, *vide* συγ-, συμ-, συν-.

ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν i. 341 C.

ὄγκου, ii. 373 B.

ὀδός, vii. 532 E; *μακροτέρα καὶ πλείων*
ὀδός iv. 435 D.

ὀδύρεσθαι, iii. 387 E.

ὀδυρμούς, x. 604 D.

Ὀδυσεύς, i. 334 A; x. 620 C.

ὀθνεῖον, v. 470 B.

οἰκέος, iv. 433 E; iv. 443 D; v. 463 C E;
v. 470 B; *οἰκεία βλάβη* i. 343 C;
οἰκεῖον ἔχοντος ἐν αὐτῷ ix. 590 D.

οἰκῆσαι, v. 472 E.

οἰκήσεις, viii. 533 B.

οἰκισταὶ πόλεως ii. 379 A.

οἰκοδομήσεσιν, iii. 394 A.

οἰκοδομική, iv. 438 D.

οἰκονομίας, iii. 407 B.

οἰκονόμοι, iii. 417 A.

οἶνοχόος, iii. 390 B; viii. 562 C.

οἶομαι, iii. 395 D; οἶον γε σύ i. 336 E.

οἶόν τε καὶ ὅθεν γέγονε ii. 358 E.

οἰστράν, ix. 573 E.

οἰστρου, ix. 577 E.

ὀλιγαρχία, viii. 544 C; viii. 550 C; viii.
551 B.

ὀλιγαρχικός, viii. 545 A; viii. 551 E;
viii. 553 A, E; viii. 565 B, C; ix.
580 B; *μεταβολῆς τὸ ὀλιγαρχικῆς* viii.
559 E.

ὀλκός, vii. 521 D; vii. 524 E; vii. 527 B.

ὀλος, v. 462 D; vi. 486 A; vi. 491 C; ἐν
ὄλῳ κινδυνεύοντα iv. 424 C; ὄλῳ καὶ
παντί v. 469 C.

ὀλυμπονίκαί, v. 465 D.

ὀμαδον, ii. 364 E.

Ὀμηριδῶν, x. 599 E.

Ὀμηρος, i. 334 A; ii. 363 B; ii. 379 C;
ii. 383 A; iii. 389 E; iii. 391 A; iii.
393 D; iii. 404 C; iv. 441 B, C; vii.
516 D; viii. 545 D; x. 595 B; x.
599 C; x. 600 A; x. 605 C; Ὀμήρου
ἐπαινέταις x. 606 E.

ὄμμα, vi. 508 B.

ὀμοδοξία, iv. 433 C.

ὀμοιοπαθῆ, iii. 409 B.

ὀμοιότης, ii. 369 A; viii. 555 A; ix. 576 C.

ὀμοίου, *τοῦ αἰὲ ὀμοίου οὐσία ix. 585 C.

ὀμοιούντων, viii. 546 B.

ὀμοιώσεως, v. 454 D.

ὀμολογήματα, v. 462 E.

ὀμονοητικῆς, viii. 554 E.

ὀμόνοια, i. 351 D; iv. 432 A.

ὀμφαλοῦ, iv. 427 C.

ὄν, v. 477 A; x. 596 E; x. 597 A; τὸ ὄν
v. 478 A; vi. 490 A; τῷ ὄντι vi. 484 C;
τοῦ ὄντος ἐκάστου vi. 484 C; εὐδαιμο-
νέστατον τοῦ ὄντος vii. 526 E.

ὄναρ, iii. 414 D; viii. 563 D; ix. 574 E;
ix. 576 B.

ὄνειροπολοῦντα, vii. 534 C.

ὄνειρώττουσι, vii. 533 C.

ὄνομαζοι, vi. 493 C.

ὄντως, vi. 490 A; ὄντως μᾶλλον πληροῦ-
ται ix. 585 D.

ὄξυντάτην δρόμου ἀκμήν v. 460 E.

ὀπόςτος εἰλήχειν x. 618 A.

ὀποτέρως, i. 348 B.

ὀρατοῦ, vi. 509 D.

ὄργανον, ix. 582 D; ὄργανόν τι ψυχῆς
vii. 527 D.

ὀρέγομαι, iv. 439 B; ὀρέγεσθαι του καὶ
αἰσθάνεσθαι ix. 572 A.

ὀρθότης, x. 601 D.

ὀρμήν, κατὰ τὴν παρούσαν ὀρμήν vi.
506 E.

ὀρμῶ, ὁ λόγος οὗτος ὤρμησε ii. 366 D;
ἐπ' αὐτὸ δ' ἔστιν ἕκαστον ὀρμῆ vii.
532 A.

ὄρος, i. 331 D; iv. 423 B; viii. 546 B;
viii. 551 C.

ὀρφανήν, vi. 495 C.

Ὀρφέως, ii. 364 E; x. 620 A.

ὀρώμενα, vi. 508 C.

ὀσμάς, ix. 584 B.

ὀστράκου ἂν εἴη περιστροφή vii. 521 C.

ὀστρεῖον, iv. 420 C.

οὐκ ὄν, v. 476 E.

οὐκέτι, ii. 373 A.

οὐράνης, ii. 377 E; vi. 509 D; x. 596 C;
ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ix. 592 B.

οὐσία, v. 479 C; vi. 509 B; vii. 523 A; vii. 524 E; vii. 525 B; vii. 526 E; vii. 534 A; *ἐκείνης τῆς οὐσίας τῇ ἀει οὐσης* vi. 485 B; **τοῦ ἀει ὁμοίου οὐσία* ix. 585 C.
 ὀφειῶδες, *λεοντωδὲς τε καὶ ὀφειῶδες* ix. 590 B.
 ὀφθαλμίαν, x. 609 A.
 ὀχῆσεις, v. 452 C.
 ὄψις, vii. 523 E; *τῆς ὄψεως καὶ τοῦ δρα- τοῦ* vi. 507 D; *μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἔωρα* vii. 524 C.
 ὄψου, ii. 372 C.
 παγίως, iv. 434 D; v. 479 C.
 πάθος, vii. 514 A; vii. 539 A.
 παθήματα, vi. 511 D.
 Παιανία, i. 328 B.
 παιδαγωγεῖν, x. 600 E.
 παιδαγωγίας, vi. 491 E.
 παιδαγωγός, iii. 390 E; iii. 397 D; v. 467 D; viii. 563 A.
 παιδεία, ii. 376 E; iv. 423 E; iv. 425 B; iv. 429 C; vii. 518 B; vii. 539 B; viii. 543 A; *παιδεία ὁ τοιοῦτος προσέσχκεν* viii. 554 B.
 παίδευσις, iv. 424 A.
 παιδί, iii. 396 E; x. 602 B.
 παιδογονίαν, vi. 502 D.
 παιδοποιία, iv. 423 E; v. 449 D; v. 459 A.
 παιδοτρίβην, iii. 389 C.
 παιδοτροφία, v. 465 C.
 παίζω, iv. 422 E; *τὸ τῶν παιζόντων* ix. 573 C.
 παλαιότης, viii. 544 B.
 Παλαμήδης, vii. 522 D.
 παμπονήρους, vi. 487 D.
 Παμφυλίας, x. 615 C.
 παναρμονίου, iii. 399 C.
 Πάνδαρος, ii. 379 E.
 πανδοκεῖ, *κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ* ix. 580 A.
 παντελεῖς, iii. 414 B.
 παντοδαπὸν γίγνεσθαι iii. 398 A.
 παντοπῶλιον, viii. 557 D.
 παρά, i. 337 D; *παρὰ δόξαν* i. 346 A; *παρὰ γε τὴν αὐτοῦ δόξαν* i. 350 E;

παρ' ἕκαστον τὸ ἐρώτημα vi. 487 B; *παρὰ τὴν τούτων παιδείαν* vi. 492 E; *ἄνδρες ἡμέτεροί εἰσι *παρ' οὐδέν* viii. 556 E; *παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδύ* ix. 584 A.
 παράγουσιν, viii. 550 E.
 παράδειγμα, iii. 409 B, C, D; v. 472 C; vi. 484 C; vi. 500 E; vii. 540 A; viii. 557 E; viii. 559 A; viii. 561 E; ix. 592 B; x. 617 D.
 παραιρέσεις, οὐσίας ix. 573 E.
 παρακαλοῦντα, vii. 523 B.
 παρακαλύπτω, iv. 440 A; vi. 503 A.
 παρακαταθήκην, iv. 442 E.
 παρακινδυνευτικῶς, vi. 497 E.
 παρακινῶ, vii. 540 A; ix. 591 E.
 παραλλάττειν, vii. 530 B.
 παραμυθεῖ, *εὖ με* v. 451 B.
 παραμυθία, v. 450 D.
 παρανομίαν, ix. 572 E.
 παραπλείαι, iii. 390 A.
 παρασκευή, vi. 495 A.
 παρατείνειν, vii. 527 A.
 πάρεργον, ii. 370 C; ii. 374 C.
 παρέχω, iii. 411 A; iv. 421 D; iv. 443 B.
 παρίεμαι, i. 341 B.
 παριούσαν, vii. 515 B.
 παρρησιάζεσθαι, viii. 567 B.
 παρρησίας, viii. 557 B.
 παρωσάμενος, v. 471 C.
 Πάτροκλος, iii. 388 C; iii. 391 B; iii. 406 A.
 πατρός, *ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς πατρός* viii. 560 B.
 παῦσαι, *ἢ τε μὴ παῦσαι ζῶντα δυνατή* viii. 559 B.
 πάχος καὶ λεπτότητα vii. 523 E.
 πείνα, ix. 585 A.
 Πειρίθους, iii. 391 C.
 Πελοπιδῶν, ii. 380 A.
 πέμματα, ii. 373 A.
 πεμπάδι *συνύγεις* viii. 546 C.
 πενήτων, viii. 551 D.
 πενήχρᾶν καὶ ἀπληστον ix. 578 A.
 πενητκοντουῶν, vii. 540 A.
 πεπαιδευμένος, viii. 549 A.
 πεπεινηκὸς τοῦ *δακρῦσαι* x. 606 A.
 πέπηγεν, vii. 530 D; x. 605 A.
 περαίνωμεν, i. 346 A.

Περδίκκου, i. 336 A.
 περί, iii. 387 B ; λόγων περί δριζομένους
 iii. 392 A.
 περιαιγυρόμενοι, x. 621 D.
 περιαγωγῆς, vii. 518 D.
 Περιάνδρου, i. 336 A.
 περιμαχήτους, ix. 586 C ; περιμάχητον
 γὰρ τὸ ἄρχειν γιγνόμενον vii. 521 A.
 περινοστέῃ ὥσπερ ἥρας viii. 558 A.
 περιόδου θνητοῦ γένους x. 617 D.
 περιτροπαί, viii. 546 A.
 περιττόν, vi. 510 C.
 περιφερόμενοι, v. 456 B.
 περιφορά, viii. 546 A ; x. 616 C ; ἐν
 περιφορᾷ ὃν ἦδη vii. 528 A.
 περιωδυνίᾳ, ix. 583 D.
 πεττεύειν, vi. 487 B.
 πεττευτικός, i. 333 B ; ii. 374 C.
 πηκτίδων, iii. 399 C.
 Πηλέως, iii. 391 C.
 πίθηκον, ix. 590 B ; πίθηκον ἐνδυομένην
 x. 620 C.
 πλίδια, iii. 406 D.
 πίνακα, vi. 501 A.
 Πίνδαρος, i. 331 A ; ii. 365 B ; iii.
 408 B.
 πίστις, vi. 511 E ; vii. 534 A.
 Πιττακόν, i. 335 E.
 πλαγίου, ἐκ x. 598 A.
 πλανητόν, μεταξύ v. 479 D.
 πλανώμενος, vi. 484 B ; vi. 485 B.
 πλάττω, ii. 377 B, C ; iii. 414 D ; iii.
 415 A ; vi. 500 D ; ἃ πλάττουσί τε καὶ
 γράφουσι vi. 510 E.
 πλεοναχῆ, v. 477 A.
 πλεονεξίαν, ii. 359 C.
 πλέως, λήθης ὡν πλέως vi. 486 C.
 πληγέντος, x. 604 C.
 πλήθος, vi. 494 A ; vi. 500 A ; viii.
 551 D ; viii. 558 C ; ix. 578 D ; ὡς
 πλήθει iii. 389 D ; τὸν ὕγκον τοῦ πλή-
 θους ix. 591 D.
 πληκτρεῖ τε πληγῶν γιγνόμενων vii.
 531 B.
 πλήρωμα, ii. 371 E.
 πλήρωσις, ix. 585 B.
 πλησμονὴν τιμῆς ix. 586 D.
 πλούσιος, iii. 407 A ; viii. 551 D ; τῷ

ὄντι πλούσιοι vii. 521 A ; πλουσίαν δὲ ἡ
 πενομένην ix. 577 E.
 πλούτος, iv. 421 D ; πλούτου ἀρετὴ δι-
 ἐστηκεν viii. 550 E ; πλούτοις καὶ πενίαις
 x. 618 B.
 πλωῖζοντ' ἀλύοντ' iii. 388 A.
 πνίγει, iv. 422 C.
 ποιήσεως, x. 595 A.
 ποιητῆς, iii. 392 A ; x. 596 D ; x. 597 D ;
 x. 601 D, E ; ποιητῆς μὲν ἄρα ψευδῆς
 ii. 382 D.
 ποιητικός, iii. 393 D.
 ποικιλία, iii. 401 A ; ποικιλίας καὶ ἀνο-
 μοιότητός τε καὶ διαφορᾶς γέμειν x.
 611 B.
 ποικίλματα, vii. 529 B.
 ποιμαίνειν, i. 345 C.
 ποιοῦ τινός iv. 438 B.
 ποιῶ, ii. 365 A ; iii. 393 B ; iii. 416 B ;
 v. 469 B ; v. 475 A ; vi. 494 C ; vi.
 498 A ; vi. 503 D ; vii. 538 C, E ; x.
 609 C ; ποιῆ[ν] i. 352 A ; ποιούμενας
 χρηστάς ix. 573 B ; τὰς δικαίας ποιου-
 μένας ix. 574 D.
 Πολέμαρχος, i. 328 B ; v. 449 B.
 πόλεμος, ii. 372 C ; ii. 373 E ; v. 460 A ;
 v. 470 B.
 πόλις, ii. 369 B ; iv. 434 E ; πόλεις . . .
 ἀλλ' οὐ πόλις iv. 422 E.
 πολιτεία, iv. 424 A ; iv. 445 C ; vii. 540 D ;
 vii. 541 A ; viii. 544 A ; viii. 545 D ;
 καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν viii.
 557 C ; τὴν ἐν αὐτῇ πολιτείαν ix. 591 E ;
 πολιτείαν ἰδίᾳ ἐκάστου τῇ ψυχῇ x. 605 B.
 πολιτικὴν, iv. 430 C ; πολιτικά ἐθελῆσει
 πράττειν ix. 592 A.
 πολυχνίου, ii. 370 D.
 πολλαπλασιοῦσιν, vii. 525 E.
 πολλοῦ δεῖ, ii. 378 C ; πολλοῦ καὶ δεήσο-
 μεν iii. 395 E ; πολλαὶ πολλῶν ἀνδρῶν
 βελτίους εἰς πολλὰ v. 455 D ; πολλὰ
 καλὰ vi. 507 B ; πολλοῖς πολλὰ καὶ
 δοκεῖ ix. 576 C ; πολλῶν θανάτων ἦσαν
 αἵτιοι x. 615 B.
 πολυαρμόνια, iii. 399 D.
 πολυειδῆς εἶτε μοιειδῆς x. 612 A.
 πολυειδῶν, ix. 580 E.
 πολυκεφάλου, ix. 588 C.

πολυπραγμονεῖν, iv. 433 A; iv. 443 D.
 πολυπραγμοσύνη, iv. 434 B; iv. 444 B.
 πολύχορδα, iii. 399 D.
 πολυχорδίας, iii. 399 C.
 πομπῆς, ὡς ἀπὸ τῆς i. 327 C.
 πονηρία, i. 342 A; iii. 409 E; x. 609 D;
 ἄκρατον πονηρίαν vi. 491 E.
 ποπάνων, v. 455 C.
 πορείαν, x. 619 E; πορείαν χιλιέτη x.
 615 A.
 πόρρω, i. 343 C.
 Ποσειδῶνος, iii. 391 C.
 πότερος, iv. 439 E; vi. 499 C; ποτέρως
 . . . πύτερον i. 347 E.
 Πουλυδάμας, i. 338 C.
 πραγματεία, vii. 531 D; vii. 532 C.
 Πράμνειον, iii. 405 E.
 πράξις, iv. 433 E; iv. 443 E; v. 473 A.
 πράττης ἐνίαν τῶν δικασθέντων viii. 558 A.
 πράττω, i. 353 D; v. 453 B; οὐκ ἄλλα
 πρακτέον v. 457 A; τὰ αὐτοῦ πράττειν
 ix. 586 E.
 πρεσβυτέροις γιγνομένοις ii. 378 D.
 πρόβλημα, vii. 530 B; vii. 531 C.
 Πρόδικος, x. 600 C.
 προεστός, viii. 564 D.
 προσησθήσεις, ix. 584 C.
 πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα ii. 365 C.
 προθώμεθα, x. 603 C.
 προκολακεύοντες, vi. 494 C.
 προκρίτων, vii. 537 D.
 πολυλήσεις, ix. 584 C.
 προμήκη, viii. 546 C.
 προοίμιον, ii. 357 A; iv. 432 E; vii.
 531 D; vii. 532 D.
 προπαιδείας, vii. 536 D.
 πρὸς ἀρετὴν ii. 378 E; πρὸς τὴν αὐτήν
 iii. 397 B; πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς viii.
 566 E; πρὸς τῇ καθ' ἡμέραν ἀναγκά-
 ζονται εἶναι viii. 567 A; πρὸς τὸ ἄλυ-
 πον οὕτω λύπην ἀφορῶντες ix. 585 A.
 προσάγεσθαι, iv. 437 B.
 προσάπτειν, iv. 420 D.
 προσέχειν, vii. 521 D.
 προσήγορα καὶ ῥητά viii. 546 C.
 προσήκων, τὸ προσήκον ἐκάστω i. 332 C;
 προσήκοντά γε, ἦν δ' ἐγώ, βίαις ἀριθμῶν
 ix. 588 A.

προσθεῖναι τῇ δικαίῃ ἢ ὡς τὸ πρῶτον
 ἐλέγγομεν i. 335 A.
 προστάσεως ix. 577 A.
 προστάτης, viii. 566 D; ix. 572 E; ix.
 573 B.
 προστατήσεται, iv. 442 A.
 προστατικής, ἐκ προστατικής ῥίξης viii.
 565 D.
 προστήσασθαι, x. 599 B.
 προσχημάτων μεσθὴν vi. 495 C.
 προσφδίας, iii. 399 A.
 προφαινομένη, viii. 545 B.
 προφάσεις, v. 474 E.
 Πρωταγόρας, x. 600 C.
 Πρωτίως, ii. 381 D.
 πρῶτος δ' ὁ λαχὼν x. 617 E; πρώτη λα-
 χούσα x. 620 D.
 πτεροῦν, v. 467 D.
 πτηνοὺς κηφήνας viii. 552 C.
 πτωχός, viii. 552 D; viii. 556 A.
 Πυθαγόρας, x. 600 B.
 Πυθαγόρειοι, vii. 530 D; Πυθαγόρειον
 τρόπον x. 600 B.
 Πυθία, v. 461 E; vii. 540 C.
 πυκνώματα, vii. 531 A.
 πῦρ δούλαν δεσποτείας viii. 569 C.
 πυρίων, iv. 435 A.
 πυρετοῦ, x. 610 B.
 ῥαδίον, i. 348 E; οὐ *πάντων ῥᾶστον δι-
 ελθεῖν vi. 497 D.
 ῥαδίως, v. 475 E.
 ῥαστώνη, v. 460 D; ῥαστώνης τε μετα-
 στροφῆς vii. 525 C.
 ῥαψῳδοί, iii. 395 A.
 ῥέπω, vi. 485 D; viii. 544 E; τούναντίον
 ῥέποντε viii. 550 E.
 ρευμάτων τε καὶ πνευμάτων iii. 405 D.
 ῥήματι, τῇ i. 340 D.
 ῥητῶν πεμπάδος viii. 546 C.
 ῥοπῆς, μικρὰς ῥοπῆς ἔξωθεν viii. 556 E.
 ῥυέντες, οἱ ἀν ταύτῃ τύχῳσι ῥυέντες vi.
 495 B.
 ῥυθμός, iii. 397 B; iii. 398 D; iii. 399 E;
 x. 601 B.
 ῥύμματος, iv. 430 B.
 ῥυσοί, v. 452 B.

σαπρότης, x. 609 E.
 σαρδάνιον, i. 337 A.
 σάρκας ἀλλοτρίας viii. 556 D.
 Σαρπηδόνα, iii. 388 C.
 σαφήνεια, v. 478 C; vi. 511 E; vii. 524 C;
 σαφηνεία καὶ ἀσαφεία vi. 509 D; πρὸς
 τὴν ξὺν σαφηνείᾳ vii. 533 E.
 Σεῖρήνα, x. 617 B.
 Σελήνης, ii. 364 E.
 σηκόν, v. 460 C.
 σημεῖα περιάπαντας x. 614 C.
 σηπεδόνα, x. 609 A.
 σίδηρον, iii. 415 A.
 σιδηροῖς κέρασι ix. 586 B.
 Σικελία, x. 599 E.
 Σικελικὴν ποικιλίαν ὕψου iii. 404 D.
 σιμός, v. 474 D.
 Σιμωνίδης, i. 331 D; i. 332 B.
 σκαιότῃτι, iii. 411 E.
 σκέμμα, iv. 435 C; iv. 445 A.
 σκευαστός, vi. 510 A; vii. 515 C.
 σκεύη, ii. 381 A; x. 596 C.
 σκιά, iii. 386 D; vii. 515 A; περὶ τῶν
 τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ
 σκιαί vii. 517 D.
 σκιαγραφία, ii. 365 C; x. 602 D.
 σκιαγραφῶ, vii. 523 B; ix. 583 B; ix.
 586 B.
 σκιαμαχοῦντων, vii. 520 C.
 σκιατροφῶ, viii. 556 D.
 σκληρότης, iii. 410 D.
 σκοπός, v. 452 E; vii. 519 C.
 σκότους *ἂν ἀνάπλεως vii. 516 E.
 Σκυθικὴν, iv. 435 E.
 Σκύθου, x. 600 A.
 σκύλακας, vii. 537 A.
 σκυλάκια, vii. 539 B.
 σκυλεύειν, v. 469 C.
 Σκύλλης, ix. 588 C.
 σκυτεὺς, x. 601 C.
 σκυτικός, ii. 374 B; τῇ σκυτικῇ παιδευ-
 θέντας v. 456 D.
 σκυτοτομίας, x. 601 A.
 σκυτοτομική, i. 333 A.
 σκώμματα, v. 452 B.
 σμῆνος, ix. 574 D.
 σμικρολογία, vi. 486 A; viii. 558 B.
 σμινύην, ii. 370 D.

Σόλων, vii. 536 C; x. 599 E.
 σοφία, iv. 428 B.
 σοφίσματα, προσήκοντα ἀκούσαι σοφίς-
 ματα vi. 496 A.
 σοφιστής, vi. 492 A; x. 596 D.
 Σοφοκλεῖ, i. 329 B.
 σοφός, i. 350 B; σοφοὶ τέραννοί εἰσι τῶν
 σοφῶν συνουσίᾳ viii. 568 B.
 σπαργῶσι, v. 460 C.
 Σπερχειοῦ, iii. 391 B.
 σπήλαιον, vii. 514 A.
 σπηλαιώδει, vii. 514 A.
 σπουδῆς, x. 604 C.
 στασιάζει, (σῶμα αὐτὸ αὐτῷ) viii.
 556 E.
 στασίμους, vii. 539 D.
 στάσις, i. 351 D; iv. 440 E; iv. 444 A;
 v. 465 A; v. 470 B; viii. 545 D; viii.
 560 A; ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἐμπεσε
 viii. 545 D.
 στέγειν, iii. 415 E.
 στερεός, i. 348 E; vii. 528 A.
 Στήσιχορος, ix. 586 C.
 στόμιον, x. 615 D, E.
 στραγγευομένῳ, v. 472 A.
 στρατείας, iii. 407 B.
 στρατηγίας, x. 601 B.
 στρατιωτικός, iii. 415 E.
 στρατοπεδεύσασθαι, iii. 415 D.
 στρατοπεδεύσεις, vii. 526 D.
 στρεβλώσσονται καὶ ἐκκαυθήσονται x.
 613 E.
 στρόβιλοι, iv. 436 D.
 Στύγας, iii. 387 B.
 συμβωτών, ii. 373 C.
 συγγενείς, τοῦ κηφῆνος viii. 554 D.
 συγγνώμη, viii. 558 A.
 συγκαταστησάντων, viii. 567 B.
 συγκεκλασμένοι, vi. 495 E.
 συγκλύδων, viii. 569 A.
 συζεύξων, vi. 508 A.
 συκοφάντης, i. 340 D; viii. 553 B.
 συκοφαντούσι, ix. 575 B.
 συλλογίζομαι, vii. 516 B; vii. 517 B.
 συλλογισθῇ, vii. 531 D.
 συλλυπῆσεται, v. 462 E.
 σιμβόλαιον, i. 333 A; iv. 424 D; iv.
 443 E; viii. 554 C; viii. 556 A.

- σύμβολον, ii. 371 B.
 συμμεμικώς, vii. 529 B.
 συμποδίσαντας, vi. 488 C.
 συμφέρον, i. 336 D; i. 339 A.
 συμφύλακας, v. 463 B.
 συμφωνία, iv. 432 A; vii. 531 A.
 συναγαγεῖν, vi. 488 A.
 σύνδεσμος, vii. 520 A; x. 616 C.
 συνδεσμων, vii. 516 C.
 συνεβιβάζομεν, διαστησάμενοι vi. 504 A.
 συνέιχεν, iv. 440 E.
 συνέρξαντος, v. 461 B.
 συνέρξω, v. 460 A.
 συντήθεια, x. 620 A; συνθηείας δὴ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν vii. 516 A.
 συνησθήσεται, v. 462 E.
 συνθεατής, vii. 523 A.
 σύνθετα, ii. 381 A.
 σύνθετόν τε ἐκ πολλῶν x. 611 B.
 συνθήκας αὐτῶν ii. 359 A.
 συνίων, i. 329 A; vi. 493 D.
 συνοικία, ii. 369 C.
 σύνοικος ἦ ii. 367 A.
 συνοπτικός, ὃ μὲν γὰρ συνοπτικὸς διαλεκτικός vii. 537 C.
 σύνοψιν οικειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων vii. 537 C.
 συντεταμένως, vi. 499 A.
 συντονολυδιστί, iii. 398 E.
 συντόνως ζῶντι x. 619 B.
 Συρακοσίαν τράπεζαν iii. 404 D.
 σύριγξ, iii. 399 D.
 συσσίτια, iii. 416 E; v. 458 C; viii. 547 D.
 σύστασις, v. 457 E; viii. 546 A.
 συχνός, ii. 370 D; ii. 371 A; ii. 376 D; v. 459 C; vi. 509 C; vi. 511 C; vii. 539 B; πείσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς iii. 414 C.
 σφαδασμών, ix. 579 E.
 σφενδόνην, ii. 359 E.
 σφόνδυλον, x. 616 C.
 σχέσιν, v. 452 C.
 σχήμα, v. 476 B; vi. 510 C.
 σχηματισμοῦ, vi. 494 D.
 σχολῇ, iii. 388 D.
 σωτήρας, v. 463 A.
 σωτηρίαν, iv. 429 C.
 σωφρονοῦσιν, v. 471 A.
 σωφροσύνην, iii. 389 D; iv. 430 D; iv. 442 D.
 σώφρων, vi. 485 E.
 ταμειον, iii. 416 D; viii. 550 D.
 ταμεινομένην, vi. 508 B.
 Τάρταρον, x. 616 A.
 ταφῆς, v. 465 E.
 τάχα μᾶλλον φήσεις x. 596 C.
 τάχος, τὸ δὲ τάχος vii. 529 D.
 τέγγεσθαι, ii. 361 C.
 τείνοντα, vi. 499 A; τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων vii. 522 B.
 τειχίον, ὑπὸ τειχίον ἀποστάς vi. 496 D.
 τέκτων, x. 597 B.
 τέλεσι, μεγάλοισι viii. 560 E.
 τέμνουσιν, Ὅδραν iv. 426 E.
 τετεύτακε, vii. 521 E.
 τετραγωνίζειν, vii. 527 A.
 τετραγώνου, vi. 510 D.
 τετράπηχυς, iv. 426 D.
 τέχνη, i. 342 A; vii. 533 B, D; ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργῶν vi. 495 D; τῶν τεχνῶν καλουμένων vi. 511 C; τέχναι βάνασοι vii. 522 B.
 τεχνίον, vi. 495 D.
 τεχνυδρίων, v. 475 E.
 τιάρας, viii. 553 C.
 τιθασεύων, ix. 589 B.
 τιμαρχία, viii. 545 B; viii. 550 D.
 τιμή, ii. 371 E; iii. 390 E; τιμαὶ δὲ καὶ ἐπαινοὶ vii. 516 C.
 τίμημα, viii. 551 B; ἀπὸ τιμημάτων viii. 550 C.
 τιμιωτέρου, οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμωτέρου μέρους vi. 485 B.
 τιμοκρατία, viii. 545 C.
 τιμοκρατικός, viii. 549 B; ix. 580 B.
 τιμωρήματα, ii. 363 E.
 τίτθῃ, i. 343 A; v. 460 D.
 τημεθείσιν, vi. 510 B.
 τημήσεως, v. 470 A.
 τοιχωρυχοῦσι, ix. 575 B.
 τόκος, κίβδηλον ἀποδιδοῦς τὸν λόγον τοῦ τόκου vi. 507 A; τόκους πολλαπλασίους viii. 555 E.
 τομή, iii. 406 D; vi. 510 B.

- τοξότου, iv. 439 B.
 τοσαύτην, ii. 369 D.
 τότε καί, i. 350 D.
 τουτοισί, i. 330 B.
 τραγέλαφους, vi. 488 A.
 τραγήματα, ii. 372 C.
 τραγικῆς, γυμνὸς ἂν ὀφείη τῆς τραγικῆς
 σκευῆς ix. 577 B.
 τραγικῶς, viii. 545 E.
 τραγῳδία, iii. 394 B, D ; iii. 395 A ; viii.
 568 A.
 τραγῳδοποιός, iii. 408 B ; x. 597 E.
 τραγῳδοῖς, iii. 395 A.
 τραχύ, v. 452 C
 τρέφω, vii. 533 B ; τρέφειν τε καὶ αὔξειν
 μέγαν viii. 565 C.
 τριακοντούτας, vii. 539 A.
 τριβῇ, χρόνου vi. 493 B.
 τριγώνων, iii. 399 C.
 τρικυμίας, v. 472 A.
 τρίτος, ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος που
 ὁ τύραννος ix. 587 C ; τρίτῳ εἰδῶλφ
 ibid. ; τρίτου ἀρα γεννήματος x. 597 E ;
 τρίτος τις ἀπὸ βασιλέως ibid. ; τρίτος
 ἀπὸ τῆς ἀληθείας x. 599 D.
 τριτταὶ καὶ ἡδοναὶ ix. 580 D ; τριττὰ
 ἀπέχοντα τοῦ ὄντος x. 599 A.
 τριτταρχοῦσι, v. 475 A.
 Τροία, iii. 393 E ; iii. 405 E.
 τροχαῖον, iii. 400 B.
 τροχιλίων, iii. 397 A.
 τρυφῶν, ii. 372 E ; viii. 556 B.
 τύπος, ii. 377 C ; ii. 383 C ; iii. 398 B ;
 iii. 402 D ; iii. 403 E ; iii. 412 B ; iv.
 443 C ; vi. 491 C ; τύποι περὶ θεολογίας
 ii. 379 A ; ὡς ἐν τύπῳ iii. 414 A.
 τυραννικός, viii. 545 A ; ix. 575 D ; ix.
 580 B ; τυραννικὴν ψυχὴν viii. 545 C ;
 τυραννικὸν αἶτημα viii. 566 B ; τυραν-
 νικός ἀνὴρ ix. 571 A ; τυραννικός δέ, ἦν
 δ' ἐγώ, ὦ δαίμονι, ἀνὴρ ix. 573 C ;
 τυραννικὴ φύσις ix. 576 A ; τυραννικαὶ
 ἐπιθυμίαι ix. 587 A.
 τυραννίς, i. 338 E ; i. 344 A ; viii. 562 A ;
 viii. 563 E ; x. 618 A ; x. 619 B.
 τύραννος, viii. 562 A ; ix. 575 C ; ἐν τῇ
 ψυχῇ τύραννον ix. 575 D ; ὅσῳ ἀηδέσ-
 τερον ζῇ τύραννος βασιλέως ix. 587 B.
 τυφλός, vi. 484 C ; vii. 518 C ; ὧν αἱ
 βέλτισται τυφλαὶ vi. 506 C ; τυφλῶν
 διαφέρειν ὁδὸν ὁρθῶς πορευομένων
 ibid. ; τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ viii.
 554 B.
 τύχην τε καὶ δαίμονας x. 619 C.
 τωθαζόμενος, v. 474 A.
 ὕβρει, iii. 403 A.
 ὕγεια, iii. 404 E ; x. 618 B.
 ὕγιες, vii. 523 B.
 ὕγιως φιλοσοφοῦ x. 619 D.
 ὕδροποτῶν, viii. 561 C.
 ὕθλους, i. 336 D.
 ὕμνους θεοῖς x. 607 A.
 ὕμνῳ, i. 329 B ; ii. 364 A ; ii. 372 B ; ii.
 383 B ; v. 463 D ; viii. 549 E.
 ὕπαναστάσεις, iv. 425 B.
 ὕπαρ, v. 476 C, D ; vii. 533 C ; ix. 574 E ;
 ix. 576 B.
 ὑπάργυρος, iii. 415 C.
 ὑπαρκτέον, v. 467 C.
 ὑπάτης, iv. 443 D.
 ὑπέθου, i. 346 B.
 ὑπεξαρεῖν, viii. 567 B.
 ὑπερβολῆς, δαιμονίας vi. 509 C.
 ὑπερφηανίαν, iii. 391 C.
 ὑπερορίζουσι, viii. 560 D.
 ὑπέρπλουτοι, viii. 552 B ; [ὑπερ]πλοῦτος
 viii. 562 B.
 ὑπέρυθρον, x. 617 A.
 ὑπήρεσιαν φιλοσοφίᾳ κταμένους vi.
 498 B.
 ὑποαμουσότερον, viii. 548 E.
 ὑποβολιμαῖος τραφεῖη vii. 537 E.
 ὑπογραφὴν, vi. 504 D.
 ὑπογράφω, vi. 501 A ; viii. 548 C.
 ὑποδέσεις, iv. 425 B.
 ὑποζώματα, x. 616 C.
 ὑπόθεσις, vi. 510 B, C ; vii. 533 C.
 ὑποκατακλινόμενοι, i. 336 C.
 ὑπόκειμαι, v. 478 E ; vi. 494 B ; ix. 581 C.
 ὑποκεκινηκώς, ix. 573 C.
 ὑποκοριζόμενος, v. 474 E ; viii. 560 E.
 ὑποκριταί, iii. 395 A.
 ὑπολαμβάνω, iv. 419 A ; iv. 424 C ; v.
 456 D ; v. 466 D.
 ὑπολογιστίον, i. 341 D.

- ὑπόνοια, ii. 378 D.
 ὑποπεσόντες, ix. 576 A.
 ὑπόχρυσος, iii. 415 C.
 ὑφαντικήν, v. 455 C.
 ὑψηλολογουμένους, viii. 545 E.
 ὑψηλόφρων, viii. 550 B.
 ὕων πόλιν, ii. 372 D.

 φαλακρῶν, v. 454 C.
 φανός, v. 478 C; v. 479 D; vii. 518 A;
 τοῦ ὄντος τὸ φανότατον vii. 518 C.
 φαντασίας, οὕτε κατὰ ii. 382 E.
 φάντασμα, ii. 382 A; vii. 516 B; x.
 598 B; φαντάσματα θεῖα vii. 532 C.
 φαρμάκου, ἐν φαρμάκῳ εἶδει iii. 389 B;
 v. 459 D.
 φέγγη, νυκτερινὰ vi. 508 C.
 φειδωλός, viii. 548 B; viii. 558 C.
 φήμη, iii. 415 D; v. 463 D.
 φθεγγόμενος, vi. 515 A, B.
 φθινόντων, viii. 546 B.
 φθόγγους, vii. 531 A.
 φθόνος, v. 476 E.
 φθοράς, vi. 490 E.
 φιλαπεχθημόνως, vi. 500 B.
 φιλέλληνας, v. 470 E.
 φιληθήναι, v. 468 B.
 φιλήκοος, v. 475 D; vii. 535 D; viii.
 548 E.
 φιλογυμναστής, viii. 535 D; viii. 549 A.
 φιλογυμναστική, v. 456 A.
 φιλογυμναστών, v. 452 B.
 φιλοδόξους, v. 480 A.
 φιλοθέμων, v. 475 D; v. 479 A.
 φιλόθερος, vii. 535 D; viii. 549 A.
 φιλοίνους, v. 475 A.
 φιλομαθής, ii. 376 B; iii. 411 D; iv.
 435 E; v. 475 C.
 φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρι-
 νόμενον i. 338 A.
 φιλονεικαίαι καὶ φιλοτιμίαι viii. 548 C.
 φιλόνεικον, viii. 545 A.
 φιλοπαίσιμον, v. 452 E.
 φιλόπολις, v. 470 D; vi. 502 E.
 φιλοπονία, vii. 535 D.
 φιλοπραγμοσύνην, viii. 549 C.
 φιλοσοφία, v. 474 C; vii. 536 C; x. 611 E;
 φιλοσοφᾷ τε καὶ ποιητικῇ x. 607 B.

 φιλόσοφος, ii. 375 E; ii. 376 B; iii.
 411 E; v. 456 A; v. 473 D; v.
 475 B.
 φιλοτιμίας λεωφηνκίαν x. 620 C.
 φιλότιμος, i. 347 B; v. 475 A; viii.
 545 A; ix. 581 B.
 φιλοχρηματίας, iii. 391 C.
 φιλοχρηματισταί, viii. 551 A.
 φιλοχρήματος, iii. 390 D, E; iv. 436 A;
 v. 469 D; φιλοχρήματος καὶ φιλοκερδές
 ix. 581 A.
 φλέγμα, viii. 564 B.
 φλεγμαίνουσιν πόλιν ii. 372 E.
 Φοίβου, ii. 383 B.
 Φοινικικόν, iii. 414 C.
 Φοῖνιξ, iii. 390 E; iv. 436 A.
 φοιτηταί, viii. 563 A.
 φορά, vii. 530 C: ἐναρμόνιον φοράν vii.
 530 D.
 φορτικός, iv. 442 E; ix. 581 D.
 φορτικῶς, vii. 528 E.
 φρόνησις, vi. 505 B; ix. 582 E; φρονή-
 σεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον vi.
 496 A.
 φρόνιμος, i. 349 D.
 φρυγιστί, iii. 399 A.
 φυλακικός, iii. 412 C; v. 456 A; viii.
 546 D.
 φύλαξ, ii. 367 A; ii. 374 D; ii. 375 B;
 iii. 403 E.
 φυλάττω, iv. 442 B; φυλάσθαι καὶ λα-
 θεῖν i. 333 E.
 φύσας, iii. 405 D.
 φύσις, ii. 359 B, C; ii. 370 B, C; ii.
 375 A, B; iii. 409 D; iii. 410 E; iv.
 429 D; v. 473 D; v. 476 B; vi. 501 B;
 vii. 515 C; vii. 523 A; φύσιν ἔχει v.
 473 A; ἔχει φύσιν vi. 489 B; σμικρὰ
 δὲ φύσις vi. 495 B; διαλεκτικῆς φύσεως
 vii. 537 C; ἡ ἐν τῇ φύσει x. 597 B.
 φυτευτόν, vi. 510 A.
 φυτόν, ii. 380 E; vi. 491 D; viii. 564 A;
 x. 596 E.
 φυτουργόν, x. 597 D.
 Φωκυλίδου, iii. 407 A.
 φωνή, v. 476 B; πάσας φωνὰς ἀφίετε v.
 475 A; φωνὰς δὲ ἑφ' οἷς *ἐκάστας εἰσθε
 φθέγγεσθαι vi. 493 B; ἀκοή καὶ φωνῇ

τοξότου, iv. 439 B.
 τοσαύτην, ii. 369 D.
 τότε καί, i. 350 D.
 τουτοισί, i. 330 B.
 τραγέλαφος, vi. 488 A.
 τραγήματα, ii. 372 C.
 τραγικής, γυμνὸς ἂν ὀφθείη τῆς τραγικῆς
 σκευῆς ix. 577 B.
 τραγικῶς, viii. 545 E.
 τραγῳδία, iii. 394 B, D ; iii. 395 A ; viii.
 568 A.
 τραγωδιοποιός, iii. 408 B ; x. 597 E.
 τραγωδοῖς, iii. 395 A.
 τραχύ, v. 452 C
 τρέφω, vii. 533 B ; τρέφειν τε καὶ αὔξειν
 μέγαν viii. 565 C.
 τριακοντούτας, vii. 539 A.
 τριβῇ, χρόνου vi. 493 B.
 τριγώνων, iii. 399 C.
 τρικυμίας, v. 472 A.
 τρίτος, ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος πον
 ὁ τύραννος ix. 587 C ; τρίτῳ εἰδῶλῳ
 ibid. ; τρίτου ἄρα γεννήματος x. 597 E ;
 τρίτος τις ἀπὸ βασιλείας ibid. ; τρίτος
 ἀπὸ τῆς ἀληθείας x. 599 D.
 τριτταὶ καὶ ἡδοναί ix. 580 D ; τριττὰ
 ἀπείχοντα τοῦ ὄντος x. 599 A.
 τριτταρχοῦσι, v. 475 A.
 Τροία, iii. 393 E ; iii. 405 E.
 τροχάϊον, iii. 400 B.
 τροχίλιων, iii. 397 A.
 τρυφῶν, ii. 372 E ; viii. 556 B.
 τύπος, ii. 377 C ; ii. 383 C ; iii. 398 B ;
 iii. 402 D ; iii. 403 E ; iii. 412 B ; iv.
 443 C ; vi. 491 C ; τύποι περὶ θεολογίας
 ii. 379 A ; ὡς ἐν τύπῳ iii. 414 A.
 τυραννικός, viii. 545 A ; ix. 575 D ; ix.
 580 B ; τυραννικὴν ψυχὴν viii. 545 C ;
 τυραννικὸν αἶτημα viii. 566 B ; τυραν-
 νικός ἀνὴρ ix. 571 A ; τυραννικός δέ, ἦν
 δ' ἐγώ, ὦ δαιμόνιε, ἀνὴρ ix. 573 C ;
 τυραννικὴ φύσις ix. 576 A ; τυραννικαὶ
 ἐπιθυμίαι ix. 587 A.
 τυραννίς, i. 338 E ; i. 344 A ; viii. 562 A ;
 viii. 563 E ; x. 618 A ; x. 619 B.
 τύραννος, viii. 562 A ; ix. 575 C ; ἐν τῇ
 ψυχῇ τύραννον ix. 575 D ; ὅσῳ ἀηδέσ-
 τερον ζῇ τύραννος βασιλείας ix. 587 B.

τυφλός, vi. 484 C ; vii. 518 C ; ἂν αἱ
 βέλτισται τυφλαί vi. 506 C ; τυφλῶν
 διαφέρειν ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων
 ibid. ; τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ viii.
 554 B.
 τύχην τε καὶ δαίμονας x. 619 C.
 τωθαζόμενος, v. 474 A.
 ὕβρει, iii. 403 A.
 ὕγεια, iii. 404 E ; x. 618 B.
 ὕγιες, vii. 523 B.
 ὕλως φιλοσοφοί x. 619 D.
 ὕδροποτῶν, viii. 561 C.
 ὕθλους, i. 336 D.
 ὕμνους θεοῖς x. 607 A.
 ὕμνῳ, i. 329 B ; ii. 364 A ; ii. 372 B ; ii.
 383 B ; v. 463 D ; viii. 549 E.
 ὑπαναστάσεις, iv. 425 B.
 ὕπαρ, v. 476 C, D ; vii. 533 C ; ix. 574 E ;
 ix. 576 B.
 ὑπάργυρος, iii. 415 C.
 ὑπαρκτέον, v. 467 C.
 ὑπάτης, iv. 443 D.
 ὑπέθου, i. 346 B.
 ὑπεξαίρειν, viii. 567 B.
 ὑπερβολῆς, δαιμονίας vi. 509 C.
 ὑπερφηφάναν, iii. 391 C.
 ὑπερορίζουσι, viii. 560 D.
 ὑπέρπλουτοι, viii. 552 B ; [ὑπερ]πλοῦτος
 viii. 562 B.
 ὑπέρυθρον, x. 617 A.
 ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένους vi.
 498 B.
 ὑποαμουσότερον, viii. 548 E.
 ὑποβολιμαῖος τραφεὶν vii. 537 E.
 ὑπογραφὴν, vi. 504 D.
 ὑπογράφω, vi. 501 A ; viii. 548 C.
 ὑποδέσεις, iv. 425 B.
 ὑποζώματα, x. 616 C.
 ὑπόθεσις, vi. 510 B, C ; vii. 533 C.
 ὑποκατακλινόμενοι, i. 336 C.
 ὑπόκειμαι, v. 478 E ; vi. 494 B ; ix. 581 C.
 ὑποκεκνηκώς, ix. 573 C.
 ὑποκοριζόμενος, v. 474 E ; viii. 560 E.
 ὑποκριταί, iii. 395 A.
 ὑπολαμβάνω, iv. 419 A ; iv. 424 C ; v.
 456 D ; v. 466 D.
 ὑπολογιστέον, i. 341 D.

- ὑπόνοια, ii. 378 D.
 ὑποπεσόντες, ix. 576 A.
 ὑπόχρυς, iii. 415 C.
 ὑφαντικήν, v. 455 C.
 ὑψηλολογουμένας, viii. 545 E.
 ὑψηλόφρων, viii. 550 B.
 ὕων πόλιν, ii. 372 D.
 φαλακρῶν, v. 454 C.
 φανός, v. 478 C; v. 479 D; vii. 518 A;
 τοῦ ὄντος τὸ φανότατον vii. 518 C.
 φαντασίας, οὕτε κατὰ ii. 382 E.
 φάντασμα, ii. 382 A; vii. 516 B; x.
 598 B; φαντάσματα θεία vii. 532 C.
 φαρμάκου, ἐν φαρμάκου εἶδει iii. 389 B;
 v. 459 D.
 φέγγη, νυκτερινὰ vi. 508 C.
 φειδωλός, viii. 548 B; viii. 558 C.
 φήμη, iii. 415 D; v. 463 D.
 φθεγγόμενος, vi. 515 A, B.
 φθινόντων, viii. 546 B.
 φθόγγους, vii. 531 A.
 φθόνος, v. 476 E.
 φθοράς, vi. 490 E.
 φιλαπεχθημόνης, vi. 500 B.
 φιλέλληνες, v. 470 E.
 φιληθῆναι, v. 468 B.
 φιλήκοος, v. 475 D; vii. 535 D; viii.
 548 E.
 φιλογυμναστής, viii. 535 D; viii. 549 A.
 φιλογυμναστική, v. 456 A.
 φιλογυμναστών, v. 452 B.
 φιλοδόξους, v. 480 A.
 φιλοθεάμων, v. 475 D; v. 479 A.
 φιλόθερος, vii. 535 D; viii. 549 A.
 φιλόλους, v. 475 A.
 φιλομαθής, ii. 376 B; iii. 411 D; iv.
 435 E; v. 475 C.
 φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρι-
 νόμενον i. 338 A.
 φιλονεικαίαι καὶ φιλοτιμίαι viii. 548 C.
 φιλόνευκον, viii. 545 A.
 φιλοπαίσμων, v. 452 E.
 φιλόπολις, v. 470 D; vi. 502 E.
 φιλοπονία, vii. 535 D.
 φιλοπραγμοσύνην, viii. 549 C.
 φιλοσοφία, v. 474 C; vii. 536 C; x. 611 E;
 φιλοσοφῆ τε καὶ ποιητικῆ x. 607 B.
 φιλόσοφος, ii. 375 E; ii. 376 B; iii.
 411 E; v. 456 A; v. 473 D; v.
 475 B.
 φιλοτιμίας λελαφηκυῖαν x. 620 C.
 φιλότιμος, i. 347 B; v. 475 A; viii.
 545 A; ix. 581 B.
 φιλοχρηματίας, iii. 391 C.
 φιλοχρηματισταί, viii. 551 A.
 φιλοχρήματος, iii. 390 D, E; iv. 436 A;
 v. 469 D; φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδές
 ix. 581 A.
 φλέγμα, viii. 564 B.
 φλεγμαίνουσιν πόλιν ii. 372 E.
 Φοίβου, ii. 383 B.
 Φοινικικόν, iii. 414 C.
 Φοῖνιξ, iii. 390 E; iv. 436 A.
 φοιτηταί, viii. 563 A.
 φορά, vii. 530 C: ἐναρμόνιον φοράν vii.
 530 D.
 φορτικός, iv. 442 E; ix. 581 D.
 φορτικῶς, vii. 528 E.
 φρόνησις, vi. 505 B; ix. 582 E; φρονή-
 σεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον vi.
 496 A.
 φρόνιμος, i. 349 D.
 φρυγιστί, iii. 399 A.
 φυλακικός, iii. 412 C; v. 456 A; viii.
 546 D.
 φύλαξ, ii. 367 A; ii. 374 D; ii. 375 B;
 iii. 403 E.
 φυλάττω, iv. 442 B; φυλάσθαι καὶ λα-
 θεῖν i. 333 E.
 φύσας, iii. 405 D.
 φύσις, ii. 359 B, C; ii. 370 B, C; ii.
 375 A, B; iii. 409 D; iii. 410 E; iv.
 429 D; v. 473 D; v. 476 B; vi. 501 B;
 vii. 515 C; vii. 523 A; φύσιν ἔχει v.
 473 A; ἔχει φύσιν vi. 489 B; σμικρὰ
 δὲ φύσις vi. 495 B; διαλεκτικῆς φύσεως
 vii. 537 C; ἢ ἐν τῇ φύσει x. 597 B.
 φυτευτόν, vi. 510 A.
 φυτόν, ii. 380 E; vi. 491 D; viii. 564 A;
 x. 596 E.
 φυτουργόν, x. 597 D.
 Φωκυλίδου, iii. 407 A.
 φωνή, v. 476 B; πάσας φωνὰς ἀφίετε v.
 475 A; φωνὰς δὴ ἐφ' οἷς *ἐκάστας εἴωθε
 φθέγγεσθαι vi. 493 B; ἀκοῇ καὶ φωνῇ

vi. 507 C; καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας
καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι viii. 568 C.
φῶς. vi. 507 E; vi. 508 A; φῶς δὲ αὐτοῖς
πυρὸς vii. 514 B.
χαλαραί, iii. 398 E.
χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ix. 590 B.
χαλεπαίνεσθαι, i. 337 A.
χαλεπὸν τοῦ βίου i. 328 E; χαλεποὶ οὖν
καὶ ἐγγενέσθαι εἰσὶν i. 330 C.
χαλεστραίου, iv. 430 A.
χαλινόν, x. 601 C.
χαλκεύς, x. 601 C.
χαρίεν, iv. 426 A.
χαριεντίζοιτο, iv. 436 D.
Χαρμαντίδην, i. 328 B.
Χαρῶνδαν, x. 599 E.
χάσματα, x. 614 C.
χάσμης ἐμπίπλυνται vi. 503 D.
χειροτεχνῶν, viii. 547 D.
Χείρων, iii. 391 C.
χθονίαν καὶ τραχείαν x. 619 E.
Χιμαίρας, ix. 588 C.
χολή, viii. 564 B.
χορδή, ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχον-
τας vii. 531 B; κατηγορίας πέρι καὶ
ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν vii.
531 B.
χορείας, iii. 412 B.
χορός, vi. 490 C; ix. 580 B.
χρεία, ii. 369 C; ii. 372 A.
χρεμετίζοντας, iii. 396 B.
χρεῶν τε ἡλευθέρωσε viii. 566 E.
χρηματιστικός, iii. 415 E; viii. 559 C;
χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας ix. 572 C.
χρησμοφθεῖς, ix. 586 B.

Χρύσης, iii. 392 E; iii. 393 D.
χρυσός, iii. 415 A; v. 468 E.
χρυσοχοήσοντας, v. 450 B.
χρώματα, x. 602 C.
χρῶς, v. 476 B; vi. 508 C.
χύδην, τὰ τε χύδην μαθήματα vii. 537 C.
χωλόν, vii. 535 D.
χώνης, iii. 411 A.
χώρα, ii. 373 D.

ψέκτης, ix. 589 C.
ψεύδομαι, ii. 382 E; iii. 413 A; ψεύδεσ-
θαί τε καὶ ἐψεύσθαι ii. 382 B.
ψεύδος, ii. 377 A; ii. 382 A; iii. 389 B;
τὸ . . . τῷ ἐντι ψεύδος ii. 382 C; τὸ ἐν
τοῖς λόγοις ψεύδος ii. 382 C; τὸ μὲν
ἐκούσιον ψεύδος vii. 535 E.
ψήφου, v. 450 A.
ψυχάριον, vii. 519 A.
ψυχή, iii. 387 A; ψυχή καὶ εἶδαιον iii.
386 D.

ψῆξις, iii. 398 C.
ᾠδίνοντα, iii. 407 C.
ᾠδὶς, vi. 490 B; ix. 574 A.
ᾠμολογήσθω, vi. 485 A.
ᾠνηταὶ βασιλείαι viii. 544 D.
ᾠρα, v. 475 A.
ὤς, iii. 390 B; ὤς ἀπὸ τῆς πομπῆς i.
327 C; ὤς δὴ τοι ii. 366 C; ὤς οἶόν τε
ix. 586 D.
ᾠσαύτως, v. 479 E; κατὰ ταῦτα ᾠσαύτως
vi. 484 B.
ᾠφέλιμος, i. 346 E; ii. 379 B; v. 457 B;
v. 458 E; τὸ ᾠφέλιμον i. 336 D.

Oxford

PRINTED AT THE CLARENDON PRESS

BY HORACE HART, PRINTER TO THE UNIVERSITY

vi. 507 C; καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας
καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι viii. 568 C.
φῶς, vi. 507 E; vi. 508 A; φῶς δὲ αὐτοῖς
πυρὸς vii. 514 B.

χαλαραί, iii. 398 E.
χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ix. 590 B.
χαλεπαίνεσθαι, i. 337 A.
χαλεπὸν τοῦ βίου i. 328 E; χαλεποὶ οὖν
καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν i. 330 C.

χαλεστραίου, iv. 430 A.
χαλινόν, x. 601 C.
χαλκεύς, x. 601 C.
χαρλεν, iv. 426 A.
χαριεντίζουτο, iv. 436 D.
Χαρμαντίδην, i. 328 B.
Χαρῶνδαν, x. 599 E.
χάσματα, x. 614 C.
χάσματος ἐμπίλονται vi. 503 D.
χειροτεχνῶν, viii. 547 D.
Χείρωνι, iii. 391 C.
χθονίαν καὶ τραχείαν x. 619 E.

Χιμαίρας, ix. 588 C.
χολή, viii. 564 B.
χορδή, ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχον-
τας vii. 531 B; κατηγορίας περὶ καὶ
ἐξαργύσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν vii.
531 B.

χορείας, iii. 412 B.
χορός, vi. 490 C; ix. 580 B.
χρεία, ii. 369 C; ii. 372 A.
χρεμετίζοντας, iii. 396 B.
χρεῶν τε ἡλευθέρωσε viii. 566 E.
χρηματιστικὸς, iii. 415 E; viii. 559 C;
χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας ix. 572 C.
χρησιμφοδεῖς, ix. 586 B.

Χρύσης, iii. 392 E; iii. 393 D.
χρυσός, iii. 415 A; v. 468 E
χρυσοχοήσοντας, v. 450 B.
χρώματα, x. 602 C.
χρῶς, v. 476 B; vi. 508 C.
χύδην, τὰ τε χύδην μαθήματα vii. 537 C.
χωλόν, vii. 535 D.
χώνης, iii. 411 A.
χώρα, ii. 373 D.

ψέκτης, ix. 589 C.
ψεύδομαι, ii. 382 E; iii. 413 A; ψεύδεσ-
θαί τε καὶ ἐψεύσθαι ii. 382 B.
ψεύδος, ii. 377 A; ii. 382 A; iii. 389 B;
τὸ . . . τῷ ὄντι ψεύδος ii. 382 C; τὸ ἐν
τοῖς λόγοις ψεύδος ii. 382 C; τὸ μὲν
ἐκούσιον ψεύδος vii. 535 E.
ψήφου, v. 450 A.
ψυχάριον, vii. 519 A.
ψυχή, iii. 387 A; ψυχή καὶ εἶδωλον iii.
386 D.

ψῆξις, iii. 398 C.
ῶδινοντα, iii. 407 C.
ῶδεις, vi. 490 B; ix. 574 A.
ῶμολογήσθω, vi. 485 A.
ῶνηται βασιλείαι viii. 544 D.
ῶρε, v. 475 A.
ῶς, iii. 390 B; ῶς ἀπὸ τῆς πομπῆς i.
327 C; ῶς δὴ τοι ii. 366 C; ῶς οἶόν τε
ix. 586 D.
ῶσαύτως, v. 479 E; κατὰ ταῦτα ῶσαύτως
vi. 484 B.
ῶφέλιμος, i. 346 E; ii. 379 B; v. 457 B;
v. 458 E; τὸ ῶφέλιμον i. 336 D.

Oxford

PRINTED AT THE CLARENDON PRESS

BY HORACE HART, PRINTER TO THE UNIVERSITY

1000000

N

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

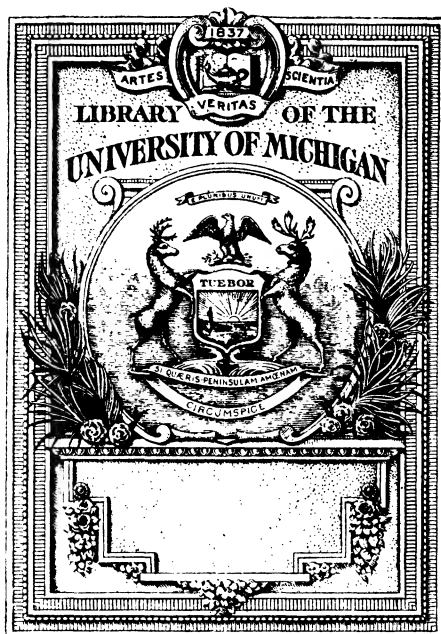
Grad. R. R. 2

B

383

42

337

THE GIFT OF
PROF. ALEXANDER ZIWET

Grad. R. D. 3

B

382

.A2

J87

PLATO'S REPUBLIC

JOWETT AND CAMPBELL

VOL. II.

London

HENRY FROWDE

OXFORD UNIVERSITY PRESS WAREHOUSE
AMEN CORNER, E.C.

New York

MACMILLAN & CO., 66 FIFTH AVENUE

Miranda Givens

PLATO'S REPUBLIC

THE GREEK TEXT

EDITED, WITH NOTES AND ESSAYS

BY THE LATE

B. JOWETT, M.A.

MASTER OF BALLIOL COLLEGE

REGIUS PROFESSOR OF GREEK IN THE UNIVERSITY OF OXFORD

DOCTOR IN THEOLOGY OF THE UNIVERSITY OF LEYDEN

AND

LEWIS CAMPBELL, M.A., LL.D.

HONORARY FELLOW OF BALLIOL COLLEGE

EMERITUS PROFESSOR OF GREEK IN THE UNIVERSITY OF

ST. ANDREWS

IN THREE VOLUMES

VOL. II. ESSAYS

Oxford

AT THE CLARENDON PRESS

1894

Oxford

PRINTED AT THE CLARENDON PRESS

BY HORACE HART, PRINTER TO THE UNIVERSITY

CONTENTS OF VOL. II

	PAGES
ESSAYS BY THE LATE PROFESSOR JOWETT (UN- FINISHED)	i-xxxv
ESSAYS BY PROFESSOR LEWIS CAMPBELL . . .	i-340
INDEX	341-356

384169

ESSAYS

BY

THE LATE PROFESSOR JOWETT

(UNFINISHED)

ESSAY I

ON THE TEXT OF GREEK AUTHORS, AND ESPECIALLY OF PLATO

I. THAT Greek MSS. are miswritten and misspelt in various degrees ;—that glosses and marginal interpretations have crept into the text ;—that particular letters or combinations of letters, as for example Α, Δ, Λ,—Γ, Τ,—Ε, Θ, Ο, C,—are often interchanged ;—that contractions are another source of confusion ;—that forms of words or usages which were allowed by Thucydides or Plato have sometimes received a more Attic impress from the hand of grammarians, or have decayed insensibly into the forms and usages of the common or Macedonian language ;—that the writing is more regular and uniform than can be supposed to have proceeded from authors who lived in the days when grammar was only beginning to be studied ;—that the texts of the Classics have passed through changes sometimes in the uncial sometimes in the cursive [or minuscule] stage ;—that the copyists of many MSS. like modern editors had a love of emendation, which led them to improve upon the meaning or grammar of their author ;—that emendation is often needed, and that many emendations are probably, almost certainly, right ;—these general facts would hardly be disputed by any one who has a critical acquaintance with Greek authors.

But such general considerations do not justify the indiscriminate use of conjectural emendation. We have to distinguish the kind of mistake before we can determine whether it can be corrected. That mistakes often happen

is a safe text ; the inference which is sometimes drawn that they are liable to happen equally in all authors and in all MSS., and that all therefore afford equal material for the conjectural art, is a very erroneous one. The kind of mistake may also vary from the interchange of Γ and Τ which is corrected at sight up to a degree of confusion in which grammar and sense are lost in anarchy. And where such mistakes are most numerous and complicated they are generally beyond the reach of human sagacity to amend. Unless new and better MSS. are discovered, the corruption must remain a corruption to the end of time. Nor can the most ingenious conjecture ever attain the certainty of a reading well supported by MS. authority. The verifying faculty is only the knowledge and moderation of the critic, who may indeed have acquired the power of seeing in the dark, or at least of seeing better than others, but who may also have found in lifelong studies only the material of his own self-deception. An art or kind of knowledge which is attractive and at the same time wanting in certain tests of truth is always liable to fall into the hands of projectors and inventors. It may be cultivated by many generations of scholars without their once making the discovery that they have been wasting their lives in a frivolous and unmeaning pursuit. From being subordinate and necessary it may come to be thought the crowning accomplishment of the scholar. But after all, to compare small things with great, ingenious conjectures are only like the hypotheses of physical science in the days when there were no experiments, which, while retaining their attractiveness, diverge further and further from the truth.

A sanguine temperament and sometimes even a good memory flush the mind and interfere with the exercise of the judgement. A little knowledge will furnish objections to an old reading or arguments in support of a new one. The inventor has a natural fondness for his own inven-

tions and is ready to offer his reputation as a guarantee of their truth. He has got into a region in which the common sense of the many is unable to control him, and in which no one can demonstrate that he is only a visionary. And as learning or imitative talent or even genius for scholarship are often unaccompanied by philosophical power, which is the natural corrective of a lively fancy, the sanction of great names has not been wanting to great mistakes. There have been Atticists in modern as well as in ancient times, who have regarded grammar as a science of rules without exceptions, and who have assumed a greater clearness and accuracy than ever existed in the text of ancient authors. Metrical canons which are not universally true have been applied with the rigour and severity of a law of nature. It has been forgotten that there was a transitional age of language in which syntax and prosody had not yet become separate studies, and that in every age the subtlety of language far exceeds the minuteness of grammatical rules. Writers like Sophocles or Thucydides or Plato have been even divested of the peculiarities of their own style, in order to satisfy some more general notion of sense and Greek. Not the value of the correction but the name and reputation of the critic have been regarded. The authority of Bentley, Porson, and Hermann has obtruded on the text of the Classics many unfounded emendations which have been allowed to remain, as a homage to their reputation.

A just estimate of the value of emendations requires a consideration, (1) of the limits of the human faculties in this sort of divination. No definite measure can be given of them; they must depend on the nature of the materials; but often the real limits are in inverse proportion to the ingenuity and facility of scholars in making emendations: (2) there must be a consideration of the nature of MSS. In textual as in historical criticism the invention or imagination which has no foundation of facts can only build castles in the air. The emendations which lie on the surface have

been generally made by previous editors, while the deeper corruptions are hardly ever remediable. And in proportion to the character of the MS. the necessity or possibility of emendation will greatly vary. No generalities about the frequency of mistakes, or the possibility of glosses, or the probability in favour of the more difficult reading can be set against the readings of MSS., which may be erroneous but cannot be corrected out of nothing. (3) There must be a consideration of authors as well as of MSS. The range of language in some is too wide or irregular or uncertain to admit even of a fair probability in the emendation of them. The Doric or Aeolic dialect is not so well known to us as the Attic; and again, conjectures in prose and verse stand on a different footing. Nor will any one say that he is as certain of the use of language in Pindar and Theocritus as in Sophocles and Euripides, or of the metre in a line of a chorus as of an Iambic or Trochaic verse, or that a fragment is equally within the range of emendation with a passage that has a context. Yet the method of conjecture which was practised by the first editors seems to have continued as a habit of mind among scholars, who do not always remember that the field for new conjectures is ever narrowing, and that the 'woods and pastures new' of fragments, to which they return, are the least likely to afford passages which can be corrected with certainty. Nothing can be more improbable than some of the conjectures of Madvig on Thucydides, when he discards a word because it is not found in later Greek and introduces a new word found in later Greek, but not in Thucydides.

Some idea of the limits of human ingenuity in restoring a text or an inscription, may be formed in this way: let a person try the experiment of emending the text of an English passage previously unknown to him miswritten for the purpose. (You may vary the conditions of prose or metre, or give a fragment without the context, or select

from an author whose style is only known in short writings; or take some writing such as an epitaph which has regular lines and set forms of speech; the words too may be wrongly divided or written without stops and without accents or breathings as in the Uncial Greek MSS.) One person is quicker at guessing the riddle than another, but in any case the critic will soon be at fault, for the simple reason that he has no materials for conjecture. No divination or second sight or knowledge of style can supply one-half of a page from the other half, nor restore with certainty a single word or even letter unless absolutely required by the context, that is to say if any other word or letter would equally fit or make sense. The general meaning may in any of these cases be clear or probable; e.g. in the case of a torn letter, or of the Inscription of which Niebuhr attempts a restoration about the burning of the tribunes; but the precise words are really irrecoverable wherever more than one word or letter or combination of words and letters may amend the miswriting or bridge or fill up the vacant space. The problem is not of the nature of the discovery of a cipher, the secret of which is really contained in certain letters or symbols which have been artificially transposed, or of the interpretation of a hieroglyphic, the signs of which are known, although the mode of reading them or the language in which they were written has been lost. The case of an Inscription again is widely different from a MS., because an Inscription is formal and regular and may be compared with other Inscriptions which are sometimes verbatim or literatim the same. Hence a single letter in a particular place may sometimes restore a whole line, but why? because the letter is found in that place in a line which is preserved elsewhere. Nor, again, is the restoration of the text of an author analogous to the restoration of a ruined building or statue, the form or structure of which is simple and uniform, and the lost features of which may be restored from a very few

indications assisted by the analogy of buildings or statues of the times. Such illustrations are misleading because they are not *in pari materia*, and when applied to the restoration of words they tend to obscure the real difficulty which is the variety and flexibility of language. To take an example: between two points in a line of Shakespeare there is a lacuna or erasure or corruption of five letters which admits of being filled up in twenty or thirty different ways; who can decide between them? A truly Shakespearian word may be found by one of our critics whom we may suppose to be playing at the game of emendation; in referring to the text the expression actually used may turn out to be less Shakespearian, or more common, or the reverse; possibly a word not elsewhere occurring in any extant play. Two very popular and familiar emendations of Shakespeare will illustrate the point which I am discussing:

(1) *Henry V*, act ii, scene 3—

‘His nose was as sharp as a pen

On a *table* of green *fields*’ (Ff.; om. in Qq.);

‘And a’ *babbled* of green fields’ (Cj. Theobald):

or altering the other word,

‘On a table of green *frieze*.’ (Collier MS.)

A third expedient, adopted by Pope, is to omit the whole phrase ‘And . . . fields,’ with the Qq. Several other conjectures by scholars of repute, including Malone, have found acceptance in their time.

(2) *Macbeth*, act v, scene 3—

‘My *way* of life

Is fall’n into the sere and yellow leaf.’

‘My *May* of life.’ (Cj. Johnson.)

The change is slight and gives an attractive reading while avoiding an apparent incongruity. But similar incongruities arising from the condensation or crowding together of imagery abound in the Shakespearian text and are not always so easily got rid of:—e.g. ‘to take arms against a sea of troubles.’

The critic can only succeed when a particular word is absolutely demanded by the context, or where the error is reducible to some rule. He will more easily restore the terminations of words than their roots; mere misspellings in which the sound remains are found to occasion no difficulty to the practised eye. And much further we cannot go. The instance just given shows how in a very characteristic and remarkable passage it is impossible absolutely to decide about a single letter. Conjectural emendation is a kind of prophecy, and though there is a vast difference between the powers of one man and another while they remain within the legitimate field of knowledge, there is not much difference when they take to foretelling future events.

The argument from English to Greek and Latin scholarship is not really unfair, provided the difference be remembered between a language which has and which has not inflexions; the unfairness, however, is really in favour of English conjectural emendation. The practice of emending classical authors has come down from the revival of literature, and is fostered, at any rate in Englishmen, by the habit of Greek and Latin composition in early life. But every Englishman who applies his mind to the subject is a better judge of English than of Greek verse, for he is better acquainted with his native language than with a dead one. Even Bentley knew more of English than of Greek, and there is no paradox in saying that he was better qualified to edit Milton than to edit Homer—that is to say, not comparatively with others, but absolutely in reference to his own knowledge. In an evil hour he applied to an English poet the method or manner which he had acquired in editing the classics; and the result tends to detect his method and to raise a suspicion of his authority as an editor of the Greek and Latin classics. He finds a great deal of error in Milton; this he supposes to be due to the circumstance that Milton in his blindness dictated to his

daughters; a sort of general consideration introduced into the subject similar to the hypothesis of transposed leaves in Lucretius or Catullus. Bentley's Milton cannot be separated from Bentley's Horace; the multitude of emendations in the one tends to shake our faith in the multitude of emendations in the other. The many will hardly trust, in what they are unable to understand, a judgement which is so wild and fanciful in what is within their own range. The lesson is instructive, as showing what is indeed sufficiently apparent otherwise, that great powers may often coexist with extravagance and want of common sense.

The English parallel may throw a further light on the problem which has been started. The text of Shakespeare presents many points of similarity with the text of an ancient author. The richness and obscurity of the language, the complexity of the meaning, the variety of readings, and the uncertainty which hangs over their origin, give rise to doubts like those which have tried the text of the classics. A harvest of emendations has sprung up; Shakespeare has been treated in the same bold style by Warburton as Milton by Bentley. But the ingenuity of critics has not supplied a generally received version; only in a very few instances have conjectures found their way into the text.

Two other general facts may be adduced which are of weight in estimating the value of emendation in classical authors. 1. First the absence of *emendations* in the New Testament; there are 'old correctors' of the Gospels and Epistles, but they are not scholars of the present or last century; at least the important variations which occur in them are of an earlier date and spring from other causes; and the few emendations which have been suggested by scholars have not found their way into the text. Lachmann, when he made the attempt in the preface to the second volume of his New Testament, met with very little

success. [Of Cobet perhaps the same might have been said.] Nor does Bentley himself indulge in his bold 'meo periculo' style of criticism within the sacred precinct; it is from manuscript not from conjecture that he proposes to restore the text of the New Testament. Yet there are certainly a few passages in the New Testament which have as much apparent difficulty as the corruptions of classical authors. (It is true that in some respects the text of the New Testament is unlike that of other Greek writers, especially in the number of MSS. and versions.) The quotations in other writers are also numerous, but these create the new difficulty of an *embarras de richesses*. The circumstance that critical emendation has not been held a safe or certain path in the most important of all Greek writings is a proof that there is danger and uncertainty in the application of such a method to the text of Greek authors generally.

2. The tendency of criticism has of late years been adverse and not favourable to the use of conjecture. Manuscripts have been collated afresh and more precisely valued, and the result has rarely confirmed the previous conjectures of critics. There is no consensus of great critics in important emendations; those of Meineke and Ahrens are decried by Cobet; Porson has not generally been followed by Hermann in his corrections of the text. The ideas which inspired the last-named critic (Hermann) in his edition of Aeschylus are already out of date and certainly tend to undermine the authority of the great editor in Sophocles and Aristophanes. Madvig, the most prolific inventor of new emendations, who has laid down many sound principles which he fails to observe in practice, remarks that Bentley constantly violated the rules of his art, and that Hermann never had any; he also justly censures Dindorf in Ed. V of the *Poetae Scenici* for pretending to emend passages without regard to the MSS. Most persons will find that the need of conjecture diminishes as

their familiarity with an author increases; the peculiarities of his style become more apparent to them; they receive on the authority of MSS. expressions which their first thoughts would have set down as destitute of grammar and meaning; and the judgement and industry of Bekker have probably done more for the text of Greek writers than was effected by the vast powers of Bentley.

3. Lastly, some instruction may be gathered from observing the most palpable forms of delusion which prevail among conjectural critics. Their judgement is not equal to their invention; they are often deceived by parallel passages; any special knowledge which they possess of Greek dialects or metres or lexicographers tends unduly to form their opinion. They are apt to introduce a point which is not wanted, or to create a false emphasis, or to impair the due subordination of the word to the sentence or figure of speech. They are hasty in assuming that an author could not have used this or that expression or formation; and they think a regular and perfect phrase or figure or parallel better than an irregular one. They sometimes insist on uniformity of construction where uniformity is not required, or they miss the slight and subtle change from the 'oratio recta' to the 'oratio obliqua,' or conversely. A random statement of a lexicographer or grammarian or other ancient author is sometimes affirmed against the clearest evidence of the manuscript. Their perception of the context is often overpowered by their sense of some anomaly or obscurity. They do not always study an author from himself; the subtleties of which Plato and Sophocles are capable in the use of language or grammar are not made a separate matter of investigation. The transitional periods of grammar and language are confounded by them with those in which the uses of language are fixed. They do not fairly renounce impossible problems, but seem rather to find a stimulus to their imagination in hopeless corruptions of the text. They sometimes restore

an author from himself and argue from the use of a word in one passage to the use of the same word or phrase in another. Their own self-confidence in the most slippery of all arts is a reason why they should suspect themselves, and may well raise a suspicion in the mind of others; 'meo periculo,' 'away with all this,' 'apage putidissimam interpolationem;' the disdain of objectors; the repeated promise to free a beautiful passage from deformities; the improvements and re-writings of the text; the 'nihil tam metuens quam ne de se diffidere videretur,' are not indeed inconsistent with a real knowledge and study of Greek, but they are doubtful proofs of the judgement or trustworthiness of the critic. The tendency appears to grow upon them with years; their last performances are often a caricature of their earlier ones. They speak of an intuition which is peculiar to themselves; which a person who is not similarly gifted might be more ready to acknowledge, if the intuition of one critic were not sometimes at variance with the intuition of another; the older editors, as for example Casaubon in Polybius, frequently introduce emendations without distinguishing them from the text of the MS., and many late emendations, as of Hermann in Sophocles, are fast becoming established in the printed books without brackets or other signs of uncertainty. Nor does there seem any reason why the self-confidence of a discoverer should be accepted as a warrant of the truth of a discovery in restoring the text of the classics any more than in science or life.

II. The general purport of what I have been saying is that the more we reflect upon the nature of conjectural emendation of the classics—the more we put it to the test, or try it by the analogy of English—the more we think of the follies into which great scholars have been betrayed by the love of it—the narrower are the limits which we are disposed to assign to it. The nature of the

manuscripts has now to be considered. At first sight the accurate preservation or transmission of the words or ideas of ancient writers during a period of 2000 years might be deemed impossible. Yet experience supplies many facts which make this credible. The text of the Vedas is known to have remained unaltered since the fourth century before Christ. Unlike the Greek Scholiasts, the Vedic commentaries of more than 2000 years ago have exactly the same readings which are found in Vedic MSS. at the present day. This is the more remarkable when the observation is also made that, owing to the material on which they are written, they must have been frequently copied: no Sanscrit MSS. have the antiquity of Greek ones: and more remarkable still when it is considered that the commentary is purely fanciful and stands in no relation to the original text. And there are many Greek MSS., such as the Paris A of the Republic of Plato, which are remarkably good and gain in authority in proportion as they are better known. There is no probability therefore of accuracy or inaccuracy in a Greek MS. prior to an examination of the contents. No general assumption that copyists were ignorant or that 'mistakes often happen' should be allowed antecedently to influence the mind.

Thus the question which we started returns from very general considerations to very minute ones. The greater part of the science of textual criticism is contained in the valuation of MSS. That corruptions, confusion, glosses, interchanges of letters, emendations of grammarians and copyists are to be found in Greek MSS. will be readily allowed; the point at issue is whether a particular interchange of letters or the insertion of a gloss or any other special corruption is incidental to the writing of a certain scribe or of the copy which he used. An editor may feel disposed to substitute OCIOC for OEOC ; he has to ask himself the question whether this particular form of corruption occurs elsewhere in the MS.

Or he may feel a conviction that certain awkwardly introduced words are a gloss ; again, he will have reason to doubt the correctness of his conviction should no similar example of a gloss occur elsewhere in the same MS. Once more, he may feel disposed to adopt the better or easier reading—say of a late manuscript : his hand will be held if he finds that the manuscript which is his authority offers in many other places better and easier readings where other good MSS. are perplexed or obscure. For then the intelligibility of the copy is possibly due to the corrector and not to the original text. The student or editor has to consider not all the possible errors which may be thought likely to occur in Greek MSS., but those which he discovers in the manuscript which he is perusing. There is no error of which some copyists are not capable in times and places when Greek was becoming barbarized ; but the mass of Greek MSS. were written by moderately learned persons who were copying their own language. And the MSS. of the greater writers, with the exception of some passages of Aeschylus and Euripides, are as a fact extremely free from error, and would be thought still more so, if their correctness were measured by the style of the writer and not by an imaginary grammatical standard.

Some application of the doctrine of chances may serve as an illustration of the probabilities of error in MSS. (1) There is obviously a probability that the copyist will fail in difficult passages ; the mind and eye require great discipline before they can write exactly words or forms of words which are unintelligible or unknown or imperfectly known to them. (2) But there is no greater probability that the copyist will err in the violation of a canon of grammar or of prosody, unless indeed in cases where the usage or grammar or metre has changed in later literature, than in any other way. (3) Thus, let us suppose the case of a manuscript which contains in all

a hundred errors or miswritings; and further that no less than twenty of these are found to consist in omissions of $\acute{\alpha}\nu$, or uses of $\acute{\alpha}\nu$ with the present indicative, or of $\tau\nu\gamma\chi\acute{\alpha}\nu\omega$ as a verb of existence, or of $\sigma\upsilon \mu\eta$ with the present or 1st Aor. Act., or of unions of dissimilar tenses, or of words of doubtful analogy, or of any other violations of supposed laws of grammar—the question arises whether the proportion of grammatical errors which has been described is not greater than can be accounted for on any rational principle. Why should as many as $\frac{20}{100}$ of all the mistakes which occur be found to affect the rules of grammarians? Why, for example, should the copyists have been guilty of forty errors which are violations of the celebrated law of the Cretic in Tragic Iambic Verse? When it is remembered that the refusal to admit a spondee which is broken into two words in the fifth place is a sort of last refinement in the structure of the verse, the probability appears to be that such a law would be occasionally broken, rather than uniformly observed.

There is a further consideration which seems to strengthen this view of the subject. There are grammatical anomalies which are not found to exist equally in earlier and later Greek writers. The usages of Demosthenes are more regular than those of Thucydides or Plato. But this cannot be attributed to the greater care or skill of the transcribers; there is no reason why the words of Demosthenes should have been preserved to us with more accuracy than those of Plato. The only reason is that the MSS. exhibit a real difference of usage in earlier and later writers. Whether in historical or textual criticism, in the New Testament or in classical authors, those intimations which are opposed to the prevailing use or feeling of an age witness to their own truth. Many reasons may be given why the copyist should have altered the forms or usages of Thucydides into those of his own age; but there is no reason why he should have returned to older forms;

why for example he should have used *ἐι* with the subjunctive or omitted *ἄν* with the optative, except that such apparent anomalies existed in the original copies. That the traces of such anomalies in Plato or Thucydides or in the Greek tragedians are already becoming faint is a fact which agrees with the contemporary rise and progress of grammatical studies. The golden age of Attic tragedy was never completely purged of the remains of Epic irregularity; that the anomalous uses which are found in the MSS. retain this character is in some degree a proof of their genuineness.

Another consideration distinct from the mere correctness of a manuscript is antiquity. The superiority of the older MS. is traceable to the circumstance that the copy is not only nearer to the original but also to the Uncial MS. A manuscript like Paris A, which is supposed to have been written in the ninth century, or the Bodleian which bears the date A.D. 896, retains many Uncial forms, and has probably been transcribed from an Uncial MS. And the observation may be worth making that another interval of equal length would nearly reach back to the autograph of Plato. Many chances of error are thus excluded. The size of the character and the comparative absence of contractions prevents the letters from being minced into an illegible scrawl. On the other hand the indications which are afforded of the divisions of words by breathings and accents or of sentences by stops are generally wanting in the Uncial MSS. Nor in such matters can MSS. be held to be of any authority. It is unfortunate also that in minute questions of orthography an appeal has ever been made to them. For such questions (1) are of little importance; the correct writing of *ἐπεπόνθη* or of *κῆτα* adds nothing to our appreciation of Greek authors and scarcely anything to philology; (2) they can seldom be determined precisely; the MSS. are constantly at variance with one another and with the precepts of the grammarians;

(3) uniformity and etymology are better principles of spelling than are supplied either by the MSS. or by the Atticist grammarians; (4) there is no reason to suppose that the classical authors of an earlier period could have known or conformed to exact rules of orthography. Such inquiries have certainly been carried far enough and need no longer be suffered to detain us from more important subjects. They would be thought ridiculous if applied to the printed text of English authors of two or three centuries ago.

Besides the estimate of a particular manuscript as distinct from manuscripts in general, there remains a further estimate to be formed of the value of manuscript authority in a particular passage or word. There are peculiar causes which may lead to error in certain places; an entanglement in the meaning of a passage will often confuse the copyist's head or hand; he will be apt either to miswrite or amend the words at which he stumbles; and as common words are often substituted for uncommon ones, common forms will also take the place of uncommon or curious ones. Similar letters at the end of one word and the beginning of another; repetitions of syllables; similar beginnings in two successive sentences, are also a frequent cause of error or omission; the omission of a word is far more usual than the insertion of one. The omission of a word may often lead to the insertion of the same word in another order or in a clause which has a common government. Again, words written at the side sometimes find their way into the text, or two passages which are really similar are absolutely identified. (Of this many examples occur in the Gospels.) Among various readings that one is preferable of which the origin may be explained on some one of these principles or which seems to be the centre or kernel of the rest. Above all the similarities of certain Greek letters both in the Uncial and the Cursive hand render particular words much more liable than others to be misspelt; which first misspelling by rendering the

passage unintelligible naturally introduces some further error. Two such lists, one of Uncial, the other of Cursive letters, should be present to the student's eye; the Uncial letters ΑΔΛ; ΓΤ; ΕΘΟC; ΗΝ; ΤΙ, Π, ΙΓΤ; Κ, ΙΣ; ΛΛ, ΑΛ, ΛΑ; ΝΙ, Μ; ΤΤ, ΙΤ, ΤΙ, ΙΓ; ΨΤ;—the Cursive letters which offer a second chance of error being λ, μ, ν; (β) υκ; ψ φ; α, ε ν; τ ε. The use of Cursive [minuscule] letters together with Uncial letters is a stage of writing which must also be considered. A further source of error is the habit of contracting certain words both in Uncial and Cursive writing ΘΣ, ΠΡ, ΠΡΟΣ, ΑΝΩ, ΚΣ, ΙΗΛ, ΟΥΝΩ (θεός, πατήρ, πατρός, ἀνθρώπος, κύριος, Ἰσραήλ, οὐρανῶ), and the abbreviation of terminations.

The famous rule 'potior lectio difficilior,' seems to require some limitation. For there is plainly a degree of difficulty or obscurity which may render the acceptance of a reading improbable; nonsense which is just construable is not to be regarded as preferable to sense when offered by a MS. Some correction or alteration must be made in the rule. (1) First of all, not the more difficult reading is to be preferred, but the more remote one or the one least likely to have been invented. (2) But the question which is the more difficult reading can never be confined to this one point; repetitions of letters or syllables may tend to substitute the more remote or difficult reading for the simpler one. (3) The rule presupposes a certain degree of knowledge and intelligence in the copyist who makes the substitution, which does not always exist. (4) The meaning and agreement with the context or style of the author cannot be left out of sight in the comparative estimate of MSS.; nor lastly the character of the MS. which in some cases may be discovered to be valueless by the uniform adoption or insertion of easier readings. (5) A large allowance must be made for accident; the greater number of mistakes do not arise from the principle of the adoption of the easier reading but on no principle

at all. This famous rule seems to be chiefly suggestive and certainly cannot be allowed to supersede in particular passages the estimate of the value of MSS. taken as a whole. The canon of the more difficult reading really points to one element among many in the consideration of the text. It is not enough to say, 'this is the more difficult reading and therefore the true one.' But 'this is the more difficult reading, which at the same time makes good sense and is in harmony with the general style.'

Lastly—(a) the Scholia, (β) quotations in other Greek authors, especially lexicographers and grammarians, (γ) Latin versions, may be reckoned among the occasional subsidia.

(a) The Scholia may be regarded as a witness to the genuineness of the text of Greek authors; also as a living link with the past; moreover in a few passages they have preserved a reading which is lost in the MSS.; their language has also been tortured into the support of conjectural emendations, and the occurrence of a word in the explanation of the Scholiast has been an argument for the introduction of it into the text. It need scarcely be remarked that they are of every degree of antiquity and value and embrace observations of the most widely different kinds, learned and puerile, ethical and grammatical, according to the temper of the author. The value of each Scholiast, like that of each MS., must of course be judged alone, remembering, as is obvious in the Scholiasts on Homer, that he may often repeat or preserve the opinions of older or wiser writers than himself. Many of them, like the Scholiasts on Thucydides or on Aristotle, while deficient in grammatical knowledge and falling according to our standard into remarkable grammatical blunders, have a curious dialectical insight into the meaning of passages; they are not unfrequently chargeable with the objection 'Too much logic,' or illogical logic. That with all Greek literature lying open before them, themselves the students

of an art which, commencing with the Sophists and Alexandrian grammarians, lived and flourished for above 1500 years, they should have added so little to our knowledge either of the classics or of language generally, is a valuable warning of the tendency of such studies when pursued in a false and narrow spirit by those ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον τὸ εἰδέναι αὐτὰ οἷά ἐστι. A labour which is wholly disproportioned to the result is apt to infect the judgement and to pervert the wider comparison of the other branches of knowledge which is the safeguard against the errors of exclusive study. A man will hardly be persuaded to form a humble or uncertain estimate of the labour of many years of his life. Nor can any mere servile and unreflecting toil add much even to the stores of learning. No man who is a mere scholar can ever be a great scholar, because scholarship is not separable from other branches of knowledge, e.g. from history and philosophy. The school which is represented by Niebuhr and K. O. Müller in Germany were quite right in regarding antiquity as a whole; their error lay not there, but in the introduction of theories and conjectures in the place of facts and in not considering the nature of evidence.

(β) Quotations in old Greek writers can only be used with great hesitation as a means of correcting the text of an author. The pre-Alexandrian readings of Homer cannot with any certainty be restored from Plato or Aristotle. Quotations, in the strict sense of the term, are frequently altered to suit the context or structure of the sentence; moreover they often lose or change a word owing to a lapse of memory in the author who cites them. The citations of lexicographers, again, unless strongly supported by internal reasons, are rarely to be set against the evidence of the MSS. And although in the days of Suidas the familiar knowledge of Greek literature was beginning to be narrowed within the range of authors which have been preserved to us (any one who will be at the pains of counting

will find that the proportion of passages in Suidas which are from extant works or parts of works far exceeds the proportion which these works bear to the mass of Greek literature), yet the materials which were used by them were very large and the difficulty of accuracy proportionably increased. Nor can the testimony of grammarians about the uses of forms or words in particular authors be safely trusted when opposed to the evidence of the MSS., because (1) they have probably attempted to impress an Attic character on earlier writers; or (2) they may have drawn their precepts from copies in which the original forms had been altered.

III. One more general head remains to be considered; this is the different character of different authors or writings, under which the principal points for consideration seem to be the following:—First, the different ages of authors and our knowledge of contemporary literature. No one, for example, would attempt to restore the poems of Homer to the earliest or original form or indeed to any other but that of the Alexandrian period. Though there may be reason to think that the change which they have undergone is not great, there are no materials worth speaking of which would enable us to fix the text of the *Iliad* and *Odyssey* which was present to the eyes of Herodotus or of Plato. No critical ingenuity can penetrate the grammatical covering which the Alexandrian critics have interposed around them or distinguish the original from the restored forms of words. Again, of Attic literature alone there were at least three periods; *first*, the antegrammatical or transitional, which includes Aeschylus and Sophocles, and in Attic prose may be admitted to descend as low as Plato. *Secondly*, the age of orators, in which the language attained the perfection of grammatical and rhetorical accuracy. *Thirdly*, the age of the Atticizers, who have an affectation of purism, and mix up with the imitation of an earlier age the uses and

forms of their own. The text of each of these classes of authors has some peculiar features. The grammar in the first period is less reducible to rule and the use of words more audacious and inventive than in that of the second; there is more uncertainty in limiting the freedom of language; the forms and constructions of the old Epic poetry are not altogether banished from the tragedians; in Thucydides, again, is felt the oppression of an age which is beginning to philosophize and sometimes loses hold of grammar in the attempt to arrange multifarious relations of thought. The Tragic dialect is tinged by Homericism, and the influence of Attic verse has not yet completely harmonized the language of prose. These causes interfere with the attainment of that perfect type of Attic regularity which the grammarians of later ages found or made and sought to impose upon earlier ones. And the greater the liberty the greater also the difficulty not only of fixing the limit of usage but of restoring by conjecture what has become corrupted. The second may be regarded as the normal period of Greek grammar. (2) These differences of ages or periods of literature run into other differences of individual style or character. One measure of language must be applied to Aeschylus or Pindar; another to Sophocles; a third to Euripides — one to Thucydides, another to Xenophon; one to narrative writings, another to speeches or philosophical reflections. It is not by a general knowledge of Greek, for example, that an idea can be formed of how a particular author would have written in certain passages, as far as such an idea can be formed at all, but from the attentive study of the usages of individual authors. The abruptness of Aeschylus, the fanciful and tortuous associations and order of words in Pindar, the novelties, subtleties, experiments, refinements of Sophocles, the freedom in the use of cases and the substitution of a logical for a grammatical connexion which characterizes the language of the two first extant tragedians

as well as of Thucydides, could not have been anticipated from any general knowledge of the principles of Greek grammar. Each writer is characteristic in some degree in his grammar as well as in his style. The uses of grammar like the meaning of words are (1) chronological in some degree and require to be considered in chronological order; (2) they are individual and vary (though in a less degree) with the character and subject matter of an author. And these considerations tend to impose a check on those who are ready to maintain with authority what an author may or may not have written.

Peculiarities of dialect and metre remain to be briefly considered. As to the first (1) we obviously possess no means of determining the forms or uses of the Doric and Aeolic with the precision of the Attic; the remains of their literature are small and the notices of the grammarians comparatively unfrequent. (2) It is difficult to decide the limits of that common Doric dialect which the Tragic writers retained in their choruses, and which in a still more Doricized form is the language of Pindar. (3) The dialects themselves were never subjected to the influence of grammarians; nor equally with the Attic to the influence of writing. (4) The Tragic dialect, again, always retained some degree of metrical licence and also of Epic usage, which are seen in the double forms—*μόνος*, *μοῦνος*: *κεῖνος*, *ἐκεῖνος*, &c., and in the occasional omission of the augment. (5) General distinctions between the earlier and later Attic forms cannot be always determined with certainty on the debateable ground of Plato and Aristophanes. But the general rule may be laid down that, e.g. *ἀπαλλαχθείς* and not *ἀπαλλαγείς* would be commonly found in writers before 400 B.C. (6) That any distinction has been preserved is a testimony to the incorruptness of the MSS., which indeed contrasts with the changes in English books: no reprint of an English book of three centuries since, if not a professed facsimile, would retain the antiquated spelling of the original.

The other question of the extent of metrical licence has also an important bearing on the doctrine of emendation. Metre is a help to the emender's art, and whatever may be the uncertainty of emendations in metre it is less than of emendations in prose. For one datum which the metre gives is wanting in prose. Still the metre also introduces a new element of difficulty. For supposing the laws of the metre to be known the language must conform to those laws; and what are the laws of metre must be gathered partly from the writings of metricians and grammarians, partly from an induction of the facts. This subject may be divided for the sake of convenience into two heads: (1) the more exact metres of the dialogue, (2) the laxer metres of the choruses. It is remarkable that great precision has been attained in the conventional quantity of words and that in either kind of metre there is rarely a suspicion of difference or error.

1. The metres of the dialogue have general and inviolate rules about the admissibility of feet; they have also precepts which relate to the divisions and composition of feet. Whether these latter are of the same inviolable nature as the former is doubtful; they seem to be not so much metrical canons as unconscious refinements of the ear. The fact that some of them, as for example the rule that trisyllabic feet shall be included in single words, do not apply equally to all the tragedians, tends to show that they are not matters of rule but of ear. In the latter case they would be general rather than universal, and the lines which do not conform to them would not therefore be held to be corrupt. The probability of such rules being universal evidently depends partly on the nature of the rule, chiefly on the number of exceptions. The law of the Cretic, which has been already mentioned, may be cited as an example of a rule with several exceptions, while the rarity of the Anapaest in the third place of the Tragic Iambic would probably justify the inference that the

exception is only a corruption of the text. Again, is it not probable that some syllables may have had common or different quantities which have generally been held to be of a fixed or uniform one; if words such as *φάρη*, *ὑμῖν* and *ἡμῖν* are admitted to have had two quantities, may not *νεαρός* also have been common or uncertain? Such an inference seems a fair one where the exceptional quantity is strongly supported by the MSS. even in a single passage. It agrees generally with the fact that in the termination *-ivos* there are two quantities; we say *χειμερίνός*, but also *ὀρθρινός* and *ὀπωρινός*.

2. The choruses of the Greek plays have a rhythmical rather than a metrical character; that is to say, the metre is hardly enough defined to be distinguishable from rhythm. Many of the metres used in them admit of such numerous exchanges of feet, and the transitions from one rhythm to another are so frequent, that there would generally be great uncertainty as to the corruption of a line in which the metre alone appeared to be at fault. There is more guidance however afforded by the correspondence of strophe and antistrophe. Still doubts will remain; (*a*) are the quantities of words absolutely certain? (*b*) has the beat of the verse no effect on them? (*c*) is no Homeric licence ever admitted? (*d*) are the corresponding feet exactly known? Such doubts are only suggested here; the tendency of them is to abate our confidence in the discovery of corruptions in the choruses of which the metre is taken as the proof.

In conclusion, let me observe that though I have endeavoured to show how small the power of divination is, and though I deeply lament that the lives of so many ingenious men should be thrown away in such a fruitless task, and though I think that the supposed corruptions of the text have been greatly exaggerated through this very 'cacoethes' or 'lues emendandi,' yet I am far from maintaining that the Greek classics are in general

free from corruption or that there can never be any place for conjectural criticism. But a passage must be proved corrupt first before it is made the subject of the emender's art: and the emendation must be the least possible (for no other has any chance of being true); it must follow the letters of the MSS., it must accord with the style and language of the author.

IV. The principles or suggestions offered for consideration in the preceding pages may now be illustrated from Plato. The text of the Republic will be conveniently treated under three heads, (1) the MSS. and recensions of the text, (2) the anomalies of language which affect the text, (3) the more remarkable conjectures, an examination of which will tend to illustrate the general principles which have been followed in this edition.

Of all the MSS. of Plato first and without a second is the Codex Parisiensis A. It contains the Cleitophon, Republic, Timaeus, Critias, Minos, Laws, Epinomis, Definitions, Epistles, the Dialogues 'De Justo' and 'De Virtute,' Demodocus, Sisyphus, Halcyon, Eryxias, Axiochus. It is written on parchment in double columns, the scholia being in small capitals, and has the annotation written at the end, ὡρθώθη ἡ βιβλος αὕτη ὑπὸ Κωνσταντίνου μητροπολίτου ἱεραπόλεως τοῦ καὶ ὠνησαμένου. 'This book was corrected by Constantine, metropolitan of Hierapolis, who was the purchaser of the book.' About the precise antiquity of the MS. there is some uncertainty; Bekker who is the highest authority on such subjects places the date as early as the ninth century on the ground that the writing is more ancient than that of the Bodleian or Clarkian MS. which has the date 896 written at the end. (In the latter which contains nearly every other dialogue the Republic and the Laws are wanting.) The Codex A is certainly one of the noblest of extant MSS. And considering the fate of other Greek authors we may congratulate ourselves

on having the whole writings of Plato preserved in two MSS. of the ninth century.

The authority of Paris A may be justly said to balance that of all other MSS. put together. The successive editors of Plato—Stallbaum, Schneider, Baiter, Hermann, seem to estimate more and more highly the value of this MS. The last-named scholar has made a closer approximation to its text than was ever exhibited before. Nor is this high estimate exaggerated, as may indeed be shown by a simple test. Any one who will take the very slight trouble of comparing the recension of the First Book at the beginning of the Zurich edition with the text will find that after making allowance for differences of orthography the real substantial errors are exceedingly few, being in all not more than two or three. There is considerable variation in minute points, as for example (1) the first person of the pluperfect tense which has been Atticized in the first hand of the MS. (*ἐωράκη, ἐπεπόνθη* A¹, *ἐωράκειν, ἐπεπόνθειν* A²); (2) also in the forms of some substantives, e.g. *ὠφελία, ἐνηθία*: (3) in the use of the *ι* subscript which is most frequently adscribed; (4) most of all in the omission or addition of the aspirate, causing a frequent confusion of *αὐτός* and *αὐτός*, &c.: and (5) not unfrequent confusion in accentuation. Whether *ὅταν δέοι κ.τ.λ.* 333 D, which is found in several other MSS., including Vat. Θ, or *οὐκοῦν* followed by an optative without *ἄν* (ib. E) be a mistake is uncertain. But after making these deductions there remain only about three passages which must be admitted to be substantial errors; these are 327 A *ἦττων* for *ἦττον*, *οἶον τε σύ* probably for *οἶον γε σύ* 336 E; the interchange between T and Γ being of the commonest of MS. errors, and probably *ἀποκρίνεσθαι* for *ἀποκρινεῖσθαι* 337 C. (These last variations are cited on the authority of the Zurich edition; none of them are to be discovered in the collation of the Paris MS. made by Dübner for Didot, the various readings in which are almost confined to matters of orthography.)

On the other hand there are several probable corrections of the received text, e.g. ἐλλείπεται for ἐν λείπεται 327 C, probably the two examples of the omission of ἄν noted above (333 D, E), the explanatory ἀσύνδετον in which γάρ is wanting (ἐπειδὴν αἱ ἐπιθυμίαι for ἐπειδὴν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι 329 C), the substitution of πιαίνειν for ποιμαίνειν, all of which are supported by the canon of the more difficult reading.

Nearly the same result follows from the examination of the Second Book, in which several erasures and a somewhat greater number of errors are found, e.g. there are six omissions: (1) ἀδικία δ' ἐπαινεῖται 358 A, (2) the words αὐ μέγα δύνανται after αἱ τελεταί 366 A, (3) εἶναι after ὅσοι φατέ 366 E, (4) ἀλλὰ τὸ δοκεῖν 367 C which is inserted in the margin, (5) the words παρὰ τὸν βασιλέα 360 B which are also found in the margin, (6) καὶ τὴν ποικιλίαν 373 A. The number of these omissions tends to weaken the authority of the MS. in other cases of omission; number (4) which is an antithetical clause and is added at the side also throws light on the character of the omission in number (1). The tendency to omission and especially to the omission of parallel clauses or words may be observed in several other passages of the MS., e.g. 400 D τὸ εὐάρμοστον [καὶ ἀνάρμοστον]. Again there are errors of orthography, ὠφελίας for ὠφελείας 368 C, λύσειοι for λύσιοι 366 B, ἀμφωτέρων for ἀμφοτέρων 379 D, λαμβία 380 A, interchanges of *v* for *ν* and of breathings and accents; also one or two of a more serious character, e.g. τῷ δικαίῳ for τῷ ἀδίκῳ 363 A, τῷ Γύγῃ τοῦ Λυδοῦ 359 D where the error of the other MSS. is retained. On the other hand it is possible that in ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ 365 B, ἀποσχοίμην 367 D, this MS. has preserved the true reading.

[Professor Jowett's MS. here ends abruptly: for further observations on the text of the Republic see Essay II, pp. 67 ff. of this volume.]

ESSAY II

THE KINGDOM OF EVIL

BOOK I. 352 D.

οἳ γε παμπόνηροι . . . πράττειν ἀδύνατοι. Plato argues that there is no such thing as a kingdom of evil (compare Matthew xii. 25, 26—‘Every kingdom divided against itself is brought to desolation; and every city or house divided against itself shall not stand; and if Satan cast out Satan, he is divided against himself: how shall then his kingdom stand?’); also that there is no unmixed evil in the individual. Cp. Lys. 220 E, 221 A πότερον, . . . ἐὰν τὸ κακὸν ἀπόληται, οὐδὲ πεινῇν ἔτι ἔσται οὐδὲ διψῇν, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων; . . . ἢ γελοῖον τὸ ἐρώτημα, ὃ τί ποτ’ ἔσται τότε ἢ μὴ ἔσται; τίς γὰρ οἶδεν; which raises the question of the connexion of evil with the desires; and Crat. 403 E, where (as in the Timaeus) evil is attributed to the accidents of the bodily state. Evil is elsewhere referred to necessities in the nature of things (Theaet. 176 A), or to pre-existing elements in the world (Polit. 273 C), or to the necessary imperfection of secondary causes (Tim. 48 A), or to the bodily constitution (Tim. 86). The contradictory nature of evil is again discussed in the Laws (i. 626 C, D), where the argument that war is the natural condition of states is carried back to individuals. The connexion of virtue and power is also observed by Aristotle, Pol. i. 6, § 3 τρόπον τινα ἀρετῇ τυγχάνουσα χορηγίας καὶ βιάζεσθαι δύναται μάλιστα, καὶ ἔστιν αἰεὶ τὸ κρατοῦν ἐν ὑπεροχῇ ἀγαθοῦ τινός, ὥστε δοκεῖν μὴ ἄνευ ἀρετῆς εἶναι τὴν βίαν, ἀλλὰ περὶ τοῦ δικαίου μόνον εἶναι τὴν ἀμφισβήτησιν. On the other hand in Rep. x. 610 E

evil is described as having an agonized and intensified existence—τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσιν.

It has been asked in later ages whether evil is negative or positive, to be represented under the figure of decomposition or of death. It may be replied : (1) that there is no ideal of evil ; Milton or Goethe give consistency to their creations by the addition of intellect and of will ; (2) all evil has some admixture of good. But again, no limit can be assigned either to the persistency, or to the consequences of evil. The difficulty of this, as of many other questions, seems to arise out of the attempt to realize in the abstract a state or nature which is essentially concrete. Cp. note on IV. 444 B.

ESSAY III

THE STATE AND THE INDIVIDUAL

BOOK II. 369 A ff.

THE favourite analogy of the state and the individual is a figure of speech which lends a sort of elevation and interest to politics, and yet is only true partially and has frequently led to practical errors. Man is a microcosm, and 'the world is set in his heart,' and new aspects of either arise when they are reflected on each other. But the life and organization of the state are far inferior to the life and organization of the individual, nor do the virtues or parts of the one answer, as Plato supposes, to the virtues or parts of the other. The nation never attains the unity of a person and has therefore a lower degree of freedom and responsibility; a national will means the excess of the majority of wills, which often balance each other or are lost in circumstances, and thus pass into a sort of imperfect necessity. The famous expression of a 'national' or 'state' conscience is poetical and figurative only, for that consciousness which is essential to the idea of conscience in the individual becomes in a state only the aggregation of many individual consciousnesses which from sympathy or some action or tendency of circumstances are led to form the same reflection on themselves. And in judging collectively, the sense of right and wrong is apt to be blunted. When, again, a nation is said to 'rise as one man,' the very form of expression seems to imply that this unanimity is an exceptional condition, and that a nearer approach is

made to the unity of an individual at one time than at another. On the other hand the nation lasts while 'the individuals wither': it gathers up and retains many more elements than are found in any single person: it has no natural term, and may have an endless growth. The citizen of a state presupposes the state into which he is born, the laws and institutions of which are the outward barriers and limits within which his life is set, being a more durable structure than that which he himself is. Lastly, the sphere of the state is co-extensive with law and politics, the sphere of the individual with morals and religion. The exceptions to this opposition arise where individuals act for nations, or where in the leaders of states the personal character takes the place of the official and representative, or where, as in the case of a treaty or agreement, there is a definite act binding on nations just as much as on individuals. Nor must nations any more than individuals be deemed incapable of acting from any higher motive than interest; nor are they mere organizations of individuals, but they have also a national life.

Grave errors may arise in practice from the neglect of these simple considerations. When politics are confounded with ethics or the state identified with the individual, the conditions of human society are ignored; legislation has a false aim: human law is superseded by a fiction of divine law: there are aspirations after the ideal which degenerate into feebleness and tyranny. The Utopias of ancient times often fall into the theoretical errors of which the confusions of spiritual and temporal, or erroneous theories of punishment in modern times are practical illustrations.

That the state was not a larger family or magnified individual was clearly understood by Aristotle (*Pol. i. 1*). In the political ideal of Plato the state and the individual are in closer union (*ἐγγύτερον ἀνδρὸς ἐνός*) than in fact and experience. In the same way, the lines which distinguish the Church and the members of the Church fade away in

such expressions as—‘The kingdom of Heaven is within you.’

The idea of the individual as distinct from the state or family is not one of the earliest but one of the latest of human conceptions, not having yet emerged in ancient times from the unity of the family which expanded into the state.

ESSAY IV

VERACITY

BOOK II. 382 A ff.

PLATO allows that a doctrine of economy or accommodation may be necessary for men in certain cases, but not for the Gods; the accommodations attributed to the Gods are really erroneous conceptions of the divine nature. Falsehood is permitted by him: (1) in dealing with enemies or madmen (I. 331 C); (2) for educational purposes, provided the falsehood be a moral one (II. 377 A ff.); (3) as an engine of state, to be used by the rulers only (III. 389 B, 414 B).

Moral philosophy in modern times has a stricter rule. Every one would agree that some points of divinity or philosophy are liable to be imperfectly apprehended; also that modes of thought vary in different ages and countries, or in different individuals, according to their education and natural powers. In the communication of one age with another, some degree of error or inaccuracy thus arises naturally. Nor would any one deny that instruction is often best conveyed through fiction, or that the rule of truth and falsehood is in a measure determined by the relations of men to one another, or that received opinions, however erroneous, cannot always be rudely and immediately set aside. But we refuse to admit that any man under any circumstances may tell or preach a lie; or that the rulers of states and churches are privileged to introduce artificial economies. Extreme cases, which are sometimes put, of justifiable, or more strictly speaking, excusable falsehood, may be fairly said to prove the rule.

ESSAYS

BY

PROFESSOR CAMPBELL

ESSAY I

ON THE STRUCTURE OF PLATO'S REPUBLIC AND ITS RELATION TO OTHER DIALOGUES.

I

On the Composition of the Republic.

THE Republic parts naturally into five sections, which § 1. are marked off with elaborate forms of transition by Plato himself.

1. Book I, in which the question concerning Justice is propounded, and the views of Socrates and of the Sophist are dramatically set in opposition.

2. Books II, III, IV, in which the question is put more seriously, and partly answered through the institution of the ideal State.

3. Books V, VI, VII, developing further the ideal of the State, and expounding (*a*) the community of goods and of marriage, (*b*) the supremacy of the philosopher, (*c*) the education of the philosopher-kings, reaching up to Dialectic and to the Idea of Good.

4. Books VIII and IX, supplying the reverse picture of the declension of States and Individuals from ideal perfectness, and concluding with the ideal of evil, as embodied in the tyrannical man. This is forcibly contrasted with the kingdom of Righteousness, which each man may seek to establish 'within his own clear breast.'

5. The tenth Book forms an appendix or conclusion to the whole work, in which (1) the exclusion of the poets from education is reaffirmed, and (2) (as in the *Gorgias*) the rewards of another life are added to the blessedness of the just and misery of the wicked in this life as already set forth.

§ 2. Parts 1 and 2 are intimately connected.

1. (B. 1.) In conversation with Cephalus, who bases happiness on a moral and religious ground, so implying that the just are happy, Socrates raises the question 'What is Justice?' Polemarchus vainly tries to answer him. Thrasymachus interposes, and in arguing with him Socrates employs, (1) the analogy of the arts, especially of medicine and navigation; (2) the comparison of the Ruler to a Shepherd, suggested by an objection of Thrasymachus; (3) the notion of *ξυμφέρων*, utility or expediency, which recurs afterwards in various forms and applications; while (4) the extreme opposition of the tyrant to the true ruler is ironically hinted by anticipation.

2. (Bb. II, III.) The remarks of Glaucon and Adeimantus having shown that the question is not thus disposed of, Socrates undertakes to give his own account of the matter. Observing that the nature of Justice is first to be studied in the large letters, for this purpose he 'creates the State.' The principle of 'one member one function' is first laid down, then the state of primitive simplicity imagined,—then the introduction of luxury occasions the necessity for soldiers, who in accordance with the first principle must be trained and organized as a standing army. But the protectors of the State must not only be 'good haters' but true friends, and they must be chosen and educated accordingly.

The rules for their education, (1) in liberal culture, (2) in bodily exercises, are clearly set forth, with many pregnant observations scattered by the way; then the rulers are provisionally appointed, and the army is led out to its modest quarters, the whole people having been first imbued with the Phoenician 'lie.'

(B. IV.) The objection of Adeimantus, that the highest class

is not thus made the happiest, leads to reflexions on the desirableness of unity, the dangers of wealth and poverty, and other incidental topics, concluding with the establishment of religion on a national basis. Thus the still impending task of defining Justice is further delayed. But the time for it arrives at last, and amidst various references to the opening of the inquiry, Socrates calls for a 'light.' He then suggests the method of residues, by which in the discussion of the four cardinal virtues Justice is held in reserve. When her turn arrives, the importance of the critical moment is marked by the new image of huntsmen clustering round an impenetrable thicket. And when Justice in the State has been discovered, much yet remains to do. The analogy of State and Individual (the 'large and small letters') must be verified by proving that the Soul has parts corresponding to the classes in the State. This psychological question cannot really be determined without a higher method, i.e. without going beyond psychology to find the metaphysical basis of its distinctions; but it is for the present settled provisionally in the affirmative, and the definition of Justice in the individual as the harmonious action of the three parts of the soul, is at length obtained.

The continuity of the work so far is obvious, and is § 3. assisted by many minute links, such as (1) the question of the profitableness of justice; (2) the allusion, in II. 357, to the description of medicine as a mode of money-making in I. 342, 346; (3) the power of doing good to friends (I. 334) and of pleasing the gods (I. 331) is claimed for Injustice in II. 362, 366; (4) Justice, according to Polemarchus (I. 333), is ἐν τῇ κοινωνίᾳ, —this prepares for the suggestion (II. 372 A) that it is ἐν χρείᾳ τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους; (5) the noble 'lie' in III. 414 B recalls the ἐν τοῖς λόγοις ψεῦδος of II. 382, III. 389.

The end of the dialogue (Bb. VIII-x) is also subtly joined to the beginning. The tyrant, set up by Thrasymachus as having the noblest life (B. 1), is cast down to the depths of infamy in B. ix, and receives his final sentence in B. x, where the picture of the world below confirms the remark of

Cephalus in i. 330 D. The question of the profitableness of injustice, whether it escape or not the observation of gods and men, which had already become ridiculous at iv. 445 A, is finally dismissed in B. ix. B. viii resumes the conclusion of B. iv. The avoidance of poverty and wealth, hinted in B. ii. 372, and repeated in iv. 421, is elaborately enforced in Bb. viii-ix; where also the division of the soul into *νοῦς*, *θυμός*, *ἐπιθυμία*, demonstrated in B. iv, is further developed and illustrated. This division is once more referred to in B. x, *sub init.*, although not without a reservation in favour of the unity of the soul (x. 612).

- § 4. But many students of Plato¹ have been struck by the fact that the central and cardinal portion of the Republic—the third act in which the drama culminates—takes the form of a digression,—an ἐκτροπή, as Plato himself describes it². And some have not been contented with the obvious solution that this break in the conversation belongs to Plato's concealment of his art, like the palinode of the Phaedrus, the hiccough of Aristophanes in the Symposium, the casual inroad of Alcibiades in the same dialogue, the objections of Simmias and Cebes in the Phaedo, and other similar expedients. They have proceeded to remark on the absence of allusions to v-vii in the concluding books, viii-x, as compared with the frequent and distinct allusions in viii-x to i-iv, and have further observed that the references to i-iv which occur in the central portion, v-vii, have more the appearance of deliberate quotation than of the subtle continuity which binds together i-iv, or viii-x, when taken separately. A. Krohn³ also dwells on the difference of tone and of philosophical content between v-vii on the one hand and i-iv and viii-x on the other.

According to Krohn, in those which he regards as the earlier books, i-iv, viii-x, the work of Socrates, as described in Xenophon's Memorabilia, is continued on the same lines; the method is that of empirical psychology; the ruling

¹ See K. F. Hermann, *Geschichte und System der platonischen Philosophie*, 1839, pp. 536 foll.

² viii. 543 πύθεν δεῦρο ἐκτραπόμεθα;

³ *Der Platonische Staat*, &c.

conception is that of *φύσις*, i.e. of Becoming; the word *εἶδος* is frequently employed, but (1) is applied only to the virtues and the parts of the Soul, and (2) these *εἶδη* are not transcendent, but 'innocently immanent',¹ and are merely modes of *γένεσις*. These books exhibit Plato in the light of a genial optimist, who thinks by a simple effort of construction to purify nature.

But in v-vii Plato is carried off from the conception of Nature, which still rules in the early part of B. v, into a transcendental, metaphysical region. This purely intellectual act begins with contemplating the ideas of Justice, Beauty, Goodness, &c., not now dynamically but statically, and distinguishing in each kind between the one and the many. Thus a step is made beyond the old Socratic opposition of knowledge and ignorance, and room is gained for *δόξα*, Opinion, as an intermediate faculty. From this point onward Plato advances on his intellectualizing course by leaps and bounds, until the Good is seen radiating from beyond the realm of Being. At each new stage the foregoing position is ignored. In the series *νόησις διάνοια πίστις εἰκασία* the crudeness of *ἐπιστήμη δόξα ἀγνωσία* is silently corrected. And in B. vii, according to this writer, who takes but slight reckoning of the great allegory, even the ideas are lost in the transcendent notion of the Absolute, as the supreme end of Dialectic.

In trying to account for the subsequent addition of Bb. v-vii, Krohn avails himself of a suggestion made by F. A. Wolf and repeated by Meineke, that Aristophanes in the *Ecclesiazusae* (B. C. 391) aimed his ridicule at the communistic scheme of Plato, of which some hint must therefore have been already published. It is probable enough that, when the comedy was brought out, some notion of 'the monstrous regiment of women' was already in the air²; but the only ground for supposing a personal reference is by no means firm. The

¹ 'Harmlos immanent.'

² The idea of a community of wives, such as Herodotus attributes to the Agathyrsi, was already familiar to Euripides. See the fragment of his *Protesilaus* 655 in Nauck, *κοινὸν γὰρ εἶναι χρὴν γυναικείον λόχος*.

name Aristyllos occurs in the play (l. 647, cp. Plutus, 314¹), and is twisted by Meineke into a diminutive of Aristocles, which was Plato's birth-name according to Diogenes Laertius—though if it were so he had changed it before the death of Socrates, as we know from the *Phaedo*. On such premises Krohn builds the assumption that the 'Socratic' books (I–IV, VIII–X) were written before B. C. 391, and that after this Plato re-edited the work with the addition of the *ἐκτροπή* (V–VII), at the opening of which he declares his defiance of τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. This whole process is supposed to have been completed before any other of the Platonic dialogues had been composed. All the greatest ones—'which alone we need care to vindicate,' are viewed as more advanced even than B. VI, and the rest are discarded as unimportant, having little, if any, philosophical significance. Dr. E. Pfeleiderer, who more recently reaffirmed Krohn's theory in a modified form, conceives on the other hand that the shorter dialogues came out in the interval between the composition of I–IV, VIII–IX, and of V–VII, in which interval also, at some uncertain time, B. X was composed.

§ 5. Krohn's cavils have been answered in detail by Zeller in the last edition of his *History of Philosophy*, and in a Latin Monograph by B. Grimmelt (*De Reipublicae Platonis compositione et unitate*: Berlin, 1887). But although his reasonings are inconclusive, his book is noticeable on several grounds.

1. It recalls attention to many coincidences between the earlier books of the *Republic* and the *Memorabilia* of Xenophon, and thus accentuates anew the supremacy of the ethical motive in Plato's life and work. With equal acuteness and candour this critic himself supplies the link which binds the metaphysics of Book VI to the 'innocent' psychology of Book IV. He looks on Plato as throughout continuing the endeavour of Socrates, who strove to

¹ It also occurs in Attic inscriptions, C. I. I. 298, n. 169, 38. This makes for the reality of the name. The jest in Ar. *Eccl.* would have no point unless Aristyllos were personally repulsive, which his enemies cannot have said of Plato as a young man.

counteract the disintegrating tendencies of the age. The Platonic ideas were at first merely the result of moral forces recognized by an empiric optimism. By and by, however, they assumed (*a*) a logical and (*b*) a transcendent aspect. In the former stage (*a*) moral conceptions are co-ordinated with mathematical, but in the sequel (*b*) it is found that Plato's main interest throughout has been to establish the indefeasible regulative value of moral truth, and that his guiding principle is one of ethical teleology, which his imperfect knowledge of Nature led him to blend with a vague cosmology.

2. Krohn's thesis and the controversy to which it gave rise have brought into relief some inequalities in the structure of the Republic, which, whether accidental or intentional, are really there. But his argument proves too much for his case. For, if Plato had at any time regarded the education of Books II and III as adequate, or had ever been contented with the psychological method of Book IV, instead of setting out from the point reached by Socrates, he would have fallen behind it. No Socratic dialogue, even in Xenophon, is without an appeal to reason, which is conspicuously absent here. Socrates drew a sharp line of distinction between Knowledge and Ignorance, and aimed simply at basing life on an ideal of Knowledge. Plato in these books provides for that which the method of Socrates excludes;—a life grounded on true opinions, which are determined by a rational authority and moulded by education. If instead of taking the dialogue piece-meal after Krohn's fashion, the description of the 'first state' is regarded as an integral portion of a larger whole, it reveals a conception not only in advance of the purely Socratic point of view, but also passing beyond the paradoxical attitude which Plato himself assumed when he raised the question whether virtue could be imparted otherwise than scientifically. Such a positive conception is only rendered possible by the conception of the state considered as a complex whole,—a constructive notion not anticipated in 'Socratism.' This will appear more clearly by and by in studying the relation of the Republic to the Protagoras and Meno. See below, p. 23.

3. The idea of Nature is more pervasive in the Platonic writings than Krohn is willing to admit (see Essay on Diction). The fact is that while pure 'dialectic' remains to the last an unrealized ideal, a fresh appeal to experience is continually made. At the height of the intellectual argument (VI. 506 D, E, VII. 533 E) Socrates will only go where he can take Glaucon with him. That there is some disparity between the ethical and the metaphysical books of the Republic is undeniable; the attributes of the philosophic nature are not the four cardinal virtues, nor in the series *νοῦς διάνοια πίστις εἰκασία* is there any recognition of the other series *νοῦς θυμὸς ἐπιθυμία*. But this independent treatment of different aspects of the truth is quite in the manner of Plato, and it is best to take his own account of the matter, and to say that in the earlier books it was necessary to proceed provisionally, because the true philosophers had not yet been distinguished from the false, nor had the intellectual kingdom been revealed. In passing from the lower to the higher education, and from the mere guardian or soldier to the philosopher-king, he has entered on another region of thought, and is no more compelled to continue the same method than a poet feels bound to continue the same rhythm in passing from a dramatic to a lyrical strain. In Books VIII-X we descend again into the ethico-political region, and the emotional elements (which had no place in the intellectual argument) naturally reappear.

4. Krohn should be accepted as an independent and competent witness to the comparative lateness of the dialectical dialogues. His remarks on the Sophist and Philebus in their relation to the Republic are especially acceptable. For the coincidences between the Philebus and Rep. Book VI, on which Zeller lays so much stress, do not really bear out his conclusion that the Philebus is the earlier writing. It may be argued with at least equal probability, that the longer and more elaborate statement of Plato's theory of pleasure was subsequent to the cursory indication of it. See below, p. 22.

5. Plato himself has noticed the discrepancy between Bb. III and V, with regard to the appointment of the rulers and

had prepared for it by the qualifying expression (iii. 414) ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δι' ἀκριβείας, εἰρησθαι. In the original constitution of the State, before the higher education had been divulged, the elder guardians were made to rule the younger. But now that the rulers are to be trained for dialectic, it is necessary to make the selection while they are still young. It does not follow that they are to rule while very young, for the training is a long one, and they are not to be admitted, even to military commands, until thirty-five; still the first provisional order is superseded by the necessities arising out of the principle that kings shall be philosophers, which has been subsequently introduced.

Precisely the same difficulty is encountered by the founders of the colony from Cnossus in the Sixth Book of the Laws. The Athenian stranger explains to them that the first appointment of the νομοφύλακες and other magistrates cannot possibly conform to the regulations as to selection and training which are to be afterwards in force (Laws vi. 751 c, d). And one of the cautions imposed by this necessity is analogous to that enjoined in Republic, Book iii. The men selected to nominate the rulers are to be the eldest as well as the best, so far as possible (εἰς δύνανται Laws vi. 754 c). This comparison of the two writings places the superficiality of Krohn's objection in a strong light¹.

The unity of the Republic is not that of a syllogistic § 6.

¹ The following passage is characteristic both of Krohn's acuteness and of his illogical logic (*Der Plat. Staat*, p. 107, ed. 1876) :—

‘Hier wird der grosse Riss des Platonismus sichtbar. Der moralisirende Sokratiker hatte den ersten Entwurf geschrieben, der Metaphysiker fand eine wahrere Wesenheit. Beide treffen jetzt kämpfend auf einander, Beide verleugnen sich nicht. Der Reformer, der die Krankheit seines Volkes heilen will, muss glauben und vertraut der eigenen Kunst: aber mit der Substanz unter verfliessenden Formen besiegelt der Denker seinen Verzicht. Instinktmässig zieht der Eine die Idee auf die Erde, um sie zu gestalten, in bewusster Erkenntniss hebt sie der Andere in ein intelligibles Reich. Aber dieser Riss des Platonismus ist der Riss, der durch das Leben aller edelen Geister geht. Sie wirken hier mit ihrer besten Kraft und wissen, dass das Hier ein flüchtiges Etwas ist.’

This is really to say that Plato's philosophy has a body as well as a mind. But if such an antinomy is so deeply inherent in Platonism, why deny that a work in which it is found was written continuously?

treatise, but partly the unity of a philosophical movement or development and partly of a piece of literary art. Students of the *Phaedo*, *Symposium*, *Phaedrus*, *Theaetetus*, should be aware that it is Plato's way in the earlier stages of any exposition to hold much strictly in reserve. His method is 'regressive,' as it has been termed, continually passing from a partial or superficial view of the subject in hand, to another which he regards as more complete or more profound; ascending, as he himself would say, from hypothesis to hypothesis in the approach towards absolute truth. Whether the lower hypothesis is refuted, as in the *Theaetetus*, or discarded by a seemingly capricious impulse, as in the *Phaedrus*, is merely a question of form. The words of Socrates (*Theaet.* 187 A) are equally applicable in both cases—*ὅρα δὲ νῦν πάλιν ἐξ ἀρχῆς, πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, εἴ τι μᾶλλον καθορᾶς, ἐπειδὴ ἐνταῦθα προελήλυθας.*

In the *Republic*, as in the *Phaedo*, the disciples suggest difficulties which provoke the master into disclosing what he has so far kept in the background. The gradual evolution of the thought by this means is not referable to the incoherence of an unformed thinker, but to the most deliberate literary and philosophical design. To imagine Plato as in any single dialogue himself groping tentatively along the path by which he conducts his reader, or like the guide across the ford (*Theaet.* 200 E) taking his audience with him into depths which he has not explored, is an error no less grave than to suppose with Schleiermacher and others, that the whole body of the dialogues, the work of fifty years, was composed according to a preconcerted plan. It argues a strange insensibility both to the irony and the dialectical economy of Plato, that any one should take literally such expressions as 'whither the argument like a breeze may carry us, on that course we must proceed.' Such words express the spirit of the catechetical mode of exposition; but only a blind simplicity can believe the master serious when he professes not to know the way.

Another general feature of Plato's discourse has not been sufficiently noticed, and it is this:—the most elaborate dis-

cussion of the higher aspects of metaphysical or psychological truth does not prevent the recurrence of crude statements essentially inconsistent with the results so gained. Observe, for example, how the mythical doctrine of pre-existence is resumed in the *Politicus*, notwithstanding the clear dialectic of the *Theaetetus* and *Sophist* which has avowedly come between.

The unity of the Republic as a literary masterpiece hardly § 7. needs defence. Each part has its own climax of interest, and, in spite of the intentional breaks and digressions, or rather with their aid, there is a continuous rise and fall,—as in a tragedy,—pervading the whole work.

The *peripeteia* of the drama is made by the revelation of the truth about the philosopher-king, which is disclosed, after being purposely held back by the digression on the laws of War, and by the 'coy excuses' of Socrates, precisely at the middle point of the dialogue. (The culmination of the earlier portion in the definition of Justice had been similarly heightened by ingenious delays.) The breaking of this 'third wave of the *τρικυμία*' of course overwhelms Glaucon with surprise. That is the rhetorical artifice. But the attentive reader of the preceding books should not be wholly unprepared for the discovery. What else is implied by the identification of *ἀρχή* with *ἐπιστήμη* in I. 342, III. 389? or by the true ruler who is unwilling to rule, I. 346, cp. VII. 520? or by the few wise men through whose wisdom the State is wise (IV. 428)? The supremacy of reason is a Socratic principle which could not be absent from any part or aspect of Plato's Commonwealth. A similar outburst of astonishment marks the importance of the discovery that the education of the philosopher is to be carried up to the Idea of Good. That is the culminating point of this central portion, which develops the intellectual and philosophical ideal. But for this surprise also there had been some preparations in the earlier books. The 'Fables' for which rules are given in Bb. II, III, are characterized in 376 E as containing elements of truth. And although this remark is merely dropped by the way, the rules themselves are determined by the motive that when the age of reason

comes, the truth may be accepted, because it harmonizes with the legends that were learned in childhood (402 A). The child so trained will have been made familiar with the elementary forms of goodness (σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριότητος . . . καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά)¹, and may hope therefore to attain to true μουσική. And while the τύποι θεολογίας are thus a reflexion of the Form of Good, the law of simplicity in education and even the division of labour are associated with the philosophical conception of Abstract Unity. Lastly, the psychology of B. iv is avowedly provisional—those who would discuss the Soul and virtue adequately must go round by the ‘longer way.’ (This thread is explicitly resumed in vi. 503 A.) And the definition of courage, in particular, is limited by the term πολιτική, thus reserving a place for the intellectual courage and fortitude of the philosopher, who regards human life as a little thing and is dauntless and indefatigable in the pursuit of truth.

§ 8. Those who would break up the Republic have not observed that Bb. v–vii are linked to the preceding book by the image of a ‘sea of difficulty.’ The first hint of this is given at iv. 435 c, by the word ἐμπεπτώκαμεν, which is followed up by ταῦτα μόγισ διανενεύκαμεν ib. 441 c. This renders less abrupt the image in v. 453 D (ἄν τέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἄν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἥττον), which gives distinct note of preparation for the continued metaphor (457 B ἐν ὥσπερ κύμα φῶμεν διαφεύγειν—ὥστε μὴ παντάπασι κατακλυσθῆναι, 472 A μόγισ μοι τῷ δύο κύματε ἐκφυγόντι νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις, 473 C εἰρήσεται δ’ οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κύμα ἐκγελῶν καὶ ἀδοξία κατακλύσειν). Socrates reverts to the figure implied in iv. 441 c, although the image of a ‘swarm of arguments’ (v. 450 B) had come between.

§ 9. One point affecting the structure of the Republic, which requires careful elucidation, is connected with the famous allegory of the cave at the opening of B. vii,—the passage

¹ It has been observed that this enumeration comes nearer to the list of philosophic attributes in B. vi than to the Cardinal Virtues.

which suggested the 'idola specus' to the mind of Bacon. At the end of B. vi, the Platonic Socrates had shadowed forth a hierarchy of pure ideas, constituting the supra-sensual kingdom of being and truth, presided over and vitalized by the supreme Form of Good. This is not only a turning point of the Republic, but may be regarded as marking a critical moment in the development of Platonism. The 'Reason of the Best' is said indeed in the *Phaedo* to be the Atlas of the World, and true causes to be more effectually approached through the examination of language and thought than through external nature; but in that dialogue there is no such clear vision of an ideal unity of knowledge as is here given. In the *Phaedrus*-myth the forms of Justice and Holiness appear to be raised on lofty pedestals above the rest. And it is shown that to be man at all one must understand general notions abstracted from sense. But there is no well-defined path of ascent from the first or primary generalization of experience to the height of moral vision. Now in the Republic, the conception of such an ascent is formulated in the concluding passage of B. vi, and carried further in B. vii. Plato here anticipates that gradation of mental stages, and that remotion of the Divine from Man, which, as will be presently shown, is increasingly characteristic of the later, or more constructive, phase of his philosophy.

But in passing onwards from the conclusion of B. vi to the allegory of B. vii, the ground is insensibly shifted, as the idealizing impulse gathers strength, so that not only the distinction between *πίστις* and *εἰκασία* is dropped (since from the higher point of view the sensible world consists entirely of images)¹, all ordinary experience being now merged in *εἰκασία*,

¹ Professor E. Caird writes as follows on this passage :—

'1. I do not think it need cause us any difficulty to find the whole visible world viewed as standing in the same relation to the whole intelligible world as the parts in each do to each other, after we have been told that the former is the "offspring and likeness" of the latter. In fact this gives us three pairs standing to each other as image to reality :

1 : 2 :: 2 : 4 :: 3 : 6

a : b :: c : d :: (a + b) : (c + d). That is

εἰκασία : πίστις :: διάνοια : ῥήσις :: τὸ ὁρώμενον : τὸ νοούμενον.

but the actual scientific processes which rank with *διάνοια* in B. vi are now degraded to the level of ordinary experience. The geometers, the astronomers, the 'empiric' harmonists, are all found guilty of the same error, that of not rising beyond and above sensible things and narrow everyday utilities. They are still tied and bound, still watching the fleeting shadows on the wall of the den.

- § 10. The passage now to be considered extends from vi. 504 to vii. 519. The difficulty of interpretation is increased by the fact that Plato's exposition here is avowedly imperfect, being (1) relative to the immediate purpose of the dialogue, and (2) figurative from beginning to end.

Much turns on the significance of vi. 511 A, especially the words *εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθεῖσι*. (Cp. vii. 532 c.) That *αὐτοῖς* here designates not the ideas but merely sensible objects as distinguished from their shadows, is proved by comparing supr. 510 E *αὐτὰ μὲν ταῦτα*,

'2. I suppose the difficulty in the case of the artificial figures lies in this, that it is not real beings whose shadows are seen in the cave, but marionettes, and that therefore the process of rising to true knowledge involves *two* steps: first to turn from the shadows to the marionettes, and then to discover that they are merely artificial figures, and to turn from them to the realities they copy. What Plato would suggest by this is I think, that individual things are not seen as what they are, till we have turned away from their first appearance and tried to define them. Then we find, as Plato shows in the 5th book, that they cannot be defined. They are great or small, good or bad according to the reference in which they are viewed. We thus discover that they are *σκευαστά*, combinations of elements which have no real unity, but are merely imitations of real things. We are therefore obliged to go up to the intelligible world in order to find real things, first in the sciences under their subordinate principles, and finally in dialectic which sees all things in the light of the highest principle of knowledge and reality ("sees all things in God").

'3. The sciences are conceived by Plato as starting with principles, which are hypothetical in the sense that they have not been carried back to the *first* principle. He further adds that, when this is the case, science has to help its deductions by employing sensible images: in other words he thinks that, when we do not carry back knowledge to its first principle, we are obliged, in Kantian language, to use the *Anschauung* to supply the defects of the *Begriff*, and to make demonstration possible. This is illustrated by the mathematical use of diagrams, in which we prove universal truths by means of the particular image we set before us.

'I think the principles in question are not merely the principles of mathematics, though it is the type of mathematical science that is present to Plato, and on which he conceives the other sciences to be constructed.'

ἂ πλάττουσί τε καὶ γράφουσιν, ὧν καὶ σκιαί καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες εἰσὶ, τοῦτοις μὲν ὥς εἰκόσιν αὖ χρώμενοι, κ.τ.λ.

It follows that the *ὑπόθεσις* is a scientific proposition, the subject of which is not the sign but the thing signified; while the *εἰκόν* is a sensible object, employed as the symbol of the abstraction which is the subject of such a proposition. The visible square symbolizes the ideal square, whose properties are to be mathematically determined. *Διάνοια*, then, in B. vi, is the intellectual process, which, starting from hypotheses (of which mathematical assumptions are the clearest example) works out results through the *mediation* of sensible figures, plane (*διαγράμματα*) or solid (*πλάσματα*).

This general view is not forgotten in the discussion of the particular sciences. Astronomy, for example, *ought* to be a process of true *διάνοια*, but the actual astronomers, like the actual geometers, misunderstand the case so far that they think their science has for its object the visible revolutions of the stars, and not the laws of motion which these typify.

The higher aspect of *διάνοια* remains as a process intermediate between sense and knowledge, but in B. vii is represented by a new image, that of the upward path, rugged and steep, from the cave into the light of day. What meanwhile becomes of the *σκευαστά* and of the light of the fire? This part of the figure, involving as it does a dualism from which Plato was working himself free, is almost lost sight of in what follows, being only cursorily alluded to as a part of the circumstances of the cave. It is a provisional 'hypothesis,' which Plato discards (*ἀναιρεῖ*) in pressing onwards and upwards. But in its place this feature also of the allegory must have its own significance, and Socrates himself gives a partial interpretation of it by saying that the light of the fire represents the power of the Sun. There is some confusion, however, even here; for the objects seen by the denizens of the cave are not lights but shadows. What, then, are the things of which our unenlightened consciousness perceives only the shadows? What are the *ἀγάλματα σκευαστά*, the 'manufactured articles,'

which hands unseen exhibit between the prisoners and the artificial (i.e. created) Sun? What else but the realities of *γένεσις*, Nature as the embodiment of the ideas, the facts of human experience, as they really happen, and not as they seem?

1. Plato is engaged in bringing out a twofold distinction, (1) between Nature and the Ideas, (2) between Appearance and Reality in Nature. This, and not merely the requirement of a fourth term for his analogy, was his motive for separating *πίστις* from *εἰκασία*.

2. The *ἀγάλματα* are not themselves immediately perceived by sense at all. It is only when the individual mind has been freed by Socratic questioning, and turned about, and asked What is it? (*τί ἐστι*;)—or, in more Platonic language, by a process of *διαίρεσις* and *συναγωγή*,—only, in more modern terminology, when some effort is made to distinguish, abstract, and generalize,—that the soul begins to have an inkling of the nature of that world, which was dimly represented to her in crude experience,—of a real finger, of a real square, of the Sun himself as an embodied god, &c. And she learns that these things, however perfect in their kinds (VII. 529 E), have been created after some higher pattern,—in other words, that their being is determined by universal and eternal Laws, and ultimately by the Law of the Best,—*τῇ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέῃ*. While not absolute *νοητά*, they are *νοητὰ μετὰ ἀρχῆς* (VI. *sub fin.*). It is not improbable that in this part of the allegory there is still some reference to the *διάνοια* of B. VI as a process intermediate between sense and reason. But the 'manufactured articles' here exhibited by unseen powers correspond, not to the *εἰκόνες* of the geometers, for example, but to the realities typified by them. Those *πλάσματα* and *διαγράμματα* were only shadows and copies of these, which answer more nearly to the subjects of their *ὑποθέσεις*.

3. In the *Timaeus*, the true phenomena of nature are attributed to the created gods, who are said to make and set in order the living creatures in whom soul and body are temporarily combined (Tim. 43). Similarly, the *παραφέροντες*, who are clearly *δαίμονες*, exhibit the *σκευαστά* here.

4. The ἀγάλματα or εἰδωλα of the allegory constitute a lower stage of the ideal which in Plato's language is alone the real, not the immediately visible, but the truth of phenomena, the ἐν ἐπὶ πολλῶν ἐκάστων τῶν αἰσθητῶν, the *infima species*, the first intention of the ἐν λογισμῷ ξυναιρούμενον.

Now these realities of γένεσις, τὰ φύσει ξυνεστηκότα, of which the shadows or impressions are presented to the uneducated mind, are not really known until we get above and behind them. Then they are seen to be themselves the images or copies (εἰδωλα) of higher things, and the mind reaches beyond them and lays hold on the primal cause of being and of knowing, the ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ.

May not this notion of a 'lower stage' help to remove the difficulty which is felt in seeking to reconcile the αὐτοκλήνη of B. x with the higher teaching of B. vi? For the purpose of degrading the poets it is not necessary to mount to the ἀνυπόθετον or to the Form of Good. It is enough to have risen from shadows to objects, and from objects to their first abstraction—to the truth of γένεσις. The painted bed is the shadow of the actual bed, which is made after the pattern of the ideal bed. This we are 'disposed' (as Platonists) to say that God has made and set in nature (ἐν τῇ φύσει). But God made that, as he made the world, under the guidance of yet loftier ideals, the ideal of utility, of rest, of stability, of security, of permanence, of symmetry. However this may be, Plato's views of ontology, as seriously held by him at the time of writing the Republic, are to be gathered rather from Bb. vi, vii, than from B. x, where the reference to the doctrine of ideas is merely illustrative.

And it is worth observing that while mathematical truths are put in the forefront amongst the objects of 'hypothetical science,' because they are the most definite and distinct, moral notions are by implication co-ordinated with these. The fact is rendered manifest by the words in 517 E, where the disputants in the den are said to argue περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, i.e. 'impressions about right, or rules of right,' the latter (τὸ νόμιμον) holding an intermediate place between abstract Justice (αὐτὸ

τὸ δίκαιον) and the actual constitutions of states in the world (τὰ ἐν τοῖς ἀνθρώποις νόμιμα). This intermediate position of τὸ νόμιμον as ἄγαλμα τοῦ δικαίου may be compared to the function ascribed to Law in the *Politicus*. Compare also VI. 501 πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον καὶ πρὸς ἐκείνο αὖ τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

- § II. Bb. VIII–X, as already indicated, have less in common with VI–VII than with the earlier portion. It does not follow that they are unconnected with what immediately precedes them: still less that they could be read continuously after B. IV without leaving a deplorable gap. The ‘number of the state’ in VIII. 546 is from a ‘laboratory’ of which Bb. I–IV afford no trace. And in contrasting the pleasures of the tyrant with the happiness of the philosopher-king, the account of the higher education is manifestly presupposed. The hope of conforming the individual life to the ‘pattern in the sky’ precisely answers to that which is left to the actual philosopher of B. VI, who lets the storm rage past him, and strives to imitate the regular courses of the stars¹. But the later books have also a special tone and quality of their own. If Bb. VI, VII carry us to a height of intellectual contemplation that is unsurpassed, Bb. VIII, IX are even more impressive in the depth of ethical feeling which they convey. The growing intensity of earnestness, as state after state, man after man, discloses a lower circle or stage of evil, is incomparably grand, and it is expressed with extraordinary wealth and happiness of imagination. The effect is not less different from the serene and smiling optimism of Bb. III, IV, than from the speculative abstraction of Bb. VI, VII. And when the return
- X. 592 B. to the ‘pattern in the sky’ precisely answers to that which is left to the actual philosopher of B. VI, who lets the storm rage past him, and strives to imitate the regular courses of the stars¹. But the later books have also a special tone and quality of their own. If Bb. VI, VII carry us to a height of intellectual contemplation that is unsurpassed, Bb. VIII, IX are even more impressive in the depth of ethical feeling which they convey. The growing intensity of earnestness, as state after state, man after man, discloses a lower circle or stage of evil, is incomparably grand, and it is expressed with extraordinary wealth and happiness of imagination. The effect is not less different from the serene and smiling optimism of Bb. III, IV, than from the speculative abstraction of Bb. VI, VII. And when the return
- VI. 496 D. storm rage past him, and strives to imitate the regular courses of the stars¹. But the later books have also a special tone and quality of their own. If Bb. VI, VII carry us to a height of intellectual contemplation that is unsurpassed, Bb. VIII, IX are even more impressive in the depth of ethical feeling which they convey. The growing intensity of earnestness, as state after state, man after man, discloses a lower circle or stage of evil, is incomparably grand, and it is expressed with extraordinary wealth and happiness of imagination. The effect is not less different from the serene and smiling optimism of Bb. III, IV, than from the speculative abstraction of Bb. VI, VII. And when the return

¹ See Eur. Fr. Inc. 902 (N.):—

ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν,
μήτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνην
μήτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμῶν,
ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη
καὶ ὅπη καὶ ὅπως.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχροῶν
ἔργων μελέτημα προσίζει.

is made, towards the end of B. ix, from the life of the tyrant to that of the king, the philosopher is invested with new majesty. The continuity of this portion (the fourth act of the drama) is assisted by the recurrence of a few great topics, each of which is gradually amplified: (1) Wealth and poverty; (2) the three principles of intellect, anger, desire, corresponding to the ruling, defending, and industrial classes in the State; (3) the necessary and unnecessary desires; (4) the image of the drones, stinging and stingless (i.e. rogues and paupers), leading up to the description of the tyrant's master passion as a great winged drone; (5) the insurrection in the soul (an image which intensely vivifies the analogy between the individual and the State); (6) the relation of the tyrant to the *Demos* represented as that of son to father; (7) the image of the man and beasts within the man—the lion and the serpent and the many-headed brute. The management of these notions and successive images so as to characterize the evolution of ever fresh aspects of social and personal life, is most curious and instructive, even as a literary study¹.

At the beginning of B. x, Socrates reviews his creation § 12. and finds it good. The point immediately resumed is the exclusion of the poets—which occasioned Plato more compunction than the community of wives; but, in returning to the discussion, he, as usual, takes up new ground, and glances at the conversation which has intervened. Although the allegory of the cave is not distinctly referred to, yet in defining *μίμησις* it is now permissible to assume the existence of an ideal world, and to speak of the artist as the maker of shadows of images, thrice removed from reality and truth. And, as Socrates says explicitly, the psychological distinctions of Bb. iv, ix, enable us now to affirm that these unrealities appeal to the lower part of the soul, i.e. to emotion and not

¹ When tested by statistical evidence, i.e. by the presence or frequency of particular modes of expression, the eighth and ninth Books are found to have as many features in common with Plato's later writings as any other part of the Republic. See Constantin Ritter's *Untersuchungen*, &c., pp. 33-47.

to reason, so rendering more difficult that control of the feelings and that abnegation of pleasure, which has been shown to be of the essence of virtue.

Thus Plato leads us back to the main question:—the intrinsic value of justice, independently of reputation and reward. Socrates claims to have established this; and now begs leave to restore what for the sake of argument had been taken away, the outward happiness attending a good life. And to crown all, he makes known the immortality of the Soul, and the future blessedness of the just: to which is added, as the natural counterpart, the punishment of the wicked¹—the tyrannical tyrant in chief.

- § 13. Accepting the Republic from the hand of Plato as an artistic whole, we refuse to examine curiously into the exact time when the several parts were written. That the central portion may have been written last is a possibility which we neither affirm nor deny. Such speculations lie beyond the scope of criticism. That on the Republic, with all its comprehensiveness and variety, the author has impressed an unmistakable unity of design, is a proposition which no mature and sober student is likely to dispute.

II

The Republic considered in relation to other dialogues of Plato.

- § 14. From the fulness and range of its contents, and especially from the combination of moral and political with purely intellectual elements in its composition, the Republic has more affinities with other writings of Plato than are to be found elsewhere in any single dialogue.

Gorgias. To the Gorgias it stands in a close and peculiar relation. For the longer writing is in fact an elaborate endeavour to substantiate that supremacy of right, which Socrates so

¹ This has been thought inconsistent with III. 386 ff. What Plato there deprecates is the fear of death. Here he is enforcing the fear of sin. Cp. Laws v. 727 D τὰ γὰρ ἐν "Αἰδου πράγματα πάντα κακὰ ἡγουμένης τῆς ψυχῆς εἶναι ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντιτείνει, κ.τ.λ. The words in III. 387 c ὅσως εὖ ἔχει πρὸς ἄλλο τι possibly refer to the other aspect of the truth.

eloquently vindicates in refuting Gorgias and Polus. The Gorgias asserts the claims of justice. The Republic reiterates the claim and adds a definition. The counsel of perfection, 'Do right in scorn of consequences,' leaves the disciple of Socrates unsatisfied, until he finds an answer to the question 'What is right?' And this can only be obtained through the study of Man in Society. In the Republic, accordingly, the social environment of the higher life is elaborately set forth; and this constitutes a real and at first sight a very wide distinction between the two dialogues. But the difference appears less when it is considered that Plato's Commonwealth is an ideal projected into the future, and that the philosopher in the Republic, like Socrates in the Gorgias, takes no part in actual politics, but 'stands under the shelter of a wall' and lets the storm of unrighteousness vi. 496 D. rage past him.

In Bb. I-IV of the Republic, the most characteristic positions of the Gorgias are restated and developed further. Thrasymachus may be described as a magnified and more original Polus, and like Polus he is tongue-tied at last, through fear of opinion¹. Then, in place of the thorough-going cynicism of Callicles, who speaks openly what other men implicitly believe, the brothers Glaucon and Adeimantus give their clear philosophic exposition of the worldly principles from which their generous natures instinctively recoil. The theory, although put differently, is in both dialogues essentially the same,—that Might is Right, and that Justice (as Shakespeare's royal villain says of Conscience)

'is but a word that cowards use,
Devised at first to keep the strong in awe.'

The sophistical paradox is associated in both dialogues with admiration of the tyrant as the one strong man, who by trampling upon so-called rights secures his interest and asserts his power. Adeimantus, however, introduces a new element into the discussion, when he says that the praise of Justice, as commonly enforced, is no less immoral than the

¹ I. 352 B ἵνα μὴ τοῖσδε ἀπέχθωμαι.

praise of Injustice,—that prudential morality encourages immorality.

The parallel between the *Gorgias* and the *Republic*,—not to touch on many minute coincidences, which are mentioned in the notes to this edition,—extends also to the vision of judgement with which both dialogues alike conclude, and which in the *Gorgias*, although briefer, is even more vivid and terror-striking than the tale of Er. The description of the tyrant's soul, naked before her judge, contains some hints of the conception of the last state of the tyrannical man, which is elaborated towards the end of the ninth book of the *Republic*.

Cp. *Rep.*
I. 349.

The *Gorgias* also agrees with the *Republic* in assuming an intellectual or scientific basis for morality (*Gorg.* 508 Λ σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶε δέειν ἀσκεῖν γεωμετρίας γὰρ ἀμελείς), and in the rejection of Hedonism.

Which dialogue came first in order of composition? The question is perhaps an idle one, and in the absence of adequate external evidence the answer must necessarily be uncertain. But some grounds may be adduced for the opinion that the *Republic* was planned after the *Gorgias* was written. The shorter dialogue has, comparatively speaking, some of the crudeness and also of the freshness of a sketch contrasted with an elaborate picture. The impressive figure of 'Socrates against the world' is softened, in the more finished work, with a halo of ideal optimism. 'The world is not unreasonable, could it but hear reason,' is a note that would have sounded strange in the presence of Callicles. The companion portraits of the Just and Unjust Man are completed, in the *Republic*, by filling in their imaginary surroundings.

Taking either dialogue as a whole, it may be fairly argued that the assertion, 'A right will is all in all,' which is the upshot of the *Gorgias*, is naturally previous to the inquiry, 'What is essential rectitude? and how is righteous action possible?'

§ 15. It has been assumed by Schleiermacher and Zeller that
Philebus. the passages of B. vi, where the claims of Thought and

Pleasure are contrasted (505-509, see also ix. 581-587), presuppose the composition of the *Philebus*. The coincidence is obvious, but not less so is the comparative simplicity of the point of view advanced in the *Republic*. It is possible that the principles here briefly stated may have been previously elaborated. But it is by no means necessary to assume that it was so. And it is at least equally conceivable that Plato had arrived at this general conception of the relative worth of Pleasure, Thought, and the Good, before giving to it the full and complex expression which the *Philebus* contains. If the assertion of Justice is held to precede the definition of Justice, it may be similarly maintained that the solemn adumbration of the Idea of Good precedes the laboured attempt to seize this Supreme Form (and, as it were, 'confine the Interminable'¹) through metaphysical determinations. But the position of the *Philebus* in the series of the Platonic writings is part of the larger question of the place to be assigned to the other dialectical dialogues, to which it is manifestly akin. Some observations pertinent to this subject will be made in the sequel.

The *Republic* provides an approximate solution of the § 16. difficulty paradoxically raised in the *Protagoras*, and imperfectly met in the *Meno* by the theory of 'inspiration,' viz. the question 'How is virtue possible without perfect knowledge?' In the *Republic*, Science is more strenuously than ever asserted to be the basis of well-ordered life, but in all except the Rulers it is unconsciously so. By selecting the right natures for the reception of Culture, by the reformation (1) of mental, and (2) of physical education, the predominance of Virtue is secured even in those not yet capable of Reason, so that they may ultimately embrace her the more readily, because they have nothing irrational to unlearn. Thus the conception of the State affords the means of reconciling an opposition, which, as we learn from the *Protagoras*, tended to hinder, by making it seem impossible, the application of Philosophy to the bettering of human life. *Protagoras* professed to benefit his pupils by promoting their attainment of

Protagoras, Meno.

¹ Milton.

that civic and social excellence which was shared in some degree by all the citizens of a civilized community, and which the primary education of Greek freemen was already calculated to foster, in evolving those seeds of Justice and of mutual respect which had been scattered broadcast at the remote origin of human society. Socrates denies that such a process deserves the name of teaching, or that the virtue thus communicated is really virtue. He makes the seemingly impossible requirement that a science of exact measurement should be applied to human life and action. Now the philosopher of the Republic is in possession of such a science, and he is entrusted with the control of primary education. Thus the unconscious, relative, approximate virtue of the subordinate class, who again compel the obedience of those beneath them, is essentially grounded in philosophy. And the whole State is wise, although the wise amongst its citizens are still the few. The work professed by the Sophist is now undertaken by the Philosopher, with far better assurance of a solid foundation.

§ 17. It is more difficult to find the angle (if the figure may be allowed) at which the Republic stands towards those dialogues which symbolize philosophic enthusiasm under the form of Love. There are mystic passages in the Republic also, but in the work as a whole, what may be termed the ecstatic phase of Platonism is greatly toned down and subdued. Whether Plato is here addressing a wider audience, or has now entered on a further stage in the evolution of his thought, is a question by no means easy to determine. The points where some approximation to the spirit of the Phaedrus and Symposium occurs are chiefly two.

III. 403, 404. Even the earlier culture is not completed without a description of the modest loves of beautiful souls.

VI. 490 A, B. And in describing the philosophic nature, the love of truth is characterized in words which might have been used by Diotima :—*ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκὼς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γὰρ ὄντως φιλομαθής, καὶ οὐκ ἐπιμένει ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις, ἀλλ' ἔτι καὶ οὐκ ἀμβλύνειτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος, πρὶν αὐτοῦ ὃ ἔστιν ἐκάστου τῆς φύσεως ἄψασθαι ᾧ προσήκει*

ψυχῆς ἐφάπτεσθαι τοῦ τοιούτου· προσήκει δὲ ξυγγενεῖ· ᾧ πλη-
σιάσας καὶ μίγεις τῷ ὄντι ὄντως, γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν,
γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῶῃ καὶ τρέφοιτο καὶ οὕτω λήγοι ὠδίνος, πρὶν
δ' οὔ.

Essentially cognate to the same aspect of Platonism are the account of education as a development from within, the rising scale of Being, through sense, opinion, thought, and reason, to the idea of Good, recalling the stages leading to the ocean of Beauty in the Symposium; the upper air and sunshine of the ἀνυπόθετον in Bb. vi, vii, compared with the outer rim of Heaven in the Phaedrus-myth; the enthusiastic account of Dialectic, and the wanderings of the soul in B. x. The prayer to Pan and the Nymphs with which the Phaedrus ends, has, of course, many echoes in the Republic. Constantin Ritter, who has examined all the Dialogues by the 'statistical' method introduced by Dittenberger (in *Hermes* xvi, 1881), regards the Phaedrus and Theaetetus as belonging to the same period with the Republic. He is disposed to think that both were written while the Republic was in course of composition, and that the Theaetetus is the earlier of the two. This last opinion may be disputed on the following grounds:—

1. Not to dwell upon the signs of immaturity which some critics (Usener amongst others) have discovered in the Phaedrus, it appears inconceivable that Plato should have expressed the paradoxical preference of oral to written speech, at a time when he was himself actively engaged in preparing a written work so large and important as the Republic.

2. Those who attach any weight to L. Spengel's arguments—and some weight they certainly deserve—are bound to give the Phaedrus the earliest date which a comprehensive view of all the facts will admit. Whether the dialogue is earlier or later than Isocrates' *περὶ τῶν σοφιστῶν*, there are strong grounds for supposing it to have been written not long after the opening of the Academy.

3. The Theaetetus presents a matured harmony of thought and expression. The gravity of Theodorus, which tempers

the irrepressible playfulness of Socrates, is evidently in keeping with Plato's own deeper mood.

4. The soaring idealism of the *Phaedrus*, which reappears in the *Republic*, is likewise modified in the *Theaetetus* by an approach towards a rational psychology. This point will be further developed by and by.

§ 18. The doctrine of immortality (incidentally recognized in
Phaedo. the *Meno*) is expressly maintained in the *Phaedo*, *Phaedrus*,
 and *Republic*. And while the line of proof is different in all
 three, the demonstration chosen in the *Republic* is closely
Phaedo allied to one of those in the *Phaedo*—that by which it is
 93. shown in answer to Simmias that the soul is not a harmony.
 X. 611 B. The words of Socrates, ὅτι μὲν ἀθάνατον ψυχή, καὶ ἄλλαι
 φανείεν ἀποδείξεις, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, may or may not contain an
 allusion to the *Phaedo*, or to the *Phaedo*, *Phaedrus*, and
Symposium in one. But it is at least tolerably clear that the
Republic and *Phaedo* both belong to a stage of Platonism in
 which the doctrine of ideas had been distinctly formulated,
 while the logical and metaphysical bearings of the theory
 had not yet been thought out so clearly as in the period
 of which the *Parmenides* marks the opening stage. Coinci-
 dences between the *Phaedo* and *Republic* are the more
 significant, as the meditation of death is a different subject-
 matter from the supreme realization of life in the world.

§ 19. There is a very close approximation both of style and
Theaetetus. substance between the most serious part of the *Theaetetus*
 (173-177) and *Rep.* vi, vii, although in the dialogue concerning
 knowledge, as in the *Gorgias* and *Phaedo*, the philosopher is
 described as withdrawn from action and as knowing nothing
 of his neighbour. In this he corresponds not to the King-
 philosopher of the *Republic*, but to the actual philosopher who
 is 'useless to his State,' who in his contemplation of realities
 has no time to look down on human affairs (vi. 500), and who
 seeing mankind replete with lawlessness is content to live
 apart, if only he can keep his own life pure. The contrast
 between the philosopher and the lawyer resembles also the
 description of the awkward plight of him who descends again
 out of the daylight into the glimmering den (vii. 517). Once

more, the nature of retribution is similarly conceived by Socrates in Theaet. 177 and by Adeimantus, while the ideal ^{11. 363 E.} pattern of the blessed life is similarly set forth in Theaet. 177, and in Rep. ix, *sub fin.* Such near agreement at once of matter and of tone as becomes perceptible on a repeated reading of these passages, albeit by no means a certain test, is more decisive than such chronological indications as the allusion to the battle of Megara (B.C. 394?), and the fact that Cleomenes, who was at that time king of Sparta, counted precisely twenty-five generations from Heracles (cp. Theaet. 175 A). These points, however clearly demonstrated, belong to the time assigned to the imaginary conversation. They cannot determine the date of its composition (except as giving a *terminus a quo*). On the other hand the dialectics of the Theaetetus evince a maturity of psychological reflexion, and a moderation and firmness of metaphysical handling, which had scarcely been attained by Plato when he wrote the Republic. This may of course be a deceptive appearance, attributable to the fact that in the larger dialogue the mind is taken off from abstract speculation, and plunged in politics and popular moralities. But there are considerations which point the other way, and which incline the balance in favour of placing the Theaetetus after rather than before the Republic.

1. The manner of approaching the subject through the criticism of earlier philosophies would seem to mark a distinct stage in the development of Plato's mind (cp. Soph. 246 ff.).

2. The allusion to the Parmenides seems to mark the Theaetetus as one of the same group with the Parmenides ^{Theaet. 183 E.} and Sophist. And in the statement of metaphysical *ἀπορίαι* the Theaetetus and Parmenides are companion dialogues.

3. The clear conception of Being, not-being, Unity, number, sameness, difference, similarity, diversity, as logical categories or ideas of relation, which comes out at Theaet. 184, 185, could hardly have been possible, while Plato held the doctrine of ideas in the crude and undeveloped form which is still implied in the Republic, and which the Parmenides for the first time showed to be unsatisfying.

4. The greater subtlety and accuracy of the psychological

distinction between ἐπιστήμη, δόξα, αἴσθησις, as compared with Rep. vi, *sub fin.*, and still more with the end of B. v, is also apparent, though here, too, the difference of subject may have involved disparity of treatment.

§ 20. As was previously said (p. 22) with reference to the Philebus, the presumption thus raised can neither be substantiated nor set aside without taking into account the other dialectical dialogues, Parmenides, Sophistes, and Politicus. And for reasons which will presently become apparent, the consideration of these dialogues in their relation to the Republic must be postponed to some brief remarks on the great work which in subject-matter as well as in extent comes nearest to the Republic, viz. the Laws. As this dialogue, by those who acknowledge its genuineness, is admitted to be the last of Plato's writings, the contrast which it presents to the Republic is the more instructive, since difference may here be interpreted to imply some change. But the comparison must be made with caution. For two main points have to be borne in mind: (1) that Plato in the Laws is confessedly aiming only at the second best, and (2) that the work is doubly incomplete:—the composition of many portions is unfinished, and the question of Higher Education is expressly reserved, so that, to employ Plato's own metaphor (Laws vi. 752 A), the dialogue is without a head. The attempt to supply this latter defect in the Epinomis (according to a credible tradition, by Philip of Opus, the editor of the Laws) only shows how incapable Plato's immediate successors were of continuing what was most significant in his philosophy. The Platonism that survived the Master in the Old Academy was indeed

The further consideration of the dialectical dialogues must be postponed, until we have glanced at the Laws.

Ψυχὴ καὶ εἰδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.

It may be argued, however, that both these peculiarities are indicative of changes in the philosopher's own mental attitude.

The very notion of a second-best in politics, of an aim worth striving for which yet falls short of the highest, is alien to the spirit of the Republic. Before entertaining such a notion Plato must have come to think that the realization of the Divine ideal was even more distant than in the fifth and

ninth books of the Republic he had declared it to be : that it was in fact impossible 'for such a creature as man in such a state as the present.'

Even in the Republic he had acknowledged that the State of primitive innocence could not last, and his ideal constitution presupposes the inevitableness of war. But in the Laws that constitution also, so far as it involved the principle of communism, is relegated to the reign of Cronos, and is declared to have been suited not for human government, but only for a theocracy. The Athenian Stranger finds it necessary to strike into the middle path between two extreme views: (1) that legislation is futile, seeing that 'time and chance happen unto all,' and (2) that God governs all things without the aid of man. The third or intermediate view is that human skill, taking advantage of opportunity, may imitate from afar off the principles of Divine action. And the opportunity now prayed for is one less unlikely than the union of philosophy and sovereignty in the same person. It is the conjunction of a 'temperate' sovereign with the wise legislator (Laws iv). Now such a change from 'optimism' to 'meliorism' cannot have taken place without a mental struggle. It must have cost Plato something, one would imagine, to discover that in his greatest work he had only been uttering a vain, though pious, aspiration,—*ἅλλως εὐχαῖς ὁμοῖα λέγων*. And of such a struggle, with the bitterness naturally accompanying it, there is very distinct evidence in the Politicus; where there is also a foreshadowing of the very solution arrived at in the Laws.

Through a skilful process of generalization and division, § 21. Socrates Junior has been led by the Eleatic Stranger to ^{Politicus.} define Statesmanship as 'the art of man-herding,'—according to the figure repeatedly used by Socrates in the Republic. But on reflexion the image is found unsuitable to the actual state of the world, in which the work of tending mankind is shared by many functionaries besides the statesman or ruler. Not the human governor, but the divine superintendent of the Golden Age, may be thought to have included all these functions in his own person. Our science of politics must

condescend to the actual present world and distinguish more definitely between the art of government and the other modes of managing mankind.

This position is illustrated by the wonderful myth, in which a more serious effort is made, than was attempted in the Republic, to face the problem of the existence of evil. 'God alternately guides the world and lets it go.' There can be no doubt under which dispensation we are living. Amidst this anarchy, of which Zeus is the reputed lord, the only hope of improvement lies in cherishing some faint remembrance of the Divine Order which was once a reality. Occasionally this remembrance comes with exceptional clearness to the mind of the philosopher, who is the only law-giver. Happy is that portion of the human race, that, when he appears, is willing to listen to him, and to obey his precepts. But his time upon the earth is brief, and when he departs, like a physician going into a far country, he leaves a prescription behind him. In his absence, the only feasible rule is the observance of Law, which is better than caprice, though far inferior to the immediate rule of Mind.

§ 22. It is sufficiently manifest how all this leads up to the point from which the Athenian Stranger makes his departure in counselling Cleinias and Megillus ; although in the *Politicus* there is little as yet of the spirit of compromise, which appears in the *Laws*,—for example, in the partial adoption of election by lot, notwithstanding the often expressed scorn of Socrates.

Also in many isolated points the Statesman anticipates the *Laws*. (1) The distinction between oligarchy and democracy is regarded in both as non-essential. Either may be better or worse according as it is administered. And constitutional democracy is far better than unconstitutional oligarchy. (2) The *weaving together* of diverse elements in a State is a notion to which prominence is given in both dialogues ; especially (3) in the provisions concerning marriage. And (4) as the name of Statesman is denied to the actual politicians in the *Politicus*, so the actual constitutions are contemptuously referred to in the *Laws* as the 'non-constitutions' (*διὰ τὰς οὐ πολιτείας*

ἐκείνας). They are not polities but parties. (5) The conception of an infinite past, by which Plato accounts for the growth of civilization, appears most distinctly in the *Timaeus*, *Critias*, *Politicus* and *Laws* (B. III).

Although the philosopher's practical scope has thus shifted, § 23. and numberless minute provisions are expressly made of a kind which the *τρόφιμοι* of the *Republic* were meant to discover for themselves, the reader of the *Laws* is often reminded of the leading thoughts of the *Republic*. Each individual, as far as possible, is to be not many but one. The definition of Justice, obtained with so much difficulty, is silently discarded, but Plato still glances with disfavour on the heretical view that Justice is conventional, and he still dwells on the phenomenon that self-preservation is the basis of *de facto* governments upheld by statute. At the same time he points out that no government is overthrown but by itself. The law of Charondas, by which the money-lender was left to take the risk of loss, is spoken of with emphatic approval both in the *Laws* and the *Republic*. The avoidance of the extremes of wealth and poverty is equally a principle of both. General rules (τύποι, ἐκμαγεῖα) are laid down, as in the *Republic*, so also in the *Laws*, for the censor of the poets. Early education is again regarded as an anticipation of Reason. The importance of *rhythm* in education is more than ever insisted on. The music is still to be subordinated to the words¹. And although the paradoxical view that gymnastic also has a mental purpose does not expressly reappear (it had already been ignored in *Rep.* VII. 521 E), the merely utilitarian conception of physical training is not the less scornfully rejected. The neglect of education by Cyrus and Darius is held accountable for the vices of Cambyses and of Xerxes (cp. *Prot.*, *Gorg.*). The supremacy of mind is vehemently asserted. The passions are in the individual what the populace are in a State. Yet here also the later phase of Plato's philosophy makes itself felt, and the conjunction of sense with intellect is introduced, not merely as the cause of error (*Rep.* VIII), but 546 B.

¹ *Laws* II. 669.

62 B,C. as the condition of practical wisdom (compare the *Philebus*). On the other hand the unity of Virtue (Justice and Temperance especially running up into a single principle), which is only hinted as a possibility in the *Republic*, is prescribed as a main dogma of the Higher Education, which is to be presided over by the Nocturnal Council.

§ 24. This Higher Education is spoken of in two passages of the *Laws* as a subject reserved for future consideration.

α'. B. VII. 818 (in speaking of the higher arithmetic, geometry and astronomy) ταῦτα δὲ ξύμπαντα οὐχ ὥς ἀκριβείας ἐχόμενα δεῖ διαπονεῖν τοὺς πολλοὺς ἀλλὰ τινὰς ὀλίγους· οὓς δέ, προϊόντες ἐπὶ τῷ τέλει φράσομεν . . . χαλεπὸν δὲ αὐτὰ προτάξμενον τούτῳ τῷ τρόπῳ νομοθετεῖν· ἀλλ' εἰς ἄλλον, εἰ δοκεῖ, χρόνον ἀκριβέστερον ἂν νομοθετησαίμεθα.

β'. B. XII. 969 ἐγὼ δ' ὑμῖν συγκινδυνεύσω τῷ φράζειν τε καὶ ἐξηγεῖσθαι τὰ γε δεδογμένα ἔμοι περὶ τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς τῆς νῦν αὖ κεκινημένης τοῖς λόγοις· τὸ μέντοι κινδύνημα οὐ σμικρὸν οὐδ' ἑτέροις τισὶ προσφερὲς ἂν εἴη.

The former passage (α') may be compared with *Rep.* iv. 435 c, where Socrates remarks that for the true account of the virtues it would be necessary to take the 'longer way' (which is afterwards identified with dialectic); the latter (β') is very similar to *Rep.* vi. 536, 537, where Socrates introduces the 'Idea of Good.' But, whereas in the *Republic*, Socrates at least partially satisfies expectation, the statement promised by the Athenian Stranger is deferred until a more convenient season.

The student of the *Laws* is consequently left in a position resembling that in which readers of the *Republic* would have been, had Books v, vi, vii of that dialogue remained unwritten. He is aware, indeed, that the Nocturnal Council were to comprehend the single underlying principle which gives unity to the Virtues, that they would acknowledge Wisdom to be the guide (cp. *Rep.* iv. 428) and Temperance the inseparable condition of them all; that their minds would have been cleared and strengthened by a *sound* training in the *necessary* truths of mathematics and astronomy; that the absolute priority of Mind to Body would be a principle deeply

infix in their souls. But beyond this we are unable to judge how far the education and nurture which the Stranger advocates, resembled or differed from that developed in Rep. VII, or indeed whether he proposes that the members of the Nocturnal Council of this secondary State should be 'philosophers,' in what Plato at the time of writing conceived to be the highest sense of the word. Like the definition of the Philosopher projected by the Eleatic Stranger, the Athenian Stranger's account of the Highest Education seems never to have been written down by Plato¹.

We can only dimly trace some fragments of his leading thoughts, in the directions for elementary study given in B. VII, the religious principles inculcated in B. X, and some detached sentences towards the end of B. XII.

(1) Mathematics as the Truth of Nature, VII. 818 *τίνας οὖν, ὦ ξένη . . . κατὰ φύσιν ἂ λέγεις*.

(2) Priority of Mind, X. 887 ff., XII. 966 ff.

(3) Necessary existence of a '*primum mobile*,' X. 894, cp. Phaedr. 245.

(4) Eternal supremacy of the better mind over the worse, X. 897.

The author of the Epinomis has gathered up these scattered threads, but the pattern into which he has woven them is not Plato's, still less are there to be found there the traces of the untrammelled thought and free intelligence, of a mind not enslaved to its own formulae, which are absent from no genuine Platonic writing.

A theory of knowledge and of the object of knowledge is, therefore, not to be looked for in the Laws. Yet the study of dialectic has left its trace, in the pedantic elaboration of method, which marks the earlier and more finished part of the dialogue, and is analogous to the tedious classifications which the Eleatic Stranger in the Politicus remarks on and defends.

¹ 'Of a supreme or master science which was to be the coping stone of the rest, few traces appear in the Laws. He seems to have lost faith in it, or perhaps to have realized that the time for such a science had not yet come, and that he was unable to fill up the outline which he had sketched.' Jowett's Plato, vol. V, Laws, Introduction, p. 130.

§ 25. The position of the Politicus, as intermediate between the Republic and the Laws, is sufficiently evident after what has been said. Now the Politicus cannot be far removed from the Sophistes, and the Philebus in style and structure bears evidence of belonging to the same period. The Timaeus is avowedly later than the Republic.

Consider-
ation of the
Dialectical
dialogues
resumed.

We are therefore not left without data for the difficult inquiry :—Did Plato's theory of knowledge undergo any change after the composition of the Republic? In what direction were his thoughts moving with respect to this, which he himself regarded as the highest subject of study?

The inquiry *is* difficult. For each work of Plato's is a separate whole, in which the parts have reference, not to any previous statement, but to the particular aspect of the Truth to which for the time being the philosopher addressed himself, and in which his mind was wholly absorbed. Even such distinct references as those in the Timaeus and Laws to the Republic, or those in the Theaetetus and Sophistes to the Parmenides¹, do not involve any attempt to adjust the later dialogue to the earlier one. Yet, on a general survey of the group of dialogues above-named, from which the Parmenides and Theaetetus (perhaps even the Euthydemus) cannot altogether be separated, there is observable a greater amount of consistency, as well as of positive content, than, for example, appears in grouping together Protag., Apol., Symp., Phaedr., Phaedo, Gorg. And this general observation may be of use, if, instead of attempting a detailed harmony, or 'peering between the lines' of detached passages for the evidences of a system which is nowhere formulated, we content ourselves with marking the broad outlines, and so endeavouring to follow the main movement of Plato's thought.

The concluding passage of Rep. vi² contains a statement of the unity of knowledge, which may be summed up as

¹ The reference to the Sophist in Polit. 284 B ὡς ἐν τῷ Σοφιστῇ ('as in dealing with the Sophist'), is not in question here, as the Sophist and Statesman are to all intents and purposes one dialogue.

² See above, p. 13.

follows:—‘The investigation of Truth under the conditions of human life on earth must start from assumptions based on sensible perception. But that is only the starting-point. The philosophic spirit cannot rest, until the mind’s conceptions have been purified by the activity of thought from every sensible mean, and so rising from height to height of abstraction, the thinker may lay hold on the Absolute (τὸ ἀνυπόθετον), whence again descending, he may pass from Form to Form, and end with pure ideas.’ Nowhere else had Plato hitherto so clearly asserted the connexion and gradation of the Forms of Being.

But if we ask, what is the nature of the connexion, or of the transition from the higher to the lower forms, the Republic yields no consistent answer.

1. In the fifth book the εἶδος is said to be related to its particulars, as the whole to the parts. Are the higher εἶδη of Book vi thus related to the lower? Do they form a series of which the extreme terms are *Summum Genus* and *Infima Species*?

2. The reader of B. x is at once presented with a different conception. The ideal Bed is not a whole of which the actual bed is part, but the Pattern after which it is made. Are the higher ideas related to the lower, as the Perfect to the Imperfect? The beginning of B. vii and the end of B. ix may lend some colour to this view; which, however, is inconsistent with the preceding.

3. Once more, in studying the educational discussions of B. vii, in which the general conception of Science is practically applied, we are led upwards from the mind’s first perceptions of difference and identity, through the abstract study of number, form and motion, first to the common principles determining all such studies, then to universal principles worked out by Dialectic, and last of all to the primal, ultimate, creative, regulative, alone substantial Form of Good. Are the Ideas, then, Forms of Thought, and are the higher related to the lower as the ideas of the Reason to the categories of the Understanding, and those of the Understanding to those of pure intuition,—to use a Kantian figure?

§ 26. The truth is that Plato had not yet cleared his mind from some confusion on this subject. It may be doubted whether he ever did so completely. Three points of view, which to modern thinkers are obviously distinct, the logical, the cosmological, the psychological, repeatedly cross and recross each other in his writings.

The moment came, however, when he keenly felt the need of solving this and other metaphysical difficulties. It is generally acknowledged that the *Parmenides* reflects precisely such an intellectual crisis. He could no longer satisfy himself with making a vague metaphysic the imaginary basis of an empirical morality.

The *Parmenides*.

Plato's thought in the *Parmenides* is directed towards (1) the theory of general forms and (2) the opposition of the one and many, not with barren contemplation, nor yet with scepticism, but with serious inquiry. At the same time Plato's Dialectic for the first time consciously stands face to face with Eleaticism. Most of the objections afterwards brought by Aristotle against the *εἰδη* are here raised in the form of *ἀπορίαι*, which are discussed, but not finally answered. And a tentative effort is made towards a New 'Kritik' of pure truth, through a disjunctive method, which the aged *Parmenides* recommends as a necessary *propaedeutic*, but which nowhere recurs. The dialogue ends, after the Socratic manner of the *Protagoras* or the first book of the *Republic*, with contradiction and the confession of ignorance, but the reader has been carried into higher regions of speculation than in the purely 'Socratic' dialogues.

The *Theaetetus* again.

In the *Theaetetus* likewise the Socratic mask of irony is effectively resumed. There is much in it of the playfulness of the *Phaedrus* or *Symposium*, but without the wildness. That is sobered down through the presence of the grave *Theodorus*. We have again, as in the *Parmenides*, a chain of *ἀπορήματα*, most subtly reasoned out, but not finally got rid of. Once more comes back the old familiar Socratic ending—'What knowledge is, I do not know.' But just as the *Parmenides* breathes the profound conviction, 'No philosophy without ideas, whatever the ideas may prove to be,—nor

without the One, however our conception of Unity may have to be modified,' so the Socrates of the Theaetetus will never discourse without assuming the reality of Knowledge, nor will Theaetetus hesitate to affirm that unity and diversity, sameness and difference, number and quantity, are not perceived through any bodily organ ; but the perception of them, however manifestly evoked through sensible impressions, is in each case a direct intuition of the mind. Plato in the Theaetetus is again conscious of Eleatic influence, while he reckons with Heraclitus, Protagoras, and the Cyrenaics,—perhaps also with Antisthenes.

In these two dialogues, then, the philosopher is directly grappling with the chief difficulties which surround his own as well as other theories of Knowing and Being : the Parmenides breaking ground which is afterwards to be renewed, and dealing mainly with questions of Being ; the Theaetetus (in this approaching modern thought) treating the central questions of philosophy chiefly from the subjective side.

Taken together, these writings represent a time of § 27. strenuous mental effort, when Plato was resolutely bent on going by the 'longer way,' and on fulfilling, even 'through hours of gloom,' the 'tasks in hours of insight willed.' Whatever tedium it may cost him, whatever intellectual fatigue, he is determined to see more clearly and fix more definitely those lines and veins of truth 'according to Nature' of which he has spoken in the Phaedrus. No result of this endeavour is formulated. That is not Plato's way. But as his Socrates says to Theaetetus, *βελτιόνων ἔση πλήρης διὰ τὴν νῦν ἐξέτασιν*, so the philosophy of this whole group of dialogues (Parm., Theaet., Soph., Polit., Phil., Tim.) has distinctive features which clearly separate them not only from the Phaedo or Symposium, but even from the Phaedrus and the Republic.

1. The first point to notice is the serious criticism of earlier and contemporary philosophies. As Socrates questioned with individuals, so Plato now cross-questions doctrines and methods. He had elsewhere glanced allusively at the Heracliteans, the Pythagoreans, the Cyrenaics the Mega-

rians and others,—he had perhaps satirized Antisthenes ;—but it is now through the lengthened examination of whole schools of thought that he at once developes and tests his own conceptions. This is a new thing in philosophy, and argues a great advance in dialectical method.

2. Plato has had many a fling at the art of controversy (*ἀντιλογική*), with its love of cross distinctions (Rep. v. 454), its confusion of facts with principles (Phaedo 90B), and all the array of sophisms which are grouped together for ridicule in the Euthydemus. But he has now discovered that in a deeper sense a cognate error lies at the root of all the intellectual confusion of the time—that an illogical logic based on abstract contradictions has been responsible not only for the vain jangling of Dionysodorus and his fellows, but for the waste of serious thought over such problems as whether false opinion is possible, whether an element can be defined, whether all discussion is not unreal, and other cognate difficulties, which were threatening the very life of philosophy. This element of contemporary speculation he traces to the Zenonian logic, in which the profound speculative thought of Parmenides had been beaten out and misapplied.

3. Hence comes his endeavour to turn the weapons of the Megarians against themselves, and to evolve, at least approximately, a theory of predication both in thought and language which, instead of hindering, may stimulate and aid the healthy growth of eager minds. His interest in dialectic is at this stage more than ever educational. And this is especially true of that aspect of it which carries on the work commenced in the Phaedrus,—the use of Classification.

§ 28. The ‘dichotomies’ of the Sophist and Politicus are not to be taken too seriously. They afford a method of approach to the main subject, by which the mind of the youthful hearer or reader is to be at the same time kept on the alert, and awakened to the difficulties with which the scientific treatment of any general question is surrounded. They remind us of the description in the Philebus of the charm which the logical ‘one and many’ had for young Athenians. They may even be regarded as bearing some analogy to the arithmetical

puzzles which the Egyptians had invented for the amusement of children. But there are turns and moments of the laborious game where some principle of method is illustrated. These are marked with special emphasis, and by attending to them we learn something of the direction of Plato's own thoughts.

In the *Phaedrus* the ideal of generalization and division had been left disappointingly vague. The spirit of dialectic seems there to be regarded as its own evidence in determining the outlines of Truth, as an organic whole. In generalizing, the dialectician recognizes the *εἶδος* of which his soul had once the vision; in dividing, he will 'follow Nature,' hitting the joints, and not hacking the limbs. It is further indicated that 'Nature' has a 'right-hand' and a 'left-hand' segment, —which may be interpreted indifferently as positive and negative, or as good and evil. But in the *Sophistes*, and even more in the *Politicus* and the *Philebus*, while the dialectical method is still upheld, and still subordinated to the free activity of the philosophic mind, the difficulties and hindrances attending on it are more seriously felt. The process is accompanied with much labour, and leads through 'slippery' places. The several definitions of the Sophist, all based on observation and attained through successive excursions, at first seem to have little in common. The synoptic and selective faculty must be called in, to gather from all these the characteristic difference of the creature. And it is at this point (*Soph.* 233) that the investigation passes from the formal to the real.

In resuming the work of 'carving' to define the statesman the young respondent is warned that he must not cut off too much at once (for fear of 'hacking the limbs'),—whereupon he asks the difficult and important question, 'How is one to know an accidental segment (*μέρος*) from a true form (*εἶδος*)?' He is further made aware that the process of residues is insufficient for the purposes of science, (since, as was shown in the *Sophist*, negation also has a positive content), and that before I can know the nature of *this*, I must know something also of what is *not this but akin to this*. Thus dialectic becomes more concrete, no longer turning on the mere perception or intuition of elementary forms, but endeavouring to recognize

them as actualized in the complexity of the world. Hence the great value of the argument from example. Nor should the hearer of dialectic ever complain of mere length as tedious, for length and brevity are relative not to each other merely, but to the requirements of investigation and discovery. Thus, as by a side wind, is introduced the principle of τὸ μέτριον, which plays such an important part in the *Philebus*.

The same increasing consciousness of the intricate developments of real science as opposed to mere logic appears in the well-known passage of the *Philebus*, 16 foll., where it is shown that the lover of truth must not rest in the mere discovery of a one and many, but pursue his investigation until he ascertains 'how many.' This is not a mere return to Pythagoreanism, but a real advance towards a fuller conception of scientific truth.

§ 29. There is another aspect of this part of the subject, on which Plato dwells in different ways, but with similar emphasis, in the *Parmenides*, *Sophistes* and *Politicus*. The Sun of Science, as Bacon says, shines equally on the palace and the dunghill. Socrates, replying to *Parmenides*, is doubtful whether he ought or ought not to assume ideas of dirt and refuse. But he is assured by the philosopher that when the love of knowledge has taken hold of him, as one day it will take hold, he will neglect none of these things. And in like manner his namesake, the Younger Socrates, raises no objection when the Eleatic Stranger affirms that in the eye of Science the vermin-killer is as much a huntsman as the general, or when he reminds him afterwards that, in classification, no preference should be given to what is not ridiculous. And Socrates himself tells *Protarchus* (*Phil.* 58 c) that the art of which we are in search is not that which produces the grandest effect, but that which discovers some particle of truth, however seemingly unimportant¹.

These hints of an ideal of science are in entire keeping with the curiously modern description of the intellectual life as 'an

¹ *Rep.* III. 402 B οὐτ' ἐν μικρῷ οὐτ' ἐν μεγάλῳ ἡτιμάζομεν αὐτά, may seem an anticipation of this, but should rather be compared with *supr.* II. 369 D, *infr.* IV. 435 A.

interrogation of all natures with the view of learning from each what it has to contribute from its particular experience towards collective wisdom' (Politicus, 272 B, C).

If in these dialogues Plato's logical method assumes a more § 30. definitely scientific aspect, his metaphysical theory undergoes modifications of a corresponding kind.

Not only is each 'natural kind'¹ to be regarded as a whole², but (as in the scheme foreshadowed in Rep. vi) the several wholes must be known in the light of higher conceptions, and as forming one vast totality. The primary forms or notions of unity, likeness, unlikeness, numerical difference, motion, rest, must be recognized as no less real than the attributes of each several kind. 'Quality' itself is a new abstraction which has to be named. Now this implies, what is not explicitly formulated, the admission of 'ideas' not only of existence, but of relation. Plato nowhere seems distinctly conscious of the difference between a genus and a category³. The terms *εἶδος* and *γένος* are used by him indifferently for both. But in the dialectical dialogues he dwells more and more on those universal conceptions which are inseparable from knowledge and being. These are the 'birds that fly everywhere about the aviary,' sameness and difference, unity and plurality, number, quantity, motion and rest. And it is in the effort to realize ideas of relation and to understand the relativity of thought that he takes in hand the central problem of Being and Not-Being, affirmation and negation. The reasoning of the Sophistes, based as it is on a critical review of previous philosophies, marks one of the most decisive moments in the history of thought, exploding the prime fallacy, which had its stronghold then in the misapplication of the great conception of Parmenides, and has since haunted many a polemical dispute, the confusion of the *Dictum Simpliciter* with the *Dictum Secundum quid*. When it is once recognized that *omnis negatio est determinatio*, a fatal obstacle is removed out of the way of science.

¹ Theaet. 157 *ἑκάστον ζῷόν τε καὶ εἶδος*.

² Ibid. 174 A *τῶν ὄντων ἑκάστον ὅλου*.

³ See above, p. 35.

This great advance in Plato's central point of view has sometimes been represented as if Plato had now for the first time introduced Motion amongst the ideas. But the identity of thought and life is of the very essence of Platonism throughout,—witness the proof of immortality in the *Phaedrus*, and the description of the Idea of Good as the supreme efficient cause in the *Republic*. It was precisely because Eleaticism made this impossible, by assuming the incommunicability of Being and Becoming, One and Many, that Plato found it necessary to lay hands on 'Father Parmenides,' and to prove the maxim, *Τελεωτάτη πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις τὸ πᾶν ἀπὸ πάντων ἀποχωρίζειν*. That 'love of the Whole' of which he speaks again and again never ceased to be his ruling passion. The more he becomes aware of the variety and intricacy of things, the more he is bent on binding them with the unity of knowledge. But in the speculative region, as in the practical, he loses something of the daring confidence of his earlier essays, and while his vision of mental phenomena becomes clearer, in speaking of the Universe he betakes himself again to Mythology.

Soph.
259 E.

§ 31. The preceding observations may serve to commend the view which is here maintained, viz. that the *Parmenides*, *Theaetetus*, *Sophistes*, *Politicus*, *Philebus*, in the order named (with the doubtful insertion of the *Euthydemus* before or after the *Theaetetus*, as a *πάρρηγον*), form a distinct group or series, and that this series, *taken as a whole*, is subsequent to the great literary effort which terminated with the *Republic*.

Common characteristics of the dialectical dialogues.

The dialogues thus grouped together have certain characteristics in common.

Condensation and comparative dryness.

1. The thought expressed in them is far more condensed, and, except in the *Theaetetus*, is much less richly clothed with imagination and humour, than that expressed in the dialogues which are here supposed to have preceded them.

Altered style.

2. On grounds of style as well as of substance it has been shown that the *Politicus* holds an intermediate place between the *Republic* and the *Laws*¹, and also that the manner of

¹ See L. Campbell's edition of the *Sophistes* and *Politicus*, 1867. The position therein assigned to the *Sophistes*, *Politicus* and *Philebus*, has

the Sophistes and Philebus has marked affinities to that of the Politicus. It may be added that although the Theaetetus and Parmenides are not throughout written in this later vein, the dialectical passages in both of them indicate an approach to it.

3. In these dialogues there is an increasing clearness and minuteness of psychological analysis and definition. Compare for example the analysis of vision in the Theaetetus with Rep. vii. 525 c, or the description of αἴσθησις, φαντασία, μνήμη, ἀνάμνησις, &c. in the Philebus with the tabular view of νοῦς, διάνοια, πίστις, εἰκασία, in Rep. vi *sub fin.*

4. Plato is no longer contented with positing the existence of universals, nor even of such a hierarchy of pure ideas as he imagines at the end of Rep. vi. He is now seriously bent on discovering the nature of Knowledge and its object, and of determining the connexion and correlation of ideas.

5. From the recognition that every εἶδος is a νόημα, through the account of Being, not-being, sameness, difference, &c. as pure categories of perception, and the admission of Otherness as a mode of Being, up to the description of Measure as the Supreme Law, we trace the tendency, which is certainly less perceptible elsewhere in Plato, to define conceptions, which, while still regarded as objective, are essentially forms or modes of mind. The Philebus is rich in such determinations, which sometimes cross each other inconveniently, and even the seven forms of civic life in the Politicus, 289 B (τὸ πρωτογενὲς εἶδος [= ὕλη], ὄργανον, ἀγγεῖον, ὄχημα, πρόβλημα, παίγνιον, θρέμμα) may be quoted as illustrative of a similar effort after συναγωγή.

6. Without admitting that a metaphysical system or consistent body of doctrine ('Plato's later theory of ideas') can be gathered from these dialogues, it is possible to trace in them the development of a metaphysical attitude which differs

since been given to these same dialogues on independent grounds by W. Dittenberger (*Hermes*, xvi), M. Schanz (*Hermes*, xxi), and Constantin Ritter (*Untersuchungen* 1888). The convergence of different lines of investigation towards the same result has now reached a point which must surely be acknowledged to be convincing. See *Excursus, infra* pp. 46 ff.

both from that of the Protagoras and of the Republic. The supposed incommunicableness of knowledge and sense, being and becoming, universal and particular, one and many, which had threatened to paralyze philosophy, is felt to have been practically overcome, and the unity and correlation of knowledge and of nature is re-established.

Genesis
or Pro-
duction.

7. That speculative interest in *γένεσις*,—in the origin and growth of phenomena,—in what modern thinkers call the laws of evolution,—which had been the prime motive of the Ionian physiology, but had on different grounds been discarded both by Parmenides and Socrates,—is now, therefore, once more re-awakened in Plato's mind, and is partially justified by a metaphysic, in which the absolute comprises and sustains the relative, and evil is but a necessary moment in the self-development of Good.

Decline
from
Optimism.

8. But this speculative advance involves what cannot but be felt as retrogression on the practical side. For by introducing the conception of infinite gradation, it defers, without destroying, the hope of perfectibility:—

*οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται*

is the tone to which the ear of philosophy is now attuned. The distance between Man and God is found to be greater than in the first bright vision of the Ideal it had been conceived to be.

Religious
tone.

9. And the spirit of the philosopher becomes less sanguine, but more profoundly religious than before.

Democri-
tus.

10. This phase of Platonism is marked by some obscure but not uncertain indications of a controversial attitude towards Democritus ¹.

§ 32.
The
Timaeus.

The Timaeus is linked on to the subject of the Republic, but although both dialogues are referred to a time of public festival, they can hardly be viewed as strictly continuous. Socrates had on the previous day expounded to Timaeus, Critias, and Hermocrates his conception of an ideal state,—not, apparently, in the form of a reported conversation.

¹ The latter observations (7, 8, 9, 10) are supported by the following passages of Soph., Polit., Phileb.: viz. Soph. 216, 246–248, 265 (cp. Theaet. 173, 185 D, E); Polit. 269–275 (the myth), 278, 301, 302; Phileb. 22, 28, 30, 54, 59 A, 62, 64.

The Higher Education seems to have been cursorily mentioned, and the institution of infanticide must have been suppressed. However this may be, the Timaeus reflects the later phase of Plato's philosophy which has been just described. There is no room here for an exposition of the most difficult, if not, as some still declare it to be, the most important of Plato's dialogues. It must suffice to observe that metaphysical conceptions which are formulated in the Sophistes and Philebus are here applied, e.g. the *θατέρου φύσις*, and the *μικτὴ οὐσία*; that the new conception of matter or extension as *γενέσεως τιθήνη* is of the same order with the *πρωτογενὲς εἶδος* of the Politicus, and that the mythological colouring more resembles the myth in that dialogue, than any other of the Platonic myths, although the relation of God to the world is more nobly conceived¹. Cosmological and Pythagorizing notions are not absent from other dialogues. The Phaedo and Republic are both influenced by them. But a comparison of passages makes it clear that the point of view implied in the Timaeus is different and more developed.

The Timaeus is only the opening page or prelude of the most magnificent prose-poem ever planned by a single mind; a complete Bible, had it been written, of philosophical imagination. The story of Creation was to have been followed up by the history of the Chosen People, of their wars with the Unbelievers, and of the final triumph of the Good. Here indeed would have been an account of Evolution. But it breaks off before the rebel *armada* had been set in array.

What stayed the hand of the veteran thinker and creator from this fair work? We can only conjecture. But the Laws afford a possible reply. His practical enthusiasm was inexhaustible. In ages far remote, it might be, the vision of that conflict of the Sons of Light with the material Power of Atlantis might operate for good. But ere then, the day of Hellas might be dim. The states for whose reform he had so cared might all have foundered. The years were closing

¹ Compare for example the desperate notion of God relinquishing the helm, with the delegation of the lower works to the demiurgi: Tim. 42 Εὐ μὲν πάντα ταῦτα διατάξας ἔμμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ φύσιν ἥθει.

round him, the setting of his life¹ was near at hand. He had no longer strength for both efforts. The speculative and imaginative powers, perhaps, were ebbing from him. But practical earnestness remained. He would attempt what still was possible. And perchance those who had turned a deaf ear to his ideal strains might listen to suggestions of reform if pitched in a somewhat lower key.

Some such reflections are naturally suggested by Plato's sudden descent from the Council Chamber of Zeus, where the Critias breaks off, to enter on the long and weary labour of the Laws.

EXCURSUS

*On the position of the Sophistes, Politicus, and Philebus in the order of the Platonic Dialogues; and on some characteristics of Plato's latest writings*².

§ I. It had long since occurred to students of Plato that, while it appeared antecedently probable that all the shorter dialogues were previous to the Republic, the Sophistes in particular implied a philosophical point of view in advance of the definition of knowledge and opinion at the end of Republic, Book v. It seemed possible, however, that such an opinion might be coloured with some metaphysical preconception, and in editing the Sophistes I resolved to verify this observation without having recourse to 'metaphysical aid.' The objections which Socher had raised against the genuineness of this and the companion dialogue had been answered by W. H. Thompson³, who had defended both writings as having the general characteristics of Plato's style. I felt, however, that the discrepancies to which attention had been called by Socher and Schaarschmidt⁴ could not be thus easily disposed of, and must have some significance.

¹ Laws vi. 770 A ἡμεῖς δ' ἐν δυνάμει τοῦ βίου.

² From a paper read to the Oxford Philological Society in June 1890, by L. Campbell.

³ In the Cambridge Philosophical Transactions.

⁴ Rheinisches Museum.

Now, as difficulties of a similar kind had been urged with reference to the Laws, it seemed a question worth raising, whether any affinity could be established between these several works, as belonging to one and the same period of Plato's literary activity. For if the Laws were assumed to be genuine on the authority of Aristotle, the genuineness of the other dialogues would be rendered more probable, if their peculiarities were found to approximate to those of a well-authenticated writing. And the difficulty about the Laws would at the same time be lessened. For the authorities which attest their genuineness (to lay no stress on the confessions of the Athenian Stranger) represent them as Plato's latest—or even posthumous—work, and any differences either of manner or of matter between this dialogue and the Republic would be made more intelligible by the discovery of an interval and a period of transition. A step would also have been made towards the solution of the problem stated by Schleiermacher, but not satisfactorily solved by him—nor by Hermann—the order of the dialogues.

The Timaeus and Critias are avowedly subsequent to the Republic. And the right method for testing my hypothesis was, therefore, to ascertain what elements of style and diction, as well as of opinion, were 'common and peculiar' to the Sophist and Statesman with the Timaeus, Critias and Laws: i.e. what special features are shared by the members of this group, which are absent from the other dialogues, or less apparent in them. It was a method of concomitant variations. The result of a somewhat tedious inquiry was to confirm my anticipation, and to include the Philebus also amongst the works which are intermediate between the Republic and the Laws. The only support for this view which I could find in any previous writer, was the opinion expressed by Ueberweg in his *Untersuchungen über die Echtheit und Zeitfolge Platonischen Schriften*¹ (pp. 207–209), but afterwards abandoned by him in deference to the objections of Schaarschmidt.

The argument set forth in my Introductions to the § 2. Sophistes and Politicus, possibly through some fault of

¹ Wien, 1861.

exposition¹, seems to have escaped the attention of scholars. And yet, so far as it was sound, it tended to establish a fact of real significance, viz. that the Republic and Laws are separated by a period of great philosophical activity:—an activity which renders more conceivable the discrepancies which have troubled critics of the Laws, and accounts for the supposed anomalies in the intervening dialogues.

The same conclusion is now upheld in Germany on similar, but wholly independent grounds—viz. on a statistical estimate of variations in Plato's use of particles and recurring formulae. In 1881 W. Dittenberger in *Hermes* (vol. xvi, pp. 321–345)² called attention to the fact that the formula $\tau\acute{\iota} \mu\acute{\eta}\nu$ —so familiar to the Platonic student,—is entirely absent from two-thirds of the genuine dialogues. From this point onwards the statistics of Platonic formulae have been pursued by successive inquirers. Dr. Martin Schanz, for example, in vol. xxi of *Hermes* (1886), pointed out a striking variation in the comparative frequency of $\tau\hat{\omega}\delta\acute{\iota} \delta\acute{\nu}\tau\iota$ and $\delta\acute{\nu}\tau\omega\varsigma$, the latter being found only in a fraction of the dialogues, while in some of these it has completely ousted $\tau\hat{\omega}\delta\acute{\iota} \delta\acute{\nu}\tau\iota$ ³. The avoidance of hiatus (noticed by Blass in 1874, *Att. Ber.* ii, p. 426) is another phenomenon of which the varying frequency points to the same result.

The accumulated outcome of seven years of this kind of inquiry is recapitulated by Constantin Ritter in his little book of *Untersuchungen* (Stuttgart, 1888), in which he has recorded also valuable observations of his own.

Notwithstanding the tendency—which seems to be inseparable from such investigations—to aim at more precise results than the method justifies (of which Dittenberger's inference from the use of $\tau\acute{\iota} \mu\acute{\alpha}\nu$; in Epicharmus⁴ is an amusing example), yet, when minor uncertainties are discarded, there remains a strong concurrence of evidence in favour of

¹ I take this late opportunity of correcting a serious misprint. For 'Critias,' in the tabular view on p. xxxiii of the work in question, read 'Crito.'

² *Sprachliche Kriterien für die Chronologie der Platonischen Dialoge.*

³ *Herm.* xxi. 439–459, *Zur Entwicklung des Platonischen Stils.*

⁴ That Plato brought back $\tau\acute{\iota} \mu\acute{\eta}\nu$ from his journey to Sicily.

placing the Soph., Polit., Phileb., Tim., Critias, and Laws—nearly in this order—as latest in a separate group.

When it is considered that the facts thus collected unite in corroborating the observations published in 1867, it will probably be admitted that the inference is irresistible, and that the question of the order has to this extent been solved.

It is therefore worth some pains to examine the significance § 3. of the phenomenon, the reality of which is now abundantly demonstrated.

We are really considering an important movement in the development of Greek prose writing:—the gradual prevalence over Plato's style of the rhetorical artificiality, which in the earlier periods he had alternately ridiculed and coquettishly played with.

And we are met on the threshold by one of those observations by which the mere collection of instances has to be checked. Some of the features which we are now taught to identify with Plato's later manner are already present in the Phaedrus,—the balanced cadences, the vocabulary enriched from the poets and the earlier literature, the comparative rareness of hiatus, the use of *ὄντως* for *τῷ ὄντι*, of *δῆλον ὥς* for *δῆλον ὅτι*, even the Ionic dative plural, all are represented there. But the most casual reader cannot fail to see that in the Phaedrus these are but decorations of a sort of carnival dress that is worn for the occasion only. Plato is caught by a fascination at which he himself is laughing all the while. His Socrates is *νυμφόληπτος* and a strange fluency possesses him. For Phaedrus' sake he is compelled to phrase his thoughts poetically,—he speaks in dithyrambs¹. It would therefore be rash, as F. Blass long since observed, to argue from the avoidance of hiatus, for example, to the date of the Phaedrus. But this dialogue has, notwithstanding, a real bearing on the subject in hand. For in spite of all his

¹ Observe the suggestion of lyrical cadences—

— ' ' ' — — ' ' ' —
 ἔρρωμένως βωσθεῖς ἀγαγῇ
 ' ' ' — — ' ' ' —
 ἔπωνυμίαν ἔρως ἐκλήθη.

persiflage it is evident that the tricks of style which Plato there parodied were exercising a powerful charm upon his mind. In the *Politicus* and *Laws*, where, under the grander name of *ῥητορεία* (*Polit.* 303), the once ridiculed *ῥητορικὴ* is admitted to have a legitimate function, the ornate manner is employed not in humorous irony, but with solemn gravity. It is therefore reasonable to regard the rhetorical flowers of the *Phaedrus* as the early anticipation of a habit which long afterwards becomes fixed.

- § 4. The following are some of the peculiarities of language in which the *Sophistes*, *Politicus* and *Philebus* are found to approximate to the *Laws*, and which therefore mark the transition towards Plato's later style. It may be well to take first the particles and formulae, to which Dittenberger and others have recently directed attention. For the purpose of the argument we may for the present neglect those which (like *τί μὴν*;) bear only on the relation of the *Republic* (with *Phaedr.*, *Theaet.*) to the earlier dialogues.

γε μὴν occurs only twice in *Rep.*, and once in each of the following:—*Euthyd.*, *Symp.*, *Phaedr.*, *Theaet.*; but 6 times in *Soph.* (52 pp.)¹, 8 times in *Polit.* (54 pp.), 7 times in *Tim.* (76 pp.), and 25 times in *Laws* (368 pp.).

περ, added to adverbs and pronominal words:—

<i>μέχριπερ</i>	only in <i>Tim.</i> (4), <i>Critias</i> (1), <i>Laws</i> (16).
<i>ὅπηπερ</i>	„ <i>Soph.</i> , <i>Tim.</i> , <i>Laws</i> .
<i>ὅπόσοσπερ</i>	„ <i>Polit.</i> , <i>Laws</i> .
<i>ὅσαχῆπερ</i>	„ <i>Tim.</i> 43 E.

τάχ' ἴσως (combined) only in *Soph.* (2), *Polit.* (3), *Phil.* (3), *Tim.* (1), *Laws* (11).

σχεδόν without *τι*, frequent in Aristotle,—a use which first appears in Euripides²,—is rare in Plato *except* in *Soph.* (26), *Polit.* (13), *Phil.* (14), *Tim.* (9), *Criti.* (4), *Laws* (122).

The use of *ὄντως* is one of many coincidences between Plato's later style and tragic Greek. According to Stephanus (*Thesaurus*) the word appears first in Euripides. It is used

¹ The pages referred to are those of the edition of Stephanus, 1578.

² In *Soph. Trach.* 43 with *τι πῆμα* following the omission of *τι* is accidental.

also by Aristophanes in burlesque of tragedy, and by Xenophon in the *Banquet* (which Dittenberger has shown to be not one of his earlier writings). In Plato—

$\tau\tilde{\omega}$ ὄντι occurs repeatedly in	ὄντως occurs not at all in
Lach., Prot., Euthyd., Apol.,	Lach., Charm., Prot., Euthyd.,
Euthyphr., Gorg., Symp.,	Apol., Crito, Euthyphr., Gorg.,
In Rep. 42 times,	Meno, Symp. : but
In Soph. once,	In Theaet. once.
and hardly ever in Polit.,	In Phaedr. 6 times.
Phileb., Tim., Critias, Laws.	In Rep. 9 „
	In Soph. 21 „
	In Polit. 11 „
	In Phileb. 15 „
	In Tim. 8 „
	In Laws 50 „

$\tau\grave{\alpha}$ νῦν or $\tau\delta$ νῦν for νῦν (clearly a tragic form) occurs singly in Charm., Prot., Phaedo, Theaet., Rep., not at all in Lach., Euthyd., Crat., Apol., Crit., Euthyphr., Gorg., Meno, Symp., Phaedr.,—but in Soph. 5 times, Polit. 5 times, Phileb. 9 times, Tim. 7 times, Critias 3 times, and Laws 79 times.

$\mu\tilde{\omega}\nu$ in questions (also tragic) occurs sporadically in Charm. (2), Euthyd. (3), Phaedo (1), Meno (3), Theaet. (4), Rep. (3) : but frequently in Soph. (12), Polit. (8), Phileb. (10), Laws (29). (There are very few questions in Tim., Critias.)

$\chi\rho\epsilon\tilde{\omega}\nu$ (ἔστι) for $\chi\rho\acute{\eta}$ occurs *only* in Soph. (1), Polit. (1), Tim. (3), Critias (2), and Laws (57).

The suppression of δ μέν &c. in antitheses, and the use of abstract plurals (especially of the dative pl.), as in ἀννποδησίαῖς συγγίγνεσθαι (Laws), are also tragic uses which become more frequent in the same group of dialogues.

Another marked difference appears in the preference of the more concentrated εἰς (or κατὰ) δύναμιν for εἰς (or κατὰ) τὸ δυνατόν. This occurs in

Euthyd. 1	Soph. 3
Phaedr. 1	Phil. 4
Rep. 6	Tim. 10
	Critias 1
	Laws 63.

A usage, not tragic but Ionic, which is continued in Aristotle, is the employment of *καθάπερ* as the equivalent of *ὥσπερ*. See Bonitz' *Index Aristotelicus*, s. v. *καθάπερ*. In the few instances in which *καθάπερ* appears in Lach., Euthyd., Crat., Gorg., Symp., Theaet., Phaedr., Rep. (6 times), it may generally be distinguished from *ὥσπερ*, which occurs in Rep. 212 times.

But in Soph., Polit., Phileb., Tim., Critias, Laws, it occurs more frequently, and with less discrimination.

ὥσπερ appears in Soph. 9 times, Polit. 16, Phil. 9, Tim. 10, Critias 2, Laws 24.

καθάπερ appears in Soph. 14 times, Polit. 34, Phil. 27, Tim. 11, Critias 5, Laws 148.

Another Aristotelian use (see Bonitz, s. v. *δέ*) is that of *δέ* for *ἀλλά*, e. g. in Soph. 248 D, Laws II. 666 E.

The Ionic dative plural form is a point of resemblance between the Politicus and the Laws,—although, according to the best MSS., it appears also in a few places of the Phaedrus and Republic¹.

The three such datives in the Phaedrus have an obvious rhythmical intention,—240 B *ἡδίστοισιν εἶναι ὑπάρχει*: 276 B *ἐν ἡμέραισιν ὀκτώ*: 278 B *ἄλλαισιν ἄλλων ψυχῶν* (where this form prevents the concurrence of 3 spondees).

In the Republic there are only five genuine instances, for *κενεαγορίαισιν* in x, *νώτοισιν* in v occur in poetical quotations: and of these five *σμικροῖσι* and *θεοῖσι* in B. III occur in a passage that is much coloured with poetical citation; *μεγάλοισι* in B. IX, in a highly-wrought piece of declamation; *αὐτοῖσι* (*bis*) is in both instances emphatic and not attributive.

But in the Laws—especially in the later books—the use of such forms has become a confirmed trick of style. It is extended to participles, and is by no means confined to words in common use. And of the four examples in the Politicus, while one (279 E *τούτοισι*) is doubtful (Bekker reads *τουτοισί*), two at least are of the freer kind: 262 A *διπλασίοισι*, 304 E *ἐπομένοισιν*. The less rhetorical vein of the Sophistes and

¹ See Schneider's Rep. vol. 1, p. 222.

Philebus may account for the absence of such forms in them.

The periphrastic tendency (noticed in the Introduction to *Soph.* and *Polit.*, p. xxxiv), of which *χρεών, πρέπον ἂν εἴη, λέγοις ἄν, δέον ἂν εἴη, διὰ τὸ μετέχον εἶναι* (*Tim.* 47 B)¹, *ἡ τοῦ θατέρου φύσις, τὸ τῆς ἀποπλανήσεως*, &c., are examples, belongs likewise to the same preference for earfilling and rhythmically balanced expression.

The peculiar diction of these later dialogues is next to § 5. be illustrated.

In tabulating the Platonic writings so as to bring out the fact that many words were 'common and peculiar' to a certain section of them, it was formerly observed that 'the position of the *Phaedrus* and *Parmenides*'—'and,' it should have been added, 'of the *Philebus*'—was due to exceptional circumstances². This meant that from the nature of the subject matter, and from the mode of treatment intentionally adopted, the vocabulary of the *Phaedrus* was exceptionally rich, while that of the *Parmenides* and of the *Philebus*, in consequence of the dry abstractedness of the discussions in them, was exceptionally poor. It follows that in order to show the bearing of the *Phaedrus* or of the *Philebus* upon the present discussion (the *Parmenides* is not immediately in point), a somewhat closer analysis of either dialogue becomes advisable.

(a) The *Phaedrus* has more than 170 words which occur in no other dialogue—about three for every page in the edition of Stephanus. The *Theaetetus*, which may be taken as representing Plato's normal style, has 93 words not occurring in other dialogues—or 1½ words for every page of Stephanus. The peculiar words of the *Phaedrus* are borrowed from all literature, especially poetic literature, whether Epic, Lyric, or Tragic. Such words as *γάννυμαι, γλανκόμματος, γνώθος, ἡνιοχέω, λιγυρός, μελίγηρνος, μετεωροπορέω, μῆνιμα, ὁμόςυξ, τελεσιουργός, ὑποβρύχιος, ὑψαύχην*, and others which the beauty of *Phaedrus* draws from the full breast of

¹ Cp. *Laws* II, 661 B *ἀθάνατον εἶναι γενόμενον ὅ τι τάχιστα*.

² General Introduction to *Soph.* and *Polit.* p. xxxiii.

Socrates, are foreign alike to the style of the Republic and the Laws. What then is the specific element of diction which the Phaedrus owns in common with Tim., Critias, Laws? It consists (1) of physiological words, (2) words borrowed from the dialect of tragedy, and (3) words having a religious or mystical significance.

(1) Not Isocrates only, but also 'Hippocrates the Asclepiad' is mentioned with commendation in the Phaedrus¹. And whatever may be the significance attaching to that circumstance, the following words, connected with physical states or processes, occur in the Phaedrus and Timaeus, and in no other Platonic dialogue :—*βρέχω*, *γαργαλίζω*, *διαθερμαίνω*, *διαχωρέω*, *ἐπιμίγνυμι*, *ἐρείδω*, *ἰσχίον*, *κατακορής*, *κολλάω*, *πτερόν*, *συμφράττω*, *φάττη*.

If now we include Phaedr., Tim., Critias, Laws, the following words peculiar to this small group are of the same complexion :—*ἀκέφαλος* (Phaedr., Laws), *ἀπορρέω* (Phaedr., Tim., Critias, Laws), *ἀσήμαντος* (Phaedr., Laws), *διατρέχω* (Phaedr., Laws), *ἐκφυσις* (Phaedr., Laws), *ἐμπλέκω* (Phaedr., Laws), *εὔροια* (Phaedr., Laws; cp. *εὔρους*, Tim., Laws), *προσάντης* (Phaedr., Laws), *σπάω* (Phaedr., Laws), *ὑπεραίρω* (Phaedr., Laws), *ὕψος* (Phaedr., Tim., Critias, Laws).

(2) The Phaedrus borrows at least as much from Epic and Lyric sources as from tragedy; but the poetical words which it adopts in common with Tim., Critias, Laws, are mostly of the tragic, or old Attic, type. For example, *ἀηδία* (Phaedr., Laws), *αἰμύλος* (Phaedr., Laws), *ἄκαρπος* (Phaedr., Tim.), *ἄνους* (Phaedr., Tim., Laws), *ἄπαις* (Phaedr., Laws), *ἄσιτος* (Phaedr., Laws), *ἐκασταχοῦ*² (Phaedr., Critias, Laws), *ἐμμανής* (Phaedr., Tim., Laws), *ἐμπεδῶ* (Phaedr., Laws), *εὐπειθής* (Phaedr., Laws), *θαλλός* (Phaedr., Laws), *θήρειος* (Phaedr., Tim.), *νομή* (Phaedr., Tim., Critias, Laws), *παμμέγας* (Phaedr., Tim.), *παράνοια* (Phaedr., Laws), *πρόνοια* (Phaedr., Tim.), *συμμιγής* (Phaedr., Laws), *ταπεινός* (Phaedr., Laws), *τύμβος* (Phaedr., Laws), *ῥόδός* (Phaedr., Laws).

(3) Words having religious or mystical associations are

¹ 270 c.

² Thucyd. III. 82.

δαιμονίως (Phaedr., Tim.), ἐνθουσιαστικός (Phaedr., Tim.), ἐποπτεύω (Phaedr., Laws), ὀργιάζω (Phaedr., Laws), ὀρκωμοσία (Phaedr., Critias), συνεύχομαι (Phaedr., Laws).

The Phaedrus, like the Republic, has many words unknown to the earlier literature. The following are peculiar to the Phaedrus :—ἀνήκοος, ἀπειρόκαλος, ἀποπολεμέω, ἀχρώματος, δημωφελής, δικαιοτῆριον, δοξόσοφος, ἐνθουσίασις, εὐαπάτητος, ἰσομέτρητος, κακηγορία, λογοδαίδαλος, μετεωρολογία, πολυνήκοος, προσπαραγράφω, πτερορρύνω, συγκορυβαντιάω, τερατολόγος, ὑπερουράνιος, ὑψηλόνοτος, ψιλῶς, ψοφοδεής, ψυχαγωγία.

(b) It has been admitted that the proportionate number of 'late words' in the Philebus, i. e. of words common and peculiar to it with the Timaeus, Critias, and Laws, is below that of the Republic, and even of the Phaedo and Symposium. And this fact appears at first sight to contradict the evidence of the more recent statistical inquiry, as well as the other data adduced in 1867. But the anomaly is explained, as already said, by the restricted vocabulary of a dialogue which deals so exclusively as the Philebus does with metaphysical and psychological formulae. In 55 pp. (St.) the Philebus has only 55 peculiar words, i. e. only one for a page, or one-third of the proportion of the Phaedrus. Now of these 55, notwithstanding the prosaic cast of the dialogue, the following are tragic :—ἀναίνομαι, ἀναπολέω, ἄοινος, μισητός, περιβόητος, προχαίρω, χαρμονή, ψευδῶς, while these are Epic—ἀσπαστός, θέρομαι, μισγάγκεια (but cp. Ar. Pl. 953). A good many are late derivatives—ἀπόρημα, δυσχέρασμα, προσδόκημα, στοχασμός, ἀναχώρησις, θεώρησις, στόχασις, φάρμαξις, διδυμότης, δυσπαλλακτία (or -ξία), εὐδοκμία, δοξοκαλία, αὐτάρκεια, παιδαριώδης, περατοειδής, νηφαντικός, ξυλουργικός, ἀνοηταίνω. The rest are chiefly new compounds (with ἀνα, ἐν, ἐπι, προσ, συν, ὑπεξ).

If we now examine the group consisting of Soph., Polit., Phil., Tim., Critias, Laws, we shall find that although the contribution of the Philebus to the special vocabulary of this group is not large, it is notwithstanding significant. It contains about

20 tragic words, including ἀμήχανος, ἄμικτος, ἐνδίκως, καίριος, λῶων, πάθη, περιφανής, τέκνον, τέρψις.

50 new compounds, including ἀποσώζω, διαμερίζω, ἐξιάομαι, συγκεφαλαιόομαι.

10 late derivatives, including ἀναισθησία, δοξοσοφία, ἐπιχείρησις, πῆξις, σύστημα, σωμασκία.

And 13 physiological words, amongst others διάκρισις, σύγκρισις, σύγκρασις, σύμμιξις, ὑπομίγνυμι, ὑποδοχή.

The Phaedrus affects ornateness, novelty, and copiousness of diction, and in doing so anticipates some of the peculiarities which became fixed in the later vocabulary. The Philebus on the other hand is below the average of copiousness; and yet, when its characteristic features are examined not by number but by kind, it is found to partake, even in its diction, of the special characteristics which mark the Timaeus, Critias, and Laws.

- § 6. (c) Every reader of the Laws must have been struck by the frequency of Old Attic and Ionic words and forms. Stallbaum¹, in reply to Zeller, tried to account for this by the nature of the subject and the gravity of phrase belonging naturally to a book on legislation. But the same features are present more or less in all the six dialogues now under review. Dionysius must have had these in mind, when he coupled Plato with Thucydides as having written in the earlier Attic. The familiar observation that the later prose runs more and more into Iambic and Paemonic rhythms might also be largely illustrated from these writings.

Such obvious facts as the use of τέκνον for παιδίον, βλάβος² side by side with βλάβη, of κλανθμονή for ὀλοφυρμός, of τέρψις and χαρμονή side by side with ἡδονή, the preference of full-sounding words like φράζειν, φλαῦρος, the fondness shown for νᾶμα, ἐπιρροή, γεννήτωρ, ἀμαθαίνω, and similar words, are apparent even to the cursory reader. ἡσυχαιός is preferred to ἡσύχιος, εἵνεκα to ἔνεκα (if we may trust the MSS.), Ἀπόλλωνα to Ἀπόλλω. The mannerism of the style appears not only in the use of different forms, but in the frequency of

¹ Vol. x, pp. 57 foll.

² βλάβος = damage, βλάβη = hurt.

some which occur sparingly elsewhere. Thus manuscript evidence favours *πτάσθαι* (not *πτέσθαι*), *φενξείσθαι* (not *φεύξεσθαι*) in the Laws more than in other parts of Plato¹. Some inflexions, although true to analogy, are altogether new—such as *ἡπιστήθη* (1 aor. of *ἐπίσταμαι*) Laws 686 D. A noticeable peculiarity is the substitution of the common *γυμναστής* for the specially Attic *παιδοτριβής*.

The following specimens are taken from a list of 150 tragic, Ionic and Old Attic words, which are found in the Laws and not elsewhere in Plato:—

ἀίστωρ, *ἀκταίνω*, *ἀρτίπους*, *βασιλῖς*, *γαμετή*, *γέννα*, *δολιχός*, *ἔρεισμα*, *θράσος*, *κλαυθμονή*, *κλύδων*, *λύσιμος*, *νέηλος*, *οἰκισμός* (Solon), *ὀμίλημα*, *ὄττα*, *παῖδειος*, *παιδουργία*, *παπαῖ*, *πέλανος*, *πλησιόχωρος* (Herodotus), *ῥέζω*, *σφριγᾶω*, *τητάομαι*, *τόλημα*, *φορβάς*, *χόρευμα*, *χρόνιος*.

The following, on the other hand, are amongst the words which appear in the Laws for the first time. Some of these also have an Ionic flavour. Others are obviously recent derivatives and compounds:—

ἀναθόλωσις, *ἀπηγόρημα*, *γλυκυθυμία*, *γοώδης*, *διαθετήρ*, *διαφωνία*, *δυσκληρέω*, *ἔνρυθμος*, *ἐξείλησις*, *ἐπιτηδειότης*, *έτεροφωνία*, *εὐθημονέομαι*, *θρασυξενία*, *καλλίφωνος*, *κηπεία*, *κλεμμάδιος*², *κόσμημα*, *λοιδόρησις*, *μακαριότης*, *μεγαλόνοια*, *μετακόσμησις*, *μοναυλία*, *ὀχетаγωγία*, *παιδοποίησις*, *πατρονομέομαι*, *σκάμμα*, *σωφρονιστός*, *ταπείνωσις*, *τάφρευμα*, *φιλοστοργέω*, *φωνασκέω*.

(d) There are marked differences of style between the Timaeus and the Laws. The high-wrought concentration, the sustained movement, the strong energy of the shorter dialogue might be effectively contrasted with the leisurely progress, the lengthy diatribes, even the tedious wordiness of a conversation, for which the longest day can hardly have sufficed. Yet the two writings have a large common element, and as compared with the Republic they both exhibit changes pointing the same way. At present we are concerned with the vocabulary. Of 81 words common and peculiar to the

¹ Schanz' Plato, vol. XII, p. 18.

² Qu. an *κλεπτάδιος*?

Timaeus and Critias (considered as one dialogue) with the Laws (Tim. 68, Critias 13), about 40 are tragic, including—

ἀθλέω, ἀπειθής, δυσθυμία, ἐξαίσιος, ἐξορθόω, εὐαγής, εὐψυχος¹, εὐψυχία, ἰσάριθμος, κύτος, κῶλον, μετάρτασις, ξενών, παίδευμα, πλημμελῶς, σαλεύω, φράττω.

Of 348 words peculiar to the Timaeus and Critias a certain number may be attributed to the special subject of the Timaeus. But more than 100 (or about one-third) belong to the language of tragedy: for example, αἰνιγμός, ἄση, βασιλειῶς, δύσφορος, εὐήμερος, θλίβω, καθαγίζω, κάρτα, κατηρεφής, κεραυνός, κτήνος, κτυπός, μένος, νοτερός, πεδάω, περιθύμως, σκέπη, στενωπός, συντόμως, σφίγγω, τιμαλφής, τραχηλός, ὑπόστεγος, φλόξ, χειρουργέω, χλόη, ὠχρός.

Of late forms in the Timaeus some of the most remarkable are—

ἀδιάπλαστος, ἔγερσις, ἔγκανμα, ζύμωσις, θερμαντικός, ἱμαντῶδης, κηροειδής, ὀξυήκοος, ὀργανοποιΐα, παραφορότης, φάντασις (side by side with φαντασία).

(e) It remains (under the head of diction) to show that the vocabulary of the Sophist and the Statesman, apart from the special subject matter of either dialogue, has much in common with that which has been found to belong to the Philebus, Timaeus, Critias and Laws.

The vocabulary of the Sophist (52 pp. St.) coincides in 54 instances with that of the Laws.

The Politicus (54 pp. St.) exhibits 72 such coincidences.

Between the Timaeus (with Critias) and Soph. there are 36 coincidences of diction. Between Tim., Critias, and Politicus, 42.

This estimate includes only words which are found in no Platonic dialogue, except those immediately in question.

The number of tragic words found in Soph., Polit. (taken together), and in none of the 'earlier dialogues,' is 116, of which the following are the most remarkable:—ἀγήρως (Polit., Phileb., Tim., Laws), ἀντίσταθμος (Soph.), ἄπλετος (Soph.,

¹ In the Laws εὐψυχία has the special sense of 'good mental condition,' but εὐψυχος = ἀνδρείος.

Laws), δεσπότης (Polit., Tim., Laws), εὐλαβής (-ῶς) (Soph., Polit., Laws), κρηπίς (Polit., Laws), κρυφαῖος (Soph., Tim.), νωθής (Polit., Tim.), πάλη (Soph., Polit., Laws), πάμπαν (Polit., Tim., Laws), σκέπασμα (Polit., Laws), στέγασμα (Polit., Tim., Critias), στέλλω (Soph., Polit., Laws), συμφυής (Soph., Tim., Laws), σύνδρομος (Polit., Laws), σύντομος (Polit., Critias, Laws), σύντροφος (Polit., Laws), τολμηρός (Soph., Laws), χαῖνος (Soph., Polit., Laws).

In adverting briefly to the less tangible subject of § 7. structure and rhythm, I may refer to the Introductions to the Sophist and Statesman, ed. 1867. A word of reply is due, however, to a friendly objector, who urges that the tone and colouring of these dialogues are dramatically suited to the presence of Timaeus, of the Eleatic friend, and of the Athenian Stranger.

(1) Why should the chief speakers in these six dialogues talk so nearly in the same curious manner?

Compare together, for example, the following places, taken almost at random :—

Soph. 258 D τὴν γὰρ θατέρων φύσιν . . . τὸ μὴ ὄν.

Polit. 284 E, 288 E.

Phileb. 53 B,C σμικρὸν ἄρα καθαρὸν . . . καλλίων γίγνοιτ' ἄν.

Ib. 67 *ad fin.* οἷς πιστεύοντες . . . ἐκάστοτε λόγων.

Tim. 53 B νῦν δ' αὖ τὴν διάταξιν . . . ξυνέψεσθε.

Laws I. 644 D θαῦμα μὲν . . . ξυνεστηκός.

Ib. I. 648 D, E.

And (2) Why, within the limits of the same dialogue, should Socrates, Critias, and Hermogenes adopt the language of Timaeus, or why should Socrates, Theodorus, Theaetetus and the younger Socrates adopt the fashion of their new acquaintance from Magna Graecia? Why should the young Protarchus ape the new-fangled affectations of his teacher? Or how is it that Kleinias and Megillus, although less instructed, have caught so readily the style of their Athenian companion for the day?

Compare once more—

Sophist. 217 c (Socrates).
 „ 265 d (Theaetetus).
 Polit. 257 B (Theodorus).
 Phileb. 13 B, c (Protarchus).
 Tim. 20 c (Hermocrates).
 „ 23 c (Kritias).
 „ 29 d (Socrates).
 Laws IV. 713 B (Megillus).
 „ VI. 752 B (Kleinias).

Surely the resemblance of style between the Cretan and Spartan, and of both to their Athenian friend, is closer than that between the several Athenian speakers in the Symposium.

I have tried to show, not only that the six dialogues, Soph., Polit., Phil., Tim., Critias, Laws, are rightly grouped together as the latest, but I have also endeavoured to describe the nature of the change in Plato's manner of writing which this fact involves. The chief characteristics of his later style are the following:—

1. A measured and elaborately balanced gravity of utterance, in which the rhetorical artifices which he had once half affected and half despised are passing into a settled habit of *ῥητορεία* and conscious impressiveness.
2. The increasing prevalence of certain particles and formulae, adopted partly for euphony, and partly to suit with an archaic and tragic colouring.
3. A range of diction passing far beyond the limits of 'Attic purity,' and reverting in a remarkable degree to the use of the Old Attic and Ionic words. Macaulay speaks of Milton's prose as 'stiff with cloth of gold.' Plato's later style is stiffened with a sort of *τραγικὸς λῆρος*, or antique embroidery, while the tendency to employ new compounds and derivatives, already active in the Republic, is present here in a more advanced stage.

4. The artificial balancing and interlacing of phrases is carried much further than even in the *Phaedrus*, *Republic* and *Theaetetus*.

If we turn from the form to the substance of these six § 8. dialogues, we find in them an increasing sense of the remoteness of the ideal, without any diminution of its importance. A deepening religious consciousness is associated with a clearer perception of the distance between man and God, and of the feebleness and dependence of mankind. But the feeling is accompanied with a firm determination to face and cope with the burden and the mystery of the actual world—to provide support for human weakness, alleviations of inevitable misery. The presence of Necessity in the universe and in life is acknowledged, in order that it may be partially overcome.

The change here implied is not one of creed, but of mental attitude, induced, as we may gather from indications that are not obscure, by a large acquaintance with the contemporary world, and by the writer's own experience in wrestling with intellectual and practical difficulties. The effect is traceable (1) in metaphysics, (2) in logic, (3) in psychology, (4) in physics, (5) in politics, (6) in ethics and religion, and (7) in the conception of history.

(1) METAPHYSICS.

In their metaphysical aspect, these dialogues turn chiefly on a few highly abstract notions, the essential forms of Being, not-being, sameness, difference, motion, rest, limit, finite, infinite:—and these are no longer merely contemplated in their isolated reality, but in their connexion with phenomena and with one another. The method becomes less ontological and more logical. 'The idea of good' is approached not merely through Socratic definitions or figurative adumbration, but through the direct analysis and manipulation of primary conceptions—for example those of measure and

symmetry. The five *γένη* of the Sophist, the description of the ideas in the Politicus as *τὰ τῶν πάντων στοιχεῖα*, the metaphysical categories, as one may venture to term them, of the Philebus, belong to a more exact mode of philosophizing than had been thought of when the Phaedo was written, and one which was only vaguely anticipated in the Republic as 'the longer way.' The *θατέρον φύσις* and *μικτὴ οὐσία* of the Sophist and Philebus are resumed and applied in the Timaeus.—The Laws contain but few references to metaphysical problems. But this is in entire keeping with the remoteness of the actual from the ideal; and the attentive student is aware of an ever-growing conviction of the significance of measure and of number, and a fixed belief in the supremacy of Mind. 'Measure' is indeed the first and last word of Plato's metaphysic—the *μετρητική* of the Protagoras anticipates the *μέτρον* of the Philebus.

(2) LOGIC.

The dialectical achievement in the Sophistes is the pivot of the logical movement. Plato had found that thought was being sacrificed to the instrument of thought, or rather that the instrument was itself endangered. Zeno had 'jammed' the weapon of Parmenides. The Sophist-dialogue brings for the first time into a clear light the nature of predication, of classification, and of proof, and places the science of Logic on a rational footing. The effects of the discussion, which is continued in the Politicus, are apparent in the method of that dialogue, and even in the elaborate distinctions of the Laws. As Mr. Paul Shorey observes in his able papers on the Timaeus, the practical aim of the whole business is 'to obtain a working logic.'

(3) PSYCHOLOGY.

The dialectical advance accompanies, and indeed occasions, a corresponding progress in psychological analysis—which is especially apparent in the Philebus. It is needless to illustrate this familiar fact. See especially Tim. 42 A, 69 D;

Laws III. 644-646, IV. 770 D (comparing this last passage with Rep. VI *sub init.*).

(4) PHYSICS.

In all these dialogues, and not in the *Timaeus* only, there is an unceasing interest in production (*γένεσις*), and a tendency to look upon things from the point of view of the Universe rather than of Man. See especially the myth in the *Politicus*, and the mention of prehistoric cataclysms in the *Laws*:—also *Soph.* 265 C and *Phileb.* 59 A, compared with *Tim.* 59 C, D. The physical conditions of mental states, especially of Sensation, Pleasure and Pain, and of moral evil are more insisted on. The importance of health, and of the care of the body generally, is more fully recognized. The allusions to medicine and gymnastic in the *Republic* are in strong contrast to those in the *Timaeus* and *Laws*. And a great advance in clearness of cosmological conception is implied in the discussion of *ἄνω* and *κάτω* in the *Timaeus*, as compared with the employment of the same notion in the *Phaedo* and *Republic*.

(5) POLITICS.

In *Rep. B.* V Plato already acknowledges that it is hard to realize the ideal. Notwithstanding, he is absolutely bent on realizing it. He will not swerve aside in deference to opinion or circumstances, but will wait until circumstances favour, and till opinion shall come round. He is sure that mankind are not unreasonable, could they but hear the truth. Before he wrote the *Laws*, a varied intercourse with man had dashed his confidence and lessened his hope, but had not impaired his zeal for the improvement of mankind. He is now ready to adapt himself to human weakness and, the higher road having proved impracticable, to seek a *modus vivendi* that may embody as much of righteousness and wisdom as the race will bear. The work is full of the gentleness and consideration of one who lives on

Till old experience do attain
To something like prophetic strain.

Now the crisis of this tradition from Optimism to Meliorism is reflected in a very interesting manner in the Statesman-dialogue. Plato has been brought to feel that in his ideal Republic he had been grasping at the moon. He had legislated for the age of Cronos during the reverse cycle which is *said to be* under the government of Zeus. The dialogue is instinct with a suppressed bitterness, which time had mellowed when he wrote the Laws. But the author of the Politicus is not less keenly bent on finding a practicable way. The problem he sets before himself is how to bring scientific thought to bear upon the actual world. Despairing of spontaneous obedience to a perfect will, he has recourse to legislative enactment, as a second best course, by which men may be led or driven to imitate from afar off the free movement of Divine Reason. The art of legislation is compared to that of weaving (a metaphor which is repeated in the Laws). And the same stress is laid, as in many passages of the later dialogue, on the importance of combining, through breeding and education, the energetic with the gentler elements of human nature. The provision of a *διδάσκαλος* in Laws vi to supplement the work of the legislator, is in accordance with the hint given in the Politicus, and may be contrasted with the contempt that is showered on *ἐπ' ἀνθρώπους* in Rep. iv. 426.

The Timaeus, Critias and Hermocrates, had the trilogy been completed, would have been the outcome of another mood, but of one also differing from the spirit of the Republic. In the Republic Plato contents himself with laying down great principles. He is confident that, if these are preserved, the citizens may be trusted to discover the rest. The opening of the Timaeus makes a deeper plunge into actuality by raising the almost impossible demand:—How did the citizens of the ideal state comport themselves in that far-off time beyond our ken (Rep. vi. 499 D)? This question belongs to the firm resolution to be practical, to realize abstractions in the concrete, to make the step from *οὐσία* to *γένεσις*, which finds a less confident application in the Politicus and Laws. The same motive appears in the admission of approximate

knowledge in the Philebus as requisite 'if a man is to be able to find his way home.'

(6) ETHICS AND RELIGION.

In these last dialogues, more than elsewhere in Plato, we are made conscious, as has been already said, of the distance between Man and God. The imitation of the Divine is still the highest duty, but it is an imitation from very far away. Although the doctrine of metempsychosis is retained, and the belief in immortality is more than once very finely expressed, yet the proud claim to *ἀπαθανatismós* the life which is a meditation of death, and even the formation of the inward man after the pattern in the Heavens, are no longer the leading notes of the new strain. The philosopher is less than ever simply bent on saving his own soul. The speakers rather strive after the partial overcoming of evil with good, the infusion of a spirit of generosity, which may leaven the inherent selfishness of men;—the institution of a rule of life which may prevent society from foundering amid the weltering sea of politics. Sympathy with Orphic observances, especially in the abstention from animal food (*ἀλλήλων ἐδωδή*) is common to the Politicus and Laws.

The human and divine *νοῦς* are kept apart in the Philebus more emphatically than in Rep. vi; and in the Timaeus the elements of soul which the Creator dispenses to the *δημιουργοί* for the creation of man are not of pristine purity *ἀλλὰ δεύτερα καὶ τρίτα*. The faintness which now attends 'the larger hope' is strikingly apparent in the Politicus-myth.

(7) HISTORY.

Lastly, in these six dialogues (to which the Menexenus may perhaps be added) we find a more distinct anticipation than elsewhere in Plato of two essentially modern ideas, the conception, namely, of a History of Philosophy and of a Philosophy of History.

(a) In the Sophistes, philosophical method is for the first

time expressly based on criticism (although the step had been partly anticipated in the *Parmenides* and *Theaetetus*). The same plan is carried out in parts of the *Philebus*.

(*b*) The *Hermocrates*, on the other hand, was to have been an ideal history of human good and evil. And in speculating on the nature and origin of legislation, the Athenian Stranger *Laws* III finds it advisable to preface his remarks with a recapitulation of the earlier *History of Hellas*.

ESSAY II

ON THE TEXT OF THIS EDITION OF PLATO'S REPUBLIC.

BEKKER'S text of the Republic (1817 to 1823) rests on § 1. twelve MSS., which he quotes as A Θ Ξ Π Φ Δ K q t¹ v m² r, all collated by himself; he also mentions the Venetian Codex t³, of which Schanz in editing the smaller dialogues has since made valuable use.

Stallbaum added the Florentine MSS. a b c n x a' β' γ',—and Schneider, besides re-collating q exhaustively, collated Lobcov., Vind. D, Vind. E, Vind. F⁴. To these twenty-four MSS. is now to be added a twenty-fifth, Codex 4, Plutei xxviii, in the Malatestian Library at Cesena, which in the present edition will be quoted as M (Malatestianus). Subsequent editors, especially K. F. Hermann, have relied more exclusively than Bekker did upon the chief MS., Paris A; and Baiter in his preface to the fifth Zurich edition particularizes no other MS. authority.

¹ Collated only to p. 441 St.

² 'Primo libro caret,' Bekker.

³ Schneider, Praef. p. xxxi 'Ibidem [Morellius] quantum commemorat non magis a quoquam collatum, absque numero post impressum indicem bibliothecae Marcianae additum, forma maxima sec. xii scriptum, inter alia Platonica civitatem cum scholiis continentem, sed inde a libro tertio usque ad ultimum manu sec. xv exaratum.' It is now numbered App. 4. 1. Schanz has proved that the earlier portion is derived from Paris A.

⁴ Schneider's habit of marking all his MSS. anew is a drawback to the otherwise exceptional usefulness of his edition. Bekker's and Stallbaum's marks are here retained, those of Schneider being adopted only for his own MSS. He made little use of Vind. 54, in which the Republic is by a recent hand and copied from Lobcov.

§ 2. The present text was originally founded on Baiter's edition of 1881, but in the course of revision has assumed a form more nearly approaching to that of Hermann. The select list of various readings at the bottom of each page has been for the most part taken from three MSS., A Π M, with occasional reference to others of those mentioned above.

Paris. A, of the ninth century, has been re-examined several times since Bekker's edition, notably by K. F. Hermann, Dübner, and Cobet: also by Baiter, who, however, in his preface to his edition of 1881 still marked a few readings as uncertain. In order to clear up these remaining uncertainties I visited the Paris National Library in June, 1890, and found that several readings which are quite clear and unmistakable in Paris. A are still misquoted in the editions¹. I have therefore now made a fresh collation of this MS. with the present text, which had unfortunately been partly printed off before the opportunity for this collation occurred, and a list of the corrections which are thus rendered necessary will be found in the Appendix to this Essay (Appendix I).

Bekker's quotations of Venn. Π Ζ are also not free from inaccuracy, and Professor C. Castellani, Prefect of the Library of St. Mark at Venice, has done good service by providing a complete new collation of these MSS. with Bekker's text for the purposes of the present edition. A list of Bekker's errors and omissions will be found below, Appendix III.

M. Schanz considers Ven. Π and the MSS. derived from it (D K q β' Vind. D), as bearing traces in the Republic of a tradition independent of Par. A. And it may be observed in confirmation of this opinion, that the erroneous reading λύρα (for αῦρα) in III. 401 C, now shown to be peculiar to Π, must have arisen from the misreading of a copy in uncial characters and therefore anterior to A.

A third set of MSS., having some probable readings not

¹ I refer especially to Baiter's Zurich editions since 1881.

distinctly referable to A or II, are regarded by many recent editors as merely interpolated. To this class of 'bad' MSS. Schanz¹ has consigned the Cesena MS., our M. A full description of this MS., written by Professor Enrico Rostagno, who has collated it for this edition, is given below (Appendix IV).

In Muccioli's catalogue of the Malatestian Library it is described as of the twelfth century, and Signor Rostagno, whose judgement is of weight, speaks of it as for the most part written towards the end of that century. The absence of iota subscript from the portion written in the earlier hand, and the constant accentuation of the enclitic *τέ*, after unaccented syllables, afford some slight confirmation of this view. The portion of the MS. which is by a later hand, is referred to as *M* (*italicé*) in the critical notes to this edition (pp. 308-319).

Other MSS. occasionally referred to in the critical notes are :

b Laurentianus, 85, 6, containing Books I and II :
but from II. 358 E *πολλάκις τις νοῦν ἔχων* in a fifteenth century hand. The earlier part, ending with *περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον* was formerly quoted as of the twelfth century, but according to E. Rostagno belongs to the thirteenth.

x Laurentianus, 85, 7, thirteenth century (?).

a Laurentianus, 80, 7, fifteenth century.

γ Laurentianus, 42, thirteenth century (?).

D Parisiensis, 1810, thirteenth century.

K Parisiensis, 1642, fifteenth century.

m Vaticanus, 61, 'bombyc. aut chart.' Bekker.

r Vaticanus, 1029 a b, 'membr. f. max. foliis bipartitis,' 2 vols.

Vind. E Vindobonensis, 1, 'chart.'

¹ *Studien*, p. 67.

Vind. F Vindobonensis, 55, fourteenth century.

Vind. D Vindobonensis, 89, 'chart. f. max.'

g Monacensis, 237, fifteenth century.

Ξ Venetus, 184, fifteenth century.

§ 3. Some further observations on the more important MSS. are here subjoined¹:

A *Parisiensis* A: Paris National Library MS. Gr. 1807: ninth century. On the left-hand margin, at the end of the volume, the following note has been written with contractions in reddish ink, and in a cursive hand:—ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ κωνσταντίνου μητροπολίτου ἱεραπόλεως τοῦ καὶ ὠνησαμένου. If this Hierapolis might be assumed to be the Metropolis of Phrygia, the question raised by Mr. T. W. Allen in the *Journal of Philology*, vol. xxi, as to the *provenance* of the group of MSS. to which A belongs, would be partly answered. But the Bishop is not to be held responsible for the more serious corrections, which were probably made by the copyist of the Scholia before the book was exposed for sale. Indeed, some of the most trivial annotations, ignorant emendations, and impossible various readings, bear a suspicious resemblance to the metropolitan's writing. The question whether the first diorthotes, who seems to have been a careful person, had before him any other MS. than that from which the first hand had copied, is important, but can hardly be resolved. In point of authority there is in fact hardly any difference between the first and second hand. It will be observed that there are several cases in which words omitted in the text are supplied in the margin, to all appearance by the second hand. The first hand corrected many slips in the

¹ For a complete catalogue of the MSS. of Plato, see Martin Wohlrab's *Die Platonhandschriften und ihre gegenseitigen Beziehungen*, Leipzig, 1887. Those left out of account in the present essay are Venetus 187 (closely related to Ξ); Vindobonensis 54, collated in part by Schneider; Mon. C. = Monacensis 490 (collated by Schneider in B. vii and part of B. x); Monacensis 514, Venetus 150, and the fragments δ (Bekker) and Palatinus (Schneider) in the Libraries of Darmstadt and Heidelberg. (On Lobcov., Φ, Θ, see below.)

course of writing, and has frequently covered the blank made by erasure with ÷ ÷ ÷ instead of writing again over the same space. Many slight omissions are supplied either by the first or second hand between the lines. Adscript iota is often added by the second hand, sometimes a little above the line (*ᾱδης*) which appears to have been a mode intermediate between adscription and subscription (*αι* and *α*). Many, if not most of the accents have been added after writing,—perhaps by the diorthotes. They are in a different ink, as Cobet observed.

Habits of the MS. to be noticed once for all are:

1. Spelling:—

ποιῶ not *ποῶ*, *νίος* or *νῖος* more often than *ύος*, *πορρωτέρω*, *ἐγγυτέρω*, &c., *σώιζω*, *θνήισκω*, &c. Paragogic *ν* retained before consonants: *οὔτως* and *οὔτω* interchanged.

2. Accentuation:—

a. *τέ*, *ποῦ*, *τίς* (*sic*):—enclitics are constantly thus accented—especially after unaccented syllables.

b. *ἄλλο τι*, *ἡπέρ ἐστιν*, &c.

c. *γ'οῦν* (not *γοῦν*).

d. *ὅστις οὔν*, &c. (generally corrected to *ὅστισοῦν*, &c., by a recent hand).

e. *μὴ δὲ μία*, &c.

f. *ἐπαντοφώρῳ*, *καθαντό*, *αὐτοδικαιοσύνη*, &c.

g. *ἀφίη*, *παρίη*, *ξυνίη* (retained in the text).

h. The accent on *μέν*, *δέ*, &c., in antitheses often doubled,—the second accent often added by another hand.

i. A singular practice of distinguishing *ἄν*=*ἐάν*, by omitting the accent and writing *άν*. In many cases the accent originally written has been erased.

k. *ἔστιν* and *ἐστίν* constantly confused.

l. *τάλλα*, not *τᾶλλα*:—also *τῇνδε*, *τοιᾶνδε*, &c.

3. Breathings:—

a. Confusion of *αὐτοῦ* and *αὐτοῦ*, *αὐτή* and *αὔτη*, &c.

b. *ὥσ αὔτως*.

c. *ἀθρόος*, *ἄσμενος*, *ἄττα*, *ἔκταρ*.

4. Abbreviations are very infrequent ; the commonest is \surd for ν . Possibly, however, some errors, such as $\zeta\eta\tau\epsilon\iota$ for $\zeta\epsilon\iota$ in IV. 440 C may be due to early compendia.

5. The persons are distinguished with : between the words and a line — in the margin. The punctuation is careful on the whole.

Later hands have busied themselves in various ways :—

1. In changing ω to o , ι to η and vice versa, not always rightly ;— $\acute{\omega}\phi\epsilon\lambda\acute{\iota}\alpha$ to $\acute{\omega}\phi\epsilon\lambda\epsilon\acute{\iota}\alpha$.— $\epsilon\lambda\lambda\epsilon\iota\pi\eta$ remains unchanged.

2. In constantly changing $\epsilon\iota$ of the 2nd per. sing. middle and passive to $\eta\iota$, η of the plup. 1st per. sing. to $\epsilon\omega$, and placing the mark of elision ' over $\epsilon\gamma\acute{\omega}\mu\alpha\iota$, $\acute{\omicron}\nu\chi'$, &c.

3. In changing the division of syllables between lines by erasing a letter at the end of one line and inserting it at the beginning of the next, or vice versa.

4. Marking interrogation by subjoining a comma to the colon between the speeches, thus ;.

5. Adding marginal glosses, various readings and initial letters of respondents' names, inserted where a doubt seemed possible.

II *Venetus* II : St. Mark's Library, Venice ; MS. Gr. 185 : twelfth century. It contains the Republic, with the loss of about four leaves, from VI. 507 E to VII. 515 D, and from X. 612 E $\xi\sigma\tau\iota\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ to the end.

The first hand has been but slightly corrected while the MS. was new, but a hand of the fifteenth century has altered many readings, generally in accordance with the tradition which is now represented by Ven. Ξ . Ven. II supplies some words that are omitted in Par. A, though it agrees with A in other places, where both have to be corrected from a different source.

The following brief description of the MS. is from the hand of Professor Castellani, Prefect of St. Mark's Library at Venice :

' Cod. 185, membr. Saec. XII¹, 348 x 260 millim., ff. 349,

¹ Morelli, *Bibl. manuscripta*, p. 109.

quadragenorum versuum. Continet, praeter Timaeum Locrum, Platonis Euthyphr., Socratis Apol., Crit., Phaed., Cratyl., Theaet., Sophist., Politicum, Parmen., Phileb., Sympos., Phaedr., Alcib. A et B, Hipparch., Amat., Clitoph., Rempubicam. In Republica vero deest finis libri sexti et initium libri septimi, duo enim folia ibi abscissa sunt: deest quoque finis libri decimi, qui desinit in verbis: ὥσπερ καὶ καταρχὰς ὁμολογοῦμεν ἔστι ταῦτα. Accedunt nonnulla scholia, partim a manu eadem qua textus, partim a recentiore exscripta. Emendationes quoque sunt frequentes, eaeque saeculo XV adscribuntur.'

Cesenas M : 28. 4, in the Malatestian Library at Cesena : m twelfth to thirteenth century. This MS. is here selected as a sufficient representative of the third or inferior class of MSS. which retain some readings independently of A and II. It is older than any of the Florentine MSS.¹, and it has a close and indisputable affinity to Vaticanus m, the last of Bekker's MSS. which M. Schanz eliminated in his process of reducing the apparatus to A and II. The age of m is not given, but Bekker's description of it as 'bombyc. aut chartac.' shows that it has no high claim to antiquity. This MS., while agreeing in very many points with M, is much more seriously interpolated, and may be assumed to represent a later stage of corruption². M therefore holds a high place in the sub-family m Ξ v t, to which the Florentine MSS. a c γ' may be confidently added. Of this class Schanz writes as follows :

'So liegt die Schlussfolgerung nahe, dass die Mutterhandschrift von m Ξ v t aus dem Parisinus A stammt. Nicht zu verwundern ist, dass bei der grossen zeitlichen Entfernung von A die Handschriften m Ξ v t Interpolationen und Ergänzungen der Lücken, welche A bietet,

¹ The older hand of Flor. b, was formerly attributed to the twelfth century. But E. Rostagno, who has examined both MSS. (M and b) places nearly a century between them.

² See this fact brought out below, pp. 87 ff.

aus der zweiten Klasse erfahren haben. So kommt es, dass mehrmals A mit seinen Weglassungen allein dasteht ¹.'

§ 4. Whether or not the Cesena MS. is the 'Mutterhandschrift' in question, it will be presently shown to belong to the same sub-family, and to be much purer than m, while it is older by two centuries than Ξ v t, and little younger, if at all, than Π , the head MS. of the 'second class,' above referred to. Schanz's reasoning in the passage quoted is thus invalidated in so far as changes are accounted for by long lapse of time, and while every assumption in a matter of this kind may be regarded as provisional, we are in the meantime justified in regarding M as a third witness agreeing in some things with A, in others supporting Π , and also giving independent testimony for some readings which have hitherto depended on the inferior evidence of Ven. Ξ , Mon. g, Vind. E, or Flor. a c x a' γ'. This opinion rests upon the following grounds:

A M versus Π I. It is admitted that M agrees with A in many points where Π diverges from both.

A M	Π
I. 328 D ὁλλ' ἡμεῖς—ιέναι	om.
„ D νεανίαις	νεανίσκοις
„ D †χαίρω	χαίρω γε
330 A ὅπανυ τι—ἐπιεικῆς	om.
342 B ὅ οὔτε αὐτῆς	om.
343 A χρῆν	χρῆ
346 E ὁλλ', ὅπερ—παρα- σκευάζει	om.
II. 358 E †τί ὄν τε	τί οἶόν τε
365 C ὁλάθειαν	ἀλήθειαν
366 A †om.	αὐ μέγα δύνανται
367 A ὁξύνοικος ἦ	ξυνοικοίη
372 C ὁσύκων	συνκῶν
373 A om.	καὶ τὴν ποικιλίαν

¹ Hermes xii. p. 181 (Berlin, 1877).

A M	Π
II. 377 E °κακῶς τῷ	κακῶ οὐσίαν τῷ
379 A om.	ἐάν τε ἐν μέλεσιν
381 A om.	καὶ ἀμφιέσματα
382 E om.	οὔτε κατὰ φαντασίας
383 B °παιῶν'	παιῶν
III. 389 D †κολάσεως A: κολά- σαι ὥς M	κολάσει ὥς
394 D °ἐγώ—γὰρ δὴ	om.
401 C °αὔρα	λύρα
402 C οἰόμεθα	οἰώμεθα
403 B °δόξει	δόξη
404 D °ἐν τῷ	ἐν τῇ
405 C °λνγιζόμενος	λογιζόμενος
407 B °μὲν	μὲν γὰρ
408 C ὀρθότατα	ὀρθότατά γε
411 D †γενομένου	γενομένου
414 E °δημιουργουμένη	δημιουργουμένου
416 C παρασκευάσασθαι	παρεσκευάσθαι
IV. 421 A °ἔχουσιν	ἔχουσιν
423 B αὐξομένη	αὐξανομένη
425 C τὰ ἀγοραῖα	τάδε τὰ ἀγοραῖα
427 E μὴ οὐ βοηθεῖν	μὴ βοηθεῖν
429 A °εὐρῆσθαι	εἰρῆσθαι
437 C †ἐρωτῶντος (corr. from ἐρωτῶντος A)	ἐρωτῶντος
„ D ἡ οὐ A (corr.): ἡ οὐ M	πον (που A ² mg. corr.)
438 C δὴ δέι	δεῖ
443 B †τελενταῖον	τέλεον (et A ² mg.)
V. 451 B φόνου καὶ καθαρὸν	φόνου καθαρὸν
460 D τιτθαῖς	τίτθαις
461 C °τούτων	τῶν τοιούτων
462 C °κομιδῇ μὲν οὖν— κατὰ ταῦτά (M om. πόλει)	om.
463 B °οἱ δ'	om.

A M	Π
v. 464 E ὀανάγκην	ἀνάγκη
465 C ὀπαιδοτροφίαι A παιδοτροφία M	παιδοτρόφω
466 B ὀφαμέν	ἔφαμεν
468 C ὀμηδενὶ	καὶ μηδενὶ
469 A ὀανθρώπων—θεοῦ	om.
470 A φοβησόμεθα	φοβηθησόμεθα
472 B τόδε χρῆ	χρῆ τόδε
„ C ὀτελέως	om.
„ D ὀποδείξαι	ἐπιδείξαι
478 B ὀφαμέν	ἔφαμεν
„ C ὀφανότερον	φανερώτερον
„ D ὀεντός	ἐνός
479 C ὀφ̃ (ὦ M)	ὥς
479CD ὀμῇ εἶναι—μᾶλλον	om.
VI. 487 C †ταύτην	ταύτη
488 A χαλεπὸν πάθος	χαλεπὸν τὸ πάθος
490D †τοὺς	τοὺς μὲν
„ D τῆς διαβολῆς	τῆς ἤδη διαβολῆς
504 B ἄλλη	ἀλλ' ἢ
„ C ἀπολείπων	ἀπολειπὼν
505 A ἦ	ἦ καὶ
506 B τελέως	παντελῶς
507 B ὀἔστι ταῦτα	om.
VII. 522 C ποῖον	τὸ ποῖον
529 C †ἐξ ὑπτίας μὲν	ἐξ ὑπτίας νέων
533 A μοι	ἐμοὶ
„ B ἦ πρὸς θεραπείαν	ἦ καὶ πρὸς θεραπείαν
536 A τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν	πάντη τὰ τοιαῦτα σκοπεῖν
538 C ὀπρὸς τοὺς ἀπτομένους	προσαπτομένους
540 B ὀκοσμεῖν	κατακοσμεῖν
„ E δέκ' ἐτών	δεκετών
VIII. 543 B ὀῶν	ὥς
„ C ὀδιεληλυθὼς	διελήλυθας
544 C καὶ ἡ πασῶν	καὶ πασῶν

	A M	Π
VIII.	547 E τοιούτους	τοὺς τοιούτους
	554 B ὁ τοῦ χοροῦ	τοῦ χρόνου
	556 A οὔτε γ'	καὶ οὔτε γ'
	559 C ὁ τὸν τῶν	τὸν
	560 B ὁ ὑποστρεφόμεναι	ὑποστρεφόμεναι
	„ E ὁ ἐν παιδευσίαν	ἐν παιδευσίαν
	561 A τὴν τῶν	εἰς τὴν τῶν
	„ A ὁ μάλα	μάλιστα
	562 B προύθεντο	προύθετο
	„ B ἀπώλλυ	ἀπόλλυ
	„ D αὐτῆς	αὐτοῦ
	564 A καὶ ἐν πολιτείαις	καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείαις
	„ E σμικρὰ	σμικρὸν
	569 C ὁ πῦρ δούλων	πῦρ δούλων
IX.	571 C καὶ τίνας	τίνας
	572 A ὁ ἐξ	ἐξ
	„ A ἐλθὼν	ἐλθὼν
	„ D ἕκαστον	ἐκάστων
	573 A ὅταν	ὅταν δὴ
	„ A αἱ ἄλλαι	καὶ αἱ ἄλλαι
	„ D ὁ διακυβερνᾷ	διακυβερνῶ
	574 C ὁ πάνυ γε	οὐ πάνυ γε
	578 E ἡ πλείω	ἡ καὶ πλείω
	579 C καρποῦται ἀνὴρ	καρποῦται ὁ ἀνὴρ
	581 A ὁ αἰὶ ὅλον	δεῖ ὅλον
	584 B τοῦτο	τούτω
X.	597 B ἡ τῇ φύσει	ἡ ἐν τῇ φύσει
	598 B ὁ πόρρω ἄρα που	πόρρω που ἄρα που
	600 D ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας	τῆς παιδείας ἐπιστα- τήσωσι
	601 A ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις	ἐτέροις τοιούτοις
	„ E ὁ ὑπερηρέτησει	ὑπερέτης εἶ
	602 A ὁ πάνυ γε—ἐπιστήμην	οἷ.
	„ D καὶ αἱ ἄλλαι	καὶ ἄλλαι
	603 E ὁ ψυχῆς	τύχης

A M	Π
X. 604 D <i>ιατρικὴν θρηνηφδίαν</i>	<i>ιατρικὴν καὶ θρηνηφδίαν</i>
606 A <i>°εἰ ἐκείνη</i>	<i>ἐκείνη</i>
„ C <i>°αἰσχύνοιο</i>	<i>αἰσχύνοις</i>
„ C <i>°ἄν εἴης</i>	<i>ἀνείης</i>
610 E <i>°ἐσκήνηται</i>	<i>ἐσκήνωται</i>
611 D <i>κεκλάσθαι</i>	<i>ἐκκεκλάσθαι</i>

The fifty-five places which are marked with ° in the foregoing list afford ample evidence that the main text of M is independent of Π. But for the purpose of testing the relationship between M and A, these passages may be neglected, for they merely show that both MSS. agree so far in a sound tradition. What is correct in both comes from the archetype and does not prove any closer affinity.

In one place, IV. 437 D, M is free from the suspicion of error which attends the reading of A. In another, III. 389 D, the reading of M is intermediate, and accounts for the corruption of Π. It remains then to consider those places in which A and M agree in readings (1) erroneous or (2) doubtful.

(1) In the twelve places, which are here marked with an obelus †, the two MSS. are clearly following the same mistaken original. But it is still an open question whether the later is derived from the earlier, or whether they are both derivatives from an older copy in which these errors were already to be found. Such changes as those in III. 411 D (from *γενομένου* to *γενομένου*), VI. 487 C (from *ταύτηι* to *ταύτην*), X. 603 E (from *ψυχῆς* to *τύχης*), may have occurred at an early stage of the tradition.

In IV. 437 C A hesitates between two readings, the first hand having written *ἐρωτῶντος*, and the diorthotes having corrected this to *ἐρῶντος*, which is the reading of M. This being so, it is not a little remarkable that in II. 383 B, M gives *ἐνδυτεῖσθαι*, the reading of A¹, but *not* of the diorthotes, who has changed it to *ἐνδατεῖσθαι*. The reading *μὲν νέων* (529 C) is so widely spread that it may be assumed

to be an early corruption, and *νέων* is by no means certain.

There remains *τί ὄντε* (II. 358 E), a mistaken reading, but one into which an early copyist might easily have fallen, and *ἐν τοῖς* for *ἐτέροις* (X. 601 A), which forms part of a phrase supplied in the margin by the diorthotes of A, and therefore not with certainty attributable to the MS. from which A was copied.

(2) So much for the erroneous agreement of M with A. There remain fifty-one places which may be considered doubtful. In most of these the reading of Π has been rejected by recent editors in deference to the authority of A. If they are right in this, the same argument recurs:—A and M agree in following the archetype, which proves nothing as to their special affinity. Where all three MSS. are in error, as in X. 604 D, Π shows a further stage of corruption, and the error is not one which commenced with A. For it is presupposed in Π, which *ex hypothesi* is independent of the A tradition. In IV. 437 D there is a reading which appears significant. A seems originally to have read *πov*, the reading of Π. An early corrector changed this to *ἦ οὐ*, and wrote *πov* in the margin. M has *ἦ οὐ*, and *ἦ οὐ* is the true reading. In IX. 576 D, on the other hand, the true reading *ἀρετῇ* is absent from A Π M, but is given as a variant by A² in the margin. If M were copied from A, the scribe would surely have availed himself of this. With regard to the omissions not marked with °, viz. II. 373 A, 379 A, 381 A, 382 E, it may be reasonably argued that Π is right, although not demonstrably so, for the words supplied are not necessary to the sense. But the error, if so be, is one which may have occurred at any period. Even in the few cases, such as III. 408 C, V. 451 B, VI. 488 A, VIII. 564 A, where it may be thought that the advantage is on the side of Π, this would indicate affinity between A and M, but would not prove the derivation of the later from the earlier MS.

When all is said, the amount of agreement here exhibited

proves a close relationship between A and M, but does not necessitate the inference of direct derivation.

§ 5. II. What then is to be inferred from the places in which M agrees with Π while differing from A?

In the following list A = A + A², that is the places are discounted in which the reading of Π M is anticipated by an early corrector of A.

	A	Π M
A versus Π M	I. 330 C ἦπερ	ᾠ ^π περ
	332 C ἔφη ᾧ πρὸς	ἔφη πρὸς
	339 B καὶ δίκαιον φῆς	ᾠδίκαιον φῆς
	342 A δεῖ αἰεὶ	ᾠδεῖ
	344 E οὐδὲ τι	οὐδὲ
	345 C? πιαίνειν c. γρ. ποι- μαίνειν	ᾠποιμαίνειν
	347 C δεῖ δὲ	ᾠδεῖ δὴ
	349 B πλείον	πλέον
	352 D ὥστ' ἐμοὶ	ᾠὼς γέ μοι
	II. 358 A om.	ᾠἀδικία δ' ἐπαινεῖται
	„ E πλέονι	πλέον
	359 C ἐπαντοφώρῳ	ἐπ' αὐτοφώρῳ
	„ C νόμφ δὲ βία	νόμφ δὲ καὶ βία
	„ D μυθολογοῦσι	ᾠὰ μυθολογοῦσι
	„ D ἄλλο μὲν	ᾠἄλλο μὲν ἔχειν
	360 E τί οὖν	τίς οὖν
	364 D λιστοὶ δὲ στρεπτοὶ τε	ᾠστρεπτοὶ δέ τε
	„ D om.	τε καὶ δικαιοσύνη
	366 A ἀζήμιοι	ἀζήμιοι μόνον
	374 B οἰκοδόμον, ἵνα— γίγνοιτο	οἰκοδόμον ἀλλὰ σκυτοτόμον, ἵνα—γίγνοιτο Π οἰκοδόμον ἵνα — γίγνοιτο, ἀλλὰ σκυτοτόμον M
III.	„ C σκυτοτόμων	σκυτοτομῶν
	378 D τοιαῦτα μάλλον	ᾠτοιαῦτα λεκτέα μάλλον
	387 C ὑπὸ	ᾠὑπὲρ
	390 A νεανικεύματα	νεανι(σκ)εύματα

	A	ΠΜ
III. 392 A	περιορίζομεν οἷς	ὁπέρι ὀρίζομένοις
395 C	ἵνα ἐκ τῆς μιμήσεως	ὅτινα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως
396 D	ἑαυτοῦ	ἑαυτὸν
398 A	τε εἰς	τ' ἂν εἰς
399 C	ἀποβαίνοντα	ὅτ' ἀποβαίνοντα
401 C	ἀνεμόμενοι	ὀνεμόμενοι
402 D	διότι	ὅδ' ὅτι
404 A	τε καὶ ἀνάγκη	ὅτε ἀνάγκη
IV. 421 D	διαφέρει	ὁδιαφθείρει
431 A	τὸν	ὅτ' οὐ
432 C	φράσεις	ὁφράσεις
433 E	τοῦτο	ὁτούτου
434 C	ὥδε λέγωμεν	ὁὥδε λέγωμεν
435 B	ἑαυτῇ	ὁαὐτῇ
439 D	ἕτερον	ὁἕταῖρον
440 E	εἶδος	ὁτι εἶδος
443 A	μὲν καὶ	ὁμὴν καὶ
„ D	om.	ὁαὐτὸν αὐτοῦ . . . ἑαυτῷ
V. 450 A	ταῦτα	ὁταῦτα
„ C	πειρῶ ἂν	πειρῶ οὖν
451 B	λέγειν δὲ	ὁλέγειν δὲ
453 E	ὁμολογοῦμεν	ὁμολογοῦμεν Π
466 A	φύλακας ποιοῦμεν	ὁφύλακας ποιοῦμεν
469 E	βαλόντος	βάλλοντος
VI. 491 C	πάντως	ὁπαντὸς
496 C	τῷ δικαίῳ	τῶν δικαίων
„ D	ἀποστάς	ὁποστάς
497 B	ἐκπίπτει	ἐκπίπτει
498 B	φιλοσοφία	φιλοσοφίαν
502 B	ἔσθ' ὅστις	ἔσθ' ὅστις
504 D	om.	ὁἣ γυμναζομένῳ ἢ, δὲ νῦν δὲ ἐλέγομεν, τοῦ μεγίστου τε
VII. 516 E	ὅτι οὗτος	ὁὅ τοιοῦτος
518 D	δεῖ . μηχανήσασθαι	ὁδιαμηχανήσασθαι
VOL. II.		G

	A	Π Μ
VII. 521 B	οἱ περὶ	οὐδὲ περὶ
526 D	προσιδόν	προϊδόν (<i>M</i>)
527 C	καὶ δὴ καὶ πρὸς	καὶ δὴ πρὸς
528 D	μετὰ ταύτην	μετ' αὐτὴν (so Bekker)
534 D	πάντα ταῦτα	ταῦτα πάντα
537 E	καλὸν	κακὸν
VIII. 552 D	τί οὖν ;	ὁδηλον ἔφη : τί οὖν ;
558 B	ἅπαντ' αὐτὰ	ἅπαντα ταῦτα
561 A	τὸ μὲν	τότε μὲν
567 B	ὑπεξαίρειν	ὑπεξαίρειν
IX. 582 D	οὕτως	οὕτως
584 D	ἀλλ' ὥς	ἄλλως
585 C	ἀληθείας καὶ αὖ τὸ	ἀληθείας καὶ αὖτὸ
X. 597 E	τραγωδοποιός	τραγωδιοποιός
601 D	ἦν ἂν	πρὸς ἦν ἂν
602 B	τὸ δὲ δὴ	τὸ δὴ

§ 6. Schanz's theory would assume that in these places M has been emended from a MS. of the family of Π. Is this assumption probable? Let us first consider the places where omissions are supplied or words added :—

II. 358 A, 359 C, D (*bis*), 364 D, 366 A, 374 B, 378 D ; III. 395 C, 398 A ; IV. 443 D ; VI. 504 D ; VIII. 552 A.

Of these II. 358 A, 359 D *bis*, 378 D, 395 C ; IV. 443 D ; VI. 504 D ; VIII. 552 A (eight in all) are probably genuine readings, and in that case need not be accounted for by derivation from Π, while they certainly point to a source independent of A. But if they are not genuine, the supposition that they are borrowed by M from Π is weakened by the fact that the not less plausible additions in II. 366 A, 373 A, 379 A, 381 A, 382 E, have not been similarly borrowed. (*See* above, pp. 74, 75.)

The interpolations in II. 366 A *μόνον* and 374 B *ἀλλὰ σκυτοτόμον* must indeed be due either to Π or to an ancestor of Π, it is impossible to say how far removed. But the

different position of the words ἀλλὰ σκυτοτόμον in the two MSS., makes against the supposition that they came directly from Π to M. And it is not impossible that they are genuine: see below, p. 112.

Two passages, V. 453 E and VI. 485 A ὁμολογήσθω, in which the reading of M is offered as an alternative in Π, ὁμολογείσθω^η M, ὁμολογῆσθω^{εί} Π, rather point to the conclusion that M's text, here differing from A, is independent also of Π, since Π is here corrected from the archetype of M. The omission of λιστοὶ δὲ in Π. 364 D is clearly right, and is not likely to have been derived from Π, supposing M to have been copied from a derivative of A. The interpolation of μόνον (perhaps corrupted from an earlier μέν) in Π. 366 A, and the insertion of ἀλλὰ σκυτοτόμον at different points in 374 B, are wholly insufficient grounds on which to establish any connexion between M and Π. They rather point to a source anterior to both, which may or may not be earlier than A. If the forty-seven readings marked with ° in the foregoing list, or any of them, are genuine, the common source of Π and M represents a tradition independent of A. Besides retaining the words which A omits, in particular the forty letters in VI. 504 D, that source in all probability gave ποιμαίνειν (I. 345 C), πλέον (349 B), στρεπτοὶ δέ τε (Π. 364 D), ἀζήμιοι †μόνον (366 A), ἀλλὰ σκυτοτόμον in mg. (374 B), μὴν (IV. 443 A), ὁμολογοῦμεν (V. 453 E), ὁμολογείσθω (VI. 485 A), παντός (491 D), τῶν δικαίων (496 C), ὑπηρεσίαν †φιλοσοφίαν (498 B), ἔσθ' ἢ τις (502 B), μετ' αὐτήν (VII. 528 D).

The amount of variation and corruption which is here implied, may easily have come into existence long before the ninth century. The certainty of corruption after all is limited to the three places here marked with †.

III. So far a presumption has been raised, (1) that M, ^{A Π} _M versus while closely related to A, is not necessarily derived from it; (2) that where A and M differ, the difference need not be accounted for by the correction of M through Π. This

view has still to be confirmed by considering the passages in which M differs from A and Π.

§ 7. 1. M upholds the following sixteen correct readings which have hitherto rested on weak MS. authority, as they are ignored both by A and Π :

- I. 330 B ποῖ M K x v Vind. F ποῖ A Π
 347 A ὦν M b c a α' γ' t φ̂ A οὖ Π
 „ E πότερον ἀληθεστέως M x v Vind. F πότερον ὡς ἀληθεστέως A Π
- III. 402 B καὶ εἰκόνας M Ξ q x v β' καὶ εἰ εἰκόνας A Π
 406 D μακρὰν M Ξ x μικρὰν A Π
- IV. 425 D δικῶν λήξεως M Φ q K v α' β' δικῶν λήξεις A Π
 „ D τὸ παράπαν M K a c τὸ πάμπαν A Π
 441 C ἐνὸς ἐκάστου M Ξ q r x ἐνὶ ἐκάστου A Π
- V. 462 B ξυνδῆ M Ξ x q r K v ξυνδεῖ A Π
 472 A λόγον λέγειν τε M Ξ a c x λέγειν λόγον τε A Π
- VI. 492 E ἐξαιρῶμεν M Fic. ἐξαίρωμεν A Π
- VIII. 564 E βλίσσειε M m a c x γ' βλίσσειεν A βλίσσειεν Π pr.
- IX. 574 D ἐπιλίπη M Ξ r m ἐπιλείπη A ἐπιλείπει Π
- X. 607 B ἀπολελογήσθω M Ξ q c ἀπολελογίσθω A Π
 611 C θεατέον M m a c α' γ' (διαθεατέον Ξ) διαθετέον A Π
- N.B.—The reading φ̂ καὶ ἐφ' οὖ, v. 479 C, in which M agrees with a c x α' γ' m v Vind. D, E, F, Athen., now proves to be the reading of Par. A.

And in x. 606 E ἄξιος, for which Π used to be the single early witness, is now supported by A Π M.

2. In the following places, M, while differing from A¹ Π, is anticipated by a corrector of A, though not in every case by the diorthotes :

	A Π	M A ^c
III. 411 C	γεγένηται	γεγένηται
415 C	σίδηρος φύλαξ	σιδηροῦς φύλαξ
IV. 424 B	ἐπιφρονέουσιν	ἐπιφρονέουσ'
430 E	φαίνονται	λέγοντες
V. 471 A	οὐ πολέμιοι	ὡς οὐ πολέμιοι
474 D	ἐπαινεθήσεται	ἐπαινείται

A Π	M A ^c
VI. 486 C ἀνόητα	ἀνόνητα
505 B εἰδέναι	εἶναι
VII. 525 D δύο ὥς	ὥς (M)
537 E ἐμπίπλῃται	ἐμπίμπλῃται A ^c
	ἐμπίπλῃται M
VIII. 548 B οὐ φανερώς	φανερώς
549 A τισιν	τις
557 A φόβων	φόβον
IX. 582 C σοφὸς	ὁ σοφὸς
584 B ἔφην δ'	ἔφην
X. 613 E ὄρα	ὄρα εἰ

It will perhaps be said that in these passages the copyist of M or its original had before him the emended text of A; but if so, why in other instances should he have preferred the first hand to the corrector? See Book I. 351 C, II. 383 B, VII. 524 D (M), X. 612 B. The argument is not a strong one, but it at least suggests the alternative possibility, that, in the preceding instances, A may have been corrected from an ancestor of M. And it is observable in this connexion, that while alternative readings occur frequently on the margin of M, in the places here referred to the readings of A¹ do not appear at all.

3. The following readings, for which M is the oldest witness, are improbable or doubtful :

A Π	M
I. 332 E ἐν τῷ	οἱ.
340 A αὐτὸς γὰρ Θρασύμαχος	αὐτὸς Θρασύμαχος
II. 365 B παρασκευασαμένῳ	παρεσκευασμένῳ
370 B πρᾶξι	πράξει
III. 403 B αὕτη ἢ ἡδονή	αὐτὴν ἡδονή (η and ν confused)
V. 475 B τιμᾶσθαι	τιμῶνται
VI. 495 A ὅταν	ὅς ἂν
496 A πάνσμικρον A, πᾶν σμικρὸν Π	πάνν σμικρὸν

	A Π	M
VI. 496 C	γενόμενοι	γευόμενοι
499 E	ἀλλοίαν	ἀλλ' οἶαν
VIII. 546 C	τῇ, προμήκη	τῇ προμήκει
X. 598 D	πάσσοφος	πᾶν σοφὸς
607 C	δία σοφῶν A	διασοφῶν
	διὰ σοφῶν Π	
612 A	ἀπελυσάμεθα	ἀπεδυσάμεθα

§ 8. 4. The evidence so far has tended to show (1) that M in a few passages confirms the genuineness of a text which is otherwise supported only by late MSS. (2) That while thus to some extent independent both of A and Π, it agrees very closely with A and still more closely with the text from which A has been corrected. (3) That it notwithstanding diverges from that text in more than seventy places, where it stands in agreement with Π. (4) That it is not sufficiently removed from Π in point of time to make it probable that in these places it has been altered through contamination with derivatives of Π.

It remains to support the position that, of the inferior MSS., M may be safely taken as the most competent witness. Schanz, in the article already referred to, *Hermes* XII. p. 181, concludes a careful examination of the MSS. which he regards as derivatives of A by stating that Vat. m is the only one about which for some time he hesitated in forming this conclusion; or rather, he takes Ξ m v t as a sub-family of which m is the oldest representative. The relation of M to m (whose age is uncertain) is therefore now to be exemplified.

M and m M is (1) closely related to m, and (2) it is far more free from corruption. Both points may be illustrated from a passage taken almost at random, viz. III. 390 B—V. 465 A.

(1) Close agreement of M m:

M m	A &c.
III. 390 B ἡ βία	ἡ Δία
392 A οἷς οἶους	οἶους
394 D ἴσως δὲ καὶ	ἴσως, ἦν δ' ἐγώ· ἴσως δὲ καὶ
398 C ποῖα ἅττα δοκεῖ	ποῖ' ἅττα δεῖ
403 A ὕβρις	ὕβρει
415 C σιδηροῦς (et A')	σίδηρος
IV. 420 E ἐπικλίναντες	κατακλίναντες
425 D περὶ συμβολαίων	περὶ ξυμβολαίων
428 C ἔφη	ἔχοι
V. 457 B ἐπὶ γυμναῖς ταῖς γυναιξὶ (so quoted by Euse- bius and Theodoret) ¹	ἐπὶ γυμναῖς γυναιξὶ
461 A θύσας	φύσας
465 A πρὸς πρεσβύτερον	πρεσβύτερον

In particular these MSS. show coincidences of a minute kind in the elision of final vowels, and this although M frequently avoids elision (e. g. II. 361 C ἀλλὰ ἦτω, III. 408 C εἰ δὲ αἰσχροκερδής, X. 614 B κομισθεῖς δὲ οἴκαδε). The following are a few out of many such coincidences:

II. 357 C τί δ' ὁ αὐτό τε	IV. 423 E μᾶλλον δ' ἀντὶ
374 E οἶμαι ἐγωγ', ἡ δ' ὅς	V. 477 E εἰς τοῦτ', ἔφη
III. 390 C οὐ μὰ τὸν Δι', ἡ δ' ὅς	VIII. 569 A νῆ Δι', ἡ δ' ὅς
399 D τί δ' ἀλλοποιοῦς	

(2) The following list of corruptions of M and m within the same limits, viz. in V. 466–480, may serve to substantiate the second assertion, that M is considerably less corrupt than m:

M	m
466 A εὐδαιμον <i>om.</i> pr. (per- haps rightly?)	
A καὶ ἀμείνων <i>om.</i> pr.	
B μηδ' ἀρκέση	B ποι for πη (Ξ)
	B μηδ' ἀρκέση (Ξ)

¹ The agreement of M m in this place with the quotations of the Fathers, affords an additional argument for the independence of the M tradition.

M	m
466	C τῶ ὄντι <i>om.</i> D εἰ for ἦ E τῶν <i>om.</i>
467	B δὴ που for εἰ που (Ξ) C οὐκ for καὶ οὐκ Π C διαφέρειν A αὐτὸν for αὐτῶν (τ Ξ) A γεωργῶν for γεωργόν
468	
B χρῆναι <i>om.</i> (perhaps rightly?)	C τὰριστεῖον (τὸ ἀρ. Ξ) D διηνεκέεσι (Ξ) A εὐδαιμόνων (τ) C οὖν after ἂν <i>om.</i> (Ξ) C ἦ οὐκ ἦ for ἦ οὐ (Ξ) D δὲ δὴ for δὲ
469	
C οὖν after ἂν erased	
E μέλλῃ for μέλῃ (Ξ) σκυλεύσεις } E διακωλύσεις }	σκυλεύσεις } E διακωλύσεις }
470 A καὶ τμήσεως for τμήσεως	A καὶ τμήσεως for τμήσεως B μὲν <i>om.</i> B οὖν <i>om.</i> (Ξ) B οὐδέ for οὐδέν D ὁμολογουμένη for ὁμολο- γουμένη E καὶ (before σφόδρα) <i>om.</i> A ὥς οὐ for οὐ B ἐθέλουσι for ἐθελήσουσι C ταῦτά γε (Ξ) C μνησθήσεται D μάχοιτο τὸ D στρατεύοιτο pr. for συστρατεύοιτο
E καὶ (before σφόδρα) <i>om.</i> 471 A ὥς οὐ for οὐ	
D μάχοιτο τὸ D στρατεύοιτο pr. for συστρατεύοιτο	
	E ἦ (before πολιτεία) <i>om.</i>

M	m
472 A συγγιγνώσκει	A συγγιγνώσκει
	A καὶ ἴσως for ἴσως (Ξ)
A λέγεις for λέγῃς (sic A ¹)	
B γίγνεται for γίγνεσθαι	B γίγνεται for γίγνεσθαι (Ξ)
	B ζητοῦντι for ζητοῦντες
C οἱ νῦν for ἡμῶν	
D ἐκείνης	
D ἱκανῶς misplaced	
E δυνατόν τ' ἂν sed in rasura, for δυνατότατ' ἂν	D ἦ for εἴη (Ξ)
473 A οὕτως om. pr.	
B ἂν before ἀγαπῶν om. (r Ξ)	
E λέγειν om. pr. (probably right ?)	
E εὐδοκίμῃσειεν for εὐδαι- μονήσειεν (but mg. γρ. εὐδαιμονήσειεν)	E εὐδοκίμῃσειεν (Ξ pr.)
	E οὐ om.
474	A γυμνοῦν for γυμνοῦς
	A τὸ for τῷ
	B σοὶ for σὺ (before οὕτω)
	B λέγοντας for λέγοντες
D ἐπαινεῖται for ἐπαινεθή- σεται (given as an alternative by A ²)	D ἐπαινεῖται for ἐπαινε- θήσεται
475 A φιλοτίμως	A φιλοτίμως
B τούτου om. pr.	
D πολὺ pr. for πολλοὶ	D πολὺ for πολλοὶ
	D ὅς δ' for ὥς γ'
	E τοὺς for τοῦτο
	E αὐτῷ for αὐτὸ

M	m
475 E ἄλλων pr. for ἄλλον	E ἄλλων for ἄλλον
476 C ὁ for ῥ	C ὁ for ῥ
D τι before αὐτὸ om. pr.	D καὶ before οὔτε om.
D χαλεπήνη (Ξ)	
477 A πλειοναχῇ	A πλειοναχῇ
B ἐπὶ τῷ μὴ ὄντι	
C τι om. pr. after γένος	C δὴ for τι
	C βλέπων for ἀποβλέπων (Ξ)
D ἐκάλεσαν	
D ἐπὶ τὸ αὐτὸ τεταμένην (r)	
479 A οὐδαμοῦ for οὐδαμῇ	A οὐδαμοῦ for οὐδαμῇ
A καὶ . . . ἄδικον om. pr.	A καὶ . . . ἄδικον om.
E ἀλλὰ for ἀλλ' οὐ	E ἀλλὰ for ἀλλ' οὐ
480 A τινὰς for καλὰς	A τινὰς for καλὰς
A τὸ ἐν for τὸ ὄν	

It will be seen at once that the errors of m are not only more numerous, but more grave. And it is also noticeable that of the variants which belong to the M tradition one, λέγεις 472 A, agrees with the first hand of A, another, ἐπαινεῖται 474 D, was acknowledged by the diorthotes (or an early corrector) of A, while some of the variants in which M stands alone, e. g. the omissions in 466 A, 468 B, 473 E, and χαλεπήνη (476 D) in which Ξ agrees, are defensible readings. There remain thirty-six errors in M to fifty-seven in m.

m The character of Vat. m sufficiently appears from what has been already said. Vat. m is referred to in this edition only where in consequence of the lacuna in VI and VII the direct evidence of M is not available.

§ 9. r Vat. Θ (Vaticanus 266), which was highly valued by Stallbaum, is shown by M. Schanz to be derived from Ven. t as far as III. 389 D, and in the remainder of the

Republic from Π. It is said to be the second volume of Vat. Δ, which is in close agreement with the Bodleian MS. It has now and then a peculiar reading, but where it has any pretensions to independence it generally agrees with Vat. ρ, which on the whole seems to have a higher claim. The Raudnitz MS. (Schneider's Lobcovicianus), is of the same family, which with rare exceptions comes into use only where there is a lacuna in Π. It may be mentioned incidentally, though it is a matter of slight consequence, that the corrector of M and the writers of the supplementary leaves (*M*) are frequently in agreement with ρ. This MS. (with Lob. Θ Vind. E) supplies at least one indisputable reading I. 354 B ἐγώ μοι (A Π ἐγὼμαι).

Here and elsewhere it is uncertain whether an obviously correct reading, appearing only in a comparatively late MS., is derived from earlier tradition or from Byzantine conjecture. Critics have been fond of adopting this last supposition; the rashness of which, however, becomes evident, when it is considered that the reading ἐπαινείται V. 474 D, formerly supposed peculiar to some of the later MSS., has now been found in a text of the twelfth century, and is given as an alternative by the diorthotes of Par. A. Be that as it may, no text of the Republic can be constituted aright without placing some reliance on late MSS. Par. K for example, like Par. D, is in the main a derivative κ from Π: but, besides agreeing in special points with *g*, it has here and there a singular reading, which it would be unwise to neglect, and one at least, which although clearly interpolated is demonstrably early, and cannot possibly be due to conjecture (Schneider vainly argues against this position). In IX. 580 D, the reading of K (fifteenth century) λογιστικὸν ἐπιθυμητικὸν θυμικὸν is manifestly anterior to the readings of A τὸ λογιστικὸν, and Π λογιστικὸν, and helps to account for them. This being so, it deserves consideration whether the reading πολλοῖς in X. 615 B, though only a correction of πολλοὶ in Par. D, may not be D

the original of the impossible reading πολλοὶ in Par. A, for which Ξ gives πολλῶν, the received reading. It is on the whole most probable that the copyists or correctors of the fifteenth century MSS. from which the first printed editions were chiefly taken, paid more respect to earlier MSS. than to the conjectures of their contemporaries. Conjecture has of course played a certain part in the interpolation of texts, but MS. conjecture is generally traceable to some mis-writing having introduced obscurity which the scribe has instinctively sought to remove. This process began early and was never discontinued. It has aggravated corruption, but, except in the removal of the simplest clerical errors, can seldom be credited with the restoration of an original text.

§ 10. Ξ The MS. Venetus Ξ, 184, of the M family (closely related to A), was written in the fifteenth century by a scholar, Johannes Rhosus, for the learned Cardinal Bessarion, who like the Bishop of Hierapolis, amused himself with corrections of the text. The following is Signor Castellani's description of it.

‘Cod. 184, membr. Saec. xv, 433 × 280 millim., foll. 494, quinquagenorum versuum. Continet post Introductionem Alcinoi in Lectionem Platonis, Platonis Dialogos omnes, praeter Eryxiam, quibus subjungitur Timaei Locri De Anima Mundi: Plutarchi De Animae procreatione. In calce primi folii r. legitur: Κτῆμα Βεσσαρίωνος καρδηναλέως τοῦ τῶν Τούσκλων, et in calce ejusdem primi folii v.: Platonis omnia opera: Liber pulcherrimus et correctissimus Bessarionis Cardinalis Tuscularis. Codex, litteris aureis picturisque exornatus, totus exaratus est manu Joannis Rhosi, qui addidit in marginibus Scholia locupletissima nitidis etsi minutis characteribus exscripta. Accedunt emendationes complures partim ab eodem Rhoso, partim ab ipso Bessarione recensitae.’

Venetus Ξ is of some historical interest, as it appears to

have been a chief source of the *editio princeps*, the Aldine Plato of 1513. In more than thirty-six places where Ξ differs from A Π M, the Aldine follows this MS.:—even in some passages where the Basle editions and Stephanus give a different reading. These coincidences include two lacunae :

VII. 533 E ἀλλ' . . . ἐν ψυχῇ *om.* Ξ Ald. Steph. (where the reading of Ξ is unnoticed by Bekker);

X. 604 D ἱατρικῇ τὴν *om.* Ξ Ald. Steph. :

and such distinctive readings as

II. 359 E δακτύλιον φέρειν ὄν

367 D ἀδικίαν δὲ βλάπτει

VIII. 544 E ρεύσαντα

562 B ἀπόλλυσιν (again unnoticed by Bekker).

Places where Aldus agrees with Ξ against Steph. are :

II. 360 E διαισθάνεσθαι Ξ (διεσθάνεσθαι Ald.): διαισθάνεται Steph.

IV. 433 C ὑποληφθὲν Ξ Ald. (and A¹): ὑπολειφθὲν Steph.

IX. 587 E ἥδιστον Ξ (not quoted by Bekker) Ald. : ἥδιον Steph.

X. 607 D ἀπολογησαμένη Ξ Ald. (and A¹): ἀπολογησομένη Steph.

620 C περιούσαν Ξ Ald. : περιούσαν Steph.

These facts are enough to raise a strong presumption. But Aldus was not tied to one MS. For in II. 358 E he read τί τε ὃν τυγχάνει with Flor. b, in 377 E καὶ οὐσίας with the same MS., and in VIII. 560 A ἐπιστρεφόμεναι with q D K (a correction of ὑποστρεφόμεναι the reading of Π).

In II. 363 B he may have corrected ἀδικίας, the reading of Ξ, to εὐδικίας by referring to the Odyssey.

Ξ still remains the chief or sole authority for the reading of several places which have gone wrong in A Π M. It is enough to point to—

I. 331 D ἔφην ἐγώ . . . ἔφη ἐγώ A Π M

III. 407 C τινὰς . . . τινὸς A Π M

IV. 434 E ἐκείνο . . . ἐκεῖ A Π M

440 E τοῦ λογιστικοῦ . . . τὸ λογιστικὸν A Π M

- IV. 440 E καὶ τούτου . . . καὶ τοῦτο A Π M
 442 C ὑπὸ τοῦ λόγου . . . ὑπὸ τῶν λόγων A Π M
 „ E τοῦτο αὐτὸν . . . τοῦτον αὐτὸν A Π M (τοῦτον αὐτὸ c j.
 Schneider)
 444 B τῷ τοῦ . . . τοῦ δ' αὖ δουλεύειν A Π M
 V. 465 A ἄλλως . . . ἄλλος A Π M
 VII. 534 A ὅσων . . . ὅσον A Π M
 VIII. 544 C διαφέρουσα . . . διαφεύγουσα A Π M
 557 E ἄρχειν καὶ δικάζειν . . . ἄρχης καὶ δικάζης A Π M
 (δικάζεις Π pr.)
 IX. 590 E βούλεται Ξ^c (x v Iambl. Stob.) . . . βουλεύεται A Π M
 X. 604 C αἶρεῖ (Ξ q) . . . ἐρεῖ A M (ἔρρει Π)
 611 C διαθεατέον . . . διαθετέον A Π : θεατέον M
 614 A ἐκάτερος Ξ corr. . . ἐκάτερον A M (lacuna in Π)
 615 B πολλῶν . . . πολλοὶ A M (πολλοῖς D corr.)

See also VII. 532 D διέλωμεν, now supported by M.

On the important fact of the occasional agreement of Ξ with the papyrus fragment of the Phaedo, see below, p. 98.

- x Flor. x is another MS. without which the apparatus criticus would be imperfect. It is of the M family, but has been corrected from other sources. See especially VIII. 549 A δούλοισ τις ἀν.
 § II. q Flor. β' is also a 'learned' MS. (Laurent. 80. 19) with which q (Munich 237, fifteenth century) constantly agrees. The date of β' being uncertain, it is hard to say which is derived from its fellow, but as q has been collated not only by Bekker, but after him by Schneider in the most complete manner, it has been thought safer to refer to q. Bekker's high estimate of this MS. is on the whole justified, although Hermann has rightly rejected many of its readings in deference to the authority of Par. A. The two MSS. q β' represent a recension based on the Π tradition, partly preserved also in Paris. DK, in which the defects of that tradition have been somewhat boldly supplemented with interpolations which the examination of other MSS. enables us to detect.

For example :

- I. 333 E φυλάξασθαι καὶ μὴ παθεῖν
 II. 358 E τί οἴονται
 360 B περιθείτο *om.*
 364 E μετὰ τινων ἑορτῶν τε καὶ θυσιῶν (for διὰ θυσιῶν)
 365 C πρόθυρα μὲν γὰρ
 366 D ὥρμήθη (et Par. K pr.)
 „ E αὐτὸ δ' ἐκότερον *om.* pr.
 368 C φαύλου
 381 D βίον δώροισ (supplying an object for ἀγείρουσαν)
 IV. 437 D ἡ ποτοῦ (conflatum ex ἡ οὐ et πον)
 V. 450 D καλῶς εἶχε παραμυθεῖσθαι
 „ E οὐ φαύλων (for φίλων)
 459 B δεῖ ἄκρων (for δεῖ ἄκρων εἶναι)
 475 B οὐ ἄν τινα (for ὃν ἄν τινος)
 „ D ἐπιθέουσι (for περιθέουσι)
 476 B ὑπ' αὐτὸ τὸ καλὸν
 VI. 501 C ὅτε (for ὅτι)
 502 B καὶ πῶς and γενόμενος *om.*
 VII. 529 C ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῇ (for ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ)
 VIII. 544 E ῥίψαντα *q* corr. (ῥήψαντα *q* pr.)
 545 E μὴ τραγικῶς *q*, μὴ inter versus (with ὥς δὲ σπουδῇ following)
 548 A περὶ ταῦτοῦ for περὶ ταῦτα
 553 C μετὰ for κατὰ
 IX. 575 A τῶν αὐτοῦ for τῶν αὐτῶν
 X. 595 C τούτων *om.*
 619 C σκέψαιτο

This recension, however, remains responsible for some true readings which it would be unsafe to assume to be conjectural.

See for example :

	<i>q</i>	A Π M
II. 365 D οὐδ' ἡμῖν μελητέον		καὶ ἡμῖν μελητέον
370 A ῥᾶον		ῥᾷδιον
III. 397 A μάλλον μιμήσεται		μάλλον διηγῆσεται

<i>q</i>	A Π Μ
III. 414 E δέῃ	δὴ
IV. 429 C γεγοννίας	γεγοννίαν
444 C τὸ δίκαια	τὰ δίκαια
V. 454 D καὶ ἱατρικὸν	καὶ ἱατρικῇ
VI. 500 A ἣ οὐκ ἔαν	ἣ καὶ ἔαν
VII. 529 B νοήσει	νοήσειν (M)
537 D τούτους	τούτοις
VIII. 553 C τὸ ἐπιθυμητικόν	τὸν ἐπιθυμητικόν
559 B ἥ τε μὴ παῦσαι	ἥ τε παῦσαι
567 E τί δέ	τίς δέ
IX. 585 A ὥσπερ δέ	ὥσπερ
X. 604 B δύο τινέ	δύο
„ B φαμέν ἐν	φαμέν
„ D πρὸς τῷ	πρὸς τὸ
610 D τούτου	τοῦ
„ D διὰ τοῦτο	διὰ τούτου
617 B τρίτον	τὸν τρίτον A M

The interpolations, or would-be emendations, of *q* and *q* corr., so far weaken the authority of this MS. as to render it an unsafe guide (for which reason several possible readings adopted by Bekker and Stallbaum have been rejected). And in accepting the readings above-mentioned, it may remain an open question whether they are conjectural or not. This question, which has been already touched upon, will be more fully considered below.

Glosses of
MSS.

The principal MSS. of the Republic may accordingly be classified as follows :

1. A b α' γ'
2. (1) Π D *q** β'* K* : (2) ρ Φ Θ : (3) Vind. D E F
3. M Ξ* m a c x* ι v

Ven. t and Flor. n are not referred to.

* Those marked with the asterisk are emended MSS., i. e. they admit readings derived from various sources and sometimes conjectural.

Textual Errors and Emendations.

The discovery of fragments of classical texts in Egypt § 12. on papyrus rolls, some of which are known to have been written before the Christian era, has brought out some unexpected results. 1. The texts so far deciphered, where they differ from our MSS. of the ninth and tenth centuries, differ almost always for the worse. 2. For the most part they confirm the received tradition. 3. Very rarely, and then only in minute particulars, have they confirmed the conjectural emendations of modern scholars. 4. On the other hand, they do occasionally support the authority of readings which have hitherto rested on the evidence of some late MS.

These remarks may be illustrated from the long fragment of the *Phaedo* discovered by Mr. Flinders Petrie and published by Professor Mahaffy. See an article by the present writer in the *Classical Review* for October and December, 1891, pp. 363–365, and 454–457.

1. The papyrus, besides several patent errors of slight importance, exhibits at least two striking variants, ἀνδραποδῶδη for εὐήθη in 68 E, and ὦι δὲ αὐτὴ προσέχει for ὁ δὲ αὐτὴ ὀρᾷ in 83 B. In the former case the scribe being familiar with the text has awkwardly anticipated a point which is presently to be made (viz. in 69 B); cp. *Theaet.* 158 C where for ὅτῳ χρεῖ the Bodleian MS. gives ὅτῳ χρόνῳ χρεῖ, anticipating the mention of the *time* which occurs eight lines lower down. See also in the same dialogue 149 C where ἀτόποις is written in the Bodleian MS. for ἀτόκοις with ἀποπώτατος half a page higher up. A somewhat similar instance occurs in *Rep.* v. 469 E in the v. r. διασκυλεύσεις for διακωλύσεις with σκυλεύειν occurring, as a prominent notion, in the same passage. In the latter of the two cases in the *Phaedo*, 83 B, a prosaic and somewhat late mode of expression is substituted for the simple and vivid language of Plato.

2. The only matter of any consequence in which the papyrus tends to invalidate the existing text is in 81 D, the passage about apparitions. Here our MSS. appear to have omitted a phrase which in the papyrus is unfortunately illegible. This *lacuna* has never been suspected by any scholar.

3. In the space which the papyrus covers there are nineteen places where modern scholars have proposed emendations, all of which have appeared to Schanz deserving of mention in his critical notes. Only one of these is confirmed by the papyrus. This is the rejection of the words *ἐνεκά φασιν* in 83 E, which was proposed at one time by K. F. Hermann but afterwards withdrawn by him.

4. On comparing the readings of the papyrus with the existing *apparatus criticus*, they are found, in eight instances at least, to be in agreement with Ξ and the corrector of Π, both of the fifteenth century, and with no other MS. of Plato. These readings, then, which have hitherto been referred to the fifteenth century A.D., are found to have existed already in the third century B.C.

The same lessons, of caution in conjecture, and of trust in the persistence of tradition, have been taught by other similar discoveries. Among the papyri published in Mr. Kenyon's *Classical Texts* (1891) is one containing a great part of the third 'Letter of Demosthenes,' on which F. Blass has written an instructive monograph in Fleckeisen's *Fahrbuch für Klassischen Philologie* for 1892, pp. 33-44. He observes:—

(1) That in eleven pages of Reiske's edition, the papyrus gives sixty new readings which are clearly right.

(2) That twelve of these had been anticipated by conjecture, but except the proper name *Εὐθύδικον* for *Εὐδικον* (Blass' own emendation) only in matters of light moment (such as *ἀγνώμοσι* for *ἀγνώσι*, *τιν'* for *τήν*, *γενέσθαι* for *γενήσεσθαι*).

(3) Out of nineteen places in which Blass had admitted

conjectures into the text, nine only agree with the papyrus.

(4) On the other hand the papyrus supports the principle of not relying exclusively on one MS. in constituting a text. The readings of the later MSS. are in some instances confirmed.

Blass remarks that in another part of Demosthenes the proportion of successful conjecture might prove larger; but he adds that the reverse might be the case, *as in the passage of the Phaedo*.—(The emendation of an 'Epistle' is easier, because the language is less highly wrought; the orations would be copied with greater care, and they exist in more MSS. of the highest class.)

The observation of such facts is the best corrective for § 13. the extravagances to which textual criticism has been always liable; proceeding, as it does, at one time by the wholesale excision of supposed 'accretions,' at another by the detection of 'lacunae,' now relying on close resemblances of written characters, now on the hypothesis of the frequent substitution of glosses for the words which they explain. Each of these methods has a show of scientific precision, but, when indiscriminately applied, involves rash and unwarranted generalization from scattered instances. Palaeography, in particular, has supplied the textual critic with an armoury of weapons, in which as Bacon would have said 'opinio copiae causa est inopiae'; the *ductus literarum* often drawing the mind away insensibly from the context, which is the principal thing. The other main requirement, familiarity with the individual author, is also apt to be forgotten, and an attempt is made to emend Plato on the same principles which have proved applicable to Demosthenes or Isocrates. No MS. is without errors: but the most recent discoveries have tended to show that the preservation of ancient texts of the greatest authors has on the whole been extraordinarily successful. It is hardly paradoxical to say that all interpolation comes by way of

emendation, and that to 'emend' is mostly to interpolate. The various modes of so-called 'scientific' emendation are liable to one and the same fallacy, that of assuming, because a thing is known to have happened sometimes, that it must have happened indefinitely often. Whereas the available evidence tends to show, that the changes in MSS. between the tenth and fifteenth centuries were greater in the most important texts than in the ten centuries preceding.

- § 14. In the multiplication of MSS. at the revival of learning, all copies must have diverged from very few centres; since the remnants of the Classics which had found their way from Constantinople to Western Europe were enshrined in the comparatively small number of MSS. which had been rescued by the men who prized them. But in the earlier periods, those who (whether at Alexandria or at Constantinople) were preparing a copy that should be valued as authentic, had a choice of almost countless apographa of high repute at their disposal; and if the scribe followed too closely his immediate archetype, or himself fell prone into some error, the *diorthotes* who revised his work, in many cases the same person who wrote out the scholia, was able to correct the first hand and add alternative readings by the comparison of other texts, thus increasing the solid value of the recension. Under such conditions corruption would not proceed in an increasing ratio. At the same time this process has aggravated the difficulty of tracing the affiliation of MSS., readings belonging to different families having continually crossed each other, thus causing a mixture of traditions. The question remains, whether amongst the manifold corruptions of the fifteenth century, some grains of genuine tradition may not be preserved, having descended by some fortunate accident from the text or margin of some MS. which was then extant and has since been lost. There is a balance of probabilities here. On the one hand such MSS. must have been few and far between, but on the other hand the feebleness of conjecture

at best, and especially in the infancy of criticism, makes it antecedently improbable that Rhosus or Cardinal Bessarion, for example, should have hit, by mere intuition, on readings which had been lost for sixteen centuries. Between the time of the occupation of Constantinople by the Latins and its destruction by the Turks, notwithstanding the decline of learning, many copies even of classical works must have still existed which perished in the final conflagration. The example of Vat. 1 shows that Plato was sometimes written in two volumes. Is it likely that Arethas, the deacon of Patrae, would procure, or that Constantine, the Metropolitan of Hierapolis, would purchase, an incomplete book? If otherwise, there must have existed, perhaps for centuries, a second volume of \mathfrak{A} (the Bodleian MS.) and a first volume corresponding to A, and on the margin of these correctors of the tenth century probably wrote many various readings from other recensions. This belief is justified by the instances in which the Petrie papyrus supports Ξ and the corrector of Π against the Bodleian. And the inference here indicated bears a striking analogy to Messrs. Hort and Westcott's conclusion respecting certain 'cursive' MSS. of the New Testament, which together with variations due 'to ordinary degeneracy of transmission,' contain others which 'supply important documentary evidence. They are virtually copies of minute fragments of lost MSS.' Introduction, pp. 144, 145; § 197.

Textual Errors.

1. *Simple Clerical Errors.*

§ 15.

(a) The mere mistaking between forms of letters is a less frequent cause of error than is often supposed, and almost always the mistaken letter has suggested some familiar word. For example:—

α for ω : ἀφελείας for ὠφελείας Π , III. 398 B.

\omicron for ϵ : προσήκον for προσήκειν (?) A (προσήκειν is the reading of Stobaeus), IV. 442 B.

η for ν: Confusion of η and ν. ζῶν for ζῳή A¹, I. 344 E:

κακονοίας for κακοηθείας Π, III. 401 A: αὐτὴν
for αὐτῇ ἢ M, III. 403 B.

ν for ι: τῶν δικαίων for τῷ δικαίῳ Π M, VI. 496 C.

ν and υ: γενόμενοι for γενόμενοι M, VI. 496 C.

λ for α: λύρα for αῦρα Π, III. 401 C: ἀπολλύειν for ἀπο-
λαύειν A², X. 606 B.

δ for λ: ἀπεδυσάμεθα for ἀπελυσάμεθα M, X. 612 A.

τ for γ: Confusion of τε and γε passim; πλήττοντος for
πληγέντος A, X. 604 C (this confirms the
correction of V. 472 A): ἡτέισθε for ἡγεῖσθε A,
X. 612 C.

τ and ψ: τύχης and ψυχῆς, II. 366 C, X. 603 E.

Compendia—The signs for καί and ὥς have perhaps been
confused in V. 471 A, where the v. r. ὥς οὐ πολέμοι (A mg. M)
perhaps stands for καὶ οὐ πολέμοι¹.

(b) More frequently the sound has been mistaken, as
between ο, ω and ου; between η and ε; between ε and αι;
between η and οι; between ει and η and ι; between υ and οι;
π for φ: πάνν for φάναι M pr., X. 610 C; αβ for αν: ἀπολαβῶν
for ἀπολαύων IX. 572 D (A M); ἀπολαβεῖν for ἀπολαύειν X.
606 B, an error shared by A Π M; cp. VIII. 544 C, where
διαφεύγονσα for διαφέρονσα (A Π M) is attributed by Schneider
to a similar cause, the burring pronunciation of γ; and
lastly, but only in late MSS., between ενς and εψ, e.g.
ρέυσαντα for ρέψαντα (Ξ) VIII. 544 E. (Similarly οφ for αν:
ἐκκοφθήσεται for ἐκκαυθήσεται M, II. 361 E.)

(c) Letters added or omitted.

a. Letters added: ανεμόμενοι for νεμόμενοι A, III. 401 C:
διαστάσεις for διατάσεις A, III. 407 C: ζητεῖ for ζεῖ A Π M,
IV. 440 C: διατεταγμένους for διατεταμένους A pr., V. 474 A
(ξυντεταγμένως A¹, VI. 499 A): παραγενόμενοι for παραγόμενοι A,

¹ It is less apparent what Ⲫ the sign for ἥλιον, first written, then
marked with dots and then erased, in Π after τιμήν in II. 359 c can have
meant. Perhaps it originated in dittographia of ἡν.

VI. 487 B: ὑποστρεφόμεναι for ὑποτρέφόμεναι Π (corr. to ἐπιστρ. in *q* D K), VIII. 560 A: προσεστὼς for προεστὼς A, VIII. 565 E: so perhaps ἐπηνέγκαμεν A¹, X. 612 B: ἰδία λαβόντες (ἰδία A^c) A^c Ξ, X. 615 E.

Dittographia or repetition. Not only single letters but words and even whole phrases are accidentally repeated, and in a MS. like Π, which has been little emended, this fault is more perceptible. Thus in IX. 561 B the words μέρη . . . ἐκπεσόντων were written over again in this MS., and there are many other examples of the same mistake.

β. More commonly letters and syllables are *omitted*, where the word thus formed is in some way possible: cp. Theaet. 185 D ὀργανίδιον for ὄργανον ἰδιον Bodleian MS.: IV. 421 D διαφέρει for διαφθείρει A: V. 461 B φήσομεν for ἀφήσομεν A: IX. 574 D δίκας for δικαίας Π M: X. 611 C διαθετέον for διαθεατέον A Π.

Many such errors have been corrected by the first or second hand in Par. A; for example, in VIII. 548 D: the first hand wrote οἶμεν, which is corrected by the second hand to οἶμαι μὲν. A similar mistake remained uncorrected in all MSS. and editions in VIII. 554 B καὶ ἔτι(μα) μάλιστα until Schneider's conjecture. See also corrections of the third epistle of Demosthenes mentioned above (p. 98) as confirmed by Mr. Kenyon's papyrus.

A single letter is often put for the double, and vice versa, especially in the case of λ, ρ, ν: thus μέλει and μέλλει are often confused; II. 375 B ἐνενόηκα Π for ἐννενόηκα: III. 401 A ἀρρυθμία is written for ἀρρυθμία, and there is a doubt between βαλάντιον and βαλλάντιον A, VIII. 552 D: μελιουργὸς and μελιτουργὸς A, VIII. 564 C.

One of two similar syllables is very apt to be lost; e.g. δν after the neuter adjective. See especially VIII. 564 C ἐκτέμνησθον for ἐκτεμήσεσθον A: X. 600 D δνεῖναι for δυνάμει.

Homoeoteleuton. In the MSS. of the Republic there are many instances of omission due to the recurrence of the same word or syllable, the eye of the scribe having reverted

to the wrong place. Venetus Π, which had not the benefit of correction until three centuries after it was written, supplies seventeen examples of this fault, of which the following seven occur in Book I:—328 D δεῦρο ἰέναι [ἀλλ' ἡμεῖς . . . δεῦρο ἰέναι]: 330 A ὁ ἐπεικῆς [πάνυ τι ῥαδίως . . . ὁ μὴ ἐπεικῆς]: 335 B εἰς τὴν τῶν ἵππων [εἰς τὴν τῶν ἵππων . . . εἰς τὴν τῶν ἵππων]. A clear example in A is III. 400 A εἴποιμι [ποῖα δὲ ποῖον βίου μι]. See also II. 379 B, 380 E. So in M, II. 377 C ὃν δ' ἂν μή, ἀποκριτέον is omitted after ἐγκριτέον¹. And in Lobcov. VIII. 550 A καὶ αὖ . . . ὀρώων *om.*

Another cause of such omission is the dropping of a line or more than one line. Thus, in I. 335 C ἀμούσους . . . ἱπικῇ (forty-two letters) *om.* Π: II. 367 C φρονεῖν . . . γόνιμα τῇ (forty-three letters) *om.* Π: III. 400 B ἄλλον τροχαῖον . . . βραχύτητας (thirty-nine letters) *om.* Π: 410 C ὅσοι ἂν . . . σκληρότητος, καὶ (seventy-five letters or two lines) *om.* Π. Two very striking examples occur in X. 607 A ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς ποιήσεως παραδε]κτέον (forty-five letters) *om.* Π, leaving the vox nihili ὑκτέον, which is changed in *q* D K to ἐκτέον: and 616 C εἰ[ναί . . . ὑποζώμα]τα *om.* (forty-eight letters) D K in absence of Π, which has a lacuna here: εἶτα remained unsuspected, as a good Greek word.

For similar omissions in A¹ see II. 376 D, IV. 443 D, VI. 493 D, VII. 528 B, X. 601 A, B, 609 B.

(d) Division of words.

a. As the words were not divided in the earliest MSS., some confusion has arisen in consequence, e.g. in IV. 442 B, where the best MSS. give φυλάττοι τὴν for φυλαττοίτην (corrupted to φυλάττοι τῷ in *Ξ* St.), III. 403 B, where A wrote νομοθέτης εἰς for νομοθετήσεις and X. 620 B ὠσαύτως εἰκός. τὴν MSS. for ὠσαύτως. εἰκοστήν.

β. Conversely, words are unduly run together; as in III. 415 C φυλάξῃ for φύλαξ ἡ *Ξ*: VI. 496 B ἀνέλθοι for ἂν ἔλθοι A: IX. 577 B ἀνοφθείη for ἂν ὀφθείη A.

¹ The termination of γίγνονται in VIII. 563 c possibly hides such an omission, e.g. (σεμνύνονται).

(e) Transposition of words or letters ; often corrected by the scribe :—

α. Of letters, as in VII. 538 D *καταλάβη* (for *καταβάλη*) A : IV. 437 D *ἐν ὀλίγῳ* (for *ἐνὶ λόγῳ*) MSS. : IX. 571 D *ἐν ὀλίγῳ* (for *ἐνὶ λόγῳ*) seems to have been the reading of A¹.

β. A new word is made by transposition of two letters in III. 400 A where for *ἐπιποιμι* Π reads *ἐπίοιμι*. Cp. VII. 530 C *ἀρχῆς του* (for *ἀχρήστου*) A¹. Words are transposed in III. 412 D *εἰ μὴ δὲ* M. For inversion without such marks see III. 404 D *δοκεῖ ταῦτα* (for *ταῦτα δοκεῖ*) M.

It may be remarked generally with reference to the preceding examples that the scribe often misunderstood the meaning, but he generally knew a Greek word when he saw it or fancied that he saw it.

2. Errors due to mental association.

(a) False construction. By a kind of spurious attraction § 16. the case of a noun or pronoun is altered to what the immediate context suggests. This is most frequent in late MSS., but occurs even in A, e.g. III. 391 D *ἄλλου θεοῦ παῖδα* for *ἄλλον θ. π.* : VII. 529 E *διαφέροντος* (sc. *γραφέως*) for *διαφερόντως*. (The similar mistakes in I. 338 E *τίθεται . . τοὺς νόμους ἐκάστη ἡ ἀρχή*, for *ἐκάστη ἡ ἀ.* and VII. 521 E *γυμναστικὴ . . μουσικὴ* for *γυμναστικῇ*, &c., have not been transmitted, having probably been obliterated through the disuse of the ι adscript in the twelfth century.) VIII. 550 E *γυναῖκες αὐτῶ* (sc. *τῶ νόμῳ*) for *γυναῖκες αὐτῶν* A : VIII. 561 B *ἐαυτῶ ἐνδῶ* for *ἐαυτὸν ἐνδῶ* A. Prepositions are also confused, e.g. *ὑπὸ* for *ἀπὸ*, *ὑπὸ* for *ὑπέρ*, *περὶ* for *παρά*.

(b) Confusion of tenses and moods. There is often a doubt between the perfect and aorist, I. 330 E *ἡδίκηκεν* A², present and aor. subj. VII. 538 D *ἐξελέγγη* A, aor. and future middle V. 474 A *ἐργασαμένους* for *ἐργασομένους* A pr. II ; X. 607 D *ἀπολογησαμένη* changed to *ἀπολογησομένη* (A) ; As the feeling for the moods grew weaker, subjunctive and

optative were confused through itacism : I. 333 D δέοι (A) for δέη. Also indicative with optative or subjunctive, e. g.

II. 376 A πεπόνθει^{οι} for πεπόνθη M ; V. 450 D δοκοῖ Ξ, δοκεῖ Π, for δοκῇ. The omission of *αν*, when favoured by other causes of error, may often be thus accounted for, e. g. I. 353 A ἀμπέλου, for ἀν ἀμπέλου, A Π M.

(c) A word of frequent recurrence is apt to be substituted for the word in the text, I. 352 C δικαίους A¹ for δὴ καὶ οὓς : II. 365 A ἐπισπόμενοι for ἐπιπτόμενοι q D K ; IX. 579 C τὰντῷ A¹ for ἐαντῷ. In IV. 437 C where ἐρωτῶντος is wrongly changed to ἐρώντος, some Platonic ἔρωσ must have been haunting the mind of the corrector. By a converse error in II. 375 B ἀλλοτρίοις is written for ἄλλοις. So in Théaet. 148 C ἀκριβῶν for ἄκρων Bodl. pr., IV. 440 C ζητεῖ for ζεῖ, VIII. 568 E συμπολῖται for συμπόται.

(d) Again, the context suggests the wrong word in place of the right one : e. g. V. 469 E where an early corrector of M proposes διασκυλεύσεις for διακωλύσεις. In VI. 510 D M reads εἰρημένοις for ὀρωμένοις which seemed to contradict εἰ-δεσι ; VI. 510 B confusion of μιμηθεῖσω A and τμηθεῖσω M and VI. 511 A τετμημένοις A¹ for τετιμημένοις A² ; X. 606 C μιμήσης for μὴ μισῆς Π, where μίμησις is in question. So in Polit. 279 A παραδειγματεῖαν for πραγματεῖαν, where παράδειγμα is the subject under discussion. Other associations, possibly from the reminiscence of a different part of Plato, give rise to various readings, for example V. 458 E γυμνοῦσθαι for μίγνυσθαι A M, cp. Laws VI. 772 A.

§ 17. (e) Logical confusions, especially between affirmative and negative, positive and privative, are peculiarly frequent in the text of Plato. There are more than fifty instances of this form of error in the Republic ; mostly, however, amongst the later MSS.

a. The following examples of the omission of the negative are the most important, and in some of these the earliest MSS. are involved. II. 365 D οὐδ' ἡμῶν μελητέον q, καὶ ἡμῶν

μελητέον A¹; III. 395 C ἵνα μὴ Π Μ, ἵνα Α; IV. 429 C ἡ οὐ τοῦτο ἀνδρείαν καλεῖς; οὐ omitted by Π and ten other MSS.; V. 454 B τὸ μὴ τὴν αὐτὴν Ξ, τὸ τὴν αὐτὴν Α Π Μ; 455 E γυμναστική δ' ἄρα οὗ Α, καὶ γυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὐ Ξ; VI. 511 C ἱκανῶς μὲν οὗ Ξ, ἱκ. μ. οὖν Α; VII. 537 E καλὸν Α, κακὸν Π Μ; VIII. 548 B οὐ φανερώς Α pr. Π, οὐ erased in Α and omitted in Μ; 559 B ἡ τε παῦσαι most MSS., for ἡ τε μὴ παῦσαι q; IX. 574 C οὐ πάνυ Π, πάνυ Α.

β. In the following cases a negative is wrongly added : I. 330 B οὐ τοι ἔνεκα Π b (οὔτοι Π), οὔτοι Α Μ; 336 E οἶον, μὴ οἶον q K; IV. 437 D ἡ οὐ, ἡ οὐ Α; V. 451 Α ὥστε εἶ με παραμυθεῖ Α Π Μ, ὥστε οὐκ εἶ q; VII. 526 E δὲ δεῖ, οὐ δεῖ Α¹.

It is doubtful whether the following belongs to α or β :— VI. 500 Α ἡ καὶ ἐὰν οὔτω Α Π Μ, ἡ οὐκ ἐὰν οὔτω q. See note.

γ. Positive and privative are confused in II. 363 Α τῷ δικάῳ most MSS. for τῷ ἀδίκῳ (q); 363 Β ἀδικίας for εὐδικίας Ξ; VIII. 560 Ε ἀπαιδευσίαν for εὐπαιδευσίαν Π.

The following list of similar errors in inferior MSS. might possibly be augmented.

(1) Negative omitted :

I. 352 C οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο	ἡ γὰρ ἂν Μ (ἡ t)
II. 373 E οὔτι σμικρῷ	ὄντι σμικρῷ r
III. 388 D καὶ μὴ καταγελῶεν	καὶ δὴ καταγελῶεν r
398 D τοῦ μὴ ἄδομένου	τοῦ ἡμῖν ἄδομένου q
IV. 421 E πῶς δ' οὐ	πῶς δὴ Φ
428 C οὐκ ἄρα	καὶ ἄρα q
429 C ἡ οὐ τοῦτο	ἡ τοῦτο Π r
V. 462 C τό τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν	τό τε ἐμὸν καὶ τὸ ἐμὸν Π
479 E ἄρ' οὐ γινώσκειν	ἄρ' οὖν q corr. ἄρα Ξ
„ Ε ἀλλ' οὐ δοξάζειν	ἀλλὰ δοξάζειν Μ
VI. 484 B πλανώμενοι οὐ φιλόσοφοι	πλανώμενοι οἱ φιλόσοφοι r
489 Α οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται	οἱ φιλόσοφοι τιμῶνται Μ

- VI. 500 C μὴ μιμῆσθαι μιμῆσθαι M
 504 E μὴ μεγίστας μεγίστας M
 511 D ἀλλ' οὐ νοῦν ἀλλ' οὖν Ξ
- VII. 521 A πλούσιοι, οὐ χρυσίου πλούσιοι χρυσίου Π ρ
 527 E οὐχ ὀρώσιν ὀρώσιν M
 „ E ἢ οὐ πρὸς οὐδετέρους ἢ πρὸς οὐδετέρους M
 530 A τί δ' οὐ μέλλει τί δὲ μέλλει ρ
- IX. 585 D πῶς γὰρ οὐ ; πῶς γὰρ ; q Vind. E F
 X. 608 A ὥς οὐ σπουδαστέον ὥς σπουδαστέον D K
 „ D τὸ οὐ χαλεπὸν τὸ χαλεπὸν q
- (2) Negative added :
- I. 330 C καὶ κατὰ τὴν χρεῖαν καὶ οὐ κατὰ τὴν χρεῖαν ζ ν
 II. 377 A πρότερον δ' ἐν τοῖς πρότερον δ' οὐ τοῖς ψευδέ-
 ψευδέσιν σιν m
 III. 388 C εἰ δ' οὖν θεούς εἰ δ' οὐ θεούς ρ
 393 C φήσομεν· τί γάρ ; φήσομεν· τί γὰρ οὐ ; Ξ
 398 E σὺ γὰρ μουσικός οὐ γὰρ μουσικός ζ
 416 C εἰ μέλλουσι τὸ μέ- μὴ μέλλουσι τὸ μέγιστον M
 γιστον
 „ D εἰ τοιόνδε τινα τρόπον οὐ τοιόνδε τινα τρόπον ρ
- IV. 426 A καὶ μὴν οὐτοί γε καὶ μὴν οὐ τοί γε q corr.
 „ E χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι χαριέστατοι οὐ τοιοῦτοι m
 431 B καὶ ἀκόλαστον καὶ οὐκ ἀκόλαστον ρ
 435 B γενῶν ἀλλ' ἅττα πάθη γενῶν καὶ οὐ κατ' ἀλλ' ἅττα
 πάθη Ξ corr.
 438 A ἀλλὰ χρηστοῦ σίτου καὶ οὐ χρηστοῦ σίτου Φ
- V. 452 E καὶ καλοῦ αὖ σπου- καὶ οὐ καλοῦ αὖ σπουδάξει q β'
 δάξει
 478 B ἄρ' οὖν τὸ μὴ ὄν ἄρ' οὐκ οὖν τὸ μὴ δοξάξει m
 δοξάξει
- VI. 484 C ἢ οὖν δοκοῦσί τι ἢ οὖν οὐ δοκοῦσί τι q β'
 492 C οἰχήσεσθαι οὐκ οἰχήσεσθαι ρ
 503 C ἀλλ' οἱ τοιοῦτοι ἀλλ' οὐ τοιοῦτοι ρ
- VIII. 562 D ἄρ' οὐκ ἀνάγκη οὐκ ἄρ' οὐκ ἀνάγκη Π
 564 E χρηματιζομένων που χρηματιζομένων που οὐ πάν-
 πάντων των q

IX. 581 D νομίζειν πρὸς νομίζειν οὐδὲν πρὸς Ξ M
corr.
„ 585 E καὶ βεβαίως καὶ οὐ βεβαίως τ M corr.

In several of the above instances, other causes may be assigned ; but it is manifest that in most of them 'logical confusion' has been at work. In some also we may perhaps trace the effect of bias; a sort of pedantic euphemism having stolen into the mind of the scribe.

3. Complex errors.

§ 18.

In several of the preceding examples, two or more of the causes specified are combined, for example in μιμήσης for μὴ μισῆς there is itacism and false association assisting the wrong division of words ; but still more confusion arises where an initial error of the simpler kind leads to the interpolation of a letter or syllable on the part of a corrector, who in the attempt to retrieve matters goes far to make them irretrievable. For example, in III. 403 B, where for νομοθετήσεις following ἔοικε the first hand of A wrote νομοθέτης εἶς, an early corrector supposing the ν to belong to ἔοικεν, and ο to be the article, supplied the apparently missing syllable νο (ἔοικεν ὁ νομοθέτης εἶς)¹. Similarly the reading of the Bodleian MS. in Theaet. 152 E ἐξάισιοι σοφοὶ for ἐξῆς οἱ σοφοὶ may be thus accounted for : an early hand wrote ε for η ; this was again changed through similarity of sound to αι, making ἐξάισοι, which a later scribe assumed to be mis-written for ἐξάισιοι.

In X. 604 C ἐρεῖ (A) having been written for αἶρεῖ was again changed to ἔρρει (Π), ὅπη ὁ λόγος ἔρρει = 'which way reason moves.' In X. 610 E several MSS. including M r have expanded ζωτικῶ to ζῶντι κακῶ by some similar process. In V. 468 B τί δέ ; δεξιωθῆναι, the second δε has been regarded as dittographia, and ἐξιωθῆναι has con-

¹ See also III. 401 C, where νεμόμενοι was changed first to ἀνεμόμενοι then to ἀνιμάμενοι ('drawing up'), and III. 391 E οἱ ζηνὸς ἐγγύς, ὧν where οἱ having been dropped ζηνὸς ἐγγύς ὧν became the reading of A : VI. 499 A προσώπων for τρόπων A M (this may be due to a compendium).

sequently been changed to ἐξιαθῆναι. In VI. 498 B ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ A, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίαν Π, ὑπηρεσίᾳ φιλοσοφίαν M r. In VIII. 556 D παραχθείς having been accidentally written for παραταχθείς in some MSS. of the Π tradition (D K q) (supr. I (c)), the scribe of β' has changed this to ταραχθείς. See also the curious variant I. 342 B M mg. ἡ ὥς ἡ σφαῖρα for ἔωσπερ ἂν. In VIII. 568 D πωλουμένων, having been written πωλομένων, was altered first to ποιομένων then to ἀπολομένων, with supposed reference to the proscription of the tyrant's enemies, and was further changed, with a view to the nearer context, into ἀποδομένων, by a corrector who was aware of the frequent interchange between λ and δ.

§ 19. 4. *Accretions.*

Few errors of this description can be detected with any confidence in the older MSS. The supposed redundancies which recent scholars have excised on the ground of their omission in Par. A (II. 358 A, &c., see above), more probably belong to the class of omissions through homoeoteleuton. Now that the words in II. 366 A αὐτὴ μέγα δύνανται prove to be extant in the first hand of Π, the argument in favour of this view is considerably strengthened. In the Byzantine period scholars contented themselves with adding here and there a single word such as (I. 329 C) γὰρ and (II. 359 C) καὶ. But towards the fifteenth century, as it became fashionable to discourse on Plato, attempts were made here and there to supply real or apparent defects in the tradition by explanatory phrases, which in several instances found their way into the text of that period. In I. 341 D, q adds, after ἄλλο, οὐ προσδεῖται, ἣ ἐξαρκεῖ ἐκάστη αὐτὴ ἐαντῇ; in II. 371 A for οἶα καὶ ὅσα ἐκείνοις ὦν ἂν δέωνται, q reads οἶα καὶ ὅσα ἐκείνοις ἄξουσιν, οἱ μεταδώσουσιν ὦν ἂν δέωνται. In III. 407 E for οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὅτι τοιοῦτος ἦν the correctors of Π M introduce δεικνύοιεν with or without ἂν before ὅτι, and in this they are followed by most of the later MSS., one of which, however, ν, has ποιοῦσιν (to be construed with δῆλον) instead. In VII. 529 B (after συμμεμνῶς) q adds τούτων τι μανθάνη ἐὰν

δ' ἄνω που κεχηνῶς ὀτιοῦν—a conflation of interpolated texts. VII. 532 C Ξ adds ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα after φ. θεῖα. In x. 616 A the case appears more complicated. Here A reads Ω ν ἕνεκά τε καὶ εἰς ὃ τι τὸν Τάρταρον ἐμπεσούμενοι ἄγουντο. A sense may be obtained by excising τὸν Τάρταρον as a gloss—'the causes wherefore and the place whereinto they were to be thrown.' But it has been more commonly assumed that εἰς ὃ τι has arisen by simple transposition from ὃ τι εἰς. Adopting this view, and feeling still unsatisfied, the correctors of M Ξ and the scribe of x supplied the phrase ταῦτα ὑπομένοιεν before καὶ. In the passage immediately succeeding this, there is a cognate difficulty. The words τὸν φόβον which seem genuine but are dropped in A have been preserved by M and Ξ , while the words μὴ γένοιτο ἐκάστῳ τὸ φθέγμα appear to have been lost in the archetype of M, which gives for them the inferior substitute εἰ μυκῆσαιτο (legendum μυκῆσοιτο) τὸ στόμιον. Here a marginal gloss or scholium seems to have taken the place of the original text.

See also II. 368 E where *v* and Vind. F read πρῶτον ἐν τῷ μείζονι ζητήσωμεν ἐν ταῖς πόλεσι. A similar process may be traced at a somewhat earlier stage in III. 388 E, where, the verb having been lost through the simple error of writing ἔφην for ἐφῆι, a recent hand in Par. A adds κατέχοιτο after ἰσχυρῶ, while the *r* subfamily and *q* adopt the different expedient of reading γέλωτι ἁλῶ, following the suggestion of a scholar whose note has been preserved on the margin of Vind. D, ἐμοὶ δοκεῖ ἁλῶ προσθεῖναι.

The only manifest accretions in Par. A besides IX. 580 D τὸ λογιστικὸν, spoken of elsewhere, are (1) VII. 525 E the addition of δύο to δεινούς:—it is an early interpolation, for it is shared by II, and is difficult to account for;—possibly the scribe of some early MS. had begun to write δεινούς over again, and on discovering his mistake had proceeded without erasing the superfluous letters: and (2) II. 364 D λιστοὶ δὲ στρεπτοὶ τε a gloss in the text. In IX. 581 E a gloss

ἡδονῆς has supplanted ἀληθινῆς, which would seem to have been the original reading. In Π, at II. 377 E, a singular reading *κακῶ οὐσίαν* (sic) for *κακῶς* has obtained a place. A cognate reading *κακῶς οὐσίας* was adopted by Aldus from some other MS., probably Flor. b. This interpolation may have arisen from an early dittographia of the letters *os*. Some doubtful cases remain to be considered. In V. 459 E the word *ἔσονται* Ξ Fic. proves to be absent from all the chief MSS. including A. It is harmless but can well be spared. In the Cesena MS., M, some words are omitted, which could be dispensed with, but for the authority of A. In I. 335 D *βλάπτειν ἔργον, ἔργον om.* M pr. (Some MSS. read *ἔργον βλάπτειν*, changing the order.)

In I. 346 D *ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις om.* M pr.: *λήψις* is marked as doubtful in A.

In V. 466 A *τοῦτο εὐδαιμον πλάττοιμεν, εὐδαιμον om.* M.

In V. 468 B *δοκεῖ σοι χρῆναι, χρῆναι om.* M.

In V. 475 B *παντὸς τοῦ εἶδους τούτου, τούτου om.* M pr.

Of the phrases omitted by A which recent editors have bracketed or cancelled, only three are really open to suspicion, II. 382 E *οὔτε κατὰ φαντασίας*: 378 C *καὶ ποικιλτέον* and 379 A *ἐάν τε ἐν μέλεισι*: and considering the grounds on which the other phrases are retained it would be illogical to reject them¹.

The confusing interpolation in IV. 444 B *τοῦ δ' αὖ δούλειον* (A Π M) has probably arisen from dittographia. Some other words which have been rejected as accretions may possibly be right after all. Thus in II. 374 A *ἱκανοὶ διαμάχεσθαι* is the reading of Π, and ib. B the words *ἀλλὰ σκυτοτόμον* occur in the text both of Π and M, although

¹ The slightest external evidence would justify the rejection of VI. 504 E *ἄξιον τὸ διανόημα*, suspected by Schleiermacher. But with the testimony of all the MSS. in its favour, it would be rash to cancel either this, or the troublesome *εἰς βραχὺ . . . γιγνόμενον* in III. 400 B. The word *ἄξιον* in VI. 496 A is inconvenient, but the reading of Π (*ἄξιον ὥς*) suggests that, instead of cancelling it, we should read *ἄξίως*. In II. 376 D the words *ἵνα μὴ ἐῷμεν . . . διεξιῷμεν* (om. A pr.) could be dispensed with.

differently placed (in Π before, in M after the clause *ἵνα* ... *γίγνοιτο*). They probably existed as a various reading on the margin of some copy from which M is derived, and may therefore be due to earlier tradition. As an explanatory gloss they seem unnecessary, and they may have been originally dropped after *οἰκοδόμον* through homoeoteleuton. If genuine they might be accounted for by the wish of Socrates emphatically to impress the principle of the division of labour on Glaucon's mind. In IX. 572 A *καὶ αἰσθάνεσθαι* could well be spared, and confuses the sense. A troublesome obscurity, perhaps due to an accretion, occurs in VII. 533 E ἀλλ' ὁ ἄν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξιν σαφηνεῖα ὁ λέγει (λέγειν M, λέγεις A²) ἐν ψυχῇ. It might be justifiable to follow Ξ Steph. in omitting these words altogether¹. Of single words which have been suspected, in V. 468 C καὶ μηδενί, καὶ proves to be absent in A, and now rests on the sole authority of Π. The progressive corruption of the later MSS. may be illustrated from the Darmstadt Fragment δ, in which several passages, instead of being copied, are briefly paraphrased, as if from memory. The interpolations in Theaet. 156 C, 190 C may be compared with some of the above.

Textual Emendations.

Mistakes occurred in the earliest MSS. ; and the attempt § 20. to rectify them immediately followed, not always with success. In one of the oldest and best papyrus fragments, that of Iliad XXIII and XXIV, lately published by Mr. Kenyon, the habit of correction, by writing between the lines, and putting a dot over a superfluous letter, is already begun. If nothing but Π in its original condition had come down to us, or even if we depended solely on A as at first written, before it was revised, whether by the first or second hand, not to mention other early correctors, no human ingenuity

¹ Perhaps also in V. 477 B the words *κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρω τὴν αὐτῆς*, which are likewise omitted in Ξ, and are variously read in other MSS.

could have brought the text of Plato to its present state. Even if the lacunae were suspected, they could not have been filled. Modern criticism could at best have provided some such stop-gaps as were adopted by scribes and diorthotae of the Renaissance, in the absence of the best tradition. On the other hand, it cannot be assumed that in every case where the text of A has been preferred, a contrary decision might not be justified by the discovery of some earlier authority. In several instances, where the evidence of A had been misinterpreted through the silence of Bekker, it now proves that its witness goes the other way, and turns the scale in favour of a rejected reading ; e.g. in III. 391 C ὥρμησαν not ὥρμησεν : in VI. 496 C τῷ δικαίῳ not τῶν δικαίων : X. 606 E ἄξιος not ἄξιον is the reading of A. The later MSS. exhibit an increase both of corruption and of attempted emendation ; but we have seen reason to believe that in the few instances in which the readings of these MSS. are alone to be relied on, it is quite possible that by some happy accident they have preserved an earlier tradition.

The simplification of the *apparatus criticus* by the supposed affiliation of all the MSS. to one, is sometimes alleged to justify the license of conjecture. But the argument is fallacious. For the comparison of independent traditions is a firmer ground on which to base conjecture than a breakdown in the evidence of a single document. There are few places in the Republic, however, about which any serious doubt remains. Those most intimately acquainted with the text are the least inclined to emend it conjecturally. Schneider, the most accurate of critical editors, and the author of the certain emendation in VIII. 554 B ἐτίμα μάλιστα for ἔτι μάλιστα, was even extreme in his conservatism. He defended places which are indefensible, and where the remedy when once suggested cannot admit of doubt. For example, in Book I. 352 E he maintains φάμεν with the MSS. against φαίμεν, the reading of

Stephanus, Ast, Bekker and Stallbaum. In IV. 445 B he defends ἀποκνητέον, in VI. 494 B ἐν πάσιν against ἐν παισιν, and in VI. 497 D argues with great subtlety, but doubtful success, against Bekker's emendation, οὐ πάντων ῥᾶστον for οὐ πάντως ῥᾶστον. He only adopted στραγγενομένην (V. 472 A) on finding it anticipated by an early corrector of Vind F., and to the last refused to treat τὸ λογιστικὸν (IX. 580 D) as a gloss in the text, on the insufficient ground that Par. K is manifestly derived from Ven. II. He was also willing to retain δίκων λήξεις in IV. 425 D, with the transposition of the words into a different order which he found in Vat. Θ.

Passages still open to suspicion, where no convincing § 21. remedy seems to be attainable are :—

II. 358 E οἶόν τε καὶ ὅθεν γέγονε. The reading of Aldus and the editions before Bekker τί τε ὃν τυγχάνει καὶ ὅθεν γέγονε has very weak manuscript authority ; being confined so far as we know to Flor. b, which in this passage and what follows it, is in a very late hand. The expression is therefore probably a conjectural expansion of the same kind with the addition of δεικνύοιεν ἄν in III. 407 E. τί ὃν τε is the reading of A M Ξ ; but gives a poor sense, requiring τί ὃν γέγονε to be joined. The reading of Π τί οἶόν τε καὶ ὅθεν γέγονε, taking οἶόν τε in two words, may be explained ' what, and of what nature, and from whence, justice has arisen.' The choice lies between this and the simpler reading of Flor. x οἶόν τε καὶ ὅθεν γέγονε, ' The nature and origin of justice.' The slight obscurity of this may be defended by supposing Plato to remember that he is speaking of the γένεσις not of the οὐσία of justice. But after all it is quite possible that τί ὃν τε is a mis-writing for τί ἐστί. Bekker adopted τί οἴονται and wrote γεγενέσθαι.

II. 359 C τῷ [Γύγον] τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ. There is clearly something wrong here ; but the emendation is doubtful : see note in loco.

III. 387 C φρίττειν δὲ ποιῇ ὡς οἴεται (ὡς οἶόν τε q). Neither of these readings is satisfactory, and conjecture is at fault.

IV. 439 E ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ. For various suggested interpretations of this passage, see note in loco. Perhaps it is one of those in which a negative has been omitted (see above p. 107). π. ἀ. τι οὐ πιστεύω τ., 'I once heard a story told which *prevents* me from accepting that.' But the emendation remains uncertain.

VII. 533 E δ' ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἕξιν σαφηνεῖα λέγει ἐν ψυχῇ. The whole is omitted in Ξ and may possibly be an accretion. For an attempt to treat the text as it stands in the MSS., see note in loco.

VIII. 562 B τοῦτο δ' ἦν ὑπέρπλουτος. The compound substantive is anomalous, and the attempts at emendation are hitherto unsuccessful. For the grounds of the conjecture τοῦτο δ' ἦν *που πλοῦτος, see the notes.

VIII. 567 E τί δέ; (or τίς δέ) αὐτόθεν (τοὺς δέ Steph.).

VIII. 568 D ἀποδομένων. Reasons are given above, p. 110, for the conjecture *πωλουμένων.

IX. 581 E τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω. See above (pp. 111, 112) for the conjecture τῆς ἀληθινῆς: but certainty is unattainable in a passage which has to be emended in more places than one. The difficulty in IX. 585 C εἰ δὲ ἀληθείας κ.τ.λ. may be due to some want of logical precision in Plato, but Madvig's theory of a lacuna must also be considered.

IX. 590 D οἰκεῖον ἔχοντος. Here again the grammatical inaccuracy may be due to Plato, but one cannot exclude the supposition that there is some corruption in the text arising from the words ἔχοντος ἐν αὐτῷ preceding. Madvig's οἰκεῖον ἐνόντος may be right.

X. 603 C μὴ τι ἄλλο ᾗ. Ast very probably conjectured μὴ τι ἄλλο ἦν.

X. 615 C for αὐτόχειρας Ast conjectured αὐτόχειρος or αὐτοχειρίας. Once more, in X. 616 A. the passage considered above, p. 111, it is difficult to arrive at a perfectly definite conclusion.

The following are the places, twenty-nine in all, in which § 22.
the present text relies on conjecture :—

Steph.	MSS.
I. 330 B τουτοισί Bekker	τούτοισιν
336 E οἷου γε σὺ Bekker	οἷου τε σὺ
341 B ὃν νῦν Benedictus	ὃ νῦν (ο in erasure A)
352 E φαῖμεν Stephanus	φάμεν
II. 361 C ἦτω Neukirch	ἦτω (but η from ι ? A)
III. 392 B ζητοῦμεν Hermann	ἐζητοῦμεν
401 E χαίρων καὶ δυσχεραίνων	δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ
τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ	ἐπαινοῖ καὶ χαίρων καὶ
καὶ Vermehren	(χαίρων καὶ om. q)
410 C ἀμφοτέρω Schneider	ἀμφότερα
IV. 431 C ἐν παισὶ H. Wolf	ἐν πᾶσι
437 B ἄν ἀλλήλοις Baiter	ἀλλήλοις
D ἐν λόγῳ Cornarius	ἐν ἀλίγῳ, cp. IX. 571 D
440 C διὰ τοῦ (his) L. Campbell	διὰ τὸ
443 B ἄλλο . Ἔτι τι Hermann	ἄλλο ἔτι . Τί
445 B ἀποκητέον Bekker	ἀποκνητέον
V. 465 B δέος δὲ τοῦ Madvig	δέος δὲ τὸ
VI. 492 C ποίαν Cobet	ποίαν ἄν
493 B ἐκάστας G. van Prinsterer	ἐκάστος (ἐκάστοις, ἐκάστοτε)
494 B παισὶν Geer	πᾶσιν
497 D πάντων Bekker	πάντως
499 B κατηκόψ Schleiermacher	κατήκοι
505 B κεκτῆμεθα Bekker	κεκτῆμεθα
VIII. 551 C ἥστινος Ast	ἥ τινος
554 B ἐστήσατο καὶ ἐτίμα	ἐστήσατο. Καὶ ἔτι μάλιστα
μάλιστα. Eὔ	εὔ
Schneider	
556 E παρ' οὐδὲν Baiter	(γὰρ) οὐδὲν

Steph.	MSS.
IX. 581 D τί οἰώμεθα Graser	ποιώμεθα
585 C τοῦ (<i>bis</i>) Madvig	om.
590 A τὸ δεινόν , ἐκεῖνο Schneider	τὸ δεινὸν ἐκεῖνο
X. 600 D δυνάμει Ast	δυνεῖναι or δύνναι
606 C ὅτι, ἄν Schneider	ὅτι ἄν

The following rest only on slight manuscript authority :—

II. 363 A τῷ ἀδίκῳ *q* x and Muretus cj. : III. 388 E ἐφῇ Vind. D mg. (ἐφην A) and Hermann cj. : V. 472 A στραγγενομένη Vind. F. corr. and C. Orelli cj. (στρατενομένη cett.).

A few others depend on citations of ancient writers :—

II. 361 C τῶν ἀπ', Euseb. Theodoret (τῶν ὑπ' MSS.) : V. 461 B ἀφήσομεν, Euseb. Theodoret (φήσομεν MSS.) : VII. 540 C ξυναναιρῇ Aristides (ξυναιρῇ MSS. except Vind. E which has ξυνανέρῃ) : IX. 589 D ἐμοί Stobaeus (μοι MSS.).

§ 23. The most important conjectures on the text of the Republic in recent years have been those of Cobet, Madvig, W. H. Thompson, and Ingram Bywater (see Baiter's Preface). Still more recently Mr. Herbert Richards has contributed many ingenious suggestions in the *C. R.* for 1893. It may be not unprofitable to examine at some length the most considerable of the fifty-seven emendations of the Republic proposed by Cobet in *Variae Lectiones*, ed. II, pp. 526–535. We shall best obey his favorite precept *νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν* by not yielding blindly to his authority.

To begin, then, with those passages in which he appeals to the authority of the chief MS.

X. 612 B ἐπηνέκαμεν for ἐπηνέγκαμεν. The former is really the reading intended in Paris. A, where the *η* has *ι* adscript and there is a dot over the *γ* (sic ἐπηνέγκαμεν), which is thus marked by the diorthotes as superfluous. In Politicus 307 A, where ἐπηνέκαμεν is the best reading, the Bodleian gives ἐπηνέγκαμεν, and in both passages there is a variant ἐπηνέσαμεν. And although ἐπηνέγκαμεν in the Republic

admits of a possible meaning, the pointed reference in ἐπηνέκαμεν (or ἐπηνέσαμεν?) to II. 367 D τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δικαιοσύνης . . . μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινείν— is the more probable, as the context shows that Plato has that passage distinctly before him. Cobet failed to remark, however, that, if ἐπηνέκαμεν is right the perfect is used together with the aorist ἀπελυσάμεθα. So that ἐπηνέσαμεν, the reading of Par. K, should perhaps in strictness be preferred; and it may be still argued in favour of ἐπηνέκαμεν that notwithstanding the reference to II. 367 D this need not involve the repetition of the same words.

VI. 503 B διεσπασμένα for διεσπασμένη. Here the critic has been less fortunate: διεσπασμένη is the reading of Paris. A (not διεσπασμένα as he supposed). It is also (*subaudiendo* ἡ φύσις) the more idiomatic reading. The variant διεσπασμένα is due to the tendency, noted elsewhere by Cobet himself, to adapt terminations to the nearest word. See above, p. 105.

The remaining passages may be taken in their order of sequence.

I. 343 B *διακεῖσθαι for διανοεῖσθαι (so Faesi). If there were any evidence for διακεῖσθαι the word might be accepted. But the familiar truth that κεῖσθαι is an equivalent for the perfect passive of τίθημι is not a sufficient proof that διανοεῖσθαι πως πρὸς τινα is bad Greek.

II. 362 B ξυμβάλλειν for ξυμβάλλειν, κοινωνεῖν. The exact equivalence of these two words is not proved by the fact that Socrates in I. 333 A leads Polemarchus by gentle transition from *contracts* to *partnerships*. The use of both words here recalls the preceding conversation more effectually.

II. 376 A οὐδὲ ἔν for οὐδὲν δέ. Cobet's suggestion is very ingenious, and may be right, but the reading of the inferior MSS. οὐδὲν δὴ is at least equally plausible.

III. 411 A *καταυλεῖν (so Van Heusde) for καταυλεῖν καὶ καταχεῖν. καταυλεῖν sc. αὐτοῦ or τῆς ψυχῆς. Cobet's assumption that the construction must be καταυλεῖν τῆς ψυχῆς τὰς

ἁρμονίας is wholly gratuitous. The words *καὶ καταχεῖν κ.τ.λ.* are an expansion of the notion of *καταυλεῖν*. The idea underlying many of these suggestions, that Attic Greek loves parsimony in expression, is peculiarly inapplicable to the language of Plato.

III. 412 E *ἐπιλανθανόμενοι* to be omitted? There is some awkwardness in the introduction of the word in this place, considering what follows in 413 B *κλαπέντας . . . τοὺς ἐπιλανθανομένους*, but Plato has elsewhere admitted similar tautology and verbal inconsistency.

V. 452 E *ἄλλον τινα σκοπὸν προστησάμενος* for *πρὸς ἄλλον τινα σκοπὸν στησάμενος*. An ingenious but doubtful way of correcting a doubtful text. Ib. *ἡ φύσις ἡ θήλεια* for *φύσις ἡ ἀνθρωπίνη ἡ θήλεια*. Cobet seems to have forgotten the reference to the lower animals in 451 D, E.

V. 477 E *θήσομεν* for *οἴσομεν*. This seems to be a genuine conjecture, although anticipated by Θ Φ ρ (see Bekker and Schneider) and also by the corrector of M. Cobet's logic sometimes coincides with that of the later scribes. *οἴσομεν* is really unobjectionable. Ficinus has *dicemus* (*φήσομεν*?).

VI. 491 B [*εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι*], 'verba soloece concepta sententiam onerant et impediunt.' The imputed solecism is really a Platonic idiom. To get rid of all such *impedimenta*, many pages would have to be re-written.

VI. 496 C *ἢ γὰρ πού τιμι [ἄλλω] ἢ οὐδενί*. 'Attic parsimony' is again assumed; but the passages quoted are not exactly in point, and it is Plato's manner in employing an idiom to adapt it to the immediate context.

VII. 521 C *οὐσίαν ἐπάνοδος* for *οὔσαν ἐπάνοδον*. Cobet's emendation, *εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσίαν ἐπάνοδος* still leaves the expression cumbrous, and *περιαγωγή . . . εἰς . . . ἐπάνοδον* is in close agreement with the description in 515 C-E.

VII. 527 E *οὐδὲ πρὸς ἑτέροισ* for *οὐ πρὸς οὐδετέροισ*. Neat, but not certain.

VII. 528 C **μεγαλαυχούμενοι* for *μεγαλοφρονούμενοι*. Cobet

objects to *μεγαλοφρονεῖν* as a late Greek word and to the use of the middle, but many compounds and singular uses of the middle voice occur for the first time in Plato.

VII. 538 C *προσποιουμένων* for *ποιουμένων*. For similar uses of *ποιεῖσθαι* see note in loco.

VIII. 555 A and IX. 576 C [*ὁμοιότητι*]. The argument from parsimony is again misplaced, and the same gloss is not very likely to have crept into the text in both places. In the latter passage the word had been previously cancelled by Ast and Badham.

X. 615 C *ἀπογενομένων* for *γενομένων*. The suggestion is ingenious but unnecessary. Not birth, but death, is the pervading notion of the passage, and is therefore more easily understood. Not 'those who *died* immediately' (on birth) 'but those' (whose death occurred) 'as soon as they were *born*.'

X. 618 A *διὰ τέλους* for *διατελείς*. The adverbial phrase *διὰ τέλους* would require a *participle* such as *κατεχομένας*, which the adjective dispenses with. Cobet proceeds on the assumption that the Athenians always expressed the same thing in the same way. The same fallacy underlies his emendation in VIII. 565 C of *ἕνα γέ τινα* for *ἕνα τινά*.

Some of Madvig's suggestions, in spite of their acuteness, § 24. are decidedly wanting in good taste. For example, his proposal to change *φαντάσματα θεῶν* VII. 532 C to *φαντάσματα ἄδεια* is almost ludicrous, and reminds one of modern Greek. Not much happier is his suggestion of *χωλαί* for *πολλαί* in V. 473 D supported by referring to VII. 535 D. The two passages stand in no relation to each other, and the abrupt introduction of the metaphorical word is foreign to the manner of Plato. Such hariolations as these tend to disable a critic's judgement, and to cast suspicion on other proposals of his which are at first sight more plausible. The most ingenious of Madvig's suggestions are in VIII. 546 D *δεύτερά τε* for *δεύτερον δὲ τὰ*, and X. 608 A *ἁσόμεθα* for *αἰσθόμεθα*, but in the latter case it appears more probable that

the corrupt *αἰσθόμεθα* has taken the place of some expression answering to the *ὥσπερ* clause, such as *ἀφεξόμεθα*. In X. 606 C there is much to be said for his conjecture *ἂν κατείχες* for *αὐ κατείχες*.

W. H. Thompson, in IX. 585 A, with great plausibility conjectured *πρὸς λύπην οὕτω τὸ ἄλυπον* for *πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην*, but see note in loco. Another very probable suggestion which he does not seem to have communicated to Baier, is in VIII. 545 B *ἀλλ' ἦ* for *ἄλλο· ἦ*. For other conjectures of the same critic, see notes on VIII. 563 D, 567 D, and IX. 573 C.

Charles Badham is responsible for a conjecture which Cobet approved, and Baier received into his text, VIII. 560 D *δι' ὧτων* for *ἰδιωτῶν*. Reasons against adopting this and in support of *ἰδιωτῶν* are given in the commentary to this edition. He also proposed to cancel *μισθωτοί* in IV. 419 A.

Prof. Bywater's chief suggestion is V. 476 A *ἀλλ' ἄλλων* for *ἀλλήλων* in a passage where needless difficulty has been felt. See note in loco. In VI. 504 A Orelli's *ἄλλοις* for *ἄλλοις* would be convincing, if *ἄθλος* had been a usual word in Plato, but he uses it only in the *Timaeus* and *Laws*.

In VII. 532 B, C Nägelsbach's *ἔτι ἀδυναμία* for *ἐπ' ἀδυναμία* is exceedingly plausible and is supported by the quotation of Iamblichus. But it hardly bears examination; see note in loco. Even if the absence of *ἦ* may be excused, the construction with the infinitive, instead of *ἦ ἀδυναμία τοῦ βλέπειν*, is hardly Greek. In Theaet. 156 A, where *δύναμιν ἔχον* is construed with the infinitive, probably the closest parallel, the case is altered by the presence of the participle. For *δύναμιν ἔχειν* = *δύνασθαι*.

Of Mr. Richards' conjectures on I–V, the most persuasive are :—

III. 407 E *Δῆλον, ἔφη, ὅτι τοιοῦτος ἦν· καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ οὐχ ὁρᾷς ὅτι κ.τ.λ.* It would be quite as easy, however, to

cancel ὅτι . . . ἦν as an 'accretion' ; and in either case the received reading gives a preferable rhythm.

IV. 430 E κρείττω δὴ αὐτοῦ *ἀποφαίνοντες κ.τ.λ.

433 D καὶ δούλῳ καὶ ἐλευθέρῳ (καὶ γεωργῶ) καὶ δημιουργῶ.

444 C *αὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα (so Stob.). Probably right.

V. 457 C *ἄγε δὴ, ἴδω for λέγε δὴ, ἴδω. This is better than Cobet's *φέρε δὴ. But neither is required. See Goodwin, *M. and T.* 257.

462 C ἐπὶ τῷ αὐτῷ for ἐπὶ τὸ αὐτό. This is possibly right.

468 A λέγ', ἔφη, ποῖα δὴ for λέγ', ἔφη, ποῖ' ἄν. If the text is corrupt, this is the most likely way of emending it.

On Muretus' conjecture in II. 364 C, ἄδοντες for διδόντες, see note in loco.

The present editor has suggested the following conjectural changes, which he has not, however, ventured to introduce into the text :—

II. 358 E τί *ἔστι καὶ ὅθεν γέγονε

III. 387 C φρίττειν δὴ ποιεῖ ὥς *ἔτεά

IV. 439 E ἀκούσας τι *οὐ πιστεύω

442 E τοῦτον *αὐτό for τοῦτο αὐτόν (τοῦτον A Π M)

V. 471 A ὄντες, *καὶ οὐ πολέμιοι (ὥς οὐ π. A mg. M)

479 D *ὠμολογήσαμεν (for ὠμολογήκαμεν)

VI. 496 A φρονήσεως *ἀξίως ἀληθινῆς ἐχόμενον (ἄξιον A : ἄξιον ὥς Π)

500 A ἡ οὐκ (sic q) . . . ἀλλοίαν *τε φήσεις . . . ;

VII. 518 D ἐγγύς τι *τείνειν τῶν τοῦ σώματος

VIII. 562 B τοῦτο δ' ἦν *που πλοῦτος for τοῦτο δ' ἦν ὑπέρπλουτος

563 C οἰαίπερ αἱ δέσπονται γίνονται, (σεμνύνονται) τε δὴ καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι

568 D τὰ τῶν *πωλουμένων for τὰ τῶν ἀποδομένων

IX. 581 E τῆς *ἀληθινῆς οὐ πάνυ πόρρω ; for 'τῆς ἡδοιῆς, οὐ π. π.

IX. 585 C καὶ *ἀληθοῦς for καὶ ἀληθείας

X. 610 A ὀρθότατά γ' for ὀρθότατα

And the following readings, mostly of inferior authority,
are recommended for further consideration :—

I. 333 E δεινὸς φυλάσασθαι [καὶ] μὴ παθεῖν *q*

335 D βλάπτειν (omitting ἔργον) M

340 A αὐτὸς θρασύμαχος (omitting γάρ) M

346 D ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις *om.* M

II. 358 E πλέον δὲ κακῶ Π M

367 A ἕκαστος ἄριστος φύλαξ Π

370 B ἐπ' ἄλλον ἔργου πράξει M

374 B μήτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον Π

III. 409 D καὶ τοῖς ἄλλοις M

IV. 435 D ἄλλη γὰρ *a* Galen.

436 A τούτων ἕκαστα *q* corr.

442 B προσῆκεν *q* Stobaeus

444 C αὐτὰ μὲν οὖν Stob. et cj. H. Richards 1893

V. 459 E ἔσονται *om.* A Π M

468 B χρῆναι *om.* M

VI. 489 B τὰληθῆ λέγει D

497 B ἀλλότριον εἶδος Ξ

499 B παραβάλη Ξ

509 D οὐρανὸς Ξ

510 B μιμηθείσιν A Proclus

VII. 522 A πρὸς τοιοῦτόν τι ἄγον (γρ.) Π mg.

525 A ταὐτὸν πέπονθε τοῦτο Π

528 C κωλύμενα Ξ pr.

532 E τίνες αἱ ὁδοί *r*

VIII. 554 D ἐνευρήσεις A² Π M

IX. 587 E καταπεφώρακας *r* Ξ corr. *v*

X. 601 B αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν γεγόμενα A²

„ C ἐφ' ἡμίσεως *q*

603 B καὶ ἡ κατὰ τὴν ἀκοήν *q*

607 D ἀπολογησαμένη *r* (et forsitan A pr.)

612 C ἡτεῖσθε A

615 B πολλοῖς D corr.

It may not be out of place to quote an example of the § 26. manner in which a scholar of the sixteenth century approached the task of emendation:—

‘Enimvero quum in plerisque locis fidem eorundem librorum a me frustra implorari viderem, alii autem non suppeterent, ad coniecturas, tanquam ad δεύτερον πλοῦν, me convertere necesse habui. Sed quum intelligerem quàm periculose sint coniecturae, et quàm fallaciter plerunque suis coniecturis adblandiantur, ex ingenio meo profectas emendationes non in ipsum recepi contextum (ut antea etiam cum vulgo appellavi) sed partim margini adscripsi, partim Annotationibus reservavi, ubi earum rationem etiam reddere daretur. . . .

‘Quinetiam contingebat interdum ut quantumvis pectus concuterem (non foecundum illud quidem, sed nec omnino, quorundam iudicio, infoecundum) nihil quicquam ex eo egrederetur, antequam loci in quibus haerebam excusi essent: simulatque autem iam excusos relegerem, ex eo illorum emendatio velut sponte sua prodire videretur. Ex eorum numero duos mihi nunc suggerit memoria: quorum unus habet, ἵνα μὴ μεμφῆς, alter δ’ ἐξείω: horum enim emendationem assequi coniectura non potueram antequam paginae in quibus erant, excusae essent: at quum operae meae penso suo manum extremam imponerent, ego superveniens, perinde ac si longè quàm antea perspicacior factus essem, pro [μὴ] μεμφῆς quidem [μὴ] με φθῆς¹ [Polit. 266 E]: pro δ’ ἐξείω autem, δελείω scribendum esse, primo ferè aspectu animadverti.’

‘Henricus Stephanus lectori:’ Preface to Plato ed. 1578.

Plato is one of a select number of Greek authors whose text is known to us as it existed in the ninth century A.D. The Byzantine MSS. of that period were not only carefully written, but carefully revised; with the aid, as there is good

¹ This conjecture is partly confirmed by Bodl. Vat. Δ reading μὴτ’ ἐφθῆς.

reason to think, of other MSS. besides the one immediately in hand. Some of the errors in these early copies have still to be corrected by the help of later ones, into which, as it now appears, some grains from a yet earlier tradition have in some way filtered down. There remains little scope for conjecture. Such achievements of intuition as Schneider's ἐτίμα μάλιστα and Orelli's στραγγενομένῳ remain isolated instances of success. Plato's language is so highly wrought, so various, and so full of unexpected turns, that the task of emending him is like that of emending poetry. In a so-called epistle of Demosthenes there is more room for 'certain conjecture' than in a whole tragedy of Aeschylus or Sophocles, where the most brilliant suggestions, such as Conington's λέοντος ἵνω or Jebb's λυτήριον λώφημα, are still open to doubt; or in one of those plays of Euripides, where the judgement is sufficiently perplexed by the discrepancies of thirteenth century MSS. without having recourse to vain *hariolatio*. The thesis might be maintained, however, that the more a text requires emendation (either from bad copying, or from the use of technical terms, as in the musical or mathematical writers, or from obscurity or singularity of style), the less possible it is to emend it. Take, for example, the portion of the Oresteia which is lost in the Medicean MS., or again the Supplices of Aeschylus, which is manifestly corrupt in the Medicean MS. without having any other independent MS. authority. Conjecture has been active, with but little of agreement in the result. In the case of Pindar, although we have no MS. earlier than the twelfth century, those we have seem to give evidence of a constant and authentic tradition. The difficulty is at its height in the later part of the Bacchae, 755 ff., where there is only one MS. and that of an inferior description: or again in the case of such an author as Marcus Aurelius, where the critic has to choose between late MSS. and a printed text founded on an earlier MS. now lost.

It would be unsafe to argue from the analogy of Latin

authors ; the great variety of style and dialect in Greek of all periods involving ever fresh uncertainty¹. Lucretius or Catullus may be emended with more probability than Aeschylus or the fragments of Alcman. Different literatures admit of different treatment. Bentley in his proposals for a text of the New Testament says expressly that he is well aware that conjecture can have no place in the sacred text. This may have been intended to soothe orthodox apprehensions, but it at least involves an admission of the precariousness of conjecture².

The invention of so-called Canons of Criticism introduces § 27. an appearance of scientific precision, which is really fallacious. The rule of the more difficult reading, 'Potior lectio difficilior,' may often prove misleading. The balance is in favour of the less common word, if equally in point : e. g. ψέγει for λέγει. But when an absurd reading has once found its way into an approved text, the conservatism of tradition will often maintain it for centuries against common sense. The true reading meanwhile may have passed down through weaker channels, and may be supported, though less authoritatively, by independent evidence. For example, in IV. 442 B ὦν οὐ προσῆκόν αὐτῷ γένει, προσῆκον is the harder reading, and is supported by the better MSS. ; but the change from ε to ο might be made early, and once made would remain in one line of tradition, and the easier reading προσῆκεν, having the support of Stobaeus, would

¹ Yet it is not to be overlooked that here also the unwisdom of employing one manuscript authority exclusively has been clearly shown. See Prof. Ellis' 'Praefatio' to his *Noctes Manilianae* (Clarendon Press, 1891) :—'Gemblacensis Codex . . . ueterrimus ille quidem, utpote saec. xi scriptus, et integerrimus est omnium ; ita tamen, ut si absit Vossianus is secundus Iacobi, cui scriba suus annum 1470 in fine addidit, uera manus poetae relictā sit in incerto, idque plurifariam.' The same scholar adds his testimony to the general fact—'antiquos codices ita praestare recentibus ut his tamen supersederi nequeat.'

² It is also a strong instance of the general fact that the more reverently an author is handled the fewer are the conjectures which find their way into his text.

seem to be traditional in *q*. It should be remarked, however, that the best MS. of Stobaeus is, according to Gaisford, of the fourteenth century.

Nor is the 'ductus literarum' in every instance a safe guide. Many other causes beside the forms of letters have been at work, as we have seen above, and the only effect of an apparently simple change may be to 'skin and film the ulcerous place.' Who could have supposed that between the syllables of ἐκτέον, the reading of DK in X. 607 A, there lurked a lacuna of forty-three letters? Or what palaeographer could have corrected χρησμὸν λέγοντας in Solon fr. 36, l. 9, to χρείους φνυγόντας, which the Ath. Pol. now proves to be the true reading? What critic could have guessed it? Or, if he had, who could have assured us that he was right?—The errors of printed books present only a distant analogy to those of classical MSS., which in the great authors, have often been more carefully revised. Yet even here conjecture has proved of little avail. Of innumerable emendations of Shakespeare by far the greater number have been rejected by recent editors, and very few have the certainty of Johnson's 'no more, but *e'en* a woman, —(Foll. '*in*')—*Ant. and Cleo.* iv. 15, l. 73. Who shall emend with certainty 1 *Henry IV*, Act iv. 1, ll. 98, 99 'All plumed like estridges that with the wind | Baited like eagles having lately bathed,' or supply the 'missing word' in Sonnet 146 'Poor soul, the centre of my sinful earth, . . . by these rebel powers that thee array'? or in *Hamlet* iv. 1, ll. 40, 41 'And what's untimely done . . . | Whose whisper o'er the world's diameter,' &c. Or, to take a more modern instance, what but documentary evidence can determine between 'an unbodied joy' and 'an embodied joy' in Shelley's *Skylark*?

Yet it must be admitted that Shelley's text affords some examples of conjectural emendation subsequently corroborated by documentary evidence. The subtle criticism of W. M. Rossetti suggested several corrections of the printed text which examination of the MSS. has since

confirmed¹. *Julian and Maddalo* (vol. ii. p. 324, l. 18) 'and *even* at this hour : ' *ever* cj. Rossetti and so Shelley's MS. *Letter to Maria Gisborne* (vol. iii. p. 48, l. 1) 'or those in *philosophic* councils met : ' *philanthropic* cj. Rossetti² and so Shelley's MS. *Hellas* (vol. ii. p. 145, l. 20) 'The caves of the Icarian isles *Hold* each to the other in loud mockery : ' *Told* cj. Rossetti and so the MS., and also a list of errata in Shelley's handwriting.

I understand also that in Chaucer five conjectural readings of Tyrwhitt's have been found in the Ellesmere MS. which is supposed to have been unknown to him. But his examination of MSS. may have been more minute than appears on the surface of his edition. Have all the twenty-four MSS. mentioned by him been identified and thoroughly collated ?

The history of classical texts presents few such examples. In Soph. Philoctetes 29 Lambinus suggested *κτύπος* for *τύπος*, and this was afterwards found in the Laurentian MS., and as a marginal variant in Γ. In Phil. 689 Auratus suggested *κλύων* for *κλύζων*, and this has also received some MS. confirmation. The correction of errors in the third epistle of Demosthenes, confirmed by the British Museum Papyrus as noted above, is perhaps the most striking example hitherto of such success.

Of Platonic editors probably Heindorf and Schneider have come nearest—Schleiermacher and K. F. Hermann being not far behind. Two conjectures of Schleiermacher though turning on a very slight change of letters are of distinguished merit :—in Rep. VI. 499 B *κατηκόψ* for *κατήκοοι* and Protag. 328 C *ὀνῆσαι* for *νοῆσαι*. C. Orelli's *στραγγενομένῳ* for *στρατενομένῳ* (V. 472 A) confirmed by Vind. F corr. is the best example in the Republic³. It is also rather a striking

¹ I quote the earlier readings from ed. 1847 (reprint of Mrs. Shelley's edition).

² 'The epithet "philosophic" does not appear specially apposite ; should it be "theosophic" or "philanthropic" ?' W. M. Rossetti, note to vol. ii. p. 245 of his edition, 1870.

³ For several instances in which conjecture has coincided with MS.

fact that τὴν τῷ δικάῳ βοήθειαν, which Schneider adopted from Vind. F pr. in place of τ. τῶν δικάων β. in VI. 496 D, now proves to be the reading of Par. A.

In some cases, where all the MSS. are at fault, the true reading has been found in a quotation by some ancient writer, as Galen, Athenaeus, Stobaeus, and the Fathers Eusebius and Theodoretus. A doubt may arise, where the consent of the oldest MSS. is opposed to the reading of some inferior MS. supported by such quotation. When the author who gives the quotation is preserved in MSS. say of the tenth century, the evidence is nearly balanced,—the only remaining uncertainty being that which attends upon all quotations. The commentary of Proclus also supplies some evidence; but the Scholia to Plato, for the most part, throw but little light upon his text. They are full of Neo-platonic fancies, and few of them can be referred to the Alexandrian time. This is the more unfortunate, because, as a general rule, the best emendations have been those to which scholars have been led by some discrepancy between the explanation of a scholiast and the traditional text. The best emendation of a Sophoclean passage is Boeckh's φονώσασιν for φονίαισιν in Ant. 117, founded on the scholion ταῖς τῶν φονῶν ἐρώσαις λόγχαῖς. Another, almost equally good, without such help, is ἀνῆ (Auratus and Pierson), in Phil. 639, confirmed by the gloss in L, παρῆ.

Were the corruptions and interpolations of the text of the Republic as numerous as recent scholars have imagined, the difference of meaning involved would be still infinitesimal. Some feature of an image might be obscured, or some idiomatic phrase enfeebled, but Plato's philosophy would remain uninjured. That is not a reason for careless treatment, but it is a consideration deserving to be set against the natural bias which minute and long-continued attention to the details of criticism is apt to produce.

evidence (in Euthyphr. Apol.) see Wohlrab *Platonhandschriften*, &c., p. 651.

The fashion of Greek orthography has changed somewhat since this text was printed. Exact scholars, whose eyes are accustomed to recent classical editions, will miss *θυήσκει*, *σφίζω*, *ποιέν*, *μείξας*, *ύείς*, and other forms, which inscriptions show to have been usual in Attica from about 400 B.C. The new-old spelling is hardly yet finally established, and a text which is *arrière* in this respect may perhaps have some compensating advantages for those who in their school days were familiar with the former practice ; to whom *ὄς μαίας μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυρὰς* (Theaet. 149 A) still presents an awkward ambiguity, and who are for the moment puzzled when, in perusing a Latin treatise on Greek races, they come across the familiar patronymic, 'Jones.' The retention of *φιλόνεικος*, *φιλονεικεῖν*, *φιλονεικία* (against *φιλόνικος*, &c.) deserves a more serious defence. (See an elaborate note on the point in Leopold Schmidt's *Ethik der alten Griechen*¹.) There is no doubt that Greeks in Plato's time and afterwards associated the word with *νίκη*. But Greek etymological fancies are hardly solid ground to rest upon ; and the derivation from *νείκος* appears more probable : cp. *φιλαπεχθήμων*. The accentuation of *ἀφίη* (VII. 520 A) is indefensible. But I have followed the MSS. and editions. No scholar has yet suggested the adoption of the ι adscript in our ordinary texts. But this, together with the abolition of capitals and the recasting of our type in imitation of the earliest uncials, may follow in time.

¹ Vol. i. p. 386.

APPENDIX I.

COLLATION OF THE PRESENT TEXT WITH PARIS A (1807).

THE purpose of these pages is to supplement and partly to correct the list of various readings subjoined to the Text of this edition. Where my collation agrees substantially with Baiter's report, I give my own observation without any distinctive mark. An asterisk is placed against items believed to be new. And where these tend either to confirm or to alter the text as it stands, the reading of A is printed in larger type. It will be observed that in six places the new collation turns the scale against readings formerly adopted: III. 391 C ὥρμησαν not ὥρμησεν: IV. 428 D τελέους not τελέως: VI. 496 C τῷ δικαίῳ not τῶν δικαίων: 503 B διεσπασμένη not διεσπασμένα: X. 606 E ἄξιος not ἄξιον: 607 D ἀπολογησαμένη not ἀπολογησομένη.
L. C.

For the List of Errata in Text, see the last page of this volume. And for general peculiarities of Paris A, neglected here, see above, p. 70.

	Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
Rep. I.	2	30		Critical note on l. 6	γρ. ἐν
	3	15	328 D	ὥς παρὰ φίλους τε	in mg.: om. pr.
		24	E	αὐτὸ	αὐτὸς A ²
	5	2	329 E	σου	σου (corr. rec.)
	6	2	330 C	αὐτῶν	αὐτῶν (et sic saepius)
*		23	E	ἠδίκηκεν	ἠδίκηκεν A ²
	9	13	332 C	τί οἷ; ἔφη	The persons were at first divided with : after ἔφη. This was afterwards erased
		23	D	τίσι	τισίν (sic saepius)
	11	21	333 C	τί	τι (et saepius)
		31	D	δέη	δέοι
* 12		18	333 E	φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν	φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν (sic)

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
*12	29		Cr. n. 12	οὐκ ἂν οὖν in mg. m. vet. Rep. I. The ν of ἂν partly eaten away
15	22	335 C	ἄρα	ἄρα pr.
18	17	337 A	ἀνεκάγχασε	ἀνεκάγ χασε in two lines, but a recent hand has erased γ and written κ at the beginning of the next line
19	30	E	ἀποκρίναιτο	ἀποκρίναιτο : ναι is written over an erasure of two letters
21	15	338 E	ἐκάστη	ἐκάστη (ι adscript)
*23	9	339 E	οὕτως δίκαιον εἶναι ποιεῖν τοῦναντίον ἦ	οὕτως δίκαιον εἶναι ποιεῖν τοῦναντίον, ἦ (sic)
25	4	341 A	ἄρχων ἐστὶ εἶεν	ἄρχων ἔστι pr. Corrected by a recent hand to εἶεν and so con- stantly elsewhere
*	31		Cr. n. 20	ὁ is written over an era- sure in A
26	18	D	ἔστι τι	ἔστιν τι (et saepius)
	30	342 A	αὐτὴ	αὐ . . pr., αὐτὴ corr.
27	7	B	σκέπεται	σκέπεται (ται in erasure)
	12		αὐτὴ	αὐτὴ
	31		Cr. n. 4	δεῖ αἰεὶ A
*31	10	344 E	ζῶη	ζων pr. : corr. p. m.
32	12	345 D	μέλει	μέλλει pr.
	31		Cr. n. 7	ποιμαίνειν A ² mg.
*34	3	346 D	λῆψις	λῆψις
	7		ἐκάστη	ἐκάστη (η in erasure)
35	4	347 A	ξυνίης	ξυνιείς
36	8	E	ἔγωγε, ἔφη	ἔγωγ' ἔ (sic)
	13	348 A	πείθωμεν	πείθομεν pr.
	17		αὐ	corr. from αὐ by p. m.
37	30		Cr. n. 20, 21	ut videtur A; viz. — : σὺ δὲ . . . λέγειν :
*39	31		Cr. n. 19 ὁ δὲ μὴ	ὁ δὲ, μὴ A ²

	Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
Rep. I.	41	19 & 31	350 C	ὁ δὲ Θρ.	ὁ δὲ Θρ.
	42	5	350 E	ἐᾶς	ἐᾶς. . followed by an erasure
		31		Cr. n. 14	The breathing of εἴπερ has absorbed the sign - for ν
	43	5 & 31	351 C	εὖ γε σὺ ποιῶν	εὖ γε σοι ποιῶν: pr. (as if there were a change of persons)
				Cr. n. 5	γρ. σὺ A ² mg.
	*	28	E	οὐδὲν ἤττον	οὐδὲν with ἤττον in mg. by A ²
	44	1		τοιάνδε τινὰ	τοιάνδε τινα (et alibi)
	*	24	352 C	δὴ καὶ οὗς	δικαίους pr.
	* 45	7 & 30	D	ὥς ἐμοὶ	ὥςτέ μοι corr. to ὥς ἐμοὶ by A ²
	47	31		Cr. n. 6	πραξαῖς A ²
Rep. II.	48	10	354 A	Βενδιδείους	Βενδιδίοις
	* 49	21	357 C	εἶπον	εἶπον (ο in erasure)
	* 50	3		φαῖμεν	φαῖμεν (ι from μ)
	52	31		Cr. n. 24	μυθολογοῦσιν A
	53	14	360 B	τῶν παρὰ τὸν βασιλέα	om.: supplied in mg. by A ²
		27	C	καίτοι	καί το pr. καί τό A ²
	54	7	D	ἀνοητότατος	Corrected to ἀνοητοτάτοις
	* 55	13	361 C	ἦτω	ἦτω: but η from ι p. m.
	57	13	363 A	ἀπ' αὐτῆς	ὑπ' αὐτῆς pr.
	* 59	17	364 D	ἀνάντη	καὶ τραχείαν added in mg. by A ²
	60	9	365 A	ἐπιπτόμενοι	Changed to ἐφιπτάμενοι by m. rec. with καὶ ἐπιπτόμενοι in mg.
	62	14	366 D	ὥς δέ	ὥς δὲ (sic) A ¹ or A ² ?
		19		εἰπεῖν	εἶπεν corr. to εἰπεῖν by A ¹ or A ²
	63	19	367 C	ἀλλὰ τὸ δοκεῖν	om.: supplied in mg. by A ²
		23		μὲν	om.: inserted above the line by A ²

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A	
*64	5	367 D	κελεύεις	κελεύοις : ι in erasure (it never was κελεύεις)	Rep. II
	24	368 B	χρήσωμαι	Changed to χρήσομαι by A ²	
	29		Cr. n. 2	The words γρ. ἀποδεχοί- μην are by A ²	
68	25	370 D	χαλκῆς	χαλκείς : ει by A ² in space of two or more letters	
	31		εἰς ἐν	So corrected by A ²	
69	15	E	κενὸς	κ . ε . νὸς (ε in space of four letters)	
71	11	371 E	ἤξεται ἡ πόλις	ἤξεται ἡ πόλις (sic)	
	20	372 A	διαιτῶνται	διαιτῶνται pr.	
*72	29	E	εἰ δ' αὖ . . . ἀπο- κωλύει	Point erased after βού- λεσθε and οὐδὲν ἀπο- κωλύει marked off with : . . . : as Glaucon's by A ²	
	31		Cr. n. 11	σύνκων (sic) is the reading of A	
*73	29		Cr. n. 2	κλιναί is the reading of A	
74	9	373 D	ἐκείνους	ἐκείνης pr.	
	19	E	καὶ ἰδία καὶ δημο- σία	om. : add. in mg. A ²	
78	19	376 A	προπεπονθώς	προ + πεπονθώς corr. to προ + πεπονθός by A ²	
79	7	C	φιλόσοφον	om. pr. : add. in mg. A ²	
	18	D	ἵνα μὴ . . . διεξίω- μεν	In mg. (διεξίωμεν primitus) by A ²	
*84	10	379 B	μὴ βλέπτει . . . ὁ δέ γε	om. : supplied in mg. by A ²	
*86	27	380 E	καὶ κινεῖται . . . σιτίων τε	om. : supplied in mg. by A ²	
*89	15	382 B	ἐψεῦσθαι καὶ	First omitted and then supplied by A ¹	
90	27	E	οὐθ' ὕπαρ	ὕπαρ corr. to ὕπαρ by A ²	
			οὐδ' ὄναρ		
*91	25		Cr. n. 2	γότηας ὄντας is the read- ing of A	
			„	αὐτῆς is the correction of A ²	

	Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
Rep. II.	*91	27		Cr. n. 12	παιῶν' (with M Ξ)
Rep. III.	95	18	388 B	ἀμφοτέρῃσι	ἀμφοτέραισι A ² : no mark of quotation here
	96	8	D	σχολῇ	σχόλῃ with gloss, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς
		19	E	ἰσχυρῶ	A recent hand has added κατέχοιτο in mg.
	97	12	389 C	τοιούτους	om. : add. in mg. A ²
		18		τις	τῆς
		21		ἄν	ἄν = εἰάν without accent here and elsewhere, e.g. 411 C
	*99	5	390 B	ὥς μόνος . . . ἐπι- θυμίαν	Marked off with : . . . : as a separate speech
		19	D	ἡνίπαπε	ἡνείπαπε
	100	7	391 A	δι'	δὴ with accent over erasure: perhaps δῆ
	*101	1	C	ῥρμησαν	ῥρμησαν
		2	D	ἄλλον	ἄλλου (sic)
		17	E	*οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν	Ζηνὸς ἐγγύς ὧν
	109	9	396 C	αὐτὸς	αὐτὸς pr.
	*110	4	397 A	δὴ ἐλέγομεν	διελέγομεν pr.
	*	5		βρ ἄς τε	βροντάς γε
		31			For 3 in cr. n. read 5
				Cr. n. 18	σμικραὶ A ² : σμικρὰ A
	113	10	398 E	συντονολυδιστὶ	συντονολυδιστὶ A ²
		21 & 31		αἴτινες	αυτινες pr. : αἴτινες A ² : αὐτινες in mg. m. vet.
	*	30		Cr. n. 7	οὐ γὰρ οὖν is the reading of A
	*115	23	400 A	εἵπομι' ποῖα δὲ ποίου βίου μιμή- ματα	εἵποι μιμήματα
	117	13	401 A	ἀρρυθμία	ἀρρυθμία A : ἀρρυθμία A ²
	*118	29		Cr. n. 6	αὔρα is the reading of A
	121	3	403 B	ὥς ἔοικε, νομοθετῆ- σεις	ὥς ἔοικενο μοθετῆς εἰς A ὥς ἔοικενόνο μοθετῆς εἰς A ²
	123	3	404 B	ἐπὶ στρατείας	ἐπὶ στρατιάς

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
127	11	407 B	τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ νοσοτροφία	τῷ μὴ μελετῶντι ἢ νοσοτρο- Rep. III. φία
	22	C	αἰεὶ	αἰεὶ
	28		Cr. n. 15-17	Et A Socrati tribuit cum : . . . : et — in mg.
129	3	408 B	τραγωδιοποιοί	τραγωδιοποιοί (A on the whole favours τραγωδιο- ποιός)
	28	E	ἦ	ἦ (sic pr.: ἦ rec.)
*	31		ἦ	ἦ pr.: ἦ corr. p. m.
134	3	411 C	κομιδῇ	(. . .) κομιδῇ
	4		γυμναστικῇ	γυμναστικῇ ^{δς} A ²
	21	E	ἀρρυθμίας	ἀρρυθμίας pr.: ἀρρυθμίας A ²
	22		ἀχαριστίας	ἀχαριστίας ^{σι} A ²
	24		ἐπὶ δὴ	ἐπειδὴ
*	31		Cr. n. 13	οὔτε ζητήματος is the reading of A
142	22	416 D	ἐπαροῖ	ἐπάρη
151	24	424 B	ἐπιφρονέουσιν	ἐπιφρονέουσιν (sic) A ² Rep. IV.
152	31		Cr. n. 7	αὐτὴ A
153	30		Cr. n. 18	ὅν A (non inter versus)
154	24	426 A	ὑγιεῖς	ὑγιής
155	1	B	αὐτὸν	αὐτῶν A ²
	24	D	ἔγωγ', ἔφη,	ἔγωγ', ἔφη: (sic)
157	29	428 A	ἐκεῖνο	ἐκεῖνο ^ω A ²
159	5	D	ἐαυτῆς	αὐτῆς
*	10		τελέους	τελέους (not τελέως) is the reading of A
160	23	429 C	παρήγγειλεν	παρήγγειλλεν
163	7	430 E	λέγοντες	φαίνονται (sic) cum γρ. λέγοντες A ²
165	23	432 B	τοὔτό ἐστιν	τοὔτ' ἐστίν
*167	21	433 C	ὑπολειφθέν	ὑπολ(η)φθέν pr. ?
*	31		Cr. n. 26	ἡ ὁδοξία (ἡ not om.)
168	18	E	τούτου	τοὔτο
	30		Cr. n. 13	γρ. εἰ σαυτῷ mg.
*169	27	434 D	ἄλλη	ἄλλη pr.

	Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
Rep. IV.	*170	4 & 29	434 D	ἐκεῖνο	ἐκεῖ is the reading of A ; so that for ἐκεῖνο we are thrown back on Ξ D γ
	172	22	436 B	ὥστ' ἐάν που	ὥστε ἂν που
	174	21	437 C	ἐρωτῶντος	ἐρῶ(τῶ)ντος
	175	6	D	ἐστὶ δίψα ἀρά γε	— ἐστὶ : δίψα : ἀράγε
		29		Cr. n. 5	ἦ οὐ γρ. πον (it was at first πον γρ. η ου)
	*179	9	439 E	τι πιστεύω	τι, πιστεύω (sic)
	183	19	442 B	τούτω	τούτω (letter erased)
	184	29	443 A	οὐδέν' ἂν	οὐδέν' ἂν
	185	19 & 32	B	τέλεον	τελευταῖον γρ. τέλεον mg.
	*186	31		Cr. n. 16	ἦ περὶ τὰ ἴδια with Π M
Rep. V.	191	7	449 A	ἔφη	om.
	*193	29		Cr. n. 5	μέτρον is the reading of A
	*195	24	451 E	καὶ διδασκῶν	καὶ om. pr.
		31		Cr. n. 23	καὶ τοῖς A
	200	2	454 C	καὶ τὴν	om. : add. in mg. A ²
	*	4	D	μόνον	μόνον ^{ον} A ²
		5		ιατρικὸν μὲν καὶ ιατρικὸν	ιατρικὸν (ιατρικῶν pr.) μὲν καὶ ιατρικὴν
	201	10 & 31	455 B	τὸν μὲν	τὸ μὲν pr. τὸν μὲν A ²
	202	24	456 A	ἦ	om.
				ἰσχυροτέρα	ἰσχυροτέρα ^σ A ²
	204	28	457 B	γυμναζομέναις	γυμναζομέναις
		29		ἀτελῇ	γρ. ἄτε δὴ A ² mg.
	207	29	459 A	παιδοποιαῖς	παιδοποιαῖ (ι adscript)
	208	16	B	ἦ	ἦ
	*209	17 & 31	E	νομοθετηταὶ ἔσονται	νομοθετηταὶ (omitting ἔσονται)
	211	7	460 E	εἰκοσιετίδος	εἰκοσιετίδος pr.
		8		τετταρακονταετίδος	τετταρακονταετίδος pr.
	*	18 & 30	461 A	φύς, ἃς ἐφ' ἐκάστοις	φύσας. ἃς ἐκάστοις : γρ. ἐφ' ἐ. A ² mg.
		31		Cr. n. 27	φήσομεν A (no corr.)
	*212	30		Cr. n. 8	μὴ δέ γ' ἐν (sic) A ²
	213	1	E	ἐπομένη	ἐπομένη
		2		βελτίστη	βελτίστη

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A	
213	15	462 B	ξυνδῆ	ξυνδεῖ	Rep. V.
*218	26	465 A	ἄλλως	ἄλλος: (ἄλλως Ξ q)	
223	24	468 A	ποῖ' ἄν	ποῖ' ἄν	
224	10	B	τί δέ; δεξιωθῆναι	τί δαὶ δ' ἐξιωθῆναι cum γρ. (mg.) τί δέ ἐξιωθῆναι: A ²	
*	16 & 31	C	καὶ μηδενὶ	μηδενὶ (καὶ om.)	
229	28	471 C	αὐτη	om. add. in mg. A ²	
231	I	472 B	γ'	om. add. A ²	
	16	D	μοῖραν	μοῖραν ἄν pr. (ἄν erased)	
233	11	473 D	βασιλῆς	βασιλεῖς (ει over erasure of three letters)	
*	22	E	ἄλλη	ἄλλη	
236	31		Cr. n. 26	Delete (?): μαθητικούς A ²	
237	22	476 B	που	ποι	
*243	31		Cr. n. 25	ϙ (δι, sic, not δν)	
246	10	484 B	ἐξῆς	ἐξῆς: ἐξ ἀρχῆς A ² mg.	Rep. VI.
250	19	486 C	πλέως	πύλεως? pr.	
	30		Cr. n. 22	γρ. ἀνόνητα A ² mg.	
*251	31		Cr. n. 1	μῆν (not μῆ)	
252	29		Cr. n. 1	παραγόμενοι A ² mg.	
253	27	488 C	ἀποκτινύντας	ἀποκτινύντας (ινύ in era- sure): κτεινύ A ² mg.	
	31		Cr. n. 8	γρ. πληθος A ² mg.	
260	10	492 D	φήσειν	φήσιν pr.	
*262	7	493 D	εἴτε δὴ . . . ὁμιλῇ	om. pr. add. in mg. A ²	
*263	23	494 D	ἐξαρεῖν	ἐξαρεῖν	
	28		κτίσει	κτίσει pr.	
265	13	495 D	εἰργμῶν	εἰργμῶν A ²	
266	11	496 A	ἦν δ' ἐγώ	ἔφη ἦν δ' ἐγώ	
*	18	B	ἄν ἔλθοι	ἀνέλθοι	
*267	I & 30	C	τῷ δικαίῳ	τῷ δικαίῳ	
269	3	497 E	δεῖ	δὴ pr.	
270	13	498 E	πολὺ	πολὺ A ²	
			τοιαῦτ' ἅπαντα ῥήματα	γρ. τοιαυτὶ ῥήματα A ² mg.	
	22	499 A	ἐπήκοι	ἐπήκοι (sic)	
*	23		ξυντεταμένως	ξυντεταγμένως pr. (γ erased)	
			τρόπου	πρόσώπου γρ. τρόπου A ² mg.	

	Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
Rep. VI.	*270	31		Cr. n. 22	οἶων A ²
	*273	4	500 C	ἀγάμενος	ἀγάμενος (sic)
	*	18 & 22	E	χαλεπανούσι	χαλεπανούσι pr.
	275	20 & 30	502 A	τις	τίς
	**277	11 & 23	503 A, B	παρακαλυπτομένου ... διεσπασμένη	παρακαλυπτομένου and δι- εσπασμένη are the read- ings of A
	280	32		Cr. n. 26	εἴ δ' εἶναι (sic) A ²
	*284	4	507 A	κομίσασθε	κομίσασθαι pr.: κομίσασθε with θαι in mg. A ²
		16	B	αὐτὸ δὴ καλὸν	αὐτοδὴκαλὸν (sic)
Rep. VII.	293	3	514 A	ἰδὲ	ἴδε pr.
		7	B	εἰς τε τὸ πρόσθεν	εἰς τε πρόσθεν pr.: εἰς τε πρόσθεν A ²
		12		ἰδὲ	ἴδε
	295	4	515 D	μᾶλλον τι	μᾶλλον (sic)
	*300	28		Cr. n. 1	τούτου is the reading of A
		31		Cr. n. 14	χρήσιμόν τε A
	304	28	521 E	γυμναστικῇ . . . μουσικῇ	γυμναστικῇ . . . μουσικῇ
	311	28 & 31	525 E	ὥς	δύο ὥς (A ¹ or ²)
	312	28	526 C	ἂν εὖροις	ἀνεύροις
	313	20	E	ὁ δέϊ	οὐ δέϊ pr.: οὐ δέϊ A ²
	314	30		Cr. n. 13	γρ. εὐομολόγητον A ² mg.
	316	8	528 B	τε	om. pr.: supr. lin. add. A ²
	*	10		οὐκ ἂν . . . μεγα- λοφρονούμενοι	om. pr.: in mg. add. A ²
	*317	22	529 B	ἴσως . . . εὐηθικῶς	: ἴσως . . . εὐηθικῶς : A ¹ or ² (i. e. given to Glaucon)
	*	29		Cr. n. 19	η pr.: ἦ A ²
	*319	30		Cr. n. 16	ἐξ ἀχρήστου A ²
	*320	25	531 B	φθεγγομένων	φθεγγομένων (sic) A ²
	321	6	C	ἀνίσσιν	ἀνιάσιν pr.
		31		Cr. n. 27	οἱ μὴ
	322	6	532 A	αὐτὰ τὰ ἄστρα	αὐτὰ ἄστρα τοῦ
		12	B	τῷ τοῦ	τῷ pr.: τῷ A ²
	324	4	533 B	ἄπασαι	ἄπασα
	*325	31		Cr. n. 25	φήσεις (not οὐδὲν φήσεις)

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A	
326	I	534 D	ἐπικαταδαρθάνειν	ἐπικαταδαρθανείν ? pr.	Rep. VII.
* 327	30		Cr. n. 11	πάντη (not πάντα)	
329	25	537 A	ἐφ' ὃ	ἐφ' ὃ corr.	
331	20	538 A	χρόνῳ, φ̃	χρόνῳ pr. : χρόνῳ A ²	
*	30		Cr. n. 9	ἐμπίμπλονται A ²	
332	4	B	αἰσθόμενον	αἰσθόμενος pr. : αἰσθόμενος A ²	
	26	D	ἐξελέγχῃ	ἐξελέγχῃ	
334	9	539 C	μμήσεται	γρ. μεμνήσεται A ² mg.	
335	21	540 C	ἀπείργασαι	ἀπείργασαι pr. : ἀπείργασαι m. vet.	
337	17	543 C	εἰς	om. pr. : add. A ²	Rep. VIII.
	21		Cr. n. 20	ἀλλά γ' (not ἀλλά γε)	
339	14	544 D	ἡθῶν τῶν	ἡθῶν pr. : ἡθῶν A ²	
	21	E	ἡδῇ	δη pr. : δη A ²	
341	26, 27	546 C	ἐκατὸν (bis)	ἑκαστον (bis) pr.	
*	30		Cr. n. 25	παρέχεται (not παρέχεται) is the reading of A	
342	19	547 A	φήσωμεν	φήσωμεν	
	25	B	τὸ γένει	τῷ γένει pr. : τὸ γένει A ²	
	27		ἀργυροῦν	ἀργύρεον : ἀργύρεον A ²	
*	28		πενομένῳ . . . πλου-	πενομένων . . . πλουσίῳ pr.	
			σίῳ	(ν erased, bis)	
344	5	548 A	οἱ τοιοῦτοι	οἱ οὔτοι pr. : οἱ οὔτοι A ²	
* 345	8	D	οἶμαι μέν	οἶμεν pr. : οἶ μέν A ²	
*	15 & 31	549 A	τις ἂν	τισ . . with space for two letters, but what was first written is uncertain	
347	30		Cr. n. 10	καὶ αὐτοὺς rec. (not A)	
348	2	550 C	τοιαύτην	om. pr. : add. in mg. A ²	
	18	E	γυναῖκες αὐτῶν	γυναῖκες αὐτῷ	
349	13	551 B	ἢ οὐσία	ἢ οὐσία	
350	12 & 30	551 D	ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τόδε	ἀλλὰ μὴν οὐδε pr. : καὶ μὴν οὐδὲ τόδε corr. rec. (οὐδὲ being written in the right-hand margin)	

	Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
Rep. VIII.	351	29 & 31	552 D	βαλλαντιατόμοι	βαλαντιατόμοι pr.: βαλλαν- τιοτόμοι A ²
	354	30		Cr. n. 22	: καὶ ἔτι μάλιστα εὔ (two lines)
	355	31		Cr. n. 14	ἐν ευρήσεις A ²
	356	6	555 A	μὴ κατὰ	μὴ κατὰ (sic)
	358	26	556 E	ἔξωθεν	Written over an erasure of seven or eight letters
	359	1		ἐπαγομένων . . . συμμαχίαν	om. pr.: add. in mg. A ²
	*360	25 & 30	557 E	καὶ ἄρχειν	καὶ ἀρχῆς A: καὶ ἀρχης A ²
	362	12	558 D	εἶμεν	εἰμέν A ²
		30		Cr. n. (for 12 read 13)	δικαίως ἀναγκαῖαι
	*			Cr. n. (for 22 read 9 and 22)	ἀναγκαίους (not ἀναγκαῖας) is the reading of A
	363	8	559 B	ἡ τοιούτων	ἡ τοιούτων
	364	9	E	ἔφη	om.: in mg. add. A ²
		10		μετέβαλλε	μετέβαλλε A ²
	366	6	561 A	πως	: πῶς: as a separate speech
		17	B	ἑαυτὸν ἐνδῶ	ἑαυτῷ ἐνδῶ
	367	5	D	ἀργῶν καὶ	ἀργῶν . . . καὶ (erasure of eight letters)
	372	30		Cr. n. 7	μελιττουργὸν A corr.
	*375	4	565 E	προεστῶς	προεστῶς is the reading of A
	377	6	567 A	πρὸς τῷ	πρὸς τὸ pr.
	*378	8	D	ἀνάγκη	ἀνάγκη
	380	12	568 D	ἀποδομένων	ἀποδομένων
	*	17	E	ἦν	ἔφην pr.
Rep. IX.	382	21		Cr. n. 12	ἐγκαλῶ A (not ἐν καλῶ)
	383	22	572 A	του	om. pr.: supplied by first hand at end of line
				καὶ	κα in erasure
	*386	18	D	σὺν	.σὺν (sic)
	*389	25	575 C	ἔκταρ	ἔκταρ
	391	23	576 D	ἀρετῇ	ἄρα ἡ: γρ. ἀρετῇ in mg. A ²

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A	
391	31		Cr. n. (23 not 20)	ἀρα ἡ A	Rep. IX.
*392	18	577 B	ἀν ὀφθείη	ἀνοφθείη	
*394	5 & 30	578 A	ὀδυρμούς δέ	ὀδυρμούς τε is the reading of A	
*395	1 & 30	C	ἦ	ἦ pr. : corr. m. vet.	
396	14	579 B	εἶη	εἶ εἶη (sic)	
	27	C	ἐαυτῷ	ταυτῷ pr.	
*398	29		Cr. n. 5	κρίνε A (not κρίναι)	
	30		Cr. n. 27	τὸ λογιστικὸν δέξεται A ¹ or ²	
*399	17	581 A	φαῖμεν	φαμεν (sic)	
400	31		Cr. n. 16	ὑποκείμενον A	
*401	6 & 28	D	νομίζειν	(sic : no οὐδέν)	
	8 & 31	E	τῆς ἡδονῆς	τῆς ἡδονῆς (sic)	
	29		Cr. n. 6	Dele A ² after οὐδέν	
*402	13 & 29	582 C	τιμὴ μέν	τί μὴν (sic) A	
	15		καὶ ὁ σοφὸς	καὶ σοφὸς pr. : καὶ σοφὸς A ²	
*403	21	583 A	ὦν . . . βίον	ὦν pr. : βίον (sic)	
404	9	C	λύπην	πην pr. : πην A ²	
407	11 & 30	584 E	κάτω	κάτα pr. : κάτω corr. A ¹ or ²	
	25	585 A	πείνα	πείνη pr. : πείνη A ²	
408	17	C	τοῦ μηδέποτε	μηδέποτε (om. τοῦ) MSS.	
				Ast corr.	
409	4 & 31	585 D	ψυχῆς	τῆς ψυχῆς (sic)	
410	31		Cr. n. 24	ἐξηγῆται A ²	
411	13	587 A	ἐξεργάζοιτο	ἐξεργάζοι pr. : ἐξεργάζοι A ²	
412	2	B	νόθαι	νόθοι (but οι in erasure)	
414	30	589 A	ἐκείνων	ἐκείνω pr. : ἐκείνω A ²	
417	13	590 D	ἐν αὐτῷ	ἐν αὐτῷ A ²	
	18		ἐν αὐτῷ	ἐν αὐτῷ	
	25	E	ἐν αὐτοῖς	ἐν αὐτοῖς	
418	22	591 C	ἀλλ'	ἀλλα	
	26		ζήσει	ζω . . . pr. : ζώη corr. rec.	
419	11	E	αὐτῷ	ἐαυτῷ A ²	
*	13		πλήθος	πλήθους pr.	

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par.
Rep. X. *422	31		Cr. n. 23	add. 'but the accent is by a recent hand' (κλίναι infr. 597 B)
*423	11	596 C	τάχα	τάχα (the accent and χ in erasure)
*424	13	E	φαινομένην γε	φαινομένην pr.: φαινομένην ^{γε}
*428	11	599 A	μιμηθσόμενον	μιμηθσόμενον pr.: μιμηθσόμενον ^{μι} A ²
*429	16-18 & 30	E	οὔκουν . . . δμήρου	The mark for the change of persons (—:) is before οὔκουν, not before ἀλλὰ (Not 'praescriptum est σω.')
430	27 & 31	600 D	*δυνάιναι	δύναι A ²
43	15	601 A	αὐτὸν . . . ἑτέροις	om. pr.: add. in mg. A ² , with ἐν τοῖς for ἑτέροις
	18	B	ἐν μέτρῳ . . . λέγεσθαι	om. pr.: add. in mg. A ²
434	11	602 C	τῶν	τὸ A ²
	21	D	αὕτη	αὐτή
438	7	604 C	ὅ τε δεῖ	ὅτι δεῖ
*438	18 & 31		ιατρικῇ	ιατρικῇ. A ² (letter erased)
439	4	E	αὐτὸ	om. pr.: add. in mg. A ²
	11 & 31	605 A	τε	γε (γ in erasure)
*440	31		Cr. n. 27	εἰ ἐκείνη (εἰ not omitted)
441	14	606 B	ἀπολαύειν	ἀπολαύειν A ²
	30		Cr. n. 22	μὴ μισῆς (μὴ corr. from μι)
*442	14	E	ἄξιος	ἄξιος (not ἄξιον) is the reading of A
443	4	607 B	ποιητικῇ	μμι ποιητικῇ A ²
*443	32		Cr. n. 19	ἀπολογισαμένη (sic legendum) corrected by erasure to ἀπολογισομένη
445	5	608 D	οὐχ	om. pr.: add. in mg. A ²
	24	E	ἔγωγ', ἔφη	ἔγωγ'ε τοῦτό γ' ἔφη A ²
446	16	609 B	ψυχῇ ἄρα . . . ἄνυν	om. pr.: add. in mg. A ²

Page.	Line.	Steph. p.	Text.	Par. A
448	22	610 D	φανείται	φαίνεται is given as an al- Rep. X. ternative by A ¹ or ²
452	3	612 D	ἀ	Inserted after κτωμένη by A ²
	7	E	αἰτεῖ	αἰτῇ (sic) γ τε
	15		γε	
454	I	613 E	λέγων	γρ. λέγοντα A ² mg.
	25 & 32	614 B	ἐπειδὴ οὐ	ἐπειδὴ οὐ A : ἐπειδὴ οὐν A ²
455	10	D	θεῶσθαι	θε·ᾱ·σθαι (ᾱ in space of three letters)
	18	E	ἀπιούσας	ᾱπιούσας A ²
456	I	615 A	ῥουσ	· · οῦς (two letters erased)
457	14	616 A	τοῦτον	τοῦτον A ² (o in erasure)— primitus scriptum του- των
*	24	B	προσφερῇ	προσφερῇ A ²
460	7	617 E	συνέσται	συνεστε pr.?
	11		ἐ δὲ	ῥδει A ²
	27	618 B	ὑγείαις	ὑγείαις pr.
462	6	619 B	νῶ	om. pr. : supra lineam add. A ²
465	5	621 B	ἔωθεν	γρ. ἄνωθεν A ² mg.
	6		ἥδη	om. pr., then add. at end of line
	17	D	χιλίεται	χιλιετει pr. : χιλίετ _ι A ²

APPENDIX II.

ERRORS OF THE FIRST HAND IN PAR. A.

N.B.—To avoid undue length some slight clerical errors such as οὗ τοι for οὗ τοι (I. 330 B), ἡπερ for ἡπερ (ibid. C), ἡ πῶς for ἡ πῶς (ib. 337 C), ἡγείται for ἡγείται (V. 479 A), πάντως for παντός (VI. 491 C)—although sometimes confusing enough—are omitted in the following list.

A², for the sake of simplicity, is here made to include, together with readings of the Diorthotes, some corrections by A¹, and some by other early hands, and only manifest errors are admitted.

It will be observed (1) that only thirty-three out of 170 errors of the first hand (about $\frac{1}{5}$) are corrected by A²; (2) that the correction in forty-one places is due to Π as the earliest witness, in fourteen places to M pr. m., in twenty-five places to Ξ, and in twenty-four places to q. Of the remainder x is responsible for three corrections, Vind. D for one, Vind. F for three, and r for one; three rest on the testimonies of ancient writers¹, and nineteen are conjectural.

Errors of A p.m.	Corrected to	By
I. 331 D ἔφη ἐγώ	ἔφην ἐγώ	Ξ
333 D δέοι	δέη	Π M
„ E οὐκοῦν	οὐκ ἂν οὖν	A ² mg.
336 E οἷον τε σὺ	οἷον γε σὺ	Bekker (οἷόν γε Ξ)
339 B καὶ αὐτὸς	καὶ αὐτὸ	A ²
342 A δεῖ αἰεὶ	δεῖ	Π M
345 C ποιμαίνειν	ποιμαίνειν	A ² mg.
346 A οἷοι	οἷον	A ²
„ B ξυμφέρων	ξυμφέρειν	q
347 A ᾧ	ᾧν	M
„ C δεῖ δὲ	δεῖ δὴ	Π M
„ E πότερον ὥς	πότερον	M
348 E ῥαῖον	ῥάδιον	x
351 A ἔφη	ἔφην	q
„ C σοι	σὺ	A ²
„ D διαφέρωμεν	διαφέρωμαι	Π

To these perhaps two more should be added :—

IV. 442 B προσῆκεν Stobaeus.

444 C αὐτὰ μὲν οὖν Stobaeus.

Errors of A p.m.	Corrected to	By
I. 352 E φαμέν	φαίμεν	Steph.
354 B ἐγώ μοι	ἐγώ μοι	τ
II. 360 E ἐαυτῷ	ἐαυτοῦ	Π Μ
361 C ὑπ' αὐτῆς	ἀπ' αὐτῆς	Eusebius
363 A τῷ δικάῳ	τῷ ἀδίκῳ	q
364 D λιστοὶ δὲ στρεπτοῖτε	στρεπτοὶ δέ τε	Π Μ
365 D καὶ ἡμῖν	οὐδ' ἡμῖν	q
366 A αἱ τελεταὶ	αἱ τελεταὶ αὐ μέγα δύνανται	Π
„ D ὥδε	ὡς δὲ	A ²
367 D ἀποσχοίμην	ἀνασχοίμην	Ξ
370 A ῥάδιον	ῥᾶον	q
„ E εἴη	ἤη	q
375 B ἀλλοτρίοις	ἄλλοις	q
376 D γίγνεται	γίγνεται; ἵνα μὴ . . . διεξίωμεν.	A ²
378 B δοκῶ	δοκεῖ	x
„ C μᾶλλον	λεκτέα μᾶλλον	Π Μ
383 B τοῖς αὐτοῖς	τοῖς αὐτῆς	A ²
„ B ἐνδυνεῖσθαι	ἐνδατεῖσθαι	A ²
III. 387 C ὡς οἶται	ὡς οἶόν τε ?	q
„ C ὑπὸ	ὑπὲρ	Π Μ
„ E ἄρα	ἄρ' ἂν	Π Μ
388 E ἔφην	ἐφῆ	Vind. D mg.
389 C τῆς	τις	A ²
„ D κολάσεως	κολάσει ὡς	Π
391 D τιν' ἄλλου	τιν' ἄλλον	Π
„ E ζηνὸς ἐγγύς, ὧν	οἱ ζηνὸς ἐγγύς, ὧν	Bekker (ὧν some MSS.)
395 A μιμήματά τε	μιμήματα	q
„ C ἵνα	ἵνα μὴ	Π Μ
396 D ἐαυτοῦ	ἐαυτὸν	Π Μ
397 B σμικρὰ	σμικραὶ	A ²
400 A εἴποι μιμήματα	εἴπομι ποῖα δὲ ποίου βίου μιμήματα	Μ
401 C ἀνεμόμενοι	νεμόμενοι	Π Μ
402 B καὶ εἰ εἰκόνας	καὶ εἰκόνας	Μ
„ D διότι	δὴ ὅ τι	Π Μ
404 A τε καὶ ἀνάγκη	τε ἀνάγκη	Π Μ

Errors of A p.m.	Corrected to	By
III. 406 D μικράν	μακράν	M
407 C κεφαλῆς τινὸς	κεφαλῆς τινὰς	Ξ q
411 D γενομένου	γενόμενον	q
„ E εἴπερ ἐργον	εἰ πάρεργον	Π
414 E δῆ	δεῖ	q
IV. 421 D διαφέρει	διαφθείρει	Π M
425 D λήξεις	λήξεως	M
430 E φαίνονται	λέγοντες	A ² mg.
431 C ἐν πᾶσι	ἐν παισὶ	H. Wolf
434 D ἐκεῖ	ἐκεῖνο	Ξ
436 A τὸ περὶ	ὁ περὶ	Ξ q
437 D ἐν ὀλίγῳ	ἐνὶ λόγῳ	Cornarius
439 B ὥσπερ θηρίου	ὥσπερ θηρίον	Ξ
„ D ἡδονῶν ἑτέρον	ἡδονῶν ἑταῖρον	Π M
440 C ζητεῖ	ζεῖ	Ξ
„ E τὸ λογιστικὸν	τοῦ λογιστικοῦ	Ξ
441 C ἐν ἐνὶ ἐκάστου	ἐν ἐνὸς ἐκάστου	M
„ D καὶ ἀνδρείαν	ἀνδρείαν	Ξ
442 C τῶν λόγων	τοῦ λόγου	Ξ
„ E τοῦτον αὐτὸν	τοῦτο αὐτὸν	Ξ (τοῦτον αὐτὸ cj. L. C.)
443 A ἐκτὸς ὧν	ἐκτὸς ἃν	A ²
„ B τελευταῖον	τέλεον	A ² mg.
„ D περὶ ἑαυτῶν	περὶ ἑαυτὸν	Π M
„ D αὐτὸν καὶ	αὐτὸν αὐτοῦ καὶ κοσμήσαντα καὶ φίλον γενόμενον ἑαυτῷ καὶ	Π M
444 B τοῦ ὁ' αὐτὸ δουλεύειν ἀρχικοῦ γένους ὄντι	τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γέ- νους ὄντι	Ξ
„ C τὰ δίκαια	τὸ δίκαια	q
445 B ἀποκνητέον	ἀποκνητέον	Bekker
V. 450 C πειρῶ ἄν	πειρῶ οὖν	Π M (πειρῶ δῆ cj. Baiter)
451 B ἃ ποτε	ἃ τότε	Ξ
454 B τὴν αὐτὴν	μὴ τὴν αὐτὴν	Ξ
„ D ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὴν	ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὸν	q

Errors of A p.m.	Corrected to	By
V. 455 B τὸ μὲν	τὸν μὲν	A ²
458 E γυμνοῦσθαι	μίγνυσθαι	Π
460 D προθυμούμεθα	προϋθέμεθα	x Stob.
461 A φύσας ἅς ἐκάστοις	φύς, ἅς ἐφ' ἐκάστοις	Ξ (γρ. ἐφ' ἐ. A ²)
„ B φήσομεν	ἀφήσομεν	Eusebius
„ D ἐκείνου	ἐκείνα	Ξ
467 E διδαζομένους	διδαξαμένους	q (corr.)
472 A στρατευομένῳ	στραγγευομένῳ	Vind. F (corr.)
„ A λέγειν λόγον	λόγον λέγειν	M
„ D ἐκείνης	ἐκείναις	M Ξ (corr.)
477 A οὐκοῦν ἐπὶ	οὐκοῦν ἐπεὶ ἐπὶ	Hermann (οὐκ- οὖν εἰ ἐπὶ q)
„ B κατὰ τὴν αὐτὴν δύ- ναμιν	κατὰ τὴν δύναμιν	Vind. F
VI. 486 C ἀνόητα	ἀνόνητα	A ²
487 B παραγενόμενοι	παραγόμενοι	A ²
„ C ταύτην	ταύτη	Π
493 B ἐφ' οἷς ἕκαστος	ἐφ' οἷς ἕκαστας	Prinsterer (ἅς ἐφ' ἐκάστοις q)
„ D εἴτε δὴ . . . ὁμιλῇ οἷ.	add.	A ²
494 B πᾶσιν	παισιν	Geer
495 A ἄρα	ὀρᾶς	Π M
499 B κατήκοι	κατηκόφ	Schleierm.
„ D αὐτὴ ἡ Μοῦσα	αὕτη ἡ Μοῦσα	Π
501 A διενεγκεῖν	διενέγκοιεν	q
504 D ἡ γυμναζομένῳ . . . μεγίστου τε οἷ.	add.	Π M
511 A τετιμημένοις	τετιμημένοις	A ²
VII. 516 E ὅτι οὗτος	ὁ τοιοῦτος	Π M
525 E δύο ὥς	ὥς	A ²
529 B νοήσειν	νοήσει	q
„ C μὲν	νέων	Π
530 C ἐξ ἀρχῆς του	ἐξ ἀχρήστου	A ²
533 E σαφηνεῖα λέγει	σαφηνεῖα ὃ λέγει ?	q
537 E καλὸν	κακὸν	Π M
538 D καταλάβη	καταβάλη	M (corr.) Ξ
540 B φιλοσοφίαν	φιλοσοφία	A ²
VIII. 544 C καὶ ἡ πασῶν	καὶ πασῶν	Π

Errors of A p.m.	Corrected to	By
VIII. 544 C δ.αφεύγουσα	διαφέρουσα	Ξ
546 D ἡμῖν	ὑμῖν	Π Μ
549 A τισιν	τις ἂν	x
551 C ἦ τινος	ἦστινος	Ast
„ D οὐδὲ καλόν	οὐδὲ τόδε καλόν	A ²
553 B ἢ τὴν ἄλλην	ἢ τινα ἄλλην	M
„ C τὸν ἐπιθυμητικόν	τὸ ἐπιθυμητικόν	q
554 B καὶ ἔτι μάλιστα	καὶ ἐτίμα μάλιστα	Schneider
556 E εἰσι γὰρ οὐδὲν	εἰσι παρ' οὐδὲν	Baiter
557 E ἐπιθυμῇ	ἐπιθυμῆς	q
„ E ἄρχης καὶ δικάζης	ἄρχειν καὶ δικάζειν	Ξ
562 B ἦν ὑπερπλοῦτος	ἦν *που πλοῦτος	L. Campbell
567 E τίς δὲ αὐτόθεν	τί δέ; αὐτόθεν	q
568 D τιμὴ ἡ	τιμὴ	Π
„ D τὰ τῶν ἀποδομένων	τὰ τῶν πωλουμένων	L. Campbell
„ E ἐτέρους	ἐταίρους	Π Μ
569 A ὑπὸ	ἀπὸ	q
IX. 571 B ἐγκαλῶ	ἐν καλῶ	M
„ D ἐν ὀλίγῳ ?	ἐνὶ λόγῳ	A ²
572 D ἀπολαύων	ἀπολαύων	Π
573 B ἐπαισχυνομένοις	ἐπαισχυνομένας	Π
576 D ἄρα ἡ	ἀρετῇ	A ² mg.
580 D δεῖ δὲ	δεῖ δεῖ	M (corr.) Ξ
„ D τὸ λογιστικὸν δέ- ξεται	δέξεται	Ξ
581 D ποιῶμεθα	τί οἰώμεθα	Graser
„ E τῆς ἡδονῆς	τῆς ἀληθινῆς	L. Campbell
582 C τί μὴν	τιμὴ μὲν	Θ (corr.) v
584 B ἔφην δ' ἐγώ	ἔφην ἐγώ	A ²
„ E κάτω	κάτω	A ²
585 D τῆς ψυχῆς	ψυχῆς	A ²
590 E βουλεύεται	βούλεται	x (Ξ corr.)
591 B ἔπι	ἔτι	A ²
„ C ζῶ . . .	ζήσκει	M
X. 600 D ὀνειναι	ὀνινάναι	Ast
601 A αὐτὸν . . . ἐτέροις οἱ.	add.	A ² (ἐν τοῖς for ἐτέροις) Π
„ B ἐν μέτρῳ . . . λέ- γεσθαι οἱ.	add.	A ²

Errors of A p.m.	Corrected to	By
x. 603 B ἡ κατὰ	ἡ καὶ κατὰ	A ²
„ E ψυχῆς	τύχης	Π
604 C ἐρεῖ	αἰρεῖ	Ξ
„ C πλήγοντος	πληγέντος	Π
„ D ἱατρικὴν θρηνηφιδίαν	ἱατρικῇ θρηνηφιδίαν	q
607 B ἀπολελογίσθω	ἀπολελογήσθω	M
608 A αἰσθόμεθα	εἰσόμεθα ?	q
609 B ψυχῇ ἄρα . . . ἃ νῦν om.	add.	A ²
610 A ὀρθότατ' ἂν	ὀρθότατά γ'	L. Campbell
61 C διαθετέον	διαθεατέον	Ξ (θεατέον M)
612 B ἐπηνέγκαμεν	ἐπηνέκαμεν (sic)	A ²
„ D ἐπειδὴ ἦν τοίνυν κεκριμένοι εἰσίν, ἐγὼ	ἐπειδὴ τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, κεκριμένοι εἰσὶ	A ² mg.
613 E ὄρα	ὄρα εἰ	A ²
614 A ἐκάτερον	ἐκάτερος	Ξ (corr.)
615 B πολλοὶ	πολλῶν	Ξ (πολλοῖς D corr.)
616 A εἰς ὃ τι τὸν τάρταρον	ὅτι εἰς τὸν τάρταρον	Ξ
617 B τὸν τρίτον	τρίτον	q
620 B ὡσαύτως εἰκός. τὴν	ὡσαύτως· εἰκοστήν	Vind. F Plu- tarch

APPENDIX III.

CORRECTION OF ERRORS AND OMISSIONS IN BEKKER'S COLLATION OF Π AND Ξ. BY C. CASTELLANI.

Steph.	Bekker (1823)	Venetus Π
Rep. p.	p. l.	
I. 330 B	9, 7	οὔτοι (not οὔτοι)
335 B	19, 6-8	ἀλλ' οὐ ἢ εἰς τὴν τῶν ἵππων ἀρετήν; (omitting εἰς τὴν τῶν ἵππων. ἀρ' οὖν . . . εἰς τὴν τῶν ἵππων)
336 E	22, 6	εἰ γάρ τι
340 E	30, 14	ἀκριβολογεῖ
„ E	„ „	καὶ ὁ ἄρχων ἡμαρτε <i>om.</i>
342 A	33, 1-3	καὶ τῇ . . . σκέψεται (not omitted)
„ B	„ 3	ἢ οὔτε αὐτῆς <i>om.</i>
343 B	35, 6	ἢ ὥς ἀληθῶς
„ E	36, 10	τοῖς τε οἰκείοις
350 D	49, 9	ἡμῖν placed after κείσθω
351 A	50, 9	τῇδ' ἐπισκέψασθαι
„ D	51, 7	καὶ μίση
352 D	53, 4	ὅτι <i>om.</i>
353 B	54, 9-11	ἔστιν ἔργον; Ναί. (omitting ἔστιν. ἀρ' οὖν . . . ἦν τι ἔργον;)
II. 358 B	59, 7	εἰάν σοι ταῦτα δοκῇ
364 D	70, 19	στρεπτοὶ δέ τε καὶ
366 A	73, 11	αὐτὰ μέγα δύνανται καὶ οἱ
370 C	81, 6	ἐν κατὰ (not ἐν ἢ κατὰ)
371 E	84, 1	ἔχουσιν
372 D	85, 11	σπουδίουσι (not σπουδιουσι)
374 A	88, 6	ἱκανοὶ διαμάχασθαι
380 A	99, 10	ἱαμβία (not ἰάμβια)
III. 387 B	109, 12	ἀλείβαντας
397 C	128, 5	καὶ σφύδρα
399 D	132, 9	παραδέξει
400 C	134, 4	ἔγωγε <i>om.</i>
404 A	141, 2	στρατιάις

Steph.	Bekker (1823)		Venetus Π
Rep. p.	p.	l.	
III. 405 D	144,	1	ὡς οἶμαι <i>ομι.</i>
408 D	149,	2	οὐχ ὁμοιοῦν πρᾶγμα
411 D	154,	6	οὔτε ζητήματος
413 E	158,	13	ἐν τε (not ἐάν τε)
IV. 422 C	170,	10	τοῦτο ποιοῖ
„ E	171,	11	ἦ (not ἦ)
423 B	172,	6	μέχρι οὗ
„ C	„	16	αὐτὸν (not αὐτῶν)
425 A	175,	8	κείνοις
428 A	180,	18	τὰ omitted
429 A	182,	16	ἦν (not ἦν καὶ)
435 A	194,	3	βεβαιωσόμεθα
440 B	203,	22	μὴ δεῖν
441 D	206,	18	ἔκαστον τῶν ἐν αὐτῷ
442 A	207,	11	οὐκ αὐτὰ (not οὐκ αὖ τὰ)
444 C	211,	15	τὸ ἄδικα πράττειν
„ C	„	16	αὐτὰ (not αὖ τὰ)
V. 451 A	219,	3	παραμυθεῖ
452 C	221,	15	πρῶτοι
467 D	250,	3	παραδόξων
468 C	251,	9	καὶ μηδενὶ
477 B	268,	2	κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν
478 C	270,	9	οὐδέτερα (not οὐδετέρα)
VI. 484 A	274,	2	μακροῦ τινὸς
489 D	284,	17	ἀληθές (not τὰληθές)
492 A	288,	18	σπαρείσά τε καὶ φυτευθεῖσα
493 C	291,	16	ἢ οὖν τι τούτου δοκῇ διαφέρειν ὁ τὴν
494 E	294,	1	δὲ πρὸς
496 A	296,	10	πάν σμικρὸν
„ B	„	17	ἂν ἔλθοι
501 C	306,	6	σωφρονοῦσιν
503 D	309,	19	χρήσταιτο
506 B	315,	1	τὸ δ' αὐτοῦ
507 E	317,	20	Π should not be cited here, as (by Bekker's own showing) this part of the Republic is wanting in Π
VII. 516 E	330,	15	θαῦρον
518 E	334,	5	ἔθεςι καὶ (<i>ομι. τε</i>)

Steph.	Bekker (1823)		Venetus Π
Rep. p.	p.	l.	
VII. 518 E	334,	9	χρήσιμόν τε καὶ
519 A	„	12	ταῦτα
524 C	344,	17	ἐρέσθαι
526 D	348,	19	ἐν αὐταῖς τε ταῖς
„ E	„	21	λογισμὸν
529 B	353,	16	τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν
539 D	372,	17	ἔτι διπλάσια ἢ τότε
540 D	374,	9	ἄλλη ἢ εἴρηται
„ E	„	16	διασκευωρῶσινται
541 A	„	20	οἱ γονεῖς
VIII. 543 D	377,	12	τὸν ἐκείνη ὅμοιον . . . ἄνδρα repeated by first hand
544 A	„	16	ἀνομοίους (not αὐτοὶ ὁμοίους)
547 B	383,	6	γένει
„ B	„	8	αὐτὸ (not αὐτὸ)
„ D	384,	5	κατεσκευάσθαι
„ E	„	9	κεκτημένην
558 C	403,	11	ταῦτά τε δὴ
559 A	404,	16	ἀναγκαίως
560 A	406,	9	τὸν (not τὸ)
562 C	410,	18	διὰ ταῦτα ἐν μόνῃ ταύτῃ
566 B	418,	4	πολλοθύλητον (sic)
„ E	419,	5	καὶ before ἰδίᾳ omitted
567 E	421,	4	τίς δὲ αὐτόθεν
IX. 571 B	425,	8	ἐγκαλῶ
581 D	445,	1	εἴ τι αὐτῶν
X. 597 E	471,	12	τὸν μὲν δὴ
598 C	472,	15	περὶ τοῦ
„ D	„	20	πᾶς σοφὸς
602 A	479,	13	περὶ ὧν ἂν ποιῇ
603 C	482,	3	ἡ μμητικὴ βιαίους ἢ
604 E	484,	17	αὐτὸ om.
„ E	„	„	μιμουμένου
607 C	489,	20	κηλεί
611 A	496,	11	ἐλάττωνος

N.B.—Some of the above corrections have been anticipated by Stallbaum and others; see Schneider's Preface, p. xxxi. The general result is to raise somewhat the character of Π and also to establish more clearly its affinity to the later MSS. D K q β'. L. C.

Steph.	Bekker (1823)		Venetus Ξ
Rep. p.	p.	l.	
I. 350 A	48,	8	ἀλλ' ἴσθι
„ B	„	10	ἴσως (not ἴσθι)
II. 358 B	59,	1	ἐάν σοι ταῦτα δοκῇ
364 A	69,	13	τε καὶ δικαιοσύνη <i>om.</i>
376 C	92,	15	δεῖ not δεῖν
„ C	„	16	δὴ (not δεῖ) after φιλόσοφος
„ C	„	19	ὑπάρχη not ὑπάρχη
III. 387 B	109,	12	ἀλείβαντας
389 B	112,	16	θεοῖσι
390 D	15,	14	μὲν (for μὲν δὴ)
391 C	116,	19	νοσήματε (sic)
400 B	133,	13	Δάμωνος
413 C	157,	18	ὥς ποιητέον τοῦτο
415 B	160,	19	ἀργυροῦν καὶ ἐξ ἀργυροῦ
„ C	161,	10	φυλάξῃ
IV. 425 A	175,	7	παίξειν παῖδες
426 E	178,	19	τέμνουσι (sic)
429 C	183,	14	εἶναι τινὰ (sic)
434 A	192,	10	δοκεῖ μέγα βλάψαι
437 E	199,	3	^{είη} προσῇ (sic)
440 B	204,	1	αἰσθεσθαι
444 C	211,	15	τὸ ἄδικοι πράττειν
445 D	213,	21	λέγε, ἔφην, τίνες
V. 464 C	244,	3	μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν
„ C	„	4	οὐ τὸ αὐτὸ
469 C	253,	12	οὐ ἦ (sic)
474 B	262,	6	παρέχει
„ C	„	15	ἀμηγέπη (sic)
477 B			κατὰ . . . αὐτῆς <i>om.</i>
VI. 484 A	274,	2	μακροῦ τινός
492 B	289,	5	πότε δέ (sic pr.)
498 A	300,	2	μεγάλα ἡγοῦνται
502 C	307,	20	ἐλέγομεν
520 C	336,	19	ὑμῖν (not ἡμῖν)
533 C	361,	9	μόνη
„ E	„	20, 21	ἀλλ' . . . ἐν ψυχῇ <i>om.</i>
537 D	368,	16	καὶ τοῖς ἄλλοις

Steph.	Bekker (1823)		Venetus Ξ
Rep. p.	p.	l	
VII. 520 B	336,	19	ὑμῖν τε αὐτοῖς
527 C	350,	6	^{as} εἶπες
VIII. 557 B	401,	13	ἕκαστος ἂν κατασκευῇ
„ B	„	4	ἐκάστω ἀρέσκοι
561 D	409,	12	^v ἔπεστι
563 C	412,	18	ἐν ταύτῃ (sic)
564 A	414,	12	πλείστη καὶ (om. τε)
IX. 577 A	436,	8	ἐκπλήττηται
581 C	444,	19	θέλεις
585 C	452,	9	κρίνε
587 E	457,	4	ἥδιστον
X. 597 E	471,	10	τοῦτ' ἄρα
„	„	„	μιμητῖς
600 A	475,	11	Ἀναχάρσιδος
601 A	477,	6	περὶ σκυτοτομίας (om. τῆς)
602 A	479,	13	περὶ ὧν ἂν ποιῇ
„ D	480,	20	ἥ καὶ στήσαν
603 B	481,	17	τὴν ὅψιν μόνον
604 C	484,	5	πλήττοντος
612 D	499,	11	ἐγὼ πάλιν
620 B	513,	16	ἔχθρα (not ἔχθραι)

APPENDIX IV.

[BY E. ROSTAGNO.]

DE COD. 4 PLUTEI XXVIII, QUI CAESENAE IN BIBL. MALATESTIANA ASSERVATUR.

CODEx est bombycinus, exeunte saeculo XII maiore ex parte, ut videtur, exaratus, foliis 418, versibus plerumque quadragenis, aut singulis et quadragenis. Ad formam voluminis quod attinet, hanc ita sum mensus: 0, 228-40 x 0, 339-41. Complectitur autem 52 quaterniones, qui octonis foliis constant, praeter quaternionem 40 [μ'], cui unum deficit: in textu tamen nulla lacuna hic deprehenditur. Singulorum quaternionum seriem numeri, graecis literis exarati, atque in infimo ultimae paginae margine rubro caractere depicti, repraesentant. Postremo quaternio 49 [μ^{θ}], quamquam unius paginae lacuna laborat (vide sis Πολιτειῶν 5', p. 510 D) nihilo minus octo foliis et ipse constat.

Notandum interim est, in hisce 52 quaternionibus haud contineri tria ff., quibus volumen incipit, quaeque seorsim ab illis in vol. collocata sunt.

Insunt praeterea in ipso voluminis ingressu duo ff. membranacea, interioris integumentum locum obtinentia (ut vulgo dicunt 'fogli di guardia'), binis columnis exarata, saeculoque circiter XIV conscripta. De re theologica in illis agitur, ut textus quidem docere nos videtur. Hinc, speciminis ergo, quae sequuntur exscripsi:

'Quia [?] in superioribus consideramus qualiter deus sit secundum se ipsum, restat considerandum qualiter sit in cogitatione nostra, id est, quomodo cogitetur a creaturis. Circa hoc quaeruntur xiii. Primo utrum aliquis intellectus creatus possit essentiam dei videre. Secundo utrum dei essentia videatur ab intellectu per animi [?] speciem creatam. Tertio utrum oculo corporeo dei essentia possit videri.' Et q. s.

Provenisse hae duae paginae videntur ex eodem libro atque opere, e quo nonnulla alia folia avulsa sunt, ut interioris integumentum locum,

ut ita dicam, obtinerent in codd. qui sunt 3 Plut. xxviii¹, Cod. 2 Plut. xxviii²; Cod. 5 Plut. xxviii³; Cod. 3 Plut. xxvii⁴.

In fine autem codicis una pagina bombycina locum interioris integumentum obtinet.

Primo aspectu codex bifariam dividi posse videtur: altera enim pars voluminis e charta dente, ut dicunt, polita constat, altera (4^r-171^v) e charta obsoleta, minus levigata, ut bibulam eam prope dicas. Ex quo fit, ut in hac priore parte folia 12^r-43^v et 113^r-171^v, cum atramenti sucum, ut ita dicam, charta eliciisset, nigrescentem speciem prae se ferant. Alterius autem partis paginae caractere ad rubrum vergente plerumque sunt exaratae.

Quod ad manus, ut dicunt, attinet, duas in primis scripturas codex, de quo agitur, exhibet: altera, satis quidem elegans atque nitida, qua maior operis pars exarata est, minutis characteribus constat, nitidis atque subrubentibus; altera autem incompta, deflexis characteribus, saepius nigricantibus, impolitis crassioribusque constans, duorum scriptorum imperitiorem manum redolet. Ut de duobus hisce scriptoribus, seu mavis, duabus hisce manibus nonnulla subiciam, hoc arbitror animadversione dignum in primis esse, duas scilicet has scripturas per alternas vices saepius ita continuari, ut altera alteram vel in mediis paginis plerumque subsequatur: quod nimirum ut in promptu esset, paginas describendas curavi, incompta—ut in superioribus dixi—scriptura crassioreque caractere exaratas, et duas manus illas redolentes. Hinc luculenter patebit dimidiam ferme paginam saepius altera manu conscriptam esse, quam paulo sequioris aevi esse merito dicas.

Altera manu igitur haec ff. exarata sunt:

Alter pars f.	88 ^r .	Folium	122 ^v .
Inferior „ „	99 ^r .	„	123 ^v .
„ „ „	112 ^r .	„	124 ^v .
Folium	116 ^r , 116 ^v .	„	125 ^v .
„	118 ^r .	„	126 ^v .
„	119 ^v .	„	128 ^r .
„	120 ^v .	„	129 ^r .
„	121 ^v .	„	130 ^r .

¹ Cod. 3 Plut. xxviii duo ff. exhibet, ut in voluminis principio, ita in fine: alterum folium autem cum codicis ligneo integumento compactum est.

² Cod. 2 Plut. xxviii duo ff. exhibet in principio, quorum alterum cum ligneo codicis integumento compactum est.

³ Cod. 5 Plut. xxviii duo ff. exhibet in fine.

⁴ Cod. 3 Plut. xxvii duo ff. exhibet in principio.

Folium	131 ^v .	Maior pars folii	168 ^v .
„	132 ^v .	„ „ „	169 ^r .
„	135 ^r .	Folium	170 ^v .
„	136 ^r .	Inferior pars folii	171 ^r .
„	137 ^v .	Folium	171 ^v .
„	139 ^v .	„	172 ^v .
„	140 ^v .	„	174 ^r , 174 ^v .
„	141 ^v .	„	175 ^v .
„	142 ^v .	„	177 ^v .
„	144 ^v .	„	179 ^r .
„	145 ^v .	„	180 ^r .
„	147 ^r .	„	181 ^v .
„	148 ^r .	„	184 ^r .
„	149 ^v .	„	186 ^r .
„	151 ^r .	„	188 ^r .
„	152 ^r .	„	190 ^r .
„	153 ^r .	„	191 ^r .
„	154 ^r .	„	192 ^r .
Maior pars folii	155 ^r .	„	200 ^r .
Folium	156 ^r .	„	202 ^r .
„	157 ^r .	Altera pars folii	207 ^v .
„	158 ^v .	Folium	208 ^v .
„	160 ^v .	„	210 ^r .
„	161 ^v .	„	211 ^r .
„	163 ^r .	Altera pars folii	211 ^v .
„	166 ^v .		

Altera autem manu haec ff. sunt conscripta :

Folium	214 ^r .	Folium	246 ^r .
„	215 ^r .	„	247 ^v .
„	216 ^v .	„	248 ^v .
„	217 ^v .	„	249 ^v .
„	231 ^v .	„	256 ^v .
„	232 ^v .	„	260 ^v .
„	233 ^v .	„	265 ^v .
„	235 ^r .	„	272 ^r .
„	236 ^r .	„	275 ^v .
„	237 ^r .	„	277 ^r .
„	242 ^v .	„	279 ^v .
„	243 ^v .	„	283 ^r .
„	245 ^r .	„	293 ^v .

Folium	295 ^r .	Folium	344 ^v .
"	298 ^v .	"	357 ^r .
Folium 341 ^v	inde e verbis	"	371 ^v .
"	"	"	375 ^r .
"	"	"	"
μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι		Folium 379 ^r	inde e verbis
κ.τ.λ." (cf. Πολιτ. α', p. 335 E).		"	ἔχθρα στίσις κέκληται, ἐπὶ δὲ
Folium 344 ^r	inde e verbis	τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος κ.τ.λ."	
"	πάντα τούτων τάναντία ὑπάρχει.	(cf. Πολιτ. ε', p. 470 B).	
λέγω γὰρ ὅνπερ νῦν κ.τ.λ." (cf. sis		Folium	379 ^v .
Πολιτ. α', p. 343 E sqq.).			

Folium 393 (sc. 393^r, 393^v) erectioribus litteris atque rotundis exaratum est. In hac autem parte τῆς Πολιτείας literam ε subscriptam reperimus, quam nusquam in decem libris codex exhibet.

Folium 392 (sc. 392^r, 392^v) deflexo maioreque caractere est exaratum, eodem nimirum atque folia 1, 2^r, quae εἰσαγωγήν τοῦ ἀλβάνου complectuntur. F. 392 autem ceteris glutino connexum est.

Pag. 198^r et alteram partem pag. 199^r diversa manus conscripsisse videtur. Postremo ff. 12–35 nigricante scriptura quae ceteris insignia sunt gravique et crasso caractere: paulo sequiori aevo haec diversaeque manu exarata videntur.

Ad scholia quod attinet, quibus marginalibus codex est adpersus, duabus diversis manibus conscripta ea esse constat; pars enim scriptura nitidissima, alia contra inelegante ac recentiore exarata sunt. Quod autem ad Πολιτείας decem libros spectat, tres manus deprehendi hic possunt: nonnulla enim multo recentior manus notavit, characteribus minutis nexibusque plerumque implicitis.

Horum schol. speciminis loco quae sequuntur ita exscripsi, ut signum quod est * recentioribus apposuerim.

Πολιτ. α', 328 D extr.	ὥς εἶ ἴσθι ὅτι ἔμοιγε κ.τ.λ.] σημείωσαι λόγων ἡδοναῖ
" 329 A.	παλαιὰν παρανομίαν] περὶ " αἰὲ κολοῖς ποτὶ κολοῖον ἰζάνει "
" 330 D.	σημ. τοῦ ἰουστίνου τὸν λόγον
" 337 A.	ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν] δεινῶν*
" β', 359 D.	ἱστορία τοῦ γύγου
" 372 B.	κριθῶν ἄλφιστα πύρων ἄλευρα πέψαντες μάξαντες
" 372 C extr.	καὶ τραγήματά που] τραγήματα
" , E.	τρυνφῶσαν πόλιν
" , E extr.	ἀληθινὴ καὶ ὑγιὲς πόλις

- Πολιτ. β', 372 E extg. φλεγμαίνουσα πόλις
 „ 378 B. θεῶν οἱ πρῶτοι τὲ καὶ μέγιστοι] σημ. τίνες πρῶτους
 καὶ μεγίστους θεῶν λέγει*
- „ „ D extg. ὑπόνοια*
- „ 379 B. πρῶτος τύπος θεολογίας, ὅτι οὐκ αἴτιος τῶν κακῶν ὁ
 θεός
- „ „ C. πολὺ ἐλάττω τὰγαθὰ τῶν κακῶν*
- „ 380 D. δεύτερος τύπος θεολογίας, ὅτι ὁ θεὸς ἀμετάβλητος :~
- „ 382 A init. τρίτος τύπος θεολογίας, ὅτι ἀληθὴς ὁ θεός
- „ „ B. ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια] τὸ ψεῦδος ἐν τῇ ψυχῇ
 πρῶτον*
- „ γ', 388 C. μέγιστος θεῶν ὁ Ζεὺς
- „ 392 C. τὰ μὲν δὴ λόγων κ.τ.λ.] λόγων, λέξεως*
- „ 394 D. ἐνταῦθα σαφῶς δηλοῖται τί τὸ “λόγων” τί τὸ
 “λέξεως” σημαίνει*
- „ 398 E. μίξολυδιστὶ καὶ } θρηνώδεις*
 συντονολυδιστὶ }
- „ „ E extg. ἰαστὶ καὶ } μαλακαί*
 λυδιστὶ }
- „ 399 A. δωριστὶ καὶ } ἀνδρώδεις*
 φρυγιστὶ }
- „ „ D. σημ. ὀνόματα ὀργάνων μουσικῶν*
- „ 400 B. οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι, κ.τ.λ.] ῥύθμων ὀνόματα*
- „ „ E. τί εὐήθεια
- „ 402 E. περὶ τῶν ἀγόνων μουσικῶν*
- „ 403 E. τῶνδε τῶν ἀσκητῶν] ἀσκηταί*
- „ 404 A. κομψοτέρας δὴ τινος κ.τ.λ.] τίς στρατιωτῶν ἀσκήσεις
- „ „ B. ἀκροσφαλὴς εἰς ὑγίειαν*
- „ „ B. ἐστιᾶ*
- „ „ E. ἀπεικάζοντες*
- „ 405 D. φύσας τε καὶ κατάρρους] φύση | κάταρρος*
- „ 406 A. ἐπιξυσθέντα*
- „ „ A. ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ κ.τ.λ.] ἡ νῦν ἱατρικῇ, παιδαγωγικῇ
 τῶν νοσημάτων
- Et alia multa id genus.
- „ 416 D. κοινὸν βίον καὶ εὐτελῆ τοῖς φύλαξι βιωτέον
- „ δ', 421 D. πλοῦτος καὶ πενία διαφθείρει τοὺς δημιουργοὺς
- „ „ E extg. βλαβεραὶ τῇ πόλει πλοῦτος καὶ πενία
- „ 436 B. Δῆλον ὅτι ταῦτὸν τάναντία κ.τ.λ.] σημ. τὴν πρό-
 τασιν ταύτην
- „ ε', 470 B extg. σημ. τί διαφέρει πόλεμος στάσεως

- Πολιτ. ε', 477 B. ἐπ' ἄλλω ἐπιστήμῃ, κατὰ κ.τ.λ.] ἴσως οὕτω δεῖ γράφεσθαι. ναί . . κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην δύναμιν ἑκατέρω τῆς αὐτῆς οὕτως
- „ 5', 499 C extr. ἄπειρος (sic) ὁ παρεληλυθὼς χρόνος
- „ ζ', 518 D extr. αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι ἀρεταὶ κ.τ.λ.] αἱ μὲν ἀρεταὶ κτηταί, ἡ δὲ φρόνησις ἔμφυτος τῇ ψυχῇ*
- „ 534 E. θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτική*
- „ η', 545 C extr. πῶς ἐστὶ ἐξ ἀριστοκρατίας τιμοκρατία*
- „ θ', 580 B. βασιλικὸν, τιμοκρατικὸν, ὀλιγαρχικὸν, δημοκρατικὸν, καὶ τυραννικόν*
- „ ι', 608 D. σημ. ὅτι ἀθάνατος ἡ ψυχὴ*
- „ 611 A. σημ. ὅτι αἰεὶ ἐστὶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐ μεταβάλλεται*
- „ „ D extr. σημ. ὅτι συγγενὴς ἡ ψυχὴ τῷ θεῷ*
- „ 615 B. σημ. ὅτι δεκαπλάσιους ἀποδίδονται τιμωρίαι (sic)*
- „ 617 C. σημ. περὶ τῶν μοιρῶν*
- „ 621 A. εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδίου] σημ. περὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ τῆς Λήθης

De scholiis hactenus.

Iam vero paucis absolvam de iis quae codex complectitur: in quibus recensendis editione Lipsiensi usus sum Hermanni MD.CCC.LXIV (voll. 6).

- F. 1^r. Rubris literis et maioribus legitur: “εἰσαγωγή εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος βίβλον ἀλβίνου πρόλογος.”
- Incipit “ὅτι τῷ μέλλοντι ἐντεύξεσθαι τοῖς Πλάτωνος διαλόγοις, προσήκει πρότερον ἐπίστασθαι αὐτὸ τοῦτο τί ποτὲ ἐστὶν ὁ διάλογος.”
- Desinit (f. 2^r): “καὶ ὅπως αὐτοῖς καὶ ὅντινα τρόπον προσφέρεσθαι κακουργοῦσι περὶ τοὺς λόγους.”
- .. 2^v. vacuum est scriptura. Tum occurrit tabula, rubris literis exarata, quae titulos ac seriem scriptorum repraesentat. Haec est inscriptio eius:
- „ 3^r. διαλόγων Πλάτωνος ἀκριβὴς πῖναξ.
- „ 4^r. Sequitur deinde: “βίος Πλάτωνος συγγραφεῖς παρὰ λαερτίου Διογένους (haec autem rubris literis leguntur).”
- Incipit “Πλάτων ἀρίστωνος καὶ περικτιόνης ἡ πωτῶνης ἀθηναῖος κ.τ.λ.”
- Desinit (f. 11^v): “τὰ μὲν περὶ πλάτωνος τοσαῦτα ἦν ἐς τὸ δυνατόν ἡμῖν συναγαγεῖν φιλοπόνως διειλήσασσι τὰ λεγόμενα περὶ τάνδρους.” | τέλος τοῦ πλάτωνος βίου.

A pag. 12^r incipiunt Platonis opera, et quidem hoc ordine¹:

- F. 12^r. εὐθύφρων ἢ περὶ δόσιου :~
 „ 16^v. σωκράτους ἀπολογία.
 „ 24^r. κρίτων ἢ περὶ πρακτοῦ.
 „ 28^r. φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς.
 „ 49^r. κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὁρθότητος.
 „ 63^r. θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης.
 „ 82^v. σοφιστῆς ἢ περὶ τοῦ ὄντος.
 „ 97^v. πολιτικός ἢ περὶ βασιλείας.
 „ 114^r. παρμενίδης ἢ περὶ ἰδεῶν.
 „ 126^v. φίληβος ἢ περὶ ἡδονῆς.
 „ 143^r. συμπόσιον ἢ περὶ ἔρωτος.
 „ 158^v. φαῖδρος ἢ περὶ καλοῦ.
 „ 174^r. ἀλκιβιάδης ἢ περὶ φύσεως ἀνθρώπου.
 „ 183^r. ἀλκιβιάδης β' ἢ περὶ προσευχῆς.
 „ 187^r. ἵππαρχος ἢ φιλοκερδής.
 „ 189^r. ἐρασταί ἢ περὶ φιλοσοφίας.
 „ 191^v. θεάγης ἢ περὶ σοφίας.
 „ 194^v. χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης.
 „ 202^r. λάχης ἢ περὶ ἀνδρίας.
 „ 209^v. λύσις ἢ περὶ φιλίας.
 „ 215^r. εὐθύδημος ἢ ἐριστικός.
 „ 216^r. πρωταγόρας ἢ σοφισταί.
 „ 242^r. γοργίας ἢ περὶ ῥητορικῆς.
 „ 266^r. μένων ἢ περὶ ἀρετῆς.
 „ 274^r. ἱππίας μείζων ἢ περὶ τοῦ καλοῦ.
 „ 282^r. ἱππίας ἐλάττων ἢ περὶ τοῦ καλοῦ.
 „ 286^r. Ἴων ἢ περὶ ἱλιάδος.
 „ 289^v. μενέξενος ἢ ἐπιτάφιος.
 „ 294^r. περὶ δικαίου. πλάτωνος νοθευόμενοι α'.
 „ 295^r. περὶ ἀρετῆς.
 „ 296^v. δημόδοκος ἢ περὶ τοῦ ξυμβουλευέσθαι.
 „ 298^v. σίσυφος ἢ περὶ τοῦ βουλευέσθαι.
 „ 300^r. ἀλκυὼν ἢ περὶ μεταμορφώσεως.
 „ 301^r. ἐρυξίας ἢ περὶ πλούτου· ἐν ἄλλῳ ἐρασίστρατος.
 „ 306^r. ἀξίλοχος ἢ περὶ θανάτου.
 „ 308^v. τέλος τῶν νοθευομένων.
 „ „ κλειτοφῶν ἢ προτρεπτικός.
 „ 310^r. τίμαιος ὁ μικρός (Incipit : “Τίμαιος ὁ Λοκρὸς τὰδ' ἔφα”)

¹ Tituli omnes rubris maioribusque literis constant.

F. 313^r. τίμαιος ἡ περὶ φύσεως.

„ 332^r. κριτίας ἡ ἀτλαντικός.

„ 336^r. μίνως.

„ 338^v. πυθαγόρου σαμίου ἔπη τὰ δ' ἔνεστι τὰ χρυσᾶ: (cf. Cod. 9
Plut. 85, Bibl. Laurentianae, pag. 3^r).

Incipiunt haec carmina :

ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὥς διάκειται

τούς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας ἔννομα ῥέζων κ.τ.λ.

Desinit ibid. : “ ἔσσειαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός :~

Demum f. 339^r “ πλάτωνος πολιτεία :~

Reliquum vol. hic dialogos complectitur, qui f. 418^v
desinit.

In infimo margine pag. 418^v literis evanidis legitur : ‘ op̄a
Platonis. dialogi n̄ro 50.’

In dialogis huiusce codicis nomina τῶν προσώπων desunt : locus
vero est relictus ad literas saltem eorum initiales ponendas.

Codex demum, de quo hactenus actum est, elegantiozem perpoliti
operis speciem quondam prae se tulisse videtur. Oblita enim auro
folia circum iam fuere : ad hoc lignea integumenta, corio contexta
candentis ferri stigmatē perbelle impresso, clavis vel bullis aeneis
etiamnunc sunt transfixa.

ESSAY III.

ON PLATO'S USE OF LANGUAGE.

PART I.

On Style and Syntax.

THE purpose of the following pages is to bring into a general view some forms of expression and tendencies of grammatical construction, which, although not confined to Plato, more frequently occur in him than in other Greek writers. In treating of his writings, principally from a grammatical point of view, it will be difficult, if not impossible, to separate absolutely between questions of syntax and questions of style ; since in the Platonic dialogue, syntactical peculiarities have often a rhetorical motive. Whilst the subject is treated generally, the Republic, as the work immediately in hand, will furnish most of the examples ; but reference will occasionally be made to other parts of Plato, and, now and again, to various Greek writers. A distinction will be maintained between those dialogues which represent the earlier or middle style of Plato (e. g. the Symposium, Phaedrus, &c.) and those which reflect his later manner (e. g. the Politicus, Philebus, Laws, &c.)¹.

¹ Explanation of references : 'Digest, § ,' refers to the digest of Platonic idioms in James Riddell's edition of the Apology ; Oxford, 1877. 'M. and T. § ,' refers to Professor W. W. Goodwin's *Syntax of the Moods and Tenses of the Greek Verb* ; London, 1889.

I. STYLE.

§ 1. Plato has not one style but several. No great prose writer has command of an instrument so varied, or an equal power of adapting modes of expression to moods of thought and imagination¹. Without breaking harmony, he passes often from extreme simplicity to the extreme of complexity, according to the subject handled and the spirit in which he is approaching it.

The ground may be cleared by distinguishing between, (1) simple narration, (2) ornate narration, (3) passages of moral elevation, (4) question and answer, and (5) continuous dialectic.

(1) *Simple statement or narration*.—The narrative passages which introduce the dialogues or are interspersed in them are in many places perfectly limpid and clear. Hardly less so is the language in which Plato often clothes his fictitious tales (Egyptian or Phoenician), using a series of short sentences connected with the ingenuous *naïveté* of the λέξις εἰρομένη. The simplicity of the language often strikingly contrasts with the incredibility of the myth, as, for example, where Protagoras describes the creation of man, or where the Judgement of the Dead is reported by Socrates in the Gorgias, or in Republic X. Plato's simpler style, as Littré has remarked, bears some affinity to that of the genuine writings of Hippocrates.

(2) *Ornate narration*.—But there are other mythical discourses in which the language becomes more elevated and at the same time more complex, such as the account of the Soul's Migrations in the Phaedrus, the description of subterranean and supramundane regions in the Phaedo, or of the allegorical cavern in the seventh book of the Republic. Here the sentences are longer, and are complicated with explanations, illustrations, maxims, reflexions, and incidental statements, free play being given to fancy,

¹ See Phaedr. 277 c παναρμονίους λόγους.

while the effort to surround the marvellous with an air of naturalness and credibility is still maintained.

(3) *Passages of moral elevation*.—Distinct from both these narrative modes is the sustained eloquence of such passages as the discourse of Diotima (Symp. 211 D ff.), the reflections of Socrates addressed to Theodorus on the happiness of the philosophic life (Theaet. 172 D–177 C), or the description of the misery of the tyrant in Rep. IX (579 and 591–592); also, to notice some of Plato's later works, the creation of the world in the Timaeus (29–30); the summing up of religious duties in the Laws (v. 726 ff.); or again, in the same dialogue the remarks on the commerce of the sexes (VIII. 835 D ff.), and on the sin of Atheism (x. 887 C–888 D). In these, notwithstanding occasional exuberances, there is uninterrupted harmony and continuity. But there is an entire absence of formality, and only an approach to that rhetorical smoothness and concinnity which Plato well knew how to assume, as is shown by the speech of Agathon in the Symposium.

(4) *Question and answer*.—As in tragedy *στυχομυθία* is followed by *ῥῆσις*, so in Plato the pervading dialectic is at one time broken up, at another continuous and concentrated. Socrates everywhere begins with questions, but often (as is explicitly stated in the Gorgias and the Protagoras) he finds it necessary to take the argument into his own hands. In the questioning stage the logical steps are sometimes so numerous and so minute as to seem little more than verbal; sometimes, as in the conversation with Polemarchus (Rep. I. 331 D–336 A), they have a sophistical effect, and, as Adeimantus complains (Rep. VI. 487 B, C), lead the respondent unawares to a paradoxical conclusion. In the Republic, while dramatic effect is nowhere relinquished, the use of question and answer, after the contention with Thrasymachus in Book I, is retained more in form than in substance. But in laying afresh the foundations of the doctrine of Ideas, Socrates

again becomes minutely dialectical (Rep. v. 476 ff., VII. 523 ff.—cp. X. 608 E).

(5) *Continuous dialectic*.—In departing from the strictly catechetical method, the style becomes in one way more condensed, and in another more expansive; more condensed, because Socrates does not wait so often for the respondent to come up with him, more expansive, because, as he flows along in talk, illustrations multiply. It is to be observed also that the more constructive* method of the Republic is assisted by the choice of the respondents, Adeimantus and Glaucon, who, although they are more life-like than the Aristoteles of the Parmenides and have many picturesque differences of character which are dramatically maintained, are, on the whole, predisposed to follow the lead of Socrates (v. 474 A), and are carried for the most part unresistingly by the full stream of Platonic discourse. And, as they are made to stand for the objectors, the adversary is often found more amenable to reason than would be the case if he were present in person (VI. 502 E, cp. Soph. 217 D, 246 D, Parm. 136 B, Theaet. 146 B, 162 B).

§ 2. These remarks lead up to the general question: What relation is there between Plato's use of language and the form in which his works are cast?

Consisting of argument embodied in fiction, his writings fall under conditions both of exactness and inexactness which are peculiar to them¹. His style is consequently distinguished on the one hand (1) by conversational liveliness and freedom, and on the other (2) by dialectical precision.

¹ The following passage from Antony Trollope's autobiography shows the consciousness of a modern writer as to the conditions of written dialogue:—'The novel-writer in constructing his dialogue must so steer between absolute accuracy of language—which would give to his conversation an air of pedantry—and the slovenly inaccuracy of ordinary talkers,—which, if closely followed, would offend by an appearance of grimace,—as to produce upon the ear of his readers a sense of reality. If he be quite real, he will seem to attempt to be funny. If he be quite correct, he will seem to be unreal.'

(1) Thought and expression in Plato are in continual movement. Inchoate conceptions grow while being put into words. Illustrations are amplified until they threaten to supplant the original statement, on which they also react. Qualifications are perpetually inserted: abstractions are unexpectedly personified. The more *vivid* of two possible constructions is constantly preferred. Attention is kept on the alert by small dramatic surprises, as when Adeimantus suddenly remembers the ideal state in connexion with the philosopher who is in need of a city, VI. 497 C, or when Glaucon, who thinks that in the tyrannical man he has discovered the most miserable of human beings, is told of one who is yet more miserable, IX. 578 B. Interrogations, adjurations, apostrophes, are abruptly interposed. Crises of the argument are marked by increased liveliness, as when Socrates turns to his respondent with *ὦ θαυμάσιε*, or when he delights in exaggerating the audacious image of the laughing wave, V. 473 C. At one time, that which is imagined is treated as real, at another, Socrates returns to sad realities, with an outburst of emotion, VII. 536 C. From irony, he sometimes passes to direct seriousness, or with humorous gravity calls attention to some familiar fact, IX. 578 D. And beneath the ebb and flow of outward inconsistencies there is produced a deep impression of advance and growth. (See esp. III. 412 C, VII. 535 ff.)

Closely connected with this ever-fresh vivacity, indeed another aspect of it, is the obvious freedom from restraint. Plato's sentences are less tied down than those of other writers, even in Greek, to a predetermined form. Constructions are often found to shift through the interposition of some afterthought. Corrections, explanations, restrictions, digressions, break the regularity of grammar and occasion either a new construction or a pleonastic resumption of the previous statement, very often both. One protasis has more than one apodosis and *vice versa*. The

meaning is followed at the expense of concord (as in the agreement of neuter with feminine, or singular with plural) or, conversely, the nearer construction is chosen at the expense of the meaning. The grammatical order of words is modified by emphasis and by the desire of euphony. Verbs and participles are absorbed by the neighbourhood of kindred words. Not only cases but tenses and moods are employed *κατὰ σύνεσιν*. The language is at one time more explicit, at another more elliptical than would be allowable in a treatise or set speech. Lastly, the tendency which is common in Greek, wherever there are long sentences, to make the construction of the later clauses independent of the main construction, is peculiarly common in the long sentences of Plato.

But through all this licence, which the grammarian is apt to censure for irregularity, the hand of the creative artist is clearly discernible. Plato is not, like Thucydides, continually struggling with a medium of expression which he has imperfectly mastered; but the medium itself is one which has not yet attained to perfect lucidity. He moulds contemporary language to his purpose with the greatest skill. But the formal correctness of Isocrates would ill have suited him. It would be unnatural in 'dear Glaucon' though it is natural enough in Polus to 'speak like a book.' When this is once acknowledged, the meaning is almost always clear, although the combination of subtlety with laxity does sometimes lead to ambiguity. The conversational tone, however, is sometimes fused with rhetoric, and invites comparison with the orators. For sustained force, directness, and rapidity, no style is equal to that of Demosthenes. But the oratorical style of Plato contrasts favourably with the monotonous equability of Isocrates, the plain seriousness of Andocides, and the simple passionateness of Lysias. In ornate passages, Plato often betrays familiarity with poetry; but in his middle period, to which the Republic belongs, epic and lyric elements are more distinctly present

than echoes of tragedy. His language coincides, in some points, with that of comedy, but this will become more apparent in considering his vocabulary. (See Part II: *Platonic Diction.*) Tragic phrases become more frequent in his later writings, especially the *Laws*.

(2) While the dialogue of Plato has a conversational, and § 3. sometimes a rhetorical, it also has a dialectical cast. This gives rise to some refinements of construction, and also to an occasional complexity appearing chiefly in two specific ways, (*a*) coordination, (*b*) remote connexion.

(*a*) *Coordination*.—The disjunctive question, or negation, in which two statements are bound together under a single negative, or interrogative—signifying that they cannot or should not both be true at once—a form of sentence peculiarly Greek, attains a high degree of complexity in Plato. See below, VIII.

(*b*) *Remote connexion*.—In Plato, as sometimes in tragedy, the formula of assent or dissent, instead of referring merely to the concluding words of the question, often reverts to the very beginning of a long speech, implying in the respondent a remarkable power of continuous attention (below, X). Similarly, the whole work is bound together with links of allusion to what has preceded, and preparations for what is to come, demanding a sustained interest far surpassing that of ordinary conversation.

2. SYNTAX.

A Chapter in Grammar.

It follows from what has been said that the sentence in § 4. Plato, when looked at from a grammatical point of view, presents exceptional features both of irregularity and also of regularity, the ordinary structure being modified at once by conversational freedom, and by the effort to be precise and clear. This general statement will now be illustrated

by a series of quotations from the Republic and other dialogues under the following heads :—

I. Tenses, Moods, and Voices of the Verb.	IX. Deferred apodosis : (Digression and Re- sumption).
II. Cases and numbers of Nouns.	X. Remote Reference.
III. Article and Pronoun.	XI. Imperfect Construc- tions.
IV. Adverbs and Preposi- tions.	XII. Changes of Construc- tion.
V. Particles and Conjunc- tions.	XIII. Rhetorical figures.
VI. Ellipse and Pleonasm.	XIV. Order of words.
VII. Apposition.	XV. Grammatical irregu- larities considered in relation to the text.
VIII. Coordination of Sen- tences.	

I. The Verb.

§ 5. I. TENSES.

(a) The ‘*aorist* of the immediate past,’ referring to what has just been said or felt, though less common than in tragedy, is not infrequent in Plato.

I. 348 E ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα, κ.τ.λ. ‘But this surprises me’ (in what has just been said).

(b) The ‘*gnomic aorist*,’ stating a general fact, often occurs, especially in describing mental phenomena.

VII. 523 D οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὅψις αὐτῇ ἄμα ἐσήμνηε τὸν δάκτυλον τοῦναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. ‘Sight nowhere tells her that the finger is the opposite of a finger.’

Obs. 1.—In general statements Plato often passes from the *present* to the *aorist* and *vice versa*.

I. 338 D, E τίθεται δέ γε τοὺς νόμους ἐκάστη ἢ ἀρχή . . . θέμεναι δὲ ἀπέφηναν, κ.τ.λ.

VIII. 55 I Α φιλοχρήματοι . . . ἐγένοντο, καὶ τὸν μὲν πλούσιον ἐπαινοῦσι . . . τότε δὲ νόμον τίθενται, κ.τ.λ.

Obs. 2.—The *imperfect* is used in correlation with this as with the ordinary (preterite) *aorist*.

VII. 524 C μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ σμικρὸν ἑώρα . . . διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν μέγα αὖ καὶ σμικρὸν ἢ νόησις ἠναγκάσθη ἰδεῖν.

VIII. 547 B εἰλέκτην . . . ἡγέτην . . . ὠμολόγησαν.

IX. 572 D κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν, καὶ μετρίως δὴ, ὡς ᾤετο, ἐκάστων ἀπολαύων οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον βίον ζῆν.

Obs. 3.—The aorist infinitive without *ᾶν* is used in assured anticipation.

V. 457 D οἶμαι . . . πλείστην ἀμφισβήτησιν γενέσθαι. (So the MSS.) See Goodwin, *M. and T.*, § 127.

Of course *ᾶν* might easily drop out before ἀμφ.

(c) The imperfect tense of εἰμί has two special uses in Plato and in other philosophical writers:

a. In reference to what has been previously said or assumed—

III. 406 E ὅτι ἦν τι αὐτῷ ἔργον. ‘Because as we suggested (405 C) he has something to do.’

IX. 587 C ἐν μέσῳ γὰρ αὐτῶν ὁ δημοτικὸς ἦν.

So (according to Ast’s conjecture) in X. 603 C μὴ τι ἄλλο *ἦν (MSS. ἦ) παρὰ ταῦτα. Cp. ib. D ἐστασίαζε . . . εἶχεν.

β. In stating the result of an enquiry, because what a thing is found to be at the end of search, that it *was* before the search began.

IV. 428 A δῆλον γὰρ ὅτι οὐκ ἄλλο ἐτι ἦν ἢ τὸ ὑπολειφθέν. ‘It was all along nothing else.’

IV. 436 B, C εἰάν ποιν εὐρίσκωμεν ἐν αὐτοῖς ταῦτα γιγνόμενα, εἰσόμεθα ὅτι οὐ ταῦτόν ἦν ἀλλὰ πλείω. ‘They were all the while more than one.’

VI. 497 C τότε δηλώσει ὅτι τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν. ‘This was from the beginning undoubtedly divine.’

(d) The *perfect* sometimes signifies a fixed habit (cp. Monro’s *Homeric Grammar*, p. 28).

VII. 521 E γυμναστικὴ μέν ποιν περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε—‘is constantly employed.’

VII. 533 B αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχνηαι . . . πρὸς θεραπείαν . . . ἄπασαι τετράφεται—‘apply themselves continually.’

So in VI. 511 A εἰκόσι δὲ χρωμένην αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω

ἀπεικασθεῖσι καὶ ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὥς ἐναργέσι δεδοξασμένοις
τε καὶ τετιμημένοις—‘usually esteemed and held in honour.’

§ 6. 2. MOODS.

(a) *Conjunctive*.—The familiar combination of the ‘deliberative subjunctive’ with βούλει, βούλεσθε, occurs in

II. 372 E εἰ δ’ αὖ βούλεσθε . . . θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει. This was misunderstood by the diorthotes of Paris. A. See E. on Text, p. 135.

IX. 577 B βούλει . . . προσποιησώμεθα, κ.τ.λ., and elsewhere.

Obs.—In such expressions as τί λέγομεν; πῶς λέγομεν; the MSS. often leave it doubtful whether τί λέγομεν; &c. should not be read.

(b) *Optative*.—Plato’s optatives are sometimes a little difficult to explain, depending rather on the drift of the sentence than on grammatical rule. The following are the chief places in the Republic requiring special treatment.

I. 337 E πῶς . . . ἂν τις ἀποκρίναιτο πρῶτον μὲν μὴ εἰδῶς . . . ἔπειτα, εἴ τι καὶ οἶεται περὶ τούτων, ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη . . . ;

The condition implied in the participial clause μὴ εἰδῶς becomes explicit as the sentence proceeds, and is expressed as if εἰ μὴ εἰδείη had followed πῶς ἂν τις ἀποκρίναιτο. Cp. Protag. 327 D εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους, οἷς μήτε παιδεία ἐστὶ μήτε δικαστήρια, . . . ἀλλ’ εἶεν ἄγριοί τινες.

Here the condition introduced in εἰ δέοι regains its force towards the end of the sentence, which is continued as if the whole from οἷς downwards were a single relative clause (e.g. οἱ μὴ ἔχουσιν or ἔχοιεν, κ.τ.λ.). See Xen. Symp. VIII. 17.

I. 352 E τί δέ; ἀκούσας ἄλλῃ ἢ ὥσιν;

II. 360 B οὐδεὶς ἂν γένοιτο, ὥς δόξειεν, οὕτως ἀδαμάντινος, ὅς ἂν μένειεν, κ.τ.λ.

The clause ὥς δόξειεν, although not conditional, seems to fall under Goodwin’s law of assimilation (*M. and T.*, §§ 558, 531). But it is to be observed also that the whole of Glaucon’s speech proceeds on the assumption that he is putting the case of another (359 B ὥς ὁ λόγος: 361 E μὴ ἐμὲ

οἶον λέγειν), and the mood is affected by the sense of indirect discourse. Cp. IV. 420 C ἐναληλιμμένοι εἶεν.

II. 361 C ἄδηλον οὖν εἴτε τοῦ δικαίου εἴτε τῶν δωρεῶν . . . ἔνεκα τοιοῦτος εἴη. Glaucon's reasoning is hypothetical, though he tries to treat his supposition as a matter of fact. The language therefore wavers between the indicative and optative: i. e. εἴτε . . . εἴη is brought in, as if εἰ δόξει . . . ἔσονται . . . ἄδηλον had been εἰ δοκοίη . . . εἶεν ἂν . . . ἄδηλον ἂν εἴη.

II. 382 D, E ἀλλὰ δεδιὼς τοὺς ἐχθροὺς ψεύδοιτο; In both these cases the construction is continued from a preceding sentence having the optative with ἂν. In the former some editors insert ἂν, and it may possibly have dropped out before ἄλλω.

III. 403 B νομοθετήσεις . . . οὕτως ὁμιλεῖν πρὸς ὃν τις σπουδάξοι. 'In Attic Greek an optative in the relative clause sometimes depends on a verb of *obligation* . . . with an infinitive. . . . E.g.

'Ἄλλ' ὃν πόλις στήσεις, τοῦδε χρὴ κλέειν,
Soph. Ant. 666.' Goodwin, *M. and T.*, § 555.

III. 410 B, C οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν οὐχ οὐδ' ἐνεκά τινες οἴονται καθιστᾶσιν, ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοντο τῇ δὲ τὴν ψυχὴν.

Madvig would read καθίστασθαι. But this accords ill with κινδυνεύουσιν following. And for the tense cp. VIII. 566 B ἐξευρίσκουσιν. The indirect discourse here depends on a general statement, which, as Riddell would say, 'belongs to all time' (*Digest*, § 74), or as Goodwin puts it (*M. and T.*, § 323) 'implies a reference to the past as well as the present.' He quotes Dem. XII. 11 τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον ὁ νόμος, ἵνα μηδὲ πεισθῆναι μηδ' ἐξαπατηθῆναι γένοιτ' ἐπὶ τῷ δήμῳ.

IV. 428 C, D ἔστι τις ἐπιστήμη ἐν τῇ ἄρτι ὑφ' ἡμῶν οἰκισθείση . . . ἥ . . . βουλεύεται . . . ὅντινα τρόπον . . . πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστα ὁμιλοῖ.

Here 'a reference to the past' is implied in the words ἐν τῇ ἄρτι οἰκισθείση. Or the reference to time is altogether vague. Hence in the indirect discourse ὁμιλοῖ. not ὁμιλῇ.

VI. 490 A ἄρ' οὖν δὴ οὐ μετρίως ἀπολογησόμεθα ὅτι πρὸς τὸ δὴ πεφυκὼς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὅ γε ὄντως φιλομαθής, κ.τ.λ. 'Shall we not make a reasonable defence in saying (what we have already indicated),' &c. There is an implied reference to the definition of the philosopher in Bk. v sub fin. This is Professor Goodwin's ingenious explanation of the difficulty, which others have met by conjecturing ἀπελογησόμεθα or ἀπελογισόμεθα,—neither of which is justified by the context: for V. 474 B ff. is neither, strictly speaking, an 'apology' nor a 'reckoning.' (*M. and T.*, § 676.)

(c) The imperfect *indicative* in the apodosis of an unreal supposition is made more vivid by the absence of ἄν (*M. and T.*, § 431).

V. 450 D, E πιστεύοντος μὲν γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἂ λέγω, καλῶς εἶχεν ἢ παραμυθία. 'Had I been confident in my knowledge of the things I say, your comfort were indeed welcome.'

(d) *Imperative*. The third person imperative has a special use in dialectic, viz. in stating or admitting a postulate or assumption.

VIII. 553 A ἀπειργάσθω δὴ, κ.τ.λ. 'I may assume that our description of oligarchy is complete.'

§ 7. (e) *Infinitive*. The construction of an infinitive can sometimes be gathered only imperfectly from the context:—

V. 467 C τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν, προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν, καὶ καλῶς ἔξει· ἢ γάρ;

προσμηχανᾶσθαι is governed by the notion of obligation (δεῖ or χρή) implied in ὑπαρκτέον, and the construction is assisted by the inf. ποιεῖν coming between. This point will be further illustrated in considering *imperfect constructions* (below, XI).

Epexegetic uses of the infinitive: a. following an adjective:—

I. 330 C χαλεποὶ οὖν καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν. 'Troublesome to converse with.'

VII. 537 B ἀδύνατός τι ἄλλο πράξαι. 'Incapable of (admitting) any other employment.'

Obs.—In the difficult place I. 333 E καὶ λαθεῖν οὗτος δεινότατος ἐμποιῆσαι, unless something is wrong with the text, there is a double construction of this kind:—'most clever to implant,' 'most clever to escape notice (in implanting).' Schneider's emendation ἐμπούσας saves the grammar at the expense of natural emphasis.

β. In apposition with a noun :

VII. 531 C ἀλλ' οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίστασιν, ἐπισκοπεῖν, κ.τ.λ.

VIII. 566 B τὸ δὴ τυραννικὸν αἷτημα . . . ἐξευρίσκουσιν, αἰτεῖν, κ.τ.λ.

The *infinitive*, instead of the participle as elsewhere, sometimes follows φαίνεσθαι :

IV. 432 D φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι. 'It has manifestly been rolling (ἐκυλινδεῖτο) at our feet all the while.'

(f) The *participle*. In expanding his sentences Plato § 8. makes continual use of participial expressions.

1. For pleonastic (or epexegetic) uses see especially III. 397 C ἢ τῷ ἐτέρῳ τούτων ἐπιτυχάνουσιν . . . ἢ τῷ ἐτέρῳ ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τινὲ ξυγκεραννύντες. 'They hit on one or other of these modes, or on a third, which they compound out of both.'

VI. 494 E τί οἰόμεθα δράσειν . . . οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας ;

VII. 527 A ὥς γὰρ . . . πράξεως ἕνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι λέγουσι τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνειν καὶ προστιθέσθαι καὶ πάντα οὕτω φθεγγόμενοι.

A more doubtful instance is VI. 496 A οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον, where the awkwardness may be obviated by reading ἀξίως (ἄξιον ὥς Ven. II).

2. *Alternation of participle with infinitive*. In Plato's long sentences the participle sometimes alternates with the infinitive :

VI. 488 B ff. (in the allegory of the mutinous crew)

VOL. II.

N

στασιάζοντας . . . φάσκοντας μηδὲ διδακτὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸν λέγοντα ὡς διδακτὸν ἐτοίμους κατατέμνειν, αὐτοὺς δὲ αὐτῷ ἀεὶ τῷ ναυκλήρῳ περικεχύσθαι, κ.τ.λ.

The infinitive περικεχύσθαι may have been occasioned, but is not grammatically accounted for, by κατατέμνειν coming between. This point will be more fully illustrated below, under Changes of Construction.

Obs.—As the use of the participle with the article after the preposition instead of the infinitive is doubtfully admitted by some editors in several passages of Thucydides (I. 2, § 5; IV. 63, § 1; V. 7, § 2; VI. 84, § 10; VIII. 105, § 2), it may be worth observing that in Rep. I. 346 B διὰ τὸ ξυμφέρειν the best MSS. have διὰ τὸ ξυμφέρον. Cp. Phileb. 58 C, Laws VIII. 831 E.

3. The participle passive, mostly neuter, denoting a mode of action or existence, occurs in VIII. 561 A ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου: X. 596 D (τρόπος) ταχὺ δημιουργούμενος, 'a manner in which it is easy to produce the effect:' cp. Theaet. 184 C τὸ δὲ εὐχερὲς . . . καὶ μὴ . . . ἐξεταζόμενον, 'an easy-going method, without strict examination.'

4. The accusative and participle, with or without ὥς, have the effect of a reported statement. With ὥς: I. 345 E ὥς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφελίαν ἐσομένην, 'implying that they would not profit thereby.' II. 383 A ὥς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας κ.τ.λ., 'conveying the impression that the Gods themselves are not impostors.' III. 390 A, B τί δέ; ποιεῖν . . . δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι . . . ἀκούειν νέῳ . . . ἢ Δία . . . ὥς . . . ἐπιλανθάνομενον, 'do you think it fitting that a young man should hear such a poetical description, or that he should hear Zeus described as forgetting,' &c. VI. 511 D ὥς . . . τὴν διάνοιαν οὔσαν. VIII. 560 D ὥς ἀγροικίαν . . . οὔσαν. Cp. Phaedrus 245 A πεισθεὶς ὥς . . . ἐσόμενος. Without ὥς: VI. 511 A νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον, ὑποθέσει δ' ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, 'I spoke of this kind as intellectual, but (said) that the mind was compelled to use hypothesis in investigating it.'

Obs. I.—In x. 604 B the transition from the genitive to the

accusative *ὡς οὔτε δήλου ὄντος . . . οὔτε . . . προβαῖνον* is occasioned by the impersonal verb.

Obs. 2.—The subject of an infinitive or participle following a verb is accusative even when the same with the main subject, if this happens to be considered in two aspects. *x. 62 I B ἰδεῖν . . . αὐτὸν . . . κείμενον ἐπὶ τῇ πυρᾷ.* ‘He saw that he himself was lying.’ The previous narrative referred to the disembodied soul.

Obs. 3.—The idiomatic use of the aorist participle with *γε* in a reply = ‘Let me first,’ &c. (*Phaedr. 228 D δείξας γε πρῶτον, ὃ φιλό-της, κ.τ.λ.*) occurs in *vi. 507 A διομολογησάμενός γ’, ἔφην, κ.τ.λ.* ‘Not until I have come to a clear understanding.’ *Cp. i. 338 c εἰ μάλθω γε πρῶτον* with similar ellipse.

For a slightly different idiom with the present participle, see *viii. 554 A αὐχμηρὸς γέ τις . . . ὢν,* ‘Ay, because he is a shabby fellow,’ and the note in loco.

Obs. 4.—The gerundive in *-τέον* is construed with the accusative : *iii. 400 D ταῦτά γε λόγῳ ἀκολουθητέον.*

So also in *v. 467 E διδασκόμενους . . . ἀκτέον,* ‘we must have them taught and bring them,’ where see note, and *cp. Tim. 88 b, c τὸν δὲ μαθηματικὸν . . . καὶ τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν,* ‘the hard student must give his body corresponding exercise.’

Obs. 5.—The subordination of participle to participle is very frequent :

viii. 555 E ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες. ‘Stinging by inserting money.’

N.B.—A little-noticed idiom, occurring also in Herodotus and Thucydides, is the use of the aorist participle referring to a time subsequent to that of the principal verb. *Parm. 127 D τὸν . . . γενόμενον (= ὅς ὕστερον τούτων ἐγένετο).* Goodwin, *M. and T.*, § 152.

3. VOICES.

§ 9.

(a) Active.

a. Impersonal. *x. 604 B ὡς οὔτε δήλου ὄντος . . . οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαῖνον τῷ χαλεπῶς φέροντι.*

ix. 580 D δέξεται, sc. τὸ πᾶγμα (*Theaet. 200 E δεῖξιν αὐτό. Phaedo 73 B σαφέστατα κατηγορεῖ*).

β. With a neuter subject, which signifies some condition, aspect, or attitude of mind.

iv. 442 E εἴ τι ἡμῶν ἔστι ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ. ‘If there be

any objection lurking in our mind.' More often in the participle (cp. Thucydides).

IV. 439 B τοῦ διψῶντος καὶ ἄγοντος . . . ἐπὶ τὸ πίνειν. 'The appetite of thirst, that drags him to the act of drinking.'

γ. Intransitive with cognate subject.

V. 463 D αὐται . . . ἣ ἄλλαι φῆμαι . . . ὑμνήσουσιν . . . ; 'are not these and none but these the strains that will resound in song?'

(b) *Passive*.—Verbs not strictly transitive acquire a passive voice.

a. With the cognate accusative of the active for implied subject.

VI. 490 A τοῖς νῦν δοκουμένοις. Cp. X. 612 D δοκεῖσθαι.

β. With the remote object of the active for subject.

I. 336 E, 337 A ἡμᾶς . . . ὑπὸ ὑμῶν . . . χαλεπαίνεσθαι (= ὑμᾶς χαλεπαίνειν ἡμῖν).

X. 602 A συνεῖναι τῷ εἰδότι καὶ ἐπιτάττεσθαι (sc. ὑπὸ τοῦ εἰδότος, i.e. τὸν εἰδότα ἐπιτάττειν αὐτῷ).

This use, of which πιστεύεσθαι τι, 'to be entrusted with anything,' is the most familiar example, is extended in the later dialogues to ἐπιχειρεῖσθαι (Tim. 53 B ὅτε . . . ἐπεχειρεῖτο κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν), διακονεῖσθαι (Laws VI. 763 A), δυστυχεῖσθαι, ἀσεβεῖσθαι (Laws IX. 877 E ὅταν οὖν τις ἄμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων, 'when some habitation has received the taint of misfortune and of crime'), νομοθετεῖσθαι, 'to be legislated for' (Laws XI. 925 E, 926 A, where the passive ἐπιτάττεσθαι again occurs).

Cp. πλεονεκτεῖσθαι in Xen. Mem. III. 5, § 2 πλεονεκτούμενοι ὑπὸ Θηβαίων.

γ. Passive impersonal.

VII. 530 C ὥς νῦν ἀστρονομεῖται, 'as Astronomy is now pursued.'

§ 10. (c) *Middle*.

a. The Middle Voice in Plato has still frequently a subtle force—accentuating some relation in which the action stands to the agent.

I. 344 E βίον διαγωγὴν, ἢ ἂν διαγόμενος, 'conducting his own life.'

I. 349 E ἀρμολύμενος λύραν, 'tuning a lyre for himself to play upon.'

III. 405 B τὸ πολὺ τοῦ βίου . . . κατατρίβηται, 'wastes the greater part of his life.'

Obs.—The distinction of *τιθέναι* and *τίθεσθαι*, 'to institute and to adopt a law,' is well discussed by Mr. Postgate in *Journ. of Phil.* xv. 29 (1886). See a good example of this in Laws vii. 820 E τοὺς θέντας ἡμᾶς ἢ καὶ τοὺς θεμένους ὑμᾶς.

β. On the other hand, the voice is sometimes varied almost capriciously.

VI. 484 D μὴδὲν . . . ἐλλείποντας . . . μὴ ἐλλείπουντο : cp. Laws IX. 853 C νομοθετούμενοι . . . ἐνομοθέτουν : XI. 913 B ἀνελὼν . . . ἀνελόμενος.

γ. A vague reference to self is implied in what has been called the subjective middle voice, of which *παρέχομαι*, *ἀποδείκνυμαι*, *περιφέρωμαι* are instances. *παρέχεσθαι*, for example, is 'to furnish from one's own resources,' or 'to produce by one's own inherent power.'

IV. 421 D ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέχεσθαι, IV. 443 B ταύτην τὴν δύναμιν, ἣ τοὺς τοιούτους ἄνδρας τε παρέχεται καὶ πόλεις : cp. Phaedr. 240 C ἡ . . . χρόνου ἰσότης . . . φιλίαν παρέχεται.

δ. The reciprocal use appears most prominently in *ὁμολογεῖσθαι*, 'to agree together.'

IV. 436 C ἔτι τοίνυν ἀκριβέστερον ὁμολογησώμεθα : VIII. 544 A ὁμολογησάμενοι τὸν ἄριστον καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα.

This is sometimes emphasized with reference to *λόγος* by the addition of the reflexive pronoun.

V. 457 C τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ὁμολογεῖσθαι : cp. Phaedr. 265 D τὸ αὐτὸ αὐτῷ ὁμολογούμενον.

ε. A special use of the middle voice, combined with the construction noted above (the accusative as subject of the verbal in *-τέον*), gives the most probable solution of the difficulty in V. 467 E καὶ διδασκόμενος ἱππεύειν, 'and when

they (the guardians) have had them (the young people) taught to ride.' See above, p. 179, *Obs.* 4.

Obs.—When the above cases are considered such an isolated use of the middle voice as *μεγαλοφρονούμενοι* in vii. 528 c appears less remarkable. Another rare use of the middle, vii. 535 B *ποία δὴ διωστέλλει*; 'what distinction do you propose to yourself?' is supported by Aristotle, *Pol.* ii. 8, § 17 *μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον*. For a similar use of the middle voice in connexion with the dialectical process cp. *Phaedo* 101 E *ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο . . . περὶ τε τῆς ἀρχῆς διυλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὠρμημένων*.

II. The Noun Substantive.

§ II. 1. CASES.

(a) *Nominative and Accusative.*

a. The preference for the nominative, where the subject is identical with that of the principal verb, extends to instances where the clause is headed by *ὥστε*, *πρὶν*, or even by a preposition. This is quite regular, but the point is sometimes overlooked.

I. 345 D *ἐπεὶ τὰ γε αὐτῆς ὥστ' εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δὴπὺν ἐκπεπόρισται* (*βελτίστη* agrees with the subject of *ἐκπεπόρισται*, which is perfect *middle* = 'she has provided for herself').

III. 402 A *πρὶν λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν*: VI. 501 A *πρὶν . . . αὐτοὶ ποιῆσαι*.

III. 416 C *εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον ἔχειν πρὸς τὸ ἥμεροι εἶναι*.

V. 454 A *διὰ τὸ μὴ δύνασθαι . . . διαιρούμενοι*, κ.τ.λ.

VII. 526 B *εἷς γε τὸ δξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίγνεσθαι*.

Laws X. 885 D *βελτίους ἢ . . . παρατρέπεσθαι κηλούμενοι*.

(Cp. *Xen. Hell.* VII. 5, § 5 *εἴ τινες δὴ πόλεις διὰ τὸ μικραὶ τε εἶναι καὶ ἐν μέσαις ταύταις οἰκεῖν ἠναγκάζοντο*.)

Obs.—The accusative occurs in a similar connexion v. 457 B *φῶμεν . . . λέγοντες, ὥστε . . . τιθέντας*.

β. In the absence of a definite construction, the accusative is the case usually preferred, and the case sometimes reverts to the accusative, although the construction has been previously in the dative (as in the familiar instance,

Sophocles, *Electra* 479 ὑπεστί μοι θράσος | ἄδυπνόνων κλύουσιν | ἀρτίως ὀνειράτων). See note on VIII. 559 B.

γ. It has sometimes been assumed (*Digest*, § 11) that all substantives apparently out of construction are accusatives in apposition. This point will be treated more fully below under Changes of Construction. Meanwhile, it is enough to adduce as an instance of the nominativus pendens VII. 532 B ἡ δέ γε . . . λύσις τε . . . καὶ μεταστροφή, κ.τ.λ., where, as the sentence proceeds, the nominative is changed to an accusative in C ταύτην . . . τὴν δύναμιν.

A good example of the accusative in apposition is II. 365 C πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα, κ.τ.λ.

This idiom is peculiarly frequent in the *Timaeus*. A common form of it in most dialogues is ἄλλο τι ἢ . . . (*Gorg.* 470 B, &c.), a special case of the familiar idiom of which *Theaet.* 195 E ἀ μὴδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις is an example. *Cp. Rep.* IV. 420 A οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. For ἄλλο τι without ἢ following see below, under Apposition.

Under this heading, whether as nominative or accusative, may be brought the abrupt exclamations in VIII. 557 E τὸ δὲ μηδεμίαν ἀνάγκην . . . εἶναι ἄρχειν, κ.τ.λ. : VIII. 563 B τὸ δέ γε . . . ἔσχατον . . . τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους.

δ. An adverbial accusative is sometimes abruptly introduced.

IV. 436 D ὥς οὐ . . . τὰ τοιαῦτα τότε μερόντων.

V. 460 B εἶτε ἀνδρῶν εἶτε γυναικῶν εἶτε ἀμφοτέρω.

VI. 492 B ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα.

So in such expressions as *Symp.* 204 C τί τῶν καλῶν ἐστὶν ὁ Ἔρως;

ε. The cognate accusative (or accusative of the internal object,—too common to be noticed here) has its correlative in the cognate *subject* of the passive voice. This use is especially frequent in the participial form (see above, p. 178, 3), and in the adverbial accusative of the verbal noun; VI. 510 B τοῖς τότε τμηθεῖσιν (if the reading is sound).

ζ. The accusative, equally with the dative, accompanies

the verbal in -τέον, IV. 421 B, 424 C: for dative see III. 413 C, V. 468 A πῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας, where the accusative would have given another (i.e. an active) meaning to ἐκτέον. Cp. Tim. 88 C τὸν δὲ μαθηματικόν . . . τὴν τοῦ σώματος ἀποδοτέον κίνησιν. So in V. 467 E, see above, p. 179, *Obs.* 4.

§ 12. (b) *Genitive*.—The genitive, like the accusative, sometimes stands in a loose construction with what follows, the construction being afterwards, in some cases, made more definite.

V. 463 B ἔχεις οὖν εἰπεῖν τῶν ἀρχόντων, κ.τ.λ.

V. 470 A τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκῶν ἐμπρήσεως ποῖόν τί σοι δράσουσιν οἱ στρατιῶται πρὸς τοὺς πολεμίους;

Cp. Symp. 221 C τῶν μὲν ἄλλων ἐπιτηδεύμάτων τάχ' ἂν τις . . . εἴποι when *περί* follows, but in construction with another word.

See also—

II. 375 E οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτι τοῦτο φύσει αὐτῶν τὸ ἦθος (where αὐτῶν supplies the link).

IX. 571 B ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἡ . . . ἀπαλλάττεσθαι ἡ ὀλίγα λείπεσθαι . . . τῶν δὲ . . . καὶ πλείους. 'In the case of some men,' &c., where ἐνίων might be construed with ἀπαλλάττεσθαι, but the context shows this not to be the construction.

Special uses of the genitive are—

a. 'Consisting in' (*Digest*, § 24).

IV. 433 D ἡ τοῦ . . . τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις.

β. *Objective* = πρὸς with acc.

II. 359 A ξυνθήκας αὐτῶν. 'Contracts with one another.'

III. 391 C ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. 'Haughtiness towards gods and men.'

VIII. 566 E ἡσυχία ἐκείνων, 'he has tranquillity in regard to them.'

A doubtful instance is VIII. 558 A ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων, κ.τ.λ. (see note in loc.). See also IX. 573 D ὧν ἂν Ἔρως, κ.τ.λ. 'Whatever things are the objects of the passion,' &c. (Prof. Jowett construed the genitive with τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα, 'of whatsoever men love masters the whole soul.')

γ. *Partitive.*

X. 615 D ἐθεασάμεθα . . . καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θαυμάτων, 'this was amongst the terrible sights we beheld.'

VI. 496 C τούτων δὲ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι. Cp. Laws VI. 754 D οἱ δὲ δὴ γενόμενοι τῶν ἑπτὰ καὶ τριάκοντα.

δ. *'Requiring.'*

III. 414 C πείσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς, 'but much persuasion is required to convince men of its truth.'

X. 615 A πολλοῦ χρόνου διηγῆσασθαι.

Cp. Phaedr. 246 A οἷον μὲν ἐστὶ, πάντῃ πάντως θείας εἶναι καὶ μακρὰς διηγῆσεως, ᾧ δὲ ὅκειν, ἀνθρωπίνης τε καὶ ἐλάττονος : Parm. 135 B ἀνδρὸς πάνυ μὲν εὐφροῦς τοῦ δυνησομένου μαθεῖν : Laws V. 730 A πολλῆς οὖν εὐλαβείας, κ.τ.λ.

ε. *'In respect of.'*

II. 365 A ὥς . . . ἔχουσι τιμῆς, 'how they are disposed to regard them.'

VII. 518 B εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου : VII. 531 D τοῦ προοιμίου.

IX. 571 D ὅταν . . . ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὐτοῦ ('in comparison with himself') καὶ σωφρόνως.

This does not occur with other adverbs than those in *ως*.

Cp. Xen. Hell. v. 4, § 25 ἀπολυτικῶς αὐτοῦ εἶχον, and Hdt. VII. 188, 3 τοῖσι οὕτω εἶχε ὄρμου.

The genitive in ejaculations is closely allied to this:—

VI. 509 C Ἀπολλόν, ἔφη, δαιμονίας ὑπερβολῆς.

So perhaps IX. 576 D εὐδαιμονίας . . . καὶ ἀθλιότητος ὥσαύτως . . . κρίνεις : cp. Laws I. 646 D τῆς . . . διατριβῆς . . . διανοητέον.

Phaedo 99 B πολλὰ ἂν καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη τοῦ λόγου.

Obs.—Double and even triple genitives are not uncommon, the second being sometimes epexegetic of the first, as in VII. 534 B τὸν λόγον ἐκάστου . . . τῆς οὐσίας.

For other examples see—

VII. 525 C ῥαστώνης τε μεταστροφῆς, κ.τ.λ.

„ 537 C εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. (Cp. Soph. 254 C κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμει.)

VIII. 544 D ἀνθρώπων εἶδη . . . τρόπων.

„ 560 B δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς πατρός.

§ 13. *c. Dative.*

a. The dative of the person interested has an extended use in Plato.

I. 334 E *πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσίν.* 'For their friends are bad.'

I. 335 E *τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ.* 'And this expression means, as employed by him.'

I. 343 A *ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γινώσκεις.* 'Since she leaves you in ignorance of the difference between shepherd and sheep.'

III. 394 C *εἴ μοι μανθάνεις.* 'If I take you with me' (where some would read *εἴ μου μ.*).

III. 415 B *ὅ τι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραμέμικται.* 'What alloy they find in the souls of their young charges.'

V. 451 D *εἰ ἡμῖν πρέπει ἢ οὐ.* 'Whether we find it suitable or not, for our purpose.'

V. 462 A *ἄρα . . . εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἔχνος ἡμῖν ἀρμόττει.* 'Whether we find that our proposals fit into the lines of good.'

VIII. 549 C, D *ἀχθομένης, ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστίν.* 'Aggrieved to find that her husband is not in the government.'

In X. 602 E, with a participle (*τούτῳ δὲ . . . μετρήσαντι, κ.τ.λ.*), it has nearly the force of an absolute clause, i.e. 'when this faculty of measurement has done its work, it finds after all,' &c. See note in loco.

Obs. 1.—It may be worth observing that the dative so used (except when amplified as in the last instance) is seldom or never emphatic.

Obs. 2.—The dative of reference, in combination with a participle, often introduces a concomitant circumstance or condition, as in the familiar phrase *ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι* &c.—

V. 451 C *κατ' ἐκείνην τὴν ὁρμὴν ἰοῦσιν.*

VI. 484 A *μέλλοντι.*

IX. 589 C *σκοπουμένῳ.*

β. The dative of manner may be added to another dative without any feeling of confusion.

II. 359 C νόμῳ δὲ βία παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμήν. 'But is forcibly diverted by law and custom into a respect for equality.'

VIII. 552 E οὗς ἐπιμελεία βία κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. It is added pleonastically in VIII. 555 A, IX. 576 C ὁμοιότητι, and it is sometimes expanded by an additional word.

IX. 575 C πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως. It has the effect of an absolute clause in IX. 578 C τῷ τοιούτῳ λόγῳ, also perhaps in IX. 579 C τοῖς τοιούτοις κακοῖς. The reading has been questioned in both passages, see notes in locis, but cp. X. 598 D ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ, κ.τ.λ.

γ. In VI. 490 A παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις, the dative follows a prepositional phrase as if it were an adjective, e.g. ἐναντίον, and in 496 C τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν it is construed with a verbal noun. So in later dialogues, Tim. 23 C φθορὰν ὕδασι, Laws III. 698 B ἡ Περσῶν ἐπίθεσις τοῖς Ἑλλησιν.

δ. The dative of the measure of excess occurs in the remarkable expression in VI. 507 E οὐ σμικρᾷ . . . ἰδέα, 'by the measure of no unimportant nature,' and has been applied to the interpretation of IX. 579 C cited above.

Obs.—The Ionic form of the dative plural in σι(ν) according to the best MSS. occurs only in Phaedr. Rep. Polit. Tim. Laws. In the Phaedrus and Republic, however, it is merely an occasional ornament, whereas in the Laws it is of constant recurrence. (F. Blass finds examples in the earlier orators.) Of the five¹ examples occurring in the Republic (I. 345 E; III. 388 D, 389 B; VIII. 560 E, 564 C), two are of the definitive pronoun I. 345 E, VIII. 564 C αὐτοῖσι (very emphatic in both cases); two of familiar adjectives III. 388 D σμικροῖσι, VIII. 560 E μεγάλοισι and one of θεός, III. 389 B, in a passage coloured by frequent quotations from Homer. All these are of the second declension (κενεαγορίαισι in X. 607 B, like νότοιςιν in V. 468 D, is in a poetical quotation, and should not be counted). In the Laws according to C. Ritter, op. cit., there are eighty-five instances of the form, which here extends, although more sparingly, to feminines of the first declension. The four instances in the Politicus include the participle ἐπομένοιςιν (304 E).

¹ C. Ritter (*Untersuchungen*, &c.) mentions six; but he seems to include the quotation in X. 607 B.

§ 14. 2. NUMBER OF NOUNS.

(a) The plural of an abstract word is often used to express its exemplification in the concrete. This happens especially when other words in the sentence are in the plural.

II. 364 C *κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες*. 'Offering easy occasions for vice.'

II. 373 D *ιατρῶν ἐν χρείαις*. 'In frequent need of the physician.'

V. 449 A *περί τε πόλεων διοικήσεις*.

VIII. 547 D *γεωργιῶν ἀπέχεσθαι τὸ προπολεμοῦν αὐτῆς*. 'That its military class abstains from agricultural employments.'

X. 611 C *δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας*. 'Its various modes of justice and injustice.'

(b) In X. 618 A, B *πενίας . . . πτωχείας . . . πλούτοις καὶ πενίαις* the plurals serve to emphasize the variety and complexity of human conditions. Cp. Tim. 65 C *τραχύτησί τε καὶ λειότησιν*: Laws V. 733 B *σφοδρότησιν ἰσότησί τε*, 734 A *πυκνότησιν*.

(c) The plural is used with the meaning of the singular to express either admiration or scorn. Cp. Symp. 218 B, Theaet. 169 B.

Rep. III. 387 B *Κωκυτοῦς*, κ.τ.λ.

III. 391 B *ἔλξεις . . . σφαγὰς . . . (D) ἄρπαγας*.

VI. 495 A *πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή*.

VIII. 553 C *τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας*.

(d) The plural of abstract verbals and other adjectives is often preferred to the singular.

II. 375 D *ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοικε*.

III. 387 B *ἀποβλητέα*.

VI. 498 A *μεγάλα ἡγοῦνται*.

(e) The singular neuter is often used in a collective sense.

IV. 442 B *τὸ δὲ προπολεμοῦν*.

IX. 577 C *σμικρόν γέ τι τοῦτο*.

For the combination of neuter with masculine or feminine see below, Imperfect Constructions.

III. Article and Pronoun.

1. THE ARTICLE is sometimes—

§ 15.

(a) *Correlative*, i.e. it marks each of two correlative words.I. 338 D, E τίθεται . . . τοὺς νόμους ἐκάστη ἡ ἀρχή (where it may also be regarded as distributive (*b*)).

V. 455 D κρατεῖται ἐν ᾧπασιν . . . τὸ γένος τοῦ γένους. 'The one sex is beaten by the other.'

(b) Sometimes *distributive*—

VII. 540 B ὅταν δὲ τὸ μέρος ἦκη. 'When the turn of each arrives.'

(c) The article of *reference* in οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, is to be distinguished from the common use of these phrases.

V. 453 E τὰς δὲ ἄλλας φύσεις. 'These natures which have been described as different.'

X. 596 A θῶμεν . . . ὅ τι βούλει τῶν πολλῶν. 'Let us put the case of any one you will of things which exist in plurality.'

(d) In the idiomatic use with a future participle the article often resumes an indefinite pronoun—

I. 342 A δεῖ τινὸς τέχνης τῆς . . . σκεψομένης.

I. 348 B δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων.

(e) For the 'deictic' use with a personal or reflexive pronoun, see Theaet. 166 A τὸν ἐμέ, Phaedr. 258 A.

Obs. 1.—The article is sometimes repeated merely for emphasis—

I. 334 E τὸν δοκοῦντά τε . . . καὶ τὸν ὄντα χρηστόν.

Obs. 2.—The article is omitted—

(1) With common nouns used as proper names, as λιμὴν, ἀγορά, &c. (for the harbour, market-place, &c. of the town where the scene is laid).

Theaet. 142 A οὐ γὰρ ἡ κατὰ πόλιν (i.e. in Megara).

Theaet. 142 A εἰς λιμένα καταβαίνων. 'As I went down to the harbour' (of Megara).

Rep. II. 371 C καθήμενος ἐν ἀγορᾷ.

(2) With a noun used in a general sense, but without pointed reference to others from which it is distinguished—

I. 332 E ἱατρός . . . κυβερνήτης.

II. 369 B γίγνεται . . . πόλις.

VI. 499 C ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν . . . πόλεως . . . ἐπιμεληθῆναι.

VIII. 562 A τυραννίς τε καὶ τύραννος.

X. 611 B ὅτι μὲν τοίνυν ἀθάνατον ψυχῇ.

And sometimes arbitrarily to avoid cumbrous repetition (in many cases it *may* have accidentally been dropped, yet it is needless to restore it as H. Richards proposes in iv. 434 A <τὰς> τιμῆς)—

IV. 438 C καὶ αὖ βαρύτερα πρὸς κουφότερα καὶ θάττω πρὸς τὰ βραδύτερα.

V. 475 A καὶ μὴν φιλοτίμους, κ.τ.λ.

VIII. 545 A καὶ ὀλιγαρχικὸν αὖ καὶ δημοκρατικὸν καὶ τὸν τυραννικὸν (supra *Ols.* I).

Phaedr. 254 A τῷ σύζυγί τε καὶ ἡνιώχῳ.

Ols. 3.—The substantival use of the neut. adj. does not always necessitate the article.

V. 478 C μὴ ὄντι μὴν ἄγνοιαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γινώσκιν.

VII. 518 A, B εἰς φανότερον ἰούσα ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται (where, even if βίον is to be supplied with φανότερον, λαμπροτέρου at least is neuter).

Symp. 218 A ὑπὸ ἀλγεινοτέρου.

Ols. 4.—The omission of the article with ἀνὴρ so constant in MSS. is proved by the examples in tragedy, where the *a* is long (e. g. Soph. Aj. 9, 324, 783, &c. all in senarii), to be often due to the scribes; but it is uncertain whether in such instances as IX. 573 C γίγνεται . . . οὕτω καὶ τοιοῦτος ἀνὴρ the Platonic idiom requires us to write ἀνὴρ or not. Cp. Phaedr. 266 C ἄνδρες, 267 C δεινὸς ἀνὴρ γέγονε (this Thompson leaves unaltered), 268 C μαίνεται ἄνθρωπος.

§ 16. 2. THE PRONOUNS.

The pronouns, especially the demonstratives (with their adverbs οὕτως, ὧδε, ὡσαύτως, &c.) have a widespread use in the Platonic dialogues, in which resumption, reference, antithesis, are necessarily so frequent.

(a) Demonstratives.

a. The demonstratives and the oblique cases of αὐτός, as in Thucydides, often refer to an antecedent which although implied in the preceding context has not been fully expressed. The same thing happens in the case of the adverb αὐτόθι.

- I. 334 A κινδυνεύεις παρ' Ὀμήρου μεμαθηκέναι αὐτό.
 I. 339 A, B πρόσσεστι δὲ δὴ αὐτόθι τὸ τοῦ κρείττονος.
 II. 371 C τὴν διακονίαν . . . ταύτην.
 II. 371 E τὴν τιμὴν ταύτην.
 II. 373 C τοῦτο γὰρ ('the care of swine') ἡμῖν ἐν τῇ προτέρᾳ
 πόλει οὐκ ἐνῆν.
 III. 399 D ἢ οὐ τοῦτο (αὐλός from αὐλοποιούς) πολυχροδότατον.
 IV. 424 D ἢ . . . παρανομία . . . αὕτη (sc. ἡ ἐν μουσικῇ).
 VI. 491 C λαβοῦ . . . ὅλου αὐτοῦ ὀρθῶς.
 VI. 507 D παρούσης δὲ χρόας ἐν αὐτοῖς (sc. τοῖς ὀρωμένοις).
 X. 597 B τὸν μιμητὴν τοῦτον.

β. οὗτος is sometimes simply the thing or person in question.

- VII. 523 C μηδὲν μᾶλλον τοῦτο ἢ τὸ ἐναντίον. Cp. Theaet. 180 A καὶ τούτου ζητῆς λόγον λαβεῖν, τί εἴρηκεν, ἐτέρῳ πεπλήξει, κ.τ.λ.

Theaet. 199 B μὴ γὰρ ἔχειν τὴν ἐπιστήμην τούτου οἶόν τε, ἀλλ' ἐτέραν ἀντ' ἐκείνης. Hence in Rep. IV. 436 A if we read with most MSS. εἰ τῷ αὐτῷ τούτῳ ἕκαστα πράττομεν, τούτῳ means the thing in question—having no distinct antecedent.

γ. ὅδε and οὗτος are less markedly distinguishable in § 17. Plato than, for example, in Xenophon. The familiar rule that ὅδε points to what is present in perception, οὗτος to what is present in thought, applies to the Platonic instances, but with modifications arising from the liveliness of the discourse and sudden changes of the aspect in which a thing is regarded.

Both pronouns are used to indicate what is familiar in daily experience, as distinguished from what is imaginary or remote.

- III. 403 E τῶνδε τῶν ἀσκητῶν.

- VIII. 544 C ἡ Κρητικὴ τε καὶ Λακωνικὴ αὕτη (πολιτεία).

Gorg. 470 D τὰ . . . ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα ταῦτα. So probably οὕτω in II. 377 B ἄρ' οὖν ῥαδίως οὕτω ('as is usually done') παρήσομεν, although this may be merely idiomatic like νῦν οὕτως, &c. (VI. 490 A σφόδρα οὕτω).

δ. In the same spirit the antithesis of *οὗτος* and *ἐκεῖνος* does not necessarily correspond to what is 'latter' and 'former' in the sentence. But whichever term is imagined as in some way nearer to the mind is marked with *οὗτος*, and that which in the same aspect is more remote, with *ἐκεῖνος*. Thus, in the opening of the Euthydemus (p. 271), it is a mistake to suppose, because Critobulus is last mentioned, that he is meant by *οὗτος*. Crito modestly speaks of his own son as 'gawky' (*σκληφρός*), and admiringly of the stranger who is more immediately in question.

II. 370 A *οὕτω ῥᾶον ἢ 'κείνως*, 'the familiar way is easier than the novel plan proposed,' i. e. *οὕτω* and *'κείνως* do not refer to the order in which they have been mentioned but to the order in which they occur to the mind or which is more familiar in use and experience.

III. 416 A *πῶς, ἔφη, αὖ τοῦτο λέγεις διαφέρειν ἐκείνου* ; 'How does the plan you now prefer differ from that which you condemn?'

IV. 421 B *εἰς τὴν πόλιν ὅλην βλέποντας θεατέον εἰ ἐκείνη ἐγγίγνεται*.

In VI. 511 A *ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα* *both* terms are remote, because they are the segments of *τὸ ὁρατόν*, and *τὸ νοητόν* is immediately in question. See note in loco.

ε. The vividness of Plato's style sometimes anticipates, as already present to the mind, something to which attention is for the first time directed. Hence *οὗτος* (*ἐνταῦθα*, &c.) are sometimes used where *ὅδε* (*ἐνθάδε*, &c.) might rather have been expected.

IV. 430 E *ὥς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν*, 'from the point of view at which I am standing.'

VI. 510 C *τούτων προειρημένων*, 'when I have stated what I have now to state.'

VII. 514 A *τοιούτῳ πάθει*, 'to a condition such as I am now imagining.'

So probably VI. 488 A *νόησον . . . τοιουτοῦ γενόμενον*, 'conceive

the occurrence of such a situation as I (have in mind and) am about to describe.'

ζ. οὗτος is used vaguely for ὁ τοιοῦτος.

III. 395 C τὰ τούτοις προσήκοντα.

Obs. 1.—οὗτος occurs twice in the same sentence with different references in VII. 532 C πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία . . . ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν, where αὕτη refers to the sciences, ταύτην to their educational effect.

Obs. 2.—ἐκείνος in the progress of a sentence often refers to what has previously been denoted by an oblique case of αὐτός or οὗτος. See especially III. 405 C, VI. 511 A, VII. 533 A.

η. τοιοῦτος (especially in ἕτερα τοιαῦτα) and ὁ τοιοῦτος are § 18. often used to avoid the repetition of an adjective.

IV. 424 A φύσεις χρησταὶ τοιαύτης (sc. χρηστῆς) παιδείας ἀντιλαμβανόμεναι.

Ib. E παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς καὶ παίδων τοιούτων (sc. παρανόμων).

IV. 429 A δι' ὃ τοιαύτη (sc. ἀνδρεία) κλητέα ἡ πόλις.

VIII. 560 C κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ τοιούτου (sc. τῇ τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν τοῦ ὀλιγαρχικοῦ γιγνομένου).

Similarly in VIII. 546 C ἐκατὸν τοσαυτάκις probably means ἐκατὸν ἑκατοντάκις.

Obs. 1.—τοιοῦτος is used euphemistically in V. 452 D πάντα τὰ τοιαῦτα: and in III. 390 C δι' ἕτερα τοιαῦτα the euphemism conveys also contempt.

Obs. 2.—οἷος, τοιούτος, &c., as in other Greek, gain a peculiar force from the context or intonation.

IX. 588 B οἷα ἔλεγεν, 'what a preposterous statement he was guilty of.'

Obs. 3.—The derisive use of ποῖος (Theaet. 180 B ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε;) is applied in Rep. I. 330 B ποῖ' ἐπεκτησάμην; to express the gentle amusement of Cephalus at the suggestion that he may have augmented his ancestral fortune.

θ. The deictic form τουτοισί is rightly restored by Bekker in I. 330 B. Cp. τουτονί VI. 488 A.

(The deictic use of pronominal adverbs may be

VOL. II.

o

illustrated from IV. 430 E ἐντέθεν, 445 B δεῖρο, V. 477 D, VII. 527 E αἰτόθεν. This adds vividness to the style.)

(b) *Indefinite Pronoun.*

§ 19. α. Τίς added to the predicate with the force of ποῦ or πώς as in Soph. Ajax 1266 τοῦ θανόντος ὥς ταχεῖά τις βροτοῖς | χάρις διαρρεῖ.

II. 358 A ἀλλ' ἐγώ τις, ὥς ἔοικε, δυσμαθής, 'but I am a slow sort of person it would seem.'

VIII. 548 E δούλοις μὲν τις ἂν ἄγριος εἴη.

β. Combined with other pronouns :

I. 346 C τινὶ τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι.

III. 412 A τοῦ τοιούτου τινός.

VIII. 562 A τρόπον τινὰ τὸν αὐτόν.

γ. With indirect allusion to a person :

Phaedr. 242 B λόγῳ τινί, 'a speech of mine.'

Phaedo 63 A λόγους τινὰς ἀνερυνᾷ, 'one's arguments,' i. e. mine.

II. 372 E ταῦτα γὰρ δὴ τισιν . . . οὐκ ἐξαρκέσει ('Glaucou and fine gentlemen like him').

δ. Πότερος *indefinite*.

VI. 499 C τούτων δὲ πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρα, κ.τ.λ.

This is rare in other writers but not infrequent in Plato. See IV. 439 E, Theaet. 145 A, 178 C.

ὁπότερον in IX. 589 A seems only to be a more emphatic πότερον.

(c) *Reflexive.*

§ 20. α. Ἐαυτοῦ has sometimes an indefinite antecedent.

IV. 434 C τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, ib. 443 D.

The authority of the MSS. about breathings is very slight, and it is sometimes difficult to decide whether to read αὐτοῦ or αὐτοῦ, &c., e. g. I. 344 A, II. 359 A, 367 C.

β. The personal is sometimes used for the reflexive pronoun, giving special point to a relation or antithesis.

V. 450 D πιστεύοντος . . . ἐμοῦ ἐμοί. Cp. Gorg. 482 B οἱ σοὶ ὁμολογήσει Καλλικλῆς, ὦ Καλλίκλεις.

(d) The *Relative Pronoun* ὅς is sometimes used where an indefinite antecedent is implied.

I. 352 C οὓς φάμεν, κ.τ.λ., 'any persons of whom we say,' &c.

This differs from οὗς ἂν φῶμεν in assuming that we do thus speak.

(e) *Indirect Interrogatives.*

When an interrogative is repeated, if there is any ground for using the indirect form, this is usually done.

IX. 578 E ἐν ποίῳ ἂν τινι καὶ ὁπόσῳ φόβῳ οἶει, κ.τ.λ. Even without repetition the indirect form is sometimes preferred—with the ellipse of εἰπέ or the like.

I. 348 B ὁπότερως οὖν σοι . . . ἀρέσκει. Cp Euthyd. 271 A ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς.

(f) *Personal Pronouns.*

§ 21.

α. The explicit use of the nominative in such phrases as εὖ γε σὺ ποιῶν (I. 351 C), ἐγὼ δὲ λέγω (III. 382 B), where the sentence and not the subject of it is really emphasized, deserves a passing notice; also the idiomatic use of ἡμεῖς for ἐγώ (sometimes a cause of ambiguity).

β. One usage (though again rather rhetorical than grammatical) seems to claim notice as characteristic of the Platonic dialogue,—what may be termed the *condescending* use of the first person plural for the second person singular or plural, the speaker identifying himself with the person or persons addressed. It belongs to the 'maieutic' manner of Socrates, who deals gently with his patient and asks at intervals 'How are we now?' A clear example occurs in Theaet. 210 B ἢ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν, ὦ φίλε, περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν;

Somewhat similar to this are such places in the Republic as

II. 368 D ἐπειδὴ οὖν ἡμεῖς οὐ δεινοί, κ.τ.λ.

II. 373 E πολεμήσομεν (i. e. πολεμήσουσιν ἡμῶν οἱ τρόφιμοι), and the more distinctly ironical use in

I. 337 C ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μή.

In the mouth of the respondent this use becomes a mere *façon de parler*, II. 377 E πῶς . . . λέγομεν ;

(g) *Pronominal phrases*, i. e. phrases which take the place of nouns.

It is sufficient to glance at such expressions as ἀνὴρ, οὗτος ἀνὴρ, τὸνναντίον, τὸ εἰρημένον, τὸ πολλάκις ἤδη λεγόμενον and other such phrases which avoid the repetition of a noun. See especially II. 368 A ἐκείνου τοῦ ἀνδρός : VIII. 560 C τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ τοιούτου (sc. τὴν τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν), and cp. Symp. 212 A ᾧ δέῃ . . . ᾧ ὁρατὸν τὸ καλόν.

This habit increases in the later dialogues and is especially frequent in the Philebus, when it has an effect of mannerism. Something like it occurs already in Thuc. VIII. 92, § 3 where the phrase ἐφ' οἷσπερ καὶ αὐτὸς ἀεὶ κατηγορεῖ is used to avoid repeating what Theramenes has been represented as saying twice before.

IV. Adverbs and Prepositions.

§ 22. I. ADVERBS.

(a) The predicative use of adverbs (cp. Thuc. I. 21, § 1 ἀπίστως) though not frequent is noticeable.

I. 332 A μὴ σωφρόνως (= μὴ σῶφρων ὄν) ἀπαιτοῖ expressing the condition of the agent rather than the mode of the action.

III. 406 C ὃ ἡμεῖς γελοίως (= γελοῖοι ὄντες).

(b) The adverb also takes the place of an epithet.

VII. 537 C τὰ τε χύδην μαθήματα (with γενόμενα following by an afterthought)—‘the subjects indiscriminately taught.’

VIII. 564 A ἡ . . . ἄγαν ἐλευθερία . . . εἰς ἄγαν δουλείαν.

§ 23. 2. PREPOSITIONS.

(a) διὰ.

a. A questionable use of διὰ with the accusative occurs in IV. 440 C, D ξυμμαχεῖ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ καὶ διὰ τὸ πεινῆν καὶ διὰ τὸ ῥιγοῦν . . . ὑπομένων καὶ νικᾷ καὶ οὐ λήγει . . . (so the MSS. and edd.), a place which Madvig has rewritten. See

notes and v. rr. On the whole it seems necessary to obviate the difficulty by reading *διὰ* **τοῦ* in both places as is done in this edition. The use of *διά* will then be the same as in VI. 494 D ἄρ' εὐπετέες οἶει εἶναι εἰσακοῦσαι διὰ τοσούτων κακῶν;

The notion of persistence and of obstacles overcome is common to both passages.

N.B.—To take *διά* = 'on account of' and the whole phrase as equivalent to *ἐνεκα τοῦ πεινῆν* . . . οὐ λήγει, κ.τ.λ. (*καὶ νικᾷ* being *διὰ μέσου*) is hardly a tenable view.

(b) *ἐπί*.

a. With gen. after *λέγειν*, = 'in the case of.' This seems a slight extension of the use after *αἰσθάνεσθαι*, *νοεῖν*, &c.

V. 475 A ἐπ' ἐμοῦ λέγειν.

VII. 524 E ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν.

β. With accusative = 'extending to.'

VI. 491 A ἐπὶ πάντας, cp. Prot. 322 C. Tim. 23 B ἐπ' ἀνθρώπους.

(c) *μετά*. A frequent and characteristic use is that of § 24. conjoining correlated attributes.

IX. 591 B σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως κτωμένη, ἢ σῶμα ἰσχύι τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγιείας λαμβάνον.

Theaet. 176 B, Phaedr. 249 A, 253 D.

Similarly with article prefixed.

VIII. 548 B Μούσης τῆς μετὰ λόγου, κ.τ.λ.

(d) *παρά* (with accusative).

a. 'In the course of.'

II. 362 B παρὰ ταῦτα πάντα ὠφελείσθαι: IV. 424 B; VII. 530 E. Cp. τὸ παράπαν, and see Hdt. II. 60 ταῦτα παρὰ πᾶσαν πόλιν . . . ποιέουσι.

β. In VI. 492 E παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον, it is doubted whether *παρά* means 'in consequence of' (cp. Thuc. I. 141, § 7 παρὰ τὴν ἐαυτοῦ ἀμέλειαν, Xen. Hipparch, § 5), or 'contrary to.'

(e) *περί*.

a. Like *ὑπέρ*, 'on behalf of.'

II. 360 D ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγον λέγων.

β. For περί pleonastic, see esp. :

IV. 427 A τὸ τοιούτον εἶδος νόμων πέρι.

VII. 539 C τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι.

(f) πρὸς.

α. πρὸς τινι εἶναι or γίγνεσθαι, 'to be engaged (or absorbed) in a thing.'

VIII. 567 A πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν . . . εἶναι, 'to be engrossed with their daily avocations,' Phaedo 84 C, Phaedr. 249 C, D.

β. But in IX. 585 A πρὸς πληρώσει . . . γίγνεσθαι, 'to be close upon repletion.' So in Phaedr. 254 B πρὸς αὐτῷ τ' ἐγένοντο, κ.τ.λ.

γ. With accusative.

VIII. 545 B πρὸς . . . ταύτην, 'in comparison with this' (emphatic).

§ 25. (g) ὑπέρ. The less common use with the genitive, nearly = περί, 'concerning,' is clearly present in II. 367 A ταῦτα . . . Θρασύμαχος τε καὶ ἄλλος πού τις ὑπὲρ δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας λέγοιεν ἄν (Thrasymachus is not imagined as speaking *in behalf of* Justice). For other instances in Plato see Apol. 39 E ἡδέως ἂν διαλεχθείην ὑπὲρ τοῦ γεγονότος, κ.τ.λ., Laws VI. 776 E ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων. And, for several in Aristotle, Bonitz' *Index Aristotel.* s. v. ὑπέρ, 1 b.

(h) μεταξύ.

α. μεταξύ τῶν λόγων, 'by the by,' Phaedr. 230 A.

β. With a participle, μεταξύ ἀναγιγνώσκων Phaedr. 234 D.

γ. τὸ μεταξύ, 'during the interval until.'

See Mr. Herbert Richards' note in the *Classical Review* for December, 1888, p. 324: 'Instead of a thing being between A and B, it is sometimes said to be between B, so that μεταξύ practically means "on this side of," "short of," "before reaching."'

Clear instances are Soph. O. C. 290, 291 τὰ δὲ | μεταξύ τοῦ-
τον, 'in the interval before Theseus arrives,' Dem. de Cor.
p. 233 sub fin. τὸν μεταξύ χρόνον τῶν ὀρκων, 'the interval
before the ratification.'

For the same idiom in regard to place, see Thuc. III. 51, § 3.

Cp. also Eur. Hec. 436, 437, Aristoph. Ach. 433, 434, Arist. Rhet. III. 5, § 2.

So, probably, Rep. VI. 498 A ἄρτι ἐκ παίδων τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ, ‘just after boyhood, in the interval before keeping house and engaging in business.’

V. Particles and Conjunctions (*Digest*, §§ 132–178).

The use of particles acquires its full development in Plato, who employs them with extreme subtlety, variety and precision, not only to mark with minute clearness the progress of the argument, the degrees of assent and dissent, and the modes of inference, but also to give the light and life of oral conversation to each successive clause.

Platonic particles have lately been made a subject of ‘statistical’ investigation, and W. Dittenberger and others have attempted with some success to test the relative age of different dialogues by the absence or comparative frequency of certain particles in them. The results have been summed up by Constantin Ritter, *Untersuchungen über Plato*, Stuttgart, 1888. The Republic is shown to come with Phaedrus and Theaetetus about midway between the Symposium on the one hand and the Politicus Philebus Laws on the other.

1. Καί.

§ 26.

(a) Καί adverbial.

a. The anticipatory use, though common in Greek, is still worth noticing, from the liveliness which it adds to many sentences :

I. 327 A καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι, οὐ μέντοι ἦττον ἐφαίνετο πρόπειν ἢν οἱ Θράκες ἔπεμπον.

II. 375 D ἴδοι μὲν ἄν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζώοις, οὐ μέντ’ ἂν ἦκιστα ἐν ᾧ ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῷ φύλακι.

β. ἵνα καί.

IV. 445 C δεῦρο . . . ἵνα καὶ ἴδῃς. ‘Come hither . . . that you may really descry.’

γ. In interrogative phrases :

IV. 434 D τί . . . καὶ ἐροῦμεν ; 'What, after all, are we to say ?'

IV. 445 C ἵνα . . . ἴδῃς ὅσα καὶ εἶδη ἔχει ἡ κακία, 'that you may see how many, in point of fact, are the varieties of vice.'

Cp. Gorg. 455 A ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς.

δ. In affirmative sentences, giving additional emphasis :

I. 328 C διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἐωράκη αὐτόν, 'for indeed it was long since I had seen him.'

ε. καὶ ταῦτα = 'in this too.'

I. 341 C οὐδὲν ὦν καὶ ταῦτα = 'discomfited as usual ;' or 'as you would be if you attempted to shave a lion.'

ζ. At once pointing and softening an asyndeton (cp. αἶ, πάντως).

I. 350 D τότε καὶ εἶδον ἐγώ, πρότερον δὲ οὐπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. See note in loco.

η. With implied preference for an alternative :—'as well' = 'rather' (cp. Phil. 33 B ἔτι καὶ εἰσαῦθις).

III. 400 B ἀλλὰ ταῦτα μέν, ἦν δ' ἐγώ, καὶ μετὰ Δάμωνος βουλευσόμεθα. 'For the matter of that, said I, I had rather we conferred with Damon.'

V. 458 B ἀναβαλέσθαι καὶ ὕστερον ἐπισκέψασθαι.

IX. 573 D τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς, 'that, it would be as well (i. e. better) for you to tell me.'

θ. With ὥστε, emphasizing the clause.

IV. 421 D ὥστε καὶ κακοὺς γίγνεσθαι, 'I mean so as to deteriorate.'

Cp. the idiomatic use with ὥς εἰπεῖν in X. 619 D ὥς δὲ καὶ εἰπεῖν, where καί really belongs to the whole sentence.

ι. Displacement (hyperbaton or trajection) of καί. A possible instance is VI. 500 A ἦ, καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται, where (see note in loco) the difficulty may be solved by joining καὶ οὕτω,—'If they look at it in this light rather (supra § 5) than in the other.' But the reading is doubtful, and perhaps ἦ οὐκ, ἐάν should be read, with *q*, merely changing τοι in what follows to τε.

(b) *καί* conjunctive.

a. In narrative, indicating prompt sequence (as in the § 27. familiar phrase *καὶ ἐγὼ εἶπον*).

I. 327 B *κελεύει ὑμᾶς, ἔφη, Πολέμαρχος περιμεῖναι. καὶ ἐγὼ μετεστράφημι* τε, κ.τ.λ. ‘Whereupon I turned about,’ &c.

β. In abrupt questions with a tone of surprise (as in *καὶ πῶς*;) to which *καί* gives emphasis.

I. 338 C *τὸ τοῦ κρείττονος φῆς ξυμφέρων δίκαιον εἶναι. καὶ τοῦτο, ὦ Θρασύμαχε, τί ποτε λέγεις*; ‘Pray, Thrasymachus, what can you mean by that?’

Obs.—Similarly *καίτοι* interposes a sudden question.

I. 350 E *καίτοι τί ἄλλο βούλει*; ‘What else in the name of common sense would you have?’

II. 376 B *καίτοι πῶς οὐκ ἂν φιλομαθὲς εἴη*;

VII. 522 D *καίτοι ποῖόν τιν’ αὐτὸν οἶμι στρατηγὸν εἶναι*;

(c) *καί* virtually *disjunctive* (§ 7).

III. 411 A *δειλὴ καὶ ἄγροικος*, ‘either cowardly or rude’ (the former being the effect of music without gymnastic, the latter of gymnastic without music).

VII. 518 B *καὶ εἰ γέλῳ*, κ.τ.λ.

In these cases *καί* is possibly preferred to *ἢ* on account of euphony. The result is a slight inexactness of expression.

Obs.—The former of two correlatives *καὶ . . . καί* = ‘both . . . and’ is brought in after the beginning of the sentence in VII. 536 B *τὰναντία πάντα καὶ πράξομεν καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντήσομεν*. This gives additional emphasis = ‘not only . . . but also.’ Cp. IV. 440 D *ὑπομένων καὶ νικᾷ καὶ οὐ λήγει*, κ.τ.λ. ‘It not only prevails but perseveres,’ &c.

2. Ἄλλά.

§ 28.

(a) In animated conversation *ἀλλά* often opposes what is now advanced to the position *attributed in thought* to the other speaker. Thus in the opening scene of the Republic (327 B) — *ἀλλὰ περιμένετε. ἀλλὰ περιμενοῦμεν* — the first *ἀλλά* opposes the entreaty that they should remain to their apparent intention of departing; the second *ἀλλά* opposes their willingness to remain to the supposed necessity of

further entreaty. So on the following page (328 B) the first *ἀλλά* emphasizes entreaty as before, the second opposes Socrates' present assent to his previous show of reluctance. Cp. 338 C *ἀλλὰ τί οὐκ ἐπαυεῖς ; ἀλλ' οὐκ ἐθελήσεις.*

(b) *ἀλλ' ἦ.* This familiar idiom occurs frequently after negatives, e. g. IV. 427 C *οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἦ τῷ πατρίῳ*, 'we will consult no other authority, but only that which our fathers consulted.'

Also after an interrogative with negative meaning, IV. 429 B *τίς ἄν . . . εἰς ἄλλο τι ἀποβλέψας . . . εἴποι ἀλλ' ἦ εἰς τοῦτο*, κ.τ.λ. See L. and S., s. v. *ἀλλ' ἦ.*

(c) Since *δέ* often takes the place of *ἀλλά* in the Laws and in Aristotle (see Bonitz, *Ind. Ar.* s.v. *δέ*, p. 167 a l. 19), it is worth while to notice the use of *δέ* after the negative in—

I. 349 B, C *εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν . . . τοῦ δὲ ἀδίκου.*

I. 354 A *ἄθλιόν γε εἶναι οὐ λυσιτελεῖ, εὐδαίμονα δέ.*

IV. 422 D *οὐδ' ἡμῖν θέμις, ὑμῖν δέ.*

§ 29.

3. Μέντοι.

Μέντοι is a particle having a distinct and prominent office in Platonic dialogue.

(a) In *affirmation* it marks that what is now said alters the case.

I. 328 C *χρῆν μέντοι.* Cephalus pleads that Socrates should make an exception to his general rule by visiting the Piraeus:—'But you really should.'

I. 331 E *ἀλλὰ μέντοι . . . τοῦτο μέντοι.* *μέντοι* here is not merely adversative, but implies *reflection*.

IV. 440 A *οὗτος μέντοι, ἔφη, ὁ λόγος σημαίνει*, κ.τ.λ.

(b) In *questions* it calls attention to some fact or previous statement which has been overlooked and is inconsistent with what has just been said.

I. 339 B *οὐ καὶ πείθεσθαι μέντοι τοῖς ἄρχουσι δίκαιον φησ εἶναι ;* 'But, by the by, is it not your view that it is right to obey authority?'

I. 346 A οὐχὶ ἐκάστην μέντοι φάμεν ἐκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἐτέραν εἶναι ;

In such expressions μέντοι not only, like δήπου, claims assent, but also implies that the new statement is one which affects the argument.

(c) In *replies*, it often expresses deliberate assent (after reflection) to an objection or suggestion which alters the point of view.

I. 332 A ἄλλο μέντοι νῆ Δί', ἔφη. 'There you are right, he said ; he meant something different from that.'

II. 374 E ἡμέτερον μέντοι.

4. Τοι.

§ 30.

Τοι, 'I may tell you.' For idiomatic uses see

I. 330 B οὖ τοι ἔνεκα ἠρόμην. 'Well, that was just my motive for asking.'

I. 343 A ὅτι τοί σε, ἔφη, κορυζῶντα περιορᾷ. 'Why,' said he, 'because she lets you drivel.'

Gorg. 447 B ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. 'Indeed, that is just why we are here.'

Prot. 316 B ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σέ τοι ἦλθομεν ἐγώ τε καὶ Ἰπποκράτης οὐτοσί.

The use of τοι is often a delicate way of bespeaking attention to what is said.

5. Μέν.

Μέν is used without δέ following not only in the phrases εἰκὸς μέν, δοκῶ μέν, but in other connexions, as in III. 403 E ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. 'For, to begin with,' &c. V. 466 C ἐμοὶ μὲν . . . ξυμβούλῳ χρώμενος, κ.τ.λ.

Obs.—In v. 475 E ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις the δέ is supplied by the respondent ; τοὺς δὲ ἀληθινούς, ἔφη, τίνας λέγεις ; Cp. II. 380 E ὑπὸ μὲν ἄλλου . . . 381 B 'Ἄλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτόν, κ.τ.λ.

6. Γε.

§ 31.

Besides its ordinary use (very frequent in Plato) in giving a qualified or intensified assent, γε also

(a) limits the application of a statement :

I. 331 B ἀλλά γε ἐν ἀνθ' ἐνός, κ.τ.λ.

VI. 506 E τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ τὰ νῦν, and

(b) usually with participles it emphasizes what is put forward as the ground of a preceding statement.

Polit. 260 C ἢ μάλλον τῆς ἐπιτακτικῆς ὥς ὄντα αὐτὸν τέχνης θήσομεν, δεσπόζοντά γε; 'Or shall we rather assign him to the preceptive art, since he commands?'

Rep. VIII. 547 A ἀνάγκη Μούσας γε οὔσας.

So also perhaps

V. 478 B μὴ ὄν γε (sc. τὸ μὴ ὄν). 'Not-being, *since non-existent*, should be called no-thing.'

And, without a participle:

I. 331 D τῶν γε σῶν, i. e. 'of the argument, since it is your property.'

VI. 485 E ὅ γε τοιοῦτος, 'since that is the description of him.'

(c) δέ γε ('yes, but') often introduces a second statement, which in some way modifies the first.

I. 335 D ὁ δέ γε δίκαιος ἀγαθός.

VIII. 547 E, 549 B, 553 C, 556 B, 561 E, &c.

7. Γάρ.

(γε ἄρα remain uncompounded in Theaet. 171 C.)

(a) Explaining something implied or understood. Cp. Hdt. IX. 92, § 2 μετὰ σφέων γάρ, κ.τ.λ.: VI. 111, § 2 ἀπὸ ταύτης γάρ σφι τῆς μάχης, κ.τ.λ.

Rep. II. 365 D ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν ('there is a difficulty, but it is not insuperable; for,' &c.).

III. 413 B νῦν γάρ που μανθάνεις; ('I have said enough); for I suppose you understand me now.'

VI. 491 C ἔχεις γὰρ τὸν τύπον ὧν λέγω.

So commonly in replies = 'yes, for —,' 'no, for —,' &c.

(b) Introducing an inference under the form of a reason, 'the truth is,' 'the fact is.' Lit. 'That is because.'

I. 338 D βδελυρὸς γὰρ εἶ, 'that shows your malignity.'

Cp. Gorg. 454 D δῆλον γὰρ αὖ ὅτι οὐ ταυτόν ἐστιν, 'that is another proof of their difference.'

8. Δή.

§ 32.

Δή marks what is said as manifest, either in itself, or in connexion with a preceding statement: 'you know,' 'of course,' 'to be sure.' Sometimes *ironicè*, 'forsooth' (as in ὦς δή). In questions it demands proof or certainty, or asks for something more explicit.

(a) Idiomatic combinations of δή with adverbs and conjunctions:

α. With adverbs of time = 'just,' νῦν δή, 'just now' (passim), αὐτίκα δὴ μάλα, 'just immediately' (I. 338 B), τότε δὴ, 'even then' (Symp. 184 E).

β. καὶ . . . δὴ and καὶ δὴ καί, singling out the most prominent *item* in an enumeration or series:

I. 352 A (ὃ ἂν ἐγγένηται, εἴτε πόλει τινὶ εἴτε γένει εἴτε στρατοπέδῳ . . .) καὶ ἐν ἐνὶ δή.

II. 367 C οἶον ὁρᾶν, ἀκούειν, φρονεῖν, καὶ ὑγιαίνειν δὴ, 'and in particular the being well and strong.'

VIII. 563 E, 564 A ἐν ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ ἐν σώμασι, καὶ δὴ καὶ ἐν πολιτείαις οὐχ ἥκιστα (καὶ δὴ om. Par. A). Cp. Men. 87 E, Theaet. 156 B.

γ. δὴ οὖν: οὖν δὴ.

II. 382 D κατὰ τί δὴ οὖν τούτων τῷ θεῷ τὸ ψεῦδος χρήσιμον; 'On which, *then*, of these grounds, *in particular*, is falsehood useful to God?'

VI. 497 C δῆλος δὴ οὖν εἶ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει . . . 'Now, *then*, I see plainly that the next thing you will ask is . . .'

VII. 526 D ἀλλ' οὖν δὴ, εἶπον, πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχύ τι ἂν ἐξαρκοῖ . . ., 'Howbeit, it is manifest, said I . . .'

VIII. 545 D πῶς οὖν δὴ, εἶπον, . . . ἡ πόλις ἡμῖν κινηθήσεται; 'How, then, in point of fact, shall our city be disturbed?'

(b) δή, with imperatives, giving peremptory emphasis:

φέρει δὴ, ἔθι δὴ (passim), σκόπει δὴ (I. 352 D), ἔχε δὴ (ib. 353 B).

Hence Baiter's emendation of v. 450 C πειρῶ *δὴ for πειρῶ ἄν (Par. A) is at least plausible, although the reading of Π M πειρῶ οὖν is perhaps preferable, because less abrupt.

(c) ὥς δὴ, 'since forsooth!'

I. 337 C ὥς δὴ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ, 'as if there was any comparison between the two cases.' Quite different from this is the effect of ὥς δὴ τοι.

II. 366 C ὥς δὴ τοι . . . πολλήν σου συγγνώμην ἔχει, κ.τ.λ., 'since truly, as you are aware.'

§ 33.

9. Μήν.

Μήν bespeaks attention for a fresh topic, generally in combination with a conjunction, καὶ μήν, ἀλλὰ μήν . . . γε, οὐδὲ μήν, &c.

Plato shows a growing fondness for this particle, and employs it in new ways, especially in questions, asking for something fresh or different from what has been said.

(a) μήν alone :

VII. 520 E παντὸς μὴν μάλλον ὥς ἐπ' ἀναγκαῖον . . . εἴσι τὸ ἄρχειν, 'let me observe, however.'

VII. 524 C μέγα μὴν καὶ ὄψις καὶ μικρὸν ἑώρα, 'you will observe that vision too had perception of great and small.'

VII. 528 A φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, κ.τ.λ., 'though, to be sure, you would not grudge any incidental benefit which another may reap.' Cp. Phaedr. 244 B, Theaet. 193 D.

(b) Ἀλλὰ μήν . . . γε :

VI. 485 D ἀλλὰ μὴν ὅτῳ γε εἰς ἐν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν, κ.τ.λ., 'well but, observe —.'

(c) μήν in combination with an interrogative :

a. In such expressions there is generally an ellipse of ἄλλο—i.e. an implied contrast or antithesis. In other words, μήν gives to the interrogative an intonation = 'what else?' or 'what then?'

I. 362 D ἀλλὰ τί μὴν ; εἶπον, 'but what more, then, would you desire? said I.'

VII. 523 B οὐ πάνν, ἦν δ' ἐγώ, ἔτυχες οὐ λέγω. ποῖα μὴν, ἔφη, λέγεις ; 'You have not hit my meaning.' 'But what, then, are the things you mean?'

β. Hence τί μήν; acquires the force of strong assent: 'what else?' i.e. 'that, certainly.'

VI. 508 D ὅταν δέ γ', οἶμαι, ὧν ὁ ἥλιος καταλάμπη, σαφῶς ὁρώσι, κ.τ.λ. τί μήν; 'of course.'

Obs.—W. Dittenberger has shown (*Hermes*, xvi. pp. 321 ff.) that τί μήν; is absent from two-thirds of the Platonic dialogues, but increasingly frequent in Phaedr. (12 times), Rep. (35), Theaet. (13), Soph. (12), Polit. (20), Phileb. (26), Laws (48).

The combination γε μήν, which is very frequent in the later dialogues, above all in the Laws, occurs only twice in the Republic:

I. 332 E μὴ κάμνουσί γε μήν, κ.τ.λ., 'well but, if men are not ill,' &c.

V. 465 B τά γε μὴν σμικρότατα τῶν κακῶν, κ.τ.λ.

10. Αὐ and πάντως.

§ 34.

Αὐ and πάντως, though not conjunctions, serve to connect sentences which are otherwise in asyndeton.

IV. 427 B τελευτησάντων αὐ θῆκαι, 'moreover, how the dead are to be buried' (v. r. τε αὐ).

VI. 504 E πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας.

Theaet. 143 C, Symp. 174 B, Gorg. 497 B, Polit. 268 E.

So εἶτα—as in other Greek—expressing impatience:

I. 338 D εἶτ' οὐκ οἶσθα, κ.τ.λ., Protag. 359 E:

and αὐτίκα in adducing an example, Protag. 359 E, &c.

This last idiom occurs also in a subordinate clause,

I. 340 D ἐπεὶ αὐτίκα ἱατρὸν καλεῖς, κ.τ.λ.

11. Ἄρα.

§ 35.

Ἄρα is not only a particle of inference (like οὖν) but also, and in Plato more frequently, a sign of reference. This has sometimes been overlooked by interpreters. Socrates and other speakers are often engaged in developing opinions which they do not endorse, or in relating what

is matter of hearsay. In such passages, ἄρα is constantly used to direct attention to the fact that the speaker is not uttering his own thought. The light particle enables Plato to dispense with such clumsy additions as (a) 'as my informant said,' (b) 'according to the theory I am expounding,' or (c) with reference to other speakers, 'according to the theory which they uphold,' or 'which you uphold,' or 'as we are expected to think.'

(a) II. 364 B ὡς ἄρα καὶ θεοὶ πολλοῖς . . . βίον κακὸν ἐννεῖμαν, 'that, as they declare,' &c.

(b) II. 362 A τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ('is really, according to their view') ὁρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου.

X. 598 E ἀνάγκη . . . εἰδότα ἄρα ποιεῖν, 'he must, according to them, make his poetry with perfect knowledge.'

(c) I. 332 E χρήσιμον ἄρα καὶ ἐν εἰρήνῃ δικαιοσύνη; 'Justice is useful in peace also, according to you?'

X. 600 C, D Πρωταγόρας μὲν ἄρα ('according to the view in question') . . . Ὀμηρον δ' ἄρα, κ.τ.λ.

12. που.

που = 'I presume,' appealing to the knowledge or recollection of the respondent; often used in recalling what has been previously said.

VI. 490 C μέμνησαι γάρ που.

IX. 582 D διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνεσθαι.

Hence perhaps also in VIII. 562 B we should read τοῦτο δ' ἦν *που πλοῦτος.

§ 36.

13. Negative Particles—and Interrogative Phrases.

It is needless to do more than to cite a few scattered uses which appear to be specially Platonic. (Uses of μή οὐ, for example, in Plato fall under the headings now given in L. and S. s.v. μή)—

(a) Οὐ in negation.

a. There is a courteous, reassuring use of οὐδέν, οὐδαμῶς,

&c., which is not intended to be taken seriously, but only to prepare for a modified restatement. This may in some cases be formally accounted for by supplying ἄλλο, &c. (below, p. 216 β), but not, for example, in

IX. 578 D τί γὰρ ἄν φοβοῖντο ;

Οὐδέν, εἶπον· ἀλλὰ τὸ αἴτιον ἐννοεῖς; 'Why indeed?'

said I. 'But do you know the cause?'

V. 472 B ἀλλὰ τί τοῦτό γ' ; ἔφη.

Οὐδέν· ἀλλ' ἐὰν εὖρωμεν, κ.τ.λ., 'Oh, merely to find,' &c.

The courtesy is sometimes ironical: as in

IV. 424 D Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, ἔφη, ἄλλο γε ἢ κατὰ σμικρόν, κ.τ.λ., 'Oh!' said he, 'it is innocent enough, I dare say. All that it does is to undermine morality,' &c.

These examples may justify a similar rendering of

V. 461 C, D πατέρας δὲ καὶ θυγατέρας . . . πῶς διαγνώσονται ἀλλήλων ;

Οὐδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ. ἀλλ' ἀφ' ἧς, κ.τ.λ., 'Oh! simply in this way, said I.'

Although it is of course possible to take the words to mean literally 'not at all,' i. e. they will never know their actual parents.

β. Οὐ πᾶν in Plato has various shades of meaning, from (1) 'not quite,' to (2) 'not at all.'

(1) V. 474 D οὐ γὰρ πᾶν γε ἐννοῶ, 'I cannot quite recall it,' rather than, 'I have it not at all in mind.'

(2) VI. 504 E οἷτιν' ἄν σε . . . ἀφελῆναι . . . ;

Οὐ πᾶν, ἦν δ' ἐγώ, 'Certainly not, said I.'

The stronger meaning may, however, be sometimes indirectly implied,—the speaker, as so often in Greek, saying less than he means.

IV. 429 A οὐ πᾶν χαλεπόν, 'not so very difficult,' i. e. 'surely not difficult at all.'

(b) *Interrogatives.*

37.

a. The regular interrogative use of οὐ in confident questions (= 'don't you think' &c.) is to be distinguished

from the negative assertion with interrogative meaning, assuming a negative reply (= 'you don't think so, surely?') :

II. 362 D οὐ τί πον οἶει, . . . , ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου ;

β. Slightly different from both is the use in

V. 455 E (again assuming an affirmative answer) γυμναστική δ' ἄρα οὐ, οὐδὲ πολεμική ; ' And (will you tell me that) there is not an athletic nor yet a warlike woman ? ' Cp. Theaet. 145 A ἄρ' οὐδὲ γεωμετρικός ; ' But will you tell me that he is not a geometrician ? '

γ. ἦ and ἄρα, emphatically interrogative, commonly anticipate a negative reply.

(1) I. 348 C ἦ τὴν δικαιοσύνην κακίαν ; ' Do you mean to tell me that Justice is Vice ? ' (The particle here might ironically anticipate an affirmative answer, but the following examples confirm the above rendering.)

III. 396 B τὰ τοιαῦτα ἦ μιμήσονται ; ' Shall we allow them to imitate such things as these ? '

V. 469 C ἦ καλῶς ἔχει ; ' Is that an honourable thing ? '

VIII. 552 A ἦ δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν ;

(2) VII. 523 E τί δὲ δῆ ; τὸ μέγεθος . . . ἄρα ἱκανῶς ὀρᾷ ; (resumed with ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς immediately afterwards).

δ. But ἄρα ; with ironical emphasis is sometimes practically equivalent to ἄρ' οὐ ;

VI. 484 C τόδε δέ, ἦν δ' ἐγώ, ἄρα δῆλον . . . ; Καὶ πῶς, ἔφη, οὐ δῆλον ;

Cp. Soph. 221 D ἄρ', ὦ πρὸς θεῶν, ἡγνοήκαμεν, κ.τ.λ., ' Can it be that we have failed to recognize their kinship ? ' i. e. ' Are they not, after all, akin ? '

ε. And ἦ in ἦ γάρ ; ' Surely that is so ? ' puts a strong affirmation with an interrogative tone (cp. supra α).

Gorg. 449 D ἦ ὑφαντικὴ περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν ἦ γάρ ; ' Surely that is so ? '

In x. 607 C, however, this use is ' mixed ' with the ordinary interrogative use of οὐ.

ἡ γάρ . . . οὐ κηλεῖ ὑπ' αὐτῆς καὶ σύ; 'Do not you feel her charm? Surely you do?'

Obs.—This use of ἡ may be pressed into service to account for VI. 500 A ἡ, καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται. But ἡ καὶ εἰάν may be corrupted from ἡ οὐκ εἰάν, through dittographia of ε and dropping of ου.

ζ. For ἄρα μή, μὴν, μὴν μή (I. 351 E, VI. 505 C) in doubtful questions, see the Lexica.

(c) Exceptional uses of μή. These mostly occur where § 38. either some generalized notion, or some idea of prohibition, has been implied.

a. Where a relative has preceded :

II. 357 B ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδὲν . . . γίγνεται ἄλλο, κ.τ.λ. (See above, p. 174, 2 (b).)

VIII. 559 B ἡ τε μὴ παῦσαι ζῶντα δυνατή (so q). See note.

X. 605 E οἶον ἐαντὸν . . . μὴ ἀξιοῖ εἶναι. Μή is here used in putting the case generally.

In Hipp. Maj. 295 C οἱ ἂν δοκῶσι τοιοῦτοι εἶναι οἷοι μὴ δυνατοὶ δρᾶν, the hypothetical turn of expression follows οἱ ἂν δοκῶσιν.

β. In *oratio obliqua* (*M. and T.*, § 685).

I. 346 E διὰ δὴ ταῦτα ἔγωγε . . . καὶ ἄρτι ἔλεγον μηδένα ἐθέλειν ἐκόντα ἄρχειν—recalling the *general* statement in 345 E τὰς ἄλλας ἀρχὰς . . . ὅτι οὐδεὶς ἐθέλει ἄρχειν ἐκόν.

X. 602 A πότερον ἐκ τοῦ χρῆσθαι ἐπιστήμην ἔξει ὦν ἂν γράφῃ, εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε μή;

Theaet. 155 A μηδέποτε μηδὲν ἂν μείζον . . . γενέσθαι . . . τοῦτο μήτε αὐξάνεσθαι ποτε μήτε φθίνειν. Socrates is recording the 'postulates' or *a priori determinations* of the mind. Ἄν in the former sentence adds the notion of impossibility. So τίς ἂν in Apol. 27 D τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή;

γ. A shadowy sense of prohibition seems present in VIII. 553 D where οὐδὲν . . . ἐὰ λογίζεσθαι is followed by τιμᾶν μηδέν, as if ἀναγκάζει or some such word had preceded. So possibly in III. 407 D οὐκ ἐπιχειρεῖν . . . μὴ οἴεσθαι δεῖν θερα-

πέειν, the change to μή is occasioned by some reminiscence of καταδείξει . . . προστάττειν, preceding. See note in loco.

Obs.—For idiomatic accumulation of negatives, see especially x. 610 A-C ἢ τοίνυν . . . ἀπόλλυσθαι.

§ 39.

14. Formulae.

(a) Of question—ἢ οὐ ; τίς μηχανῇ μὴ οὐ, &c. For ἢ γάρ ; see above p. 210, ε.

(b) Of reply—πάνυ γε, σφόδρα γε, καὶ μάλα. πάνυ μὲν οὖν, παντάπασιν μὲν οὖν, κομιδῇ μὲν οὖν. φαίνεται, οὐ φαίνεται, δοκεῖ γε δῆ. πῶς γάρ ; πῶς γὰρ οὐ ; τί μὴν (sc. ἄλλο) ; (See above, under μὴν, p. 206.)

The degree of assent or dissent implied in each case varies somewhat with the context.

(c) Of connexion, τί δέ ; τὸ δὲ γε, ἄλλο τι ἢ (cp. Herod. II. 14, &c.), ἄλλο τι ; ἄλλο τι οὖν ;

a. The question whether τί δέ and τί δὲ δῆ are to form a separate sentence, or to be joined to the words that follow them, is one that can only be determined by the immediate context. See especially I. 349 B, C, E ; V. 468 A and notes in locis.

β. For ἄλλο τι in apposition to the sentence, see below, p. 221.

Obs. 1.—Single words habitually used in parenthesis are not treated as breaking the unity of a clause, but may be immediately followed by an enclitic. This applies, not only to οἷε and the like (for which see especially VIII. 564 A), but to a vocative, e.g. I. 337 E πῶς γὰρ ἄν, ἔφην ἐγώ, ὦ βέλτιστε, τίς ἀποκρίναιτο ;

Obs. 2.—For the common transference of ἥδη, ἔτι, πῶ from temporal to logical succession, see especially II. 370 D, IV. 430 D—432 B.

Obs. 3.—ἀληθῶς, τῇ ἀληθείᾳ, ὅντως, τῷ ὄντι may be taken under the present head. M. Schanz has shown that in the later dialogues ὅντως gradually takes the place of τῷ ὄντι. But when he argues that because ὅντως occurs five times in Bb. v-vii while it is absent from

Bb. I–IV, Bb. V–VII are ‘late,’ he loses sight of his own observation that τῷ ὄντι is naturally avoided in conjunction with other cases of ὄν.

VI. Ellipse and Pleonasm.

§ 40.

I. ELLIPSE.

To maintain the effect of conversation and to avoid monotony, Plato constantly represents his speakers as omitting what, although essential to the meaning, is assumed to be obvious to the hearers. Hence a frequent duty of the interpreter is to supply the word or words ‘understood’ :—especially (*a*) in references, (*b*) in replies, (*c*) in antitheses, (*d*) in transitions, and (*e*) where a word of simple meaning is *absorbed* in some neighbouring word. Under this head should also be noticed (*f*) familiar abbreviations.

(*a*) In references.

I. 341 B τὸν ὥς ἔπος εἰπεῖν (sc. οὕτω προσαγορευόμενον). The incomplete expression is explained by the reference to 340 D λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως.

(*b*) In replies.

I. 334 D μηδαμῶς (sc. οὕτω τιθῶμεν).

I. 349 B οὐδὲ τῆς δικαίας (sc. πράξεως).

IV. 428 E πολὺ, ἔφη, χαλκείας (sc. πλείους οἶμαι ἐνέσεσθαι τῇ πόλει).

V. 451 D κοινῇ, ἔφη, πάντα (sc. οἰόμεθα δεῖν αὐτὰς πράττειν τοῖς ἄρρεσιν).

V. 468 A λέγ’, ἔφη, ποῦ ἄν (sc. καταφαίνουσί σοι).

V. 473 A ἂ σὺ ἐπιτάττεις (sc. ἀποφαίνειν ὥς δυνατά ἐστι καὶ ἡ).

VI. 508 C ὅταν δέ γ’, οἶμαι, ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπῃ (sc. ἐπ’ ἐκεῖνά τις τρέπῃ τοὺς ὀφθαλμούς).

VIII. 552 C ἐδόκει (sc. τῶν ἀρχόντων εἶναι).

IX. 585 D σῶμα δὲ αὐτὸ ψυχῆς οὐκ οἶει οὕτως; (sc. ἦττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχειν).

Cp. Phaed. 73 A ἐνὶ μὲν λόγῳ, ἔφη ὁ Κέβης, καλλίστῳ (sc.

ταῦτα ἀποδείκνυται supplied from ποῖαι τούτων αἱ ἀποδείξεις; preceding).

Obs. 1.—In continuing a conversation, the indirect form is sometimes used with the ellipse of *εἰπέ*. Rep. I. 348 B ὁποτέρως . . . ἀρέσκει; Euthyd. 271 B. Cp. Polit. 261 E ὁπότερον ἂν ἐν τῷ λόγῳ ξυμβαίῃ (sc. ὀνομάσομεν).

Obs. 2.—A special idiom is the ellipse of the apodosis with a new protasis, participial or otherwise.

Phaedr. 228 D δειξας γε πρῶτον, ὃ φιλότης (see above, p. 179, *Obs. 3*).

Rep. I. 338 C εἰ μὴ μάθω γε πρῶτον;

I. 340 A εἰ μὴ σύ γ', ἔφη, αὐτῷ μαρτυρήσῃς.

Obs. 3.—Note the occasional omission of a comparative with ἢ following.

I. 335 A προσθεῖναι . . . ἢ . . . ἐλέγομεν.

Symp. 220 E ἐμὲ λαβεῖν ἢ σαντόν.

(c) *In antitheses.*

II. 360 A ἔξω δὲ δῆλῳ (sc. ἔξω δὲ αὐτῷ στρέφονται τὴν σφενδόνην δῆλῳ γίνεσθαι).

III. 412 D μὴ δέ, τοῦναντίον (sc. εἰ δὲ οἴοιτο ἐκείνου μὴ εἶ πράττοντος, ξυμβαίνειν καὶ ἑαυτῷ κακῶς πράττειν).

IV. 444 D τὸ δὲ νόσον παρὰ φύσιν, κ.τ.λ. (sc. τὸ δὲ νόσον ποιεῖν ἐστὶ τὰ ἐν τῷ σώματι παρὰ φύσιν καθιστάναι, κ.τ.λ.).

(d) *In transitions*:—i. e. in passing from one alternative to another, or to a new topic.

I. 351 B ἡ ἀνάγκη αὐτῇ μετὰ δικαιοσύνης (sc. τὴν δύναμιν ταύτην ἔχειν);

II. 366 D ὥς δέ (sc. οὕτως ἔχει), δῆλον.

IV. 428 C τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ (sc. διὰ τὴν . . . σκευῶν ἐπιστήμην);

VI. 493 D ὅτι μὲν γάρ, κ.τ.λ. (sc. δῆλόν ἐστι, from δοκεῖ preceding).

Obs.—In Plato, as in other Greek, the affirmative notion is often assumed in passing from a negative—e. g. ἕκαστος supplied from οὐδεὶς in

II. 366 D οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπὸ ἀνανδρίας . . . ψέγει τὸ ἀδικεῖν.

VI. 500 B οὐδὲ γάρ . . . σχολῇ . . . βλέπειν . . . ἀλλὰ (καὶρὸς) μιμῆσθαι

And sometimes the word to be supplied is more *general* than that which precedes—e. g.

v. 469 c μηδὲ Ἑλληνα ἄρα δοῦλον ἐκτῆσθαι (sc. δεῖ from δοκεῖ δίκαιον, κ.τ.λ. preceding).

Somewhat similarly in VIII. 557 E μηδὲ αὖ, ἐάν τις ἄρχειν νόμος σε διακωλύῃ ἢ δικάζειν, μηδὲν ἥττον καὶ ἄρχειν καὶ δικάζειν, the general notion of ‘no compulsion’ (sc. ἐξεῖναι) is continued from μηδεμίαν ἀνάγκην supra. ‘There is nothing to compel you any the less for that to be a ruler and judge,’ i. e. there is nothing any more on that account to prevent you from exercising both functions.

(e) *Absorption by a neighbouring word.* The want of the § 41. word omitted is not felt because of another word which suggests it to the mind. Cp. Herod. II. 87 τοὺς τὰ πολυτελέστατα (sc. σκευαζομένους) σκευάζουσι νεκρούς.

II. 358 D εἴ σοι βουλομένῳ (sc. λέγω) ἢ λέγω.

II. 364 A πονηροὺς πλουσίους (sc. ὄντας) καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας.

II. 366 E ἄλλως ἢ δόξας (sc. ἐπαινοῦντες, κ.τ.λ.).

II. 372 E καὶ ὅψα (sc. ἔχειν) ἄπερ καὶ οἱ νῦν ἔχουσι.

IV. 421 B ὁ δ’ ἐκείνο λέγων . . . (sc. ἔλεγεν).

IV. 439 A τῶν τινός (sc. ὄντων suggested by εἶναι following). See note in loco.

V. 452 A παρὰ τὸ ἔθος (sc. φαινόμενα) γελοῖα ἂν φαίνοιτο.

VI. 488 A ναύκληρον (sc. μὲν) μεγέθει μὲν, κ.τ.λ.

VI. 510 B ἀλλ’ αὖθις, ἣν δ’ ἐγώ (sc. μαθήσει, which follows soon).

VII. 517 D φαίνεται . . . γελοῖος (sc. ὦν) . . . ἀμβλυώττων.

IX. 589 C ὁ δὲ ψέκτης οὐδὲν ὑγιὲς (sc. λέγει, from ἀληθεύει preceding or ψέγει following) οὐδ’ εἰδὼς ψέγει ὅ τι ψέγει.

X. 615 B, C τῶν δὲ εὐθὺς γενομένων (sc. ἀποθανόντων: the whole passage relating to the dead). See Essay on Text, p. 121.

Obs.—Such omissions are not purely accidental, but are due to instinctive avoidance of cumbrous tautology.

(f) Familiar abbreviations.

a. Certain adjectives readily dispense with the verb substantive. The idiom is frequent with *ἄξιος* and *ἔτοιμος* (Parm. 137 C *ἔτοιμός σοι*, *ὦ Παρμενίδη*) but is extended by Plato to other words.

II. 358 A *ἀλλ' ἐγώ τις, ὥς ἔοικε, δυσμαθής*.

III. 407 B *ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι*.

X. 598 D *εὐθήτης τις ἄνθρωπος*.

Obs.—The substantive verb is similarly omitted with *ἀνάγκη*, *τίς μηχανή*, &c., also in *εἰ μὴ εἴ, κ.τ.λ.*: III. 411 E, IX. 581 D. In II. 370 E *ὦν ἂν αὐτοῖς χρεῖα*, the subjunctive *ῖ* is dropped.

β. Ἄλλος is constantly omitted with interrogatives and negatives.

I. 332 C *ἀλλὰ τί οἶει* (sc. ἄλλο);

I. 348 C *ἀλλὰ τί μῆν* (sc. ἄλλο);

V. 461 D *οὐδαμῶς* (sc. ἄλλως).

V. 472 B *οὐδέν* (sc. ἄλλο).

Also in the hypothetical formula *εἰ μὴ τι ἄλλά*.

On ἄλλο τι, which is sometimes called an ellipse, see below, p. 221, *Obs.* 2. Another phrase which is appositional not elliptical is *ἐν ἀνθ' ἐνός* (I. 331 B).

γ. The indefinite subject is dropped, as in the common idiom, *κωλύει ἐν τῷ νόμῳ*, &c.

IV. 445 A *εἰάν τε λανθάνῃ εἰάν τε μὴ* (sc. *ὁ δίκαιά τε πράττων καὶ καλὰ ἐπιτηδεύων*).

V. 478 B *ἄρ' οὖν τὸ μὴ ὄν δοξάζει* (sc. *ὁ δοξάζων*).

VI. 498 B, C *ὅταν δέ . . . πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται* (sc. *ὁ ἄνθρωπος*). Cp. Cratylus 410 B *ἴσως οὖν λέγει* (sc. *ὁ ἀέρα λέγων*).

δ. Transitive verbs used absolutely, i. e. without express object.

I. 335 D *ψύχειν . . . ὑγραίνειν . . . βλάπτειν*.

II. 368 B *ὅ τι χρῆσθαι* (sc. *ὑμῶν* or *τῷ λόγῳ*).

III. 392 D *περαίνουσιν*.

III. 411 A *ὅταν μὲν τις . . . παρέχῃ*.

III. 411 E διαπράττεται.

IV. 420 C ἀπολαμβάντες.

VII. 525 D οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον.

IX. 585 E χαίρειν ἂν ποιῶι (sc. τὸν ἄνθρωπον).

Obs.—Several of these words (χρῆσθαι, περαίνειν, ἀπολαμβάνειν, ἀποδέχεσθαι) belong to the technical language of the dialectical method. See also

v. 467 B οἶα . . . φιλεῖ (sc. γίγνεσθαι).

viii. 565 E οἶα δὲ φιλοῦσι (sc. ποιεῖν).

ε. In some technical phrases a feminine abstract substantive is suppressed, as e.g. τέχνη in ἡ ἱατρική, &c. (*sex-centies*). Similarly

III. 397 B πρὸς τὴν αὐτήν (sc. χορδήν), ‘in the same tone.’ See note in loco.

IV. 432 A δι’ ὅλης (sc. τῆς λύρας).

Ibid. διὰ πασῶν (sc. τῶν χορδῶν).

ζ. One of two alternative or correlative expressions is sometimes dropped.

VI. 486 C (πότερον) εὐμαθὴς ἢ δυσμαθής.

Obs.—Thus *ὁ μὲν* is omitted where *ὁ δέ* follows, e.g. Phaedr. 266 A σκαία, τὰ δὲ δεξιά. This idiom appears more frequently in the later dialogues (Tim. 63 E &c.).

N.B.—For the special idiom with *μεταξύ* (vi. 498 A) see above, p. 198, γ.

η. Other conversational ellipses are

I. 343 C οὕτω πόρρω εἶ (sc. τῆς γνώσεως).

V. 467 C ὅσα ἄνθρωποι (γινώσκουσιν).

2. PLEONASM.

§ 42.

As the omission of words gives an impression of ease and familiarity, so their redundancy enhances the appearance of leisure and freedom (cp. Theaet. 172 C foll.). Plato’s periods ‘are not made but grow’ (cp. Phaedr. 264); he drifts down the wind of his discourse (Rep. II. 365 D). Hence when a new thought or mode of expression has occurred to the speaker, he does not wait to round off the

sentence before introducing it, but weaves it into that which is half finished, often to the sacrifice of formal coherency. Thus rhetoric interferes with grammar.

A good instance of Plato's love of amplification occurs in II (380 A foll.), where Socrates insists that evil must not be attributed to God:

Ἄλλ' ἐάν τις ποιῇ ἐν οἷς ταῦτα τὰ λαμβεῖα ἔνεστι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη, ἢ τὰ Πελοπιδῶν ἢ τὰ Τρωϊκὰ ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἑατέον αὐτὰ λέγειν, ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὅν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν, καὶ λεκτέον, ὥς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ὠνύναντο κολαζόμενοι· ὥς δὲ ἄθλιοι μὲν οἱ δίκην διδόντες, ἦν δὲ δὴ ὁ δρῶν ταῦτα θεός, οὐκ ἑατέον λέγειν τὸν ποιητήν. ἀλλ', εἰ μὲν ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως λέγοιεν, ὥς ἄθλιοι οἱ κακοί, διδόντες δὲ δίκην ὠφελοῦντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἑατέον· κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεόν τινι γίγνεσθαι ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχητέον παντὶ τρόπῳ μήτε τινὰ λέγειν ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι, μήτε τινὰ ἀκούειν, μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον, μήτε ἐν μέτρῳ μήτε ἄνευ μέτρου μυθολογοῦντα, ὥς οὔτε ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο, οὔτε ξύμφορα ἡμῖν οὔτε σύμφωνα αὐτὰ αὐτοῖς.

Here observe (1) the accumulation of examples characteristically summed up with ἢ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, (2) the disjunctive mode of statement, put first affirmatively (*either one or other*), then negatively (*not both*); then affirmatively again, then once more negatively with increased explicitness and emphasis, and with the characteristic qualification εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι. Observe also (3) the addition of the participle μυθολογοῦντα, and of εἰ λέγοιτο. Note further (4) the pleonastic φάναι anticipating λέγειν, and (5) the clinching of the argument in the last clause, ὥς οὔτε ὅσια, κ.τ.λ. The examination of this one passage may prepare the student for much that he will find elsewhere. Cp. especially VI. 489; II. 374 B-D Ἄλλ' ἄρα . . . παρασχομένῳ; IV. 421 B-C. A simile or illustration is often expanded in this way, e.g. III. 402 A ὥσπερ ἄρα, κ.τ.λ. See also the pleonastic use of participles in Symp. 218 A, B.

(a) The most ordinary pleonasms are those in which § 43. a notion already implied is made explicit in a subsequent phrase.

II. 358 E πλέονι δὲ κακῷ ὑπερβάλλειν, κ.τ.λ.

II. 371 D καπήλων . . . γένεσιν ἐμποιεῖ.

VI. 486 D ζητῶμεν δεῖν.

VI. 490 A παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις.

VIII. 555 B τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ, τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίνεσθαι.

(b) Specially Platonic is the expletive use of ἐπιχειρεῖν, φιλεῖν, κινδυνεύειν, ἔχουμαι and other verbs as auxiliaries. See also VI. 500 D μελετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἡθῆ . . . τιθέναι: VII. 520 B ἐκτίνειν . . . προθυμεῖσθαι. So Cephalus, in his garrulous talk about old age, speaks of the time when one *comes near* to *thinking* that he is about to die, ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾗ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσκειν (I. 330 D). For the pleonastic or expletive use of participles (ἔχων, &c.) see above, p. 177 (f).

(c) The amplifying, expansive tendency of Plato's language has a distinct bearing on the treatment of the text. The excision of supposed 'glosses' and 'accretions' by which editors have tried to prune away such redundancies, must be carried far beyond the limit of even plausible conjecture, if the tendency itself is to be disproved. (See Essay on Text, p. 110.)

V. 477 B, C φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων, αἷς δὲ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἃ δυνάμεθα καὶ ἄλλο πᾶν ὃ τί περ ἂν δύνηται, οἷον λέγω ὅψιν καὶ ἀκοὴν τῶν δυνάμεων εἶναι, εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος.

Obs.—The addition of an equivalent phrase often adds a touch of admiration or scorn.

I. 331 A ἡδεῖα ἐλπίς . . . καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος.

II. 364 E διὰ θυσίων καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν.

(d) A special idiom, not exclusively Platonic (see L. and S., s. v. II. 8), is the pleonastic (or adverbial) use of ἄλλος.

Cp. especially Hom. Odys. IX. 367 μήτηρ ἠδὲ πατήρ ἢδ'

ἄλλοι πάντες ἑταῖροι: Herod. IV. 179, § 1 ἄλλην τε ἐκατόμβην καὶ δὴ καὶ τρίποδα χάλκεον.

a. ἄλλος attributive.

II. 368 B ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου, 'from your manner of life, not from your words.'

II. 371 A γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν . . . καὶ δὴ καὶ τῶν ἄλλων διακόνων, 'and *also* of that ministering class.'

III. 404 A, B πολλὰς μεταβολὰς . . . μεταβάλλοντας ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων, 'enduring many changes of drinking-water and *also* of food.'

β. In other cases ἄλλος is predicative or adverbial, but still pleonastic:

X. 617 B ἄλλας δὲ καθημένας περίξ, κ.τ.λ., 'and sitting there, *moreover*, round about.'

The Fates are thus contradistinguished from the Sirens (or perhaps 'there were others . . . daughters of necessity,' &c.). Cp. the idiomatic ἄλλως in Gorg. 470 D συγγενόμενος ἂν γνοίης, ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις.

(e) Αὐτός τε καί, with expansion of the correlative phrase:

III. 398 A αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, 'bringing his poems for exhibition with him too.'

IV. 427 D αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει, 'and call your brother also to assist.'

VII. 535 E ἢ ἂν . . . χαλεπῶς φέρῃ αὐτή τε καὶ ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ.

(f) Double comparative and superlative:

I. 331 B οὐκ ἐλάχιστον . . . χρησιμώτατον.

II. 362 C θεοφιλέστερον . . . εἶναι μᾶλλον προσήκειν.

§ 44.

VII. Apposition.

One very frequent consequence of Plato's discursiveness is what may be loosely termed the apposition of sentences, —the second being often not the exact equivalent, but an explanation or expansion of the first. Cp. Herod. I. 23, § 2 θῶμα μέγιστον . . . Ἀρίονα . . . ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα:

VI. 117, § 2 θώμα γενέσθαι τοιόνδε, Ἀθηναῖον ἄνδρα Ἐπίζηλον . . . τῶν ὁμμάτων στερηθῆναι.

Three cases may be distinguished :—

I. Where a pronoun or a pronominal phrase or adverb resuming a preceding statement is followed by a restatement of the same thing, more or less expanded or modified.

I. 337 C καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις ; ὣν ἐγὼ ἀπείπον, τούτων τι ἀποκρινεῖ ;

II. 365 C ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως· πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἑμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, κ.τ.λ.

III. 416 B μὴ τοιοῦτον . . . ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας, ἐπειδὴ αὐτῶν κρείττους εἰσὶν, ἀντὶ ξυμμάχων εὐμενῶν δεσπόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσιν.

IV. 429 E, 430 A τοιοῦτον . . . ὑπόλαβε . . . ἐργάζεσθαι καὶ ἡμᾶς . . . μηδὲν οἶον ἄλλο μηχανᾶσθαι ἢ, κ.τ.λ.

VII. 517 B τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ . . . μόγῃς ὁρᾶσθαι, κ.τ.λ.

VII. 532 A οὕτω καὶ ὅταν τις τῷ διαλέγεσθαι ἐπιχειρῇ, ἄνευ πασῶν τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἕκαστον ὁρμᾷ (*subjunctive*) καὶ μὴ ἀποστῇ, κ.τ.λ. Here the *proctasis* is expanded.

X. 605 B ταυτὸν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν . . . ἐμποιεῖν.

Obs. 1.—The frequent formula of transition with the interrogative follows the analogy of this mode of construction—

I. 332 E τί δὲ ὁ δίκαιος ; ἐν τίνι πράξει, κ.τ.λ. *et passim*.

This form is better suited to the majority of cases than the other punctuation τί δέ ; ὁ δίκαιος ἐν τίνι πράξει, κ.τ.λ.

VII. 515 B τί δὲ τῶν παριφερομένων ; οὐ ταυτὸν τοῦτο ; although the latter is also sometimes required by the context :

VII. 517 D τί δέ ; τότε οἶει τι θαυμαστόν, κ.τ.λ.

Obs. 2.—So ἄλλο τι, when not followed by ἢ, forms virtually a separate clause in apposition.

I. 337 C ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις ; 'You mean to say that that is what you are going to do?'

So I. 331 B ἐν ἀνθ' ἑνός : VI. 498 B πᾶν τοῦναντίον.

Also τὸ δέ (Soph. 248 D ; Laws III. 676 C).

VII. 527 A τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μᾶλμα, κ.τ.λ. (*Digest*, § 22).

Obs. 3.—Similarly, the relative pronoun, although not forming a separate clause, often introduces a long sentence, towards which it stands in apposition. (*Digest*, §§ 10 ff.)

II. 368 D οἷανπερ ἂν εἰ, κ.τ.λ. 'A method similar to that we should have adopted, if' &c.

IV. 434 D ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν, ἣν ᾤθημεν, κ.τ.λ.

Cp. Phaedr. 249 D περὶ τῆς τετάρτης μανίας, ἥν, κ.τ.λ.

Protag. 352 E, 353 A τὸ πάθος, ὃ φασιν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡττάσθαι.

So οἷον, VI. 488 A οἷον οἱ γραφῆς, κ.τ.λ. 'As painters do, when they delineate monsters.'

§ 45. 2. Apposition of Clauses,—where a statement is immediately followed by a parallel statement, in the same construction, with no conjunction between (Asyndeton).

I. 329 C, D παντάπασιν γὰρ τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γήρα πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία, ἐπειδὴ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσιν καὶ χαλάρωσι, παντάπασιν τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται, δεσποτῶν πάντων πολλῶν ἔστι καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. (Some MSS. insert γάρ after ἐπειδάν.)

II. 359 B, C εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν τῇ διανοίᾳ δόντες ἐξουσίαν . . . ἐπακολουθήσαιμεν.

V. 457 C λέγε δὴ, ἴδω.

VII. 530 A οὐκ οἶε . . . τὰ ἐν αὐτῷ;

VII. 540 E διασκευωρήσονται . . . ἐκπέμψωσιν.

VIII. 557 C κινδυνεύει . . . καλλίστη αὕτη τῶν πολιτειῶν εἶναι ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον . . . καὶ αὕτη . . . καλλίστη ἂν φαίνοιτο.

IX. 589 D τοιόνδε τι γίγνεται, λαμβάνων, κ.τ.λ. Cp. Phaedo 95 C; Gorg. 493 E.

Obs. 1.—Between clauses thus related a question is sometimes interposed,

VII. 540 E ὅταν . . . διασκευωρήσονται . . . : Πῶς; ἔφη : . . . ἐκπέμψωσιν.

Obs. 2.—Slightly different from the foregoing is the emphatic repetition, with asyndeton, of what has been said—

(a) giving the effect of a second apodosis :

I. 339 E οἷον τοίνυν . . . ὠμολογήσθαι . . . ὅταν . . . , ἄρα τότε . . . οὐκ ἀναγκαῖον συμβαίνειν, κ.τ.λ.

I. 340 B τοῦτο ποιητέον εἶναι, κ.τ.λ.

II. 372 B θρέψονται . . . εὐωχῆσονται.

So III. 413 C; VI. 497 B.

N.B.—The case of VIII. 545 B ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω . . . ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν, κ.τ.λ. is peculiar and should probably be met as W. H. Thompson suggested by reading ἀλλ' ἢ τιμοκρατίαν, κ.τ.λ.

(β) The protasis is likewise (1) repeated with variation, or (2) an additional protasis subjoined.

(1) VII. 529 B εἰάν τις ἄνω κεχηνῶς . . . ἐπιχειρῇ μαθάνειν, οὔτε μαθεῖν ἂν ποτέ φημι αὐτόν, κ.τ.λ.

(2) I. 331 C εἴ τις λάβοι . . . εἰ μανὲς ἀπαιτοί. Cp. Theaet. 210 B, C εἰάν τοίνυν . . . ἐγκύμων ἐπιχειρῆς γίγνεσθαι . . . εἰάν τε γίγνη . . . εἰάν τε κενὸς ᾖ, where the two alternative hypotheses are subordinate to the principal one.

Obs. 3.—This, like other Platonic idioms, is used with greater abruptness in the Laws. See especially, Laws IV. 708 B ὅταν μὴ τὸν τῶν ἐσμῶν γίγνηται τρόπον, ἐν γένος ἀπὸ μιᾶς ἰδὺν χώρας οἰκίζηται.

VIII. Co-ordination (Parataxis).

§ 46.

While in all syntax the subordination of clauses gradually supersedes their co-ordination, this tendency is checked in Greek by the fondness for analytical and antithetical expression, not only giving to co-ordination a temporary survival, but also favouring some independent developments of it, which interfere with the complete regularity of subordination. The crossing of the two methods may confuse the interpreter, but it enriches the style.

1. Interposition of one or more co-ordinate or parallel clauses with μέν or τέ after the sentence is begun.

(a) μέν.

II. 367 E καὶ ἐγὼ ἀκούσας, ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἡγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνν γε ᾗσθην.

III. 407 C, D φῶμεν καὶ Ἀσκληπιὸν τοὺς μὲν φύσει . . . τὰ δ' εἴσω . . . θεραπεύειν (see notes in loco).

III. 415 A ἅτε οὖν ξυγγενεῖς ὄντες πάντες τὸ μὲν πολλὸν ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῶτε, ἔστι δ' ὅτε ἐκ χρυσοῦ γεννηθείη ἂν

ἀργυροῦν καὶ ἐξ ἀργυροῦ χρυσοῦν ἔκγονον καὶ τᾶλλα πάντα οὕτως ἐξ ἀλλήλων.

IV. 421 A, B εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν . . . ὁ δ' ἐκείνο λέγων . . . ἄλλο ἂν τι ἢ πόλιν λέγοι.

VIII. 552 B ἡ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ οὔτε ἀρχων οὔτε ὑπηρέτης ἦν αὐτῆς, ἀλλὰ τῶν ἐτοίμων ἀναλωτής; Cp. Laws VI. 765 E ἄνθρωπος δέ, ὥς φαμεν, ἥμερον, κ.τ.λ., where although μέν is omitted, the mode of expression is virtually the same.

(b) τέ.

II. 357 A ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρείοτατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε . . . οὐκ ἀπεδέξατο.

III. 404 C καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη, ἴσασί τε καὶ ἀπέχονται.

See also II. 359 D ἄλλα τε δὴ [ἄ] μυθολογοῦσι θαυμαστά, κ.τ.λ., when the same idiom may perhaps justify the omission of ἄ, as in Par. A.

2. Δέ in *apodosi*.

The use of δ' οὖν in resumption is a special case of this. The general idiom is too common to require further illustration. See, however, Symp. 183 C ἐπειδὴν δέ . . . μὴ ἐώσι . . . εἰς δὲ ταῦτά τις αὖ βλέψας, κ.τ.λ., for a striking example of its effect.

Δέ is also added to a participle subjoined to a sentence, VIII. 544 C δευτέρα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη, καλουμένη δ' ὀλιγαρχία: IX. 572 E εἰς πᾶσαν παρανομίαν, ὀνομαζομένην δ' . . . ἐλευθερίαν ἅπασαν.

3. Two complex sentences, opposed with μέν and δέ, are bound together by a single interrogative or negative. This may fairly be regarded as a speciality of Platonic syntax, though not unknown to other Greek writers. In a simpler form it occurs, e.g. in Aesch. Prom. 507, 508—

μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
σαντοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος.

Eur. Bacch. 311, 312—

μηδ', ἣν δοκῆς μὲν, ἡ δὲ δόξα σου νοσεῖ,
φρονεῖν δόκει τι.

Cp. Shakespeare, *M. of V.*, i. 3, 180 :

‘I like not fair terms and a villain’s mind.’

Macb. ii. 2, 12 :

‘The attempt and not the deed confounds us ;’

and a complete example occurs in Lysias, contra Eratosth.

§ 36 οὐκοῦν δεινόν, εἰ τοὺς μὲν στρατηγούς, οἱ ἐνίκων ναυμαχοῦντες . . . θανάτῳ ἐξημιώσατε . . . τούτους δέ, οἱ . . . ἐποίησαν ἡττηθῆναι ναυμαχοῦντας . . . οὐκ ἄρα χρή . . . ταῖς ἐσχάταις ζημίαις κολάζεσθαι. (See also Xen. Mem. i. 4, § 17 : III. 4, § 1.)

This form is employed where the combination of the two statements is deprecated or denied, i.e. to signify either that they ought not to be true together or cannot be so. The enormity or impossibility is marked more pointedly by the union of the two contradictories in a continuous sentence.

I. 336 E μὴ γὰρ δὴ οἶον, εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν, οὐκ ἂν ποτε ἡμᾶς ἐκόντας εἶναι ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσῃ καὶ διαφθείρειν τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ, δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας, πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, ἔπειθ’ οὕτως ἀνοίγῃς ὑπέκειναι ἀλλήλοις καὶ οὐ σπουδάζειν ὅ τι μάλιστα φανῆναι αὐτό.

II. 374 B, C Ἄλλ’ ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον . . . ἢ οὕτω ῥάδιον, ὥστε καὶ γεωργῶν τις ἅμα πολεμικὸς ἔσται . . . πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ’ ἂν εἰς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων ;

III. 406 C ὃ ἡμεῖς γελοίως ἐπὶ μὲν . . . ἐπὶ δέ . . . οὐκ, κ.τ.λ.

III. 407 A, B ἀλλ’ ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν, πότερον μελετητέον τοῦτο τῷ πλουσίῳ καὶ ἀβίωτον τῷ μὴ μελετῶντι, ἢ νοσοτροφία τεκτονικὴ μὲν καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐμπόδιον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ, τὸ δὲ Φωκυλίδου παρακείμεμα οὐδὲν ἐμποδίζει.

IV. 445 A γελοῖον ἔμοιγε φαίνεται τὸ σκέμμα γίνεσθαι ἤδη, εἰ τοῦ μὲν σώματος τῆς φύσεως διαφθειρομένης δοκεῖ οὐ βιωτὸν εἶναι . . . , τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου ᾧ ζῶμεν φύσεως ταρρατομένης καὶ διαφθειρομένης βιωτὸν ἄρα ἔσται, κ.τ.λ.

V. 456 C οὐκ ἄλλη μὲν ἡμῖν ἀνδρας ποιήσει παιδεία, ἄλλη δὲ γυναικας.

IX. 589 D, E εἰ μὲν . . . εἰ δέ . . . οὐκ ἄρα ; and, without μὲν, V. 456 A.

Similarly, but with the second statement deferred, VIII. 556 B, C σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν—ἄρ' οὐ τρυφῶντας μὲν τοὺς νέους, κ.τ.λ. (three lines), αὐτοὺς δὲ πλὴν χρηματισμοῦ τῶν ἄλλων ἡμεληκότας, κ.τ.λ.

X. 600 C ἀλλ' οἶει, ὦ Γλαύκων, κ.τ.λ.

N.B.—Such introductory words as δεινὸν εἰ, γελοῖον εἰ, have the force of a negative.

Obs. 1.—A clause is sometimes prefixed or appended to such composite sentences, just as if the meaning had been simply expressed, e. g.

V. 456 C πρὸς γε τὸ φυλακικὴν γυναικα γενέσθαι, οὐκ ἄλλη μὲν, κ.τ.λ.

Obs. 2.—Sometimes instead of introducing the sentence with a negative, two alternative suppositions are co-ordinated and followed by an apodosis relating to both combined ; so as to point the antithesis between what is preferred and its opposite.

IV. 421 A, B εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν . . . ποιούμεν . . . ὁ δ' ἐκείνο λέγων . . . —ἄλλο ἂν τι ἢ πόλιν λέγοι.

§ 47. 4. *Disjunctives.*

A clause, apparently pleonastic, is often introduced with ἢ to enforce a rule by adding to it the sanction of a penalty. This formula is especially frequent in the Republic.

III. 401 B προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἥθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν ἢ μὴ παρ' ἡμῖν ποιεῖν, 'else they shall be prohibited.'

III. 401 B διακωλυτέον τὸ κακόηθες . . . μήτε . . . ἐμποιεῖν, ἢ ὁ μὴ οἶός τε ὦν οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν. See p. 219 (a).

V. 463 D περὶ . . . τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων, ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον ἔσεσθαι.

VI. 490 A ἦν (sc. ἀλήθειαν) διώκειν . . . ἔδει ἢ ἀλαζόνι ὄντι μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας.

VI. 503 A τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις . . . φαίνεσθαι ἐκβάλλοντας, ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον.

VII. 525 B τῆς οὐσίας ἀπτόειν εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι.

(Cp. Isocr. Aeginet. § 27 οὐδὲ γὰρ ἀπελθεῖν οἶόν τ' ἦν, ἢ δοκεῖν ἀμελεῖν.)

Obs.—Another mode of introducing such a sanction,—not falling under the same grammatical heading,—is the incidental assertion of a condition in a hypothetical or participial clause, in which the word μέλλω generally occurs—

II. 365 C, D ἀλλ' ὅμως, εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσιν, ταύτη ἰτέον, ὥς τὰ ἔχνη τῶν λόγων φέρει.

II. 372 D ἐπὶ τε κλινῶν κατακείσθαι, οἶμαι, τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαιπωρεῖσθαι, κ.τ.λ.

So in VI. 491 B εἰ τελέως μέλλοι φιλόσοφος γενέσθαι, words unduly suspected by Cobet.

5. Minute or verbal antithesis.

§ 48.

The Greek love of antithesis gives rise to forms of expression which, if taken literally, are over-emphatic or even inaccurate.

(a) Thus αὐτός is sometimes emphatically used where the antithesis is too minute to be pressed.

II. 370 E ἀλλὰ μὴν . . . κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, κ.τ.λ. 'The city,' as distinguished from the citizens.

II. 371 B ἐν αὐτῇ τῇ πόλει.

Antithetical formulae are also used ironically to suggest the equivalence of an alternative of which one side is tacitly preferred.

II. 373 E μήτ' εἴ τι κακὸν μήτ' εἰ ἀγαθὸν ὁ πόλεμος ἐργάζεται (cp. Herod. VIII. 87, § 5 οὔτε εἰ . . . οὔτε εἰ).

Cp. I. 339 B σμικρά γε ἔσως, ἔφη, προσθήκη. οὐπω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη.

Such antithetical redundancies as I. 346 A ἐκάστην . . . ἐκάστοτε, V. 462 D μέρους πονήσαντος ὅλη, VII. 516 B αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, and such reduplications in climax as III. 406 A, B πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα, V. 449 D μέγα . . . καὶ ὅλον are extremely frequent.

The following are more noticeable :

IV. 441 C τὰ αὐτὰ μὲν ἐν πόλει, τὰ αὐτὰ δ' ἐν . . . τῇ ψυχῇ.

X. 605 B, C οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι.

X. 618 C βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα.

(b) The love of antithesis often gives a negative turn to a sentence ; VIII. 556 C, D ὅταν . . . μηδαμῇ . . . καταφρονῶνται . . . ἀλλά, κ.τ.λ.

6. Introduction of the reverse or contrary statement. In dwelling on one side of a distinction or antithesis the other side is introduced with apparent irrelevancy where it is not immediately in point. This is another way in which *co-ordination* breaks the smoothness of *subordination*.

A clear example is VII. 528 A ἀλλὰ σαντοῦ ἕνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους, φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, κ.τ.λ.

See also :

I. 349 B, C εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἀξιοῖ πλέον ἔχειν μὴδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου ;

II. 358 A πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου ὥς τοιοῦτον ὄν ψέγεται, ἀδικία δ' ἐπαινέεται (om. Par. A).

II. 371 D ἣ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς . . . διακονοῦντας ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ, τοὺς δὲ πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους ;

II. 374 C μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων, ἀλλὰ παρέργω χρώμενος ;

V. 455 E, 456 A πολεμική, ἣ δ' ἀπόλεμος.

VI. 490 E τὰς φθοράς, ὥς διέλλεται ἐν πολλοῖς, σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει.

VII. 520 D οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει, τὸν δὲ πολὺν χρόνον μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ ;

VIII. 546 D (if the text is sound) ἡμῶν (τῶν Μουσῶν) πρῶτον ἄρξονται ἀμελεῖν . . . ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς, δεύτερον δὲ τὰ γυμναστικῆς (δευτέρᾳ τε γυμν. Adv. cj.).

VIII. 552 A τὸ ἐξεῖναι πάντα τὰ αὐτοῦ ἀποδόσθαι, καὶ ἄλλω κτήσασθαι τὰ τούτου.

VIII. 559 C ὃν νῦν δὴ κηφήνα ὠνομάζομεν, τοῦτον ἐλέγομεν τὸν τῶν τοιούτων ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν γέμοντα καὶ ἀρχόμενον

ὕπὸ τῶν μὴ ἀναγκαίων, τὸν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων φειδωλὸν τε καὶ ὀλιγαρχικόν ;

Obs. 1.—The same love of completeness shows itself in the frequent addition of limiting or qualifying clauses, such as *ὅταν γίγνηται*, *ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη*, *ὅσα ἄνθρωποι*, *ὅσον γέ μ' εἰδέναι*, *κατὰ τὸ δυνατόν* or *εἰς τὸ δυνατόν* and the like, also in the addition of single words which remind the reader that there is another point of view, especially of *δοκῶν*, *καλούμενος*, *λεγόμενος*, or *νῦν λεγόμενος*, &c. to mark what belongs to ordinary unphilosophic opinion. For other examples of similar fulness of expression, see

IV. 430 C καὶ γὰρ ἀποδέχου, ἦν δ' ἐγώ, πολιτικὴν γε.

VI. 492 A ὅ τι καὶ ἄξιον λόγου.

VII. 523 A τό γ' ἐμοὶ δοκοῦν.

Obs. 2.—Note also, as illustrating the same over-emphatic or exaggerating tendency, the multiplication of pronominal words in the same sentence :—*τοιούτους γε καὶ οὕτω* (III. 416 A), *μηδαμῇ μηδαμῶς* (Laws VI. 777 E), *εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως*,—also the addition of the negative side in such expressions as *ἀλλὰ σμικρὸν οἶε διαφέρειν, καὶ οὐκ ἄξιον κινδύνου, θεωρεῖν ἢ μή*. A striking example of this sort of thing occurs in II. 369 C where in introducing the division of labour, Socrates is not contented with saying that different men have different wants and need various helpers, *ἄλλον ἐπ' ἄλλον . . . χρεία*, but adds *τὸν δ' ἐπ' ἄλλον*, 'and this man yet another, for another want,' to show not only that different men need different helpers, but that each requires more than one.

IX. Deferred Apodosis.

Digression and Resumption.

§ 49.

1. It is a natural consequence of the expansion of sentences, and especially of the tendency of parentheses¹ and subordinate clauses to take an independent form, that the main statement at first intended is thrust aside, and, if not wholly lost, can no longer be expressed in strict continuation of the original construction. The sentence becomes like a tree whose leading stem has been distorted or broken. This is particularly apt to occur in the course of those elaborate similes of which Plato is fond. Cp. Lysias, contra Eratosth. § 6, Xen. Mem. IV. 2, § 25.

¹ See Prof. Jowett's note on Rom. ii. 16.

I. 337 A, B εὖ οὖν ἤδησθα ὅτι εἴ τινα ἔροιο, κ.τ.λ. (four lines intervene) δῆλον οἶμαί σοι ἦν, κ.τ.λ. Cp. V. 471 C.

I. 352 B-D ὅτι μὲν γὰρ (twelve lines intervene) ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει, κ.τ.λ.

III. 402 A, B ὥσπερ ἄρα . . . γραμμάτων πέρι τότε ἱκανῶς εἵχομεν, ὅτε . . . (eight lines intervene) . . . ἂρ' οὖν, ὃ λέγω, . . . οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα.

IV. 428 A ὥσπερ τοίνυν, κ.τ.λ.

VI. 495 D, E οὐ δὲ ἐφιέμενοι πολλοὶ ἀτελεῖς μὲν τὰς φύσεις, ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς ξυγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαρυσίας τυγχάνουσιν, κ.τ.λ. The apodosis, if any, comes half a page below, ποῖ' ἅττα φῶμεν γεννᾶν . . . ἂρ' οὐ . . . σοφίσματα ;

VIII. 562 B ὃ προὔθεντο, κ.τ.λ.

X. 609 C ὥσπερ σῶμα, κ.τ.λ.

Theaet. 197 C ὥσπερ εἴ τις ὄρνιθας ἀγρίας, κ.τ.λ.

Hence τε occurs without a distinct correlative.

V. 463 D περὶ τε τοὺς πατέρας, κ.τ.λ.

VII. 522 B αἶ τε γὰρ τέχναι, κ.τ.λ.

VIII. 568 D ἐάν τε ἱερὰ χρήματα, κ.τ.λ. (if *πωλουμένων is read. See note in loco).

IX. 575 A τὸν ἔχοντά τε αὐτόν, κ.τ.λ.

Obs.—The apodosis is sometimes given in the reply ;

IX. 577 A, B εἰ οὖν οἰοίμην . . . : 'Ορθότατ' ἂν . . . προκαλοῖο.

IX. 582 E ἐπειδὴ δ' ἐμπειρία . . . : 'Ανάγκη . . . εἶναι.

§ 50. 2. As in all conversation the consciousness of imperfect expression is apt to occasion the attempt to recover preciseness by the introduction of superfluous words, so in the conversational style of Plato it often happens that what has been already stated or implied is resumed with some increase of explicitness, often with the addition of a formula of reference, such as ὃ λέγω, ὅπερ εἶπον, &c. Thus the effort to be exact leads to further irregularity of structure and sometimes even to a degree of confusion.

(a) The simplest case is where the antecedent to a relative or correlative clause is made explicit with *τοῦτο*, *ταῦτα* or some other demonstrative word. This is common in Greek and is used more for emphasis than for clearness.

The same remark applies to *αὐτός τε καί* and to *καὶ ταῦτα*. See above, p. 220 (c).

In some instances, however, the demonstrative is thus inserted from the fear of losing the thread of the discourse, when the phrase that has been put emphatically foremost has been amplified :

IV. 440 B *ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα . . . οἰμαί σε οὐκ ἂν φάναι . . . τοῦ τοιούτου αἰσθέσθαι*, where the construction also becomes more definite.

So I. 331 B *τὸ γὰρ μὴδὲ ἄκοντά τινα ἐξαπατήσαι . . . μέγα μέρος εἰς τοῦτο*, κ.τ.λ.

Or, where there is no amplification, but the order has been disturbed by emphasis, the chief word is resumed with an oblique case of *αὐτός*.

V. 477 D *ἐπιστήμην πότερον δυνάμιν τινα φῆς εἶναι αὐτήν*, κ.τ.λ.

Cp. Gorg. 483 E where the construction is disturbed by the substitution of a general for a particular expression, ἢ *ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν*.

(b) In an explanatory clause, the chief word in the sentence to be explained is often resumed by a synonym :

II. 359 B *ἀγαπᾶσθαι . . . τιμώμενον*.

II. 359 C *εἴη δ' ἂν ἡ ἐξουσία . . . οἷαν ποτέ φασι δύναμιν*, κ.τ.λ.

X. 611 C, D *τεθεάμεθα . . . ὥσπερ οἱ . . . ὀρώντες οὐκ ἂν . . . ἴδοιεν . . . , οὔτω . . . θεώμεθα*, κ.τ.λ.

(c) In resuming a deferred apodosis, a conjunction is often introduced ; and, as *μὲν οὖν* usually introduces a digression, so *δ' οὖν* is the regular formula for resumption.

I. 330 E *καὶ αὐτός, — ἦτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας ἢ καὶ ὥσπερ ἥδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεί μᾶλλον τι καθορᾷ αὐτά— ὑποψίας δ' οὖν καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἥδη καὶ σκοπεῖ, εἴ τινα τι ἠδίκηκεν*.

This, reduced to normal syntax, might be thus ex-

pressed:—ἦτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας, ἣ ὑπὸ τοῦ μᾶλλον τι καθορᾶν τὰ ἐκεῖ, ὑποψίας καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται. But the addition of ὥσπερ ἐγγυτέρω ὦν, by occasioning the change to the indicative, disturbs this orderly arrangement and requires the insertion of δ' οὖν.

Cp. VIII. 562 B ὁ προὔθεντο . . . ἀγαθὸν . . . τοῦτο δ' ἦν *που πλούτος . . . ἣ πλούτου τοίνυν ἀπληστία, κ.τ.λ.

X. Remote Reference.

§ 51. The power of holding firmly by a complex thought appears (1) in the continuation of the main construction in spite of interruptions; and (2) in the pertinence of replies, showing that the respondent has fully grasped the main question, although the previous statement has been complicated by digressions.

(1) III. 413 E, 414 A τὸν . . . ἀκήρατον ἐκβαίνοντα καταστατέον ἄρχοντα . . . καὶ τιμὰς δοτέον καὶ ἔωντι καὶ τελευτήσαντι, . . . μέγιστα γέρα λαγχάνοντα. Cp. Phaedo 81 A οὕτω μὲν ἔχουσα . . . ἀπέρχεται . . . οἱ ἀφικομένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι, πλάνης . . . ἀπηλλαγμένη. ὥσπερ δὲ λέγεται κατὰ τῶν μεμνημένων . . . μετὰ τῶν θεῶν διάγουσα¹.

VII. 540 D ξυγχωρεῖτε . . . εἰρηκέναι. Then follows a sentence of nineteen lines with a break and appositional asyndeton in the middle, then the construction with the infinitive is resumed with πλείστα δνήσειν 541 A.

(2) III. 405 B, C ἡ δοκεῖ σοι . . . τούτου αἵσχιον εἶναι . . . (ten lines) . . . οὐκ, ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι αἵσχιον.

IV. 439 D οὐ δὴ ἀλόγως . . . (five lines) . . . οὐκ, ἀλλ' εἰκότως.

VI. 491 E οὐκ, ἀλλὰ, ἡ δ' ὅς, οὕτως (see note in loco).

VIII. 558 B, C ἡ δὲ συγγνώμη . . . (nine lines) . . . πάνν γ', ἔφη, γενναία.

IX. 573 E ἄρα οὐκ ἀνάγκη . . . (six lines) . . . σφόδρα γ', ἔφη.

¹ διάγουσα is supported by the Petrie papyrus against διαγοῖση, Heindorf's conjecture.

XI. Imperfect Constructions.

Attraction, Hypallage, Zeugma.

Very often, however, as in all Greek, the attraction of the § 52. nearest word, or an agreement that is apparent only, prevails over logic. The speaker is contented with a *prima facie* appearance of concord. The frequent redundancy of expression causes this anomaly to be more common than it would otherwise be.

1. *Construction with the nearest word.* (What is commonly known as *Attraction* is a special case of this.)

II. 370 E ἵνα οἱ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς, οἱ τε οἰκοδόμοι πρὸς τὰς ἀγωγὰς μετὰ τῶν γεωργῶν χρῆσθαι ὑποζύγιοις (i. e. ἔχοιεν ὑποζύγια ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς).

III. 392 D πάντα, ὅσα . . . λέγεται, διήγησις οὕσα τυγχάνει.

III. 409 D ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρόνῳ. Mr. H. Richards would read παιδευμένη. But if precise exactness is required, should it not be χρηστὴ φύσις παιδευομένη?

III. 416 A αἰσχιστον ποιμέσι τοιούτους . . . τρέφειν κύνας (ποιμέσι in construction with αἰσχιστον takes the place of ποιμένας the subject of τρέφειν). Ib. ἐπιχειρήσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν. Madvig would omit κακουργεῖν. But the pleonastic infinitive is rendered easier by the frequent use of ἐπιχειρεῖν with infinitive in Plato so that ἐπιχειρεῖν κακουργεῖν τὰ πρόβατα is also suggested.

IV. 421 C ἐατέον ὅπως ἐκάστοις τοῖς ἔθνεσιν ἡ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας (where the meaning is ἐατέον τὰ ἔθνη μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας οὕτως ὅπως ἡ φύσις ἐκάστοις ἀποδίδωσιν).

V. 454 D διαφέρων sing. agreeing with γένος, instead of plur.

V. 459 B δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων.

V. 472 D παράδειγμα οἶον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος (οἶον is neuter because of παράδειγμα).

V. 473 D καὶ τοῦτο εἰς ταῦτόν συμπέσῃ, δυνάμει τε πολιτικῇ καὶ φιλοσοφίᾳ. τοῦτο is singular by prolepsis. H. Richards

would read ταῦτα. But cp. IV. 435 A ὃ γε ταῦτόν ἂν τις προσείποι, κ.τ.λ.

VII. 520 D ἐν πόλει ἧ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν . . . ταύτην ἄριστα . . . ἀνάγκη οἰκείσθαι (for πόλιν ἐν ἧ, κ.τ.λ.).

VII. 526 C ἃ γε μείζω πόνον παρέχει . . . οὐκ ἂν ῥαδίως οὐδὲ πολλά ἂν εὔροις ὡς τοῦτο (ὡς is said as if οὔτω μέγαν and not μείζω had preceded; and this is occasioned by οὐδὲ πολλά coming between. 'You will not *easily* find any that give *more* trouble; not *many* that give *as much*.'

VII. 534 A ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ ἡ ὅσων οἱ παρεληλυθότες—a place at which the critics have stumbled. It may no doubt be explained by supplying ἡ ὅσων λόγων οἱ παρεληλυθότες λόγοι ἐνέπλησαν ἡμᾶς. But it seems more probable that ὅσων (for ὅσοι) follows the case of πολλαπλασίων.

Obs. 1.—In comparisons the antecedent is often attracted into the relative clause.

VI. 485 D αἱ ἐπιθυμίαι . . . ἀσθενέστεραι, ὥσπερ ῥεύμα . . . ἀπωχέτευ- μένον.

VII. 539 D μὴ ὡς νῦν ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό.

X. 610 D μή, ὥσπερ νῦν διὰ τοῦτο ὑπ' ἄλλων . . . ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι.

A striking example in Phaedo 84 A is supported by the Petrie papyrus, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἰστὸν μεταχειριζομένης.

Obs. 2.—The mood of a verb is affected by an intervening conjunction, though not strictly in construction with it.

IX. 591 C, D οὐχ ὅπως . . . ἐνταῦθα τετραμμένος ζήσῃ, ἀλλ' οὐδέ . . . τοῦτο πρεσβεύων, ὅπως . . . καλὸς ἔσται, ἐὰν μὴ . . . μέλλῃ . . . ἀλλ' αἰεὶ . . . φαίνεται. φαίνεται should have been φανείται depending on the first ὅπως. Cp. v. 466 E διακονεῖν, sc. δέησει.

Obs. 3.—The verb of a relative clause is often attracted into the infinitive of *oratio obliqua*: VI. 492 C; X. 614 C; 619 C &c., cp. Herodotus.

Obs. 4.—The conclusion or answer, instead of following the main sentence, sometimes takes the nearer construction:

I. 336 E μὴ γὰρ δὴ οἷον . . . (five lines intervene) ὑπέειπεν . . . καὶ οὐ σπουδάζειν . . . οἷον γε σύ (sc. σπουδάζειν ἡμᾶς):—the original sentence μὴ γὰρ δὴ, κ.τ.λ., is lost sight of.

Part I: Syntax—Imperfect Constructions. 235

IV. 421 E ἕτερα δὴ . . . εὐρήκαμεν . . . ποιᾷ ταῦτα ; Πλούτος τε, ἦν δ' ἐγώ, καὶ πενία.

The nominatives really answer to the accusative ἕτερα, but this is lost sight of, the case of ταῦτα being ambiguous.

VI. 492 C, D ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ τὸν νέον . . . τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν ; ἡ *ποιᾷν αὐτῷ παιδείαν . . . ἀνθέξειν, ἦν οὐ . . . οἰχίσσεσθαι . . . καὶ ἐπιτηδεύειν, κ.τ.λ.

Πολλή . . . ἀνάγκη.

The answer refers to the last clauses of the preceding sentence, and takes no notice of the question.

2. *Parallelism.*

§ 53.

(a) The action of a verb is extended to several nouns although it is strictly applicable to one only ('zeugma').

VIII. 553 C τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα : the participle is strictly applicable only to ἀκινάκας.

(b) On the other hand, a preceding construction is continued, although some other construction is really required.

V. 453 D ἦτοι δελφῖνα . . . ὑπολαβείν ἂν ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν (φανῆναι ἂν).

IV. 431 C τὰς δέ γε ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας . . . ἐν ὀλίγοις τε ἐπιτεύξει, κ.τ.λ. The accusative is carried on from ἀπλᾶς τε καὶ παντοδαπὰς ἐπιθυμίας, *supra*.

V. 467 C προσμηχανᾶσθαι governed by δεῖ in ὑπαρκτέον.

VI. 510 B τὸ μὲν αὐτοῦ . . . ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ἐποθέσεων . . . τὸ δ' αὖ ἕτερον τὸ ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον . . . ἰοῦσα (sc. ζητεῖ) where to two parallel clauses a single expression is applied, which is only suitable to the former of them. The higher dialectic is above Necessity.

VII. 528 C ὑπὸ τῶν πολλῶν . . . κολουόμενα, ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων, λόγον οὐκ ἐχόντων καθ' ὅ τι χρήσιμα.

(c) In replies the construction is sometimes continued from the previous sentence, although involving some harshness in the immediate context.

VI. 507 E τίνος δὴ λέγεις ; here the genitive may be explained as = περὶ τίνος ; see above, p. 184 (b), but it is more

probably occasioned by a reference to what precedes : *τίνος*, sc. *μὴ παραγερομένου*.

VII. 531 D τοῦ προοιμίου . . . ἢ *τίνος* λέγεις ; A construction may be found for *τίνος* by supplying τὸ ἔργον, but the genitive is more probably occasioned by assimilation to the preceding construction.

VIII. 547 E τῷ δέ γε φοβεῖσθαι, κ.τ.λ. The dative is parallel to πᾶσι τοῖς τοιούτοις (supra D) but is inconsistent with what follows (548 A) τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια ἔξει ;

VIII. 558 A. The words αὐτῶν μειόντων have a possible construction with εἶδες, supra, but really follow the case of ἀνθρώπων which is genitive absolute.

Obs. 1.—An imperfect construction is sometimes supplemented by epexegetis.

V. 464 B ἀπεικάζοντες . . . πόλιν σώματι πρὸς μέρος αὐτοῦ . . . ὥς ἔχει.

Obs. 2.—The parallelism not only of cases and moods, but also of adverbs should be noted.

V. 475 E πῶς αὐτὸ λέγεις ;

Οὐδαμῶς . . . ῥαδίως ('not in a way easy to explain'). Cp. *Symp.* 202 C πῶς τοῦτο, ἔφη, λέγεις ; καὶ ἦ, 'Ραδίως, ἔφη.

§ 54. 3. *Interchange of subject and attribute (Hypallage).*

The common idiom by which the attribute of a subordinate word (such as an infinitive) is attached to the subject of the main verb,—e.g. *δίκαιός εἰμι ποιεῖν*,—has an extended use in Plato.

VII. 537 B οὗτος γὰρ ὁ χρόνος . . . ἀδύνατός τι ἄλλο πρᾶξαι.

VIII. 559 B ἦ τε μὴ παῦσαι ζῶντα δυνατή, 'in that one cannot suppress it while one lives.' See note in loco.

Hence VI. 489 A ταῖς πόλεσι . . . τὴν διάθεσιν ἔοικε = τῇ τῶν πόλεων διαθέσει ἔοικε, and in VIII. 562 A τίς τρόπος τυραννίδος . . . γίγνεται ; appears to be equivalent to τίνα τρόπον γίγνεται τυραννίς ;

See also VI. 496 A προσήκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα = οἷς προσήκει ἀκοῦσαι σ. ('to be so described'). Cp. *Eur. Or.* 771 οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε = οὐ προσήκει τοῖσδε κολάζειν ἡμᾶς.

4. *Mixed Constructions.*

§ 55.

As a word is sometimes attracted out of its proper construction, so the speaker sometimes hesitates between two constructions and fuses both into one. Familiar instances are—

I. 347 A ὦν δὴ ἔνεκα, ὥς ἔοικε, μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν.

VI. 485 A ὁ . . . ἐλέγομεν, τὴν φύσιν . . . δεῖν καταμαθεῖν.

VIII. 560 D ὥς ἀγροικίαν . . . οὔσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι (πείθοντες . . . εἶναι, ὑπερορίζουσιν ὥς . . . οὔσαν).

Cp. Theact. 157 A (B. Gildersleeve, *American Journal of Philology*, vii. 2, No. 26, p. 175) ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτὸ καθ' αὐτό.

(a) *Apparent solecisms.*

I. 351 C εἰ μέν, ἔφη, ὥς σὺ ἄρτι ἔλεγες, ἔχει, ἡ δικαιοσύνη σοφία. Cp. Theact. 204 A ἐχέτω δὴ, ὥς νῦν φαμέν, μία ἰδέα . . . γιγνομένη ἢ συλλαβή.

II. 378 C πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον, κ.τ.λ. (πολλοῦ δεῖ is treated as an adverbial phrase = οὐδαμῶς).

III. 414 C οὐδ' οἶδα εἰ (i.e. μόλις) γενόμενον ἄν. Cp. Tim. 26 B οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυνάμην.

IV. 444 B τοιούτου ὄντος . . . οἷον πρέπειν αὐτῷ δουλεύειν. 'Τοιούτου ὄντος οἷου δουλεύειν would be Greek. So would τοιούτου ὄντος ὥστε π. α. δουλεύειν. But the text as it stands is not Greek at all.' H. Richards. It may stand as Platonic Greek.

V. 478 D εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὃν τε καὶ μὴ ὃν (confusion of οἷον εἶναι with φανείη ὃν).

X. 615 D οὐδ' ἂν ἤξει (expressing more of certainty than ἤκοι ἄν, more of modality than ἤξει: Cobet cj. οὐδὲ *μὴ ἤξει).

Perhaps also in the doubtful passage, I. 333 E λαθεῖν . . . δεινότατος ἐμποιῆσαι, there is a confusion of δεινότατος λαθεῖν ἐμποιήσας with δεινότατος λαθὼν ἐμποιῆσαι, the position of δεινότατος suggesting the construction of ἐμποιῆσαι. But see note in loco.

(b) Fusion of the objective and subjective aspects of the same notion.

IV. 434 D ἐὰν . . . εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰδὼν τὸ εἶδος τοῦτο ὁμολογῇται, κ.τ.λ. ('It is not the εἶδος which goes or turns to individual men.' H. Richards, who proposes *ἰοῦσιν*.)

IV. 442 D μή πη ἡμῖν ἀπαμβλύνεται . . . δικαιοσύνη. 'Justice' here is the *notion* of justice as formerly conceived.

V. 450 E θαρραλέον, 'fearless,' i.e. not dangerous, a thing to be attempted without fear. Cp. Soph. Phil. 106 οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;

(c) *Abstract and concrete.*

a. Attributes are personified.

II. 382 D ποιητῆς . . . ψευδῆς ἐν θεῷ οὐκ ἔνι, 'The lying poet has no place in our idea of God.'

VIII. 554 D τὰς τοῦ κηφῆνος ξυγγενεῖς . . . ἐπιθυμίας.

IX. 575 C, D ὅς ἂν . . . πλεῖστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχη.

β. In X. 617 D ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους, 'the beginning of another cycle of mortal race' is put abstractedly for 'the beginning of your time for again belonging to the race of mortals.'

γ. Name and thing.

V. 470 B ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα, πόλεμός τε καὶ στάσις, οὕτω καὶ εἶναι δύο, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινούν διαφοραῖν.

(d) *General with particular.*

IV. 435 A ὅ γε ταῦτὸν ἂν τις προσείποι, κ.τ.λ. 'That which receives the same appellation' is the just, whether just man or just state, but these, although univocal, are not one thing. Cp. V. 473 D καὶ τοῦτο εἰς ταῦτὸν συμπέσῃ, κ.τ.λ. (p. 233).

(e) *Part with whole* (synecdoche).

II. 371 E πλήρωμα . . . πόλεώς εἰσι . . . καὶ μισθωτοί, 'Hirelings will *help* to make up our population.'

(f) Constructions κατὰ σύνεσιν may be included here.

V. 455 D κραεῖται takes a genitive in the sense of ἡττάται.

XII. Changes of Construction.

- § 56. 1. From the relative to the definitive pronoun.
It is a well-known peculiarity of Greek syntax that in

continuing a relative sentence, a definitive or demonstrative pronoun takes the place of the relative.

I. 353 D ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ ἢ ψυχῇ δικαίως ἂν αὐτὰ ἀποδοῖμεν καὶ φαῖμεν ἴδια ἐκείνης εἶναι.

VI. 511 C αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαὶ καὶ διανοίᾳ μὲν ἀναγκάζονται . . . αὐτὰ θεᾶσθαι οἱ θεώμενοι.

IX. 578 C ὅς ἂν . . . ἢ καὶ αὐτῷ . . . ἐκπορισθῇ, κ.τ.λ.

Gorg. 452 D ὁ φηὶς σὺν μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι . . . καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ.

Obs.—In Plato although the sentence passes out of the relative construction it is still partially affected by it.

II. 357 B αἱ ἡδοναὶ ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μὴδὲν . . . διὰ ταύτας γίγνεται ἄλλο. See above, p. 211, a.

So in passing from a participial clause which is equivalent to a relative.

I. 337 E πρῶτον μὲν μὴ εἰδῶς . . . ἔπειτα . . . ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη, where μὴ εἰδῶς = ὅς μὴ εἰδείη.

2. Another consequence of the comparative laxity of the § 57. Greek sentence is the frequent change from a dependent to an independent construction. (See esp. Hom. II. xv. 369, Lysias, c. Eratosth, § 38.)

II. 383 A ὥς μῆτε αὐτοὺς γόητας ὄντας . . . μῆτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν. Here παράγειν returns to construction with λέγειν, the subordinate clause, ὥς . . . ὄντας, being ignored.

IV. 426 C τὴν μὲν κατάστασιν . . . μὴ κινεῖν . . . ὅς δ' ἂν . . . θεραπεύῃ . . . οὗτος ἄρα ἀγαθὸς . . . ἔσται (H. Richards would read οὗτος <ὥς> ἄρα).

V. 465 E γέρα δέχονται . . . ζῶντές τε καὶ τελευτήσαντες ταφῆς ἀξίας μετέχουσιν. Here μετέχουσιν is co-ordinated with δέχονται, passing out of the subordinate participial construction.

VIII. 549 C, D ὅταν . . . τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης . . . ἔπειτα ὀρώσης . . . καὶ . . . αἰσθάνηται. αἰσθάνηται which has the same subject with ὀρώσης, κ.τ.λ., passes out of the participial construction, and is construed immediately with ὅταν.

IX. 590 C ὅταν τις ἀσθενὲς . . . ἔχῃ τὸ . . . εἶδος, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἄρχειν . . . ἀλλὰ θεραπεύειν . . . καὶ τὰ θωπεύματα . . .

μόνον δύνηται μονθάνειν; δύνηται passes out of the construction with ὥστε, and returns to the construction with ὅταν. The last two instances might also be referred to mistaken parallelism: see above, p. 235. The reading of II. 364 C (βλάψει) may be sustained as an example of this tendency, and, in the same passage, 365 A περιμένει is to be retained.

Obs.—Note also the converse return from the finite verb to the participle.

VII. 531 A φασίν . . . ἀμφισβητοῦντες.

and from inf. to partic.

III. 403 B, C οὕτως ὁμιλεῖν . . . εἰ δὲ μή . . . ὑφέξοντα.

§ 58. 3. *Change of subject.*

This frequently occurs when there is some alternation between the active and passive voice.

I. 333 C ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρησθαι ἀλλὰ κεῖσθαι;

II. 359 E, 360 A ἀφανῇ αὐτὸν γενέσθαι . . . καὶ διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου.

II. 377 B μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος.

III. 409 E, 410 A. The subject changes from the *arts* to the professors of either art respectively.

III. 414 D ταῦτα . . . πάσχειν τε καὶ γίγνεσθαι περὶ αὐτούς.

4. *Limitation of subject.*

V. 465 C ὧν ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν (sc. οἱ πολῖται) . . . κολακείας τε πλουσίων πένητες, κ.τ.λ.

VIII. 556 C, D ὅταν . . . ἀλλήλους θεώμενοι (sc. οἱ πολῖται) μηδαμῇ ταύτη καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων.

5. From the dative in regimen to the accusative in agreement with the subject of an infinitive. (This change occurs in other Greek writers from Homer downwards.

II. IV. 341, 342 σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε μετὰ πρότοισιν ἔοντας | ἐστάμεν.)

IV. 422 B, C εἰ ἐξείη . . . ὑποφεύγοντι . . . ἀναστρέφοντα κρούειν;

6. *Suspended constructions.*

In many sentences, the notion which it is intended to

make prominent is put forward either in the nominative or accusative (see above, p. 183, γ), and is left with no definite construction, the turn of the sentence being subsequently modified. (Cp. Soph. El. 1364–1366 τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους, | πολλὰ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἔσαι, | αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.)

II. 365 A ταῦτα πάντα . . . λεγόμενα . . . τί οἰόμεθα ἀκουούσας νέων ψυχὰς ποιεῖν. Here the shadow of a construction is supplied by ἀκουούσας.

II. 365 B τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα . . . ὄφελος οὐδὲν φασιν εἶναι.

III. 391 B τὰς τοῦ . . . Σπερχειοῦ ἱερὰς τρίχας Πατρόκλη ἥρωϊ, ἔφη, κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

V. 474 E μελιχλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα, κ.τ.λ.

VI. 487 B παραγόμενοι . . . μέγα τὸ σφάλμα . . . ἀναφαίνεσθαι.

VIII. 565 D, E ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος . . . ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι.

VIII. 566 E πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροὺς τοῖς μὲν καταλλαγῇ, κ.τ.λ.

7. Addition of a summary expression, without a con- § 59.
junction, to clinch a series or enumeration which has been given whole or in part.

II. 373 A κλῖναί τε προσέσονται . . . ἕκαστα τούτων παντοδαπά.

IV. 434 A πάντα τᾶλλα μεταλλαττόμενα.

VIII. 547 D πᾶσι τοῖς τοιούτοις.

X. 598 B τοὺς ἄλλους δημιουργούς.

Obs.—A conjunction is sometimes inserted.

VII. 523 D καὶ πᾶν ὃ τι τοιοῦτον.

8. In resumption after a digression (see above, pp. 229 ff.) the construction is often changed. See especially, in the rambling speech of Pausanias in the Symposium, the passage 182 D–183 D ἐνθυμηθέντι γὰρ . . . ἐνθάδ' νομίζεσθαι, where, amongst other irregularities, the dative ἐνθυμηθέντι is in no construction, because the 'deferred apodosis' is resumed (183 C) with a fresh turn of expression, ταύτη μὲν οὖν οἰηθείη

ἄν τις, κ.τ.λ., in which the original construction is forgotten. (Badham proposed to read γε for γάρ.)

Rep. VII. 532 B, C ἡ δέ γε . . . λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφῇ . . . πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία . . . ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν.

The passage has been already quoted above, p. 183 γ, but it is a strong instance of the peculiarity here spoken of.

§ 60. 9 From interrogative with negative meaning to direct negative :—

III. 390 A—C τί δέ; ποιεῖν ἄνδρα . . . (fifteen lines); οὐδὲ Ἄρεώς τε καὶ Ἀφροδίτης . . . δεσμὸν δι' ἕτερα τοιαῦτα.

10. *Other anacolutha.*

The laxity of the conversational style admits of changes which can hardly be brought under the preceding heads. Some words have only the 'shadow' of a construction, the sentence continuing as if that had been expressed which is only implied, or else returning to a connexion from which the intervening clauses have broken loose; or some new connexion or antithesis is suggested in the act of speaking.

II. 362 B τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευμάτα, πρῶτον μὲν ἄρχειν . . . ἔπειτα γαμεῖν . . . ἐκδιδόναι . . . ξυμβάλλειν, κοινωνεῖν οἷς ἂν ἐθέλῃ . . . εἰς ἀγῶνας τοῖνυν ἰόντα . . . περιγίγνεσθαι . . . Here ἄρχειν and the following infinitives are in apposition with βουλευμάτα, but in περιγίγνεσθαι the sentence has reverted to the construction with φήσουσι (supra A).

III. 387 D, E φαμέν δὲ δὴ, ὅτι . . . τὸ τεθνάναι οὐ δεινὸν ἡγήσεται . . . οὐκ ἄρα . . . ὀδύροιτ' ἂν . . . ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε λέγομεν, ὥς . . . ἥκιστα ἑτέρου προσδεῖται . . . ἥκιστα ἄρ' αὐτῷ δεινὸν στερηθῆναι . . . ἥκιστ' ἄρα καὶ ὀδύρεσθαι (sc. φήσομεν). (Cp. VI. 501 D ἡ ἐκείνους φήσειν μᾶλλον, where see note.) The last infinitive, while perhaps occasioned by στερηθῆναι, which is in a different construction, must borrow its government from φαμέν and λέγομεν preceding. Others would supply προσήκει from δεινόν.

III. 388 E, 389 A οὔτε ἄρα ἀνθρώπους . . . ἄν τις ποιῇ, ἀποδεκτέον, πολὺ δὲ ἦττον, ἐὰν θεούς.

III. 389 C κάμνοντι . . . λέγειν . . . μὴ τὰ ὄντα λέγοντι (the participle co-ordinate with the infinitive).

III. 399 A, B κατάλειπε . . . τὴν ἀρμονίαν, ἣ ἔν τε πολεμικῇ πράξει ὄντος ἀνδρείου . . . μιμήσαιο φθόγγους . . . καὶ ἀποτυχόντος . . . ἀμυνομένου τὴν τύχην· καὶ ἄλλην αὖ ἐν εἰρηνικῇ . . . πράξει ὄντος, ἣ . . . πείθοντος . . . ἣ . . . ἄλλω . . . μεταπείθοντι ἑαυτὸν ἐπέχοντα. To obtain a construction for ἐπέχοντα one must go back to μιμήσαιο or to κατάλειπε.

III. 407 C, D φῶμεν καὶ Ἀσκληπιὸν τοὺς μὲν . . . ὑγιεινῶς ἔχοντας . . . τούτοις μὲν . . . καταδείξαι ἱατρικὴν . . . τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα . . . προστάττειν διαίταν . . . τὰ δ' εἴσω . . . νενοσηκότα σώματα οὐκ ἐπιχειρεῖν διαίταις . . . ἀπαντλοῦντα . . . μακρὸν καὶ κακὸν βίον ἀνθρώπων ποιεῖν, καὶ ἔκγονα αὐτῶν . . . ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν, ἀλλὰ τὸν μὴ δυνάμενον . . . ζῆν μὴ οἶεσθαι δεῖν θεραπεύειν.

Goodwin (*M. and T.*, 685) quotes several instances of the exceptional use of μὴ in oratio obliqua after φαίην ἄν, πάντες ἐροῦσι, τίς ἄν . . . ἡγοῖτο. (I omit those in which μὴ is combined with ἄν, and also Rep. I. 346 E ἔλεγον μηδένα ἐθέλειν, for which see above, p. 211 β.)

These examples may justify the supposition that the change from οὐκ ἐπιχειρεῖν to μὴ οἶεσθαι is merely capricious. But I would suggest, 1st, that it is occasioned by the *sound* of μὴ δυνάμενον, and 2nd, more doubtfully, that while ἐπιχειρεῖν is *parallel* to ἐπιδείξαι, οἶεσθαι is in regimen after it—he prescribed that the physician should not think, &c. A further doubt occurs whether the subject of φυτεύειν is Ἀσκληπιόν, τὸν ἱατρόν, or τοὺς ἀνθρώπους from ἀνθρώπων, supra. See note in loco.

IV. 424 B ὅπως ἄν . . . φυλάττωσι, τὸ μὴ νεωτερίζειν . . . ἀλλ' ὡς οἶόν τε μάλιστα φυλάττειν.

The infinitive φυλάττειν is co-ordinate with νεωτερίζειν, but the construction is forgotten. Plato would not consciously have said φυλάττωσι τὸ φυλάττειν. The infinitive is taken as a vague imperative, or as depending on ἀνθεκτέον.

VI. 488 C αὐτοὺς δὲ . . . περικεχύσθαι δεομένους, κ.τ.λ.

In what follows the infinitive takes the place of the

participle, e. g. ἀρχειν, πλεῖν. Then there is a return to the participle in ἐπαινοῦντας . . . ψέγοντας. Then, if the MSS. are right, the nominative takes the place of the accusative in ἐπαίοντες . . . οἰόμενοι possibly suggested by the nominatives, πείθοντες and βιαζόμενοι, which have intervened.

VI. 492 C ἦν οὐ κατακλυσθεῖσαν . . . οἰχήσεσθαι . . . καὶ φήσκειν. The subject is changed, and the sense continued as if no negative particle had preceded.

VI. 510 E τούτοις μὲν . . . χρώμενοι, ζητοῦντές τε αὐτὰ ἐκεῖνα ἰδεῖν. But perhaps δέ should be read.

VII. 517 A ἄρ' οὐ γέλωτ' ἂν παράσχοι . . . καὶ . . . ἀποκτινύναι ἂν. If the text is sound the construction reverts to ἐννόησον supra 516 E.

VII. 530 B καὶ ζητεῖν appears to depend immediately on ἀτοπον ἡγήσεται, losing count of the intermediate words.

VIII. 556 C, D ὅταν παραβάλλωσιν . . . ἥ καὶ . . . ἀλλήλους θεώμενοι μηδαμῇ ταύτη καταφρονῶνται. θεώμενοι really takes the place of a subj. θεῶνται καὶ ἔπειτα, κ.τ.λ.

IX. 581 D ὁ τε χρηματιστικὸς . . . τί δὲ ὁ φιλότιμος . . . τὸν δὲ φιλόσοφον.

Obs.—A curious instance of wilful ambiguity occurs in

I. 344 E ἐγὼ γὰρ οἶμαι . . . τουτὶ ἄλλως ἔχειν ; Ἔοικας, ἦν δ' ἐγώ.

Thrasymachus says, 'you see, my view is different from yours,' meaning that injustice is profitable.

Socrates replies, 'You do seem to take a different view,' meaning 'you seem to think the question unimportant.'

In several of the above instances, those who do not allow for the extent of irregularity in Platonic syntax have recourse to conjecture.

- § 61. 11. Specially noticeable are the frequent interchanges or combinations (*a*) of singular and plural, (*b*) of masculine or feminine and neuter (in speaking of abstractions), (*c*) of the artist with his art, (*d*) of a city with her citizens, (*e*) of the soul (or some part or function of the soul) with the person; and, what is equally noticeable, the opposition of the soul to the man.

(a) Singular and plural—

I. 344 B, C ἐπειδὴν δέ τις πρὸς τοῖς τῶν πολιτῶν χρήμασι καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσεται, ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχυρῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται . . . ὅσοι ἂν πύθωνται αὐτόν, κ.τ.λ.

III. 399 D αὐλοποιούς ἢ αὐλητὰς . . . ἢ οὐ τοῦτο πολυχорδότητον.

III. 411 B, C καὶ ἂν μὲν . . . λάβῃ . . . ἔμπλεψ.

VI. 496 C, D τούτων . . . οἱ γενόμενοι, . . . λογισμῷ λαβών, κ.τ.λ.

VI. 498 B, C ὅταν . . . ἔκτος γίγνηται . . . ἀφέτους νέμεσθαι, κ.τ.λ.

VIII. 554 B, C ἐν αὐτῷ . . . αὐτῶν.

VIII. 558 A ἀνθρώπων καταψηφισθέντων . . . περινοστεῖ ὥσπερ ἥρως.

IX. 571 C τὰς περὶ τὸν ὕπνον . . . ἐκείνου.

Cr. II. 376 E ; III. 411 B, C τὸν θυμὸν ὀξύρροπον ἀπειργάσασθαι . . . ἀκρόχοιοι οὖν, κ.τ.λ. : IV. 426 A τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν . . . ἔχθιστον ἡγεῖσθαι τὸν . . . λέγοντα, ὅτι πρὶν ἂν μεθύων, κ.τ.λ. : ib. 426 C ἀποθανουμένους ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ.

So with transition from particular to general VIII. 554 A θησαυροποιὸς ἀνὴρ· οὗς δὲ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος.

Obs. 1.—A collective plural has sometimes a singular verb (v. 462 E, 463 A ἔστι μὲν . . . ἄρχοντές τε καὶ δῆμος) and a collective singular, a plural relative (vi. 490 E σμικρὸν δέ τι . . . οὗς, κ.τ.λ.). In III. 399 D, quoted above, τοῦτο is a collective singular.

Obs. 2.—When two things are joined or brought under a single notion, they are spoken of as one (iv. 435 A ταῦτόν . . . μεῖζόν ε καὶ ἔλαττον : v. 473 D καὶ τοῦτο . . . δυνάμεις τε . . . καὶ φιλοσοφία). Hence we have the part in apposition to the whole (vii. 526 A τὸ ἐν . . . ἴσον . . . ἕκαστον πᾶν παντί), and singular and plural are correlated where the former is universal, the latter particular (x. 601 D χρώμενον ἑκάστω . . . οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ . . . ᾧ χρῆται).

(b) Masculine or feminine alternating with neuter—

II. 359 C πλεονεξίαν, δ πᾶσα φύσις, κ.τ.λ.

II. 363 A αὐτὸ δικαιοσύνην.

III. 401 D ὃ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία . . . φέροντα.

III. 410 E ἀνεθέντος αὐτοῦ (sc. τῆς φύσεως).

IV. 428 A κατὰδῆλον . . . ἡ σοφία.

IV. 428 B τοῦτό γε αὐτό, ἡ εὐβουλία.

V. 449 D κοινωνίαν . . . ὀρθῶς . . . γιγνόμενον.

X. 611 B τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν, κ.τ.λ.

Obs.—Even where a concrete masculine noun is used abstractly, it has a neuter correlative.

II. 382 E ὁ θεὸς ἄπλοῦν.

VI. 494 D νοῦς οὐκ ἐνεστιν αὐτῷ . . . τὸ δὲ οὐ κτητόν.

(c) The artist and his art.

III. 409 E, 410 A οὐκοῦν καὶ ἱατρικὴν . . . μετὰ τῆς τοιαύτης δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἱ τῶν πολιτῶν σοὶ τοὺς μὲν εὐφυνεῖς . . . θεραπεύουσιν, τοὺς δὲ μή . . . αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν ;

Mr. H. Richards would read αὐταί. But observe that in that case ἐάσουσιν and ἀποκτενοῦσιν would *both* refer as *θεραπεύουσιν* does to ἱατρική and δικαστική combined.

The plural here is κατὰ σύνεσιν as the dual in VIII. 550 E πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν . . . τοῦναντίον ῥέποντε. So dialectic and the dialecticians in VII. 537 E τὸ νῦν περὶ τὸ διαλέγεσθαι κακὸν . . . : παρανομίας . . . ἐμπίπλονται.

(d) The city and her citizens.

IV. 435 E ἐν ταῖς πόλεσιν . . . οἱ δὲ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν.

VIII. 551 D τὴν μὲν πενήτων, τὴν δὲ πλουσίων, οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ.

On the other hand the city is opposed to the citizens (as in Thuc.): II. 370 E αὐτὴν τὴν πόλιν, IV. 428 C, D οὐχ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλευέται, ἀλλ' ὑπὲρ ἑαυτῆς ὅλης.

(e) The man and his mind. (This may also be regarded as a point of style. Cp. esp. Phaedo, pp. 82, 83.)

III. 411 A, B οὗτος τὸ μὲν πρῶτον . . . ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε (τὸ θυμοειδὲς) . . . ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίη . . . τήκει . . . ἕως ἂν . . . ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς, κ.τ.λ. (with ἄθυμον *infra* ψυχὴν is to be supplied).

IV. 440 C, D ὅταν τις οἴηται . . . πραῦνθῇ.

VI. 486 A ἢ οὖν ὑπάρχει διανοία . . . οἷόν τε οἶε τούτῳ μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον;

VI. 503 C, D τὰ βέβαια αὐτὰ ταῦτα ἦθη . . . χάσμεν ἐμπίπλυνται. The plural requires a masculine subject.

VI. 503 D, E δεινὸν αὐτῷ (masc.) μεταδιδόναι . . . σπάνιον αὐτὸ οἶε ἔσσεσθαι . . . βασανιστέον δὲ . . . εἰ . . . δυνατή (sc. ἡ φύσις αὐτῇ).

X. 620 E ἄγειν αὐτὴν . . . κυροῦντα ἣν λαχὼν εἴλετο μοῖραν.

XIII. Rhetorical Figures.

§ 62.

1. *Personification* enters largely into Greek idiom and is very characteristic of Plato. The argument (λόγος) is of course continually personified. A strong instance occurs in

VI. 503 A παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν.

Hence in VI. 484 A διὰ μακροῦ τινὸς διεξεληθόντος λόγου, this reading (A Π M) is probably to be retained in preference to διεξεληθόντες (x v).

Amongst many personifications perhaps the most striking is that in VIII. 568 D describing the difficulty experienced by tragic poetry in mounting ‘constitution hill,’ ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Books VIII and IX indeed abound with bold personifications: see esp. IX. 573 A δορυφορεῖται τε ὑπὸ μανίας, IX. 587 C δορυφόροις ἡδοναῖς.

The use of personifying words often adds a touch of liveliness to the style.

ἐθέλω (cp. Herod.): IV. 436 B ταῦτὸν τὰναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν . . . οὐκ ἐθελήσει ἄμα. Cp. II. 370 B.

V. 459 C μὴ δεομένοις μὲν σώμασι φάρμάκων, ἀλλὰ διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν.

ροεῖν (I. 335 E), λέγειν, ἐπαινεῖν, ψέγειν, καλεῖν of words and phrases (IV. 431 A τοῦτο λέγειν τὸ κρείττω αὐτοῦ, κ.τ.λ.).

ἀμφισβητῶ: IV. 442 E εἴ τι ἡμῶν ἔτι ἐν τῇ ψυχῇ ἀμφισβητεῖ.

ζητῶ: III. 388 E ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον.

To this head belongs the adjectival use of ἀδελφός, ἑταῖρος III. 404 B, IV. 439 D.

ποιῶ: a special use of ποιεῖν (intrans.= 'to behave') may be noticed here because occurring sometimes with an impersonal subject.

II. 365 A τί οἰόμεθα ἀκονούσας νέων ψυχὰς ποιεῖν.

IV. 432 A οὐχ οὕτω ποιεῖ ('acts') αὕτη.

So probably in VII. 523 E ὧδε ποιεῖ ἐκάστη αὐτῶν (τῶν αἰσθήσεων).

For the same use with a personal subject see V. 474 D ἡ οὐχ οὕτω ποιεῖτε πρὸς τοὺς καλοὺς; 'Is not this your way?'

III. 416 B μὴ τοιοῦτον . . . ποιήσωσι, κ.τ.λ.

V. 469 B πρὸς τοὺς πολέμιους πῶς ποιήσουσιν;

§ 63. 2. *Continued Metaphor.* The two chief examples in the Republic of this figure, which serves at once to enliven and to connect discourse, are the image of the wave in Book v, and the allegory of the cave in Book VII. The former is a good instance of the way in which an image *grows* in Plato.

It may possibly have been suggested by some preparatory hints in Book IV. See esp. 441 C ταῦτα . . . μόγῃς διανενεύκαμεν. This renders more natural the incidental remark in V. 453 D ἂν τέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον, ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον: (ibid.) οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον καὶ πειρατέον σῶζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἦτοι δελφινά τινα ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. So far, although the image of a 'sea of difficulty' has appeared in connexion with the fear of ridicule and the mockery of comic poets (452 B), there is no hint of combining the notion of laughter with that of the waves. Four pages afterwards (457 B, C) we are found to have escaped from the first great 'wave' which had threatened to swamp us. And, after a still longer interval,—the digression about usages of war having intervened,—it appears at 472 A that the three stages of difficulty are distinctly thought of as a *τρικυμία*, of which the

third and greatest wave is now impending. Hence, as the result of all this, when the discussion culminates, and the moment has arrived for the audacious figure of the laughing wave, it is introduced without any effect of violence, (473 C) εἰρήσεται δ' οὖν, εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς ὥσπερ κύμα ἐκγελῶν ('bursting in laughter') καὶ ἀδοξία κατακλύσειν.

Similarly, the descriptions of the evil states in Books VIII, IX are linked together by the growing image of the *drones* in the hive (distinguished as stinging and stingless) which culminates in the description of the master passion in the tyrannical individual as a mighty winged drone—ὑπόπτερον καὶ μέγαν κηφήνά τινα (IX. 573 A).

Again, the incidental phrase βίου κατασκευή (VIII. 557 B) helps to render more natural the impressive conception of the inward πολιτεία, 'the kingdom of Heaven within,' at the close of Book IX. 592 B ἐν οὐρανῷ . . . παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν καὶ ὁρῶντι ἑαυτὸν κατοικίξειν. Also in IX. 588 E the words καὶ τὰ περὶ τὸν λέοντα serve to make less abrupt the introduction of the serpent element—τὸ ὀφειῶδες (ib. 590 B).

Other instances of Plato's love of climax and gradation are the elaborate account of the misery of the tyrant in IX. 576–588, and the demonstration of the unreality of poetry in x. 598, 599. (Cp. the treatment of Pleasure in the *Philebus*.)

3. *Cumulative illustration.* The effect of liveliness and § 64. also of fertility of conception is often produced by the substitution of one illustration for another before there has been time for the first to be applied. Thus in the quick succession of examples with which Socrates poses Polemarchus, after showing that the just man is inferior to the draught-player as a partner in draughts, to the builder in the laying of bricks, &c., instead of simply asking, 'to whom then is he superior, and in what?' he brings in a fresh example at the moment of asking.

I. 333 B ἀλλ' εἰς τίνα δὴ κοινωνίαν ὁ δίκαιος ἀμείνων κοινωνὸς τοῦ καθαριστικοῦ, ὥσπερ ὁ καθαριστικὸς τοῦ δικαίου εἰς κρουμάτων ; Cp. Theaet. 147 A where in showing the absurdity of the definition of πηλός—πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων καὶ πηλὸς ὁ τῶν ἱπνοπλαθῶν καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν—an unexpected addition is made to it,—εἴτε ὁ τῶν κοροπλαθῶν προσθέντες, εἴτε ἄλλων ὧντινωνοῦν δημιουργῶν.

So in IV. 421 A—where he has been arguing from the examples of the husbandman and potter that the life of the guardians must be arranged so as to secure their devotion to their proper work,—instead of proceeding to say that this is the more necessary in proportion to the high importance of their function, he suddenly introduces to our notice the class of 'botchers,' whose work is the least important of all:—νευρορράφοι γὰρ φαῦλοι γενόμενοι, κ.τ.λ.

Hence it is probable that in V. 479 B—τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν, κ.τ.λ.—there are *two* illustrations and not one only. See note in loco.

§ 65. 4. *Irony and Litotes*. The tendency to under-statement, which in Thucydides and elsewhere renders οὐχ ἥσσον = μάλλον and the like, is strengthened by the peculiar irony of Plato. In a few places this irony has been a cause of obscurity, e. g.—

(a) I. 337 C ἄλλο τι οἶν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις ; 'I suppose, then, that is what you mean to do ?'

IV. 423 C-E φαῦλον . . . φαυλότερον . . . φαῦλα.

V. 451 A ὥστε εὖ με παραμυθεῖ.

VII. 529 A οὐκ ἀγεννῶς (cp. Phaedr. 264 B).

It gives rise to doubt about οὐ πάννυ, μὴ πάννυ τι, &c. See above, p. 209 β.

Obs.—The alternation between irony and seriousness, which Plato sometimes introduces with marked effect, has also given rise to misapprehension.

I. 344 E ἐγὼ γὰρ οἶμαι, ἔφη ὁ Θρασύμαχος, τουτὶ ἄλλως ἔχειν. *Εοῖκας, ἦν δ' ἐγώ. (See note in loco.)

(b) The constant insertion of qualifying phrases, to avoid the appearance of dogmatism, belongs to the same tendency. To this may be referred the frequent use of *τάχ' ἄν, ὥς ἔπος εἰπεῖν, εἰς τὸ δυνατόν, ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη, εἰς ὅσον ἐνδέχεται*, and VII. 527 A *καὶ σμικρά*.

(c) Ironical collocation of words (*παρὰ προσδοκίαν*) II. 373 A *ἐταῖραι καὶ πέμματα*. (See note on II. 373 B *θηρευταί*.)

5. Recurring phrases.

Besides the qualifying expressions mentioned in the last paragraph, Plato employs certain recurring phrases or *façons de parler*, partly (a) to maintain the resemblance to ordinary conversation, and partly (b) to keep before the mind the pervading antithesis between the actual and the ideal.

(a) Of the former sort are *ᾧρα ἂν εἴη, τίς μηχανή; τὸ λεγόμενον, πάσῃ τέχνῃ, εἰ μὴ ἀδικῶ, εἰ μὴ τι* (sc. ἄλλο), *εἰ μὴ σὺ κελεύεις*, and the 'pronominal' phrases noticed above, p. 196 (g).

The frequent use of *ὦ δαιμόνιε, ὦ θαυμάσιε, ὦ πρὸς Διός, &c.* marks the rising interest of the discussion. See esp. IX. 574 B *ἀντεχομένων δὴ καὶ μαχομένων, ὦ θαυμάσιε, γέροντός τε καὶ γράος, κ.τ.λ.* A similar effect is produced by the repetition of *ἦ δ' ὅς* in the course of a reported speech. Cp. *ἔφη λέγων* in Herodotus.

(b) To the latter motive,—the contrast of actual and ideal,—is to be ascribed the constant use of *δοκῶν, λεγόμενος, καλούμενος, δοξαζόμενος εἶναι, οἰόμενος* (I. 336 A, III. 395 D &c.): also of *ποιούμενος* = 'esteemed' in VI. 498 A, VII. 538 C, —where see notes. Special uses of *οὗτος, ἐκεῖνος, ὅδε, ἐνθάδε, ἐκεῖ, νῦν* (VI. 489 C *τοὺς νῦν πολιτικούς ἄρχοντας*) are grounded on the same antithesis.

6. Tautology and Repetition.

§ 66.

(a) Plato is not in the least afraid of repeating the same word and often does so accidentally in the same passage with a difference of meaning. This happens very frequently with *δοκεῖν, δόξα*, and other words which have both a vernacular and a philosophical sense. Especially noticeable are :

III. 415 C τὴν . . . προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες . . . τιμήσαντες : where H. Richards would read τιμήσαντες <κατ' ἀξίαν>.

V. 449 D ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας, 'You are taking up another form of State,' with V. 450 A ἐπιλαβόμενός μου, 'taking me up,' i. e. 'checking my discourse' immediately following.

VIII. 546 D ἄρχοντες . . . καταστήσονται, 'rulers will be appointed' (passive).

Ibid. καταστήσονται . . . τοὺς ἀρίστους, 'they will appoint the best men to be their rulers' (middle voice).

Cp. Laws VIII. 840 E, 841 A τίνα δὴ συμβουλεύεις αὐτοῖς τίθεσθαι νόμον, ἐὰν ὁ νῦν τιθέμενος αὐτοὺς ἐκφύγη; where τίθεσθαι is middle, and τιθέμενος passive.

For Rep. VIII. 547 E ἀπλοῦς . . . ἀπλουστέρους see note in loco.

Obs.—There are limits to this as to other anomalies and it is very improbable that in VI. 499 E ff. ἀλλοίαν . . . δόξαν should mean, first, 'a different opinion from what they now have' and then 'a different opinion from that which we maintain,' or that in X. 601 D, E τὸν χρώμενον . . . ἄγγελον γίνεσθαι τῷ ποιητῇ οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ . . . ᾧ χρῆται' οἷον αὐλητῆς . . . περὶ τῶν αὐλῶν . . . ἐπιτάξει οἷους δεῖ ποιεῖν, the words οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ . . . ᾧ χρῆται should mean 'what *the instrument* does well or ill,' and not 'what specimens of the instrument *the maker* makes well or ill.'

(b) On the other hand the language is varied without apparent reason.

VII. 530 E ἐξήκον . . . ἀφήκειν and often elsewhere.

§ 67.

XIV. Order of Words.

(Cp. *Digest*, §§ 287–311.)

The freedom of conversation allows of great variety in the order of words, and Plato has used this liberty for purposes of effect, sometimes putting words to the front to give importance to them, sometimes reserving a surprise, and sometimes merely avoiding harsh collocations. Thus

unusual order is employed (1) for emphasis, (2) for euphony, or (3) for both together. (The general rule that the more emphatic notion stands *first* in Greek—not *last*, as often in English—of course holds in Plato as in other writers.)

1. (a) A phrase is rendered more emphatic by separating the words of which it is composed and placing unemphatic words between. (Phaedr. 247 B ἄκραν . . . ἀψίδα.)

I. 339 E ἄρα τότε . . . οὐκ ἀναγκαῖον συμβάλειν αὐτὸ οἴτωσὶ δίκαιον εἶναι ποιεῖν τοῦναντίον ἢ δὲ σὺν λέγεις (see note in loco).

VI. 492 A ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχη.

VI. 499 C πόλεώς τις ἀνάγκη ἐπιμεληθῆναι.

IX. 572 B καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι.

IX. 582C ἀπὸ γε τοῦ τιμᾶσθαι, οἷόν ἐστι, πάντες τῆς ἡδονῆς ἔμπειροι (i. e. πάντες ἔμπειροι τῆς γε ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς, οἷόν ἐστι).

(b) In order to bring an emphatic notion into prominence, a relative, interrogative, or negative word is postponed.

II. 363 A τοῖς δόσις ἃ φασι θεοὺς διδόναι.

II. 377 E ὃ τε αὖ Κρόνος ὡς ἐτιμωρήσατο.

III. 390 B μόνος ἐγρηγορῶς ἃ ἐβουλεύσατο.

III. 413 C τοῦτο ὡς ποιητέον.

IV. 437 D οἷον δίψα ἐστὶ δίψα ἄρα γε, κ.τ.λ., where the inversion has led to an error of punctuation (see v. rr.).

V. 453 D οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν (= οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν, οὐ, μὰ τὸν Δία).

2. Euphony.

§ 68.

(a) The interlacing of clauses has sometimes no obvious motive except a more euphonic rhythm.

III. 396 C ὃ μὲν μοι δοκεῖ, ἦν δ' ἐγώ, μέτριος ἀνὴρ.

Phaedo 99 C τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα αὐτὰ τεθῆναι δύνανται οὔτω νῦν κείσθαι.

(b) A special case is the displacement of adverbs through the adherence of the preposition to its noun. (See Vahlen on Ar. Poet. 1457 A, 31 μὴ ἐκ σημαινόντων: 'quae collocatio et apud Ar. ipsum multa habet exx., et apud alios.')

Cp. Herod. II. 27 κάρτα ἀπὸ θερμῶν χωρέων: Dem. de Cor. § 288 ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ.

III. 391 D ὥρμησαν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς.

VI. 492 A μὴ ἐν προσηκούσῃ.

IX. 590 A πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ.

§ 69. 3. Both emphasis and euphony seem to be consulted in the displacement or trajection of αὖ, ἤδη, καί.

(a) The habitual postponement of αὖ to the negative at once emphasizes the negation, and, in the case of οὐκ αὖ, avoids an undesirable hiatus. The use of μὴ αὖ probably follows the other idiom by assimilation.

III. 393 D ἵνα δὲ μὴ εἴπῃς, ὅτι οὐκ αὖ μανθάνεις.

IV. 442 A ὃ τηρήσεται μὴ . . . πολὺ καὶ ἰσχυρὸν γενόμενον οὐκ αὖ τὰ αὐτοῦ πράττει.

VI. 499 D τοῖς δὲ πολλοῖς . . . ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ, ἐρεῖς;

Cp. Theaet. 161 A οἶει . . . ἐρεῖν ὥς οὐκ αὖ ἔχει οὕτω ταῦτα.

Crat. 391 C ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτα ἀρέσκει, κ.τ.λ.

Aristoph. Pax 281 τί ἔστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

Αὖ comes even between the preposition and the noun:

II. 371 D τοῖς δὲ ἀντὶ αὖ ἀργυρίου.

IX. 577 B καὶ ἐν αὖ τοῖς δημοσίοις κινδύνοις.

(b) An emphatic ἤδη is placed foremost although in meaning really attached to a word from which it is thus separated. In some cases this arrangement avoids cacophony.

V. 452 B ἀλλ' καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας.

VII. 531 E ἀλλὰ ἤδη, εἶπον, [οἱ] μὴ δυνατοὶ τινες (s. τινος) ὄντες, κ.τ.λ. (avoiding μὴ ἤδη).

(c) Similarly καί is sometimes separated (ὑπερβάτως) from its word.

V. 470 B, C ὅρα δὲ καὶ εἰ τόδε πρὸς τρόπον λέγω.

[VI. 500 A ἦ, καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται, κ.τ.λ. (joining καὶ οὕτω, but see note in loco and supra, p. 200 ι).]

In IX. 573 D τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς, καί although joined to ἐμοί really emphasizes both pronouns.

Cp. Laws III. 680 A Πολιτείας δέ γε ἤδη καὶ τρόπος ἐστὶ τις οὗτος.

It is sometimes postponed together with the interrogative, though belonging to the whole sentence.

IX. 571 C λέγεις δὲ καὶ τίνας . . . τάντας (i. e. τίνας καὶ λέγεις) ;

Cp. Hdt. VIII. 89, § 1 ὅλῳι δέ τινες καὶ Ἑλλήνων, where καί belonging to the whole clause is attracted by the emphasis to Ἑλλήνων. See also ib. III. 36, § 4 Σὺ καὶ ἐμοὶ τολμᾷς συμβουλεύειν.

(d) ἀλλὰ . . . δὴ are widely separated in V. 467 D ἀλλὰ γάρ, φήσμεν, καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο.

(e) Observe the position of τε in λέγειν λόγον τε in V. 472 A, according to Par. A, and of μέν in VI. 508 E, but see notes in locis.

4. Words introduced διὰ μέσον by an afterthought may sometimes disturb the order of the sentence.

IV. 425 E ὥσπερ τοὺς κάμνοντάς τε καὶ οὐκ ἐθέλοντας ὑπὸ ἀκολασίας ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης, where the position of ὑπὸ ἀκολασίας belongs to the whole phrase οὐκ ἐθέλοντας ἐκβῆναι.

V. 467 C καὶ οὐκ ἄξιον κινδύνου (see note in loco).

5. Parenthetical words are introduced sometimes before an enclitic, sometimes between a preposition and its case.

I. 337 E πῶς γὰρ ἄν . . . ᾧ βέλτιστε, τίς κ.τ.λ.

VIII. 564 A ἐξ οἴμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας.

So in Phaedr. 227 B οὐκ ἄν οἶει, κ.τ.λ. the parenthetical word divides ἄν from the verb.

N.B.—All these peculiarities of rhythmical arrangement become more marked in the later dialogues, especially the Timaeus and Laws.

XV. Grammatical irregularities considered in relation § 70. to the text.

It will probably be objected that in these remarks too little account has been taken of the alterations introduced by recent editors into the Platonic text. The emendations of Cobet, Madvig, Badham, and W. H. Thompson are manifestly deserving of attention. But before adopting them wholesale, or even to the extent to which they were embodied in the fourth Zürich edition, several considerations should be

carefully weighed. (1) The balance of anterior probability is against the best founded conjecture when this is opposed to the consent of the MSS. (2) How few of the changes confidently proposed by Schleiermacher, van Heusde, Ast, Heindorf, and K. F. Hermann, are at this moment accepted as certain! (3) In the last resort the context must decide. But in judging of the context, it is not enough to be well skilled in grammar and logic, or in the law of parsimony that presides over a terse literary style. The special conditions of Attic dialogue should be taken into account, and, as these are chiefly to be learned from Plato, some such synoptical survey as has been here attempted is required to assist the student in comparing Plato with himself. If the result of such an endeavour, based on the traditional text, is to bring out a series of phenomena which to those who are intimately acquainted with Greek and with the nature of language commend themselves even in their irregularities as *natural* and consistent, it follows that the number of places in which conjecture is found necessary will be considerably reduced. If, on the contrary, the redundancies and anomalies to which reference has been made are to be regarded as unworthy of the great stylist and dialectician, and the acknowledgement of them inconsistent with true reverence for him, the process of conjectural emendation, precarious as it is at best, must be largely extended before all such unsightlinesses can be removed. And should this labour be completed, the doubt may ultimately recur whether Plato's image has not suffered like that of the great English poet, whose bust (according to Sir Henry Taylor) was 'sadly smoothed away into nothingness at the instance of some country neighbour of Wordsworth's, whose notions of refinement could not be satisfied without the obliteration of everything that was characteristic and true.'

There is an extreme to be avoided in both directions, and rational critics will probably be found to admit that

the distinction between what is sound and unsound often turns upon a question of degree. There are emendations which secure acceptance by their convincing quality—which ‘jump to the eyes’ of the reader as well as of the emender at the first flash. Such is Schneider’s ἐτίμα μάλιστα for ἐτι μάλιστα in Rep. VIII. 554 B, such is Geer’s παισίῳ for πᾶσι in VI. 494 B, and Mr. Archer Hind’s ἐν τῷ μέρει for ἐπὶ τῶν ἐν μέρει Theaet. 190 C. There are others of which a high degree of probability may be safely predicated, such as van Prinsterer’s ἐκάστας for ἕκαστος (v. r. ἐκάστοτε) in VI. 493 B. Such simple changes as πάντων for πάντως (VI. 497 D), κατηκόψ for κατήκοοι (VI. 499 B), τὸ δ’ αὖ, τό for τὸ δ’ αὐτό (VIII. 547 B), when they have the effect of restoring a smooth and idiomatic context, may be accepted without cavil. The transposition of χαίρων καί in III. 401 E (based on a reference in Aristotle—but cp. Laws VI. 751 D) although supported by the similar syllables in δυσχεραίνων, and even Graser’s τί ολώμεθα in IX. 581 D can only be regarded as highly probable (the same may be said of ὅσοι for ὅσων in VII. 534 A, οἰκίον ἐνότος for οἰκίον ἔχοντος in IX. 590 D, αὐτόχειρος for αὐτόχειρας in X. 615 C), and there is good reason for rejecting the seemingly simple alteration of διδόντες to ἄδοντες (II. 365 D)¹, and that of βλάψει to βλάψειν (a MS. emendation) in the preceding context, II. 364 C. Madvig’s ingenious conjecture in X. 608 A, ἀσόμεθα for αἰσθόμεθα, may well appear convincing at first sight. It gets rid of a non-classical form; it merely presupposes the miswriting of CΘO for CO; and it seems naturally enough to echo ἐπάδοντες in the sentence immediately preceding. But on closer inspection, the use of δ’ οὖν requires the resumption not of what immediately precedes (with only εὐλαβούμενοι . . . τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα coming between) but of the main apodosis answering to the words in the comparison, ὥσπερ . . . βία μὲν, ὁμῶς δὲ ἀπέχονται.

¹ Although supported by the v. r. διδομένου (Ven. Π) for ἄδομένου in III. 398 D. But there is no reason for assuming corruption. See note in loco. VOL. II. S

Either ἀφεξόμεθα, therefore, or some equivalent word, and not ἀσόμεθα, is what the context requires.

§ 71. Accretions consequent on the admission of glosses into the text, are a form of corruption to which all classical writers¹ are liable. The assumption of such alteration has been of late extensively applied to Plato. It is supported by such manifest instances as Theaet. 190 C, Rep. IX. 580 D, and it cannot be denied to have a legitimate place, although the condition of some dialogues, such as the Phaedo and Cratylus, is found in point of fact to give more scope for it than is the case with others. But the editors who, after the manner of Hirschig, have bracketed or excised every phrase that could not conveniently be tied upon the trellis-work of logic, should be asked to pause and consider whether these 'overgrowths' do not belong to the native exuberance of the Athenian language in its times of leisure (Theaet. 172 C, D). Their ideal of trimness seems too like that of the old English (or Dutch) gardener—

'Go thou, and like an executioner,
Cut off the heads of too fast growing sprays.
That look too lofty in our commonwealth.
All must be even in our government'.²

But, it will be said, some superfluous clauses in the Republic are omitted in Par. A, the earliest and most authoritative MS. This is perfectly true, but, before drawing conclusions from the fact, it is right to understand the nature and extent of it. First, then, account should be taken of the observation, which is easily verified, that in most of these instances there is present either 'homoeoteleuton' or some other condition slippery for scribes; e. g.—

II. 358 A ψέγεται [ἀδικία ἢ ἐπαινεῖται].

360 A τῶν ἀγγέλων γενέσθαι [τῶν παρὰ τὸν βασιλέα, add. in mg.].

¹ See especially Hdt. iv. 127, § 5.

² Shakespeare, *Richard II*, iii. 4, 33-36.

- II. 364 A ἡ σωφροσύνη [τε καὶ δικαιοσύνη].
 366 A αἱ τελεταὶ [αὐτὰ μέγα δύνανται].
 367 C ψέγειν [ἀλλὰ τὸ δοκεῖν add. in mg.] with ἀλλὰ τὸ
 δοκεῖν in preceding line.
 373 A [καὶ τὴν ποικιλίαν], καὶ χρυσόν, κ.τ.λ.
 „ E [καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ] κακὰ γίγνεται add. in mg.
 376 C [φιλόσοφον] καὶ φιλομαθῇ.
 378 C τοιαῦτα [λεκτέα].
 379 A εἰάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ [εἰάν τε ἐν μέλεσιν] εἰάν
 τε ἐν τραγῳδίᾳ.

This argument is greatly strengthened by considering the omissions in Ven. II, also due to homoeoteleuton, or in some cases to the dropping of a line. See E. on Text, pp. 103, 104.

Secondly, it is by no means an indifferent circumstance § 72. that these omissions all come within a certain limited space in the Republic. We should have to search far in order to gather an equal number from elsewhere, and those which do occur in the later portions of the dialogue for the most part involve the loss of indispensable words, and are to be accounted for by the accidental dropping of a line.

Thirdly, that some of them at least were the errors of a scribe appears from the omitted words being supplied in the margin by the diorthotes, either from the archetype of A or from another MS. And it should be observed that the words bracketed are *not* in every case superfluous. It would be rash to cancel αὐτὰ μέγα δύνανται (II. 366 A), though they had been omitted in more MSS. than one, and the clause ἀλλὰ τὸ δοκεῖν (ib. 367 C) would have to be supplied if it had been omitted by all the scribes. But if these omissions are due to the copyists, the others can not be assumed not to be so. And the redundancy, even where indisputable, has been shown to be not inconsistent with the manner of Plato. The case of IX. 580 D where A reads τὸ λογιστικὸν δέξεται, and another MS. (Par. K) λογισ-

τικὸν ἐπιθυμητικὸν θυμικὸν δέξεται, for the simple δέξεται, stands on a different footing (see note in loco), and it may be admitted that a somewhat similar corruption may have crept into VII. 533 E ὁ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἕξιν σαφηνείᾳ ὃ λέγει ἐν ψυχῇ, though the interpolation is here less manifest and correction consequently more difficult, if not impossible. The whole sentence is omitted in Ven. Ξ. (E. on Text, pp. 112, 113.)

PART II.

PLATONIC DICTION.

- i. NEW DERIVATIVES AND COMPOUNDS.
- ii. SELECTION AND USE OF WORDS.
- iii. PHILOSOPHICAL TERMINOLOGY.

§ 1. Plato's vocabulary is that of highly educated Athenians of the fourth century B.C., enriched with special elements derived (*a*) from the Socratic love of homely illustration, (*b*) from poetic and other literature, in the way of quotation, adaptation, imitation, and allusion, (*c*) from the innovations of the Sophists, both rhetorical and eristic, and (*d*) from habits of speech fostered within the Academy as a philosophical school.

i. New Derivatives and Compounds.

The restrictive or selective tendency of Attic Greek, reserving one word for one idea, and rejecting many synonyms, has been repeatedly illustrated¹.

'No Attic writer would have used it (*Εὐφρόνη*) for *νύξ*: but not only does it occur in Herodotus more frequently than the soberer term, but even a scientific writer like Hippocrates employs it. Again, if we compare the usage of *πάλος* and *κλῆρος*, it will be seen that the more picturesque of the two words has in all Attic, but that of Tragedy,

¹ See Rutherford, *New Phrynichus*, pp. 13 ff.

been ousted by the colourless term, though in Ionic prose the former remained the commoner.’

The converse or complementary tendency, to have a word for everything and to invent new terms to express novel distinctions, has been less observed. Yet in comparing Plato’s language with that of Thucydides or Antiphon, or the tragic poets, or even Lysias or Isocrates, it is impossible not to be aware that the discarding of picturesque or ‘coloured’ synonyms was accompanied with the invention of many novelties in the expression of abstract notions. This increasing copiousness, forming part of the improvement and development of prose-writing, is of unquestionable significance, and exercised a marked influence on all the subsequent literature.

Plato himself remarks on the introduction of new-fangled terms by Protagoras and others¹, and on Prodicus’ affected love of minute verbal distinctions. He himself might have been asked by a malicious questioner why he should employ *δικαιοσύνη* and *διαφορότης* when such old friends as *δικαιοσύνη* and *διαφορά* were available. The answer is that similar changes were multiplying on every side, and had become a part of the natural medium of cultivated expression. ‘Correct’ writers like Isocrates might be sparing in their use, but the extent to which they had found their way into general currency may be estimated from Xenophon. *Δικαιοσύνη*, for example, is one of a large number of derivative words that are found in Plato and Xenophon, and *in no earlier writer*.

A few others, of which the same remark is true, may be § 2. cited here in passing. To name them all would occupy more space than can be fitly given to a mere collateral illustration.

<i>ἀνδρείκελον</i>	<i>ἀμελέτητος</i>
<i>ἀπειροκαλία</i>	<i>ἀνυπόστατος</i>
<i>ἀνυποδησία</i>	<i>ἀνύσιμος</i>

¹ Ὁρθοέπειά γέ τις . . . καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ Phaedr. 267 c.

ἀξιομνημόνευτος	δυσωπέομαι
ἀπατητικός	ζημιώδης
ἀπειλητικός	εὐαγωγός
ἀπορραθυμέω	θεραπευτής
ἄπταιστος	θυμοειδής
ἀμεταστρεπτός	ἰδιωτεία
βαλλαντιοτομέω	κηδεστής
βλακικός	κυβερνητικός
βουλευτικός	λιχνεία
γενειάσκω	μεγάλειος
γεώδης	ξεναγέω
δαπανηρός	παιδοτροφία
δημηγορικός	τεχνίτης
διευκρινέομαι	

§ 3. Some doubt is thrown on the whole inquiry, because it is necessarily limited to the extant remains of Greek literature. It is impossible to trace the steps by which the change referred to was gradually realized. But the following list of derivative and compound words which are found in Plato and in no earlier writer¹ may serve roughly to indicate the general fact that in the time of Plato a large class of words had recently come into use (he may even have added to the number) to express abstract notions of various kinds. This effervescence of language is naturally correlated to the stir and eager alacrity of thought which the Sophists set in motion and to which Socrates himself contributed. We may trace the beginnings of it in Antiphon's use of such derivative words as *μιαρία*, *αἰτίασις*, *βιαιότης*². It would be interesting, were it only possible, to ascertain how far the language of Democritus or of Hippocrates had advanced in this direction. But Democritus is too often paraphrased by those who quote him, and the works ascribed

¹ It has been assumed for the purpose of this Essay that the first occurrence of a word in Greek literature is pretty sure to have been noted in the edition of Stephanus' *Thesaurus* by Dindorf and others.

² Or, to go further back, in the use of *ἀπορία* by Herodotus iv. 134.

to Hippocrates are of doubtful authenticity. For this reason no account is taken here of many words which are common to Plato and Hippocrates, or the Pseudo-Hippocrates. Where a word recurs in later writers, I have added the names of those by whom it is used. The influence of Plato on the subsequent usage is often apparent.

(a) *New Derivatives.*

a. Substantives in

§ 4.

-ειᾶ :—

- ἀπρέπεια Rep. 465 C : Aristot., Athenaeus.
- ἀπρομήθεια Lach. 197 B : Josephus.
- ἀσάφεια Rep. 478 C : Plutarch : Dionys. Hal.
- ἀψεύδεια Rep. 485 C : Aristotle.
- εὐμάθεια Rep. 490 C : Callimachus.
- νόθεια Phaedr. 235 D, Theaet. 195 C : Lucian.
- ὀρθοέπεια (due to Protagoras) Phaedr. 267 C : Dionys. Hal.
- φιλομάθεια Rep. 499 E, Tim. 90 B : Plut., Strabo.

-εία :—

- γοητεία Rep. 584 A : Diodor., Lucian, Dio C.
- ἐλεοδουλεία Symp. 184 C : Lucian.
- εἰρωνεία Rep. 337 A : Aristot., Plut., Dionys. Hal.
- ἐπιτροπεία Phaedr. 239 E (ἐπιτροπία (sic) occurs in a fragment of Lysias) : Dionys. Hal.
- κολακεία Gorg. 463, 465, Rep. 590 B : Dem., Lucian.
- προπαιδεία Rep. 536 D : Clem. Alex.

-ία :—

- ἄβελτερία Theaet. 174 C, Symp. 198 D : Aristot., Plut.
- ἀθεραπενσία Rep. 443 A : Diodor., Polyb.
- ἀκαιρία Symp. 182 A : Dem., Aristot.
- ἀλληλοφθορία Prot. 321 A : Joseph., Dionys. Hal.
- ἀλλοδοξία (-έω) Theaet. 189 B : Dio C.
- ἀμελετησία Phaedr. 275 A, Theaet. 153 B : Philo.
- ἀμετρία Rep. 486 D : Lucian, Plut.

- ἀναλογία Rep. 534 A. Frequent in later Greek.
 ἀναρμοστία Phaedo 93 C : Lucian, Plut.
 ἀπεργασία Prot. 312 D : Plut.
 ἀρρενωπία Symp. 192 A : Zeno Stoic.
 ἀρρυθμία Rep. 401 A : Lucian.
 ἀσυμμετρία Gorg. 525 A : Aristot., Theophr.
 βασκανία Phaedo 95 B : Aristot., Philo.
 βωμολοχία Rep. 606 C : Aristot., Plut.
 γιγαντομαχία Rep. 378 C : Plut., Diodor.
 γνωμολογία Phaedr. 267 C : Aristot., Plut.
 γυμνασία Theaet. 169 C : Aristot., Dionys. Hal., Dio C.,
 Polybius.
 *εἰκονολογία Phaedr. 267 C, 269 A.
 ἐλειυνολογία Phaedr. 272 A : Schol. in Sophocl.
 εὐθνωρία Rep. 436 E : Aristot., Plut.
 θεολογία Rep. 379 A : Aristot. Meteor., Theodoret.
 ἰσορροπία Phaedo 109 A : Plut.
 ἰστουργία Symp. 197 A : Theophr.
 κηδεμονία Rep. 463 D : Dio C., Philo.
 μακρολογία Prot. 335 B, Gorg. 449 C : Aristot.
 μεγαλαυχία Lys. 206 A, Theaet. 174 D : Plut.
 μελοποιία Symp. 187 D : Aristot.
 μετεωρολογία Phaedr. 270 A : Plut.
 μισανθρωπία Phaedo 89 D : Dem., Stobaeus.
 μισολογία Phaedo 89 D : Plut.
 *νεκροσυλία Rep. 469 E.
 νοσοτροφία Rep. 407 B : Aelian.
 οἰκειοπραγία Rep. 434 C : Porphyry, Stobaeus.
 οἰκοφθορία Phaedo 82 C : Plut.
 *ὀλιγογονία Prot. 321 B.
 ὁμοδοξία Rep. 433 C : Aristot., Olympiod.
 παιδεραστία (-έω) Symp. 181 C : Plut., Athen., Lucian (the
 verb only).
 παιδογονία Symp. 208 E : Heliod., Theodoret.
 ποραμυθία Phaedo 70 B, Rep. 450 D, al. : Plut., Longin.

* Words marked with an asterisk are found in Plato only.

- πιθανολογία Theaet. 163 A : Euseb., Phot., St. Paul.
 πολυγονία Prot. 321 B : Aristot., Plut., Galen.
 πολυειδία Rep. 580 D : Cyrill. Alex.
 πολυχорδία Rep. 399 C : Plut., Athen.
 ραψωδία Ion 533 B, Tim. 21 B : Aristot., Athen., Lucian, &c.
 σκιαγραφία Phaedo 69 B, Rep. 365 C : Aristot., Euseb.
 συμφωνία Crat. 405 D, al. : Aristot., Plut.
 συντομία Phaedr. 267 B : Aristot., Diodor., Dionys. Hal.
 φαντασία Theaet. 161 E, al. : Aristot., Plut.
 φιλεραστία (-ής) Symp. 213 D : Aristaen. (-ία), Aristot. (-ής).
 φιλογυμναστία (-έω, -ικός) Symp. 182 C, al. : Athen., Plut.
 (verb only).
 ψυχαγωγία Phaedr. 261 A, 271 C : Plut., Polyb., Lucian.

-ιον (Diminutives):—

§ 5.

- ῥηματίσκιον Theaet. 180 A : Theodoret., Themist. ap.
 Budaeum.
 σκολύθριον Euthyd. 278 B : Pollux.
 τεχνίον Rep. 495 D : Athen., Dio C.
 τεχνύδριον Rep. 475 E : Clem. Alex.
 ψυχάριον Rep. 519 A, Theaet. 195 A : Julian, Lucian, Galen.

-μα (neut.):—

- αἴτημα Rep. 566 B : Aristot., Dionys. Hal., Plut., Lucian.
 ἀμφισβήτημα Theaet. 158 B : Plut.
 *ἀναλόγισμα Theaet. 186 C.
 *ἀπείκασμα Crat. 402 D, 420 C.
 ἀποβλάστημα Symp. 208 B : Theophr.
 ἀπολόγημα Crat. 436 C : Plut.
 ἀπόσπασμα Phaedo 113 B : Galen.
 *ἀφομοίωμα Rep. 395 B.
 διακόνημα Theaet. 175 E : Aristot.
 δυσχέραςμα Phileb. 44 D : Suidas.
 *καρτέρημα Meno 88 C.
 κοινωνήμα Rep. 333 A : Aristot., Plut.
 κύημα Rep. 461 C : Aristot., Plut., Galen.
 *λήρημα Gorg. 486 C.

μυθολόγημα Phaedr. 229 C : Plut., Lucian.

νεανί(σκ)ευμα Rep. 390 A : Lucian.

ὁμολόγημα Phaedo 93 D, al.

*περίπτωμα Prot. 345 B.

πρόσρημα Charm. 164 E, Phaedr. 238 B : Plut.

*σκιαγράφημα Theaet. 208 E.

χειρούργημα Gorg. 450 B : Dionys. Hal.

-μός :—

βαδισμός Charm. 160 C, al.

νεωτερισμός Rep. 422 A, al. : Plut., Lucian.

σφαδασμός Rep. 579 E : Eustath.

σχηματισμός Rep. 425 B, 494 D : Plut.

χωρισμός Phaedo 67 D : Theophr., Plut.

§ 6. -της (fem.) :—

ἀθλιότης Rep. 545 B, al. : Plut.

ἀλλοτριότης Symp. 197 C : Dem., Plut.

ἀνισότης Phaedo 74 B : Aristot.

ἀνωμαλότης Tim. 57 E, al. : Plut.

διαφορότης Theaet. 209 A, Rep. 587 E, Parm. 141 B, C :

Stobaeus.

ἐτεροειότης Parm. 160 D : Eustath.

μαλακότης Theaet. 186 B, Rep. 523 E : Plut.

ὀλιγότης Theaet. 158 D, Rep. 591 E : Aristot., Theophr.

ὀμαλότης Tim. 57 E : Aristot., Plut.

πιθανότης Crat. 402 A : Aristot., Plut., Philo, Polyb.

ποιότης Theaet. 182 A : Aristot., Hermog.

στρογγυλότης Meno 73 E : Aristot., Theophr.

ὥχρότης Rep. 474 E : Aristot., Plut., Lucian.

-σύνη :—

ἀλλοτριοπρασμοσύνη Rep. 444 B : Proclus.

φιλοπρασμοσύνη Rep. 549 C : Dem., Pollux, Strabo.

§ 7. -σις :—

ἀλλοιώσις Rep. 454 C : Aristot., M. Aurel., Theodoret.

ἀνάδυσις Euthyd. 302 E : Theophr., Plut.

*ἀνομοίωσις Theaet. 166 B.

- ἀντιβόλησις Symp. 183 A : Themist.
ἀπόφασις Crat. 426 D : Aristot., Themist.
αὔλησις Prot. 327 B : Aristot., Stobaeus.
διακόσμησις Symp. 209 A : Plut.
διήγησις Phaedr. 246 A : Aristot., Hermog., Polyb.
*ἐπιπίστωσις Phaedr. 266 E.
εὐδοκίμησις Rep. 358 A, 363 A : Themist., Phot., Lucian.
ἡνιόχησις Phaedr. 246 B : Philostr., Philo, Dio Chrys.
ἰάτρευσις Rep. 357 C : Aristot.
ἰδίωσις Rep. 462 B : Plut.
ἰδρυσις Rep. 427 B : Plut., Strabo.
καρτέρησις Symp. 220 A : Musonius ap. Stob.
κατάλειψις Phaedr. 257 E : C. I. 4369 : Hesych.
κήλησις Euthyd. 290 A, Rep. 601 B : Plut., Phot., Lucian.
Diog. Laert., Porphyry.
κοίμησις Symp. 183 A : Josephus, Sirach.
κόλασις Apol. 26 A, Prot. 323 E, al. : Aristot., Theophr., Plut.
κόσμησις Gorg. 504 D : Aristot., Plut., Dionys. Alex. ap.
Euseb.
κύησις Menex. 238 A, Polit. 274 A : Plut., Eustath., Galen.
μετάληψις Theaet. 173 B, Rep. 539 D, Parm. 131 A :
Aristot., Plut., Polyb.
*μετάσχεσις Phaedo 101 C.
*μετοίκησις Apol. 40 C, Phaedo 117 C.
*νώμησις Crat. 411 D.
ὁμοίωσις Theaet. 176 B, Rep. 454 C : Aristot., Theophr.,
Ep. of James.
ὀσφρησις Phaedo 111 B, Theaet. 156 B : Aristot., Theophr.,
Galen.
πολλαπλασίωσις Rep. 587 E : Aristot., Iambl. ap. Stob.
*προήθησις Rep. 584 C.
*προλύπησις Rep. 584 C.
*πρόσεξις Rep. 407 B. Def.
πρόσληψις Theaet. 210 A : Plut., Diog. L., St. Paul.
πτόησις Prot. 310 D, Symp. 206 D, Crat. 404 A : Aristot.,
Hesych., 1 Ep. Pet.

πτῶσις Rep. 604 C : Aristot., Plut., Lucian, &c.

ῥήσις Rep. 378 D : Plut., Pollux.

συγκοίμησις Phaedr. 255 E, Rep. 460 B : Plut., Dio C.

*συμπίσεις Crat. 427 A.

σύναψις Theaet. 195 D, Tim. 40 C : Aristot., Plut., Suidas, Porphyry.

σύνεργις Rep. 460 A, Tim. 18 D : Dio C., Galen, Plotinus.

σύνοψις Rep. 537 C, al. : Polyb., Pollux, Dionys. Hal., &c.

σχίσις Phaedo 97 A, 101 C : Aristot., Theophr., Plut.

§ 8. -της (masc.):—

*αἰσθητής Theaet. 160 D.

ἀναλωτής Rep. 552 B, C : Dio C.

ἀποπληρωτής Rep. 620 E : Hierocl., Iambl., Plotinus.

ἀποστερητής Rep. 344 B : Antioch., Theophil. (Cp. Ar. Nub. 730 ἀποστερητής.)

παγκρατιαστής Rep. 338 C, al. (C. I.) : Plut., Polyb., Lucian.

παιδευτής Rep. 493 C : Plut., Polyb., Diog. L.

παρασκευαστής Gorg. 518 C : Ep. regis Antigonis ad Zenonem, Jo. Chrys.

πλάστης Rep. 588 C : Plut., Philo.

φοιτητής Rep. 563 A : Theodoret., Eustath.

-τήριον :—

δικαιωτήριοι Phaedr. 249 A : Philostr., Suidas, Hesych.

-ιον :—

παντοπόλιον Rep. 557 D : Plut., Jo. Chrys.

Verbals in -α or -η:—

ἄνθη Phaedr. 230 B : Theophr., Philostr., Aelian, Pollux.

κολυμβήθρα Rep. 453 D : Diodor. Sic. ap. Athen., Galen, Philostr.

*μεταστροφή Rep. 525 C, 532 B.

συμπλοκή Soph. 262 C : Aristot., Polyb., Lucian, Dionys. H.

§ 9. β. Adjectives in

-δης :—

ἀειδής Phaedo 79 A, al. : Aristot., Theophr., Plut., Philo, Dio C.

- ἀλιτηριώδης Rep. 470 D : Plut., Pollux, Dio C.
 θνητοειδής Phaedo 86 A : Plut., Julian.
 κηφηνώδης Rep. 554 B : Cleomedes.
 κολλώδης Crat. 427 B : Aristot., Theophr., Plut., Athen.,
 Galen.
 λεοντώδης Rep. 590 B : Aristot., Plut.
 μονοειδής Phaedo 78 D, al. : Theophr., Polyb.
 *σειληνώδης Symp. 217 D.

-ιος :—

- αἰώνιος Rep. 363 D, al. : Diodor., Porphy., Hebr., John,
 Peter, Clem. Alex., Olympiod.

-κός :—

§ 10.

- ἀγανακτητικός Rep. 604 E : Clem. Alex., Aelian, Lucian.
 ἀγορανομικός Rep. 425 D : Aristot., Dionys. Hal., Plut.
 *ἀγοραστικός Crat. 408 A.
 ἀναλωτικός Rep. 558, 559 : Clem. Alex.
 ἀνατρεπτικός Rep. 389 D : Euseb., Pollux.
 ἀπεργαστικός Rep. 527 B : Diodor., Clem. Alex., Galen.
 ἀριθμητικός Gorg. 453 E : Aristot., Plut.
 ἀριστοκρατικός Rep. 587 D : Aristot., Plut., Polyb., &c.
 ἀστρονομικός Rep. 530 A : Theophr., Philo.
 ἀστυνομικός Rep. 425 D : Aristot.
 *αὐλοποιικός Euthyd. 289 C.
 γεωμετρικός Rep. 546 C : Aristot., Plut., Athen.
 δοξαστικός Theaet. 207 C : Aristot.
 *ἐλλιμενικός Rep. 425 D.
 ἐπιθυμητικός Rep. 439 E : Aristot., Plut.
 ζητητικός Meno 81 D, Rep. 528 B : Philo, Photius.
 ἡνιοχικός Phaedr. 253 C : Philo, Eustath.
 κολακευτικός Gorg. 464 C : Pollux, Lucian.
 κολακικός Gorg. 502 D, al. : Polyb. (superlative).
 λογογραφικός Phaedr. 264 B : Pollux, &c.
 *λογοποιικός Euthyd. 289 C.
 *μεταστρεπτικός Rep. 525 A : Iambl. (μετατρεπτικός).
 μετρητικός Prot. 357 D.

- μμητικός Rep. 395 A, al. : Aristot., Plut., Lucian.
 *μισθωτικός Rep. 346 A.
 μυθικός Phaedr. 265 C : Plut., Athen., Dionys. Hal.
 μυθολογικός Phaedo 61 B : Pollux.
 νομοθετικός Gorg. 464 C, al. : Aristot., Theodorus Metoch.
 οἰκοδομικός Charm. 170 C : Aristot., Theophr., Plut.
 ὁμονοητικός Phaedr. 256 B, Rep. 554 E : Aristot.
 παρακελευστικός Euthyd. 283 B : Pollux.
 παρακλητικός Rep. 523 D : Dionys. Hal. (-κῶς, Clem. Alex., &c.).
 πεττευτικός Charm. 174 B, al. : Eustath.
 πιστευτικός Gorg. 455 A : Aristot.
 ποιμενικός Rep. 345 D : Theocr., Opp., Galen.
 *προμνηστικός Theaet. 150 A.
 προστατικός Rep. 565 D : Plut., Polyb.
 πυκτικός Gorg. 456 D : Aristot., Plut.
 *ῥαψδικός Ion 538 B.
 *σειληνικός Symp. 222 C.
 σπουδαστικός Rep. 452 E : Aristot., Plut.
 στατικός Charm. 166 B : Aristot., Strabo, Arrian.
 στοχαστικός Gorg. 463 A : Aristot., Clem. Alex.
 συνοπτικός Rep. 537 C : Budaëus in Dionys. Areop.
 σφειδονητικός Lach. 193 B : Schol. in Lyc. 633.
 τελεστικός Phaedr. 248 D : Plut., Tetrab. in Ptolemaëum, Budaëus.
 ὑφαντικός Crat. 388 C : Aristot., Plut., Pollux, Aelian, Theodoret.
 *φιλογυμναστικός Rep. 456 A.
 -λός :—
 αἰσχυνηλός Charm. 160 E : Aristot., Plut.
 -ρός :—
 αἰσχυνηρός Gorg. 487 B : Hesych.
 -τος :—
 *ἀναμνηστός Men. 87 B.
 ἄπτός Rep. 525 D : Aristot., Plut., Galen.

- *παιδευτός Prot. 324 B.
 παραληπτός Meno 93 B: Plut.
 *παρασκευαστός Prot. 319 B, 324 A, C.
 πλανητός Rep. 479 D: Hesych.
 πρόκριτος Rep. 537 D: Aristot., Dio C.
 προσποιήτος Lys. 222 A: Aristot., Dem., Dio C., Philo,
 Dionys. Hal., &c.
 σκευαστός Rep. 510 A: Aristot., Theophr., Euseb.
 σταθμητός Charm. 154 B: Pollux, Suidas.
 σύσπαστος Symp. 190 E: Athen., Pollux, Hesych.

γ. Adverbs in

§ II.

-ως :—

- ἀγαμένως¹ Phaedo 89 A: Aristot.
 ἀπαρακαλύπτως Euthyd. 294 D: Heliodorus.
 *ἀπταίστως Theaet. 144 B.
 *ἐμποδιζομένως¹ Crat. 415 C.
 *ἐπιθυμητικῶς Phaedo 108 A.
 *ἡμαρτημένως¹ Meno 88 E.
 *καρτερούντως¹ Rep. 399 B.
 *μεμελημένως¹ Prot. 344 B.
 παγίως Rep. 434 D: Aristot.
 παρακινδυνευτικῶς Rep. 497 E: Longinus.
 παρατεταγμένως¹ Rep. 399 B: Iamblichus.
 πεπλασμένως¹ Rep. 485 D: Aristot.
 προσποιήτως Theaet. 174 D: Dio C.
 *συγγραφικῶς Phaedo 102 D.
 *ὕφαντικῶς Crat. 388 C.

-ί :—

- ἀγελαστί Euthyd. 278 E: Plut., Lucian.
 ἀψοφητί Theaet. 144 B: Aristot., Themist., Lucian.

-ῆ :—

- *πλεοναχῆ Rep. 477 A.

-σε :—

- *μηδαμόςε Rep. 499 A.

¹ From participles.

-κίς :—

ἀρτιάκις Parm. 144 A : Plut.

§ 12. δ. Verbs in

-αίνω :—

ἀμαθαίνω Rep. 535 E : Themist., Plotinus.

-εῖω :—

γελασεῖω Phaedo 64 B : Damasc. ap. Suid., Euseb.

-εύω :—

γνωματεύω Rep. 516 E : Eustath., Philostratus.

γοητεύω Phaedo 81 B : Plut., Lucian.

-έω, -έομαι :—

ἀβουλέω Rep. 437 C : Plut., Dio C., Philo.

αἰσχρολογέω Rep. 395 E : Aristot., Diod. Sic.

ἀκριβολογέομαι Rep. 340 E, Crat. 415 A : Dem., Aeschin.,
Theophr., Dionys. Hal., Lucian.

ἄλλοτριονομέω Theaet. 195 A : Dio C.

*ἀναρμოსτέω Rep. 462 A.

ἐρεσχηλέω Rep. 545 E : Lucian, Philo.

λευχειμονέω Rep. 617 C : Herodian, Strabo.

μετεωροπορέω Phaedr. 246 C : Plotinus, Philostr., Aelian.

ὁμοδοξέω Phaedo 83 D : Theophr., Strabo, Polyb.

παιδοσπορέω Phaedr. 250 E : Aelian.

παρασιτέω Lach. 179 C : Diphilus ap. Athen., Plut.

ταριχοπωλέω Charm. 163 B : Lucian.

ὕψηλολογέομαι Rep. 545 E : Themist.

φιλογυμναστέω Prot. 342 C : Plut., Athen., Iambl.

φιλοτεχνέω Prot. 321 E : Epictetus, Athen., Aelian, Polyb.,
Diod.

§ 13. -ίζω, -ίζομαι :—

ἀποστοματίζω Euthyd. 277 A : Aristot., Plut., Themist.,
Athen., St. Luke.

ἀνθαδίζομαι Apol. 34 D : Themist.

γαργαλίζω Phaedr. 251 C : Clem. Alex.

*ἐνθουσιάζω Apol. 22 C, al. (elsewhere -άω).

ἐπαμφοτερίζω Rep. 479 B : Aristot., Plut., Lucian.
 μεσημβριάζω Phaedr. 259 A : Porphyry.
 τετραγωνίζω Theaet. 148 A, Rep. 527 A : Aristot., Pseudo-Lucian.
 ψελλίζομαι Gorg. 485 B : Aristot., Plut., Philostr., Heliodor.
 -όω, -όομαι :—
 ἀνομοιόω Rep. 546 B : Themist.

(b) *New Compounds.* § 14.

a. Substantives :—
 ἀντίστασις Rep. 560 A : Aristot., Plut., Plotinus.
 ἀπόλογος Rep. 614 B : Aristot., Plut., Aristid.
 κλινοποιός Rep. 596 E : Dem.
 *κλινοургός Rep. 597 A.
 συνοπαδός Phaedr. 248 C : Themist., Iambl., Clem. Al.
 φιλοχρηματιστής Rep. 551 A : Pollux.
 ψευδόμαρτυς Gorg. 472 B : Aristot., Athanas., Cyrill., Pollux.
 β. Adjectives :—
 ἀδιανόητος Soph. 238 C : Athen., Olympiod.
 ἀδιάφθορος Phaedo 106 D : Dem., Plut., Aelian.
 *ἄθερμος Phaedo 106 A.
 ἄκεντρος Rep. 552 C : Plut., Philo, Athen.
 ἀκροσφαλής Rep. 404 B : Plut., Hesych., Themist., Polyb., Clem. Al.
 ἀμερής Theaet. 205 E : Aristot., Lucian, Plotinus.
 ἀμέριστος Theaet. 205 C : Aristot., Pollux, Hierocl., Clem. Al., Iambl., Dionys. A.
 ἀμετάστατος Rep. 361 C : Plut., Themist., Pollux.
 ἀμετάστροφος Rep. 620 E : Themist.
 ἄναιμος Prot. 321 B : Aristot., Plut.
 ἀναφής Phaedr. 247 C : Plut., Lucian, Philo, Dionys. A.
 ἀνέγγνος Rep. 461 B : Plut., Dio C.
 ἀνεμέσητος Symp. 195 A : Aeschin., Plut., Lucian, Heliod.
 ἀνεξέταστος Apol. 38 A : Aeschin., Dem., Plut., Themist.

ἀνερμάτιστος Theaet. 144 A : Plut., Themist., Theodoret.,
Dio C.

ἀνομολογούμενος Gorg. 495 A : Aristot.

ἀννπόθετος Rep. 510 B : Aristot., Plut., Iambl.

ἀνώλεθρος Phaedo 88 B : Aristot., Theophr., Plut., Plotinus, Lucian.

*ἀξιοκοινώητος Rep. 371 E.

*ἄρρατος Rep. 535 C, Crat. 407 D.

ἀρτιμελής Rep. 536 B : Dio C., Themist.

ἀρτιτελής Phaedr. 251 A : Himer., Nonn.

ἀσύμφωνος Rep. 402 D : Theophr., Plut., Lucian.

ἀσύνθετος Phaedo 78 C : Dem., Aristot., Theodor., Polyb.

ἀσχημάτιστος Phaedr. 247 C : Plut., Plotin.

ἀσώματος Phaedo 85 E : Aristot., Plut.

ἄτηκτος Phaedo 106 A : Aristot., Galen.

αἰλοποιός Rep. 399 D : Aristot., Plut., Galen.

ἄφρουρος Phaedr. 256 C : Aristot., Plut.

*ἄψυκτος Phaedo 106 A.

βραχυλόγος Gorg. 449 C : Plut., Suid.

βραχύπορος Rep. 546 A : Plut., Philostr.

βραχυτράχηλος Phaedr. 253 E : Aristot., Diodor.

δοξόσοφος Phaedr. 275 B : Aristot., Clem. Al.

*δυσγογήτετος Rep. 413 E.

δυσδιερεύνητος Rep. 432 C : Dio C., Themist.

δυσκοινώητος Rep. 486 B : Plut., Themist., Pollux.

*δωδεκάσκυτος Phaedo 110 B.

ἐθελόδουλος Rep. 562 D : Aristaen., Philo.

*ἐπεισαγώγμος Rep. 370 E.

ἐπεξέλεγχος Phaedr. 267 A : Aristot.

*θησαυροποιός Rep. 554 A (quoted by Pollux).

κακόσιτος Rep. 475 C : Aelian, Arrian.

λογοδαίδαλος Phaedr. 266 E : Pollux.

μεγαλόθυμος Rep. 375 C : Eustath.

μελανόμματος Phaedr. 253 D : Aristot., Pollux.

μελίρρυτος Ion 534 A : Eustath., Nonn.

μελίχλωρος Rep. 474 E : Nicand., Theocr.

- μετεωρολέσχης Rep. 489 C: Plut., Lucian.
 *μετεωροσκόπος Rep. 488 E.
 μισόλογος Phaedo 89 C, al.: Galen, Pollux.
 *μυθολογικός Phaedo 61 B (Pollux).
 μυθολόγος Rep. 392 D: Manetho.
 μυθοποιός Rep. 377 B: Lucian.
 νεοτελής Phaedr. 250 E: Lucian, Phot., Hesych., Himer.
 ap. Phot.
 νομογράφος Phaedr. 278 E: Suid., Diodor.
 νυμφόληπτος Phaedr. 238 D: Plut., Pollux, Synes.
 *οίκτρογόος Phaedr. 267 C.
 όλόκληρος Phaedr. 250 C: Aristot., Polyb., Philo.
 όμοίτης Gorg. 510 C: Aristot., Eustath., Pollux.
 όμοιοπαθής Rep. 409 B: Aristot., Theophr., Plotin., Acta
 Apost.
 όμοπαθής Rep. 464 D: Aristot., Plut., Plotin.
 όμοφνης Phaedo 86 A: Theodoret., Cyrill., Psellus.
 όξύρροπος Theaet. 144 A, Rep. 411 B: Theophr., Pollux,
 Aristaen., Theodoret.
 *παγγέλοιος Phaedr. 260 C, al.
 πάμμεγας Phaedr. 273 A, al.: Lucian.
 παμπάλαιος Theaet. 181 B: Aristot., Plut., Athen., Themist.
 παραρμόνιος Phaedr. 277 C, Rep. 399 C: Lucian, Dio C.,
 Suidas, Jo. Chrys.
 πάνδεινος Rep. 610 D: Dem., Dio C., Lucian, Galen.
 περιαλγής Rep. 462 B: Aristot., Plut., Philo.
 πολλαπλοῦς Rep. 397 E: Themist., Aristid., Hesych.
 πολυήκοος Phaedr. 275 A: Philostr., Cleobul. ap. Stob.,
 Damasc. ap. Suid.
 πολυθεάμων Phaedr. 251 A: Bud., Stob., Pollux.
 πολυθρύλητος Phaedo 100 B, Rep. 566 B: Polyb., Lucian,
 Galen, Theodoret.
 πολυκέφαλος Rep. 588 C: Aristot., Plut., Lucian, Julian.
 πολυμελής Phaedr. 238 A: Pollux.
 *πτερόνυμος Phaedr. 252 C.
 *σιμοπρόσωπος Phaedr. 253 E (Pollux).

- συμμαθητής Euthyd. 272 C: Pollux, Phryn.
 *συμπεριγωγός Rep. 533 D.
 σύμψηφος Gorg. 500 A: Dem., Plut., Diodor.
 τερατολόγος Phaedr. 229 E: Philostr., Liban.
 τετανόθριξ Euthyphr. 2 B: Aristaen., Clem. Al., Pollux.
 ὑπόχρυσος Rep. 415 C: Lucian, Heliodor., Jo. Chrys., Philo.
 ὑψηλόνοος Phaedr. 270 A: Plut., Themist., Damasc.
 φιλαναλωτής Rep. 548 B: Pollux, Dio C.
 φιλεραστής Symp. 192 B: Aristot.
 φιλήκοος Rep. 535 D: Plut., Lucian, Polyb.
 φιλογέλως Rep. 388 E: Aristot., Diodor., Athen., Philostr.
 φιλογυμναστής Rep. 535 D, al.: Philo, Pollux.
 φιλογύναιξ Symp. 191 D: Aristaen.
 φιλοθεάμων Rep. 475 D: Plut., Lucian.
 *φιλοποιητής Rep. 607 D.
 *φιλόρτυξ Lys. 212 D.
 φιλοσώματος Phaedo 68 B: Plut., Pollux, Philo, Euseb.
 φιλότεχνος Rep. 476 A: Plut., Diodor., Pollux.
 χιλιέτης Phaedr. 249 A, Rep. 615 A, 621 D: Athen., Strabo,
 Iambl.
 ψοφοδεής Phaedr. 257 D: Plut., Lucian, Dionys. Hal.

§ 15. γ. Verbs:—

- ἀναβιώσκειν Phaedo 71 E: Theophr.
 ἀναβρυνχάομαι Phaedo 117 D: Philostr., Suid.
 ἀνακαγχάζω Euthyd. 300 D: Plut., Lucian, Athen.
 ἀναπεμπάζομαι Lys. 222 E: Aristid., Plut., Lucian, Clem. Al.
 ἀνασοβέω Lys. 206 A: Plut., Lucian, Polyb., Aristaen.
 ἀνείλλω Symp. 206 D: Hesych., Suid.
 ἀρευνάω Phaedo 63 A: Plut., Dio C., Lucian, Philo.
 ἀνομολογέομαι Symp. 200 E: Dem., Plut., Lucian.
 ἀνταδικέω Theaet. 173 A: Dem. ap. Polluc.
 ἀντερωτάω Euthyd. 295 B: Plut., Clem. Al.
 ἀντιδέομαι Lach. 186 D: Liban., Herenn.
 ἀντιδοξάζω Theaet. 170 D: Diog. L.
 *ἀντικακουργέω Crit. 49 C.

- ἀντικαταλείπω Rep. 540 B: Iambl.
 ἀντιπαρτείνω Phaedr. 257 C: Iambl., Dio C.
 ἀντίφημι Gorg. 501 C: Aristot., Polyb., Diodor.
 *ἀντοίομαι Theaet. 178 C.
 ἀπαθανατίζω Charm. 156 D: Aristot., Lucian, Diodor.
 ἀπαναισχυντέω Apol. 31 C: Dem., Cyrill., Porphyrr.
 ἀπανθαδίζομαι Apol. 37 A: Plotin., Euseb., Olympiod.
 ἀποδέω Symp. 190 E: Aristot., Theophr.
 ἀποθρύπτω Rep. 495 E: Joseph.
 ἀπομαντεύομαι Rep. 505 E: Dio C., Galen, Iambl.
 ἀπομεστόομαι Phaedr. 255 C: Plotin.
 ἀπομηκύνω Prot. 336 C: Plut., Lucian, Themist., Dionys. Hal.
 ἀπονεύω Theaet. 165 A: Aristot., Theophr., Plut., Polyb., Lucian.
 ἀποπληρώω Prot. 329 C: Aristot., Plut., Lucian.
 *ἀποπολεμέω Phaedr. 260 B.
 ἀποσαφέω Prot. 348 B: Lucian, Dio C., Galen, Joseph.
 ἀποσκιάζω Rep. 532 C: Dio C., Budaeus.
 ἀποσκώπτω Theaet. 174 A: Lucian, Dio C.
 ἀποστοματίζω Euthyd. 277 A: Aristot., Plut., St. Luke, Pollux, Themist., Athen.
 ἀποτίκτω Theaet. 150 C: Aristot., Lucian, Philostr.
 ἀποτοξεύω Theaet. 180 A: Dio C., Lucian.
 ἀποτορνεύω Phaedr. 234 E: Plut., Dionys. Hal., Hermog.
 ἀποτυπώω Theaet. 191 D: Theophr., Lucian, Porphyrr.
 ἀποχετεύω Rep. 485 D: Plut., Philostr., M. Anton.
 ἀποχραίνω Rep. 586 B: Theophr., Pollux, Budaeus.
 *διαμαστιγώνω Gorg. 524 E.
 *διασκευωρέω Rep. 540 E.
 ἐξαγριαίνω Lys. 206 B: Plut., Philo, Joseph., Dio C.
 *μεταδοξάζω Rep. 413 C.
 μεταρρέω Theaet. 193 C: Aristot., Galen, Athen., Joseph., Philostr.
 παραζώννυμι Rep. 553 C: Theophr., Lucian, Dio C., Dionys. Hal.

- παρακαλύπτομαι Rep. 440 A : Plut., Lucian, Aristaen.
 *παραποδύομαι Theaet. 162 B.
 περικρούω Rep. 611 E : Plut., Themist., Plotin.
 περιπλάττω Rep. 588 D : Aristot., Theophr., Athen., Nicand.
 προδοξάζω Theaet. 178 E : Aristot.
 προθεραπεύω Rep. 429 E : Plut., Joseph., Clem. Al.
 προκολακέω Rep. 494 C : Plut.
 προλυνέομαι Phaedr. 258 E : Aristot., Dio C.
 προομολογέω Phaedo 93 D : Aristot., Philo.
 προπαιδεύω Rep. 536 D : Aristot., Plut., Clem. Al., Synes.
 προσανατρίβω Theaet. 169 C : Theophr., Plut., Aelian.
 προσδιατρίβω Theaet. 168 A : Plut., Aristid., Joseph.
 προσηλόω Phaedo 83 D : Dem., Plut., Lucian, Diodor.,
 Galen, Joseph., Iambl. ap. Stob.
 προσκρούω Phaedo 89 E : Alciph., Dem., Aeschin.,
 Aristot., Plut., Themist.
 προσλάμπω Rep. 617 A : Plut.
 συγκορυβαντιάω Phaedr. 228 B : Euseb., Suid., Synes.
 συμπακαθίζομαι Lys. 207 B : Dem., Themist.
 *συμπένομαι Meno 71 B.
 συμπεριπατέω Prot. 314 E : Plut., Themist., Lucian, Athen.
 συμπεριφέρω Phaedr. 248 A : Aeschin., Aristot., Lucian,
 Polyb., Diog. L.
 *συμπροσμίγνυμι Theaet. 183 E.
 συναιωρέομαι Phaedo 112 B : Plut., Aristaen.
 συναπεργάζομαι Rep. 443 E : Aristot., Plut.
 συναποτίκτω Theaet. 156 E : Pollux.
 συνδέομαι Parm. 136 D : Dem., Plut., Dio C.
 συνδιαπεραίνω Gorg. 506 B : Gregor.
 *συνδιαπέτομαι Theaet. 199 E.
 συνδιασκοπέω Prot. 349 B : Philo, Joseph., Athanas.
 συνδιατελέω Phaedo 91 B : Dem.
 συνεξερευνάω Theaet. 155 E : Act. Anon. Combefis. Hist.
 Monothel.
 συνεπιστατέω Rep. 528 C : Eustath.
 συνεπιστρέφω Rep. 617 C : Plut., Philo.

**συνθαμβέω* Ion 535 E.

συνοδύρομαι Menex. 247 C : Plut., Gregor.

**συννοίωμα* Rep. 500 A.

Obs.—The above list is not exhaustive, and in particular, it does § 16. not include what has been characterised as the peculiar vocabulary of the later dialogues¹.

This is marked (1) by a further stage of the process which has now been described. Such words as the following are foreign not only to earlier Greek, but to most of the dialogues of Plato.

<i>αδιάπλαστος</i> Tim. 91 D.	<i>ἐπιτηδεύτης</i> Laws VI. 778 A.
<i>ἀθεότης</i> Polit. 308 E, Laws XII. 967 C.	<i>ἐψευσμένος</i> Laws X. 897 A.
<i>ἀναζήτησις</i> Critias 110 A.	<i>θεώρησις</i> Phil. 48 A.
<i>ἀναισθησία</i> Phil. 34 A, Tim. 52 B, 74 E.	<i>κάμψις</i> Tim. 74 A.
<i>ἀνοηταίνω</i> Phil. 12 D.	<i>κωμώδημα</i> Laws VII. 816 D.
<i>ἀπταισία</i> Laws II. 669 E.	<i>νομοθέτησις</i> Laws IX. 876 D.
<i>ἀστρωσία</i> Laws I. 633 C.	<i>παραφορότης</i> Tim. 87 E.
<i>ἀφοβία</i> Laws I. 649 A, B, C.	<i>ῥύψις</i> Tim. 65 E.
<i>βλάβις</i> Laws XI. 932 E.	<i>στασιωτεία</i> Laws IV. 715 B, VIII. 832 C.
<i>γεώργημα</i> Laws II. 674 C.	<i>συγκαταγήρασις</i> Laws XI. 930 B.
<i>δυσχέραςμα</i> Phil. 44 D.	<i>φάντασις</i> Tim. 72 B.
<i>έόρτασις</i> Laws II. 657 D.	<i>φιλοχρημονέω</i> Laws V. 729 A.
<i>ἐπίστημα</i> Laws XII. 958 E.	<i>φιλοχρημοσύνη</i> Laws XI. 938 C.

(2) The late dialogues show an increasing tendency to return to earlier Attic or Ionic, and especially to tragic forms. When Dionysius couples Plato with Thucydides as employing the earlier Attic style, he must be thinking of the Laws and kindred dialogues. The occasional use of *τέκνον* for *παιδίον* is one of many examples of this. Another is the preference of *φλαῦρος* to *φαῦλος*². Note also the increasing frequency of the Dative Plural of the first and second declension in *-σι(ν)*.

(3) Certain changes in Plato's philosophical terminology will be noticed under a separate head.

¹ For a full treatment of this subject see *Sophistes and Politicus of Plato*, edited by L. Campbell, Oxford University Press, 1867, and compare the *Essay on Structure*, &c., *Excursus*, above, p. 46 ff.

² See also *αἰνιγμός*, *κλαυμονή*, *πάθη*, *τέρψις*, *χαρμόνη*, &c.

§ 17.

ii. Selection and Use of Words.

The foregoing enumeration serves to illustrate some novelties of diction which had become rife in Plato's time. Certain peculiarities in his choice of words, and in his special employment of them, may be treated more briefly under the following heads:—

(a) Vernacular words, including those borrowed from the arts of life.

(b) Picturesque uses (1) borrowed, or (2) imitated from Epic, Tragic, and Lyric poetry.

(c) Metaphorical Generalization.

(d) Playing with words (1) ironically, and (2) etymologically.

(a) *Vernacular words.*

Words of common life.

Plato's use of such expressions may be illustrated by reference to the writers of the Old Comedy. Compare, for example, the use of the following words in Plato and Comic poets.

ἀμέλει	Phaedo 82 A	Ar. Nub. 877
ἀνακογχυλιάζω	Symp. 185 D	Eupolis Phil. 5
ἀστειός	Phaedo 116 D, Rep. I. 349 B	Ar. Ach. 811
βαλανεύς	Rep. I. 344 D	„ Ran. 710
βδελυρός	Rep. I. 338 D	„ „ 465
βλίστω	Rep. VIII. 564 E	„ Eq. 794
εἶτα	Theaet. 148 E	„ Plut. 79
ἐξ ἔωθινοῦ	Phaedr. 227-8	„ Thesm. 2
κανθήλιος	Symp. 221 E	„ Lys. 290
κροῦμα	Rep. I. 333 B	„ Thesm. 120
κύρβεις	Polit. 298 D	„ Av. 1354
λαβή	Phaedr. 236 B	„ Eq. 841
λνγίζομαι	Rep. III. 405 C	Eupolis incert. 44
μάζα	Rep. II. 372 B	Ar. Eq. 55

μελαγχολᾶν	Phaedr. 268 E	Ar. Av. 14
μινυρίζω	Rep. III. 411 A	„ „ 1414
μορμολυκείον	Phaedo 77 E	„ Thesm. 417
μορμολύττομαι	Gorg. 473 D	„ Av. 1245
ναυτιᾶω	Theaet. 191 A	„ Thesm. 882
νεοττιά	Rep. VIII. 548 A	„ Av. 642
νευρορράφος	Rep. IV. 421 A	„ Eq. 739
περινοστέω	Rep. VIII. 558 A	„ Plut. 494
πόπανον	Rep. V. 455 C	„ Thesm. 285
σκίμπος	Prot. 310 C	„ Nub. 254
σποδίζω	Rep. II. 372 C	„ Vesp. 329
τέλμα	Phaedo 109 B	„ Av. 1593
τίτθη	Rep. I. 343 A	„ Eq. 716
τρίβων	Prot. 335 D	„ Ach. 184
χώνη (χοάνη)	Rep. III. 411 A	„ Thesm. 18
ψήττα	Symp. 191 D	„ Lys. 115

We may distinguish (α) trivial or familiar expressions, (β) ‘household words,’ in the literal sense (τὰ οἰκετικὰ ὀνόματα Soph. 226 A, B), (γ) words belonging to special arts and handicrafts. And we shall not depart from Plato’s own view of the matter if we include under this head the ‘cant’ or ‘slang’ terms of the rhetorical schools.

(α) Amongst the familiar idioms which Plato adopted to give the natural effect of conversation to his writings, the following may be specially noted:—

The insertion of ᾧ δαιμόνι, ᾧ θαυμάσιε, ᾧ μακάριε, ὦγαθέ, ᾧ τᾶν, and other appellative formulae, some probably the humorous inventions of Socrates or Plato.

The familiar ἦ δ’ ὅς &c. (found in Cratinus and Aristophanes). The phrase is a survival from the Old Attic speech.

Socrates’ familiar oath νῆ τὸν κύνα.

The pleonastic use of ἤκω with participles to denote recurrence (Phaedo 60 C ἤκειν δὴ, κ.τ.λ.: Rep. V. 456 B ἤκομεν ἄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι).

ποῖος, denoting various moods of amusement or scorn, as in Rep. I. 330 A ποῖ' ἐπεκτησάμην; Gorg. 490 D ποίω ἱματίων;

The exegetic ἰδεῖν with adj. (Phaedr. 253 D λευκὸς ἰδεῖν &c.).

The deictic οὐτοσί Rep. I. 330 B.

πολλάκις (= 'perhaps'), ποιέω ('I behave myself so and so'), ποιῶμαι pass. ('I am accounted so and so'), αἰτίαν ἔχω, 'I am reputed' (Theaet. 169 A): the words ἀγαπῶ ('I am content'), ἀδολέσχεις, ἀκκίζομαι, κινδυνεύω ('I am likely,' cp. Hdt. IV. 105), μελαγχολῶ, νερκῶ, ναντιῶ, νεανικός, περικρούω, σκληφρός, τρίβων, χαμαίζηλος, χαμεύνιον, and the expletive use of ἐπιχειρεῖν.

Obs. 1.—The idiomatic use of ποιῶ with adverbs = 'I behave myself so and so,'—cp. Thuc. II. 59 ποιούντας ἄπερ αὐτὸς ἤλπιζεν—occurs in Rep. I. 330 C, II. 360 C, 365 A, III. 416 B, VI. 494 C.

Obs. 2.—The special use of ποιῶμαι (passive) is more dubious, but see the notes on Rep. VI. 498 A, VII. 538 C, where it appears that the meaning 'are esteemed or held to be' is alone suitable.

But in Laws XI. 930 D τῶν ποιουμένων = 'of those who claim it as their child.'

Obs. 3.—Plato sometimes quotes vernacular idioms from other dialects—

Rep. IX. 575 D μητρίδατε, Κρήτης φασι.

Phaedo 62 A ἔγωγε Ζεύς, ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών.

Obs. 4.—Other idiomatic uses, obviously derived from common parlance, are the following:—

λαμπρός, of a distinguished entrance, 'making a great impression,' Rep. VIII. 560 E (cp. Soph. El. 685, Eur. Heracl. 280, Phoen. 1246, Dem. de Cor. § 313 ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός;).

παιδαγωγέω, 'I conduct personally' (I. Alc. 135 D): cp. Rep. X. 600 E αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν. 'They would have been his inseparable followers.'

κέῖμαι, 'I am ruined' or 'undone' (cp. Herod. VII. 176, § 8 τὸ πλεόν αὐτοῦ (τοῦ τείχους) ἤδη ὑπὸ χρόνου ἔκειτο), Rep. IV. 425 A, V. 451 A.

νεανικός, 'glorious,' Rep. II. 363 c, 'vehement' (cp. Hippocr. Vet. Med. 15, 79) Rep. VI. 491 E.

αίρέω, 'I gain an advantage,' Rep. II. 359 A, III. 410 B. αἰροῦντος λόγον, the common idiom, Rep. IV. 440 B, slightly modified, Rep. X. 607 B ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ἥρει.

οὐ δοκῶν, 'pretending not,' VIII. 555 E οὐ . . . δοκοῦντες . . . ὀράν, 'pretending not to see' (cp. Eur. Med. 67 οὐ δοκῶν κλύειν).

δράττομαι, 'I seize by handfuls,' Lys. 209 E.

ἔλντρον, 'case,' 'outside,' Rep. IX. 588 E.

(β) 'Household words.' Cooking, nursing, familiar objects, &c.

ἀμφιδρόμια Theaet. 160 E.

λύγξ Symp. 185 D.

ἀνεμιαῖον Theaet. 151 E.

οὔλα Phaedr. 251 C.

ἄνθη Phaedr. 230 B.

ὄψον Gorg. 518 B.

ἀπομύττω Rep. I. 343 A.

πέμμα Rep. II. 373 A.

βαλανεύς Rep. I. 344 D.

σκίμπους Prot. 310 C.

βράττω Soph. 226 B.

σκολύθριον Euthyd. 278 B.

γυρῶνος Theaet. 161 D.

σποδίζω Rep. II. 372 C.

διαττῶ Soph. 226 B, Crat.

τεμάχιον Symp. 191 E.

402 C.

τίτθη Rep. I. 343 A.

ἔψω Euthyd. 285 C.

φορμίσκος Lys. 206 E.

ἥδυσμα Rep. I. 332 D.

χαλεστραῖον Rep. IV. 430 A.

λίσπη Symp. 193 A.

χώνη Rep. III. 411 A.

Obs. 1.—Words belonging to games of strength or skill are intermediate between this and the next heading,—i.e. they are at once vernacular and technical—

ἀπὸ τῶν ἄνω θεῖν (?) Rep. X. 613 B.

λαβή Phaedr. 236 B.

ἀποδειλιάω Prot. 326 B, Rep. VI.

λνγίζομαι Rep. III. 405 C.

504 A.

ὀλυμπικῶς Rep. IX. 583 B.

ἀποκλείομαι Rep. VI. 487 c (as a term in draughts).

παρακινέω ('flinch') Rep. VII. 540 A.

ἀρτιάζω Lys. 206 E.

παρακρούω Lys. 215 C.

ἀσκολιάζω Symp. 190 D.

στρόβιλος Rep. IV. 436 D.

ἀστραγαλίζω Lys. 206 E.

ὑσπληξ Phaedr. 254 E.

δρόμον ἀκμή Rep. V. 460 E.

Obs. 2.—Allusions to banqueting customs are of course frequent ;

and amongst these may possibly be reckoned τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν
 . . . ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε Rep. v. 479 B. See note in loco.

§ 19. (γ) Handicrafts and other arts.

Agriculture.

ἀποχετεύω Rep. VI. 485 D.	κυρίττω Rep. IX. 586 B.
ἄφετος Rep. VI. 498 C. Cp.	μελιττουργός Rep. VIII. 564 C
Prot. 320 A.	(v.l. μελιτουργός).
βδάλλω Theaet. 174 D.	νεοττιά Rep. VIII. 548 A.
βλίττω Rep. VIII. 564 E.	σμινύη Rep. II. 370 D.
[δίνω] Soph. 226 B (MS. δια-
κρίνειν).	σύνεργις Rep. V. 460 A.
κανθήλιος Symp. 221 E.	τέλμα Phaedo 109 B.

Hunting.

θάμνος Rep. IV. 432 B.	κυνηγέσιον Rep. III. 412 B.
ἔχνος Rep. IV. 432 D.	

Medicine.

ἰλιγγιάω Phaedo 79 C.	φλέγμα Rep. VIII. 564 B.
ἰλιγγος Rep. III. 407 C.	φλεγμαίνω Rep. II. 372 E.
κατάρρους Crat. 440 D.	φλεγματώδης Rep. III. 406 A.
ναρκῶ Meno 80 B.	φῦσα Rep. III. 405 D.
ὀμφαλητομία Theaet. 149 D.	χάσμη Rep. VI. 503 D (χασμά-
ομαι Charm. 169 C).
ρέυμα Rep. III. 405 D. Cp.	χολή Rep. VIII. 564 B.
Crat. 440 D.	ψωράω Gorg. 494 C.
σφύζω Phaedr. 251 D.	

Music, dancing, the drama.

ἄρμονία Theaet. 175 E.	μελοποιΐα Symp. 187 D.
διὰ πασῶν Rep. IV. 432 A ¹ .	νεάτη Rep. IV. 443 D.
δράμα Rep. V. 451 C. Cp.	ποιεῖν, 'to dramatize' (a
fable), Rep. II. 379.
Symp. 222 D.	
ἐργολάβος Rep. II. 373 B.	ῥαψωδός Ion 530 C.
λυδιστί &c. Laches 188 D.	ὑπάτη Rep. IV. 443 D.

¹ Prob. also πρὸς τὴν αὐτήν (sc. χορδήν) Rep. III. 397 B.

ὑποκριτής Charm. 162 D.	ὁ διὰ πάντων κριτής Rep.
χορευτής Phaedr. 252 D.	IX. 580 B (see note in
χορός Euthyd. 279 C.	loco).

Painting, statuary, pottery.

ἀνδρείκελον Crat. 424 E.	probably Phaedr. 264 C.
ἀποχραίνω Rep. IX. 586 B.	Cp. Polit. 277 C.
διαγράφω Rep. VI. 500 E.	ἱπνοπλάθος Theaet. 147 A.
διαζωγραφῶ Tim. 55 C.	κοροπλάθος Theaet. 147 B.
ἐκκαθαίρω Rep. II. 361 D.	μελίχλωρος Rep. V. 474 E.
ἐκμαγεῖον Tim. 72 C.	πλωθυργός Theaet. 147 A.
ζῶον, 'a figure,' Rep. IV.	σμίλη Rep. I. 353 A.
420 C, VII. 515 A, and	χυτρεύς Rep. IV. 421 D.

Spinning, weaving and clothes-making.

ἥτριον Phaedr. 268 A.	νευρορράφος Rep. IV. 421 A.
κατάγω Soph. 226 B.	νήσις Rep. X. 620 E.
κερκίζω Soph. 226 B, Crat.	
388 A.	

Obs.—Allusions to the arts of the fuller (γναφεύς), currier (ἐκλε-
αίνω), dyer, ἀλουργόν, ἄνθος, δευσοποιόν, ἐκκλίζειν, βαφεύς, &c., are
also frequent.

Navigation.

κελεύειν, to act as coxswain,	κυβερνήτης Rep. I. 341 C.
Rep. III. 396 A.	ναύκληρος Prot. 319 D.
θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα	πλωτήρ Rep. VI. 489 A.
ὀλέθρου Rep. III. 417	τὸν δεύτερον πλοῦν Phaedo
sub fin.	99 D.

The Mysteries.

ἐποπτεύω Laws XII. 951 D.	250 C, Gorg. 497 C,
ἐποπτικά Symp. 209 E.	Phaedr. 81 A, Men. 76 E.
θρόνωσις Euthyd. 277 D.	ναρθηκοφόρος, βάκχος Phaedr.
μνείσθαι Symp. 209 E, Phaedr.	69 C.

Rhetorical Schools.

δείνωσις Phaedr. 272 A.	εἰκονολογία Phaedr. 267 C.
διπλασιολογία Phaedr. 267 C.	ἐπιπίστωσις Phaedr. 266 E.

ὀρθοέπεια Phaedr. 267 C. πιθανολογία Theaet. 162 E.
 παράψογος Phaedr. 267 A. ὑπερβατόν Prot. 343 E.
 παρέπαινος Phaedr. 267 A.

§ 20. (b) Epic, Lyric, and Tragic elements.

(Rep. VIII. 545 E φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς, ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας, ὡς δὲ σπουδῇ λεγούσας, ὑψηλολογουμένας λέγειν ;)

Plato's dialect is for the most part the purest Attic. But, besides quotations from poetry, which he occasionally weaves (with adaptations) into his prose, he frequently makes conscious use of words borrowed from the poets, and properly belonging to the diction of an earlier time. In adorning his style with these, sometimes half-humourously, sometimes in genuine earnest, he not unfrequently modifies their meaning by adding an ethical significance to what in the earlier and simpler use was merely physical. (E. g. βλοσυρός in Homer means 'rugged in appearance,' in Plato 'sturdy in character,' &c.)

(a) It must suffice here to give a short list of the more striking examples: the graphic language of Herodotus being counted for this purpose as poetic diction

ἀδελφός (adj.) Rep. IV. 421 C ¹ .	ἔκταρ Rep. IX. 575 C.
ἀκτίς Tim. 78 D.	ἰνδάλλομαι Rep. II. 381 E.
ἀλγηδών Phaedo 65 C.	καθαίμασσω Phaedr. 254 E.
ἄλκιμος Rep. X. 614 B.	κυμαίνω Phaedo 112 B.
ἀνακηκίω Phaedr. 251 B.	μελίγηρς Phaedr. 269 A.
ἀπώς Rep. VII. 534 C.	μήνιμα Phaedr. 244 D.
εἰμαρμένη Phaedo 115 A.	ναντίλλομαι Rep. VIII. 551 C.
θαμίζω Rep. I. 328 C.	οἶμος Rep. IV. 420 B.
θέμις Symp. 188 D.	ὄμαδος Rep. II. 364 E.
θεοειδής Phaedo 95 C.	παραπαίω Symp. 173 E.
θεοείκελος Rep. VI. 501 B.	πολνάρτος Theaet. 165 E.
θεσπέσιος Rep. II. 365 B.	πόριμος Symp. 203 D.

¹ This use is rare in Attic prose, but see Isocrates, Paneg. p. 55, § 71 (Bekker).

πότιμος Phaedr. 243 D.	χαμαιπετής Symp. 203 D.
σταθερός Phaedr. 242 A.	χαρτός Prot. 358 A.
ταυρηδόν Phaedo 117 B.	χίττει Phaedr. 239 D.
ὑπηχέω Phaedr. 230 C.	χθόνιος Rep. X. 619 E.
ὑψηλόφρων Rep. VIII. 550 B.	χλιδή Symp. 197 D.

(β) In this connexion it is right to observe the frequent transference from a physical to an ethical meaning.

ἄβυθος Parm. 130 D.	βλοσυρός Rep. VII. 535 B.
ἀδαμαντίνως Rep. X. 618 E.	ἐκκαθαίρω Rep. II. 361 D.
αἴθων Rep. VIII. 559 D.	ἐπιλαμβάνεσθαι (cp. Herodot.) Phaedo 79 A.
ἀκέραιος Rep. I. 342 B.	ἐσμός Rep. V. 450 B.
ἀντιλαμβάνεσθαι Rep. I. 336 B.	κερματίζω Rep. VII. 525 E,
ἀντίτυπος Crat. 420 D.	(κατα-) Rep. III. 395 B.
ἀπομαραίνομαι Theaet. 177 B.	καταχώννυμι Gorg. 512 B.
ἄρρενωπία Symp. 192 A.	μετάβασις Rep. VIII. 547 C.
αὐστηρός Rep. III. 398 A.	νυστάζω Rep. III. 405 C.
ἀνχμός Meno 70 C.	

A similar (although more naïve) use of graphic words to express mental things is observed in Herodotus: e.g. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο (II. 121 δ), &c.

(γ) Poetic Allusions. These will be mentioned in the notes. In a few cases the reference is doubtful, as in ἡ Διομηδεῖα λεγομένη ἀνάγκη in Rep. VI. 493 D.

Καδμεία νίκη (Laws I. 641 C) involves some mythical allusion to which the key is lost. The supposed reference to the σπαρτοί is not sufficiently clear.

(δ) Parody and Imitation.

For humorous imitations of poetic diction, see especially Rep. VIII. 545 E ὅπ(π)ως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε.

Phaedr. 237 A, B ἄγετε δὴ, ὦ Μοῦσαι, . . . ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου.

Ibid. 252 B, C (ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν) τὸν δ' ἦτοι θνητοὶ μὲν Ἐρωτα καλοῦσι ποτηρόν, | ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα, διὰ πετερόφουτον ἀνάγκην.

Rep. VIII. 550 C ἄλλον ἄλλη πρὸς πόλει τεταγμένον.

In a similar spirit, if the reading be sound, a humorous turn is given to the quotation from Homer in Rep. III. 388 A τοτὲ δ' ὀρθὸν ἀναστάντα | πλωτίζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτιοι.

§ 21. (c) Metaphorical Generalization.

In all philosophical writing, thought inevitably reacts on language. The effort to define, distinguish, generalize, leads insensibly to novel uses of words. And Plato's method, like that of his master Socrates, largely consists in the attempt to rise to universal conceptions through the analysis of ordinary speech. At the same time he casts his thoughts in an imaginative mould, and his turn of mind, as exhibited in his writings, is eminently plastic and creative. Hence it is difficult, in describing his use of words, to draw an exact line between the work of fancy and that of logic, between metaphor and classification.

The extension of the meaning of *θηρευτής*, for example, in Rep. II. 373 B (side by side with that of *μιμητής*) appears at first sight to justify the remark ταῦτ' ἐστὶ ποιητικὰς λέγειν μεταφοράς. But in the *Sophistes* it is gravely stated that the genus *Huntsman* comprises several species, as General, Lover, Sophist, Fisherman, &c. Thus what a modern reader would assign to fancifulness—in this particular instance tinged with irony—Plato himself attributes to *συναγωγή*.

a. The use of *μουσική* in the Republic is here directly in point. Because in Plato's view melody is inseparable from words, and words from thoughts, not only *μουσική*, but the cognate terms *ἁρμονία* and *ῥυθμός* are used by him in a greatly extended sense. See especially

Prot. 326 B πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται.

Phaedo 61 A ὡς φιλοσοφίας μὲν οὐσης μεγίστης μουσικῆς.

Theaet. 175 E οὐδέ γ' ἁρμονίαν λόγων λαβόντος, κ.τ.λ.

β. Under the same heading of figurative abstraction may be fairly brought the graphic use of words denoting physical states to indicate mental phenomena. See above, p. 287 (b).

(1) ἀνατίθεμαι, 'I retract,' literally 'take back a move' (in draughts), Phaedo 87 A.

διαβολή, 'prejudice,' lit. 'calumny,' Rep. VI. 489 D.

ἔταιρος (adj.), 'akin to,' lit. 'companion of,' Rep. X. 603 B.

θήρα, 'pursuit,' lit. 'chase,' Phaedo 66 C.

θρέμμα, 'creature' (used of an argument personified), Phaedr. 260 B.

κέρας, 'an offensive weapon,' Rep. IX. 586 B.

κυρίττω, 'I attack,' Rep. IX. 586 B.

μουσα, extended to include philosophy, Rep. VI. 499 D.

ὄναρ, 'dream,' i.e. 'impression,' Rep. VIII. 563 D.

ὄνειρώττω, 'I have vague (unverified) impressions,' Rep. VII. 533 C; cp. V. 476 C.

ὄχημα, 'vehicle,' i.e. ground of belief, Phaedo 85 D.

παναρμόνιος, transferred from music to discourse, Phaedr. 277 C.

συλλαβή, transferred from letters to ideas, Theaet. 203 C.

ἔπαρ, 'with clear thoughts,' Rep. V. 476 C, D.

φυτόν, 'organized being,' 'organism,' Rep. II. 380 E, VI. 491 D.

ψυχαγωγία, extended to include rhetoric, Phaedr. 261 A. (The usual meaning appears in ψυχαγωγός Aesch. Pers. 687, Eur. Alc. 1128.)

ὅς.—A word which properly belongs to an aggregate is applied to a constituent part, which is thus regarded in a more general aspect.

πλήρωμα Rep. II. 371 E.

So ἱκανόν λόγον, Rep. II. 376 D, means one which is necessary to completeness.

(2) For bold graphic uses, see

ἀναζωπυρέω, 'to re-illumine' (the eye of the mind), Rep. VII. 527 D.

ἄρρατος, 'indefatigable' (in Cratyl. 407 D = σκληρός), Rep. VII. 535 B.

θόρυβος, 'turmoil,' Phaedo 66 D ; cp. Rep. VIII. 561 B, IX. 571 E.

§ 22. (d) Playing with words.

The Cratylus shows what might be made of the Greek language by 'victorious analysis' at play. The freedom which is there sportively abused has left many traces in other dialogues. Sometimes ironically, but sometimes also quite gravely, words are employed in new senses suggested by analytical reflexion.

a. Ironical Catachresis.

β. Etymological Analysis.

a. The exact meaning is made evident by the context. A good instance is the singular use of νεωκορέιν in Rep. IX. 574 D, to denote an act of sacrilege, 'He will industriously clean out some temple.' For other instances consult the Lexicon under the 'facetious words' ἀγεννής, ἀστειός, γεννάδας, γενναῖος, γλισχρός, εὐδαίμων, καλός (especially VIII. 562 A), κομψός, ὑγιαίνω, φαῦλος, χαρίεις, χρηστός.

It may be observed by the way that the word εἰρωνεία, from meaning 'dissimulation,' generally acquires in Plato the specific meaning of 'pretended ignorance.'

Obs. 1.—A return is sometimes made (above, p. 250) from the ironical to the serious meaning.

Rep. I. 339 B Σμικρά γε ἴσως, ἔφη, προσθήκη: οὐπω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλη.

Rep. IV. 426 A, B τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν; . . . οὐ πάνυ χαρίεν.

Obs. 2.—The constant use of ἐπεικής for χρηστός or ἀγαθός, although not ironical, partakes somewhat of the general tendency to understatement. So also μετρίως, ἱκανῶς (Rep. VI. 499 A), &c.

β. Etymological Analysis.

(1) Sometimes a word is used quite simply in the etymological sense, which, however, is indicated by the context: Theaet. 149 B ὅτι ἄλοχος οὐσα τὴν λοχείαν εἴληχε, 'the goddess of childbirth, although not a mother.'

Other examples are: Theaet. 199 D ἀγνωμοσύνη, Symp. 197 D ἄδωρος (active), Rep. III. 411 B ἄθυμος, Phaedr. 230 A ἄτυφος, Rep. VI. 500 A ἄφθονος, Rep. I. 348 D, III. 400 E εὐήθεια, Theaet. 157 E παραισθάνεσθαι, Rep. X. 596 D ποιητής, Rep. VII. 521 D προσ-έχειν.

(2) More frequently the play on words takes the form of an oxymoron or a downright pun.

Rep. II. 382 A τό γε ὡς ἀληθῶς ψευδός.

Symp. 198 A ἀδέες . . . δέος.

Phaedr. 247 C, D τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας.

Rep. VI. 509 D ἵνα μὴ οὐρανὸν εἰπὼν δόξω σοι σοφίζεσθαι.

Rep. VI. 507 A κίβδηλον ἀποδιδοὺς τὸν λόγον τοῦ τόκου.

Rep. VII. 527 A, IX. 574 B, C ἀναγκαῖος.

Rep. VII. 540 C δαίμοσιν . . . εὐδαίμοσι.

Rep. IX. 580 B, C ὁ Ἀρίστωνος νίδος τὸν ἄριστον, κ.τ.λ.

Obs. 1.—This tendency becomes exaggerated in Plato's later manner:—Soph. 254 A τριβῇ, Tim. 90 C εὐδαίμων, Phileb. 64 E ξυμφορά, Tim. 55 C ἄπειρος, Laws II. 656 C παιδεία, ib. IV. 717 B νόμος.

Obs. 2.—Plato's fanciful etymologies afford no real ground for critical judgement on his text. See note on Rep. I. 338 A, B φιλο-νείκεῖν (cp. IX. 581 A, B), E. on Text, p. 131.

iii. Philosophical expression.

It has been suggested in the preceding section that § 23. the growth of reflexion and, in particular, the Socratic search for definitions had in Plato's time already exercised a natural and inevitable influence on words. This was the beginning of a process which tended ultimately to give an approximately fixed connotation to the chief terms of constant use in mental and moral philosophy. But the result was still far distant, and even in Aristotle the appearance of definiteness is often illusory.

In all ages philosophers have been apt to dream of a language which should be the exact, unvarying counter-

part of true conceptions¹. The dream has not been realized, and if it were, would not the very life and progress of thought be arrested? Philosophy reacts on common language, and in employing it again, is sure to modify it further. But the process cannot have, and ought not to have, either finality or absolute fixity. In some departments of knowledge, Mathematics, Chemistry, Astronomy, Anatomy, Jurisprudence, such an aim is obviously legitimate;—the use of technical terms in them is clearly necessary. But Mental Philosophy is in danger of becoming hidebound, if it be not permitted to her to draw afresh, and to draw freely, from the fountains of common speech.

In Plato, at all events, philosophical terminology is incipient, tentative, transitional. And although this remark applies with especial force to what have been called the 'dialogues of search,' where the method is 'peirastic' or 'maeutic,' leading to an avowedly negative result, it is a serious error even in dealing with the more positive and constructive dialogues to assume strict uniformity of expression. In a few rare instances the metaphysical significance acquired by a word or phrase in one dialogue may be thought to have influenced the use or application of the same term in another. Thus in the *Timaeus* the meaning attached to *οὐσία* (35 B), and to *θατέρον φύσις* (35 B, 74 A), may bear some relation to the definitions in the *Philebus* (26 D) and *Sophist* (257 D). But even where such connexion may doubtfully be traced, it by no means precludes the occurrence of other philosophical uses, still less the continued employment of the word or phrase in its ordinary vernacular sense. And the instances which have been adduced are quite exceptional. The contrary

¹ See Ward in *Encyc. Brit.* ed. ix. Art. *Psychology*: 'It seems the fate of this science to be restricted in its terminology to the ill-defined and well-worn currency of common speech, with which every psychologist feels at liberty to do what is right in his own eyes, at least within the wide range which a loose connotation allows.'

practice is more frequent. The special meanings assigned to *διάνοια* and *πίστις* in Rep. VI. 511, VII. 534 A are not to be found elsewhere in Plato. Even the definition of Justice, so carefully elaborated in Rep. IV, though once alluded to in IX. 586 E, can hardly be said to affect the connotation of the term elsewhere¹. Nor does the definition of *δύναμις* by the young mathematicians in Theaet. 148 B for a moment supplant either the ordinary or the scientific uses of the word.

Thus, while attempts are made to give a precise meaning to words denoting philosophical conceptions, such attempts are inchoate, intermittent and casual. The very nature of dialectic, as an 'interrogation' of language, forbids the assumption of technicalities, nor can Plato's literary instinct tolerate the air of pedantry, which such buckram stiffening involves. The formal terminology of Rhetors and Sophists (*ὀρθοέπεια*, *ἀπορροή*, &c.) is the object of his frequent ridicule. In two of the most elaborate of his dialogues² he reminds the reader that precise verbal distinctions, such as Prodicus affected, are rarely of any use in philosophy, and warns young men that a liberal indifference to mere words is the condition of growth in wisdom; just as in the Cratylus he had long since pronounced against looking for the truth of things in words³. That second course (*δεύτερος πλοῦς*), for which Socrates declares in the Phaedo⁴ as preferable to the bare assertion of an unapplied first cause, —the endeavour to find in the mirror of language, however confusedly, some reflexion of eternal truths,—is really a method which dissolves the apparent fixity of ordinary speech, and awakens thought to new conceptions which, the more firmly they are held, can be more freely and variously expressed.

These remarks are here to be exemplified by the con-

¹ See esp. Laws I. 631 C.

² Theaet. 184 C; Polit. 261 E.

³ Cratylus 439 A, B.

⁴ Phaedo 99 D.

sideration of a few cardinal expressions¹, which may be roughly classified as (a) Metaphysical, (b) Psychological, and (c) Dialectical, although such distinctions are not clearly present to the mind of Plato.

§ 24.

(a) METAPHYSICAL TERMS.

Εἶδος.

This word, which Aristotle and others have made the symbol of Platonism, is used by Plato himself with entire freedom, and very seldom with a pronounced metaphysical intention. He has nowhere defined it.

Ordinary meanings.

The word was in common use amongst contemporary writers.

a. Εἶδος was still used, as in Homer, in the literal sense of 'outward appearance,' 'visible form.'

(1) Xen. Cyrop. IV. 5, § 57 ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς τὰ εἶδη βελτίστους.

(2) In Xenophon (Cyn. 3, § 3 αἱ δὲ σκληραὶ τὰ εἶδη [κύνες]: ib. 4, § 2 ἰσχυραὶ τὰ εἶδη), εἶδος nearly = δέμας, bodily constitution or condition.

b. But it had acquired the secondary meaning—

(1) Of 'a mode of action or operation'; so in Thuc. II. 41, § 1 ἐπὶ πλείστ' ἂν εἶδη . . . τὸ σῶμα αὐταρκες παρέχεσθαι, 'to adapt himself to the most varied forms of action,' ib. 50, § 1 τὸ εἶδος τῆς νόσου, 'the course of the disease,' III. 62, § 3 ἐν οἷῳ εἶδει . . . τοῦτο ἔπραξαν, 'the peculiarity of the course they took,' VI. 77, § 2 ἐπὶ τοῦτο τὸ εἶδος τρεπομένους, 'betaking themselves to this policy,' VIII. 56, § 2 τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, 'had recourse to such a method of proceeding,' ib. 90, § 1 ἐναντίοι ὄντες τῷ τοιούτῳ εἶδει, 'opposed to this policy' or 'platform' (εἶδος here seems more definite than ἰδέα in τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ preceding).

(2) In the language of rhetoric this use was naturally transferred from action to speech, so that in Isocrates,

¹ ὥα μὴ παραπτόμεθα ἐν πολλοῖς (Soph. 254 c).

Antid. § 80 ὅλοις εἶδεσι προειλόμην χρήσθαι πρὸς ὑμᾶς, it seems to mean an entire course or line of argument, as distinguished from a single phrase.

c. *Eidos* was already used in common speech, with associations from the primary meaning, in a still more general sense, approaching to the abstract notion of 'mode,' 'sort,' 'kind.' Hippocrates περὶ ἀρχαίης ἱατρικῆς, § 15 αὐτό τι ἐφ' ἑωυτοῦ θερμόν, ἢ ψυχρόν . . . μηδεὶν ἄλλω εἶδει κοινωνέον.

Thuc. III. 82 τοῖς εἶδεσι διηλλαγμένα, 'differing in character.'

Isocr. 190 D, E (Evagoras, § 10) τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δέδονται κόσμοι . . . καὶ περὶ τούτων δηλῶσαι μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνόμασιν, . . . ἀλλὰ πᾶσι τοῖς εἶδεσι διαποικίλαι τὴν ποίησιν.

Isocr. 294 D (κατὰ τῶν σοφιστῶν § 20 Bekker) δεῖν τὸν μὲν μαθητὴν πρὸς τῷ τὴν φύσιν ἔχειν οἶαν χρῆ τὰ μὲν εἶδη τῶν λόγων μαθεῖν, κ.τ.λ.

These, the ordinary uses of the word, may all be readily § 25. exemplified out of Plato.

a. (1) Rep. X. 618 A ἐπὶ εἶδεσι καὶ κατὰ κάλλη.

Charm. 154 D τὸ εἶδος πάγκαλος.

Symp. 189 E τὸ εἶδος στρογγύλον.

Prot. 352 A ἄνθρωπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους.

(2) Rep. III. 402 D ἐν τε τῇ ψυχῇ . . . ἐνόντα καὶ ἐν τῷ εἶδει, 'in mind and body.'

Symp. 196 A ὑγρὸς τὸ εἶδος, 'of flexible make.'

b. (1) Rep. IX. 572 C ὁρμήσας εἰς ὕβριν τε πᾶσαν καὶ τὸ ἐκείνων εἶδος, 'their way of life' (where ἦθος has been needlessly conjectured).

(2) Rep. V. 449 C εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου, 'a whole chapter.'

III. 392 A τί . . . ἡμῖν . . . ἔτι λοιπὸν εἶδος; (cp. Laws VI. 751 A).

II. 363 E ἄλλο αὖ εἶδος λόγων.

See also Phaedr. 263 C καλὸν γοῦν ἂν . . . εἶδος εἴη κατανενοηκώς.

c. Rep. II. 357 C τρίτον δὲ ὁρᾷς τι . . . εἶδος ἀγαθοῦ, 'a third kind of good.'

Gorg. 473 E ἄλλο αὖ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν ;

Rep. III. 406 C οὐδὲ ἀπειρία τούτου τοῦ εἶδους τῆς ἰατρικῆς,
'this mode of practice.'

IV. 424 C εἶδος . . . καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν, 'a new style
in music.'

And therefore in passages of more distinctly philosophical import the interpreter is by no means bound to drag in a ready-made 'doctrine of ideas' (εἰσαγαγεῖν τὰ εἶδη) wherever the word εἶδος happens to occur. This can hardly be done without violence, for example, in the following places :—

Rep. II. 380 D ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς.

VI. 511 A τοῦτο τοίνυν νοητὸν μὲν τὸ εἶδος ἔλεγον.

VII. 530 C οὐ μὲν ἔν, ἀλλὰ πλείω . . . εἶδη παρέχεται ἡ φορά.

VII. 532 E (ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις) κατὰ ποῖα δὴ εἶδη
διέστηκε.

VIII. 544 D ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἶδη τοσαῦτα ἀνάγκη τρόπων
εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν.

And in the concluding passage in Book VI, where εἶδος is the cardinal term, it is applied to the visible forms as well as to the invisible (510 D τοῖς ὁρωμένοις εἶδεσι προσχρῶνται, compared with 511 B, C αἰσθητῶ παντάπασιν οὐδενὶ προσχρώμενος, ἀλλ' εἶδεσιν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτά, καὶ τελευτᾷ εἰς εἶδη).

Obs.—In Phaedr. 249 B where εἶδος has been used in the logical sense (infra p. 298, γ) it recurs in the same passage (1) for the imaginary form or nature of the soul, and (2) for the form and appearance of the noble steed.

§ 26. *Platonic uses.*

Εἶδος as employed by Plato is a word of extremely wide significance, and even where its use is avowedly technical (as in Phaedo 102 A) it receives not a new meaning but a new application. It is applied so variously that it can hardly be defined more closely, as a philosophical term in Plato, than by saying that it denotes *the objective reality of any and every abstract notion*. Nor is the word in this its philosophical sense by any means confined to

the Platonic 'ideas.' The crude idealists of Soph. 246 are no less than Plato himself believers in εἶδη. And in the passage of the Republic just referred to (VI. 510, 511) the connotation of εἶδος is not confined to the classification of natural objects, nor to mathematical principles, nor to moral truths. It includes also ἐπιστήμη, ἀλήθεια, οὐσία, ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα and all other philosophical conceptions to which the mind of Plato had attained when the book was written.

The application of the term in different passages, even within the limits of one dialogue, is by no means uniform.

a. Εἶδος is an ethical notion regarded as an object of § 27. thought.

The chief instance of this use in the Republic is III. 402 B, C οὐδὲ μουσικοὶ πρότερον ἐσόμεθα . . . πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη καὶ ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ὅσα τούτων ἀδελφὰ καὶ τὰ τούτων αὐτὴ ἐναντία πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν καὶ ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανώμεθα καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας αὐτῶν, καὶ μήτε ἐν μικροῖς μήτε ἐν μεγάλοις ἀτιμάζωμεν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς οἰώμεθα τέχνης εἶναι καὶ μελέτης; where observe that two lines lower down the word is used in the vernacular meaning of 'bodily constitution' (ἐν τε τῇ ψυχῇ . . . καὶ ἐν τῷ εἶδει: supra p. 294, a (2)).

Cp. Parm. 130 B δικαίου τι εἶδος αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ πάντων . . . τῶν τοιούτων.

Ib. 135 C καλὸν τε τί καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθὸν καὶ ἐν ἑκάστων τῶν εἰδῶν.

β. This meaning is extended from ethical universals to all universals, implying at once the abstract notion and the essential nature of the thing.

Phaedo 100 B, C εἶναι τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τᾶλλα πάντα, resumed in ib. 102 B with εἶναι τι ἑκάστων τῶν εἰδῶν.

Crat. 440 B εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος μεταπίπτει τῆς γνώσεως, ἅμα τ' ἂν μεταπίπτει εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως, κ.τ.λ.

Rep. V. 476 A, X. 596 A εἶδος γάρ ποῦ τι ἐν ἑκάστων

εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ, οἷς ταῦτόν ὄνομα ἐπιφέρομεν.

Parm. 135 D. (See also ib. 130 C, D where the doubt is raised whether there is any such essential nature attaching to dirt, mud, hair, and other insignificant things.)

γ. *Eîdos* is the reality of a general concept.

Phaedr. 249 B δέῃ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέναι κατ' εἶδος λεγόμενον, κ.τ.λ.

Ib. 277 C, Rep. VIII. 544 D ἥτις καὶ ἐν εἴδει . . . κεῖται; Men. 72 C.

(1) *Eîdos* is thus a logical whole, containing the particulars under it. Rep. V. 475 B παντὸς τοῦ εἶδους, Theaet. 178 A, ib. 148 D.

(2) But it is also a part, i.e. a subordinate species: Phaedr. 265 E κατ' εἶδη δύνασθαι τέμνειν, Rep. V. 454 A διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἶδη διαιρούμενοι . . . ἐπισκοπεῖν, Theaet. 181 C, 187 C.

Obs. 1.—*Eîdos* when thus employed signifies a true and natural, as opposed to an arbitrary division. Cp. Polit. 262, 263.

Obs. 2.—In the passage of the Phaedrus p. 265 ff., the word is also used in the familiar idiomatic sense of a line of argument or mode of reasoning (see above, p. 295 b (2)) τούτων δέ τινων ἐκ τύχης ῥηθέντων δυοῖν εἰδοῖν . . . τὸ δ' ἕτερον δὴ εἶδος τί λέγεις; See also ib. 263 B, C.

δ. *Eîdos* is applied, not only to the species into which a genus is divided, but also to the parts of an organic whole. These two conceptions are, in fact, not clearly kept apart by Plato.

Thus the Soul in Rep. IV. 435 ff. is shown to have three forms or natures (*εἶδη*), which are her parts (*μέρη*, p. 442), but are also species, having varieties under them (VIII. 559 E, alib.), and are repeatedly spoken of as *γένη*.

ε. *Eîdos* is the type of any natural kind, comprising its essential attributes.

Theaet. 157 B, C ἀνθρωπὸν τε τίθενται καὶ λίθον καὶ ἕκαστον ζῷον τε καὶ εἶδος.

Parm. 130 C ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν καὶ τῶν οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων, αὐτό τι εἶδος ἀνθρώπου ἢ πυρὸς ἢ καὶ ὕδατος.

Obs.—This is the *μονάς* of Phileb. 15 A εἶνα ἄνθρωπον . . . καὶ βοῦν ἕνα, κ.τ.λ., about which there, as in Parm. 130 C, D, Socrates expresses himself doubtfully.

ζ. *Eidos* is also used of an abstract whole, conceived as separable from the parts, as in

Theaet. 204 A ἢ καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἐν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν ;

η. *Eidos* is used not only for the type of a natural kind § 28. (man, horse, stone, &c.),—though on this point, as we have seen, there is in Plato's mind a lingering doubt,—not only for generic attributes (good, beautiful, wise, &c., Phileb. 15), but also to denote an idea of relation, as for example, the idea of similarity.

Parm. 128 E αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶδος τι ὁμοιότητος.

In Rep. v. 454 B τί εἶδος τὸ τῆς ἐτέρας τε καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ πρὸς τί τείνων ὠριζόμεθα ; the meaning of *eidos* is further explained by πρὸς τί τείνων. And in Phaedo 74, 75, although the term *eidos* is not expressly used of αὐτὸ τὸ ὅλον, yet the whole course of reasoning implies that this, together with μείζον καὶ ἑλαττον, is included amongst the εἶδη spoken of in ib. 102 A.

θ. Lastly, *eidos* is applied to each of the primary forms or elements of thought. These come into question most in the dialectical dialogues (Theaet., Soph., Polit., Phileb.), but the use referred to is much the same with that which occurs already in Phaedr. 263 B εἰληφέναι τινὰ χαρακτήρα ἑκατέρου τοῦ εἶδους. See especially Parm. 129 D, E, Theaet. 184, 185, 197 D, 202 A, Soph. 254 C, Phileb. 23 B, C, and again Soph. 258, where the θατέρου φύσις is described as an εἶδος, and also as *having* an εἶδος (i. e. a real nature corresponding to its definition).

The chief meanings or applications of εἶδος as a philosophical term in Plato may accordingly be thus tabulated :—

Εἶδος is

1. an ethical notion, Rep. III. 402 C, D, &c.
2. a universal nature, Phaedo 100 B, C.
3. a logical whole, Phaedr. 249 B. *a.* genus, Rep. V. 474; *β.* species, Phaedr. 265 E.
4. a part of an organic whole: an organ, Rep. IV. 435.
5. the type of a natural kind, Theaet. 157 B.
6. a pure abstraction, e.g. the whole as separable from the parts, Theaet. 204 A.
7. an idea of relation, Rep. V. 454 C.
8. any primary form or element of thought, Theaet. 184, 185, Parm. 129 C–E, Soph. 254 C, &c.

Γένος.

γένος often occurs in the Republic, Parmenides, and later dialogues, interchangeably with εἶδος, though suggesting rather the notion of *kind*, than of *form* or *nature*.

Rep. V. 477 B, C φήσομεν δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων . . . εἰ ἄρα μανθάνεις ὃ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος . . . ib. D, E εἰς τί γένος . . . ἢ εἰς ἄλλο εἶδος;

Parmenides 129 C αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶδη.

See also Polit. 285 C, 286 D.

This use is especially frequent in the Sophistes.

γένος is combined with ἰδέα in Laws VIII. 836 D τὸ τῆς σῶφρονος ἰδέας γένος.

Obs.—The use of γένος becomes more frequent in the later dialogues and at the same time the applications of εἶδος and ἰδέα become more varied. For confirmation of these assertions the student may consult the following passages :—

εἶδος Soph. 219–230 (where εἶδος occurs fifteen times), 236, 239, 246, 248, 252, 254, 255, 256, 258, 259, 260, 261, 264, 265, 267: Polit. 258, 262, 263, 267, 278, 285, 286, 287, 288, 289, 291, 304, 306, 307: Phil. 18, 19, 20, 23, 32, 33, 35, 48, 51: Tim. 30, 37, 40, 42, 48, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 62, 64, 66, 67, 68, 69, 75, 77, 81, 83, 87, 88, 89, 90: Laws I. 630 E, VI. 751 A. ἰδέα Soph. 235, 253, 254, 255: Polit. 258, 289, 307, 308: Phil.

16, 25, 60, 64 (twice), 67: Tim. 28, 35, 39, 40, 58, 60, 70, 71, 75, 77: Laws VIII. 836 D (τὸ τῆς σώφρονος ἰδέας γένος).

γένος Soph. 228 (three times), 229, 235, 253, 254, 256, 257, 259, 260, 261, 267, 268: Polit. 260, 262, 263, 266, 267, 279, 285, 287, 288, 289, 291, 305: Phil. 12, 23, 25, 26, 27, 28, 30, 31, 32, 44, 52, 65: Tim. 41, 42, 43, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 63, 67, 69, 73, 74, 77, 78, 81, 82, 83, 85, 86, 92: Laws VII. 797 A, VIII. 836 D, 897 B, XI. 916 D.

ἰδέα.

§ 29.

ἰδέα is the feminine form of εἶδος. It is naturally the more picturesque word and is accordingly more frequent in the more imaginative and exalted passages. From this cause, and from its adoption as a term of Stoicism, the word has passed over into Latin and thence into modern literature and philosophy.

Ordinary meanings.

a. In the literal sense, = 'form,' 'appearance,' ἰδέα is used by Pindar, Theognis, Euripides, Aristophanes, Herodotus, and Thucydides (VI. 4 ὅτι δρεπανοειδὲς τὴν ἰδέαν τὸ χωρίον ἐστί).

b. In Herodotus it has the slightly more abstract meaning of Nature, description (I. 203 φύλλα τοιῆσδε ἰδέης, 'leaves of such a nature'; II. 71 φύσιν . . . παρέχονται ἰδέης τοιῆσδε, 'their nature and description is as follows'; VI. 119), and even of a line of thought or policy, VI. 100 ἐφρόνεν δὲ διφασίας ἰδέας.

c. In Thucydides, where (acc. to Bétant) the word occurs fourteen times (see esp. III. 81, § 5 πᾶσά τε ἰδέα κατέστη θανάτου), it has acquired the further meaning of a plan, or mode of operation (see above, εἶδος, p. 294, b (1)).

II. 77, § 2 πᾶσαν ἰδέαν ἐπεινόουν, 'they devised every plan.'

III. 62, § 2 τῇ . . . αὐτῇ ἰδέᾳ ὕστερον . . . ἀπικίσαι, 'on the same principle.'

d. In Isocrates ἰδέα already signifies a form (1) of life, (2) of speech, (3) of thought (see also Aristoph. Nub. 547 ἀλλ' αἰεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι, Ran. 384, Av. 993).

(1) Isocr. p. 21 D (Nicocl. § 46) δεῖ δὲ χρῆσθαι μὲν ἀμφοτέραις ταῖς ἰδέαις ταύταις (dignity and urbanity).

32 E τὰς μὲν μὴ μετεχούσας τούτων τῶν ἰδεῶν (ἀρετὰς) μεγάλων κακῶν αἰτίας οὐσας, 'those virtues that have no share of temperance and justice.'

The ἰδέαι referred to are σωφροσύνη and δικαιοσύνη.

36 A ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις (explained by ἐν ταῖς ἀπορίαις, ἐν ταῖς δυναστείαις, &c.).

259 E (Panathen. § 141) τὰς . . . ἰδέας τῶν πολιτειῶν τρεῖς εἶναι.

(2) 42 C (Panegyri. § 7) εἰ μὲν μηδαμῶς ἄλλως οἶόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις ἀλλ' ἢ διὰ μιᾶς ἰδέας.

210 E (Helen. Encom. § 16) ἔστι δ' οὐκ ἐκ τῶν αὐτῶν ἰδεῶν . . . ὁ λόγος, 294 C (Sophist. § 18).

(3) 312 C (Antid. § 12) τοσαύτας ἰδέας καὶ τοσοῦτον ἀλλήλων ἀφεστῶσας συναρμόσαι καὶ συναγαγεῖν, 'notions so important and so remote from one another.'

(4) A special use occurs in 216 E (Helen. Encom. § 62) ὅσα ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινώνηκε, where αὕτη ἡ ἰδέα is the *attribute* of beauty.

(The word is hardly, if at all, used by Xenophon.)

§ 30. Thus it is evident that by the time of Plato the word ἰδέα was ready for his philosophical use. But before touching on this, it is important to observe, as in the case of εἶδος, (1) that he also employs it freely in all the senses (except perhaps that marked c) above-mentioned, and (2) that even in philosophical passages it is by no means always used with a scientific or technical intention. Such an intention is only to be assumed when the context places it beyond doubt.

a. Protag. 315 E τὴν . . . ἰδέαν πάνν καλός.

Phaedr. 251 A ἢ τινα σώματος ἰδέαν.

Phaedo 108 D τὴν . . . ἰδέαν τῆς γῆς.

Polit. 291 B ταχὺ δὲ μεταλλάττουσι τὰς τε ἰδέας καὶ τὴν δύναμιν εἰς ἀλλήλους.

b. Rep. II. 369 A τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ

ἐλάττωνος ἰδέα ἐπισκοποῦντες, 'the resemblance of the greater in the form of the less.'

Rep. II. 380 D φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις.

Tim. 58 D τὴν τοῦ σχήματος ἰδέαν, 'the shape of the figure.'

c. This meaning is possibly approached in Rep. VI. 507 E οὐ μικρῇ ἄρα ἰδέᾳ, κ.τ.λ., 'by a notable expedient' (?); Phaedr. 237 D, 238 A. But it is hard to find in Plato an exact parallel for the Thucydidean use.

• d. Phaedr. 253 B εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν ἄγουσιν, 'into conformity with his practices and way of life.' Cp. εἶδος, p. 294, b (1).

Even where the context is highly philosophical, ἰδέα often retains its usual, vernacular, meaning. Thus in Phaedr. 246 A it is used not of absolute Justice, Beauty, &c., but of the nature or conformation of the soul, as it is there figuratively described. And in Theaet. 184 C, D the word is similarly applied, not to Being, sameness, difference, and the other primary notions, but to the nature of the mind perceiving them—εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν εἴτε ὃ τι δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει.

Platonic uses.

§ 31.

The transition to the specially Platonic use is well marked in Parm. 131 E, 132 A οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἐν ἑκαστον εἶδος οἶεσθαι εἶναι. ὅταν πόλλ' ἅττα μεγάλα σοι δόξη εἶναι, μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα ἢ αὐτὴ εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἐν τὸ μέγα ἡγεί εἶναι, 'when you look at them together, there appears to you one and the same form (or idea) in them all.'

a. Ἰδέα, as a philosophical term, signifies rather *form* than *kind*. The meaning of a *class*, which εἶδος often essentially connotes, attaches only accidentally to ἰδέα. The latter term immediately suggests the unity of a complex notion as present to the mind. It is thus used to describe the work of συναγωγή, where εἶδος denotes the result of διαίρεσις:—

Phaedr. 265 D, E εἰς μίαν τε ἰδέαν συνωρῶντα ἄγειν τὰ

πολλαχῇ διεσπαρμένα, κ.τ.λ. . . . τὸ πάλιν κατ' εἶδη δύνασθαι τέμνειν.

Theaet. 205 D, E, Soph. 253 C, D, Phileb. 60 D.

Observe the frequent combination of μία ἰδέα.

See also Phaedo 103 D, E—where at first sight the terms may seem to be interchanged—μὴ μόνον αὐτὸ τὸ εἶδος ἀξιούσθαι τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν αἰὲ χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφήν αἰὲ ὅταν περ ᾗ . . . 104 C οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις ἐκείνην τὴν ἰδέαν ᾗ ἂν τῇ ἐν αὐτοῖς οὕση ἐναντία ᾗ. On a closer inspection it is seen that ἰδέαν corresponds not to εἶδος but to μορφήν in the preceding sentence.

§ 32. It follows that each εἶδος, or distinct and definite kind, has its own ἰδέα, or notional form.

Euthyphr. 5 D τὸ ἀνόσιον . . . αὐτὸ δὲ αὐτῷ ὅμοιον καὶ ἔχον μίαν τινὰ ἰδέαν κατὰ τὴν ὁσιότητα.

Phil. 25 B τὸ μικτὸν (εἶδος) . . . τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν ;

β. In Rep. VI, where Plato dwells on the unity of knowledge and characterizes the philosopher as a spectator of all time and all existence, the term ἰδέα, in the more precise philosophical sense, occurs with special frequency.

VI. 486 D, E ἦν (διάνοιαν) ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἐκάστων τὸ αὐτοφνὲς εὐάγων παρέξει.

VI. 507 B, C τὰς . . . ἰδέας νοεῖσθαι μέν, ὁρᾶσθαι δ' οὐ.

And the process so indicated naturally culminates in the contemplation of the ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ. Closely akin to this last is the use in Phil. 67 B οἰκειότερον . . . τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ.

And in the more imaginative description of the parts of the Soul towards the end of Book IX ἰδέα again takes the place of εἶδος :—

588 C, D μίαν μὲν ἰδέαν θηρίου ποικίλου . . . μίαν δὲ τοίνυν ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ ἀνθρώπου (he had just said in illustration συχνὰ λέγονται ξυμπεφυκῆναι ἰδέαι πολλὰ εἰς ἐν γενέσθαι) ¹.

¹ To estimate Plato's freedom in the use of terms, words like ὅρος, τύπος,

Part II : Diction—Philosophical Terms. 305

γ. Ἰδέα is also preferred in speaking of an organic whole, in which the parts or elements are merged :—

Theaet. 204 A *μία ἰδέα ἐξ ἐκάστων τῶν συναρμοσπόντων στοιχείων γιγνομένη.*

The word ἰδέα may be regarded as symbolizing the union of thought and imagination in Plato.

Αὐτός.

a. The emphatic use of αὐτός is the most constant and § 33. characteristic of the various modes in which Plato expresses his belief in the absolute reality of universals. The term ἰδέα in its technical sense is absent both from the myth in the Phaedrus and from the discourse of Diotima in the Symposium, where εἶδος, too, only comes in by the way. But the pronominal use now in question perpetually recurs. It is needless to quote passages at length : it is enough to refer to Lys. 220 B, Crat. 439 C, D, Phaedr. 247 D, Phaedo 74 B, 76 C, 100 B, C (αὐτὸ καθ' αὐτό, cp. Rep. VI. 485 D, X. 604 A), Symp. 211 B (αὐτὸ καθ' αὐτό μεθ' αὐτοῦ), ib. D (θεωμένῳ αὐτὸ τὸ καλόν), Rep. I. 342 A, II. 363 A, IV. 438 C, V. 472 C, 476 A–C, 479 A, VI. 493 E, 506 D, E, VII. 532 A, X. 612 A, Parm. 133 D, &c., Theaet. 175 B, C (αὐτῆς δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας).

β. Yet, while thus consecrated to special use, the § 34. pronoun is far from losing its proper idiomatic sense. Words like αὐτοδικαιοσύνην belong to later Platonism, although, through a not unnatural error, they have found their way into MSS. of Plato (E. on Text : above, p. 71). Such a form as αὐτοάνθρωπος nowhere occurs, and, though the neuter pronoun is often joined to a feminine abstract word, frequent changes of the order clearly prove that they do not adhere together as in a compound. See for example

μορφή, μονάς (Phileb.), μοῖρα, φύλον (Polit.), μέρος, μέλος, στοιχείον, μόριον, σχῆμα, ἐνάς, should be considered. This is more noticeable in later dialogues. The expression is more varied, as the philosopher becomes more sure of his ground.

Rep. I. 331 C τοῦτο δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην . . .

Theaet. 146 E ἐπιστήμην αὐτὸ ὃ τί ποτ' ἐστίν.

And cōsider the context of II. 363 A οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκμήσεις, where Par. A reads αὐτοδικαιοσύνην.

Once more, the Platonic student must often refrain from Platonizing. Even in passages where the 'doctrine of ideas' is immediately in question the emphatic αὐτός occurs in the ordinary vernacular sense. The context must decide. Thus in Rep. VI. 510 E αὐτὰ μὲν ταῦτα . . . 511 A αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθείσι, the pronoun refers to τοῖς ὁρωμένοις εἶδεσι supra, individual objects *themselves* as opposed to their shadows or reflexions, although in the words τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἕνεκα . . . καὶ διαμέτρον αὐτῆς, what has here been called the special use of αὐτός has intervened. Compare Parm. 130 D χρὴ φάναι καὶ τούτων ἐκάστον εἶδος εἶναι χωρίς, ὃν ἄλλο αὐτῶν ὧν ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα,—'the *actual* hair, mud, dirt, &c., of common life': Soph. 241 E (περὶ) εἰδώλων . . . εἴτε φαντασμάτων αὐτῶν, ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν, κ.τ.λ., 'illusions *themselves* or the arts concerned with them.'

γ. It follows that there is nothing specially Platonic in such uses as Crat. 432 D τὸ μὲν αὐτό, τὸ δὲ ὄνομα ('name and thing'), or Theaet. 202 A αὐτὸ ἐκείνο μόνον τις ἐρεῖ ('the term by itself apart from attributes').

§ 35. Εἶναι, ὃ ἔστι, τὸ ὄν, τὰ ὄντα, τὸ ὄν ἕκαστον, ὄντως, οὐσία.

(Theaet. 186 A τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐπὶ πάντων παρέπεται.)

In all Greek philosophy, and not in Plato alone, metaphysical truths are expressed through εἶναι, its inflexions and derivatives. The cause of this is partly to be sought in Eleaticism, but largely also in the Socratic form of questioning, τί ἐστί;

The student who would learn of Plato in simplicity should clear his mind of Aristotelian distinctions, such as those in the third book of the *Metaphysics*, and, still more carefully of *Daseyn*, *Wesen*, *Ansich*, *Fürsich*,

Part II: Diction—Philosophical Terms. 307

Anundfürsichseyn, and other terms of modern German philosophy.

a. Οὐσία is the truth of predication, as sifted out by § 36. dialectical discussion (Prot. 349 B); in other words, it is the reality of definition:

Rep. X. 597 A ὁ δὲ φάμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίνη.

Phaedo 75 D περὶ πάντων οἷς ἐπισφραγίζομεθα τοῦτο, ὃ ἔστιν: ib. 65 D.

Phaedo 78 C αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι: Polit. 285 B.

Phaedr. 245 E ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὐτόν τις λέγων οὐκ αἰσχυρεῖται.

Being, so conceived, is called in Phaedo 76 C, D ἡ τοιαύτη οὐσία.

β. τὰ ὄντα, τὸ ὄν ἕκαστον, have nearly the same force.

Phaedr. 247 E καὶ τὰλλα ὡσαύτως τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη: ib. 262 B ὁ μὲν ἐγνωρικῶς ὃ ἔστιν ἕκαστον τῶν ὄντων.

Theaet. 174 A τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου.

Rep. VI. 484 D τοὺς ἐγνωκότητας μὲν ἕκαστον τὸ ὄν.

γ. But sometimes, in moments of exaltation, the whole § 37. of Being (like the sea of Beauty in the Symposium) is spoken of as one *continuum*, which, as the object of intellectual contemplation, exists in a region above the Visible:—

Phaedr. 247 C ἡ γὰρ ἀχρώματος τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφῆς οὐσία ὄντως ψυχῆς οὐσα κυβερνήτη μόνῃ θεατῇ νῶ: ib. D, E ἐπιστήμην, οὐχ ἢ γένεσις πρόσεστιν, οὐδ' ἢ ἐστὶ που ἑτέρα ἐν ἐτέρῳ οὐσα ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὃ ἔστιν ὄν ὄντως ἐπιστήμην οὔσαν. (Cp. Tim. 29 C, 35 A.)

The white light of Being so conceived is parted into the primary colours, as it were, of Knowledge and Truth, as for example in Rep. VI. 508, 509, where, however, the *ιδέα* τοῦ ἀγαθοῦ dominates over οὐσία as well as over ἐπιστήμη and ἀλήθεια. See also for the totality of Being, VI. 486 A θεωρία παντὸς μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας. And, for οὐσία as abstract truth, VII. 525 C ἐπ' ἀλήθειάν τε καὶ οὐσίαν.

- § 38. δ. In the dialectical dialogues οὐσία and τὸ ὄν have again the more logical meaning, 'Reality, answering to truth of conception : ' or the essence of a thing as defined (Polit. 283 E, Phil. 32).

For example, in the strikingly modern passage of the Theaetetus quoted above, this sentence occurs, 186 B τοῦ μὲν σκληροῦ τὴν σκληρότητα διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθίσεται, καὶ τοῦ μαλακοῦ τὴν μαλακότητα ὡσαύτως . . . τὴν δὲ γε οὐσίαν καὶ ὅ τι ἔσθ' οὐκ αὖτε τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλῳ καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἐναντιότητος αὐτῇ ἢ ψυχῇ ἐπανιοῦσα καὶ συμβάλλουσα πρὸς ἄλλα κρίνειν πειρᾶται ἡμῖν. And, just below, τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρὸς τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν (' what they are and what good they do ') μόγῃ καὶ ἐν χρόνῳ διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίνεται οἷς ἂν καὶ παραγίνηται. And in the main argument of the Sophistes, τὸ ὄν is positive truth or reality, as opposed to negation. The verb of existence is attenuated to the copula, passing from the notion of essence to that of relation. Yet this dialectical procedure does not preclude a recurrence to the language of 'ontology':—

Soph. 254 A, B ὁ δὲ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς χώρας οὐδαμῶς εὐπετὴς ὀφθῆναι· τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὅμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα.

A different shade of meaning is observable according as εἶναι is opposed to γίγνεσθαι or φαίνεσθαι (Tim. 27 D, Parm. 165 A).

ε. A special meaning of οὐσία = μικτὴ οὐσία, 'concrete reality,' is formulated in Phil. 27 B, and applied in Tim. 35 A. But to examine this at present would be to travel too far beyond the stage of Platonism embodied in the Republic.

ζ. If the philosophical meanings of εἶδος, ἰδέα, αὐτός, are crossed by the vernacular meaning, this happens inevitably also in the case of εἶναι in both its meanings, (1) as the copula and (2) as the substantive verb.

Part II: Diction—Philosophical Terms. 309

(1) Rep. VI. 507 B πολλὰ καλὰ . . . καὶ πολλὰ ἀγαθὰ καὶ ἕκαστα οὕτως εἶναι φαμέν τε καὶ διορίζομεν τῷ λόγῳ.

(2) Parm. 135 D, E οὐδὲν χालεπὸν . . . ὅτι οὖν τὰ ὄντα πάσχοντα ἀποφαίνειν.

So οὐσία in the sense of 'property' occurs in Phaedr. 252 A καὶ οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται. And there is a play on both uses of the word (property and truth) in Gorg. 472 B ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς.

Μετέχειν, μέθεξις, μετάσχεσις, ἔχειν, μεταλαμβάνειν, προσχρῆσθαι, § 39. μετάληψις, κοινωνία, μετεῖναι, παρῆναι, παρουσία, ἀγγεῖον (Lys. 219 D), ἐνεῖναι, προσγίγνεσθαι, προσεῖναι, παραγίγνεσθαι, ἐγγίγνεσθαι, ὁμοιώσις, μίμησις, παράδειγμα, περιφέρεισθαι, περιτρέχειν, μετατίθεσθαι, πεπονθέναι, πάθος ἔχειν, συμπλοκή.

(εἴτε παρουσία, εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπη δὴ καὶ ὅπως προσγορευομένη, —οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διςχυρίζομαι Phaedo 100 D, cp. Rep. v. 476 C, D.)

See Arist. Metaph. I. 6, § 4 τὴν μέντοι γε μέθεξιν ἢ τὴν μίμησιν, ἥτις ἂν εἴη τῶν εἰδῶν, ἀφείσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν.

a. In his first discovery of the supreme reality of universals, Plato lightly assumes the correlation between them and the particulars of experience. He is more concerned in asserting this than in explaining it. And he expresses his conception in a variety of ways. When Socrates in the Phaedo substitutes a dialectical for a physical method, he implies a *causal* relation of idea to fact—ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι (Phaedo 100 B), and he explains this by participation: ib. C εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν, οὐδὲ δι' ἐν ἄλλο καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ. He does not, however, confine himself to the word μετέχειν, as if this were the chosen term of the school: μεταλαμβάνειν (102 B) is freely substituted, also κοινωνία (100 D). And it is observable that the abstract nouns, μέθεξις, μετάληψις (Parm. 131, 132, 151 E), do not seem to have been at this time in use.

- § 40. β. The participation of the particular in the universal is otherwise spoken of as the *presence* of the universal in the particular: Phaedo 100 D ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία, εἴτε κοινωνία. Cp. Lys. 217 D καὶ μὴν παρείη γ' ἂν αὐταῖς λευκότης: Charm. 158 E. Ἐνεῖναι—'to inhere' is similarly used in the Republic: III. 402 C τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη . . . ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν. In the same passage these moral attributes are spoken of as 'carried about' πανταχοῦ περιφερόμενα; and in Theaet. 202 A, though not in stating Plato's own theory, general predicates are said to *run round about*, περιτρέχειν, amongst particular subjects.
- § 41. γ. The relation of the universal to the particular is elsewhere regarded as the relation of the Perfect to the Imperfect, or of the Ideal to the Actual. Plato in the Phaedo does not feel this point of view to be inconsistent with the former. In that dialogue (p. 74) the reminiscence which is the germ of knowledge is accounted for by the *resemblance* of things transitory to eternal truths, known by us in a pre-existent state. The perception of equality and inequality, for example, is referred to the recollection of Ideal Equality (αὐτὸ τὸ ἴσον). Sense-perceived equality recalls this by resemblance, but falls short of it. ὅταν γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμνησκηταί τις τι, ἂρ' οὐκ ἀναγκαῖον . . . ἐννοεῖν, εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἴτε μή, κ.τ.λ. In Phaedo 69 B the ordinary Virtue is called a σκιαγραφία, and in 76 D occurs the phrase, ταῦτα (τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων) ἐκείνη (τῇ οὐσίᾳ) ἀπεικάζομεν.
- § 42. This form of Plato's Idealism appears principally (1) in passages marked by strong ethical aspiration, or (2) where his speculation takes a cosmological turn. The image often employed is that of pattern and copy, borrowed from the 'imitative' arts, especially from the art of painting.
- (1) Moral improvement is continually represented as a process of assimilation to the Divine (see esp. Theaet. 176 B). And in this connexion Plato treats the notions of participation and assimilation as interchangeable. For

instance in *Phaedr.* 253 A the words καθ' ὅσον δυνατόν θεοῦ ἀνθρώπῳ μετασχεῖν are immediately followed up with ποιοῦσιν ὡς δυνατόν ὁμοίωτατον τῷ σφετέρῳ θεῷ. See *Arist. Met.* I. 6, § 3 τὴν δὲ μέθεξιν τοῦνομα μόνον μετέβαλεν· οἱ μὲν γὰρ Πυθαγόρειοι μιμήσει τὰ ὄντα φασὶν εἶναι τῶν ἀριθμῶν, Πλάτων δὲ μεθέξει, τοῦνομα μεταβαλὼν. τὴν μέντοι γε μέθεξιν ἢ τὴν μίμησιν, ἥτις ἂν εἴη τῶν εἰδῶν, ἀφείσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν.

In the *Republic*, the perfect or ideal state is more than once described as a pattern of which the actual state is to be a copy:—V. 472 D, E παράδειγμα ἐποιεῦμεν λόγῳ ἀγαθῆς πόλεως, VI. 500 E οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. And the same ideal is to be the pattern for the individual, whether the perfect state is realized or not,—IX. 592 B ἀλλ' . . . ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὄρᾳ καὶ ὄρῳντι ἑαυτὸν κατοικίσειν. This comes near to the exalted tone of *Theaet.* 176 E παραδειγμάτων . . . ἐν τῷ ὄντι ἐστώτων, τοῦ μὲν θείου εὐδαιμονεστάτου, τοῦ δὲ ἀθέου ἀθλιωτάτου . . . λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι, where the conjunction of opposites has a similar effect to that in *Phaedo* 74 D.

And in the *Politicus* (273 B, 293 E, 297 C) the true statesman is represented as imitating from afar the principles of Divine Government.

Similarly in *Rep.* VI. 500 C, *Timaeus* 47 C, the philosopher is described as imitating the universal order. See also *Tim.* 88 C κατὰ δὲ ταῦτα . . . τὸ τοῦ παντὸς ἀπομιμούμενον εἶδος.

(2) In the last-mentioned passages there is a union of § 43. the ethical with the cosmological strain. The following may serve to illustrate the place which *μίμησις* holds from time to time in Plato's cosmogony. In the mythical description of the Earth in *Phaedo* 110 foll., the colours and the precious stones known in human experience are but meagre *samples* (δείγματα) of those on the upper surface of the globe as seen from above. In the vision of Judgment at the close of the *Republic* (not to dwell on the

βίων παραδείγματα) the orrery turning on Necessity's knees, although partly pictorial, is partly also an ideal pattern (and in some occult or inconsistent way an efficient cause) of the revolutions of the planets.

In the Phaedrus, 250 B, earthly realities are *ὁμοιώματα τῶν ἐκεῖ*; and each lover makes himself and his beloved like his god (*ἀγαλμα*).

And in the allegory of the Cave (Rep. VII) into which less of what is purely mythological enters, natural objects in their most essential forms are described as *σκευαστὰ εἰδωλα*, things manufactured after the supreme realities, and moved by hands unseen so as to cast their shadows on the wall. Elsewhere in the Republic, the figure of *substance versus shadow* repeatedly appears: II. 365 C, 382 D, III. 401 B, 402 B, C, IV. 443 C, V. 472 C, VI. 510, 511, VII. 516 A, 520 C, 534 C, IX. 587 D. Cp. Lysis 219 C, D, Phaedr. 250 A, B. And a similar strain of metaphor is carried further in the Timaeus, where the world is an *εἰκὼν*, or true image (not *σκιὰ*, an imperfect likeness) of the *νοητὸν εἶδος*, whose forms are stamped upon the chaotic receptacle of space 'in a strange and hardly explicable way.' (Tim. 50 C.)¹

§ 44. Meanwhile the other metaphors of *participation* in the ideas, *real presence* of the ideas, *communion* with the ideas, are by no means discarded. For the Republic it is enough to quote V. 476 C, D, where indeed the two modes of expression (*τὸ ὅμοιον . . . τὰ μετέχοντα*) are conjoined,—as they are in Parm. 133 D. See also VI. 505 A *ἡ καὶ δίκαια καὶ τὰλλα προσχρησάμενα χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα γίνεσθαι*.

In the later dialogues (Soph., Polit., Phil., Tim., Laws) the relation of the individual to the universal is altogether less in question. See Excursus, Essay on Structure, p. 46 ff. But *μέθεξις* still takes place between subject and predicate, or between substance and attribute.

¹ Cp. Tim. 48 E, 49 A *ἐν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτεθέν, νοητὸν καὶ ἀεὶ κατὰ ταῦτα ὄν, μίμημα δὲ παραδείγματος δεύτερον, γένεσιν ἔχον καὶ ὁρατόν*.

Soph. 247 A δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσία (L. C.'s conjecture δ. ἔ. κ. φρονήσεως has been approved by Schanz, but see the words which follow, τό γε δυνατόν τῳ παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι πάντως εἶναι τι φήσουσιν¹), which show that the correction is not absolutely necessary.

Ib. 248 C ὅταν τῳ παρῇ . . . δύναμις.

Ib. 256 A διὰ τὸ μετέχειν αὐτὸ πάντ' αὐτοῦ.

Phil. 16 D μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς . . . ζητεῖν· εὐρήσειν γὰρ ἐνούσαν.

Ib. 60 B, C τὴν τὰ γαθοῦ διαφέρειν φύσιν τῷδε τῶν ἄλλων. τίνι ; ὃ παρεῖη τοῦτ' ἀεὶ τῶν ζώων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντη, μηδεὶνδ' ἑτέρου ποτὲ ἔτι προσδεῖσθαι, τὸ δὲ ἱκανὸν τελεώτατον ἔχειν.

Polit. 268 B μουσικῆς . . . μετεῖληφεν.

Ib. 269 D πολλῶν μὲν καὶ μακαρίων παρὰ τοῦ γεννήσαντος μετεῖληφεν, ἀτὰρ οὖν δὴ κεκοινώνηκέ γε καὶ σώματος, κ.τ.λ.

Ib. 273 B, 275 D οὐ μετόν.

Tim. 34 E μετέχοντες τοῦ . . . εἰκῇ, 36 E, 58 E μετίσχει μάλλον κινήσεως, 77 A, B μετάσχη . . . μετέχει, 90 C καθ' ὅσον . . . μετασχεῖν ἀνθρωπίνῃ φύσιν ἀθανασίας ἐνδέχεται.

δ. The ἀπορήματα raised in the Parmenides, then (with § 45. which cp. Phil. 15), have not had the effect of banishing 'participation' (see esp. the examples just quoted from Polit., Phileb.). Yet it was there shown that particulars could not partake in the universal εἶδος, either (1) wholly, or (2) in part, nor (3) as individuals in a common form, nor (4) as objects of thought, nor (5) as copies of a pattern (καὶ ἢ μέγεθις αὐτῇ τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι τῶν εἰδῶν οὐκ ἄλλη τις ἢ εἰκασθῆναι αὐτοῖς). Nor are these difficulties solved in the latter portion of that dialogue. What is really shown there is the inadequacy of the Zenonian dialectic, since by subjecting to it the Eleatic hypothesis of One Being, this is proved (1) to have no predicates, (2) to have all predi-

¹ In Parm. 133 D there are two stages in the descent from the ideas to individuals, (1) ὁμοίωσις, subsisting between the idea and its ὁμοίωμα or concrete type, and (2) μέγεθις τοῦ ὁμοιώματος.

cates, and (3) to have neither all nor none, but to be in transition between them. Plato thus hints indirectly at the root-fallacy which he has ridiculed in the Euthydemus, and of which he finally disposes in the Sophistes—the blank absoluteness of affirmation and negation. By the series of inferences which Parmenides himself sums up in the concluding paragraph, Plato, it may be fairly said, ἐξημφοτέρικε τὸν τοῦ Ζήνωνος λόγον (cp. Euthyd. 360 D).

- § 46. ε. This is not done without a motive, and the motive may be gathered in the words of Socrates, Parm. 129 C–E εἰ . . . αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶδη ἐν αὐτοῖς ἀποφαίνοι τὰναντία ταῦτα πάθῃ πάσχοντα, ἄξιον θαυμάζειν . . . ἐὰν . . . πρῶτον μὲν διαίρηται χωρὶς αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ εἶδη, οἷον ὁμοιότητά τε καὶ ἀνομοιότητα καὶ πλῆθος καὶ τὸ ἐν καὶ στάσιν καὶ κίνησιν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἴτα ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα δυνάμενα συγκεράνυσθαι καὶ διακρίνεσθαι ἀποφαίνῃ, ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστώς. Cp. Phileb. 14 D. The discussion of those ἀπορίαι has cleared the ground for truer modes of conception. Something like a theory of predication is at length formulated. But even in the Philebus the construction of ideas into a κόσμος τις ἀσώματος is carried only a little way, and after the relativity of ideas is proved, Plato still speaks of them as absolute, and still employs metaphorical language to indicate metaphysical relations. Yet the point of view is no longer quite the same as before.

As the conception of the nature of predication becomes more distinct, a new stage of inquiry is reached in the search for an order and connexion of ideas. A rational psychology begins to clear away the confusions of a crude ontology. And while in the untried effort to account for γένεσις, language is still affected with dualism and tinged with mythological imagery, a far less dubious light is already shining on the world of thought.

- § 47. In the Phaedo and elsewhere, moral and other 'ideas'—αὐτὸ τὸ καλόν, ἀγαθόν, δίκαιον, ὅσιον, ἴσον, μέγα—were ranked together as coordinate, or summed up as ἡ αἰδῖος οὐσία and

set over against the transitoriness of individual objects, τὰ τούτων (sc. τῶν εἰδῶν) μετέχοντα. But in the concluding passage of Book VI, and in what follows it, there is a revelation of the unity and organization of knowledge, implying (1) that there is an order in the intellectual world, and (2) that there is a way upward and downward¹ between intellect and sense: moreover that above knowledge, truth and being, there is the supreme domination of the good. But the statement is in general terms, and no account is taken of the difficulties which are raised, without being solved, in the Parmenides. In the Theaetetus (185 C) it is clearly seen that Being, Unity, Number, likeness, difference and goodness (even when relative) are notions of a higher order than other generalizations of experience—they are birds that fly everywhere about the cage²—and also that there are relations between them (Theaet. 186 B τὴν οὐσίαν . . . τῆς ἐναντιότητος). The existence of such relations amongst the highest ideas (or primary forms of thought and being) is what the Stranger in the Sophistes undertakes to prove; and here the long-familiar words κοινωνία, μετέχειν, μεταλαμβάνειν, ἐνεῖναι (also ξύμμιξις, ἐνοικεῖν, συνοικεῖν, δέχεσθαι, προσάπτειν, περιτρέχειν, μετατίθασθαι, μιχθῆναι, ἀρμόττειν, προσαρτᾶσθαι, συμφωνεῖν, σύμφυτον ἔχειν)³ are again in frequent use. Even the dim form of Space in the Timaeus, the γενέσεως τιθήνη, is spoken of as εἰδὸς τι . . . μεταλαμβάνον . . . πη τοῦ νοητοῦ, and again as (εἰκόνα) οὐσίας ἁμῶς γέ πως ἀντεχομένην⁴. At the same time the other metaphor of Pattern and Copy comes once more into service, not now, however, merely to express the relation of particular to universal, but to throw light upon another difficulty, the possibility

¹ Cp. Heracl. Fr. 69 (Bywater) ὁδὸς ἄνω κάτω μία καὶ αὐτή.

² Theaet. 197 D: cp. Soph. 254 C.

³ See Soph. 216, 223, 228 B, 235 A, 238, 248, 249 A, 250 E, 251, 252, 253, 255, 256, 259; Polit. 309; Phil. 15. 24. 37, 57, 60, 66.

⁴ Tim. 45 D, 51 A, 52 C: cp. ib. 64 D λύπης δὲ καὶ ἡδονῆς οὐ μετέχον. The simple words ἔχειν, λαμβάνειν, κεκτῆσθαι are often similarly used. So too μὴ στέρεσθαι Phileb. 67.

of false opinion (*ψευδὴς δόξα*) and of falsity (*ψευδὴς λόγος*). And as the idea of predication becomes more distinct, other modes of expression of a more definite kind are introduced—*πεπονθέναι* Parm. 148 A, *πάθος ἔχειν* Soph. 245 A, *πάθημα πάσχειν*, *συλλαβή* Theaet. 202, *συμπλοκή* Theaet. 202 B, Soph. 262 C, 240 C, *σύγκρασις* Polit. 273 B, &c., Phil. 64 D, &c., *κόσμος ἀσώματος* Phil. 64 B.

§ 48. We are at present concerned not with Plato's philosophy, but with his use of Language. Else more might be said not only of his various modes of expression, but of the increasing clearness of his thoughts, and of an approach to system.

His expressions are various, because almost always figurative. Metaphorical language about philosophical notions is necessarily broken and inconsistent, and cannot without confusion be tested by a logical standard. Many phases of the Ideas occurred to Plato's mind. They are universals, realities, absolute, relative: they represent the most abstract and the most concrete notions: they are isolated, and also 'flying about' everywhere among objects: they are akin to numbers, though not the same with them. Plato does not attempt to harmonize all these different views; they are experimental conceptions of the Universal, which he gradually brings back more and more to what we term common sense,—to psychology and logic from a fanciful ontology. His language about them in the *Phaedrus*, *Meno*, *Phaedo*, is different from that which he uses in the *Philebus* and the *Laws*; or rather in the two latter dialogues the transcendental form of them has almost disappeared. If instead of dwelling on his use of terms we consider his thought and intention¹, we find that in the dialectical dialogues and those which go with them (*Tim.*, *Critias*, *Laws*), through grappling with the difficulties which his own theories have raised in relation to

¹ τί . . . διανοούμενος εἶπε (*Theaet.* 184 A).

contemporary opinion, he is confronted more and more closely with the great central questions of all philosophy, the essence of thought, the meaning of the Universe, the conditions and possibilities of human improvement for the individual and for communities. The last word of Plato on the nature of Mind is hardly different from the language of Modern Philosophy. What can be more 'modern,' for example, than the definition of Thought in Soph. 265 D, E, or than several of the psychological distinctions in the Philebus?

Other terms having a metaphysical significance may be dismissed more briefly.

Φύσις.

§ 49.

The word φύσις (after appearing once in Hom. Od. x. 303, for the 'virtues' of a drug¹) occurs in writers from Pindar to Aristophanes with various shades of meanings:—*birth, growth, stature, native character or disposition, inherent power or capacity*, as well as in the more general sense of *that which is natural, or in accordance with experience*, as opposed to what is artificial, acquired, conventional, or monstrous.

Herodotus II. 45 already has the idiomatic phrase φύσιν ἔχει (ἐνα ἔόντα τὸν Ἡρακλέα . . . κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι). Thucydides repeatedly speaks of 'human nature' (ἡ ἀνθρωπεία φύσις I. 76, II. 50, III. 45, 84; see also III. 82, § 2 ἕως αὖ ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ἦ); and in V. 105, § 2 ὑπὸ φύσεως ἀναγκαίης, he alludes to the inevitableness of 'natural law.'

Professor Burnet in his able work on *Early Greek Philosophy* argues with much force in favour of the thesis that 'the word which was used by the early cosmologists to express the idea of a permanent and primary *substance* was none other than φύσις, and that the title περὶ φύσεως so commonly given to philosophical works in the sixth and

¹ Also in the *Batrachomyomachia*, in the sense of natural endowments.

fifth centuries B.C. does not mean "on the nature of things,"—a far later use of the word,—but simply "concerning the primary substance"; and that 'in Greek philosophical language *φύσις* always means that which is primary, fundamental and persistent as opposed to that which is secondary, derivative and transient, what is given as opposed to what is made or becomes.'

The preciseness of this statement can hardly be borne out by quotations, but it may be accepted as an expression of the fact that the early philosophers in writing *περὶ φύσεως* had given to the word a new depth of meaning by choosing it as an expression for the uniformity of experience for which they sought to account. Hence *κατὰ φύσιν*, *φύσει*, *παρὰ φύσιν*, are phrases in common use. And the opposition of the natural to the conventional (*φύσει* to *νόμῳ*) was a common-place of sophistical disputation, Isocr. Panegy. p. 62 d, § 121 (Bekker) *φύσει πολίτας ὄντας νόμῳ τῆς πολιτείας ἀποστερεῖσθαι*.

§ 50. In Plato the connotation of *φύσις* has not more fixity than that of other philosophical terms. The particular meaning is to be determined by the context in each case.

The following uses appear to be specially Platonic:—

1. Phaedo 103 C *τότε μὲν γὰρ ἐλέγετο ἐκ τοῦ ἐναντίου πράγματος τὸ ἐναντίον πᾶν γίγνεσθαι, νῦν δὲ ὅτι αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ ἐναντίον οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει*.

Here are three grades of reality¹, (1) the actual thing or object in which the idea is embodied (*τὸ πᾶν γίγνεσθαι*), (2) the idea as so embodied or 'immanent' (*αὐτὸ τὸ ἐν ἡμῖν*), (3) the idea as self-existent, absolute, 'transcendent' (*αὐτὸ τὸ ἐν τῇ φύσει*). *Φύσις*, therefore, in this passage is the sum of self-existences, the immutable nature of things.

Compare Rep. X. 597 B *μία μὲν ἡ ἐν τῇ φύσει οὐσα, ἡν*

¹ As in Parm. 133 D, quoted above, p. 313, note.

φαίμεν ἄν, ὡς ἐγῴμαι, θεὸν ἐργάσασθαι, ib. VI. 501 B πρὸς τε τὸ φύσει δίκαιον . . . καὶ πρὸς ἐκείνο αὖ τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

2. But elsewhere the supreme agency of Nature is regarded as an heretical doctrine, opposed to the sovereignty of Reason and of God. Soph. 265 C τῷ τῶν πολλῶν δόγματι . . . τῷ τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φύουσης. 'Nature' is here not Eternal Law, but mere blind, unconscious energy, as opposed to Mind. Cp. Laws X. 892 C φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα, κ.τ.λ.¹

3. In Phaedr. 270 φύσις is an extremely comprehensive word, including both worlds, the inward and the outward. This appears from the allusions to Anaxagoras and Hippocrates. Φύσις in this sense differs from οὐσία chiefly in referring more distinctly to the parts which make up the whole.

4. According to another mode of expression, the subject of philosophy is not *all* nature but *every* nature, Theaet. 173 E, Polit. 272 C.

In so denoting single or particular natures, φύσις is sometimes (*a*) the nature of the thing described, and sometimes (*b*) the thing itself as characterized, and the word in this sense is applied equally to natural kinds and to abstract notions.

(*a*) Rep. II. 359 B ἡ μὲν οὖν δὴ φύσις δικαιοσύνης . . . αὕτη² (including both γένεσις and οὐσία, see context).

Phaedr. 245 E ἀθανάτου δὲ πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὐτόν τις λέγων οὐκ αἰσχυνεῖται. πᾶν γὰρ σῶμα, ὃ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἀψυχον, ὃ δὲ ἔνδοθεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ, ἐμψυχον, ὡς ταύτης οὐσης φύσεως ψυχῆς (sc. τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ κινεῖν).

¹ Plato here claims that if the study of *nature* is the study of *primary* substances, it ought to begin with the study of mind, since mind is prior to the elements. He tries to wrest from the natural philosophers their chief catch-word—more openly and disputatiously than in the Phaedrus.

² The 'Naturalist' theory is in question, see πεφικέναι Rep. II. 358 E.

Rep. VI. 493 C τὴν δὲ τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν, κ.τ.λ.

Ib. VII. 525 C ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως.

Ib. X. 611 B μήτε γε αὖ τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν.

Soph. 245 C, 258 B, C; Phil. 25 A, 44 E.

(b) In the following places the nature is identified with the thing :—

Rep. II. 359 C ὁ πᾶσα φύσις ('every creature') διώκειν πέφυκεν ὥς ἀγαθόν.

Ib. IV. 429 D μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν.

Ib. VI. 491 A οἶαι οὖσαι φύσεις ψυχῶν.

Polit. 306 E.

§ 51. 5. There is a pleonastic use of φύσις with a genitive, in this latter sense, which, like other periphrases, occurs more frequently in the later dialogues. But the Phaedrus affords more than one example :—

Phaedr. 248 C ἡ . . . τοῦ πτεροῦ φύσις.

Ib. 254 B τὴν τοῦ κάλλους φύσιν.

Soph. 257 A ἡ τῶν γενῶν φύσις.

Ib. 257 C, D (bis) ἡ θατέρου φύσις.

Polit. 257 D τὴν τοῦ προσώπου φύσιν.

Phileb. 25 E τὴν ὑγιείας φύσιν.

Ib. 30 B τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν.

Tim. 45 D τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν.

Ib. 74 D τὴν τῶν νεύρων φύσιν. Ib. 75 A τὴν τῶν ἰσχύων φύσιν.

Ib. 84 C ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις.

(Cp. for similar periphrases ib. 75 A τὸ τῆς γλώττης εἶδος, 70 C τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν.)

Laws VIII. 845 D τὴν ὕδατος φύσιν.

Ib. IX. 862 D τὴν τοῦ δικαίου φύσιν.

The same use recurs in Aristotle. See Bonitz' *Index Aristotelicus*, p. 837 b.

6. Φύσις is constantly used in the Republic in the ordinary sense of natural disposition or capability (esp. Apol. 22 B, C) as distinguished from the complete development of mind or character :—

III. 410 D τὸ θυμοειδὲς . . . τῆς φύσεως.

VI. 485 A τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον δεῖν καταμαθεῖν.

The great frequency of the term *φύσις* in Plato's dialogues represents, what has too often been ignored, the experiential aspect of his philosophy.

(b) PSYCHOLOGICAL TERMS.

As Plato's philosophical language becomes (1) more § 52. subjective and (2) more accurate, his use of words to signify mental states, processes, or faculties, becomes at once more frequent and more precise. It would be an error, however, even in his latest dialogues to look for consistency or finality. When it is found that the definition of *δικαιοσύνη*, obtained with so much labour in the Republic, is tacitly set aside in the Laws, and that the disjunctive-hypothetical method so energetically put forth in the Parmenides nowhere distinctly recurs, it need not surprise us that the significance of *διάνοια* in Theaet. 189 E, Soph. 265 D, E differs essentially from that assigned to the same word in Rep. VI. 511, or that *αἴσθησις*, *δόξα*, *φαντασία*, *τέχνη*, *ἐπιστήμη*, *φιλοσοφία*, can only be said to have an approximate fixity of meaning.

Αἴσθησις.

a. Any immediate perception, intuition or consciousness.

Charm. 158 E, 159 A δῆλον γὰρ ὅτι, εἴ σοι πάρεστι σωφροσύνη, ἔχεις τι περὶ αὐτῆς δοξάζειν. ἀνάγκη γάρ που ἐνοῦσαν αὐτήν, εἴπερ ἔνεστιν, αἴσθησίν τινα παρέχειν, ἐξ ἧς δόξα ἂν τίς σοι περὶ αὐτῆς εἴη, ὅ τι ἐστὶ καὶ ὁποῖόν τι ἡ σωφροσύνη.

This is the ordinary meaning as exemplified in Antiphon, Herod. p. 134, § 44; Thuc. II. 50, 61; Eur. El. 290; Xen. Hell. v. 1, § 8; Anab. IV. 6, § 13.

ὅλσ.—Euripides (Iph. Aul. 1243) already has *αἴσθημα*, which, though frequent in Aristotle, does not seem to occur in Plato. A special meaning = 'scent' as a hunting term occurs in Xen. Cyn. 3, § 5; cp. Rep. II. 375 A.

β. Sense-perception in general, as opposed to γνώσις, cognition, νόησις, intellection, λογισμός, reasoning: imperfectly distinguished from δόξα and φαντασία.

Without entering here on the discussion of Plato's philosophy of sensation, it may be observed that a comparison of Phaedo 79, Phaedr. 249, 250, Rep. VII. 524, with Phileb. 33, 38, 43 A, B, Tim. 43 C, shows that the reasonings attributed to the disciples of Protagoras in the Theaetetus, though rejected as a definition of knowledge, exercise a decided influence on the evolution of Plato's psychology.

γ. Special modes of sensation, including the five senses, with others not separately named.

Phaedo 65 D ἤδη οὖν πρότερον τι τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς. 'Ἄλλ' ἄλλη τι καὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν; Rep. VI. 507 E ἡ τοῦ ὁράειν αἴσθησις.

δ. A single act of sense-perception,—an impression of sense. Theaet. 156 D τὴν λευκότητά τε καὶ αἴσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον: ib. B αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ἔχουσιν ὀνόματα, ὅψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὁσφρήσεις, κ.τ.λ.

Thus the ἐναντία αἴσθησις of Rep. VII. 523 B, Soph. 266 C is an opposite impression of *the same* sense.

Obs.—Αἰσθητός in Men. 76 D is said to be an expression in the manner of Gorgias: otherwise the word occurs first in Plato; and αἰσθητής, ἀπαξ εἰρημένον in Theaet. 160 D, appears to be invented on the spot. It is cited by Pollux as an unusual word.

§ 53. Δόξα.

The opposition of δοκεῖν at once to εἶναι and ἐπίστασθαι leads to the association of δόξα as the lower faculty with αἴσθησις. For example in Rep. VI. VII, where the clearness of a faculty is said to be proportioned to the nature of its object, δόξα seems to be concerned with the shadows, i. e. the visible world; in Phaedo 96 it is an involuntary judgement resulting from sense and memory, and in the Phaedrus the unlucky charioteer regales his steeds with τροφή δοξαστή, because of his poverty in the ideas. But in

Theaet., Soph., Phil., it becomes manifest that *δόξα* is simply a judgement, given by the mind in answer to herself, which may or may not be coincident with an impression of sense, and may be either true or false. This is in accordance with the advance in psychological clearness which marks the dialectical dialogues.

In the earlier part of the Theaetetus, *δόξα φαντασία αἴσθησις* are very closely associated, although in such an expression as in 179 C τὸ παρὸν ἐκάστῳ πάθος, ἐξ ᾧ αἱ αἰσθήσεις καὶ αἱ κατὰ ταύτας δόξαι γίνονται, the distinction between *αἴσθησις* and *δόξα* is accurately preserved (cp. Charm. 159 A quoted above). It is only after the discussion in pp. 184–190, however, that the definition of *δόξα* as *διανοίας ἀποτελεύτησις* (Soph. 264 A) becomes possible. For it has now been clearly brought out that *δόξα*, opinion or judgement, is an operation of the mind, silently predicating one thing of another. Such predication or judgement may refer to any subject matter, but it may be false as well as true, and this gives occasion for the question, How is false opinion possible? See esp. Phileb. 37 C, D.

Opinion, so understood, is still distinguished from Knowledge (*ἐπιστήμη*) which is always true, although this opposition is not sufficiently accounted for by the definition of *ἐπιστήμη* as *δόξα ἀληθὴς μετὰ λόγου*. *Δόξα ἀληθής* holds a higher place in subsequent dialogues, Sophist, Philebus, Timaeus, than in the Republic, where it is condemned as ‘blind.’ Rep. VI. 506 C : cp. IV. 430 B.

For the vernacular crossing the specific meaning, see esp. VI. 490 A παρὰ δόξαν . . . δοξαζόμενοις.

Obs.—The naturalness of the association of *δόξα* with *αἴσθησις* appears from the passage of the Charmides (159 A) above quoted. On the other hand, the constant use of *δοκεῖ μοι* in expressing a judgement of the mind, suggested the other meaning in which *δόξα* is opposed to *ἐπιστήμη*. As the two meanings were not consciously distinguished, a confusion arose which helped to accentuate

Plato's view of the uncertainty and fallaciousness of sensation ; to which, however, Philosophy had from the first been predisposed, as appears from well-known sayings of Heraclitus and Parmenides.

§ 54. *Φαντασία.*

Φαντασία is properly the noun of *φαντάζεσθαι* (Soph. 260 E, Rep. II. 382 E), but is treated in Theaet. 152 C, 161 E as the noun of *φαίνεσθαι*. In Soph. 264 A, B τὸ φαίνεσθαι is defined as *δόξα μετ' αἰσθήσεως* or *σύμμιξις αἰσθήσεως καὶ δόξης*. In Phileb. 39, however, there is a more elaborate description of imagination or presentation (*Vorstellung*). Opinion or judgement having been characterized under the figure of a scribe who writes down sentences in the mind, it is added that the scribe is corroborated by a painter, who illustrates what is written down. And the pictures of this artist may have reference to the past or future, and like the judgements which they accompany, they may be either false or true. The pleasures of Hope are thus accounted for. The word *φαντασία* does not occur in this passage. But it is obvious that the thing meant might be denoted by the term, and the mental images in question are spoken of as *ζωγραφήματα* (39 D) τὰ *φαντάσματα* *ἐζωγραφημένα* (40 A). In Rep. II. 382 E, where *φαντάζεσθαι* (380 D) has preceded, *φαντασίαι* are 'illusive apparitions.' The word carries a similar association in Soph. 260 E, &c.

The noun, although common (with its derivatives) in later writers, does not occur before the time of Plato.

§ 55. *Διάνοια.*

In the concluding passage of Rep. VI the word *διάνοια* acquires a specific meaning, to denote the faculty, or attitude of mind, *intermediate* between *δόξα* and *ἐπιστήμη*, or between *πίστις* and *νόος*. This definition stands in close reference to the context in which it occurs, and it is observable that *διάνοια* in this exact sense is hardly to be found elsewhere in Plato. The definition appears to rest on a false etymology, viz. *δια-νοια*, 'mediate intellection,'

‘thinking *through* something,’ as distinguished from pure intuition on the one hand and mere impressions on the other; because the abstract truths of mathematical science are studied *through* visible symbols (VI. 511 D ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ, cp. VII. 533 D, E). The psychology of the Theaetetus supplies a more accurate explanation of the term, as=‘mental discourse,’ *passing between* subject and predicate, or predicate and subject. This view of διάνοια recurs in the Sophistes (263 D). Διάνοια, so understood, is not above and beyond δόξα, but is the necessary preliminary to it; since the mind puts her questions before she answers them, and opinion, however seemingly instantaneous, is the consequence of thought. Thus δόξα rises in the scale, and διάνοια, as a subjective fact, is correctly analysed.

In the great majority of instances διάνοια (with its verb διανοεῖσθαι) is used in the ordinary Greek acceptations of (1) mental activity, (2) mind in act, (3) a particular thought or conception, (4) meaning, (5) intention.

Ἔξις.

§ 56.

Ἔξις, ἀπὸ τοῦ ἔχειν πως, is properly a state or condition whether bodily or mental. But the psychological use of this word also is affected in Plato by a false etymological association from the active use of ἔχω. The active use of ἔξις occurs in Rep. IV. 433 E ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἐαυτοῦ ἔξις τε καὶ πράξις, Soph. 247 A δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσίᾳ, Theaet. 197 A ἐπιστήμης . . . ἔξιν. And it seems probable that in such passages as Phaedr. 268 E τὸν τὴν σὴν ἔξιν ἔχοντα, Rep. VI. 509 A τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν, IX. 591 B ὅλη ἡ ψυχὴ . . . τιμωτέραν ἔξιν λαμβάνει, although the ordinary meaning of ‘condition’ is present, Plato has the other association in his mind. For the more familiar meaning, see esp. Phileb. 11 D ἔξιν ψυχῆς καὶ διάθεσιν, κ.τ.λ.

Τέχνη—practical skill.

a. Skill as opposed to inexperience, Phaedo 89 E ἀνευ τέχνης τῆς περὶ τὰνθρώπεια.

β. Enlightened practice, as opposed to mere 'rule of thumb' (ἐμπειρία καὶ τριβή), Phaedr. 260 E, 270 B, Gorg. 463 B (see Rep. VI. 493 B).

γ. Professional practice, opposed to that of an amateur, Prot. 315 A ἐπὶ τέχνῃ μακθάνει.

δ. Art as opposed (1) to nature, Rep. II. 381 B; (2) to divine inspiration, Ion 536 D.

ε. A system of rules (Phaedr. 261 B).

ζ. τέχνη as distinguished from ἐπιστήμη is (1) a lower grade of knowledge (see the contemptuous diminutive τεχνύδριον in Rep. V. 475 E); (2) (chiefly in the later dialogues) Knowledge applied to production (γένεσις), Laws X. 892 B, C.

Obs.—The *actual sciences* (as distinguished from the same studies when enlightened by philosophy) are called τέχναι in Rep. VI. 511 C τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλούμενων. The second (β) and sixth (ζ) of these definitions reappear in subsequent philosophy.

§ 57. Ἐπιστήμη.

As in other cases (above, p. 292 ff.) the philosophical is to be distinguished from the ordinary use.

a. (1) The proper note of ἐπιστήμη, as distinguished from δόξα, is *certainly* (Soph. Oed. Tyr. 1115):—

Rep. V. 477 B ἐπιστήμη . . . ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γινῶναι ὡς ἔστι τὸ ὄν.

(2) Hence in the specially Platonic sense, ἐπιστήμη is distinguished from τέχνη as speculative from practical knowledge.

Rep. IV. 438 C ἐπιστήμη . . . αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν.

Parm. 134 A αὐτὴ μὲν ὁ ἔστιν ἐπιστήμη, τῆς ὁ ἔστιν ἀλήθεια, αὐτῆς ἂν ἐκείνης εἴη ἐπιστήμη . . . ἐκάστη δὲ αὖ τῶν ἐπιστημῶν ἢ ἔστιν, ἐκάστων τῶν ὄντων, ὁ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη.

It is in this ideal sense that vain attempts are made in the Theaetetus to define ἐπιστήμη. And this is the meaning of the word in Rep. VI. 508 E and similar places.

β. The more ordinary use of the word, in which it is nearly equivalent to *τέχνη*, is sometimes guarded by the addition of the specific object:—

Rep. IV. 438 D *ἐπειδὴ οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο, διήνεγκε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ὥστε οἰκοδομικὴ κληθῆναι.*

Or by some qualifying word such as *λεγόμενη*. See Rep. VII. 533 D *ὡς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρον μὲν ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ ἢ ἐπιστήμης.*

But this meaning of *ἐπιστήμη* also occurs without any qualification, especially in the plural, and quite as often in the later as in the earlier dialogues.

Rep. VII. 522 C *ὅτι πᾶσαι προσχρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστήμαι.*

Polit. 308 C *τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν*: Phileb. 62 D.

The singular also appears in the sense of ‘practical skill’ (as in Thucydides, &c.).

Phaedr. 269 D *προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην.*

Gorg. 511 C *ὅτι τοῦ νεῖν ἐπιστήμη.*

Φιλοσοφία.

§ 58.

The abstract noun as well as the adjective *φιλόσοφος* occurs in Isocrates, but not elsewhere before Plato, although *φιλοσοφεῖν* was in ordinary use (Herod. I. 30, Thuc. II. 40).

a. *Φιλοσοφία* is defined in the Republic (V. 475 E ff.) as the love of the whole, (VI. 486 A) *θεωρία παντὸς μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας*, and is elsewhere (Sophist. 253 E) identified with *διαλεκτική*.

β. But the word is also used in the more ordinary sense of ‘mental culture,’ ‘scientific pursuit’:—

Theaet. 143 D *γεωμετρίαν ἢ τινα ἄλλην φιλοσοφίαν.*

Tim. 88 C *μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχρώμενον.*

In Theaet. 172 C *οἱ ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες*, the plural seems to include Theodorus as a man of *scientific culture*.

§ 59. θυμός, τὸ θυμοειδές.

A tripartite division of ψυχή appears in the Phaedrus-myth (Phaedr. 246 foll.), in Rep. IV. 435 foll., IX. 580 foll., and in Tim. 70. On the other hand in Rep. X. 612 A a doubt is expressed whether the Soul in her true nature be divisible at all, and in Phaedo 80 B, C pure Soul is akin to the μονοειδές. In the Timaeus θυμός, or resentment, is expressly said to belong to the lower and mortal part, or aspect, of the Soul. But the function assigned to it is much the same as in Rep. IV¹. In Rep. IX, l. c., this part of the soul is more exactly described as φιλότιμον, and in the same passage the love of honour is resolved into the love of power. In the imagery which follows, the θυμοειδές is further analysed into the nobler and meaner forms of anger, the 'lion' being reinforced with a crawling serpent brood: IX. 590 B τὸ λεοντῶδες τε καὶ ὄφρωδες.

The conception mythically expressed in the Phaedrus is less distinct, and though closely akin to the psychology of the Republic and Timaeus, is not precisely the same. The white horse yoked to the winged chariot is *altogether* of a noble strain (καλὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ ἐκ τοιούτων), 'a lover of honour, with temperance and chastity², a comrade of right thinking, obedient to the voice of Reason.' He thus corresponds rather to the ideal in conformity with which the θυμοειδές is to be trained than to the θυμοειδές as such. Nor is the nobler steed entrusted with control over his

¹ Tim. 70 A τὸ μετέχον οὖν τῆς ψυχῆς ἀνδρίας καὶ θυμοῦ, φιλόνηκον ὄν, κατῴκειαν ἐγγυτέρω τῆς κεφαλῆς . . . ἵνα τοῦ λόγου κατήκοον ὄν κοινῇ μετ' ἐκείνου βίῃ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν κατέχει γένος, ὅπότ' ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιτάγματι καὶ λόγῳ μηδαμῇ πείθεσθαι ἐκὼν ἐθέλοι. τὴν δὲ δὴ καρδίαν . . . εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατέστησαν.

² Shakespeare, *Macbeth* ii. 1 :

Macbeth. 'When 'tis,
It shall make honour for you.'
Banquo. 'So I lose none
In seeking to augment it, but still keep
My bosom franchis'd and allegiance clear,
I shall be counsell'd.'

baser yoke-fellow. His work is done if he run his own course obediently.

It is probable that in the partition of the Soul in the Republic, Plato has not forgotten the Phaedrus. But he has also in mind the special requirements (practical as well as speculative) of the work in hand, and in particular the close analogy between individual and state, and the position of ἀνδρεία amongst the cardinal (civic) virtues.

Now θυμοειδής, 'spirited,' is applied by Xenophon to a high-bred horse, such as that which symbolized the nobler passions in the Phaedrus—the word does not occur in earlier Greek: and θυμός is the crude form of ἀνδρεία. Ἀνδρεία is the virtue of the guardians, who are φύλακες τῶν τε ἐκτὸς πολέμων καὶ τῶν ἐντὸς φιλίων, and τὸ θυμοειδές is now formulated as the corresponding part of the individual Soul.

(c) DIALECTICAL TERMS.

§ 60.

No terms in Plato so nearly attain the fixity of technical use as those which bear on method, such for example as συνάγειν, 'generalize,' διαρεῖσθαι, 'distinguish,' λαμβάνειν, 'apprehend,' διαλαμβάνειν, 'divide,' ἀπολαμβάνειν, 'specify,' μετιέναι, 'treat,' μέθοδος, 'treatment.' This is most apparent in dialogues which represent the conversation of Socrates with his disciples—as in the Phaedo, Republic and Philebus. See Rep. VII. 532 D where Glaucon says, οὐ γὰρ ἐν τῷ νῦν παρόντι μόνον ἀκουστέα, ἀλλὰ καὶ αὖθις πολλάκις ἐπανιτέον.

Διαλεκτική—διαλέγεσθαι—διάλεκτος.

Διάλεκτος is *rational conversation*, with associations derived from the practice of Socrates, and is opposed to *barren disputation*:—Rep. V. 454 A ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Hence ἡ διαλεκτική (sc. τέχνη, s. μέθοδος) is the Platonic ideal of method. But the connotation of the term inevitably varies with the shifting aspects of that ideal.

Meno 75 D εἰ μὲν γε τῶν σοφῶν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος, εἴποιμ' ἂν αὐτῷ . . . κ.τ.λ., εἰ δὲ ὥσπερ ἐγὼ τε καὶ σὺ νυνὶ φίλοι ὄντες βούλουτο ἀλλήλοις διαλέγεσθαι, δεῖ δὴ πραότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι.

In the sequel it is explained that a dialectical answer is one having a true relation to the respondent's previous admissions.

The word therefore has no reference here to any assumption of supra-sensual εἶδη, but only to that living intercourse of mind with mind, which was the secret of Socrates¹. In the Phaedrus διαλεκτική is again associated with the same vivid reciprocity of thoughts. But both the Socratic method and its intellectual aim are now viewed under the glow of Platonic idealism at its most fervent heat, and the διαλεκτικός is now the master of knowledge that is at once comprehensive and distinct, seeing as one what is a whole in Nature, as different, what Nature parts asunder; overtaking the subtleties of reality with the movement of mind—his thought adequately grasping and following the Nature of things, at once in their infinity and unity. Thus he realizes the privilege which belongs at birth to every soul which takes the form of man: δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέναι κατ' εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰὸν² αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀνάμνησις ἐκείνων, ἃ ποτε εἶδεν ἡμῶν ἢ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ καὶ ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φάμεν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄν ὄντως. διὸ δὴ δικαίως μόνη πτεροῦται ἢ τοῦ φιλοσόφου διάνοια: πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἀεὶ ἐστὶ μνήμη κατὰ δύναμιν, πρὸς οἷσπερ θεὸς ὢν θείος ἐστι. These latter words are of course taken from the myth (249 c), but in the later portion of the same dialogue (266 B, &c.) the method referred to, if not exactly formulated, is more precisely indicated. True eloquence, it is

¹ So in the Theaetetus Protagoras is made to claim fairness from a dialectical respondent. Theaet. 167 E χάρις μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος . . . χάρις δὲ διαλεγόμενος. Cp. also Crat. 390 c for the simpler meaning.

² W. H. Thompson conjectured ἰόντ'.

there said, must be based on a scientific estimate of the human mind and of truth in all its aspects, and also of the mutual relations between these and various minds. This science is compared to that of Hippocrates, whose medical practice was based on profound study of the human body. Such an ideal, though vaguely sketched, is by no means severed from experience. Its unattainableness, indeed, lies rather in the infinity of nature than in the abstractedness of knowledge. In the Republic, on the other hand, the allegory of the cave and the ladder of the sciences carry off the mind into a region where actual experience seems of little account, and philosophic thought is imagined as moving among pure εἶδη,—εἶδεν αὐτοῖς δι' αὐτῶν εἰς αὐτά. Yet here also, while the dualism is more evident, it is hard to tell how much is allegorical. For Socrates maintains that the philosopher, who has been trained in dialectic, will be no whit behind his fellow-citizens in practical wisdom, but on the contrary will be infinitely more capable, with equal opportunities, of dealing with any actual emergency¹.

Συναγωγή—συλλογισμός.

§ 61.

The most pervading note of διαλεκτική, and this appears both in the Republic and the Phaedrus, is comprehensiveness accompanied with clearness.

VII. 537 C ὁ . . . γὰρ συνοπτικός διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὐ. Cp. Tim. 83 C where Socrates admires the man who gave the name of χολή to phenomena so diversified as those to which it is applied. This is again insisted on in Soph. 253 C, D—esp. in the words ὅ γε τοῦτο δυνατόν δρᾶν μίαν ιδέαν διὰ πολλῶν, . . . πάντη διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται—another *locus classicus* on the subject. By this time, however, the questions turning on predication have come to the front,

¹ In the Republic Socrates refuses to define διαλεκτική; but he describes it thus—ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; This follows a passage in praise of διαλεκτική in the light of the account of the mental faculties in Book vi.

and the method indicated is one of logical determination, according to the real participation of things in ideas, and of ideas or kinds in one another: τοῦτο δ' ἔστιν, ἥ τε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπη μή, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. In the *Politicus* again, and also in the *Philebus*, the notion of method becomes still more concrete, involving not merely relation but proportion—τὸ μέτριον, μικτὴ φύσις, μέτρον. An increasing sense of the complexity of the world makes more apparent the hindrances to adequacy of method. At the same time dialectical improvement, the preparation and sharpening of the instrument, is prized apart from the immediate results. The notion of adapting logical weapons to the subject to be attacked is curiously expressed in *Philebus* 23 B φαίνεται δεῖν ἄλλης μηχανῆς ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενοι οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἔμπροσθεν λόγων· ἔστι δὲ ἴσως ἓν καὶ ταῦτά. And the conception of science, without losing the associations originally suggested by the conversations of Socrates, now includes not only the ascertainment of differences, but of finite differences, not only the one and many, but the 'how many,' *Phil.* 16 D.

Plato's 'dialectic,' then, is not merely an ideal method, but the ideal of a method, which at best is only approximately realized¹, and presents different aspects according to the scope and spirit of particular dialogues. It is a conception which grows with the growth of Plato's thoughts. In the *Protagoras* and *Gorgias* it is contrasted with popular rhetoric—the one exact and truthful, the other loose and careless of the truth; in other places to ἐριστική (ἀντιλογική, ἀγωνιστική). Its end is neither persuasion nor refutation, but the attainment and communication of truth, of which the tests are universality and certainty.

§ 62. Ἐριστική.

The marks of ἀντιλογική or ἐριστική also vary with the stages of Platonism²; but that which is most pervading,

¹ *Theaet.* 196 E, *Rep.* IV. 435 C.

² *Phaedo* 101 E, *Rep.* V. 454, *Theaet.* 197 A.

and which comes out most clearly where Plato's own philosophy is ripest, is the crudeness of affirmation and negation, the root fallacy of confounding *dictum simpliciter* with *dictum secundum quid*.

Διαιρέσις: διαιρεῖν, διαιρεῖσθαι, διαλαμβάνειν, διακρίνειν, τέμνειν, § 63.
μέρος, μόριον, τμήμα, τομή, διαφνή.

While διαιρεῖν or διαιρεῖσθαι is the term most commonly used for logical division, and μέρος for the result, it is observable that in the later dialogues, where classification becomes more frequent, the expression is varied, some other word from the list given above being used instead.

Obs. 1.—'Ἀπολοῦν has two meanings, (1) admitting no further division, (2) true without qualification or distinction. (Gorg. 503 A, Phaedr. 244 A.)

Obs. 2.—'Ἀπολαμβάνειν is to 'specify,' and for this ἀπονέμεσθαι is used in Polit. 276 D and elsewhere.

The aor. participle ἀπολαβών is used absolutely in Rep. IV. 420 C τὴν εὐδαίμονα πλάττομεν οὐκ ἀπολαβόντες.

Cp. ἀπομερίζω, ἀποχωρίζω.

Λαμβάνειν.

§ 64.

The simple λαμβάνειν has also a special use, nearly= ὑπολαμβάνειν, 'to conceive,' or 'formulate,' sometimes with the addition of λόγῳ.

Phaedr. 246 D τὴν . . . αἰτίαν . . . λάβωμεν.

Rep. VIII. 559 A ἵνα τύπῃ λάβωμεν αὐτάς.

Ion 532 E λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ.

Rep. VI. 496 D ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβών.

Rep. VII. 533 B οὐδεὶς ἡμῖν ἀμφισβητήσει λέγουσιν, ὥς αὐτοῦ γε ἐκάστου πέρι, ὃ ἔστιν ἑκάστον, ἄλλη τις ἐπιχειρεῖ μέθοδος οὐδὲ περὶ παντὸς λαμβάνειν.

Phileb. 50 D λαβόντα . . . τοῦτο παρὰ σταντῶ.

'Υπόθεσις, ὑποτίθεσθαι.

§ 65.

'Υπόθεσις in Plato is 'an assumption,' adopted as a basis of reasoning, either (α) dogmatic, or (β) provisional. Cp. Xen. Mem. IV. 6, § 13.

a. Theaet. 183 B ὥς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα, viz. the dogmatic assumption that all is motion: Soph. 244 C τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ, the doctrine of ἐν τὸ πᾶν.

β. Meno 86 E ἐξ ὑποθέσεως . . . σκοπεῖσθαι, εἴτε διδακτόν ἐστιν εἴτε ὁπωσοῦν. Here the nature of such hypothetical reasoning is illustrated by a geometrical example: 'If the figure applied to the base of the triangle is similar to it, then one thing follows, but not otherwise' . In this sense

the word is used with reference to the Zenonian dialectic, of the proposition which is subjected to the indirect proof that it is untenable.

Accordingly, in Socratic reasoning, which proceeds by testing successive assumptions with negative examples, each proposed definition, while it maintains its ground, is called the *ὑπόθεσις*.

Euthyphr. 11 C νῦν δέ, σαὶ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσίν.

Phaedo 107 B οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ ταῦτά τε εἶ λέγεις (Simmias has just spoken of the greatness of the subject and the feebleness of man), καὶ τὰς ὑποθέσεις τὰς πρώτας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσίν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον· καὶ ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλητε, . . . ἀκουλουθήσετε τῷ λόγῳ, καθ' ὅσον δυνατόν μάλιστ' ἀνθρώπῳ ἐπακολουθήσαι· καὶν τοῦτο αὐτὸ σαφὲς γένηται, οὐδὲν ζητήσετε περαιτέρω.

We may remember that it is the same Simmias, who earlier in the dialogue (85 D) puts forth the touching image of a raft, to represent the provisional nature of every human theory, in the absence of a divine, or superhuman, principle.

Now of these primary hypotheses, or first premisses, one of the chief is clearly that notion of true causes insisted on in Phaedo 100 B, 101 D, as the outcome of the procedure of Socrates, viz. that each thing is what it is by participation (*μετάσχεσις*) in the idea. 'All other modes of causation you will leave, says Socrates, to those who are cleverer than you

are. Fearing, as the proverb says, your own shadow, you will hold on to that sure ground of the assumption (*τῆς ὑποθέσεως*). And if any one attacks you there, you will not answer him until you have tested all the consequences of the hypothesis itself. And if in the end you have to examine the grounds of your assumption, you will do so by a similar process, having framed a new and higher hypothesis, by the best lights you have, and so on until you reach a satisfactory result. But you will not, as the eristics do, confuse in argument the principle with its consequences; that is not the way to discover truth.'

Here the *ἀρχή* is the same with the *ὑπόθεσις*. It is therefore somewhat startling to find in Rep. VI. 511 C this very identification (*αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί*) made a ground of objection to the actual condition of the sciences. It will be said that this applies only to the mathematical sciences, and to them only in so far as they work through visible symbols, but this view is inconsistent with VII. 517 D; see the notes.

The apparent discrepancy arises out of what may be termed the overweening intellectualism of this part of the Republic, the same temper which prompts the notion of an astronomy without observations, and a science of harmony independent of sound. Plato is aware that he is setting forth an impossible ideal, but for the education of his 'airy burghers,' nothing short of the absolute will satisfy him. Allowing for this difference of spirit, the two passages just quoted from the *Phaedo*, for the very reason that they are less aspiring, throw light on the description of the true method in Rep. VII. 533 C ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναιρούσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, ἵνα βεβαιώσῃται, and the corresponding passage in VI. 511. For example, though it is by no means clear that by the *ικανόν τι* of *Phaedo* 101 D, Plato means the same thing with the *ἀννπόθετον* or the *ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ*, yet the description of the progress from the lower to the higher hypothesis is

parallel to the ladder of ideas in VI. 511 B τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὀρμάς, ἵνα μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου ἐπὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀρχὴν ἴδῃ, κ.τ.λ. The contrast between arguing about principles and their consequences also corresponds to this upward and downward way. And the words in Phaedo 107 B ἐὰν αὐτὰς (τὰς ὑποθέσεις) ἱκανῶς διέλητε . . . ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστ' ἀνθρώπῳ ἐπακολουθήσαι, further illustrate the notion of a 'higher analytic,' which in both dialogues is imperfectly shadowed forth: while the ultimate cause in the Phaedo 98 A, 99 C the 'reason of the best,' is a conception not far removed from the Idea of Good. It becomes apparent, when the whole tenour of these kindred passages is considered, that what Plato censures in the actual methods of 'Science' is not the use of assumptions, but the habit of regarding them as fixed and self-evident, VII. 533 C ἔως ἂν ὑποθέσει χρώμεναι ταύτας ἀκινήτους ἑῶσι, μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν.

Ols.—The simple *τιθέναι* (sometimes *τίθασθαι*)—in frequent use—is to 'posit' or 'assume,' not necessarily as the first step in an argument. Theaet. 190 A δόξαν ταύτην τίθεμεν αὐτῆς.

§ 66. ἐν καὶ πολλά—στοιχεῖον.

It is clear from the classical passage of the Philebus 16 ff., that 'one and many' had become a recognized formula in the Platonic school. But it is also clear from the passage itself, especially when other places are compared, that the formula had different meanings and applications. (a) Single objects have many attributes. (β) Many individuals 'partake' in common of one *ἰδέα*: the *εἶδος* is therefore one and many. (γ) Ideas themselves are complex, and variously correlated, yet many are bound in one under some higher notion, all partake of number and being, and Being is itself absorbed in the Good.

It is characteristic of Plato's later theory, that in the

Philebus he not only dwells on this last aspect of the truth, but also speaks of it as a *πάθος τῶν λόγων* . . . *παρ' ἡμῖν*, 'an affection or attribute of human discourse.' This point of view is all the more significant, when it is remembered that the discussions in the *Parmenides*, *Theaetetus*, and *Sophist* have intervened.

a. The first and simplest aspect of the 'one and many' § 67. appears in Plato, (1) as a Zenonian or Heraclitean paradox, (2) as a proof of the necessity of the Idea.

(1) *Phileb.* 14 C *ὅταν τις ἐμὲ φῇ . . . ἔνα γεγονότα φύσει, πολλοὺς εἶναι πάλιν, τοὺς ἐμέ, κ.τ.λ., τιθέμενος.*

Parm. 129 C *εἰ δ' ἐμὲ ἔν τις ἀποδείξει ὄντα καὶ πολλὰ, κ.τ.λ.*

Theaet. 166 B *τὸν εἶναι τινα, ἀλλ' οὐχὶ τοὺς, καὶ τούτους γιγνομένους ἀπείρους, ἅνπερ ἀνομοίωσις γίγνηται.*

In the Protagorean theory, as the mind is a bundle or succession of momentary impressions, each substance is a bundle or aggregate of transient attributes or presentations, *Theaet.* 157 B, C *ὅ δὲ ἀθροίσματι ἀνθρωπὸν τε τίθεται καὶ λίθον καὶ ἕκαστον ζῶόν τε καὶ εἶδος.*

(2) In *Rep.* VII. 523 it is shown by an example how the mind passes through the consciousness of diversity to the perception of unity. The finger is both rough and smooth; this awakens thought to the existence of roughness and smoothness, each as one several thing, and of their opposition as a reality. This is the psychological counterpart of many other passages where the diversities of sense are made the ground for assuming abstract unities.

β. One idea or form is shared by many objects. *Beauty* § 68. is one, the beautiful are many, &c. This point of view, with the difficulties attending it has been already discussed (above, p. 309 ff.; *Μέθξεις*, &c.). It may be called the formula of crude realism.

γ. The problem of solving these difficulties emerges together with the third and highest aspect of the *ἐν καὶ πολλὰ* in the dialectical dialogues. It is now that, as we have seen, clearer views of predication, a more subjective

point of view, and a higher comprehension of the ideas as forms of thought, of their interrelation and sequence, lead the way towards a rational metaphysic and psychology. The result is a scheme of thought, or as Plato himself terms it, a *κόσμος τις ἀσώματος* (Philebus 64 B), which is indeed empty of content, but has no insignificant bearing on the after progress of the Sciences.

In Theaet. 202, Plato deals tentatively with this later phase of the question through the contrast of *στοιχεῖον* and *συλλαβή*. Here *συλλαβή* is the complex idea, which is itself resolved into a higher unity—e.g. the harmony of treble and bass notes, or the art of music as comprising various harmonies.

But in Polit. 278 B-D¹, as well as in Rep. III. 402 A-C, the *στοιχεῖον* is the idea, while the *συλλαβή* is the combination of ideas in fact. Thus justice is justice, whether in commerce, war, judicial pleadings, or any other of the varied circumstances of human society.

§ 69. παράδειγμα.

παράδειγμα has two very different meanings in Plato, one of which has been already discussed (above, p. 310 ff.). The artist copies from a *pattern* (1); the merchant, for convenience sake, carries about (2) *examples* of his wares (*δείγματα* Phaedo 110 B). The latter would seem to be the figure implied in the logical use of *παράδειγμα* for the illustration of one species by another of the same genus, the complex by the simple, the obscure by the familiar, the unknown by the known. A full account of this mode of argument is given by the Eleatic Stranger in Polit. 277 D ff. Cp. Prot. 330 A, Phaedr. 262 C, Theaet. 154 C, 202 E, Soph. 218 D.

For other 'dialectical' terms, expressing various aspects of predication, such as *προσαγορεύω*, *προσάπτω*, *προστίθημι*,

¹ This passage is a good example of the concrete mode of conception which belongs to Plato's later style.

προσαρμόττω, συμπλέκειν, ὄνομα, ῥήμα, πρόσρημα, φάσις, ἀπόφασις, see the Lexica.

The wide gap which separates Plato's use of philo- § 70. sophical terms from Aristotle's may be briefly instanced in the case of (1) οὐσία, (2) διαλεκτική, and (3) συλλογισμός.

(1) The chapter of Aristotle's *Metaphysics*, IV. 8, in which various meanings of οὐσία both as *substance* and *essence* are distinguished, would hardly have been intelligible to Plato, although between the transcendent Being of *Rep.* VI, and the μικτή οὐσία of *Phil.* 27 B, a long step has been made towards the conception of concrete existence.

(2) Διαλεκτική in Aristotle is intermediate between philosophy and common sense, a sort of tentative philosophizing which falls short of certainty—*Met.* III. 2, § 20 ἡ διαλεκτικὴ πειραστικὴ περὶ ὧν ἡ φιλοσοφία γνωριστική. To Plato, as we know, the same term represented the highest reach of philosophic method.

(3) The word συλλογισμός occurs only once in Plato, *Theaet.* 186 D, where it is used quite simply, much as ἀναλογίσματα (*ib.* *supr.* C), to express the action of the mind in forming judgements from impressions of sense. The verb συλλογίζεσθαι, 'to reason,' 'collect,' 'infer,' is not infrequent, but is also used quite simply, as it might occur in ordinary discourse:—

Rep. VII. 531 D καὶ συλλογισθῇ ταῦτα ἢ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεία, 'and these things are reasoned of from that general point of view in which they are mutually akin.'

Ib. 516 B μετὰ ταῦτ' ἂν ἤδη συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ, κ.τ.λ., 'in the next place he would proceed to infer that it is the Sun who,' &c.

How far such uses are removed from the Aristotelian doctrine of the Syllogism appears on comparing any one of numberless passages:

Rhetor. I. 2, § 8 ἀνάγκη συλλογισζόμενον ἢ ἐπάγοντα δεικνύναι ὁτιοῦν.

Analyt. Pr. I. 1, § 6 συλλογισμὸς δὲ ἐστὶ λόγος ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει τῷ ταῦτα εἶναι.

Met. IV. 3, § 3 συλλογισμοὶ οἱ πρώτοι ἐκ τῶν τριῶν δι' ἐνὸς μέσου.

Analyt. Pr. I. 7, § 4 ἔστιν ἀναγαγεῖν πάντας τοὺς συλλογισμοὺς εἰς τοὺς ἐν τῷ πρώτῳ σχήματι καθόλου συλλογισμούς.

See also esp. Soph. Elench. c. 33 sub fin.

But it is observable that even in Aristotle both verb and noun occur elsewhere in the ordinary Greek sense. See Bonitz, *Index Aristotelicus*, s. vv.

INDEX TO VOL. II.

I. ENGLISH.

Contractions: Str. = Structure; R. = Relation to other dialogues; Ess. = Essay; Exc. = Excursus to Essay on Structure; T. = Text; App. = Appendices to Essay on Text; St. = Style; Syn. = Syntax; D. = Diction.

	PAGE		PAGE
Abbreviations in language, <i>Syn.</i>		Affirmative from negative, <i>Syn.</i>	
§ 41	216	§ 40	214
Absolute, the, <i>Str.</i> § 4	5	Agriculture, words from, <i>D.</i> § 19	284
— <i>R.</i> § 25	35	Aldine text, source of, <i>T.</i> § 10	93
Absorption of words, <i>Syn.</i> § 41	215	Alexandrian Critics, <i>Ess. I</i> xxi, xxii	
Abstract plurals, <i>Exc.</i>	51	Allusions, poetic, <i>D.</i> § 20	287
— — <i>Syn.</i> § 14	188	Amplification, Plato's love of,	
— substantives, new, <i>D.</i> §§ 4, 6,		<i>Syn.</i> § 42	218
7	263, 266–268	Anacolutha, <i>Syn.</i> § 60	242
Abstraction in language, <i>D.</i> § 21	289	Anapaest in iambic verse, <i>Ess. I</i> xxv	
Accommodation, doctrine of,		Animal food, <i>Exc.</i>	65
<i>Ess. IV.</i>	xxxv	Anomalies, grammatical, <i>Ess. I</i>	
Accretions in the text, <i>T.</i> § 19	110	xvi, xxvii	
— — <i>Syn.</i> § 71	258	Antecedent made explicit, <i>Syn.</i>	
Accusative, adverbial, <i>Syn.</i> § 11	183	§ 50	230
— cognate, <i>Syn.</i> § 11	183	Antisthenes, <i>R.</i> §§ 26, 27	37, 38
— in apposition, <i>Syn.</i> § 11	183	Antitheses, ellipse in, <i>Syn.</i> § 40	213
— preference for, <i>Syn.</i> § 11	182	Antithesis, <i>Syn.</i> § 48	227
— with verbals, <i>Syn.</i> § 11	183	Antithetical formulae, <i>Syn.</i> § 48	227
Active voice, uses of, <i>Syn.</i> § 9	179	Aorist, uses of, <i>Syn.</i> § 5	172, 173
Actual and ideal, <i>D.</i> § 41	310	Apodosis, deferred, <i>Syn.</i> § 49	229
Adeimantus, <i>Str.</i> § 2	2	Apposition of sentences, <i>Syn.</i>	
— <i>St.</i> §§ 1, 2	167–169	§§ 44, 45	220–223
Adjectives, new, <i>D.</i> §§ 9, 10	268–270	Aristophanes, <i>Str.</i> § 4	4, 5
— new compound, <i>D.</i> § 14	273	Aristotle, <i>Ess. II</i> , p. xxx; <i>Ess.</i>	
Adverbs, displacement of, <i>Syn.</i>		<i>III</i>	xxxiii
§ 68	253	— <i>R.</i> § 26	36
— new, <i>D.</i> § 11	271	— <i>D.</i> § 70	339
— uses of, <i>Syn.</i> § 22	196	Aristyllos, <i>Str.</i> § 4	6
Aeolic Greek, <i>Ess. I</i>	vi, xxiv	Article, uses of, <i>Syn.</i> § 15	189
Aeschylus, emendations in, <i>T.</i> § 26	126	Artist, the, <i>Str.</i> § 12	19

	PAGE		PAGE
Artist and his art interchanged,		Cave, allegory of, <i>D.</i> § 43 . . .	312
<i>Syn.</i> § 61	246	Cephalus, <i>Str.</i> §§ 2, 3	2, 4
Arts, analogy of, <i>Str.</i> § 2	2	— <i>Syn.</i> § 43	219
Assimilation to the Divine, <i>D.</i>		Cesena MS., <i>v. Manuscripts.</i>	
§ 42	310	Charondas, law of, <i>R.</i> § 23 . . .	31
Assumptions in science, <i>D.</i> § 65.	334	Choruses, metres of, <i>Ess. I.</i> . .	xxvi
Astronomy, <i>Str.</i> § 10	15	City and citizens interchanged,	
Asyndeton, <i>Syn.</i> § 45	222	<i>Syn.</i> § 61	246
Athenian Stranger, <i>R.</i> §§ 20, 22,		Civic life, forms of, <i>R.</i> § 31 . .	43
24	29, 30, 33	Classification, <i>R.</i> § 27	38
Attic dialect, <i>Ess. I.</i>	xxiv	Cleomenes of Sparta, <i>R.</i> § 19 . .	27
— restrictive tendency of, <i>D.</i> § 1.	260	Cobet's emendations, <i>T.</i> § 23 . .	118
— literature, <i>Ess. I.</i>	xxii	Comedy, language of, <i>D.</i> § 17 . .	280
Atticizing of grammarians,		Communism, <i>Str.</i> § 4	5
<i>Ess. I.</i>	iii, v	Comparative, double, <i>Syn.</i> § 43.	220
Attraction, <i>Syn.</i> § 52	233	— omitted, <i>Syn.</i> § 40.	214
Attributes personified, <i>Syn.</i> § 55	238	Compounds, new, <i>D.</i> §§ 14-16	
Auxiliary verbs, <i>Syn.</i> § 43 . . .	219	273-279	
Badham (C.), conjectures by, <i>T.</i>		Conditional clauses, <i>Syn.</i> § 6 . .	174
§ 24	122	Confusion of tenses and moods,	
Baiter's Republic, <i>T.</i> §§ 1, 2. 67, 68		<i>T.</i> § 16	105
Bed, actual and ideal, <i>Str.</i> § 10 . .	17	Conjectures, <i>v. Emendations.</i>	
— <i>R.</i> § 25	35	Conjunction, <i>Syn.</i> § 25	199
Being and becoming, <i>R.</i> § 30 . . .	42	Conjunctive mood, <i>Syn.</i> § 6 . . .	174
— not-being, <i>R.</i> § 30	41	Connexion, formulae of, <i>Syn.</i> § 39	212
— Eleatic, <i>D.</i> § 45	313	Constitutions, actual, <i>R.</i> § 22 . .	30
— forms of, <i>R.</i> § 25	35	Construction, changes of, <i>Syn.</i>	
— totality of, <i>D.</i> § 37	307	§§ 56-61	238-247
Bekker, <i>Ess. I.</i>	xii, xxvii	Constructions, suspended, <i>Syn.</i> §§ 58	240
Bekker's collation of Π and Ξ,		Contractions in MSS., <i>Ess. I.</i> . .	xix
<i>App. III.</i>	152	Controversy, art of, <i>R.</i> § 27 . . .	38
— text of the Republic, <i>T.</i> §§ 1, 2. 67, 68		Conversational style of Plato,	
Bentley's emendations, <i>Ess. I.</i> . .	ix	<i>St.</i> § 2	169
Best, law of the, <i>Str.</i> § 10	16	Co-ordination, <i>Syn.</i> § 46	223
— reason of the, <i>Str.</i> § 9	13	— of sentences, <i>St.</i> § 3	171
Blass (F.), <i>Exc.</i>	48, 49	Copyists, errors of, <i>Ess. I.</i> . . .	xv
— <i>T.</i> § 12	98	Corruptions in Greek MSS.,	
Blessed life, <i>R.</i> § 19	27	<i>Ess. I.</i>	iii
Bodleian MS, <i>v. Manuscripts.</i>		Cosmology, advance in, <i>Exc.</i> . . .	63
Body, care of the, <i>Exc.</i>	63	— and ethics, <i>D.</i> § 43	311
Bywater (I.), Conjectures by, <i>T.</i>		Cratylus, dialogue, <i>Syn.</i> § 70 . .	258
§ 24	122	— <i>D.</i> §§ 22, 23	290, 293
Callicles, <i>R.</i> § 14	21	Cretic foot, <i>Ess. I.</i>	xvi, xxv
Canons of Criticism, <i>T.</i> § 27 . . .	127	Critias, dialogue, <i>Exc.</i>	47
Casaubon's Polybius, <i>Ess. I.</i> . .	xiii	— diction of, <i>Exc.</i>	58
Cases, uses of, <i>Syn.</i> § 11	182	Criticism, canons of, <i>T.</i> § 27 . .	127
Categories, <i>R.</i> § 31	43	— of earlier philosophies, <i>R.</i> §§	
Cave, allegory of, <i>Str.</i> §§ 9, 12. 12, 19		19, 27	27, 37
— <i>Syn.</i> § 63	248	Cross distinctions, <i>R.</i> § 27 . . .	38
		Culture, <i>R.</i> § 16	23

	PAGE		PAGE
Cursive MSS., <i>Ess. I</i>	xix	Disjunctives, <i>Syn.</i> § 47	226
Cyrenaics, <i>R.</i> § 26	37	Dittenberger, <i>K.</i> § 17; <i>Exc.</i> . .	25, 48
Dative and accusative, <i>Syn.</i> § 58	240	Dittographia, errors of, <i>T.</i> § 15	103
— plural, Ionic, <i>Syn.</i> § 13 . . .	187	Divine order, <i>R.</i> § 21	30
— uses of, <i>Syn.</i> § 13	186	Division, <i>R.</i> § 28	39
— with verbals, <i>Syn.</i> § 11 . . .	183, 184	— of words, wrong, <i>T.</i> § 15 . .	104
Democracy and oligarchy, <i>R.</i>		Doric dialect, <i>Ess. I</i>	xxiv
§ 22	30	Drama, words from, <i>D.</i> § 19 . .	284
Democritus, <i>R.</i> § 31	44	Drones, image of, <i>Syn.</i> § 63 . .	249
— language of, <i>D.</i> § 3	262	Ecclesiastusae, <i>Str.</i> § 4	5
Demonstrative pronouns, <i>Syn.</i>		Education, Higher, <i>Str.</i> § 5 . . .	8
§ 16	190	— <i>R.</i> §§ 20, 23, 24, 32 . 28, 32, 33, 45	
— for relative, <i>Syn.</i> § 56 . . .	239	— simplicity in, <i>Str.</i> § 7	12
Demosthenes, usages of, <i>Ess. I</i>	xvi	Eleatic being, <i>D.</i> § 45	313
— Papyrus text of, <i>T.</i> § 12 . . .	98	— stranger, <i>R.</i> §§ 21, 24, 29. 29, 33, 40	
Dependent constructions, <i>Syn.</i>		Eleaticism, <i>R.</i> §§ 26, 30 . 36, 37, 42	
§ 57	239	Elevation, moral, style of, <i>St.</i> § 1	167
Derivatives, new, <i>D.</i> §§ 4–13	263–273	Ellipse, forms of, <i>Syn.</i> § 40 . 213, 214	
Dialect, Aeolic, <i>Ess. I</i>	vi, xxiv	Emendation in English, <i>Ess. I</i>	
— Attic, <i>Ess. I</i>	xxii	p. ix; <i>T.</i> § 27	128
— Doric, <i>Ess. I</i>	xxiv	— in New Test., <i>Ess. I</i>	x
— Plato's, <i>D.</i> § 20	286	— in the Classics, <i>T.</i> §§ 26, 27 . 126, 127	
Dialectic, <i>Str.</i> § 5	8	— limits of, <i>Ess. I</i>	iv, xiii
— <i>R.</i> § 24	33	— Stephanus' views of, <i>T.</i> § 26 .	125
— <i>D.</i> §§ 60, 61	329–332	Emendations, <i>T.</i> §§ 12, 13, 20	
— continuous, <i>St.</i> § 1	168	97, 99, 113	
— end of, <i>Str.</i> § 4	5	— Bentley's, <i>Ess. I</i>	ix, xi
— spirit of, <i>R.</i> § 28	39	— Cobet's, <i>Ess. I</i> , p. xi; <i>T.</i> § 23 .	118
Dialectical dialogues, <i>Str.</i> § 5 .	8	— Dindorf's, <i>Ess. I</i>	xi
— <i>R.</i> §§ 20, 31	28, 42	— editor's, <i>T.</i> § 25	123
— style, Plato's, <i>St.</i> § 3	171	— Hermann's, <i>Ess. I</i>	xi
— terms, <i>D.</i> § 60	329	— Lachmann's, <i>Ess. I</i>	x
Dialects, <i>Ess. I</i>	xxiv	— list of, <i>T.</i> § 22	117
Dialogue, style of Plato's, <i>St.</i> § 2	168–171	— Madvig's, <i>T.</i> § 24	121
Dialogues, later, characteristics of		— successful, <i>Syn.</i> § 70	257
<i>Exc.</i>	61–66	— Thompson's, &c., <i>T.</i> § 24 . . .	122
— diction of, <i>Exc.</i>	53	Emphasis in order of words,	
— style of, <i>R.</i> § 31	42	<i>Syn.</i> § 67	253
— vocabulary of, <i>D.</i> § 16 . . .	279	Epexegetic infinitive, <i>Syn.</i> § 7 .	176
— order of, <i>Str.</i> § 4	6	Epic forms in Tragedy, <i>Ess. I</i>	xxiv
Dichotomy, <i>R.</i> § 28	38	— words in Plato, <i>D.</i> § 20	286
Dictum secundum quid, <i>R.</i> § 30	41	— in the Phaedrus, <i>Exc.</i>	54
Difficult readings, <i>Ess. I</i> . . .	xix	Epinomis, <i>R.</i> §§ 20, 24	28, 33
Diminutives, new, <i>D.</i> § 5 . . .	265	Epistemology, <i>R.</i> § 31	43
Dindorf's emendations, <i>Ess. I</i>	xi	Errors, textual, <i>T.</i> § 12	97
Dionysius, <i>Exc.</i>	56	— classes of, <i>T.</i> §§ 15–19 . 101–110	
Diotima, <i>R.</i> § 17	24	Ethical meaning attached to	
— discourse of, <i>St.</i> §§ 1, 33 . 167, 305		words, <i>D.</i> § 20	287
Disjunctive method, <i>R.</i> § 26 .	36	Ethics in later dialogues, <i>Exc.</i> .	65

	PAGE		PAGE
Etymological analysis, <i>D.</i> § 22	290	Handicrafts, words from, <i>D.</i> § 19	284
Euphony and order of words, <i>Syn.</i> § 68	253	Health, importance of, <i>Exc.</i>	63
Euthydemus, dialogue, <i>R.</i> § 31	42	Hedonism, <i>R.</i> § 14	22
— — <i>Syn.</i> § 17	192	Heraclitus, <i>R.</i> § 26	37
— — <i>D.</i> § 45	314	Hermann's edition of Plato, <i>Ess. I.</i>	xxviii
Evil, existence of, <i>R.</i> § 21	30	— emendations, <i>Ess. I.</i>	xi, xiii
— nature of, <i>Ess. II.</i>	xxx	— — <i>T.</i> § 27	129
Evolution, laws of, <i>R.</i> § 31	44	— text, <i>T.</i> § 2	68
Expediency, <i>Str.</i> § 2	2	Hermocrates, dialogue, <i>Exc.</i>	64, 66
 Fables, <i>Str.</i> § 7	11	Hiatus, absence of, <i>Exc.</i>	48, 49
Falsehood, uses of, <i>Ess. IV.</i>	xxxv	Hierapolis, <i>T.</i> § 3	70
Familiar expressions, <i>D.</i> § 17	281	Hippocrates, language of, <i>Exc.</i>	54
Feminine abstract subst. drop- ped, <i>Syn.</i> § 41	217	— — <i>St.</i> § 1	166
First person plural, use of, <i>Syn.</i> § 21	195	— — <i>D.</i> § 3	262
Florentine MSS., <i>v. Manuscripts.</i>		History of philosophy, <i>Exc.</i>	65
Form of Good, <i>Str.</i> §§ 7, 9, 10 12, 13, 17	36	Homer, original text of, <i>Ess. I.</i> xxi, xxii	
Forms general, <i>R.</i> § 26	36	Homoeoteleuton, Errors of, <i>T.</i> § 15	103
— of Being, <i>R.</i> § 25	35	— omissions due to, <i>Syn.</i> § 71	259
 Games, words from, <i>D.</i> § 18	283	Household words, <i>D.</i> § 18	283
Genders, interchange of, <i>Syn.</i> § 61	245	Hunting, words from, <i>D.</i> § 19	284
General forms, <i>R.</i> § 26	36	Hypallage, <i>Syn.</i> § 54	236
Generalization, <i>R.</i> § 28	39	Hypotheses, <i>Str.</i> §§ 6, 10	10, 15
Genitive, uses of, <i>Syn.</i> § 12	184, 185	— primary, <i>D.</i> § 65	334
Gerundive, use of, <i>Syn.</i> § 8	179	Hypothetical clauses, <i>Syn.</i> § 6	175
Glaucon, <i>Str.</i> §§ 2, 5	2, 8	 Iambic rhythms, <i>Exc.</i>	56
— <i>St.</i> §§ 1, 2	168, 169	Idea of Good, <i>Str.</i> § 7	11
Good, <i>Str.</i> § 4	5	— — <i>R.</i> §§ 15, 24	23, 32
— Form of, <i>Str.</i> §§ 7, 9, 10	12, 13, 17	— — <i>Exc.</i>	61
— Idea of, <i>v. Idea.</i>		Ideal and actual, <i>D.</i> § 41	310
Gorgias, dialogue, <i>Str.</i> § 1	2	Ideas, <i>Str.</i> §§ 4, 5	5, 7
— — <i>R.</i> §§ 14, 19	20, 26	— <i>R.</i> § 25	35
— — <i>St.</i> § 1	166, 167	— <i>D.</i> § 66	336
Grammatical anomalies, <i>Ess. I.</i> xvi		— Aristotle's objections to, <i>R.</i> § 26	36
— irregularities, <i>Syn.</i> §§ 70-72 255-260		— highest relations of, <i>D.</i> § 47	315
Graphic use of words, <i>D.</i> § 21	289	— of relation, <i>R.</i> § 30	41
Greek MSS., errors in, <i>Ess. I.</i> iii, xiv		— Plato's confusion on, <i>R.</i> § 26	36
— writers of, <i>Ess. I.</i>	xv	— relativity of, <i>D.</i> § 46	314
Grimmelt (B.), on the Republic, <i>Str.</i> § 5	6	Iliad, papyrus fragment of, <i>T.</i> § 20	113
Guardians, training of, <i>Str.</i> §§ 2, 5	2, 9	Illustration, cumulative, <i>Syn.</i> § 64	249
Gymnastic, <i>R.</i> § 23; <i>Exc.</i>	31, 63	Imagination, <i>D.</i> § 54	324
		Imitation, <i>D.</i> § 42	311
		— of the divine, <i>R.</i> § 20	29
		Immortality of the soul, <i>Str.</i> § 12	20
		— — <i>R.</i> § 18	26
		— belief in, <i>Exc.</i>	65
		Imperative mood, <i>Syn.</i> § 6	176

	PAGE		PAGE
Imperfect constructions, <i>Syn.</i>		Late words in the dialogues, <i>Exc.</i>	55
§§ 52-55	233-38	Later characteristics of Plato,	
— tense, uses of, <i>Syn.</i> §§ 5, 6	173, 176	<i>R.</i> § 31	42
Individual and State, <i>Ess. III</i>	xxxii	— dialogues, <i>v. Dialogues.</i>	
Infanticide, <i>R.</i> § 32	45	— views of Plato, <i>Exc.</i>	61-66
Infima species, <i>Str.</i> § 10	17	Laurentian MSS., <i>v. Manuscripts.</i>	
— — <i>R.</i> § 25	35	Law of the best, <i>Str.</i> § 10	16
Infinite past, <i>R.</i> § 22	31	— observance of, <i>R.</i> § 21	30
Infinitive mood, <i>Syn.</i> § 7	176	Laws, dialogue, <i>Str.</i> § 5	9
— epexegetic, <i>Syn.</i> § 7	176	— — <i>R.</i> §§ 20, 22-24	28, 30-33
— and participle, <i>Syn.</i> §§ 8, 60	177, 243	— — <i>Exc.</i>	47, 57
Injustice, power of, <i>Str.</i> § 3	3	— — <i>St.</i> §§ 1, 2	167, 171
— profitableness of, <i>Str.</i> § 3	4	— — <i>Syn.</i> §§ 13, 25, 33, 45,	
Inscriptions, restoration of, <i>Ess. I</i>	vii	69	187, 199, 207, 223, 255
Inspiration, <i>R.</i> § 16	23	— — <i>D.</i> § 16	279
Intellectual life, <i>R.</i> § 29	40	Legislation, <i>Exc.</i>	64
Interposition of clauses, <i>Syn.</i>		Lie, the noble, <i>Str.</i> § 3	3
§ 46	223	— the Phoenician, <i>Str.</i> § 2	2
Interrogative phrases, <i>Syn.</i> § 37.	210	Litotes, <i>Syn.</i> § 65	250
— in complex sentences, <i>Syn.</i>		Lobcovician MS., <i>v. Manuscripts.</i>	
§ 46	224	Logic in later dialogues, <i>Exc.</i> .	62
Ionian physiology, <i>R.</i> § 31	44	Logical confusion, errors of, <i>T.</i>	
Ionic dative plural, <i>Exc.</i>	49, 52	§ 17	106
Ironical use of words, <i>D.</i> § 22 .	290	— determination, <i>D.</i> § 61	332
Irony of Plato, <i>Syn.</i> § 65	250	— method, Plato's, <i>R.</i> § 30	41
Irregular sentences in Plato,		Love of the whole, <i>R.</i> § 30	42
<i>St.</i> § 2	170	Love, Platonic, <i>R.</i> § 17	24
Isocrates, <i>R.</i> § 17	25	Lyric words in Plato, <i>D.</i> § 20 .	286
— <i>Exc.</i>	54		
— <i>St.</i> § 2	170		
Justice, claims of, <i>R.</i> § 14	21	Madvig's emendations, <i>Ess. I</i>	vi, xi
— nature of, <i>Str.</i> §§ 2, 3, 10 .	2, 3, 17	— <i>T.</i> § 24	121
— profitableness of, <i>Str.</i> § 3	3	Man and mind, interchange of,	
Kinds, natural, <i>R.</i> § 30	41	<i>Syn.</i> § 61	246
Kingdom of evil, <i>Ess. II</i>	xxx	Manuscript, Bodleian, of Plato,	
— — Heaven within, <i>Syn.</i> § 63 .	249	<i>T.</i> § 12	97
— — Righteousness, <i>Str.</i> § 1	1	Manuscripts, antiquity of, <i>Ess. I</i>	xvii
Knowing and being, <i>R.</i> § 26	37	— contractions in, <i>Ess. I</i>	xix
Knowledge, <i>Str.</i> § 5	7	— cursive, <i>Ess. I</i>	xix
— theory of, <i>R.</i> §§ 24, 25	33, 34	— orthography of, <i>Ess. I</i>	xvii
— unity of, <i>R.</i> § 25	34	— probabilities of error in, <i>Ess. I</i>	xv
Krohn (A.), views of, <i>Str.</i> §§ 4, 5	4-9	— sources of error in, <i>Ess. I</i> . .	xviii
Labour, division of, <i>Str.</i> § 7	12	— uncial, <i>Ess. I</i>	xvii
Lachmann's emendations, <i>Ess. I</i>	x	— of the Republic, <i>T.</i> §§ 1, 2 .	67-70
Language, philosophical, <i>D.</i> § 23.	291	— — classification of, <i>T.</i> § 11 . .	96
— Plato's use of, <i>D.</i> § 48	316	— — history of, <i>T.</i> § 14	100
		— Cesena M., <i>T.</i> § 2	69
		— — account of, <i>T.</i> § 3	73
		— — collation of, <i>App. IV.</i>	157-164
		— — relations to A and II, <i>T.</i>	
		§§ 4-7	74-86

	PAGE		PAGE
Manuscripts, Cesena M, relations		Medicine, Str. § 3, p. 3; Exc.	63
to m, <i>T.</i> § 8	86	— words from, <i>D.</i> § 19	284
— Darmstadt fragment b, <i>T.</i> § 19	113	Megara, battle of, R. § 19	27
— Florentine MSS., <i>T.</i> § 1	67	Megarians, R. § 27	38
— — <i>B'</i> and <i>q</i> , <i>T.</i> § 11	94	Meliorism of Plato, R. § 20	29
— — <i>x</i> , <i>T.</i> § 10	94	— — <i>Exc.</i>	64
— Laurentian, <i>T.</i> § 2	69	Menexenus, dialogue, Exc.	65
— Lobcovicianus, <i>T.</i> § 9	91	Meno, dialogue, R. § 16	23
— Malatestian, <i>v. Cesena.</i>		Metaphor, continued, Syn. § 63	248
— Monacensis <i>q</i> , <i>T.</i> § 2	70	Metaphorical generalization,	
— Paris A, <i>Ess. I</i> xvii, xxvii		<i>D.</i> § 21	288
— — <i>T.</i> § 2	68	Metaphysical terms, D. § 24	294
— — account of, <i>T.</i> § 3	70	Metaphysics, Plato's, R. § 30	41
— — accretions in, <i>T.</i> § 19	111	— of later dialogues, <i>Exc.</i>	61
— — collation of, <i>App. I</i>	132-145	Metempsychosis, Exc.	65
— — errors of first hand in,		Metre, value of for text, Ess. I	xxiv
<i>App. II</i>	146-151	Metrical rules, Ess. I	xxv
— — omissions in, <i>Ess. I</i>	xxix	Middle voice, uses of, Syn § 10	180
— — omissions in, <i>Syn.</i> §§ 71,		Milton, Bentley's emendations on,	
72	258-260	<i>Ess. I</i>	ix
— — peculiarities of, <i>Ess. I</i>	xxviii	Mind and body, R. § 24	32
— — relations to M and Π, <i>T.</i>		— priority of, <i>R.</i> § 24	33
§§ 4-7	74-86	— rule of, <i>R.</i> § 21	30
— Paris D, <i>T.</i> § 9	91	Mixed constructions, Syn. § 55	237
— Paris K, <i>T.</i> § 9	91	Moods, use of, Syn. § 6	174
— Raudnitz, <i>v. Lobcovicianus.</i>		Moral ideas, D. § 47	314
— Vatican Θ, <i>T.</i> § 9	90	Morality, prudential, R. § 14	22
— — m, <i>T.</i> § 3	73	— scientific basis of, <i>R.</i> § 14	22
— — relation to M, <i>T.</i> § 8	86	Motion, idea of, R. § 30	42
— — r, <i>T.</i> § 9	91	Müller (K. O.), Ess. I	xxi
— Venet. Π, <i>T.</i> § 2	68	Music, words from, D. § 19	284
— — account of, <i>T.</i> § 3	72	Mysteries, words from, D. § 19	285
— — Bekker's collation of, <i>App.</i>			
<i>III</i>	152-156	Narration, ornate, St. § 1	166
— — relation to A and M, <i>T.</i>		— simple, <i>St.</i> § 1	166
§§ 4-7	74-86	National feeling, Ess. III	xxxii
— Venet. Ξ, <i>T.</i> § 2	68	Natural kinds, R. § 30	41
— — account of, <i>T.</i> § 10	92	Nature, R. § 28	39
— — Bekker's collation of, <i>App.</i>		— and the Ideas, <i>Str.</i> § 10	16
<i>III</i>	152-156	— appearance and reality in, <i>Str.</i> § 10	16
— — source of Aldine text, <i>T.</i> § 10	93	— conception of, <i>Str.</i> §§ 4, 5	5, 8
— Venet. t ³ , <i>T.</i> § 1	67	— phenomena of, <i>Str.</i> § 10	16
— Vindobonensian, <i>T.</i> § 2	69, 70	Navigation, words from, D. § 19	285
— Vind. F, <i>T.</i> § 27	129	Necessity in the Universe, Exc.	61
Marriage, regulation of, R. § 22	30	Negative, omission and insertion	
Mathematics, Str. § 10	15, 17	of, <i>T.</i> § 17	106, 107
— <i>R.</i> § 24	33	— single, with complex sentences,	
Measure, Exc.	62	<i>Syn.</i> § 46	224, 225
— as the supreme law, <i>R.</i> § 31	43	New Testament emendations,	
Mediate intellection, D. § 55	324	<i>Ess. I</i>	x

	PAGE		PAGE
New words in Plato, <i>D.</i>		Participle, uses of, <i>Syn.</i> § 8	177-179
§§ 1, 2	261, 262	Particles in later dialogues,	
— compound, <i>D.</i> §§ 14, 15	273-279	<i>Exc.</i>	50
— derivative, <i>D.</i> §§ 4-13	263-273	— negative, <i>Syn.</i> § 36	208
— in later dialogues, <i>D.</i> § 16	279	— Plato's use of, <i>Syn.</i> §§ 25-	
Niebuhr, <i>Ess. I</i>	vii, xxi	35	199-208
Nocturnal council, <i>R.</i> §§ 23, 24	32	Passive voice, uses of, <i>Syn.</i> § 9	180
Nominative, uses of, <i>Syn.</i> § 11	182, 183	Pattern and copy, <i>D.</i> §§ 42,	
Noun Substantive, uses of,		47	310, 315
<i>Syn.</i> § 11	182	Perfect and imperfect, <i>D.</i> § 41	310
Nouns, number of, <i>Syn.</i> § 14	188	— uses of, <i>Syn.</i> § 5	173
Nous, human and divine, <i>Exc.</i>	65	Periphrasis in later dialogues,	
Number of nouns, <i>Syn.</i> § 14	188	<i>Exc.</i>	53
— interchange of, <i>Syn.</i> § 61	245	Personification, <i>Syn.</i> § 62	247
— significance of, <i>Exc.</i>	62	Pfleiderer (<i>E.</i>), <i>Str.</i> § 4	6
Oligarchy and democracy, <i>R.</i>		Phaedo, dialogue, <i>Str.</i> §§ 4, 9	4, 13
§ 22	30	— — <i>R.</i> §§ 18, 19	26
Omission, errors of, <i>T.</i> § 15	103	— — <i>St.</i> § 1	166
One and many, <i>R.</i> §§ 26, 28,		— — <i>Synt.</i> § 71	258
30	36, 38, 40, 42	— — <i>D.</i> §§ 23, 39, 41, 43,	
— <i>D.</i> § 67	337	47	293, 309, 310, 311, 314
Ontology, Plato's, <i>Str.</i> § 10	17	— — Papyrus text of, <i>T.</i> § 12	97
Opinion, <i>Str.</i> § 4	5	Phaedrus, dialogue, <i>Str.</i> §§ 6, 9	10, 13
Optative mood, <i>Syn.</i> § 6	174	— — <i>R.</i> §§ 17, 18, 27, 28	24, 26, 38, 39
Optimism in Plato, <i>Str.</i> § 4	5	— — <i>Exc.</i>	49, 53, 54
— decline from, <i>R.</i> § 31	44	— — <i>St.</i> § 1	166
Oratorical style of Plato, <i>St.</i> § 2	170	— — <i>Syn.</i> §§ 25, 42	199, 217
Order of words, <i>Syn.</i> §§ 67-		— — <i>D.</i> §§ 33, 43, 59, 60	
69	252-255	305, 312, 328, 330	
Orelli, <i>T.</i> §§ 26, 27	126, 129	Philebus, dialogue, <i>Str.</i> § 5	8
Orphic observances, <i>Exc.</i>	65	— — <i>R.</i> §§ 15, 20, 25, 28	22, 28, 34, 38
Orthography of MSS., <i>Ess. I</i>	xvii	— — <i>Exc.</i>	47, 55
Oxymoron, <i>D.</i> § 22	291	— — <i>Syn.</i> §§ 21, 25, 63	196, 199, 249
		— —	23, 46, 61, 66
		292, 314, 332, 336	
Paeonic rhythms, <i>Exc.</i>	56	Philip of Opus, <i>R.</i> § 20	28
Painting, words from, <i>D.</i> § 19	285	Philosopher, actual, <i>R.</i> § 19	26
Papyrus texts of the classics,		— and sophist, <i>R.</i> § 16	24
<i>T.</i> § 12	97	— scope of, <i>R.</i> § 23	31
Parallelism, <i>Syn.</i> § 53	235	Philosopher-king, <i>Str.</i> § 7	11
Parataxis, <i>Syn.</i> § 46	223	— <i>R.</i> § 19	26
Paris MSS., <i>v. Manuscripts.</i>		Philosophical expression, <i>D.</i>	
Parmenides, dialogue, <i>R.</i> §§ 18-		§ 23	291
20, 26, 29	26-28, 36, 40	— method, <i>Exc.</i>	65
— — <i>St.</i> § 1	168	— terms, <i>D.</i> § 70	339
— — <i>D.</i> §§ 45, 52	313, 321	Philosophy of history, <i>Exc.</i>	65
Parody in Plato, <i>D.</i> § 20	287	Physical conditions of mental	
Parsimony, law of, <i>T.</i> § 23	120	states, <i>Exc.</i>	63
Participation in the ideas, <i>D.</i>		— states, words from, <i>Exc.</i>	54
§§ 42, 44, 45	310, 312, 313	Physics in later dialogues, <i>Exc.</i>	63

	PAGE		PAGE
Physiological words in the		Psychology in later dialogues,	
Phaedrus, <i>Exc.</i>	54	<i>Exc.</i>	62
— — Philebus, <i>Exc.</i>	56	Puns, <i>D.</i> § 22	291
Pindar, <i>Ess. I.</i>	xxiii, xxiv	Pythagoreanism, <i>R.</i> §§ 27, 28,	
Plato and Thucydides, <i>Exc.</i>	56	32	37, 40, 45
Plato's commonwealth, <i>R.</i> § 14	21	Qualifying clauses, <i>Syn.</i> § 48	229
— guiding principle, <i>Str.</i> § 5	7	— phrases, <i>Syn.</i> § 65	251
— theory of knowledge, <i>R.</i> § 25	34	Quality, <i>R.</i> § 30	41
Pleasure, <i>R.</i> § 15	23	Quantity, variations of, <i>Ess. I.</i>	xxvi
— and pain, <i>Exc.</i>	63	Question and answer, style of,	
Pleonasm, <i>Syn.</i> §§ 42, 43	217, 220	<i>St.</i> § 1	167
Pluperfects, Attic, <i>Ess. I.</i>	xxviii	— formulae of, <i>Syn.</i> § 39	212
Plural of abstract nouns, <i>Syn.</i>		Quotations, value of, for text,	
§ 14	188	<i>Ess. I.</i>	xxi
Poetic vocabulary, <i>Exc.</i>	49	Raudnitz MS., <i>v. Manuscripts.</i>	
Poets, exclusion of, <i>Str.</i> § 12	19	Reason of the best, <i>Str.</i> § 9	13
Polemarchus, <i>Str.</i> § 2	2	— supremacy of, <i>Str.</i> § 7	11
— <i>St.</i> § 1	167	Recurring phrases, <i>Syn.</i> § 65	251
Politics in later dialogues, <i>Exc.</i> . . .	63	Reference, remote, <i>Syn.</i> § 51	232
Politicus, dialogue, <i>Str.</i> § 10	18	References, ellipse in, <i>Syn.</i> § 40 . . .	213
— — <i>R.</i> §§ 20-22, 25, 28,		Regressive method, <i>Str.</i> § 6	10
29	28-30, 34, 38-40	Relation, ideas of, <i>R.</i> § 30	41
— — <i>Exc.</i>	58	Relative in apposition, <i>Syn.</i> § 44 . . .	222
— — <i>Syn.</i> § 25	199	Relativity of ideas, <i>D.</i> § 46	314
— — <i>D.</i> § 42	311	Religion in later dialogues,	
Polus, <i>R.</i> § 14	21	<i>Exc.</i>	65
Pottery, words from, <i>D.</i> § 19	285	— words from, <i>Exc.</i>	55
Poverty and wealth, <i>Str.</i> § 3	4	Remote connexion of sentences,	
Predication, theory of, <i>R.</i> § 27 . . .	38	<i>St.</i> § 3	171
— — <i>D.</i> § 46	314	Repetition, <i>Syn.</i> § 66	251
Prehistoric cataclysms, <i>Exc.</i>	63	Reply, formulae of, <i>Syn.</i> § 39	212
Prepositions, uses of, <i>Syn.</i>		Republic, <i>St.</i> § 1	166
§§ 23-25	196-199	— <i>Syn.</i> §§ 25, 63	199, 248
Primary forms, <i>R.</i> § 30	41	— <i>D.</i> § 42	311
Primum mobile, <i>R.</i> § 24	33	— Books V-VII, <i>Str.</i> §§ 4, 8	4, 12
Pronominal phrases, <i>Syn.</i> § 21	196	— Books VIII-X, <i>Str.</i> § 11	18
— words, <i>Syn.</i> § 48	229	— composition of, <i>Str.</i> § 1	1
Pronouns, demonstrative, <i>Syn.</i>		— connexion of, <i>Str.</i> § 2	2
§§ 16-18	190-194	— continuity of, <i>Str.</i> § 3	3
— indefinite, <i>Syn.</i> § 19	194	— divisions of, <i>Str.</i> § 1	1
— indirect interrogative, <i>Syn.</i> § 20 . .	195	— peripateia of, <i>Str.</i> § 7	11
— personal, <i>Syn.</i> § 21	195	— relation to other dialogues, <i>R.</i>	
— reflexive, <i>Syn.</i> § 20	194	§ 14 ff.	20 ff.
— relative, <i>Syn.</i> § 20	195	— Socratic books of, <i>Str.</i> § 4	6
Protagoras, dialogue, <i>R.</i> § 16	23	— suspected passages in, <i>T.</i> § 21 . .	115
— — <i>St.</i> § 1	166	— text of, <i>Ess. I.</i>	xxvii
Protagorean theory, <i>D.</i> § 67	337	— — <i>T.</i> and <i>App.</i>	67 ff.
Psychological terms, <i>D.</i> § 52	321	— unity of, <i>Str.</i> §§ 6, 7, 13	9-11, 20
Psychology in later dialogues,			
<i>R.</i> § 31	43		

	PAGE		PAGE
Residues, method of, <i>Str.</i> § 2 . . .	3	Solecisms in Plato, <i>T.</i> § 23 . . .	120
Resumption of statements, <i>Syn.</i>		Solon, fragment of, <i>T.</i> § 25 . . .	128
§ 49	229	Sophist, dialogue, <i>Str.</i> § 5 . . .	8
Retribution, <i>R.</i> § 19	27	— — <i>R.</i> §§ 19, 20, 25, 28,	
Rhetorical artificiality, <i>Exc.</i> . . .	49	29	27, 28, 34, 38-40
— figures, <i>Syn.</i> §§ 62-66 . . .	247-252	— — <i>Exc.</i>	46, 58
— schools, words from, <i>D.</i> § 19 . . .	285	— — <i>D.</i> §§ 21, 23, 38,	
Rhythm in education, <i>R.</i> § 23 . . .	31	47	288, 292, 308, 315
— in later dialogues, <i>Exc.</i>	59	Sophocles, emendations in, <i>T.</i> § 27	130
Richards (H.), conjectures of, <i>T.</i>		Soul, division of, <i>Str.</i> § 3	4
§§ 23, 24	118, 122	— divisions of, <i>D.</i> § 59	328
Ritter (C.), <i>R.</i> § 17; <i>Exc.</i>	25, 48	— unity of, <i>Str.</i> § 3	4
Rule of life, <i>Exc.</i>	65	Space, form of, <i>D.</i> § 47	315
Ruler as shepherd, <i>Str.</i> § 2	2	Spengel (L.), <i>R.</i> § 17	25
Rulers, appointment of, <i>Str.</i> § 5 . .	8	Spinning, words from, <i>D.</i> § 19 . . .	285
— <i>v.</i> <i>Guardians.</i>		Stallbaum, <i>Exc.</i>	56
		— manuscripts used by, <i>T.</i> § 1 . . .	67
Sanscrit MSS., <i>Ess. I.</i>	xiv	State and individual, <i>Ess. III.</i> xxxii	
Schaarschmidt, <i>Exc.</i>	46, 47	— — <i>Str.</i> § 2	3
Schanz (M.), <i>Exc.</i>	48	— — diverse elements in, <i>R.</i> § 22 . .	30
— <i>T.</i> §§ 1, 3	67, 73	Statesman, <i>v.</i> <i>Politicus.</i>	
Schleiermacher, <i>Str.</i> § 6	10	Statesmanship, <i>R.</i> § 21	29
— <i>R.</i> § 15	22	Statuary, words from, <i>D.</i> § 19 . . .	285
— <i>T.</i> § 27	129	Style, Plato's, characteristics of,	
Schneider, conservatism of, <i>T.</i>		<i>St.</i> §§ 2, 3	169-171
§ 20	114	— — later, <i>R.</i> § 31; <i>Exc.</i> . . .	42, 60, 61
— emendations by, <i>T.</i> § 27	129	Subject, changes of, <i>Syn.</i> § 58 . . .	240
— manuscripts used by, <i>T.</i> § 1 . . .	67	— cognate, <i>Syn.</i> § 11	183
Scholia to Plato, <i>T.</i> § 27	130	— indefinite, omission of, <i>Syn.</i> § 41	216
— value of, <i>Ess. I.</i>	xx	— limitation of, <i>Syn.</i> § 58	240
Scholiasts, Greek, <i>Ess. I.</i>	xiv, xx	Substance and shadow, <i>D.</i> § 43 . . .	312
Science, <i>R.</i> § 25	35	Substantives, new, <i>D.</i> §§ 4-8	263-268
— and logic, <i>R.</i> § 28	40	— new compound, <i>D.</i> § 14	273
— ideal of, <i>R.</i> § 29	40	Suidas, <i>Ess. I.</i>	xxi
Scientific propositions, <i>Str.</i> § 10 . .	15	Summum genus, <i>R.</i> § 25	35
Sea of difficulty, <i>Str.</i> § 8	12	Superlative, double, <i>Syn.</i> § 43 . . .	220
Self-preservation, <i>R.</i> § 23	31	Symposium, dialogue, <i>Str.</i> § 4 . . .	4
Sensation, <i>Exc.</i>	63	— — <i>R.</i> § 17	24
Shakespeare emendations,		— — <i>St.</i> § 1	167
<i>Ess. I.</i>	viii, x	— — <i>Syn.</i> § 59	241
Singular neuter, collective, <i>Syn.</i>		Tautology, <i>Syn.</i> § 66	251
§ 14	188	Technical terms, <i>D.</i> § 23	292
Socher, <i>Exc.</i>	46	Temperance, <i>R.</i> §§ 23, 24	32
Socrates, <i>Str.</i> §§ 2, 12	2, 3, 19	Tenses, uses of, <i>Syn.</i> § 5	172
— <i>St.</i> §§ 1, 2	166-169	Text, accretions in, <i>Syn.</i> § 71 . . .	258
— <i>Syn.</i> § 21	195	— suspicious passages in, <i>T.</i> § 21 . .	115
— aim of, <i>Str.</i> § 4	4	— of Homer, <i>Ess. I.</i>	xxi, xxii
— method of, <i>Str.</i> § 5	7	Texts, transmission of, <i>Ess. I.</i> . . .	xiv
Socrates Junior, <i>R.</i> §§ 21, 29 . . .	29, 40	Theaetetus, dialogue, <i>Str.</i> § 6 . . .	10
Solecisms, apparent, <i>Syn.</i> § 55 . .	237		

	PAGE		PAGE
Theaetetus , dialogue, <i>R.</i> §§ 17,		Universal and particular , <i>D.</i>	
19, 26	25, 26, 36	§§ 39, 40, 45	309, 310, 313
— <i>Exc.</i>	53	Vatican MSS. , <i>v. Manuscripts.</i>	
— <i>St.</i> § 1	167	Vedic Texts , <i>Ess. I</i>	xiv
— <i>Syn.</i> §§ 25, 42, 64, 71		Venetian MSS. , <i>v. Manuscripts.</i>	
199, 217, 250, 258		Verb substantive omitted , <i>Syn.</i>	
— <i>D.</i> §§ 23, 38, 42, 45		§ 41	216
293, 308, 311, 315		— transitive without object, <i>Syn.</i>	
Thompson (W. H.) , conjectures		§ 41	216
by, <i>T.</i> § 24	122	Verbal distinctions , <i>D.</i> § 23	293
Thought and life , <i>R.</i> § 30	42	Verbals , new forms of, <i>D.</i> § 8	268
— and pleasure, <i>R.</i> § 15	22	— plural of abstract, <i>Syn.</i> § 14	188
Thrasymachus , <i>Str.</i> §§ 2, 3,		Verbs , auxiliary, <i>Syn.</i> § 43	219
14	2, 3, 21	— new forms, <i>D.</i> §§ 12, 13, 15	
— <i>St.</i> § 1	167	272, 273, 276-279	
— <i>Syn.</i> § 25	198	Virtue , <i>R.</i> § 16	23
Thucydides , language of, <i>Ess. I</i>		— and knowledge, <i>R.</i> § 16	23
xvi, xxiii		— and power, <i>Ess. II.</i>	xxx
— <i>St.</i> § 2	170	— unity of, <i>R.</i> § 23	32
Timaeus , dialogue, <i>Str.</i> § 10	16	Vividness of Plato's language ,	
— <i>R.</i> §§ 25, 32	34, 44	<i>St.</i> § 2	169
— <i>Exc.</i>	47, 57	Vocabulary , Plato's, <i>D.</i> § 1	260
— <i>St.</i> § 1	167	— in later dialogues, <i>D.</i> § 16	279
— <i>Syn.</i> § 69	255	— sources of, <i>D.</i> § 17	280
— <i>D.</i> §§ 23, 42, 43, 47		Voices of the verb , <i>Syn.</i> § 9	179
292, 311, 312, 315		Wave , the great, <i>Syn.</i> § 63	248
Tragic dialect , <i>Ess. I</i>	xxiv	Weaving , words from, <i>D.</i> § 19	285
— words in the dialogues, <i>Exc.</i> 54-59		Wives , community of, <i>Str.</i> § 12	19
— <i>D.</i> § 20	286	Words , household, <i>D.</i> § 18	283
Transcendent and immanent ,		— Plato's selection of, <i>D.</i> § 17	280
<i>Str.</i> § 4	5	— vernacular, <i>D.</i> § 17	280
Transition with interrogative ,		Xenophon's Memorabilia , <i>Str.</i>	
<i>Syn.</i> § 44	221	§§ 4, 5	4, 6
Transposition of words and		Zeller , <i>Str.</i> § 5	6, 8
letters, <i>T.</i> § 15	105	— <i>R.</i> § 15	22
Tyrant , the, <i>Str.</i> §§ 3, 14	3, 21	— <i>Exc.</i>	56
— misery of, <i>Syn.</i> § 63	249	Zeno , <i>Exc.</i>	62
Ueberweg , <i>Exc.</i>	47	Zenonian dialectic , <i>D.</i> § 45	313
Uncial MSS. , <i>Ess. I.</i>	xvii	— logic, <i>R.</i> § 27	38
Unity , abstract, <i>Str.</i> § 7	12	Zeugma , <i>Syn.</i> § 53	235
— and diversity, <i>D.</i> § 67	337	Zurich edition of Plato , <i>T.</i> § 1	67
Universe and man , <i>Exc.</i>	63		

II. GREEK

	PAGE		PAGE
ἄγαλμα τοῦ δικαίου, <i>Str.</i> § 10 . . .	18	Ἀπόλλωνα, <i>Exc.</i>	56
ἀγάλματα σκευαστά, <i>Str.</i> § 10 15-17		ἀπορίαι, <i>R.</i> § 19	27
ἀγνωσία, <i>Str.</i> § 4	5	ἄρα, <i>Syn.</i> § 35	207
ἄθλοις (: ἄλλοις), <i>T.</i> § 24	122	ἄρα, <i>Syn.</i> § 37	210
-αῖνω, new verbs in, <i>D.</i> § 12	272	ἄρα μή, <i>Syn.</i> § 37	211
αἰρέω, <i>D.</i> § 17	283	ἁρμονία, <i>D.</i> § 21	288
αἴσθημα, <i>D.</i> § 52	321	ἀρχή, <i>Str.</i> § 7	11
αἴσθησις, <i>R.</i> §§ 19, 31	28, 43	— <i>D.</i> § 65	335
— <i>D.</i> § 52	321	αἰσθόμεθα (: αἰσθόμεθα), <i>T.</i> § 24	121
αἰσθητής, <i>D.</i> § 52	322	αὐ, <i>Syn.</i> §§ 34, 69	207, 254
αἰσθητός, <i>D.</i> § 52	322	αὐτίκα, <i>Syn.</i> § 34	207
ἀληθώς, <i>Syn.</i> § 39	212	αὐτίκα δὴ μάλα, <i>Syn.</i> § 32	205
ἀλλά, <i>Syn.</i> § 28	201	αὐτὸ καθ' αὐτό, <i>D.</i> §§ 33, 34	305, 306
ἀλλ' ἢ, <i>Syn.</i> § 28	202	αὐτοάνθρωπος, <i>D.</i> § 34	305
ἀλλὰ . . . δὴ, <i>Syn.</i> § 69	255	αὐτοδικαιοσύνη, <i>D.</i> § 34	305
ἀλλὰ μὴν . . . γε, <i>Syn.</i> § 33	206	αὐτόθι, <i>Syn.</i> § 16	190
ἄλλο τι, <i>Syn.</i> §§ 41, 44	216, 221	αὐτοῖς, <i>Syn.</i> § 13	186
ἄλλο τι ἢ, <i>Syn.</i> § 11	183	αὐτοκλίνη, <i>Str.</i> § 10	17
ἄλλος, <i>Syn.</i> §§ 41, 43	216, 219	αὐτός, <i>Syn.</i> §§ 16, 48, 50	190, 227, 231
ἄλλοις (: ἄλλοις), <i>T.</i> § 16	106	— <i>D.</i> §§ 33, 34	305, 306
ἄλοχος, <i>D.</i> § 22	290	αὐτός τε καί, <i>Syn.</i> § 43	220
ἀμφισβητῶ, <i>Syn.</i> § 62	247	αὐτῷ, <i>Syn.</i> § 13	186
ἀνάμνησις, <i>R.</i> § 31	43	βίη, <i>Syn.</i> § 13	187
ἀνδρεία, <i>D.</i> § 59	329	βλάβη, βλάβος, <i>Exc.</i>	56
ἀντιλογική, <i>R.</i> § 27	38	γάρ, <i>Syn.</i> § 31	204
— <i>D.</i> § 62	332	γε, <i>Syn.</i> § 31	204
ἀνυπόθετον, <i>Str.</i> § 10	17	γε ἄρα, <i>Syn.</i> § 31	204
— <i>R.</i> §§ 17, 25	25, 35	γε μὴν, <i>Exc.</i> ; <i>Syn.</i> § 33	50, 207
ἀπαθανατισμός, <i>Exc.</i>	65	γένεσις, <i>Str.</i> §§ 4, 10	5, 16
ἀπαλλαγείς, -λαχθείς, <i>Ess. I</i>	xxiv	— <i>R.</i> § 31	44
ἀπλοῦν, <i>D.</i> § 63	333	γενέσεως τιθήνη, <i>R.</i> § 32	45
ἀποδεύκνυμαι, <i>Syn.</i> § 10	181	γένος, <i>R.</i> § 30	41
ἀποδομένων (: πωλουμένων), <i>T.</i> § 18	110		
ἀπολαμβάνειν, <i>D.</i> § 63	333		

	PAGE		PAGE
γένος, <i>D.</i> § 28	300	δικαιότης, <i>D.</i> § 1	261
γίγνεσθαι, <i>D.</i> § 38	308	Διομηδεῖα ἀνάγκη, <i>D.</i> § 20	287
γυμναστής, <i>Exc.</i>	57	δόξα, <i>Str.</i> § 4	5
γυμνοῦσθαι (: μίγνυσθαι), <i>T.</i>		— <i>R.</i> § 19	28
§ 16	106	— <i>D.</i> § 53	322
δαίμονες, <i>Str.</i> § 10	16	— ἀληθής, <i>D.</i> § 53	323
δαιμονίας ὑπερβολῆς, <i>Syn.</i> § 12	185	δύναμιν, δυνατόν, <i>Exc.</i>	51
δέ = ἀλλά, <i>Exc.</i> ; <i>Syn.</i> § 28			
	52, 202	ἐαντοῦ, <i>Syn.</i> § 20	194
δέ in apodosis, <i>Syn.</i> § 46	224	ἐθέλω, <i>Syn.</i> § 62	247
δέ γε, <i>Syn.</i> § 31	204	-εἰά, -εἰα, new forms in, <i>D.</i> § 4	263
δ' οὖν, <i>Syn.</i> § 50	231	εἶδος, εἶδη, <i>Str.</i> § 4	5
δεδοξαμένοις, <i>Syn.</i> § 5	174	— — <i>R.</i> §§ 25, 28, 30	35, 39, 41
δή, <i>Syn.</i> § 32	205	— —, <i>D.</i> §§ 24-28	294-300
δὴ οὖν, <i>Syn.</i> § 32	205	εἶδωλα, <i>Str.</i> § 10	17
δῆλον ὅτι, <i>Exc.</i>	49	εἰκασία, <i>Str.</i> §§ 4, 5, 9, 10	
δῆλον ὡς, <i>Exc.</i>	49		5, 8, 13, 16
δημιουργοί, <i>Exc.</i>	65	— <i>R.</i> § 31	43
δήπου, <i>Syn.</i> § 29	203	εἰκόνες, <i>Str.</i> § 10	16
-δης, new adjectives in, <i>D.</i> § 9	268	εἰκών, <i>Str.</i> § 10	15
διά with acc., <i>Syn.</i> § 23	196	εἰμί, uses of, <i>Syn.</i> § 5	173
δι' ὧτων (: ἰδιωτῶν), <i>T.</i> § 24	122	εἶναι, <i>D.</i> § 36	307
διαγράμματα, <i>Str.</i> § 10	15, 16	εἶνεκα, <i>Exc.</i>	56
διάδοχος, <i>Exc.</i>	64	εἰρημένοις (: ὀρωμένοις), <i>T.</i> § 16	106
διαίρεσις, <i>Str.</i> § 10	16	εἰρωνεία, <i>D.</i> § 22	290
— <i>D.</i> § 63	333	εἶτα, <i>Syn.</i> § 34	207
διαλέγεσθαι, <i>D.</i> § 60	329, 330	-εἰώ, new verbs in, <i>D.</i> § 12	272
διαλεκτική, <i>D.</i> §§ 60, 70	329, 339	ἐκατὸν τοσαυτάκις, <i>Syn.</i> § 18	193
διάλεκτος, <i>D.</i> § 60	329	ἐκεῖνος, <i>Syn.</i> § 17	192
διανοεῖσθαι, <i>T.</i> § 23	119	ἐκμαγεία, <i>R.</i> § 23	31
διάνοια, <i>Str.</i> §§ 4, 5, 9, 10		ἐκτέον, <i>Syn.</i> § 11	184
	5, 8, 14, 15	ἐκτροπή, <i>Str.</i> § 4	4, 6
— <i>R.</i> § 31	43	ἐν ἀνθ' ενός, <i>Syn.</i> § 41	216
— <i>D.</i> §§ 23, 55	293, 324	ἐν καὶ πολλά, <i>D.</i> § 66	336
διασकुλεύσεις (: διακωλύσεις).		ἐνεῖναι, <i>D.</i> § 40	310
<i>T.</i> § 16	106	ἐντεῦθεν, <i>Syn.</i> § 17	192
διαστέλλει, <i>Syn.</i> § 10	182	ἔξεις, <i>D.</i> § 56	325
διατελείς, <i>T.</i> § 23	121	ἐξαισιοι σοφοί (: ἐξῆς οἱ σοφοί),	
διαφορότης, <i>D.</i> § 1	261	<i>T.</i> § 18	109
διδαξαμένους ἱππεύειν, <i>Syn.</i> § 10	181	ἐξιαθῆναι (: δεξιωθῆναι), <i>T.</i> § 18	110
διεσπασμένα, <i>T.</i> § 23	119	ἐπανόρθωσις, <i>Exc.</i>	64
		ἐπηνέκαμεν, ἐπηνέγκαμεν, <i>T.</i> § 23	118

	PAGE		PAGE
ἐπί, uses of, <i>Syn.</i> § 23 . . .	197	θηρευτής, <i>D.</i> § 21 . . .	288
ἐπιεικής, <i>D.</i> § 22 . . .	290	θήσομεν (: οἴσομεν), <i>T.</i> § 23 . . .	120
ἐπιθυμία, <i>Str.</i> §§ 3, 5 . . .	4, 8	θυμοειδές, <i>D.</i> § 59 . . .	328
ἐπιλαμβάνειν, <i>Syn.</i> § 66 . . .	252	θυμός, <i>Str.</i> §§ 3, 5 . . .	4, 8
ἐπισπόμενοι, <i>T.</i> § 16 . . .	106	— <i>D.</i> § 59 . . .	328
ἐπιστήμη, <i>Str.</i> §§ 4, 7 . . .	5, 11		
— <i>R.</i> § 19 . . .	28	-ί, new adverbs in, <i>D.</i> § 11 . . .	271
— <i>D.</i> § 57 . . .	326	-ία, new forms in, <i>D.</i> § 4 . . .	263
ἐριστική, <i>D.</i> § 62 . . .	332	ιδέα, <i>D.</i> §§ 29–32 . . .	301–305
ἔρρει (: αἰρεί), <i>T.</i> § 18 . . .	109	ιδέα τοῦ ἀγαθοῦ, <i>Str.</i> § 10 . . .	16, 17
ἐρώτως (: ἐρωτῶντος), <i>T.</i> § 16 . . .	106	— — —, <i>D.</i> § 37 . . .	307
ἔτερι τοιαῦτα, <i>Syn.</i> § 18 . . .	193	ιδεῖν, <i>D.</i> § 17 . . .	282
ἔτι, <i>Syn.</i> § 39 . . .	212	ἵνα καί, <i>Syn.</i> § 26 . . .	199
ἐτίμα μάλιστα (: ἔτι μάλιστα), <i>T.</i> § 20 . . .	114	-ιον, new diminutives in, <i>D.</i> § 5 . . .	265
εὐδαιμονίσειεν ἂν τοῦ πάθους, <i>Syn.</i> § 12 . . .	185	-ιος, new adjectives in, <i>D.</i> § 9 . . .	269
εὐρυθμία, <i>D.</i> § 21 . . .	288		
-εύω, new verbs in, <i>D.</i> § 12 . . .	272	Καθμέια νίκη, <i>D.</i> § 20 . . .	287
ἔχουσι τιμῆς, <i>Syn.</i> § 12 . . .	185	καθάπερ, <i>Exc.</i> . . .	52
-έω, new verbs in, <i>D.</i> § 12 . . .	272	καί, <i>Syn.</i> §§ 26, 27, 69 199, 201, 254	
		καὶ . . . δῆ, καὶ δὴ καί, <i>Syn.</i> § 32 . . .	205
ζητῶ, <i>Syn.</i> § 62 . . .	248	καίτοι, <i>Syn.</i> § 27 . . .	201
-ζω, -ζομαι, new verbs in, <i>D.</i> § 13 . . .	272	κακῶ οὐσίαν (: κακῶς), <i>T.</i> § 19 . . .	112
ζῶντι κακῶ (: ζωτικῶ), <i>T.</i> § 18 . . .	109	καταντλεῖν (: καταυλεῖν), <i>T.</i> § 23 . . .	119
		καταστήσονται, <i>Syn.</i> § 66 . . .	252
-ῆ, new adverbs in, <i>D.</i> § 11 . . .	271	καταυλεῖν, <i>T.</i> § 23 . . .	119
ῆ, <i>Syn.</i> § 47 . . .	226	κατηκόφ (: κατήκοοι), <i>T.</i> § 27 . . .	129
ῆ, <i>Syn.</i> § 37 . . .	210	κείμει, <i>D.</i> § 17 . . .	282
ῆ γάρ, <i>Syn.</i> § 37 . . .	210	ῆκείως, <i>Syn.</i> § 17 . . .	192
ῆ δ' ὅς, <i>D.</i> § 17 . . .	281	-κίς, new adverbs in, <i>D.</i> § 11 . . .	272
ῆδη, <i>Syn.</i> §§ 39, 69 . . .	212, 254	κλανθμονή, <i>Exc.</i> . . .	56
ῆκω, <i>D.</i> § 17 . . .	281	κοινωνία, <i>D.</i> § 39 . . .	309
ῆν, <i>Syn.</i> § 5 . . .	173	-κός, new adjectives in, <i>D.</i> § 10 . . .	269
ῆπιστήθη, <i>Exc.</i> . . .	57	κόσμος ἀσώματος, <i>D.</i> §§ 47, 68 . . .	316, 338
ῆσυχαιός, <i>Exc.</i> . . .	56		
ῆσυχία ἐκείνων, <i>Syn.</i> § 12 . . .	184	λαμβάνειν, <i>D.</i> § 64 . . .	333
		λαμπρός, <i>D.</i> § 17 . . .	282
θατέρων φύσις, <i>R.</i> § 32 . . .	45	λέξις εἰρομένη, <i>Sl.</i> § 1 . . .	166
— — — <i>Exc.</i> . . .	62	λόγος, <i>Syn.</i> § 62 . . .	247
— — — <i>D.</i> § 23 . . .	292	-λός, new adjectives in, <i>D.</i> § 10 . . .	270

	PAGE		PAGE
-μα, new forms in, <i>D.</i> § 5	265	νόησις, <i>Str.</i> § 4	5
μεγαλοφρονεῖν, <i>T.</i> § 23	121	νοητά, <i>Str.</i> § 10	16
μεγαλοφρονούμενοι, <i>Syn.</i> § 10	182	νόμιμον, <i>Str.</i> § 10	17
μέεξις, <i>D.</i> § 39	309	νομοθέτης εἰς (: -τήσεις), <i>T.</i> § 18	109
μέλλω, <i>Syn.</i> § 47	227	νομοφύλακες, <i>Str.</i> § 5	9
μέν, <i>Syn.</i> § 30	203	νοῦς, <i>Str.</i> §§ 3, 5	4, 8
μέν οὖν, <i>Syn.</i> § 50	231	— <i>R.</i> § 31	43
μέντοι, <i>Syn.</i> § 29	202	νῦν (τὰ νῦν, τὸ νῦν), <i>Exc.</i>	51
μέρος, <i>R.</i> § 28	39	νῦν δὴ, <i>Syn.</i> § 32	205
— <i>D.</i> § 63	333		
μετά, <i>Syn.</i> § 24	197	ξυμφέρον, <i>Str.</i> § 2	2
μεταλαμβάνειν, <i>D.</i> §§ 39, 44	309, 313	ξυνθήκας αὐτῶν, <i>Syn.</i> § 12	184
μετάληψις, <i>D.</i> § 39	309		
μεταξύ, <i>Syn.</i> § 25	198	ὁ ἔστι, <i>D.</i> §§ 35, 36	306, 307
μετέχειν, <i>D.</i> §§ 39, 44	309, 313	ὅδε, <i>Syn.</i> § 17	191
μετρητική, <i>Exc.</i>	62	οἱ ἄλλοι, <i>Syn.</i> § 15	189
μέτριον, <i>R.</i> § 28	40	οἱ πολλοί, <i>Syn.</i> § 15	189
μέτρον, <i>Exc.</i>	62	οἶα ἔλεγεν, <i>Syn.</i> § 18	193
μέχριπερ, <i>Exc.</i>	50	οἰόμενος, <i>Syn.</i> § 65	251
μή, <i>Syn.</i> §§ 37, 60	211, 243	οἶος, <i>Syn.</i> § 18	193
μὴ αὖ, <i>Syn.</i> § 69	254	ὁμολογείσθαι, <i>Syn.</i> § 10	181
μὴν, <i>Syn.</i> § 33	206	ὀνῆσαι (: νοῆσαι), <i>T.</i> § 27	129
μικτὴ οὐσία, <i>R.</i> § 32	45	ὄντι, τῷ, <i>Exc.</i>	48, 49, 51
— <i>Exc.</i>	62	ὄντως, <i>Exc.</i>	48-51
— <i>D.</i> § 38	308	— <i>Syn.</i> § 39	212
μυήσης (: μὴ μσῆς), <i>T.</i> §§ 16, 18	106, 109	— <i>D.</i> § 35	306
μίμησις, <i>Str.</i> § 12	19	ὀπηπερ, <i>Exc.</i>	50
— <i>D.</i> § 43	311	ὀπόσοσπερ, <i>Exc.</i>	50
μνήμη, <i>R.</i> § 31	43	ὀπωρινός, <i>Ess. I.</i>	xxvi
-μός, new forms in, <i>D.</i> § 5	266	ὀρθρινός, <i>Ess. I.</i>	xxvi
μουσική, <i>Str.</i> § 7	12	ὄς, <i>Syn.</i> § 20	195
— <i>D.</i> § 21	288	ὄσαχῆπερ, <i>Exc.</i>	50
μῶν, <i>Exc.</i>	51	οὐ, <i>Syn.</i> §§ 36, 37	209, 210
μῶν, μῶν μή, <i>Syn.</i> § 37	211	οὐ δοκῶν, <i>D.</i> § 17	283
		οὐ πάνν, <i>Syn.</i> § 36	209
νεαρός, <i>Ess. I.</i>	xxvi	οὐ σμικρὰ ἰδέα, <i>Syn.</i> § 13	187
νεοκορεῖν, <i>D.</i> § 22	290	οὐδαμῶς, <i>Syn.</i> § 36	209
νῆ τὸν κύνα, <i>D.</i> § 17	281	οὐδέν, <i>Syn.</i> § 36	209
νοεῖν, <i>Syn.</i> § 62	247	οὐδὲν ἄλλο ἢ, <i>Syn.</i> § 11	183
νόημα, <i>R.</i> § 31	43	οὐκ αὖ, <i>Syn.</i> § 69	254
		οὐδὲν δὴ, <i>Syn.</i> § 3	205

	PAGE		PAGE
οὐσία, <i>D.</i> §§ 23, 36, 38, 70		πολλοῦ χρόνου, <i>Syn.</i> § 12 . . .	185
292, 307, 308, 339		πότερος, <i>Syn.</i> § 19	194
οὐσίαν ἐπάνοδος (: οὐσαν ἐπάνοδον),		που, <i>Syn.</i> § 35	208
<i>T.</i> § 23	120	πρὶν δυνατὸς εἶναι, <i>Syn.</i> § 11 .	182
οὗτος, <i>Syn.</i> §§ 16, 17	191-193	πρός, <i>Syn.</i> § 24	198
οὕτω, <i>Syn.</i> § 17	192	πρὸς τὸ ἡμεροὶ εἶναι, <i>Syn.</i> § 11	182
-όω, -όομαι, new verbs in, <i>D.</i>		προσποιουμένων, <i>T.</i> § 23 . . .	121
§ 13	273	πρωτογενὲς εἶδος, <i>R.</i> § 32 . .	45
πάθος ἔχειν, <i>D.</i> § 47	316	πτάσθαι, <i>Exc.</i>	57
παιδαγωγέω, <i>D.</i> § 17	282	πω, <i>Syn.</i> § 39	212
παιδίον, <i>Exc.</i>	56	ρήτορεία, <i>Exc.</i>	50
παιδοτριβής, <i>Exc.</i>	57	-ρός, <i>D.</i> § 10	270
πάντως, <i>Syn.</i> § 34	207	ῥυθμός, <i>D.</i> § 21	288
παρά, <i>Syn.</i> § 24	197	-σε, new adverbs in, <i>D.</i> § 11	271
παρὰ δόξαν, <i>Syn.</i> § 13	187	-σις, new nouns in, <i>D.</i> § 7 .	266
παράδειγμα, <i>D.</i> §§ 42, 69 311, 338		σκευαστά, <i>Str.</i> § 10	15, 16
παραδειγματεῖαν (: πραγματεῖαν),		στοιχείον, <i>D.</i> § 68	338
<i>T.</i> § 16	106	στραγγενομένην, <i>T.</i> §§ 26, 27	
παραφέροντες, <i>Str.</i> § 10	16	126, 129	
παρεῖναι, <i>D.</i> § 39	309	συλλαβή, <i>D.</i> § 68	338
παρέχομαι, <i>Syn.</i> § 10	181	συλλογισμός, <i>D.</i> §§ 61, 70	
παρουσία, <i>D.</i> § 40	310	331, 339	
πεπονθέναι, <i>D.</i> § 47	316	συμπολῖται (: συμπόται), <i>T.</i> § 16.	106
περ, <i>Exc.</i>	50	συναγωγή, <i>Str.</i> § 10	16
περί, <i>Syn.</i> § 24	197, 198	— <i>D.</i> § 61	331
περιτρέχειν, <i>D.</i> § 40	310	-σύνη, new forms in, <i>D.</i> § 6 .	266
περιφέρομαι, <i>Syn.</i> § 10	181	συχνῆς πειθοῦς, <i>Syn.</i> § 12 . .	185
περιφερόμενα, <i>D.</i> § 40	310	σχεδόν, <i>Exc.</i>	50
πηλός, <i>Syn.</i> § 64	250	τὰ ὄντα, <i>D.</i> § 36	307
πιστεύεσθαι τι, <i>Syn.</i> § 9	180	τάχ' ἴσως, <i>Exc.</i>	50
πίστις, <i>Str.</i> §§ 4, 5, 9, 10		τέκνον, <i>Exc.</i>	56
5, 8, 13, 16		τέρψις, <i>Exc.</i>	56
— <i>R.</i> § 31	43	τετεύτακε, <i>Syn.</i> § 5	173
— <i>D.</i> § 23	293	τετράφαται, <i>Syn.</i> § 5	173
πλάσματα, <i>Str.</i> § 10	15, 16	τέχνη, <i>D.</i> § 56	325
ποιεῖν, <i>Syn.</i> § 62	248	-της (fem.), new forms in, <i>D.</i>	
ποιός, <i>Syn.</i> § 18	193	§ 6	266
— <i>D.</i> § 17	282	— (masc.), new forms in, <i>D.</i>	
ποιούμενος, <i>Syn.</i> § 65	251	§ 8	268
ποιῶ, ποιῶμαι, <i>D.</i> § 17	282		
πολιτική, <i>Str.</i> § 7	12		

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

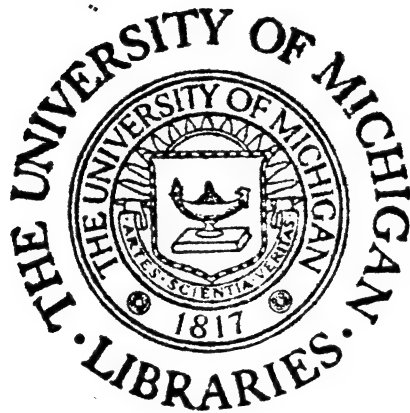
We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Grad
R.R.3
B
383
A2
J87
V.3

Alexander Zin

PLATO'S REPUBLIC

THE GREEK TEXT

EDITED, WITH NOTES AND ESSAYS

BY THE LATE

B. JOWETT, M.A.

MASTER OF BALLIOL COLLEGE

REGIUS PROFESSOR OF GREEK IN THE UNIVERSITY OF OXFORD

DOCTOR IN THEOLOGY OF THE UNIVERSITY OF LEYDEN

AND

LEWIS CAMPBELL, M.A., LL.D.

HONORARY FELLOW OF BALLIOL COLLEGE

EMERITUS PROFESSOR OF GREEK IN THE UNIVERSITY OF

ST. ANDREWS

IN THREE VOLUMES

VOL. III. NOTES

Oxford

AT THE CLARENDON PRESS

1894

100. 100

B

383

.A2

J87

v.3

Oxford

PRINTED AT THE CLARENDON PRESS

BY HORACE HART, PRINTER TO THE UNIVERSITY

CONTENTS OF VOL. III

NOTES TO THE REPUBLIC---

	PAGES
BOOK I	1-56
BOOK II	57-108
BOOK III	109-161
BOOK IV	161-209
BOOK V	209-262
BOOK VI	262-313
BOOK VII	314-359
BOOK VIII	359-406
BOOK IX	407-439
BOOK X	439-484
INDEX	485-512

384170

NOTES ON THE REPUBLIC OF PLATO

BOOK I.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ] The second title, *περὶ δικάίου*, found in Par. A and other MSS., is probably a later addition. The plural form, *πολιτειῶν* γ', δ', ε', &c., also occurs. *Republic*
I.

The scene is laid in the house of Cephalus at the Peiraeus, and the whole discourse is supposed to be repeated by Socrates the day after it actually took place. To the Republic as to the Charmides, Lysis, Parmenides, and in a less degree to the Protagoras, Euthydemus, Symposium and Phaedo, Plato has given the form of a narrated dialogue. By this device he is enabled to combine description with dramatic effect.

The unfinished trilogy of the Timaeus, Critias, and Hermocrates professes to be a continuation of the Republic (cp. Tim. *ad init.*), but may have been added long afterwards (cp. the parallel relation of the Sophist and Statesman to the Theaetetus, which last would seem, from a comparison of the style, to have been written at an earlier time). The Republic contains no hint of the more comprehensive scheme. In the Timaeus Socrates is represented as having on the previous day set forth the principles of his ideal commonwealth to a select company, consisting of Timaeus, Critias, Hermocrates, and a fourth person, whose name is not mentioned.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ] Socrates is the principal speaker, the chief interlocutors being Glaucon and Adeimantus, the sons of Ariston and Perictionè, and brothers of Plato, who, like a painter, introduces the names and portraits of his family in several of his

Republic
I. dialogues (himself and Adeimantus in the *Apology* ; Charmides and Critias in the *Charmides* ; Critias in the *Timaeus* and Critias ; Adeimantus, Glaucon, and Antiphon in the *Parmenides*). There are present also Thrasymachus, the sophist, who is ' charmed ' into silence at the end of the First Book (cp. ii. 358 B), Cephalus and his eldest son Polemarchus, who soon vanish from the scene, Lysias (the orator) and Euthydemus, also sons of Cephalus, Niceratus the son of Nicias (cp. the *Laches*), Charmantides and Cleitophon. The last five, if we except a few words from Cleitophon (i. 340 A, B), are mute auditors. The circumstances of the opening scene are quickly lost sight of. Polemarchus once again appears, v. 449 B. Thrasymachus interposes once in v. 450, and is made the subject of a good-humoured remark in vi. 498 C.

Critics have discussed at length not only the date at which the *Republic* was written, which can only be approximately guessed at, but the date which the author intended to be represented in it. The year assumed by Boeckh¹ for the imaginary scene is 411 or 410 B.C. Most of the characters in the *Republic* and also in the *Timaeus* and Critias agree with this date. Socrates himself was then about fifty-seven or fifty-eight years old, Lysias had just returned from Thurii to Athens in 411 ; the calamities of the year of the thirty had not yet fallen upon his house ; Prodicus and possibly also Protagoras, both of whom are referred to as living persons in x. 600 C, may have been still alive (the date of Protagoras' death is quite uncertain : Prodicus is spoken of as a living person in the *Apology*). Hermocrates, if, as is probable, the Syracusan general of that name is intended in the *Timaeus*, may well have been at Athens at the time, after his banishment, and on his way to Pharnabazus. The minor discrepancy respecting the death of Cephalus, which is said by the pseudo-Plutarch (*Vit. Or.* iii. 3) to have occurred before the settlement of Lysias at Thurii (B.C. 443), is not worth noticing. Even if we accept this last statement on such authority,—and it is more or less contradicted by Lysias,—there is no reason to suppose that Plato would have cared about accuracy in such a minute detail. He is careless of such dramatic proprieties. His dialogues, like the plays of Shakespeare, are works of fiction, which have only a certain degree of historical truth. Many anachronisms occur in them, e.g. Ismenias the Theban, who did not become famous until some time after

¹ De tempore quo Plato Rempublicam peroratam finxerit, dissertationes III : *Kleine Schriften*, iv. 437 sqq.

Socrates' death, is mentioned by him in the Republic (i. 336 A) *Republic I.* among great potentates; in the Menexenus, Aspasia, the mistress of Pericles, continues her survey of Greek history down to the peace of Antalcidas, B. C. 387; in the Symposium (193 A), Aristophanes, at the banquet of Agathon, which is supposed to have taken place in 416 B. C., uses an illustration taken from the dismemberment of Arcadia, or rather of Mantinea, by the Lacedaemonians (B. C. 385). It is doubtful whether Parmenides and Socrates can ever have met, as they are said to have done in the Theaetetus (183 E), Sophist (217 C), and Parmenides (127 B); and certainly the meeting is not to be taken as historical on the authority of Plato. These examples are enough to show that Plato is not to be appealed to as an authority for the dates of his *dramatis personae*, any more than Shakespeare or Sir Walter Scott. It is not known at what date the worship of Bendis was introduced in Attica, though it appears to be referred to in an inscription found at Salamis (Foucart, *Associations religieuses*, p. 209), but for the reason just stated this point is likewise unimportant.

To defend uncertain, or try to reconcile inconsistent, statements in a work of imagination is out of place and alien to the true spirit of criticism.

Socrates and Glaucon are about to return from the Peiraeus after a festival, when they are detained by Polemarchus. He takes them home with him, and Socrates enters into conversation with Cephalus, the aged father of the household. pp. 327 A - 331 D.

C. *Age is in itself a time of peace. The sorrows of old men are to be attributed to their own faults and tempers.*

S. *The world will say that you are happy in old age because you are rich.*

C. *Neither a bad rich man can be happy in age, nor a good poor man.*

S. *What is the chief advantage of riches?*

C. *Not to have deceived any one in word or deed, and to have paid one's debts to gods and men.*

S. *But is justice simply to speak the truth and pay your debts, or are there exceptions to this rule?*

C. *Yes, there are.*

'And yet,' interrupts Polemarchus, 'the definition which has been given has the authority of Simonides.'

Cephalus retires to look after the sacrifices.

Republic
I.
327
A

ΚΑΤ'ΕΒΗΝ ΧΘΕΣ] The old anecdote that the words with which the Republic opens were found after Plato's death with various transpositions in his tablets—which is narrated by Diogenes Laertius (fl. 200? A. D.) on the authority of Euphorion (fl. circa 241 B. C.) and Panaetius (185?–110? B. C.)—Diog. Laert. iii. 25. 37 Εὐφορίων δὲ καὶ Παναίτιος εἰρήκασιν πολλάκις ἐστραμμένην εὐρήσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς πολιτείας—and by Dionysius of Halicarnassus (fl. circa 30 B. C.) de comp. verb. v. p. 209 (Reiske) τὴν δέλτον ἣν τελευτήσαντος αὐτοῦ (sc. τοῦ Πλάτωνος) λέγουσιν εὐρεθῆναι, ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσιν τήνδε, κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος,—may be true, but is more likely to have been invented.

τῇ θεῷ] Bendis, as is proved by the words of Thrasymachus, i. 354 Α ταῦτα δὴ σοι, ὦ Σώκρατες, εἰσιτιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδαίοις. The prominent part which the Thracians take in the procession seems to show that she is a Thracian goddess: Proclus (Theolog. 353) and others identify her with Artemis. Cp. Schol. in Rep. ἐπεὶ καὶ Βένδις παρ' αὐτοῖς (sc. τοῖς Θραξίν) ἡ Ἄρτεμις καλεῖται. It is not a little curious that the Platonic Socrates should care to be present at the inauguration of one of those 'strange divinities' who seem to have clustered about the Peiraeus in the fourth century, B. C. and even earlier (Foucart, op. cit. p. 57). See especially Laws x. 910 c.

καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων] καὶ anticipates the mention of the Thracians, who are equal if not superior to the natives of Peiraeus. The second καὶ and a δέ corresponding to μέν, which might have been expected, pass into οὐ μέντοι ἦττον . . . ἦν = οὐχ ἦττον δέ . . . καὶ ἦν.

B **θεωρήσαντες]** 'Having seen the spectacle,' corresponding to ἄμμι τὴν ἐορτὴν βουλόμενος θεάσασθαι.

κατιδὼν οὖν πόρρωθεν ἡμᾶς οἴκαδε ὠρμημένους Πολέμαρχος ὁ Κεφάλου ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἔκελεῦσαι] 'Thereupon Polemarchus, the son of Cephalus, catching sight of us from afar, after we had set out on our way home, bade (ἐκέλευσε) his servant run and bid us (κελεῦσαι) wait for him.'

οὗτος, ἔφη, ὅπισθεν προσέρχεται]. 'There he is coming up behind.' Οὗτος is 'deictic.'

ἀλλὰ περιμένετε . . . ἀλλὰ περιμενούμεν] 'But, pray you, wait.' 'But we intend to wait': cp. infra 328 B ἀλλὰ μένετε. This expostulatory use of ἀλλὰ implies resistance and opposition, which is to be overcome in the mind of another. The second ἀλλὰ deprecates the assumption implied in the first, that they do not intend to wait.

ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς] ‘As if from the procession,’ i.e. it was natural to suppose they had been there. From the direction in which they were coming, Socrates infers that they had been at the spectacle, but does not know it. Republic
I.
327
C

ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν;] A similar playful threat occurs in the *Philebus*, 16 A ἄρ’, ὦ Σώκρατες, οὐχ ὁρᾷς ἡμῶν τὸ πλῆθος, ὅτι νέοι πάντες ἐσμέν; καὶ οὐ φοβεῖ μή σοι μετὰ Φιλίβου ξυνεπιθώμεθα; in the *Phaedrus*, 236 C ἐσμέν δὲ μόνω μὲν ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δὲ ἐγὼ καὶ νεώτερος: in the *Charmides*, 176 C ὡς βιασομένου, ἔφη, ἐπειδήπερ ὅδε γε ἐπιτάττει. Cp. also *Symposium* 213 C, where Socrates claims the protection of Agathon against the apprehended violence of Alcibiades. Plato frequently repeats not only the same thought, but even small dramatic traits and terms of expression.

οὐκοῦν, ἦν δ’ ἐγώ, ἔτι ἐν λείπεται] ἐλλείπεται is the reading of A Π M and other MSS. ‘Is there not still left out the supposition of our persuading you?’ For the use of the passive cp. *Philebus* 18 D τὸ δ’ αὐτό μοι τοῦ λόγου νῦν τε καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν ἐλλείπεται. See Goodwin, *M. and T.* 490, 2. The marginal reading of A ἐν λείπεται, ‘Is there not still one alternative which remains?’ is perhaps better and more emphatic and has been adopted in our text; but the other reading may still be defended. The emendation may be due to the fact that ἔτι is otiose; it does not introduce a second omission. There is a combination of two ideas: ‘Is there not still the supposition?’ and ‘Have you not omitted the supposition?’ Both = ‘Have you not omitted the supposition which still remains?’

ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων] The genitive absolute is placed in a dependent relation to the main verb *διανοείσθε* by the addition of ὡς: cp. vii. 523 C ὡς ἐγγύθεν . . . ὁρῶμένους λέγοντός μου διανοοῦ: Xen. Cyr. viii. 4. 27. Goodwin, *M. and T.* 864, 918. The expression of the antecedent in οὕτω adds a peremptory emphasis like ‘even’ in Shakespeare. See Schmidt’s *Shakespeare Lexicon*, s.v. ‘even,’ § 8. ‘You may even be assured we won’t listen.’

ἄρά γε . . . οὐδ’ ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται] ‘Are you really not aware that—?’ Adeimantus is surprised at the ignorance of the torch-race which Socrates’ early departure betrays. 328
A

τῇ θεῷ] For the torch-race see the article *λαμπαδηδρομία* in Smith’s *Dictionary of Antiquities*. There is a difficulty in reconciling the form of the race described in Pausanias (*Attica* c. xxx. 2 ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθέως βωμός· καὶ θέουσιν ἀπ’ αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ ἀγώνισμα ὁμοῦ τῷ δρόμῳ

Republic
I.

328
A

φυλάξαι τὴν δᾶδα ἔτι κωομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δέ, οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρῳ δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τοῦτῳ καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστίν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδεὶς ἐστίν, ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη), which is between single competitors who run the whole course and where there is no passing on of the torch, with the favourite use of the image in such passages as Laws vi. 776 B γεννῶντάς τε καὶ ἐκφέροντας παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων: Lucretius ii. 79 'Et quasi cursores vitæ lampada tradunt': Persius vi. 61 'Cur me in decursu lampada poscis?' Compare also Aesch. Agam. 312, 313 λαμπαδηφόρων νόμοι, ἄλλος παρ' ἄλλον διαδοχαῖς πληρούμενοι, and the application of the image in Herod. viii. 98 to the Persian ἀγγαροι or royal post-runners. All these latter passages seem to imply a line of runners, each of whom carries the torch a certain distance and then hands it on to a successor. The form of the race which Plato has in mind in this passage was probably of this kind, the contest being between several competing lines running side by side.

διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις;] The relation between ἀμιλλώμενοι and διαδώσουσιν is not to be pressed: all that is necessarily implied is that the competitors were on horseback, and that they passed the torch from one to the other: not that the transmission took place while the riders were at full speed.

ἐξαναστησόμεθα γάρ] Γάρ does not merely refer to ἀξιον θεάσασθαι, but introduces reasons for the mention of the παννυχίς. ['I mention the night-festival,] for we will rise after supper,' &c. The supper, torch-race and night-festival are entirely forgotten in the sequel.

B

εἰς τοῦ Πολεμάρχου] Cephalus, the rich Syracusan, had settled in Attica at the invitation of Pericles (Lys., c. Eratosth. § 4, p. 120) about 440 B.C. He was joined there by his three sons, Polemarchus, Lysias and Euthydemus, who are mentioned here, and are spoken of by their aged father as young men (328 D). Polemarchus, however, is represented as head of the household, although Cephalus, whom Plato has probably kept alive for the purpose of the dialogue, still acts as the family priest. And Lysias, who was born in 458 B.C., would at the imaginary date of the dialogue (if that is B.C. 411) be forty-seven years old. In the Phaedrus (257 B) Socrates suggests that Lysias should cease to busy himself with the composition of paradoxical orations, and, like his brother Polemarchus, turn to philosophy. Polemarchus was put to death by the order of the Thirty Tyrants in 404 B.C. Of Euthydemus,

who must not be confounded with the Sophist of that name, *Republic*
I.
nothing more is known.

καὶ δὴ καί] calls particular attention to the stranger Thrasymachus, a sophist or rhetorician who came to Athens about the year 430 B.C.: facetiously described by Plato in the *Phaedrus* (267 c) as a sort of rhetorical Titan (τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος). 'He was a great master of the pathetic—would put people into a rage and out again.' 'No one better at inventing or answering calumnies'. In the *Rhetoric* of Aristotle (ii. 23) the same character appears: 'Herodicus was wont to say of Thrasymachus that he was ever Thrasymachus (bold in battle), as Conon said of Thrasylbulus that he was truly Thrasylbulus (bold in council)'.² He is spoken of with more respect by other writers (Cic. *de Orat.* iii. 32³).

Cleitophon may be inferred to be a disciple of Thrasymachus from the part which he takes in the skirmish with Polemarchus (*infra*, 340 A). In the Cleitophon Cleitophon charges Socrates with exhorting people to virtue, but with not telling them what it is; and for this reason he resorts to Thrasymachus and other sophists. The dialogue recalls in many passages the First Book of the *Republic*: it is probably spurious and may have been suggested by the passage just cited.

διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑώρακη αὐτόν] 'For indeed it was a long time since I had seen him.' Καί adds emphasis to the sentence and refers to μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν κ.τ.λ. (not 'It was long since I had actually seen him'). The connexion of the sentences is: 'He appeared to me very aged. And no wonder, for . . .'

οὐ δὲ θαμίξεις] Compare Il. xviii. 385:

τίπτει, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμίξεις.

¹ *Phaedrus* 267 C, D τῶν γε μὴν οἰκτρογόνων ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἔλκομένων λόγων κεκρατηκέναι τέχνη μοι φαίνεται τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος· ὀργίσαι τ' αὖ πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπάδων κηλεῖν ὡς ἔφη· διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι διαβολὰς ὅθενδὴ κράτιστος. ib. 269 D ὅσον δ' αὐτοῦ (sc. ῥητορικῆς) τέχνη, οὐχ ἢ Λυσίας τε καὶ Θρασύμαχος πορεύεται, δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος.

² *Aristot. Rhet.* ii. 23, 29 καὶ ὡς Κόνων Θρασύβουλον θρασύβουλον ἐκάλει, καὶ 'Ἡρόδικος Θρασύμαχον "αἰεὶ θρασύμαχος εἶ."

³ 'Quid de Prodicio Chio, quid de Thrasymacho Chalcedonio, de Protagora Abderita loquar? quorum unusquisque plurimum temporibus illis, etiam de natura rerum, et disseruit et scripsit.'

Republic

I.

328

C

The latter words have suggested the emendation οὔτι in this passage. But this is unnecessary, and less expressive. The δέ in οὐ δέ may be explained as adversative to the idea contained in ἡσπάζετο: i.e. 'You are welcome, Socrates, but you do not come often enough.'

χρῆν μέντοι] The imperfect here, as in ἦν, ἔδει, ἦμεν immediately following, is quite general, but there is a shade of difference between it and χρή infra. χρῆν, 'you ought to do what you have not been doing': χρή simply, 'you ought to do what you can do.'

οὐδὲν ἂν σε ἔδει] Goodwin, *M. and T.* 423, points out that in such cases 'the leading verb takes ἂν when the chief force falls on the necessity, propriety, or possibility of the act rather than on the act itself.'—'There would be no need (as there now is) of your coming hither.'

D ἡμέϊς] The familiar use of the plural for the singular.

νῦν δέ σε χρή πυκνότερον δεῦρο ἵέναι] 'But as things are (i.e. seeing that I am an old man) you should come here oftener.' In the Laches (181 c) the old man Lysimachus addresses Socrates in a similar strain: χρῆν μὲν οὖν καὶ πρότερόν γε φοιτᾶν αὐτὸν παρ' ἡμᾶς καὶ οἰκείους ἡγεῖσθαι, ὥσπερ τὸ δίκαιον. νῦν δ' οὖν ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, ἐπειδὴ ἀνεγνωρίσαμεν ἀλλήλους, μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ σύνισθί τε καὶ γνώριζε καὶ ἡμᾶς καὶ τοῦσδε τοὺς νεωτέρους, ὅπως ἂν διασώζητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἡμετέραν φιλίαν, κ.τ.λ., in which as in the speech of Cephalus there is an imitation of the garrulity of old age.

τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις] Cephalus thus speaks of his sons, although they are men of middle age. Some early interpreters and Boeckh make τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις refer only to Glaucon and Adeimantus, the Athenian youths, and Serranus renders 'et hos adolescentes tecum adducas velim.' This notion, which was probably strengthened by the v. r. νεανίσκοις, is really inadmissible.

καὶ μὴν . . . χαίρω γε] 'Believe me, Cephalus, that I have a real pleasure in talking to very old men: ' γε is omitted in A and other MSS.

E καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην] καὶ δὴ καί, as often, introduces a special instance: 'I take a pleasure in conversing with all old men . . . and of you in particular I should like to ask.'

τοῦτο . . . ἐξαγγέλλεις] The vague phrase ὃ τί σοι φαίνεται τοῦτο is made clearer by the explanatory clause πότερον . . . ἐξαγ-

γέλλεις. τοῦτο refers to ὁδὸν . . . ποία τίς ἐστι, κ.τ.λ., 'the nature of the path of life in old age;' but the meaning is defined by the addition of ἐπειδὴ . . . ποιηταί, which gives the reason for asking Cephalus to give his own experience in the matter. τοῦ βίου is a partitive genitive depending on χαλεπόν, 'a harsh part of life.' χαλεπόν sc. ἐστι: this is preferable to making it an accusative governed by ἐξαγγέλλεις, which might seem natural but for φαίνεται preceding. As in Iliad xxiv. 486:

μῆσαι πατρὸς σείο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ,

and Odyssey xv. 246:

οὐδ' ἔκετο γήραος οὐδόν,

life is compared to a house, of which Cephalus is standing on the threshold—i. e. old age—preparatory to leaving it: (or old age or even death may be a house which he is entering). The meaning of the metaphor has been generalized by familiar use. It occurs also in Herodotus iii. 14, 12 ἐς πτωχήν ἀπικται ἐπὶ γήραος οὐδῶ.

διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν] 'Keeping up the old adage,'—ἦλιξ ἥλικα τέρπει. 329 A

ξυνιόντες] is the resumption of συνερχόμεθα. The present in both cases has a generalized meaning, not 'are coming' but 'come together.' Cp. vi. 493 c ἡ οὖν τι τοῦτου δοκεῖ διαφέρειν ὁ τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοηκέαι σοφίαν ἡγούμενος; ξυνόντες, the correction of Ast and Buttmann, is unnecessary.

ἀναμνησκόμενοι] 'calling to mind,' 'reminding one another.' The word more commonly governs the genitive: περί here gives indefiniteness.

καὶ ἄλλ' ἅττα ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται] 'and other things connected therewith.' For this idiomatic use of ἔχεται cp. Theaet. 145 A ὅσα παιδείας ἔχεται.

τότε μὲν εὖ ζῶντες] The participle is in the imperfect tense.

ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γήρας ὑμνοῦσιν ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον] 'and from this they take occasion' (τούτῳ referring to προφηλακίσεις τοῦ γήρω) 'to bewail old age as bringing upon them innumerable evils.' ὑμνεῖν is used in a depreciatory sense, as viii. 549 D οἶα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. B

Republic I. 329 B **ἐνεκά γε γήρως**] is resumptive of *τοῦτο*: 'if old age were the cause, as an old man I am sure that I should have felt the same.' Cp. 337 D *ἀλλ' ἐνεκα ἀργυρίου λέγε* ('if money is the question').

καὶ ἄλλοις, καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ] The first *καί* prepares the way for the particular example of Sophocles.

C **ἔτι οἶός τε εἶ . . . συγγίγνεσθαι**] Hirschig, approved by Cobet, would delete these words. But they are required by the cry of shame, *εὐφήμει*, which follows.

ἀποφυγών] This passage is imitated by Cicero, *De Senectute* c. 14 'Quum ex eo quidam iam affecto aetate quaereret, uteretur rebus Venereis, "Dii meliora, (inquit,) libenter vero (*μέντοι*) istinc tanquam a domino agresti ac furioso profugi." ' Cp. the description of Sophocles in Aristophanes, *Ran.* 82 *ὁ δ' εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεί*, which expresses the same character.

παντάπασι γὰρ . . . ἐπειδὴν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι . . . ἀπηλλάχθαι] It is best to omit *γὰρ* after *ἐπειδὴν* with Par. A: the clause *ἐπειδὴν αἱ ἐπιθυμίαι . . . χαλάσωσι* being taken as an explanation of *ἐν τῷ γήρῳ*. This involves an asyndeton of *παντάπασι*, which introduces an emphatic resumption of the first clause of the sentence *παντάπασι . . . ἐλευθερία*. The asyndeton at *δεσποτῶν κ.τ.λ.* is the common asyndeton which is allowed in an explanatory statement. We note the absolute use of *κατατείνουσαι* and *χαλάσωσι*: the word *κατατείνουσαι* has the same general sense with *συντείνω*, *συντόνω*, and other compounds of *τείνω*.

D **ἔστι**] 'it is the case.' Arist. *Ath. Pol.* ch. 55 (Kenyon: Col. 28) *ἔστι δὲ ψηφίζεσθαι*, 'and the case is one of voting.'

τῷ τοιούτῳ] SC. *τῷ μὴ κοσμίῳ καὶ εὐκόλῳ, κ.τ.λ.*

ξυμβαίνει] These words are also imitated by Cicero, *De Senect.* cc. 2, 3, and the story of Themistocles and the Seriphian is repeated. Cicero, like Virgil (who *πάντας ἀνθρώπους ἐκέαστο κλεπτοσύνη*), freely appropriates the turns of expression, as well as the subject matter, of his Greek master. But while the Latin poem is moulded by Virgil into a true work of Roman genius, the Latin dialogue is an inartistic imitation of the Greek model, being neither Greek in character nor Roman: a monologue rather than a dialogue, in which the grace of conversation, as well as much of the subtlety of philosophical thought, is lost.

ἐκίνουν] 'tried to draw him out.' Cp. *Lysis* 223 A *ἐν νῶ*

εἶχον ἄλλον ἤδη τινὰ τῶν πρεσβυτέρων· κινεῖν: Xen. Mem. iv. 2. 2 *Republic I.*
ὁ Σωκράτης βουλόμενος κινεῖν τὸν Εὐθύδημον.

τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους] For a different version of the story, in which Timodemus of Belbina in the Saronic gulf (now the Island of St. George) called also the Aphidnean, takes the place of the Seriphian, see Herod. viii. 125.

εὖ ἔχει] 'is in point.' The abruptness of the expression is softened by the repetition of it with ὁ αὐτὸς λόγος (330 A), in the corresponding clause, where also the words τοῖς πλουσίοις are parallel with τῷ Σεριφίῳ in the preceding part of the sentence.

ὣν κέκτησαι] Socrates returns to the fact on which the conversation turns, *supra* 329 E διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι.

ποῖ' ἐπεκτησάμην] 'Acquired, do you say?' This use of ποῖος is not necessarily derisive or ironical, as in Gorg. 490 c ποίων ἱματίων; but only implies a humorous feeling of contrast between the suggestion and the fact. Cephalus may be supposed to speak with a gentle smile, remembering that his additions had been but small to the diminished fortune which he had received. Cp. *infra* ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ, κ.τ.λ.

τούτοισί] 'to my sons here'—an emendation of Bekker for τούτοισιν, the reading of the MSS. The 'Ionic' dative plural form in σιν) is rare in the Republic and occurs mostly in passages which have a poetical tinge, i. 345 E, iii. 388 D, 389 B, viii. 560 E, 564 C.

διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά] The dative or adverbial termination in διπλῇ probably here expresses the manner and not the measure of excess: 'in a two-fold way' as compared with, rather than 'double as much as.' It is taken up in ταύτῃ and in κατὰ τὴν χρείαν, ἥπερ οἱ ἄλλοι. The MS. emendation καὶ οὐ κατὰ τὴν χρείαν is clearly erroneous and makes havoc of the sense. With διπλῇ ἢ cp. vii. 539 D ἔτη διπλάσια ἢ τότε.

χαλεποὶ . . . ξυγγενέσθαι] For the construction cp. Phaedr. 275 B χαλεποὶ ξυνεῖναι.

καταγελῶμενοι] The participle is imperfect = οἱ καταγελῶντο.

καὶ αὐτὸς . . . ἠδίκηκεν] The sentence becomes anacoluthic at καθορᾶ, which would naturally have been καθορῶν: cp. vi. 495 D οὐ δὴ ἐφείμενοι πολλοί, κ.τ.λ. where a main verb similarly takes the place of a participle. The resumptive δ' οὖν, 'however this may be,' make the irregularity less striking. Cp. Tim. 28 D ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὃ τί ποτε ὀνομαζόμενος . . . σκεπτέον δ' οὖν περὶ αὐτοῦ πρῶτον.

- Republic* τῷ δὲ . . . γηροτρόφος] ‘but if a man is conscious of no in-justice, hope is ever present to cheer him (ἡδεΐα), and to be his kindly nurse in age.’ The order of the words is not ἐλπὶς ἡδεΐα καὶ ἀγαθή, but ἡδεΐα πάρεστι καὶ πάρεστιν ἀγαθὴ γηροτρόφος.
- I.
- 331^I A
- B ἀλλὰ γε ἐν ἀνθ’ ἐνός οὐκ ἐλάχιστον . . . εἶναι]. ἐν ἀνθ’ ἐνός, an adverbial idiom, like ἐν πρὸς ἐν Laws i. 647 B. The emphasis is on οὐκ ἐλάχιστον. ‘But, comparing one thing with another, I should not reckon wealth as least useful for this object.’ In οὐκ ἐλάχιστον . . . χρησιμώτατον there seems to be a confusion of two constructions: οὐχ ἥκιστα χρήσιμον and χρησιμώτατον. Stobaeus gives ἀλλ’ ἐν γε.
- C τοῦτο δ’ αὐτό . . . λάβῃ] ‘but as to this very thing, justice I mean, shall we say thus simply (as you imply), that it is truthfulness, and the restoration of what a man receives from another?’ τοῦτο δ’ αὐτό refers to εἰς τοῦτο, which itself goes back to τὸ γὰρ μὴδὲ ἄκοντα . . . ἀπιέναι δεδιότα. The train of thought is as follows: ‘You imply that a man may depart from life with a clear conscience if he has only told the truth and paid his debts, and that justice consists in this. But is it simply this—no more and no less? Are there not circumstances—e.g. if the man to whom we are speaking or to whom we are in debt is mad, in which to tell a lie or refuse to return a loan would be right; to speak the truth and return the loan wrong?’

For the indirect and natural way in which the subject of the dialogue is introduced, compare the Charmides; and for the familiar Socratic manner of commencing the argument with an external and superficial definition which is afterwards set aside or deepened by criticism and the consideration of instances, see the opening passages of the Charmides, Laches, Meno, Theaetetus.

Casuistry has a place in ancient as well as in modern thought, in Greek philosophy as well as in the theology of the Schoolmen and the Jesuits. It is not essentially the product of civilization and the consequence of deep pondering over moral problems. Amongst barbarous nations we already notice a tendency to casuistical distinctions: the letter, not the spirit of a contract, is observed by them; if the word of promise can be kept to the ear, the real or natural meaning of it is of no account (Thucyd. iii. 34). Early morality is legal and external, easily giving opportunity for such evasions; it is a morality of compulsion, not of willing obedience: the attitude of the savage towards a duty or obligation is to avoid fulfilling it so far as he can. In civilized

societies too a strong tendency to casuistry sets in when there is an abrupt transition from the old to the new, when the younger generation becomes dissatisfied with it and dares to criticize traditional morality and belief. It is this tendency which asserts itself in the transitional stage of Greek philosophy. Serious doubts arise when it is discovered that the old rule, which formerly claimed unquestioning obedience on all occasions, is found in the eye of reason and an enlightened conscience to admit of an exception. The course of such a revolution is well represented in the criticism and development of Cephalus' definition: but Plato artistically avoids the indignities which often arose out of such conflicts of the old and new by first requiring the retirement of Cephalus.

Republic
I.
331
C

That simple rules, 'Thou shalt not lie,' 'Thou shalt not steal,' are modified by circumstances, was apparent enough to the contemporaries of Socrates. Aristotle, in the *Nicomachean Ethics*, is fond of turning aside into these by-paths of morals, which seem however to have rather an intellectual than a practical interest for him. Casuistical inquiry was carried still further in later writers, for example, in Panaetius, from whom Cicero partly borrowed his treatise 'De Officiis'; and the tendency was strengthened in later times by the parallel growth of law cases. Ancient casuistry is fresher than modern, and nearer to the first thoughts of mankind about right and wrong, growing up not so much out of the conflict of established principles, as in the effort to establish, widen, or purify them,—becoming in the hands of Socrates and Plato a sort of dialectic which undermines the maxims and aphorisms of the older times and prepares the way for higher and more universal conceptions of morality.

ἀπλῶς οὕτως] (1) 'thus absolutely:' οὕτως, i.e. 'as your words imply'; ἀπλῶς, 'absolutely,' i.e. making no allowance for circumstances. Cp. *Laws* i. 633 D τὴν ἀνδρείαν δέ, φέρε, τί θῶμεν; πότερον ἀπλῶς οὕτως (as implied in what precedes) εἶναι πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον, ἢ καὶ πρὸς πόθους τε καὶ ἡδονὰς καὶ τινὰς δεινὰς θωπείας κολακικὰς; infra iii. 386 B λουδορεῖν ἀπλῶς οὕτως τὰ ἐν Ἀΐδου, referring to the opinion of the terrors of the other world which has been just alluded to. Or, (2) 'just absolutely,' οὕτως being used idiomatically as in ῥαδίως οὕτω (ii. 377 B, 378 A) without any special reference.

ὁ ἀποδιδούς] 'The restorer in the case mentioned'; hence the article, which is omitted with ἐθέλων in what follows (οὐδ' αὖ . . .

Republic I. 331 C λέγειν), 'any more than if he were willing to tell the whole truth to a person in this condition.' The subject of ἀποδιδούς and ἐθέλων is one and the same person: 'neither the restorer . . . nor the same person if he wished.'

D ὁρος ἐστὶ δικαιοσύνης] 'The definition or determining principle of justice:' ὁρος is here used as in Aristotle but in a less technical sense. Like other Aristotelian terms in Plato it retains several other meanings. The logical sense of 'term' or 'proposition' which appears occasionally in Aristotle is as yet unknown.

πάνυ μὲν οὖν] 'Nay, but it is.' Μὲν οὖν is a corrective of the preceding sentence.

καὶ μέντοι . . . καί] like καὶ δὲ καὶ implies a sort of meditative transition, μέντοι calling attention to a new feature in the case. 'Well, said Cephalus (since you take up the argument), I hand it over to you.' The intervention of Polemarchus appears to Cephalus a fit opportunity for retiring: so he takes advantage of it to bequeath the argument to him. The second καί indicates that as Polemarchus has put in a word, the natural consequence of the interruption is that Cephalus should resign the argument.

331 D- Polemarchus, who 'inherits' the argument, is now called upon
-336 A. to defend the thesis of Simonides.

S. What does the divine poet mean by 'debt' in his definition of justice? Not simply that which has been lent; e.g. to the madman?

P. Certainly not; for if the madman were our friend, we should be doing him harm; whereas Simonides thinks that harm should be done to enemies, as is fitting (προσῆκει), not to friends.

S. So Simonides meant by 'debt' 'what is fitting' (τὸ προσήκον). And Justice is the art of benefiting friends and harming enemies. But when does it benefit us, as piloting benefits us when we are at sea?

P. When we make war.

S. Then Justice is of no use in time of peace?

P. In partnerships.

S. Partnerships in what?

P. In money transactions.

S. Not in buying and selling: in buying or selling a horse a horse-dealer will be a better partner than a just man.

P. No, but in keeping money safe.

S. *That is, while it is not put to any use? Justice, then, is only useful when the money is useless. But he who is strong in guarding is strong in attacking, as we see in medicine and in war, and so the just man, who is a good guardian of money, must also be an accomplished thief,—but always for the benefit of friends and harm of enemies.*

Republic
I.

331 D—
336 A

Polemarchus, in desperation, repeats his definition—Justice benefits friends and harms enemies. Socrates proceeds to ask : Who are our friends? those who seem good to us, or those who are good?

P. *Those whom we think good.*

S. *Then, if they seem and are not, the just will do good to bad men, and harm the good, who to him seem bad.*

Polemarchus cries out against this conclusion and in order to avoid it, proposes to emend the definition. ‘A friend must not only seem, but also be a good man.’

S. *Then Justice now means doing good to our friends who are good and harm to our enemies who are bad. But stay! Will the just do harm to any man? When harm is done to any creature, that creature loses something of his proper virtue. If harm therefore is done to any man, he loses something of justice. Our theory would make the just man the author of injustice, which is contrary to reason. That cannot have been the meaning of the wise Simonides, but must have been suggested by Periander, or Perdiccas, or Xerxes, or some other rich and seeming-powerful man. (Cp. Gorg. 466.)*

The first book of the Republic is a preface to the rest; Socrates pulls out the stuff which is hereafter to be spun and woven. The analogy of the arts is introduced, but fails to give any clear conception of the virtues.

ὁ Πολέμαρχος τῶν γε σῶν κληρονόμος;] ‘Is not Polemarchus your heir?’ That is, ‘since the argument is yours’ (γε adding emphasis to σῶν), ‘does not Polemarchus inherit it?’

331
D

The character of Cephalus is distinguished by gentleness and goodness. There may also be traced in him the mannerism and garrulity of age: the love of anecdote and quotation, the matured experience of ‘the evening of life.’ Cicero (Ep. ad Att. iv. 16), who acknowledges himself to be what he truly is, an imitator of Plato in very minute particulars, remarks as follows on the retirement of Cephalus: ‘Quum in iis libris quos laudavi

Republic
I.

331
D

desideras personam Scaevolae, non eum temere demovi, sed feci idem quod in Πολιτεία Deus ille noster Plato. Quum in Piraeum Socrates venisset ad Cephalum locupletem et festivum senem, quoad primus ille sermo haberetur, adest in disputando senex; deinde quum ipse quoque commodissime locutus esset, ad rem divinam dicit se velle discedere, neque postea revertitur. Credo Platonem vix putasse satis consonum fore, si hominem id aetatis in tam longo sermone diutius retinuisset.' So in the Laches (189 B, C) the old man Lysimachus apologizes for the shortness of his memory: he 'cannot recollect the questions he would ask, or the answers to them.' Accordingly he subsides into a listener, who, though unable to take a part in the argument, is ready to act on the conclusions obtained. It may be noted also that the simpler conception of life and duty, the poetical and proverbial expression of it is better suited to the aged than to those who were deeply versed in the Sophistical and dialectical method of a later generation.

E ff.

Sophistic cynicism, superficiality, and vehemence of assertion prove to be no match for the dialectic of Socrates. Many questions are raised, 'of which we have a taste only and not a full meal,'—among them the question whether the just or unjust man is the happier, which in the sequel (iv. 445 A) 'becomes ridiculous.' The second book proceeds to ask in a more earnest strain, 'What is justice stripped of its externals?' Socrates then considers justice in the State, to help him to find justice in the individual. The justice thus found exists somewhere in the relations of society (ii. 372 A).

F.

λέγε δὴ, . . . ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ] Observe the pretended awe for the authority of Simonides; the 'accustomed irony of Socrates' in professing his own ignorance, and assuming the knowledge of his companion. Simonides' definition, however, is not set aside, though certain explanations of it are, cp. esp. 335 E.

ἀλλὰ μέντοι, . . . τοῦτο μέντοι] 'Ἀλλά opposes the words which follow to, μέντοι regards them as a limitation of, Socrates' rejection of Cephalus' definition. The second μέντοι limits the limitation introduced by the first. 'But (as opposed to what I have said) I said, it is true that it is not easy to disbelieve Simonides—for he was a wise and inspired man: still what he means by this . . . I fail to see.' It is true that the criticism of Cephalus' definition must be modified, if that definition has the authority of Simonides: but before we can appeal to his authority we must first understand his meaning. For τοῦτο ὃ τι λέγει, 'what he means by this,' cp. Symp. 178 D λέγω δὲ δὴ τί τοῦτο;

σοφός] With a light touch of irony, as in Theaet. 151 B πολλοὺς μὲν *Republic*
 δὴ ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι. *I.*

μὴ σωφρόνως] i.e., 'when not in his right mind.' The adverb 331
 refers to the condition of the agent, not to the mode of action. *E*
 It is probably used to avoid the awkward conjunction of two
 participles: μὴ σωφρονοῦντι ἀπαιτοῦντι.

ἀπαιτοῖ] i.e. 'at a time when you might suppose him to de- 332
 mand it.' Cp. Goodwin, *M. and T.* 555. He explains the optative *A*
 as due to the fact that ἀποδοτέον = δέοι ἂν ἀποδιδόναι (resuming the
 previously expressed condition εἰ μανείς ἀπαιτοῖ). Cp. also ib. 521,
 for the forms of indefinite sentences.

ἢ τὸ τοιοῦτον] 'Than this sort of thing'—i.e. than the making
 restoration to a man who is out of his mind.

ἄλλο μέντοι . . . κακὸν δὲ μὴδέν] 'Something different, certainly,
 said he; for he thinks that the debt which friends owe to friends
 is a benefit, and no injury whatever.' Μέντοι as elsewhere in
 answers is used in confirmation of a previous suggestion: cp. v.
 469 E 'Ἐατέον ἄρα τὰς νεκροσυλίας . . . ; 'Ἐατέον μέντοι, ἔφη, νῆ Δία.
 Phaedo 73 D ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι νῆ Δία.

μανθάνω, ἦν δ' ἐγώ] A similar argument occurs in the *Memora-*
abilia of Xenophon (iv. 2. 16, 17) where Socrates says that deception
 may be just towards enemies, and in some cases even towards
 friends; e.g., a general may fairly deceive dispirited troops by falsely
 telling them of the approach of allies; or, again, you may steal
 a sword from a melancholy friend who is about to destroy himself.

ἐάνπερ] Emphatic; 'that is to say, if.' The defining περ *B*
 limits the assumption to the case in point. Cp. Theaet. 166 c
 ἐάνπερ ἀνομοίωσις γίγνηται.

ἠνίξατο ἄρα . . . ὀφειλόμενον] Compare similar expressions in
 Charm. 162 A ἠνίττετο ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅπερ ἄρτι ἐγὼ ἔλεγον, ὁ λέγων τὸ τὰ
 αὐτοῦ πράττειν σωφροσύνην εἶναι: and Theaet. 152 c τοῦτο ἡμῖν μὲν
 ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ.

ὠνόμασεν, 'he called,' is slightly opposed to διανοεῖτο, 'he meant.' *C*

ἀλλὰ τί οἶει; . . . Σιμωνίδῃ] This is the reading which gives
 the best sense and which is found in nearly every MS. Like τί δὴ,
 τί μὴν in some of their uses, τί οἶει; = τί οἶει ἄλλο; 'But what else do
 you suppose him to have done?' Cp. Gorg. 480 B τί γὰρ δὴ
 φῶμεν; sc. ἄλλο. There is a touch of humour in making Polemar-
 chus agree so heartily in the views suggested by Socrates, as if they
 had always been familiar to him. The same confidence is shown

Republic I. 332 C in his previous answers, into which he is led by the arguments of Socrates. The Zurich edition of 1881, adopting Madvig's punctuation, reads Ἐφη with a capital letter, making ἀλλὰ τί οἶει; a part of the previous sentence. But the use of Ἐφη in the sense of ξυνέφη is doubtful; and the use of ἀλλά in continuing the previous sentence is very abrupt.

Another expedient is to cancel ἔφη and the stops, and place a dash after καλεῖται: ἀλλὰ τί οἶει, ὃ πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ (ἦν δ' ἐγώ being repeated, cp. infra 348 D ἔφη . . . ἦ δ' ὅς). This receives some support from τί ἂν οἶει below, but no change is really necessary.

ὃ πρὸς Διός] Socrates now fairly warms to the argument; he exults in the train of thought which occurs to him; he begins enthusiastically with a frequently recurring formula (v. 459 A, Lysis 214 E, &c.—‘By Heaven, I said’—to construct the Sorites which follows.—‘To invite Socrates to an argument is like inviting horsemen to a plain’ (Theaet. 183 D).

D ἡ οὖν δὴ τίσι τί, κ.τ.λ.] ‘And what then will that be which the art called Justice gives, and to whom?’

εἰ μὲν . . . εἰρημένους] δεῖ, sc. (1) ἡμᾶς, ‘If we are to be consistent with what we said before’: or (2) τὸ νῦν λεγόμενον, ‘If this case is to go along with the rest.’

E τί δὲ ὁ δίκαιος;] sc. δυνατός ἐστι ποιεῖν, gathered from δυνατώτατος . . . εὖ ποιεῖν above. An elliptical form of expression, in which we must supply some word to be gathered from the context: cp. infra 341 C τί δὲ κυβερνήτης; κ.τ.λ., and Gorgias 502 A τί δὲ ὁ πατήρ αὐτοῦ Μέλης; κ.τ.λ.

ἐν τῷ προσπολεμεῖν] ‘In going to war with others.’ Thucyd. viii. 96. 5 ἐν τούτῳ μόνῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμήσαι ἐγένοντο. The repetition of ἐν τῷ with ξυμμαχεῖν, though not necessary to the sense, is retained as having the greater MS. authority.

χρήσιμον ἄρα] ἄρα, ‘Then I am to understand.’ Socrates carries on the argument a little further by extracting the answer from the respondent in a more general or abstract form. An explanation or new mode of statement, especially in dialogue, often takes the form of an inference.

333 A τί δὲ δὴ;] marks the resumption of the main subject. ξυμβόλαια . . . κοινωνήματα] ‘By contracts do you mean partnerships?’ The more general word is substituted for the sake of extending the analogy.

πεττῶν] πεττοί are 'draughts,' which were played in various ways. According to one mode of playing the game, you blocked up your antagonist so that he was unable to move. This process of 'shutting up' is used as an illustration of Socrates' method of arguing in vi. 487 B, C ὥσπερ ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν οἱ μὴ τελευτῶντες ἀποκλείονται, κ.τ.λ. Republic
I.
333
B

ἀλλ' εἰς πλίνθων] The new illustration is suggested by the word θέσις.

ὥσπερ ὁ κιθαριστικὸς τοῦ δικαίου] Plato in his lively manner passes unexpectedly from one illustration to another.

εἰς κρουμάτων] sc. κοινωνίαν : 'as a partner in playing the harp.'

ὅταν . . . σῶν εἶναι] 'When you want to deposit it and have it kept safely' : σῶν εἶναι sc. τὸ ἀργύριον : the subject is changed, as below—ὅταν μηδὲν δέῃ αὐτῷ χρῆσθαι ἀλλὰ κεῖσθαι (sc. αὐτό). C

καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ is a transition from the word κοινωνία : 'whether the guardians of it are partners or not.' D

Socrates' 'incessant talk of cobblers, physicians, curriers, and cooks' (Gorg. 491 A) has left an impress on many passages in Plato. Both his political and his moral ideal are influenced by the analogy of the arts. But he repeatedly shows his sense of the inadequacy of the comparison of the 'art of living' to any particular art. And in the Statesman, 297 E, where the examples of the pilot, the physician, and the weaver are once more elaborately employed, he dwells expressly on the imperfect and provisional nature of the argument from example : ibid. 277 c.

οὐκ ἂν οὖν] Par. A reads οὐκ οὖν omitting ἂν, but οὐκ ἂν οὖν was clearly written in the margin, until a wormhole interfered with the ν of ἂν. The '?' in the critical note may therefore be cancelled. E

εἴτε πυκτικῇ is added to vary the notion of μάχη from ὀπλιτικῇ above, which has suggested the new topic ; and also to introduce φυλάξασθαι, 'to parry a blow.'

καὶ λαθεῖν . . . ἐμποιῆσαι ;] The Zurich edition (1887) reads ἐμποιήσας, the conjecture of Schneider ; but the emphasis falls on the wrong word, for the principal point is not that he who can guard against disease can be secret in producing it, but that he can produce it at all : that he does it secretly is merely a way in which Plato prepares for κλέψαι and φῶρ δεινός in the following lines. It is better to retain the reading of the MSS., placing the comma after φυλάξασθαι, although the construction λαθεῖν ἐμποιῆσαι

Republic = *λάθρα ἐμποιῆσαι* ('best skilled to implant it by stealth') is not free from suspicion. The second infinitive (sc. *ὥστε ἐμπ.*) may be excused by the emphasis and by the position of *δεινότητος*. Early editors, following the MSS., put the comma after *λαθεῖν*. But *λαθεῖν νόσον*, 'to elude a disease,' is hardly defensible; and in leading up to the parallelism of *φύλαξ* with *κλέψαι* and with *φῶρ* in what follows, it is essential that *φυλάξασθαι* and *λαθεῖν* should be in separate clauses. Other emendations are (1) *καὶ μὴ παθεῖν* in *q β'*: but these MSS. are of questionable authority: (2) the omission of *καὶ λαθεῖν*—suggested by Muretus; in support of which it might be urged that the 'accretion' may have been due to a gloss on *φυλάξασθαι* having been *μὴ παθεῖν*. [L. C.]

To this it is right to add the following note by Professor Jowett:—

There is no MS. authority worth speaking of for any variation of the text in this passage. The principal emendation is that of Schneider, *ἐμποιήσας* for *ἐμποιῆσαι*, but to this it may be objected that the proper opposition is between *φυλάξασθαι* and *ἐμποιῆσαι*, not between *φυλάξασθαι* and *λαθεῖν*. The suggestion of Muretus that *καὶ λαθεῖν* should be omitted, as well as the MS. correction *καὶ μὴ παθεῖν* (*q β'*), is hardly worthy of notice. It is better to retain the old punctuation which places the comma after *λαθεῖν* and not after *φυλάξασθαι*. The chief reason why the passage has given trouble to interpreters is the impression that *λαθεῖν* can only be used with a personal object, and that therefore *λαθεῖν νόσον*, 'to dodge a disease,' is not good Greek. To this it may be replied that such personification involves a less flaw of language than the false opposition of *φυλάξασθαι* and *λαθεῖν*.

334 A *κλέψαι*] 'To steal an enemy's plans and proceedings.' *κλέψαι* = 'by stealth' (1) 'to get possession of,' or (2) 'to obtain advantage over.'

ὥς γοῦν . . . σημαίνει] 'That is certainly what the argument implies.' The qualification with *γοῦν* indicates Polemarchus' reluctance to admit the conclusion, although he cannot rebut the argument.

ἀναπέφονται] expressing an unexpected result, as *infra*, 350 c: Sophist. 233 c *δοξαστικὴν ἄρα . . . ὁ σοφιστὴς . . . ἔχων ἀναπέφονται*.

B *κατὰ σέ . . . Σιμωνίδην*] Compare Theaet. 160 n, where there is a similar ironical use of the poets: *κατὰ μὲν Ὅμηρον καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φύλλον . . . κατὰ δὲ Θεαίτητον*. For the humour

of attributing to the respondent what Socrates has drawn out of him, compare also Gorg. 470 B, 503 C ; Theaet. 163 A ; Euthyd. 290 E.

Republic
I.

334
B

ἐπ' ὠφελίᾳ ἐχθρῶν] 'For the good, however, of friends, and the harm of enemies.' There is a humorous pretence of fairness in adding this limitation, which is also the link of connexion with what follows.

οὐκέτι ἔλεγον] Cp. the passage in Meno 80 A, B, in which the influence of Socrates on his adversary is compared to that of the torpedo (νάρκη τῇ θαλαττίᾳ) : ἀληθῶς γὰρ ἔγωγε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα ναρκῶ : and Euthyphro 15 B, where Socrates himself is compared to Daedalus, as he makes the arguments of his adversary 'walk away': Alcibiades I. 127 D, which has perhaps been imitated from this passage : ἀλλὰ μὰ τοὺς θεούς, ὃ Σώκρατες, οὐδ' αὐτὸς οἶδ' ὃ τι λέγω, κ.τ.λ.

ὠφελεῖν . . . ἡ δικαιοσύνη] Sc. δοκεῖ supplied from the previous words. Cp. vii. 517 B τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται, ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁρᾶσθαι, κ.τ.λ.

καὶ ἐχθροὺς ὡσαύτως] Sc. τοὺς δοκοῦντας εἶναι πονηροὺς, ἢ τοὺς ὄντας, κἂν μὴ δοκῶσι.

C

τούτοις . . . φίλοι] 'These then have the good for their enemies and the bad for their friends.' τούτοις, sc. τοῖς περὶ ταῦτα ἀμαρτάνουσιν.

ἀλλ' ὅμως δίκαιον] ὅμως—i. e. notwithstanding their mistake, the principle which has been laid down is to be applied, and the result in this case is that the evil are to be benefited and the good harmed.

μηδαμῶς] Polemarchus, moved not by shame, like Gorgias or Polus (Gorg. 482 C, &c.), or Thrasymachus (infra 352 B), but by honest indignation, entreats Socrates to alter the course of the argument. 'Do not let us have that conclusion, Socrates.' Cp. infra 335 A κελεύεις, κ.τ.λ. For the ellipse of οὕτω θῶμεν, or some similar expression, cp. Gorg. 497 B μηδαμῶς, ὃ Καλλίκλεις : Euthyd. 294 C.

D

οἱ διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων] 'That is to say, those of mankind who are in error.' These words are added to explain πολλοίς, and refer to ἀρ' οὐχ ἀμαρτάνουσιν (supra, C). For the compound verb (δια = diverging from the aim) cp. Theaet. 178 A ἢ οὖν καὶ τυγχάνει αἰεὶ, ἢ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη ;

πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσίν] 'For they have bad ones.'

E

τὸν δοκοῦντά τε . . . καὶ τὸν ὄντα] The article, though repeated

Republic I. for the sake of emphasis both with *ὄντα* and *δοκούντα*, refers to the same person. It may be expressed: 'He is our friend, who not only seems, but who also is a good man.'

334
E

335 A *ἡ αὐτὴ θέσις*] 'The same mode of statement': cp. *μεταθώμεθα* supra: viz., 'our enemy is he who not only seems, but is so.'

κελεύεις . . . ἐλέγομεν] 'You would have us add to our idea of justice more than we included in our first statement.' The particle *ἥ* depends on the notion of a difference or comparison which is contained in *προσθεῖναι*. Cp. Phaedr. 228 D *οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρώντος ἢ τὰ τοῦ μή*: Gorg. 481 C *ἀλλὰ τις ἡμῶν ἰδίῳ τι ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι*. In what follows the words *νῦν πρὸς τούτῳ ὥδε λέγειν* are in apposition with *προσθεῖναι* and explanatory,—hence the asyndeton. *λέγειν* is governed by *κελεύεις*. By the terms of the argument the words *ἀγαθὸν ὄντα*, *κακὸν ὄντα* are added, not in limitation, but in definition of *φίλον* and *ἐχθρόν*: 'our friend who is good,' 'our enemy, who is bad.'

B *ἔστιν ἄρα . . . βλάπτειν*] Cp. Crito 49 B, C *οὐδαμῶς ἄρα δεῖ ἀδικεῖν. Οὐ δὴτα. Οὐδὲ ἀδικούμενον ἄρα ἀνταδικεῖν, ὥς οἱ πολλοὶ οἴονται, ἐπειδὴ γε οὐδαμῶς δεῖ ἀδικεῖν. Οὐ φαίνεται. Τί δὲ δὴ; κακουργεῖν δεῖ, . . . ἢ οὐ;*

That it is not right to harm even the evil is proved as follows:—When animals are harmed, they are made worse in that quality which is characteristic of them. That quality in man is justice: therefore, when man is harmed, he is rendered more unjust: whence follows the absurdity that justice is the cause of injustice. The argument is verbal, but hints at the truth more fully stated in ii. 379 C ff. (*οὐδ' ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, . . . οἱ δὲ ὠνίαντο κολαζόμενοι*).

C *μὴ οὕτω φώμεν*] 'Shall we be told that we must not say in like manner . . .?' Cp. 337 B *μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεῖπες μηδέν*;

ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δὴ] *δὴ* emphasizes the real subject of inquiry; of which the previous cases are only illustrations. 'And by justice then can the just make men unjust?' So in *οὐδὲ δὴ τοῦ ἀγαθοῦ* (infra, D).

E *τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ*] 'And this moreover means for him.' Cp. Euthyd. 287 D *ὅ τί μοι νοεῖ τὸ ῥῆμα*;

σοφῶν . . . μακαρίων] Both *σοφῶν* and *μακαρίων* are here ironical. *μακάριος* originally means 'blessed,' and is sometimes applied to the dead: also, as here, to persons who have any cleverness or excellence—'blest with understanding.' Cp. Meno 71 B *κινδυνεύω σοι δοκεῖν μακαρίως τις εἶναι, ἀρετὴν γοῦν εἴτε διδασκὸν εἴτε ὅτῳ τρόπῳ παραγίγνεται εἰδέναι*.

ἔγωγ' οὖν . . . μάχης] 'for my part, anyway (οὖν) I am ready to share in the battle' :—said in answer to the previous words of Socrates—'you and I will make war together.' The reading ἔγωγ' οὖν is better than the emphatic ἐγὼ γοῦν. After Socrates has declared that both are ready to take up arms, there would be no meaning in Polemarchus' asseveration—'I at all events am ready to do so,' as though there were a doubt of Socrates.

Republic
I.
335
E

τὸ ῥῆμα . . βλάπτειν] τὸ φάναι is in apposition with τὸ ῥῆμα: 'the saying which affirms that it is just to do good to friends and harm to enemies.'

336
A

Ἰσμηγίου τοῦ Θηβαίου] Cp. Meno 90 A, where Ismenias is said to have made himself a fortune in some sudden or irregular manner.—He was put to death by the Lacedaemonians in B.C. 382 after the seizure of the Cadmeia, on the ground that he had taken bribes from Persia.

μέγα οἰομένου δύνασθαι] 'who imagined that he had great power,' but had it not really, because Plato is not prepared to admit, as he here intimates by the word οἰομένου, that any man is really great or powerful who 'cannot do what he will.' (Gorg. 466 ff.)

οὐδὲ τοῦτο] Through the windings of dialectic we arrive at last in view of the Christian precept,—'Recompense to no man evil for evil.' After every caution and reservation something more is needed than the text of the old poet, which is only on a level with the old Hebrew saying, 'Thou shalt love thy neighbour and hate thine enemy.'

Yet the definition of Simonides is really a very good one, nor can any objection be raised to the explanation of ὀφειλόμενον as προσήκον. Socrates is unfair to it, in his attempt to elevate into a universal principle, that which is only a maxim or rule of conduct.

Thrasymachus breaks in with an impatient cry—'Instead of asking questions and criticizing answers, why not at once give your definition of the just? But don't treat us to such stale rubbish as 'the fitting' or 'the expedient.'

336 B—
340 B

Socrates deprecates the anger of the great Sophist and assures him that his own and his host's error is involuntary. They are only too ready to learn, if he will teach them.

Thrasymachus laughs sardonically at 'the accustomed irony' of Socrates,—who now alleges the further difficulty that the most obvious answers have been forbidden him. He ends by prevailing

Republic I. 336 B-340 B on Thrasymachus (who is really eager to speak) to give his own definition, that justice is the interest of the Stronger. In States, for example, the government, whether despotic, democratic or oligarchical, makes all its laws with a view to its own maintenance and security. And it is just for the subject to obey the laws. 'But do governments never make mistakes in the laws which they pass?'

T. 'Yes, sometimes.'

S. 'Then it is sometimes just for the subject to do what is inexpedient for the ruler.'

Polemarchus sees the point at once. But Cleitophon takes up the cudgels to defend his master's thesis. By 'what is expedient for the Stronger,' he says that Thrasymachus meant what the Stronger thought expedient for himself.

336 B διαλεγόμενων . . . μεταξύ] 'In the midst of our discussion: 'μεταξύ is to be taken with the participle: cp. Apol. 40 B, where Socrates says of the δαιμόνιον σημείον—πολλαχού δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ.

ᾠρμα . . . διεκωλύετο] 'had been attempting,' 'had been repeatedly prevented,'—the iterative force of the imperfect.

ἀντιλαμβάνεσθαι] meaning originally 'to seize,' 'grasp'; has two secondary senses in Plato, (1) 'to lay hold of with the view of objecting':—so Soph. 239 D ἀντιλαμβανόμενος ἡμῶν: infra, vi. 497 D φόβῳ ὃν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν . . . καὶ χαλεπὴν αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν; (2) 'to get possession of': so Parm. 130 E, where Parmenides says of Socrates—οὐπω σου ἀντίληπται φιλοσοφία, ὥς ἔτι ἀντιλήφεται. 'To get hold of,' i.e. 'to interpose in,' is the meaning here. Cp. Gorg. 506 A χρή ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

The sketch of Thrasymachus may be compared with that of Polus in the Gorgias, or of Dionysodorus and Euthydemus in the dialogue which bears the name of the latter: or with the vanity of Hippias and Prodicus in the Protagoras. The greater masters of the Sophistic art, such as Gorgias and Protagoras, have a higher character attributed to them; they preserve a stately equanimity, and are treated with a certain degree of respect by Socrates.

ὥς δὲ διεπαυσάμεθα . . . εἶπον] 'when we had ceased, and I had thus spoken.' The two clauses refer to the same moment. The last words of Socrates coincided with the break in the discussion. The emendation of Cobet—ὥς δὲ ἐπαυσάμεθα,—which appears to arise from a supposed difficulty in explaining διεπαυσάμεθα, is

needless. Cp. Symp. 191 c ἵνα . . . διαπαύονται καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα *Republic*
τρίπουντο. The compound signifies 'intermission.'

συστρέψας] i. e. 'gathering himself up,' i. e. for a spring. Cp. the
Homeric **ἔαλ' ἑ** χανών (Il. xx. 168), of the angry lion. **ἦκεν** is
rather to be taken as the aorist of **ἵμμι** than as the imperfect of
ἦκω. Cp. Herod. ix. 49, § 2 **ἐπῆκε** τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. **ἐαυτὸν**
is easily supplied from what precedes: 'He gathered himself
together and sprang upon us as if to tear us in pieces.' Cobet's
conjecture (*Varr. Lectt.* ed. sec. p. 526), **διασπασόμενος** for **διαρ-**
πασόμενος, is quite unnecessary. Cp. Il. xvi. 355 **αἶψα** **διαρπάξουσιν**
(sc. οἱ λύκοι τὰς ἄρνας).

διεπτοήθημεν] 'We were panic-stricken,' a metaphor taken from
the scaring of birds. Cp. Od. xviii. 340 **διεπτοίησε** **γυναικάς**, i. e. 'he
scattered them in terror,' whereupon **βὰν δ' ἵμεναι διὰ δῶμα**.

εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος] 'He called out to the whole company.'
Cp. Laws ii. 664 c τὰ τοιαῦτα **εἰς τὸ μέσον ἀσόμενος**: Herod. vi. 130
ἔλεξε ἐς μέσον τάδε.

ὑποκατακλινόμενοι] The verb is used by Plutarch (1) of
a wrestler allowing himself to be beaten, (2) of one who in
a banquet takes the lower place. The latter seems to give the
more natural metaphor here. See Liddell and Scott, s. v. The
word here, taken in the sense of 'giving way to,' or 'giving place
to,' may have a suggestion of either or both associations.

οὐκ ἀποδέξομαι, εἴαν] 'I will not tolerate this sort of nonsense.'
As elsewhere (infra, vii. 525 D **οὐδαμῇ ἀποδεχόμενον, εἴαν τις, κ.τ.λ.**), the
object of the verb is resolved into a hypothetical or relative clause.

καὶ ἐγὼ . . . γενέσθαι] Cp. Theocritus xiv. 22 **οὐ φθεγξῇ**; **λύκων**
εἶδες; **ἔπαιξέ τις**: Virg. Ecl. ix. 53 'Vox quoque Moerim | Iam
fugit ipsa; lupi Moerim videre priores.' It is suggested, rather
than expressed, that Thrasymachus is a wolf.

εἰ γάρ] **εἰ γάρ τι**, the reading of Ven. Π, is perhaps better suited
to the irony of the passage; cp. Gorg. 488 A **ἐγὼ γὰρ εἴ τι μὴ ὀρθῶς**
πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἐμαντοῦ, εὖ ἴσθι τοῦτο ὅτι οὐχ ἐκὼν ἐξαμαρτάνω,
ἀλλ' ἀμαθία τῇ ἐμῇ.

μὴ γὰρ δὴ . . . δυνάμεθα] 'If we were looking for a piece of
gold, we should not, if we could help, allow ourselves to give place
to one another and spoil our chance of finding it. Do not then
imagine that in looking for justice, a thing more precious than
many pieces of gold, we are weakly yielding to one another, and

Republic
I.

336
E

not doing our utmost to bring the hidden thing to light ; believe me, friend, that we are doing our best ; but the fact is that we cannot.'

After οὐ δυνάμεθα some such word as 'find' or 'bring it to light' has to be supplied from φανῆναι αὐτό.

For this mode of expression, in which an antithetical compound sentence is treated as a simple one, and is contained within a single negative or interrogative, cp. ii. 374 B : Phaedo 68 A, B.

οὔ γε σύ] 'Believe it, friend, we are.' The reading of Ξ, and of the old editions—οἷόν γε ἐστίν, is feeble and without authority. The text may be said to have the support of the great majority of MSS., being the least possible correction of them. οἷου must be connected with σπουδάζειν ὃ τι μάλιστα (not with οὐ σπουδάζειν). Cp. the use of οἶεσθαί γε χρή in a very similar sentence (Phaedo 68 B), where it is in the same way disconnected from the negative—οὐκ ἄσμενος εἰσιν αὐτόσε ; οἶεσθαί γε χρή (sc. ἄσμενον ἰέναι αὐτόν) : also Crito 53 D οὐκ οἶε ἄσχημον φανείσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα ; οἶεσθαί γε χρή. Another reading, but of small authority, is μὴ οἷον σύ.

337
A

τῶν δεινῶν] cp. infra E ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου : δεινός has several transitions of meaning from the literal one of 'terrible' to 'strange,' 'admirable,' 'wonderful,' 'wise' ; and so of pretended wisdom—'awful.' A favourite meaning of δεινός, always with a slight reproach, is that of 'one who is too much for another.'

χαλεπαίνεσθαι] 'Than to be the victims of your anger.' To form passives of verbs governing the dative, like φθονέω, πιστεύω, &c., was a growing tendency in the Greek of this period. See Essay on Platonic Syntax in vol. ii. p. 180, β.

σαρδάνιον] probably from σαίρειν, 'to grin.' The word occurs already in Homer (Od. xx. 302).

εἰρωνεία] cp. Symp. 216 E ἡγείται δὲ πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια, καὶ ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι, λέγων μὲν οὗ, εἰρωνευόμενός τε καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ : and Theaet. 150 C ἄγονός εἰμι σοφίας, καὶ ὅπερ ἤδη πολλοὶ μοι ὠνείδισαν, ὥς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι περὶ οὐδενὸς διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφόν, ἀληθὲς οὐκ εἰδίζουσι. For the meaning of the word cp. Ar. Eth. N. ii. 7, 12 ἢ δ' ἐπὶ τὸ ἔλαττον (προσποίησις) εἰρωνεία καὶ εἶρων : and Theophr. Charact. ἡ μὲν οὖν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι . . . προσποίησις ἐπὶ τὸ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων. The word gains a new association from the application of it to Socrates, who not only pretended ignorance with the view of gaining an advantage in argument, but sincerely believed it to be the natural condition of man.

δῆλον . . . πυνθανομένῳ] ‘To a questioner who puts the question in this form, I believe you clearly saw that no one would answer.’ *Republic* I. The words δῆλον οἶμαί σοι ἦν resume εὖ οὖν ἤδησθα, the previous sentence being repeated in οὕτω. For the enclitic after οἶμαι in parenthesis cp. Theaet. 147 A ἢ οἶει τίς τι συνήσιν τινος ὄνομα, ὃ μὴ οἶδε τί ἐστίν; 337 B

μηδ’ . . . ὅν] ‘Not even if the answer to the question (sc. τὸ ἐρωτώμενον) happens to be one of these?’ Others would render, ‘Not if one of these chanced to be the truth?’ Such an emphatic or predicative use of ὅν with τυγχάνει is doubtful, whereas the omission of a nominative, which is easily gathered from the rest of the sentence, is in the manner of Plato.

ὥς δὴ ὁμοιον τοῦτο ἐκείνῳ] ‘Just as if the two cases were alike.’ C For this use of ὥς δὴ cp. Aesch. Agam. 1633 ὥς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει: Soph. O. C. 809 ὥς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ’ ἐν καιρῷ λέγεις.

οὐδέν γε . . . ἐγώ] ‘There is nothing to prevent it.’ This is said in the same spirit as οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, a few lines below (cp. Charm. 164 A καὶ οὐδέν γε σε ἴσως κωλύει ἀληθῆ λέγειν).

ἡμεῖς] is ironical. Socrates provokingly says: ‘A man can’t help thinking as he does, though you and I join in forbidding him.’

ἄλλο τι οὖν, . . . ποιήσεις;] ἄλλο τι is used by Plato chiefly in two ways: (1) ἄλλο τι ἢ—‘Is it not the case that . . . ?’—where the ellipsis of ἐστὶ or γίγνεται is lost sight of in the familiarity of the phrase; cp. Phaedo 70 C ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐκεῖ; Theaet. 154 E ἄλλο τι ἢ ἡρέμα, ὥς πάνυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες, πάλιν ἐπανασκεψόμεθα . . . ; ‘Shall we not,’ &c.: (2) ἢ is dropped and ἄλλο τι like οἶει, δοκéis, βούλει, and the like words, is taken adverbially: cp. Gorg. 495 C ἄλλο τι οὖν . . . δύο ταῦτα ἔλεγες; ‘You spoke of them as two, did you not?’ and infra i. 342 D ἄλλο τι οὖν . . . οὐδὲ ἱατρὸς οὐδεὶς . . . τὸ τῷ ἱατρῷ συμφέρον σκοπεῖ . . . ; ‘Then said I, neither does any physician consider what is for the interest of the physician: is not that true?’ See Riddell’s *Digest*, § 22. In the present passage Thrasy Machus says: ‘And that is what you are going to do, is it not?’ i.e. ‘I am to presume then that this is your intention,’—as if the absurdity were too glaring to be further expressed. Instead of saying sharply ‘Do you mean to tell me . . . ?’ he says with assumed calmness ‘I am to understand then that you intend . . . ?’

Republic
I.

337
D

ἡδὺς . . . ἀργύριον] This is a jest at the expense of the sophists, which Socrates is always either repeating or insinuating, as *infra*, 345 A. He has not had the good fortune 'to hear the fifty drachma course of Prodicus' (Cratyl. 384 B). He is informed by Callias, 'who has spent more than all the rest of the world upon the Sophists,' that a complete course of education may be had of Evenus at a cost of five minae (Apol. 20 A): Hermogenes, the younger brother of Callias, who is poor, must get these expensive lessons at second hand (Cratyl. 391 C). And the trains of disciples who follow them in dutiful order (Protag. 315 B), and are ready almost to carry them about on their heads (*infra* x. 600 D), are constantly ridiculed. The gains of Protagoras (Meno 91 D), which are greater than those of Pheidias or ten other sculptors, are ironically assumed as a proof of the truth of his doctrines. Compare also the mention of Socrates' own circumstances in Apol. 23 B ἐν πενίᾳ μυρία εἰμί.

E τίς]. See above note on δῆλον οἶμαί σοι *supra* B.

ἔπειτα . . . εἴη] εἴη, though apparently redundant, is found in all the MSS. ἀπειρημένον αὐτῷ·εἴη is written as if not a participle μὴ εἰδώς but εἰ μὴ εἰδείη had preceded.

οὐ φαύλου] 'who is not to be disregarded.' Ironicè: see above ὑπὸ ἡμῶν τῶν δεινῶν (337 A) and note.

338
A

προσποιεῖτο . . . ἀποκρινόμενον] 'He pretended to contend for my being respondent.' φιλόνηκος, 'loving contention': hence φιλονεικεῖν, 'to show a contentious spirit,' 'to be contentious.' But like other words in Greek, it passes readily from the *state* to the *act*, and the feeling of the etymology is lost through frequent use. Cp. Protag. 360 E φιλονεικεῖν μοι δοκεῖς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον: Phil. 14 B οὐ δῆπου πρὸς γε αὐτὸ τοῦτο φιλονεικοῦμεν. The Venetian MS. T. has φιλονικεῖν. C. F. Hermann and Cobet would restore φιλόνηκος, φιλονικέω, φιλονικία in Plato throughout, relying on Plato's own remarks connecting the word with νίκη (ix. 581 A, 586 C), in which he is followed by Aristotle (Rhet. ii. 12, 6). But Plato's fanciful etymology is no sufficient ground for judging of the orthography of a word.

C ἀκουε δή]. The sham compliment which precedes is too much for Thrasymachus, who immediately begins like a crier (*oyez ! oyez !*) to proclaim his idea of justice. For the definition cp. Laws iv. 714 C οὔτε γὰρ πρὸς τὸν πόλεμον οὔτε πρὸς ἀρετὴν ὅλην βλέπειν

δεῖν φασὶ τοὺς νόμους, ἀλλ' ἥτις ἂν καθεστηκυῖα ἡ πολιτεία, ταύτη δεῖν τὸ
 ξυμφέρειν†, ὅπως ἄρξει τε αἰεὶ καὶ μὴ καταλυθῇσεται, καὶ τὸν φύσει ὄρον τοῦ
 δικαίου λέγεσθαι κάλλισθ' οὕτως. Πῶς; Ὅτι τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρειν
 ἐστί.

Republic
 I.
 338
 C

τὸ . . . ξυμφέρειν] The participle with the article is used as a noun ;
 hence τοῦ κρείττονος, not τῷ κρείττονι. The new philosophy is first of
 all damaged by a broad joke from Socrates. If Polydamas the Pan-
 cratiast, who is our superior, finds the expediency of eating beef, does
 not expediency, and therefore justice, require that we, who are his
 inferiors, should eat beef too? Thrasymachus replies angrily and
 pompously, endeavouring to re-invest the subject with the dignity
 that has been lost. A similar jest occurs in the Charmides
 (161, 162), where justice, having been defined, as in iv. 443, to be
 τὸ τὰ ἑαυτοῦ πρᾶττειν, the question is raised whether this means
 'making one's own coat.' Cp. also Gorg. 490 c, where a similar
 question is provokingly asked—whether, as the wisest is to have
 most, the wise physician is to have most food.

ἀλλ' οὐκ ἐθελήσεις] The future here appears to be used as a
 stronger present: a sense of predetermination being expressed in
 it: 'But you won't.' Cp. Charm. 166 A ἔχεις οὖν μοι . . . δείξαι ;
 ἀλλ' οὐχ ἔξεις: Prot. 354 D ἀλλ' οὐχ ἔξετε.

καὶ τοῦτο . . . τί ποτε λέγεις ;] 'And with what meaning do you
 say this?' καί indicates surprise, as in καὶ πῶς ;

εἰ Πουλυδάμας ἡμῶν κρείττων] Polydamas is mentioned by many
 ancient writers as a Pancratiast of great strength and stature,
 who was at one time in the pay of Darius Ochus, and, amongst
 other wonderful feats, slew lions, and fought unarmed with
 armed men.

βδελυρὸς . . . λόγον] 'That is abominable of you, Socrates: you
 understand me in the sense in which you can do my argument
 most mischief.' κακουργεῖν implies malice. D

τίθεται . . . ἡ ἀρχή] 'The government in each case makes the
 laws.' The articles τοὺς and ἡ are correlative—τίθεται ἡ ἀρχὴ τοῦς
 νόμους. This removes Schneider's objection to ἡ. The interchange
 of the generic present and gnomic aorist (τίθεται . . . θέμεναι . . .
 ἀπέφηναν . . . κολάζουσιν) is noticeable. Par. A reads ἐκάστη—a
 manifest error. The thesis of Thrasymachus has a verbal and
 superficial truth. There are governments everywhere who have
 power in their hands and make laws for their own interest, and E

Republic 1. obedience to government is right. The abstract notion of law is the same amid every variety of law and custom, and authority in the ruler is the correlative of justice in the subject. The statement is a paradox which partly gains force from the appearance of honesty in confessing what other men are trying to conceal. Cp. Callicles in the Gorgias 483 ff.

338
E

An opinion equivalent to this is cited by Aristotle, *Pol.* i. 3, 4 *τοῖς μὲν γὰρ δοκεῖ ἐπιστήμη τέ τις εἶναι ἢ δεσποτεία . . . τοῖς δὲ παρὰ φύσιν τὸ δεσπόζειν*. Nor are modern parallels wanting. When Hobbes says that power is the source of right, this is really the enunciation of a principle which is carried out only in his own 'kingdom of darkness.' He seems to have confused the duty of obedience to authority in the abstract with the duty of obedience to a particular authority. That authority always exists and always claims obedience may be readily allowed: the dispute is whether the authority does or does not reside in a certain person. 'Mankind are rightly jealous of their principles being reduced to the level of their practice.' It must be allowed that the theory of the Sophist is realized in fact whenever power is preferred to justice, or conventionality perverts truth. But the elevation of this distortion of life and nature into a philosophical theory is deservedly hated.

339
B

αὐτόθι] Sc. *ἐν τῇ σῇ ἀποκρίσει*. *δῆ* is emphatic and ironical: 'it is true.'

οὔπω . . . μεγάλη] Socrates, ignoring the irony of *συμκρά*, says gravely: 'It is not yet clear, even whether it is a great one,' i. e. 'it may be a great one for anything we yet know.'

ταῦτ' ἔσται, κ.τ.λ.] 'That is what I am going to do'—implying that the grumbling exhortation of Thrasymachus was rather unnecessary. The special use of *μέντοι* in interrogations with *οὐ* may be compared with the use of *δήπου* in claiming the recollection or agreement of the person addressed. But *μέντοι* further implies a transition of thought, or the renewal of an old thought, cp. *infra* vii. 521 D *οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγκαῖον εἶναι νέους ὄντας*; and 346 A *οὐχὶ ἐκάστην μέντοι φημὲν ἐκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἐτέραν εἶναι, κ.τ.λ.*

Justice is the expediency of the superior, but the superior may err, and then inexpediency becomes justice. This 'reductio ad absurdum,' which Polemarchus receives with triumph, is rejected by Cleitophon, who argues that the word 'expedient' is to be taken as 'expedient in the thought or mind of the ruler.' The idea which

the ruler has of his interest, however inexpedient in fact, always remains the idea which the ruler has of his interest. Polemarchus truly retorts that this is an after-thought : Socrates, however, does not object to the change, but Thrasymachus prefers a different mode of shifting his ground. He argues not that the expedient is what seems to the ruler to be expedient, but that the ruler when he errs is not to be called a ruler.

Republic
I.

339
B

τοὺς δέ τινας] For the qualifying use of the indefinite after the article, cp. Phileb. 13 c τὰς δέ τινας ἐτέρας αὐτῶν κακὰς : Herod. i. 114 τὸν δέ κού τινα αὐτῶν ὀφθαλμὸν βασιλέως εἶναι.

C

τί λέγεις σύ ; ἔφη] The reading of Stephanus τί λέγεις ; omitting σύ, is adopted by Schneider and inferred by him from Bekker's silence to rest on the authority of Par. A, where, however, σύ is read, but is marked as doubtful (.σύ). For the text, which gives more point to σύ in the reply, cp. Aristoph. Nub. 1174 τοῦτο τοῦπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθελί, τὸ τί λέγεις σύ ; The question of Thrasymachus is rudely expressive of indignation and surprise. Socrates returns with a stroke of the hammer : 'I am saying what you say yourself.' There is the same form of the 'retort courteous,' infra in οἶμαι and οἶου—'I think so,' said he. 'Then,' said I, 'you must further think,' &c. Compare a similar repetition in iv. 430 c ἀποδέχομαι τοίνυν τοῦτο ἀνδρείαν εἶναι. Καὶ γὰρ ἀποδέχου, ἦν δ' ἐγώ, πολιτικὴν γε, καὶ ὀρθῶς ἀποδέξει.

D

ὅταν οἱ μὲν ἄρχοντες, κ.τ.λ.] The sentence has a second apodosis : ἄρα τότε κ.τ.λ. resuming οἶου . . . ὁμολογήσθαι. Cp. Theaet. 171 B ἐξ ἀπάντων ἄρα . . . τότε . . . ξυγχωρήσεται.

E

ἄρα τότε . . . ἀποδεχόμεθα] The whole argument may be briefly summed up as follows : 'Justice is the interest of the superior.' 'But what if the superior is mistaken about his interest?' 'But,' says Cleitophon, 'he cannot mistake about what he thinks to be his interest ; and that was what Thrasymachus meant.' 'But that,' retorts Polemarchus, 'was not the assertion actually made by Thrasymachus.' 'Never mind,' says Socrates ; 'we will take this instead of the other.' Cleitophon tries to evade the 'reductio ad absurdum' of Thrasymachus' argument by substituting after the manner of the Sophists appearance for reality. Justice thus becomes not the stronger's interest, but what appears to the stronger to be his interest. This, however, is not what Thrasymachus actually said (338 c, E).

οὐκ ἀναγκαῖον . . . λέγεις ;] 'Must it not then follow that, in that

Republic
I.
339
E

case, it is just to do the very opposite of what you say?' According to Madvig's punctuation, which is here followed, αὐτό (emphatic) is joined to τοῦναντίον. (Madvig also, unnecessarily, reads συμβαίνει.) The older punctuation was συμβαίνειν αὐτὸ οὕτως, δίκαιον εἶναι, κ.τ.λ.,—αὐτό unemphatic and referring to the case put in the first part of the sentence; the antecedent, as in Polit. 263 B μήποτε παρ' ἐμοῦ δόξης αὐτὸ ἐναργῶς διωρισμένον ἀκηκοέναι, having inexact reference to what precedes. [L. C.]

*οὐκ ἀναγκαῖον . . . λέγεις;] 'Is it not necessary for the matter to turn out thus, that it is just to do the opposite of what you say?' αὐτό, 'the matter,' has a vague antecedent in what precedes: cp. Polit. 263 B μήποτε παρ' ἐμοῦ δόξης αὐτὸ ἐναργῶς διωρισμένον ἀκηκοέναι. οὕτως is explained in the clause which follows. It is better to explain the passage thus—placing the comma after οὕτως, than with Madvig (who unnecessarily reads συμβαίνει) to delete the comma connecting αὐτό with τοῦναντίον and making οὕτως mean 'in that case.' 'Must it not then follow that, in that case, it is just to do the very opposite of what you say?' [B. J.]

340
A

τὸ γὰρ τὰ κελεύόμενα, κ.τ.λ.] The first γὰρ introduces a justification, 'You are right,' says Cleitophon, and in that 'Thrasymachus was consistent, since he defined justice to be obedience to the command of the ruler.' The second γὰρ with καί admits Cleitophon's assertion so far, but proceeds seriously to justify the argument by adding what had been suppressed. 'Yes, I was right: for he also defined justice to be the interest of the stronger. And these two general principles are rendered inconsistent by his admission that the ruler sometimes makes a mistake about his own interest.'

B

ἀλλ', ἔφη . . . ἐτίθετο] 'But, said Cleitophon, he meant by the expediency of the superior, what the superior in his view thought expedient for him; this, he said, was to be done by the subject, and this he maintained to be justice.' The asyndeton is relieved by an emphasis on τοῦτο. For the optative see Goodwin *M. and T.* 694, 700.

τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἡττονι] ἔλεγεν has to be repeated with these words. Cleitophon's dialectic recalls the passage with Polemarchus, supra, 334 c ff. Thrasymachus passes by the interposition of Cleitophon and defends himself from another point of view. He maintains not that what the superior thinks for his interest is just, but that the superior, *qua* superior, can never err.

Socrates is ready to argue the question on the new ground proposed by Cleitophon. But Thrasy Machus takes a different line. 'The ruler makes no mistake qua ruler ; when he gives commands which are inexpedient for him, he loses his title to be called the ruler or stronger.' *Republic*
I.
340 C-
342 E

S. *Very well ;—We will speak of the ruler in the strictest sense of the term. Turning to the analogy of the arts we note that the physician qua physician is a healer only ; and he takes fees not as physician, but as money-maker. The pilot, qua pilot, considers not his own safety but that of the passengers in his ship. The art which rules each function is self-sufficing and perfect and in need of nothing, while that whereto it ministers has need of many things. In other words, a true form of government does not regard its own interest, but the interest of that which is governed by it. And in all cases, the ruler, who is truly such, rules not for himself but for his subjects.*

[ἡκιστὰ γ', ἔφη, κ.τ.λ.] Thrasy Machus raises a new objection : 340
C
'The superior is not the superior when he errs.' We say indeed that 'the ruler has erred,' as in the case of other arts we say that 'the physician, the calculator, has erred.' But this is an incorrectness of language ; for in erring 'the physician is no longer physician,' 'the ruler is no longer ruler.' Yet the possibility of error in the ruler had been admitted by Thrasy Machus in 339 c without this restriction. The question which is here introduced—viz. how far words are to be restricted to their good senses—is one which has occasioned considerable perplexity in the infancy of philosophy. Are εὐβουλία, προαίρεσις, τέχνη, φρόνησις, σοφία, and the other names of habits which occur in the Ethics of Aristotle, to be taken only in their better signification?—e. g. εὐβουλία, as implying a good end, προαίρεσις, as the deliberate choice always of good, σοφία and φρόνησις as concerned with truth only? How far, again, is the meaning of such terms to be extended by analogy? The answer seems to be that the use of language is determined by custom and association, and aims only at such a degree of precision as is necessary for the attainment of perspicuity. Words are not necessarily ambiguous because they are taken in good, bad, or neutral senses, if the sense in which they are taken is clearly indicated by the context.

The Sophist in Plato is apt to develop his argument into a speech—he 'goes running on in a long harangue, like brazen pots
VOL. III. D

Republic I. 340 C which, when they are struck, continue to sound unless some one puts his hand upon them' (Protag. 329 A). So Protagoras, in the dialogue which bears his name, objects to the short 'cut and thrust' method of Socrates, and prefers a stately display: and in the Gorgias, Socrates himself, when he can get no more answers out of his adversaries, is obliged to make 'one man do the work of two,' and embody a series of questions and answers in a single long speech.

D **συκοφάντης . . . εξαμαρτάνει]** 'You are a sharper, Socrates, in argument.'

For the argumentative use of **αὐτίκα** cp. Protag. 359 E **αὐτίκα εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν ἰέναι, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσιν**. The most general meaning of the word is 'immediately'—'to begin with'; when used as it is here, it may be conveniently translated 'for example.'

λογιστικόν] **λογιστικός** is used in Plato in both senses, (1) of calculating and (2) of reasoning. The latter sense, however, is chiefly confined to the neuter. For the first sense cp. vii. 526 B **οἷ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα . . . ὁξεῖς φύονται**: for the second, iv. 439 D **τὸ μὲν . . . λογιστικὸν προσαγορεύοντες**. Cp. the converse transition of meaning in the use of the word **μαθήματα**.

λέγομεν τῷ ῥήματι] 'The expression which we use is.' Plato is fond of contrasting the expression with the thought: cp. Theaet. 166 D **τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ τῷ ῥήματί μου δίωκε**: Gorg. 450 D **οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες: ῥῆμα**, in the sense of 'expression,' is opposed to **ὄνομα**, 'a single word.' Cp. Cratyl. 399 A, B, where **Διὶ φίλος**, which is a **ῥῆμα**, when contracted into **Δίφίλος** becomes an **ὄνομα**.

τὸ δ', οἶμαι] 'Whereas in fact, as I conceive.' Cp. Laws i. 630 D **τὸ δὲ πῶς χρῆν ἡμᾶς λέγειν**; 'but how in fact ought we to say?' **τὸ δέ** is often thus used in Plato, and may be explained either as an accusative, 'as to this,' or as a nominative, 'the fact is.'

E **τοιούτον . . . ἀποκρίνεσθαι]** 'Understand, then, that my answer to you just now was of this nature.'

341 A **εἶεν]** Like 'So' in German, and 'Well!' or 'Good!' in English, implies assent with every degree of expression, grave or ironical—in this passage making rather light of the attack of Thrasymachus: 'Very well, Thrasymachus; you think me unfair?' Elsewhere **εἶεν** simply expresses agreement with a former proposition for the sake of getting on to a new one: cp. infra 349 D, Protag. 312 E **εἶεν** **ὁ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν**;

οὐδέ γ' ἂν ἐπιχειρήσαιμι] Sc. βιάσασθαι τῷ λόγῳ. The boisterousness of Thrasymachus is contrasted with the provoking quietness of Socrates. Cp. infra 345 B ἡ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; where the rejoinder is μὰ Δία, . . . μὴ σύ γε. Republic
I.
341
B

τοιούτων] 'Any similar misunderstanding.'

δὲ νῦν] δ νῦν—(δ written over an erasure) is the reading of Par. A. Cp. δὲ ἄρτι ἔλεγες infra c : either δ or δν is quite admissible, but the masculine is more lively.

οὐδὲν ὧν καὶ ταῦτα] (1) 'Though here again you are nobody,' i. e. 'with as little effect as ever.' Thrasymachus has been prophesying that Socrates will try to cheat, but without success : Socrates replies that he is not such a madman as to try and cheat Thrasymachus. The latter rejoins that he has made the attempt, though in this case, as on former occasions, unsuccessfully; or (2) [B. J.] 'Although you made a fool of yourself at this too,' i. e. at cheating Thrasymachus, as you would also have done at shaving a lion if you had attempted it. For οὐδὲν ὧν cp. viii. 556 D ἄνδρες ἡμέτεροί εἰσιν οὐδὲν (according to one reading), and for the idiomatic καὶ ταῦτα, Charm. 154 E πᾶν καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐστὶ καὶ ταῦτα. C

Thrasymachus now argues that justice is the interest of the ruler regarded in his capacity of ruler, and therefore as unerring. Socrates accepts the position, and retorts that the ruler in his capacity of ruler has no concern with his own interests. To prove this, an appeal is made to the favourite analogy of the arts. The physician in his capacity of physician is not a taker of money, but a healer of the sick : the pilot is not to be thought of as a sailor, but as having a function of his own. And every man who has an art and function has in one sense an interest; but that interest is only the perfection of his art, and the art when perfect has no further need or interest.

οὐδὲν . . . ὑπολογιστέον] 'This must not be taken into the account : ' i. e. as interfering with our conception of him. Cp. Laws iii. 702 C μηδὲν ὑπολογιζομένους τὸ ξενικὸν αὐτῶν. D

ἄρ' οὖν . . . τελέαν εἶναι] There is a slight play upon the word *ξυμφέρον*, which is here used not of the artist but of the art. 'But has any of the arts an interest other than its own perfection?' In other words they are complete in themselves and self-contained. There is no reason to stumble at the words, or with MSS. γ β and some modern editors to alter the text by the insertion after ἄλλο of

Republic I.
341 D οὐ προσδέεται, ἢ ἐξαρκεῖ ἐκάστη αὐτὴ αὐτῇ ὥστε (deleting ἢ). This is an interpolation rather than an emendation—a clumsy attempt to improve on the original text.

E ὥσπερ, ἔφην ἐγώ] Thrasy-machus does not understand the meaning of this self-sufficiency of art. Socrates therefore adds an illustration. 'The body is not self-sufficing, because it requires the assistance of medicine: but the art of medicine (or any other art) is self-sufficing, because needing nothing external.'

νῦν] adds a slight emphasis which is sufficiently expressed in English by 'has been': but the word seems otiose, and may perhaps be a corruption of ἡμῶν.

ἐπὶ τούτῳ] 'For this purpose,' referring to the whole clause, viz. ἐπὶ τούτῳ ὅπως τούτῳ (sc. τῷ σώματι) ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα. Cp. supra D ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν, κ.τ.λ.

342 A ἔσθ' ὃ τι προσδέεται τινος ἀρετῆς] 'Does art at all require any excellence?' Socrates maintains a purely ideal conception of art or knowledge, because Thrasy-machus had insisted on a purely ideal conception of the ruler. Thrasy-machus might indeed have replied that this ideal of art is a mere fiction, or that the arts and sciences are dependent on one another. But such an answer, though familiar to modern thought, would have been strange to early Greek philosophy, perhaps even to Socrates, who has a clearer idea of art in the abstract than of the circumstances by which the arts are conditioned, or of their relation to one another.

σκεψομένης τε καὶ ἐκπορίζουσας] Here as elsewhere the present and future are combined. Cp. x. 604 A μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτείνειν.

δεῖ ἐκάστη τέχνη] Whether the reading of Par. A, δεῖ αἰεί, is the result of dittographia, or the omission of αἰεί in the other MSS. is due to the resemblance of ΔΕΙ-ΑΕΙ, is uncertain.

καὶ τοῦτ' ἔστιν ἀπέραντον] The argument from infinity is a *reductio ad absurdum* characteristic of Greek speculation. How could art and knowledge, like the good, be other than finite? Unless they were a law to themselves, what limit was there to them? So Plato argues in the dialogue which bears the name of Parmenides (132 E ff, 133 A), that behind an idea and the particulars corresponding to it there may arise another idea and again another idea of that idea and its particulars, and so on to infinity. Aristotle, in his criticism of Plato's Ideas (Met. i. 9. 3), repeats the same objection in a particular form, which he calls the argument of the

τρίτος ἄνθρωπος : i. e. behind the idea of humanity and individual men there arises another idea inclusive of both, and so on to infinity. Republic
I.

τὸ ξυμφέρων σκοπεῖν] is a further explanation of ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν, 'for its own defect, to consider what is expedient.' 342
B

αὕτη δὲ ἀβλαβὴς . . . ὁρθὴ οὖσα, κ.τ.λ.] 'And it is itself whole and unimpaired while it remains true—that is, so long as each art in its entirety is exactly what it is.' The latter words are an expansion or explanation of ὁρθὴ οὖσα.

οὕτως, ἔφη, φαίνεται] Cp. infra c φαίνεται, ἔφη, οὕτως. φαίνεται is expressive of a careless indifference, 'so it seems'—which develops into reluctance (infra συνεχώρησεν . . . μάλα μόγῃς), as Thrasymachus becomes more alive to the impending consequences.

ἀλλὰ μὴν . . . τέχναι] 'But the arts have rule in their several spheres.' The missing link is now supplied, and Thrasymachus begins to be aware that he is caught in the toils of his adversary. For if the arts have no interest of their own, and yet are rulers or superiors, then in this case the ruler or superior does not seek his own interest. This idea that the only ruler is the scientific ruler, that government is an art, frequently recurs in Plato, and is the foundation of the famous notion of the 'philosopher-King.' Cp. viii. 552 B; Theaet. 170 A, B; Polit. 303 B. C

τῷ ἀρχομένῳ] like ἐκείνῳ οὗ τέχνη ἐστίν above, is neuter, including both things and persons: there is therefore no occasion to change the reading from ἐκείνο to ἐκείνον against the authority of the best MSS. Cp. infra 345 D ἐφ' ᾧ τέτακται . . . ἐκείνῳ τῷ ἀρχομένῳ τε καὶ θεραπευομένῳ : 346 D ἐκείνο ἐφ' ᾧ τέτακται. E

ᾧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ] 'And that (i. e. the person or thing) for which he himself executes the work.' For the dative after δημιουργεῖν cp. Laws viii. 846 E.

The impatience of Thrasymachus bursts forth again: 'As if the shepherd cared for the sheep and not for his own wages or profit! Justice is in reality another's good, that is to say the advantage of the ruler. The just man everywhere reaps harm and loss. But the unjust man who has power,—he is the happy man; above all when his power is supreme. For injustice, if practised on a sufficient scale, is stronger than justice, and much more worthy of a free and aspiring nature.' 343 A—
344 C

ἐπειδὴ οὖν, κ.τ.λ.] Thrasymachus, foreseeing the inevitable 343
A

Republic
I.
343
A

conclusion, makes a bold diversion. He is indignant at the paradox of Socrates, that the ruler seeks only the interest of his subjects, and places the opposite point of view in the strongest light. 'Even a child might know that the idealism of Socrates is the very reverse of the truth.' This he expresses in a coarse Aristophanic manner. Cp. the part taken by Callicles in the Gorgias; see especially 449 B, 511 A, 521 C, where several retorts courteous are given. For τί and ὅτι cp. Hipp. Maj. 290 C καὶ ἐγὼ τί μάλιστα; φήσω. ὅτι, ἐρεῖ, τῆς Ἀθηνᾶς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν. τοι adds a slight emphasis: 'because, to say the truth.' Cp. supra 330 B οὐ τοι ἔνεκα ἡρόμην.

αὐτῇ] 'as far as she is concerned.' Cp. Lys. 208 D ἐκείνη σε εἰς ποιεῖν ὅτι ἂν βούλη, ἢ αὐτῇ μακάριος ἦς: Soph. 229 E ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσιν.

οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα] 'You do not know either sheep or shepherd,' i. e. you do not know which is which. For this disjunctive form of expression cp. x. 605 B οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι.

ὅτι δὴ τί μάλιστα;] 'Because of what?' i. e. what is that which makes you say it? a verbal notion=γίγνεται has to be supplied. The second ὅτι is a repetition of the first. Cp. Charm. 161 C ὅτι δὴ τί γε; ἔφη. Ὅτι κ.τ.λ. ὅτι . . . τί is a combination of a causal with an interrogative construction; or ὅτι which would properly introduce a causal sentence is converted into an interrogative by τί. There is no doubt about the meaning: the difficulty is to explain the syntactical relation. In an idiom the syntax may be lost or cannot certainly be traced. Compare ἵνα τί (sc. γένηται): Apol. 26 C ἵνα τί ταῦτα λέγεις;

B ὅτι οἷς, κ.τ.λ.] The state of Thrasymachus' temper is worthy of attention. His imagined superiority is not greater than the real interval between himself and Socrates. He may be compared to an angry child struggling in the hands of a giant, who for a moment lets him go. Immediately his spirits begin to rally, and his impudence revives, only to entitle him to a more thorough castigation. The instinct of self-defence leads him to avoid the short interrogatory method of Socrates; he makes an oration, and after having had the pleasure of hearing himself speak, is about to retreat with dignity. But Socrates, with the help of the rest of the company, practises a method of detaining him which is quite as effectual as physical force. He is at first reluctant to be cross-

examined, but afterwards in the skilful hands of the master, he shows real good-humour, and takes some interest in the subject of inquiry. Republic
I.
343
B

διανοεῖσθαι πρὸς] Cp. Laws. i. 626 D αὐτῷ δὲ πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολέμῳ πρὸς πολέμιον διανοητέον ; 628 D ὡσαύτως . . . πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν . . . διανοούμενος. Faesi, Badham, and Cobet would read *διακείσθαι*, a change not required by the sense and which has no authority.

οὕτω πόρρω εἶ] ‘You are so far out of the way.’ Cp. C
Lys. 212 A οὕτω πόρρω εἰμὶ τοῦ κτήματος : Theaet. 151 C πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι.

ἀλλότριον ἀγαθὸν . . . οἰκεία δὲ . . . βλάβη] Cp. Ar. Eth. N. v. 1, § 17 ; 6, § 6.

οἱ δ' ἀρχόμενοι] Either ‘and the subjects—,’ or ‘and they, as subjects—.’ For the latter cp. ii. 380 B οἱ δὲ ὀνύαντο κολαζόμενοι : Protag. 315 B οὗς ἄγει . . . κηλῶν τῇ φωνῇ . . . οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἔπονται κεκλημένοι.

ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων] ‘the just man contributes a larger sum out of an equal fortune, the unjust a smaller.’ D

ἀπέχθασθαι] appears to be used (as the accent implies) for the present passive. Cp. ὠφελείσθαι *supra*. E

λέγω . . . πλεονεκτεῖν] ὄνπερ, not ὅπερ, which is found in some inferior MSS., is the true reading ; the antecedent is inferred from 343 B τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας . . . ἄρχουσιν.

ἢ τὸ δίκαιον] sc. εἶναι.

344
A

τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν] cp. Euripides' description of tyranny (Phoen. 549) as ἀδικίαν εὐδαίμονα, and the preceding speech of Eteocles concluding with the lines :

εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
κάλλιστον ἀδικεῖν, τᾶλλα δ' εὐσεβεῖν χρεῶν.

ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς] Villainy on a large scale is no longer villainy, just as successful treason is no longer treason. The picture of the tyrant, which is faintly given here, is further developed in the next book, and finally worked up in Books viii and ix.

οἱ . . . τῶν τοιούτων κακουργημάτων] ‘For robbers of temples, man-stealers, burglars, swindlers, and thieves are the names which B

Republic
I.

344
B

are given to those who do wrong in the particular branches of this class of crimes.' The genitive depends on *κατὰ μέρη* (which is a resumption of *ἐφ' ἐκάστω μέρει*). The class implied is the class which comprises the various forms of robbery, *τοιούτων* referring back to *τάλλοτρία . . . δημόσια*. For this use of *τοιούτος* cp. iv. 430 B *τὴν δὴ τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν*: Crat. 405 B *ἀπολύων τῶν τοιούτων κακῶν*.

ἐπειδὴν δέ τις] The interchange of singular and plural varies the style. So above—*ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ*. And elsewhere—vi. 498 C *ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ βώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνεται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι*.

344 D-
348 A

Socrates entreats Thrasyarchus to stay and answer the momentous question. 'What way of life is best?' He will thereby confer an immense benefit on the whole company. Only let him be consistent and not shift his ground. If the physician is to be regarded as a healer of the sick, not as a receiver of fees, the shepherd is not to be described as a glutton, or a money-maker, but simply as a feeder of sheep. In so far as he is a shepherd, he tends his flock not for his own advantage, but for their good. All art is exercised for the good of its object—else why does the artist ask for pay? Every art has its proper function, beyond which it has no interest or requirement. And the earning of payment is the function of a separate art (μισθωτική) which is only accidentally associated with the other arts, such as medicine, shepherding, or the government of men. Hence the true rulers will not take office without reward, unless they are threatened with the penalty of being ruled by their inferiors. The last is the only motive by which a good man can be induced to govern.

344
D

ὥσπερ βαλανεύς ἡμῶν καταπλήσας . . . τὸν λόγον] Compare the imitation of the expression by Lucian (*Encom. Dem.* § 16)—*ἡ πού γε, ἔφην, διανοή καταχεῖν μου τῶν ὧτων ὥσπερ βαλανεύς καταπλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*; *ἄθρόον*—'in a mass'—expresses the flood of words which the Sophist pours out upon them.

ἡ μικρὸν . . . ζῳή] For the form of the sentence compare Laches 185 A *ἡ περὶ μικροῦ οἴεσθε νυνὶ κινδυνεύειν καὶ σὺ καὶ Λυσίμαχος, ἀλλ' οὐ περὶ τούτου τοῦ κτήματος, ὃ τῶν ὑμετέρων μέγιστον ὄν τυγχάνει*; For the sentiment cp. Gorg. 500 C, where Socrates in like manner pleads with Callicles that he should be serious in speaking of a subject so important as the end of human life.

E

διαγόμενος] sc. *τὸν βίον*. The middle voice marks the personal

interest which each man has in his own way of life. 'How his life may be passed by each one of us to the greatest advantage.'

Republic
I.

344
E

ἐγὼ γὰρ . . . ἔχειν] [There is no use in my remaining:] 'for I am of a different opinion about the matter' (i.e. about the nature and profitableness of justice). This is the most satisfactory way of taking the passage.

Some editors place a mark of interrogation after ἔχειν. Thrasymachus would then be understood to say, in answer to the question ἢ σμικρὸν . . . ζῷῃ; 'Do I think anything else?' i.e. about the importance of the question. But this is wanting in point. Schneider gives to the sentence a slightly different turn by placing a full stop after ἔχειν, and supposes the words to be ironical: 'Just as if I think otherwise!' But the irony is not sufficiently marked.

ἔοικας, ἦν δ' ἐγώ, . . . κήδεσθαι] ἔοικας sc. οἶεσθαι τουτὶ ἄλλως ἔχειν. 'So you seem; or rather you seem not to care a bit about us.' Socrates affects to understand Thrasymachus to mean that he thinks differently about the importance of the question.

οὔτοι κακῶς σοι κείσεται] 'It will not be a bad investment.' For the use of κείσθαι in the sense of 'being invested or laid up' so as to yield a return of profit or interest, cp. Soph. O. C. 1518 ἃ σοι | γήρως ἄλυστα τῇδε κείσεται πόλει, and above 333 c ἀλλὰ κείσθαι which is the explanation of παρακαταθέσθαι καὶ σὼν εἶναι, i.e. 'to be left on deposit.'

The Sophist is presented in a ludicrous point of view. He has been clamouring for a fee (337 D), and now the fee is offered to him as a bribe to prevent his running away.

ἐγὼ γὰρ . . . πείθομαι] 'For my part (τό γ' ἐμόν) I tell you that I am not convinced.'

345
A

ἔστω μὲν ἄδικος] 'Let a man be unjust,'—not 'Let her (sc. injustice) be as unjust as she will,' which is poor and tautological.

ὅμως . . . κερδαλέωτερον] 'Still this does not convince me, for one, that injustice is more profitable than justice.' οὐ πείθει: sc. this supposed impunity of injustice. The nominative to πείθει is gathered from the previous sentence. 'Grant that the unjust man may be unpunished, still this does not convince me,' &c. The slight difficulty of this accounts for the reading of Ficinus (*mihi suades*).

Republic I. 345 B ἢ εἰς τὴν ψυχὴν . . . μὴ σύ γε] (Cp. vii. 518 c.) ‘Must I take and put the argument bodily into your soul?’ ‘By Heaven,’ I said, ‘don’t.’ The impatience of Thrasymachus is met by Socrates with a cry of horror. ‘God forbid!—not that, whatever you do.’ The coarseness of the Sophistic method of imparting knowledge is compared to forcing food down another person’s throat.

C ἔτι γὰρ . . . φυλάξαι] Socrates, as his manner is, resuming,—returning on the old track (ἀναλαβών, ἵχνος μετελθών), says to Thrasymachus: You see that ‘having at first defined the physician as the true physician (341 c, 342 A) you did not think fit afterwards (343 B) to retain the same accuracy in speaking of the shepherd.’ For φυλάττειν, ‘to keep in mind,’ cp. Theaet. 182 c τοῦτο μόνον φυλάττωμεν.

ποιμαίνειν] Par. A has παίειν here in the text, which agrees with μέλλοντα ἐστιάσασθαι πρὸς τὴν εὐωχίαν infra, and with παχύνειν supra 343 B. But the same MS. has ποιμαίνειν in the margin by the first or second hand,—which is clearly right and necessary to the sense.

D τῇ δὲ ποιμενικῇ . . . εἶναι] Cp. supra 342 B. Plato is speaking ideally. No art ever perfectly fulfils its function.

ἐπεὶ . . . ποιμενικῇ εἶναι] ‘Since it has sufficiently provided what concerns itself with a view to its being perfect, so long as it lacks nothing of being the art of shepherding.’ The subject of ἐκπεπόρισται (Perf. Mid.) is ἡ ποιμενική, as is shown by the nominative βελτίστη.

E ἐν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ] ‘In a public as in a private exercise of power’: that is to say:—‘And this applies not only to the shepherd and the physician, but also to the statesman.’

οὐδὲ τοὺς ἄρχοντας . . . ἀλλ’ εὖ οἶδα] The words τοὺς ἀληθῶς ἄρχοντας recall Thrasymachus’ own assumption (343 B) that the term is used in the strictest sense. The fact that the artist will not work without pay, shows that as far as his art is concerned he studies not his own interest but the interest of his subject-matter. This is also the case with the true ruler: he too, for the same reason, will not rule without being rewarded.

οὐκ] sc. οὔτοι.

τὰς ἄλλας ἀρχάς] There is a slight inaccuracy in the expression,

which arises out of the somewhat forced analogy supposed to exist between the art of government and the other 'arts' or 'offices.' *Republic*
I.
345
E
Cp. 342 c ἄρχουσί γε αἱ τέχναι, and infra 346 E.

αὐτοῖσιν] The rare Ionic form is here adopted for emphasis and euphony. The other passages where it occurs in the Republic are iii. 388 D, 389 B; viii. 560 E, 564 C.

ἐπεὶ τοσόνδε εἶπέ] In assigning to each art a separate power or function, Socrates is preparing to distinguish the other arts from the art of pay. 346
A

ἀλλά] deprecates the imputation of perversity conveyed in Socrates' last words:—'But I admit that to be the difference.'

οὐκοῦν καὶ μισθωτικὴ μισθόν] 'The art of pay,' as the giving and receiving of money is quaintly termed, is distinct from the other arts: the art of the physician is no more μισθωτικὴ because the physician takes fees, than the art of the pilot is the art of medicine, because a sea-voyage may accidentally improve the health of the sailor. 'The art of pay' has a curious sound to modern ears, because there is no such use of language among ourselves. But Plato might have defended the expression by saying that although applicable to all the arts, the art of pay had, like them, an end and a function, viz., that of providing maintenance for the practitioners of all of them. B

ὥσπερ ὑπέθου] 'as you proposed.' Cp. supra 341 B.

ἔστω, ἔφη] Thrasymachus becomes more reserved in his replies, as he begins to see the inevitable consequence. 'Let us suppose so.' Cp. Gorg. 504, 505. C

ἥντινα . . . ὠφελοῦνται] 'Whatever benefit all craftsmen have in common manifestly arises from their additional use (προσχρώμενοι) in common of some one and the same thing'—(τινὶ τῷ αὐτῷ)—since the arts are peculiar and the benefit common. προσχρώμενοι, i.e. using in addition to their peculiar arts. ἀπ' ἐκείνου, 'from that' and not from their own art.

οὐ φαίνεται] 'Apparently not.' οὐ φαίνεται, like φαίνεται (cp. note on 342 c) has various shades of meaning which can only be determined by the context. As with οὐ φημι, οὐκ ἐῷ, the negative is attracted to the main verb: οὐ φαίνεται = φαίνεται οὐκ (ὠφελείσθαι). D

ἀρ' οὖν . . . οἶμαι ἔγωγε] 'Does the art then confer no benefit,' E
when the artist works for nothing?' 'I should think it does.'

Republic
I.

346
E

The point of Socrates is to show that the good which the art does is separable from the good of the artist. Now the artist is not benefited unless he is paid, but his art confers a benefit all the same.

καὶ ἐπιτάττει] The arts have already been spoken of in several places as exercising command: supra 342 c, E; 345 E.

διὰ δὴ ταῦτα . . . ἀλλὰ τῷ ἀρχομένῳ] 'For which reason,' i.e. because the ruler considers the interest not of himself but of his subjects. ταῦτα refers to the preceding sentence. The clause which follows, ὅτι ὁ μέλλων, κ.τ.λ., is a resumption and further explanation of it, and is itself again resumed in ὦν δὴ ἔνεκα.

347
A

κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων] Thrasymachus is again and again reminded, and in every form of speech (cp. οἱ ἀληθῶς ἀρχοντες: 346 B εἴηπερ βούλη ἀκριβῶς διορίζειν, and D εἰ δὲ ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι, κ.τ.λ.), that at his own suggestion (346 E) they are speaking of the ruler *qua* ruler.

μισθὸν δεῖν ὑπάρχειν] δεῖν, sc. ἐλέγομεν, the construction being continued from the previous sentence; and this is assisted by the interposition of ὥς ἔοικε. Cp. Phileb. 20 D τόδε γε μὴν, ὥς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαῖότατον εἶναι λέγειν: Soph. 263 D παντάπασιν, ὥς ἔοικεν, ἡ τοιαύτη σύνθεσις . . . γίγνεσθαι λόγος ψευδής.

C

ᾧθεν κινδυνεύει . . . αἰσχρὸν νενομίσθαι] 'And this would seem to be the reason why the willingness to hold office, without waiting to be compelled, has been thought discreditable.' 'Nos autem versamur non in republica Platonis, sed in faece Romuli.' Compare the fable of Jotham (Judges ix. 8-15).

ἐὰν μὴ αὐτὸς ἐθέλῃ] referring to the indefinite τινά which is the subject of ἀρχεσθαι. For αὐτός referring to an indefinite word cp. Gorgias 520 c.

D

ἐπεὶ κινδυνεύει . . . τὸ τῷ ἀρχομένῳ] Compare the derisive words of St. Paul (1 Cor. vi. 4): 'If then ye have judgements of things pertaining to this life, set them to judge who are least esteemed in the church': and of Christ (Matth. xx. 26, 27), in which there is a similar irony arising out of their intense contrast to the spirit of this world: 'Whosoever will be chief among you, let him be your servant.'

πᾶς . . . ὁ γινώσκων] 'every man of understanding.'

E

ἀλλὰ τοῦτο μὲν δὴ καὶ εἰσαῦθις σκεψόμεθα] Socrates, as elsewhere, availing himself of the facilities of conversation, breaks off

(Protag. 347 B, 357 B, 361 E, &c.), and defers a topic which is liable to become tedious. Instead of arguing out the question whether justice is the interest of the ruler, he takes up the subsequent statement of Thrasymachus, viz., that the unjust life is better than the just. Republic
I.
347
E

ποτέρως] This reading, which has the support of the best MSS., is preferred to Ast's conjecture *πότερον*.

πότερον] *πότερον ὥς*, the reading of A Π, admits of explanation, the *ὥς* being used pleonastically, as in *ὥς ἀληθῶς*, *ὥς ἐτέρως* (Phaedr. 276 c, Soph. 221 c). But it may also be due to a variation of reading between *πότερον* and *ποτέρως*.

ἤκουσας, ἦν δ' ἐγώ] Plato thus prepares the way for the part to be taken by Glaucon in Book ii.

ἐξευρεῖν] sc. *ὅπῃ ἂν πείθωμεν*, to be supplied from *πείθωμεν*. 348
A

ἂν μὲν τοῖνυν . . . ἐσόμεθα] With *ἀντικατατείναντες*, 'replying to each other in set speeches,' compare Protag. 329 A *δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου*. For *ἀριθμεῖν δεήσει* compare Cratyl. 437 D *τί οὖν τοῦτο, ὦ Κρατύλε, ὥσπερ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ ὀνόματα, καὶ ἐν τούτῳ ἔσται ἡ ὀρθότης*; where Socrates, in a similar manner, repudiates the arithmetical method of determining the principles of language; also Gorgias 471 E, where Socrates refuses to permit the element of numbers to influence his judgement, and Theaet. 171 A, where the method of 'counting noses' is ironically retorted on Protagoras.

ὅσα . . . λέγομεν] *ὅσα* (sc. *ἀγαθὰ*) *ἐκότεροι ἐν ἐκατέρῳ (ἐν τῷ δίκαιον εἶναι καὶ ἐν τῷ ἄδικον εἶναι) λέγομεν*. B

ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους] 'by the method of mutual admissions.'

ὀποτέρως, κ.τ.λ.] gentler and less direct than *ποτέρως*. 'Would you tell me which of the two ways you prefer?' Cp. Euthyd. 271 B *ὀπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων*;

οὕτως, ἔφη] 'As you propose,' referring to the words *ἂν δὲ ὥσπερ . . . ῥήτορες ἐσόμεθα*.

'Perfect injustice,' says Thrasymachus, 'is more profitable than perfect justice.' 'Then will Thrasymachus maintain that the unjust are wise and good?' 'Undoubtedly, if only they have supreme power. In that case injustice is not only wise and good, but noble and strong.' And now Thrasymachus has told Socrates his whole mind, and they can argue on a satisfactory basis. 348 B-
350 C

Republic
I.

348 B—
350 C

Socrates begins by putting Thrasymachus to the question:

'Well:—but will the just man try to gain advantage over the just? or aim at more than what is just?' 'If he did, he would not be the diverting creature that he is.' 'Or would he claim to take advantage of the unjust?' 'He might claim to do so, but he would not be able.' But the unjust claims to take advantage both of his like and of his opposite, the just. Analogy shows this to be inconsistent with goodness and wisdom. No true musician aims at overstraining the lyre,—no artist seeks 'to do better than well.' And so the just man is like the good and wise artist, the unjust man like the bad artist. Now things which are alike have similar qualities, and therefore the just man is wise and good. To all this Thrasymachus is reluctantly forced to assent.

348

B

C

ἐξ ἀρχῆς] 'Beginning at the beginning,' as in Theaet. 179 E μάλλον σκεπτέον' καὶ ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται.

εἰκός γ', ἔφη . . . ἡ δ' οὕτως] 'That's a charming notion and a likely, seeing that I affirm injustice to be profitable and justice not.' 'Then what do you say?' 'The opposite,' said he. For ἡδιστε, as we might say in English, 'you funny man,' which expresses the affected amusement of Thrasymachus at being supposed to entertain such an opinion, see above 337 D ἡδὺς γὰρ εἶ: vii. 527 D ἡδὺς εἶ . . . ὅτι οἰκίαις δεδιότι τοὺς πολλούς: also Gorgias 491 E ὡς ἡδὺς εἶ: τοὺς ἡλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. ἀλλὰ τί μὴν in this and similar places is equivalent to ἀλλὰ τί μὴν ἄλλο: as below 349 D ἀλλὰ τί μέλλει; for ἀλλὰ τί μέλλει ἄλλο; and ἀλλὰ τί οἶει; for ἀλλὰ τί οἶει ἄλλο; supra 332 c and elsewhere. Cp. also Sympos. 206 E ἔστι γάρ, ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ τοῦ καλοῦ ὁ ἔρως, ὡς σὺ οἶει. Ἀλλὰ τί μὴν; Τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ.

ἡ τὴν δικαιοσύνην . . . γενναίαν εὐθθειαν] Thrasymachus is at first unwilling to hazard the assertion that injustice is virtue and justice vice. He says that justice is simplicity, injustice discretion. The statement is at length extracted from him that injustice is to be classed with wisdom and virtue, justice with their opposites. This proposition, which has been craftily drawn out of him, is the step in the argument which leads to his destruction. ἡ marks the astonishment of Socrates: 'And you mean to say?' Cp. infra iii. 396 B ἡ μιμήσονται;—πάνυ γενναίαν εὐθθειαν: 'sublime simplicity.' For the ironical use of γενναῖος cp. infra ii. 372 B μάζας γενναίας, v. 454 A ἡ γενναία . . . ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης: viii. 544 C ἡ γενναία διὰ τυραννίδος: Soph. 231 B ἡ γένει γενναία σοφιστική: and for εὐθθεια iii. 400 E οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐθθειαν.

κακοήθειαν] a paronomasia : *κακοήθεια* is not the opposite of *εὐήθεια* in the sense in which Thrasymachus uses it. But Socrates snatches at the etymological meaning of *εὐήθεια* to make a point against Thrasymachus. Republic
I.
348
D

σὺ δὲ . . . λέγειν] to transfer these words to Socrates, as is done on the authority of Par. A in the Zurich edition of 1887, interferes with the flow of the passage. The occurrence of *ἦ δ' οὐ* after *ἔφη*, though uncommon, is sufficiently accounted for by supposing a pause after *ποιείσθαι*. Cp. Xen. Oecon. c. xvii. 8 *πάνυ μὲν οὖν, ἔφη· ἦν δέ γε ἦ, ἔφη, κ.τ.λ.* and infra 351 A *νῦν δέ γ', ἔφην*. The distinction of persons in Par. A, however, is clear.

λυσιτελεῖ . . . ἔλεγον] 'Even this sort of thing is advantageous, if undetected, but not worth mention : the real profit (*ἀλλά sc. ἐστὶν ἄξια λόγου*) is in what I was just now speaking of,' that is, in *τελέα ἀδικία*. *νῦν δὲ* refers chiefly to 344 B, C.

ἐθαύμασα] Aorist of the immediate past. E

τοῦτο . . . στερεώτερον] (1) 'This new position is firmer,'— 'now you are on more substantial ground' : or perhaps (2) 'this is harder to make an impression upon,' i. e. to deal with satisfactorily in argument. Par. A here reads *ῥᾶιον* for *ῥάδιον*, as *ῥάδιον* for *ῥᾶον* in ii. 370 A.

ἀληθέστατα . . . μαντεύει] 'That guess of yours is wonderfully near the truth.' 349
A

ἀλλὰ τότε μοι πειρῶ, κ.τ.λ.] A singular argument follows the admission that the unjust desires universal excess. The admission, which is rather unmeaning, seems to have arisen out of the desire of Thrasymachus to attribute to him every possible preeminence. In the argument the grasping nature of the unjust is contrasted with the moderation of the just, whose desires reach no higher than justice, and this, as Thrasymachus says, is the reason why he is such an amusing creature. The aim of the one is affirmed to be excess in all cases, the aim of the other, excess over deficiency, and attainment of the right measure. Immediately Socrates appeals to the analogy of the arts. No true artist desires excess in all cases, and the true artist is wise and good ; therefore the just, not the unjust, is wise and good. But the conclusion thus arrived at contradicts the hasty assertion of Thrasymachus, that injustice is to be classed with wisdom and goodness, justice with their opposites. Compare the French proverb, 'Le mieux est l'ennemi du bien,' B

Republic
I. and the words of Pembroke to King John (Shak., *King John*,
iv. 2. 28)—

349
B

‘When workmen strive to do better than well,
They do confound their skill in covetousness.’

Also *Lear* i. 4. 369 ‘Striving to better, oft we mar what’s well’:
and Sonnet 103. 9, 10:—

‘Were it not sinful then, striving to mend,
To mar the subject that before was well?’

Cp. also Gorgias 508 A σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶμι δεῖν ἀσκεῖν γεωμετρίας γὰρ ἀμελείς: and the Kantian conception of freedom as obedience to law. The two kinds of measure in the *Politicus* (283), viz. (1) the comparative measure of more and less; and (2) the reference to a standard, belong to the same line of thought. Summed up in a word or two, the argument is that justice, if it be like the arts, aims not at excess, but at law and measure.

οὐδαμῶς . . . εὐήθης] ‘Far otherwise, else he would not have been the amusing and simple-minded individual that he is.’ ἀστεῖος, ‘townbred,’ as opposed to ‘living far off in the fields.’ Hence it acquires the meaning of ‘witty,’ ‘clever,’ which easily passes into that of ‘amusing,’ ‘charming,’ ‘the cause of wit in others.’ Cp. *Lysis* 204 ἀστεῖόν γε, ἥ δ’ ὅς, ὅτι ἐρυθριᾶς. ‘It’s charming to see you blush.’

οὐδὲ τῆς δικαίας] sc. πράξεως, which is found in one MS.

εἰ . . . μή] Although εἰ is interrogative, μή and not οὐ is used, because Socrates asks whether this, in the opinion of Thrasymachus, is probable. The use of ἄν in the preceding sentences has given a hypothetical turn to the expression. Cp. Goodwin, *M. and T.* 667, 5.

C τοῦ δὲ ἀδίκου] Sc. ἀξιοῖ πλεόν ἔχειν. ‘But he does claim to have more than the unjust.’ The context shows that this only applies where the unjust errs on the side of deficiency. For the use of δέ, when a negative has preceded in the first clause, compare i. 354 A ἄθλιόν γε εἶναι οὐ λυσιτελεῖ, εὐδαίμονα δέ: iv. 422 D ὑμῖν δέ: and for the use of πλεονεκτεῖν in this passage cp. *Laws* iii. 691 A πλεονεκτεῖν τῶν τεθέντων νόμων.

τί δὲ δὴ . . . πράξεως] ‘What of the unjust? Does not he claim as his due more than the just man, more than the just action?’

ᾧδε δὴ . . . τοῦ ἀνομοίου] ‘Let us put the matter thus: the just does not desire more than his like, but more than his unlike;

but the unjust desires more than both his like and unlike.' With this statement Thrasymachus is remarkably well satisfied. Cp. Philebus 27 E, where Philebus is similarly entrapped: ἡδονὴ καὶ λύπη . . . τῶν τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον δεχομένων ἐστών; ΦΙ. Ναί, τῶν τὸ μᾶλλον, ὦ Σώκρατες· οὐ γὰρ ἂν ἡδονὴ πᾶν ἀγαθὸν ᾦν, εἰ μὴ ἄπειρον ἐτύγχανε πεφυκὸς καὶ πλήθει καὶ τῷ μᾶλλον.

Republic
I.
349
C

ἄριστα, ἔφη, εἴρηκας . . . καὶ τοῦτ', ἔφη, εὖ] Thrasymachus accepts with ludicrous eagerness and want of foresight the restatement of his own opinion. D

ὁ δὲ μὴ μὴ εἰκέναι] Par. A (reading ὁ δέ, μὴ εἰκέναι) omits the first μὴ, which, though not necessary, makes the meaning more distinct.

τοιούτος ἄρα . . . ἔοικεν] sc. τοιούτος, οἳ εἰσιν ἐκεῖνοι οἷσπερ ἔοικεν.

ἀλλὰ τί μέλλει;] sc. ἄλλο.

οὐχ οὕτως] sc. λέγεις;

E

ἀρμολύμενος λύραν] 'In tuning his lyre.'

ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει] i. e. 'in the diet which he prescribes.'

350
A

ἀλλ' ἴσως . . . οὕτως ἔχειν] Thrasymachus makes a grudging admission: 'I suppose that this must be as you say.'

ἔγωγε, ἔφη] Thrasymachus still holds this fast.

B

ἀναπέφονται] 'has turned out to be.' The word expresses the new light in which the subject is suddenly revealed to Thrasymachus and the company. Cp. i. 334 A κλέπτῃς ἄρα τις ὁ δίκαιος . . . ἀναπέφονται. The skilful management of refractory opponents in the hand of Socrates is one of the comic elements of the Platonic dialogue. Other striking examples are the treatment of Polus and Calicles in the Gorgias, of Anytus in the Meno, of Euthydemus and Euthyphro in the dialogues which are named after them. Perhaps the highest exhibition of this dramatic power is to be found in the Protagoras, in which Socrates adapts himself to numerous adversaries with the happiest versatility.

C

ὁ δὲ Θρασύμαχος] The reading δὲ, which is found in Ven. II, but not in Par. A, is more emphatic and expressive than δέ, which however has the authority of A M r. δὲ marks the transition from a dramatic to a descriptive passage and may be translated: 'Now Thrasymachus assented to all this,' δέ, according to the English idiom, is better omitted, and the words may be translated simply: 'Thrasymachus assented,' &c. The latter reading has been retained by Hermann and Baier.

Republic I. 350 D τότε καί] is probably a mock heroic form of expression (like the imitation of Homer in Protag. 315 D καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε εἰσεῖδον): cp. esp. Il. v. 394 τότε καὶ μιν ἀνῆκεστον λάβειν ἄλγος. καὶ adds emphasis to τότε εἶδον: 'Ay, and then I saw.' The unusual order has led to the erroneous punctuation of Par. A, which places the point after τότε.

Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα] Compare Protag. 312 A, where the youthful Hippocrates is seen by the light of the opening dawn to have a blush upon his face, as he professes his intention of becoming a disciple of the Sophist.

350 D-352 B *The comparative strength of justice and injustice is tested by an independent argument. Suppose a city to have triumphed in complete injustice, and to have subjugated many other cities. Can this triumph be secured without the help of justice? Can a city or an army or a band of robbers do any unjust thing in common, if they do not keep faith with one another? And what is true of large bodies of men is true also of two or three. If they are absolutely unjust, they will quarrel and fight and hate each other and be paralysed in action. And it is true also of the individual. If he is completely penetrated by injustice, he will be divided against himself and cannot stand. And he is the enemy of just men, and also of the Gods whose justice even Thrasymachus will not venture to deny. Complete injustice, therefore, is complete powerlessness.*

350 D ἐφαμεν] Cp. supra 344 c. Socrates, with an apparent graciousness, but really with the object of drawing Thrasymachus into a fresh contradiction, reasserts a proposition formerly maintained by Thrasymachus (supra 344 c). Thrasymachus, who has learnt from experience to be cautious of Socrates, is in reply surly and reserved. For the plural, including the speaker as well as the respondent, cp. Theaet. 210 B ἢ οὖν ἔτι κυοῦμεν . . . ὃ φίλε;

οὐδὲ ἂ νῦν λέγεις ἀρέσκει . . . δημηγορεῖν ἂν με φαίης] 'I am not contented with your last conclusion any more than with the former ones, and I could answer you: but if I did, I well know that you would say I was haranguing.'

E μηδαμῶς . . . παρὰ γε τὴν σαυτοῦ δόξαν] Cp. Gorgias 500 B καὶ πρὸς φίλιου, ὃ Καλλίκλεις, μήτε αὐτὸς οἶον δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν, μηδ' ὅ τι ἂν τύχῃς παρὰ τὰ δοκοῦντα ἀποκρίνου.

τοῦτο . . . ὅπερ ἄρτι] Cp. supra D ἐφαμεν . . . μέμνησαι;

ἵνα καὶ ἐξῆς . . . ἀδικίαν] Cp. Politicus 281 D ποιητέον ὁ λέγομεν, *Republic*
 ἵν' ἐφεξῆς ἡμῖν ὁ λόγος ᾗ. 350 E

νῦν δέ γ', ἔφην] Par. A reads ἔφη. But ἔφην is obviously the right 351
 reading; ν has been dropped from the compendium ἔφη~. A

ἀλλ' οὐ τι οὕτως ἀπλῶς . . . σκέψασθαι] 'I do not wish to consider the argument in this simple and abstract manner' (i. e. that injustice is folly and therefore weakness), but to show, by the example of states and individuals, how it actually works.

πόλιν φαίης ἂν . . . δουλωσαμένην] 'You would not deny that a B
 state may be unjust and may be unjustly attempting to enslave, or may have utterly enslaved other states, while already holding many in subjection under her.' Three stages are supposed:—(1) states attacked with a view to subjection; (2) states utterly subdued in recent struggles (καταδεδουλώσθαι); (3) states held in subjection (πολλὰς . . . ἔχειν δουλωσαμένην). As elsewhere, the complexity of the thing imagined makes the language harsh.

εἰ μὲν . . . ἀδικίας] 'If the case is as you were saying, and C
 justice is wisdom, then, with justice; but if as I was saying, with injustice.' The MS. authority is strongly in favour of ἔχει, the other reading, ἐστί, being an obvious correction which is meant to remedy the anacoluthon. The repetition of εἰ before ἡ δικαιοσύνη (a conjecture of Baiter's) is unnecessary, and also objectionable on the ground of the hiatus. The irregular construction may be defended by other passages of Plato, in which one of two clauses is an explanation of the other. Cp. Theaet. 203 E Ἐχέτω δὲ, ὡς νῦν φαμέν, μία ἰδέα . . . ἐξ ἐκάστων τῶν συναρμοσπόντων στοιχείων γιγνομένη ἢ συλλαβή, where the reading has been questioned equally without reason.

μετὰ δικαιοσύνης] sc. τὴν δύναμιν ταύτην ἀνάγκη ἔχειν.

πάνυ ἄγαμαι] Cp. a similar mode of practising on Meletus in the Apology 27 C ὡς ὤνησας, ὅτι μόγις ἀπεκρίνω ὑπὸ τούτων ἀναγκαζόμενος. See also Gorgias 449 C, D.

οὐκ ἐπινεύεις . . . ἀνανεύεις] Cp. supra 350 E.

σοὶ γάρ, ἔφη, χαρίζομαι] Thrasy-machus wishes to intimate that the defeat which he sustains is to be attributed to his own good nature. The imperative moods which follow, ἔστω, ἐχέτω, ἔστωσαν, imply that he is ready to admit anything which Socrates likes: 'let

Republic
I.

351
C

us say so,' 'agreed,' 'if you will,' 'we won't quarrel about that.' And he is encouraged in his self-conceit by Socrates' words—*Εἰ γὰρ σὺ ποιῶν, ὃ ἄριστε*, &c., of which he fails to see the irony. Callicles in the *Gorgias* (516 B) in the same temper says—*Πάνυ γε, ἵνα σοι χαρίσωμαι*. This is an ingenious device by which Plato is enabled to carry on the argument to the end, without requiring his adversary to undergo a process of sudden conversion.

D

ἦ γάρ ;] This formula used interrogatively expects an affirmative answer. 'Surely that is so?'

ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις] 'alike in freemen and in slaves.'

E

ἐὰν δὲ δῆ] For the conflict with self cp. *Laws* i. 626 D *αὐτῷ δὲ πρὸς αὐτὸν πότερον ὥς πολεμῶ πρὸς πολέμιον διανοητόν, ἢ πῶς ἔτι λέγομεν*; also viii. 560; *Soph.* 223 B.

ὃ θαυμάσιε] marks the intense interest of Socrates as the conclusion he has been preparing rises in full proportions before his mind (*ἀναπέφανται* supra 350 C).

μὴν μὴ] like other interrogative particles, used with some uncertainty of meaning, which has to be defined by the context; for instance, in this passage, it seems to require a negative answer, but in *Phaedo* 84 C it merely suggests a doubt (*τὰ λεχθέντα μὴν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λελέχθαι; πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι ἔχει ὑποψίας*). It is a pleonastic expression which intensifies the interrogation. Either *μὴν* or *μὴ* might be omitted without any perceptible difference, except a slight weakening of the sense. *μὴν*, having lost its etymological sense of *μὴ οὖν*, allows the *μὴ* to be repeated.

αὐτό] sc. πόλις, γένος or στρατόπεδον.

352
A

καὶ τῷ ἐναντίῳ παντὶ καὶ τῷ δικαίῳ] 'with all that opposes, and therefore (inclusively) with the just.'

B

καὶ θεοῖς ἄρα] *θεοῖς ἐχθρός* was a common form of abuse (and therefore a term to be deprecated beyond others). See *Soph. Phil.* 1031 *πῶς, ὃ θεοῖς ἔχθιστε*, κ.τ.λ. : *Demosth. de Cor.* p. 241 Bekk., § 46 *νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τᾶλλ' ἃ προσήκει πάντ' ἀκούουσιν*.

Compare with this whole passage the description of the tyrannical man in *Book ix.* (577 ff).

εὐωχοῦ τοῦ λόγου . . . ἀπέχθωμαι] Socrates takes up the word *εὐωχοῦ* with *ἐστίασις*, which is again echoed by *Thrasymachus* at the end of the book, 354 A *ταῦτα δὴ σοι . . . εἰστιάσθω ἐν ταῖς Βενδιδείοις*.

Thrasymachus is seeking to cover his defeat by casting upon his

adversaries the reproach of intolerance. 'I shall make enemies here if I oppose you.' Compare the discomfiture of Gorgias and Polus through their fear of incurring odium: Gorgias 487 A, B τὸ δὲ ξένω τῷδε, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφῶ μὲν καὶ φίλῳ ἐστὸν ἐμῷ, ἐνδεεστέρω δὲ παρησίας καὶ αἰσχυνηροτέρῳ μᾶλλον τοῦ δέοντος. Republic
I.
352
B

Once more, are just men happier than the unjust, as well as wiser, better and stronger? 352 B-
354 A

Every creature has a work or function. And everything does its own work best, when it has its proper excellence. For example, the eye sees best when it is possessed of perfect vision, which is the opposite of blindness. Now life is the function of the soul, and justice (as we have seen) is the virtue or excellence of the soul. Therefore the soul lives best when it has justice. And to live well is to be happy.

Justice, then, is more profitable than injustice, if to be happy is profitable.

ὅτι μὲν γὰρ . . . τὸ πρῶτον ἐτίθεσο] After a somewhat long digression (οὐ γὰρ ἂν . . . πράττειν ἀδύνατοι) the sentence is resumed in the words—ταῦτα μὲν οὖν ὅτι οὕτως ἔχει μαθήσῃ. The first part, as far as λέγομεν, is governed by ὅτι, and τοῦτο οὐ παντάπασιν ἀληθές λέγομεν proceeds as if οὕς φαμεν had been ὅταν φῶμέν τινας. ἀλλ' οὐχ . . . ἐτίθεσο which is opposed to οὕτως ἔχει, repeats and emphasizes the antithesis. There is also a slight inexactness either of expression or of citation here, which is worth noticing as a point of style. The phrases ὡς σὺ τὸ πρῶτον ἐτίθεσο and ὅπερ τὸ ὕστερον προῦθέμεθα σκέψασθαι do not strictly agree. τὸ πρῶτον refers vaguely to the past discussion and suggests Socrates' subsequent criticism of the theory: 'which you maintained at first, but which I have since shown to be false.' The theory in question is that injustice is stronger than justice; and this, like the assertion next discussed—that injustice is happier than justice, is one aspect of Thrasymachus' *second* contention—that injustice is generally superior to justice. τὸ ὕστερον therefore contains a more exact reference than τὸ πρῶτον, alluding, not indefinitely to the past discussion, but to a definite point in it—the 'second contention,' as opposed to the first, that justice is the interest of the stronger (see above, 347 D, E). There is a slight inaccuracy in substituting a particular form of superiority—superior happiness—for superiority in general; and the introduction of τὸ ὕστερον obscures the fact that the second 352
B

Republic I. contention of Thrasymachus involves superior strength quite as much as superior happiness.

352 B οἱ δὲ ἄδικοι οὐδὲ[ν] πράττειν] The various reading οὐδέ (M), though inferior in manuscript authority, is not to be disregarded.

E ἀκούσαις] ἄν is to be continued from ἴδοις. The omission of ἄν in the following sentence, μαχαίρα . . . ἀποτέμοις, where however it is inserted in some MSS. of inferior note, may be defended on similar grounds.

ἄν . . . φαίμεν] Schneider defended the manuscript reading ἄν φαμέν by comparing Laws iv. 712 E ἐγὼ δὲ οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἄν ἐρωτηθεὶς ὄντως, ὅπερ εἶπον, οὐκ ἔχω διορισάμενος εἰπεῖν τίς τούτων ἐστὶ τῶν πολιτειῶν, and infra x. 610 A ὁρθότατα ἄν, ἔφη, λέγεις (so MSS.). But the latter passage is easily corrected,—see note in loco,—and in the former ἔχω εἰπεῖν = ἄν εἴποιμι. There is no sufficient ground for refusing to admit so slight an alteration as the addition of an iota here any more than in vi. 494 B ἐν *παισιν . . . ἐν ἅπασιν, where Schneider vainly defends the manuscript reading ἐν πᾶσιν.

353 A μαχαίρα [ἄν] ἀμπέλου] ἄν is omitted in Par. A, but may have dropped out between αἰ and αμ.

B τί δέ; ὧτων ἦν τι ἔργον;] ‘Did we speak of any function of ears?’ The imperfect refers to what has preceded, 352 E τί δέ; ἀκούσαις ἄλλω ἢ ὧσιν; οὐδαμῶς, as in Cratylus 410 C τί οὖν ἡμῖν ἦν τὸ μετὰ τοῦτο, referring to 408 D, and Soph. 263 C ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενὸς εἶναι λόγον. ἦν = ‘was admitted by us.’

οὐκοῦν καὶ ἀρετή;] Cp. Gorg. 468 B, 499 E, where the notion of an *end* appears in a still more rudimentary form. The conception of an ἔργον and an ἀρετὴ πρὸς τὸ ἔργον is derived from the analogy of art, the province of which has not yet been thoroughly distinguished from the sphere of nature and of morals. The conception exercised a great influence on Logic and Ethics in the ancient world, leading to the ἀγαθόν of Aristotle, the opposition of means and ends, and the division of moral and intellectual virtue. Modern philosophy has moulded Ethics into another form. The favourite notion of a τᾶγαθόν or ‘summum bonum,’ of which the conception of an ἔργον is the germ, has been replaced by modes of speech such as duty, law, the will of a superior being, or resolved into the more concrete abstractions of utility and pleasure.

ἔχε δὴ] ‘Well then,’ is used with various degrees of force for ‘hold,’ ‘stay,’ passing also into a mere invitation to attend or con-

sider. Cp. Laws i. 639 D ἔχε δὴ τῶν πολλῶν κοινωνιῶν ξυμπότας καὶ Republic
ξυμπόσια θεῖμεν ἂν μίαν τινὰ ξυνουσίαν εἶναι;

ἀρ' ἂν . . . καλῶς ἀπεργάσαιντο] Heindorf conj. ἀπεργάσαιτο, 353
perhaps with reason. The use of the plural verb with the neuter B
plural nominative has been explained as a remnant of Epic usage, as a personification, or as due to the substitution in thought of a masculine plural substantive for a neuter plural having the same meaning, or to some other natural association. Cp. Thucyd. iv. 88 τὰ τέλη (the magistrates) . . . αὐτὸν ἐξέπεμψαν.

The construction in any of these cases follows the sense rather than the grammatical form. A doubt however is thrown on the passage by various readings, ἀπεργάσσονται, ἀπεργάζονται, ἀπεργάσασθαι, and by the use of ὦτα with the singular ἀπεργάζεται in the next sentence. The reading of the MSS. has however been retained in the text; because Greek usage is not absolutely uniform in requiring the neuter plural to be joined to a verb singular.

ἥτις . . . ἐρωτῶ] 'Say rather, whatever their virtue is, for I have C
not come to that question yet.' He means that he would rather affirm a general proposition (εἰ τῇ οἰκείᾳ μὲν ἀρετῇ . . . εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα), and not anticipate the particular. Every step is to follow regularly in the dialectical process.

τίθεμεν . . . λόγον;] 'Do we include all other things under the D
same statement?'

τὸ . . . ἄρχειν, κ.τ.λ.] Cp. Phaedo 94 B. The pronoun αὐτά resumes τὸ ἐπιμελεῖσθαι . . . πάντα.

ἐκείνης] The gender follows ψυχῇ, and not ὄτῳ ἄλλῳ.

εὐδαίμονα δέ] Cp. supra 349 C, D τοῦ δὲ ἀδίκου, and note.

*Thrasymachus is silenced, but Socrates is not satisfied. For he 354 A-
feels that he has passed on too quickly to consider certain attributes 354 C
of justice, before he has defined what justice is.*

ἀλλ' ὥσπερ οἱ λίχνοι, κ.τ.λ.] This is imitated by Polybius, B. P. B
iii. 57, 7 εἰ δὲ τινες πάντως ἐπιζητοῦσι κατὰ τόπον καὶ κατὰ μέρος τῶν τοιούτων ἀκούειν, ὥς ἂν ἀγνοοῦσι παραπλήσιόν τι πάσχοντες τοῖς λίχνοις τῶν δειπνητῶν. καὶ γὰρ ἐκείνοι, πάντων ἀπογευόμενοι τῶν παρακειμένων, οὔτε κατὰ τὸ παρὸν οὐδενὸς ἀληθινῶς ἀπολαύουσι τῶν βρωμάτων, οὔτ' εἰς τὸ μέλλον ὠφέλιμον ἐξ αὐτῶν τὴν ἀνάδοσιν καὶ τροφήν κομίζονται. The passage is a good example of the manner in which later writers amplified the ideas of Plato. See also Julian, Orat. ii. p. 69 c and Themist., Orat. xviii. p. 220 B.

Republic
I.
354
B

A similar image occurs in the Sophist 251 B ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις καὶ τῶν γερόντων τοῖς ὀψιμαθέσι θοῖνην παρεσκευάκαμεν: and in the Lysis 211 C, D τί ὑμεῖς, ἔφη ὁ Κτήσιππος, αὐτὰ μόνω ἐστιᾶσθον, ἡμῖν δὲ οὐ μεταδίδοτον τῶν λόγων; Compare also the opening words of the Timaeus.

πρὶν δὲ τὸ πρῶτον, κ.τ.λ.] Plato is loose in recapitulating here. The question—‘What is justice?’ was immediately followed by the question which Thrasymachus raised, whether justice or injustice was the more expedient, and the question whether justice is wisdom or folly was subordinate to this. But in glancing backwards from the conclusion that the just man has the better life, Socrates recalls the argument about the wise and good (349), as if it had arisen independently. The order (1, 2, 3) is not that in which the questions were raised by Thrasymachus, but that in which they were discussed. Such slight inconsistencies are very natural to the freedom of discourse. See above, 352 B.

C ὥστε μοι . . . εὐδαίμων] Socrates ends the discussion with the truly Socratic thought, that the result of a long inquiry is ignorance. The First Book of the Republic, and the first half of the Second Book, though here and there (335 A-E, 352 A) containing true and deep thoughts, are in general destructive only. The controversy with the Sophists which has been carried on in the Protagoras, Meno, Gorgias, and other dialogues, is now concluded, or takes another direction (cp. Sophist and Politicus). In the Republic, as elsewhere in Plato, they are the representatives of the popular morality in a better or worse form; their theory accords with the practice of the world, which is the great Sophist (vi. 492 A): this is contrasted by Socrates with the deeper truths and higher aspirations of philosophy. The thought that he who is ignorant of the nature of anything cannot know its qualities or attributes is very characteristic of Plato, and is the germ of a distinction which has exercised a lasting influence on philosophy. Compare Laches 190 A, B εἰ γὰρ μὴδ’ αὐτὸ τοῦτο εἰδείμεν ὅ τί ποτ’ ἔστιν ὄψις ἢ ὅ τι ἔστιν ἀκοή, σχολῇ ἂν σύμβουλοί γε ἄξιοι λόγου γενοίμεθα καὶ ἰατροὶ ἢ περὶ ὀφθαλμῶν ἢ περὶ ὠτων, ὅντινα τρόπον ἀκοὴν ἢ ὄψιν κάλλιστ’ ἂν κτήσασθαι τις: Protag. 361 C: Meno 71 B συμπεύομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, καὶ ἐμαυτὸν καταμέμφομαι ὥς οὐκ εἰδῶς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν· ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστι, πῶς ἂν ὁποῖόν γέ τι εἰδείην;

BOOK II.

Glaucón is determined to continue the argument. The theory which Thrasymachus has ineffectually maintained is one which passes current in various forms, and although it has no practical influence on ingenuous youths, yet their minds are confused by incessantly hearing it preached on every side.

τὸ δ' ἦν ἄρα, ὡς ἔοικε, προοίμιον] As a parallel of style we may compare Laws iv. 722 D νόμους δὲ ἄρτι μοι δοκοῦμεν λέγειν ἄρχεσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν ἦν πάντα ἡμῖν προοίμια νόμων. τό in τὸ δέ resumes ταῦτα εἰπὼν: 'What I had said, I thought was the end, but it turned out to be (ἄρα) only the beginning.'

ὁ γὰρ Γλαῦκων . . . πρὸς ἅπαντα] Another example of this 'intrepidity of talk' in Glaucon occurs in Xen. Mem. iii. 6, where he is described as dragged from the Bema, and with difficulty persuaded by Socrates that at twenty years of age he does not possess the qualifications of a statesman. In viii. 548 D he is compared to the representative of timocracy for his φιλονεικία. Glaucon is also the 'juvenis qui gaudet canibus avibusque' (v. 459 A), who breeds animals and birds; and the man of pleasure who is acquainted with the mysteries of love (v. 474 D). He is an interlocutor in the introduction to the Parmenides and Symposium. For ἀνδρείοτατος cp. Polit. 263 D, where the young Socrates is called ὁ πάντων ἀνδρείοτατε after a similar exhibition of boldness: also Theaet. 204 E ἀνδρικῶς γε, ὁ Θεαίτητε, μάχει.

ἀεὶ τε before ἀνδρείοτατος is closely connected with καὶ δὴ καί, which, as frequently, introduces an instance illustrating the general statement. The Greek expresses by a co-ordinate clause what in English would be introduced by a relative: 'For Glaucon, *whoso* is *always*,' &c.

τὴν ἀπόρρησιν] 'Renunciation of the argument' (cp. supra i. 350 D, E, 354 A). Cp. the use of ἀπειπεῖν, Phaedo 85 C: ἀπαγορεύειν, infra 368 C, viii. 568 C: Theaet. 200 D: ἀπερεῖν, ibid. See also Phileb. 11 C Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπείρηκεν.

παντὶ τρόπῳ] 'in every way,' cp. infra 368 C ὁ τε οὖν Γλαῦκων καὶ οἱ ἄλλοι ἐδέοντο παντὶ τρόπῳ βοηθῆσαι—i.e. 'to do all that he could to assist.' The expression is passing into an adverb, and may be compared with πάντως, παντάπασι, πανταχῇ, πάσῃ μηχανῇ, πάσῃ τέχνῃ.

Republic
II.
357 A-
358 D

357
A

Republic
II.
357
B

οὐ τοῖνυν . . . (B) ἀπ' αὐτῶν] With the threefold division of goods which is given in the text may be compared the Aristotelian distinction (Eth. Nic. i. 6, 9) of goods which are pursued for their own sake, and goods which are means to other goods; also the statement (Eth. Nic. i. 7, 5) that the highest good (εὐδαιμονία) is the end of other goods, and not pursued for the sake of anything else: which implies a slightly different point of view from that of Plato in this passage. Yet afterwards (vi. 508) a higher good which gives reality even to virtue and knowledge and reaches beyond them, is also admitted. In the Philebus (65, 66) Good is measured by three tests—beauty, symmetry and truth,—and arranged in five degrees or stages: (1) measure; (2) symmetry; (3) reason and wisdom; (4) science, art, and true opinion; (5) unmixed pleasures.

οὐ τοῖνυν . . . ὁ βούλει] Socrates in his refutation of Thrasymachus has been led to dwell on the superior profitableness of Justice. He seems to acknowledge himself that this is an unsatisfactory way of treating the subject. For (i. 354 c) he cannot know whether the just man is happy until he knows what justice is, any more than in the Meno (100 B) he can tell how virtue is acquired until he knows the nature of virtue. The question which Socrates had left unexamined is raised again by Glaucon, who, proceeding from another point of view, asks 'What is Justice stripped of its externals?'

καὶ μηδὲν . . . γίγνεται] The reading of the text is that of the best MSS. καὶ μηδὲν has been altered by Stephanus and some of the later editors into καὶ μηδέν, and γίγνεται into γίγνηται, on slight external authority, from an objection to the use of μηδέν in an independent clause. But the indefinite force of the relative (ὅσαι) is continued, and therefore the use of μηδέν is justified: διὰ ταύτας is added because the subject is changed and the Greek idiom does not allow of the repetition of the relative (δι' ὅσας). διὰ ταύτας γίγνεται = αἱ ποιοῦσιν. Cp. i. 337 E ἀπειρημένον αὐτῷ εἶναι, which is used as though εἰ μὴ εἰδείη or ὅς μὴ εἰδείη had preceded.—Glaucon's eager logic separates in idea what cannot be separated in fact. He forgets that harmless pleasures may be loved both for their own sake and for their effects.

ἢ χαίρειν ἔχοντα] (1) ἔχοντα, sc. αὐτάς, or (2) 'to go on rejoicing,' L. and S. s. v. ἔχω B iv. 2.

τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι] Corresponding to the mixed or con- *Republic*
trasted pleasures of the Philebus (44 ff.). *II.*

ἰατρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός] (1) 'The practice of heal- *357*
ing and other modes of money-making,'—the practice of medicine *C*
being included under money-making. The thought of ἰατρεύεσθαι
has suggested ἰατρεις, and hence this is given as the most obvious
example of χρηματισμός. This is better than (2) understanding the
words to mean—healing *and also* money-making,' according to the
well-known idiom. Cf. *infra* 371 A τῶν ἄλλων δημιουργῶν and τῶν
ἄλλων διακόνων. Gorgias 473 C πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων.

ἐαυτῶν] the reflexive pronoun here does not refer to the subject
of the verb.

ἔστι γὰρ οὖν . . . τί δή ;] 'There is, I said, certainly this third *D*
class also. But what then?'

ἐν τῷ καλλίστῳ] This 'fairest' intermediate class may be com- *358*
pared with the 'mixed' or concrete essence of the Philebus. See *A*
especially Phileb. 26 C οἷον μεθ' ὑγείας κάλλος καὶ ἰσχύν, καὶ ἐν ψυχαῖς αὐ
πάμπολλα ἕτερα καὶ πάγκαλα: *ibid.* 27 D νικῶντα μὲν ἔθεμέν που τὸν μικτόν
βίον ἡδονῆς τε καὶ φρονήσεως.

ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἵδους] *sc.* εἶναι.

ἀδικία δ' ἐπαινείται] The omission of these words in Par. A
may be due to the likeness of terminations (ψέγεται, ἐπαινείται). See
Essay on Text, p. 103. The statement of the other side of an
alternative where one only is in point is frequent in Plato.

ἀλλ' ἐγώ τις . . . δυσμαθής] 'But I, you see, am a slow sort of
person.'

ἐάν σοι ταῦτα δοκῇ] A shortened or elliptical form of expression *B*
—'and then we shall see whether or no you and I agree.' ἐάν
gives a softened and colloquial turn to the hypothesis. Cp. Theaet.
156 C ἄθρει, ἐάν πως ἀποτελεσθῇ, *ib.* 192 E: Xen. Cyr. ii. 4, 16 ἄκουε
τοῖνυν . . . ἂν τί σοι δόξω λέγειν.

In order to elicit from Socrates a convincing argument in favour *358*
of absolute justice, Glaucon restates the Sophistic theory in a more *D, E*
abstract and more developed form.

διὸ . . . ἐπαινώ] 'And so I will do my utmost to declare the *358*
praises of the unrighteous life.' For κατατείνω cp. 367 B ὡς δύναμαι *D*
μάλιστα κατατείνας λέγω. So διατείνειν, συντείνειν, ἐντείνειν, ἔντονος

Republic II. occur in a metaphorical sense, implying a high degree of effort or tension: v. 474 A *θεῖν διατεταμένους*: vii. 536 C *μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον*: Soph. 239 B *ὁ τι μάλιστα δύνασαι συντείνας πειράθητι*.

εἴ σοι βουλομένῳ δὲ λέγω] The suppressed word is probably *ἐστίν*, or possibly *λέγω*, echoed from the relative clause.

E *οἶόν τε*] sc. *ἐστίν*. This reading, though not of much authority, seems probable, the reading of Ven. Π, *τί οἶόν τε* being perhaps an emendation of *τί ὄν τε*, the reading of Par. A MΞ, &c., which is also possible, notwithstanding the harshness of the construction ('being what, and whence, it arises'), and has far higher manuscript authority. *τί οἶονται q β* is derived from *τί οἶόν τε*. [*τί ὄντε* may be a corruption of *τί ἐστί*, L. C.] The nature of Justice is distinguished from its origin, although in the following argument the two are discussed together. Cp. infra 359 B *αὕτη τε καὶ τοιαύτη, καὶ ἐξ ὧν πέφυκε τοιαῦτα*.

358 E- *In the nature of things to do wrong is a great good, but to suffer*
359 B *wrong is a still greater evil. Whence those who have not power to escape the evil and secure the good make an agreement with their fellows, by which they try to get rid of both. This is the origin of law and right, and the neutrality so brought about is Justice.*

358 E *πεφυκέναι . . . (359 B) ὥς ὁ λόγος*] Cp. the words of Thrasy-machus in i. 344 C *οὐ γὰρ τὸ ποιεῖν . . . τὴν ἀδικίαν*. The same theory is otherwise stated in the Gorgias, where the favourite opposition of *νόμος* and *φύσις* also occurs: see especially Gorg. 483 B *ἀλλ', οἶμαι, οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρώποι εἰσι καὶ οἱ πολλοί, κ.τ.λ.* (Callicles is the speaker), 'The makers of laws are the many and the weak; so that legislation and praise and blame have all a view to them and to their interest. They terrify the mightier sort of men who are able to get the better of them, in order that they may not get the better of them; and they say that to take advantage of others is base and unjust and that injustice is the attempt to take advantage. Their reason is, as I believe, that being inferior they are well pleased to share alike.'

359 A *δοκεῖ*] Ast conj. *δοκεῖν*, in keeping with the *oratio obliqua* which precedes and follows. But the number of consecutive infinitives, which is supposed to have led the copyist to try his hand at emendation, may rather be said to account for the return to the indicative here, although the infinitive construction is resumed immediately afterwards.

ξυνθήκας αὐτῶν] (1) 'Agreements with one another'—αὐτῶν for ἀλλήλων as elsewhere: Laws x. 889 ε ὅπη ἕκαστοι ἑαυτοῖσι συν-
ωμολόγησαν νομοθετούμενοι. Or (2), reading αὐτῶν: 'And this they
say is the beginning of the imposition of laws and covenants among
them.' αὐτῶν is best; the objective genitive is equivalent to πρὸς
αὐτούς, sc. ἀλλήλους. So in Thucyd. i. 140 τὸ Μεγαρέων ψήφισμα
= τὸ πρὸς Μεγαρέας ψηφισθέν: infra iii. 391 c ὑπερηφανίαν θεῶν, i.e.
πρὸς θεούς.

Republic
II.
359
A

ἀγαπᾶσθαι] implies acquiescence rather than decided preference.
Cp. ἀγαπητός.

ἀρρωστία τοῦ ἀδικεῖν] 'through want of confidence in their
power to do wrong.' B

*If men had power to be unjust with impunity they would agree
to no such compact. This is illustrated by the legend of Gyges' ring,
which changed him from an innocent shepherd into a guilty usurper,
simply by enabling him to become invisible. Let the just man and
the unjust each have such a power, and they will both act alike.* 359 B-
360 D

εἰ τοιόνδε . . . ἄξει] The clause **δόντες ἐξουσίαν . . . ἐπακολου-
θήσασιν** is an explanation of τοιόνδε. 359
C

ὁ πᾶσα . . . πέφυκεν] ὁ, sc. **πλεονεξίαν**, as elsewhere in Plato, the
neuter referring to the feminine. Theaet. 146 ε γινῶναι ἐπιστήμην
αὐτὸ ὃ τί ποτ' ἐστίν: infra x. 612 B, where αὐτὸ δικαιοσύνην (or αὐτο-
δικαιοσύνην) is the reading of most MSS.: Laws ii. 653 B τί ποτε
λέγομεν ἡμῖν εἶναι τὴν ὀρθὴν παιδείαν. τούτου γάρ, κ.τ.λ.

νόμῳ δὲ βία] Cp. the words of Hippias in Protag. 337 D ὁ δὲ
νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται.
For the adverbial βία with the other dative cp. viii. 552 E οὗς ἐπι-
μελεία βία κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. The active verbal use of **τιμήν**, as in
the words which follow, is rare.

τοιάδε . . . φασι . . . γενέσθαι] τοιάδε is grammatically connected
with οἷαν: the construction is hardly interrupted by the addition of
εἰ αὐτοῖς γένοιτο, which adds liveliness to the expression. 'The
liberty of which I speak would be realized by their obtaining such
a power as this,' &c. The repetition of **δύναμιν** after **ἐξουσίαν** is
occasioned by the additional words. This is the earliest mention,
according to Mr. A. Lang, of the invisible-making ring.

τῷ [Γύγου]. . . προγόνῳ] It is Gyges himself, not the ancestor
of Gyges, of whom Herodotus tells nearly the same story (without D

Republic
II.

359
D

the marvel), and Gyges himself, who is intended by Plato, as appears from κ. 612 B εἰάν τ' ἔχῃ τὸν Γύγου δακτύλιον, εἰάν τε μή. Hence there is reason to suspect a miswriting of the text. Stallbaum reads, on slender manuscript authority, τῷ Γύγῃ, and, without authority, encloses τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ in brackets. But as Gyges was not the ancestor of Lydus, who is the eponym of the race, it is difficult to see how these words can have found their way into the text even as a gloss. A more satisfactory alteration would be the substitution of Κροίσου for Γύγου—τῷ Κροίσου τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ γενέσθαι, of which Γύγῃ may have been the explanation in the margin; or the original reading may have been Γύγῃ τῷ Κροίσου, κ.τ.λ.

ποιμένα θητεύοντα] 'Serving as a shepherd.' The phrase marks the contrast between his present and future condition. Cp. Eur. Alc., line 6.

ὄμβρου δέ, κ.τ.λ.] Translated by Cicero, de Off. iii. 9 *cum terra discessisset magnis quibusdam imbris, in illum hiatus descendit aeneumque equum, ut ferunt fabulae, animadvertit, cuius in lateribus fores essent, &c.*

ἄλλα τε δὴ [ᾶ] μυθολογοῦσι] ᾶ μυθολογοῦσι is the reading of the greater number of MSS., but not of Par. A. If ᾶ is omitted, μυθολογοῦσι is a repetition of φασί, 'they tell,' resumed by 'they say in the tale.'

E

τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν [ἔχειν] οὐδέν] The insertion of ἔχειν has not the authority of Par. A, but appears to be required in order to avoid a harsh ellipsis. ☞ omitting ἔχειν reads δακτύλιον φέρειν.

ἵν' ἐξαγγέλλοιεν] The present is the true reading (not ἐξαγγέλοιεν with some MSS., a second aorist which is rarely, if ever, found; or the future ἐξαγγελοῖεν, which is ungrammatical). The tense expresses the general habit of making the report and is suggested by εἰωθότος. It is further confirmed by κατὰ μῆνα.

τὴν σφενδόνην] the collet of the ring, in which the stone was placed as in a sling. καὶ διαλέγεσθαι changes the subject: 'he became invisible to the company, and they began to speak of him as though he were not there.'

360
A

καὶ αὐτῷ οὕτω ξυμβαίνειν] 'and he found this to be the case,' referring partly to εἰ ταύτην ἔχοι τὴν δύναμιν: also to the words which follow, στρέφοντι μὲν εἴσω, κ.τ.λ., which are a further explanation of ταύτην τὴν δύναμιν.

ὥς δόξειεν] The optatives may be accounted for by assimilation (Goodwin, *M. and T.* 558, cp. 531). But Glaucon speaks through-
out as putting the case for another who is the objector. See the
Essay on Syntax, vol. ii. p. 175. Republic
II.
360
B

οὕτω δὲ δρῶν . . . ἀμφοτέροι] For a similar piece of sophistry
at an earlier stage compare Hdt. iii. 72. 6, 7 τοῦ γὰρ αὐτοῦ γλιχόμεθα,
οἳ τε ψευδόμενοι καὶ οἱ τῇ ἀληθείᾳ διαχρεώμενοι. οἱ μὲν γε ψεύδονται τότε,
ἐπεὰν τι μέλλωσι τοῖσι ψεύδεσι πείσαντες κερδήσεσθαι· οἱ δ' ἀληθίζονται,
ἵνα τι τῇ ἀληθείᾳ ἐπισπάσωνται κέρδος, καὶ τι μᾶλλον σφισι ἐπιτράπηται.
A more refined form of the same doubt occurs in Aristotle, *Eth. Nic.*
v. 9, 9 ἐτέρου γὰρ ἀγαθοῦ, εἰ ἔτυχεν, πλεονεκτεῖ, οἷον δόξης ἢ τοῦ ἀπλῶς καλοῦ.

ὥς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος] gives the reason of ἀναγκαζόμενος :
'under compulsion, because justice is not a good to him indi-
vidually'; τοῦτο refers to ἐπὶ ταῦτόν ἵκειν and is further explained
in the clause ἐπεὶ ὅπου γ' ἂν . . . ἀδικεῖν.

ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων] Either (1) 'he who makes this
argument his theme'; or (2) in the Homeric sense of περί, like
ἀμυνόμενος περὶ πάτρης, 'who argues in defence of this thesis.' Cp.
infra 362 D ἵκανῶς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου. D

τοιούτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος] 'Having got such an oppor-
tunity into his hands,' a more graphic expression for ἐξουσίαν
λαβών. Cp. προφάσιος ἐπιλαβέσθαι in Hdt. iii. 36. 5; vi. 13. 3; 49. 3.

Which is the happier, the just life or the unjust?
Before we can answer this question, we must view them as they
are in their perfection, the one entirely just, the other entirely unjust.
The unjust man, seeming just, shall receive the rewards of justice in
addition to the gains of injustice: the just man, seeming unjust, shall
sacrifice his own advantage and also suffer the penalties of injustice. 360 E-
362 C

τὴν δὲ κρίσιν αὐτήν] 'But the decision itself,' or 'the actual
decision.' The judgement, as of supreme importance, is distin-
guished from the preliminary description. 360
E

πέρι] Either πέρι or περί: on such a point the authority of MSS.
is of no value. It is best to read πέρι and make the genitive
antecedent to ὧν depend on κρίσιν. 'The decision, in the case of
the persons in question, as regards their life.' The accusative
κρίσιν is first placed out of construction, and then resumed as
a cognate accusative with κρίναι.

τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις;] For the sudden question compare infra
376 E τίς οὖν ἡ παιδεία;

Republic
II.

360
E

Ideas of justice and injustice cannot really be isolated from their consequences. (Compare the attempt which is made in *Phileb.* 20 E to divide pleasure and knowledge: μήτε ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς ἐνέστω φρόνησις, μήτε ἐν τῷ τῆς φρονήσεως ἡδονή.) Truths which have any meaning or interest for man cannot be wholly withdrawn from the conditions of human life. Aristotle remarks on the absurdity of such paradoxes, *Eth. Nic.* vii. 13, 3 οἱ δὲ τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα εὐδαίμονα φάσκοντες εἶναι, εἰναι ἢ ἀγαθός, ἢ ἐκόντες ἢ ἄκοντες οὐδὲν λέγουσιν. And Socrates brings his hearers back to a more natural point of view when he requires that the meaning of justice should be sought for not in the individual, but in some relation of men to one another (*infra* 372 A).

The construction of the sentence is noticeable. First οἶον, κ.τ.λ. is added in explanation of ὥσπερ οἱ δεινοὶ δημιουργοί, then the whole clause, ὥσπερ . . . ποιεῖτω, is resumed in οὕτω.

361
A

τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν] Glaucon again recalls the phraseology of *Thrasymachus*, i. 344 A.

B

τῷ λόγῳ] 'In our description.' So *infra* D ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ. Cp. *infra* 363 C εἰς "Αἰδου γὰρ ἀγαγόντες τῷ λόγῳ, said of Musaeus and his son taking their heroes down to the world below in their descriptions: 369 A εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαίμεθα λόγῳ: C τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν—'let us create the state': vii. 534 D οὗς τῷ λόγῳ τρέφεις . . . εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις. So *Tim.* 27 A ἀνθρώπους τῷ λόγῳ γεγονότας might be translated 'the men whom we have created.' The word ἰστώνειν suggests the image, ὥσπερ ἀνδριάντα, &c., in what follows, *infra* D.

οὐ δοκεῖν] *Aesch.*, S. c. Th. 592 (said of *Amphiaraus*)

οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθείαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.

C

ἄδηλον οὖν . . . τοιοῦτος εἶη] ἄδηλον, sc. ἂν εἶη: 'In that case it would be uncertain whether he were such (i. e. just) for justice' sake, or for the sake of the gifts and rewards.' εἶη is the true reading, not ἂν εἶη, which has slight manuscript authority (*Vind. E*, *Flor. x*). The optative accords with the conditional nature of the case in an imagined future. See note on ὡς δόξειεν 360 B *supra*.

τέγγεσθαι] lit. to be 'softened by moisture,' like a stiff piece of leather. Cp. *Aesch. Prom.* 1008 τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ | λιταῖς: *Soph. O. T.* 336 ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κατελευτήτους φανεί;

τῶν ἀπ' αὐτῆς] ἀπό is not found in any of the MSS., which all read ὑπό. It is adopted from citations of the passage in Eusebius and Theodoret, and is better adapted to the context. The confusion of ὑπό and ἀπό is frequent in MSS. For ὑπό here, however, cp. Theaet. 200 E τὰ ὑπ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δοξάζειν ἀληθῆ) γιγνόμενα. Republic
II.
361
C

ἀλλὰ ἴτω] The reading of the best MSS. ἦτω is a late form, which has probably crept in by mistake. Better ἴτω (cp. vii. 534 c διαπορεύηται). The η of ἦτω in Par. A appears to have been made from ι. ἔστω is probably a conjectural emendation for ἦτω.

βαβαί] is an exclamation of wonder, parallel in form to πόποι, παπαί. 'Wonderful, said I, dear Glaucon. In what a spirited manner you polish up your two heroes for the decision, as if each were a statue.' Cp. the reversal of the two portraits in the true state, in which the King and the Tyrant (ix. 577) and the just and the unjust (x. 613) receive their final reward. D

ἐκκαυθήσεται] (A Π), and not ἐκκοπήσεται (γ) or ἐκκοφθήσεται (M), is the reading of the best MSS., and is confirmed by a further reference to this passage in x. 613 E καὶ ἃ ἄγροικα ἔφησθα σὺ εἶναι ἀληθῆ λέγων, —εἴτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται. The Gorgias contains a germ of the second book of the Republic; we find there (473 c) the parallel words, ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος' ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβουλεύων, καὶ ληφθεὶς στρεβλῶται καὶ ἐκτέμνηται καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται, which also confirms the reading in this passage. The corruption in M is due to the later pronunciation of αυ. E

Using a bold inversion, Glaucon says that the life of the unjust is more real than that of the just. For the reality of justice, when without the appearance of justice, is annihilated by suffering. But the hypocrisy of the unjust man is a part of his business, which is unmistakably real. The discourse of Adeimantus which follows is a further development of this paradox: cp. 362 E ὃν ἡ σαφέστερον ὁ μοι δοκεῖ βούλεσθαι Γλαύκων. Adeimantus however represents the worldly or prudential, rather than the sophistical point of view.

ἄρα] 'As may be inferred from this.'

ἀληθείας ἐχόμενον] 'which has to do with truth,' a favourite Platonic usage of ἔχομαι, e.g. Theaet. 145 A ὅσα παιδείας ἔχεται: ἀλήθεια was a favourite word, not only with Plato and Socrates, but with the Sophists, meaning with them, not reality, but appearance, which they asserted to be reality. Cp. Theaet. 167 A, c and the title of the book of Protagoras (ἡ Ἀλήθεια—Theaet. 161 c); also Sophist 246 B τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν. 362
A

- Republic* II. 362 A B **βαθείαν ἄλοκα . . . βουλευματα**] Glaucon resumes the quotation, which he applies to the unjust man. In what follows the 'counsels' and their results are confused.
- πρῶτον μὲν . . . δικαίῳ εἶναι**] The words *δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι* are governed by **βλαστάνει**, with the subject of which **ἄρχειν** agrees. The accusative takes the place of the dative in *κερδαίνοντα*, and with the words *εἰς ἀγῶνας τοίνυν ἰόντα* the construction reverts to *φήσουσι* (supra A). For the former change cp. iv. 422 B οὐδ' εἰ ἐξείη . . . ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον αἰὲ προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν . . . ;
- ξυμβάλλειν**] 'to have dealings with:' cp. iv. 425 C ξυμβολαίων τε πέρι . . . ἃ πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν. With the juxtaposition of **ξυμβάλλειν** and **κοινωνεῖν** cp. i. 333 A ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἧ τι ἄλλο ;
- παρὰ ταῦτα πάντα**] 'in all this:' cp. iv. 424 B ὅπως ἂν . . . παρὰ πάντα αὐτὸ φυλάττωσι.
- τούς τε φίλους εὖ ποιεῖν . . . βλάπτειν**] A link of reminiscence connecting this with the previous discussion: supra i. 334 B.
- C **θεραπεύειν . . . τοὺς θεούς**] This also contains an allusion to what precedes, supra i. 331 B, where Cephalus gave his simple definition.
- θεοφιλέστερον . . . μᾶλλον προσήκειν**] For the redundant comparative compare Laws vi. 781 A λαθραιότερον μᾶλλον and the redundant superlative in i. 331 B οὐκ ἐλάχιστον . . . χρησιμώτατον.
- D **οὐκοῦν . . . ἐπάμυνε**] 'Well then, let brother help brother, as the proverb says.' The proverb is a natural one and appears to be remembered in the lines of Homer :—
- Iliad xxi. 308 :
- φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
σχῶμεν.
- Od. xvi. 97 :
- ἧ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ
μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νείκος ὄρηται.
- τὸ λεγόμενον**, as elsewhere, is an accusative in apposition to the sentence. For the optative **παρείη**, expressive of a wish or gentle command, see Monro's *Homeric Grammar*, § 299 b.
- E **οἷ**] sc. *λόγοι*, which, as elsewhere, are personified.

Glaucón had endeavoured to isolate justice and injustice from their consequences: 'let the just suffer and the unjust be rewarded.' 'But what are justice and injustice in their nature?' Adeimantus would wish also to make them independent of the opinion of men, who maintain, not that the just will suffer, but (1) that he will be rewarded (τοὺς ἐναντίους λόγους) in this world and also in another (these are the sort of motives that they inculcate): (2) that injustice is only condemned by opinion and custom, and may be readily expiated. Here then is another reason for having a clear account of the nature of justice and injustice.

Republic
II.

362
E

Adeimantus, whose character is contrasted with that of Glaucon throughout, as the more solid and practical is opposed to the eager and impulsive nature,—(two contraries, which, as Plato remarks in vi. 503 C, are seldom to be found in the same person)—now urges on Socrates a different set of considerations. Glaucon has shown how the opponents of justice declare that seeming is better than reality, and that the praise of justice arises from the fear of injustice. According to Adeimantus, the world is always repeating that virtue is honourable, but toilsome and difficult, vice easy and profitable, although disreputable. The young are told to pursue justice, not for its own sake, but for the sake of reputation and reward, and to avoid injustice only from the fear of punishment. Poets and prose-writers alike tell of temporal prosperity attending on justice here, and sensual delights awaiting the just hereafter, and in speaking of the penalties of injustice they bury souls in mud or make them carry water in a sieve; their imagination reaches no further (cp. Theaet. 177 A).

362
E

λέγουσι] resumes λόγους supra.

αὐτὸ δικαιοσύνην] For this apposition of neuter and feminine, which has led some of the copyists to write αὐτοδικαιοσύνην in one word on the supposed analogy of αὐτοαγαθόν, cp. infra v. 472 c ἐξητούμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἷόν ἐστι, καὶ ἄνδρα τὸν τελέως δίκαιον: also x. 612 B.

363
A

γίγνηται] not γίγνονται, is the true reading. The singular has a collective force which is assisted by the neuter ὅσαπερ. Cp. infra v. 463 A ἔστι . . . ἄρχοντές τε καὶ δῆμος: Euthyd. 302 c ἔστι . . . καὶ βωμοὶ καὶ ἱερά, κ.τ.λ.

τῷ ἀδίκῳ] is read in x q v and is probably right, though perhaps only a manuscript conjecture:—τῷ δικάῳ, which is the reading of

Republic
II.
363
A

most MSS., including A Π M, may have arisen out of a logical confusion. Madvig would delete the words, which are omitted in one MS. (Par. K). It is hardly conceivable that Plato should have written *δικαίῳ* = *δοκοῦντι δικαίῳ*.

ἐπὶ πλέον . . . ἃ φασὶ θεοὺς διδόναι] ‘Now these make still more of reputation; for throwing in the good opinion of Heaven, they have numberless benefits to relate, which the Gods, as they say, confer on the pious.’ That is to say, they add the favour of Heaven to the good opinion of men.

ὥσπερ . . . (c) παρέχῃ ἰχθύς] The first quotation is from Hesiod, Opera et Dies, 230:—

τοῖσι φέρεῖ μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρῦς
ἄκρη μὲν τε φέρεῖ βαλάνους, μέσση δέ, κ.τ.λ.

as in the text. There is no reason to suppose any variation in this passage in the text of Hesiod. Plato has adapted the words to suit the construction of his own sentence. The second passage is quoted from the Odyssey, xix. 109–113, where ὥστε τευ is the beginning of the verse, τευ depending on κλέος in the previous line, and ἧ is correlative to another ἧ, which would have followed if the sentence had been completed.

C Μουσαῖος δὲ . . . τοῖς δικαίοις] ‘And the blessings which Musaeus and his son (Eumolpus? cp. Suidas s.v.) represent the Gods as giving to the just are still more glorious.’ In the lively language of Plato the poet is the maker of what he relates; he takes his heroes down into the world below, and lays them on couches, and puts them into a state of intoxication, while others extend the heavenly rewards yet further to their descendants (ὃ μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς παρὰ θεῶν). μακροτέρους is to be taken with ἀποτείνουσι. The jingle in συμπόσιον τῶν ὀσίων is perhaps intentional: cp. Symp. 185 c Πανσανίου δὲ πανσαμένου, διδάσκουσι γάρ με ἴσα λέγειν οὕτωσὶ οἱ σοφοί.

D εἰς πηλὸν τινα . . . ἀναγκάζουσι φέρειν] Phaedo 69 c κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οἱ καταστήσαντες οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτελεστος εἰς Ἄιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται, κ.τ.λ.: Gorg. 493 B ὡς τῶν ἐν Ἄιδου . . . οἱ αἰθλιώτατοι ἂν εἶεν οἱ ἀμύητοι, καὶ φοροῖεν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἐτέρω τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ.

E ἄλλα δὲ οὐκ ἔχουσιν] sc. λέγειν. Plato has in his mind the only real punishment of injustice, which such reasoners cannot see. Cp.

Theaet. 176 D ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἥκιστα ἀγνοεῖν. οὐ γὰρ *Republic*
 ἐστὶν ἣν δοκοῦσι, πληγαὶ τε καὶ θάνατοι, ὧν ἐνίοτε πάσχουσιν οὐδὲν ἀδικούν- *II.*
 τες, ἀλλὰ ἣν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν, viz. that by their wicked acts they *363*
 become like the pattern of evil. *E*

ἐκατέρων] i. e. τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων.

Again, they tell us that the way of virtue, though honourable, is *363 E-*
grievous and toilsome, whereas vice is easy and pleasant, although *366 B*
disreputable. And while dwelling on the rewards of virtue, they
speak also in the same breath of the prosperity of the wicked, and of
the misfortunes of the just, attributing both to the action of the Gods.
There are prophets, too, and mendicant priests, who profess to have
the means of reconciling the Gods to sinners, and these declarations
of theirs are confirmed by poets, who represent the Gods as not
inexorable.

What conclusion will a youth of lively parts gather from all
this? Will he not avoid the hard road which leads to possible
disaster and follow the smooth pathway of appearances, holding up
to the world a show of virtue, while in secret he pursues his own
interest? If a doubt is suggested whether he can elude exposure, he
is ready with an answer. Is there not rhetoric, the science of
persuasion, and the power of combination into clubs for mutual
security? May we not hope even to circumvent the Gods? And
perhaps there are no Gods. But if there are, those who have told
us of them tell us also that they may be propitiated by sacrifice.
Then let us share our gains with them. You speak of the punish-
ments of the world below. But are there not mighty deities who
will give us absolution?

πρὸς δὲ τούτοις . . . καὶ ὑπὸ ποιητῶν] ‘Further, Socrates, con- *363*
 sider yet another way of speaking about justice and injustice to *E*
 which utterance is given, not only by the poets, but also in prose
 writing.’ Cp. infra 366 E αὐτὸ δ’ ἐκάτερον . . . οὐδεὶς πώποτε οὔτ’ ἐν
 ποιήσει οὔτ’ ἐν ἰδίοις λόγοις ἐπεξήλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ. ἰδίᾳ is opposed to
 ὑπὸ ποιητῶν in the same way that ἰδιώτης is opposed to a skilled
 person. Cp. Phaedr. 258 D ἐν μέτρῳ ὡς ποιητῆς, ἣ ἄνευ μέτρου ὡς ἰδιώτης.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] ‘in general.’ Cp. Phaedr. 275 B ἀγνώμονες ὡς *364*
 ἐπὶ τὸ πλῆθος οὗτες. *A*

καὶ ποιητροὺς πλουσίους . . . ἔχοντας] ‘wicked men who are rich
 or have any power besides riches.’ ἄλλας, sc. ἡ πλοῦτον, understood
 from πλουσίους.

Republic **εὐχερῶς**] 'lightly,' is a word of blame here and in vii. 535 E
 II. ἀλλ' εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται.

364
 A
 B

τούτων δὲ . . . ἐναντίαν μοῖραν] Compare infra 379 D, where the Homeric sentiment of the two vessels of Zeus, the one full of good, the other of evil destinies, is condemned; also the words of Psalm xxxvii. 35 'I have seen the wicked in great power, and spreading himself like a green bay tree,' which are in like manner followed by a justification of the ways of God to man.

θαυμασιώτατοι λέγονται] *θαυμασιώτατοι* is the predicate of *λέγονται*, in which the notion of *λόγοι* is repeated. 'The tales which are told about the Gods and Virtue are the most wonderful of all.' The following words show the connexion implied in **τε καί**. 'How the Gods are disposed towards virtue.'

ἀγύρται] 'begging priests.' Cp. infra 381 D Ἦραν ἡλλοιωμένην ὡς ἰέρειαν ἀγείρουσαν.

C

βλάψει] 'A man shall hurt,' sc. *πείθουσιν ὡς ὁ ἐθέλων βλάψει*. The passage may be taken in two different ways according as the prophet or the person who consults him is supposed to be the subject of **ἀκείσθαι** supra. In the latter case there is no difficulty in supplying the subject of **βλάψει**. The regularity of construction is interrupted by the sudden introduction of the direct form of speech, which adds vividness to the passage. And the main thread of the sentence is taken up again in **ἐπαγωγᾷς . . . ὑπηρετεῖν**. If the prophets are the subject throughout, the reading *βλάψειν* is more convenient though still not necessary. But the man who has recourse to the prophet or priest is clearly the nominative to **ἐθέλη**, and is referred to in **του** supra. Cp. 365 A *μὴ θύσαντας*. *βλάψει* is found in almost all the MSS. and is a reading which the scribes were unlikely to invent. *βλάψαι* is an emendation of Muretus.

οἱ μὲν . . . διδόντες] 'Those of them (i. e. of the persons mentioned in 364 A) who offer facilities for vice' (calling Hesiod to witness that, &c.). The conjecture of Muretus, approved by Cobet, **οἱ μὲν . . . ᾄδοντες**, 'Some of them singing about the facility of vice' was needlessly adopted in Baiter's edition of 1881. • For *διδόντες* = *δίδοσθαι λέγοντες* cp. supra 363 C, D *διδάσσι*, 'represent as being given,' *κατακλίναντες, κατορύττουσιν*.

D

λείη μὲν ὁδός] The reading in the text of Hesiod (*Opera et Dies*, 286) is *ὀλίγη*, not *λείη*, which is found here and in *Laws* iv. 718 E,

where the quotation occurs again, and three other lines are added, the two last of which are quoted also in Prot. 340 D:—

Republic
I.

364
D

ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτήν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
ῥήϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ εὐῶσα.

The substitution of *λείη* for *ὀλίγη* in Plato and also in Xenophon (Mem. ii. 1, 20) and Plutarch (Mor. 77 D) is supposed to have been intended to avoid tautology of the two ideas, *ὀλίγη ὁδός* and *μάλα ἐγγύθι ναίει*, but such a tautology is frequent in Epic poetry: *ὀλίγη*, of which *μάλα δ' ἐγγύθι ναίει* is an explanation, is probably the true reading, and is opposed to *μακρός* following.

στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί] The MSS. point to an early variety of reading between *λιστοί*, and *στρεπτοί* which is the reading of the original passage, Il. ix. 497. The word *λιστός* does not occur elsewhere, though *ἄλλιστος* is found in Empedocles (frag. 50), and *τρίλλιστος* in Homer (Iliad viii. 488).

βίβλων δὲ ὁμαδὸν παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως] For the 'host' of books cp. Eurip. Hippol. 953:—

E

Ὀρφεία τ' ἄνακτ' ἔχων
βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμὼν καπνούς,

also Alcester, 967:—

Θρήσσαις ἐν σανίσιν, τὰς
Ὀρφεία κατέγραψεν
γῆρυσ·

and for the general thought in what follows, Soph. Fragm. 719 Dindorf (753 Nauck):—

ὥς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἄιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακία.

Homer, Hymn to Demeter, 480–482:—

ὄλβιος, ὃς τάδ' ὅπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ὃς δ' ἀτελὴς ἱερῶν, ὃς τ' ἔμμορος, οὔποθ' ὁμοίην
αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.

Suidas has given a list of twenty-one Orphic works, which he attributes to various authors; one class of them being called *τελεταί* and ascribed to Onomacritus. This and other passages (Phaedo

Republic 69 c; Orat. 402 B; Phileb. 66 c) show that a body of writings, older probably than any Orphica which have come down to us, existed under the name of Orpheus in the age of Plato.

364
E

καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν] ‘and sportive delights.’ The pleonasm gives a scornful emphasis.

365
A

τελετάς] Compare Laws x. 908, 909, where the enemies of religion are divided into two classes: (1) open unbelievers, who may be honest and good men; and (2) insidious priests and magicians, who practise upon the souls of the living and dead: 908 D γίγνονται δὲ ἐξ αὐτῶν (sc. μάντεων) ἔστιν ὅτε καὶ τύραννοι καὶ δημηγόροι καὶ στρατηγοί, καὶ τελεταῖς δὲ ἰδίαις ἐπιβεβουλευκότες σοφιστῶν τε ἐπικαλουμένων μηχαναί: 909 B ὅσοι δ’ ἂν . . . καταφρονοῦντες δὲ τῶν ἀνθρώπων ψυγαγωγῶσι μὲν πολλοὺς τῶν ζώντων, τοὺς δὲ τεθνεώτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν καὶ θεοὺς ὑπισχνούμενοι πείθειν, κ.τ.λ. Both the open unbeliever and the religious impostor are to be punished, the former with a view to reformation, the latter more severely: both capitally, if they persist after a five years’ imprisonment.

ταῦτα . . . λεγόμενα] The *accusativus pendens* receives a construction from ἀκουούσας, as the sentence proceeds.

ὥς . . . τιμῆς] τιμή is here used in the active verbal sense—‘regard’—cp. supra 359 C ἐπὶ τὴν τοῦ Ἰσού τιμήν.

τί . . . ποιεῖν] ‘How will they behave’ or ‘be affected?’ Essay on Diction, vol. ii. p. 282.

ὥσπερ ἐπιπτόμενοι συλλογίσασθαι] The words suggest the image of a wandering bee, gathering honey from each flower in passing. Cp. Ion 534 B ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὥσπερ αἱ μέλιται.

B

λέγοι γὰρ ἂν . . . λέγεται] φασίν, like λέγεται, at the end of the sentence, is a resumption of τὰ μὲν . . . λεγόμενα, which is out of construction or rather in suspense. For the anacoluthon cp. Polit. 295 D ἡ πᾶν τὸ τοιοῦτον . . . ξυμβαίνειν . . . γέλως ἂν ὁ μέγιστος γίνοιτο τῶν τοιούτων νομοθετημάτων;

πότερον δίκῃ τείχος ὕψιον, κ.τ.λ.] The same passage is cited by Cicero ad Attic. xiii. 38, 41; Maxim. Tyr. xviii. init.; Atticus Platonic. apud Euseb. Praep. Ev. xv. 798 D; and Dionys. Halic. de Comp. verb. c. 21. From these sources Bergk gives the fragment thus:—Πότερον δίκῃ τείχος ὕψιον | ἡ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει | ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν, | δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. Bergk observes

that *θεσπέσιος βίος* and *κύριον εὐδαιμονίας* in what follows have also a poetical ring. *Republic*
II.

ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ] ‘If at the same time I have the opposite reputation.’ This, and not ἐὰν μὴ καὶ δοκῶ, is the reading of a majority of MSS., and is more idiomatic. 365
B

ἀδίκῳ δέ] sc. ὄντι.

τὸ δοκεῖν . . . καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται] The words of Simonides, quoted by the Scholiast on Eur. Or. 782. C

καὶ κύριον εὐδαιμονίας] sc. ἐστί.

πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα] ‘As a vestibule and exterior.’ πρόθυρα, κ.τ.λ., are accusatives in apposition to σκιαγραφίαν . . . περιγραπτέον, and the whole sentence is explanatory of ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως and therefore in asyndeton.—σκιαγραφία in its simple meaning is painting in light and shade. In Plato the word is metaphorically used to imply illusion or unreality of any kind: cp. ix. 583 B οὐδὲ παναληθὲς ἐστὶν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονή . . . ἀλλ’ ἐσκιαγραφημένη: Phaedo 69 B μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετή, κ.τ.λ. ἀλώπεκα, ‘the fox,’ is a more lively reading and better suited to the epithets κερδαλέαν and ποικίλην, ‘cunning and versatile,’ which are quoted from Archilochus, than ἀλωπεκῆν, the fox’s skin, which is quoted in the Lexicon of Timaeus. The fox—as the emblem of cunning—is to be trailed behind. Cp. Themist. Orat. xxii. 279 A ἀνθρωπία σμικρὰ καὶ ἀνελεύθερα τὰς ἀλώπεκας ὅπισθεν ἐφελκόμενα: and Solon, Fr. 10. 7 ἀλώπεκος ἔχνεσι βαίνει.

οὐ ῥᾶδιον αἰεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα] For the failure of the wicked in later life cp. x. 613 B οἱ μὲν δεινοὶ τε καὶ ἄδικοι δρῶσιν ὅπερ οἱ δρομῆς, ὅσοι ἂν θέωσιν εὐ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή.

ταύτη ἰτέον, ὥς . . . φέρει] ταύτη, ‘in this path’ (i. e. the path of dissimulation and appearance) ‘we must proceed, following in the track of the argument.’ D

ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν] ‘For’ (as to what you say of the difficulty of escaping detection) ‘with a view of escaping it,’ &c.—referring to the previous words οὐ ῥᾶδιον αἰεὶ λανθάνειν κακὸν ὄντα.

ἐξ ὧν] ‘So drawing from these resources.’ The antecedent to ὧν is the whole sentence from ξυνωμοσίας to διδόντες. The clubs supply force; the rhetors give the means of persuasion.

οὐδ’ ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν] καὶ ἡμῖν μελητέον is the reading of

Republic
II.
365
D

ΑΠΜ. But a wrong sense is thus given to the clause καὶ ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν: 'We must take care to conceal our crimes.' Various ways of removing the difficulty have been suggested. (1) Stallbaum, in his later edition (1858), reads τί καὶ ἡμῖν . . . : and this is supported by slight manuscript authority (Flor. x); but the new interrogative beginning is too abrupt after οὐκοῦν. (2) For μελητέον the Zurich editions substitute ἀμελητέον, the conj. of Baier. But the meaning is not 'We *ought not* to attend to concealment,' but 'we *need not* attend to concealment.' The difficulty in the passage is clearly the omission of the negative, which is a very common kind of corruption. It may be supplied either by reading with γ οὐδ' instead of καί (as in the text), or with a still smaller alteration, adopted by Schneider, of inserting οὐ before μελητέον—καὶ ἡμῖν οὐ μελητέον: or by throwing back the accent on οὔκου (sic), a suggestion of Hermann's, who thus obtains the required negative. But in that case the force of οὔκου cannot be supposed to extend equally to both members of the sentence, which are distributed by μέν and δέ; in the second clause εἰ δέ, κ.τ.λ., it must be assumed that the negative is forgotten and the construction changed.

E εὐχολαῖς ἀγανῆσι] The reading ἀγανῆσι here, as well as in 364 D, where some MSS. also read εὐχολῆς, may possibly be a correction of ἀγαναῖσι taken from the ordinary text of Homer.

εἰ δ' οὖν] 'Now if we are to believe.' The alternative consequence which follows from the supposition 'if we believe neither' is too obvious to be expressed.

ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων] 'From the results of wrong-doing.' For the sense compare Shakespeare, *Hamlet* iii. 3. 59 'And oft 'tis seen the wicked prize itself Buys out the law: but 'tis not so above.'

366
A

δίκαιοι . . . ἀζήμιοι *μέν, κ.τ.λ.] The various reading μόνον, which is found in ΠΜ and several other MSS. but not in Par. A, after the first ἀζήμιοι, helps somewhat clumsily to point the sense: 'If we are just, all that we gain is,' &c. μέν, the conjecture of Muretus, gives a possible account of both the manuscript readings.

ἄδικοι δέ] sc. ὄντες.

λίσσόμενοι . . . ἀμαρτάνοντες] The line of Homer already quoted—364 E λίσσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη—is ingeniously turned so as to suggest the notion of sinning and praying at once.

ἡ παῖδες παίδων] Cp. supra 363 D.

Republic
II.

αὐ μέγα δύνανται] These words happen to be omitted in Par. A, showing that the best MSS. not unfrequently err. It is quite unnecessary with Hermann to spoil the effect of a very spirited passage by the introduction of a very tame emendation—ἀλλ' ὠφελήσουσιν ἀγνιζομένους αἱ τελεταὶ καὶ οἱ λύσιοι θεοί—in order to vindicate the accidental omission of αὐ μέγα δύνανται in Par. A.

366
A

αἱ μέγισται πόλεις] Meaning Athens, where the Eleusinian mysteries had become part of the state religion. B

καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταί] Either (1) 'and the poets, who are the children of the Gods': sc. ὄντες, absorbed in γενόμενοι, 'and have become their interpreters': or (2) 'the children of the Gods who have become poets and the interpreters of the Gods.' The authority of states is contrasted with the genius of individuals. Cp. infra τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων.

τίς μηχανή] This phrase from the more precise—'What contrivance is there?' has passed into the more general sense—'What possibility is there?' Cp. Phaedo 72 D τίς μηχανή μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι; 'How can it be but that all things would be consumed?'

ὥς δὴ τοι . . . (D) αὐτὸ δρᾶν] For a like humanity of feeling cp. v. 476 E ἐπικρυπτόμενοι ὅτι οὐχ ὑγιαίνει: vi. 492 A foll., 499 E; Phaedr. 268 E; Laws x. 888, 903. The conviction that vice is at any rate in some degree involuntary leads men to regard it in a more tolerant spirit. C

πλὴν εἴ τις θεία φύσει] Cp. again vi. 492 E οὔτε γὰρ γίγνεται οὔτε γέγονεν οὐδὲ οὖν μὴ γένηται ἄλλοῖον ἥθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων παιδείαν πεπαιδευμένον,—ἀνθρώπειον, ὃ ἐταίρε' θεῖον μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν ἐξαιρώμεν λόγου. See also the question raised in the Meno and in Aristot. Eth. Nic. i. 9, whether virtue is not a divine gift.

ψέγει] supply ἕκαστος from οὐδεὶς, as in Symp. 192 E ταῦτα ἀκούσας . . . οὐδ' ἂν εἰς ἐξαρνηθείη . . . ἀλλ' ἀτεχνῶς οἶοι' ἂν ἀκηκοέναι. D

ὥς δέ, δηλον] 'And that this is so, is plain.' Cp. Dem. c. Tim. 730, 25 ὥς δέ, ἐγὼ φράσω.

τῶν τοιούτων] sc. τῶν ψεγόντων τὴν ἀδικίαν.

Republic For these unworthy thoughts the friends of justice must be held
 II. responsible, if they continue to dwell mainly on the consequences of
 366 D- virtue and do not rather employ their eloquence to show that justice
 367 E is in its own nature the highest good and injustice the greatest evil.
 Let Socrates apply himself to the task of showing this.

366 D ὤρμησε . . . εἰπεῖν] ‘And all this arises from one thing, which was the beginning of our whole argument with you. My brother here and I were impelled to say to you,’ &c. εἰπεῖν is an explanation of λόγος and receives a subject from τῷδε καὶ ἐμοί—ὥστε τόνδε καὶ ἐμὲ εἰπεῖν. For the expression cp. Hdt. vi. 86, 16 τοῦ δὲ εἵνεκα ὁ λόγος ὅδε, ὃ Ἀθηναῖοι, ὠρμήθη λέγεσθαι ἐς ὑμέας, εἰρήσεται.

ὃ θαυμάσιε] ‘What surprises me in all of you who praise justice is that . . .’ The mode of address, ὃ θαυμάσιε, identifies Socrates with the ordinary panegyrists of justice, with whom Adeimantus is expostulating. Cp. Phaedr. 260 D τί ποτ’, ὃ θαυμάσιοι, ληρέετε;

E ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς . . . λελειμμένοι] Plato is referring to well-known tales and maxims, which the poets and logographers had put into the mouths of ancient heroes, such as the choice of Heracles, or the advice of Erechtheus to his son in Euripides (Fragm. 364, ll. 11–17):—

ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ’, ἦν βούλη πολλὴν
 χρόνον μελάρθοις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
 οἴκους ἐσελθόντ’ οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ’ εὐγενὲς
 καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρῶτους ἔχειν.
 ἐν τῷ πένεσθαι δ’ ἐστὶν ἢ τ’ ἀδοξία,
 κἂν ἢ σοφός τις, ἢ τ’ ἀτιμία βίου.

δόξας, κ.τ.λ.] sc. ἐπαινῶν καὶ ψέγων.

ἐν ἰδίῳ λόγῳ] ‘in ordinary speech,’ i.e. in prose. The poet is a professional person. Cp. ἰδίᾳ supra 363 E, Phaedrus 258 D.

367 A αὐτὸς αὐτοῦ . . . φύλαξ] After ἕκαστος some MSS. (Π q) introduce ἄριστος, which Bekker approved. The weight of authority seems to be against it.

ὑπέρ] ‘Concerning.’ Cp. Apol. 39 E ἡδέως ἂν διαλεχθείην ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τουτοῦ πράγματος.

φορτικῶς] ‘grossly,’ ‘unworthily.’ The word has an associa-

tion of vulgarity or bad taste: infra vii. 528 E ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι: *Republic*
Theaet. 183 E μὴ φορτικῶς σκοπῶμεν—‘lest we consider the subject
in an unworthy manner.’ II.
367
A

σοῦ ἐπιθυμῶν ἀκοῦσαι τάναντία] is emphatic: ‘it is because
I wish to hear from you the opposite side, that I speak with so
much earnestness, for I may as well be open with you.’ B

ὡς δύναμαι μάλιστα] Cp. supra 358 D, where Glaucon says—
διὸ κατατείνας ἔρω, κ.τ.λ.

εἰ γὰρ . . . ψέγειν ἀλλὰ τὸ δοκεῖν] ‘For unless you subtract from
both of them their true reputation, and unless you add on the false
one (μὴ is to be repeated with προσθήσεις), we shall say that you
do not praise justice, but the appearance of justice, nor blame the
being unjust, but the seeming to be.’

While the essences of justice and injustice remain the same,
their consequences are supposed to be interchanged. The second
ἀλλὰ τὸ δοκεῖν is omitted in the text of A, but has been added in
the margin by the second hand.

τὸ μὲν δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθόν, κ.τ.λ.] Cp. i. 343 c.

C

τὸ δὲ ἄδικον αὐτῷ μέν, κ.τ.λ.] The unjust is expedient to
a man’s self, as above i. 344 c τὸ δ’ ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τε
καὶ ξυμφέρον.

ἐπειδὴ οὖν ὠμολόγησας . . . μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν] See above 357
B foll. Plato is fond of ‘looping up’ the argument by allusions
to what has preceded. At the beginning of the Book, justice was
placed in the second or ‘fairest’ class of goods, that is to say, goods
desirable in themselves and for their consequences. Adeimantus
in the words—πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν—has slightly altered this
statement of Socrates, making justice belong to that class of goods
which are desired much more for their own sakes than for their
results.

We may observe τε followed by δέ as οὔτε by οὐδέ when
a clause is emphasized, as below vi. 499 B οὔτε πόλις οὔτε πολι-
τεία οὐδέ γ’ ἀνὴρ.

καὶ ὑγιαίνειν δὴ] δὴ calls special attention to ὑγιαίνειν. Cp. Theaet.
156 B καὶ ἡδοναί γε δὴ καὶ λύπαι: Meno 87 E ἰσχύς καὶ κάλλος καὶ
πλούτος δὴ, infra vi. 503 E.

γόνιμα] ‘genuine,’ ‘real.’ Cp. γόνιμον ποιητὴν in Aristophanes
(Ran. 96). D

Republic II. 367 D τοῦτ' οὖν αὐτὸ . . . βλάπτει] ὁ αὐτῇ, κ.τ.λ. is an explanation of τοῦτ' αὐτό, which also refers to the previous context. 'She by herself'—setting aside the consequences which flow from her. καὶ ἀδικία βλάπτει is an instance of an unnecessary (and here ungrammatical) addition of a correlative clause.

ἀνασχοίμην ἄν] The MSS. vary between ἀποσχοίμην, ἀποδεχοίμην, and ἀνασχοίμην, the reading of Ξ, which has also the authority of the Scholiast and is represented in the version of Ficinus. The construction of the genitive with ἀνέχομαι occurs again in viii. 564 D καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος, Protag. 323 A εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται.

εἰ μὴ σὺ κελεύεις] κελεύεις is the reading of Par. A (with the iota over an erasure) and should perhaps be preferred to κελεύεις.

E ἐάν τε λανθάνῃ, κ.τ.λ.] These words are repeated almost *verbatim* in two other places, iv. 427 D, ix. 580 C,—where Socrates claims to have fulfilled the present demand. See note on 367 C ἐπειδὴ οὖν ὁμολόγησας, κ.τ.λ.

367 E–369 A *Socrates is greatly struck by the divine instinct which has kept in the paths of virtue two young men who are able to plead so eloquently for the opposite of virtue.—He is discouraged at not having satisfied them, but in the sacred cause of Justice he may not falter. He suggests an expedient by which the discussion may be facilitated. Justice is an attribute of States as well as of individuals, and in the state it must surely be present on a larger scale. Justice in the state may be compared to a writing in large letters, and in the individual to a writing in small letters. Having failed in our attempt to decipher the small characters, let us now begin with the larger, and afterwards return to the smaller letters.*

367 E καὶ ἐγὼ . . . εἶπον] For the form of the sentence cp. Protag. 335 E αἰ μὲν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλῶ.

368 A ἐκείνου τοῦ ἀνδρός] Not Thrasymachus, as Stallbaum ridiculously supposes (quoting in proof of his opinion Phileb. 36 D, where Protarchus, who supports the doctrines of Philebus, is jestingly addressed as ὁ παῖς 'κείνου τῶνδρός), but Ariston, whose name immediately follows, and is connected with the phrase by the repetition of the word παῖδες. What the passage of the Philebus really proves is that this was a familiar mode of address amongst

intimate friends. As in other passages (Theaet. 207 D *αὐτά*: Sophist 263 E *αὐτό*), the demonstrative waits for the correlative word, which is supplied by the verse. The 'pronominal phrase' *ἐκείνου τοῦ ἀνδρός*, 'of that man,' prepares for the quotation from the Elegiac Poem and avoids the repetition of the name of Ariston.

Republic
II.
368
A

περὶ τὴν Μεγαροῦ μάχην] The battle of Megara here referred to may be one of those mentioned by Diodorus (xiii. 65, 72) as having taken place in 409 or 405. As the Athenians were constantly at war with the Megarians, it may also be some minor engagement which is unrecorded. It certainly could not have been the battle in 424, because Plato, who was the eldest of the family, was only born in 430 or 428. We may be certain of so much:—(1) that Glaucon and Adeimantus were Plato's brothers; (2) that they did distinguish themselves at a battle of Megara; (3) that this battle was not the famous one in 424. Cp. Böckh 439, 440.

εὖ δοκεῖ ἔχειν] 'seems to be very appropriate.' Cp. i. 329 E.

δοκεῖτε δὴ μοι . . . ἡπίστουν ἂν ὑμῖν] 'I do believe that you are really not convinced; and I gather this from your general character, for if I judged by your words only, I should not trust you.'

ἐκ τοῦ ἄλλου] *ἄλλος* here, as frequently in Plato, and occasionally in other writers, is used adverbially; not 'I judge from the rest of your character,' but 'I judge from something else [than your speech] which is your character.' Cp. supra 357 c. The antithesis is further pointed by *αὐτοὺς* in *αὐτοὺς τοὺς λόγους*.

B

ὃ τι χρήσωμαι] used absolutely, as in Protag. 321 c *ἡπόρει ὃ τι χρήσαιτο*: Gorg. 465 E *εἰάν . . . σοῦ ἀποκρινάμενον μὴ ἔχω ὃ τι χρήσωμαι*.

μὴ βοηθεῖν] sc. *τῇ δικαιοσύνῃ*.

C

ἐπειδὴ οὖν, κ.τ.λ.] For *οὐ δεινοί* cp. Theaet. 154 D *οὐκοῦν εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἐγώ τε καὶ σὺ ἦμεν, κ.τ.λ.*, and, for the favourite illustration from letters, Polit. 277 E foll., where the argument is from the simpler to the more complex, as here from the greater to the smaller. *οἷανπερ ἂν εἰ* may be compared with the elliptical formula *ὥσπερ ἂν εἰ*. The sentence is complicated. It would naturally have run thus: 'We should make such an enquiry as near-sighted people would make, if they were bidden to read small letters at a distance, and some one discovered that the same letters existed elsewhere larger and on a larger ground. It would be thought a gain to read the larger letters first, and then proceed to

D

Republic
II.
368
D

the lesser.' These two sentences are compressed into one, the apodosis of the first (ἐποιήσατό τις), or some such words, being omitted, and ἔρμαιον ἂν ἐφάνη, strictly an epexegetis of it, taking its place. For a similar accusative out of construction, cp. especially iv. 434 D (where this passage is referred to) νῦν δ' ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν ἣν φήθημεν, κ.τ.λ. Compare the use of ὥσπερ εἰ with a sentence following: e.g. Theaet. 197 C ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις . . . τρέφοι, and elsewhere.

οὕτως] sc. πρῶτον ἀναγρόντας.

εἰ τὰ αὐτὰ ὄντα τυγχάνει] 'To discover if they are really the same.' See the transition from the state to the individual, which is made with a reference to this passage in iv. 434 D.

τί τοιοῦτον . . . καθορᾶς] 'What do you see like this in the inquiry respecting justice?' i.e. how is the inquiry facilitated by the simile of the large and small letters?

E ἴσως τοίνυν . . . ἐνείη] There is a touch of Socratic irony here.

369 A τὴν τοῦ μείζονος . . . ἐπισκοποῦντες] 'Looking for the likeness of the greater in the form of the less.'

γενομένου αὐτοῦ] 'When we have done as we propose.' Sc. τοῦ γίγνεσθαι τὴν πόλιν λόγῳ.

B δοκεῖ οὖν χρῆναι, κ.τ.λ.] The apparent backwardness of Socrates has the effect of stimulating his hearers. The crowning instance of this is in v. 472 A.

369 B-
371 E *The state is the offspring of mutual need. No individual can supply a tithe of his own wants. Each therefore invites the co-operation of others, and the resulting association constitutes the state.*

Primary wants are those of food, shelter, raiment and shoes, and these are supplied by the husbandman, the builder, the weaver and the cobbler.

Their labours must be divided, and each must produce enough of his commodity, and that of the right quality, to supply the rest.

This division of labour is approved upon the following grounds:—
1. *Natural aptitudes differ.* 2. *A man who has one calling only is more likely to excel in it.* 3. *Work must be done at the right time, and therefore there should be no risk of the workmen being otherwise engaged. A market must also be provided; and a medium of exchange.*

And the principle must be carried further. The manufacture of

tools and implements must be committed to the carpenter and smith, and there must be a class of herdsmen and shepherds to rear the animals required for husbandry and for use in building, and for the supply of wool and leather to the weaver and the shoe-maker.

Republic
II.
369 B-
371 E

Our city is growing in size and can hardly be self-supporting. This deficiency leads to importation, and this to the creation of a mercantile class, and then, as imports necessitate exports, there is an increase of the number of persons in the city who are engaged in production. There must also be ships and sailors, and as exchange within the city grows more complex, barter becomes purchase, a currency is established, and a class of retail merchants is created. Lastly, the bulk of the commodities now carried to and fro necessitates a class of hired porters, who complete our simple state.

γίγνεται τοίνυν . . . πόλιν] The real origin of society is beyond the horizon of human history. We reconstruct the fabric on some modern basis of contract, divine right, division of labour, mutual necessity, or obligation, which is ascribed by us to the earliest ages. But the society which we put together is only that which we have previously taken to pieces. We mistake the scientific exposition of a subject for its historical growth and development. The principles which we suppose to have been known and recognized by all mankind from the beginning, are really working in them, but unconsciously. They grew like children according to certain laws, but they did not understand these laws.

369
B

ἢ τίν' οἶει . . . πόλιν οἰκίζειν] 'Or to what other origin would you attribute the foundation of the state?' (Literally, 'What other beginning, think you, founds the state?') Necessity is the *πρώτος οἰκιστής*. For the liveliness of the expression, cp. *infra* c ποιήσει δὲ αὐτήν . . . ἡ ἡμετέρα χρεία.

οὕτω δὴ ἄρα . . . ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα] The plural is the main subject : this is subdivided by *παραλαμβάνων*, which is attracted by *ἄλλος* into the singular : cp. *ἡμῶν ἕκαστος* in the last sentence.

C

ἄλλος ἄλλον . . . ἐπ' ἄλλου χρεία] 'One taking to himself one person for one purpose, another taking another for a different purpose, and yet another for another purpose still.' The complex expression reflects the mutual interlacing of various needs.

μεταδίδωσι δὴ . . . ἄμεινον εἶναι] 'And so one gives to another

VOL. III.

G

Republic or receives from another, because he believes it to be better for
 II. him ' (to do so).

369

C

ἴθι δὴ . . . ἡμετέρα χρεία] 'Well then, said I, let us in idea
 create a city from the beginning ; although our need will be the
 real creator.'

D

καὶ τῶν τοιούτων] preparing for σκυτοτόμος *infra*.

φέρει δὴ, κ.τ.λ.] Aristotle, misunderstanding the imaginative and
 artistic treatment of the subject, which he takes as matter of fact,
 makes a superficial criticism on this passage in *Pol. iv. 4, § 12*, which
 is as follows : 'Socrates says that a state is made up of four sorts
 of people who are absolutely necessary ; these are a weaver,
 a husbandman, a shoemaker, and a builder ; afterwards, finding
 that they are not enough, he adds a smith, and again a herdsman,
 to look after the necessary animals ; then a merchant, and then
 a retail trader. All these together form the complement of the first
 state, as if a state were established merely to supply the necessities
 of life, rather than for the sake of the good, or stood equally in
 need of shoemakers and husbandmen.' Stallbaum (note on 369 B)
 says : 'Aristoteles causam (die Veranlassung) et finem (den Zweck)
 non distinxit, licet alibi discrimen eorum non neglexerit.' It is
 quite true that Plato is not here speaking of the final cause of the
 state, but of the immediate cause of its origin. It is Aristotle who
 substitutes one for the other and thereby introduces confusion.

ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν] 'To provide all this.' Socrates play-
 fully exaggerates the wants of his primitive state. Cp. the serious
 use in vii. 535 C τοσαύτην μάθησιν.

γεωργὸς μὲν εἷς] sc. ἔσται, implied in the previous verb.

σχυτοτόμον] This word, like 'cobbler' among ourselves, appears
 to have had ludicrous associations. Cp. *infra* 374 B ; v. 466 B κατὰ
 τὸν τῶν σχυτοτόμων . . . βίον.

αὐτόσε] 'thereto,' i. e. to those already mentioned.

τῶν περὶ τὸ σῶμα] Either (1) neuter, or better (2) masculine :
 'another of those who minister to the body.'

ἢ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις] Either 'the barest idea of a state,' or
 'a state which provides for the barest necessities.' Probably
 a slight play is intended on both senses of the word ἀναγκαῖος.
 There appears to be a similar double meaning in vii. 527 A λέγουσι
 μὲν που μάλα γελοῖως τε καὶ ἀναγκαίως, 'they speak very ludicrously and

meagrely,' i. e. with a view to mere necessities ; but not without an allusion to geometrical necessity. Also in ix. 574 B *ἔνεκα . . . οὐκ ἀναγκαίης ἑταίρας . . . τὴν . . . ἀναγκαίαν μητέρα*. The geometrical meaning is also played upon in v. 458 D οὐ γεωμετρικαῖς γε, . . . ἀλλ' ἐρωτικάς ἀνάγκαις.

Republic
II.
369
D

ἀμελήσαντα] sc. τῶν ἄλλων.

E

τὰ αὐτοῦ πράττειν] Compare Charm. 161 E, where this simple notion of doing one's own business, which has been suggested as a definition of *σωφροσύνη*, is humorously set aside : *δοκεῖ ἂν σοι πόλις εὖ οἰκεῖσθαι ὑπὸ τούτου τοῦ νόμου τοῦ κελεύοντος τὸ ἑαυτοῦ ἰμάτιον ἕκαστον ὑφαίνειν καὶ πλύνειν, καὶ ὑποδήματα σκυτοτομεῖν, καὶ λήκυθον καὶ στλεγγίδα καὶ τᾶλλα πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, τῶν μὲν ἀλλοτριῶν μὴ ἄπτεσθαι, τὰ δὲ ἑαυτοῦ ἕκαστον ἐργάζεσθαι τε καὶ πράττειν ; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς.*

370
A

ἀλλ' ἴσως . . . ῥᾶον ἢ 'κείνως] 'But surely, Socrates, the former way (οὔτω, sc. by co-operation) is easier than the second way' (ἐκείνως, by isolation). ῥάδιον, which is the reading of Par. A and of the great majority of MSS., is supported by Meno 94 E *ῥάδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ*. The manuscript emendation, ῥᾶον, may be right (see v. rr. on i. 348 E), but is not absolutely necessary. The confusion, if so be, arises from *ditlogographia* and the similarity of A to Δ (*ῥαιον, ῥαιαιον, ῥαιδιον*). οὔτω refers to the more familiar of the two alternatives, which is nearer in the speaker's mind.

ἐννοῶ γὰρ . . . εἰπόντος σοῦ] 'It comes into my mind now you speak.' Socrates has been leading Adeimantus to this result, which he now characteristically pretends to gather from him. The genitive absolute indicates the occasion rather than the cause : cp. infra 383 A οὕτως, ἔφη, ἔμοιγε καὶ αὐτῷ φαίνεται σοῦ λέγοντος.

φύεται] This word has the chief emphasis, and is resumed in φύσιν. The first point is that all have not the same natural aptitudes.

πράξιν] The reading πράξει (M r) is not impossible.

B

ὅταν μίαν εἷς] sc. ἐργάζεται.

οὐ γάρ, οἶμαι . . . ἐν παρέργου μέρει] 'For the business, I conceive, will not wait for the leisure of the doer of the business, but the doer must keep at the work, making it his first object.' For the metaphorical application of *ἐθέλειν* to things without life, cp. infra iv. 436 B *ταυτὸν τὰναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν . . . οὐκ ἐθέλησει*. So Hdt. i. 74 *συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν*.

- Republic* II. 370 C
 [ἐπακολουθεῖν] Cp. iii. 406 B παρακολουθῶν γὰρ τῷ νοσήματι.
 ἐκ δὴ τούτων . . . πράττει] The order is inverted, πλείω referring to καιρόν, κάλλιον to ὅταν μίαν εἰς, ῥᾶον to φύεται, in what precedes.
- D [τέκτονες δὴ] δὴ, not δέ, is the true reading. 'And so,' &c.
 ἀλλ' οὐκ ἂν πω] οὐπω, like οὐκέτι (373 A, 468 B), is used to imply stages in the argument. Cp. supra i. 353 C οὐ γὰρ πω τοῦτο ἐρωτῶ—'I have not yet come to that question.'
- E [ἵνα οἷ τε γεωργοὶ . . . χρήσθαι ὑποζυγίοις] 'That the husbandmen may have oxen to plough with, and builders, as well as husbandmen, the use of cattle for draught.' ἔχουσιν is used in a double sense and construction—ἔχουσιν ('possess') βοῦς and ἔχουσιν ('be able') χρήσθαι: ἔχουσιν follows the mood of προσθεῖμεν: 'if we were to give them shepherds and other herdsmen that the husbandmen might have oxen for the plough.' Every possible use of the animals is enumerated except that of eating them. This is reserved for the luxurious state. Cp. infra 373 C δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων, εἴ τις αὐτὰ ἐδεσται. [ὑποζυγίοις, which should have been accusative after ἔχουσιν, is attracted into construction with χρήσθαι.—L. C.]
- [αὐτὴν τὴν πόλιν] 'To place the city itself' (not to speak further of the things contained in the city) 'where no imports are required, is well-nigh impossible.' αὐτὴν opposes the state to the previously mentioned individuals who are included in it. Cp. especially Thuc. ii. 60, § 4 ὁπότε οὖν πόλις μὲν τὰς ἰδίας ξυμφορὰς οἷα τε φέρειν, εἰς δ' ἕκαστος τὰς ἐκείνης ἀδύνατος, πῶς οὐ χρὴ πάντας ἀμύνειν αὐτῇ;
- [κενὸς ἂν ἦ] εἷρ is found in all the manuscripts with the exception of q β'. But the meaning of the words κενὸς ἂν εἷρ is poor and feeble, and the asyndeton at κενὸς ἀπεισιν indefensible. The reading κενὸς ἂν ἦ, though probably a manuscript conjecture, is most likely to be the true one. 'But if the minister come empty-handed, and bring nothing which the other people want, whoever they may be from whom they obtain the supply of their needs, he will depart empty-handed.' The position of κενός before ἂν ἦ is emphatic, and prepares for the repetition of the word.
- 371 A [δεῖ δὲ] 'And, therefore, what they produce at home must be not only enough for themselves, but also enough and of the right kind to accommodate (subaud. ἱκανά ἐστιν) those of whom (i.e. of whose commodities) they stand in need.' The slight difficulty of explaining the last words of this sentence has probably led to the insertion of

ἄξουσιν οἱ μεταδύσουσιν before ὧν ἂν δέωνται in *q*. Either (1) ὧν may be taken as masculine : in this case the construction is peculiar and different from ὧν ἐκείνοι δέονται in the preceding sentence : ‘Those of whom they stand in need’ : i.e. of whose commodities they stand in need ; or (2), placing a comma after ἐκείνοις, the clause ὧν ἂν δέωνται may be taken as epexegetic—οἷα καὶ ὅσα ἐκείνοις, sc. *ικανά*, ‘but in quality and measure suited to them (viz. those of whom they buy, παρ’ ὧν ἂν κομίζονται)—whatever the things are which they require.’ The former interpretation (1) is the more probable.

Republic
II.

37¹
A

τῶν ἄλλων διακόνων] ‘And we shall also want the ministerial class of whom we spoke before, who will have to import and export the various products.’ ἄλλων is adverbial. The article recalls the previous mention of them in 370 E. It is implied, but not expressed, that this class also must be increased.

ἐν αὐτῇ τῇ πόλει] ‘In the city itself.’ The pronoun here distinguishes the internal from the external commerce of the city.

B

ὧν δὴ ἕνεκα] sc. τοῦ μεταδιδόναι, κ.τ.λ., supra 369 c.

ἀγορὰ . . . ἐκ τούτου] ‘The next step will be to have a market-place, and a money-token for purposes of exchange.’

τὴν διακονίαν . . . ταύτην] ‘this service’—of selling, as infra E τὴν τιμὴν ταύτην. The antecedent has to be collected from the previous words ἐν ἀγορᾷ καθῆσθαι.

C

αὕτη . . . τῇ πόλει] ‘This want, then (i.e. of ministers of exchange), calls retail-traders into existence in the state.’

D

τοὺς δὲ πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις] He recalls the ἔμποροι mentioned in 371 A in order to distinguish them from the κάπηλοι.

τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες] ‘Who, selling the use of their strength, because they call the pay thereby obtained hire are called hirelings.’ ταύτην refers to πωλοῦντες : cp. Theaet. 168 B ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα (= φιλοσοφίαν) and supra c τὴν διακονίαν . . . ταύτην.

E

Plato is not a bad political economist ; he saw the advantage of a division of labour (cp. Laws viii. 846 D, E) in saving the time and improving the skill of the labourers, and the accordance of such a division with the natural differences of mankind. The distinctions of manufacturers and dealers, and of soldiers and citizens, are based by him on the same principle, of which he also makes a fanciful

Republic
II.

371
E

application in his objections to the drama (iii. 395 A, B 'One man cannot in his life play many parts'). He further saw the necessity of foreign trade or 'territorial division of labour,' in speaking of which Plato almost uses the formula of modern economical writers.

πλήρωμα . . . μισθωτοί] 'Then hirelings also go to make up a state.'

372 A—
373 C

Where in the state are Justice and Injustice and at what point in the growth of the state do they come in? Adeimantus thinks that Justice somehow springs out of the mutual intercourse of the different classes with each other. Socrates then proceeds to describe the way of living in the primitive state.

But the rudeness of this Arcadian simplicity is distasteful to Glaucon, who, as a man of pleasure, demands that their citizens should have the comforts of civilized life.

And Socrates does not object. For the contrast between Justice and Injustice is likely to be more apparent when luxury has set in.

The first consequence is a further enlargement of the city by the addition of classes devoted to the supply of artificial wants; animals will be reared for food; more servants too, amongst others the class of swine-herds, as well as cooks and confectioners, will be required. The sphere of medicine also will be greatly extended.

372
A

χρεία] Here used in the sense of 'intercourse' or 'dealings with one another.' Cp. Aristot. Rhet. i. 15, 22.

B

θρέψονται . . . πόλεμον] The main verb θρέψονται is forgotten in the accumulation of participles: and when the sentence is resumed with greater emphasis in the words μάζας, κ.τ.λ., a word more suitable to the context (εὐωχῆσονται) takes its place. Hence an asyndeton.

τῶν κριθῶν . . . τῶν πυρῶν] The article refers to σίτον supra.

τὰ μέν] sc. τὰ ἄλφειρα.

τὰ δέ] sc. τὰ ἄλφειρα—a simple chiasm. See vol. ii. p. 160, l. 48.

μάζας γενναίας] 'Noble bannocks,' see note on i. 348 c.

ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυρρίναις] 'On pallets spread of yew and myrtle boughs.'

τοῦ οἴνου] the article referring to σίτον τε ποιοῦντες καὶ οἶνον.

οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας] cp. iv. 421 E-423 C, *Republic* II.
where the question of population recurs.

εὐλαβούμενοι . . . πόλεμον] cp. infra 373 D, where war is seen to be occasioned by the excess of population over territory. 372 C

ἄνευ ὄψου . . . ἐστιωμένους] ἐστιωμένους conveys a sarcastic allusion to εὐωχῆσονται. 'You call it feasting when they have nothing but dry bread!'

καὶ βολβούς καὶ λάχανα . . . ἐψήσονται] 'And they will boil truffles and cabbages—such vegetables for boiling as, you know, are to be had in the country.' Xen. Cyr. i. 2, § 8 asserts that cress (κάρδαμον) was the only ὄψον allowed to the Persian youth when under training.

Socrates assumes a charming unconsciousness of Glaucon's meaning when he asks for ὄψον, and, like Grumio, 'feeds him with the name of meat.'

μετρίως ὑποπίνοντες] 'Drinking moderately the while.' ὑπο- implies that the wine was an accompaniment of the 'dessert.' Cp. Anacreon f. 63 (quoted by L. and S. s. v.) καλοῖς ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις. D

εἰ δὲ ὧν πόλιν, κ.τ.λ.] This picture of paradisiacal simplicity and vegetable diet has no attractions for Glaucon, who abruptly exclaims: 'And if, Socrates, you were establishing a common-wealth of pigs, how else would you be feeding the beasts?' (χορτάζειν is used properly of animals). 'But what ought I to do, Glaucon?' said I. Let them have the usages of civilized life: people who are to be comfortable should lie on sofas and dine off tables, and have dainties and dessert after the modern fashion.' In this easy, humorous style Plato makes the transition from the first simple notion of a state to the more complex. With ἀλλὰ πῶς χρή and ἅπερ νομίζεται, some general words like ποίειν and διδόναι have to be supplied from ἐχόρταζες.

ἐπὶ τε κλινῶν κατακεῖσθαι] in apposition with ἅπερ νομίζεται. κλίνη, 'a couch,' is opposed to στιβάς, 'a pallet,' supra B.

ὄψα] sc. ἔχειν, absorbed in ἔχουσι. E

σκοποῦντες γὰρ . . . ἐμφύονται] Socrates ironically dissembles his real meaning, which is that without taking into account the evils attributable to luxury, and amongst other evils war, any real inquiry into the origin and growth of justice and injustice would be

Republic
II.
372
E

impossible. Plato does not seek for justice in the simple state, because his idea of it and his anxiety to elaborate a parallel between the virtues of the individual and the state requires a more complex and highly organized form of society. There must be three classes in the state (as there are three parts of the soul)—each having its appropriate virtue of temperance, wisdom, courage,—before there can be justice, which is the harmonious blending of three virtues or cooperation of the three classes in the state. These three virtues and classes have no sufficient *raison d'être* in the city of pigs.

ἡ μὲν οὖν . . . ὑγιής τις] The word *ὑγιής*, which is softened by ὥσπερ, prepares the way for the stronger metaphor of *φλεγμαίνουσαν πόλιν*, which follows. Cp. Laws iii. 691 E φύσις τις . . . κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν *φλεγμαίνουσαν* ἔτι.

εἰ δ' αὖ βούλεσθε . . . θεωρήσωμεν] The subjunctive in phrases of this kind was originally interrogative, but the exact relation of the words was forgotten in the course of time. Goodwin, *M. and T.* §§ 287, 288.

ταῦτα γὰρ δὴ τισιν] Socrates thus playfully alludes to the displeasure which Glaucon expresses at the simple state.

373
A

κλῖναι, κ.τ.λ.] *κλῖναι* are to supersede the yew and myrtle boughs, *τράπεζαι* to take the place of the clean leaves.

ἐταῖραι] are introduced *παρὰ προσδοκίαν* among cakes and ointments, as below ἔτι δὲ καὶ *συβωτῶν προσδεησόμεθα*, in contrast with the more refined ministers of luxury. A link of association is supplied by the mention of the rich perfumes and other sensual delights. A similar juxtaposition occurs in the Theaetetus, 175 E *μηδὲ ὄψον ἡδύναι ἢ θώπας λόγους*. So infra iii. 404 D *ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι*, where the *Κορινθία κόρη* is mentioned along with the luxuries of the table.

καὶ ὄψα δὴ] the particle *δὴ* calls attention to the special demand of Glaucon for *ὄψον* in 372 c, which Socrates now satisfies.

ἕκαστα τούτων παντοδαπά] The asyndeton adds to the effect, as in iv. 434 A *πάντα τᾶλλα μεταλλαττόμενα*.

καὶ δὴ καὶ . . . θετέον] The antecedent to *αἱ* is repeated with a limitation in *τὰ ἀναγκαῖα*. 'In providing what we first spoke of (shelter and covering) we must no longer ordain mere necessities, as houses, garments, shoes, but set-a-going the arts of decoration.'

καὶ τὴν ποικιλίαν] These words are omitted in Par. A and

several other MSS., but their presence in Π shows the reading to be an early one, and as decoration is required for houses in the luxurious state, so embroidery is required for clothing.

Republic
II.

373
A

μείζονά τε αὖ] The correlative sentence is deferred; it is probably to be found in καὶ ἡ χώρα σου, κ.τ.λ. (infra D).

B

ὄγκου . . . καὶ πλήθους] ‘It is to be increased in bulk and number.’ The words have a depreciatory tone, and are suggestive of a huge unwieldy multitude.

οἶον . . . μιμηταί] (1) It is not certain whether in this passage *θηρευταί* simply means ‘huntsmen,’ who may be supposed to supply the wants of the luxurious citizens, or whether it includes the association of ‘hunters of men,’ ‘birds of prey,’ who live by their wits at the expense of others (observe the addition of πάντες suggesting a multifarious class). The love of fanciful language in Plato, and also the tendency to fanciful comparisons and generalizations, which is apt to prevail in the infancy of dialectic (see especially the Sophist and Politicus, in both of which *θηρευτική* and *μιμητική* occur together, as *θηρευταί* and *μιμηταί* in this passage,—Soph. 265 A, Polit. 299 D), makes it likely that this mischievous second intention of the word has not been forgotten by Plato. So the Sophist is termed νέων καὶ πλουσίων ἑμμισθος *θηρευτής* (Soph. 231 D), and the art of the Sophist (Euthyd. 290 B), *θηρευτική* . . . τέχνη ἀνθρώπων: in Laws vii. 823 B, the term *θήρα* is extended to men as well as to beasts and birds, so as to include thieves, pirates, &c.,—as also in the Sophist and Politicus, where the *θήρα τῶν ἡμέρων* has many subdivisions, including piracy, kidnapping, law, rhetoric, and sophistry (Soph. 222 B foll.)—and *στρατηγική* is included under *θηρευτική* (Polit. 299 D *στρατηγικῆς καὶ ξυμπάσης ἡστεινοσούν θηρευτικῆς καὶ γραφικῆς ἢ ξυμπάσης μέρος ὁτιοῦν μιμητικῆς*). Cp. also Xen. Mem. ii. 6. 29. (2) On the other hand, although the metaphorical use of *θηρευτής* is common, it may seem that the word could hardly be applied in this way without some preparation or explanation.

οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα] Simply ‘forms and colours,’ a general expression, including probably sculptors, painters, architects, as well as inferior decorative artists—not dancers, who are referred to under the next head (*χορευταί*).

ποιηταί] The poets are allowed to enter with other *μιμηταί*, but most of them in Book iii are afterwards driven out. And by this

Republic reform of μουσική Socrates professes to have done something to
 II. purge the fevered commonwealth: cp. infra iii. 399 E καὶ νῆ τὸν κύνα,
 373 εἶπον, λεγόμεν γε διακαθαίροντες πάλιν ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν.
 B The purgation is made more complete in Book x. ῥαψῳδοί,
 ὑποκριταί, χορευταί, ἐργολάβοι are the ministers of the poets.

C παιδαγωγῶν] Fathers will no longer look after their sons themselves. Mothers will not suckle their own children. All sorts of persons will be required to minister to the extravagances of fashion and the luxuries of the table.

ἐτι δὲ καὶ συβωτῶν] This is humorously added. Swine are fed only for eating; they were not wanted in a state that dispensed with animal food.

τοῦτο . . . τούτου]. The vagueness of the reference renders the transition easy to 'the other animals,' as if swine, and not their keepers, had been mentioned at first. In what follows the emphasis is on παμπόλλων. The other animals (that were included in the former state) will be needed in far greater numbers than before, i.e. not only enough for ploughing, draught, &c. (supra 370 E), but also for the table.

D ἱατρῶν ἐν χρεΐαις] The plural in χρεΐαις is occasioned by ἱατρῶν.

373 D— *A further consequence of luxury is that we shall be no longer content*
 376 C *with the boundaries of our original territory, nor our neighbours with theirs: each will covet a portion of the other's land. And so we shall go to war:—which to states is the source of so many evils. For self-protection we must now have a soldier-class, which, like the other classes, will devote itself exclusively to its own pursuits.*

In appointing the guardians, we must first of all select suitable natures. But what natures are suitable? The example of the watch-dog may instruct us here. For he, too, is a guardian. And we observe that courage and gentleness are united in him. Is such a combination possible in man? The difficulty seems at first sight insuperable; yet our illustration of the watch-dog shows a way out of it; for dogs are fierce to strangers, but gentle to those whom they know. May we not then infer that the love of knowledge in a spirited nature is the combination for which we are seeking.

373 ἀφῶσιν αὐτούς] It is this prevalence of the lower nature (σιδηροῦν,
 D χρηματιστικόν) which occasions the degeneracy of the state in Book

viii. (pp. 547, 550 ff.). Cp. also the downfall of Atlantis in the *Republic* Critias (120 D ff.). II.

πολεμήσομεν . . . όταν γίγνηται] Without enlarging on the precise effects of war, Socrates is content to argue that war arises from the same cause (i.e. luxury), as most of the other evils of mankind. 373
E

. ἐξ ὧν] Either (1) referring to πολέμου (plural to singular, whence two MSS. read ἐξ οὗ), or (2) = ἐξ ἐκείνων γιγνομένου ὧν. For όταν γίγνηται, which is equivalent to ἐκάστοτε, cp. Euthyphr. 7 D ἐχθροὶ ἀλλήλοις γιγνώμεθα, όταν γιγνώμεθα.

ὅλω στρατοπέδῳ] follows the construction of μικρῷ which is a dative of measure or excess.

ὕπερ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν] perhaps with an ironical reference to τίθαι κομμωτρίαι κουρεῖς, &c. 374
A

αὐτοὶ οὐχ ἱκανοί] ‘Are they not enough to take care of themselves without adding to them?’ The answer is: ‘Not enough; for if we are to carry out our principle of a division of labour, the soldier’s must be a separate calling.’

Plato separates the profession of the soldier on much the same grounds as standing armies would be defended in our own day. Yet, as he himself allows afterwards, the soldier may also be a philosopher, nor is the utmost military training inconsistent with other employments in modern times. Large standing armies may be required by the exceptional circumstances of politics, and are not necessarily attended by political dangers. Yet the division between the calling of the citizen and the soldier is probably injurious to both, as tending to separate elements of character which should rather be united—in Plato’s language, as dividing courage from gentleness, and also as superseding a patriotic by a merely professional feeling.

ἀλλ’ ἄρα] applies, not only to the first, but also to the second member of the sentence (τὰ δὲ δὴ . . . εἰ ἀπεργασθέντα), which latter is the emphatic part of it: ‘But are we to infer then that while we make one rule for the cobbler and for the husbandman with a view to their attaining a special excellence, the attainment of special excellence in the military art is not of the greatest importance?’ B

ἐφ’ ᾧ ἔμελλε . . . ἐργαζόμενος] (1) ‘With a view to which keeping himself free from all other pursuits’—or better (2) ‘attending

Republic
II.

374
B

to which,' 'in which,' i.e. 'leaving other things and doing this.'
ἐφ' ᾧ belongs either (1) to σχολὴν ἄγων, or (2) to the whole sentence,
being resumed emphatically in διὰ βίου αὐτὸ ἐργαζόμενος.—ἔμελλε, i. e.
'if he was to do his work well,' as supra 372 D τοὺς μέλλοντας μὴ
ταλαιπωρεῖσθαι.

- C ἢ οὕτω ῥᾶδιον . . . (D) ἱκανὴν παρασχομένῳ] For the complex
form of sentence, where two clauses, which cannot be true together,
are included in one interrogation or negation, cp. especially supra
i. 336 E μὴ γὰρ δὴ οἶον, εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν . . . δικαιοσύνην δὲ
ζητοῦντας, κ.τ.λ., and note. The implied disjunctive argument, If
war is to be left to citizen soldiers it is either less important or
easier than other pursuits, is characteristic of Plato, as also is the
introduction of fresh examples, πεττεία καὶ κυβεία, when those
already adduced were sufficient.

αὐτὸ τοῦτο] sc. πεττείαν ἢ κυβείαν, understood from πεττευτικός ἢ
κυβευτικός.

- D λαβὼν . . . ληφθέν] The momentary tense is significant: 'the
instant he takes it' or 'it is taken in hand.'

ὄπλων τε καὶ ὀργάνων] The addition of ὀργάνων points the
analogy. The weapons of the warrior are his tools.

πολλοῦ γὰρ ἂν, κ.τ.λ.] sc. εἰ οὕτω ταῦτα ἦν.

τῶν ἄλλων] To be joined with σχολῆς: 'Leisure from other
pursuits,' sc. ἐπιτηδευμάτων. Cp. supra 370 C σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων,
374 B.

- E ὁρ' οὖν . . . ἐπιτήδευμα] 'Will he not also require a natural aptitude
for the particular occupation?' ἐπιτήδευμα (cp. ἐπιτηδές, ἐπιτηδεύω)
has a wide range of meaning,—what a man practises, makes an
object or profession: hence also the customs and institutions of
a state.

ἡμέτερον μέντοι] μέντοι gives a deliberative assent to the new
and somewhat disturbing suggestion.

ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκη] 'as far as our power allows.'
Theaet. 150 D οἷσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκη: more often impersonal—
Sympos. 187 E καθ' ὅσον παρείκει, φυλακτέον.

375
A

οἷε . . . διαμάχεσθαι] Compare with what follows the conclusion
of the Politicus 306–311, where courage and gentleness are to be

interwoven in a state. Also infra iv. 441 E : vi. 503 B, C : Laws *Republic*
vi. 773. II.

εἰς φυλακὴν] is to be taken closely with διαφέρειν. αἰσθανόμενον
is masculine : 'When he has the game in view.' αἴσθησις has
a special use in hunting, cp. Xen. Cyn. 3. 5.

375
A

ὥς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός] Cp. the saying of Heracleitus
(fr. cv Bywater) θυμῷ μάχεσθαι χαλεπόν· ὃ τι γὰρ ἂν χρηίξῃ γίνεσθαι,
ψυχῆς ὠνέεται.

B

ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοικε] 'Now this seems an impossible
requirement'—viz. that a nature should be found, having both
these opposite qualities. For a similar affectation of despair on
the part of Socrates cp. Theaet. 203 D προγιγνώσκειν τὰ στοιχεῖα
ἅπαντα ἀνάγκη τῷ μέλλοντί ποτε γνῶσεσθαι συλλαβὴν, καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς
λόγος ἀποδεδρακὸς οἰχίσσεται.

D

δικαίως . . . ἀπελείφθημεν] 'My friend, said I, we deserve to be
in a puzzle, for we have lost sight of our own illustration.' Theaet.
189 C δικαίως ἂν καλοῖτο ψευδῇ δοξάζων. So δίκαιος vi. 504 A μὴ γὰρ
μνημονεύων . . . τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν.

οὐκ ἐνενοήσαμεν . . . ταῦτα] The greatest characters are those in
which opposite qualities, instead of extinguishing one another, exist
side by side, and are developed by the occasions which require
them. Besides the strength or goodness, the range or play of
a character has also to be considered. ἄρα, 'then,' as this example
shows.

οἶσθα γὰρ που . . . τοῦναντίον] τῶν γενναίων κυνῶν has a double
construction : (1) after οἶσθα, as a poetical genitive, which may be
defended by such passages as Laws i. 646 D τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα
διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον. (2) The use of the genitive is further
supported by the resumption of κυνῶν in αὐτῶν, which is governed
by ἦθος. Cp. infra iv. 439 B τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι αὐτοῦ,
κ.τ.λ.

E

οἶδα μέντοι] 'Certainly.' μέντοι marks Glaucon's assent to the
new point to which attention is called.

καὶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ . . . προπεποιθώς] Compare the fragment of
Heracleitus (cxv Bywater) κύνες καὶ βαῦζουσι ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι.
This double character of friendliness to acquaintances and savage-
ness to strangers—τὸ φιλητικὸν μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς
ἀγνώστους ἀγρίους—is attributed by Aristotle to θυμός, which he makes

376
A

Republic
II.
376
A

the principle of friendship, instancing in support of his statement the fact that we are more liable to be excited against friends when we are slighted by them than against enemies (Pol. vii. 7, § 5). δῆ after οὐδέν is well supported by manuscript authority, although Par. A has δέ, and the particle is omitted by Stobaeus. δῆ is more forcible than δέ. 'He has manifestly received no injury from one whom he has never seen.'

οὐ πάνυ . . . προσέσχον τὸν νοῦν] 'I never before gave any attention to the point.' οὐ πάνυ, 'not at all' or 'certainly not,' the absoluteness of the negative being used to intensify the statement, as also in οὐ πάντως, with which the expression may be compared.

ἀλλὰ μὴν . . . φιλόσοφον] 'But surely this instinct of canine nature is charming, and quite like a philosopher.' κομψός is one of the facetious words in Plato. Compare the following: viii. 558 A ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; 'charming,' as in this passage: iii. 405 D τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας, 'clever sons of Aesculapius': v. 460 A κληροὶ κομψοί, 'clever,' 'cunningly devised lots': vi. 489 C ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο, 'the ingenious inventor of this told a fib': Phaedr. 230 C πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, 'most charming of all is the grass.' In all these passages there is an idea (1) of fineness or subtlety: (2) of amusement.

B πῆ δῆ; . . . καὶ τὸ ἀλλότριον] Socrates works the illustration with ironical gravity. 'Your dog,' as he would say, 'is a philosopher; for he loves those whom he knows, and what is the love of knowledge but philosophy?'

For the use of πῆ and ῆ—'Interesting in what way? In this way'—cp. vi. 510 B σκόπει δῆ αὖ καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ῆ τμητέον. Πῆ; Ἡ τοῦ μὲν αὐτοῦ τοῖς τότε τμηθείσιν ὥς εἰκόσι χρωμένη ψυχὴ ζητεῖν ἀναγκάζεται ἐξ ὑποθέσεων: Theaet. 172 D, where ῆ in like manner introduces a sentence: πῆ δῆ; ῆ τοῖς μὲν . . . ἀεὶ πάρεστι σχολή, κ.τ.λ.

οὐκοῦν . . . δεῖν εἶναι] 'And may we not say confidently of man also that he who is to be gentle to his friends and acquaintances must by nature be a lover of wisdom and knowledge?' The following sentence shows that φύσει is construed with φιλόσοφον and not with πρῶτος.

C οὗτος μὲν . . . οὗτοι] The abrupt change of number is again noticeable. Cp. supra 373 E.

αὐτό] The antecedent is to be gathered from παιδευθήσονται.

Republic
II.

σκοποῦσι] = ἐὰν σκοπῶμεν.

376
D

ἵνα μὴ . . . διεξίωμεν] For the use of ἱκανός see Gorg. 512 c ἱκανός γὰρ αὐτῷ ὁ λόγος: and for συχνός, implying tediousness, cp. Theaet. 185 E μάλα συχνοῦ λόγου: Soph. 217 D ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχρὸν κατ' ἐμαυτόν: Phil. 23 B βαβαί . . . συχροῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ. 'For we do not want to be tedious, and we do not want to leave unsaid what is required for completeness;' i. e. 'For we want enough, and not too much.' Cp. x. 601 c μὴ τοίνυν ἡμίσεως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν. ἱκανὸν λόγον, like πλήρωμα supra 371 E, is a collective word used partitively. This clause is omitted in the text of Par. A, but has been added in the margin by an early hand.

καὶ ὁ τοῦ Γλαύκωνος ἀδελφός] Glaucon, who was provoked by 'the city of pigs,' has been the interlocutor in the lively discussion of the luxurious commonwealth and of the nature of the guardians. Adeimantus now interposes on the question of method and continues the serious discussion about education, till on the question of music Glaucon is again too much interested to keep silence.

How are these select natures to be reared?

376 E-
383 C

In youth they are to be educated, according to the dictates of long experience, in gymnastic and the liberal arts (μουσική).

The liberal arts come first, beginning in the nursery with fables, in which truth is to be conveyed through fiction.

Considering the extreme importance of early impressions it is right to legislate even for these first beginnings of education.

The rules to be laid down may be exemplified by considering those great fables which the poets have embodied.

Their account of Gods and heroes is apt to insinuate wrong notions, which are injurious to the young and tender mind. Our poets must not tell of wrong done by Gods, nor of wars in heaven. Such tales are false and of bad example. Nor can they be defended as allegorical, for the child cannot distinguish allegory from fact.

God must be represented as He really is: (1) good, and (2) true.

τίς οὖν ἡ παιδεία;] Education in modern as well as in ancient times hangs to the past: the study of the poets who were committed to memory by the Athenian youth in the age of Plato (Protag. 325 E foll.: 'And when the boy has learned his letters, and

376
E

Republic
II.
376
E

is beginning to understand what is written, as before he understood only what was spoken, they put into his hands the works of great poets, which he reads sitting on a bench at school; in these are contained many admonitions, and many tales, and praises and encomia of famous men, which he is required to learn by heart, in order that he may imitate or emulate them and desire to become like them,'—Laws vii. 810 foll.) may be compared with the study of the classics in our own day.

ὕπὸ . . . χρόνου εὐρημένης] Cp. Aristot. Eth. Nic. i. 7, § 17 καὶ ὁ χρόνος τῶν τοιούτων εὐρετῆς ἢ συνεργὸς ἀγαθὸς εἶναι.

ἢ μὲν ἐπὶ σώμασι γυμναστικῇ] This, the commonplace point of view (που), is stated here, but corrected afterwards (iii. 411 E).

μουσικῆς δ' εἰπὼν . . . ἢ οὐ;] 'In speaking thus, do you include literature under music, or not?' The genitive depends on λόγους. For εἰπὼν without an object (sc. οὕτως or μουσικῇν) cp. supra 370 A εἰπόντος σοῦ.

The manuscript authority is divided between εἰπὼν and εἶπον: the latter reading would mean, 'And do you include literature,' I said, 'under music?' εἰπὼν is to be preferred as having better authority.

παιδευτέον δ' . . . ψευδέσιν] Truth of feeling rather than of fact or reasoning is the form of truth which the mind is most willing to receive during the first years of life. The child has to go through a stage which is not unlike that of the infancy of mankind, and is only partially corrected by the experience of older persons. That the pupil may have as little as possible to unlearn (παρήσομεν . . . τοὺς παῖδας καὶ λαμβάνειν . . . ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἅς, ἐπειδὴν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς; infra 377 B: cp. also iii. 411 E, Laws ii. 653 B), whether in religion or in anything else, considering especially the shortness of life, is what Plato would have termed a 'point of first-rate importance' in education. Compare again Laws vii. 792 A ἔστι δὲ ὁ χρόνος οὗτος τριῶν οὐκ ἐλάττων ἐτῶν, μόνιον οὐ σμικρὸν τοῦ βίου διαγαγεῖν χεῖρον ἢ μὴ χεῖρον. Nor has the power of the love of truth, regarded only as an instrument of enlarging and deepening the faculties, ever been sufficiently considered either in ancient or in modern education. For the falsehood of the poets cp. the familiar quotation from Hesiod—Theog. 27 Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Also Pindar, Olymp. i. 28 foll.:

ἡ θαύματα πολλά, καὶ πού τι καὶ βροτῶν φάτιν ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον *Republic II.*
 δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι. 376 E

and Arist. Met. i. 2, 13 κατὰ τὴν παροιμίαν πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

τοῦτο δέ που . . . ἀληθῆ] ‘These, I conceive, speaking generally, are fictions, but they contain some elements of truth.’ Mythology, taken as a whole, is false, but may contain elements of historical or moral truth. 377 A

τοῦτο δὴ ἔλεγον . . . γυμναστικῆς] ‘That was my meaning in saying that (1) they (the young), or (2) that we (the teachers) must take in hand music before gymnastics.’

ἀπτεόν] (1) sc. τοῖς νέοις (infra νέῳ καὶ ἀπαλῶ). Cp. infra iii. 389 B τὸ γε τοιοῦτον ἰατροῖς δοτέον, ἰδιώταις δὲ οὐχ ἀπτεόν. Or (2) sc. τοῖς παιδεύουσιν ἡμῖν.

πλάττεται] sc. ὁ τρεφόμενος. The word occurs presently in a different connexion (μύθους πλασθέντας): but cp. infra c πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν. B

ἐνδύεται τύπος] ‘A deep impression is made.’ For ἐνδύεσθαι in the sense of ‘penetrate,’ ‘sink in,’ cp. Laws i. 642 B εὐνοία ἐκ νέων εὐθὺς ἐνδύεται ἔκαπτον: also Theaet. 169 B οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας: infra iii. 401 D μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὃ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία. For the sense compare Timaeus 26 B ὡς δὴ τοι, τὸ λεγόμενον, τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον: Theaet. 194 C τὰ σημεία . . . ἱκανῶς τοῦ βάθους ἔχοντα πολυχρόνια . . . γίγνεται.

Compare the saying—ἀρχὴ ἡμῖν παντός—or, as Plato, altering the well-known line of Hesiod, says in the Laws vi. 753 E ἀρχὴ . . . πλεόν ἢ τὸ ἡμῖν παντός: an adaptation which is repeated by Aristotle, Eth. Nic. i. 7, § 23. See also infra iii. 401 E τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοί, . . . τὰ δ’ αἰσχροὶ ψέγοι τ’ ἂν ὀρθῶς καὶ μισοῖ ἔτι νέος ὢν, πρὶν λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν, ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάξοιτ’ ἂν αὐτὸν γνωρίζων δι’ οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφεῖς; and Laws ii. 653 B.

ῥαδίως οὕτω] (1) ‘Thus lightly,’ i. e. as we should be doing if we went no further; like ἀπλῶς οὕτως i. 331 C and elsewhere, and νῦν οὕτως: or, rather (2) ‘lightly, as is now commonly done’ (with the customary indifference). Cp. infra iii. 403 E ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἔξις; viii. 544 C ἡ Κρητικὴ . . . αὕτη, sc. πολιτεία. The same difficulty arises infra 378 A.

Republic II. 377 C ὃν μὲν ἄν καλὸν . . . ἀποκριτέον] καλόν, sc. μῦθον, understood from μυθοποιοῖς, in the same way as infra iii. 399 D τί δέ; αὐλοποιοῦς ἢ αὐλητὰς παραδέξει εἰς τὴν πόλιν; ἢ οὐ τοῦτο (sc. αὐλός, understood from αὐλοποιοῦς) πολυχорδύτατον; this ‘word understood’ is added in the text of Ven. Π.

καὶ πλάττειν . . . ταῖς χερσίν] A good commentary on these words is afforded by Plutarch, *De Educatione Puerorum*, ed. Reiske, 3. 26 ὥσπερ γὰρ τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐθὺς ἀπὸ γενέσεως πλάττειν τῶν τέκνων ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἵνα ταῦτα ὀρθὰ καὶ ἀστραβῇ φύηται, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξ ἀρχῆς τὰ τῶν τέκνων ἦθη ῥυθμίζειν προσήκει. A similar use of πλάττειν with reference to the adult body occurs in Plut., *De Sanitate*, ed. Reiske, 4. 93, where the editor vainly conjectures παλασσόμενα.

τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι] sc. τῶν μειζόνων καὶ ἐλαττόνων μύθων, which is easily supplied either from the previous or the following clause.

D καὶ ταῦτόν δύνασθαι] ‘And should have the same effect,’ i. e. embody the same principles.

καὶ λέγουσιν] This is said either (1) of Homer and Hesiod, whose poems still live and are recited, or (2) of contemporary poets, who are included in οἱ ἄλλοι ποιηταί. Probably the latter.

ὅπερ, ἣν δ’ ἐγώ . . . μέμφεσθαι] i. e. τὸ ψεύδεσθαι περὶ θεῶν. Plato means (1) that any falsehood about the Gods is blameworthy, but (2), above all, when it has an immoral tendency.

ἄλλως τε καὶ . . . ψεύδεται] ‘Especially when the fiction is bad as well as false.’ The meaning of μὴ καλῶς may be illustrated by the repetition of the expression (οὐ καλῶς) in describing what Socrates terms the ‘immoral fable of Uranus and Cronus.’

E ὃ τε αὖ Κρόνος ὥς] ὥς here is not a mere resumption of the previous ὥς, but is emphatic and means ‘in what way.’

378 A ἄπορον] The meaning is that the difficulty of procuring the victim was to make the representation nearly impossible.

καὶ γὰρ . . . χαλεποί] ‘Why yes, he said, these stories are certainly indefensible.’

B οὐδὲ γὰρ ἀληθῆ] i. e. ‘for they are false, as well as bad.’

C εἴ γε δεῖ ἡμῖν, κ.τ.λ.] ‘if we are to have them think.’ ἡμῖν, here

as elsewhere, is the dative of the person interested. See on *Republic* II. i. 343 A ὅς γε αὐτῇ, κ.τ.λ.

πολλοῦ δεῖ . . . καὶ ποικιλιέον] 'Far be it from us to tell them of the wars of the giants and (1) make them the subject of decorative work,' or (2) 'embroider them on garments.' To the same stories Euthyphro appeals in justification of his own conduct in bringing an action against his father. See Euthyphr. 6 B, C καὶ πόλεμον ἄρα ἡγεί σὺ εἶναι τῷ ὄντι ἐν τοῖς θεοῖς πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἔχθρας γε δεινὰς καὶ μάχας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλά, οἷα λέγεται τε ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων τά τε ἄλλα ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται, καὶ δὴ καὶ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλιμάτων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν: and the previous passage, 5 E, in which Euthyphro defends his impiety by the example of Zeus binding his father.

The sentence is an emphatic repetition of what has preceded: the emphasis justifies the asyndeton. πολλοῦ δεῖ has passed into an adverb = ἤκιστα.

τοιαῦτα λεκτέα . . . λογοποιεῖν] 'Such, rather, must be the stories told to them in earliest childhood by old men and old women alike, and as they grow up, we must compel the poets also to compose for them in a similar spirit' (cp. infra 380 B, C). This punctuation, with a comma after γρᾶυσί, was first adopted in Baiter's edition of 1881. Previous editors, including K. F. Hermann, made the pause at πρεσβυτέροις γιγνομένοις. The passage, when so punctuated, was variously understood: (1) 'by old men and old women, and all elderly persons' (Davis and Vaughan): (2) 'this is what old men and old women should begin by telling children, and the same when they grow up' (Jowett's Plato, first edition). These ways are unsatisfactory, although the change from πρὸς τὰ παῖδια to the dative in (2) may be defended by examples (Soph. 248 A). The omission of λεκτέα in Par. A may be accidental, or the insertion of the word in other MSS, although necessary, may be only conjectural.

υἱός] is proved by the antithesis of πατρός to be the true reading; the old correction Διός (Ξ m), which is mentioned by Suidas and Photius, appears to have arisen from a reference to another story, which is told in Iliad xv. 18 ff. The legend of the golden throne containing hidden chains, which was presented by Hephaestus to his mother out of revenge for her rejection of him at his birth, is given by Pausanias i. 20. 3. It is to this legend that Plato refers.

Republic 11. **ἐν ὑπονοίαις πεποιημέναις]** 'Composed with a hidden meaning.'

378 D Cp. *ἐν φαρμάκου εἶδει* (iii. 389 B) and similar expressions. *ὑπόνοια* was looked upon as an old-fashioned word in Plutarch's day. Cp. Plut. de aud. Poet. ii. 19 E *ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις*.

E **πρὸς ἀρετήν]** 'In regard to fitness for producing virtue.' Cp. Phaedo 69 A *ἡ ὁρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ*, and see Riddell's Digest, p. 128.

ἔχει γὰρ . . . φαῖμεν] 'Yes, said he, there is reason in that; but suppose a person were to ask us with regard to this what these noblest kinds of fiction (sc. *τὰ κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετήν*) are and what the tales in which they are found, what answer should we give?' The first **ταῦτα** refers vaguely to what precedes, the second more precisely to *κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετήν*.

Compare Laws vii. 811, where the question is asked, what literary pattern the guardian of the law shall use in the education of youth, and is answered (not without a certain degree of egotism) that Plato's own book of the Laws affords the best pattern.

379 A **αὐτὸ δὲ τοῦτο]** in apposition with the sentence. 'But as to this very point—the forms of theology, what shall they be?'

οἶος . . . τραγῳδία] 'God should ever be rendered to us as he in truth is, whether the form of verse which the poet chooses for the description of him be Epic, Lyric, or Tragic.'

ἐάν τε ἐν μέλεσιν] though omitted in Par. A, is found in Eusebius (p. 376) and is probably genuine. The insertion seems to be required by the sense, and agrees with the divisions of poetry, infra iii. 392–394.

379 B– 380 C 1. *God is good. He can never be the author of evil. He is not the cause of all things, but only of the good.*

How many poems will be cancelled by this simple rule!

If human calamities are referred to God, it must be added that they were inflicted for the good of those on whom they fell.

379 B **οὐκ ἄρα . . . ἀγαθόν]** Cp. x. 617 E *αἰτία ἐλομένου· ἐπὶ ἀναίτιος*: Tim. 42 D *διαθεσμοθετήσας . . . ταῦτα, ἵνα τῆς ἔπειτα εἴη κακίας ἐκάστων ἀναίτιος*. Some of the inferences in the preceding Sorites are verbal only. The unnecessary multiplication of the steps is a characteristic feature of the Platonic dialectic.

δλίγων μὲν . . . τῶν κακῶν ἡμῖν] Such pessimism seems more in harmony with the spirit of the Timaeus or the Laws than of the Republic. Cp. however *infra* v. 473 D. It is a strain of reflection always apt to recur in Greek literature: Iliad xvii. 446: Hdt. vii. 46, 3. Republic
II.
379
C

ταύτην τὴν ἀμαρτίαν] sc. the error of making God the author of evil, as is further explained in what follows. D

κηρῶν] 'lots,' not Κηρῶν, 'fates.' Cp. Iliad xxii. 210:—

ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτοιο.

The lines are not found in our text of Homer exactly as they are quoted; the passage referred to is Iliad xxiv. 527–532:—

δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείται ἐν Διὸς οὔδει,
δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων
ῥ' μὲν κ' ἀμμίξας δῶη Ζεὺς τερπικέραυνος,
ἄλλοτε μὲν τε κακῶ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῶ.
ῥ' δὲ κε τῶν λυγρῶν δῶη, λωβητὸν ἔθηκε,
καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει.

The quotations from Homer in Plato often show slight variations—which are sometimes intentional departures (see *infra* iii. 388 A) from the old manuscript text which has come down to us. The changes, however, are far from being sufficient to justify Wolf's assumption of the unsettled state of the Homeric text before the times of the Alexandrian Grammarians.

ὡς ταμίης] ὡς follows λέγοντος, in the same construction as ὡς δοιοὶ πίθοι *supra*. The words which follow are not found in Homer; they probably arise out of a confusion of the preceding quotation with Iliad iv. 84:— E

Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

ἦν] cognate accusative.

θεῶν ἔριν . . . καὶ Διός] (1) The strife and combat in the *θεομαχία* in Iliad xx takes place after an assembly of the Gods, convened by Zeus, whose command is carried to them by Themis,—in Plato's view a most inappropriate person for such a message. *κρίσις* is here 'dispute,' 'altercation,' from *κρίνεσθαι*. (2) Others suppose an allusion to the *judgement* of Paris, and the *contention* which led to it: *θεῶν* is then from *θεά*. This explanation, however, rests on a con-

Republic II. 379 E jectural emendation of Proclus' abstract of the Cypria (viz. *Θέμιτος* for *Θέτιδος*—Heyne). See W. R. Hardie in the *Classical Review*, vol. iv. p. 182. And the strife of the goddesses is only the first of a chain of incidents leading to the events which the Cypria spoke of as planned between Zeus and Themis (or Thetis).

380 A ἀλλ' ἐάν τις, κ.τ.λ.] τὰ τῆς Νιόβης πάθη is used in two senses: (1) 'the sufferings of Niobe,' which is the object of ποιῆ, 'if any one shall make a poem on this theme:' (2) as the description of the play, which is the antecedent to οἶς. Plato is quoting from the Niobe of Aeschylus.

αὐτοῖς] probably refers to the poets, the singular being exchanged for the plural, as ποιητῆν in the next sentence is followed by λέγειν. θεός in this passage is used in a generic sense, and ὁ θεός is relative to the θεός which has preceded. But the abstract term is already tending to pass into a proper name—a philological transition which in some degree assisted and also veiled the change in the Greek mind from many gods to one. Cp. infra 381 c θεῶ . . . ἕκαστος αὐτῶν, and note: x. 597 B, c. For the sentiment cp. Butler's *Analogy*, part I. c. ii On the government of God by rewards and punishments. 'Perhaps there may be some impossibilities in the nature of things, which we are unacquainted with (i. e. which prevent God from making men's happiness independent of their actions). Or less happiness, it may be, would upon the whole be produced by such a method of conduct, than is by the present.' Again c. vii 'Though the actual permission of evil may be beneficial (οἱ δὲ ὀνίαντο κολαζόμενοι) . . . yet notwithstanding it might have been much better for the world if this very evil had never been done.' The difficulty which Plato and Butler thus attempt to solve is, perhaps, reduced to the smallest proportions by regarding the whole of human existence as a course of education in which evil is ever lessening in the advance towards a higher good.

The amount of evil, rather than the permission of evil, seems to be the real difficulty. For what is called the permission of evil is only another way of describing the mixed nature of man. And no one can seriously complain that he does not belong to another order of beings, or that, having the power of doing right, he was not made incapable of doing wrong. And even in reference to the amount of evil there is no limit to the power which a man has of improving his own state and that of his fellow-creatures.

See on Book i. 352. In a solitary passage of the *Laws* (x. 897),

which is imitated in the Epinomis (988 E) Plato seems to explain the origin of evil as in the Zoroastrian system, by supposing a power of evil as well as of good. No trace of this double principle of good and evil is to be found in Plato except in these two passages.

Republic
II.
380
A

ὥς ἄθλιοι οἱ κακοί] Cp. infra ix. 591 A πῇ δ' ἀδικοῦντα λανθάνειν καὶ μὴ διδόναι δίκην λυσitteλεῖν; ἥ οὐχὶ ὁ μὲν λανθάνων ἔτι πονηρότερος γίγνεται, κ.τ.λ., and Gorg. 472 foll. B

ἐατέον . . . διαμαχητέον] sc. ἡμῖν : cp. ξύμφορα ἡμῖν infra.

ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει] is added with solemnity; it does not imply that he might do so in another country.

μυθολογοῦντα] agrees with the subject of λέγειν, although νεώτερον is probably suggested by μήτε τινὰ ἀκούειν which is inserted διὰ μέσου. Cp. for the general meaning supra 378 c. C

ὥς οὔτε ὅσα ἂν λεγόμενα] Cp. Goodwin *M. and T.* §§ 214, 479.

οὗτος μὲν τοίνυν . . . μὴ πάντων] 'This then will be one of our laws and patterns relating to Theology, which will have to be observed in speaking and writing,—that God is not the author of all things, but of good only.' That morality in the highest and purest sense must be at the foundation of religion and especially of our conception of the nature of God, is a truth the repetition of which is rendered necessary by the corruption of the human intellect in Christian as well as in heathen times.

2. *God is true. He changes not, nor does he deceive.*

380 D—

(a). *He is not changed by another, for that other would be stronger than he; nor by himself, for that which is perfect can only change for the worse.*

383 C

(b). *He never deceives mankind. He is capable, neither of true falsehood, nor of falsehood in word;—neither of false-thinking (which all beings hate), nor of false-speaking, which men sometimes find necessary, when they want to elude an enemy, to humour an insane friend, or when they do not know the truth about ancient times, to make mythology as much like truth as they can. But God knows all things and is all powerful, and no madman is the friend of God. In this particular, as in the former, Homer and Aeschylus have committed grievous errors.*

τί δὲ δὴ, κ.τ.λ.] The connexion of these paragraphs is as follows :

380
D

Republic
II.
380
D

(1) God is good; (2) God is true, and this (α) in himself (i.e. unchangeable either from without or from within), and (β) in relation to us—i.e. he cannot lie or appear other than he is.

αὐτὸν γιγνόμενον] sc. ἀλλοίον τὴν ἰδέαν, i.e. ‘actually in his own person becoming different,’ as opposed to ‘merely appearing to become so.’ The predicate is to be gathered from what precedes (φαντάζεσθαι . . . ἰδέαις), and any ambiguity which might have been felt is cleared up by the addition of the words καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος, κ.τ.λ. God is described, first as really taking some other form; in the second part of the sentence (τότε δὲ . . . δοκεῖν) the metamorphosis is only an illusion.

ἢ ἀπλοῦν τε εἶναι . . . τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν;] ‘Or is he of a simple nature, and least of all going out of his own proper form?’ What is this form? The true answer to this question can only be gathered from the context, viz. that God is good, and God is true. The highest idea of beauty is described in the Symposium (211) as ‘that final cause of all our toils, which in the first place is everlasting, not growing or decaying, or waxing and waning; secondly, not fair in one point of view and foul in another, or at one time and in one relation, or at one place fair, at another time or in another relation or at another place foul, as if fair to some or foul to others, or in the likeness of a face or hands or any other part of the bodily frame, or in any form of speech or knowledge, or existing in any other being, as for example, in an animal, or in heaven, or in earth, or in any other place; but beauty only, simple, absolute, separate, and everlasting, which without diminution and without increase or any change, is imparted to the ever-growing and perishing beauties of all other things.’ Cp. also *infra* vi. 508 E, in which is described what Plato there terms the idea of good: this is that nature ‘which imparts truth to the known and the power of knowing to the knower, which is the author of science and truth, and yet surpasses them in beauty, and which is not only the author of knowledge, but of being and essence,—which is to the intellectual world what the sun is to the visible.’ See also *Tim.* 29 E.

E ὑπὸ μὲν ἄλλου] μὲν takes up one of the two cases which are supposed in the previous sentence. The second case is omitted, or rather deferred to *infra* 381 B ἀλλ’ ἄρα αὐτὸς αὐτόν, κ.τ.λ.

σῶμα . . . καὶ πᾶν φυτόν] φυτόν, in the most general sense, would

be inclusive of the human body. Cp. vi. 491 D παντός . . . φυτοῦ, *Republic II.*
εἴτε ἐγγείων, εἴτε τῶν ζώων.

οὐ τήν] This is the reading of Par. A and several other MSS. 381
Bekker read with Stephanus and some of the old editions αὐτήν οὐ
τήν. Aldus and Eusebius give αὐτήν. One MS. (β') has αὐ τήν. If
αὐτήν is read it must mean 'the soul herself' as opposed to the
body mentioned in the previous sentence.

καὶ μὴν που . . . ἀλλοιοῦται] For the meaning of σκεῦος compare
Soph. 219 A τό τε αὐτὸ περὶ τὸ ξύνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν.
The words καὶ ἀμφιέσματα are omitted in Par. A.

ὁ θεός γε] ὁ θεός τε, Par. A, may perhaps be right. B

ἐκὼν αὐτόν, κ.τ.λ.] These words contain a fresh application of C
the Socratic principle of the involuntariness of Evil.

ἕκαστος αὐτῶν] sc. τῶν θεῶν, referring to θεῶ. See note on 380 A.

μένει . . . μορφῇ] Cp. the impressive language of the Timaeus,
42 E καὶ ὁ μὲν δὴ ἅπαντα ταῦτα διατάξας ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τὸν τρόπον
ἦθει.

θεοὶ ξείνοισιν, κ.τ.λ.] Odyssey xvii. 485, 486. Plato has some- D
what unfairly omitted the following line, which expresses a higher
feeling, and is therefore unsuited to his purpose:—

ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομήν ἐφορῶντες.

In Soph. 216 c he alludes to the whole passage, and applies it to
the philosophers, whom Socrates compares to unknown mysterious
visitants, καθορῶντες ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον.

Θέτιδος] Thetis, according to Sophocles (Troilus fr. 556 Nauck;
cp. Schol. in Pindar, Nem. iii. 60) and other writers, took various
forms in order to escape from her nuptials with Peleus.

μηδ' ἐν τραγῳδαῖς . . . βιοδώροις] 'Nor let any one, either in
tragedy or in other poetry, introduce Herè disguised, in the form
of a priestess, collecting alms for the life-giving sons of the Argive
river Inachus.' For the significance of ἀγείρουσαν see the noun
ἀγύρτης with the feminine ἀγύρτρια and the compound μητραγύρτης,
'a begging priest of Cybele.'

Ἰνάχου, κ.τ.λ.] It is uncertain from what poet this quotation is
taken. The children of Inachus are the other rivers of Argolis
on whose waters the fruitfulness of the plain depended.

Republic
II.
381
E

λέγουσαι τοὺς μύθους κακῶς] ‘not telling their stories as they ought to be told.’ Cp. οὐ καλῶς supra 377 E.

Such charges may be illustrated by the tales which are alluded to in the *Laws*, ii. 672, of Dionysus losing his reason through the devices of his step-mother Herè, and revenging himself by infusing madness into the rest of the world. Plato with a feeling like that of Herodotus is afraid to repeat the story (ἐγὼ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα τοῖς ἀσφαλὲς ἡγουμένοις εἶναι λέγειν περὶ θεῶν ἀφίημι λέγειν): he appears, however, in the spirit of Pindar, to explain the madness innocently, as meaning the excess of youthful life.

ἰνδαλλόμενοι] The poetic word recalls the spirit of the mythology.

ἀλλ’ ἄρα] ‘But are we to suppose then . . .?’ Ἄρα (as above 381 B) expresses doubt or wonder about the alternative which remains. The emphasis is on the latter part of the sentence ἡμῖν δὲ ποιοῦσι, κ.τ.λ.

382
A

ἐθέλοι ἂν] ‘Can we imagine that God would lie or be willing to lie?’ ἐθέλω here, as in 375 A, is nearly equivalent to μέλλω. ‘Is God likely to do so?’ ‘Is it in His nature?’

ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων] ‘Or in act, by putting forth a false appearance.’

τό γε ὡς ἀληθῶς ψεύδους] Plato is fond of this and similar oxymora. Cp. *Theaet.* 189 c οὐκ ἂν, οἶμαι, σοὶ δοκῶ τοῦ ἀληθῶς ψεύδους ἀντιλαβέσθαι; *Soph.* 263 D: *Phil.* 23 B ἄρ’ ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονήν;

τῷ κυριωτάτῳ . . . ἑαυτῶν] For this as an expression for the soul, cp. *Phaedo* 94 B-E.

ἐκεῖ] sc. ἐν τῷ κυριωτάτῳ.

αὐτό] sc. τὸ ψεύδος.

B

ἐγὼ δὲ λέγω] Here, as often in antithesis, the pronoun, although not emphatic, partakes of the emphasis which belongs to the whole clause. ‘What I really mean is this.’

ψεύδεσθαί τε καὶ ἐψεῦσθαι] ‘To be and remain deceived.’ ἐψεῦσθαι is added to explain or correct ψεύδεσθαι, ‘the lie in the soul’ being a thing infixed or permanent, and the whole phrase answers to ἔχειν τε καὶ κекτῆσθαι in the following clause. Cp. supra i. 351 B δουλοῦσθαι . . . καὶ καταδεδουλώσθαι.

ἐν τῷ τοιούτῳ] 'in such a case'; when the lie is in the soul and about real being. Cp. Laws v. 731 c τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἐκὼν κεκτῆτο ἂν ποτε· πολὺ δὲ ἤκιστα ἐν τοῖς τῶν ἑαυτοῦ τιμωτάτοις. Cp. for ἐνταῦθα (= ἐν τῇ ψυχῇ) vi. 505 D ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα ἤδη πᾶς ἀτιμάζει. Republic.
II.
382
B

ἀλλὰ μὴν . . . ἄκρατον ψεύδος] The lie in the soul is unconscious falsehood respecting the highest matters. To regard God as false or immoral, or, according to Plato, as deluding men with appearances, or to deny the existence of God would be a lie of this hateful sort, which may be compared with Aristotle's ἀγνοια καθόλου (Eth. Nic. iii. 1, § 15), and is a contradiction of the essential nature of the soul, which, according to Plato, lives on truth, Soph. 228 c ἀλλὰ μὴν ψυχὴν γε ἴσμεν ἀκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. Plato considers this unconscious falsehood to be much more disastrous spiritually than the mere conscious or verbal falsehood.

ἐψευσμένου] is masculine, referring to a person (as supra ἐψεύσθαι) 'on the part of him who is in error'; and the genitive depends on the whole phrase, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἀγνοια, resumed with ἡ.

τῶν καλουμένων φίλων] is a suspended genitive which finally gains construction from ἀποτροπῆς ἔνεκα. The emendation οἱ ἂν for ὅταν is unnecessary; ὅταν is correlative to τότε. This is perhaps said with a glance at the discussion in Book i, as to who are our friends (i. 334: cp. supra 362 B, c). C

διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ὅπῃ τάληθές ἔχει, κ.τ.λ.] Compare Timaeus 40 D ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, καίπερ ἄνευ τε εἰκότων καὶ ἀναγκαίων ἀποδείξεων λέγουσιν, sc. περὶ δαιμόνων γενέσεως. This notion of the functions of mythology may be illustrated from the Politicus, Timaeus, Critias, and Laws (Book iii), in which Plato gives the imaginary history of a 'world before the flood.' D

κατὰ τί δὴ . . . ἂν ψεύδοιτο ;] 'Then on which of these grounds is lying useful to God? Will he lie in imitating the truth, because he is ignorant of the events of other days?'

ποιητῆς . . . οὐκ ἔνι] 'Then in God there is nothing of a lying poet.' For the personification of a quality compare Phaedo 77 E ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται: also Phil. 39 A, B, where the faculty of memory is personified as a scribe, ὁ . . . παρ' ἡμῖν γραμματεὺς, and imagination as a painter, and some

Republic
II.

382
D

ludicrous lines of Diphilus, quoted by Harpocration, s. v. δευσοποιός :—

ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ·
ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς
τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχεν.

E ἀλλὰ . . . ψεύδοιτο ;] ‘But shall we suppose him to speak falsely, for fear of his enemies?’—*Ἄν* is to be supplied from ἀφομοίων ἄν ψεύδοιτο above. Cp. supra i. 352 E ἀκούσας, and note.

ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθές] The neuter is continued from the preceding sentence.

οὔτε κατὰ φαντασίας] These words are omitted in Par. A, probably from the repetition of οὔτε.

383
A

συγχωρεῖς . . . ἑαυτοῦς] ‘You agree then that here is a second principle, according to which the Gods are not enchanters who transform themselves?’ τοῦτον refers to what has preceded, and is further explained by ὥς μήτε, κ.τ.λ.

παράγειν] The construction is changed from ὥς . . . ὄντας, probably in consequence of the clause τῷ μεταβάλλειν, κ.τ.λ., coming between.

οὐδὲ Αἰσχύλου] sc. τοῦτο ἐπαινεσόμεθα. ἑάς is changed from ἐμάς to suit the former part of the sentence, and the less usual form is chosen to preserve the rhythm of the verse.

B ξύμπαντά τ' εἰπὼν, κ.τ.λ.] (1) ‘And in saying all, he raised a note of triumph over the blessedness of my lot.’ τύχας is governed by παιῶν' ἐπευφήμησεν in one phrase. Or (2) joining εἰπὼν . . . τύχας, ‘Having spoken of my lot as in all things blest of heaven.’

C ὅταν τις τοιαῦτα λέγῃ] This sentence begins with a resumption from ὅταν φῇ, κ.τ.λ. supra: hence the asyndeton.

χαλεπανοῦμεν] ‘We will frown,’ says Socrates, speaking with the imaginary authority of the ruler and lawgiver.

οὐδὲ τοὺς διδασκάλους ἐάσομεν . . . εἰ μέλλουσιν, κ.τ.λ.] There is a confusion or combination of two constructions. ‘We will not, because’ and ‘we must not, if.’ For this condensation see Riddell's Digest, § 256: and cp. Thucyd. i. 40, 2 ὅστις μὴ τοῖς δεξαμένοις, εἰ σωφρονουσί, πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης ποιήσει.

BOOK III.

Besides their false representations of the Divine nature, the poets and mythologers are guilty of other falsehoods, which must likewise be forbidden in the interests of morality. The tales about the world below are such as cannot fail to inspire cowardice in all that hear them. But our guardians must be brave and have no fear of death. And our poets must tell the truth concerning Death, and rob him of imaginary terrors.

*Republic
III.
386 A-
392 A*

They will therefore be forbidden to represent their heroes as lamenting for the death of friends, since to die is not an evil, and the hero is sufficient for himself, and the loss of money and friends does not affect him greatly. Achilles must not mourn inordinately for Patroclus, nor Priam for Hector ;—still less the chief of the Gods for his son Sarpedon.

Not only excessive grief, but excessive laughter must be discouraged. For every extreme brings on a reaction to the opposite extreme. The ‘inextinguishable laughter’ of the Gods must be erased from Homer.

Then our guardians must be taught veracity in their youth. For even ‘the lie in word’ has been reserved as a medicine for exceptional cases. And such a remedy must be solely entrusted to the physician, that is, to the ruler. No other in the state may ever dissemble what he knows.

In some things we may praise Homer—as where Diomed enforces obedience, or the good discipline of the Achaeans is described. But not the passage in which Achilles reviles his chief, nor where Odysseus rejoices over the banquet. For temperance, orderliness, and chastity are to be enforced, and such fortitude and self-control as Odysseus shows when he ‘strikes upon his breast and chides his heart.’

Liberality is another virtue to be fostered by us. Our poets must not sing that gifts prevail with kings, or tell how Achilles took a ransom for the body of Hector.

Nor must we listen to those passages in which the same hero is represented on the other hand as proud and impious. To hear of one so born and so brought up as being possessed with the opposite vices of meanness and insolence cannot but be ruinous to the morals of the young. The preceding rules, then, must restrict the choice of subjects in mythologizing about Gods and Heroes and the world unseen.

Republic
III.

386

A

τοιαῦτ' ἄττα] viz. that God is good and true.

καὶ γονέας . . . ποιησομένοις] This is added in allusion to the stories of Zeus and Cronos, and of quarrelling among the Gods. The words form a transition to the human virtues and duties which follow. The effect of such stories on the conduct of children towards their parents is again referred to in Laws x. 886 c ff.

B

τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν] 'who essay to speak.' ἐπιχειρεῖν is often used in Plato as an amplification of the word which is attached to it. Cp. Phaedr. 265 E τὸ πάλιν κατ' εἶδη δύνασθαι τέμνειν, κατ' ἄρθρα, ἢ πέφυκε, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγύνναι μέρος μηδέν, κακοῦ μαγείρου τρόφῳ χρώμενον—'and not go about to break any part,' &c. Here the periphrasis is more significant. περὶ τούτων τῶν μύθων is (1) governed by ἐπιστατεῖν: (2) repeated with λέγειν: cp. ii. 360 D ὁ περὶ τοῦ τοιοῦτου λόγου λέγων.

δεῖσθαι] sc. αὐτῶν. The construction is again changed at λέγοντας, which refers back to λοιδορεῖν: 'since, in reviling the world below, they do not say what is either true or expedient.' In some MSS. (Ven. Ξ p. m., Vind. E, &c.) ἂν is inserted after λέγοντες which implies a suppressed condition: not 'since what they say is not true,' but (sc. εἰ λοιδοροῦεν), 'since if they did so they would not speak truly.' Compare ii. 380 c ὡς οὔτε θῆσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο.

C

ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους] 'beginning with this verse' of the speech of Achilles to Odysseus: Od. xi. 489. For ἔπος in the sense of an Epic line cp. infra 393 A οἷσθ' οὖν ὅτι μέχρι μὲν τούτων τῶν ἐπῶν, κ.τ.λ.

[ὦ μὴ βίσιος πολὺς εἶη]] These words are omitted in Par. A and may possibly have been inserted by some scribe from recollection of Homer.

D

οἰκία δὲ . . . θεοὶ περ] Il. xx. 64, 65. The lines occur in the description of Poseidon striking the earth with his trident:—

δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο (sc. Hades) καὶ ἔαχε, μὴ οἱ ὑπερθεῖν
γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δέ, κ.τ.λ.

ὦ πόποι . . . οὐκ ἔτι πάμπαν] Il. xxiii. 103, 104: the words of Achilles on awaking from the dream in which the ghost of Patroclus appears to him.

καὶ τό, κ.τ.λ.] And the verse about Tiresias:—'To him alone [after death did the goddess Persephone grant] to have under-

standing, but other souls flit as shadows' (Odys. x. 495). The feminine **ταί** is due to the attraction of **σκιαί**;—the verse is quoted also in the Meno (100 A) **ὅτι οἷος πέπνυται τῶν ἐν Ἄιδου, αἱ δὲ σκιαί αἰσσοῦσι**. Plato seems to presuppose the construction and context to be in the memory of his hearers. Though he sometimes quotes inaccurately, both he and they must have been intimately familiar with the Iliad and Odyssey.

Republic
III.
386
D

ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων] Il. xvi. 856. On the form **ἀνδροτήτα** see Monro and Leaf in loco.

ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός] Il. xxiii. 100.

387
A

ὥς δ' ὅτε . . . ἄμ' ἦσαν] Odys. xxiv. 6–9, 'As bats in hollow of a mysterious cave, whenever any of them falls off out of the string from the rock, fly squeaking and cling to one another, so did they move together with gibbering cry.'

τρίζω is here used of a shrill treble sound—the squeak of a bat. The thin treble cry of the bat (inaudible to some persons) has been the recognized similitude in many lands for the voice of a ghost.

διαγράφωμεν] **διαγράφειν** is here to 'cancel' or 'strike out,' as elsewhere (vi. 500 E) to 'describe' or 'draw a plan of.' B

ἀκουστέον] sc. **ὄν**, in construction with **ὥς** supra.

τὰ περὶ ταῦτα . . . φοβερά] The order is **τὰ δεινά τε καὶ φοβερά ὀνόματα πάντα τὰ περὶ ταῦτα** : 'We must cast aside all the terrible and dreadful names which are used in describing this subject, Cocytus, Styx,' &c.

ἀποβλητέα] though plural, takes the accusative after it, like **ἀκουστέον** supra.

καὶ ἄλλα . . . ὀνομαζόμενα] i.e. **τᾶλλα ὀνόματα τούτου τοῦ τύπου ὄντα, ᾧ, κ.τ.λ.** C

φρίττειν δὴ ποιεῖ, κ.τ.λ.] 'At the mention of which names a shudder passes through the soul of him that hears them.'

The words **ὥς οἶόν τε** are probably genuine, though resting on slender manuscript authority, which is chiefly that of *q*. The reading which is found in almost all the MSS. is **ὥς οἴεται**, i.e. 'as the poet thinks' or 'imagines, he produces a fine effect; whereas we fear that this effect of terror will spoil the courage of our soldiers.' This is forced; and the emendation of **ὅσα ἔτη**, which is supposed to be an allusion to annual recitations of the rhapsodists, is worse.

Republic
III.

387
C

Another conjectural reading is *ὡς ἐτέα*, 'believing them to be true.' The reading *οἶται* may have easily sprung out of *οἶόν τε* through *οἶονται*: compare the converse confusion, i. 336 E *οἶον γε σύ, ὦ φίλε*, where for *οἶον γε σύ* Ven. Ξ reads *οἶόν γε ἐστίν*. The meaning of *ὡς οἶόν τε* may be supported by the frequent recurrence of *ὡς οἶόν τε μάλιστα, μέγιστα*, elsewhere in Plato. Protag. 349 E *ὅλον που καλὸν ὡς οἶόν τε μάλιστα*.

καὶ ἴσως . . . ἄλλο τι] (1) 'And this sort of thing (sc. *ὅσα ἄλλα, κ.τ.λ.*) may be well enough for some other object,' i.e. to excite interest, or to teach not courage but something else. Cp. supra B *οὐχ ὡς οὐ ποιητικά, κ.τ.λ.*: infra 390 A *εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμαστὸν οὐδέν*. (2) Or does Plato mean—'this effect of fear may be well enough for another purpose,' viz., to discourage vice (cp. the judgement of the dead in x. sub fin.)? Cp. infra 394 D where, under a similar vague expression, a very important matter seems to be concealed, viz. the expulsion of Homer.

θερμότεροι] 'Too heated,' i.e. 'nervous,' or 'excitable,' not cool enough. *θερμότεροι* suggests *μαλακώτεροι*, 'softer,' the ordinary effect of heat being to soften. Plato is fond of the conjunction of *θερμός*, and similar words with *μαλακός*. The effect of heat on wax is probably present to his mind. Cp. infra 411 B; Cratyl. 432 B; Laws ii. 671 B *τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων διαπύρους γιγνομένας μαλθακωτέρας γίγνεσθαι*: *οἱ 666 B μαλακώτερον ἐκ σκληροτέρου τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος, καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα, γιγνόμενον*.

Ast conjectured *ἀθυμότεροι*, and this reading was subsequently found by Bekker in MS. v (Angelicus).

D *καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς . . . ἀνδρῶν*] 'And shall we also get rid of the weepings and wailings of famous men?' The genitive *ἐλλογίμων ἀνδρῶν* is the subject, not the object, of *οἴκτους*; otherwise the argument from 'Ἀλλὰ μὴν . . . καταλάβῃ' infra would be irrelevant. Cp. infra E *τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστών ἀνδρῶν*: also 390 D: Soph. O. C. 1636 *ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα, κ.τ.λ.*

διαφερόντως . . . προσδεῖται] 'He is distinguished above his fellows by standing least of all in need of another.'

E *ἥκιστα ἄρ' . . . καταλάβῃ*] 'And therefore will be least likely to lament, but will bear with the greatest equanimity any misfortune of this sort which may befall him.' The infinitive is dependent on *λέγομεν* (supra D), to which the construction returns.

388
A

ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾷς . . . ἄλὸς ἀτρυγέτοιο] Iliad xxiv. 10-12,

slightly altered. Plato has dropped the metre (in the words *τότε . . . ἀναστάντα*) to save the construction. It is probable that he has further altered *διενείεσκε* (Il. xxiv. 12) into *πλωίζοντα*, which does not occur in Homer, for the same reason, and also to increase the mock-heroic effect: the word *ἀτρυγέτοιο* does not occur in Homer, but is added to round off the line. *πλωίζειν* is found in Hesiod (Op. et Dies 632), and seems to be introduced here in a humorous sense ('sailing along'), in order to throw ridicule on the description. Cp. vii. 529 c *κἄν ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ*. Heyne's conjecture, *πρωίζοντα*, a word not found, but formed on the analogy of *ὀψίζοντα*, 'taking a morning walk,' is ingenious, cp. the words *οὐδέ μιν Ἥως | φαινομένη λήθεσκεν*, which follow in the text of Homer; but no change is necessary.

Republic
III.
388
A

ἐκεῖνος] sc. ὁ Ὀμηρος.

B

κυλινδόμενον] The unmetrical *κυλινδούμενον* is read in MΞ, where the copyists have probably substituted the later prose form *κυλινδεῖν* for *κυλίνδειν*, which is the only form in Homer. The same may or may not be true of *ἀμφοτέραισι* (*ἀμφοτέρῃσι* Par. A).

ὦμοι ἐγώ, κ.τ.λ.] The words of Thetis in Iliad xviii. 54.

C

ἀνομοίως] = 'in a manner unlike him,' recalls ii. 379 A *οἶος τυγχάνει ὁ θεὸς ὦν, αἰεὶ δῆπου ἀποδοτέον*.

ὦ πόποι . . . δαμῆναι] Il. xxii. 168, 169; xvi. 433, 434.

ἀναξίως] sc. τῶν θεῶν.

D

εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ] 'Should it even come into his mind.' Compare Phaedr. 264 B *τὸ ἐπιόν*, 'what came into his head': infra viii. 563 C *οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα*; Eurip. Med. 1051, 1052 *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί*. The very inclination to such words and actions is to be rebuked and suppressed. So in the Theaet. 173 D *σπουδαὶ δέ, κ.τ.λ. . . οὐδὲ ὅναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς*.

ἄλλω καλλίονι] 'Another and a fairer one:' sc. λόγῳ. For the term *καλός* applied to an argument cp. i. 334 D, where Polemarchus says—*οὗτος ἐκείνου καλλίων φαίνεται*: Theaet. 203 D, 209 E.

E

ὅταν τις ἐφῇ ἰσχυρῷ γέλωτι] 'when a man gives way to violent laughter.' Cp. Tim. 59 D (Bekker's reading) *ταύτη δὲ* (sc. *τῇ ἡδονῇ*) *καὶ τὰ νῦν ἐφέντες* (*ἀφέντες*, Par. A), and Protagoras 338 A *οὐρία ἐφέντα*, 'running before the wind.'

The same thought occurs in viii. 563 E *τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην*
VOL. III. 1

Republic φιλεῖ εἰς τοῖναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι. For the personification
 III. of the neuter with ζητεῖ ('requires,' 'demands'), compare ii. 370 B
 388 οὐ γάρ, οἶμαι, ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν,
 E and note: Symp. 189 A εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμεῖ τοιούτων
 ψόφων, κ.τ.λ. : cp. x. 595 C τί βούλεται (sc. ἡ μίμησις) εἶναι.

389 πολὺ δὲ ἦττον, ἐὰν θεοὺς] The particle δέ after τε (in οὔτε) is
 A emphatic : 'but surely much less so if they are Gods.'

οὐκ ἀποδεκτέον . . . οὐ γὰρ οὖν δὴ ἀποδεκτέον] 'On your
 views we must not admit them.' 'On my views, if you like to call
 them mine : that we must not admit them is certain.' For a similar
 piece of raillery compare v. 475 A εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν . . .
 συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν.

B ἀλλὰ μήν, κ.τ.λ.] How far does Plato sanction falsehood? Only
 in the governors, who are allowed to use the 'lie remedial' in the
 management of their subjects ; the subject is not allowed to have the
 privilege of lying in return. The higher sense of the inexpediency
 and immorality of all falsehood seems to be wanting here, as above
 in ii. 382 c. Yet falsehood is denied to the Gods, and only
 admitted as a necessary imperfection among men. Possibly some
 thread of irony is here interwoven (see especially εἴπερ τισὶν ἄλλοις).
 Plato seeing that falsehood plays a great part in the government of
 the world, is willing to sanction it for certain purposes : so for
 example in the marriage lots (v. 459 D), and in the noble lie—
 Φοινικικόν τι—about the origin of classes in society (infra 414 c).

εἰ γὰρ ὁρθῶς ἐλέγομεν ἄρτι] sc. at the end of Book ii. 382.

ὥς ἐν φαρμάκου εἶδει] Cp. v. 459 D ἔφαμεν δέ που ἐν φαρμάκου
 εἶδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι.

ἰδιώταις δὲ οὐχ ἁπτέον] sc. τοῦ τοιούτου.

τοῖς ἄρχουσι δὴ . . . ἢ πολιτῶν ἕνεκα] The disjunctive form of
 sentence is occasioned by the negative implied in εἴπερ τισὶν ἄλλοις.
 'None but the ruler is to do so, either for warlike or peaceful
 purposes.' For the meaning of πολεμίων ἕνεκα, cp. ii. 382 c τὸ ἐν
 τοῖς λόγοις ψεύδος . . . χρήσιμον . . . πρὸς τε τοὺς πολεμίους, κ.τ.λ.

C πρὸς γε δὴ τοὺς τοιούτους ἄρχοντας] 'To our rulers, being
 what they are.' Plato does not acknowledge the same obligation
 towards unskilled rulers such as the demagogue or tyrant. Here,
 as supra i. 346 E Plato without distinctly anticipating the great

revolution of making philosopher-kings already hints at a better sort of government than any at present existing among mankind. *Republic*
III.

In Par. A τοιούτους is written only in the margin, but by the first hand. It is omitted in Stobaeus and in *v*. It may therefore possibly be a repetition of τοιούτου. 389
C

λέγοντι] agrees with ἰδιώτῃ supra, the construction being slightly changed from λέγειν.

ἂν ἄρ' ἄλλον . . . ἐν τῇ πόλει] 'If then a ruler catches any one besides himself lying in the state.' ἄρχων is understood from τοῖς ἄρχουσι,—ἄρχοντας supra.

τῶν οἱ . . . τέκτονα δούρων] Od. xvii. 383, 384. D

ἔάν γε . . . ἔργα τελήται] 'Yes, said he, that is, if our theory is carried out.' 'If over and above the word there should ever be the fact' (ἔργου τέλος). For the use of ἐπί cp. Odys. xvii. 308 εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδει τῷδε.

Plato has opposite ways of enlivening his language. The first creation of the state is confessedly theoretical (ii. 369 A, c), but it soon appears that 'we are the legislators or oekists' (ii. 379 A, v. 458 c), 'and do what we describe; or rather not we, but necessity is the founder of the state' (ii. 369 c). Then again we are reminded that this is a mere argument or similitude, and the fact quite another thing, which is to be added over and above (ἐπὶ λόγῳ), as in this passage. Elsewhere the two modes of speech alternate with one another.

ὥς πλήθει] 'for a body of men,' such as the army of guardians whom we are training. The qualifying phrase is probably added to prepare for the definition of σωφροσύνη in the individual in Book iv. For a similar qualifying addition, cp. iv. 430 c πολιτικὴν γε. (The phrase is so understood by Van Heusde, *Spec. Crit. in Plat.* p. 52 and by Matthiae, *Greek Grammar*, § 388.)

τέττα . . . μύθῳ] Il. iv. 412. E

τὰ τούτων ἐχόμενα] either (1) 'other lines which are of the same order with these,' as expressing a similar feeling, or (2) 'which go along with these.' Plato, who is quoting from memory, supposes that all which he quotes occurs in the same passage.

ἴσαν . . . Ἀχαιοί,—σιγῇ δειδιότες σιμάντορας] The first line is found in Iliad iii. 8: the second in Iliad iv. 431. It is improbable that we have a trace here of a Pre-Alexandrian Homer, nor is there

Republic
III.

389
E

any reason for supposing that the second verse is interpolated in the text. Some Homeric illustration of obedience to chiefs is needed, and Plato has taken the liberty of bringing together two half-lines out of different passages, perhaps by a slip of memory, perhaps not intending that they should be connected. Cp. supra 388 B.

οἰνοβαρές . . . ἐλάφοιο] Il. i. 225.

καὶ τὰ τούτων ἐξῆς] ἐξῆς is variously construed with a genitive or dative (infra vii. 528 A τὸ ἐξῆς . . . τῇ γεωμετρίᾳ).

390
A

νεανιεύματα] 'impertinences.' So the verb, Phaedr. 235 A ἐφαίνετο δὴ μοι νεανιεύεσθαι ἐνδεικνύμενος: Gorg. 482 c: and the adjective νεανικός, Gorg. 508 D τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου. νεανικεύματα is the form in Par. A. In other MSS. there are traces of νεανισκεύματα. Xenophon, Cyr. i. 2. 15, appears to have used νεανισκεύεσθαι:—Pollux, 2. 20; see Stephanus' Thesaurus, ed. Dindorf.

εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονήν] 'If however, apart from this, it gives any pleasure,'—ἄλλην being 'adverbial.'

παραπλείϊαι ὥσι τράπεζαι, κ.τ.λ.] altered from Odys. ix. 8 παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι. Plato has somewhat unfairly left out the minstrel, who, in the same passage, is placed foremost among the delights of the banquet.

B

λιμῶ δ' οἴκτιστον . . . ἐπισπεῖν] Odys. xii. 342.

ἢ Δία . . . ἐπιλανθανόμενον] 'Or to hear that Zeus, while the other Gods and mankind were sleeping, lightly forgot all that he had planned while he alone was awake.' The construction is ἀκούειν Δία ὥς ἐπιλανθανόμενον = ὥς Ζεὺς ἐπελανθάνετο (cp. ii. 383 A ὥς . . . γόητας ὄντας). The nominatives, μόνος ἐγρηγορώς, agree with the subject of ἐβουλεύσατο, the relative being transposed as supra ii. 363 A τοῖς ὁσίοις ἃ φασὶ τοὺς θεοὺς διδόναι. καθενδόντων . . . ἃ ἐβουλεύσατο is a paraphrase of Iliad ii. 1, 2 ff.

ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσταὶ

εὔδον παννύχιοι· Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος· κ.τ.λ.

And the chief allusion is to Iliad xiv. 294–351. The words φίλους λήθοντε τοκῆας, which occur in the poet's narrative (l. c. l. 296), are inaccurately ascribed by Plato to Zeus in person.

C

τὸ δωμάτιον] The diminutive is comically substituted for the θάλαμος of Iliad xiv. 338, and is perhaps meant to burlesque the αἰθέρα Διὸς δωμάτιον which Aristophanes (Ranae 100) ascribes to Euripides.

δι' ἕτερα τοιαῦτα] 'for something else of the same kind,' 'for the same sort of thing.' These words are euphemistic and contemptuous. Plato does not care to give the second tale in full: Odyss. viii. 266 foll. The sentence passes out of the interrogative form. οὐδέ, sc. ἐπιτήδειόν ἐστιν ἀκούειν. Republic
III.
390
C

ἀλλ' εἴ ποὺ τινες . . . ἀκουστέον] 'But any extreme deeds of endurance which are either performed by famous men or told concerning them, our youth should see (represented at the theatre) and hear.' λέγονται, sc. περὶ ἐλλογίμων ἀνδρῶν: ὑπό, κ.τ.λ., is in construction only with πράττονται. For πρὸς ἅπαντα cp. Thuc. iii. 82, 4 τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετόν. D

τοὺς ἀνδρας] is used pronominally,—'the men before us,' 'our pupils.' Compare infra 391 c τοὺς ἡμετέρους. This familiar way of speaking adds a touch of reality to the conversation. Cp. Theaet. 144 D, where Socrates says in reply to Theodorus' description of his pupil—γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα.

δῶρα . . . βασιλῆας] This verse is said by Suidas (i. p. 623) to be taken from Hesiod. E

Φοίνικα, κ.τ.λ.] Il. ix. 432, 515 sqq.

τῆς μήνιος] The Epic word recalls the theme of the Iliad.

παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος δῶρα λαβεῖν] Il. xix. 278. Plato does injustice to the character of Achilles, who is indifferent to the gifts. It is a misconception of the Homeric idea to charge him with ἀνελευθερία or φιλοχρηματία, as infra 391 c. See especially Il. xix. 147, 148 Δῶρα μὲν, αἳ κ' ἐβελήσθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιεικές, | εἴτ' ἐχέμεν, πάρα σοί.

δι' Ὀμηρον] Compare x. 595 B καίτοι φιλία γέ τίς με καὶ αἰδῶς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὀμήρου ἀποκωλύει λέγειν. 391
A

ἔβλαψάς μ' ἐκάεργε . . . παρείη] Il. xxii. 15, 20.

καὶ ὥς πρὸς τὸν ποταμόν . . . ἀπειθῶς εἶχε] Il. xxi. 130 ff. B

καὶ αὖ . . . οὐ πειστέον] Il. xxiii. 151. 'Or that he said "Let me offer to Patroclus," who was a lifeless corpse, "to take with him the locks," which had been consecrated to the other river Spercheius, or that he did so, we should not believe.' ὥς is to be repeated with ἔφη. The accusative, τὰς . . . τρίχας, is in a loose construction, which becomes more precise when the phrase is resumed in κόμην. The genitive τοῦ . . . Σπερχειοῦ is to be taken closely with ἱεράς in the usual construction.

Republic III. 391 B τὰς τε αὖ Ἑκτορος . . . Πατρόκλου] Il. xxiv. 14 ff.: cp. xxii. 395 ff.

τὰς τῶν ζῶοντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν] Il. xxiii. 175, 176. The plurals ἔλξεις and σφαγὰς refer to a succession of distinct acts. The body of Hector was dragged day after day, and twelve human victims, not one only, had been offered on the funeral pyre.

C θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων] For the genitive of the object after ὑπερφανίαν cp. supra ii. 359 A ξυνθήκας αὐτῶν, and note.

μη τοῖνον . . . ἀρπαγὰς] 'Then let us equally refuse to believe, or allow to be repeated the tale of Theseus, son of Poseidon, and Pirithous, son of Zeus, going forth to perpetrate such horrid acts of rape.' Pirithous aided Theseus in carrying off Helen, and Theseus joined Pirithous in his attempt to steal Persephone away from Pluto (Isocrates, Ἑλένης ἐγκώμιον, 20-22). The plural ἀρπαγὰς includes both actions. δεινὰς marks not the danger of the descent to Hades, but the heinousness of the offence. ὤρμησαν is read in Par. A after all, and not ὥρμησεν, as stated by all the Editors from Bekker downwards. This determines the balance in favour of the plural verb. οὕτως is to be joined with δεινὰς. Cp. Symp. 192 c οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς.

D μηδέ τιν' ἄλλον] ἄλλον is clearly preferable to ἄλλου, although ἄλλου (sic) is the reading of Par. A.

ὥς οἱ θεοὶ κακὰ γεννώσι] 'That the Gods are progenitors of evil.' The doers of evil cannot be sons of God. Else evil would proceed from God. Cp. ii. 379 c.

E ὥς ἄρα] ἄρα, 'then'—if these stories are true.

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, κ.τ.λ.] These lines are taken, like the quotation in ii. 380 A, from the Niobe of Aeschylus. The lines are also quoted by Strabo (xii. 870), as they occur here, with the exception that οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ is read for ὧν κατ' Ἰδαίον πάγον. The reason of the resolution (καὶ οὗ πω), which occurs in all the MSS. but not in Strabo, may be either that Socrates is putting together lines from different places, as at pp. 386, 387, or that the copyists supposed him to have done so.

Aeschylus seems to imagine a sort of heavenly Ida, like Olympus in Homer, where the demigods sacrifice to their father in the sky.

It is the mountain whose top reaches to Heaven in the imagination of the poet. Cp. the similar consecration of Mount Oeta in Soph. Trach. 1191. Republic
III.
391
E

What principles are to regulate the representation of human things? The point is reserved until after the decision of the main question, concerning the nature of Justice, and whether it is profitable or not to him who has it,—and this whether it be known or unknown to Gods and men. 392
A-C

[ἡμῖν] before ἦν δ' ἐγώ is omitted in Par. A, probably owing to ἦν following. 392
A

λοιπὸν εἶδος λόγων περί] 'What department still remains that has to do with the subjects of discourse.' The reading λόγων περί is confirmed by τὰ μὲν δὴ λόγων περί infra c, and by the expression εἶδος νόμων περί, infra iv. 427 A. The periphrasis is nearly equivalent to a simple genitive. The reading of B, which was also the reading of the text before Bekker, is περιοριζομένοις, a word the existence of which could not be allowed on the authority of this passage only, even if the other reading had not the authority of Π M. The scribe who wrote περιορίζομεν οἷς as in A must have understood the relative clause to mean 'what is to be told to whom.' For the meaning of λόγοι cp. supra ii. 376 E μουσικῆς δ' εἰπὼν τίθης λόγους, ἡ οὖ; where the subject was first started.

ὥς ἄρα] 'to infer from what we admitted,' 'according to our view,' viz. in Book ii.

Plato remembers that the poets (as Adeimantus pointed out, ii. 364 A) err equally in their ideas about men, as about the Gods. But how can we determine the truth about human virtue till we define justice? This is an ironical or fanciful excuse for varying the order of the subject. Cp. iv. 430 D.

ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, κ.τ.λ.] i. 343 c, ii. 367 c. B

ἃ πάλαι *ζητοῦμεν] 'which we have been seeking all this while.' The manuscript reading is ἐζητοῦμεν, 'which we were seeking for long ago': sc. in the inquiry about justice, before we began to construct the state. But the conjectural reading ζητοῦμεν, which is confirmed by the version of Ficinus, is more probable. Cp. iv. 420 c κατιδόντες δὲ κρίναι ἂν ὁ πάλαι ζητοῦμεν. For the use of such a pronominal phrase in recapitulating, to avoid tautology, cp. Phileb. 50 c τὰ νῦν πολλάκις λεγόμενα.

Republic *So much is said with regard to the substance of the new literature.*
 III. *Next, as to the form. Shall it be (1) narrative, or (2) dramatic, or*
 392 C- *(3) a mixture of both?*
 397 E

The speeches in Homer are dramatic, but they are linked together with bits of narration. Tragic poetry is dramatic throughout. Homer, again, would be entirely narrative, if the speeches were reported indirectly. And this is the mode actually adopted in the Dithyramb.

The purely dramatic form is to be excluded from our state. For we have long since decided that simplicity is to be our rule; and the imitation of various characters is fatal to simplicity. Our youth may be allowed to impersonate the virtuous and good, but nothing that is vicious or mean, nor a female in any condition, nor a slave; still less, as happens in comedy, a drunkard or a coward. They must indeed know such characters from without, but never for a moment must they be identified with them. Nor may they mimic menial arts, of which they are to know nothing, nor unmeaning noises, such as the neighing of horses or the sound of thunder.

In narrating the fortunes of some hero, if they are carried away into impersonating him when he is about some noble deed, well and good. Or if they scornfully throw in a dramatic touch in characterizing some bad man, there is no great harm, provided that such points in their discourse are few and momentary. But the main tenour of the recital will be pure narration, and the manner of the recitation in the pitch and cadence of the voice will be simple and uniform.

392 D διήγησις οὔσα] The participle is attracted to the noun instead of agreeing with πάντα supra.

ἀρ' οὖν . . . περαίνουσιν] There are three kinds of poetry:—(1) the simple narrative, of which the dithyramb is given as an example (394 c): (2) the opposite kind, which has only action and no narrative, as is the case in tragedy and comedy: (3) the union of the two, as in Epic poetry, which, if you leave the speeches only, becomes a drama, or if you omit the speeches or report them in *oratio obliqua*, takes the form of simple narration.

Compare Aristotle's Poetics, c. iii. § 2 καὶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτὰ μιμῆσθαι ἔστιν ὅτε μὲν ἀπαγγέλλοντα ἢ ἕτερόν τι γιγνόμενον, ὥσπερ Ὅμηρος ποιεῖ, ἢ ὡς τὸν αὐτὸν καὶ μὴ μεταβάλλοντα, ἢ πάντας ὡς πράττοντας καὶ ἐνεργούοντας τοὺς μιμουμένους.—λέξις, as a separate element, is overlooked in Gorg. 502 c φέρε δὴ, εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τὸ

τε μέρος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι ἢ λόγοι γίνονται τὸ λειπό- *Republic*
μενον ; *III.*

Plato's test of the moral character of poetry, while including dithyrambics, would exclude the tragedies of Sophocles and Aeschylus. On the relation of Plato to the poets, see further notes in Book x.

περαίνουσιν] 'proceed.' For this absolute use cp. Laws iv. 715 E ὁ μὲν δὴ θεὸς . . . εὐθεία περαίνει ('fulfils his course').

ἀπολαβὼν μέρος τι] 'breaking off a part,' i. e. making use of an example. Cp. Gorg. 495 E περὶ οὗτου βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει, and Theaet. 182 A οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον κατὰ μέρος οὖν ἄκουε. *E*

οὐκ ἐτύγχανε] The imperfect as in οὐκ ἔπειθε.

καὶ ἐλίσσεται . . . λαῶν] Il. i. 15, 16.

τῶν ἐν Ἰθάκῃ καὶ ὅλῃ Ὀδυσσεΐα παθημάτων] 'the things which happened at Ithaca and in the Odyssey generally,' i. e. not only in Ithaca, but at Sparta, Phaeacia, and elsewhere. Observe that ἐν is not again repeated, but is implied in a somewhat different meaning with Ὀδυσσεΐα. *393*
A
B

οὐκοῦν διήγησις . . . τῶν ῥήσεων] Epic poetry is *narrative* throughout ; but the *simple narrative*, i. e. the descriptive part is to be distinguished from *narrative through imitation*, i. e. the speeches: ἀπλὴ διήγησις ἄνευ μιμήσεως from διήγησις διὰ μιμήσεως.

ὥς ἂν τις ὁμοιοῖ] sc. ἐαυτόν, to be supplied from ὁμοιοῦν ἐαυτόν *C*
at the beginning of the sentence.

ἵνα δὲ μὴ εἴπῃς, ὅτι οὐκ αὖ μανθάνεις] 'But that you may not say "Once more I do not understand you."' The order of the words appears to be euphonic. Cp. Theaet. 161 A ὥς οὐκ αὖ ἔχει οὕτω ταῦτα. *D*

αὐτοῦς] emphatic—'themselves,' opposed to τὴν θυγατέρα οἱ. *E*

λῦσαι] depends on the general notion of urging implied in εὔχετο.

μὴ . . . οὐκ ἐπαρκέσοι] This is the *oratio obliqua* of μὴ . . . οὐκ ἐπαρκέσει, Plato's prose version of μὴ . . . οὐ χραίσμῃ in Homer. The future indicative after a verb of fearing is rare, but occurs in Aesch., Soph., and Xen. See Goodwin, *M. and T.*, § 367. Cp. v. 451 A μὴ σφαλείς . . . κείσομαι, and for the optative Euthyphro,

Republic
III.

393
E

15 D ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἂν ἔδεισας . . . μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποιήσους. The future indicative after μὴ in a final clause, although rare, is not unknown (Ar. Eccl. 495 εἰκὸς . . . μὴ βραδύνειν . . . μὴ καὶ τις ὀψεται), so that, as Goodwin remarks, *M. and T.*, § 132, there is no objection to μὴ . . . ἐπαρκέσοι being so taken here. In places of this kind the notions of purpose ('lest') and fearing ('for fear that') are nearly coincident.

ἀπιέναι δ' ἐκέλευε . . . οἴκαδε ἔλθοι] 'He told him to be off, and not to provoke him, if he wished to get home safely.' Plato omits the accusative case after ἐρεθίζειν (ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε), which has been unnecessarily restored by Valckenaer (μὴ ἐ) without manuscript authority.

394
A

ἀποχωρήσας δὲ ἐκ τοῦ στρατοπέδου] This is prose for ἀπάνευθε κιῶν Il. i. 35.

τὰς τε ἐπωνυμίας . . . ναῶν οἰκοδομήσεσιν] Il. i. 37-9:—

κλυθί μεν, ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις,
Σμυνθεῦ, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,

which last seems to have been understood by Plato, not of crowning shrines of the God with garlands, but of roofing them (ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν), as Eustathius explains the word ἔρεψα by ὠρόφωσα, which is probably the true meaning. 'ἔρεψα seems to indicate the most primitive form of temple—a mere roof to protect the image of a God standing in a grove.' Leaf's note on Il. i. 39. Cp. Paus. x. 5, § 9.

τὰ δ' ἀδάκρυα] ᾧ is an archaism or Homericism, into the use of which Plato is probably led by his subject. Cp. supra ii. 383 B τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, and note. There is a similar use of a poetical form in the Phaedrus, where Socrates 'plays' at dithyrambs: 237 A ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου.

B

ταύτης αὖ ἐναντία] sc. διήγησις, i. e. ἡ διὰ μιμήσεως.

καὶ τοῦτο . . . τοιοῦτον] 'That again I understand; and I perceive that your remark applies to tragedy.'

ὀρθότατα . . . οὐχ οἷός τ' ἦ] 'You perfectly catch my meaning, and now I think I make you see what before I could not.'

ἐμπροσθεν . . . (c) τότε] supra 392 D καὶ τοῦτο (the first statement about διήγησις) . . . ἔτι δέομαι σαφέστερον μαθεῖν.

ὥσπερ σὺ λέγεις] *supra* *μανθάνω* . . . *τοιούτων*. The respondent gets full credit for his contribution. The reference to this definition is repeated *infra* 395 A.

Republic
III.
394
C

εἴ μοι μανθάνεις] 'If I make you understand.' The dative *μοι*, which is the reading of the MSS., has been altered into *μου* by Heindorf. This is unnecessary, although *εἴ μου μανθάνεις* occurs in *Phileb.* 51 c. Compare *Laws* i. 644 c *καί μοι δι' εἰκόνας ἀποδέξασθε*.

τὸ πρὸ τούτου] 392 c.

τοῦτο τοίνυν . . . ἔλεγον] 'That was just what I meant.' τοῦτο αὐτό refers to what follows, *ὅτι* *χρεῖη* . . . *μιμεῖσθαι*, as well as to the words *ὥς δὲ λεκτέον* in what precedes.

οὐδὲ μιμεῖσθαι] *sc.* *εἴσομεν*.

ἴσως δὲ καὶ πλείω] 'And there may be more than this in question,'—an anticipation of the condemnation of epic poetry in Book x.

πολλῶν ἐφαπτόμενος] 'attempting many things, he will altogether fail to be eminent in any (*που*).'
ὥστε depends on some positive idea, which is gathered from *ἀποτυχάνοι*: 'he will not succeed (*οὐ τυγχάνοι ἄν*) in any so as to be eminent.' Cp. *Protag.* 314 B, where *ἔτι νέοι ὥστε* = *οὐπω ἡλικίαν ἔχομεν, ὥστε*.

οἷον κωμωδίαν, κ.τ.λ.] Yet Socrates at the end of the Symposium (223 D) maintains that comedy and tragedy belong to the same artist: τὸ μέντοι κεφάλαιον, ἔφη, προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη ὁμολογεῖν αὐτοὺς τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν, καὶ τὸν τέχνη τραγωδιοποιὸν ὄντα κωμωδιοποιὸν εἶναι.

395
A

For a judgement on tragedy compare *Gorg.* 502 B τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμαστὴ ἢ τῆς τραγωδίας ποίησις, ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; where he proceeds to say: 'Is the vocation of tragedy to please the spectators only? Or does she refuse to speak of pleasant vices and proclaim only what is wholesome but unpleasant? We must say Yes to the former; and if so, all the pretensions of tragedy will not hinder our classing her creations under the head of flattery.' The same test is applied to other kinds of poetry.

Plato's enmity to the drama seems to rest on grounds which are partly fanciful and partly real. The mimetic sympathetic power of the actor is unfavourable to strength and unity of purpose: the genius of imitation is certainly akin to weakness. But a man will not be induced to become a murderer by acting the

Republic
III.
395
A

part of a murderer; nor is the inference sound that the same individual cannot act many parts because he cannot succeed in many serious pursuits. The evil of the drama does not consist in the imitation of evil any more than of good, but in the effect of continued emotion and excitement on the character of the actor and spectators.

ἄρτι] 394 B, C.

ῥαψῳδοί γε] sc. δύνανται εἶναι.

οὐδέ τοι ὑποκριταὶ . . . οἱ αὐτοί] 'And you know that the same actors do not perform in tragedy and comedy.' Cp. τραγῳδοὶς νικᾶν, and similar expressions.

B πάντα δὲ ταῦτα μιμήματα] i.e. the rhapsode and the tragic or comic actor are 'imitators,' as well as the poets whose works they produce; or, in modern language, there is a sense in which the actor, too, 'creates' his part. Plato, however, fails to realize that true art is not mere imitation, but the embodiment of an ideal; although he comes near the expression of this truth in 401 B (infra).

ὥστε ἀδύνατος εἶναι . . . ἀφομοιώματα] (1) If ἦ is unemphatic, 'And becomes unable to imitate many things well or to do the things themselves well, if they are many'; (2) or taking ἦ emphatically—'Or else' (if able to imitate) 'is not able to do the things themselves.' For the latter (which resumes σχολῇ ἄρα ἐπιτηδεύσει, κ.τ.λ.) cp. vi. 503 A ἡ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον: vii. 525 B τῆς οὐσίας ἀπτεόν εἶναι γενέσεως ἐξαναδύντι, ἡ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι.

C τὰ τούτοις προσήκοντα] τούτοις is probably masculine = φύλαξι καὶ δημιουργοῖς ἐλευθερίας τῆς πόλεως. Cp. infra E ὅσα δούλων: 396 A κελεύοντας τούτοις.

ἵνα μὴ . . . ἀπολαύσωσιν] 'Lest by imitation they should become imbued with the reality of that which they imitate.' Cp. infra 401 B, C ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰκόσι τρεφόμενοι . . . ἐν τι ξυριστάντες λανθάνωσι κακὸν μέγα ἐν τῇ αὐτῶν ψυχῇ.

D ἐὰν ἐκ νέων πόρρω διατελέσωσιν] 'If, beginning in youth, they continue far into life.'

εἰς ἔθῃ τε καὶ φύσιν καθίστανται] 'Acquire the fixedness of habit and nature.'

ἀνδρὶ λοιδορουμένῃ] ‘Reviling’ (1) ‘a man,’ opposed to πρὸς θεούς following, or (2) ‘her husband.’ *Republic III.*

πολλοῦ καὶ δεήσομεν] καὶ adds to the emphasis: ‘We shall be far indeed from that.’ 395 E

μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας] These words qualify the preceding participles. ‘Abusing and reviling one another whether drunk or sober.’

ἁμαρτάνουσιν εἰς αὐτοὺς τε καὶ εἰς ἄλλους] ‘Sin against others and against themselves,’ i. e. degrading themselves as well as injuring others. 396 A

γνωστόν μὲν γάρ, κ.τ.λ.] Cp. infra 409 D ἀρετὴ δὲ φύσεως παιδευομένης χρόνῳ ἅμα αὐτῆς τε καὶ πονηρίας ἐπιστήμην λήψεται.

κελεύοντας τούτοις] sc. τοῖς ἐλαύνουσιν: ‘giving the time to the rowers,’ i. e. doing the work of the κελυστής on board ship.

οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδενί] supra ii. 374 D, E. B

ἢ μὴ ῥησονται] ἢ, which is emphasized by its position in the sentence, asks the question with a tone of indignation. Cp. v. 469 C τί δέ; σκυλεύειν . . . τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὅπλων, ἐπειδὴν νικήσωσιν, ἢ καλῶς ἔχει;

ἀπείρηται αὐτοῖς, κ.τ.λ.] supra A.

εἰ . . . μανθάνῃ σὺ λέγεις] Socrates again ascribes his own reflections to the respondent.

οὐ ἂν ἔχοιτο] ‘In which he will persist.’ Cp. Soph. 264 E ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας: Thuc. i. 140 τῆς μὲν γνώμης . . . τῆς αὐτῆς ἔχομαι. C

ὁ μὲν μοι . . . μέτριος ἀνὴρ] ὁ is the definite article before μέτριος ἀνὴρ. The words which intervene give an additional emphasis to μέτριος.

σπουδῇ] ‘in earnest,’ is opposed to παιδιᾶς χάριν. D

οὐκ ἐβελήσειν] like ἐβελήσειν supra, dependent on δοκεῖ.

αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι, κ.τ.λ.] ‘To mould and adapt himself to the baser shapes,’ like the clay of the statuary which would be said ἐνίστασθαι τῷ τύπῳ, ‘to settle into the shape of the mould.’ But in Tim. 50 D ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται, the same word is used conversely of the form being impressed on the matter.

Republic
III.

396
E

καὶ ἔσται . . . τῆς μιμήσεως] ‘And his style will partake of both kinds, of imitation and also of narrative’ (τῆς ἄλλης διηγήσεως: see on ii. 357 c: it may be remembered however that διήγησις alone, when not distinguished by the epithet ἀπλῆ, may include the imitative, as well as other kinds, as in the beginning of this passage, supra 392 d): ‘only there will be a few grains of the former in a long recital.’ Bekker alters the text into σμικρὸν δέ τι μέρος μιμήσεως ἐν πολλῷ λόγῳ τῆς διηγήσεως, for which there is some faint manuscript authority; but the alteration is unnecessary; the text is neater and gives an equally good sense.

397
A

δοῦν ἂν φαυλότερος ἢ . . . διηγῆσεται] It seems necessary to adopt Madvig’s emendation here. Of the two manuscript readings, that of *g*, although probably conjectural, is the more plausible: ‘The more vulgar he is, the more constantly will he employ imitation.’ The reading of Par. A, &c., πάντα τε μᾶλλον διηγῆσεται, could only mean: ‘the more ready will he be to tell about anything and everything’—laying a strong emphasis on πάντα, and implying that there are some things which a good man will not even narrate. If Plato had meant this, he would have said it more clearly. And the form of the sentence (τε . . . καὶ οὐδὲν . . . ὥστε, κ.τ.λ.) is much better adapted to bring out the additional point—that not only does the bad man always prefer imitation, but there is nothing which he is ashamed to imitate. The expression πάντα διηγῆσεται is also too obviously out of keeping with the concluding words, σμικρὸν τι διηγήσεως ἔχουσα. [The avoidance of a mere awkwardness does not justify an emendation which has no real manuscript authority. B. J.]

τροχιλίων] ‘pulleys.’ Perhaps, as Ast suggested, τροχιλίων should be read, τροχιλία, not τροχίλιον, being the usual form.

B

σχήμασιν] ‘gestures’: cp. Soph. 267 A ὅταν . . . τὸ σὸν σχῆμα τις τῷ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι προσόμοιον ἢ φωνὴν φωνῇ φαίνεσθαι ποιῇ, μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέκληταί που. The word is differently used supra ii. 373 B.

ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν . . . καὶ ἐν μιᾷ ἁρμονίᾳ] (1) πρὸς τὴν αὐτὴν, sc. λέξιν (‘ferme ad eandem orationis formam,’ Fic.). ‘The result is that he speaks nearly in the same style and with a uniform cadence.’ [(2) ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν, sc. χορδήν. πρὸς λέξιν τινὰ λέγειν is hardly a natural expression, and the question here is not that of the style itself, but of the cadence and tone adapted to it. The cadence is uniform and approaches monotone. Cp. πρόσχορδος

(Laws vii. 812 D) and the ellipsis of χορδή with νεάτη, υπάτη, μέση (infra iv. 443 D): also Lucian, de Salt., c. 80 ἄλογα κινούμενοι καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. The narrative style, as it has less alteration of meaning or feeling (σμικραὶ γὰρ αἱ μεταβολαί), has fewer and slighter variations of tone than the dramatic.—As there is no authority, however, for this elliptical phrase, this interpretation, though suited to the context, is only conjectural. L.C.] For the use of ὀρθῶς compare 403 B οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς ἐραστῇ τε καὶ παιδικοῖς ὀρθῶς ἐρωσι τε καὶ ἐρωμένοις. The words τῷ ὀρθῶς λέγοντι ('when one recites properly') are balanced by εἰ μέλλει αὐτὸ οἰκείως λέγεσθαι (infra c), i.e. 'when the enunciation is appropriate to the style.' It is clear that ἁρμονία here is not used in the strictly musical sense, but is applied to the changes of pitch and tone which occur in speaking and reciting. Cp. Ar. Rhet. iii. 1, where Aristotle says that the three elements of utterance are μέγεθος, ἁρμονία and ῥυθμός, and identifies ἁρμονία with τόνος.

Republic
III.
397
B

τί δὲ τὸ τοῦ ἑτέρου εἶδος; . . . τῶν μεταβολῶν ἔχειν;] 'But what about the character of the other style? Will it not require the opposite? Will it not require all harmonies and all rhythms, if it is to be appropriately expressed, because it has every variety of change?' The μεταβολαί here referred to are changes in the style.

C

ἄρ' οὖν, κ.τ.λ.] The words λόγος, λέξις, ἁρμονία, ῥυθμός, βάσις, may be distinguished as follows:—

λόγος, the subject, which is true or false, moral or immoral.

λέξις, the style, which is dramatic or narrative, or a composition of the two.

ἁρμονία is a musical term: it was applied (α) to the Enharmonic *genus* (this is the only sense it has in Aristoxenus), (β) to the *modes*, which according to some differed in the arrangement of the intervals, according to others in pitch. The word really means 'scale,' as defined in Laws ii. 664 E εἵπομεν . . . ὥς . . . τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμός ὄνομα εἶη, τῇ δὲ αὐτῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραυννύμενων, ἁρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο: (γ) Plato also applies the term in a still wider sense, as in the preceding sentence, to cadence or variation of tone in speaking and recitation—infra 398 D τοῦ μὴ ἁδομένου λόγου.

ῥυθμός is a term which applies equally to the music and to the

Republic
III.
397
C

words: the division of time in metre (e.g. Paeonic, Dactylic, Trochaic, proceeding respectively in a ratio of $\frac{3}{2}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{2}{1}$) and the corresponding accentuation of the music.

βάσις is the movement considered as a system of times or quantities, $\frac{3}{2}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{2}{1}$. In 400 A τρι' ἅπτα ἐστὶν εἶδη ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται Plato implies that the term βάσις applies to the whole of each of the three systems of which the Paeon, Dactyl, or Trochee is the characteristic element.

ἐξ ἀμφοτέρων τινὲ ξυγκεραννύντες] τινὲ sc. τύπων: i.e. ἡ τινὲ ἐξ ἀμφοτέρων, ξυγκεραννύντες τι εἶδος ἐξ ἀμφοτέρων. ξυγκεκραμένω would have been more natural. But the preference for the active is characteristic of Greek.

D παισί τε καὶ παιδαγωγοῖς, κ.τ.λ.] καὶ παιδαγωγοῖς is humorously added. He knows that his regulations will be unpopular, not with the children only, but with their attendants, who are 'children of a larger growth.' Cp. Gorg. 502 D (speaking of tragedy)—νῦν ἄρα ἡμεῖς εὐρήκαμεν ῥητορικὴν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον, οἷον παίδων τε ὁμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων. The expression recurs in Laws iii. 700 C with reference to the earlier custom of the theatre: παισὶ δὲ καὶ παιδαγωγοῖς καὶ τῷ πλείεστω ὄχλῳ ῥάβδου κοσμούσης ἡ νομβέτησις ἐγίγνετο.

E καὶ οὐ χρηματιστήν] See Thuc. vi. 31, § 5: vii. 13, § 2.

398
A, B The genial versatile poet shall be sent into honourable exile: his severe didactic brother shall be alone retained.

398
A αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα, κ.τ.λ.] (1) 'himself, and wanting to show his poems.' Cp. iv. 427 D αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει, and Phaedr. 253 B μιμούμενοι αὐτοὶ τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες: or perhaps (2), 'himself and his poems which he wishes to display'; τὰ ποιήματα being taken first as nominative to ἀφίκοιτο and then also as accusative after ἐπιδείξασθαι.

προσκυνοῖμεν ἄν, κ.τ.λ.] The words that follow are an ironical glorification of the dramatic poet: He is a holy and marvellous being—a delightful creature (cp. Ion 534 B κοῦφον γὰρ χρῆμα ποιητής ἐστι καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν). But as the like of him is not allowed among us, let us fall down before him and crown him with wool, and anoint his head with myrrh,—and show him the way out.

A similar, though more serious strain is addressed to the tragic poets in the Laws, vii. 817 A.D., where they are told that they will

not be allowed to perform their plays until they have been submitted to the censorship of the magistrates, and this severity is humorously attributed by Plato to professional jealousy. The law-giver who is a tragic poet in that 'his whole state is an imitation of the best and noblest life' cannot be expected to allow his rival and antagonist 'to erect his stage in the agora and introduce the fair voices of actors, speaking above his own,—very often in contradiction.' Cp. also Phileb. 50 B τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ.

Republic
III.
398
A

ἐρίῳ στέψαντες] (1) 'Crowning him with wool': or (2) 'providing him with a woollen fillet' (στέμμα), which he is to carry on a wand in token of the sacredness of his person.

κατ' ἀρχάς] ii. 379 A ff.

B

εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη] 'If we really had the power.' For a similar reference to the possibility of the Republic being realized in fact cp. supra 389 D εἰάν γε . . . ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται, and note.

So much for the subjects and the style of spoken discourse. And with regard to song the principles will be the same. 398 B-399 E

The difference lies in the addition of tune and metre. As we have forbidden our poets to use lamentation, we shall forbid our musical composers to employ pathetic melodies, or any kind of music which tends to relax the moral fibre. No 'soft Lydian airs' for us, nor the 'linked sweetness' of Ionian strains! But only the manly Dorian and the martial Phrygian mood. Or, to speak more exactly, we must have one sort of music which expresses warlike resolution and patient fortitude, and one which breathes the serene temper of philosophic aspiration and wise counsel and calm rejoicing in the triumph of good.

For this we shall need no elaborate instrument, least of all the infinitely variable tones of the flute—nothing but the lyre and simple reed. We renounce Marsyas and hold to Apollo.

The passage which follows has been fully discussed by Westphal, *Griechische Harmonik*, ed. 1886, c. 5, §§ 25-31, pp. 187-240.

περὶ ὧδῆς τρόπου καὶ μελῶν] 'About the character of songs and the tunes.' 398 C

ἐκτὸς τῶν πάντων] is a play upon the word *pās* (ἀρ' οὖν οὐ πᾶς ἦδη ἂν εὖροι). Socrates argues that the application to song of the principles which have been already laid down will be evident to all. Glaucon answers with a smile: 'I do not seem to be included in the comprehensive word "all," and am therefore at a loss to con-

Republic III. 398 C jecture at present (though I have a suspicion) what sort of things we ought to say.' Cp. Soph. 233 E λέγω τοῖνυν σὲ καὶ ἐμέ τῶν πάντων: infra vii. 529 A παντί . . . δῆλον . . . ἴσως, ἣν δ' ἐγώ, παντί δῆλον πλὴν ἐμοί.

D λόγου . . . ῥυθμοῦ] See note on supra 397 c.

καὶ ὡσαύτως] I. e. ἐν τῇ αὐτῇ λέξει, viz. τῇ ἀπλῇ διηγῆσει.

καὶ μῆν, κ.τ.λ.] This general truth has been admitted above, 397 B εἰαν τις ἀποδιδῶ πρόπουσαν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμὸν τῇ λέξει, although this is there said of speaking and recitation only.

E μιξολυδιστί] 'That famous mode which Sappho invented, and which Aristoxenus declares to be perfectly adapted to tragedy' (Westphal, *Griechische Harmonik*, ed. 1886, p. 198). The authority for this is Plutarch, De Mus., c. 16 καὶ ἡ μιξολύδιος δὲ παθητικὴ τις ἐστὶ, τραγωδίας ἁρμόζουσα. Ἀριστόξενος δὲ φησι Σαπφῶ πρῶτην εὗρασθαι τὴν μιξολυδιστί, παρ' ἧς τοὺς τραγωδοποιούς μαθεῖν λαβόντας γοῦν αὐτοὺς συζέυξαι τῇ ᾠριστί, ἐπεὶ ἡ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιοματικὸν ἀποδίδωσιν, ἡ δὲ τὸ παθητικόν, μέμικται δὲ διὰ τούτων τραγωδία. But Plutarch, in the same passage, attributes to Aristoxenus other statements at variance with this.

ὅς δέ τι ἐπιεικέις εἶναι] Cp. supra 387 E καὶ οὐδὲ ταύταις σπουδαίαις. The suggestion that some women are to aim high is one of the preparations for the surprise in Book v.

αἵτινες χαλαραὶ καλοῦνται] 'The sort of melodies called lax.' The indefinite relative suits with Plato's affected ignorance (cp. infra 400 c), and the antecedent is in apposition to ἰαστί and λυδιστί taken together. The 'relaxed harmonies' include Ionian as well as a species of Lydian (ὑπολυδιστί), but there appears to be no distinction among Ionian melodies; although Westphal (§ 28, p. 200), assumes it. χαλαραὶ is probably a technical term of music, implying a lower pitch, and opposed to σύντονος, but is used by Plato with an ethical association, for which cp. ix. 590 B τρυφή δὲ καὶ μαλθακία οὐκ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου (τοῦ θυμοῦ) χαλάσει τε καὶ ἀνέσει ψέγεται. Aristotle, Pol. viii. 5, § 22 says: 'Some of the modes make men sad and grave, like the so-called Mixolydian, others enfeeble the mind, like the relaxed harmonies, others again produce a moderate and settled temper, which appears to be the peculiar effect of the Dorian;—the Phrygian inspires enthusiasm.' Aristotle's word for 'relaxed' is ἀνεμῆναι, and in this he is followed by Aristoxenus and later writers. It is generally assumed that χαλαραὶ in Plato means

the same thing. Aristotle in Pol. viii. 7, § 14, censures Plato for rejecting the 'relaxed' harmonies: he would keep them because less difficult for aged persons to sing. Republic
III.
398
E

φρυγιστί] Why should Plato choose the Phrygian mode to suit the 'modest stillness and sobriety' becoming men in peace? Aristotle's criticism of this passage in Pol. viii. 7, §§ 9-11, seems only natural: 'The Socrates of the Republic is wrong in retaining only the Phrygian mode along with the Dorian, and the more so because he rejects the flute; for the Phrygian is to the modes what the flute is to musical instruments—both of them are exciting and emotional. Poetry proves this, for Bacchic frenzy, and all similar emotions are most suitably expressed by the flute, and are better set to the Phrygian than to any other harmony. The dithyramb, for example, is acknowledged to be Phrygian.' Either Phrygian melodies had other than orgiastic uses, or Plato is proceeding on some abstract ground, as that the Phrygian was in the mean between excess and defect in pitch. 399
A

ἐν πᾶσι τοῖσιν] is a resumption of ἐν πολεμικῇ πράξει and what follows: 'In all these cases repelling the attacks of fortune with a firm front.' B

ἐαυτὸν ἐπέχοντα] 'giving his attention to.' Cp. Laws xi. 926 B ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. After δεομένου the construction is changed and the accusatives ἐπέχοντα . . . πράξαντα, κ.τ.λ., are governed directly by μιμήσαιο. The correction ὑπέχοντα, 'resigning' or 'submitting himself,' which is found in a single manuscript (Ξ), is unnecessary.

ταύτας δύο ἁρμονίας, κ.τ.λ.] Cp. Laws vii. 814 E, where it is said of dancing τοῦ δὴ σπουδαίου [εἶναι κίνησιν] τὴν μὲν κατὰ πόλεμον καὶ ἐν βιαίοις ἐμπλακέντων πόνοις σωμάτων μὲν καλῶν, ψυχῆς δ' ἀνδρικής, τὴν δ' ἐν εὐπραγίαις τε οὔσης ψυχῆς σώφρονος ἐν ἡδοναῖς τε ἐμμέτροις εἰρηλικῇ ἂν τις λέγων κατὰ φύσιν τὴν τοιαύτην ὄρχησιν λέγοι. C

δυστυχούντων . . . ἀνδρείων] The genitives depend on φθόγγους. The second ἁρμονίας, here bracketed, should probably be omitted.

οὐκ ἄρα . . . φαίνεται] 'Then we shall certainly not want in our songs and tunes a multitude of strings or notes, or an instrument which has all the harmonies.' 'Clearly not.'

The Panharmonic instruments were those which were adapted for the performance of all the modes and musical genera; in other words, which admitted the greatest possible variety in the intervals and arrangement of the scale.

Republic
III.
399
C

τριγώνων ἄρα καὶ πηκτίδων, κ.τ.λ.] ‘Then we shall not maintain the artificers of lyres with three corners and composite scales, nor of any of the many-stringed curiously harmonized instruments.’ ‘Manifestly not.’ Cp. Arist. Pol. viii. 6, §§ 12, 13, who says that these and other elaborate instruments were gradually disused, as men learned to distinguish what conduced to virtue. The πηκτίς, like the μάγαdis, was of Lydian origin (Herod. i. 17), and was played with the fingers without a plectrum. See Susemihl’s note on Arist., l. c.

- D τί δέ; . . . μίμημα;] ‘Next, will you admit makers and players of flutes into the state? Has not this’ (τοῦτο, sc. αὐλός understood from αὐλητής and αὐλοποιός) ‘more strings than all of them? And are not panharmonic instruments themselves an imitation of the flute?’

Plato says playfully that the flute, which has no strings, is ‘the most many-stringed of instruments’: that is to say, the flute has those qualities in the greatest degree which he has just been denouncing in stringed instruments. According to Proclus, in Alcib. p. 197, each aperture of the flute gave three or more sounds: this variety was obtained by the use of shifts and slides. It was natural that the panharmonic principle should be first applied to an instrument of which the notes could be easily modified. (Paus. ix. 12, § 5.)

In the Laws iii. 700 D, Plato describes the degenerate musicians as κεραννύντες δὲ θρήνους τε ὕμνοις καὶ παιῶνας διθυράμβοις, καὶ αὐλοφθίας δὴ ταῖς κιθαρφοδίαις μιμούμενοι. Cp. Pind. Ol. vii. 21 παμφώνοισι τ’ ἐν ἔντεσιν αὐλῶν: Isthm. iv. 35 ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς.

κιθάρα] The Dorian mood includes the ‘ὑποδωριστί (otherwise called the Aeolian), of which Arist. Probl. xix. 48, § 1, says that it is κιθαρφοδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν.

- E νῆ τὸν κύνα] may be regarded as a jest παρὰ προσδοκίαν (cp. Phaedr. 236 E ὅμνυμι . . . τὴν πλάτανον ταυτηνί). It occurs in a lengthened form, which perhaps explains the allusion, in the Gorgias 482 B μὰ τὸν κύνα, τὸν Αἰγυπτίων θεόν—‘By the Dog, the God of Egypt.’ It is observable that another oath of the same kind, μὰ τὸν χῆνα (which is likewise attributed to the followers of Socrates see Schol. on Ar. Birds 521), refers to an Egyptian deity.

399 E—
400 E

By thus simplifying music we have purged our luxurious state.
And we must also simplify rhythm and metre. Not to enter into technicalities of dactylic, spondaic, iambic, trochaic metre, and the

merits of the corresponding rhythms, we observe once for all that the rhythm must be noble and appropriate to the style, as the style is to the subject, and all must harmonize with the mental character which we desire to create. Republic
III.
399 E-
400 E

See Westphal's *Metrik* (1885), pp. 237-239.

τὰ λοιπὰ καθαίρωμεν] 'Let us finish the purgation.' In other words—'Let us do with the metres what we have done with the modes.' 399
E

μὴ ποικίλους . . . βάσεις] 'not to aim at having complex rhythms or varied systems of metre.'

ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, κ.τ.λ.] 'But in good faith I cannot tell. That there are three kinds of feet out of which metrical systems of feet are formed, as in sounds there are four notes whence spring all the modes,—so much I have observed and can say : but of what sort of life they are severally the expressions, I am unable to affirm.' 400
A

(1) The elements of metrical systems are simple, like the elements of musical systems :—since all systems of metre are based on three proportions of time, $\frac{3}{2}$, $\frac{2}{3}$, $\frac{2}{1}$, and all the musical genera and modes, are produced by different intervals, or a different order of intervals, in the four sounds of the tetrachord. This is the simplest explanation of the words, ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα, sc. εἶδη. Cp. Theaet. 206 A ἐν δὲ κιθαριστοῦ τελέως μεμαθηκέναι μὲν ἄλλο τι ἢ τὸ τῷ φθόγγῳ ἐκάστω δύνασθαι ἐπακολουθεῖν, ποίας χορδῆς εἶη, ἀ δὲ στοιχεῖα πᾶς ἀν ὁμολογήσειε μουσικῆς λέγεσθαι ; (2) Westphal, who interprets the words ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα as = εἶδη ἁρμονιών τέτταρα (εἶδη corresponding to the γένη of later writers), is compelled to assume that Plato here includes the Locrian mode, to which he has nowhere alluded : *Griechische Harmonik* (1886), § 31, p. 234. (3) Mr. Monro believes that τὰ ἐν τοῖς φθόγγοις τέτταρα are the Pythagorean ratios $\frac{2}{1}$, $\frac{3}{2}$, $\frac{4}{3}$.

καὶ μετὰ Δάμωνος] It is Damon in the Laches who is supposed to have imparted to Nicias his ideas about education (Laches 180 c, D : 200 A). Compare p. 200, where Laches ironically says to him : πάντῃ δὲ μεγάλῃν ἐλπίδα εἶχον ὥς τῇ παρὰ τοῦ Δάμωνος σοφία αὐτὴν (sc. ἀνδρείαν) ἀνευρήσεις. Damon is said by Plutarch, de Mus. 16, to have invented 'the relaxed Lydian mode' (see above). καί, as in καὶ εἰσαῦθις. We are not limited to our own wisdom in this, but may confer with Damon too. B

Republic
III.

400
B

τοῖς ἐναντίοις] sc. τοῖς ἐλευθερίοις καὶ σώφροσιν, &c.

οἶμαι δέ με . . . προσήπτε] The masculine accusatives in this sentence belong not to the rhythms as such, but only to the feet, which have been spoken of above as the εἶδη ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται. [B. J. questioned this, pointing to the words τοὺς ῥυθμοὺς αὐτοὺς below as well as to ῥυθμούς in the sentence itself. But can the words δάκτυλον, ἱαμβον, τροχαῖον be used for the corresponding rhythms (δακτυλικόν, &c.)? L. C.] The cretic (ἐνόπλιος) is composite (ξύνθετος), being made up of a trochee and a long syllable —|—, in fact a ditrochaeus catalectic. ἡρῶς, which is elsewhere an epithet of the dactylic hexameter rhythm, seems here (sc. ποὺς) to stand for the spondee, and the following words are an obscure way of saying that the spondee is equivalent to the dactyl, which is only a resolved spondee: ‘a dactylic and also an heroic foot, which he somehow arranged so that arsis and thesis were equal, and long syllables and short were inter-changeable.’ By expressing himself in this awkward way, Socrates parades his affected ignorance of the subject. His use of the terms ἄνω, κάτω, however, is quite accurate. See Westphal's *Metrik* (1885), pp. 103, 104, and Aristoxenus, § 16, p. 20. (The inversion of the terms ἄρσις and θέσις need not detain us here.)

ἐνόπλιόν τέ τινα, κ.τ.λ.] That ἐνόπλιος is the Cretic we learn amid some variety of statement from the Scholiast on Arist. Nubes 651 : οἱ δὲ ἐνόπλιον, τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς καλεῖται. The view in question is confirmed by this passage in which the mention of the Cretic or Paeon in illustrating the three kinds of metres (τρία ἅττα εἶδη) could hardly have been omitted. Plato takes no account of epitrite and Ionic metres. He probably discarded them as too composite and irregular. For Damon cp. Isocrates *περὶ ἀντιδόσεως* 251 where he is described as one of the wisest of the citizens and the teacher of Pericles.

C καὶ τούτων . . . ξυναμφοτέρων τι] ‘And in respect of some of these he appeared to praise and blame the movement of the foot quite as much as the rhythms themselves;—or perhaps the combined effect of both.’ The meaning of τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς is the comparative speed or slowness of singing or reciting (*tempo*). The foot has clearly different effects in different times.

This agrees with the definition of Aristides, quoted by Westphal, *Metrik* (1885), p. 336 : Ἀγωγή δέ ἐστι ῥυθμικὴ χρόνων τάχος ἢ βραδυτής, οἷον ὅταν τῶν λόγων σφζομένων οὗς αἱ θέσεις ποιῶνται πρὸς τὰς ἄρσεις

διαφόρως ἐκάστου χρόνου τὰ μεγέθη προφερώμεθα. And it is confirmed by Aristoxenus, quoted by Porphy. ad Ptolem. p. 255 (Westphal, op. cit. p. 78) εἴπερ εἰσὶν ἐκάστου τῶν ῥυθμῶν ἀγωγαὶ ἄπειροι, ἄπειροι ἔπονται καὶ οἱ πρῶτοι (sc. χρόνοι) . . . ὅς ἂν ληφθῇ τῶν ῥυθμῶν, ὅμοιον εἰπεῖν ὁ τροχαῖος, ἐπὶ τῆς δὴ τινος ἀγωγῆς τεθεῖς ἀπείρων ἐκείνων πρῶτων ἕνα τινὰ λήψεται εἰς αὐτόν : i.e. the time depends on the metrical unit ω , and conversely the length of the metrical unit differs according to the time.

Republic
III.
400
C

ἀλλὰ ταῦτα μὲν, κ.τ.λ.] Is Plato serious or affected in his ignorance of music and metres? He probably knew all that was known of music and mathematics in his own day. The feigning of ignorance seems therefore to be an artistic excuse for touching lightly on a subject, of which the lengthened discussion would have been out of place.

ἢ σὺ οἶει ;] sc. σμικροῦ λόγου εἶναι.

ταῦτά γε λόγῳ ἀκολουθητέον] = δεῖ ταῦτα ἀκολουθεῖν.

D

εὐλογία ἄρα . . . διάνοιαν] Subject, style, metre, music, make up a fourfold harmony which in modern times has become dislocated and discordant, the style not being perfectly expressive of the subject, nor even lyric poetry always intended for song, and the time of the music being generally divorced from the metre of the words. Whether such an ideal as Plato imagines can be attained may be doubtful, as music can rarely express ideas, and the principles of articulate and inarticulate sound are necessarily different.

This musical harmony Plato partly confuses with a well-balanced life, and partly regards as the great instrument of attaining moral harmony. He is right in supposing that simplicity is a first principle both of art and life. Compare the defence of the ordinary education in μουσική which he puts in the mouth of Protagoras—Protag. 326 B καὶ τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἁρμονίας ἀναγκάζουσιν οἰκιοῦσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παίδων, ἵνα ἡμερώτεροί τε ᾖσι, καὶ εὐρυθμότεροι καὶ εὐαρμυστότεροι γιγνόμενοι χρήσιμοι ᾖσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν' πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμυστίας δέεται.

τὸ αὐτῶν πράττειν] 'To do their duty as guardians.'

E

αὐτῶν] sc. of the principles of rhythm and order implied in ταῦτα supra. For the expression cp. Phil. 56 A μεστή μὲν που μουσική πρῶτον, κ.τ.λ.

401
A

Republic
III.

401 B—
403 C

The rules which have been laid down for poetry and literature must now be extended to the other arts—building, painting, &c. For in these likewise there is the expression of mind and character. And when the true harmony and rhythm, inspired by nobleness of heart, is observed by all of them, our youth will be able to feast eye and ear on fair sights and sounds; they will dwell in a land of health where refreshing breezes blow and will gather good from all things.

But of all the arts music, taken in the larger sense, is the most potent for good or for evil. And he who has been rightly trained in this will take less harm from outward things and will grow into natural conformity with reason, so that rational ideas when they are presented to him in due time will be recognized by him and find their way into his soul—just as one who has learnt the alphabet will attain to the power of reading the most complex writing, and will recognize the faintest trace of the familiar characters, even when reflected in water.

The fairest of all sights is the incarnation of these principles—as when a fair soul finds habitation in a body as fair, or even not so fair. The liberal education of our youth will culminate in having such a friend, not as the object of passionate longings, but of affectionate and well-tempered intercourse.

401
B

ἵνα μὴ ἐν κακίας εἰκόσι, κ.τ.λ.] In what relation does good taste stand to morals, or beauty to truth, or character to virtue, or strength to right, or in general, what is external to what is within us? About these and similar questions there is in Plato a degree of ambiguity arising partly out of the Greek nature and education, partly out of the imperfect modes of conception which prevailed in the beginning of philosophy. To us the difference between art and morality is almost as permanent and settled as the distinction of intellect and will, and hardly less important. The dexterity or skill of hand of the mechanic is at once seen to be perfectly distinct from his moral character: though of course the hand is only the executor of the mind. In the fine arts, as we call them, here again making a distinction unknown to the ancients in the time of Plato, there is more danger of confusion, because a moral, or rather, perhaps, a sentimental, element enters into them. That is to say, the poet, painter, &c., must, at the time of executing his work, feel the thought to which he gives expression. But this temporary sentiment is really distinguished from the permanent basis of his

character. Ancient philosophy was little concerned with criticisms on art, and failed to make this analysis. Aristotle does indeed discuss the question whether the good citizen may be also a good man: but he never asks the parallel question, whether the good poet or good artist must be also a good man. In Plato, art has a large share in early education, but seems in later life to be superseded by speculative intelligence, which becomes the centre of truth and goodness. The discussion of such questions realizes to us the difficulty of reproducing a mental world which is different from our own. Compare the speech of Pericles in Thucydides (ii. 39-41).

Republic
III.
401
B

δπόθεν . . . προσβάλῃ] 'From whatever source some influence of fair works stirs the sense of sight or hearing.' **πρὸς ὄψιν** not exactly = **πρὸς ὄμμα** but includes the notion of **πρὸς τὸ ὁρᾶν**. Cp. Theaet. 152 E—157 A.

C

ὥσπερ αὔρα] 'like a breeze which wafts health from wholesome places.' **αὔρα**, not **λύρα**, as in the critical note, is the reading of Par. A.

φέροντα] For the neuter plural, referring to two words (**ῥυθμός** and **ἁρμονία**) which are not in the same gender, cp. Herod. iii. 57 ἦν τότε ἡ ἀγορὴ καὶ τὸ πρυτανεῖον Παρίῳ λίθῳ ἡσκημένα.

D

καὶ ὅτι αὖ . . . ὁ οὕτω τραφεῖς] Education may be truly regarded as a process in which instincts, feelings, impressions, words, rules, are gradually ennobled and lighted up by reasoning and reflection. The results of reasoning and reflection may again become instincts and feelings; no conscious effort of thought is required to recall the first principles of morality. But this practical intuition of morals which is gained by use must not be confounded with that narrower and feebler perception of right and wrong which is given in childhood; or with the simple abstractions of right and wrong which are gained by later reflection.

E

Plato is conscious of the importance of educating the sense of beauty in childhood. The standard of taste, as of manners and morals, may be indefinitely raised by the atmosphere of early life.

ἐκεῖ] sc. ἐν μουσικῇ: cp. infra 404 E οὐκοῦν ἐκεῖ μὲν ἀκολασίαν ἡ ποικιλία ἐνέτικτεν.

καὶ ὁρθῶς δὴ *χαίρων . . . καταδεχόμενος] Baiter, in the Zurich edition of 1881, adopted this very plausible conjecture of Maur.

Republic
III.

401
E

Vermehren. Cp. Arist., Eth. Nic. ii. 3, § 2 δεῖ ἡχθαί πως ἐκ νέων, ὥς ὁ Πλάτων φησίν, ὥστε χαίρειν τε καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ. [B. J. would have retained the manuscript reading χαίρων καὶ καταδεχόμενος = 'rejoicing in them and receiving them into his soul.']

402
A

ὥσπερ ἄρα, κ.τ.λ.] The image of letters, helped by the ambiguous use of the word στοιχεῖον, had a considerable influence on Plato's mind. At the end of the Theaetetus (201) an attempt is made to explain knowledge as a combination of elements, στοιχεῖα, which, like the letters of a word, have a meaning only in combination; and the same image occurs in the Sophist, 252 E. Cp. Polit. 278 D ταῦτον τοῦτο ἡμῶν ἡ ψυχὴ φύσει περὶ τὰ τῶν πάντων στοιχεῖα πεπονθυῖα, κ.τ.λ.: Phil. 17 A : Tim. 48 B.

ὅτε τὰ στοιχεῖα . . . μὴ λανθάνοι] 'Whenever the letters, though few, were detected by us.'

οἷς] sc. ἐν οἷς.

B

ὥς οὐ δέοι] *oratio obliqua*, depending on the thought implied in ἡτιμάζομεν = 'under the idea that we need not notice them.' So below, πρὶν . . . ἔχομεν is indirect in past time for πρὶν ἂν . . . ἔχωμεν.

ἀληθῆ] The sentence from ὥσπερ ἄρα is an anacoluthon; the thought is interrupted by the eager assent of Glaucon to the illustrative statement (ἀληθῆ), and after being expanded with οὐκοῦν, κ.τ.λ., is resumed and completed in the words, ἄρ' οὖν, ὃ λέγω, πρὸς θεῶν, οὕτως οὐδὲ μουσικοί, κ.τ.λ. For a similar interruption of a comparison softened in the same way by a reference to what precedes, cp. Theaet. 197 C, D ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις, κ.τ.λ.

καὶ εἰκόνας γραμμάτων] Plato remembers that the highest forms of virtue to be found in human life are but shadows of the ideas, reflected on a fleeting stream.

αὐτά] the letters themselves—opposed to their shadows.

C

καὶ ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας] Cp. vi. 486 A. The list of four 'cardinal' virtues is not here regarded as exhaustive. And in the present enumeration Justice is held in reserve.

πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν] Cp. Theaet. 197 D ἐνίας δὲ μόνας διὰ πασῶν, ὅπη ἂν τύχωσι, πετομένας: Polit. 278 D μετατιθέμενα δ' εἰς τὰς τῶν πραγμάτων μακρὰς καὶ μὴ ῥαδίους συλλαβὰς . . . ἀγνοεῖ;

ἀτιμάζωμεν] Compare Parmen. 130 E οὔπω σου ἀντεῖληπται φιλοσοφία ὥς ἐτι ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις.

ἐκείνοις] sc. τοῖς ἡθεσι.

Republic
III.

τῶν δὴ ὁ τι μάλιστα . . . οὐκ ἂν ἐρώῃ] ‘The man who has the spirit of harmony will be enamoured, then, of those who have most of this character; but of one who is inharmonical he will not be enamoured.’

402
D

Compare Symp. 209 B τὰ τε οὖν σώματα τὰ καλὰ μᾶλλον ἢ τὰ αἰσχροῦ ἀσπάζεταιται ἅτε κυῶν, καὶ ἐὰν ἐντύχῃ ψυχῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφυνεῖ, πάντῃ δὴ ἀσπάζεταιται τὸ ξυναμφότερον: ibid. 210 B, C μετὰ δὲ ταῦτα τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος τιμωτέρον ἡγήσασθαι τοῦ ἐν τῷ σώματι, ὥστε καὶ ἐὰν ἐπιεικὲς ᾖ τὴν ψυχὴν τις καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖν αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι, κ.τ.λ.

μανθάνω . . . καὶ συγχωρῶ] A similar allusion to Glaucon’s character occurs in v. 474 D ἄλλω, εἶπον, ἔπρεπεν, ὦ Γλαύκων, λέγειν ἂν λέγεις· ἀνδρὶ δ’ ἐρωτικῷ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν, κ.τ.λ. The σιμότης of Theaetetus is a case in point (Theaet. 185 E).

E

ἢ γε ἐκφρονα ποιεῖ] Cp. the description of the marvellous effects of pleasure in Phileb. 47 A.

τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ] sc. καὶ ἡδονῇ ὑπερβαλλούσῃ ἔστι τις κοινωνία;

τὰ δ’ ἄλλα . . . ὑφέξοντα] ‘But for the rest he should so associate with him for whom he may care as never to be found to pass beyond this limit; and if he does, he is to be censured for coarseness and bad taste:’ i. e. if he goes beyond what is implied in the words φιλεῖν, ξυνεῖναι, ἀπτεσθαι ὥσπερ νείεος. σπουδάξοι—the optative (for ἂν σπουδάξῃ), because the legislation applies to an imagined future, or as Riddell would say, *Digest* § 74 β, is intended to belong to all time. δόξει is not to be taken emphatically; not ‘even appear to’ but simply ‘be thought to.’ A fact is spoken of, not as unreal or uncertain, but with reference to the impression which it creates. Cp. Thuc. iii. 10, § 1 εἰ μὴ μετ’ ἀρετῆς δοκούσης ἐς ἀλλήλους γίνονται: Soph. O. T. 402 εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρων | εἶναι.

403
B

ὑφέξοντα] is dependent on νομοθετήσεις, the construction changing from the infinitive to the participle. Cp. supra 389 c λέγοντι.

Aristotle in the Politics (ii. 4, § 3) refers to this passage: ἀτοπον δὲ κοινούς . . . διαφέρειν καὶ τὸ τὴν συνουσίαν ἀφελεῖν δι’ ἄλλην μὲν αἰτίαν μηδεμίαν, ὥς λίαν δ’ ἰσχυρὰς τῆς ἡδονῆς γινομένης· οὔτι δ’ ὁ μὲν πατὴρ ἢ νίος, οἱ δ’ ἀδελφοὶ ἀλλήλων, μηθὲν οἶεσθαι διαφέρειν. There seems to be some misunderstanding here. Plato has said that love is not to go beyond the innocent sort of familiarity which

Republic
III.
403
B

subsists between members of a family. This is only an illustration of what is to be permitted. But Aristotle seems either to assume that Plato allows of improper intimacy between near relations, or to think that he ought to have distinguished different cases on some other ground than the mere violence of the pleasure. As he is evidently referring to this place, he has probably been misled by a confused recollection of the words, ἀπτεσθαι ὥσπερ νείος, or is drawing a strained inference by connecting this passage with the regulations in Bk. v.

403 C-
405 D

Meanwhile their physical education will not have been neglected. We may observe that a good mind makes a good body, not a good body a good mind; and so if the mind be well trained, it will be enough for us to lay down general rules about gymnastics, leaving the more particular care of the body to the mind herself. The first rule will be that of temperance, and it must follow that our system of training must be different from that of the Hellenic athlete, which is both dangerous to health and inconsistent with mental activity. Our youth must be always on the alert, and their training must be suited to their warlike duties.

In gymnastics as in music simplicity will be the guiding principle. And in this we shall follow Homer, whose warriors ate no fish nor stewed meats, but simple roast, and that without sauce. Far be from our youth the luxury of Sicily and the lasciviousness of Corinth, or even the niceties of Athenian confectionery.

Living in this simple fashion they will have no need of the law-courts and the doctor's shop.

403
D

ἐμοὶ μὲν γάρ, κ.τ.λ.] The excellence of the mind is not dependent on the body, but the excellence of the body on the mind. Plato does not mean to say that greatness of soul will give the strength of Milo, or that an effort of the will is able to raise men above their bodily condition. But the mind has the initiative; it trains the body when duly trained itself; beginning in youth and considered with reference to the whole of life, the power of reason is really very great, if not supreme, over health and strength. 'Every man is either a fool or a physician' in some degree: he is his own best watchman, and has the power of observing and controlling his bodily habit.

Plato also regards the subject from another point of view: the mind is prior to the body as ideas are prior to sensible objects. There is something doubtful and ambiguous in such a notion, but

there is also the crude form of a truth which in modern times has been greatly neglected. Compare the fragment of Democritus, Frag. Mor. 128 (Mullach): ἀνθρώποισι ἀρμόδιον ψυχῆς μᾶλλον ἢ σώματος ποιεῖσθαι λόγον· ψυχὴ μὲν γὰρ τελεωτάτη· σκῆνεος μοχθηρίην ὀρθοῖ, σκῆνεος δὲ ἰσχύς ἄνευ λογισμοῦ ψυχὴν οὐδέν τι ἀμείνω τίθησι. Also Charmides 156 E πάντα γὰρ ἔφη ἐκ τῆς ψυχῆς ὥρμησθαι καὶ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ τῷ σώματι καὶ παντὶ τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ ἐκείθεν ἐπιρρεῖν ὥσπερ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ ὄμματα· δεῖν οὖν ἐκείνο καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα θεραπεύειν. See also Laws x. 891 ff. for the priority of mind. That the object of Gymnastic is mental and not bodily training (εἰ μὴ εἰ πάρεργον) is a truth which is more fully brought out infra, 410 B, ff., 411 E.

Republic
III.
403
D

μέθης . . . ἀφεκτέον αὐτοῖς] supra 390 A, B: 395 E.

E

τί δὲ δὴ . . . ἀγῶνος] ‘But next what shall we say of their food? For the men are in training for the greatest of contests.’ Compare Laws viii. 829 E, where the legislator is supposed to ask himself: φέρε, τίνας ποτέ τρέφω τὴν πόλιν ὅλην παρασκευάσας; ἄρ’ οὐκ ἀθλητὰς τῶν μεγίστων ἀγῶνων, οἷς ἀνταγωνιστὰι μυρίοι ὑπάρχουσι;

ἄρ’ οὖν, κ.τ.λ.] Training is of use as the preliminary of any extraordinary bodily exertion, yet dangerous to health generally because inducing an artificial state, and increasing the muscular, while often impairing the constitutional powers.

ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἔξις] ‘The condition of our ordinary athletes.’ Cp. Symp. 211 C ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν.

οὕς γε ὥσπερ κύνας . . . ὑγίειαν] Cp. ii. 375 A ὁξύν τέ που δεῖ αὐτοῖν ἐκάτερον εἶναι πρὸς αἴσθησιν καὶ ἐλαφρὸν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκά-θαι, καὶ ἰσχυρὸν αὖ, ἐὰν δέη ἐλόντα διαμάχεσθαι.

404
A

καὶ τῶν ἄλλων σίτων] ‘And of food also.’ ἄλλων adverbial.

B

ἀκροσφαλεῖς] ‘Easily upset.’ Cp. ἀκρόχολος.

ἀπλῇ που καὶ ἐπιεικῆς γυμναστικῇ, καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον] The subject of the first part of this sentence is ἡ βελτίστη γυμναστικῇ and the predicate of the second part μάλιστα ἀπλῇ καὶ ἐπιεικῆς. The verb in both cases—ἂν εἴη—is supplied from the preceding words. The force of τις (ἀδελφῇ τις) must be continued with ἀπλῇ καὶ ἐπιεικῆς. The whole would be: ἡ βελτίστη γυμναστικῇ ἀπλῇ που καὶ ἐπιεικῆς τις γυμναστικῇ ἂν εἴη, καὶ ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον μάλιστα ἀπλῇ καὶ ἐπιεικῆς ἂν εἴη.

καὶ παρ’ Ὀμήρου . . . μάθοι ἂν τις] ‘Even from Homer,’ whom in other cases we blame, ‘one may learn such simple matters as

Republic this.' Cp. supra ii. 383 B: Crat. 391 C ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτα ἀρέσκει, III. πῦρ' Ὀμήρου χρηὴ μανθάνειν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ποιητῶν.

404
B

ἐν Ἑλλησπόντῳ] 'at the Hellespont.' The name is here given not to the straits merely, but to the country near them.

C

καὶ ὀρθῶς γε . . . ἀπέχονται] ὀρθῶς applies mainly to ἀπέχονται. 'They know it, and rightly abstain.'

D

ψέγεις ἄρα . . . εὐπαθείας] 'You would not have men keep a mistress, who mean to preserve their constitution?' 'Certainly not.' 'And you disapprove also of the delights, as they are termed, of Athenian confectionery?' For a similar association cp. ii. 373 A ἐταῖραι καὶ πέμματα. See also in the Laws, viii. 840 A, the account of Iccus of Tarentum and other athletes who διὰ τὸν Ὀλυμπίασί τε ἀγῶνα καὶ τοὺς τε ἄλλους . . . οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἤψατο, κ.τ.λ.

ὅλην γὰρ . . . ἀπεικάζοιμεν] 'We should not be far from the truth in comparing generally this way of feeding and living to the composition of melody and song in the panharmonic style and in all the rhythms.'

παναρμόνιον here means 'panharmonic style,' the style in which all the modes were combined and there were frequent transitions from one to another: above, 399 C, it was used of the instrument adapted to this style.

E

ἐκεῖ] ἐν τῇ μελοποιίᾳ καὶ ᾠδῇ.

405
A

δικαιικῇ] Cobet would read δικαστικῇ as in 409 E: unnecessarily and against the MSS.

ὅταν δὴ . . . σπουδάζωσιν] 'when even free-men concern themselves about such matters in great numbers and with much eagerness.' For καὶ ἐλεύθεροι cp. infra μὴ μόνον τοὺς φαύλους, κ.τ.λ.

B

[καὶ] ἀπορία οἰκείων] καί is found in all the MSS., and, though somewhat difficult, is defensible. There is a double evidence of the want of education: (1) that like a slave you receive a justice that is imposed on you from without, and (2) because you have none of your own. The last clause not only adds emphasis but gives a new point.

ἡ δοκεῖ σοι . . . (C) ἐκείνου ἔτι αἴσχιον] The difficulty of this sentence arises chiefly from its length, and from the ambiguous use of τοῦτου, τοῦτο in the first clause. The mind has to be carried on

from πάντων μὲν οὖν, ἔφη, αἰσχιστον, το οὐκ, ἀλλὰ τοῦτ', ἔφη, ἐκείνου ἔτι αἰσχιον. 'Is it not a most disgraceful thing to send out for justice because you have no supply at home' (ἀπορία οἰκείων)?—such is the general meaning of the previous sentence. To which the answer is that 'nothing can be more disgraceful.' The argument proceeds: 'Do you think this importation of justice (τοῦτο) is more disgraceful than the further stage (τούτου) of the same evil, in which a man takes a pride in litigation?' &c. 'No,' is the reply, 'that is more disgraceful still.' For the play on words in αἰσχιστον and ἔτι αἰσχιον cp. infra iv. 423 c καὶ φαῦλόν γ', ἔφη . . . φαυλότερον τὸδε.

Republic
III.
405
B

ὥς δεινὸς ὢν . . . λυγιζόμενος] 'under the idea that he is a master of crime, who is able to wriggle into and out of every corner and hole, bending like a withy (λυγιζόμενος) and getting away.' The reading λογιζόμενος, which is that of the majority of MSS. (but not of Par. A or the Scholiast), is feeble: it affords an instance of the substitution common in MSS., of a well-known word for a less known one. Another various reading—αὐ (or αὐ) λογιζόμενος (Vind. F. Flor. X. Aug. v) is an indirect testimony to the reading of the text, as it has probably arisen from a confusion of the two, ^{ΛΥ} Λογιζόμενος becoming ^{ΑΥ} Λογιζόμενος. For the imagery cp. Arist. Nub. 449, 450:—

μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
κέντρων, μαρός, στρόφις, ἀργαλέος, κ.τ.λ.

νυστάζοντος δικαστοῦ] 'of a nodding justice.' The epithet is intended to cast a slur upon the law-courts.

τὸ δὲ ἱατρικῆς] The words φύσας τε καὶ κατάρρους correspond to ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων in the words immediately preceding. For φύσα cp. especially Xen. Cyr. i. 2, 16 αἰσχροὺν . . . ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις . . . τὸ φύσης μεστοὺς φαίνεσθαι.

ἀλλά] is adversative to the negative idea contained in ὅ τι μή.

δαίταν οἷαν διήλθομεν] viz. in 403 D ff., although the errors in diet have been rather hinted at than described. But see especially 404 D.

How simple were the prescriptions of the sons of Asclepius, for the wounded heroes who had lived as Homer describes! Very different is the practice nowadays, since Herodicus, himself a valetudinarian, has taught men to prolong their sickly lives by regimen.

405 D-
408 C

The common workman has no time to be ill. Neither has the

Republic III. rich man, if, as Phocylides says, he ought to practise virtue. For to this or any other serious pursuit valetudinarianism is a great obstacle.

405 D-
408 C

And Pindar and the tragic poets offended against principle when they said that Asclepius, who was a son of Zeus, was bribed to bring a man back to life, who in the course of Nature ought to have died.

405
E

Εὐρυπύλῳ] It is Machaon (the Asclepiad), not Eurypylus, who receives the potion at the hands of Hecamede (Il. xi. 624). The name Eurypylus is repeated below, 408 A. It is observable that the same circumstance is rightly narrated of Machaon in the Ion (538 c). The mistake is natural (as the wound of Eurypylus occurs only a few lines earlier Il. xi. 575 ff.), and ought not to be adduced as a proof that the text of Homer was different in Plato's time.

406
A

ἀ δὲ δοκεῖ] 'which, as you know, are considered to be rather inflammatory.'

τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων] 'That watches over the course of a disease,'—as a tutor (παιδαγωγός) over a growing boy. Cp. infra παρακολουθῶν . . . τῷ νοσήματι. The word παιδαγωγεῖν recurs in the same sense in Tim. 89 D, but the passage in which it is found has a very different spirit, for Plato has changed his mind:—διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ διαίταις πάντα τὰ τοιαῦτα, καθ' ὅσον ἂν ᾗ τῷ σχολῇ, ἀλλ' οὐ φαρμακεύοντα κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον.

Ἡρόδικος δὲ παιδοτρίβης ὢν, κ.τ.λ.] Little is known of Herodicus (ὁ Σηλυμβριανός, τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγαρεύς Protag. 316 E). From Plato's account we infer that he substituted regimen for medicine; in so doing he was probably in advance of his age. Two other notices of him in Plato agree with this passage: (1) Protag. 316 E, where he is called, with some degree of depreciation, 'a first-rate Sophist'—but this we may observe to be only said of him in the same sense in which Plato speaks of the poets as Sophists: (2) there is a pleasant mention of him at the commencement of the Phaedrus, where he is supposed to recommend walks in the open air, as far as the walls of Megara and back again (Phaedr. 227 D). According to Aristotle, Rhet. i. 5, § 10, Herodicus himself expressed an opinion not far removed from Plato's here: πολλοὶ . . . ὑγιαίνουσιν ὥσπερ Ἡρόδικος λέγεται, οὗς οὐδεὶς ἂν εὐδαιμονίσειε τῆς ὑγείας διὰ τὸ πάντων ἀπέχεσθαι τῶν ἀνθρωπίνων ἢ τῶν πλείστων.

νοσώδης γενόμενος] 'having fallen into bad health.' Cp. Plato's own opinion that the physician should not be in robust health—
408 D, E. Republic
III.
406
A

δυσθανατῶν . . . ἀφίκετο] 'So struggling against death by his cleverness he reached old age.' His sickly life, prolonged by care, was in fact a lingering and painful death. Cp. Tim. 75 B τοῖς περὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν δημιουργοῖς, ἀναλογιζομένοις πότερον πολυχρονιώτερον χεῖρον ἢ βραχυχρονιώτερον βέλτιον ἀπεργάσαιτο γένος, ξυνέδοξε τοῦ πλείονος βίου φαυλοτέρου δὲ τὸν ἐλάττονα ἀμείνονα ὄντα παντὶ πάντως αἰρετέον. B

καλόν] For the ironical use of καλόν cp. Theaet. 183 A καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνει τὸ ἐπανάρθωμα τῆς ἀποκρίσεως, κ.τ.λ.

οὐκ ἀγνοίᾳ, κ.τ.λ.] It is assumed that Asclepius, as Apollo's son, must have had a Divine knowledge of the art of healing, and Plato implies that the innovation in question is not merely erroneous, but impious. C

πᾶσι τοῖς εὖνομουμένοις] is a dative of the persons interested: 'for the behoof of any well-governed community.'

ὃ ἡμεῖς . . . οὐκ αἰσθανόμεθα] 'This we observe in the case of the artisan, and ludicrously enough fail to make the application to people of the richer sort.' The adverb γελοίως has a predicative force (= γελοῖα δρῶντες). Cp. supra i. 332 A ὁπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ; Thuc. i. 21, § 1 ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνευικηκότα. δοκούντων is used with a slight contempt.

μακράν] Some MSS. read μικράν, among them Par. A. But μακράν has sufficient manuscript authority and agrees better with the context, even if μικρὰ δίαίτα were a natural expression for 'low diet.' D

εἶπεν . . . ἀπηλλάγη] are gnomic aorists, used in general statements to give greater liveliness, as in the Homeric similes. ἐμβάς has an association of boldness, 'embarking on his accustomed mode of life.'

ἦν τι αὐτῷ ἔργον . . . ἐλυσιτέλει] The past tenses refer to the previous supposition, 406 C, D. E

ἀβίωτον] recalls οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν.

οὐκουν δὴ λέγεται γε] sc. ὁ πλούσιος ἔχειν τοιοῦτον ἔργον προκείμενον. 407
A

μηδέν, εἶπον . . . (B) οὐδὲν ἐμποδίζει] 'Let us not quarrel with him on this head' (viz. at what time a man is to commence a life of
VOL. III. L

Republic
III.
407
A

virtue), 'our object is rather to inform ourselves whether the rich are bound to practise virtue; he who fails to do so having no true life; or whether valetudinarianism is an impediment to the application of the mind in carpentering and other arts, but is no impediment to that which Phocylides enjoins.' The disjunctive sentence, which is complicated by the expansion of the second clause with μέν and δέ, might be paraphrased as follows, 'if the rich man is allowed to be a valetudinarian, either he is not supposed to have any duties, or his duties must be of a kind with which the care of health does not interfere, as we found that it interfered with the work of the artisan.'

Plato is urging that the rich man, so far from having time to be an invalid, has the business of virtue always on hand, and that valetudinarianism is just as great a hindrance to the pursuit of this as it is to the occupation of the artisan. For the complex sentence cp. supra ii. 374 c and note: infra c, d.

B

Two MSS., *q* β', read τῷ . . . παρακελεύματι for τὸ . . . παρακέλευμα, but the accusative, which is found in all the other MSS., is preferable. Cp. Phaedo 66 c ἐμποδίζουσιν . . . τὴν τοῦ ὄντος θήραν: Xen. Mem. i. 2, 4 ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινὴν τε ἱκανῶς εἶναι καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδίζειν ἔφη: Aeschines 85, 35 ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς. 'But to the duty which Phocylides enjoins it (valetudinarianism) is no hindrance.' The datives, τεκτονικῇ μὲν καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις, depend in the first place on ἐμπόδιον, but also on τῇ προσέξει τοῦ νοῦ, which is added in further explanation.

ἐδραίους ἐν πόλει ἀρχάς] opposed to στρατείας.

τὸ δὲ δὴ μέγιστον] τὸ μέγιστον is a 'Noun-Phrase in apposition' (Riddell, Digest, § 13) to the notion of ἐμποδίζει, or δύσκολος (ἐστίν) which is continued in thought. ἦν δ' ἐγώ is omitted here, as above in 'Ο δὲ δὴ πλούσιος, κ.τ.λ.

C

μελέτας πρὸς ἑαυτόν] i.e. ὅταν μελετᾷ τίς τι πρὸς ἑαυτόν.

κεφαλῆς . . . διατάσεις] 'tensions' or 'fulnesses of the head,' i.e. headaches. This reading has the authority of Galen and Stephanus. Par. A and most other MSS. read διαστάσεις, 'distractions'—as we say, 'a splitting headache'—a violent use of the word.

ὅπη ταύτῃ] ταύτῃ sc. ἐν φιλοσοφίᾳ, including not only dialectic, but the preparatory studies of Bk. vii. For the two adverbs cp. Theaet. 194 A πάντῃ ταύτῃ ψεύδεται ἡ διάνοια: and for the general meaning Phaedo 66 B μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα

. . . ἔτι δέ, ἂν *τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος* *θήραν* . . . ὥστε . . . οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. When Plato wrote the *Timaeus* he looked more seriously on the disorders occasioned by over-much study (87 E ff.) *ταῦτόν δὲ διανοητέον* . . . αἰτιῶσθαι ποιεῖ.

Republic
III.

407
C

τοὺς μὲν φύσει . . . τὰ δ' εἶσω, κ.τ.λ.] For the double form of the sentence (the two members of which may be joined by 'whereas') cp. supra B *τεκτονικῇ μὲν, κ.τ.λ.*: iv. 445 A ἀλλ', ἔφη . . . βιωτὸν ἄρα ἔσται. The accusative in both parts of the sentence (τοὺς μὲν . . . ἔχοντας . . . ἴσχοντας) is a loose construction for which the dative *τούτοις* is afterwards substituted.

τὰ δ' εἶσω . . . λυσιτελεῖν] (1) τὰ δ' εἶσω σώματα is accusative of reference. Both οὐκ ἐπιχειρεῖν and μὴ οἶσθαι depend on φῶμεν in spite of the difference of negative, μὴ in indirect discourse being often used where we should expect οὐ. See Goodwin, *M. and T.*, § 685. ἀπαντλοῦντα, sc. αὐτῶν: ἐπιχέοντα, sc. εἰς αὐτά. 'But as for bodies diseased to the core, shall we not say (φῶμεν) that he (sc. Asclepius) would not have attempted by regimen, that is by gradual processes of evacuation and effusion, to make a man's life long and evil, and to make men beget children probably as good for nothing as themselves,—he did not think that he ought to prescribe for any one who did not live in the accustomed round of life, under the idea that such an one was useless alike to himself and to the state.' [B. J.]

D

(2) τὰ . . . σώματα are in a pendent construction similar to τοὺς μέν, κ.τ.λ. above. Of the infinitives, προστάττειν and ἐπιχειρεῖν are in the construction with καταδείξαι: ποιεῖν is governed by ἐπιχειρεῖν, and φυτεῦειν apparently by ποιεῖν: μὴ οἶσθαι, however, would seem to depend on καταδείξαι *ιατρικῇν* supra, i. e. 'he taught his disciples so.' This seems required to justify the change from οὐ to μὴ, which helps to point the correspondence between τὸν μὴ δυνάμενον . . . ζῆν and what follows. [L. C.]

μὴ οἶσθαι δεῖν θεραπεύειν] Cp. *Laches* 195 c ἡ οὐ πολλοῖς οἶε ἐκ τῆς νόσου ἀμεινον εἶναι μὴ ἀναστῆναι ἢ ἀναστῆναι; for the same thought.

E

πολιτικόν, ἔφη, λέγεις Ἀσκληπιόν] 'You make out Asclepius to have been a statesman.' Some of the commentators defend Plato against the charge of cruelty. But it is not necessary to view this half-ironical passage in so serious a light. His main conclusion, that the art of medicine should be made simple, is justified by the uncertainty of the subject and confirmed by modern science.

Republic III. 407 E δῆλον, ἦν δ' ἐγώ κ.τ.λ.] The reading of the inferior MSS. καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ δεικνύουσιν ἄν ὅτι τοιοῦτος ἦν ἢ οὐχ, κ.τ.λ. was due to a mistake as to the meaning of ὅτι. Sauppe would read δῆλοι . . . καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ὅτι τοιοῦτος ἦν, comparing *Crito* 44 D δῆλα τὰ παρόντα . . . ὅτι, κ.τ.λ. But the text is right. 'That is manifest,' I said; 'and because of his statecraft, do you not see that his sons at Troy not only showed themselves brave in war, but practised medicine in the way I have described.'

408 A αἶμ' ἐκμυζήσαντ' ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακ' ἔπασσον] Plato is quoting from memory, as is shown by the substitution of τε for ἄρα. ἐκμυζήσαντ' is dual. Asclepius had two sons, Podaleirius and Machaon. The words in *Il.* iv. 218 αἶμ' ἐκμυζήσας ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδὼς | πάσσε refer to Machaon only. Purves' rendering, 'He squeezed out the blood and sprinkled,' &c., is supported by the gloss in *Suidas*: ἐκμυζήσας, ἐκπιέσας, ἐκθλίψας. The notion seems to be that of pressing together the *lip̄s* of the wound.

B Μίδου] Plato probably has in mind the verses of Tyrt. *Eleg.* iii. (12 in Bergk) 5, 6:—

οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἶη
πλουτοίῃ δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον.

The latter line is quoted with slight variation in the *Laws* ii. 660 E ἐὰν δὲ ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μάλλον.

πάνυ κομψοὺς . . . παῖδας] 'From what you say, the sons of Asclepius must have been very clever' (perhaps referring to 405 D τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας).

καὶ Πίνδαρος] Pindar, *Pyth.* iii. 55:—

ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνυρι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἄλωκότα, κ.τ.λ.

Cp. Aesch. *Agam.* 1022, Eurip. *Alc.* 3, 4.

C κατὰ τὰ προειρημένα] sc. the principle laid down in 391 D—that no one can be at once a son of God and a bad man,—which is also alluded to in the words ἀπειθοῦντές γε ἡμῖν supra.

D καὶ μάλα . . . τοιούτους] 'Assuredly I mean good physicians, but do you know whom I consider to be such?' Socrates evades the point of Glaucon's question, viz. how the physician can see enough of disease in the 'healthy' commonwealth. Cp. supra 399 E, 405 E ff.

ἀν εἴπῃς] sc. εἰδείην ἄν. 'I should, if you would tell me.'

Republic
III.

ἀλλὰ πειράσσομαι . . . ἥρου] ('It is difficult,) but I will try.
I said. Let me note, however, that in the same words you join two
things which are dissimilar.'

408
D

ἱατροί, κ.τ.λ.] The most skilful doctors are those who combine
experience of disease in their own persons as well as in those of
others with the theoretical knowledge of their art. Plato is right in
maintaining that the profession of a physician is one for which
rude health is not in every respect a qualification. A delicate
organization helps to give an intelligence of the bodily state of
others.

αὐτά] sc. τὰ σώματα αὐτῶν.

E

γενομένην τε καὶ οὖσαν] 'which has been and is.' The peri-
phrasis gives dignity to the expression. The phrase repeats κάμειν
καὶ εἶν . . . εἰναί ποτε καὶ γενέσθαι supra. It is implied that past evil
leaves its trace in the soul.

δικαστῆς δέ γε, κ.τ.λ.] The case of the judge is different: his
knowledge of evil ought not to be derived from the conversation of
early companions, or the experience of his own 'wild oats.' 'The
princely heart of innocence' is the foundation of a sound judgement
in questions of right and wrong. The knowledge of evil and of
the world had better wait until a man is older, and be obtained, not
by introspection, but by study and observation of others.

On the other hand, that there may be in the best of men
a narrowness of virtue and ignorance of human nature, which
degenerates rapidly into a moral fault is not to be denied. And
the tendency to believe that all the world are rogues is almost as
characteristic of good men as of bad. There may also be in good
men as well as bad, even without experience, a natural insight into
the wickedness of mankind: this is a reflection which Plato stops
short of making.

παραδείγματα ὁμοιοπαθῇ τοῖς πονηροῖς] 'Samples of experience
shared in common with the wicked,' i.e. παραδείγματα παθῶν ὁμοίων
τοῖς τῶν πονηρῶν.

409
B

καὶ ἀγαθός γε . . . σὺ ἡρώτας] 'Yes, and good too, which is
what you were asking'—in the words above, 408 c ἄρ' οὐκ ἀγαθὸς
δεῖ ἐν τῇ πόλει κεκτῆσθαι ἱατρούς; κ.τ.λ. Socrates insists that the good
judge must be a good man.

C

Republic III. σοφὸς οἰόμενος εἶναι] Cp. supra 395 D οἰομένην εὐδαίμονα εἶναι.

409 D σοφώτερος . . . αὐτῷ τε καὶ ἄλλοις] 'He is more apt to be held wise than foolish, both in the opinion of others and in his own.'

ἀρετὴ δὲ φύσεως, κ.τ.λ.] 'But virtue, in a nature which is educated by time, will attain to a knowledge of herself and of vice likewise.'

χρόνῳ reads better if taken with παιδευομένης than with λήψεται. In the latter case there is a want of point, as the fact has been already stated that the knowledge of evil is obtained by time, above 409 B ἐν πολλῷ χρόνῳ διαισθάνεσθαι οἷον πέφυκε κακόν. The principle that knowledge is of opposites is assumed.

E ἀλλ' οὐχ ὁ κακός] sc. the rogue described above in the words—ὁ δὲ δεινὸς ἐκεῖνος καὶ καχύποπτος, κ.τ.λ.

410 A αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν] '*ultra occident*.' αὐτοί refers to δικασταὶ and ἱατροὶ understood in δικαστικῆς and ἱατρικῆν, which are the antecedents to αἷ: although strictly speaking only ἱατροὶ goes with ἐάσουσι and only δικασταὶ with ἀποκτενοῦσιν.

B ἀρ' οὖν . . . ἀνάγκη;] 'And may not our student of music by following the same track—(i.e. aiming at simplicity) in his pursuit of gymnastic, gain an immunity from doctors, except in extreme cases?'

Simple training in music corrects the evil tendencies of law; simple gymnastic minimizes medicine. For the meaning of αἰρεῖν, 'to win' or 'gain,' cp. supra ii. 358 E τοῖς μὴ δυναμένοις τὸ μὲν ἐκφεύγειν τὸ δὲ αἰρεῖν.

αὐτὰ μὴν . . . μεταχειριεῖται] The 'muscular' philosophy of Plato aims at steadying the nerves,—πρὸς τὸ θυμοειδές . . . ἐκείνο,—at courage and endurance rather than at strength.

οἱ καθιστάντες . . . παιδεύειν] i.e. those who institute an education in music and gymnastic.

For the optative which follows see Riddell's Digest, § 75. Either, (1) as is there suggested, 'the dependent verb is intended to belong to all time'—καθιστᾶσιν being a generic present, 'who at any time appoint' (cp. viii. 566 B ἐξευρίσκουσιν), or (2) the present tense may include a reference to the past as in Aristoph. Ran. 23 :—

αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὄχῳ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι—

i.e. 'I have been walking and toiling all this while.' Goodwin,

M. and T., § 323. The institutions of the legislator are present in their operation, but the grounds for them were considered in past time. So οἱ καθιστάντες . . . παιδεύειν. ‘Those who are the authors of the system of education which now prevails.’

Republic
III.

410
B

αὐτὴν τὴν διάνοιαν] ‘Even in their minds’—though you might not expect the mind to be affected by their bodily training.

C

ἔγωγε, ἔφη] sc. ἐννοῶ, from οὐκ ἐννοεῖς above.

D

τὸ ἥμερον . . . φύσις] Cp. ii. 375 E.

E

αὐτοῦ] sc. τῆς φιλοσόφου φύσεως: the neuter for the feminine, as elsewhere. That ἀνεθέντος here means ‘relaxed’ rather than ‘indulged’ or ‘set free’ is proved not only by ἐπιταθέν supra, but by the use of ἀνείσα in iv. 442 A τὸ δὲ ἀνείσα παραμυθουμένη.

ἀμφοτέρα . . . τούτῳ τῷ φύσει] τὴν τε θυμοειδῆ καὶ τὴν φιλόσοφον: cp. ii. 375 E.

δειλὴ καὶ ἄγροικος] The verbal parallelism is maintained without considering that the two vices are not necessarily combined. Cowardice arises from excess of music and deficiency of gymnastic—rudeness from deficiency of music and excess of gymnastic.

411
A

οὐκοῦν ὅταν . . . ἐποίησεν] ‘Accordingly, when a man allows music to play upon him and to pour over his soul through his ears, as through a funnel, those sweet and soft and melancholy strains of which we were just now speaking, and when his whole life is passed in warbling and under the glamour of song, at first whatsoever passion there is in him he tempers like iron, and makes useful instead of brittle and useless.’

For the use of παρέχειν with the infinitive cp. Charm. 176 B ἦν ἐπάδειν παρέχης Σωκράτει, and for the fanciful meaning of καταυλεῖν viii. 561 C μεθύων καὶ καταυλούμενος: Laws vii. 790 E ἀτεχνῶς οἶον καταυλοῦσι τῶν παιδίων: Eurip. H. F. 871 τάχα σ’ ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.

ἃς νῦν δὴ ἡμεῖς ἐλέγομεν] referring to supra 398 D, E.

τὸ μὲν πρῶτον . . . (B) μαλθακὸν αἰχμητὴν] ‘At first he attempts what spirit he had in him, as steel is tempered, and makes it serviceable instead of stiff and useless. But when he perseveres to fascination-point, thenceforward he begins to waste his spirit away, till he have melted the spirit out of him, and as it were cut out the sinews from his soul, and made thereof a feeble warrior.’ ἐμάλαξε, κηλῇ, τήκει, λείβει,—sc. τὸ θυμοειδές: ποιήση, sc. τὴν ψυχὴν from τῆς ψυχῆς

Republic
III.
411
B

preceding. Also in what follows, *ψυχὴν* is to be supplied with *ἄθυμον* and *θυμοειδῆ*. For *ἐπέχων μὴ ἀνίη*, of one who *keeps on* doing anything *unremittently*, cp. Theaet. 165 D *ἤλεγχεν ἄν ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς*. For the Homericism *μαλθακὸν αἰχμητήν* see Il. xvii. 588, where Menelaus is so called.

καὶ ἐὰν μὲν γε, κ.τ.λ.] ‘And if he act upon a nature originally wanting in spirit, he quickly accomplishes this : but if upon a spirited nature, he makes the spirit in him weak, and therefore excitable, quickly flaming up on slight occasions and quickly extinguished.’ The above interpretation (subaud. *ψυχὴν*) affords a more natural construction than to supply *θυμόν*, with which *ἄθυμον* and *θυμοειδῆ* could hardly agree. For *ἐὰν λάβῃ* = ‘if he have taken in hand,’ i.e. to be submitted to the process in question, cp. Theaet. 159 C *ὅταν . . . λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη*.

- C *ἀντὶ θυμοειδοῦς*] The use of the singular here seems to imply that the adjective in this and similar expressions is neuter. Cp. Theaet. 185 E *καλὸς γὰρ εἶ, ὃ Θεαίτητε . . . πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποιήσας με* : Symp. 195 C *νέος . . . ἐστί, πρὸς δὲ τῷ νέῳ ἀπαλός*.

καὶ εὖωχῆται εὖ μάλα] (1) ‘and fare sumptuously’—with reference to the heavy feeding of Polydamas and his like (supra i. 338 C) : or [rather, L. C.] (2) ‘If he take his fill of it,’ sc. *τῆς γυμναστικῆς*. Cp. i. 352 B *εὖωχοῦ τοῦ λόγου* : Gorg. 518 E *εὖωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν*.

- D *οὔτε λόγου μετίσχον οὔτε τῆς ἄλλης μουσικῆς*] ‘having no share in reason or in musical culture,’ i.e. in those harmonies and rhythms, which are in accordance with reason. Cp. supra ii. 376 E, iii. 402 A.

αὐτοῦ] sc. *τοῦ ἀνθρώπου*, i.e. the indefinite subject of *πονή, εὖωχῆται, πράττει, κοινωνῇ, &c.*

- E *βία δὲ καὶ ἀγριότητι . . . ζῇ*] ‘And his only way of managing is by violence and fierceness, as if he were a wild beast, and he lives amid ignorance and perversity, with no sense of proportion or grace.’

πρὸς πάντα follows *διαπράττεται*, the genuineness of which there is no reason to doubt. For a similar use of *διαπράττεσθαι* as a neuter verb cp. Protag. 319 C *περὶ μὲν οὖν ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι, οὔτε διαπράττονται*.

ἐπὶ δὴ δὴ ὅντε τούτῳ, κ.τ.λ.] With Plato the effect of gymnastic on the body is of secondary importance compared with its effect

on the mind (cp. 1 Tim. iv. 8 ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος).

Republic
III.

411
E

εἰ μὴ εἰ πάρεργον] The reading of the text, which is that of Ven. Π, is partly confirmed by the first hand of Par. A, which reads εἰ μὴ εἰπερ ἐργον (sic). The omission of the second εἰ, or the substitution of εἴη in some MSS., are probably emendations, arising from the comparative singularity of the expression εἰ μὴ εἰ. But cp. ix. 581 D εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ : Gorg. 480 C εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τοῦναντίον.

τελέως μουσικώτατον] Compare a fine passage in the Laches 188 D καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμωσμένος, οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμωσμένος, and the definition of σωφροσύνη as a kind of harmony in iv. 430 E. Cp. also note on 400 D.

412
A

οὐκοῦν . . . σώζεσθαι ;] ‘And in our city, if the form of government is to last, shall we not have need of some one to preside over it, who is of the character now described?’ τοῦ τοιούτου refers to the class which is definite, τινὸς to the individual who is undefined. It is obvious that this minister of education will be one of the chief magistrates, but this point is for the present left undetermined.

Our guardians have now been chosen, and the main lines of their training have been laid down. But which of them are to be placed in command? At present we must be contented with providing that the officers or rulers shall be of ripe age and appointed on the principle of merit. And by merit is to be understood a steady loyalty, which neither forgetfulness nor sophistry nor pain nor fear nor even pleasure is able to shake or undermine.

412 B-
414 B

χορείας γὰρ . . . χαλεπὰ εὐρεῖν] As elsewhere, Plato avoids details : cp. his treatment of music (especially 399 A, 400 B), and his unwillingness to legislate about the smaller proprieties of life (iv. 425).

412
B

τούτοις] sc. τοῖς τύποις.

ὅτι μὲν πρεσβυτέρους, κ.τ.λ.] See Essay on Structure, vol. ii. pp. 8, 9.

C

φρονίμους τε . . . δυνατούς] ‘both wise and efficient for this object.’ εἰς τοῦτο, sc. εἰς φυλακὴν πόλεως.

When he first selects his rulers Plato is contented that they should

Republic . be wise, capable and patriotic : they are not supposed to be
 III. philosophers. In Books v-vii he places his requirements far
 412 higher. He refers to this passage in vi. 502 D, E *παρὰ τὸν* . . .
 C *τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν*, κ.τ.λ., vii. 536 C.

D **καὶ [ὅταν μάλιστα]**] The MSS. read *ὅταν μάλιστα*, but *ὅτι μάλιστα* ('as far as is conceivable') is read in the quotation of Stobaeus. Hermann cancels both words, and Baiter (1881) plausibly suggests that they are due to the eye of the scribe having wandered back to *τοῦτ' | ὅ γ' ἂν μάλιστα*. It is not probable that *ὅταν* is ever followed by the optative mood : either read *ὅτι μάλιστα* with Stobaeus, or follow Hermann and Baiter in the omission of the words. *ἐκείνου*, not *οὗ*, is written because the relative is not repeated in Greek : cp. ii. 357 B *αἱ ἡδοναὶ ὅσαι ἀβλαβεῖς καὶ μηδὲν . . . διὰ ταύτας γίγνεται*.

μὴ δέ] i. e. *μὴ εὖ δὲ πράττοντος ἐκείνου*. The other reading, *εἰ δὲ μὴ*, is probably conjectural.

E **φυλακικοὶ . . . τοῦ δόγματος]** Plato is playing, as elsewhere, on the word *φύλακες*. They are guardians of the city, and guardians of the patriotic principle which is implanted in them by the laws.

φαίνεται μοι δόξα, κ.τ.λ.] Plato takes occasion, in the description of the true guardian, to remind us that ignorance is involuntary, because no one can be supposed voluntarily to part with a good ; and knowledge is a good. Compare Arist. Eth. Nic. vii. 2 : supra ii. 382 A.

413 **τραγικῶς . . . κινδυνεύω λέγειν]** 'I seem, I said, to be speaking
 B like a tragic poet,' i. e. obscurely : viii. 545 E *φῶμεν αὐτὰς τραγικῶς, ὡς πρὸς παιδας ἡμᾶς παίζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας*. In the latter passage, however, there is an association of mock solemnity which is hardly present here. For *κλέπτειν* used in tragedy with a similar reference to memory cp. Soph. Ant. 681 *εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα*.

νῦν γὰρ που μανθάνεις] ['I say no more] for now, I suppose, you understand.'

C **ὕπὸ φόβου τι δέισαντες]** *τι* is a cognate accusative—not 'fearing something,' but 'having some fear.'

τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος] *παρ' αὐτοῖς* is a little more emphatic than *αὐτῶν*—'which has been imparted to them.' Cp. Soph. O. T. 612 *τὸν παρ' αὐτῷ βίοντον*.

ὁ ἄν . . . [αὐτοῖς ποιεῖν] *αὐτοῖς* is in the dative, because the interest of the state is also their own. 'That which they conceive

it best for their state that they should perform.' But the two words are better omitted. *Republic*
III.

τηρητέον] sc. ἡμῖν.

413
C

καὶ ἀγῶνας αὐτοῖς θετέον] θετέον is used with immediate reference to ἀγῶνας. D

οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, . . . χρησιμώτατος εἴη] This passage is referred to in vi. 503 E, in the second education, where Socrates proceeds to speak of intellectual tests.

τρίτου εἶδους . . . ἄμιλλαν] 'A trial of a third sort, with regard to enchantments.' The genitive γοητείας adheres closely to ἄμιλλαν cp. ἀγὼν ἐν ψυχίας (Eur. Med. 402) and the like expressions.

Three dangers were mentioned above (A) in the words κλαπέντες ἢ γοητευθέντες ἢ βιασθέντες, and three tests are proposed of the capacity of the youths to meet them. Tasks are to be set them with a view to ascertain if they are proof against the two great thieves, Forgetfulness and Persuasion. They are to be subjected to hard toils and wearisome labours in order to show whether they can hold out against the violence of pain. A third and more subtle trial will test their powers to withstand the assaults of pleasure and fear. In the preceding sentence ἐξαπατῶτο has no reference to ἀπατᾶ, but recalls κλαπέντας and μεταπεισθέντας supra. The accidental use of the same word in different connexions is slightly confusing.

καὶ εἰς ἡδονὰς αὐτὰς μεταβλητέον] 'And again pass them into pleasures,' just as metal is passed through different processes of heating and cooling. E

τάφων . . . λαγχάνοντα] 'having allotted to them the highest honours of sepulture and of the other memorials,' which the dead have, such as celebration on festival days, inscriptions on columns, sacrifices, and the ἄγραφος μνήμη spoken of by Pericles in Thucyd. ii. 43. λαγχάνοντα is made to agree with ἄρχοντα, the intervening clause τιμὰς δοτέον . . . τελευτήσαντι being neglected. 414
A

ὥς ἐν τύπῳ . . . εἰρήσθαι] These words are inserted to prepare the way for Books v–vii.

ἄρ' οὖν ὥς ἀληθῶς . . . κακουργεῖν] φύλακες is used in two different senses with πολεμίων and φιλίων: 'to keep guard against the foe without and to watch over friends within.' ὅπως is dependent on οἱ φυλάξουσιν implied in φύλακας. The form φίλιος occurs here as elsewhere in Plato (Symp. 221 B) in connexion with πολέμιος, B

Republic as φίλος goes with ἐχθρός, perhaps from some affinity of rhythm.
 III. οἱ μὲν, i. e. οἱ ἐντὸς φίλοι: οἱ δέ, i. e. οἱ ἔξωθεν πολέμοι.

414 B- *Now is the time for the founders of the state to invent a myth*
 415 D *respecting its origin. 'Like the warriors of Cadmus, our citizens'—*
so the tale will run—'have sprung in full armour from the bosom
of the land, who is their mother, so that they are brethren all.
The rulers have Gold in their composition: the auxiliaries Silver,
the artificers and husbandmen Brass and Iron. But, as they all
spring from a common stock, these class-differences will not be
absolutely hereditary. It will therefore be a task of the chief rulers
to test the metal of the children of the citizens, and assign them to
their proper classes, so that brass and iron may never take the place
of gold and silver in the government of the state.

414 B τῖς ἂν . . . μηχανῇ . . . τῶν ψευδῶν . . . γενναῖόν τι ἐν ψευδομένους
 πείσαι, κ.τ.λ.] The genitive τῶν ψευδῶν is to be taken partitively
 with γενναῖόν τι ἔν: 'Would that by telling one of those necessary
 falsehoods which we were mentioning,—just one noble lie—we
 might find a way of persuading,' &c.

ὦν δὴ νῦν ἐλέγμεν] supra 389 B.

C μηδὲν καινόν] An implied imperative. 'I don't want anything
 new. It is an old story.'

Φοινικικόν τι, κ.τ.λ.] The mythical origin of the Cadmeans is
 again alluded to in Laws ii. 663 E τὸ μὲν τοῦ Σιδωνίου μυθολόγημα
 ῥᾷδιον ἐγένετο πείθειν, οὕτως ἀπίθανον ὅν, καὶ ἄλλα μυρία. People have
 been readily persuaded of the tale of Cadmus. Why should not
 the legislator be able to persuade them of a similar tale?

γεγονὸς . . . γινόμενον ἂν] It is not clear whether γεγονός and
 γινόμενον ἂν refer to the acceptance of the story or to the occurrence
 of the facts mentioned in it. The ambiguity is perhaps intentional.
 Plato is half inclined for the moment 'to credit his own lie.' But
 cp. iv. 425 B οὔτε γὰρ που γίγνεται, κ.τ.λ.

πείσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς] sc. ὅν. 'But needing much persuasion
 to persuade men of it.'

ὡς ἔοικας, ἔφη, ὁκνοῦντι λέγειν] There is a similar hesitation
 on the part of Socrates in the Fifth Book, 450 D, 471 ff., where he
 is about to introduce his two great theses of communism and the
 philosopher-king. The fear is, of course, only pretended.

ὥς ἄρ' ἃ ἡμεῖς, κ.τ.λ.] ἄρα, 'according to our tale.'

Republic
III.

ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν, κ.τ.λ.] ἐδόκουν is emphatic, opposed to ἦσαν—'they only thought.' ταῦτα πάντα is the object of πάσχειν and the subject of γίγνεσθαι—'they imagined that they suffered all these things and that they happened to them.'

414
D

καὶ ἡ γῆ αὐτούς, κ.τ.λ.] καὶ helps to mark the correspondence of the clauses. They were being fashioned in the Earth, and when they were ready, *even then* the Earth sent them forth. ἀνιέναι is rightly used of the offspring of the ground: cp. Soph. O. T. 270, 1405. For the creation of man in the bosom of the earth, compare Protag. 320 D τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον, κ.τ.λ. Plato has a special fondness for the fable of an earth-born race. Compare Symp. 190 B; Soph. 247 C, 248 B; Polit. 269 B; Tim. 23 E; Critias 109 C.

E

καὶ νῦν δεῖ ὡς περὶ μητρός, κ.τ.λ.] Cp. Eteocles' appeal to the Cadmeans in Aesch. S. c. Th. 16–20 (πόλει τ' ἀρήγειν) . . .

γῇ τε μητρί, φιλάτῃ τροφῇ
ἡ γὰρ νέους ἔρποντας εὐμενῇ πέδῳ,
ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὅτλον,
ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους
πιστούς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε.

See also the description of Melanippus in the same play, 412–416:

σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
ρίζωμ' ἀνείτῃ, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος,
Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.
Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται
εἵργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

οὐκ ἐτός . . . λέγειν] 'You had good reason to be ashamed of the lie which you were going to tell.'

ἱκανοὶ ἄρχειν . . . ἐπικούροι] The distinction between the ἄρχοντες or φύλακες proper and the ἐπικούροι has an important place in the analysis of the virtues (Book iv) and the development of philosophy in the state (Books vi and vii).

415
A

ἄτε οὖν συγγενεῖς ὄντες πάντες] These words refer to the second member of the sentence, ἔστι δ' ὅτε, κ.τ.λ., which has the chief emphasis. 'As you are all originally of one family,' specific differences will not always be maintained.

ὅ τι αὐτοῖς . . . παραμέμικται] (1) 'What they (the rulers) find to

B

Republic
III.
415
B

be mingled in the souls of the young.' αὐτοῖς, sc. τοῖς ἀρχουσιν : cp. i. 343 A ὅς γε αὐτῆς, κ.τ.λ., or (2) [B. J.] 'which of these metals is mingled in their souls.'

σφέτερος] 'belonging to their own (the rulers') class,' according to the familiar use of σφεῖς.

ὑπόχαλκος] 'having a proportion of brass.'

C

κατελέησουσιν] κατα- in composition here implies blame (as in καταχαρίζομαι), 'improperly pity them.'

τὴν . . . τιμήν] τιμήν has here rather the meaning of 'office or occupation' than of 'rank.' Cp. Phileb. 61 C εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμήν εἵληχε τῆς συγκράσεως : Hdt. vii. 36 αὕτη ἡ ἄχαρις τιμή.

ἐκ τούτων] sc. τῶν δημιουργῶν ἢ γεωργῶν. It is observable that in our own day the industrial class still tends to divide into these two sections—artisans and husbandmen.

τιμήσαντες] 'Having estimated their values.'

ὄταν . . . φυλάξῃ] The readings in this passage vary considerably. The principal variations are as follows : σιδηροῦς φύλαξ A *secunda manu* and M ; σίδηρος φύλαξ A *prima manu* and Π ; σιδηροῦς with the omission of φύλαξ Ξ. Either ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκός, omitting φύλαξ, or ὁ σιδηροῦς φύλαξ ἢ ὁ χαλκοῦς give a good sense, the latter reading resting on the best authority.

D

οὐδαμῶς] Plato means to intimate that almost any fable may be rendered credible by time. The new account of the origin of man is not more improbable than the old one was at first, or the old one more true than the new.

σχεδὸν γάρ τι μανθάνω ὃ λέγεις] 'I think that I understand what you mean :' viz. the difficulty of persuading the present generation. The first rulers must be taken into our confidence. Cp. supra 414 C μάλιστα μέν, κ.τ.λ.

415 D-
417 B

Enough of the fiction, and now let the rulers lead them to their camping-ground. They will select a position commanding both friend and foe ; and there they will build habitations for themselves, of a humble sort, such as are suitable for soldiers and will afford them no temptation to break the rules of their education. They will live together and call nothing absolutely their own ; they will be fed on rations at the public expense, and share a common table. As for gold and silver, they will not tarnish the pure metal of Divine

origin which is within them, by having anything to do with the corrupted coinage which passes current amongst men. Republic III.

Glaucon quite approves of this.

415 D-
417 B

καὶ τοῦτο . . . ἀγάγη] ‘And this will turn out as rumour directs it,’ i.e. according to the success with which the fiction is rumoured abroad.

415
D

ὀπλίσαντες] Here, as elsewhere, the distinction between the guardians and the lower classes appears to be lost sight of.

θύσαντες οἷς χρή] The particulars of religious service are left undetermined: see iv. 427 B.

E

ναί, ἦν δ’ ἐγώ . . . χρηματιστικός] ‘Yes, said I, lodgings for soldiers, not for traders.’ Compare supra 397 E καὶ τὸν πολεμικὸν πολεμικὸν καὶ οὐ χρηματιστὴν πρὸς τῇ πολεμικῇ.

ποιμέσι] The shepherds here are the lawgivers and the rulers who are to succeed them. The dative with αἵσχιστον takes the place of the accusative before the infinitive τρέφειν. Cp. Soph. O. C. 1201, 1202 λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν | δίκαια προσχρῆζουσιν.

416
A

ἐπιχειρῆσαι . . . κακουργεῖν] (1) is a confusion between ἐπιχειρῆσαι κακουργεῖν τὰ πρόβατα and ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις. Cp. supra ii. 370 E χρῆσθαι ὑποζυγίοις and note; or (2) more simply ‘so that they attack the sheep to do them harm’: κακουργεῖν, epexegetic infinitive.

ἀφομοιωθῶσιν] As elsewhere, the asyndeton is allowed where the second clause is explanatory of the first. For a similar apposition compare Eurip. Heracl. 176:—

B

μηδ’, ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθης σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἐλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβης.

οὐκοῦν . . . εἰσίν;] ‘Will they not, if they are really well educated, be provided with the best of safeguards?’

τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας] With this phrase cp. τῆς γῆς ἡ ἀρίστη, τὸν πλείστον τοῦ βίου, τὴν πλείστην τῆς στρατιάς (Thuc. vii. 3). The adjective takes by attraction the gender of the noun following. The accusative is used adverbially after παρεσκευασμένοι: cp. Riddell’s Digest, § 7.

τοῦτο μὲν . . . ἥτις ποτέ ἐστιν] We cannot be confident that they have the right education, but we may be confident that they

Republic ought to have. This touch of unlooked for modesty prepares for
 III. the higher education of Book vii.

416 C καὶ ὀρθῶς γε] sc. ἐλέγομεν.

πρὸς τοῖνον, κ.τ.λ.] The perfect harmony of a society is an idea only, which can never be realized in practice. Yet class-differences, though unavoidable, are still an evil. The antagonism of different sections deducts from the total strength of the whole of a community. The differences of interest create jealousy and party-spirit; the exclusive opinions of a class, whether of the highest or lowest rank, are always more or less untrue, and require to be adjusted by those of other classes. The happiest condition of society seems to be that in which different ranks insensibly fade into one another, or in which the transition is easy from one to the other, and personal merit, as in the Republic of Plato, readily acquires the privileges and estimation of rank. And although the individual is always in danger of sinking into his own class or imitating the one above him, yet he may lay aside the impress of any class in the sense of a higher freedom. Compare Aristotle, *Pol.* ii. 5, § 26, who in his matter-of-fact way objects that the confinement of office to a single class will be a cause of faction in a warlike state, and adds—ὅτι δ' ἀναγκαῖον αὐτῷ ποιεῖν τοὺς αὐτοὺς ἄρχοντας, φανερόν· οὐ γὰρ ὅτε μὲν ἄλλοις ὅτε δὲ ἄλλοις μέμικται ταῖς ψυχαῖς ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρυσός, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς αὐτοῖς. But he does not seem to remember that Plato has already met this objection, in part at least, by allowing merit to rise in the social scale.

D ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου] 'Men in training for war:' cp. 403 E ἀθληταὶ . . . οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος.

E χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον, κ.τ.λ.] 'But as for gold and silver coin, we must tell them that they have that (viz. gold and silver) of a divine quality in their souls.' That the words are used in the first instance of money appears from νόμισμα a few lines below.

τὴν ἐκείνου κτήσιν] sc. τοῦ θείου χρυσίου.

417 A ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἵεναι] The slight exaggeration and comic formality of the language keeps up the humour of the passage.

ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ] The inverted repetition has the effect of a sort of legal phraseology.

B θέοντες . . . ἐγγύτατα ὀλέθρου] A metaphor from navigation.

πάνυ γε, ἢ δ' ὅς ὁ Γλαύκων] Glaucon, who began by protesting against the omission of the luxuries of life in the ἀναγκαιοτάτη πόλις, has by the art of Socrates been insensibly brought round to deny his own position. Cp. supra ii. 372 c, d.

Republic
III.
417
B

BOOK IV.

Adeimantus here points out the apparent incongruity of making the highest class in the state the poorest. They have the city in their power, and yet they are to get no enjoyment out of it. Socrates will not ask at present whether plain living is or is not consistent with true happiness ; he would rather insist that the law-giver is bound to consider the welfare of the whole community, and not of a part only, however important. Now the welfare of the community depends on the single-minded devotion of the guardians to their proper work, and the possession of private property would be subversive of this.

Republic
IV.
419-
423 B

Indeed one of the chief duties of the guardian will be to prevent excessive inequalities of fortune from arising at all in the city. For the city in which there is wealth and poverty is no longer one. Two nations are already struggling within her. And so long as our state avoids this evil condition and remains really one, she will have nothing to fear from her neighbours, although in bulk and outward semblance they may be many times more powerful than she is.

καὶ ὁ Ἀδείμαντος, κ.τ.λ.] Happiness is the result, not the aim, of our Utopia. We do not separate the advantage of our ruling citizens from the well-being of all. Their life is not exactly a life of enjoyment, yet in the end a happiness incomparably beyond the lot of other men will fall to their share : cp. x. 612, 613.

419

τί οὖν . . . ἀπολογήσῃ] Cp. Phaedo 63 B Δίκαια, ἔφη, λέγετε. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ. For δι' ἑαυτοῦς, 'by their own act,' compare i. 354 A οὐ μέντοι καλῶς γε εἰστίαιμαι, δι' ἑμαυτόν, ἀλλ' οὐ διὰ σέ; and for the meaning, Gorgias 492 B οἷς ἐξὸν ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν καὶ μηδενὸς ἐμποδῶν ὄντος, αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγαγούντο τὸν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ ψόγον. There is a reference to this passage in v. 465 E Μέννησαι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι ἐν τοῖς πρόσθεν οὐκ οἶδα ὅτου λόγος ἡμῖν ἐπέπληξεν, ὅτι τοὺς φύλακας οὐκ εὐδαίμονας ποιοῖμεν, οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν τὰ τῶν πολιτῶν οὐδὲν ἔχουεν ;

VOL. III.

M

Republic IV. 419 μη . . . μηδέν] μή is used not unfrequently in oratio obliqua, especially when as here the main sentence is conditional, *εάν τις σε φῇ*, κ.τ.λ.

νῦν δὴ] supra iii. 416 D.

ἀλλ' ἀτεχνῶς . . . φρουροῦντες] 'they simply appear, he would say, like mercenaries to be stationed in the city doing nothing but mounting guard.' The infinitive is used after φαίνονται to avoid a confusion of participles.—Badham would cancel *μισθωτοί*, but Socrates in saying οὐδὲ μισθόν, κ.τ.λ., tacitly corrects the respondent.

φαίη ἄν] resumes *εάν τις σε φῇ* in an independent construction.

420 A ναί, ἦν δ' ἐγώ, . . . ἀναλίσκουσι] Socrates at first, instead of answering, reinforces the objection. Cp. vi. 487 E *ἀκούεις ἄν, ὅτι ἔμοιγε φαίνονται τῶληθῇ λέγειν. ἐπισίτιοι . . . λαμβάνοντες* is a correction of *ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοί*. 'Yes, said I, and this for their food only, and not even receiving pay in addition.'

οἱ ἄλλοι] sc. *ἐπίκουροι*.

οἱ εὐδαιμόνες δοκοῦντες εἶναι] *δοκοῦντες* with a slight contempt, as in iii. 406 C *τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι*: cp. x. 612 A *τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἐστιάσεων*.

When Adeimantus is exhausted Socrates carries on the charges against himself, and as a final stroke he adds—'they will have no money to spend on courtesans, or other objects, which, as the world goes, make happiness.'

τί . . . ἀπολογησόμεθα] 'What, then, shall be our defence, you ask?' Socrates, in repeating the question from supra 419, would have Adeimantus make common cause with him.

B τὸν αὐτὸν οἶμον, κ.τ.λ.] refers to the division of labour, as appears from the words *ἐπιστάμεθα γάρ*, κ.τ.λ. infra E.

ἐροῦμεν . . . ὅλη ἢ πόλις] Aristotle (Pol. ii. 5, § 27) has the following remarks on this passage: 'Plato deprives the guardians of happiness, and says that the legislator ought to make the whole state happy. But the whole cannot be happy unless most, or all, or some of its parts enjoy happiness. In this respect happiness is not like the even principle in numbers, which may exist only in the whole, but in none of the parts; not so happiness. And if the guardians are not happy, who are? Surely not the artisans, or the common people.' It seems incredible that any one who has read

the beginning of Book iv should have so utterly misunderstood it. Plato, it is true, deprives the guardians of happiness, but only in the vulgar sense of the word: he believes that they will attain true happiness to the full in the performance of their proper function. So too of the other classes in the state.

Republic
IV.
420
B

ἐροῦμεν] The future implies: 'The spirit of our previous remarks will lead us to say.' Cp. iii. 392 A οἶμαι ἡμᾶς ἐρεῖν, κ.τ.λ.

καὶ αὖ . . . ἀδικίαν] This was not clearly said at first, although the presence of evil was acknowledged as a condition of the search (ii. 368 E, 372 E), but is added in anticipation of the bad states (infra 445 C, viii, ix). Compare infra C αὐτίκα δὲ τὴν ἐναντίαν.

ἀπολαβόντες] Compare iii. 392 E ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι: Gorg. 495 E οἶον περὶ οὗτου βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει. C

τιθέντες] is altered in some manuscripts (Π Ξ q) into *θέντες*, apparently for the sake of symmetry with *ἀπολαβόντες*: but the present agrees better with the present *πλάττομεν*.

ὥσπερ οὖν . . . (D) τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν] Why should the eyes of a statue be coloured black? The colouring of Greek statues was conventional, the design being, not to imitate life, but to bring out form. Perhaps the blackness of the eye was also conventional, or refers only to the pupil. Compare the Hippias Major 290 B ὅτι, ἐρεῖ, τῆς Ἀθηνᾶς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν, οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον, οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας, εἴπερ χρυσοῦν γε δὴ δὴν κάλλιστον ἔμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεφάντινον.

All true art proceeds in the artist's mind from the whole to the parts—from composition and proportion to ornament and detail. The power of the whole, however simple, is the highest excellence of art, as the weakness of the whole, however finished in detail, is the greatest fault. The Greeks, though not much given to art criticism, were quite sensible of this first principle of art. Compare Soph. 235, 236, where symmetry of form and harmony of colour are declared to be the first principles of 'image-making,' with the single exception that in large works a slight deviation is necessary from the true and symmetrical line in the upper part of a statue to make up for distance.

ἐπιστάμεθα] 'We know how to,' i.e. we could do so, if we chose. E

Republic **ἐπιδέξια**] This word may mean (1) 'from left to right,' cp. *IV.* Homer, *Odyss.* xxi. 141, 142 :

420
E

ἄρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεῖ,

or (2) 'dexterously,' 'cleverly.' If the former sense is preferred, it must be taken with **διαπίνοντας** : if the latter, with **κατακλίναντες** : 'having cleverly stretched them by the fireside challenging each other to drink.' [Against the former view it may be urged that it introduces a particular which is too minute and adds nothing telling to the description. B. J.] The manuscripts do not agree here, some reading **ἐπιδέξια** (Par. A), others **ἐπὶ δεξιὰ** (M) : if the sense 'dexterously' is preferred **ἐπιδέξια** alone can be read : if the sense 'from right to left,' either reading is possible.

κεραμεύειν] SC. **ἐπιστάμεθα κελεύειν**.

421
A

οὔτε ἄλλος οὐδεὶς . . . ἐξ ὧν πόλις γίγνεται] (1) 'Neither will any one else have any of the characteristics which go to make up a city'—or (2) 'Neither will any of the persons who make up the city have any distinct character.' The antecedent to **ἐξ ὧν** may be either a plural **σχήματα** implied in **σχῆμα**, or a masculine **ἐκείνων** dependent on **ἄλλος οὐδεὶς**.

νευρορράφοι] Plato, as his manner is, in recapitulation adds a new touch to the picture. The word is chosen as humbler even than **σκυτοτόμος**.

For other references to the lowest class of citizens in Book iv see *infra* D, E, 423 D, 425 C, D, 428 B, C, E, 431 C—432 A, 434 A, B ; cp. also v. 456 D ἢ τοὺς σκυτοτόμους, τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας.

φύλακες δὲ . . . τὸν καιρὸν ἔχουσιν] The subject of **ἔχουσιν** is **φύλακες**, without the addition **μὴ . . . δοκοῦντες**. For **ἄρδην** cp. *Laws* iii. 677 C **θῶμεν δὴ τὰς . . . πόλεις . . . ἄρδην ἐν τῷ τότε χρόνῳ διαφθεῖρεσθαι** ; And for **οἰκεῖν**, used in a neuter sense, cp. viii. 543 A τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει : also *Thuc.* ii. 37 διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν.

εἰ μὲν οὖν . . . (B) ἄλλο ἂν τι ἢ πόλιν λέγοι] 'Now if our way be to make guardians in the truest sense (ὡς ἀληθῶς opposed to **δοκοῦντες**), who are the reverse of harmers of the state (cp. **πάσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύασιν**), but he who asserts the other view imagines (**ποιεῖ** understood from **ποιούμεν**, or **λέγει** from **λέγων**) a sort of ploughman, —a happy merry-maker, as we may fancy, at a high festival, not in a state,—he means something which is not a state.'

The sentence is a good deal involved, and is one of the few passages in the Republic which, like many in the Laws, seem to require the 'curae secundae' of the author. The perplexity in some degree arises from the antithesis to the previous sentence, which occasions the awkward apposition of *ἡκιστα . . . πόλεως* : also from the omission of the verb in the second clause (which is *λέγει* rather than *ποιεῖ*), and the tautology of *πόλιν* and *ἐν πόλει*. The difficulty is increased by the complex 'paratactic' structure. More simply expressed, the sense is as follows : 'If the idea of a state requires the citizens to be guardians, he who converts them into rustic holiday-makers will mean something that is not a state.' *πόλιν* (without the article) is used in the same general sense as *πόλις* in ii. 369 B. *ἐκείνο* refers to the objection of p. 419 as expanded in 420. Instead of finishing the sentence Socrates breaks off abruptly with a tone of impatience.

Republic
IV.

421
B

τοῦτο μέν] sc. ὅ, τι πλείστη εὐδαιμονία.

ἀναγκαστέον ποιεῖν] sc. ἡμῖν, 'you and I must compel.' Socrates persists in treating Adeimantus' imaginary objector as a real person who is certainly not Adeimantus. Cp. 420 A τί οὖν δὴ ἀπολογησέμεθα, φῆς ;

C

καὶ οὕτω . . . εὐδαιμονίας] ἐατέον anticipates the infinitive μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας, which, however, is drawn into construction with ἀποδίδωσι.

ἀδελφόν] For this metaphorical use of ἀδελφός cp. Soph. 224 B ἀδελφῷ τινὶ τῆς πράξεως ὀνόματι : Crito 54 c, where the laws of the world above speak of the laws of the world below as οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοί. Compare the use in Soph. Ant. 192 καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω. μετρίως is modestly substituted by Socrates for καλῶς in Adeimantus' reply.

τοὺς ἄλλους αὖ δημιουργούς] The φύλακες have been called δημιουργοί in a secondary sense, supra c ; Socrates now speaks of the artificers properly so called. That this, and not the adverbial use of ἄλλος is intended here, is shown by the use of αὖ to point the antithesis.

D

ὥστε καὶ κακοὺς γίνεσθαι] (1) 'To the extent of rendering them worthless.' Cp. for the meaning infra κακίων χυτρεὺς γίγνεται, κ.τ.λ. : and for the expression Thuc. ii. 51, § 6 ὥστε καὶ κτείνειν, occurring in a negative sentence to which the interrogative (with εἰ) here corresponds ; or (2) 'So that they become bad workmen.' καί is

Republic used idiomatically to give emphasis and is equivalent to an
IV. attenuated 'even.' [B. J.]

421

D παρέχεσθαι] 'To supply from his own resources.' It is not necessary to depart from this, the common use of παρέχομαι, though some here prefer the directly reflexive meaning, 'to provide for himself.'

E

διδάξεται] (1) It is usually said that in Attic διδάσκω means 'to teach,' διδάσκομαι 'to get some one taught by another.' (2) Hence Dr. W. H. Thompson (*Journal of Philology*, vol. xii. p. 184) and Cobet, *Var. Lect.* 310, would read διδάξει here. (3) But it is doubtful whether this distinction can be strictly maintained. See Riddell's *Digest*, § 87. (4) The middle seems to be used for the sake of variety without any difference of meaning from the active: 'others whom he may teach, he will teach to be inferior workmen.' [B. J.] (5) The rare use of the middle is justified by the personal relation subsisting between the χυτρεύς and his sons or apprentices. The same observation applies to διδασκάλῳ in Ar. Nub. 783 οὐκ ἂν διδασκάλῳ σ' ἔτι, 'I won't have you any longer for my pupil.' [L. C.]

πλοῦτός τε, κ.τ.λ.] That riches are the bane of a state was a favourite notion with the ancient world; nearly the opposite view is current among thinkers on these subjects in modern times. How is this difference to be accounted for? (1) The first impressions of men about riches and poverty are derived from poetry rather than philosophy, and this has led to a sort of inconsistency in our ideas of them (παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ). (2) There is a real difference in the influence of wealth among the ancients and moderns. In the modern world, the possession of wealth is the cause and effect of industry and progress; accumulation implies distribution; and many moral qualities, justice, order, independence, energy, are the accompaniments of wealth. In the ancient world wealth was generally acquired by the labour of slaves, or by corruption and violence: in the early times of the Greek republics accumulation was really a disturbing agent in the relation of classes, and in the later days both of Greece and Rome implied an admixture with foreigners which sensibly impaired the force and intensity of the national character. (Compare the extreme opposition of rich and poor which Plato describes as prevailing in the last stage of oligarchy, Book viii. 551-556.) (3) It may be conceded that modern writers have erred in making wealth and security the

sole business of government, and that political economy, after every allowance for difference of circumstances, has something to learn from ancient philosophy on this subject. (4) Declamations against luxury in modern times have sometimes arisen insensibly from the application of the language of ancient writers, as in other instances, to an altered state of society. The same remark may be applied to the language of the New Testament about poverty, which presents an ideal only, not immediately applicable to other times and circumstances.

Republic
IV.
421
E

πλούτος] The noun agrees with the subject of λήσει.

ὡς οἶόν τε . . . παρεσκευασμένος] ‘trained to perfection in the art of boxing.’ ἐπὶ τοῦτο, i.e. ἐπὶ τὸ πυκτεύειν. For this use of παρασκευάζω cp. especially Gorg. 448 D καλῶς . . . παρεσκευάσθαι εἰς λόγους.

422
B

οὐδ’ εἰ . . . πνίγει] (1) ‘Not, said I, if he were able to run away and then turn and strike at the one who first came up, and supposing he were to do this repeatedly (πολλάκις) in the heat of a suffocating sun?’ πολλάκις, ‘several times,’ adds a point to the description. Or (2) according to the other meaning of the word, ‘perhaps,’ ‘it may be,’ adding an accidental particular (‘possibly in stifling heat’) which would be much in favour of a trained boxer.—The change of case ὑποφεύγοντι . . . ἀναστρέφοντα is due to the affinity which the infinitive has for an active subject.

ἀμέλει . . . θαυμαστόν] ‘Certainly, said he, there would be nothing wonderful in that.’ ἀμέλει implies a full admission.

C

εὐδαίμων εἶ . . . ὅτι οἶει] ‘I envy you your simplicity in fancying.’ The word εὐδαίμων has a similar ironical sense in other places: v. 450 C οὐ ῥάδιον, ὃ εὐδαίμων . . . διελθεῖν—as here implying a simplicity in the previous question. So ὃ μακάριε Phaedr. 241 E, al.

E

ἀλλὰ τί μὴν; ἔφη] ‘But what would you have? said he.’ τί μὴν, sc. ἄλλο. Cp. i. 348 c and note.

μειζόνως, κ.τ.λ.] ‘You must give a grander name to other cities.’

τὸ τῶν παιζόντων] may either mean, (1) ‘as people jestingly say’ (cp. ix. 573 D τὸ τῶν παιζόντων, ἔφη, τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς: and Laws vi. 780 c) in allusion to some saying οὐ πόλις ἀλλὰ πόλεις (or πολεῖς, the Epic plural of πολύς—‘not a city but a many’), the exact application of which has not been preserved to us: or (2) ‘as in the game’ where there is more than one city, in reference to the

Republic
IV.
422
E

expression *παίζειν πόλεις* which, according to Suidas and the Scholiast, had passed into a proverb. Cp. *Dict. of Ant.* vol. ii. p. 12. In this case there is an allusion to the game called *πόλεις*, for a description of which, see Pollux, iv. 98. It was a species of draughts, in which the pieces (*κύβες*) were ranged on opposite sides of the board (*πόλεις*), the game consisted in their taking one another.

δού μέν . . . πλουσίῳ] *κἂν ὄτιοῦν ἦ*, 'if it be anything at all': the *καί* is to be taken with *ὄτιοῦν*, according to a common use. For the meaning of *ὄτιοῦν* compare Polit. 308 c *εἴ τις που τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν πρᾶγμα ὄτιοῦν τῶν αὐτῆς ἔργων, κἂν εἰ τὸ φαυλότατον . . . ξυνίστησιν* : Apology 35 B *τοὺς δοκοῦντας καὶ ὄτιοῦν εἶναι*.

423
A

παντὸς ἂν ἀμάρτοιο] Cp. Phaedr. 235 E *ὡς Λυσίας τοῦ παντὸς ἡμάρτηκε*.

καὶ ἔως ἂν . . . τῶν προπολεμούντων] 'And as long as your city is governed wisely in the order just now prescribed, it will be the greatest of states, I do not mean in distinction or estimation, but in fact, though it number only a thousand fighting men.' *εὐδοκιμεῖν* has been altered into *δοκεῖν* in one manuscript (Par. K), which is followed by some editors.

B

δοκούσας δὲ . . . τῆς τηλικαύτης] 'But many that appear even many times greater than one of such a size.'

423 B-
427 A

The same rule must be applied to population and territory. In neither way must our city attain a size which is inconsistent with unity.

Another 'trifling' rule they have to keep is that already laid down about maintaining the purity of the several classes : that so each individual may do one work and be truly one.

But indeed all else is really trifling in comparison with the great principles of Education as we have laid them down. If this all-important point be observed, all else is sure to go on rightly. Above all, the regulations respecting musical harmonies must be most jealously watched and preserved. No other innovation creeps in so insidiously, or is so destructive in its consequences, as the alteration of taste in music.

The minor details of conduct, including rules of behaviour, are matters which men educated as our citizens have been may be left to discover for themselves. But how if the greater principles are

not observed? They will tinker away at these minor matters of legislation, like men who will not give up a life of debauchery, but wish to avert its consequences : instead of getting rid of the cause of disease, they will strive by petty legislation to minimize its evils. What is this but trying to cut off the head of Hydra?

Republic IV.

423 B-
427 A

οἶμαι μὲν, κ.τ.λ.] The limit of the state was a natural idea to the Greeks, who had no experience of any organization which could give unity to a great empire. Aristotle (Pol. vii. cc. 4, 5) agrees with Plato respecting the necessity of having a limit to the state, which is to be large enough to contain the elements of political well-being, and small enough to have a form of constitution (πολιτεία) and enforcement of the laws, within sight of the government (εὐσύνοπτος), and within the hearing of the herald. Much of his reasoning on the subject, however, turns on the abstract principle of measure in men, animals, and works and instruments in general. He approaches most nearly to Plato in the passage where he says that the greatness of the city depends, not on the numbers of the citizens, but on fulfilling the end for which political society exists (c. 4, § 5).

423
B

μήτε μεγάλη δοκοῦσα] 'Nor one that gives the idea of being large' (since none is really so). The qualifying word δοκοῦσα is added with reference to the preceding argument. Cp. supra β δοκούσας (sc. εἶναι μεγάλας) δὲ πολλάς.

C

καὶ φαῦλόν γ', ἔφη . . . προστάξομεν] 'And surely,' said he, 'this is a light matter to impose upon them.' 'And this,' said I, 'a lighter still.' Adeimantus says ironically 'This, i.e. the preservation of the unity of the state, is a trivial matter,' meaning that it is grave and difficult. Socrates with a deeper irony says, 'And this (i. e. the assignment of the citizens to their several classes) is more trivial still.' Then, throwing off irony, he adds in sober earnest, 'All is light in comparison of the one great thing, i. e. education.' Cp. the ironical uses of γενναῖος, χάρις, καλός, εὐδαίμων, &c.

τοῦτο δ' ἐβούλετο . . . δεῖ κομίζειν] 'And this meant that in the case of the other citizens also (as well as of the guardians) we must put each individual man to that one particular work for which nature designed him.'

D

He means that the transposition of ranks in individual cases is in accordance with our old principle of the division of labour, and

Republic
IV.
423
D

that this is to be carried out in detail, not only as between the guardians and the rest of the citizens, but as applied to the industrial classes amongst themselves.

ἀλλὰ εἷς γίγνεται, κ.τ.λ.] Cp. v. 462, where he insists that there must be unity in the state.

οὔτοι . . . ἱκανόν] The words μᾶλλον δ' ἀντὶ μεγάλου ἱκανόν are added with characteristic moderation, because adequacy is better even than greatness. In using the familiar (τὸ λεγόμενον) expression ἐν μέγα φυλάττειν (cp. Polit. 297 A μέχρι περ ἂν ἐν μέγα φυλάττωσι), Socrates reflects that the whole spirit of his previous remarks is against aiming at bigness in anything. Compare the curious passage in i. 349. The construction is slightly altered: μέγα is at first merely attributive to εἷς, but ἱκανόν is added as if μέγα were a supplementary predicate. 'So long as they observe one great thing, or rather, if they observe it, not to a great but to a sufficient extent.'

E μέτριοι ἄνδρες] 'Sensible men.' Cp. iii. 396 c.

γάμων καὶ παιδοποιίας] These genitives depend upon some word of more general meaning supplied from κτήσιν. 'The matter of marriage,' &c.

424
A

κοινὰ τὰ φίλων] Cp. Lys. 207 C κοινὰ τὰ γε φίλων λέγεται: Arist. Eth. Nic. viii. 9, § 1.

ὁρθότατα . . . γίγνεται ἄν] Adeimantus is led on by the familiar γνώμη, κοινὰ τὰ φίλων, to assent easily to a proposition which he does not fully understand. Polemarchus calls his attention to this at the beginning of Book v, and brings into prominence the question which is here briefly indicated.

καὶ μήν . . . αὐξανόμενη] 'The truth is, said I, that a state, if once started well, goes on with accumulating force like a wheel.'

The efforts of ancient philosophers were directed to the attainment of permanence; they sought to preserve the type, which the legislator had fixed, by education. Their want of historical experience prevented them from perceiving that the institutions of one age are not adapted to another, or that in politics, as in the action of organic bodies, true permanence is also a progress. Nor had they the modern feeling that education has higher objects than merely political ones, and is degraded by serving the purpose of a governing body.

ἔρχεται ὥσπερ κύκλος] The word αὐξανόμενη is not to be pressed into the comparison. A hoop or wheel, when once started well, goes on smoothly. This is true also of the growth of the state. Republic
IV.
424
A

τοιαύτης παιδείας] τοιαύτης, sc. χρηστῆς.

ἀντιλαμβανόμεναι] Lit. 'getting a firm hold of,' i.e. being thoroughly imbued with it.

παρὰ πάντα] 'On all occasions.' Cp. Parmen. 144 E δὲ ὅντε B
αἰ παρὰ πάντα: Protag. 325 D παρ' ἑκάστων καὶ ἔργον καὶ λόγον.

τὸ μὴ νεωτερίζειν, κ.τ.λ.] τοῦ μὴ νεωτερίζειν, in agreement with τούτου ἀνθεκτέον, would have been the natural construction, but the proximity of αὐτό, which refers to τούτου, in the epexegetic clause, determines the structure of the sentence against what would be its more grammatical and logical form. Strictly only the words τὸ μὴ νεωτερίζειν . . . φυλάττειν are epexegetic of αὐτό: hence φοβούμενοι agreeing with the subject of φυλάττωσι would have been more correct than the accusative. But the nominative φοβούμενοι is attracted into agreement with the subject of the dependent clause τὸ μὴ νεωτερίζειν . . . φυλάττειν, sc. σφᾶς. The notion of duty (δεῖ implied in ἀνθεκτέον) is also influential in favour of the accusative being used in place of the nominative in agreement with the subject of the main verb as required by the common rule.

For the use of πολλάκις (= 'perhaps') cp. ix. 584 B ἵνα μὴ πολλάκις οἰθῆς ἐν τῷ παρόντι οὕτω τοῦτο πεφυκέναι. The quotation is from Homer, Od. i. 351, where, however, not ἐπιφρονέουσ', but ἐπικλείουσ' is read.

δεῖ δ' οὐτ' ἐπαινεῖν . . . οὐτε ὑπολαμβάνειν] 'But this ought not to be praised or conceived to be the poet's meaning,' i.e. that he approves a new kind of song. C

εἶδος γὰρ . . . κινδυνεύοντα] 'For we must beware of a change to a new kind of music, as endangering the whole.' For the use of μεταβάλλειν = to take in exchange, cp. Theaet. 181 C ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ: or perhaps the adjective καινόν is used proleptically. μεταβάλλειν would then mean 'to change,' 'to alter,' not 'to take in exchange.' For ἐν in this connexion cp. Laches 187 B μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὑμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύεται, ἀλλ' ἐν τοῖς νίεσι, κ.τ.λ.

οὐδαμοῦ . . . πείθομαι] Compare Laws vii. 800 B παρὰ τὰ δημόσια μέλη τε καὶ ἱερὰ καὶ τὴν τῶν νέων ξύμπασαν χορείαν μηδεὶς μᾶλλον ἢ παρ' ὄντινων ἄλλον τῶν νόμων φθεγγέσθω, μηδ' ἐν ὀρχήσει κινείσθω. The

Republic
IV.
424
C

same fanciful importance is attributed to music in the saying, 'Let me make the ballads of a people, I care not who makes their laws.' For Damon, cp. iii. 400 B and note. Modern Damons have been equally ready to prognosticate the ruin that would follow from trifling changes in education.

- D ἡ γοῦν παρανομία . . . παραδυομένη] 'Certainly, said he, this musical lawlessness easily creeps in unobserved.' αὐτῇ, sc. ἡ ἐν μουσικῇ, referring to κινουῦνται μουσικῆς τρόποι supra. παρά here and supra 421 E (παραδύντα) means 'sideways,' i. e. 'unawares.' Compare παρεμπίπτειν (Charm. 173 D).

οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται, κ.τ.λ.] 'And it really does no harm, except that,' &c. The use of the negative is idiomatic, as in οὐδέν γ' . . . εἰ μὴ ἀγαθά γε Protag. 310 B.—'The only harm it does is this : it gradually ruins everything—that is all.'

- E ὥς . . . παίδων τοιούτων] τοιούτων, sc. παρανόμων. Cp. supra A τοιαύτης παιδείας and note.

- 425
A καλῶς ἀρξάμενοι παῖδες παίζειν] The influence of the amusements of children upon their character is dwelt upon at length in the Laws vii. 797, 798.

πάλιν . . . αὔξει] sc. ἡ μουσική. 'Music does for them the opposite of what she did in the former case. She follows them into every part of life and makes them grow.' ἡ 'κείνοις, sc. ἡ τοῖς τῇ παρανόμῳ μουσικῇ χρησαμένοις ἐποίει.

ἔκειτο] Like 'jacere' in Latin.

- B κατακλίσεις] Either (1) 'when to sit down, and when to give place'; or [rather L. C.] (2), as κατακλίνειν the verb has an active meaning, the substantive may be taken actively, of 'making another sit down,' or 'assisting elders to a seat.' This appears to be the right way of explaining the word in Arist. Eth. Nic. ix. 2, § 9 παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν [sc. ἀποδοτέον], ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει, when it is similarly combined with ὑπανάστασις. For the sense compare Hdt. ii. 80 συμφέρονται δὲ καὶ τότε ἄλλο Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων μούνοισι Λακεδαιμονίοισι. οἱ νεώτεροι αὐτῶν τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται καὶ ἐπιούσι ἐξ ἔδρης ὑπανιστάται.

οὔτε γὰρ που γίγνεται οὔτ' ἂν μείνειεν] 'For express and written enactments on such points are ineffectual and could never endure.'

Cp. Polit. 294 B αἱ γὰρ ἀνομοιότητες τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων καὶ τὸ μηδέποτε μηδέν, ὥς ἔπος εἰπεῖν, ἡσυχίαν ἄγειν τῶν ἀνθρωπίνων οὐδὲν ἐῶσιν ἀπλοῦν ἐν οὐδενὶ περὶ ἀπάντων καὶ ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον ἀποφαίνεσθαι τέχνην οὐδ' ἡγνισοῦν. And for an attempt to meet the difficulty by 'exhortation' see Laws vii. 793, Soph. 230 A. For γίγνεται = 'take effect,' cp. supra iii. 414 c.

Republic
IV.
425
B

It is difficult in legislation to attain a mean between too great generality and too much detail. Particulars are endless and cannot all be included; yet the attempt to limit legislation to general principles gives rise to an undergrowth of precedents and legal maxims, which has no plan and is apt to become a wilderness. The good of one man is limited by the good of all; and the greatest freedom of the greatest number is attained by rules which fall very far short of universality. It might seem as if the legislator, having power, could easily mould the laws of a nation according to his will. But human nature is a stubborn thing—not a sheet of blank paper on which we can inscribe anything at will. Neither in England, nor in India, nor in any other country, can legislation be much in advance of public opinion. The laws of nations always stand in a near relation to their customs and history. Considering the influence of habit and idea and the growth of interests, the danger even in democracies is not of good institutions being too susceptible of change, but of bad ones becoming ineradicable. In social and commercial matters the difficulty of modern times is not how to preserve laws, but how to alter them, because great interests have grown up under their protection.

καὶ τελευτῶν . . . ἥ καὶ τοῦναντίον] 'And in the end it (i.e. the start which education gives him) terminates in some one complete and grand result either good or the reverse.' αὐτό, sc. τὸ ὅποι ἂν τις ὁρμήσῃ ἐκ τῆς παιδείας. νεανικόν, 'youthful: in the prime or pride of youth,' and so 'vehement.' The word is used in this sense by Hippocrates and the medical writers.

C

οὐκ ἂν ἔτι] 'I would not go on and try to legislate in these matters.'

[τάδε] τὰ ἀγοραῖα] τάδε is omitted in Par. A. Though not necessary to the sense, it is idiomatic: 'Those familiar regulations.' Cp. supra iii. 403 E τῶνδε τῶν ἀσκητῶν.

δικῶν λήξεως] 'obtaining by lot the turn for bringing on a suit: ' the last step in the ἀνάκρισις, i.e. the examination before the Archon of the parties to a suit prior to its being sent into the public courts.

D

Republic
IV.

425
D

The reading *λήξεως* (Ⓜ ⓖ Ⓚ) is clearly right, though Par. A and Ven. Π Ξ agree in *λήξεις*. Throughout this and the following passage Plato has Athenian legislation in his mind. In the Laws the legislator makes minute provisions on many of the points here left to his successors to determine.

τελῶν . . . ἢ πράξεις ἢ θέσεις] 'Rules for collection or assessment.'

E

ὑπὸ ἀκολασίας] These words are added to explain οὐκ ἐθέλοντας.

426
A

καὶ ἀεὶ ἐλπίζοντες] The participle is resumed from *ιατρευόμενοι*.

τί δέ ; ἦν δ' ἐγώ, κ.τ.λ.] 'Well, said I, is not this charming in them?' &c. The irony in the word *χαρίεν* is seriously taken up in the next sentence: 'Not at all charming, he said: for there is no charm in going into a rage with a man who gives you good advice.' For the uses of the word *χαρίεν* first ironically and then seriously cp. the similar use of *φᾶλλον* supra 423 c, d. For the change from plural to singular (*αὐτῶν* . . . *μεθύων*) cp. infra c *ἀποθανουμένους* δς ἄν and note.

The epigrammatic sentence of Tacitus, 'corruptissima civitate plurimae leges,' may be quoted as a Roman parallel of this passage of the Republic. The thought of both goes rather beyond the truth. For the complexity of law does not mainly arise from depravity of morals, or the ingenuity of legislators, or the love of novelty, but (1) from the complexity of the relations and dealings of mankind: (2) from the remnants of old laws and usages surviving side by side with new ones. Law, which must appeal to a written word, superseding the discretion of individuals, can never be perfectly simple. A popular system of law is impossible in a civilized country. Yet, on the other hand, the habit of mind which has been acquired in making necessary distinctions may go on to make unnecessary ones. The subtlety of law should fall short of the subtlety of the ordinary circumstances of mankind, instead of exceeding them. Compare the Politicus, 294 foll., in which the fixed character of law amid the variety of circumstances, and the necessity for this owing to the imperfection of human nature, are unfavourably contrasted with the living supervision of the perfect ruler.

C

ἀποθανουμένους] agrees in number with *πολίταις*: in what follows, δς ἄν, κ.τ.λ., is substituted for οὗ ἄν τοῦτο δρῶσι. A few manuscripts (Ξ Θ Ⓚ) have *ἀποθανούμενος*, corrected in Ξ to *ἀποθανούμενον*, which is the reading of ⓖ β'.

ὅς δ' ἂν . . . τιμήσεται ὑπὸ σφῶν ;] Compare vi. 493 A, where the Sophist is compared to one who studies how to manage a great brute. Republic
IV.
426
C

σοφὸς τὰ μεγάλα] 'Wise in great matters.'

ὑπ' αὐτῶν] sc. τῶν πολιτῶν supplied from πόλεις supra. D

πῶς λέγεις ; κ.τ.λ.] Socrates aggravates the satire by an ironical answer : 'What do you mean? Have you no mercy on the men? Do you think that one who does not know how to measure, when a number of others who are equally ignorant say that he is four cubits high, can help believing about himself what they say?' With a sort of half seriousness this impossibility is admitted in the words which follow.

οὐκ αὖ, ἔφη, τοῦτό γε] The manuscripts vary between οὐκ ἂν and οὐκ αὖ. For the first we might compare supra 422 B οὐκ ἂν ἴσως, ἔφη, ἅμα γε, where, however, there is ἂν also in the preceding sentence. In this passage οὐκ ἂν might possibly mean οὐκ ἂν οἶόν τε εἴη μὴ τοῦτο ἡγείσθαι. But οὐκ αὖ which has the support of A Π M is more in point (sc. οἴομαι). 'Though I do not admire the men who are so deceived, yet on the other hand I do not think that they could help believing in such a case.' The form of expression is not uncommon : cp. Ion 541 A οὐκ αὖ μοι δοκεῖ τοῦτο : Soph. El. 1034 οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ. E

μὴ τοῖνυν χαλέπαινε] 'Don't be angry, then.' Look at them not under a serious but under a comic aspect. Cp. Phaedr. 269 B οὐ χρὴ χαλεπαίνειν, ἀλλὰ συγγιγνώσκειν, εἴ τινες μὴ ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι ἀδύνατοι ἐγένοντο ὀρίσασθαι, τί ποτ' ἔστι ῥητορική. χαριέστατοι recalls χαρίεν supra A.

νομοθετοῦντές τε . . . ἐπανορθοῦντες . . . οἰόμενοι] (1) The first two participles may be dependent on the third : 'believing that by such legislation and reforms as we have just mentioned they will put an end to frauds in contracts.' Or (2) taken more simply the words may mean 'legislating and reforming as we have just described in the belief that they will put an end,' &c. Cp. supra 425 E.

τὸ τοιοῦτόν εἶδος νόμων περί] νόμων περί is an explanation of τοιοῦτον, which refers to legislation in matters of detail. Cp. 427
A
vii. 539 C τὸ ὅλον φιλοσοφίας περί.

τὰ δὲ ὅτι] ὅτι is repeated pleonastically.

Republic IV. It only now remains to legislate concerning Religion. Here again we shall insist on a single principle, that religious worship shall be national. All questions concerning it shall be referred to Apollo the God at Delphi, who is the hereditary authority on this subject for all Hellenes.

427 B τί οὖν, ἔφη, κ.τ.λ.] Plato here, as in the Laws (vi. 759 c), is unwilling to depart from the traditional ceremonial of Greece. For a discussion of religion in the higher sense cp. the tenth book of the Laws.

τελευτησάντων αὖ θῆκαι . . . ἵλεως αὐτοὺς ἔχειν] 'Likewise the graves of the dead, and the ministrations which are necessary to propitiate the inhabitants of the under-world.'

The manuscripts, with the exception of Ven. Ξ, omit τε after τελευτησάντων. The insertion is unnecessary, asyndeton being not uncommon in enumerations. Cp. iii. 399 c βίαιον, ἐκούσιον, κ.τ.λ.

C τῷ πατρίῳ] sc. ἐξηγητῇ: 'our ancestral interpreter.' There is slight manuscript authority (Par. K, Ven. II, m q) for the reading πατρώφ, which would mean 'the father of our race,' Apollo being reputed the father of Ion (cp. Euthyd. 302 n) and worshipped under this title at Athens. The reading of the text, however, is favoured by the sense as well as by the manuscripts. For Plato is not speaking in the person of an Ionian, but of a Greek who will have no other teacher of religion than the god of his ancestors. And the Apollo of whom he is thinking is not Ἀπόλλων πατρώος, but 'the God who sits in the centre of the earth, and is the interpreter of religion to all mankind.'

Plato's profession of reverence for the gods of Hellas is repeatedly expressed in a manner which makes it impossible to doubt his seriousness. The only passage which appears ironical is Tim. 40 D-41 A. He probably felt (1) that religion was indispensable, and (2) that a new religion could not be established in a day. (Cp. Laws x. 909 E ἱερὰ καὶ θεοὺς οὐ ῥάδιον ἰδρύεσθαι, μεγάλης δὲ δεινότητος ὁρθῶς δρᾶν τὸ τοιοῦτον.)

427 D-428 A The foundation of our state would seem to be complete, but we still need a strong light to discern in it the nature and essential value of Justice.

Assuming, however, that the new city has the four cardinal virtues, if we can find three of them—wisdom, courage, and temperance—the remaining virtue will be the one which we seek.

αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει] Cp. iii. 398 A αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, and note: Phaedr. 253 B αὐτοί τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες: Xen. Anab. iii. 1, § 44: Thuc. viii. 55 ὁ Πεδάρτος αὐτός τε καὶ τὸ περὶ αὐτὸν ἐπικουρικὸν ἔχων. This passage is peculiar in that the verb is in the imperative mood and not a participle.

Republic
IV.
427
D

καὶ πότερον . . . καὶ ἀνθρώπους] Compare the closing words of Adeimantus' speech, ii. 367 E εἰάν τε λανθάνη, κ.τ.λ., and note.

ὥς οὐχ ὄσιόν σοι ὄν] Another allusion to the words of Socrates in the passage just cited, ii. 368 B δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὄσιον ἢ παρα- γνόμενον δικαιοσύνη κακηγορούμενη ἀπαγορεύειν. E

μὴ οὐ] οὐ is added in good manuscripts, and is in accordance with the usual idiom after such negative expressions as ἄδικον, ἄλογον, οὐκ ὄσιον. Compare, both for the meaning and the form of the sentence, Laws x. 891 A διὰ ταῦτα λόγον οὐδαμῇ ἔχει οὐδὲ ὄσιον ἔμοιγε εἶναι φαίνεται τὸ μὴ οὐ βοηθεῖν τούτοις τοῖς λόγοις πάντα ἄνδρα κατὰ δύναμιν. In what follows the popular classification of the virtues which, although first explicitly recognized by Plato, was latent in the common consciousness of Hellas, is assumed as the basis of inquiry.

οὐκοῦν . . . εὐρημένον] The use of this half-logical half-mathematical 'method of residues' marks the infancy of philosophy. Cp. Lys. 216 E. If we were sure that the subject of our inquiry was one of four terms, and could eliminate the other three, then, as Plato says, the remaining term would be the one for which we are seeking. Another condition must be remembered, viz. that the four terms have each a precise meaning. Otherwise the form will be illusory, and the disjunctive syllogism in which the error is expressed will only help the illusion. But no logical term has the precision of a mathematical quantity. For example, in the discussion which follows, the third term σωφροσύνη is not easily separated from the fourth, which seems also to comprehend the two previous ones. The formula of residues is true when applied to abstract quantity or to the laws of nature. But the further application of this or of any other abstract form to morals or metaphysics is interfered with by the imperfection, or rather by the nature of language, and the indefiniteness of the subject.

ὥσπερ τοῖνον, κ.τ.λ.] For the form of sentence (ὥσπερ with deferred apodosis) cp. iii. 402 A, B, and note. Plato intended to make ἄλλων

428
A

Republic
IV.
428
A

τινῶν τεττάρων dependent as a partitive genitive on ἐν τι: but the insertion of the resumptive αὐτῶν throws the words out of construction and they become a 'genitivus pendens.' Cp. infra 439 B ὥσπερ γε, οἶμαι, τοῦ τοξότου οὐ καλῶς ἔχει λέγειν, ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπωλοῦνταί τε καὶ προσέλκονται . . . ;

ἐν ὁττοῦν] 'In any subject-matter,' as we are now looking for justice in the state. ὁπότε, 'as soon as we had.'

οὐκ ἄλλο ἔτι ἦν] 'It could *now* be no other.' ἦν = 'was all along,' i.e. 'proves to be.' Cp. vi. 497 C δηλώσει ὅτι τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν. ἔτι = 'after the other three were found.'

428 A-
432 A

Wisdom is obviously present, but is possessed by one class only, and that the smallest, which gives this character to the whole. For statecraft is supreme wisdom, and this is vested in the rulers alone.

Courage or fortitude also has her seat in one class principally, that is to say, in those guardians who are not rulers but defenders and preservers of the peace of the state. On their holding fast the patriotic principle with which they have been imbued, and thus having the courage of citizens, depends the security of the whole commonwealth.

Temperance is the mutual concord of the different classes rather than the proper excellence of one. In individuals this is spoken of as self-control, which means the obedience of the lower nature to the higher. And in our community it is the willing obedience of the industrial classes, which are lower and have a lower order of desires, to the two higher classes, which gives to the whole state the character of temperate.

428
A

ἐν αὐτῷ] not ἐν αὐτῇ, is the true reading; the neuter, as in other places, referring to the masculine and feminine in abstract things, and here following the gender of ὁττοῦν.

B

πολλὰ δέ γε, κ.τ.λ.] Political science is similarly distinguished from the arts in the Euthydemus (291), and, with curious elaboration, in the Politicus, 258-268 and elsewhere.

C

ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα] sc. τὰ ξύλινα σκεύη, 'how wooden implements may best be made.' It has been doubted whether βουλευομένη, which is the reading of all the manuscripts, should not be altered into βουλευομένην. But βουλευομένη, sc. ἡ πόλις ταύτη τῇ ἐπιστήμῃ, resumes διὰ . . . ἐπιστήμην. Cp. infra ᾗ . . . βουλεύεται and note.

τί δέ; τὴν ὑπέρ, κ.τ.λ.] For the omission of *διά* compare Phaedo 64 D, where, however, as in this passage, the preposition is easily supplied: φαίνεται σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε; . . . τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδισίων; see Riddell's *Digest*, § 190. Republic
IV.
428
C

ἦ . . . βουλευέται] ἦ is Hermann's correction of ἡ, which was formerly read. It is confirmed by *Matz*, and is supported by *ἐαυτῆς*, immediately below, which, though it proves not to be the reading of Par. A, is on the whole most probable. The accent on ἦ in Par. A is written over an erasure. It is the city, not the science, that is *εὐβουλος*, and is therefore rightly said *βουλευέσθαι*: cp. *supra* *βουλευομένη*, and note.

ὁμιλοῖ] The MSS., with one exception (Flor. n) omit *ἄν*. D
The optative without *ἄν* in a relative clause expresses remote or ideal possibility, in a case that is perfectly general: 'what might be or may be conceived to be the best policy, internal or external.' Compare Phaedrus 239 B ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐραστὴν, οἷος ὃν τῷ μὲν ἡδιστος, ἐαυτῷ δὲ βλαβερώτατος εἶη [ἄν εἶη solus Φ].

οὓς νῦν δὴ . . . ὠνομάζομεν] iii. 414 B. The reading *τελέως* was erroneously attributed in Bekker's collation to Par. A, which reads *τελέους* with all the other MSS. except Ven. *Ξ*. *τελέους* has therefore been restored in the text.

πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ] οὖν after *πότερον* is omitted in the best MSS., perhaps rightly. Cp. Lys. 220 E *πότερον, ἦν δ' ἐγώ*, κ.τ.λ.

οὐκοῦν . . . γίγνεται γένος] Cp. Polit. 292 E—293 A, where Plato remarks that in a city of a thousand men there would not be 100 or even fifty good draught-players. How much smaller then would be the number of kings (i. e. scientific rulers)! The fewness of the wise is an often-recurring thought in Plato: cp. Theaet. 186 C, Polit. 297 C ἀλλὰ περὶ σμικρόν τι καὶ ὀλίγον καὶ τὸ ἐν ἐστὶ ζητητέον τὴν μίαν ἐκείνην πολιτείαν τὴν ὀρθήν. E

οὐ γάρ . . . ἦ τοίαν αὐτὴν εἶναι ἢ τοίαν] 'For I do not imagine, said I, that the courage or the cowardice of the other citizens will have the power of giving such a city this or that character.' *Infra* 437 E τοῦ δὲ τοίου ἢ τοίου τὰ προσγιγνώμενα. 429
B

καὶ ἀνδρεία ἄρα, κ.τ.λ.] καί ('too') marks the correspondence between the courage and wisdom, both of which are virtues of a portion of the city and not of the whole.

Republic οὐδὲ πᾶν . . . ἔμαθον] ‘I do not quite understand.’ The other
IV. meaning, ‘not at all,’ is unsuitable here. It would be absurd for
 429 C Glaucon to say that he does not at all understand the meaning of
 Socrates about courage.

σωτηρίαν . . . λέγω τινά] Socrates still answers enigmatically,
 as in Gorg. 463 D, where he defines rhetoric to Polus as πολιτικῆς
 μορίου εἶδωλον.

διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν] ‘and in speaking of courage
 as a *never-failing* preservation, I meant that a man preserves this
 principle when he is tried,’ &c. διασώζεσθαι is in the middle voice
 and has a general subject (τινά, τὸν ἄνθρωπον). αὐτήν, sc. τὴν δόξαν.
 Hermann would cancel the words αὐτὴν σωτηρίαν. Another reading
 is τῷ ἔν τε λύπαις, κ.τ.λ., ‘by reason of,’ &c. For the right opinion
 concerning things terrible and not compare iii. 386 A, 387 B οὐς δεῖ
 ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. See also
 Laches 190 ff., where the treatment of the subject is tentative, not
 dogmatic.

D ἐκ τοσούτων χρωμάτων] ‘Out of so many.’ The number of
 existing colours out of which the choice is made helps to show the
 amount of care that is required. The colour ἀλουργόν is described
 by Plato, Tim. 68 C, as ἐρυθρόν δὲ δὴ μέλαν λευκῷ τε κραθέν.

E καὶ ὁ μὲν ἄν . . . βαφέν] ‘And whatever is dyed in this manner,
 that which is dyed becomes of a fast colour.’

δευσοποιόν] ‘fast-dyed.’ Cp. some ludicrous lines of Diphilus
 quoted by Harpocration,

ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς
 τὰ σπάργαν’ ἀποδέδειχεν,

where as here δευσοποιόν is used not of the colour, but of the
 coloured material.

ἄνθος] i. e. the perfect brightness of the colour, which is like
 the bloom of a flower.

εἰάν τε καὶ ταῦτα] ταῦτα, sc. τὰ λευκά. The choice of the wool
 answers to the selection of the guardians, the preparation of the
 wool to their education and training, and the dyeing of the wool
 to the imposition of the laws.

τοιούτον τοῖνον, κ.τ.λ.] The words ἐξελεγόμεθα . . . ἐπαιδεύομεν
 recall ἐκλέγονται . . . προπαρασκευάζουσιν supra.

μηδὲν οἷου ἄλλο μηχανᾶσθαι, κ.τ.λ.] is a restatement of τοιοῦτον . . .
 ἡμᾶς. Hence the asyndeton. Republic
IV.

ἐκπλύναι] the optative is the right reading, to be construed with
 ἵνα μή. The form is less common than ἐκπλύνειε, but occurs else-
 where in Attic Greek. Par. A reads ἐκπλύναι, the infinitive, an
 obvious mistake, for ῥύμματα, as ἡδονή shows, is in the nominative
 case. 43°
A

χαλεστραίου] ‘pearl-ash’ is said by the Scholiast to be derived
 from Chalastra, a town or lake in Macedonia (Hdt. vii. 123).

τὴν δὴ τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν] Cp. supra 429 B δύναμιν
 τοιαύτην, ἥ διὰ παντὸς σώσει. B

ἀλλ’ οὐδέν . . . λέγω] sc. ἄλλο. ‘But I do not say anything else,’
 ‘I agree.’ As here, so in Laches (196 D, E) Socrates refuses to
 admit that the brutes possess courage.

καὶ γὰρ ἀποδέχου . . . ἀποδέξει] ‘Why, yes, said I, accept it, but
 as the courage of a citizen, and you will be right.’ C

Plato is speaking of courage only as the virtue of citizens, not as
 based upon philosophical principle. Compare x. 619 c, where the
 unfortunate choice is made by one ἐν τεταγμένη πολιτείᾳ ἐν τῷ προτέρῳ
 βίῳ βεβιωκότα, ἔθει ἄνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετεληφότα : also Phaedo
 68 D, where the courage of the philosopher is contrasted with the
 courage of ordinary men, which is only a fear of greater evils.
 There is nowhere in the Republic a discussion such as appears to
 be intimated in the words αὐτῷ δὲ περὶ αὐτοῦ (sc. τῆς ἀνδρείας) . . .
 ἔτι κάλλιον διίμεν, but cp. vi. 486 A, B οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινόν τι
 ἡγήσεται ὁ τοιοῦτος; Compare Aristotle (Eth. Nic. iii. 7, 8), where
 he distinguishes true courage, which is for the sake of τὸ καλόν,
 from the spurious forms of courage, and speaks of *political* courage
 as making the nearest approach to the true.

πῶς οὖν ἂν . . . περὶ σωφροσύνης] ‘How then can we discover
 justice, that we may trouble ourselves no more about temperance?’
 i.e. that we may be relieved from further discussion. πῶς ἂν
 expresses a wish, which Socrates affects to believe to be that of his
 hearers. εἴπερ expresses ‘I do not want justice to appear first, at
 least, if that is to prevent us from proceeding to examine temper-
 ance.’ For this mode of creating variety by playing with the
 order of the subject, compare the correction of the order of the
 sciences, vii. 528 A, B, and the similar artifice in Sympos. 185 c, D. D

Republic
IV.
430
D

In the Charmides 160 ff., where σωφροσύνη is treated tentatively, as courage in the Laches, it is described (1) as ἡσυχία—but energy is excellence: (2) as αἰδώς—but Homer says αἰδώς οὐκ ἀγαθή: (3) as τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν—but if every one makes his own coat, this is inconsistent with a division of labour: (4) as γιγνώσκειν ἑαυτόν—but that would make σωφροσύνη an ἐπιστήμη ἐπιστήμης, and this is contrary to the analogy of other sciences and arts.

In accepting the recognized four virtues (supra 427 E) Plato has prepared for the threefold division of the soul into rational, irascible, concupiscent. To the rational and irascible elements correspond the first two virtues σοφία and ἀνδρεία. σωφροσύνη is not the virtue of a single part of the soul, but consists in the subjection of the lower elements to the higher. The remaining virtue δικαιοσύνη, which is the condition of all the rest, is the fulfilment by each part of its own proper function.

In Gorg. 507 A, B, Protag. 331 A, the virtue of ὁσιότης is also mentioned.

οὔτε οἶδα] sc. πῶς ἂν τὴν δικαιοσύνην εὗρομεν.

E ἀλλὰ μέντοι . . . εἰ μὴ ἀδικῶ] ‘But that, said I, I do desire, or I am in the wrong.’ There seems to be a slight ellipse: the full sense would be, ‘I do desire, as I must, unless, &c.’ The phrase occurs elsewhere, e. g. x. 608 D σὺ δὲ τοῦτ’ ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ’, ἔφην: and Charm. 156 A καὶ τοῦνομά μου σὺ ἀκριβοῖς; Εἰ μὴ ἀδικῶ γε, ἔφη.

ὥς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν] ‘Looking from where I stand,’ i. e. to judge from our present point of view. This graphic touch recalls the image of the search, supra 427 E, and prepares for the still more lively one of the hunt for justice, infra 432 B: cp. also 445 C δεῦρο . . . ἵνα καὶ ἴδῃς, κ.τ.λ.

ὥς φασι, κρείττω δὴ . . . λέγεται] The reading is doubtful. That in the text is confirmed by the margin of Par. A, and by Ma. also, according to Schneider, by two chief MSS. of Stobaeus. Schneider adopted this reading, but placed a full-stop at φασί, supposing in the latter part of the sentence the passive λέγεται to have taken the place of λέγουσιν, and comparing, amongst other passages, Apol. 21 C διασκοπῶν οὖν τοῦτον . . . καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξε μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ δοκεῖν μὲν εἶναι σοφός . . . , εἶναι δ’ οὔ. The reading of A Π Ξ, &c., κρείττω δὴ αὐτοῦ φαίνονται οὐκ οἶδ’ ὄντινα τρόπον καὶ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα ὥσπερ ἔχνη αὐτῆς λέγεται, can only be construed by

supplying λέγοντες from λέγεται, cp. supra 421 B ὁ δ' ἐκείνο λέγων, *Republic IV.*
κ.τ.λ. One MS., *g*, reads φαίνονται . . . καλοῦντες, which Bekker
430
E
adopted.

οὐκοῦν . . . (431 A) προσαγορεύεται] In the Laws, i. 627 c, the
same figure is applied to a family or state : cp. also 626 E ἐπειδὴ γὰρ
εἰς ἕκαστος ἡμῶν ὁ μὲν κρείττων αὐτοῦ, ὁ δὲ ἥττων ἐστί : and Gorg. 491 D
εἴνα ἕκαστον λέγω αὐτὸν ἑαυτοῦ ἄρχοντα.

καὶ ὅταν μὲν . . . τὸ κρείττω αὐτοῦ] φύσει is to be joined with 431
A
βέλτιον, 'that which is by nature better.' τὸ κρείττω αὐτοῦ = ὁ λόγος
supra, is the subject of λέγειν, which depends on φαίνεται and not
on βούλεσθαι.

ἐπαινέει γοῦν] 'it is certainly a term of praise.' Cp. Crat. 419 A
ὅπερ δὴ ἐπαινέει, and the use of νοεῖ with a neuter subject : i. 335 E
τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτῷ : also supra 423 D τοῦτο δ' ἐβούλετο δηλοῦν.
The more general subject (sc. ὁ λόγος) is continued with ψέγειν,
καλεῖν infra.

καὶ γὰρ ἔοικεν] (That is evidently the meaning) 'for it seems B
a natural way of speaking.'

οὐ] 'Seeing that a thing, the better part of which rules over the
worse.' οὐ is governed by τὸ ἄμεινον τοῦ χείρονος.

* παισί] This correction of the manuscript reading πᾶσι is C
necessary here, and in vi. 494 B.

τῶν ἐλευθέρων λεγομένων] 'Those who are called freemen.' In
this expression, as in τῶν εὐδαιμόνων δοκούντων (iii. 406 c) and the like,
Plato implies that the philosopher alone is really free and happy.

τάς δέ γε ἀπλᾶς] The accusative is unusual after ἐπιτεύξει, and
therefore these words are best regarded as an anacoluthon,
apparently occasioned by the parallel of the previous sentence, τὰς
γε πολλὰς . . . εὖροι. It may be rendered in English, 'But as to the
simple and moderate pleasures, you will find them,' &c. αἱ δὲ, κ.τ.λ.,
'which of course follow reason,' i. e. as being ἀπλᾶι and μέτριοι.

ὅταν οὕτως ἔχωσιν] sc. ὅταν ἡ αὐτὴ δόξα ᾗ τοῖς τε ἄρχουσι καὶ E
ἀρχομένοις περὶ τοῦ οἴστυνας δεῖ ἄρχειν.

ὅτι οὐχ ὥσπερ . . . (A) ὀτρωῦν τῶν τοιούτων] 'Because courage
and wisdom reside each in a portion of the state, which the one
makes wise and the other valiant, but that is not the way with
temperance (οὐχ οὕτω ποιεῖ αὕτη is a resumption of οὐχ ὥσπερ . . .

Republic
IV.

431
E

παρείχeto) which literally extends through all the notes of the scale, and produces a supreme harmony of the weakest, the strongest and the intermediate class, whether in wisdom or in force, or, if you will, in number, wealth and the like.' δι' ὅλης (λύρας) and διὰ πασῶν (χορδῶν) are musical terms, carrying out the notion of ἁρμονία supra. The application of the figure is pointed with ἀτεχνῶς, 'literally through the whole,' i.e. the whole state as the whole lyre. A somewhat similar notion of the harmony of the various elements in a state occurs in Thuc. vi. 18 (the speech of Alcibiades) ὁμοῦ δὲ τό τε φαῦλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ πᾶν ἀκριβὲς ἂν συγκραθὲν μάλιστα ἂν ἰσχύειν.

432
A

ταῦτόν] A cognate accusative emphasizing ξυνάδοντας: 'agreeing in unison.'

εἰ μὲν βούλει, κ.τ.λ.] This may be expressed in the following tabular scheme :—

	φρονήσει,	ισχύϊ,	πλήθει, &c.
ἰσχυρότατοι	rulers,	soldiers,	populace.
μέσοι	soldiers,	populace,	soldiers.
ἀσθενέστατοι	populace,	rulers,	rulers.

B

ὥς γε οὕτωςι δόξαι] 'So far as for us to have formed the opinion we have expressed.' Each step in a Platonic argument is regarded as provisional, depending on the present consent of the interlocutors, who are free to modify their conclusions afterwards, should they see cause.

432 B—
434 D

We are on the track of Justice but have not yet found her. Ah! we have been looking too far off. Here she lies, quite near to us,—the ground of the other virtues, the very life of the machine! Why is there harmony amongst the classes in the state? Why are the soldiers brave, the rulers wise? Simply because each is doing his own proper work, not interfering with his neighbour.

That each should have his own and keep within his sphere is the popular notion of Justice. And by adhering to our first principle of the division of labour, we have secured that each of the three orders or classes shall perform its function well, and that our whole state shall be just, and escape from injustice which arises out of the interference of the three classes with one another.

432
B

οὐκοῦν, ὦ Γλαύκων . . . ἄδηλος γένηται] 'So now then, Glaucon, like huntsmen we should encircle the cover, taking heed that

justice do not slip away and vanish out of sight.' For the metaphor compare Laches 194 B Οὐκοῦν, ὦ φίλε, τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ καὶ μὴ ἀνιέναι; Παντάπασιν μὲν οὖν. Βούλει οὖν καὶ Νικίαν τόνδε παρακαλῶμεν ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον . . .; Justice is more general and abstract and has more of the nature of universal law, whereas temperance, courage and wisdom are particular applications of this law: it is the general idea underlying the other three; the virtue of the whole as contrasted with the virtues of the parts: it may also be viewed as the result of all the rest. The simplicity of this is the real difficulty in understanding the nature of Justice: we are looking into the distance for that which is tumbling out at our feet. Justice is neither more nor less than 'our old friend' the division of labour applied not merely to the artisan class but to all the classes in the state (cp. the anticipation of this, ii. 372 A ἐν αὐτῶν τούτων χρεία τινὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους). Further, justice is the foundation or condition of the three other virtues, the quality which makes them possible (ὁ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχευ ὥστε ἐγγενέσθαι 433 B). It is obvious (1) that the relation between the three first and fourth is at variance with the method of elimination or residues by which Plato has proceeded: the fourth is not separable from the other three, they are particularized forms of it: (2) that the four virtues, especially justice, do not hold the same place in the state as in the individual, because it is only in certain respects and to a very limited degree that the state and individual admit of comparison.

The four 'cardinal virtues' of Plato appear meagre when compared with the greater fulness and minuteness of the psychology of Aristotle. Aristotle seems to include other types of virtue, e.g. that of magnificence, which belong to particular characters and circumstances and are not parts of the common ideal of human nature. Yet this virtue as well as the kindred *ἐλευθεριότης*, although not entering into Plato's system, are mentioned by him along with *σωφροσύνη* and *ἀνδρεία*, iii. 402 c.

The definition of justice in this passage is one of the definitions of temperance in the Charmides (162 A). So far is Plato from using language with the technical strictness of Aristotle. In general an ethical conception appears to lie at the foundation of temperance, a political one at the foundation of justice.

The ironical self-depreciation of Socrates and the humility of Glaucon are worthy of observation.

ἐάν πως . . . ἴδῃς] For the form of expression cp. *infra* 434 A C and Theaet. 156 c ἀλλ' ἄθρει, ἐάν πως ἀποτελεσθῇ.

Republic
IV.

432
B

Republic
IV.
432
C

ἐάν μοι ἐπομένῳ χρῇ . . . χρήσει] The omission of ὥς is singular. πάνυ μοι μετρίως χρήσει, 'You will make a very fair use of me.' Compare a similar turn in the *Sophist*, 239 B, c ὃ τι μάλιστα δύνασαι συντείνεις πειράθῃτι . . . Πολλὴ μέντ' ἂν με καὶ ἄτοπος ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ . . . ἐπιχειροῖην, and *Cratyl.* 398 E πόθεν, ὦ 'γαθέ, ἔχω ; οὐδ' εἴ τι οἶός τ' ἂν εἶην εὑρεῖν, οὐ συντείνω διὰ τὸ ἡγείσθαι σὲ μάλλον εὑρήσειν ἢ ἐμαυτόν. Also *infra* v. 474 A, B.

ἔστι γοῦν σκοτεινός] Compare the hunt for the *Sophist* in the 'dark cave' of negation, *Soph.* 254 A διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κατανοῆσαι χαλεπός.

D καὶ ἐγὼ κατιδὼν . . . εἶπον] 'Here I got view, and cried Hurrah ! hurrah !'

ἦμεν καταγελαστότατοι . . . ἀπεσκοπούμεν] The words from ὥσπερ are added in explanation. Hence the asyndeton.

E ἄκουε, εἴ τι ἄρα λέγω] 'Listen and see whether there is anything in what I say.' Cp. *infra* 433 E εἰ οὕτω δόξει.

432 A τοῦτό ἐστιν . . . ἡ δικαιοσύνη] 'This, or rather some form of this, is justice.' For the use of ἦτοι compare iii. 400 c τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς αὐτὸν οὐχ ἦττον ψέγειν . . . ἢ τοὺς ῥυθμοὺς αὐτοῦς, ἦτοι ξυραμφοτέρων τι. This (i.e. each doing his own proper work) as he says below, when done in a certain way or manner, may be suspected to be (κινδυνεύει εἶναι) justice.

τούτου τι εἶδος] It is the division of labour applied, not to the several industries, but to the three classes in the state and the three parts of the soul in the individual. The same thing is meant by τρόπον τινά *supra* 432 E and *infra* B. See 434 A.

B τὸ ὑπόλοιπον . . . ὧν ἐσκέμμεθα] 'That which is the remainder of those we have considered ;' i.e. which remains now that we have considered the other three. So τὸ ὑπολειφθὲν ἐκείνων *infra*. Cp. note on 432 B.

παρέχειν] depends immediately on δοκεῖ.

C ἀλλὰ μέντοι . . . (D) καὶ οὐκ ἐπολυπραγμόνει] The resumption ἢ τοῦτο, κ.τ.λ., helps to emphasize the alternative which is immediately in question. τοῦτο is explained by ὅτι τὸ αὐτοῦ, κ.τ.λ.

D ἐνάμιλλον . . . δύνამις] 'Then competing with wisdom, temperance, and courage in the promotion of political virtue we find

this power, that each individual in the state is doing his own work.' *Republic IV.*
The genitive is descriptive or explanatory, 'the power that consists in this, that each individual in the state does his own work.' 433 D

ἡ ἄλλου . . . τῶν αὐτῶν στέρωνται] The rule observed by courts of law in the administration of justice, that each shall have his own, is adduced in confirmation of the definition. Cp. *infra* 442 E. E

ἰδὲ δὴ . . . βλάψαι πόλιν;] 'Look now: perhaps you will agree with me. Suppose a carpenter to undertake the work of a cobbler, or a cobbler of a carpenter—either exchanging implements or duties, or the same person to be attempting to do both—any change you please but one, do you imagine that such changes will be any great harm to the state?' 434 A

πάντα τᾶλλα μεταλλαττόμενα] are followed in *q* by τὰ γε τοιαῦτα, which gives a true explanation, but is unnecessary as a correction of the passage. The words are in apposition with τέκτων . . . ἡ σκυτοτόμος, πάντα summing up, and τᾶλλα, as elsewhere in Plato, referring to what follows:—'anything but what I am about to speak of.' Compare *Laws vii.* 798 D τὰ μὲν οὖν ἄλλα ἐλάττω μεταβαλλόμενα κακὰ διεξεργάζουσ' ἂν, ὅσα περὶ σχήματα πάσχει τὸ τοιοῦτον ὅσα δὲ περὶ τὰ τῶν ἡθῶν ἐπαίνου τε καὶ ψόγου πέρι πυκνὰ μεταπίπτει, πάντων, οἶομαι, μέγιστά τε καὶ πλείστης εὐλαβείας δεόμενα ἂν εἴη. For the form of expression in summing up compare *Polit.* 299 E περὶ ἅπαντα ταῦτα οὕτω πραττόμενα τί ποτ' ἂν φανείη, κ.τ.λ. ἡ . . . μεταλαμβάνοντες and ἡ καὶ . . . πρῶττειν are opposed, ἡ τιμάς introducing a subordinate distinction between implements and industries.

εἰς τὸ τοῦ πολεμικοῦ εἶδος] *εἶδος* here = 'mode of life or action,' B
i.e. 'function' rather than 'class.'

οὗτοι] The pronoun emphatically sums up the three classes in opposition to the minor sub-divisions of the industrial class enumerated in *supra* A.

ἡ τριῶν ἄρα . . . (c) μάλιστα κακουργία] τριῶν γενῶν, sc. guardians, soldiers, traders.

τῆς ἑαυτοῦ πόλεως] is added with the same solemn feeling as ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει, *supra* ii. 380 B. C

μηδὲν . . . παγίως αὐτὸ λέγωμεν] 'We will not as yet say this quite positively.' For παγίως compare v. 479 C οὐτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι: and *Theaet.* 157 A ἐπεὶ καὶ τὸ ποιῶν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτὸ ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι, ὥς φασιν, οὐκ εἶναι παγίως. D

Republic
IV.

434
D

ἀλλ' ἐὰν . . . ξυγχωρησόμεθα ἥδη] 'But if we apply this notion to the sphere of the individual, and it be admitted there also to be justice, we will concede the point without more ado.' Cp. infra 442 D. And for the liveliness of the expression compare Phaedr. 249 B *δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέναι κατ' εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰδὼν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον.*

ἐκεῖ] sc. ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ.

τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν;] sc. ἄλλο. 'For what else can we say?'

ἣν ᾤθημεν, κ.τ.λ.] 'In regard to which we thought that we should more easily detect its nature in the case of the individual if,' &c. The accusative is in apposition to the sentence, and the difficulty of this construction is lessened by the attraction, which makes it unnecessary to ask for an account of the construction of ἣν. For similar accusatives cp. Hom. Il. xx. 83 *ποῦ τοι ἀπειλαί, ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο . . . Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν*; Phaedr. 249 D *τῆς τετάρτης μανίας, ἣν . . . αἰτίαν ἔχει ὡς μανικῶς διακείμενος.* For the allusion see ii. 368 D ff.

ἐκεῖνο] sc. δικαιοσύνην.

τοῦτο εἶναι πόλις] sc. τὸ μείζον . . . τῶν ἐχόντων δικαιοσύνην.

E ἐν γε τῇ ἀγαθῇ] This was not distinctly said, but has become apparent since the development of the ideal state.

ἐκεῖ] sc. ἐν τῇ πόλει.

ἐπαναφέρωμεν] Compare the description of the argument from example in Polit. 278 A-C *Ἄρ' οὖν οὐχ ὧδε ῥᾶστον καὶ κάλλιστον ἐπάγειν αὐτοὺς ἐπὶ τὰ μήπω γινωσκόμενα; Πῶς; Ἀνάγειν πρῶτον ἐπ' ἐκείνα ἐν οἷς ταῦτα ταῦτα ὀρθῶς ἐδόξαζον, ἀναγύοντες δὲ τιθέναι παρὰ τὰ μήπω γινωσκόμενα, καὶ παραβάλλοντες ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέροις οὖσαν ταῖς συμπλοκαῖς, μέχριπερ ἂν πᾶσι τοῖς ἀγνωστομένοις τὰ δοξαζόμενα ἀληθῶς παρατιθέμενα δειχθῇ, δειχθέντα δέ, παραδείγμαθ' οὕτω γινόμενα, ποιήσῃ τῶν στοιχείων πάντων ἕκαστον ἐν πάσαις ταῖς συλλαβαῖς, τὸ μὲν ἕτερον ὡς τῶν ἄλλων ἕτερον ὄν, τὸ δὲ ταὐτὸν ὡς ταὐτὸν αἰεὶ κατὰ ταῦτα ἑαυτῷ προσαγορεύεσθαι. Παντάσῃ μὲν οὖν. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφμεν, ὅτι παραδείγματός γ' ἐστὶ τότε γένεσις, ὅποταν ὦν ταὐτὸν, ἐν ἑτέρῳ διεσπασμένῳ δοξαζόμενον ὀρθῶς καὶ συναχθέν, περὶ ἑκάτερον ὡς συν-ἄμφω μίαν ἀληθῆ δόξαν ἀποτελῇ; Φαίνεται.*

καὶ μὲν ὁμολογῆται] sc. τοῦτο καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ δικαιοσύνη εἶναι.

ἐὰν δέ τι ἄλλο . . . ἐμφαίνεται] sc. ὅν τὸ δίκαιον. So also supra ἐφάνη: sc. ὅν.

βεβαιωσάμεθ' ἄν, κ.τ.λ.] 'We will fix in our souls,' i.e. we will not only form a clear conception of justice, but will adopt it as our rule of life. There is here an anticipation of the tone assumed at the end of Book ix. Republic
IV.
435
A

καθ' ὁδόν] In this expression, as in πρὸς τρόπον, &c., the notion of rightness is included in the noun. 'Your proposal is a right one.'

Let us turn now from the large letters to the small,—from the state to the individual,—and see whether this account of justice and of the other virtues is equally applicable in both cases. 435 A-D

The same words of praise and blame are applied to communities and to individuals. Whence we conclude that the same moral attributes belong equally to both.

But if this be so, and our account of the virtues is right, the soul must have three parts corresponding to the three classes in the state. (We must be content for the present with crude methods of psychological inquiry, only bearing in mind that there is a longer and more certain way.)

The imperfect apprehension of logical distinction in the Socratic age of Greek philosophy is seen in the following discussion, which may be summarized as follows: 'Quantitative difference leaves a quality unchanged. The difference between the state and the individual is only a difference of quantity: therefore the quality of justice in the state and the individual is the same.' It is hardly necessary to point out in our own day that the spheres of law or politics and of morality are only partially co-extensive; or in the language of ancient philosophy, that justice in the state is not the same with justice in the individual. The criticism with which Aristotle commences the Politics, on the erroneous conception of the state as a large family, appears trite to us; in his own age such a criticism afforded a valuable landmark against error. It seems to be directed against Plato.

ἄρ' οὖν . . . ὅμοιον;] 'Is a nature which is called by the same name, whether it exists in a larger or smaller form, unlike or like in that respect in which it is called by the same name?' In other words, does quantity make any difference to quality? The translation in the English version is not strictly accurate: not two things, but two different forms of the same thing are spoken of. 435
A

πάθη τε καὶ ἕξεις] 'affections and qualities.'

B

Republic IV. καὶ τὸν ἕνα ἄρα . . . (c) τῇ πόλει] ἐκείνοις, sc. τοῖς ἐν τῇ πόλει εἶδουσιν. ἀξιοῦσθαι is passive.

435 εἰς φαῦλόν γε . . . χαλεπὰ τὰ καλὰ] The irony of Socrates in the
C use of the term φαῦλον is taken up seriously in what follows. Cp. supra 423 c φαῦλον . . . φαυλότερον: 426 A τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν . . . ; which is seriously answered by the words οὐ πάνυ χαρίεν. χαλεπὰ τὰ καλὰ is a maxim which later on is put into Socrates' mouth, infra vi. 497 D. For ἐμπεπτώκαμεν, 'we have tumbled into,' cp. the image in v. 453 D ἂν τέ τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσση, κ.τ.λ.

D ἐκ τοιούτων μεθόδων, κ.τ.λ.] Plato seems to intimate some 'dialectic of the future,' of which he has himself laid the foundation in the Sixth and Seventh Books, where he distinguishes the kinds of knowledge and the faculties corresponding to them: in the present discussion, which does not aim at philosophical accuracy, he will argue from the common use of language. The nature of such a dialectic can only be conjectured: probably Plato would have desired to proceed by some method of ideas in the investigation of the soul: e. g. 'what idea is that which contains or knows other ideas?' He might have gone on to speculate on the identity of the 'Ego' and the universal. Cp. Theaet. 184 D δεῖνόν γάρ που . . . εἰ πολλαί τινες ἐν ἡμῖν, ὥσπερ ἐν δουρείοις ἵπποις, αἰσθήσεις ἐγκάθηνται, ἀλλὰ μὴ εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν εἴτε ὃ τι δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει. In Book x. 611 B he hints that the soul is really one and not many.

In similar enigmatical language he appears in the Charmides (169 A) to describe dialectic: μεγάλου δὲ τινος, ὃ φίλε, ἀνδρὸς δεῖ, ὅστις τοῦτο κατὰ πάντων ἱκανῶς διαιρήσεται, πότερον οὐδὲν τῶν ὄντων τὴν αὐτοῦ δύναμιν αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ πέφυκεν ἔχειν . . . ἢ τὰ μέν, τὰ δ' οὐ. So Phaedrus, 246 A περὶ δὲ τῆς ιδέας αὐτῆς (sc. τῆς ψυχῆς) ὥδε λεκτέον· οἶον μὲν ἐστὶ, πάντα πάντως θείας εἶναι καὶ μακρὰς διηγήσεως, ᾧ δὲ ἔοικεν, ἀνθρωπίνης τε καὶ ἐλάττωτος. An application of the words ἀλλὰ . . . ἄγουσα, in a sense of which Socrates would doubtless have recognized the truth, may also be made to modern inductive philosophy.

οἷαις νῦν . . . χρώμεθα] So far as the expression is concerned, Plato might be referring generally to the methods in use in his own day: cp. vii. 516 A τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν: but that he is referring rather to the methods which he has employed in the previous discussion, is shown by the words τῶν γε προειρημένων τε καὶ προεσκεμμένων ἀξίως, and also by the reference to this place in vi. 504 B

ελέγομέν που ὅτι ὡς μὲν δυνατόν ἦν κάλλιστα αὐτὰ κατιδεῖν ἄλλη μακροτέρα εἴη περίοδος, κ.τ.λ. Galen read ἄλλη for ἀλλά here. Republic
IV.

ἀξίως] sc. λάβοιμεν ἂν. τῶν γε προειρημένων τε καὶ προσκεκμημένων refers not to the subjects of discussion but to the discussion itself: 'in a manner worthy of our previous statements and speculations.'

καὶ πάνυ ἐξαρκέσει] Socrates characteristically doubts the success even of their more modest attempt. Compare vi. 506 E πλέον γάρ μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν παρούσαν ὁρμὴν ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκοῦντος ἐμοὶ τὰ νῦν.

It is clear that if a state has moral attributes, these can only come from the individuals of whom the state is composed. But what is not so clear is whether the three activities which we have identified with our three classes, are functions of three faculties or of one indivisible nature. In other words, is the distinction which we draw between thought, passion and desire, a real distinction? 435 E-
441 C

The soul is one. Is it also many? Let us make sure. We see a top revolve and yet stand still. But that implies that it has an axis and a circumference. For nothing can have opposite activities (or passivities) at the same time with the same part of itself and in the same respect.

Now assent and dissent, desire and repugnance, are opposites.

And thirst is desire of drink,—of that simply, without qualification,—unless the thirst is qualified. One may be thirsty, however, and yet not drink, because reason is opposed to the desire. This proves that reason excludes desire. It remains to distinguish anger from desire and reason. Some may be inclined to identify the two impulsive principles. But the case of Leontius is a refutation of them. For when he was led by a low craving to look at the dead bodies of criminals in the place of execution, a higher impulse struggled with his desire and he was angry with himself. Indeed anger commonly takes part with reason (just as our soldiers support the rulers), wherever injustice is perceived. Yet anger is clearly to be distinguished from reason. For children are irrationally angry—so are lions and wolves,—and when Odysseus rebuked his spirit, it was the reason in him which checked his passion.

ἀρ' οὖν ἡμῖν, κ.τ.λ.] The courageous temper (τὸ θυμοειδές) in the state is said to be derived from the individuals who compose the state. Cp. infra viii. 544 D, E οἷσθ' οὖν . . . πέντε ἂν εἶεν. But

435
E

Republic
IV.

435
E

Socrates again leaves out of sight the fact that the collective courage of a state or an army is in some degree different from the courage of individuals. And yet the conception of the state as an ideal unity different from the individuals who compose it belongs rather to ancient than to modern thought. See Thuc. ii. 60 πόλιν πλείω ξύμπασαν ὀρθονύμενην ὠφελεῖν τοὺς ιδιώτας ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην.

γελοῖον γὰρ . . . ταύτην τὴν αἰτίαν] 'For example, in the case of a people who have the character of being passionate, to imagine that this quality does not originate in the individuals, who compose the state, would be ridiculous.' For the use of αἰτία compare Laws i. 624 θεὸς . . . εἰληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως; and elsewhere αἰτίαν ἔχειν. οἱ δὲ: the relative refers to a masculine understood from πόλεσιν, rather than immediately to ιδιωτῶν.

τὸν ἄνω τόπον] This can hardly mean 'the Highland country,' as L. and S. interpret: rather the parts of Europe which are remote from Hellas and the Aegean Sea.

436
A

Φοίνικας . . . Αἴγυπτον] In Laws v. 747 c he passes a similar censure on the Phoenicians and Egyptians, whose institutions are charged with causing πανουργία instead of σοφία, though he is uncertain whether this is to be attributed to the hand of the legislator, to adverse fortune, or to climate. For Thrace and Scythia cp. Arist. Pol. vii. 7, § 2 τὰ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ψυχροῖς τόποις ἔθνη καὶ τὰ περὶ τὴν Εὐρώπην θυμοῦ μὲν ἐστὶ πλήρη, διανοίας δὲ ἐνδεέστερα καὶ τέχνης, κ.τ.λ., which he goes on to contrast with the intellectual and indolent character of the Asiatics, and the union of intellect and passion in the Greek.

The fallacy about the sameness of the state and the individual easily escapes notice. A question of psychology receives more attention, and is imagined to involve a real difficulty:—Does the soul act as a whole or in three parts? Before this question can be resolved, the meaning of sameness and difference has to be ascertained. (1) Opposition in the same relation is to be distinguished from opposition in different relations; in the first case the two members of the opposition are necessarily exclusive or contradictory—they cannot co-exist; but not so in the second. (2) If one of the terms which are correlative (e.g. drink or thirst) is simple, the other should be simple: if one is compound the other must be compound.

τόδε δὲ . . . ἄλλο ἄλλῳ] ‘But this is a real difficulty. Is there one principle here by which we perform our several actions, or three whereby our actions are severally performed?’

Republic
IV.
436
A

τῷ αὐτῷ τούτῳ] finds an imperfect antecedent in what precedes : ‘this faculty’ of which we spoke as *θυμοειδές, φιλομαθές, φιλοχρήματον*. τούτων ἕκαστα, the correction of *g*, would refer to the several *actions* of the mind.

δῆλον ὅτι . . . οὐκ ἐθελήσει ἄμα] ‘It is clear that the same thing will not do or suffer opposites at the same time, in the same part and in the same relation.’

B

Can two contradictories be true? Not in the statement of particular facts, when the terms are accurately used and the same relation is preserved. A wheel or top which moves upon a fixed axis or centre may be said to move and not to move, i. e. it may move at its circumference, while its axis (conceived as a vertical straight line) remains still. But the wheel or top cannot move and not move around its axis at the same time: it is ridiculous to maintain that ‘the earth goes round the sun in the same sense and at the same time that the sun goes round the earth.’ Where in any subject of theological or metaphysical speculation, such as necessity and free-will, or the divisibility of matter, contradictories are said to be equally true, the reason is that neither expression is more than half the truth, and both together are only approximations to the truth. Plato is perhaps arguing with the Heracliteans in this passage. If so, he has got beyond their point of view and reached the region of common sense. Cp. Symp. 187 A, B : Soph. 242 E διαφερόμενον γὰρ ἀεὶ ξυμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν μουσῶν, κ.τ.λ.

οὐ ταῦτόν ῃν] The imperfect of *εἰμί* is nowhere used simply for the present, but either (1) with some reference to the past as in ix. 580 D τὸ μέν, φαμέν, ῃν, referring to the discussion at iv. 439 D : or (2), as in this passage, supra 428 A, and x. 609 B, implying an assertion of existence confirmed by inquiry and therefore prior to it,—‘was all along.’ Compare the expression τὸ τί ῃν εἶναι, in which the past tense refers to the essence as prior to our conception of it.

C

οὐκοῦν . . . περιφέρωνται] ‘And suppose such an objector were still further to display his wit by subtly arguing that tops at any

D

Republic
IV.

rate, when they spin round with their pegs fixed on the same spot, stand and are moved in their entirety at the same time.'

436
D

These are apparent exceptions to Plato's law of contradiction which have to be cleared away before we are in a condition to determine whether the parts of the soul are really opposed. There would be no distinction of *θυμός* and *ἐπιθυμία* unless the actions which flow from the one principle excluded those which flow from the other.

ὥς οὐ κατὰ ταῦτα . . . φερομένων] τὰ τοιαῦτα is to be taken as cognate accusative with the participles. 'Since things *which act in this way* are not at such moments in motion and at rest with the same parts of themselves.'

437
A

πάθοι . . . ποιήσειεν] The words εἴη ἢ καί to which Stallbaum objects as unmeaning, and which he supposes to have crept in from the termination of ποιήσειεν, have the authority of the best MSS. They are more likely to have been omitted than inserted. Nor is there any objection to them on the ground of want of sense. Because the categories of ποιεῖν and πάσχειν are correlatives there is no reason why εἶναι should not be interposed between them, the three together answering to active, intransitive, passive.

ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα . . . μηκύνειν] 'that we may not be compelled to be tedious by going right through all such objections, and satisfying ourselves that they are untrue.'

ὑποθέμενοι . . . ἔσεσθαι] He means to say that he will not guard every possible case: if any assumption on which the argument turns is found to be erroneous, the consequences which follow shall be withdrawn. Cp. supra 434 D μηδέν, ἦν δ' ἐγώ, πῶ πάνυ παγίως αὐτὸ λέγωμεν.

B

προσάγεσθαι] 'to draw to oneself,' i. e. to accept.

ἀπωθεῖσθαι] 'to reject.'

τῶν ἐναντίων *ἄν ἀλλήλοις] The insertion of ἄν seems necessary, and it may easily have dropped out between -ων and ἀλ-.

εἴτε ποιημάτων . . . παθημάτων] 'Activities or passivities as the case may be.'

οὐδὲν γὰρ ταύτη διοίσει] i. e. this relation of opposition is equally possible between activities and passivities.

ἐπινεύειν τοῦτο . . . τῆς γενέσεως] (1) 'Nods assent to this within herself,' or (2) 'beckons this with a nod towards herself—as if some one were putting a question to her, longing for the attainment of it.' For πρὸς αὐτήν in the former case, cp. Phil. 38 E πρὸς αὐτὸν διαροούμενος. But the contrast favours (2).

Republic
IV.

437
C

εἰς τὸ ἀπωθεῖν . . . θήσομεν] Compare Soph. 235 A εἰς γόητα . . . θετέον (sc. αὐτὸν) τινά.

ἀρ' οὖν, καθ' ὅσον, κ.τ.λ.] He means to say that if one of two relative terms is qualified the other must also be qualified: e. g. simple thirst is relative to simple drink, but great thirst implies much drink, hot thirst cold drink, and so on.

D

ἡ οὖ] The false reading *που* seems originally to have had a place in Par. A (ἡ οὖ: *που* mg). Hermann's inversion of *ψυχροῦ* and *θερμοῦ* for the sake of symmetry makes nonsense of the passage; see infra 438 E καὶ οὐ τι λέγω, ὥς, οἶον ἂν ᾗ, τοιαῦτα καὶ ἔστιν.

τοῦ δὲ τοίου . . . τὰ προσγιγνώμενα] 'But the accessories of the desire are relative to this or that quality in the object of desire.'

E

μήτοι τις, κ.τ.λ.] The objection ends with the words *χρηστοῦ σίτου*. It is restated in a different and more general form by Socrates in the following sentence (*πάντες γὰρ . . . αἱ ἄλλαι οὕτω*). Plato leaves the objection for a time (until 439 A), and proceeds to show more clearly how the qualification of one term of a relation inevitably involves the qualification of the other. Then returning to the case of thirst in 439 A he states that thirst simple is neither of much nor of little, neither of good nor of bad drink, but simply of drink. He does not fully criticize the objection. Had he done so, he would probably have gone on to contest the fact that 'all desire is of good.' Obviously the desire of the drunkard is not of drink that is good for him—or to explain that the statement could only be accepted as true if 'desire' is used in an ideal sense and therefore implying the qualification of it by the word 'good.'

438
A

ἴσως γὰρ ἄν, κ.τ.λ.] γὰρ means, 'You are right to call attention to this, for,' &c.

τοιαῦτα οἷα εἶναι του] For the technical use of the genitive to express relation, cp. Theaet. 160 A Ἀνάγκη δέ γε ἐμέ τε τινὸς γίγνεσθαι, κ.τ.λ.

οὐκ ἔμαθες, κ.τ.λ.] The example of comparatives is next taken, to which the same principle applies. 'Greater' is relative to

B

Republic
IV.
438
B

'smaller,' 'heavier' to 'lighter,' 'more' to 'fewer.' But if one of the terms in these several pairs is qualified, the other must also be qualified. Thus 'much greater' is relative to 'much smaller,' 'much heavier' to 'much lighter,' 'many more' to 'many fewer.'

A similar transition is made in the Charmides, from the relation between sense and knowledge, and the objects of sense and knowledge, to comparative terms: 168 B καὶ γὰρ τὸ μείζον φάμεν τοιαύτην τινὰ ἔχειν δύναμιν, ὥστε τινὸς εἶναι μείζον; C οὐκοῦν καὶ εἴ τι διπλάσιον ἔστι τῶν τε ἄλλων διπλάσιον καὶ ἑαυτοῦ, ἡμίσεος δὲ ἴσου ὄντος ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων διπλάσιον ἂν εἴη: *ibid.* πλείον δὲ αὐτοῦ ὄν οὐ καὶ ἑλαττον ἔσται, καὶ βαρύτερον ὄν, κορυφότερον, καὶ πρεσβύτερον ὄν νεώτερον, καὶ τὰλλα πάντα ὡσαύτως;

- C τὰ διπλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεα] The same rule applies to these terms as to 'greater' and 'smaller,' 'more' and 'fewer,' a 'larger double' is relative to a 'larger half.' The double of 6 (= 12) is a larger double than the double of 4 (= 8): and the larger half (6) is relative to the larger double (12): the smaller half (4) to the smaller double (8).

τί δὲ τὰ περὶ τὰς ἐπιστήμας; κ.τ.λ.] So with regard to sciences: the object of science is knowledge, but the object of a particular science is a particular kind of knowledge. With τί δέ, σοὶ δοκεῖ may be supplied.

δ αὐτὸς τρόπος] *sc.* τούτων ἐστί.

- D οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη] *Cp.* Theaet. 146 D ὅταν λέγῃς σκυτικήν, μή τι ἄλλο φράξεις ἢ ἐπιστήμην ὑποδημάτων ἐργασίας; κ.τ.λ.

αὐτά] 'themselves,' i. e. without their accidents. The simple correlatives are simply of each other, the qualified correlatives are of the qualified.

αὐτῶν μόνων] *sc.* ὧν ἐστίν.

- E καὶ οὗ τι λέγω, κ.τ.λ.] The qualities of the two terms of a relation, though correlative, are not necessarily identical, e. g. as we have seen above, hot thirst is of cold drink; or to take the case of knowledge and its objects: there is a sub-division of things which are objects of knowledge into healthy things; and there is a subdivision of knowledge corresponding to these healthy things: but because the objects are healthy it does not follow that the knowledge which is concerned with them, although distinguished from other kinds of knowledge, is healthy too. As these objects are

distinguished from other objects by the possession of a particular quality (i. e. health), so the knowledge which is relative to them is distinguished from other kinds of knowledge by possessing a peculiar quality (i. e. having to do with health).

Republic
IV.
438
E

τὸ δὲ δὴ δίψος... (439 A) πώματός γε] 'Will you not say that thirst, said I, is in this class, the class of relations, as far as its essence is concerned. Thirst is, I imagine,— Yes, said he, thirst is of drink.' Two questions are asked; before the second is completed Glaucon breaks in with a reply to the first (ἐγωγε): and in πώματός γε he completes and answers the second. The order of words in the first question is οὐ θήσεις τὸ δίψος εἶναι τούτων τῶν τινός (sc. ὄντων) and in adding τοῦτο ὅπερ ἐστίν, sc. εἶναι, τούτων is neglected. For a brachylogy similar to that in τῶν τινός cp. Phil. 16 D τῶν ἐν ἐκείνων.

The bearing of this passage on the argument appears to be as follows. The object of Socrates is to establish a difference between θυμός, ἐπιθυμία and λόγος, and to show that these are primary elements of the soul. In order to meet the possible objection—that these are not distinct elements, as is shown by such phrases as a 'reasonable' or a 'passionate desire,' or 'a reasonable anger,' he insists that 'desire' or 'anger' are in themselves simple, and that they become qualified by the addition of something apart from them and different from them.

οὐ γὰρ δὴ . . . πράττοι] 'For surely as we maintain, the same thing cannot do opposite things with the same part of itself in reference to the same thing at the same time.' ἄν is to be supplied from the previous sentence: cp. for parallels i. 352 E, ii. 382 E, and notes.

439
B

τοῦ τοξότου] cp. supra 428 A and note.

πότερον, κ.τ.λ.] A man may be thirsty and not choose to drink: but this is because there is present in him another principle (usually reason) besides thirst, which masters his thirst.

C

τὰ τοιαῦτα] i. e. the indulgence of appetite generally.

ὅταν *ἐγγίγνηται] Plato never loses an opportunity of saying that 'all men have not' right reason. Cp. Theaet. 186 C τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρὸς τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν μόγισ καὶ ἐν χρόνῳ διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται οἷς ἄν καὶ παραγίγνηται.

D

διὰ . . . νοσημάτων] 'through the incidence of morbid conditions.'

Republic
IV.

439
D

Cp. especially Tim. 86 B, C ἡδονὰς δὲ καὶ λύπας ὑπερβαλλούσας τῶν νόσων μεγίστας θετέον τῇ ψυχῇ· περιχαρὴς γὰρ ἄνθρωπος ὢν ἡ καὶ τὰναντία ὑπὸ λύπης πάσχων, σπεύδων τὸ μὲν εἰλεῖν ἀκαίρως, τὸ δὲ φυγεῖν, οὐθ' ὁρᾷ οὔτε ἀκούειν ὁρθὸν οὐδὲν δύναται, λυττᾷ δὲ καὶ λογισμοῦ μετασχεῖν ἥκιστα τότε δὴ δυνατός ἐστι.

οὐ δὴ . . . ἑταῖρον] From the rule that the same principle when rightly defined cannot have two contradictory effects is inferred that the desire to drink and the power to abstain from drinking proceed from different elements in the soul.

ἐπτόχεται] The perfect signifies a perpetual or constantly recurring state, 'is in a continual flutter.' Cp. vii. 521 E τετεύτακε.

οὔκ] in the answer refers back to οὐ δὴ ἀλόγως.

E ταῦτα μὲν . . . τῷ ἐπιθυμητικῷ] The opposition of desire and reason is admitted. Are desire and anger equally opposed? At first sight the impression is that they are nearly related.

τούτων ποτέρῳ] 'To one or other of these.' The indefinite πότερος (L. and S. s.v.) occurs several times in Plato. It is hardly found in other Greek writers of the classical period.

ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, κ.τ.λ.] An anecdote is introduced to prove that a similar opposition may exist between anger and desire as between reason and desire. The interpretation of ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτῳ is difficult; the best explanation of the words as they stand is as follows: 'I once heard a story in which I put faith,' and which implies that anger is not akin to desire. [Possibly, however, a negative οὐ has been dropped before πιστεύω. 'I once heard a tale which makes me doubt that suggestion of yours.' L. C.]

τὸ βόρειον τεῖχος] I.e. the outer wall on the north running from Athens to the Peiraeus. The middle wall (τὸ διὰ μέσου τεῖχος), which was parallel to the north wall, is mentioned in the Gorgias (455 E): it also extended from Athens to Peiraeus, and was so called because it lay between the north wall and another wall which ran to Phalerum. Thus a fortified open space communicating between Athens and the Peiraeus, and not merely a wall, was still preserved as a means of communication between Athens and the Peiraeus, even if the north wall were captured.

παρὰ τῷ δημίῳ] The story is that Leontius, son of Aglaion, going up from the Peiraeus underneath the north wall on the out-

side observing dead bodies lying by the executioner' [or 'at the executioner's,' L. C.], &c. There is no reason to read *δημείῳ* for *δημίῳ*. The spot is sufficiently described as outside the north wall on the road from Peiraeus to Athens, being also the spot where the executioner would naturally be found. Republic
IV.
439
E

ἰδοὺ ὑμῖν . . . ὦ κακοδαίμονες] 'There's for you, wretches!' 440
A

οὗτος μέντοι . . . ὁ λόγος] 'This tale, however.' *μέντοι* contrasts the inference suggested by Leontius' words with Glaucon's first impression.

οὐκοῦν καὶ ἄλλοι . . . (B) τοῦ τοιούτου] The subject is at first the man himself, but changes to *τὸν θυμόν* as the sentence proceeds. Cp. supra 411 B.

αὐτὸν κοινωνήσαντα] sc. *τὸν θυμόν*. B

αἰροῦντος λόγου μὴ δεῖν ἀντιπράττειν] 'When reason decides that she is not to be opposed.' The omission of *ἐαυτῷ* (sc. *τῷ λόγῳ*) after *ἀντιπράττειν* is sufficiently supported by instances (L. and S., s.v. *ἀντιπράσσω* 2). The reading of the principal MSS. has therefore been retained, and may be construed as above. There is no distinct subject of *ἀντιπράττειν*, with which either *θυμόν* or *ἐπιθυμίαν* or *τὸν ἄνθρωπον*, or all together may be supplied. The other reading, *ἂν τι πράττειν*, accepted by Bekker, is obviously an emendation, which gives a poor sense. Stallbaum places a comma after *δεῖν*, and construes as follows:—'But that the spirit, making common cause with the desires when reason insists that its making common cause is wrong (*μὴ δεῖν*, sc. *κοινωνῆσαι*), should oppose reason,' &c.,—a method of taking the words which is harsher than the other.

The sentence is an anacoluthon, the structure of *κοινωνήσαντα* being broken by *τοῦ τοιούτου αἰσθέσθαι*, which is substituted for *ἰδεῖν*.

ὅταν ἀδικεῖσθαί τις ἡγήται . . . (D) πραῦνθῇ] The subject of *ζει*, κ.τ.λ., is *ὁ θυμός* from the previous sentence, as appears from *ᾧσπερ κύων ὑπὸ νομέως*. But the *θυμός* is closely identified with the person in whom it forms the active principle. Hence *παρ' αὐτῷ*, 'with the man's self.' C

διὰ *τοῦ πεινῆν, κ.τ.λ.] Cp. infra 442 C διὰ τε *λυπῶν* καὶ *ἡδονῶν*: vi. 494 D διὰ *τοσούτων κακῶν*. The reading is conjectural. The manuscript reading διὰ τό can only be defended in one of two ways. Either (1) connecting διὰ τὸ . . . *πάσχειν* directly with οὐ *λήγει τῶν γενναίων* = 'he does not on that account desist from noble efforts,'

Republic
IV.

440
C

the words **καὶ νικᾷ καί** being introduced διὰ μέσου: or (2) [B. J.] ‘and because it (sc. passion) endures hunger and cold and other such sufferings patiently,’ &c. (**πεινῆν ὑπομένων** being equivalent to **ὑπομένειν πεινῶν**). The words **καὶ νικᾷ καὶ οὐ λήγει, κ.τ.λ.**, present considerable difficulty, and involve a contradiction if **νικᾷ** and **οὐ λήγει, κ.τ.λ.**, are supposed to refer to the same struggle, because they put together conjunctively (**καὶ . . . καί**) what should be joined disjunctively (**ἢ . . . ἢ**). The difficulty is somewhat obviated if **νικᾷ** and **οὐ λήγει, κ.τ.λ.**, are taken to refer to different struggles,—the former to the struggle between **θυμός** and **ἐπιθυμία** within the injured man himself, as exemplified in his endurance of hunger and cold in the attempt to satisfy his anger, the latter to the struggle in which the injured man strives to avenge himself on his injurer.

D **καίτοι γ’]** ‘And indeed’—a common use in Homer, rare in Attic.

ἀλλ’ *ἦ . . . ἐνθυμει;] ‘But do you bear this also in mind, I wonder?’ ***ἦ**, the conjecture of Ast, is more expressive than **εἰ**, the manuscript reading. **Εἰ** in Hellenistic Greek (Matt. xii. 10), as in Homer (Od. i. 158) is used with directly interrogative force. But this only helps to account for the corruption.

E **’όμεθα]** refers to the suggestion hesitatingly put forward by Glaucon, supra 439 E **ἴσως, ἔφη, (τὸ τοῦ θυμοῦ ἂν εἴη ὁμοφύες) . . . τῷ ἐπιθυμητικῷ**. Socrates, as in other passages, courteously assumes a share of the responsibility of a suggestion which has proved erroneous.

τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ] ‘Arrays itself on the side of the rational part.’

441
A

φύσει, ἐὰν μὴ . . . διαφθαρῇ] These words seem to imply an admission that the statement in 440 B goes beyond the actual fact, and represents what Plato regards as the normal condition. It is only in the uncorrupted soul that passion always obeys reason. It may, in perverted natures, become subject to the many-headed monster, i.e. the desires, cp. ix. 590 B, where the depravation of **θυμός** is described, especially in the words **κολακεία δὲ καὶ ἀνελευθερία οὐχ ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές, ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ καὶ ἐνεκα χρημάτων καὶ τῆς ἐκείνου ἀπληστίας προπηλακίζόμενον ἐθίξῃ ἐκ νέου ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι;**

ἀνάγκη, ἔφη, τρίτον] sc. **τοῦτο εἶναι**.

ναί, ἣν δ' ἐγώ, κ.τ.λ.] That passion or spirit is the ally of reason *Republic*
 against appetite has been already shown. But is there any differ- *IV.*
 ence between passion and reason? Yes, for passion exists in *441*
 children who have not attained to reason, and in irrational animals. *A*
 A further proof of their opposition is given by Homer, who makes
 the reasoning principle rebuke senseless wrath.

λογισμοῦ δ' ἔνιοι . . . ὀψέ ποτε] Cp. Theaet. 186 c τὰ δὲ περὶ
 τούτων . . . παραγίγνηται.

ἄνω που ἐκεῖ] 'Somewhere above (you know where).' The *B*
 reference is to iii. 390 D.

Since, then, it is proved that the state and the individual are *441 C-*
alike resolvable into three elements, it may be assumed that wisdom, *444 A*
courage, temperance, and justice are severally referable to correspond-
ing parts and relations in either. Justice in the individual as in the
state exists when reason, passion, and desire perform severally their
proper functions. And this end is secured by the united influence of
music and gymnastic applied to the two higher elements, which
together will rule and keep guard over the third. Courage in the
individual as in the state is the virtue of the spirited element, and
consists in tenacity of patriotic resolve; temperance is the harmony
between higher and lower; wisdom is the supremacy of the rational
element. The 'small letters' are now as legible as the large. And
our theory will stand the test of common instances. For the actions
of the just man, as we have defined him, are in accordance with
popular notions of justice. Our presentiment that justice would be
found in the interaction of the various classes of the community has
been more than confirmed. But the principle of the division of
labour which we then asserted was but a shadow of the deeper truth,
that there are these three elements in the soul of man, whose right
and consentaneous working constitutes him just. Such is justice,
then, in states and individuals.

διανεύκαμεν] Compare Parmen. 137 A πῶς χρὴ τηλικόνδε ὄντα *441*
 διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων. *C*

ἐπιεικῶς] like μετρίως, is an expression of moderation, which is
 not, however, to be taken very strictly—'we are fairly agreed.'

Socrates determines that we reason with one part of the soul,
 and desire with another, and are angry with another. This is an
 important beginning in the science of psychology. For though

Republic
IV.
441
C

a thinker of the Megarian school may argue that the soul is without parts (and Plato himself hints as much—Book x. p. 611), the thing intended is nevertheless true, that there are different and opposite effects which may be ascribed in a figure to parts of the soul. The division does not interfere with the higher unity in which they meet. A limb is dead when cut off from the source of life; a faculty is unmeaning which is independent of the mind and of other faculties. But the body or mind which had no limbs or faculties would be incapable of being made the subject of inquiry or of description.

Psychology seems to rest (1) on language, which expresses in a crude and general manner, subject to the conditions of language, the collective reflections of the human mind about itself; the common use of terms which has come down from former ages is partially modified (α) by the efforts of great thinkers, who stamp words anew, and (β) by the experience of mankind, which insensibly changes their meaning: names which have originally referred to material objects insensibly pass into the sphere of mind: (2) on consciousness, which suggests rather than proves, and the facts or results of which are generally lost in the attempt to define them: (3) on external observation (α) of the physical antecedents of mental states or habits, which, however, fall very far short of the whole secret of the mind: (β) of outward acts either seen by the eye or verified by the independent testimony of several observers,—and admitting sometimes of being tabulated in the form of statistics: these form the principal scientific ground of psychological inquiry: (4) on history, which traces the continuity of the human mind in all ages and countries, though with many breaks and chasms: which shows the impossibility of explaining mental phenomena within the limits of the individual: which helps to separate the abstract from the concrete, the ideas of the understanding or reason from the colours of mythology or imagination: which subjects the mental world to our use by showing us our place in the whole. There is no science in which we are more likely to be imposed upon by words: in none is greater care required that the parts should not be separated from the whole; in none is more left to the subtlety of individual apprehension. The greatest use of such a science is not to supply positive information about the mind or the faculties of the mind, but to quicken the habit of observation of ourselves and others.

τὰ αὐτὰ μὲν . . . τὰ αὐτὰ δ'] For this idiomatic pleonasm cp. Soph. *Republic* Trach. 263, 264, Philoct. 1370, 1371 διπλὴν μὲν . . . διπλὴν δέ, κ.τ.λ. IV.

ἀμφοτέρω] The individual and the state.

441
D

τῷ τὸ ἑαυτοῦ . . . γενῶν] The order is τῷ ἑκαστον τριῶν ὄντων ἐν αὐτῇ γενῶν πράττειν τὸ ἑαυτοῦ.

τὸ μὲν] sc. τὸ λογιστικόν. τὸ δέ, sc. τὸ θυμοειδές.

E

ἡμεροῦσα ἀρμονία τε καὶ ῥυθμῷ] Cp. iii. 401 D, 412 A.

442
A

καὶ τούτῳ . . . *προστατήσεται] The MSS. give *προστήσεται*, which would mean,—‘And so music and gymnastic’ (the subject is supplied from *μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρᾶσις* above), ‘will place these two’ (reason and anger), ‘which have been thus nurtured and have learned their parts and been educated, in authority over the concupiscent element.’ There is a harshness in this change from the singular to the dual with a dual object, and in the further change of subject in *τηρήσεται* to which the subject appears to be τὸ λογιστικὸν καὶ τὸ θυμοειδές. To avoid this Bekker has, without manuscript authority, altered *προστήσεται* into *προστατήσεται*,—‘these two’ (reason and anger) ‘will preside,’ &c. But the correction is not absolutely necessary, and therefore, like all emendations which are not absolutely necessary, should not be admitted into the text. [B. J.]

ὃ τηρήσεται . . . (B) ἀνατρέψει] ‘Over this part of the soul they (reason and passion) will keep guard, lest waxing great with fulness of bodily pleasures, as they are termed, and no longer confined to her own sphere, the concupiscent soul should attempt to enslave and rule those who are not her natural born subjects, and overturn the common life of all.’ For the use of οὐκ αὖ, referring to τὰ αὐτῶν μαθόντες (supra), cp. iii. 393 D, and note : vi. 499 D τοῖς δὲ πολλοῖς, ἦν δ’ ἐγώ, ὅτι οὐκ αὖ δοκεῖ, ἐρεῖς ; Bekker reads *γενῶν* for *γένει* with *q β’*, these MSS. also give *προσῆκεν* for *προσῆκον* with Stobaeus—probably the right reading.

καλουμένων] implies the unreality of the grosser bodily pleasures. Cp. Phileb. 45, supra 420 A, &c.

πάντων] sc. τῶν μερῶν, which, in Plato’s figurative language, are spoken of as a community : cp. infra *ἐκάστω τε καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν τριῶν ὄντων*.

B

σοφὸν δὲ γε ἐκείνῳ τῷ μικρῷ μέρει, τῷ δ’ ἡρχέ τ’ ἐν αὐτῷ καὶ ταῦτα παρήγγελλεν] The reference in the first words, *ἐκείνῳ τῷ μικρῷ* . . .

C

Republic IV. 442 C ἡρχέ τ' ἐν αὐτῷ, is to supra 428 E τῷ μικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέρει ἐαυτῆς καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις.

ταῦτα παρήγγελλεν] referring to τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παραγγελθέν supra, and both containing a reference to supra 429 c, where the instruction is given not by reason to the individual, but by the law-giver to the state. The imperfect refers to the time of education.

ἔχον αὖ κακείνο, κ.τ.λ.] 'that again too having in itself a knowledge, the knowledge of what is advantageous to each and to the whole community which is composed of them, being three in number.' Reason has in itself a knowledge (i. e. of the expedient for each and all), as it was implied in the previous sentence that θυμός had received a knowledge (i. e. of what is or is not fearful).

D τό τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχομένῳ] the one ruling principle of reason, and the two subject ones of passion and desire.

στασιάζουσιν αὐτῷ] sc. τὸ ἀρχομένῳ τῷ ἄρχοντι.

ὃ πολλάκις λέγομεν] Cp. ii. 368 A for a similar 'pronominal' phrase.

τί οὖν; . . . ἐφάνη;] 'Is justice in any way more dim to our eyes, so as to appear other than she appeared in the state?' Justice, as now seen in the individual, has the same form under which she appeared in the state, and the outlines are as sharp in every way. In ii. 368 c the form of justice in the individual was said to require a keen vision. And a visual image, if seen more dimly in one position than in another, might be said ἀπαμβλύνεσθαι. As elsewhere, the attribute of perception is transferred to the thing perceived.

E ὧδε γάρ . . . προσφέροντες] 'Because if there be any doubt lingering in our minds we may thoroughly convince ourselves in this way;—by applying to it (i. e. to justice as we define it) the test of common-place notions.' αὐτῷ refers to δικαιοσύνη, as elsewhere, a neuter taking up a feminine. προσφέρειν is used as in Phileb. 23 A τὴν ἀκριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βάσανον. Plato uses common opinion, not without disdain, as a confirmation of his philosophical definition. The common notions about justice, which when adduced by Polus and Cephalus are rejected as superficial and external, are now used 'as witnesses' to the soundness of the deeper conception. Cp. supra 433 E, where the definition of

justice in the state is illustrated by the legal notion of justice, viz. *Republic IV.* that every man should have his own.

τέλεον ἄρα . . . τὸ ἐνύπνιον . . . ὃ ἔφαμεν ὑποπτεῦσαι] ‘Our dream, then, is fulfilled, I mean the suspicion which we expressed.’ 443 B
The antecedent to ὃ is in apposition to τὸ ἐνύπνιον, and ὃ is a cognate accusative, governed by ὑποπτεῦσαι. In what follows, the reference is to supra 432 D κινδυνεύομεν τι ἔχειν ἔχρος, and 433 A ὃ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐθέμεθα . . . ὅτε τὴν πόλιν κατωκίζομεν. That again refers back to ii. 370 B ff. And an anticipation of the dream occurs at ib. 371 E, 372 A ποῦ οὖν ἂν ποτε ἐν αὐτῇ εἴη ἢ τε δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀδικία ; . . . ἐν αὐτῶν τούτων χρεία τινί. There is also some reference to supra 432 D. It follows that ἀρχόμενοι in the present passage is in the imperfect tense, and ἐμβεβηκέναι pluperfect :—‘ how that in the very commencement of our foundation of the state we had lighted (it would seem) upon a certain beginning and impress of justice.’

ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζειν] lit. ‘making a beginning of the city to found it.’ So v. 450 B μέτρον . . . τοιούτων λόγων ἀκούειν.

κινδυνεύομεν] In recalling the language of supra 432 D κινδυνεύο- C
μεν τι ἔχειν ἔχρος, Plato retains the direct form, although κινδυνεύοιμεν would have been more regular.

τὸ δέ γε ἦν ἄρα . . . δι’ ὃ καὶ ὠφελεῖ, εἰδωλὸν τι τῆς δικαιοσύνης] ‘And this (the division of labour) was really a sort of shadow of justice. Hence the advantage of it,’ i. e. because it partakes of the nature of justice. τό refers to ἀρχήν τε καὶ τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης and is further explained by τὸ τὸν μὲν, κ.τ.λ.

τὸ δέ γε ἀληθές] ‘Whereas in reality.’ The words oppose what, after inquiry, has been found out to be the case, to what at one time they suspected to be the case. The construction of this sentence is as follows : τοιοῦτο is first explained in the clause ἀλλ’ οὐ περὶ τὴν ἔξω πράξιν . . . περὶ ἐαυτὸν καὶ τὰ ἐαυτοῦ, and what follows (μὴ εἰσάντα . . . περὶ τὰ ἴδια ξυμβόλαια) is again an explanation of the second part of this explanatory clause (περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς περὶ ἐαυτὸν καὶ τὰ ἐαυτοῦ). οὕτω δὲ πράττειν resumes the participial clauses from μὴ εἰσάντα . . . σῶφρονα καὶ ἡρμοσμένον. Plato passes from explanation to a more general characterization of justice in the words ἐν πᾶσι τούτοις ἡγούμενον, κ.τ.λ.

τοιοῦτο μὲν τι] ‘Something of this kind’: i. e. a sort of doing one’s own business.

Republic
IV.

443
C

ἀλλ' οὐ περὶ τὴν ἑξω πράξιν] 'but not concerned with the performance of any external action of his own, but with internal actions which are in very truth concerned with himself and are his own.'

D] ἑκαστον ἐν αὐτῷ] The omission of the article τῶν is supplemented by the addition of τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη below.

τῷ ὄντι τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον] 'Having in very truth arranged his proper home business well.' For what is more οἰκεῖον than a man's soul, and what arrangements more perfect than what is here described?

καὶ ξυναρμόσαντα . . . ὄρους τρεῖς . . . καὶ μέσης] 'and having harmonized the three elements, just as if they were three notes of a scale of a higher, middle and lower string.' The scale contemplated seems to be the octave: νεάτης, ὑπάτης, μέσης, sc. χορδῆς. The Greek 'highest' note (ὑπάτη) corresponds to our 'lowest,' the 'lowest' (νεάτη) to our 'highest.'

The words εἰ ἄλλα ἄττα μεταξύ (suggested by the intermediate notes of the lyre) are observable, as seeming to imply that Plato did not wish his threefold division of the soul to be taken as strictly exhaustive.

σοφίαν δὲ . . . δόξαν] The distinction between ἐπιστήμη and δόξα is here assumed.

444
A

ἐν αὐτοῖς] sc. ἐν ἀνδρὶ καὶ πόλει.

444 A-
445 E

Injustice is the strife of the three elements with one another, the insurrection of a part against the whole, the rebellion of the lower nature against that which has natural authority.

Having determined so much we have no difficulty in distinguishing what actions are just and what are unjust. And we perceive that virtue is health and vice disease in the soul.

Let us ask once more, Is it expedient to be just or unjust, apart from opinion, human or divine? It is no longer possible to ask the question seriously. For if incurable bodily disease makes life not worth living, how utterly unprofitable must it be, if the soul which is the principle of life is diseased? However, we must complete our survey, and describe the forms of unrighteousness. They are innumerable, but four may be selected as sufficiently distinct for our examination. These four severally correspond to four forms of

political constitution. The just life, which is the fifth, answers to Kingship or Aristocracy. *Republic IV.*

οὐκοῦν στάσιν τινά, κ.τ.λ.] Evil, unrighteousness, injustice are regarded by Plato here and in other passages (e. g. Soph. 228 A) as a sort of distraction or dissolution. They can only exist to a certain degree, because they would be destructive to that in which they are contained. As he says in i. 352 D, there is no such thing as perfect injustice, for that would be suicidal: enough justice must remain to keep injustice together.

444
B

No single aspect includes all the forms of evil, which varies infinitely with the characters and circumstances of mankind. (i) Evil may be represented as weakness: the higher nature, though not absolutely extinct, habitually and without resistance giving way to the lower: ἀκρασία, δειλία. Or (ii) as mere negation or privation of good: the diverse, transient, irrational principle, which has been imagined to stand in the same relation to God that physical impurity does to ourselves. (iii) Evil may be conceived as strength; the merely animal passing into a diabolical nature, the reason giving a malignant intensity to the passions, doing and suffering without end in this world and another,—τὸν δ' ἔχοντα καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσιν (x. 610 E: cp. vi. 491 E). (iv) Evil may be summed up under the two commonest forms of evil: (α) untruth—ψεῦδος: (β) sensuality—ἀκολασία. (v) Evil, according to some theological writers, is the preference of self to God or other men. Lastly (vi) evil is strife, or ἐπανάστασις μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς, as in this passage; or, as in the Epistles of St. Paul, the consciousness of sin. To Plato evil appears more under the aspect of deformity and untruth than to modern writers, and less under that of sensuality; also more as political and social, and less as spiritual and moral. Yet in the picture of the tyrant and the tyrannical man in the Republic (Book ix), and in the discussion of the Gorgias respecting the chastisement of evil, the effect of evil in the individual is also strongly felt and expressed.

οὐκοῦν . . . τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι] ‘Must not it (i. e. injustice) on the other hand be a kind of quarrel between these three, a meddlesomeness and interference and rising up of a part of the soul against the whole in order that it may rule over her when it has no right, but is of such a nature as to be properly the slave to that which is of the royal race.’

The majority of MSS., including Par. A, read τοιοῦτον . . . δου-

Republic IV. λεύειν, τοῦ δ' αὖ δουλεύειν ἀρχικοῦ γένους ὄντι (ὅντος M: ὄντε q). Vind.
 444 E has τῷ δ' αὖ μὴ δουλεύειν, ἀρχικοῦ γένους ὄντι. This last is approved
 B by Madvig, but is much too feeble. The variation of the MSS. is difficult to account for, and throws some doubt upon the text.

ἀλλά opposes τοιούτου . . . ὄντι το οὐ προσήκον (sc. αὐτῷ ἄρχειν). In τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι he describes a part of the soul in language appropriate for describing a member of a class in the state 'to that which is of the ruling class' instead of 'to the ruling part.' This use of language is rendered easier by the expression τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένῃ supra. And again the highest class is figuratively compared to a dynasty or royal family. Cp. *Polit.* 310 B μάλλον δέ γε δίκαιον τῶν περὶ τὰ γένη ποιουμένων ἐπιμέλειαν, τούτων πέρι λέγειν, εἴ τι μὴ κατὰ τρόπον πρᾶττουσιν.

D τὸ δὲ νόσον παρὰ φύσιν, κ.τ.λ.] sc. τὸ δὲ νόσον ποιεῖν ἐστὶ τὰ ἐν τῷ σώματι παρὰ φύσιν καθιστάναι ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ἢ π' ἄλλον.

Justice is the health of the soul, is beauty, is harmony, is fitness, is division of labour, is nature, is happiness: of all which injustice is the contrary. Already at this stage of the argument our old question about their comparative expediency 'has become ridiculous,' and can no longer be seriously entertained.

445 A εἰάν τε λανθάνῃ] sc. τις.

μηδὲ βελτίων γίγνηται κολαζόμενος] Cp. supra ii. 380 B οἱ δὲ ὠνίαντο κολαζόμενοι.

τῆς δὲ αὐτοῦ τούτου . . . ἀρετὴν κτήσεται] 'And when the very principle of our life is thrown into confusion and is going to pieces, shall we be told that it is worth a man's while to live, whatever course he choose to follow, unless he finds some means of escaping from vice and injustice, and of acquiring justice and virtue?' δέ marks the transition from the trivial to the more important case. The general drift of the sentence is, that nothing can make life bearable to the unjust, except the prospect of escape from injustice. For a similar mode of expressing an 'a fortiori' argument cp. i. 336 E μὴ γὰρ δὴ οἶον . . . φανῆναι αὐτό and note. οὐ, not μή, is used because the clause depends on δοκεῖ and not on the conditional particle εἰ, which introduces the whole sentence. The negative belonging to the direct form is retained in the indirect. The fresh protasis, εἰάνπερ, κ.τ.λ., is added in the development of the thought independently of the preceding participial clause, so that the sen-

tence has a twofold protasis, or in other words, *ἐάνπερ*, κ.τ.λ., *Republic IV.* modifies the apodosis.

*ἀποκμητέον] This is Bekker's conjecture for ἀποκνητέον, the MS. reading. The change is very slight, and is justified by the general exactness of the replies in the Platonic dialogue. It is obvious that Glaucon is intended to emphasize (with characteristic ardour) what Socrates has just said. He is much less likely to have used a different expression than the copyists are to have written the commoner for the rarer word. And the form ἀποκμητέον, though not occurring elsewhere, is perfectly legitimate. 445 B

ἀ γε δὴ καὶ ἄξια θέας] Plato will not assert that his division is exhaustive. Cp. viii. 544 D ἢ τινα ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἥ τις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὲ κείται; Similarly in Theaet. 156 B it is said that modes of sensation are infinite, though only a few of them have distinct names. C

ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς] The course of the argument which had once kept Socrates and his companions watching a thicket, has now taken them up to a mountain top, from which they have a wide and clear survey of human things,—of the one form of virtue and the countless forms of vice. The graphic use of δεῦρο has prepared for this.

ἐγγενομένου . . . ἀριστοκρατία] Cp. Polit. 297 C περὶ σμικρόν τι καὶ ὀλίγον καὶ τὸ ἐν ἔστι ζητητέον τὴν μίαν ἐκείνην πολιτείαν τὴν ὀρθήν. D

οὔτε γὰρ ἂν πλείους οὔτε εἰς ἐγγεγόμενος] 'For the accident of there being one, or more than one of them will not lead them to disturb any fundamental law of the state so long as they observe the nurture and education which we have described.'

τῶν ἀξίων λόγου νόμων τῆς πόλεως] For the partitive genitive = 'any of them,' cp. Gorgias 514 A δημοσίᾳ πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. E

BOOK V.

At this point Socrates is interrupted by a whispered conversation between Adeimantus and Polemarchus, who has not failed to notice the application of the proverb 'Friends have all things in common' to the question of marriage (iv. 423 E). He and Adeimantus are agreed that Socrates must be challenged to explain himself on a matter of such paramount importance as the relation of the sexes. *Republic V.* 449 A-451 B

Republic V. Socrates admits that the subject is one on which it would be calamitous to miss the truth, but for that very reason he is reluctant to speak. In the end, however, he yields to their request.

449 A-451 B **περὶ ιδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευῆν]** *περὶ κατασκευῆν τρόπον ψυχῆς ιδιωτῶν* is the order of the words. Each form of constitution has a form of the individual life corresponding to it.

ἐν τέτταρσι, κ.τ.λ.] The subject of the four perverted forms of the state is resumed again in Book viii.

B **σμικρὸν γὰρ ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθήστο]** That is, Polemarchus sat a little further away from Socrates than Adeimantus did. He is supposed to draw the latter away from Socrates and to whisper in his ear. This explains how a conversation could be carried on of which Socrates heard only the last words.

λαβόμενος . . . παρὰ τὸν ὤμον] ‘having taken hold of him (αὐτοῦ) by his garment, high up, close to the shoulder.’

τί μάλιστα, ἔφην . . . ἡμῖν δοκεῖς, ἔφη] *τί μάλιστα* is taken in two senses: in the first case as meaning ‘what in particular?’ and in the second case ‘why in particular?’ This play of words cannot be maintained in English.

ἔτι ἐγὼ εἶπον] is the reading of all the MSS. but Ven. Ξ, in which *ὅτι* ε. ε. is found. (A trace of the same reading appears in M, which reads *ἔτι*, according to Signor Rostagno. Schneider asserts that *ἔτι* is the reading of *g*, notwithstanding the silence of Bekker.) The alteration to *ὅτι* . . . *τί* (‘because of what?’) is no improvement in the meaning: and where this combination occurs, as in i. 343 A **Ὅτι δὴ τί μάλιστα; ἦν δ’ ἐγώ. Ὅτι οἶει, κ.τ.λ.:** Charm. 161 C **Ὅτι δὴ τί γε; ἔφη. Ὅτι οὐ δῖποι, ἦν δ’ ἐγώ, ἦ τὰ ῥήματα ἐφθέγγατο, ταύτη καὶ ἐνόει:** *ὅτι* is resumed in the reply and the words are not separated, as they are here, by *ἐγὼ εἶπον*. For the use of *ἔτι* with an aorist, cp. vi. 508 C Πῶς; ἔφη *ἔτι* διέλθέ μοι: Prot. 310 C *ἔτι* μὲν ἐνεχείρησα.

C **εἶδος ὅλον]** ‘a whole division’ or ‘subject.’ See Essay on Diction, vol. ii. p. 295, and cp. iii. 392 A *Τί οὖν . . . ἔτι* λοιπὸν *εἶδος* λόγων *πέρι*, κ.τ.λ., and iv. 427 A *τὸ τοιοῦτον εἶδος νόμων πέρι*.

καὶ λήσιν οἰηθῆναι . . . κοινὰ τὰ φίλων ἔσται] ‘And you seem to have thought (*δοκεῖς . . . οἰηθῆναι*) that you would escape detection in throwing out the slight remark that forsooth in the

matter of women and children everybody must know that friends will have all things in common.' The passage referred to is iv. 423 E ταῦτα ῥαδίως διόψονται, καὶ ἄλλα γε ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν, τὴν τε τῶν γυναικῶν κτῆσιν καὶ γάμων καὶ παιδοποιίας, ὅτι δεῖ ταῦτα κατὰ τὴν παροιμίαν πάντα ὃ τι μάλιστα κοινὰ τὰ φίλων ποιέσθαι.

Republic
V.
449
C

ὁρθῶς] sc. εἶπον to be supplied from εἰπὼν supra.

τὸ ὁρθῶς τοῦτο . . . λόγου δεῖται, τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας] 'but your word "rightly," like the rest, requires explanation, as to the manner of the community.' τᾶλλα, the other particulars of legislation which have not been lightly passed over but fully explained.

γενομένους] sc. τοὺς παῖδας understood from παιδοποιήσονται.

D

ὅλην ταύτην ἣν λέγεις κοινωνίαν] 'and [speak about] the whole subject of the community of women and children which you mean.' Some verb governing the accusative must be supplied with ὅλην in place of μνησθήσεσθαι, or the construction goes back to μὴ οὖν παρῆς.

μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον, κ.τ.λ.] 'For we think that whether it takes place rightly or not rightly will make a great, nay all the difference to the state.' Cp. Phaedo 79 E ὅλῳ καὶ παντί : Laws xii. 944 C διαφέρει δὲ ὅλον που καὶ τὸ πᾶν.

φέρειν . . . γιγνόμενον] sc. τὸ τῆς περὶ ταῦτα κοινωνίας.

ἐπειδὴ . . . πολιτείας] 'But now as you are taking in hand another form of government.' For ἐπιλαμβάνεσθαι in this sense cp. Soph. 217 B λόγων ἐπελάβου παραπλησίῳ, κ.τ.λ.

ἀμέλει] 'Never mind!'—'without more ado,' setting aside a remark or question either as unimportant or not requiring further discussion. Cp. iv. 422 C and note Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστόν : and vii. 539 E Ἀμέλει, εἶπον, πέντε θές.

450
A

ἐπιλαβόμενός μου] 'In laying hands upon me.' The word is repeated in a different sense, for which cp. especially Prot. 329 A μακρὸν ἤχει καὶ ἀποτείνει, εἰ μὴ ἐπιλάβηταί τις, 'unless someone lays hold of it.'

ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς] 'As if we were just beginning,' cp. i. 348 B.

ὡς τότε ἐρρήθη] iv. 423 E.

ἃ . . . παρακαλοῦντες] Either (1) 'and in now calling in this fresh argument,' or (2) 'and in now urging me to this.' In the latter case the antecedent is to be gathered from the general sense

Republic V. of the preceding words (sc. *ταῦτα πάλιν διελθεῖν*) and *ἄ* is cognate accusative.

450 B ὅσον ἐσμὸν λόγων] For the image cp. Cratylus 401 E ἐννεονόκά τι σμήνος σοφίας.

τί δέ; ἡ δ' ὅς . . . ἀκουσομένους] *χρυσοχοεῖν*, literally, 'to smelt ore for gold.' The word had also acquired the sense of 'to go on a fool's errand,' 'to be imposed upon,' the origin of which Suidas and Harpocration explain in the following manner: A report was once spread about at Athens that there was on Hymettus a great quantity of gold dust guarded by warrior ants. The Athenians went armed out to seize the treasure but were worsted and returned home without accomplishing their purpose. Cp. the parallel expression in English—'to seek for the philosopher's stone.'

μέτρον δέ γ'] In book vi. (498 D) such discussions are not merely limited to this life, but are supposed to be continued in another, when the soul is reborn to the world: *πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσσομεν, ἕως ἂν ἡ πείσωμεν καὶ τοῦτον καὶ τοὺς ἄλλους, ἡ προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκείνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοιοῦτοις ἐντύχῃσι λόγοις*: Theaet. 173 C: Polit. 283. *ἀκούειν* is an epexegetic infinitive.

ἀλλὰ . . . ἕα] 'but never mind us,' i.e. never mind inflicting on us a discourse of immoderate length, referring to *μετρίων γε*.

C ἡ δὲ ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι] 'Which is generally thought to be the most troublesome part of education.' *ἐπιπονωτάτη*, sc. *τῆς τροφῆς*. Plato dwells on the importance of the very earliest training in Laws vii. 792 A. See especially the words *ἔστι δὲ ὁ χρόνος οὗτος τριῶν οὐκ ἐλάττων ἐτῶν* (i.e. the three first years of life), *μύριον οὐ σμικρὸν τοῦ βίου διαγαγεῖν χεῖρον ἢ μὴ χεῖρον*.

πειρῶ* δῆ] The choice lies between this correction of *πειρῶ ἄν*, the reading of Par. A, and *πειρῶ οὖν*, the reading of ΠΜ. Cp. iv. 431 B: Symp. 221 E.

οὐ ῥάδιον . . . ἀπιστήσεται] καὶ ταύτῃ refers to *ὡς ἄριστ' ἂν εἴη ταῦτα*. For *εὐδαίμων* in the sense of 'blissfully ignorant,' cp. iv. 422 E *εὐδαίμων εἶ, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι οἶει, κ.τ.λ.* and note.

Great preparations are made for the introduction of the new social system. First, Socrates is disposed to pass over the entire subject. After he has been detected in this little trick he will only proceed at the earnest request of the company, who are willing to take upon themselves the entire responsibility. He anticipates all

the ridicule which the common sense of mankind has agreed to heap on the attempt to overthrow the first and simplest of human institutions. At each fall of the wave the sound of laughter is resounding in our ears, until the greatest wave swallows up all, and the Republic, which was originally a Dorian state, reappears as a kingdom of philosophy.

Republic
V.
450
C

μη εὐχή δοκῇ εἶναι ὁ λόγος] Cp. infra 456 c οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. D

ἐμοί] not ἐμαντῶ, because the object is to be distinguished from the subject of belief. The repetition of the same word adds point. Cp. Soph. O. T. 379 Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

καλῶς εἶχεν] The omission of ἄν gives emphasis to the apodosis, cp. Goodwin, *M. and T.*, § 431.

περὶ τῶν μεγίστων τε καὶ φίλων] 'About matters dear to us, and of the highest importance' (such as family life). E

ἀσφαλές καὶ θαρραλέον] 'A thing safe and giving confidence,' i. e. a thing which may be done with safety and confidence. The epithet θαρραλέος, commonly used of a person who possesses confidence, is here applied to a thing which inspires confidence in the doer. Cp. Prot. 359 c: Soph. Philoct. 106: Pind. Nem. vii. 50.

οὐ τι γέλωτα ὀφλεῖν is an explanatory infinitive after φοβερόν τε καὶ σφαλερόν—'not at all as to incurring ridicule.' The phrase γέλωτα ὀφλεῖν recurs in vi. 506 D ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι, προθυμούμενος δὲ ἀσχημονῶν γέλωτα ὀφλήσω.

κείσομαι] 'I shall be overthrown.' Cp. Euthyd. 303 A ὥσπερ πληγείς ὑπὸ τοῦ λόγου ἐκείμην ἄφρωνος: Ar. Nub. 126 ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσὼν γε κείσομαι. The future indicative follows μὴ by a slight anacoluthon arising from the common tendency to revert to the more direct form of expression. 451 A

προσκυνῶ δὲ . . . οὐ μέλλω λέγειν] 'And I bow to Adrasteia touching what I am about to say.' The involuntary homicide prays Adrasteia to bear witness that he could not help his act, and Socrates is in a like evil case. Cp. Aesch. Prom. 936 οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί. The slightly archaic form ἀπατεῶν (cp. λυμεῶν) adds to the mock solemnity here and infra B.

ἐλπίζω γὰρ . . . νομίμων πέρι] 'For I do indeed believe that to be an involuntary homicide is a less crime than to be a deceiver about the beautiful, the good, and the just, in the matter of laws.'

Republic V. 451 A Schneider joins the words *καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν καὶ δικαίων* with *νομίμων*, but is inclined to cancel *δικαίων*. Several MSS., with Ven. B, read *δικαίων καὶ νομίμων περὶ*.

ὥστε εὖ με παραμυθεῖ] (1) 'So that you console me well.' This at first sight appears to be a contradiction of the words *καλῶς εἶχεν ἡ παραμυθία*, at 450 E. The apparent difficulty has led the scribe of *g* to insert *οὐκ* after *ὥστε*. Socrates had rejected the consolation when first offered, and now, without much point, he is supposed to repeat his refusal. The reading of the text, in which the other MSS. agree, gives also a better sense. Socrates ironically accepts the consolation which he had previously rejected. The ironical emphasis is more pointed than the simple negative would have been. Cp. the ironical use of *καλόν* in iii. 406 B *καλὸν ἄρα τὸ γέρας, κ.τ.λ.* 'You are indeed happy in your attempt to console me!' This is better than (2) making the words equivalent to *εὖ ποιεῖς ὅτι με παραμυθεῖ* ('You do well in endeavouring to console me') which loses the reference to the point of Glaucon's remark, *οὔτε ἄπιστοι οὔτε δύσνοι οἱ ἀκουσόμενοι*.

B *ἀλλ', ὦ Σώκρατες, ἔφη . . . εἴπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε*] The first *ἀλλά* is adversative to the remark of Socrates about the risk which he is running, the second *ἀλλά* is a repetition of the first with the addition of a request. Both are resumed in the third *ἀλλά*, which implies that Socrates adopts Glaucon's point of view in opposition to his own.

ἀφίμεν . . . καθαρὸν εἶναι] 'We acquit you both as guiltless of our blood, so to say, and as not our deceiver.'

ἀλλὰ μέντοι, κ.τ.λ.] 'Well, it is true that in that case, said I, the man who is acquitted is clear as the law says, and if in that case' (i.e. in the case of the homicide) 'it is likely that he will be so in this' (i.e. the case of involuntary deception).

C *δράμα*] 'business,' or 'part.' Cp. Theaet. 150 A *τὸ μὲν τοίνυν τῶν μαιῶν τοσοῦτον, ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος*.

451 C—
452 E *Our guardians have been compared to watch-dogs. Now in training these, we make no difference between male and female, except that we do not expect the female to be quite equal to the male in strength.*

In applying this general principle we must be prepared for ridicule, especially when we insist that the women, like the men,

must strip for gymnastic exercises. But we may remember that when this custom was first introduced among the men, the wits of that day had their opportunity, and no doubt made use of it. Yet experience and common sense have proved too much for them.

Republic
V.
451 C-
452 E

ἰοῦσιν] sc. ἡμῖν. For the idiomatic dative cp. infra 452 C πορευ-
τέον . . . δεηθείσι, κ.τ.λ. 451
C

ἀκολουθῶμεν . . . ἀποδιδόντες] ‘Let us follow out that hint in the matter of the birth and training which we assign to our women, making it similar (to that of the watch-dogs) and then consider whether we deem it suitable or not.’ The subject of **πρέπει** is τὸ τὴν γένεσιν καὶ τροφὴν παραπλησίαν ἀποδιδόναι gathered from the previous words. D

εἰ ἡμῖν **πρέπει**] ‘If we find it suitable.’ Cp. especially infra 462 A ἄρα . . . εἰς μὲν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἔχνος ἡμῖν ἀρμόττει.

ἄπερ ἂν . . . φυλάττωσι] ἄπερ is cognate accusative: ‘In those duties of guard-anship which are performed by the males.’

κοινη, ἔφη, πάντα] sc. οἰόμεθα δεῖν αὐτὰς πράττειν. E

ὥς ἀσθενεστέραις] The subject, ταῖς θηλείαις τῶν φυλάκων κυνῶν, is sufficiently indicated by the previous sentence.

παρὰ τὸ ἔθος] sc. παρὰ τὸ μέτρον, which is absorbed in λεγόμενα. 452
A

εἰ πράζεται ἢ λέγεται] Cp. iii. 389 D Ἐάν γε, ἢ δ’ οὐ, ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται, where see note.

οὐ μόνον τὰς νέας, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας] Said with a slight hyperbaton (which adds emphasis) for τὰς ἤδη πρεσβυτέρας. B

ῥυσοί] sc. ὄντες.

οὐκοῦν, ἦν δ’ ἐγώ, κ.τ.λ.] The uncompromising tone of this passage may be contrasted with the greater respect for public opinion which is shown in Laws viii. 834 D θηλείας δὲ περὶ τούτων νόμοις μὲν καὶ ἐπιτάξεσιν οὐκ ἄξια βιάζεσθαι τῆς κοινωνίας· ἐὰν δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐμπροσθεν παιδευμάτων εἰς ἔθος ἰόντων ἡ φύσις ἐνδέχεται, κ.τ.λ.

περὶ τὴν τῶν ὀπλῶνσχέσιν] ‘as to their bearing of heavy arms.’ C

πορευτέον, κ.τ.λ.] Plato’s theory of female education, though at variance with modern ideas, has points which are worthy of attention. (1) He considers the subject independently of existing practice, and with reference to the difference of sex only. He implies (2) that

Republic
V.
452
C

bodily health and strength, and the training which gives them, are equally necessary for both sexes. (3) Also that men and women have the same interests and duties, and are capable of the same occupations in a greater degree than the customs of society allow. (4) That false delicacy is not a good foundation either for manners or morals. The error of Plato seems to arise from not considering the other differences to which the difference of sex gives rise in mind and feeling. He has forgotten that 'women's best education is the training of their children.' He has lost sight also of the fact that education is relative to character, and the character of women is necessarily formed by the universal opinion of mankind. The merit of seeking to give them position in an age in which they were comparatively degraded must certainly be conceded to him. Modern philosophy would ascribe to them equal powers of different qualities :

'For woman is not undeveloped man,
But diverse.'

Plato has made a considerable step in advance of the ancient world by assigning to them unequal powers of the same quality : as the poet elsewhere sings :

'Woman is the lesser man.'

τὸ τραχὺ τοῦ νόμου] For an analogous phrase cp. viii. 568 c πρὸς τὸ ἀναντεῖς τῶν πολιτειῶν.

δεηθείς τε τούτων] sc. ἡμῖν.

οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ, κ.τ.λ.] Cp. Hdt. i. 10: Thuc. i. 6, § 5.

D **πάντα ταῦτα** and **πάντα τὰ τοιαῦτα** refer partly to the ludicrous image called up supra *ἔταν ῥυσοί, κ.τ.λ.*

καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς . . . ἐνεδείξατο, κ.τ.λ.] 'Then the ludicrous effect to the outward eye vanished before the arguments which showed what was best, and this (i.e. the disappearance of ridicule) showed that he is a fool who thinks anything else ridiculous,' &c. The first *καί* is intensive, marking the correspondence between men's experience and the change in their opinions. This was an instance of the folly of ridicule not grounded in reason.

μάταιος ὃς γελοῖον, κ.τ.λ.] Ridicule is not 'the test of truth' or goodness, but the test of strength, the detector of some flaw or inconsistency or pretension or deviation from custom in

character or action. 'Man is a laughing animal,' and reason uses this power no less than that of speech as the expression of herself, finding in the pleasure of laughter a ready opening at which wisdom or wit may enter in. But the alliance, though capable of a serious purpose, is partly fanciful and humorous, and cannot always be constrained, as Plato seems to imply, for the sake of some political or moral end. Ridicule has more influence on manners than on morals;—is more concerned with the outward surface of life and society than with the inner nature of man, having a free touch and passing lightly from one topic to another. Ridicule is the enemy of superstition and sentimental feeling; and the employment of such an instrument on serious subjects is not always to be deprecated as hurtful; there is nothing of which hypocrisy is so much afraid, nothing which better sifts the weaknesses of human nature. Successful ridicule (1) depends on a certain force of character or ready tact in the person who makes another ridiculous: (2) it requires either an object of attack which is sensitive to ridicule, or (3) public opinion which supports the assailant. A rude justice is the result, in which perhaps a certain degree of injustice may be concealed by the excellence of the jest. On the other hand, the greatest minds, one of whose proper works is to help and free others from scorn, are perhaps incapable of using the weapon of ridicule as they are also incapable of being made ridiculous. Compare Arist. Eth. Nic. iv. 8, 9.

Republic
V.
452
D

καὶ καλοῦ αὐτοῦ σπουδάζει] is the reading of the majority of the MSS., which yields a tolerable sense—'and who again aims seriously at any standard of nobility which he sets up for himself, except the good.' Schneider reads *ἡ σπουδάζει*, omitting *καὶ καλοῦ*. Others make *πρὸς . . . σκοπόν* depend on *στησάμενος*, 'having set himself to some other aim.' (Jebb on Soph. Ant. 299.)

E

But the first aorist middle of *ἵστημι*, unlike *ἵστασθαι*, requires an object. This may be supplied in one of two ways, (1) supposing the expression to be metaphorical, sc. *τὸ τόξον*: cp. the absolute use of *ἐπιστῆσαι*, sc. *τὸ ἄρμα*; or (2) as above, *σπουδάζει πρὸς . . . σκοπόν, στησάμενος (αὐτόν)*, 'with any other aim which he proposes to himself.' The word *ἵστημι* is used of setting up a mark, although *θέμενος* would be more usual. Cp. Hom. Od. xix. 573, 574:

τοὺς πελέκεας, τοὺς κείνους ἐνὶ μεγάροισιν εἴουσιν
ἵστασχα ἑξείης, δρυόχους ὦς, δώδεκα πάντας.

The conjectural omission of *πρὸς* (W. H. Thompson on Gorg. 474 D)

Republic V. is plausible, but not necessary. For the epexegetic participle cp. iii. 397 c ξυγκερανύντες.

452 E-
457 B *The only question of any real moment is whether the female sex in man is capable of sharing in the duties which we assign to them. For our first principle is that our citizens, all and each, shall do the work which is suited to their several natures. A controversialist will say that men and women differ, and therefore that the pursuits assigned to them must differ. But in the spirit of controversy such a one omits to ask whether the difference of nature has anything to do with the particular work in question. One cobbler may have a shock of hair and yet another who is bald is not disqualified from cobbling. Now the difference of sex is limited to the function of procreation, and this lies quite apart from government and war. In point of fact women can do all that men do, though as a rule they cannot do it so well, and men can do all that women do (even to weaving and the baking of cakes), and as a rule, when they do it, they do it better. And there are the same differences amongst women as amongst men. One has a taste for medicine, another for music. And we may presume that some of them, though not all, have capabilities for war and government. These ought to be selected as companions and helpmates for the highest class of men, and to share in the same occupations. In giving them also the same education in music and gymnastic we have been legislating according to nature.*

This is contrary to present custom: but is it possible? Is it the best course? We have shown that it is possible. And if the men whom we have chosen and educated are better than the other men, will not the chosen women, similarly educated, be better than other women? And is it not best to provide for the existence of the best possible men and women in a community? Our women, then, shall not shrink from physical exercises nor from war, although we shall assign to them the lighter duties in both pursuits, because of the comparative weakness of their natures. Our standard of excellence and grace, in this and all respects, shall not be Custom, but the highest Utility.

452
E φύσις ἡ ἀνθρωπίνη ἢ θήλεια] 'Female human nature.' The words ἡ ἀνθρωπίνη, to which Cobet objected, keep up the analogy between man and the other animals which runs through the passage. Cp. supra 451 D, E.

453
A καὶ τοῦτο δὴ . . . ποτέρων ἐστίν;] 'And to which of the two

classes (the class of things they can or cannot share with the men) is this duty of warfare to be assigned?' Republic
V.

ἵνα μὴ ἔρημα . . . πολιορκῆται] 'That the other side may not be besieged without having defenders.' Cp. Soph. 246 D : Theaet. 164 E. 453
A

τῆς κατοικίσεως] sc. τῆς πόλεως, for which πόλιν is substituted by attraction. Cp. iv. 443 c and note. The reference is to ii. 369 A ff. B

ὦ θαυμάσιε] 'O rare, O admirable sir,' as elsewhere, marks the wondering eagerness of Socrates at the new turn in the argument. C

σοῦ δεήσομαί τε καὶ δέομαι] 'I shall have to ask you, as I now do.' For the future cp. Theaet. 164 E κινδυνεύσομεν . . . αὐτῷ βοηθεῖν.

καὶ τὸν . . . ἐρμηνεύσαι] Socrates has explained the views of an imaginary critic of the argument (supra A ἵνα μὴ ἔρημα, κ.τ.λ.). He is now asked to explain 'our own' meaning, which is not yet clear. For the word compare Soph. 246 E Κέλευε δὴ τοὺς βελτίους γεγονότας ἀποκρίνασθαι σοι, καὶ τὸ λεχθέν παρ' αὐτῶν ἀφερμήνευε.

οὐ μὰ τὸν Δία . . . ἔοικεν] 'I don't wonder at your hesitation, for by Zeus it is no easy task,' &c. The strong negation is put forward as a reason for the fear which Socrates expresses in the previous sentence :—'No indeed, that does not look easy' (which is a reason for hesitation). 'Why, no; but the truth is that whether a man tumbles into a swimming-bath or into a mighty ocean, he swims all the same.' The real order is, οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν, οὐ μὰ τὸν Δία. But the eagerness of the speaker brings the oath to the front. Cp. Parm. 131 E Οὐ μὰ τὸν Δία, φάναι, οὗ μοι δοκεῖ εὐκόλον εἶναι τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι. οὐκ εὐκόλῳ = χαλεπῷ. Cp. i. 348 E. D

ἄν τέ τις . . . νεῖ οὐδὲν ἦττον] is perhaps the first suggestion of the image of the wave which is distinctly mentioned infra 457 B ff. The word διανενύκαμεν iv. 441 c. has prepared the way for it. A similar figure occurs in the Laches, 194 c Ἰθι δὴ, ὦ Νικία, ἀνδράσι φίλοις χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι βοήθησον. Cp. Eurip. Hipp. 469, 470 ἐς δὲ τὴν τύχην | πεσοῦσ' ὅσῃν σὺ πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκεῖς ;

ἄπορον] lit. 'hard to come by': cp. ii. 378 A ἀλλὰ τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα, 'some unprocurable victim.' σωτηρίαν is the subject of some more general word than ὑπολαβεῖν, e. g. φανῆναι.

Republic
V.
453
E

ὁμολογοῦμεν] The imperfect tense seems preferable, as the reference to the former argument is so pointed here, although ὁμολογοῦμεν, the reading of Par. A, is also possible. The present might convey a general statement. Cp. supra B ὁμολογεῖτε . . . ὁμολογήσαμεν.

τὰς δὲ ἄλλας φύσεις] 'The aforesaid different natures.' τὰς δὲ ἄλλας is to be explained with reference to ἄλλην φύσιν in the preceding line. The verbal ambiguity is obviated by the clearness of the context. So in Soph. O. T. 845 τοῖς πολλοῖς is not 'the many' or 'the greater number,' but 'the plurality of persons which the previous description implied.'

ἡ γειναία . . . (454 A) πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι] That is to say, People make oppositions of words, because they do not understand the differences of things. Our argument hinged upon the opposition of 'some' and 'other'; but we never considered in what sense each of these terms applied to the difference of sex. There are various species of difference — εἶδη τῆς ἀλλοιώσεως (454 C) each appertaining to some particular quality or capacity (πρὸς τι τείνοντα), e. g. height, strength, &c. ; and because people differ as participating in some particular species of difference, we must not conclude that they differ *in toto*, depriving 'different' as applied to them of all real significance.

Compare Soph. 218 C δεῖ δὲ αἰεὶ παντὸς περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μάλλον διὰ λόγων ἢ τοῦνομα μόνον συνομολογήσασθαι χωρὶς λόγου: Theaet. 164 C ἀντιλογικῶς εὐόκαμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι καὶ τοιοῦτόν τινι περιγεγόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν, καὶ οὐ φάσκοντες ἀγωνισταὶ ἀλλὰ φιλόσοφοι εἶναι λανθάνομεν ταῦτα ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες: Polit. 285 A, B: Soph. 259 D τὸ δὲ ταῦτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμῇ γέ πη καὶ τὸ θάτερον ταῦτὸν καὶ τὸ μέγα σμικρὸν καὶ τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαίρειν οὕτω τὰναντία αἰεὶ προσφέροντα ἐν τοῖς λόγοις, οὔτε τις ἔλεγχος οὗτος ἀληθινὸς ἄρτι τε τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δηλὸς νεογενὴς ὤν.

454
A

κατ' εἶδη διαιρούμενοι] Cp. Phaedr. 265 E τὸ πάλιν κατ' εἶδη δύνασθαι τέμνειν, κατ' ἄριθρον ἢ πέφυκε, κ.τ.λ.

κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν] Either (1) as in the translation 'pursuing a merely verbal opposition,' or (2) (as suggested by Mr. J. Solomon) 'assailing,' or 'holding in chase, what is a mere verbal contradiction.' For the latter cp. Theaet. 166 D τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ τῷ ῥήματι μόνον δίωκε.

B

τὸ μὴ τὴν αὐτὴν φύσιν] μὴ is the reading of Ven. Ξ and the old

editions, and is probably right. 'We might valiantly and contentiously insist upon the verbal truth that the nature which is not the same (i. e. the female nature) ought not to have the same pursuits (i. e. as the male nature), but we never considered at all what was the nature of the sameness and difference which we were then distinguishing and whereto it was related.' The reading of the other MSS. A Π M & c. τὸ τὴν αὐτήν, κ.τ.λ., can only mean, 'the nature which was in fact the same we argued in our contentious manner to be incapable of the same pursuits.' But the words τὸ . . . τυγχάνειν are simply a restatement of the objection in 453 B, c that men and women having different natures should have different pursuits, while the assertion that men and women share the same human nature would be out of place. And the opposition of μὴ τὴν αὐτήν, οὐ τῶν αὐτῶν, is more like Plato than the conjectural reading τὴν ἄλλην (Baiter).

Republic
V.
454
B

ἐπεσκεψάμεθα δὲ . . . (c) μὴ τοὺς ἑτέρους] We spoke of the same and other, but we did not define the meaning or object of the difference. Bald and hairy men are different; but no conclusion can be drawn from this that because the bald man is a cobbler the hairy man is not to be a cobbler. Plato is well aware of the value of a ludicrous illustration. Cp. *infra* 474 E: vi. 495 E: Theaet. 149 A.

μὴ ἔἴν κομήτας] sc. σκυτοτομεῖν.

C

τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἑτέραν] ὁ αὐτός and ὁ ἕτερος are here generalized. Cp. Theaet. 190 c.

ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα] This reading has weak manuscript authority (*q β'*), but is probably right, the older MSS. having been misled by the apparent *dittographia*. Par. A has ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντα: others (Vat. Θ) give ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὴν τὴν ψυχὴν ἔχοντα by a further corruption. K. F. Hermann approved of ἱατρικὸν μὲν καὶ ἱατρικὴν τὴν ψυχὴν ὄντας, 'a man and woman gifted with medical talent' (cp. *infra* 455 E), but Plato could not be guilty of the clumsiness of assuming at the very beginning incidentally the general proposition which he has to prove, viz. the aptitude of women for all pursuits. Others have proposed ἱατρὸν μὲν καὶ ἱατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα, which is adopted by Bekker, and may be supported by comparing Xen. Mem. iii. 1, 4 ὁ μαθὼν ἰᾶσθαι κἂν μὴ ἱατρεύῃ ὁμῶς ἱατρός ἐστιν: Polit. 259 A εἰ τῷ τις τῶν δημοσιευόντων ἱατρῶν ἰκανὸς ξυμβουλευεῖν ἰδιωτεύων αὐτός, κ.τ.λ. But

D

Republic
V.
454
D

the slight alteration *ιατρόν* is unnecessary, and it is better not to depart further from the MSS. than is absolutely required. Schneider obtained nearly the same meaning by reading as in the text and joining *τὴν ψυχὴν* with the second *ιατρικόν* exclusively. But the repetition simply emphasizes identity in order to prepare for the contrast between identity and difference. 'If two men have each the soul of a physician, we meant to say for example that they have the same nature' (however different they may be in other respects); 'if one have the soul of a physician, and the other have the soul of a carpenter, we meant to say that they have different natures' (however else they may resemble one another). The singular *ὄντα* is accounted for by attraction to the nearest word.

πρὸς τέχνην τινά] 'in regard of fitness for some art.' Riddell, *Digest*, § 128.

E *ὡς πρὸς ὃ ἡμεῖς λέγομεν, κ.τ.λ.*] 'that a woman differs from a man with reference to the point of which we are speaking,' i. e. common training and participation in the same duties. Cp. Theaet. 177 D *τοῦτο δέ που σκῶμ' ἂν εἴη πρὸς ὃ λέγομεν*.

455 A *ὅπερ σὺ ὀλίγον πρότερον ἔλεγες*] supra 453 C *ὡς μὲν ἐξαίφνης, ἔφη, οὐ πάνυ ῥάδιον*.

B *καὶ τῷ μὲν . . . (C) τῷ δὲ ἐναντιοῦτο* ;] Strength of body is needed for strength of mind. Cp. vi. 498 B *τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀνδροῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους*: Protag. 326 B *ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ*.

C *οἷς . . . ὀρίξου*] For the dative cp. ii. 376 B *συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ ὀριζόμενον τό τε οἰκίον καὶ τὸ ἀλλότριον*. The imperfect tense alludes to what was implied in the objection, 'you meant to define,' supra 453 B.

D *ἐν οἷς δὴ τι δοκεῖ . . . εἶναι*] Cp. Symp. 219 C *καίπερ ἐκείνό γε ᾧμην τι εἶναι*.

κρατεῖται] *κρατεῖσθαι* is passive, and as in a few other instances (with the meaning of *ἡττᾶσθαι*) takes the genitive (*πολλῶν ἀνδρῶν*) without the preposition (e. g. *κρατεῖσθαι ἡδονῶν* Aeschin. de Fals. Leg. § 152).

Compare Cratyl. 392 C *πότερον οὖν αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς πόλεσι φρονιμώτεραί σοι δοκοῦσιν εἶναι ἢ οἱ ἄνδρες, ὥς τὸ ὅλον εἰπεῖν γένος* ;

ἀλλ' ὁμοίως . . . ἀμφοῖν τοῖν ζώοιιν] 'But natural aptitudes are equally diffused in both.' αἱ φύσεις are the qualities suited for the different occupations of life. For the generic use of ζῶον cp. Theaet. 157 c ὅ δὲ ἀθροίσματι ἄνθρωπόν τε τίθενται καὶ λίθον καὶ ἕκαστον ζῶόν τε καὶ εἶδος.

Republic
V.

455
D

ἐπὶ πᾶσι δέ, κ.τ.λ.] Cp. supra 451 E πλὴν ὡς ἀσθενεστέραις χρώμεθα, τοῖς δὲ ὡς ἰσχυροτέροις.

E

ἀλλ' ἔστι γάρ] It has been agreed that women must have some occupation. 'But then (ἀλλὰ γάρ) as we shall say, women's capabilities differ, just as men's do, and their occupations therefore must be similarly distributed.'

καὶ γυνή] sc. ἡ μὲν ἱατρική, ἡ δ' οὐ.

γυμναστική δ' ἄρα οὐ . . . (456 A) ἔγωγε] 'But is not one woman a lover of gymnastics and of war, another unwarlike and no lover of gymnastics?' 'I should think so.'

The reading γυμναστική δ' ἄρα οὐ, οὐδέ is adopted by Schneider and Hermann and the Zurich editors, and is supported by the preponderance of MS. authority. The form of question is not the ordinary use of οὐ expecting an affirmative answer, but rather an ironical negation with an interrogative tone. Cp. infra 468 B (where however the humour is more apparent): 'Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι σοι δοκεῖ. Τὸ ποῖον; Τὸ φιλησθαι τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἐκάστου. The other readings, καὶ γυμναστική, ἡ δ' ἄρα οὐ and that of *g*, which Bekker adopted, καὶ γυμναστική ἄρα καὶ πολεμική, look like clumsy attempts at emendation.

ἄθυμος] 'Passionless.' For this use of the word cp. iii. 411 B, Laws x. 888 A.

456
A

ἡ οὐ τοιαύτην] sc. φιλόσοφον καὶ θυμοειδῆ. The instances from μουσική onwards have led the way to this.

ἐπεὶ περ εἰσὶν ἱκαναὶ καὶ ξυγγενεῖς] 'Seeing that they are qualified and of a kindred nature,' i. e. one which is at once φιλόσοφος and θυμοειδής. In the Politicus and Laws, on the other hand, the aim of the legislator is rather to unite in marriage opposite natures that they may supplement each other.—Polit. 309, 310: Laws vi. 773 ff.

B

ἤκομεν ἄρα . . . ἀποδιδόναι] 'And so we are come round to what we were before saying, and allow that there is nothing

Republic V. 456 B unnatural in assigning the pursuit of music and gymnastic to the wives of the guardians.' Cp. *Laws* ii. 659 c Δοκεῖ μοι τρίτον ἢ τέταρτον ὁ λόγος εἰς ταῦτόν περιφερόμενος ἦκειν : *Gorg.* 521 E ὁ αὐτὸς δέ μοι ἦκει λόγος, ὅνπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον : *ibid.* 517 c οὐδὲν πανόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι.

C εὐχαῖς ὅμοια] Cp. *supra* 450 D μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος.

ἢ ἐπίσκεψις] *supra* 452 E.

ὅτι δὲ δὴ βέλτιστα, κ.τ.λ.] The *possibility* of our proposals has received an elaborate proof. Men and women have been shown to have a common nature and therefore it is natural to assign to them a common education and common pursuits. Whether our proposals are *desirable* remains to be considered.

Aristotle (*Pol.* i. 13, § 9), perhaps referring to *Meno* 71 E, will not hear of the ascription of the same qualities to men and women : οὐχ ἡ αὐτὴ σωφροσύνη γυναικὸς καὶ ἀνδρός, οὐδ' ἀνδρία καὶ δικαιοσύνη, καθάπερ ᾤετο Σωκράτης, ἀλλ' ἡ μὲν ἀρχικὴ ἀνδρία, ἡ δὲ ὑπηρετικὴ.

οὐκ ἄλλη μὲν . . . (D) παραλαβοῦσα;] 'Then surely with a view to a woman's becoming fitted to be a guardian, there will not be one education which will make men and another which will make women guardians, especially when it has received the same nature to work upon.' The whole sentence is negated, and the paratactic expansion breaks from the construction with πρὸς. ποιήσῃ, sc. φυλακικούς.

D ἐν οὖν τῇ πόλει . . . τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας;] This is the most distinct allusion which is made in any part of the *Republic* to the education or want of education of the lowest class in the state. Cp. however viii. 547 c, where the condition of the ordinary citizens is alluded to in general terms, and iv. 421 E, where apprenticeship is incidentally referred to. The lower classes have no real place in the *Republic*; they fade away into the distance.

τῶν ἄλλων πολιτῶν . . . ἄριστοι] i. e. (1) 'better than the other citizens,' as they are better than the cobblers, or (2) 'than the citizens besides themselves.' [B. J.]

457 A καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον] Their devotion to public duty forbids their absorption in the nursery. This remark contains a hint of the next-coming 'wave.'

B ἀτελὴ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν] σοφίας is the genitive

after καρπὸν, which is governed by δρέπων, 'the man who laughs at naked women, plucks from his laughter an unripe fruit of wisdom,' i. e. foolishness, 'not knowing at what he is laughing.' According to Stobaeus (ed. Gaisford, Tit. 304), the quotation is from Pindar, who applies the words ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπων to the physiologists, the addition τοῦ γελοίου is Plato's own. See also Phaedr. 260 C, D ποιοῦν τινα οἷει . . . τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν ; Jests about the gymnastics of the Spartan women such as Plato describes are found in the Lysistrata of Aristophanes (80-83).

Republic
V.
457
B

κάλλιστα γὰρ δὴ τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεται] i. e. 'this which is commonly said will ever be the noblest saying: "That the useful is noble and the hurtful is base."' See especially Theaet. 172 A, B, 177 D, E. The sentiment recurs infra 458 E εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ οἱ ὠφελιμώτατοι. The future-perfect expresses permanence and absoluteness in future time.

We have escaped one wave of the sea of ridicule which was ready to swallow us up alive. But the next is still more formidable. For on the community of education and employment there follows the community of marriage. And here also the scepticism to be encountered is two-fold:—(1) Is the change possible, and (2) is it for the best? Socrates is confident upon the latter point, and proposes to take it first, leaving what is more doubtful and difficult to be disposed of afterwards. Let us build our 'Castle in the air,' and then consider whether we may hope one day to find a place fit for it on the solid ground.

457 B-
461 E

The women shall be first selected, then educated, and, lastly, have their duties assigned to them. Then—having their work, their quarters, and their meals in common—the two sexes cannot but be drawn together, by a more than mathematical necessity. Now order is inseparable from our first principle: licentiousness, in a city of the blessed, is a thing not to be permitted: and so the question rises, What order is to be observed about marriage-rites? Once more we may appeal to the analogy of the lower animals. In breeding hawk or hound, Glaucon is careful in the matter of selection, pairing the best-bred individuals with the best, while both are in their prime. And the same conditions ought to be applied to the breeding of other animals and of men amongst them, if the quality of the race is to be preserved. Here, then, is a point in which the wisdom of our rulers will be put to the test. For they must have recourse to the 'medicine' of deception, so that, without apparent constraint,

Republic V. the highest privileges in the way of marriage may be reserved for the noblest. There must be festivals and hymeneal songs proclaiming how 'the brave deserve the fair.' And exceptional advantages in affairs of this kind must be provided for those who distinguish themselves in war. There will be lotteries cunningly devised, which, unknown to the people, will effect our purpose. And there will be magistrates, male and female, appointed to take care of the children who are born of these marriages. The perfect offspring of noble parents they will carry to the common nurseries and place them under appropriate care. But the children of inferior parents, and accidental misbirths, will be carried off by them none shall know whither,—never to reappear. The mothers shall be allowed to suckle their own and one another's children (not knowing the difference), as much as is desirable for their health. But there will be wet nurses who will relieve them of any duties that might break their rest.

It remains to define the age for marriage. In women this lasts from twenty to forty, and in men from about twenty-five to fifty-five. Beyond these limits either way none shall be permitted to bring forth children for the state. Nor shall any one within the prescribed age cohabit without permission of the magistrates. But a general dispensation shall be given to those who are past the age, provided that they abstain from incestuous intercourse and provided also that if a child is born, it shall be understood that no one shall be responsible for rearing it.

Now under these new laws what connexions are incestuous? Children are not to know their real parents. But all who are born from seven to nine months after each marriage festival will be brothers and sisters to each other, and sons and daughters to all who were married at that festival. These will be the prohibited degrees.

457 C ἀλλά πη . . . ὁμολογεῖσθαι] 'But that the argument somehow comes to an agreement with itself.' For the reciprocal middle voice, cp. Phaedr. 265 D τὸ αὐτὸ αὐτῷ ὁμολογούμενον: Tim. 29 C: Laws v. 746 c.

The image of the wave, the way for which has been already prepared (453 D), is one of those continuous images in Plato which also form links in the arrangement of the subject.

D :: :: μείζον πρὸς ἀπιστίαν] 'more formidable, as more provocative of incredulity.'

ἀλλ' οἶμαι . . . γενέσθαι] The aorist is sometimes used without ἄν in confident prediction. Cp. Protag. 316 c τοῦτο δὲ οἶται οἱ μάλιστα γενέσθαι, εἰ σοὶ συγγένοιτο: Goodwin, *M. and T.*, § 127. But the similarity of ἄν, ἄμ, may easily have led to the loss of the particle here. Republic
V.
457
D

λέγεις] 'Your words imply.' Cp. iv. 425 E λέγεις, ἔφην ἐγώ, βιώσασθαι τοὺς τοιούτους, κ.τ.λ. E

λόγων σύστασιν] 'A combination' (or 'coalition') 'of arguments': i.e. λόγων λόγῳ συνιστάμενον. Socrates had hoped to escape from one of his enemies, he now finds that he has to meet both of them. Cp. Eurip. Androm. 1088 εἰς δὲ συστάσεις | κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκῆτορ θεοῦ: Dem. κατὰ Στεφάνου A, 1122, l. 5 τὰς αὐτῶν συστάσεις κυριωτέρας τῶν νόμων ἀξιῶν εἶναι.

ἔκ γε τοῦ ἑτέρου] The language is still coloured by the image of the 'sea of arguments.'

λοιπὸν δὲ δὴ . . . περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ] sc. διαλέγεσθαι, or λόγον διδόναι, which is supplied in the next sentence (cp. infra).

ἔασόν με ἑορτάσαι] 'suffer me to keep holiday.'

καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοί που, κ.τ.λ.] καὶ in καὶ γάρ anticipates καί in ἦδη οὖν καὶ αὐτός, κ.τ.λ., to which it is correlative. 458
A

γενομένου] sc. ἐκείνου ὃ βούλονται. Cp. ii. 369 A Οὐκοῦν γενομένου αὐτοῦ ἔλπις εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν;

καὶ ὕστερον] καί implies 'there will be an opportunity of doing so hereafter as well as now.' Cp. iii. 400 B καὶ μετὰ Δάμωνος and note: Soph. 254 B περὶ μὲν τούτου καὶ τάχα ἐπισκεψόμεθα σαφέστερον. [καί simply='and.' B. J.] B

γινόμενα] 'When they do take place.' Cp. supra γενομένου.

τὰ δὲ καὶ μιμουμένους] sc. τοὺς νόμους, i.e. 'following their spirit.' Cp. Polit. 300 ff., where the actual rulers are advised to 'imitate,' i.e. act in the spirit of, the ideal ruler. C

οὐ μὲν τοίνυν, κ.τ.λ.] αὐτοῖς depends on παραδώσεις, sc. τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς ἐπικούροις.

δομοῦ δὲ ἀναμεμιγμένων . . . ἄξονται] The subject of ἀναμεμιγμένων is also the subject of ἄξονται. ἄξονται is passive in sense. D

οὐ γεωμετρικαῖς γε . . . ἀνάγκαις] The dative ἀνάγκαις is to be

Republic construed with ἀναγκαῖα, 'necessary in virtue of': cp. Soph. 252 D
 V. ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον. For the play on ἀνάγκη, cp. vii.
 458 D 527 A, ix. 581 E.

ἀλλὰ μετὰ δὴ ταῦτα, ὦ Γλαῦκων, κ.τ.λ.] Is Plato serious in his scheme of communism? Modern readers would like to explain this part of the ideal commonwealth in a figure only (ἐν ὑπονοίᾳ); they might imagine themselves not far off a kingdom of heaven, 'in which they neither marry, nor are given in marriage.' But the particularity of the details forbids this: we seem rather to be entering on a 'new moral world.' It may be urged on behalf of Plato: (1) that he himself acknowledges the community of women and children to be 'the second of the three great waves' or paradoxes: (2) that in the Laws the theory is not put into practice, though regarded as affording the true and absolutely perfect rule of the state, Laws v. 739 D ἡ μὲν δὴ τοιαύτη πόλις, εἴτε πον θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσι πλείους ἑνός, οὕτω διαζῶντες εὐφραίνόμενοι κατοικοῦσι: (3) that the Greek sentiment about the relations of the sexes is unlike that of modern times: (4) that the family is not destroyed but merged in the state; public interests are supposed to take the place of private ones: (5) the equalization of the sexes was a great thought in that age and country, not entirely realized by any modern nation: (6) the communism of Plato has other aims than the indulgence of the passions; licentiousness is to be deemed 'an unholy thing': (7) although the physical considerations to which Plato draws our attention can hardly be dwelt upon, neither can they be safely overlooked: (8) lastly, there is a speculative interest in considering social institutions with a reference to first principles which lie beyond the range of custom and experience.

459 A ἀρ' οὐκ εἰσὶ τινες καὶ γίγνονται ἄριστοι;] 'Are there not some who are and who prove themselves to be the best?' The same creatures form the subject of both verbs.

ἐκ τῶν ἀρίστων] sc. γεννᾶν.

B γεννᾶται] sc. (1) τὸ γεννώμενον, or (2) τὸ γένος infra.

τί δὲ ἵππων οἶει] ἵππων may be taken as a genitive of reference (with περί omitted), as in Hom. Od. xi. 174 εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον: Soph. O. C. 354, 355 μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, . . . ἀ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος: this is eased by assimilation to the genitives in

the previous sentence (ὀρνίθων . . . κυνῶν). Cp. Phaedo 78 D Τί δὲ *Republic*
τῶν πολλῶν καλῶν . . . ; ἄρα κατὰ ταῦτά ἔχει . . . ;

ὥς ἄρα . . . δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων] is a fusion of two
constructions of δεῖ: ὥς σφόδρα δεῖ ἄκρων ἀρχόντων and ὥς σφόδρα δεῖ
ἄκρους εἶναι τοὺς ἀρχοντας.

ὅτι ἀνάγκη αὐτοῖς, κ.τ.λ.] For deception as a political medicine,
cp. ii. 382 c. The order is ἡγούμεθα ἐξαρκεῖν ἱατρὸν εἶναι καὶ φανό-
τερον.

μὴ δεομένοις μὲν . . . ἐθελόντων ὑπακούειν] ἐθελόντων (1) sc.
τῶν σωμάτων (the genitive absolute is changed in one MS., r, to
the dative ἐθέλουσιν), 'when the constitution is amenable to diet :'
cp. ii. 370 B and note ; or (2) the subject of ἐθελόντων is personal :
'when the patients are willing to submit to regimen' [B. J.].

ἀνδρειότερου] 'more courageous': the task of prescribing medi-
cine is more difficult than of prescribing a diet, and therefore
requires more courage in the physician.

τὸ ὀρθὸν τοῦτο] sc. τὸ ὀρθὸν εἶναι τῷ ψεύδει χρῆσθαι, ὥς ἐν φαρμάκῳ
εἶδει. Socrates echoes the expression of Glaucon. Cp. supra
449 c τὸ ὀρθῶς τοῦτο . . . λόγου δεῖται.

εἰ μέλλει . . . ἀκρότατον εἶναι] 'If the flock is to be of the
highest quality': as above σφόδρα ἄκρων.

ποίμνιον . . . ἀγέλη] The words are meant to recall the analogy
of the lower animals (cp. Polit. 261).

τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς] For the sort of poetry and poets to be
received in our state cp. iii. 398 A, B.

τοῖς γιγνομένοις γάμοις] 'The unions which result' from brides
and bridegrooms being brought together. The expression pre-
pares for the restriction following.

τὸ δὲ πλῆθος, κ.τ.λ.] 'But the number of the marriages we
shall place under the control of the magistrates.' For πλῆθος of
a limited number or quantity, cp. Gorg. 451 c πῶς ἔχει πλῆθους
(τὸ τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν) : Phaedr. 279 c τὸ . . . χρυσοῦ πλῆθος εἴη
μοι ὅσον, κ.τ.λ.

On the question of population, cp. viii. 546 A, B, D. We may
observe that these two passages have an apparent likeness but
are not really similar in their drift. In the first, Plato supposes

Republic
V.
460
A

a limitation to be placed upon population by the rulers to avoid excess and defect of numbers: in the second, he fears the deterioration and confusion of classes which may arise by ignorance in the rulers of the so-called number of the state or cycle of human births.

Aristotle and Plato are agreed, the latter both in the Laws and the Republic, in limiting the state by unity, *μέχρις οὗ ἂν ἐθέλῃ εἶναι μία*. No definite number is given in the Republic: in the Laws it is said that the number is to be regulated by the size of neighbouring states. The number finally fixed upon is 5040, which Plato praises in respect of convenience, because it was capable of such numerous subdivisions. At this number, in a passage which it is hardly possible to explain, Aristotle carps. It would require, he says, a territory as great as Babylonia to support such a vast population in idleness, to say nothing of their attendants.

πρὸς πολέμους . . . ἀποσκοποῦντες] Cp. ii. 372 c *εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πόλεμον* (but in the present passage the notion is rather that of making allowance for losses sustained through war or pestilence): and for *μήτε . . . γίγνηται* cp. iv. 423 c *ὥπως μήτε σμικρὰ ἢ πόλεις ἔσται μήτε μεγάλη δοκοῦσα*.

κλήροι δὴ τινες . . . τοὺς ἄρχοντας] ‘Then, I suppose, we must contrive some ingenious kind of lot, that the less worthy person, on each occasion of uniting them, may lay the blame on chance, and not on the ruler.’

For *σύνεργις*, cp. Tim. 18 D *εἰς τὴν τῶν γάμων σύνεργιν*, where Plato, referring to this passage, repeats the expression, and infra 461 B *μὴ ξυνέρξαντος ἄρχοντος*. Cp. also the Homeric use of *συνέργω* in Od. ix. 425–427 *Ἄρσενες ὅτις ἦσαν . . . | Τοὺς ἀέκων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγοισιν*. Plato thinks that the principles which are observed in breeding animals should also be observed in breeding human beings. Hence he applies the terminology of the former to the latter. *Σύνεργις*, properly used of the penning of animals, is here applied to the union of men and women. Cp. the use of the words *ἀγέλη* and *ποίμιον* supra 459 E, and of *σηκός* infra c.

τὸν φαῦλον ἐκείνον] The reference is to supra 459 D *τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάταις τὸναντίον*.

B *ἵνα καὶ . . . σπεύρωνται*] ‘That there may be moreover a colourable excuse for such fathers having as many children as possible.

καὶ ἅμα] ‘and at the same time,’ i.e. while we honour bravery we also reap an advantage. Republic
V.
460
B

εἶτε ἀμφοτέρα] For this adverbial accusative cp. Laches 187 A ἢ δώροις ἢ χάρισιν ἢ ἀμφοτέρα.

κοινὰ . . . καὶ ἀρχαί, κ.τ.λ.] ‘Offices also’ (as well as education and the general duties of guardians, supra 456 ff.) ‘are I suppose to be common to both women and men.’ The inference on p. 456 supra only extended to the duties of guardians generally. The further consequence that the rulers will be taken from both sexes is here assumed by the way. Plato seems, however, to betray a certain consciousness that the office immediately in question might be specially suitable for women. Cp. Laws vi. 784, vii. 794, where it is actually entrusted to women.

εἰς τὸν σηκόν] Cp. Homer, Od. ix. 219, 220, where the lambs and kids await their mothers in the pens: *στείνουντο δὲ σηκοὶ* | *Ἄρνων ἦδ’ ἐρίφων.* C

τὰ δὲ τῶν χειρόνων . . . κατακρύψουσιν ὡς πρέπει] Cp. infra 461 c ὡς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ. Is Plato a maintainer of infanticide? It must be admitted that the words in which he touches on this subject are not perfectly clear. First let us consider the passage supra 459 D δεῖ . . . τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίστοις συγγίγνεσθαι ὡς πλειστάκις, τοὺς δὲ φαυλοτάτους ταῖς φαυλοτάτοις τοῦναντίον, καὶ τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μὴ, εἰ μέλλει τὸ ποίμνιον ὅ τι ἀκρότατον εἶναι, ‘The best of either sex should be united with the best as often, and the inferior with the inferior, as seldom as possible; and they should rear the offspring of the one sort of union, *but not of the other*, if the flock is to be maintained in first-rate conditions’ Here Plato is speaking of keeping up the breed of the guardians in perfection: but it does not necessarily follow that the weaklings or imperfect individuals must be put out of the way to accomplish this: he could have obtained his object by degradation of them to an inferior class. Nevertheless the words *τῶν δὲ μὴ* (sc. *τρέφειν*) have an ominous sound, unaccompanied as they are by any explanation of what is to become of them. Still more ominous are the words in the present passage *τὰ δὲ τῶν χειρόνων, καὶ ἐάν τι τῶν ἐτέρων ἀνάπηρον γίγνηται, ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν ὡς πρέπει*, ‘But the offspring of inferior parents, or of the better, when they chance to be deformed, will be put away in some mysterious un-

Republic
V.
460
C

known place, as they should be.' These words are meant to suggest something different from rearing the children in a pen or asylum, which Plato does not like or think it good taste more distinctly to describe. It is further stated in 461 c that the children born of irregular unions between parents who have passed the prescribed limit of age, if abortion has not been already practised, shall not be reared, *μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μηδέ γ' ἔν, ἐὰν γένηται, ἐὰν δέ τι βιάσῃται, οὕτω τιθέναι, ὥς οὐκ οὔσης τροφῆς τῷ τοιούτῳ*. It may be remarked that whatever doubt may be entertained respecting the meaning of the word *τρέφειν* in the first of these passages, there can be no doubt as to the sense which is to be assigned to *τροφῆς* in the last.

All three passages occur within two pages of each other : there is therefore a strong presumption that they must be explained in the same way. It may also be fairly argued that they must be taken in the worst sense that they will bear, because Plato would naturally wish to cast a veil over an unpleasant subject. Nor can the milder view be defended by Timaeus 19 A *τὰ δὲ τῶν κακῶν εἰς τὴν ἄλλην λάθρα διαδοτέον πόλιν* : for it is not necessary that Plato should be perfectly consistent : he may have altered his mind or may have forgotten.

The Greek feeling is sufficiently expressed in a well-known passage of Aristotle (Pol. vii. 16, § 15) : 'As to the exposure and rearing of children, let there be a law that no deformed child shall live, but where there are too many (for in our state population has a limit), when couples have children in excess, and the state of feeling is averse to the exposure of offspring, let abortion be procured before sense and life have begun ; what may or may not be lawfully done in these cases depends on the question of life and sensation.' The occurrence of such a passage in Aristotle is a strong reason for believing that similar passages have a similar meaning in Plato. It shows that they are not in any degree at variance with Greek feeling.

On the whole we must conclude that the only reason for denying Plato to be a maintainer of infanticide is the wish to acquit him of allowing a practice so repugnant to modern Christian notions.

There are similar questions in antiquity ; e.g. whether human sacrifices were practised by the Greeks and Romans, about which there is the same doubt, due to the same reticence or ambiguity, and which should probably be answered in the same way.

τὰ εἴκοσι ἔτη] ‘a period of twenty years.’ The article, which is added according to Greek idiom with the word of number, defines the time in reference to the rest of life. Republic
V.
460
E

τὰ ποῖα αὐτῶν;] sc. τῶν ἐτῶν. ‘Which years of life do you mean?’ i.e. within what limits do you define the twenty or thirty years?

γυναικὶ μὲν . . . πεντεκαίπεντηκονταέτους] ‘For a woman, said I, the proper time (μέτριος χρόνος) is to begin at twenty years of age and to continue to bear children to the state until forty; for a man the proper time is to begin when he has passed “the swiftest prime of running,”’ i.e. when his powers of running are at their highest, ‘and to beget children to the state until fifty-five.’ The words τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμήν have also been referred to the course of life. But it is difficult to make δρόμος refer to the race of life where there is nothing in the context to suggest this metaphorical application of the phrase. In Laws (vi. 785) a man must marry, if at all, between thirty and thirty-five, a woman between sixteen and twenty.

τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων] This qualification is added to leave room for the licence given infra c. 461
A

ἂν λάθῃ] sc. φύς. Cp. infra c εἰς δὲ τι βιάσθαι. It is assumed that, if such a birth came to the knowledge of the rulers, the child would be at once destroyed.

ὑπὸ σκοτοῦ] Cp. the use of σκότιος in Hom. Il. vi. 24, Eurip. Troad. 44, &c. B

ἀνέγγυον] ‘unwarranted.’

καὶ ταῦτά γ’ ἤδη . . . προθυμείσθαι] ταῦτά γε, sc. ἀφήσομεν. ‘Before granting this permission, however, we must instruct them to use all diligence,’ &c. C

εἰς γένηται] sc. κύημα, not παιδίον.

βιάσθαι] sc. εἰς τὸ φῶς.

οὕτω τιθέναι] sc. τὸ γιγνόμενον, ‘to dispose of it on the clear understanding that such an offspring is not to be reared.’

πῶς διαγνώσσονται . . . οὐδαμῶς] sc. διαγνώσσονται. ‘How will they distinguish their fathers and daughters and the other relatives of each other whom you mentioned?’ (1) ‘Not at all,’ i.e. they D

Republic
V.
461
D

will not know their own fathers and daughters, &c. in the literal sense. Or (2), as sometimes elsewhere, the negation with ἀλλά is only a stronger way of saying 'simply as follows.' Cp. iv. 424 D and note: also infra 472 B ἀλλὰ τί τοῦτό γ' ; ἔφη. Οὐδέν' ἀλλ' εἰν, κ.τ.λ. [L. C.]

Plato's 'table of prohibited degrees' appears to be the following. Brothers and sisters (except in the reserved case of a 'dispensation' from the Oracle), parents and children, grandparents and grandchildren. These terms are all relative to the common marriage of the hymeneal festival. Brothers and sisters are those born from seven to ten months afterwards; they cannot marry those who took part in the festival, who are all their parents, any more than one another; nor any one who took part in the festivals from seven to ten months before the birth of their parents.

There is no difficulty in this passage if we bear in mind that Plato uses the words parents and children, brothers and sisters in a new sense which he consistently observes. Some of the results of his arrangements he hardly saw or does not care to notice. The infrequency of the opportunity of nuptial intercourse is singular: but this is not unreasonable if it is considered that the nuptial scheme has absolutely no other object but the procreation of children: also the circumstance is to be remarked that those who were united in any hymeneal festival would rarely be born in the same year owing to the difference in the marriageable age prescribed for men and women.

μετ' ἐκείνην δεκάτῳ μηνὶ καὶ ἑβδόμῳ δῆ] 'After an interval of ten or indeed of seven months': an inexact way of saying, 'From seven to ten months after.' δῆ draws attention to the more exceptional case.

καὶ οὕτω δὴ τὰ τούτων ἔκγονα] 'Their offspring defined in the same way.' Cp. Theaet. 156 C τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δῆ.

E εἰν ὁ κληρὸς ταύτῃ ξυμπίπτῃ] It is not forgotten that the lottery has been cunningly devised by the rulers: supra 460 A.

461 E-
466 D

The great merit of the new arrangement is that it secures the unity of feeling in the state: so that if one member suffer, the whole body shall suffer with it, and the gladness of one shall be the gladness of all.

In other states one family sorrows, another rejoices at the same

event; the rulers, though fellow-citizens, are masters, the people slaves, and even the ruling class are bound together by no tie but that of office. Whereas in our community the people regard the rulers as their protectors and are regarded by them in turn as bread-winners, and the rulers will be all one family, not only in name, but in reality.

Republic
V.
461 E-
466 D

This new institution is in keeping with the community of property which was previously ordained. And both together, by securing unanimity, will render quarrels and crimes of violence impossible in our state. Nor shall we have poor men flattering the rich, nor fathers of families harassed by petty cares, but the life of our guardians will be more enviable than that of Olympian victors. So little need we fear the objection that in forbidding them to have property we have made them less happy than the other citizens. Should any of them be moved by a low ambition and seek to appropriate the state to himself, he will learn to his cost how truly Hesiod said, 'Half is better than the whole.'

ὡς δὲ . . . παρὰ τοῦ λόγου] βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου is literally 'to obtain confirmation from the argument,' which, as elsewhere, is personified. Cp. Gorg. 489 A μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι τοῦτο, Καλλίκλεις, ἴν', ἐάν μοι ὁμολογήσῃς, βεβαιώσωμαι ἤδη παρὰ σοῦ, ἅτε ἱκανοῦ ἀνδρὸς διαγινῶναι ὁμολογηκότος.

461
E

In what follows Plato appears to confuse the absolute unity of the state with the harmony or balance of the various elements which are contained in the state. He has no idea of a unity of opposites or differences—τὸ ἀντίξουν συμφέρον. May we not imagine some Athenian statesman or man of the world saying: 'O Socrates, did you ever see one individual who was by nature the same as another? and is not a state made up of differences of character as well as of different employments? And if you could destroy these differences by education, would you not reduce men to a powerless unity in which their best qualities are lost?' Such has certainly been the fate of religious orders, who, in a spirit not unlike that of Plato's Republic, have attempted to extinguish individual character or genius in a common interest. Cp. Arist. Pol. ii. 2, § 3 οὐ μόνον δ' ἐκ πλείονων ἀνθρώπων ἐστὶν ἡ πόλις, ἀλλὰ καὶ ἐξ εἴδει διαφερόντων. Cp. also *ibid.* c. 2, § 2; c. 5, §§ 13-17. This truth begins to find acknowledgement in Plato's regulations concerning marriage in the *Politicus* and *Laws* (Polit. 309, 310: Laws vi. 773).

Republic
V.
462
A τῆς ὁμολογίας] ‘Of the mutual understanding or agreement,’
implied in the words ὥς δὲ ἐπομένη τε τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ . . . δεῖ . . .
βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου.

ἀρα . . . ἡμῖν ἀρμόττει] ‘If we find that it fits the impress of
the good.’ For ἡμῖν cp. supra 451 D εἰ ἡμῖν πρέπει and note.
ἃ νῦν δὴ διήλομεν: sc. the community of women and children.

B ἡ δέ γε τῶν τοιούτων ιδίωσις . . . τῶν ἐν τῇ πόλει;] The clause
ὅταν οἱ μὲν . . . ἐν τῇ πόλει; is the explanation of ιδίωσις, as in the
next sentence the clause ὅταν . . . οὐκ ἐμόν; is the explanation of
ἐκ τοῦδε.

C ἐν ἥτινι δὴ . . . διοικεῖται;] This is that barren unity which
Aristotle condemns (Pol. ii. cc. 3, 4: also c. 5, § 14 ὥσπερ κἂν εἴ-
τις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν ὁμοφωνίαν ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν). τοῦτο
refers to τό τε ἐμόν καὶ τὸ οὐκ ἐμόν in the previous sentence.

καὶ ἥτις δὴ . . . ἔχει] αὕτη ἄριστα διοικεῖται is to be supplied
from the previous sentence. The illustration then proceeds until
Glaucón gives his assent and returns to the original question of
Socrates (τοῦτο ὁ ἐρωτᾷς). For the expression ἡ κατὰ τὸ σῶμα
. . . τεταμένη cp. ix. 584 C αἶ γε διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν
τείνουσαι . . . ἡδοναί: Theaet. 186 C ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ
τὴν ψυχὴν τείνει: Phil. 34 C, D: Tim. 64. The redundancy of δλη
after πᾶσα is occasioned by the antithesis of μέρους.

D ὁ αὐτὸς γὰρ . . . πόλις οἰκεῖ] For οἰκεῖν as a neuter cp. iv. 421 A
καὶ αὐ τοῦ εὖ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν μόνοι τὸν καιρὸν ἔχουσιν: viii. 543 A
τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει.

E ὦρα ἂν εἴη . . . ἐπανιέναι ἡμῖν] For the familiar idiom cp.
Theaet. 145 C ὦρα . . . σοὶ μὲν ἐπιδεικνύναι, ἐμοὶ δὲ σκοπεῖσθαι.

τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα] ‘The things agreed to.’ Cp. ii.
362 B βουλευόμενα and note.

ἔστι μὲν που . . . ἄρχοντές τε καὶ δῆμος] For the use of the
singular verb with a plural substantive, cp. ii. 363 A ἵνα . . .
γίγνηται . . . ἀρχαί τε καὶ γάμοι, κ.τ.λ. and note.

463
A πρὸς τῷ πολίτας] sc. προσαγορεύειν.

B τῶν ἀρχόντων] ‘with regard to the rulers.’ The genitive is at
first vague, as supra 459 B τί δὲ ἵππων οὔει . . .; and is then brought
into government with εἴ τις.

τὸν μὲν οἰκεῖον . . . (c) οὐχ ἑαυτοῦ ;] ‘The friend he thinks and speaks of as belonging to him ; the stranger as not belonging to him.’ Republic
V.
463
B

πότερον αὐτοῖς . . . κατὰ τὰ ὀνόματα πράττειν ;] ‘Will you merely assign to them by law the name of friends?’ It is hardly necessary to observe that νομοθετεῖν has two constructions in the successive clauses : (1) with τὰ ὀνόματα : (2) with πράττειν. C

περί τε τοὺς πατέρας] The correlative phrase (καὶ τοὺς ἄλλους ξυγγενεῖς) is deferred through the expansion of the sentence, and the lost thread is resumed in the words καὶ περὶ πατέρων . . . καὶ περὶ τῶν ἄλλων ξυγγενῶν, in construction with ὑμνήσουσιν. D

αὐταῖ σοι ἢ ἄλλαι φῆμαι . . . (E) φθέγγονται] This resumption only regards the latter part of the preceding sentence (ἢ μήτε πρὸς θεῶν . . . ἢ ταῦτα), in which not the law itself, but the sanction of the law is spoken of.

ὑμνήσουσιν] is used intransitively like οἰκεῖν in the expression ἡ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ (supra 462 D).

ἔφαιμεν] supra 462 B, c.

464
A

κοινη] sc. γιγνομένης.

οὐκοῦν μάλιστα . . . ἔξουσιν ;] As Aristotle truly remarks (Pol. ii. 1), ‘mine and thine,’ as well as ‘father and mother,’ have received a new meaning ; Plato seems to forget that the legislator cannot create by new use of names the feeling of family relationship where no such relationship exists. The sweetness of the ‘wine,’ which is the affection of a family, has been dissolved in water (Ar. Pol. ii. 4, 7, 8).

πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει] ‘besides the general arrangement of the state,’ i.e. the other arrangements not including the community of wives and children. Cp. supra 463 A, B.

σώματι . . . ὥς ἔχει] The slight harshness of adding πρὸς μέρος αὐτοῦ τῷ σώματι (cp. infra 466 D παρὰ φύσιν τὴν τοῦ θήλεος πρὸς τὸ ἄρρεν) is softened by the further addition of ὥς ἔχει λύπης, κ.τ.λ. B

τοῖς πρόσθεν γε] The reference is to iii. 415 E ff.

κοινη πάντας ἀναλίσκειν] This was implied in the institution of συσσίτια, which were a κοινή ἀνάλωσις τῆς διδομένης τροφῆς (iii. 416 E). C

Republic V. καὶ γυναῖκά τε καὶ παῖδας ἑτέρους] sc. ὀνομάζοντας ‘ἐμούς.’ ‘Calling a different wife and different children his own.’

464 D

ἰδίων ὄντων] sc. τῶν τε παίδων καὶ τῆς γυναικός.

E ὅσα γε . . . στασιάζουσιν;] ‘They are blest with peace from all those factious dispositions which,’ &c. ὅσα is cognate accusative. See Riddell’s *Digest*, § 2.

καὶ μὴν οὐδὲ βιαίων γε, κ.τ.λ.] The mention of offences against the person is suggested by the exception of πλὴν τὸ σῶμα in the preceding sentences. (Cp. the classification of criminal offences in the Laws, Book ix, especially pp. 879, 880.)

δικαίως ἂν εἶεν] ‘Can have any right to exist,’ i.e. may be expected. This use is idiomatic:—cp. εἰ μὴ ἀδικῶ (iv. 430 E, &c.).

ἡλιξί μὲν γὰρ . . . δίκαιόν που φήσομεν] ‘First, I believe we shall declare it to be chivalrous and right for equals to defend themselves against equals.’ The order is φήσομέν που καλὸν καὶ δίκαιον ἡλιξιν ἀμύνεσθαι ἡλικας. The dative depends on καλὸν καὶ δίκαιον. Cp. Laws ix. 879 E ἡλιξὶ δὲ ἡλικά . . . ἀμυνέσθω κατὰ φύσιν ἄνευ βέλους ψιλαῖς ταῖς χερσίν. The correlative to μὲν (‘in the first place’) is supplied by μὴν infra.

ἀνάγκην . . . τιθέντες] ‘In this way we shall oblige them to keep themselves in condition’: literally, ‘setting compulsion on the care of their persons.’ The reading ἀνάγκην . . . ἐπιμελεία has the greater manuscript authority. Several variations occur: ἀνάγκη (Ξ), ἐπιμελείας (γ supported by Stobaeus), ἐπιμέλειαν (Π Ξ): the two last appear to be corrections.

καὶ γὰρ τότε ὀρθὸν . . . ὁ νόμος] ὀρθόν echoes and expands ὀρθῶς supra. Cp. 459 D and note.

465 A

ἐν τῷ τοιούτῳ] ἐν τῷ αὐτίκα ἀμύνεσθαι. For πληρῶν τὸν θυμόν cp. Soph. Phil. 324 ἐνυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε.

πρεσβυτέρῳ μὴν νεωτέρων πάντων ἄρχειν] Cp. iii. 412 C.

καὶ μὴν . . . ὥς τὸ εἰκός] ὅτι γε, κ.τ.λ., sc. δῆλον. Cp. iii. 407 E. ὥς τὸ εἰκός = ‘as is likely,’ is added to supplement the defective construction. For the sense cp. iv. 425 B.

B

δέος δὲ . . . βοηθεῖν] Although τό, the MS. reading, may be construed—‘the fear, namely, that succour will be brought,’

Madvig's simple change of τό to τοῦ seems justifiable. Cp. iv. *Republic* V. 440 c.

ξυμβαίνει γὰρ οὕτως] 'That is clearly the result' (viz. of our institutions—ἐκ τῶν νόμων infra).

465
B

τούτων μὴν . . . διχοστατήσῃ] Plato, as Aristotle remarks (Pol. ii. 5, 18 ff.), seems hardly to think of the lower orders of the state. The question which is raised in the Politics has no answer : 'Did he mean the communism of the higher orders to extend to the lower?' There is certainly no proof that he did.

δὲ ἀπρέπειαν] Cp. iv. 425 B-E, 442 E τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέρουντες, κ.τ.λ.

C

κολακείας τε πλουσίων πένητες] (1) 'Flatteries of the rich, in the case of the poor' : κολακείας, like ἀπορίας and ἀλγηδόνας, is the accusative after λέγειν, while πένητες is in apposition (part with whole) with the nominative of ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν : the full expression is κολακείας τε πλουσίων ὧν πένητες ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν. Or (2) κολακείας gen. sing. in the same case with ὧν.

ταμειύειν παραδόντες] Cp. iii. 416 D οἴκησιν καὶ ταμειῶν μὴδὲν εἶναι : viii. 550 D τὸ ταμειῶν . . . ἐκείνο ἐκάστῳ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν.

ἀπαλλάσσονται] Cobet's conjecture, ἀπηλλάσσονται (future perfect), though in strict accordance with ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν supra, is quite needless, and the form does not occur elsewhere.

D

γέρα δέχονται . . . μετέχουσιν] Plato seems at first to have intended to end the sentence at τελευτήσαντες, but by an after-thought expands the word into an independent clause. Cp. Phaedr. 258 c ἰσόθεον ἡγείται αὐτός τε αὐτὸν ἔτι ζῶν, καὶ οἱ ἔπειτα γιγνόμενοι ταῦτα ταῦτα περὶ αὐτοῦ νομίζουσι.

E

οὐκ οἶδα οὗτου] viz. Adeimantus' imaginary objector, iv. 419 ff.

ποιοῖμεν . . . σκεψόμεθα . . . ποιοῖμεν] The optative has sufficient manuscript authority, and is therefore preferred, although the readings of A, ποιοῦμεν (bis), σκεψόμεθα, are not impossible.

466
A

εἴ που παραπίπτει] 'If so be that the topic should fall in our way.' Cp. viii. 561 B.

μή πη κατὰ . . . τὸν τῶν γεωργῶν ;] 'Can it from any point of view be regarded as on a level with that of the husbandman,' &c. Cp. Gorg. 512 B μή σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι ;

B

Republic V. ἐκεῖ] iv. 420 D.

466
C

μενεῖ . . . βίῳ] either (1) 'he will continue in, or remain true to, this life.' Cp. vi. 496 B πάνσμικρον . . . κατὰ φύσιν μείναν ἐπ' αὐτῇ: or (2) taking μενεῖ in a more general and absolute sense, 'he will remain where he is (i.e. he will be content) when such a life is offered to him.' (ἐπί = on condition of.)

συγχωρεῖς] here is followed by two constructions: first by the accusative of the noun (κοινωνίαν), then by the infinitive (δεῖν, πράξειν). 'You agree to the community . . . , viz. that the women should (δεῖν) . . . and that if they do so they will do (πράξειν) what is best . . . '

D ἢ πεφύκατον . . . κοινωνεῖν] These words are added in limitation and further explanation of παρὰ φύσιν.

466 D— Here Glaucon would have reminded Socrates of the question
471 C which had been left to the last,—whether such a revolution of established custom is possible. Socrates anticipates him by subtly interposing a point of detail, which still detains them for some time. What are to be the laws and usages of war? The women will go campaigning with the men, and they will take their children with them (except those of tender age), mounted on swift and well-trained horses, under proper guidance and protection, to see the battle and to perform such services as they are fitted for. Thus, while their safety is provided for, they will learn their future occupation, and their presence will heighten the valour of their parents.

As to military discipline, the appropriate punishment for cowardice in action will be the degradation of the offender to the rank of an artisan, and if he is taken prisoner, we may make a present of him to the enemy. As rewards for eminent service in the field, there will be crowns, ovations and favours from the young and beautiful (as before said), not to mention feasts for which we have the example in Homer. Those who die bravely for their country shall be declared to be of the golden (or royal) race, and shall have divine honours paid to them, as the God at Delphi shall direct. And a similar tribute shall be assigned to those who die at home after doing eminent service.

But how will our soldiers treat their enemies? They will distinguish between Hellenes and barbarians. No Hellenic city shall be enslaved; no Hellene held in bondage. And it shall be forbidden

to despoil the dead, both on grounds of humanity and discipline. Hellenic armour (unless by Divine command) shall not be hung as a trophy in the temples of Greek Gods. Nor shall Hellenic territory be ravaged, or Hellenic villages burnt. For the quarrel of Hellene with Hellene is not war, but sedition, an untoward variance between kinsmen; and it should be kept within strict bounds, not suffered to degenerate into unnatural violence. Nor should men act as if such contention were irreconcilable. In warring with barbarians, which alone is truly war, the usages heretofore practised by the Hellenes in fighting amongst themselves are quite barbarous enough.

Republic
V.
466 D—
471 C

οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, . . . (Ε) πολεμήσουσιν] 'The only question that remains, is as to the possibility of the scheme.' 'That is what I was going to suggest.' 'We need not speak about war, for it is obvious what will be the manner of their wars.'

466
D

ἔφθης . . . ὑπολήψεσθαι] 'You have forestalled an interruption which I was meditating.' ὑπολαμβάνεσθαι has the meaning of interrupting, taking up a conversation, cp. Prot. 318 A ὑπολαβὼν . . . εἶπεν.

περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ, κ.τ.λ.] γὰρ introduces the reason why the possibility of the scheme is the *only* remaining topic (λοιπὸν supra). The real motive of the digression is an artistic one. The great *peripeteia*, the on-rushing of the 'third wave,' is made more impressive by being delayed.

E

ὅτι κοινῇ . . . (467 A) καὶ μητέρας] The words διακονεῖν, κ.τ.λ., follow the general notion of what is fitting. They may be construed with ἄξουσιν, but the change is occasioned by δεήσει intervening. For ἄδρῳ cp. Hdt. iv. 180 ἐπεὰν δὲ γυναικὶ τὸ παιδίον ἄδρῳ γένηται.

οἶα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ] sc. γίγνεσθαι. Cp. viii. 565 E ἀδίκως ἐπαιτιώμενος, οἶα δὴ φιλοῦσιν (sc. ποιεῖν).

467
B

ἀναλαβεῖν] here as often in later writers is intransitive in meaning = 'to recover.'

καὶ οὐκ ἄξιον κινδύνου] (1) οὐκ ἄξιον is co-ordinate with σμικρόν. 'Do you think the difference unimportant and not worth some risk?' Or (2) the words οὐκ ἄξιον κινδύνου are parenthetical and are to be joined with θεωρεῖν, neglecting ἢ μή. [B. J.]

C

VOL. III.

R

Republic
V.

παίδας . . . ἐσομένους] ‘Boys who are to be men of war.’

467
C

τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον] ‘This then we must begin with.’
ὑπάρχειν, ‘to begin with,’ being used with the accusative as well as the genitive, is legitimately formed into a passive verbal with τοῦτο in the accusative. προσμηχανᾶσθαι depends on the general notion of duty implied in ὑπαρκτέον.

ὅσα ἄνθρωποι] sc. γινῶναι πεφύκασι. Cp. Crit. 46 E ὅσα γε τάνθρώπεια.

D

εὐλαβήσονται] sc. ἄγειν.

ἀλλὰ γάρ] introduces an objection. ‘But this is not enough. For many accidents defy calculation.’ This is said in the same spirit as supra B σφαλείσιν, οἷα δὲ ἐν πολέμῳ φιλεῖ. He is careful to enumerate all the risks with the view of providing against them.

E

καὶ διδασκόμενους ἵππεύειν] ‘And when we have had them taught to ride.’ διδασκόμενους is a correction of γ. Cp. Meno 93 D Θεμιστοκλῆς Κλεόφαντον τὸν υἱὸν ἵππεα μὲν ἐδιδάξατο ἀγαθόν. The construction of the accusative with the gerundive (διδασκόμενους . . . ἀκτέον = ἡμᾶς διδασκόμενους αὐτοὺς (sc. τοὺς παῖδας) δεῖ ἄγειν) is quite legitimate; although διδασκόμενοις would be more unequivocal here. The reading of A Π M, διδασκόμενους, could only mean ‘that they may teach themselves to ride.’ But it would surely be more reasonable for them to learn to ride before they were taken on such expeditions. And the rare reflexive use in Aristoph. Clouds 127: Soph. Ant. 356 will not justify such an interpretation either of the future or of the aorist here. Another reading, διδαχθέντας, is probably conjectural. The passage is referred to in vii. 537 A.

τὸ αὐτῶν ἔργον] sc. ἐσόμενον.

468
A

πῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας] πῶς ἐκτέον; = πῶς ἔχειν δεῖ; σοι is an ethic dative: ‘How should you have your soldiers disposed to one another and to their enemies?’

ποῦ ἄν] sc. εἴη τὰ σοὶ καταφανόμενα. [H. Richards cj. ποῖα δὲ;]

τοῖς θέλουσι] sc. ἔχειν.

B

δεξιωθῆναι] δεξιῶσθαι often means ‘to extend the right hand towards a person in token of admiration.’ See especially Soph. El. 975, 976: Xen. Hellen. v. 1, 3 οὐδεὶς ἐκείνων τῶν στρατιωτῶν ὃς οὐκ ἐδεξιώσατο, καὶ ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, κ.τ.λ.

καὶ μηδενὶ ἐξεῖναι] καί, which is omitted in some MSS., including A, may indicate the addition of a further clause to the law. 'Be it furthermore enacted,' &c. Cp. iii. 417 A and note. Republic
V.
468
C

αἱρέσεις τῶν τοιούτων] Either (1) 'there will be more frequent selections of such men' (τοιούτων referring to ἀγαθῶ ὄντι) 'than of others by the rulers to take part in the marriage festivals,' cp. supra 460 A, B; or (2) 'success in winning such prizes.'

ἀλλὰ μὴν καὶ καθ' Ὅμηρον . . . (D) τὴν ἰσχὺν αὐξήσει] Il. vii. 321, 322

νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

As in iii. 408 B and elsewhere, Socrates takes a humorous delight in supporting his opinions by the authority of Homer.

ὥς ταύτην οἰκείαν οὖσαν τιμὴν] 'implying that this was a proper way of honouring.' D

ταῦτά γε] 'in *this*,' although we refuse to follow him in other things (ii. 383 A, &c.).

νῦν δὴ] supra B, C.

καὶ κρέασιν . . . δεπάεσσιν] Il. viii. 162 : xii. 311. This may seem a curious form of training and hardly consistent with iii. 390 A, B, &c.; but compare Laws i. 649. Plato cannot be held up as an advocate of total abstinence, but rather of moderation in the use of wine. E

τοῦ χρυσοῦ γένους] iii. 415 A-C.

ἀλλ' οὐ πεισόμεθα Ἡσιόδῳ] The lines which follow are altered from Hesiod, Op. et Dies, 121 ff. :

τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
ἔσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.

They occur also in Crat. 398 A, where it is inferred that Hesiod meant by δαίμονες the wise and good. Ib. C ὅς ἂν ἀγαθὸς ᾖ δαιμόνιον εἶναι, καὶ ζῶντα καὶ τελευτήσαντα καὶ ὁρθῶς δαίμονα καλεῖσθαι.

τοῦ τοιούτου] τοῦ χρυσοῦ. Cp. iv. 424 A.

πῶς χρὴ . . . τιθέναι] 'how to order the sepulture of heroic and divine persons': τιθέναι used absolutely for εἰς ταφὰς τιθέναι (cp. τὰς θήκας infra B). 469
A

τί δέ; πρὸς τοὺς πολέμιους, κ.τ.λ.] Plato would make a distinction B

Republic
V.
469
B

between Greek meeting Greek and the wars of Greeks with barbarians, not unlike that which has been observed in modern times between the wars of civilized nations with one another and with Orientals or savages.

What are to be the usages of war is a question which has not received a complete solution. This is due to the comparative infrequency of wars and the variety of their circumstances. The precedents are few and there are no courts to sanction or register them. Still some shadow or reflection of law seems to watch over a state of man which in one sense is the negation of law. As in other cases in which the law of nations fails, the law of nature tends to appear. 1. In ancient times there was a faith that 'God would defend the right'; and in our own day justice has not so entirely vanished from the world, but that some plea or appearance of right also gives might. 2. As there must be a degree of justice in the commencement, there must also be some regard to the common rights of humanity in the conduct of a war: (*a*) so much truth and sincerity in the dealings of the two adversaries as may enable them to fight collectively; an army would cease to be an army which had no word of honour with their opponents; (*b*) so much humanity as is consistent with the object of war; everyone would agree that a destruction of life or property, say of an unfortified town or of helpless persons, which had no military result, was barbarous and inhuman; (*c*) but the question when the destruction of life and property is justified by the military result is always a matter of opinion; (*d*) the first thoughts of mankind regard war as a great evil, which is to be humanized as far as possible; their second thoughts lead them to doubt the 'greatest humanity principle,' as likely to multiply and protract the evil: on the other hand, cruelty or severity, which may perhaps tend to shorten wars, tends also to deprive them of their chivalry, and to demoralize those who are engaged in them; (*e*) neutral nations insist that the two belligerents shall not be allowed so to injure one another, as permanently to injure the world: also that they shall settle their quarrel within as narrow limits and with as little injury to others as possible. 3. An element of feeling and courtesy happily enters into the usages of war; the friendly relation of individuals is not wholly absorbed in the collective antagonism; the condition of prisoners is ameliorated, and the communications between the two parties are couched in friendly language, and are not interpreted by legal technicalities.

4. No Christian or civilized nation would willingly overstep the limits of custom. The soldier may be trained to give the most fatal wound; the engineer may invent deadly machines: but the suggestion of any new kind of death by poisoning and suffocation is revolting to the military as well as to the common feeling. With a like inconsistency, the Greek, who slew his prisoners, nevertheless restored the bodies of the slain. 5. Speculative politicians have sometimes imagined that war, which has been in some degree regulated, might be further conventionalized into a duel between armies and fleets. But the elements of war are never so completely under our control, or the situation so equal, as to admit of such a convention. International law, whether about neutral ships or goods, rights of blockade, privateering, can only be altered by common consent; and the alterations commonly affect the relative positions of different nations in the event of war. 6. That one usage of war should be maintained towards Greeks, one towards barbarians—one towards Europeans, another towards Indians or New Zealanders, may be palliated by necessity or previous wrong, but cannot be defended in theory. ‘A great nation’s little wars’ are commonly the least creditable part of her history.

Republic
V.
469
B

δοκεῖ δίκαιον . . . τοῦτο ἐθίζειν] ἄλλη sc. πόλει (ἀλλῃ B). For the form of sentence cp. Theaet. 154 A ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς, ἢ πολὺ μάλλον, κ.τ.λ. For the influence of this feeling on actual Greek usages of war cp. Xen. Hellen. i. 6, § 14 κελευόντων τῶν συμμάχων ἀποδόσθαι καὶ τοὺς Μηθυμναίους οὐκ ἔφη (ὁ Καλλικρατίδας) ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος οὐδένα Ἑλλήνων εἰς τὸ ἐκείνου δυνατὸν ἀνδραποδισθῆναι.

καὶ τοῦτο ἐθίζειν] sc. τοὺς Ἕλληνας. Our state is a Greek state (cp. 470 E) and will therefore habitually spare their own kinsmen.

τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν] ‘Their enslavement by the barbarians.’

ὅλῳ καὶ παντί] ‘altogether,’ *ganz und gar*. The expression is varied in different places, τῷ ὅλῳ καὶ παντί (Rep. vii. 527 c): τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ (Laws v. 734 E).

C

μηδὲ . . . συμβουλεύειν;] ‘Is it just that they should not even possess a Greek as a slave and that they should advise the other Hellenes not to do so either?’ The sentence is divided by μήτε . . . τε, the latter particle introducing a variation of μήτε τοὺς ἄλλους. The infinitives depend on the general notion of δοκεῖ δίκαιον, understood from the previous question.

Republic
V.
469
C

σκυλεύειν . . . πλὴν ὄπλων, κ.τ.λ.] Xenophon tells us (Hell. ii. 4, § 19) that Thrasybulus and his friends, after their victory over the thirty tyrants, τὰ μὲν ὄπλα ἔλαβον, τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν.

ἢ οὐ πρόφασιν . . . τοῖς δειλοῖς ἔχει] For the use of ἔχω cp. Thuc. ii. 41 οὔτε τῷ πολέμῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει.

E

τοῦ βαλόντος] ‘of him who hit them,’ is the reading of Par. A. Other MSS. have βάλλοντος, ‘of the thrower’ in general, or ‘of him who is throwing at them.’ This passage is quoted by Aristotle, Rhet. iii. 4, § 3, as a specimen of an εἰκὼν: καὶ τὸ ἐν τῇ πολιτείᾳ τῇ Πλάτωνος, ὅτι οἱ τοὺς τεθνεώτας σκυλεύοντες εὐόκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει τῶν βαλλόντων οὐχ ἀπτόμενα.

ἐατέον . . . τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις] ‘We must let alone spoliation of the dead, or prevention of the removal of corpses.’ See Thuc. iv. 97–101 (the affair of Delium).

ἐατέον μέντοι] μέντοι here implies strong assent to a proposition which alters what had previously been thought.

470
A

ἐὰν μή τι δῆ, κ.τ.λ.] Plato thus avoids clashing directly with religious tradition. He will not lay down the law too rigidly, but allows an appeal against himself to the oracle of Delphi (iv. 427 B, C). See Paus. x. 10, § 3.

γῆς τε τμήσεως] For the omission of περί cp. supra 459 B τί δὲ ἵππων οἶε . . .; vii. 515 B τί δὲ τῶν παραφερομένων; οὐ ταῦτόν τοῦτο; and Gorg. 500 D. The correction τμήσεως, formerly adopted by the Zurich editors (‘assessment of the territory’?), is not in keeping with the corresponding clause, and is unsupported by manuscript authority. What is expressed in γῆν τέμνειν, which is forbidden, is clearly more than the removal of the year’s produce, which he allows (infra D), and would include the cutting down of fruit-trees, the destruction of farm buildings and the like.

τί σοι δράσουσιν] For σοι cp. supra 468 A πῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας;

B

δύο ταῦτα, κ.τ.λ.] The article τὰ, which is added after ταῦτα in some MSS. (M Ξ), throws a stronger emphasis on the verb, but makes no real difference in the sense: ‘It appears to me that wars and sedition, as they are two in name, are two in reality.’

ὄντα ἐπὶ δυοῖν . . . τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος] ‘being applied to

differences arising in two things. And the two things I speak of are what is domestic or kindred and what is alien or foreign. Accordingly sedition is the name for the enmity of what is domestic : war, for the enmity of what is alien.' The quarrel or enmity of what is domestic and kindred = the quarrel of one state with itself : the quarrel or enmity of what is alien and foreign = the quarrel of two states with one another. For *καλεῖν ὄνομα ἐπὶ τινι* cp. *Parmen.* 147 D, *Soph.* 218 C : and for the use of the passive, *Eurip. Hec.* 1271 *τύμβω δ' ὄνομα σφ' κεκλήσεται*. The particle *οὖν* (*ἐπὶ μὲν οὖν*), which is omitted in a few MSS., is probably genuine. It is hardly worth while, therefore, to discuss whether the asyndeton which is occasioned by the omission of *οὖν* is justified by examples. The genitives are possessive or descriptive : 'where the relation is that of kindred,' 'where it is that of aliens.' For the definition of *στάσις* cp. *Soph.* 228 A *τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἔκ τινος διαφθοράς διαφορὰν*.

Republic
V.
470
B

καὶ οὐδέν γε . . . ἀπο τρόπου λέγεις] 'That is a very just mode of speaking.' *ἀπο* in the sense of 'away from' is accented by the grammarians as a paroxytone, a distinction however which is often neglected in the MSS.

ὄρα δὴ καὶ εἰ τότε . . . λέγω] *καί* belongs in sense to *τόδε*.

C

Ἕλληνας μὲν ἄρα . . . τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον] A slight variation in the order of the text occurs here : instead of *πολεμεῖν μαχομένους τε . . . εἶναι*, some MSS. (including A mg.) read *μαχομένους πολεμεῖν τε* in order to give *τε* its proper position after the main verb. But *τε* may follow *πολεμεῖν μαχομένους* as a single word.

ξυγχωρῶ οὕτω νομίζειν] 'I agree to hold this language.'

D

ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένη στάσει] 'In what people now agree in calling sedition,' i.e. in sedition as ordinarily understood, as opposed to the new meaning which Socrates has given to it, viz. the war of Greeks with Greeks. For the use of *νῦν* in such a connexion cp. ii. 372 E *ὅψα ἄπερ καὶ οἱ νῦν ἔχουσι* : vii. 529 A *ὥς μὲν νῦν αὐτὴν μεταχειρίζονται οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες*.

ὥς ἀλιτηριώδης τε, κ.τ.λ.] *ὥς* is substituted for *ὅτι* at the beginning of the sentence. It is to be taken with *ἀλιτηριώδης* in the sense of 'how.' 'How wicked does the strife appear ! and neither of the two parties seem lovers of their country.' Cp. vi. 496 c.

τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν] See note on iii. 414 E.

Republic
V.

470
E

μέτριον εἶναι] The force of δοκεῖ is continued from above.

ὡς διαλλαγομένων] For the construction of διανοεῖσθαι ὡς cp. i. 327 c ὡς . . . μὴ ἀκουσομένων . . . διανοεῖσθε: vii. 523 c ὡς ἐγγύθεν τοίνυν ὀρωμένους λέγοντός μου διανοοῦ.

αὕτη ἡ διάνοια ἐκείνης] αὕτη refers to the words immediately preceding, τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖσθαι . . . πολεμησόντων: ἐκείνης το ἐὰν ἐκότεροι, κ.τ.λ.

ἣν σὺ πόλιν οἰκίζεις] σὺ is emphatic. The new city shares the nationality of Glaucon, who is playfully called the founder of it.

ἀλλ' οὐ . . . ὥνπερ οἱ ἄλλοι ἱερῶν:] For οὐδέ in interrogations cp. supra 455 E οὐδέ πολεμική;

471

A

σωφρονιοῦσιν] For the significance of this term cp. Xen. Hell. iii. 2, § 23 ἔδοξε τοῖς ἐφόροις καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ σωφρονίσαι αὐτούς (sc. τοὺς Ἡλείους), and the context there.

B

ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγούντων] The innocent, who are in the majority (cp. ὡς φίλων τῶν πολλῶν), compel the minority (cp. ὀλίγους αἰεὶ ἐχθρούς, κ.τ.λ.), for whose guilt they are made to smart, to submit.

πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους, ὡς . . . πρὸς ἀλλήλους] 'And they should deal with barbarians as the Greeks now deal with one another.' The irony is transparent.

In the previous clause the ingenuity of the transcriber of *q* has unnecessarily altered ἐναντίους into Ἑλληνας. That Greeks only are intended is clear from the context.

C

θῶμεν, ἔφη . . . καὶ τὰ πρόσθεν] The infinitive ἔχειν is governed by θῶμεν, which is used in two constructions: 'We will lay down this law, and we will assume that this and the former enactments are excellent.' For the infinitive after τίθημι cp. i. 331 A ἔγωγε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν πλείστον ἀξίαν εἶναι.

471 C—
473 C

Glaucon grows impatient of the digression and Socrates can no longer elude the advance of the 'third and greatest wave.' The new institution involves innumerable benefits, but is it possible? Can this ideal ever become real?

Socrates first pleads that such a demand goes beyond the aim proposed (ii. 368), which is to find the nature of Justice in the abstract. If we have made that discovery, our success will not be

discredited, though we should be unable to show an actual embodiment of Justice answering to the ideal conception of it. It is enough to have obtained a pattern by which to judge of approximate resemblances, without seeking for absolute agreement. And if asked in what way the nearest approximation can be made, we must premise that in the nature of things all practical realization must fall short of the ideal as conceived in thought and expressed in language.

Republic
V.
471 C-
473 C

What then is the simplest and least difficult change within the range of human possibility, by which the present hindrances to the attainment of perfection may be removed? One change there is that would effect this object, and it is not impossible, though neither slight nor easy.

[ὅτι γε, εἰ γένοιτο . . . ἢ γένοιτο, κ.τ.λ.] The point to be chiefly dwelt on is put forward, leaving the construction in suspense, and the words καὶ ἃ σὺ παραλείπεις ἐγὼ λέγω supply the apodosis: 'For as to the advantages of this form of government, if possible, to the state in which it might be possible, I add particulars not mentioned by you.' For a similar turn of expression cp. iv. 420 A ναί, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ταῦτά γε ἐπισίτιοι . . . κατηγορημένα, and for παρωσάμενος cp. Soph. Trach. 358 ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.

471
C

[ὅτι καὶ τοῖς πολέμοις, κ.τ.λ.] As in vii. 528 E, 537 D, the lively imagination of Glaucon seizes on the incidental results and circumstances of the institution which is in question. γιγνώσκοντες is to be taken closely with what follows, 'acknowledging each other as brothers,' &c. Compare supra 461 c.

[στραγγευσμένῳ] instead of the unmeaning στρατευσμένῳ, is the ingenious emendation of Orelli; and is also found as a correction in the Viennese MS. F: 'You have no mercy on my hesitation.' The metaphor in the word στραγγεύομαι is taken from the falling of drops of water extracted by pressure: cp. στρεύγομαι, and for the use of the word Aristoph. Nubes 131 τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; Acharn. 126 κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι; This reading is confirmed by the resumption of the same idea in ὠκνοῦν τε καὶ ἐδεδοίκη infra. στρατευσμένῳ may have been suggested to a scribe by the association of καταδρομὴν ἐποιήσω: or possibly by the notion which Stallbaum seems to entertain that warfare is the subject in hand.

472
A

Republic τῆς τρικυμίας] The same metaphor occurs in the Euthydemus
 V. 293 A σῶσαι ἡμᾶς . . . ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. It is continued
 472 A infra 473 C ἐπ' αὐτὸ δὴ . . . εἶμι ὃ τῷ μεγίστῳ προσεικάζομεν κύματι.

ὃ ἐπειδὴν . . . ἐπιχειρεῖν διασκοπεῖν] ἀκούσης still preserves the metaphor of the wave, referring to its roar. The expression ὅτι εἰκότως ἄρα expands the idea of συγγνώμην, 'you will make allowance for me and feel that my hesitation was natural.'

λόγον λέγειν τε] This is the reading of MΞ. The reading of Par. A, Ven. Π, λέγειν λόγον τε, might be preferred as the *durior lectio*, but on no other ground. It is probably an accidental miswriting. The reading of the text is also supported by *q* corr., the first hand having written λέγειν λέγειν according to Schneider, who examined the MS. after Bekker.

ἦττον] sc. τοσούτῳ ἦττον.

B οὐκοῦν, κ.τ.λ.] As a preparation for the third and last wave, which is still impending, Socrates returns to the main object of the work, which, as he again reminds us, is the search after justice and injustice, first in the state, and secondly in the individual. The ideal of justice is not the less ideal because incapable of realization, any more than the perfection of human beauty in a picture is less perfect because there is no ideal man like the man in the picture. Therefore Socrates regards the task required of him, to prove the possibility of his state in fact, as a work of supererogation, the failure of which in no way interferes with the truth of his speculations, and in which only a contingent and imperfect success is to be expected. The spirit of this passage may be compared with vi. 501 ff., where the relation of the ideal to the actual is again in question. In both these passages Plato talks of painters as copyists of the Idea. In Book x he speaks of them along with poets as mere copyists of the copy. The former view comes nearer to the modern notion of art as the idealization of nature than the ordinary Greek conception of *μυητική*.

ἀλλὰ τί τοῦτό γ' ;] sc. εἶπες, 'why that?'

οὐδέν· ἀλλ' ἐάν] 'Only that if.' Cp. supra 461 D οὐδαμῶς and note.

ἄρα καὶ ἄνδρα τὸν δίκαιον . . . διαφέρειν] Plato here implies that it is the nature of the actual to fall short of the ideal, and of the concrete to fall short of the abstract.

οὕτως] 'The latter,' answering the last question.

Republic
V.

εἰ γένοιτο] These words may be explained to mean 'whether he could be produced'; but they are then inconsistent with οὐ τούτου ἕνεκα infra D. Madvig would obviate the difficulty by omitting καί. But the tautology of εἰ γένοιτο . . . γενόμενος is then very weak, and it is better to cancel εἰ γένοιτο as a gloss on γενόμενος. Another expedient is to read ἦ (ἂν?) γένοιτο with Bekker. τελέως is omitted in Ven. II. [There is no inconsistency between εἰ γένοιτο . . . γενόμενος and ἀλλ' οὐ τούτου ἕνεκα infra D: to inquire whether perfect justice or a perfectly just man are possible is a different thing from trying to demonstrate their possibility. B. J.]

472
C

τὴν ἐκείνους μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξειν] τὴν ἐκείνης, the reading of Par. A and most MSS., 'The lot that is most like justice,' is not ungrammatical, but extremely improbable, as answering to ἐκείνους . . . ὁμοιότατος preceding. It is much more likely that ἐκείνης is due to itacism or to an echo of the phrase μηδὲν δεῖν αὐτῆς ἐκείνης διαφέρειν in what precedes.

ἵν' ἀποδείξωμεν] is the explanation of τούτου ἕνεκα: cp. infra τούτου ἕνεκα, εἰ μὴ ἔχωμεν.

D

τὰ αὐτὰ διομολόγησαι] Socrates in 472 D had extracted from Glaucon the admission that an artist who cannot demonstrate the possibility of the existence of a man so beautiful as he has painted is not to be considered inferior for that reason. Here, before he attempts to show the possibility of his communistic scheme, he asks Glaucon to make the same admission, in a different, it is true, and more universal form: 'That action can never come up to description.'

E

ἢ φύσιν ἔχει, κ.τ.λ.] 'All experience is against this, but that is no reason for doubting the truth of it,' says Euler (quoted by Coleridge) of the properties of the arch. He means that the mathematical ideal of the arch is imperfectly realized in matter. The relation of mathematics to physics is a good because a definite type of the relation of the abstract to the concrete. The ideal of the state is much farther removed from actual fact; or in Plato's words, 'action falls short of conception or expression, though some may deem otherwise.' What is true or perfect is one thing: what is possible, another. And great evils may arise from an attempt to enforce political ideals on a state of the world unsuited to them,—

473
A

Republic V. the 'respublica Platonis' or 'the primitive church,' 'in faece Romuli' or 'the dregs of the Gothic empire.'

473
A

For the expression φύσιν ἔχει cp. vi. 489 B οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι.

καὶ ἐὶ μὴ τῷ δοκεῖ;] i.e. though it may seem an inversion of the recognized opposition between λόγος and ἔργον. ἀλλὰ σύ is an appeal from common opinion to the judgement of Glaucon.

καὶ τῷ ἔργῳ δεῖν] δεῖν is pleonastic, expanding ἀνάγκασε.

φάναι] is the common use of the infinitive for the second person of the imperative (like φάσκειν in poetry). Cp. vi. 508 B τούτων τοίνυν . . . φάναι με λέγειν, and 509 B καὶ τοῖς γνωσκόμενοις τοίνυν μὴ μόνον τὸ γινώσκεισθαι φάναι, κ.τ.λ.

B

ἂ σὺ ἐπιτάττεις] sc. ἐξευρεῖν ὡς δυνατὰ ὄντα γίγνεσθαι, 'which you bid us find to be capable of coming into existence.'

ὥς ἔοικε, πειρώμεθα] πειρώμεθα is probably subjunctive: cp. Theaet. 173 C λέγωμεν δὴ, ὥς ἔοικε.

473 C- 474 D *The change required is nothing short of this. Either kings and rulers must be philosophers or philosophers kings. Until that is effected, there can be no happiness for individual or state.*

This is a hard saying, and to escape from the consequences of having uttered it we must distinguish whom we mean by 'philosophers.'

473
C

ἐπ' αὐτὸ δὴ . . . κατακλύσειν] For ἐπ' αὐτὸ . . . εἶμι cp. infra 476 B ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν . . . ἰέναι. The pronoun is used as in Soph. O. T. 1169 πρὸς αὐτῷ γ' εἶμι τῷ δεινῷ λέγειν. The metaphor of the laughing wave is perhaps the most audacious in Plato; the wave which has been following us throughout the book, since our first plunge, supra 453 D, is at last turned into a roaring sea of ridicule.

εἰρήσεται δ' οὖν] 'But the word shall be spoken, come what may.'

ἐὰν μὴ . . . (E) διεληλύθαμεν] (Cp. Laws iv. 710, 711, where a wise and virtuous despotism is affirmed to be the best basis of legislation: εἰ τύραννος γένοιτο . . . νέος, σῶφρων, εὐμαθής, μνήμων, ἀνδρείος, μεγαλοπρεπής).

In this celebrated sentence Plato expresses the real unity of

practical and speculative life. Everywhere they seem to diverge—*Republic* in politics, in religion, in the characters of men; but the principle *V.* which unites them lies deeper than the divergences. One is *473* subject to the idols of the tribe, the other, of the den; the one is *C* of this world, the other not of this world: the one is strong within a limited range, the other has a feeble intelligence of all things. The philosopher, in the description of the Theaetetus (173 ff.), may hardly recognize the existence of his fellow-creatures: the lawyer or politician in the companion picture (ib. 175) often knows only a narrow and debased section of human nature, and is as much out of his element in extraordinary circumstances as the philosopher is in common life. And there are false ways in which the two elements may be reconciled—in the doctrinaire (Euthyd. 305), in the pseudo-philanthropist, in the political idealist, or in any premature and superficial attempts to rest society on a liberal and philosophical basis. There is a real reconciliation of them when the king is also a seer, or the statesman in the highest sense is a philosopher, equal to the immediate present, rising also into the more distant future. The words of the text may also be regarded as a sort of Greek prophecy of a millennium: 'I heard a voice crying, The kingdoms of the world are become the kingdoms of wisdom and truth.'

The passage is the keystone of the Republic. In other writings of Plato the speculative is divorced from the practical: in the Republic there is an attempt to unite them. The philosopher is no longer an isolated being who lives in contemplation; he descends from his 'mountain heights' to dwell among his own people, and in 'his father's house,' 'if there is such a home upon the earth' (ix. 592 B).

οἱ βασιλεῖς . . . λεγόμενοι] It is implied that the actual rulers of the world are not true kings. *D*

καὶ τοῦτο εἰς ταῦτόν συμπέσῃ] 'And unless these two, political power and philosophy, meet together in the same.' Two things are here spoken of which coalesce in one. In the form of the sentence their coalition is anticipated. Cp. iv. 435 A and note.

εἰς τὸ δυνατόν] 'so far as is possible,' in the nature of things. *E* Such touches of moderation (in accordance with supra 472 ff.) occur in the most ideal passages of Plato. Cp. especially Symp. 212 A καὶ εἴπερ τῷ ἄλλῳ ἀνθρώπων, ἀθανάτῳ κακείνῳ: Phaedr. 253 A καθ' ὅσον δυνατόν θεοῦ ἀνθρώπῳ μετασχεῖν.

Republic
V.
473
E

It may be asked whether there has ever been a period in which this dream of the Republic has received a fulfilment: in the course of ages, as Plato pathetically asks, may there not have been a king who was also a philosopher? Some would add a further condition, not only that the king should be a philosopher, but that he should rule over a people fitted to receive his institutions. The names of the philosophical Roman emperors naturally occur to us; as has been truly said, one of the greatest blessings to the world would have been the adoption of Christianity by Marcus Antoninus instead of by Constantine. Still nearer approaches to a philosopher-king may be found in the legislators and princes of the East: Zoroaster, Sakya Muni, in the Mahometan emperor Akbar Khan, in our own Alfred the Great or the Mexican Montezuma.

Nor have there been wanting in our own day one or two who have shown a remarkable union of philosophical genius with military and political insight. Compare the ideal of the Puritans and the French Protestants.

χαλεπὸν γὰρ ἰδεῖν] 'It is given to few to perceive.' Cp. Phaedo 62 B ó . . . λόγος . . . μέγας τέ τίς μοι φαίνεται καὶ οὐ ῥᾶδιος δι᾽δῶν. χαλεπὸν is used of an excellence rarely attained: cp. Theaet. 144 A ὡς ἄλλῃ χαλεπόν.

καὶ ὅς, ὦ Σώκρατες, κ.τ.λ.] We are reminded of the manner in which the upholders of paradoxical or revolutionary ideas are threatened with popular hostility in Aristophanes, e.g. Birds 310 ff., Wasps 400 ff., and Acharnians 280 ff.

The famous words are introduced with great circumstance and preparation. The expectation has been raised by the image of the wave; at last the time has arrived for the revelation of the overwhelming truth. The real solemnity of the revelation is instantly broken by the ludicrous outburst which follows. Socrates admits all the consequences which are urged, and gravely charges them upon his companion. The companion promises to help with good wishes and encouragement, which are all that he has to offer; and Socrates, having such a champion to support him, takes heart, and, still relieving the discourse by ludicrous imagery, proceeds to the description of philosophy.

474
B

διαδήλων] 'distinguished,' i.e. from those whom we do not mean.

The philosopher loves wisdom in its entirety. His desires are fixed on universal truth: not as seen in the concrete, but as known in the abstract. For between knowledge and ignorance there is an intermediate faculty of sense or opinion (δόξα), and between being and nonentity there is an intermediate region of 'contingent-matter.' Now, as being corresponds to knowledge, and not-being to ignorance, so the contingent, which now is and now is not, must be the object of the blinking, twilight faculty of opinion. That is the sphere of sense and ordinary thinking, and has no share in philosophy.

Republic
V.

474 C-
480

οὐ γὰρ πάνυ γε] 'Not perfectly.' Cp. iv. 429 c and note.

474
D

δάκνουσι] Compare the image in the Symposium of those who are 'bitten' with philosophy 218 A τὴν καρδίαν . . . πληγείς τε καὶ δηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων: Eurip. Hippol. 1301-1303 τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν | ἡμῖν ὅσαισι παρθένης ἡδονὴ | δηχθεῖσα κέντροις παιδὸς ἠράσθη σέθεν. So with comic exaggeration, δαρδάπτει πόθος in Aristoph. Ran. 66. κνίζω is the common word.

ἢ οὐχ οὕτω ποιεῖτε;] 'Is not this your way?' Cp. ii. 365 A τί οἴομεθα . . . ψυχὰς ποιεῖν; and note.

ὁ μὲν, ὅτι σιμός, κ.τ.λ.] A parallel to the thought is furnished by Hor. Sat. book I. iii. 38 'Illuc praevertamur amatorem quod amicae | Turpia decipiunt caecum vitia . . . Strabonem | Appellat Paetum pater:' Lucret. iv. 1160-1164 'Nigra melichrus est, immunda et fetida acosmos, | Caesia Palladium, nervosa et lignea dorcas | Parvula pumilio, chariton mia, tota merum sal, | Magna atque immanis cataplexis plenaque honoris.' In Charmides 154 B ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλοὺς, Socrates ironically represents himself as thus universally susceptible. Cp. Herrick, 'What I fancy, I approve, | No dislike there is in love.' For the colour of μελίχλωρος cp. Theocritus x. 26

βομβύκα (silkworm) χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
ἰσχράν, ἀλιόκαστον' ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον:

and for the expression πάσας φωνὰς ἀφίετε, Laws x. 890 D ἀλλὰ πᾶσαν, τὸ λεγόμενον, φωνὴν ἰέντα . . . ἐπικούρον γίγνεσθαι.

The meaning is that the lover, by the excuses he makes for the defects of his favourites, proves that his love is not partial, but universal: in this he is the figure of the lover of knowledge. The idea of a 'whole' in this passage is less abstract than elsewhere in Plato, e.g. Theaet. 173 E, where philosophy is again the love of

Republic V. the whole, *πάσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἐκάστου ὅλου*. This is intentional, however, and prepares for the correction of Glaucon's view, *infra* 475 D, E.

475 A εἰ βούλει . . . τοῦ λόγου χάριν] 'If you wish to say, taking me as your example, that lovers act thus, I agree, for the argument's sake.' For this use of *ἐπί* cp. x. 597 B *ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν τὸν μιμητὴν τούτου*, and Charm. 155 D *ὅς εἶπεν ἐπὶ καλοῦ λέγων παιδός, κ.τ.λ.*

καὶ μὴν φιλοτίμους γε] 'And further you see that lovers of honour,' &c., cp. *τοὺς φιλοίνους* *supra*. The article appears to be omitted for the sake of variety; the difference of meaning is hardly distinguishable in English.

τριτταρχοῦσι] 'If they cannot be *στρατηγοί*, they are glad to be in command of the third of a tribe.' See Photius, p. 288: Pollux viii. 109.

C τὸν . . . εὐχερῶς ἐθέλοντα, κ.τ.λ.] The real lover of knowledge has a taste for every kind of knowledge.

E ἀλλ' ὁμοίους μὲν φιλοσόφοις] Aristotle says more seriously that the love of knowledge is apparent even in the delights of sensible perception: *Metaph. i. 1 Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει. Σημεῖον δ' ἡ τῶν αἰσθήσεων ἀγάπησις· καὶ γὰρ χωρὶς τῆς χρείας ἀγαπῶνται δι' αὐτάς, καὶ μάλιστα τῶν ἄλλων ἢ διὰ τῶν ὁμμάτων . . . Αἷτιον δ' ὅτι μάλιστα ποιεῖ γνωρίζειν τι ἡμᾶς αὕτη τῶν αἰσθήσεων καὶ πολλὰς δηλοῖ διαφοράς*. For the use of *μὲν* cp. *Theaet.* 201 B *οὐδαμῶς ἔγωγε οἶμαι, ἀλλὰ πείσαι μὲν*.

οὐδαμῶς . . . τὸ τοιόνδε] (1) Socrates appeals to Glaucon's confession of discipleship, *supra* 474 A, B. Cp. vi. 504 E, 505 A: *Phaedo* 100 B, C. This agrees better with the context and with the tone of the passage than to suppose (2) that Socrates is continuing the raillery with which he attacked Glaucon, *supra* 474 D, E, 'A man of pleasure like you will readily perceive that beauty and ugliness are not the same.'

476 A τῇ δὲ τῶν πράξεων . . . καὶ ἀλλήλων κοινωνίᾳ] Plato here supposes, first of all, an admixture of the ideas with human actions, and with sensible objects; secondly, with one another. For the intercommunion of ideas, cp. *Soph.* 250 ff. It may also be illustrated from *infra* 478 E, where *τὸ δοξαστόν* is shown to be *τὸ ἀμφοτέρων μετέχον, τοῦ εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι*: there is therefore no

reason for suspecting or emending the word ἀλλήλων. Cp. also *Republic* V. Polit. 278 D μετατιθέμενα δ' εἰς τὰς τῶν πραγμάτων μακρὰς καὶ μὴ ῥαδίους συλλαβάς, κ.τ.λ. 476 A

ἐπ' αὐτὸ τὸ καλὸν δυνατοὶ ἰέναι] Cp. Sympos. 210 E πρὸς τέλος ἥδη ἰὼν . . . ἐξαίφνης κατόψεται τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν καλόν, κ.τ.λ. B

ἡγούμενός τέ τι αὐτὸ καλόν] For ἡγέσθαι (= νομίζειν) with a simple accusative and without εἶναι cp. Laws x. 899 D ὅτι μὲν ἡγεῖ θεούς, κ.τ.λ.: Soph. 222 B εἴτε . . . ἀνθρώπων . . . μηδεμίαν ἡγεῖ θήραν. D

καὶ τὰ ἐκείνου μετέχοντα] The language of μέθεξις is here used, although the ideal of justice has just before (472 c) been spoken of as παράδειγμα. The two notions, which are figures, are not here, as in Arist. Met. i. 6, §§ 3 and 4, opposed.

ἐπικρυπτόμενοι ὅτι οὐχ ὑγιαίνει] 'Drawing a veil over the fact that he is not in his right mind.' Cp. Phaedr. 268 E οὐκ ἀγρίως εἴποι ἄν, ὦ μοχθηρέ, μελαγχολᾷς, ἀλλ' ἄτε μουσικὸς ὢν πραότερον, ἔτι, ὦ ἄριστε, κ.τ.λ. for a similar humanity of feeling. E

ἀλλ' ἡμῖν εἰπὲ τόδε] The sentence returns to the direct form, addressing the imaginary respondent.

ἱκανῶς οὖν . . . πάντῃ ἄγνωστον] Being, according to Plato in this passage, is the absolute object of knowledge; not-being, of ignorance; and the intermediate which partakes of both, matter of opinion. This last, as here expressed, is probably the earliest conception of contingent matter. That Plato should not have perceived that degrees of certainty are in the subject only, and have no corresponding object, considering the great difficulty which the ancient world experienced in disengaging subject and object, is not perhaps surprising: the wonder is rather that such a figment as a 'contingent or probable matter' should have survived in the traditions of modern logic. The other two conceptions of being and not-being also present a different aspect to the ancient philosopher and to the student of modern metaphysics. Being, according to Plato, is true existence, the essence of things human and divine, the correlative of absolute knowledge, almost the Supreme Being. To the modern metaphysician, on the other hand, being, as Hegel says, is a word only, the poorest and most void of all abstractions, which only by negation or combination with not-being attains to positive or definite meaning. The necessity of passing from being to the determinations of being or to

477
A

Republic
V.
477
A

actual phenomena was never seen distinctly in the Platonic philosophy (although approximately realized in the Sophist, Politicus, and Philebus). Not-being has in Plato, at least in the present passage, a positive or substantial existence, and is not perceived to be abstract or negative only.

ἱκανῶς . . . κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῦμεν] The supposition refers to the negative notion implied in ἱκανῶς. 'We could not be more assured of this, even if we were to look at it in several more points of view.' For the implied admission that an important truth may be proved in more ways than one cp. x. 611 B: Theaet. 206 c ἀλλὰ δὴ τούτου μὲν ἔτι κἂν ἄλλαι φανεῖεν ἀποδείξεις.

τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος] 'the pure light of being'; cp. Phaedo 67 B γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές.

οὐκοῦν *ἐπεὶ ἐπὶ μὲν, κ.τ.λ.] Most of the MSS. omit δέ after μεταξύ. Two of them (q β') complete the sentence by adding εἰ after οὐκοῦν. Hermann and Baiter further amend εἰ by ἐπεὶ, for the omission of which the alliteration may afford a reason. This is adopted in the text. The true reading is uncertain. A further step is being taken in the argument: 'Since knowledge corresponded (ἦν) to being, and ignorance to not-being, for this intermediate must we not look for a corresponding intermediate between ignorance and knowledge, if such there be?'

B κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὐτῆς] For αὐτὴν in the reading of Par. A, &c. (κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν), Hermann and the Zurich editors conjecture ἄλλην (cp. infra 478 B ἄλλη δὲ ἑκατέρα, ὡς φαμέν). But a safer correction is (with Schneider and the Viennese MS. F) to omit αὐτὴν, which may be due to a repetition of the preceding letters | ἃ τὴν. The addition of ἡ κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν in Vind. E, &c. indicates an early variation of reading. The words from κατὰ to αὐτῆς are omitted in Ven. E. Π M really agree with Par. A.

οὐκοῦν ἐπιστήμη μὲν . . . διελέσθαι] The words γινῶναι ὡς ἔστι τὸ ὄν are a resumption or epexegetis of the words which precede. Socrates returns to the same question below (478 A), where he repeats it in nearly the same words—ἐπιστήμη μὲν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι, κ.τ.λ. But first he will explain and illustrate by examples the meaning of the term 'faculties' or 'powers,' which he is employing. Compare the preliminary psychological discussion in iv. 435 ff.

D δυνάμει δ' εἰς ἐκείνο . . . ἀπεργαζομένην ἄλλην] He means that faculties have no sensible qualities, but are known by their effects

only. This is a first principle of psychology. Cp. Ion 537 D *Republic*
 ὅταν ἡ μὲν ἐτέρων πραγμάτων ἢ ἐπιστήμη, ἡ δ' ἐτέρων, οὕτω καλῶ τὴν μὲν
 ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην τέχνην. And for the words οὔτε τινὰ χροῖαν ὁρᾷ οὔτε
 σχῆμα, κ.τ.λ. cp. Soph. 247 C, D and Theaet. 155 E (of the crude
 materialists) πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀύρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι
 ὥς ἐν οὐσίας μέρει, whereas the disciples of Protagoras are said to
 uphold the existence of things (or processes) not visible.

ἐπὶ τῷ αὐτῷ τεταγμένην] Cp. i. 345 D ἐφ' ᾧ τέτακται: ib. 346 A.

ἐπιστήμην πότερον . . . φησὶ εἶναι αὐτήν] The pronoun is unemphatic, being simply a resumption of the noun, which is placed at the beginning for the sake of emphasis.

εἰς τοῦτο . . . ἐρωμενεστάτην] For the two-fold answer to one question in the same sentence cp. iv. 439 A ἔγωγε, ἡ δ' ὅς· πάματός γε.

εἰς δύναμιν] Cp. Soph. 235 A εἰς γόητα . . . θετέον.

E

οἴσομεν] θήσομεν M *corr.* Θ Vind. D; and so Cobet. The use in the text is certainly singular. But φέρω is elsewhere used (with ἐπί) of referring a predicate to a subject (Soph. 237 C, Tim. 37 E), or a thought to its object (infra 478 B).

πῶς γὰρ ἂν . . . τιθείη] Δόξα is the faculty of opinion and is also nearly allied to sensible perception or sense. But what has opinion to do with perception? To us opinion is fallible and probable; sense is generally infallible. Opinion to us is for the most part concerned with the same matter as knowledge; sense with external objects only. The truth seems to be that here and in some other passages of Plato δόξα is a union or rather confusion of two operations of the mind which are really distinct. The origin of this confusion is to be sought for in the history of early Greek philosophy which opposed sense and opinion alike to the certainty of pure intellect. Both are opposed to the universal and neither of them affords a standard of measurement. Αἴσθησις and δόξα are however distinguished in Theaet. 187 A, where it is suggested that knowledge may be the same with true opinion.

ἐπιστήμη μὲν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι] sc. πέφυκεν. Cp. supra 477 B.

478
A

δόξα δέ, φαμέν, δοξάζειν] sc. πέφυκεν.

ἡ ταῦτόν ὅπερ ἐπιστήμη γινώσκει] ἡ ταῦτόν sc. δόξα δοξάζει; 'Is it the nature of opinion to opine the same which knowledge knows?'

Republic V. 478 B ἀρ' οὖν τὸ μὴ ὄν δοξάζει] sc. ὁ δοξάζων : cp. i. 345 A ἔστω μὲν ἄδικος, κ.τ.λ. So infra c οὐκ ἄρα . . . δοξάζει. For the form of argument cp. Theaet. 188 D δυνατὸν δὲ ὁττοῦν ὁ λέγετε, καὶ τις ἀνθρώπων τὸ μὴ ὄν δοξάσει ; . . . ὁ ἄρα ἐν γέ τι ὁρῶν ὅν τι ὁρᾷ : Soph. 237 D τὸ τὶ τοῦτο ῥῆμα ἐπ' ὅντι λέγομεν ἐκάστοτε . . . ἀνάγκη τὸν τι λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν.

μὴ ὄν γε] (1) sc. τὸ μὴ ὄν, which is resumed as the subject of προσαγορεύοιτο from supra τὸ μὴ ὄν δοξάζει. To this μὴ ὄν γε is attached as a ground or reason. 'Not-being, since non-existent, would not rightly be called one-thing, but, strictly, no-thing' (μὴ ὄν γε i. q. εἰ μὴ εἴη γε, Stallbaum).

[(2) It is better to take μὴ ὄν more simply for 'what is not' or ('not-being') the sense in which μὴ ὄν τι occurs just below. B. J.]

C ἀρ' οὖν ἐκτὸς τούτων . . . ἀσαφείᾳ] 'Does opinion then lie in a region beyond these, surpassing either knowledge in clearness, or ignorance in dimness?'—But if not 'without,' the argument proceeds to show that opinion is within these limits.

σκοτωδέστερον . . . φανότερον] Cp. Soph. 254 A ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα . . . κατανοῆσαι χαλεπός . . . ὁ δὲ . . . τῇ τοῦ ὄντος . . . προσκείμενος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς χάρας οὐδαμῶς εὐπετὴς ὁφθῆναι.

D οὐκοῦν ἔφαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν] supra 477 A, B.

οἶον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν] There is probably a confusion of the two constructions οἶον εἶναι and φανείη ὄν.

E ἀποκρινέσθω ὁ χρηστός . . . (479 A) φιλοθεάμων] ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων is a resumption of ὁ χρηστός, referring to supra 475 D—476 B, c. For the vague reference cp. supra 460 A τὸν φαῦλον ἐκείνον. Socrates proceeds to show that sensible objects are and are not what they are:—They have no fixed character of their own ; they are different in different relations.

479 A ἡγείται . . . νομίζει] supra 476 c, D.

καὶ τἄλλα οὕτω] Some of these 'other things' are enumerated infra B.

B τί δέ ; τὰ πολλὰ διπλάσια . . . φαίνεται ;] That is to say, although, in the abstract, a double and half differ, in the concrete they may coincide ; e.g. two chairs are the half of four and the double of one.

The same view of the relativeness of sense occurs often elsewhere: e.g. Theaet. 152 D *ἐὰν ὥς μέγα προσαγορεύης, καὶ σμικρὸν φανείται, καὶ ἐὰν βαρὺ, κοῦφον, ξύμπαντά τε οὕτως*: Phil. 14 D *καὶ βαρὺν καὶ κοῦφον τὸν αὐτόν*: Phaedo 74 B ff., 102.

Republic
V.
479
B

τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν, ἔφη, . . . αἰνίγματι] (1) 'They are like the *double-entendres* at feasts, and like the children's riddle about the eunuch throwing at the bat.' *ἐπαμφοτερίζουσιν* is thus explained by Timaeus in his lexicon to Plato: cp. the active use of *ἐξημφοτέρικε* in Euthyd. 300 D. [(2) But the verb occurs immediately below, *ἐπαμφοτερίζειν* sc. *ἔοικεν*, in the ordinary intransitive sense, and it is unlike Plato to repeat the same example in illustration—(Riddles at feasts and the children's riddle). The phrase *τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν* may contain an allusion to some incident of Greek festivity familiar to Plato's readers, but to us unknown. L. C.]

καὶ τῷ τῶν παιδῶν αἰνίγματι] The riddle referred to is given C by the Scholiast:—

*Αἰνός τις ἐστὶν ὡς ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ
ῥρνιθα κοῦκ ῥρνιθ' ἰδὼν τε κοῦκ ἰδὼν
ἐπὶ ξύλου τε κοῦ ξύλου καθημένην
λίθῳ τε κοῦ λίθῳ βάλοι τε κοῦ βάλοι:*

i.e. a eunuch aimed at a bat which he saw imperfectly sitting upon a reed with a pumice-stone and missed him.

ῥ] 'wherewith,' viz. with a pumice-stone. This proves to be the reading of Par. A, and is therefore to be adopted without question in preference to ὡς.

ἐφ' οὗ] sc. *καθημένην*.

παγίως νοῆσαι] Cp. Theaet. 157 A *ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτῶν ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι, ὡς φασιν, οὐκ εἶναι παγίως*.

μεταξύ που κυλινδεῖται] 'range somewhere between.' The word *κυλινδεῖσθαι* has often a depreciatory association, as of 'knocking about, a prey to chance or circumstance,' &c. Cp. Phaedr. 275 E, Phaedo 81 C, 82 E.

πρωωμολογήσαμεν δέ γε . . . πλανητὸν ἀλίσκόμενον] 'But we agreed beforehand, that anything of this kind which might come to light was to be described as the object of opinion, not of

Republic V. knowledge, being the class which oscillates between and is apprehended by the intermediate faculty.

480 ἡ οὐ μνημονεύομεν] supra 476 B, C: 479 A.

ἐκαστον τὸ ὄν] 'Each kind in its essential nature,'—i. e. αὐτὸ τὸ καλόν, δίκαιον, ἀγαθόν, . . . καὶ τὰλλα οὕτω.

BOOK VI.

Republic VI. *If the philosopher can lay hold of universal and unchanging truth, and those who cannot rise above opinion are not philosophers, to which of the two shall we commit the government of the state? In a word, ought the true guardian to be clear-sighted or blind? There can be but one answer to this question, unless the philosopher is deficient in some other way. But the philosophic nature contains all the elements of virtue. He who is to be trained in philosophy must be quick-witted and have a good memory; he must be a lover of all truth, a hater of falsehood, courageous, temperate, just, gentle, large-minded, gracious in his thoughts and ways. Not even Momus can have any fault to find with such a character.*

484 A διὰ μακροῦ . . . λόγου] λόγος, as elsewhere, is personified: cp. infra 503 A παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου, πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρόν. διεξεληθόντος may be explained (1) as intransitive (cp. Soph. 237 B τὸν δὲ λόγον, ἢ βέλτιστα διέξεισι: Sophocl. Oed. Col. 574 χὼ λόγος διέρχεται: Dem. 541, 22 πάντα δ' ἤδη διεξεληλύθει τὰκ τῶν νόμων)—the participle being added afterwards to complete the expression—'In the course of a long discussion which has come to its conclusion.' Or (2) αὐτούς, sc. τοὺς φιλοσόφους, may be supplied as the object of διεξεληθόντος—'after a long argument which has discussed their nature.' Cp. Laws v. 743 E ἣν διεξερχόμεθα πολιτεῖαν.

μακροῦ] a slight exaggeration, as the argument about the true nature of philosophers does not extend to more than six pages, 474–480. But if such a matter-of-fact objection needs an answer, it may be replied that six pages seem a considerable space to devote to the definition of a single term: and the steps through which Glaucon has been led to the conclusion were elaborate and

minute. The reading of Ξ, διὰ μ. τ. δ. τοῦ λόγου, is due to a false interpretation, i.e. τοῦ λόγου διεξεληθέντος διὰ μακροῦ τινός. διεξεληθέντες (xv) is another manuscript conjecture. According to this reading the philosophers are supposed to run the gauntlet of the argument through which their nature is revealed.

Republic
VI.
484
A

οὐ ῥάδιον] sc. ἀναφανῆναι αὐτούς.

οὐ φαίνεται] is, 'it appears to be not easy': not 'it does not appear easy.'

ἔμοιγ' οὖν] 'To me at least it appears that it might have been set forth in a still better manner, if we had had only to speak of this one point.' The subject of φανῆναι is τὸ πρᾶγμα rather than τοὺς φιλοσόφους, as appears from τούτου μόνου following.

μέλλοντι] agreeing with τινί understood, not with ἔμοιγε supra: 'if one were not required'; not 'if I were not required.'

οἱ δὲ μή] sc. οἱ δὲ μὴ τοῦ ἀεὶ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι εἰσφάπτεσθαι. B

πλανώμενοι] 'Wandering up and down'—referring to the uncertainties of opinion: cp. v. 479 A ff., especially D τὸ μεταξὺ πλανητόν: also infra 485 B. For the word cp. especially Lysis 213 E οὐκ ἂν ποτε οὕτως ἐπλανώμεθα.

μετρίως] 'fairly,' 'duly,' 'fittingly.' Cp. x. 597 E τοῦτο . . . ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητής.

καθιστάναι] sc. λέγοντες δεῖν. C

τόδε δέ . . . τηρεῖν ὅτιοῦν;] 'But can there be any question whether a blind or sharp-seeing watchman should guard a thing?'—In Plato's language, he who is ignorant of the universal is blind, 'not seeing the sun': he has no mental image or 'pattern in the mount' (cp. ix. 592), no idea of true being or principle of order, to which he may refer objects of sense or the particulars of human action: he is still in the den, having his back turned toward the light (cp. vii ad init.).

ὥσπερ γραφῆς] Cp. infra 500 E οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι, 501 A, B, where Plato repeats and expands the image suggested here.

κάκεισε] sc. εἰς τὸ ἀληθέστατον. But the opposition of ἐκεῖσε—ἐνθάδε implies that the truth is not here but yonder,—ἐν οὐρανῷ πον ἀνακείμενον (ix. 592 B: cp. also x. 610 B).

Republic
VI.
484
D

ἐὰν δέη τίθεσθαι] 'If there should be need of such enactments.'
The regulation of minutiae was to be left to each generation of rulers, the great principles having been once for all laid down: cp. iii. 412 B, iv. 425, 426, 427 A: and Laws vi. 769, 770, 772, 779 D, vii. 816, viii. 846 E, xii. 956 E.

τούτους] sc. 'the blind leaders of the blind,' who have just been described.

ἐκαστον τὸ ὄν] i. e. who know the essential reality of each thing: who are capable, in modern language, of abstraction and generalization:—The power of abstraction seemed to Plato in his own age to constitute the great difference between one man's mental condition and another's (Phaedr. 265 E, Rep. vii. 534).

εἴ γε τᾶλλα μὴ ἐλλείπουντο] 'If they did not fall behind in other ways.'

τούτῳ γὰρ αὐτῷ . . . ἂν προέχοιεν] 'For this very thing in which they will have the superiority is about the most important point of all.' σχεδόν τι τῷ μεγίστῳ: the emphasis is on τῷ μεγίστῳ, 'the greatest point of all' is the knowledge of ideas and universals. τι which follows σχεδόν does not weaken its force but calls attention to it: as 'pretty' is employed in some uses of the phrase 'pretty nearly' in English.

485
A

κακείνα καὶ ταῦτα] 'The other qualities (= τᾶλλα supra E—i. e. experience and general excellence) and these (the special attributes of the philosopher). Both are comprised in ταῦτα infra (ταῦτα ἔχειν οἱ αὐτοί).

The question how this combination of the practical and speculative may be attained, is answered by an inquiry into the nature of the philosopher. For the necessity of the philosopher's knowing also the particular, 'if he is to find his way home,' cp. Phileb. 62 B.

ὁ τοῖνον, κ.τ.λ.] v. 474 B. If with the best MSS. we read δεῖν, we must supply τοῦτο ποιεῖν δεῖ from πρῶτον δεῖν καταμαθεῖν to complete the sentence. Or if this explanation is deemed unsatisfactory we must adopt the reading δεῖ of the inferior MSS.

B

ὁ ἂν αὐτοῖς δηλοῖ . . . καὶ φθορᾶς] The genitive οὐσίας is partitive and follows δηλοῖ: cp. iv. 445 E οὔτε εἰς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων τῆς πόλεως. ἐκείνης refers to the discussion in v. 475 F foll.

The words are found in Themistius, Orat. xxi. 250, with some verbal differences: *τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογεῖσθω τῆς φιλοσόφου φύσεως περί, ὅτι μαθήματος δέοι οὗτοι παντὸς ἀλλ' ὃ ἂν ἐκείνην δηλοῖ τὴν οὐσίαν τὴν αἰεὶ οὖσαν καὶ μὴ πλανωμένην ὑπὸ φθορᾶς καὶ γενέσεως.* The agreement is not sufficiently exact to justify the substitution of *οὐσίαν* for *οὐσίας* in the text; Themistius appears to have simplified the construction.

Republic
VI.
485
B

πάσης αὐτῆς] sc. *τῆς οὐσίας*, governed by *ἐρῶσιν*.

οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμωτέρου μέρους] Cp. Soph. 227 A, Parmen. 130 E, for this favourite thought.

ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν . . . διήλθομεν] v. 474 c ff.

ἐκόντας εἶναι] 'so far as their being willing is concerned.' C
ἐκὼν εἶναι is a parenthetic phrase—generally used in negative sentences—in which the word *ἐκὼν* gains force from the addition of *εἶναι*.

μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος] Cp. Theaet. 151 D *ἀλλὰ μοι ψεῦδός τε ξυγχωρῆσαι καὶ ἀληθές ἀφανίσαι οὐδαμῶς θέμις.*

ἀλλὰ μὴν . . . ἀπωχετευμένον] For *ἀπωχετευμένον* in strict accuracy *ἀπωχετευμένοι* might be expected. But the attraction which confuses the simile and the thing compared is common in Greek (e. g. Soph. Trach. 33), and occurs elsewhere in Plato: cp. iii. 401 C, D *ὁπόθεν ἂν αὐτοῖς . . . πρὸς ἀκοήν τι προσβάλλῃ, ὥσπερ αἶρα φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν, καὶ . . . ἄγουσα. ἐκεῖσε* refers to *εἰς ἐν τι*. D

τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος] *τὰς* is an accusative of reference—'in respect of': or *περί* may be supplied from the previous clause. The former is the more natural way of taking the words. The image of the stream is continued in *ἐρρυήκασιν* and *ἐκλείπειν*.

It is common to draw a line between talent and character: the powers of a man are distinguished from his interests and affections. Such lines of demarcation are convenient, but they are also partly misleading. For the love of knowledge is knowledge: moral qualities interpenetrate with mental: how much a man feels is quite as important as how much he thinks, or rather he must feel what he thinks. There is no surer criterion of progress in education than an interest in study: nor anything more fatal to intellectual excellence than envy and meanness.

ὃ γὰρ τοιοῦτος] 'such an one, at any rate'—i. e. one who takes E
no delight in the pleasures of the body—'must be temperate.'

- Republic* VI. 485 E μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται] ‘For the reasons why wealth is eagerly pursued with lavish expenditure.’ For the use of μετὰ cp. viii. 560 D μετριότητα . . . ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν: ix. 575 C οἱ τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας. And, for the thought, cp. Ar. Eth. Nic. iv. 1, § 33 οἱ πολλοὶ τῶν ἀσώτων . . . καὶ λαμβάνουσιν ὅθεν μὴ δεῖ.
- 486 A τοῦ ὅλου καὶ παντός] Compare Theaet. 173 E, where the soul of the philosopher is described as πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἐκάστου ὅλου, εἰς τῶν ἐγγύς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθεύσσεια.
- ἡ οὖν ὑπάρχει διανοία . . . οἷόν τε οἶε τούτῳ, κ.τ.λ.] The common transition from the mind or soul to the person. Cp. x. 620 D. Ast and Stallbaum, following a quotation of the passage in Marcus Aurelius (vii. § 35), read φ . . . διανοίας for ἡ . . . διανοία, but this is unnecessary.
- B μηδ’ ἀλαζών] This refers to the love of truth, supra 485 c.
- ἔσθ’ ὅπῃ ἂν δυσξύμβολος . . . γένοιτο] For δυσξύμβολος with δυσκοινωνήτος following, compare the juxtaposition of ξυμβάλλειν and κοινωνεῖν in ii. 362 B.
- καὶ τοῦτο δὴ . . . καὶ ἀγρία] Cp. Theaet. 144 D. The qualities here enumerated are nearly the same that are found to be actually embodied in the ‘wise’ Theaetetus. The words εἰ . . . ἀγρία are the explanation of τοῦτο, the whole question being suggested by the words of the previous sentence, δυσξύμβολος ἢ ἄδικος.
- C εὐμαθὲς ἢ δυσμαθὲς] sc. εἰ ἄρα. The construction is to be supplied from the previous sentence.
- λήθης ὧν πλέως] Cp. Theaet. 144 B νωθροὶ . . . πρὸς τὰς μαθήσεις καὶ λήθης γέμοντες.
- D ἀλλὰ μνημονικὴν . . . δεῖν εἶναι] A seeming combination of two constructions, μνημονικὴν αὐτὴν δεῖν εἶναι and μνημονικὴν αὐτὴν ζητῶμεν εἶναι. Cp. infra 503 B ἣν γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς.
- ἔλκειν] Cp. viii. 568 C εἰς τυραννίδας . . . ἔλκουσι τὰς πολιτείας. The word conveys an idea of distortion and perversion.
- εἰς ἀμετρίαν] Cp. Soph. 228 A τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὄν γένος.
- ἣν ἐπὶ . . . (E) εὐάγωγον παρέξει] ‘which its own nature will make easy to lead towards the idea of each form of being.’

μή πη δοκούμέν σοι, κ.τ.λ.] πη = 'at any point.' The dative τῇ Republic
 . . . ψυχῇ depends chiefly on ἀναγκαῖα. VI.

φίλος τε καὶ ξυγγενής] The latter word implies a reference to 487
 485 c ἡ οὖν οἰκειότερον σοφία τι ἀληθείας ἂν εὖροις ; A

ἀλλ', ἣν δ' ἐγώ, . . . τὴν πόλιν ἐπιτρέποις] Compare the virtues of the philosopher-tyrant in Laws iv. 709, where despotism is thought to afford the most favourable opportunity for organizing a state : εἰ τύραννος γένοιτο, φῆς, νέος, σώφρων, εὐμαθής, μνήμων, ἀνδρείος, μεγαλοπρεπής.

τελειωθεῖσι . . . παιδεία τε καὶ ἡλικία] is introductory to the discussion about the education and age of the rulers, from 502 onwards.

The conclusion appears inevitable that the philosophic nature, 487 B-E when matured by time and training, ought to be entrusted with the supreme power. But Adeimantus meets all these theoretical assumptions by an appeal to facts. Experience shows that those who continue in the pursuit of philosophy after their first youth turn out to be either strange creatures, not to say rascals, or at all events, even when they are thoroughly respectable, their philosophy makes them useless. Socrates admits the force of the objection, yet maintains his paradox. To explain his position he has recourse to an allegory.

παρ' ἑκάστον τὸ ἐρώτημα] 'at every question.' Cp. Laws iv. 487
 705 A παρ' ἐκάστην ἡμέραν. B

παραγόμενοι . . . μέγα τὸ σφάλμα . . . ἀναφαίνεσθαι] i.e. μεγάλως σφάλλῃσθαι καὶ τοῖς πρῶτον ὁμολογημένοις ἐναντιοῦσθαι : cp. vii. 534 c ἀπτῶτι τῷ λόγῳ. The subject is changed from the persons to that which they experience : 'the overthrow which is revealed is great and contradictory of their first impressions.' At σφεῖς, κ.τ.λ., the original construction is resumed.

Compare the description of the Elenchus in the Sophist, 230 B διερωτῶσιν ὧν ἂν οἴηται τίς τι περὶ λέγειν λέγων μηδέν· εἰθ' ἅτε πλανωμένων τὰς δόξας ῥαδίως ἐξετάζουσι, καὶ συνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις εἰς ταῦτον τιθέασιν παρ' ἀλλήλας, τιθέντες δὲ ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς αὐταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταῦτα ἐναντίας. And for the effect of Socrates on his hearers see the image of the torpedo in Meno 80.

ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν] The game of draughts here spoken

Republic
VI.

487
B

D

of is plainly one in which the victory was won by hemming in the adversary. The metaphor of *παιτοί* occurs again in Laws v. 739 Δ, where legislation is compared to a game of draughts.

τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἔνεκα] Cp. infra 497 Ε (where *ἄπτεσθαι* occurs in the same idiomatic sense).

πάνυ ἄλλοκότους . . . παμπονήρους] ‘very strange beings, not to say utter rogues.’

τοὺς δ’ ἐπεικεστάτους . . . ἀχρήστους ταῖς πόλεσι γιγνομένους] See the description of the philosopher in the Theaetetus, who has not a word to say for himself in the courts or the assembly (173 c, d): or the view of Callicles in the Gorgias, 485 Α *φιλοσοφίας μέν, ὅσον παιδείας χάριν, καλὸν μετέχειν, καὶ οὐκ αἰσχρὸν μειρακίῳ ὄντι φιλοσοφεῖν*. The man of the world admires philosophy in youth: such interests, at that time of life, are indications of a free and generous spirit: but if a person has not ‘passed his metaphysics’ when he is old, why, he should go to school again and be beaten. The feeling which Plato here expresses is a feeling of modern quite as much as of ancient times. The study of metaphysics is regarded as at once dangerous and puerile. They have been thought to belong only to a particular stage of life: ‘poetry for boys,’ ‘metaphysics for young men,’ ‘facts for those who are of full age.’ The true conception of metaphysics is the combination of the parts of knowledge by an effort of the mind into an ideal whole. They are always extending their domain, as the prospect is opening of new fields of science and of the past history of man. The narrower view is lost in a wider one: the previous elements of knowledge, whether in the world or in the individual, are taken up into the mind, and adjusted in new proportions. Also the knowledge of facts would be narrow and partial unless the imagination enabled us to allow for the unknown part of man and nature, raising us above our own particular study or aspect of things to the other elements of truth and knowledge. On the other hand it may be argued that metaphysics may easily outrun facts, and interfere with our capacity of observing and acquiring them.

E

ἀκούοις ἄν . . . λέγειν] The popular opinion of philosophy has been seriously urged against Socrates. Instead of the expected refutation, ‘Quite true’ is the only reply.

ἔρωτῆς . . . δι’ εἰκόνων λέγειν] ‘You ask a question, I said,

requiring to be answered through a similitude.' 'And you, methinks, are not accustomed to speak through similitudes.'

The last words are of course ironical: Socrates carries on the irony in what follows (ἔτι μᾶλλον ἴδης, κ.τ.λ.).

ἔτι μᾶλλον] 'that (having this contempt for my similitudes) you may see still better what a poor hand I am at them.' For γλίσχρως cp. Crat. 414 c, where Hermogenes, speaking of one of the etymologies offered by Socrates, says: καὶ μάλα γε γλίσχρως, ὦ Σώκρατες. He who would judge of Socrates' powers in inventing similitudes may, after reading this passage, compare ix. 588 c, d.

There is a ship of which the captain is a simple-minded giant, short-sighted, dull of hearing, and but slightly skilled in navigation. The crew are always contending among themselves for the possession of the helm, but have never learnt, and even deny the possibility of learning, the art of steering. He only is the skilled navigator who is a partisan of theirs. If they cannot succeed by persuasion, they resort to force, throwing their rivals overboard and drugging the captain. Thus beginning they proceed to make free with the stores, and their voyage is such as might be expected of men like them. What chance of a hearing has the skilled pilot among such as they are? They only call him prater, star-gazer, and good-for-nothing. This image sufficiently indicates the position of those philosophers whom Adeimantus has acknowledged to be honest men. They are useless, because their states, as at present governed, make no use of them.

At a later date Plato returns to the comparison of the ruler to the steersman as a familiar image: Polit. 297 E Εἰς δὴ τὰς εἰκόνας ἐπανίωμεν πάλιν, αἷς ἀναγκαῖον ἀπεικάζειν αἰεὶ τοὺς βασιλικούς ἄρχοντας.

Ποίῳς; Τὸν γενναῖον κυβερνήτην καὶ τὸν ἐτέρων πολλῶν ἀντάξιον ἱατρὸν. κατίδωμεν γὰρ δὴ τι σχῆμα ἐν τούτοις αὐτοῖς πλασάμενοι.

αὐτό] sc. τὸ πάθος τῶν ἐπεικεστώτων.

οἶον . . . γράφουσι] οἶον may be taken either as an adverb, 'just as'; or as an adjective governed by γράφουσι—'to form by combining from many sources an idea of it like what' &c. The former is right.

νόησον . . . (B) ἕτερα τοιαῦτα] τοιουτονί, i. e. the kind of thing which I have now before my mind.

ναύκληρον] The asyndeton, as usual, in an explanatory clause.

Republic
VI.

487
E

488
A

487 E-
489 C

488
A

Republic VI. 488 B
βραχύ τι] is cogn. accus. 'having but a narrow range of vision,'—and **ἕτερα τοιαῦτα** is in the same construction,—'and whose intelligence in nautical matters is much on the same level.'

περὶ τῆς κυβερνήσεως] 'quarrelling about the steering, each thinking that he ought to steer.'

μήτε μαθόντα, κ.τ.λ.] This recalls Socrates' well-known accusation against the statesmen of Greece, that there are among them no teachers of political virtue. Cp. *Protag.* 319 D **τούτοις οὐδὲς τοῦτο ἐπιπλήττει ὥσπερ τοῖς πρότερον, ὅτι οὐδαμόθεν μαθὼν, οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῷ, ἔπειτα συμβουλεύειν ἐπιχειρεῖ**. δῆλον γάρ, ὅτι οὐχ ἡγούνται διδασκὸν εἶναι. Cp. also *Xen. Mem.* iii. 6.

πρὸς δὲ τούτοις . . . κατατέμνειν] Yet Plato himself seems to maintain this paradox in the *Protagoras* and *Meno*. In those dialogues the postulate that there must be a science of politics was ironically held in reserve, while the hollowness of the actual politicians was disclosed. But Plato is now ready to assert, not only that there is such a science, but that he has the key of it.

C **περικεχύσθαι . . . τῆς νεὼς ἄρχειν . . . πλεῖν**] These infinitives, which follow **νόησον** at the beginning of the sentence, avoid the confusion which would otherwise be occasioned by the multiplication of participles. In **πρὸς δὲ τούτοις, κ.τ.λ.**, a return is made to the participial construction.

ξυμποδίσαντας is metaphorical: 'having enchained the noble captain,' i. e. rendered him incapable, 'by some narcotic drug, or by drink or some other means.' Cp. *Gorg.* 482 E **ἐκ ταύτης γὰρ αὐτῆς ὁμολογίας αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπεστομίσθη**: *Theaet.* 165 E **ἤλεγχεν ἂν . . . οὐκ ἀνίεις πρὶν . . . ξυμπεποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ**.

πλεῖν ὥς τὸ εἰκὸς τοὺς τοιούτους] 'make just such a voyage as might be expected of men like them.' Cp. *Polit.* 302 A **πολλὰ μὲν ἐνίοτε καὶ καθάπερ πλοῖα καταδυνάμεναι διόλλυνται καὶ διολώλασι καὶ ἔτι διολοῦνται διὰ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μοχθηρίαν τῶν περὶ τὰ μέγιστα μεγίστην ἄγνοιαν εἰληφότων, κ.τ.λ.**: *Laws* x. 906 D.

D **ὅπως δὲ κυβερνήσει . . . (Ε) καὶ τὴν κυβερνητικὴν**] (1) 'But to get the helm into one's hand, with or without consent, is an art and study which they imagine to be irreconcilable with the acquisition of the science of navigation.' The mutinous sailors think that the struggle to get the helm into one's power, which, in their opinion, is the all-important thing, leaves no time for the study of navigation, and so

they neglect it. Transferring the image into the language of politics we have—*ὅπως δὲ ἄρξει (τις) κ.τ.λ., μήτε τέχνην τούτου . . . δυνατόν εἶναι λαβεῖν ἅμα καὶ τὴν φιλοσοφίαν.* They are absorbed in the struggle for power, and have no time to think how power should be used. Therefore they reject philosophy and the philosopher. *ὅπως . . . κυβερνήσει . . . ἔάν τε μή* is a resumption of *ὅπως ἄρξουσιν ἢ πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον*, and *τὴν κυβερνητικὴν* refers to the science of the true pilot, *τοῦ . . . ἀληθινοῦ κυβερνήτου* supra. *τούτου* takes up *ὅπως, κ.τ.λ.* Socrates reiterates his main point, that power, not knowledge, is the object of the actual politicians. (2) According to Ast and others the true pilot is the subject of *κυβερνήσει*, and this part of the sentence gives the impression which the behaviour of the true pilot makes on the world in general. The phrase *ἔάν τε τινες βούλωνται ἔάν τε μή* is supposed to contrast the scientific pilot, who keeps the ship in her course, without consulting the passengers, with the conduct of the sailors in the allegory, whose one thought is to cajole or intoxicate the captain (i.e. to flatter and humour the people) so that they may get the helm into their power. The sense then would be: ‘imagining that to know how to steer, whether he has the leave of those on board or no,’—as, in their opinion, the true pilot does,—‘is an art and study quite incompatible with the business of a steersman’—as they conceive of it. They consider that the arbitrary rule as it appears to them of the true pilot is inconsistent with steering, as they understand it (i.e. as the art of cajoling the captain). They think it is no part of pilotage to know how to manage the helm (no part of politics to know how to govern). This explanation appears plausible on comparing infra 489 B οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι . . . ὑφ’ αὐτοῦ: and Polit. 293 A ἔάν τε ἐκόντων ἔάν τε ἀκόντων ἄρχωσιν, . . . νομιστέον . . . κατὰ τέχνην . . . ἄρχοντας. But the exactness of the parallel in the immediate context between *ὅπως ἄρξουσιν* and *ὅπως κυβερνήσει*, and between *πείθοντες ἢ βιαζόμενοι* and *ἔάν τε τινες βούλωνται ἔάν τε μή*, is decisive in favour of the first (1) interpretation. And the true king in the Republic is imagined as the ruler of a *willing* people: infra 502 B πόλιν ἔχων πειθομένην, 499 B καὶ τῇ πόλει *κατηκόφ γενέσθαι.

Republic
VI.
488
D

οἰόμενοι] The MSS. vary between *ἐπαίοντες*, *οἰόμενοι*, and *ἐπαίοντας*, *οἰομένους*. That the copyists should have changed the accusative into the nominative is unlikely; the analogy of *ψέγοντας* was almost certain to lead some of them to change the nominative into the accusative. The transition to the nominative may be occasioned by

E

Republic VI. the neighbourhood of ἄρξουσιν, and in so long a sentence the original construction is apt to be lost sight of.

489 A ταῖς πόλεσι . . . τὴν διάθεσιν ἔοικεν] ‘resembles cities in their attitude towards true philosophers.’

The ‘parable’ hardly needs an interpretation. The ship is the state: the star-gazing pilot is the philosopher: the noble captain, ‘not very quick in his perceptions,’ the people honest and stupid: the mutineers, the sophists and adventurers by whom the noble captain is ‘drugged and disabled,’—who make their last appearance in the *Politicus* (291).

Aristotle refers to this passage in *Rhet.* iii. 43 as an example of an εἰκὼν—ἡ εἰς τὸν δῆμον ὅτι ὅμοιος ναυκλήρω, ἰσχυρῷ μὲν, ὑποκώφῳ δέ. The passage should be compared with *Politicus* 298, 299, where it is supposed that if certain rules were prescribed by the state about navigation and the true κυβερνήτης, who steered from knowledge of the stars and winds, were to transgress them, he would be liable to be called μετεωρολόγος, ἀδολέσχης τις σοφιστής.

ἐκείνον] supra 487 D.

ὅτι . . . οὐ τιμῶνται] Socrates softens the language of Adeimantus.

B καὶ ὅτι . . . λέγεις, κ.τ.λ.] ὅτι depends on δίδασκε and is parallel with ὅτι in the previous sentence. The MSS. are divided between λέγεις and λέγειν (for Par. D, which reads λέγει, has no independent value): the greater weight of authority is in favour of λέγεις. ‘And that you are not wrong in saying that the best of the votaries of philosophy are of no use to the world:—for their uselessness, however, bid him blame those who make no use of them and not the good philosophers themselves.’

In using the second person (λέγεις), Socrates attributes to Adeimantus what he had only represented to be the opinion of others, though with an evident inclination to assent (cp. *infra* D οὗς δὴ σὺ φῆς . . . ἀληθῆ σε λέγειν). The other reading, λέγειν, could only be explained, if at all, as a harsh confusion of two constructions—δίδασκε λέγειν and δίδασκε ὅτι λέγεις.

οὐ γὰρ ἔχει φύσιν] φύσιν ἔχει, ‘it is natural,’ like λόγον ἔχει, ‘it is reasonable.’ The phrase occurs in Herodotus, ii. 45.

C ἀλλ’ ὁ τοῦτο κομψευσάμενος . . . πέφυκεν, κ.τ.λ.] The saying is attributed by Aristotle to Simonides: *Rhet.* ii. 16 τοὺς σοφοὺς γὰρ ἔφη ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβοντας. Cp. for the general

sentiment, Theaet. 170 A, B καὶ ἔν γε τοῖς μεγίστοις κινδύνοις, ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χειμάζωνται, ὥσπερ πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκάστοις ἄρχοντας, σωτήρας σφῶν προσδοκῶντας, οὐκ ἄλλω τῷ διαφέροντι ἢ τῷ εἰδέναι. καὶ πάντα που μεστὰ τάνθρώπινα ζητούντων διδασκάλους τε καὶ ἄρχοντας ἑαυτῶν τε, κ.τ.λ.

Republic
VI.
489
C

δεῖσθαι] (1) is governed by some word (such as *πρέπειν*) suggested by *ἀναγκαῖον εἶναι* preceding. Or (2) *ἀναγκαῖον εἶναι* is neglected, and the infinitive continued directly with *πέφυκεν*.

μετεωρολόσχας] 'Meteorologizers' combines the *μετεωροσκόπον* τε καὶ *ἀδολέσχην* of supra 488 E.

ἐκ τε τοίνυν . . . ἐπιτηδευνόντων] 'As a result of this and (1) in these circumstances'—or (2) 'among men like these'—'the noblest pursuit can hardly be held in esteem by those who have opposite pursuits.'

ἐν τοῦτοις may be either masculine or neuter (infra 494 C ἐν τοῖς τοιούτοις: Symp. 220 B: Phaedo 101 C), but for the masculine cp. supra ὑπὸ τούτων. The words οἱ δὲ ἐπιεικέστατοι ἄχρηστοι are added to recall both sides of the statement, although only one is in point.

τὰ τοιαῦτα] SC. τὰ τῆς φιλοσοφίας.

D

τὸν ἐγκαλοῦντα . . . ἀληθῆ σε λέγειν] Supra 487 D, E. As before in supra B Socrates chooses to identify Adeimantus with the objectors whose opinions he quotes.

οὐκοῦν τῆς μὲν . . . ἀχρηστίας, κ.τ.λ.] The reason why one class of philosophers are useless is that the world will not use them: the reason why another class are corrupted is that the finest natures are most susceptible of adverse influences.

τῆς δὲ τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην] 'The cause which inevitably produces the wickedness of the greater number.'

The philosophic nature combines qualities that are rarely found in the same person. It is also exceptionally liable to corruption. Rare plants are more than others sensitive to surrounding influences. And the very graces which have been enumerated, above all when combined with gifts of fortune, become, through their perversion, sources of evil. The world is the great sophist that spoils the highly endowed youth, and moulds him with popular applause and clamour to mundane purposes. How can such an one, except through some divine providence, give ear to the teachings of philosophy? The professional, fee-earning sophist is like the attendant of a great beast,

489 E-
496 E

Republic VI. whom he knows when to approach, and who indicates by grunts his likes and dislikes. He never distinguishes between what is inevitable and what is best. Hence, of those who are at their birth endowed with a philosophic nature, all save the few 'useless' ones (whom pride or sickness or some internal oracle have retained) desert philosophy for 'politics' and leave a vacant room, which is filled by those whom Adeimantus designates as nondescripts and rascals. The maiden of high estate, left poor and desolate, is married to a tinker just let out of prison. Meanwhile the child of light, who is faithful to his trust, sees the hopelessness of effort, and stands in shelter until the storm has passed, contented if he may preserve his own integrity.

489 E ἀκούωμεν δὴ . . . καγαθὸν ἐσόμενον] ὁθεν is put for οὗ by attraction with ἐκεῖθεν, which is to be construed with ἀναμνησθέντες.

490 A αὐτῷ] is not the usual dative after ἡγεῖσθαι, but an ethical dative: sc. ἡγεῖτο τοῦ χοροῦ αὐτῷ—'was the leader of his band,' infra c.

εἰ νῶ ἔχεις] 'if you remember.' Cp. Euthyphro 2 B εἴ τινα νῶ ἔχεις Πιθέα Μελητρον.

ἢ ἀλαζόνι ὄντι, κ.τ.λ.] For the use of ἢ in the sense of 'or else' cp. v. 463 D ἢ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀνθρώπων αὐτῷ ἄμεινον εἶσεσθαι.

οὐκοῦν . . . περὶ αὐτοῦ;] 'Is not this one point, to say no more (οὕτω), very inconsistent with our present ideas about him?' οὕτω is idiomatic, as in νῦν οὕτως, ἀπλῶς οὕτως.

παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις] i.e. πρὸς τὰ νῦν δοκούμενα, the whole expression being an amplified equivalent of παρὰ τὰ νῦν δοκούμενα = παρὰ τὰς τῶν νῦν δόξας. τοῖς νῦν δοκουμένοις = 'received opinions,' is a noticeable phrase.

ἀπολογησόμεθα . . . ἀμιλλᾶσθαι] 'We shall defend ourselves' (when accused of being paradoxical) 'by saying' (as we have said) 'that it was his nature to press onward towards true being.' The optative after the future indicative in an indirect sentence may be explained as implying a reference to some former expression of the thought quoted. See Goodwin, *M. and T.*, §§ 159, 676.

καὶ οὐκ ἐπιμένοι] Cp. Laches 194 A καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμεν.

B ἀλλ' οἶ . . . ὠδίνος, πρὶν δ' οὔ] In such glowing language does Plato describe what are termed by us mere abstractions, to which metaphysical enthusiasm has, nevertheless, given a permanent

place in the mind, and which in a secondary logical stage have been the regulators and instruments of human knowledge. In one point of view the language may be compared with that of Eastern Pantheism (μυγείς τῷ ὄντι ὄντως), in another (ἐπὶ τοῖς . . . πολλοῖς ἐκάστοις), with that of the Organon of Aristotle.

Republic
VI.
490
B

ὧ̄ προσήκει ψυχῆς ἐφάπτεσθαι τοῦ τοιούτου] i.e. τούτῳ τῆς ψυχῆς ᾧ̄. τούτῳ, the suppressed antecedent, is a dative of the instrument, ᾧ̄, the relative, a dative of reference with προσήκει: 'with that part of the soul to which it belongs.'

ζώῃ καὶ τρέφοιτο] Cp. Phaedr. 248 B οὐ δ' ἔνεχ' ἡ πολλὴ σπουδὴ, τὸ ἀληθείας ἰδεῖν πεδίον οὐ ἐστίν, ἥ τε δὴ προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομῇ ἐκ τοῦ ἐκεῖ λειμῶνος τυγχάνει οὔσα.

λήγοι ὠδίνος] Cp. Theaet. 148 E ὠδίνεις γάρ, ᾧ̄ φίλε Θεαίτητε: Symp. 206 E τῷ κυοῦντι . . . πολλὴ ἡ πτοίησις γέγονε περὶ τὸ καλὸν διὰ τὸ μεγάλῃς ὠδίνος ἀπολύειν τὸν ἔχοντα.

τούτῳ τι μετέσται . . . μισεῖν;] 'Will he have any part in loving falsehood, or, on the contrary, will he not hate it?'

ἀλλ' ὕγιές τε καὶ δίκαιον ἦθος] sc. φαῖμεν ἂν αὐτῇ (sc. ἀληθείᾳ) C ἀκολουθεῖσαι.

καὶ δὴ τὸν ἄλλον . . . ἀναγκάζοντα τάττειν;] 'Why should I again set in array from the very beginning the rest of the band of qualities which make up the philosophic nature, at each step compelling your assent?' ἀναγκάζοντα is taken up in ξυνέβη: 'Why force you again to admit what you have already admitted?'

ἀναγκάζοντα is the reading of the best MSS.: ἀναλαμβάνοντα (= 'recapitulating'), the reading of Stephanus and of Ven. Ξ, is probably a correction: cp. infra D τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν . . . ἐξ ἀνάγκης ὠρισάμεθα.

For the favourite image of the chorus (continued from χορὸν κακῶν supra), cp. especially Euthydemus 279 C τὴν δὲ σοφίαν ποῦ χοροῦ τάξομεν; ἐν τοῖς ἀγαθοῖς, ἥ πῶς λέγει; Rep. viii. 560 E ὕβριν καὶ ἀναρχίαν . . . λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατὰ γουσιμὸν ἐστεφανωμέναι; ix. 580 B ἔγωγε ὥσπερ χοροῦς κρίνω, κ.τ.λ.: also Theaet. 173 B-D τοὺς δὲ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ . . . περὶ τῶν κορυφαίων.

καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου] 'And when you interposed and said.' Cp. Symp. 214 E εἰάν τι μὴ ἀληθές λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ.

τῆς διαβολῆς] διαβολή is a malicious 'misrepresentation.' Cp. D supra 489 D: infra 500 D διαβολή δ' ἐν πάσι πολλή.

Republic VI. σμικρὸν δέ τι . . . καλοῦσι] 'A small number, whom, as you say, they call,' &c. The antecedent of οὗς is implied in the collective neuter σμικρὸν τι = ὀλίγοι τινες.

490
E

491
A καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμα καθισταμένης αὐτῆς] 'and settling down to her pursuit.'

ἀνάξιον . . . ἑαυτῶν] 'of which they are themselves unworthy.' For this use of ἀνάξιος = 'too good for,' cp. Soph. Phil. 1009 ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ: i.e. 'of which you are unworthy and I am worthy.'

καὶ μεῖζον] For μεῖζον = 'too great' or 'high,' cp. Soph. 231 A μὴ μεῖζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας.

καὶ ἐπὶ πάντας] sc. τείνουσαν: 'and extending to all who bear the name.' This phrase is added by an afterthought and is not strictly in construction.

B καὶ ὀλίγας] sc. τοιαύτας φύσεις.

ὁ μὲν πάντων . . . ἀποσπᾷ φιλοσοφίας] 'In the first place what is strangest of all to hear, viz. that each of the qualities which we praised as belonging to the philosophic nature destroys the soul which possesses them and draws it away from philosophy.' These words are the answer to τίνες δὴ;—giving one of the ways in which these rare natures are corrupted. ὧν = ἐκείνων ᾧ.

C τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ] This is Plato's way of quoting a common opinion which is not acknowledged by philosophy. Cp. iv. 431 c τῶν ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις.

λαβοῦ τοίνυν . . . περὶ αὐτῶν] αὐτοῦ = 'the subject in hand': αὐτῶν = 'the philosophic natures;' last mentioned supra B in τούτων δὴ τῶν ὀλίγων, κ.τ.λ.

κελεύεις] sc. λαβέσθαι αὐτοῦ.

D παντός, ἣν δ' ἐγώ, . . . ἴσμεν] 'Of every seed or growing thing, whether vegetable or animal, we know.' φυτόν is here taken in its widest sense.

It is not, however, the stronger or better nature of which the remark in the text is psychologically true. The poetical and sensitive temperament is the one which suffers most from alien conditions. Weakness, especially when accompanied by intellectual gifts, may indeed, by the help of accidents, be matured into strength. And strength, which was wanting in the original

character, has been sometimes developed in a life-long struggle against the passions or against circumstances. But, in general, the finer qualities of mind, which are capable also of coming to the greatest good, are most injured by corrupting influences: the gentler nature, which meets with no response at school or in the world, is coated over with an impenetrable rind: the soil is receptive, and the imagination is frequently haunted by impressions of evil, when they have ceased to affect the will. Genius, in the spring of youth, is hardly ever aware of the deteriorating effects of the surrounding atmosphere or soil. Stronger, rougher characters are not in the same way the creatures of circumstances. But weakness has no limit of evil, when the barriers of education and of public opinion have been once passed. This is commonly the stuff out of which great criminals are made.

Republic
VI.
491
D

κάκιον ἀπαλλάττειν] Stallbaum reads *κακίον*, with a slight variation of writing and of meaning, but see L. and S. s. v. *ἀπαλλάσσειν*, A. ii.

νεανικῆς] ‘vigorous,’ ‘high-spirited.’ Cp. *infra* 503 c νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. F.

ἀσθενῇ δὲ φύσιν, κ.τ.λ.] This clause depends on the general force of the words *ἢ οἶει . . . ἀλλ’ οὐκ*, which emphasize the second alternative mentioned:—‘Surely you must think that great crimes spring from a high-spirited (not from an inferior) nature, but that a weak nature,’ &c. For *ἢ οἶει . . . ἀλλ’ οὐκ* cp. i. 344 E *ἢ σμικρὸν οἶει ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ’ οὐ βίου διαγωγὴν*; *αἰτίαν* here is the adjective.

οὐκ, ἀλλά . . . οὕτως] οὐκ, sc. *ἐκ φαύλης*: οὕτως, sc. *ἐκ νεανικῆς*.

ἦν τοίνυν ἔθεμεν] sc. *εἶναι*.

ἦ καὶ σὺ ἡγεί . . . (B) ἄνδρας καὶ γυναῖκας;] ‘Or do you, like the many, really think that there are, in any degree worth speaking of, young men corrupted by Sophists, or Sophists in a private capacity who corrupt them?’ &c. Plato exhibits the Sophist in different lights,—here in a more favourable one. The point of this passage is to show that whether the Sophists are good or bad, their influence is unimportant compared with that of the great Sophist, public opinion, which they merely echo.

492
A

ἰδιωτικούς] ‘in a private capacity,’ is opposed to the sophistry

Republic VI. of the assembly or of public opinion. Cp. infra c παιδείαν ιδιωτικὴν : E ιδιωτικούς λόγους.

492 B μεγίστους . . . σοφιστάς] Cp. Polit. 303 c, where Plato says of false statesmen — μεγίστους δὲ ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας μεγίστους γίγνεσθαι τῶν σοφιστῶν σοφιστάς.

ξυγκαθεζόμενοι ἄθροοι *οἱ πολλοί] ‘sitting down together assembled in great force.’ Hermann’s correction *οἱ πολλοί adopted in the text is not quite certain. ἄθροοι πολλοί seems to have been a not uncommon phrase: cp. Gorgias 490 B ἐὰν ἐν ταύτῳ ὤμεν, ὥσπερ νῦν, πολλοὶ ἄθροοι ἄνθρωποι: Xen. Anab. vii. 3, § 9 οἶδα κόμας πολλὰς ἄθροας. The subject of ψέγωσι is to be supplied from αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας supra.

C ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα] sc. ποιοῦντες—‘doing either in excess’ (referring to ἐπαινώσιν and ψέγωσι).

ἢ *ποίαν αὐτῷ . . . ἀνθέξειν] ποίαν ἂν MSS. (1) ἂν with future indicative and future infinitive is a well-authenticated construction, that is, in many cases it has the support of the best MSS.: the omission of it is unjustifiable when it has sufficient manuscript authority in its favour. Here it is read in all the MSS. The particle, without weakening it, gives an ironical force to the future: ‘will be likely to.’ Cp. x. 615 D Οὐχ ἥκει, φάναι, οὐδ’ ἂν ἤξει δεῦρο. Cp. Goodwin, *M. and T.*, §§ 197, 208. [B. J.]

(2) The repetition of the same syllable in ποίαν ἂν makes it easier to question the authority of the MSS. The ‘colloquial style’ of which Goodwin speaks in referring to x. 615 D, is not present here. [L. C.]

οὗτος] ὁ τοιοῦτος ψόγος ἢ ἔπαινος, under the image of a torrent suggested by κατὰ ῥοὴν and by κατακλυσθεῖσαν supra.

φήσειν . . . τοιοῦτον] φήσειν is dependent on οὐκ οἶει to be gathered from ποίαν αὐτῷ παιδείαν ιδιωτικὴν ἀνθέξειν (sc. οἶει, supplied from τίνα οἶει καρδίαν ἴσχειν;) ἦν οὐ . . . οἰχήσεσθαι which is equivalent to οὐκ οἶει καὶ ἡντιναοῦν παιδείαν ιδιωτικὴν . . . οἰχήσεσθαι. Cp. note on 491 E ἀσθενῇ δὲ φύσιν, κ.τ.λ.

D τὸ[ν] μὴ πειθόμενον] τόν is the reading of Ven. II Ξ and a majority of the MSS. and seems more expressive here than τό (collective neuter), the reading of A M, for which cp. infra E ὁ τί περ, κ.τ.λ. τὸν μὴ πειθόμενον is Bekker’s reading.

οὐ γὰρ . . . ἐξαιρῶμεν λόγου] For ἐξαιρῶμεν λόγου cp. Symp. 176 *Republic*
 c Σωκράτης δ' ἐξαιρῶ λόγον. VI.

'That which is impossible with men is possible with God' is one way in which Plato expresses the Socratic feeling that the ideal of philosophy is a divine reality, which is nowhere fully manifested. Cp. the *θείος λόγος* of the *Phaedo* (85 D), and the 'epiphany' of the philosopher in the *Sophist* (216 c): ii. 368 A: ix. 592 A *ἐὰν μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη*. See also the words which have prepared for this, supra 492 A *ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχη*.

492
E

ἀλλοῖον ἦθος . . . πεπαιδευμένον] (1) 'A different type of character, which has been trained to virtue in opposition to the education which they (sc. οἱ πολλοί) supply.' It is better to adopt this interpretation, giving to *παρά* its common signification, and taking *πρὸς ἀρετήν* with *πεπαιδευμένον* (cp. *Protag.* 342 D *λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἀριστα πεπαίδευνται*: *Gorg.* 471 D), than (2), with Stallbaum, to take *παρά* in the unparalleled sense of 'in accordance with,' translating the whole passage: 'a type of character differently disposed towards virtue, if it has been trained in accordance with the education which they supply.' The participle, *πεπαιδευμένον*, according to the first interpretation, is equivalent to a relative clause, *ὁ πεπαίδευται*: according to the second, to a conditional, *ἢν πεπαιδευμένον ᾗ*.

ἕκαστος . . . μὴ ἄλλα παιδεύειν] sc. *δοξάτω σοι*. For what follows cp. *Phaedrus* 260 C, D, especially the words *δόξας δὲ πλήθους μεμελητηκώς*, κ.τ.λ.

493
A

οὓς δὴ . . . ἡγοῦνται] 'whom they regard as their professional rivals.'

οὔτοι] the people, who are themselves the Sophist: cp. *τούτων*, supra 492 E. The dislike of the Sophists on the part of men like Anytus (*Meno*, sub fin.) is humorously attributed to professional jealousy.

μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου] 'a great and mighty beast which is fed by him,'—'of which he is the keeper.'

ἐφ' οἷς *ἐκάστας] The reading of nearly all the MSS. is *ἕκαστος*, which cannot be explained satisfactorily. Corrections are *ἐκάστοτε* (*Vind. E*), *ἐκάστοις*, *ἄς ἐφ' ἐκάστοις* (*g*), and *ἐκάστας* (cj. van Prinsterer). *ἐκάστας* is preferred because it gives a slight increase of distinctness

B

Republic
VI.
493
B

to the meaning: 'upon what occasions he utters his different cries.' Cp. Laws vii. 792 A οὐ μὲν γὰρ ἂν προσφερομένου σιγᾷ, καλῶς οἶονται προσφέρειν, οὐ δ' ἂν κλαίῃ καὶ βοᾷ, οὐ καλῶς.

καὶ χρόνου τριβῇ] τριβή is opposed to ἐπιστήμη, Phaedr. 260 E &c.: Gorg. 463 B: Soph. 254 A.

καὶ ἐπιθυμιῶν] Opinion and desire are hardly distinguishable in the great beast.

C ὀνομάζοι δὲ πάντα ταῦτα, κ.τ.λ.] 'should employ all these terms (καλόν, αἰσχρόν, &c.) according to the opinions of the great beast.'

τὰναγκαῖα δίκαια καλοῖ] His only principle of justice would be the physical necessities and exigencies of the great beast's nature.

οὐκ ἄτοπος ἂν . . . παιδευτής] ἂν is to be joined with εἶναι.

D ξυνιόντων] marks the fact that the Sophist represents the collective opinion of mankind in their assemblies: παντοδαπῶν, that this opinion is a mixture of very incongruous elements, cp. Protag. 319 D ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς, κ.τ.λ.

εἴτ' ἐν γραφικῇ, κ.τ.λ.] Cp. Polit. 297 E ff., where the absurdities of actual politics are ridiculed by imagining the result of similar proceedings in other sciences.

ὅτι μὲν γάρ . . . ἐπαινώσιν] The construction is incomplete: δῆλον or some such word has to be supplied with ὅτι. Cp. v. 471 C, D ἐπεὶ ὅτι γε, κ.τ.λ., and note: Soph. 248 D τὸ δὲ ὡς τὸ γιγνώσκειν εἴπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γιγνώσκόμενον ἀναγκαῖον αὐτὸ ξυμβαίνειν πάσχειν.

ἐπιδεικνύμενος] supra iii. 398 A.

πέρα τῶν ἀναγκαίων] is to be joined with κυρίου αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλούς: 'The man who makes the many his arbiters of taste, except in so far as is necessary, will experience the fatal necessity of doing whatever they approve.' The true artist will not fall under the dominion of the many: but he must respect the opinion of the world up to a certain point, if 'he is to get leave to live in it.'

The aim of the Sophist, in Plato's view, is not to undermine public opinion or morals, but to reproduce them. His wisdom is to think like other men: cp. Shaks. 2 Henry IV. ii. 2, 62 'Never a man's thought in the world keeps the roadway better than thine.' He is

the representative man, who utters the average mind,—in religion, in politics, in arts, in society. He gathers up in his words the power of the many, which he directs against the wisdom of the few. He systematizes received opinions, which are thus rendered capable of being taught (compare the Protagoras). And sometimes philosophy may enable him to invest a popular belief with the dignity of a great truth, or to embody in a general formula the maxims of a party or sect.

Republic
VI.
493
D

ἡ Διομηδεῖα λεγομένη ἀνάγκη] The proverb is said by the Scholiast to refer to the following story:—Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες ἐξ Ἰλίου νυκτὸς ἐπανήεσαν ἐπὶ τὰς ναῦς σελήνης ὑποφανούσης, φιλοτιμούμενος δ' Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνον δόξαι γενέσθαι τὴν πρᾶξιν, ἐπεχείρησε τὸν Διομήδεα μετὰ τοῦ Παλλαδίου προηγούμενον ἀνελεῖν. ὁ δὲ κατὰ τὸ τῆς σελήνης φῶς τὴν καθ' αὐτοῦ θεασάμενος τοῦ ἐπιφερομένου ξίφους σκιάν, συλλαμβάνει τε τὸν Ὀδυσσεῖα, καὶ τὰς χεῖρας τοῦδε συνδεῖ, προάγειν τε κεύει, καὶ τύπτων αὐτοῦ πλατεῖ τῷ ξίφει τὸ μετάφρενον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παραγίνεται. The Scholiast on Aristoph. Eccles. 1029 has a different explanation:—ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾶξ, πάνας ἔχων θυγατέρας, τοὺς παριόντας ξένους ἐβιάζετο αὐταῖς συνεῖναι. Whatever the story may be to which the phrase refers, it is quite clear that the general meaning of it is 'inevitable necessity.'

ταῦτα τοίνυν . . . (494 A) ὑπ' αὐτῶν] The opposition of the few and the many is almost as great in the reading age of the nineteenth century as in the hearing age of Socrates and Plato. In politics, in society, in the realms of thought and imagination, there are two classes not marked in the vocabulary of party and found in all parties—the inferior minds and the superior: those who are under the influence of the hour, and those who have characters and principles. The difference is exaggerated when a single mind is at variance with the rest of the world. The great man who may be borne on the deeper tide of ages has, nevertheless, to struggle with the eddies and currents which react upon the surface. Yet the opposition is not so entire and absolute as Plato seems to assume. For different classes of minds, like different ranks in society, fade into one another: and also the simple elements of moral and religious truth afford a wide ground of common interest. No link from the highest to the lowest can be spared in the order of things. And through the progress of commerce and the arts, in the movements of history, by the gradual spread of education, the discoveries of great thinkers at length find a place in the world,

E

Republic
VI.

and the speculative ideas of one generation become the received opinions of the next.

493
E

ταῦτα τοίνυν . . . ἀναμνήσθητι] ‘Bearing all these things in mind, remember further that point which we mentioned before’—i.e. in 491 A, where it is said that the truly philosophic nature is rarely found among men.

αὐτό τι ἕκαστον] Cp. v. 479 E : supra 484 D, 490 B.

494
A

ἀνέξεται] sc. λεγόμενα.

φιλόσοφον μὲν ἄρα . . . πλήθος ἀδύνατον εἶναι] Cp. especially Polit. 292 E μῶν οὖν δοκεῖ πλήθος γε ἐν πόλει ταύτην τὴν ἐπιστήμην δύνατον εἶναι κτήσασθαι ; Καὶ πῶς ;

καὶ ὑπὸ τούτων δὴ τῶν ἰδιωτῶν] supra 493 A.

ἐκ δὴ τούτων] ‘As a consequence of this,’—i.e. the fact of their being blamed by the people and by their flatterers. Cp. supra 489 C.

ὠμολόγηται] 485 A, 487 C.

B

οὐκοῦν εὐθύς ἐν *παισὶν . . . ἐν ἅπασιν] The MSS. have εὐθύς ἐν πᾶσιν. But the conjecture ἐν παισὶν is clearly right. For (1) it makes explicit the contrast to πρεσβύτερος infra : (2) the same correction (παισί for πᾶσι) is required in iv. 431 C, where there can be no reasonable doubt : (3) it agrees better with εὐθύς : cp. iii. 401 D εὐθύς ἐκ παίδων.

C

ὑποκείσονται ἄρα] ‘Then they will lie at his feet.’ ὑποκείσθαι is here used like ὑποπίπτειν (infra ix. 576 A) or ὑποτρέχειν (iv. 426 C). Cp. Gorg. 510 C ταῦτὰ ψέγων καὶ ἐπαιῶν ἐθέλη ἄρχεσθαι καὶ ὑποκείσθαι τῷ ἄρχοντι.

τί οὖν οἶει . . . ποιήσιν] ‘How then do you suppose that he will behave?’ For ποιήσιν cp. supra ii. 365 A and note : Thuc. v. 71 τὰ στρατόπεδα ποιεῖ μὲν καὶ ἅπαντα τοῦτο.

ἐν τοῖς τοιούτοις] ‘under such circumstances’ : cp. supra 489 C ἐκ τε . . . τούτων καὶ ἐν τούτοις according to one interpretation.

ἡγούμενον] The lives of Pausanias, Themistocles, Alcibiades (the latter especially in the words καὶ ἔτι εὐειδὴς καὶ μέγας), perhaps of Lysander, may have been in the writer’s mind. Cp. I Alcibiades 105, where Socrates charges the young Alcibiades with an ambition extending beyond Athens to Greece, beyond Greece to Asia and the world.

τὸ δὲ οὐ κτητόν] sc. ὁ νοῦς, as elsewhere the neuter referring to a masculine word. Republic VI.

διὰ τοσούτων κακῶν] 'through' (i. e. notwithstanding) 'such manifold hindrance.' For a somewhat similar use cp. Soph. Trach. 1131 τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας. Cp. also Keble, *Christian Year*, Whit-Sunday :

'To other strains our Souls are set ;
A giddy whirl of sin
Fills ear and brain and will not let
Heaven's harmonies come in.'

διὰ τὸ . . . ξυγγενὲς τῶν λόγων] (1) 'Because such reasoning is congenial to him' : or (2) 'Because of that in him which is kindred to dialectic.' Cp. iii. 402 Α ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου ἀσπάξουσ' αὐτὸν γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραπεῖς.

εἷς] 'One person' : more than 'one' cannot be expected. E

τοὺς ἡγουμένους ἀπολλύναι] 'who think that they are losing.'

οὐ πᾶν μὲν ἔργον . . . εἰς ἀγῶνας καθιστάντας] With the participles we must supply οἴομεθα καὶ ὅτιοῦν δράσειν αὐτοὺς from τί οἴομεθα δράσειν . . . ; immediately preceding. 'Do we not suppose that they will do anything, performing any action and speaking any word . . . ?' The words καὶ ('both') ἰδίᾳ . . . καθιστάντας are added in explanation of πράττοντας . . . περὶ τὸν πείθοντα.

ἐλέγομεν] 491 B ff.

πλοῦτοι] The plural has the effect of scorn. 495
A

οὐ γάρ] 'Yes, I see that all this is true : for it was not a bad, but a true observation.' κακῶς has to be understood from the beginning of the preceding sentence—οὐ κακῶς ἐλέγομεν.

δλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης] 'which even otherwise' (i. e. setting aside the cause of destruction just mentioned) 'is a rare growth.' B

ὥς ἡμεῖς φαμέν] v. 476 B : supra 491 A, B.

καὶ ἐκ τούτων δὴ τῶν ἀνδρῶν . . . οὔτε ιδιώτην οὔτε πόλιν δρᾶ] Plato thinks that it is only great natures which do great evil. Yet it is almost a condition of men's greatness that they should also in spite of themselves do some good.

The largeness and force and originality of a man's character are

Republic
VI.

495
B

the qualities which give him power over his fellows. The narrow nature, which is incapable of attracting others and has no intelligence either of things or persons, is necessarily unable to act upon them.

καὶ οἱ τὰ μέγιστα] καί = 'also,' anticipating καὶ οἱ τὰγαθά. The latter clause introduces the reverse statement, though not immediately in point.

καὶ οἱ τὰγαθά, οἱ ἂν ταύτῃ τύχῳσι ῥυέντες] 'and' [from these men, i. e. the philosophers, come those who do] 'the' [greatest] 'goods, being such of them as are drawn in this direction.' The element of chance is never wholly eliminated in Plato.

οἷς μάλιστα προσήκει] sc. ἡ φιλοσοφία—'to whom she is nearest of kin.' There is a reference to the Athenian law which compelled the nearest kinsman to marry an orphan maiden. Cp. Laws xi. 924.

C τὴν δέ, κ.τ.λ.] The bad philosophers are not the philosophic natures spoilt, but the unphilosophic pretenders to philosophy. δέ answers both to μέν (οὔτοι μέν) and τε (αὐτοί τε).

D ὁμως γὰρ δὴ . . . (E) τυγχάνουσιν] The sentence is really unfinished, the finite verb τυγχάνουσιν, substituted for the participle by attraction from λελώβηται, giving it a fallacious appearance of completeness. The sense is completed figuratively in the words τοῦ δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν, κ.τ.λ., of the next sentence, and literally in 496 A ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλώσι κ.τ.λ.

The personification which follows is suggested in the words ὥσπερ ὀρφανὴν συγγενῶν (c), and continued by the help of οἱ ξυνόντες αὐτῇ (ibid.), until the idea is complete and philosophy is transformed into a gentle maiden who is compelled by poverty to marry a tinker and has offspring νόθα καὶ φαῦλα. In the words τί δαί; . . . ἀληθινῆς ἐχόμενον; the simile is blended with that which it is intended to illustrate.

E δοκεῖς . . . διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν] ἰδεῖν is epexegetic := 'to look at.'

φαλακροῦ] is only added to make a more contemptible image, while μικροῦ is in keeping with the diminutives ἀνθρωπίσκοι, τεχνίων, and νεωστὶ . . . λελυμένου continues the figure οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν . . . ἀποδιδράσκοντες. τοῦ δεσπότου is in construction with θυγατέρα.

496
A

προσέκοντα ἀκοῦσαι σοφίσματα] 'fit to be called sophisms.' Cp. Lysis 207 A οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι, and see L. and S.,

s. v. ἀκούω, iii. 2. The use of this idiom here implies the familiar personification of λόγος, in the shape of the διανοήματά τε καὶ δόξας, which are the offspring of the unworthy marriage. προσήκοντα = οἷς προσήκει,—a ‘personal’ construction. Republic
VI.
496
A

καὶ οὐδὲν . . . ἐχόμενον;] ‘And nothing genuine or worthy of true wisdom or having to do with it.’ There is no sufficient reason for cancelling ἄξιον, which may be either taken absolutely, or as governing the genitive as well as ἐχόμενον, which in this case is pleonastic, like φανείς, ἔχων, μολών, &c. But the reading of Ven. Π, ἄξιον ὥς, suggests the possibility of *ἀξίως.

πάνσμικρον δὴ τι] For the collective neuter cp. supra 490 E σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει: 492 E ὁ τί περ ἂν σωθῇ.

καταληφθέν, ‘detained by exile,’ sc. from deserting philosophy. B

βραχὺ δέ πού τι . . . ἐπ’ αὐτὴν ἂν ἔλθοι] εὐφύες gives the reason of δικαίως ἀτιμάσαν: its force may be rendered thus:—‘rightly scorning it by reason of its own natural excellence.’

κατασχεῖν . . . (C) κατέχει] sc. πρὸς τῇ φιλοσοφίᾳ.

τὸ δαιμόνιον σημεῖον] On this subject see Apology 31 D: Theaet. 151 A: Theages 128 E: Xen. Mem. i. 4. What we gather respecting this ‘familiar’ of Socrates is (1) that he had experienced these intimations from childhood (Apol. 31): (2) they prohibited but never instigated a course of action; they would stop him when going out of his house or forbid him to proceed in the middle of a speech (ibid. D), or prevent his taking back truant pupils (Theaet. 151), or hinder his departure till he had expiated some trifling impiety (Phaedr. 242 B): (3) the δαιμόνιον is always described by him in the neuter gender,—once in a doubtful dialogue as having a voice (Theages 128 E); also as a special monitor which is peculiar to himself, as in the text and Xen. Mem. i. 4. Xenophon is very anxious that we should believe his master’s account of this strange experience; the simplicity of Socrates’ own statement is a strong reason for doing so. It is not to be confounded with the general consciousness of a divine mission received by Socrates from the Oracle, or with special intimations such as that given by the dream in the Phaedo (60 E). There is nothing wonderful or mysterious beyond the fact itself: no intimations are given by the δαιμόνιον of future events or divine truths. Nor can we easily set bounds to the latent forms of instinct which reason may assume, C

Republic
VI.
496
C

or deny the possibility of mental phenomena, which are without parallel in ordinary experience.

ἡ . . . τινι ἄλλῳ ἢ οὐδενί] A slight extension of a common idiom, for which cp. Apology 17 B ἢ τι ἢ οὐδέν.

τούτων δὴ τῶν ὀλίγων οἱ γενόμενοι] Cp. Thuc. iii. 56, § 7 ὧν ἡμεῖς γενόμενοι.

If a perfectly wise and just man were to appear, how would the world receive him? Would he make his voice heard in opposition to the opinions and practices of the day? Would any party range themselves on his side? Or would he be an outcast and an exile, 'wandering about in sheepskins and goatskins?' Would he have been burnt at the Reformation, or would he be tolerated in our own day?

ἐπὶ τὴν τῷ δικαίῳ βοήθειαν] The manuscript authority is nearly divided between τῷ δικαίῳ (Par. A: Vind. F) and τῶν δικαίων (Π Μ). The former was adopted by Schneider and is idiomatic: but τῶν δικαίων (the objective genitive) is not ungrammatical. Both readings have the same meaning: 'to the assistance of what is just.'

D ἄλλ' ὥσπερ εἰς θηρία . . . ἰλεώς τε καὶ εὐμενὴς ἀπαλλάσσεται] Cp. Gorg. 521, 522, where Socrates gives the reason why he takes no part in politics, viz. because he would have been long ago put to death.

εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν] ἀγρίοις is emphatic and a part of the predicate: = ἀγρίοις ὥσιν or ἀγριαίνουσι, 'singly to oppose the fury of them all.' The collocation of εἰς πᾶσιν aids the antithesis.

λογισμῷ λαβών] The change from the plural to the singular (ἰδόντες τὴν μανίαν . . . ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβών) is due to the singular in the image (ὥσπερ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπεσών).

E τὴν ἀπαλλαγὴν, κ.τ.λ.] 'He will take his departure from it with a fair hope, in peace and good-will.' αὐτοῦ, sc. τοῦ βίου.

497 A οὐδέ γε . . . τὰ κοινὰ σώσει] Shall a man acquiesce in the state of life, politics, education, which he finds around him, retiring 'behind a wall' in stormy times, or shall he 'take arms against a sea of troubles' and strive to set men right? That is a question which admits of a general answer so far as this: That he who from cowardice or self-interest or over-refinement or indolence or irresolution fails in resisting the prejudice or injustice or falsehood of his

age, is wanting in the fulfilment of the highest duty of a citizen and a man. Yet, in the ordinary state of society, the antagonism between the individual and the world, whether of politics or of public opinion, is not so great as is implied in the Platonic contrast. The spirit which replies to divine goodness with the words, 'We have a law and by our law he ought to die,' is, in Plato's language (supra 496 c), hardly worth mentioning, having only occurred once perhaps in the history of mankind. Most societies have better, as well as worse impulses; if they are not so good as the best individuals, of whom they are partly composed, neither are they so bad as the worst. Of their nobler impulses the philosopher may avail himself: he is the Master of those that think; his gentle qualities may readily be appreciated by all. Nor does he really stand alone: many intermediate minds are the conductors between himself and the multitude, with whom he may sometimes also make a direct alliance, like the King and the Commons in the Roman State, against the prejudices or interests of the few. His duty is to struggle rather than to win, in the faith, which is the meeting-point of philosophy and religion, that truth will finally prevail. His place is not in the congenial state which Plato offers him—this would only limit him; but in the world at large, in which he makes himself felt as a power.

Republic
VI.
497
A

Philosophy must continue thus degraded and defamed, until the true philosopher obtain a state and constitution suited to him. Thus, having a true environment, Philosophy will prove in action that she is alone divine. Such a perfect constitution has now been described in outline. But the education of the philosophic rulers has yet to be determined. And first, the method of their training in philosophy must be the opposite of that now in vogue. Instead of getting a smattering of dialectic in the brief interim between school and business, after which, as things now are, the student hardly meddles with philosophy again, they shall be content in youth with elementary mental discipline and attend seriously to the strengthening of the physical frame; until the age arrives when the mind approaches her maturity. Then they shall increase the gymnastics of the mind. And when declining strength exempts them from public services, they shall be permitted to devote themselves entirely to the pursuit which they love, and so prepare themselves for blessedness to come.

497 A-
498 C

τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τίνα . . . λέγεις] For the form of expression cp. v. 475 ε τοὺς δὲ ἀληθινούς, ἔφη, τίνας λέγεις;

497
A

Republic
VI.

497
B

ἐπαιτιῶμαι] τὰς νῦν πολιτείας is easily supplied, but is unnecessary.

διὸ καὶ στρέφεσθαι . . . κρατούμενον ἰέναι] ‘And so it (i. e. the philosophic nature) is warped and changed, just as a foreign seed, sown in an alien soil, fades away (ἐξίτηλον) and tends to be subdued and pass (κρατούμενον ἰέναι) into the native stock.’ For ἰέναι eis cp. Laws viii. 834 D παιδευμάτων εἰς ἔθος ἰόντων.

The words which follow, οὕτω καὶ τοῦτο . . . ἐκπίπτειν, are added as if ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα, κ.τ.λ., had been quite independent of διὸ καὶ στρέφεσθαι . . . αὐτήν. The construction would have been more correct if the sentence had terminated at ἰέναι, or if καί had been inserted before ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα. As the sentence stands there is an asyndeton either before ὥσπερ or οὕτω.

C δηλώσει] is impersonal : = δῆλον ἔσται : cp. Gorg. 483 D δηλοῦ δὲ ταῦτα πολλαχοῦ ὅτι οὕτως ἔχει.

ἦν] ‘was always,’ even when rejected of men.

τὰ ἢ μὲν ἄλλα, κ.τ.λ.] ‘In other respects this one (sc. ἦν ἡμεῖς διεληλύθαμεν) is the best constitution’: but there was one defect in it. We did indeed say at the time that the spirit of the legislator was to be preserved, but we did not show sufficiently how this was to be effected. τοῦτο δὲ αὐτό, ‘this very point’ (which is excluded and excepted by τὰ ἄλλα) was mentioned, but not adequately discussed.

ἐρρήθη μὲν . . . (D) ἀλλ’ οὐχ ἱκανῶς . . . ἐδηλώθη] The construction is broken by the answer, ἐρρήθη γάρ, ἔφη : and ἀλλ’ οὐχ ἱκανῶς . . . ἐδηλώθη takes the place of οὐχ ἱκανῶς δ’ ἐδηλώθη.

Socrates had said (ἐρρήθη : cp. iii. 412–414) that it was necessary to have an authority in the state that should preserve the spirit of the legislator. The question as to how this was to be effected had only been partly answered in Book iii (οὐχ ἱκανῶς ἐδηλώθη), owing to the objection of Adeimantus (φόβῳ ὧν ὑμεῖς, κ.τ.λ.) at the beginning of Book iv (419 ff.), and the more serious interruption at the beginning of v (450 ff.), which led to the discussion of communism. Socrates now proceeds to complete (τὸ λοιπόν) his answer by stating how the study of philosophy is to be pursued.

D λόγον] ‘idea,’ ‘conception,’ ‘reasoned notion.’

ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβανόμενοι] ὧν, sc. ἐκείνων ᾧ (cognate accus.).

αὐτοῦ] ‘of it,’ i. e. of the question which we were discussing in Book iii.

οὐ *πάντων ῥᾶστον] πάντως MSS.—‘not by any means the easiest.’ *Republic*
 Bekker’s correction, οὐ *πάντων ῥᾶστον, is unnecessary [B. J.]. *VI.*
 But the change is slight and the phrase more idiomatic [L. C.]. 497
 D

καὶ τὸ λεγόμενον . . . χαλεπά] τῷ ὄντι is an addition of Socrates’,
 ‘we may indeed say in the words of the proverb.’

ἀλλ’ ὅμως . . . φανεροῦ γενομένου] ‘Still, he said, let us clear up *E*
 this point, and so complete the demonstration.’

νῦν μὲν . . . (498A) περὶ τοὺς λόγους] ‘At present those who do
 engage in philosophy are mere striplings, just past their boyhood :
 they approach—that is, those of them who are most thought of as
 philosophers—the most difficult part of the subject ; and I mean
 by the most difficult part, dialectic ; in the interval before keeping
 house and going into business, and then betake themselves off.’
 That is to say, the study of philosophy, as at present pursued,
 begins too early, at the wrong end, and ends too soon. The
 opposite advice is given by Callicles in the *Gorgias* (485).

(1) Only the extreme limit (οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ) of the
 interval (τὸ μεταξύ) is mentioned ; the other is to be gathered
 from ἐκ παιδων : ‘between boyhood and business.’ Or (2) we
 may take τὸ μεταξύ . . . χρηματισμοῦ, with Stallbaum, as meaning
 ‘in the spare moments of housekeeping and business.’

οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι] On comparing vii. 538 c τῶν ἄλλων
 ποιουμένων οἰκείων, it appears that ποιούμενοι is a qualifying word like 498
A
 δοκοῦντες, &c., and is to be understood passively : ‘who are thought
 to be most accomplished in philosophy.’

πρὸς δὲ τὸ γῆρας . . . αὔθις οὐκ ἐξάπτονται] Cp. *Aristot.*
Meteor. ii. 2, § 9 περὶ δὲ τὸν ἥλιον, ἀδύνατον τοῦτο συμβαίνειν· ἐπεὶ
 στρεφόμενον γε τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ ἐκείνοί φασι, δῆλον ὅτι καὶ ὁ
 ἥλιος οὐ μόνον καθάπερ ὁ Ἡράκλειτός φησι, νέος ἐφ’ ἡμέρην ἐστίν, ἀλλ’ αἰεὶ
 νέος συνεχῶς.

δεῖ δὲ πῶς ;] sc. πράττειν.

B

πάν τούναντίον] sc. δεῖ πράττειν.

ὑπηρεσίαν φιλοσοφίας κτωμένους] In the *Protagoras* Plato repre-
 sents this principle as recognized in the ordinary education of the
 Greek: *Protag.* 326 B ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ
 χρηστῇ οὔσῃ.

προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ] ‘as the period of life advances in
 which.’ Two notions are combined : ‘As the time of life goes
 forwards,’ and ‘as the particular age arrives.’

Republic
VI.
498
C

ὅταν δὲ λήγῃ . . . μοῖραν ἐπιστήσῃν πρέπουσαν] ‘But when the strength fails, and a man is past political and military duties, they should range at will and devote themselves to no other pursuit, except as a secondary matter, those, that is, who are to live happily and after death to crown the life they have lived with a fitting destiny in the world below.’ The subject of γίγνηται is τις, for which the Indef. Plur. is substituted in ἀφέντους, κ.τ.λ.

For a similar use of the term ἄφεται, applied to the sons of Pericles, who are left to get their political education where they can, cp. Protag. 320 A αὐτοὶ περιϋόντες νέμονται ὥσπερ ἄφεται, εἰάν που αὐτόματι περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ.

498 C-
502 C

Adeimantus thinks that the zeal of Socrates will be met with equal zeal on the part of his opponents, beginning with Thrasymachus. ‘Do not try to cause ill-feeling between Thrasymachus and me, who are now friends, although we were never enemies. For I shall never relax my efforts to do good to him and to all men, and my work may bear fruit in another life, if not in this.’ He adds that it is no blame to ordinary men that they do not believe, since they have had sophistry palmed upon them for truth, and an artificial combination of words for the spontaneous unity of nature. Nor have they ever seen a perfect man ruling in a perfect state. Socrates therefore once more reiterates his main position, that there is no hope for mankind unless either the few who are now ‘useless’ should have supreme power, or the actual potentates should be inspired with a genuine love of true philosophy. Then, and not till then, the ideal state will come into being. And when the vulgar see the philosopher as he really is, they will be of another mind. The majority of men cannot be angry with one who loves them, or be jealous of one who is free from all jealousy and personality. For his mind dwells, not among the contentions of earth, but in the divine order. He will take the state in hand and make a ‘tabula rasa,’ whereon he will plan out the ideal of human society, looking at the abstract principles of virtue, and at the actual traces of it existing among men, framing out of both together the image of a divine humanity. He—or they, if there be more than one—is alone qualified for this work. Nor is it inconceivable that in the whole course of time one such may arise, and may legislate for a willing people, or that he may make his laws according to the spirit of our doctrines. In that case our ideal (‘though hard and rare’) will be actually realized.

μὴ διάβαλλε, κ.τ.λ.] See note on i. 336 B. The words οὐδὲ πρὸ τοῦ, κ.τ.λ., are in keeping with the good humour which, after the storm, Socrates has contrived to restore at the end of Book i. and which remains unbroken at the beginning of Book v. For the use of διαβάλλειν cp. Symp. 222 D ὅπως ἐμέ καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλῃ. Republic VI.
498 C

ὅταν . . . ἐντύχῃσι λόγοις] For this notion of discourses taking place in another life cp. Apol. 41, Phaedo 68 A, B, in which Socrates anticipates his meeting with great souls in Hades. In the present passage, however, the reference is to a future life on earth after the interval of a thousand years. It is curious after this allusion to find Glaucon in x. 608 D expressing surprise when Socrates announces the immortality of the Soul. D

εἰς οὐδὲν μὲν οὖν . . . τὸν ἅπαντα] Cp. x. 608 C τί δ' ἂν, ἦν δ' ἐγώ, ἐν γε ὀλίγῳ χρόνῳ μέγα γένοιτο; πᾶς γὰρ οὗτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος πρὸς πάντα ὀλίγος πού τις ἂν εἴη. Οὐδὲν μὲν οὖν, εἶφη. Τί οὖν; οἷε ἀθανάτῳ πράγματι ὑπὲρ τοσούτου δεῖν χρόνου ἐσπουδακέναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ τοῦ παντός;

ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμωιωμένα] 'artificially made to agree with one another.' E

ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ὥσπερ νῦν] This allusion to the 'spontaneous harmony' of the dialogue is partly a mode of praising his own work (cp. Shakespeare, *Jul. Caes.* iii. 1, 111 'How many ages hence | Shall this our lofty scene be acted over | In states unborn and accents yet unknown!') and Laws vii. 811, where Plato eulogizes his own compositions with the freedom and garrulity of old age), and partly expresses his real conviction that the harmony of his dialogues (as of a living creature—Phaedr. 264 c) was not merely a work of art, but had a real correspondence with the truth of the ideas. Cp. Theaet. 200 E, Phil. 20 c.

λόγων . . . ἐλευθέρων] 'discourses noble and free.'

499
A

οἷων ζητεῖν] 'whose nature is to seek.' οἷων = τοιούτων ὥστε. The arguments are again personified.

πρὸς δόξαν] 'to producing an impression.'

πρόρρωθεν ἀσπαζομένων] 'giving a distant welcome.' Cp. Psalm cxxxviii. 6 'The proud he knoweth afar off.' The phrase occurs in Eurip. Hippol. 102 πρόσωθεν αἰτὴν ἀγνὸς ὦν ἀσπάζομαι.

τότε | v. 473 D.

B

Republic
VI.

499
B

καὶ δεδιότες ὅμως] ‘although with trembling.’ καί as in *καίπερ*.

οὐδέ γ’ ἀνὴρ ὁμοίως] ‘No, nor can an individual become equally perfect,’ sc. as he would in a kingdom of philosophers. See above 497 A οὐδέ γε, εἰπον, τὰ μέγιστα, κ.τ.λ.

περιβάλλη] which is found in the best MSS., is probably correct: ‘until necessity (1) encompasses them’ (L. and S. s. v. *περιβάλλω*, ii) to take charge of the city and the city to obey them, or (2) ‘constrains them’ (lit. ‘invests them with it’), the infinitives taking the place of an accusative. The inferior reading, *παραβάλλη*, must be taken intransitively, like *παραβάλλω* in viii. 556 c ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἱ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι.

καὶ τῇ πόλει *κατηκόω γενέσθαι] The MSS. have *κατήκοι* (*κατήκοι* II), which is harsh in grammar and irrelevant in meaning. *κατηκόω*, a correction of Schleiermacher’s, involves the least possible change (from *οι* to *ω*), and makes the sentence smooth: ‘Until either philosophers are invested with power, or kings, who have power, become philosophers.’ Cp. v. 473 D εἰ μὴ . . . ἢ οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ἢ οἱ βασιλεῖς τε νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς for the same two alternatives. *κατήκοι* has been explained as attracted to the subject of *βούλονται* from *κατηκόοις* which Stallbaum conjectured: but apart from the grammar, the notion of the city entreating the philosophers to govern her, goes beyond anything which has been suggested by Plato.

C

τούτων δὲ πότερα . . . ἔχειν λόγον] ‘To suppose that either or both of these alternatives is impossible, I maintain to be quite unreasonable.’ *πότερος* is the indefinite, ‘either of the two,’ as in Theaet. 145 A τί δ’, εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοί πρὸς ἀρετὴν, κ.τ.λ., and elsewhere. This is one of Plato’s subtleties of language which appear to be lost in later writers. The pronoun *οὐδένα* is more emphatic than the simple negative *οὐκ ἔχειν λόγον*.

εἰ τοίνυν . . . (D) ἐγκρατὴς γένηται] *ἔτοιμοι*, sc. *ἐσμέν*. *αὕτη* ἡ *Μούσα*, sc. ἡ *φιλοσοφία*, *αὕτη* referring to *ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν* at the beginning of the sentence.

ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ] The fancy of ancient writers led them to speculate on the boundless past more than on the future. Herodotus has no difficulty in imagining that the Delta might have been accumulated in 10,000 years. Socrates in the Theaetetus (174 E) imagines infinite time, in which every man’s

pedigree has contained princes, as well as peasants, many times over. In the Laws infinite time, in which a series of destructions is supposed to have occurred, is said to be the origin of states (iii. 677). Similar speculations occur in the Politicus and Timaeus. In this respect, as in several others, Greek thought seems to occupy an intermediate space between the dreamy infinity of the Oriental and the narrower notions of the West.

Republic
VI.
499
C

ἢ †καὶ ἐὰν οὕτω . . . ἀποκρινεῖσθαι] (1) The difficulty of this passage is removed by reading ἦ for ᾗ, placing a full stop after ἀποκρινεῖσθαι, and joining καὶ . . . οὕτω : ‘You will surely say that, if they look at the philosophers in this light too’ (and not in the former only), ‘they will change their mind and answer in another strain.’ Cp. Thuc. v. 45 τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν μὴ καὶ ἦν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωνσι, ἐπαγώνωνται τὸ πλῆθος, where καὶ marks the antithesis of ἐς τὸν δῆμον to ἐν τῇ βουλῇ. This avoids the harshness of taking ἀλλοίαν δόξαν in two opposite senses (i. e. (a) ‘different from their earlier opinion’: and (b) ‘the same with their earlier opinion but different from yours’) within a few lines. (2) But the reading ᾗ ἢ οὐκ εἰν suggests a clearer sense which can be obtained by Stallbaum’s simple expedient of changing τοι to τε : ‘or supposing them to look at the question in this light, will you not say that they will adopt a different opinion and make another reply?’ The repetition of ἀλλοίαν has then a natural emphasis. For the omission of a negative see note on iv. 439 E. Cp. for the spirit of the passage Phaedr. 268 D ἀλλ’ οὐκ ἂν ἀγροίκως γε, οἶμαι, λοιδορήσειαν, κ.τ.λ.

500
A

ἄφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα] with this use of ἄφθονος cp. ἄθυμος in iii. 411 B, Laws x. 888 A. It is remarkable that Plato should be found asserting the goodness of ordinary human nature when treated with gentleness and consideration.

ἀμέλει] See note on iv. 422 C.

ἐκείνους] Supra 495 C, D.

B

λοιδορουμένους . . . αὐτοῖς] αὐτοῖς is better than αὐτοῖς, being more in keeping with the spirit of the passage : cp. supra 499 E μὴ φιλονεικῶν ἀλλὰ παραμυθούμενος, and infra C μαχόμενον αὐτοῖς. It was by no means an uncommon practice of the old philosophers to abuse the people. For an illustration of ἐπεισχωμάζεσθαι compare the amusing description of Alcibiades in Symp. 213 ff. A still

Republic
VI.

500
B

more fanciful use of the metaphor occurs in Theaet. 184 A ὑπὸ τῶν ἐπεισκαμαζόντων λόγων.

It may be often doubted whether the persecution of religious and philosophical teachers is to be laid to the door of their virtues or of their faults: in the nineteenth century and under ordinary circumstances, rather to the latter. No man is now persecuted for his goodness: there is far more danger that the rewards which he receives may injure the bloom of his disinterestedness. He is more likely to be persecuted for the love of truth, when the truth happens to be opposed to the prevailing sentiments of his age and country. Yet here, again, much will depend upon himself. The philosopher who has no kindness for the many and is too fastidious to sympathize with them, easily becomes the object of enmity to those who are unacquainted with him. This does not show that mankind deliberately prefer falsehood to truth, any more than evil to good.

ἥκιστα . . . ποιούντας] Names and authorities in the place of reasons and proofs, personalities instead of facts, in ancient as well as modern times, mark a superficial and unphilosophic character. So the *μεγαλόψυχος* in Aristotle is *οὐκ ἀνθρωπολόγος* (N. E. iv. 3, § 31). Yet those who are guilty of these faults are almost always unconscious of them.

πολύ γ'] sc. ἥκιστα.

- C ἀλλ' εἰς τεταγμένα ἄττα, κ.τ.λ.] In a similar spirit it is said in the *Timaeus* (47 A-C) that men should in their lives imitate the unchanging motions of the heavens. Compare also the philosopher in the *Theaetetus* 174 ff., and, for the loftiness of *κάτω βλέπειν*, *Sophist* 216 καθορῶντες ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον.

ταῦτα μιμεῖσθαί τε . . . ἀφομοιοῦσθαι] sc. δεῖ, elicited from οὐδὲ . . . σχολή, the positive from the negative.

ἀφομοιοῦσθαι] sc. τοῦτοις.

- D διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή] ἐν πᾶσι may mean either (1) 'among all men': or (2) 'in all things,' i. e. attending every form of human life. 'The philosopher attains to divinity as far as man can: but there is always detraction going on.' The divine life is not complete until its excellence is acknowledged by mankind.

δημοτικῆς ἀρετῆς] Cp. iv. 430 C πολιτικὴν γε and note: *Phaedo* 82 B οἱ τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες.

οὐ χαλεπανοῦσιν . . . (501 A) ὁ οὐ πᾶν ῥάδιον] ‘They will not be angry if they understand. But tell me, what is their manner of drawing it?’ ‘I mean, I replied, they will take for their tablet a state and human nature, and will begin by making a clean surface, which is not at all an easy thing to do.’

Republic
VI.

500
E

The modern philosopher will rather say: ὅπερ οὐ πᾶν δυνατόν. Neither individuals nor states can wholly break with their antecedents. The power of habit or tradition, in institutions as well as characters brings back the former things.

ἀλλ’ οὖν . . . ἡ αὐτοὶ ποιῆσαι] ‘However, you know that this is the point which will at once distinguish them from the others: they will have nothing to do with individual or state, and will draft no laws, until they have either (ῥ) received or (ῥ) themselves made a clear surface.’ In other words they will begin with the abstraction of a state. A method of effecting such a ‘clean sweep’ is suggested at the end of Book vii, where all persons of ten years old and upwards are to be sent out of the city.

501
A

οὐκοῦν . . . τῆς πολιτείας] ‘Do you not suppose that the next step will be to make an outline of the form of the constitution?’ For the meaning of ὑπογράφειν cp. the opposition of ὑπογραφή and τελεωτάτη ἀπεργασία infra 504 D. In Protag. 326 D the word is used of the writing-master setting a copy.

ἀπεργαζόμενοι] ‘In filling up the outline.’

B

τὸ φύσει δίκαιον . . . τὸ ἐν τοῖς ἀνθρώποις] i.e. to natural justice and to that justice which exists among men. Cp. Phaedo 103 B οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει: ibid. 102 D. The absolute ideal or the ideal in nature, is opposed to the actual in man. The pronoun is resumed in ἀπ’ ἐκείνου.

ἐμποιοῖεν . . . θεοείκελον] ‘they would put into the picture what is manlike, mingling and mixing it from the modes of human action, forming their conception of it from that ideal, which Homer, when existing among men, called divine and godlike.’ There is possibly an allusion to the secondary meaning of ἀνδρείκελον = a pigment of the colour of human flesh.

ἀπ’ ἐκείνου τεκμαιρόμενοι, κ.τ.λ.] Does an artist paint from an ideal in the mind’s eye, or from observation of nature and life? Is moral and political philosophy to be gathered deductively from ideas, or inductively from experience? The same answer may be

Republic
VI.
501
B

given to both questions: (1) that different minds work in different ways: one with eye and thought simultaneously, the other with a conception that always seems to outrun the power of execution. One fills up a previously existing outline, the other creates piece-meal: the ideal is first in one mind, the real in another. And one man is a philosopher from running about in life, another from reading and study. (2) The opposition of fact and idea, though often made and occasionally justified by the differences of human character or genius, is not, speaking generally, a true one; ideas and ideals are only more universal and distant facts, in which the particularity and confusedness of sense is lost.

C οὓς διατεταμένους ἐφ' ἡμᾶς ἔφησθα ἰέναι] Viz. v. 474 A θεῖν διατεταμένους, κ.τ.λ.

D ἦν ἡμεῖς διήλθομεν] Referring once more to supra 485 ff.
τί δέ; τὴν τοιαύτην . . . ἀφωρίσαμεν] The change from μή to οὐ shows that ἀμφισβητῆσαι has been forgotten, some general notion such as λέγειν having taken its place; and in what follows φήσειν can only be explained by a recurrence to οἷε or some similar word implied in the preceding question, the infinitive being suggested by ἔσεσθαι preceding.

E ἦν μυθολογοῦμεν λόγῳ] Cp. once more iii. 389 D εἰάν γε . . . ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελεῖται.

ἦττον] sc. ἀγριανοῦσιν.

βούλει . . . (502 A) ὁμολογήσωσιν] 'Do you wish that we should say, not that they are less angry, but that they have become altogether gentle.' So the unregenerate materialists in the Sophist are imagined to be better than they are, for the sake of the argument (Soph. 246 D, 247 E). Cp. also i. 354 A ἐπὶ σοῦ γε, . . . ὃ Θρασύμαχε, ἐπειδὴ μοι πρῶτος ἐγένον καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω,

ἦττον φῶμεν] sc. ἀγριαίνειν.

502 A αἰσχυνθέντες] 'from shame' at our magnanimity in saying they are quite gentle.

τις] τίς; which proves to be the reading of Par. A, agrees equally well with the answer οὐδ' ἂν εἰς, but cp. ἔχει τις . . . , ἔσθ' ὅστις . . . , infra.

ὥς μὲν γὰρ . . . συγχωροῦμεν] Supra 491 ff., 499 D.

B γενόμενος] = εἰ γένοιτο, 'were he to arise.'

ἀλλὰ δὴ . . . ἀδύνατον] Plato is arguing about the probability of his perfect state coming into being, and he assumes this to be possible if only one philosophic nature in the course of ages remains uncorrupted, and finds a city willing to obey him—that is the first step. The ruler lays down his laws and the people execute them—that is the second step. But why should not that which approves itself to us approve itself to him? Or, in other words, ‘Why should not the laws which he lays down be the same with ours?’

Republic
VI.
502
B

We may now return to the education of the ruling class, which, as was said above, must be arranged with due regard to the age best fitted for each branch of study. And first, the tests which we now demand for them will be more severe than those previously required. Their patriotism must indeed be proof against all assaults, but they must also be unwearied in learning. Now this implies the combination, rarely found, of quickness with steadiness, of eagerness with persistence. If this higher nature is to be tested, the course of studies must not only include such provisional views of justice, temperance and other virtues, as have been given above: but the pupil must be taken round by what was then briefly indicated as the ‘longer way.’ In other words, he must not stop short of the highest of all studies, that of the idea of good,—a thing of which all men have a presentiment, but which none have grasped, yet without which all pursuits are vain. This the true guardian must not fail to know if our state is to be perfectly ordered. Yet for the present this supreme idea, transcending not pleasure only, but wisdom, knowledge, truth, and even Being, cannot be defined, but only shadowed forth. As the sun is the source not only of light and vision, but also of the generation and growth of visible things, so the Idea of Good is the supreme cause, not of truth and knowledge only, but of Being. The analogy may be carried further. As in the visible world there are shadows and (so-called) substances, so in the intelligible there is a lower sphere in which ideas are symbolized by sensible things, and a higher one, where the ideas are contemplated absolutely in subordination to the idea of good. Thus:—

502 C—
511 E

The visible world presided over by the sun has

a. Shadows perceived by (α) Conjecture:

b. Realities perceived by (β) Faith.

The intellectual world presided over by the Idea of Good has

c. Mathematical truth perceived by (γ) Scientific thought:

d. Ideal truth perceived by (δ) Reason.

Republic VI. 502 D οὐδέν . . . τὸ σοφὸν μοι ἐγένετο] ‘I gained nothing by the trick.’
Cp. Symp. 214 A πρὸς μὲν Σωκράτη, ὧ ἄνδρες, τὸ σόφισμά μοι οὐδέν.
The allusion is to v. 449 c and the passage there referred to—iv. 423 E.

τὴν . . . δυσχέρειαν] ‘the troublesomeness,’ i. e. both the inherent difficulty of this, and the dislike which the statement of it was sure to occasion.

ἡ παντελῶς ἀληθής] The absolutely right arrangement being that the rulers must be philosophers. He proceeds to take up the subject at the point where in Book iii he had digressed. The φύλακες had been supposed to go through a novitiate, with a view of testing their temperance and courage: 413 E καὶ τὸν αἰεὶ ἔν τε παῖσι καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα καταστατέον ἄρχοντα τῆς πόλεως . . . τὸν δὲ μὴ τοιοῦτον ἀποκριτέον.

E ἐλέγομεν] iii. 412 c ff.

503 A τὸ δόγμα τοῦτο] as appears from iii. 412 E, is that which is implied in φιλοπόλιδας, viz. the determination ὁ μὲν ἂν τῇ πόλει ἡγήσωνται ξυμφέρειν, πάσῃ προθυμία ποιεῖν, ὁ δ’ ἂν μή, μηδενὶ τρόπῳ πράξαι ἂν ἐθέλειν.

ἢ τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον] ‘else, he who failed was to be rejected.’

παρακαλυπτομένου] proves to be the reading of A, as well as of Π M. The reading παρακαλύπτεσθαι appears in no manuscript.

B ἦν γὰρ διήλθομεν φύσιν δεῖν ὑπάρχειν αὐτοῖς] ‘for the nature which we described as needing to be present in them.’ διέρχεσθαι here takes the construction of λέγειν: ὥς δέον would be more regular than the infinitive δεῖν.

δισπασμένη] δισπασμένα was wrongly read by Cobet (*Var. Lecth.*, ed. sec., p. 531, quoted by Baiter) in Par. A. It is really found only in α’ v, and was adopted by Stephanus from the Latin version of Ficinus. δισπασμένη is now restored.

C εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες . . . ἐθέλειν ζῆν] There are two ways of construing this passage:—(1) ‘You know that people who have a quick apprehension and memory, shrewdness and acuteness, and such like qualities, are not wont to be at the same time of a generous and noble spirit, so as to be such as to wish (ὥστε τοιοῦτοι εἶναι οἶοι) to live an orderly life, quietly and steadily.’ (2) ‘People who have

a quick apprehension and memory, and shrewdness and acuteness, and other such qualities, as you know (and we must add the impetuous and noble), are not wont to be at the same time such as to wish to live orderly.' Republic
VI.
503
C

The former interpretation (1) gives the more obvious and natural construction. But it is objected, not without a show of reason, that the combination of high-spirit with quickness of intellect does not necessarily produce quietness of conduct (μετὰ ἡσυχίας . . . ζῆν). To which it may be replied that νεανικοί, as well as μεγαλοπρεπείς, is here used in a good sense, implying, not youthful impetuosity, but a robust and high-toned character. For this use of νεανικός cp. supra 491 E ἡ οἷε τὰ μεγάλα ἀδικήματα . . . ἐκ φαύλης, ἀλλ' οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διωλομένης γίγνεσθαι . . .; For the connexion of μεγαλοπρέπεια with σωφροσύνη and κοσμιότης cp. supra 500 C, D.

τὰ βέβαια . . . ἤθη] The ἐμβριθέστεροι of Theaet. I 44 B.

αὐτῷ] sc. τῷ παιδευομένῳ.

D

αὐτό] sc. ἣν διήλθομεν φύσιν (supra B).

οἷς τότε ἐλέγομεν] iii. 413 C ff.

E

δυνατή] is the reading of the majority of MSS. It may be defended by supplying φύσις (or ψυχὴ cp. vii. 535 B) from the general sense of the preceding passage.

οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις] 'In other kinds of effort,' i.e. other than intellectual. Orelli's conjecture, ἀθλοῖς, is plausible but unnecessary. It is also noticeable that the word ἀθλος is absent from most of Plato's dialogues, occurring only in the Timaeus and Laws.

504
A

διαστησάμενοι ξυμβιβάζομεν] It is better (1) to take ξυμβιβάζομεν transitively—'we gathered concerning justice, temperance, courage and wisdom, what their several natures were,' than (2) intransitively, as Timaeus does, 'we came to an agreement.' The meaning here approaches that of proof or inference which is common in Aristotle. L. and S. s. v. συμβιβάζω, iii.

μὴ γὰρ . . . ἀκούειν] 'Why, if I did not remember, I should deserve not to hear the rest.' μὴ μνημονεύων = εἰ μὴ μνημονεύοιμι.

ἡ καὶ τὸ προρρηθὲν αὐτῶν] sc. μνημονεύεις. αὐτῶν, sc. our discussion of the three parts of the soul.

ἐλέγομέν που . . . προσάψαι] Cp. iv. 435 D μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἢ ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα. That is to say, the account of the ideas of

B

Republic
VI.

504
B

justice, temperance, courage, wisdom, which was given in Book iv, was inexact and popular. Their true nature would only be revealed by dialectical deduction in their relation with the good. For *ἐπομένας* with the genitive cp. Polit. 271 E ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατα-ἐπομένας ἐπόμενα.

ὥς μὲν δυνατόν ἤν] The use of the indicative here amongst so many optatives belongs to the idiomatic use of ἤν in speaking of an ultimate fact.

- C ἀτελὲς γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον] ‘Nothing imperfect is the measure of anything.’ The very notion of measure involves completeness or definite quantity. For another play on the word *μέτρον* cp. v. 450 B μέτρον . . . τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νοῦν ἔχουσιν. A somewhat different test is proposed in Polit. 286 D, E οὔτε γὰρ πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκουσ ἀρμόττοντος, κ.τ.λ., where it is said that discourses are not to be measured by the pleasure they give, nor by the ease or quickness with which they dispose of a subject, but as they tend to sharpen the dialectical powers.

δοκεῖ δ’ ἐνίοτέ τισιν] Cp. ii. 372 E, where *τισιν* conveys a similar innuendo.

- D καὶ μεῖζον, κ.τ.λ.] Not only is there a knowledge higher than virtue, but the virtues themselves should be exhibited in their most perfect form.

- E καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ διανόημα] ‘Your sentiment, said he, is a right noble one’: i. e. that the highest perfection is required on the highest subjects. καὶ μάλα is to be connected with ἄξιον: cp. i. 334 E καὶ μάλα, ἔφη, οὕτω ξυμβαίνει. Cp. the αὐτὸ τὰκριβές of the Politicus (284 D), which will require a standard of measure.

Yet in modern, as well as in ancient times, the highest subjects have been treated in the loosest manner. The reason is that they are partly matters of faith and feeling, as well as of reason: all have something to say upon them, and all are eager to hear about them. Not only philosophy, but theology, has often fallen into ignoble hands—οὐ προσήκον ἐπεισεκωμικότας.

οὐ πάνυ] ‘Certainly not.’

πάντως] as elsewhere, has the force of a connecting particle; cp. Theaet. 143 A πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι: Polit. 268 E πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδείας ἔτη. The sentence is not therefore to be regarded as an asyndeton.

ἢ αὖ διανοεῖ . . . ἀντιλαμβανόμενος] ‘Or you again intend to interrupt and give trouble,’ as Adeimantus had previously done by recurring to the subject of women and children (v. 450 B *δσον* *ἔσμων λόγων ἐπεγείρετε, κ.τ.λ.*). Republic VI. 504 E

εἰ δὲ μὴ ἴσμεν . . . ἄνευ τοῦ ἀγαθοῦ] The double εἰ in the former part of the sentence helps to distinguish the indicative clause from the optative,—the former mood being correctly used to repeat a previous statement, the latter indicating the further supposition. For the same reason Bekker rightly changed *κεκτῆμεθα* to *κεκτῆμεθα*. 505 A

ἢ οὔτε . . . ἀγαθὴν] Compare the passage (iv. 438 A) in which drink or any desirable object is said to include the good. But are all the meanings of ‘good’ the same?—would have been the question of Aristotle (N. E. i. 6). Words seem to play the same part with the *ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ* as with the Eleatic *ᾧν* or with the abstract *θεός*. Language readily provides an expression for the unity which the human mind is vainly seeking. B

τοῖς δὲ κομψοτέροις] Cp. Aristotle’s *οἱ χαριέντες* (N. E. i. 4, § 2, &c.): also Theaet. 156 A.

καὶ ὅτι γε, ᾧ φίλε, κ.τ.λ.] (a) Those who maintain that intelligence is the good, on being asked what they mean by intelligence, reply—‘Intelligence of the good’—thus re-introducing the word and still begging the question ‘What is the nature of the good?’ (b) Those who maintain that pleasure is the good have to admit that there are bad as well as good pleasures, and therefore that bad and good are identical. In the first sentence Plato appears to be speaking of the Cynics, or perhaps of the Megarians: in the second of the Cyrenaics and of people in general. Cp. Phileb. 67 B *οἱ πολλοὶ κρίνουσι τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῶν εἰς κρατίστας εἶναι*. For the contradiction *ἀγαθὰ καὶ κακὰ ταῦτά* (infra D), cp. Phil. 13 B, C: and, for *ὥς . . . ξυνιέντων*, Theaet. 147 A, B *οἰόμενοι συνιέναι ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀποκρίσεως, κ.τ.λ.*

τί δέ; τόδε οὐ φανερόν, κ.τ.λ.] However men may differ in their idea of the good, they all alike insist on having what they think the reality and will not put up with a sham. D

The argument is in some degree like that of Anselm and Descartes, that the highest perfection involves existence. The reality of pleasure might be maintained on similar grounds. For nobody desires ‘sham pleasure.’ Plato in this passage (but cp.

Republic
VI.
505
D

Parm. 132 B, where he has begun to suspect that abstractions may be a creation of the mind) does not appear to be aware of the answer to this sort of argument—that good, like being, may be an abstraction only, though one of the three greatest or highest of our abstractions: ‘verum, unum, bonum.’ Compare Theaet. 172 A, where the real nature of the good or expedient is contrasted with the conventionality of law and justice.

The tautology in δοκούντα . . . δοκεῖν affords no valid objection to the reading.

E δ δὴ διώκει μὲν ἅπαντα ψυχῇ, κ.τ.λ.] Cp. Aristot. N. E. i. 1, § 1 διὸ καλῶς ἀπεφάνησαν τὰγαθόν, οὗ πάντ’ ἐφίεται.

εἴ τι ὄφελος ἦν] sc. αὐτῶν.

506 A ἐσκοτῶσθαι] Cp. Theaet. 209 E τὸ γάρ, ἃ ἔχομεν, ταῦτα προσλαβεῖν κελεύειν . . . πάνν γενναίως ἔοικεν ἐσκοτῶμένῳ.

πρότερον] (1) sc. τοῦ φύλακος. The guardians are φύλακες τῶν δικαίων καὶ καλῶν, sc. τῶν νομίμων. Cp. supra 504 C φύλακι πόλεως τε καὶ νόμων. Or (2) ‘before he sees how they (justice and beauty) are good (ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ ἔστιν).’ [B. J.]

B ἀνάγκη . . . παρὰ ταῦτα] A slight discontent is betrayed in these words. Adeimantus, here, as elsewhere, is not easily satisfied: he wants to know Socrates’ own opinion. Socrates before giving his answer, exclaims against the persistent vein of expostulation adopted by Adeimantus already in several passages: ii. 367 D, v. 449 C, vi. 487 B. The impatience of Glaucon (infra D: cp. ii. 357 A) comes to the aid of his elder brother.

οὗτος . . . ἀνὴρ] οὗτος ἀνὴρ expresses a sort of humorous indignation. The MSS. vary between καλός and καλῶς. If καλός is read, it must be taken ironically with οὗτος ἀνὴρ: ‘A fine gentleman like you.’ For καλῶς (which is idiomatic) cp. Soph. Oed. Tyr. 1008 ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς: Oed. Col. 269 τοῦτ’ ἐγὼ καλῶς ἔξοιδα. The point is determined in favour of καλῶς by observing that the vernacular phrase Οὗτος ἀνὴρ (for which cp. especially Gorg. 467 B, 489 B, 505 C) does not elsewhere occur with the addition of an epithet. The text agrees with the first hand of Par. A.

A similar trait of character is attributed to Cebes in the Phaedo 63 A αἰεὶ τοι, ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερυνᾷ, καὶ οὐ πάνν εὐθὺς ἐθέλει πείθεσθαι ὃ τι ἂν τις εἴπῃ: and 77 A καίτοι καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ (sc. ὁ Κέβης) πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις.

ἡ δοκοῦσί τί σοι . . . δοξάζοντες] For the blindness of right opinion without knowledge cp. Theaet. 201 c. *Republic VI.*

μὴ πρὸς Διός, κ.τ.λ.] As in the search after justice (iv. 432 b, c), the increasing dramatic life indicates the interest and importance of the discovery. 506 C D

ἀρκέσει γὰρ ἡμῖν] Glaucon seizes on the admission of Socrates (504 d), that an approximate method might be sometimes employed. Socrates replies that in the present case even the approximation may be unattainable.

πλέον γάρ . . . ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν ὁρμήν] 'To reach what is now in my mind is too much for our present attempt.' We have set out in search of Justice (v. 472 b), and in the attempt to discover it we are called upon to define the Good. But that is only to be attained by metaphysical disquisitions for which the readers of the Republic are not yet expected to be sufficiently prepared. Cp. Theaet. 177 c, where Theodorus prefers moral discourses to dialectic. The present remark throws some light on the scope and aim of the Republic. E

ὅς δὲ ἔκγονός τε τοῦ ἀγαθοῦ . . . καὶ ὁμοιότατος ἐκείνῳ] Cp. Laws x. 897 d μὴ τοῖνυν ἐξ ἐναντίας οἶον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες, νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι, ποιησώμεθα τὴν ἀπόκρισιν, ὥς νοῦν ποτὲ θνητοῖς ὀμμασιν ὀψόμενοι τε καὶ γνωσόμενοι ἰκανῶς· πρὸς δὲ εἰκόνα τοῦ ἐρωτωμένου βλέποντας ἀσφαλέστερον ὁρᾶν.

τοὺς τόκους μόνον] The untranslatable pun (τόκος, 'offspring,' and τόκος, 'interest'), for which the way has been prepared in the word ἀποτίσεις, is carried further in what follows: 'Take care that I do not unintentionally deceive you and render a false account of the offspring or interest.' 507 A

For the same figure cp. Polit. 267 a καλῶς καὶ καθαπερὲν χρεὶς ἀπέδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεῖς τὴν ἐκτροπὴν οἶον τόκον καὶ ἀναπληρώσας αὐτόν: and for a different simile viii. 555 e τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι.

διομολογησάμενός γ', ἔφην ἐγώ . . . εἰρημένα] For the use of the aorist participle with γε = 'not until,' cp. Phaedr. 228 d τὴν μέντοι διάνοιαν . . . δίδειμι, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. Δείξας γε πρώτον, ὦ φιλότης, τί ἄρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. The reference in ἐν τοῖς ἔμπροσθεν is to v. 476 a: cp. supra 493 e.

πολλὰ ἀ καλὰ . . . τῷ λόγῳ] This passage has been thought B

Republic
VI.
507
B

inconsistent with v. 478, 9, where it was shown that the 'many beautiful,' &c. cannot be said either to be or not to be. But εἶναι is not here used in the sense of 'to have real existence,' but simply = 'to be.'

ἕκαστα οὕτως] οὕτως, sc. πολλά, 'many individuals of each class.'

καὶ αὐτὸ δὴ καλὸν . . . προσαγορεύομεν] 'And we say that there is a beauty in itself and a good in itself: and in the same way with reference to all the classes which we previously regarded as consisting of many individuals, reversing the process and placing the individuals under one idea corresponding to each of these classes, as forming a unity, we call each class by what it really is.' Cp. Phil. 16 c, d δέιν . . . ἀεὶ μίαν ἰδέαν περὶ παντὸς ἐκάστοτε θεμένουσ ζητεῖν· εὐρήσειν γὰρ ἐνοῦσαν.

C ἀρ' οὖν . . . ἐδημιούργησεν] Cp. Heracleitus, fragm. 21 ὀφθαλμοὶ ὥτων μάρτυρες ἀκριβέστεροι.

ἔστιν ὁ τι . . . (D) ἀκουσθήσεται] The ancient physical philosopher did not observe that air was as necessary for the transmission of sound as light for the medium of vision.

D ἢ σύ τινα ἔχεις εἰπεῖν ;] sc. αἴσθησιν ἥτινι τοιούτου τινος προσδεῖ.

παρούσης δὲ χροῆς ἐν αὐτοῖς] sc. ἐν τοῖς ὁρατοῖς from τοῦ ὁρατοῦ supra. The analysis of vision here is less minute than in the Theaetetus and Timaeus. Colour is imagined as being present in the objects, although neither colour nor vision can be realized without light. Cp. infra 508 c ὡν ἂν τὰς χροῆς . . . ἐπέχῃ . . . νυκτερινὰ φέγγη.

E τίνος δὴ λέγεις] (1) sc. γένους παραγενομένου τήν τε ὄψιν ὁρᾶν τὰ τε χρώματα ὁρατὰ εἶναι. The genitive is used as if ἂν μὴ παραγένηται had been οὐ μὴ παραγενομένου. (2) For the genitive cp. v. 459 B τί δὲ ἵππων οἶει ; [B. J.].

οὐ σμικρὰ ἄρα ἰδέα . . . (508 A) τὸ φῶς] 'Then the sense of sight and the quality of visibility are joined together by a bond nobler by the measure of no small nature than the bond which unites other correlatives, if light be no ignoble thing.' 'Nay, said he, it is far from being ignoble.' οὐ σμικρὰ ἰδέα is the dative of measure or comparison, and is said in the same way as μείζονος τῆς πόλεως δεῖ οὕτι σμικρῷ, ἀλλ' ὅλῳ στρατοπέδῳ (ii. 373 E). Cp. especially Hdt. vi. 106, § 3 πόλι λογίμῳ ἢ Ἑλλάς γέγονεν ἀσθενεστέρα. For the use of ἰδέα in this sense, cp. Phileb. 64 E οὐκοῦν εἰ μὴ μὴ δυνάμεθα

ιδέα τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι, κ.τ.λ. Light is necessary to the correlation between the eye and visible things, and the preciousness of light is the measure of the superiority of that correlation to those existing between the other organs of sense and their several objects. *Republic VI.* 507 E

τίνα οὖν ἔχεις . . . τούτου κύριον] For the use of αἰτιῶμαι in the sense of 'allege to be the cause' cp. x. 599 E σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλιν νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι ; 508 A

οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν . . . κέκτηται ;] 'Is not the power which it (the eye) has, dispensed from the Sun and possessed by it as something derived from without ?' B

τοῦτον τοίνυν . . . (c) τὰ δρώμενα] This may be appropriately termed Plato's 'solar myth.' Even at the present day, when the power which the sun's force exerts over all nature is so much more truly recognized than formerly, the influence which the idea of the sun continues to exercise over the mind and imagination is hardly less remarkable. The ordinary religious feeling about the sun was shared by Socrates : Apol. 26 c, Symp. 220 D.

For φάναι cp. v. 473 A φάναι ἡμᾶς ἐξευρηκέναι ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι ἂν σὺ ἐπιτύττεις. ὃ τί περ, κ.τ.λ., is added in explanation of ἀνάλογον ἑαυτῷ.

ὃν τἀγαθὸν . . . (c) τὰ δρώμενα] 'whom the good begot to be its own counterpart, to be in the visible world in relation to sight and the things of sight what itself is in the intelligible world in relation to mind and the things of mind.' τοῦτον, emphatically resuming the preceding τοῦτον, is in the same construction with ὃν, while τοῦτο is the emphatic antecedent to ὃ τί περ. For the construction of λέγειν with all that follows it cp. 511 A, B.

ὦν . . . ἐπέχῃ] 'upon the colours of which the light of day falls.' C

ἀλλὰ ὦν νυκτερινὰ φέγγη] sc. ἀλλ' ἐπ' ἐκεῖνα ὦν ἂν τὰς χροῶς νυκτερινὰ φέγγη ἐπέχῃ.

καταλάμπῃ] The ἄν, which is not absolutely required in this and similar expressions, may be supplied from what has preceded, ὦν ἂν . . . ἐπέχῃ, and would be felt as superfluous after δταν. D

ἐνοῦσα φαίνεται] sc. ἡ καθαρὰ ὄψις.

οὕτω τοίνυν . . . νοῦν ἔχειν φαίνεται] 'In like manner (οὕτω) conceive too of the soul in this way (ὥδε) : when she is fixed steadily on that on which truth and being shine, she knows and understands this and appears to have intelligence.'

Republic
VI.

508
E

εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον] The expression recalls v. 479 c.

τοῦτο τοίνυν . . . ὁρθῶς ἡγήσει] ‘This, then, which imparts truth to the things that are known and gives to the knower the power of knowing, is what I would have you call the idea of good: and this you will deem to be the cause of knowledge and of truth so far as the latter is known: but fair as are both these, knowledge and truth, you will be right in thinking that it is something fairer than these.’ μὲν strictly belongs to αἰτίαν and is opposed to the following δέ: the idea of good ‘is indeed (μὲν) the cause of knowledge and truth, but (δέ) it is other and fairer than they.’ The reading διανοοῦ instead of the formerly received διὰ νοῦ (Ven. Ξ, &c.) has superior manuscript authority, including Par. A, and gives a clear sense. The other is feeble and the expedient of cancelling the clause ὡς γιγνωσκομένης . . . ἡγήσει indefensible.

The good is the sun, truth is light, the ideas are the objects of sight, and knowledge is vision. The strain of ‘heavenly beauty’ in which the mind is to be absorbed is in a region far away from modern thoughts. The intense reality of all beauty and all truth when seen according to the divine idea is perhaps as near an approach as we can make to the meaning of Plato. The want of personality in the ἀγαθόν prevents our minds from resting in that which to Plato is the most real of thoughts, comprehending in one the idea of order and design, of a cause in nature and of intelligence in man, not without an association of goodness in the sense of benevolence and good-will. Cp. Tim. 29 E.

Preparations for the ἀγαθόν may be traced in the Symposium, 211 D, E τί δῆτα, ἔφη, οἰόμεθα, εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρὸν, ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλυαρίας θνητῆς, ἀλλ’ αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν δύναιτο μονοειδὲς κατιδεῖν; where the idea of ἀγαθόν is not yet evolved out of the καλόν: in the Phaedrus 250 D ὅψις γὰρ ἡμῖν δξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ἥ φρόνησις οὐχ ὁράται—δεινούς γὰρ ἂν παρείχεν ἔρωτας, εἴ τι τοιοῦτον ἐαυτῆς ἐναργὲς εἶδωλον παρείχετο εἰς ὅψιν ἰόν—καὶ τἄλλα ὅσα ἐραστά· νῦν δὲ κάλλος μόνον ταύτην ἔσχε μοῖραν, ὥστ’ ἐκφανέστατον εἶναι καὶ ἐρασμιώτατον. And in the Philebus, which is probably later than the Republic, we find an attempt to give a further definition to the idea. The eternal nature or highest good is found to consist in measure, above the σύμμετρον and τέλειον, which are second, and νοῦς and φρόνησις, which are third in the scale (Phil. 66 A, B).

ἡλιοειδῆ] Neuter plural rather than feminine singular.

Republic
VI.

τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ξῆν] = τὸ ἀγαθὸν ὡς ἔχει, 'the state or nature of the good.'

509
A

ἀμήχανον κάλλος] sc. τοῦ ἀγαθοῦ.

φάναι] cp. supra 508 B.

B

οὐκ οὐσίας ὄντος . . . ὑπερέχοντος] Referring to the history of philosophy we may translate this:—'The idea of good reaches a step beyond the Eleatic being.'

"Ἀπολλων . . . δαιμονίας ὑπερβολῆς] 'Good heavens, what a marvellous superiority!' The way for this exclamation has been already prepared in the words ἀμήχανον κάλλος, supra. Glaucon speaks with a feeling of admiration and yet of incredulity. Cp. Euthyd. 303 A δ 'Ἡράκλεις, ἔφη, καλοῦ λόγου! and for the rejoinder of Socrates cp. Phaedr. 238 D οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι . . . τούτων μέντοι σὺ αἴτιος.

C

εἰ μή τι] sc. ἄλλο: 'at all events complete the simile of the sun.' Cp. 501 E ἴνα, εἰ μή τι ἄλλο, αἰσχυρθέντες ὁμολογήσωσιν: Meno 86 E εἰ μή τι οὖν, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον.

ἴνα μὴ οὐρανὸν . . . περὶ τὸ ὄνομα] In allusion to the fanciful derivation of οὐρανός from ὀρᾶν. Cp. Crat. 396 B οὐρανία, ὀρῶσα τὰ ἄνω. The v.r. οὐρανοῦ, though of inferior manuscript authority, may possibly be right.

D

ὥσπερ τοίνυν γραμμὴν . . . τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνες] Cp. Sophist 265 E ff., where ποιητική is first divided κατὰ πλάτος into θεία and ἀνθρωπίνη, and then sub-divided κατὰ μήκος into shadows and realities. ἄνισα τμήματα is the reading of Proclus, p. 431. 10; of the Pseudo-Plutarch, 1001; and of the great majority of MSS., including Par. A. The emendations ἴσα, ἀν' ἴσα, have been proposed: the variations εἰς ἴσα (v), perhaps equally an emendation, and ἀν, ἴσα (Vind. E, &c.), are also found in MSS. The reading ἀν' ἴσα is poor Greek, as well as poor sense; and the other correction, εἰς ἴσα, although not open to the first charge, equally enfeebles the meaning of ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον:—'Divide the line equally and then sub-divide in the same proportion.' The text, as found in the best authorities, is probably genuine: the difficulty is to discover a reason for the inequality in the divisions. The whole line may be regarded as representing a progress upwards from the

Republic
VI.
509
D

infinite multiplicity of sense and the reflections of sense at the lower end, to the unity of good at the higher; the reflections of sense are more numerous than the objects of sense, as the mathematical figures and other phenomena of nature are more numerous than the ideas; and also downwards from the infinite value of the idea of good to the insignificance of sensible objects and their shadows (cp. *infra* 511). Still, although this explanation is in harmony with Plato's ideas and with the general context, as a matter of style further explanation is needed. Cp. however *Theaet.* 197 D, where in the same manner he describes the different kinds of knowledge under the image of birds, some in larger and smaller groups, others singly flying through all, without adding any explanation of the reason of this.

τὸ μὲν ἕτερον τμήμα] i. e. the lower segment.

510
A

ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖα καὶ φανὰ ξυνέστηκε] For ξυνέστηκε] a compact solid, cp. *Tim.* 61 A, 83 A. And for an account of the phenomena of reflection, *ibid.* 46 A, B.

ἡ καὶ ἐθέλοις ἂν . . . ᾧ ὁμοιώθῃ] αὐτό, sc. τὸ ὁρώμενον, which has now been divided.

B

ἡ τὸ μὲν αὐτοῦ . . . τὴν μέθοδον ποιουμένη] 'As thus:—There are two subdivisions of the intellectual sphere: a lower one, wherein the mind uses the objects given by the former segments as symbols; the inquiry can only be hypothetical, and instead of going upwards to a principle, works downward to a result. In the higher subdivision, the soul passes out of hypotheses and ascends to a first principle, which is above hypotheses, making no use of symbols, as in the former case, but proceeding by ideas alone.'

τοῖς τότε τμηθεῖσιν] = τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις τμήμασιν, referring to *supra* 509 D, E, 510 A. The reading of A and of the MSS. of Proclus, *μμηθεῖσιν*, though it may be due to the ingenuity of some early corrector, has the advantage of giving clearness to the logical connexion:—i. e. the visible realities, of which the εἰκόνες in the lower segment of the visible were imitations. These now become εἰκόνες in their turn. Cp. *infra* E ὧν καὶ σκιαί, κ.τ.λ.: vii. 515 D ἐκείνα ὧν τότε τὰς σκιάς ἔώρα. The testimony of Ven. II is not available here, two leaves of the MS. having been lost; but its congeners D K agree with other MSS. in giving *τμηθεῖσιν*.

τὸ δ' αὖ ἕτερον τό, κ.τ.λ.] The genuineness of τό after ἕτερον is open

to question. For no mention has occurred of the upper division leading to an ἀρχὴ ἀνυπόθετος. It may be answered that this is sufficiently implied in the preceding words, which describe the soul in the other division as ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη. But the construction is also much simpler and more intelligible without the article, the only word to be supplied being ζητεί, which governs both τὸ ἕτερον and ἐκεῖνο. The conjecture ὁ for τό is ingenious but unnecessary.

Republic
VI.
510
B

Of the three manuscript readings, ὧν περ ἐκεῖνο εἰκόνων (A M), τῶν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων (DK Vind. F corr.), ὧν περὶ ἐκεῖνο εἰκόνων (Vind. F p. m.), the first, which is that of Par. A is probably the true one : i.e. ἀνευ τῶν εἰκόνων αἵσπερ χρωμένη ἐζήτει ἐκεῖνο.

ἀλλ' αὐθις] sc. λεγόμενον μαθήσει.

τούτων] sc. what I am now about to say, as well as what has been said. C

καὶ ἄλλα . . . καθ' ἐκάστην μέθοδον] This is added, like καὶ τὰ τοιαῦτα supra, καὶ τᾶλλα οὕτως infra, to show that διάνοια is not confined to Arithmetic and Geometry, but prevails also in the other sciences.

ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά] That is to say, they presuppose mathematical quantities and figures without any inquiry into the grounds of their suppositions, and end in the construction of their problem ὁμολογουμένως,—i. e. consistently, without any contradiction within the sphere of mathematics.

οὐκοῦν καὶ ὅτι, κ.τ.λ.] sc. οὐκοῦν καὶ τόδε οἶσθα ὅτι.

D

καὶ τᾶλλα οὕτως] sc. πραγματεύονται.

ἃ πλάττουσι] e.g. the sphere, pyramid, cube, and other solid figures. E

ὧν καὶ σκιαί, κ.τ.λ.] These words allude to the fourth or lowest section. Plato means to say that the mathematicians use as images of abstract ideas those things of which shadows and reflections are the natural images, that is, the forms of superficial and solid geometry, such as the square, circle, sphere, pyramid, cube, &c., and the other objects of vision.

Cp. vii. 534 A, where further inquiry into the relation of the subdivisions is declined. The lowest of the four segments consists of shadows and reflections of objects : and each of the three

Republic VI. lower is the reflection of the segment above it. The two main divisions rest on the fundamental antithesis of Greek philosophy, 510 *αἰσθητά* and *νοητά*: the first and third subdivisions appear to be E suggested by the Heraclitean and Pythagorean doctrines.

511 A *τοῦτο τοίνυν νοητόν, κ.τ.λ.*] The mind, beginning with number and figure, in the longest trains of reasoning always remains within the sphere of mathematics—a truth which was not perceived by the Pythagoreans when they identified numbers with moral ideas, and is forgotten by Plato in the next book where he supposes the higher astronomy to consist only of mathematical problems.

εἰκόσι δὲ χρωμένην . . . τετιμημένοις] ‘using, however, as images those very things of which there are reflections in the sphere below them, and which, in relation to those reflections, are habitually esteemed and honoured as real and clear.’

There are two respects in which *διάνοια* or scientific reasoning is inferior to true dialectic (*νοῦς*):—

(1) In deducing its results from certain abstract assumptions. Thus arithmetic assumes the notions of ‘odd’ and ‘even,’ geometry those of the circle, square, &c., and of acute, right and obtuse angles; solid geometry, the notions of the sphere, pyramid, cube, octahedron, &c.: astronomy, certain relations of matter in motion: harmony, certain proportionate vibrations, and the like. None of these sciences ask the reason of their primary definitions, or can prove them to be otherwise than arbitrary.

(2) The other point in which these sciences are inferior is that their processes are not pure from matter. For although both their assumptions and their deductions have for their object certain pure abstractions, they are unable to study these apart from visible things. Even the arithmetician has a difficulty in separating his abstract unit from the units which he is engaged in counting, or from the geometrical figures through which he studies the relations of numbers. In the *ἐπίπεδον σχῆμα*, which stands visibly for 9, each side is of a certain length. The geometer cannot reason without diagrams, much less can the astronomer without the outward configuration of the heavens (*τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ποικίλματα* vii. 529 c) or some copy of this, or the harmonist without audible sounds.

The first of these defects is meant by *ὑποθέσει δ’ ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι*: the second by *εἰκόσι δὲ χρωμένην, κ.τ.λ.* Cp. vii. 529 D *τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλίᾳ παραδείγμασι χρηστέον τῆς πρὸς ἐκείνα μαθήσεως ἕνεκα* (sc. *τῶν ἀληθινῶν ἐν σχήμασι φορῶν*).

But in speaking of sensible objects as the symbols or images through which science works, Plato remembers that what are images or shadows in relation to scientific conception, are the realities of common language and experience, and he recalls the distinction which he made at first between the shadow and the substance (supra 509 E), which were to one another as opinion or fancy to knowledge (τὸ μὲν ἕτερον τμήμα εἰκόνες . . . τὸ . . . ἕτερον . . . ᾧ τοῦτο ἔοικε . . . διηρῆσθαι ἀληθείᾳ τε καὶ μὴ, ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὁμοιώθη).

Republic
VI.

511
A

The εἰκόνες of the present passage are taken from the same class, which in the former place (and in common life) hold the higher and more honourable position of Realities—τὸ ᾧ ἡ εἰκὼν ὁμοιώθη, and are so esteemed in relation to the εἰκόνες of that place (509 E), viz. the shadows and reflections which occupy the fourth or lowest grade. To avoid the confusion that might arise from this, he here resumes what he had hinted just before, supra 510 E ὧν καὶ σκιαὶ καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες εἰσὶ, and uses emphatic pronouns to make the distinction felt, αὐτοῖς, ἐκείνοις, πρὸς ἐκεῖνα. The things which science uses as her symbols are sensible objects, τὰ ὑπὸ τῶν κάτω ἀπεικασθέντα, —αὐτοῖς, the things themselves, as distinguished from their shadows, &c.—of which the class below them are again the symbols or likenesses: and in relation to those likenesses (their shadows and reflections) those sensible objects (both are ἐκεῖνα because remote from the true objects of knowledge) have had awarded to them an honourable estimation for clearness and reality.

The words ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα (sc. τοῖς ὁρωμένοις πρὸς τὰς σκιάς) are added in apposition to τοῖς . . . ἀπεικασθείσι, so as to show that the 'distinctness' (ἐνάργεια) here spoken of is entirely relative, within the lower world of sense: and αὐτοῖς is not used with the specially Platonic meaning, but simply to distinguish objects from their shadows. Cp. Soph. 266 C, and for ἀπεικασθείσι, Phaedr. 250 B ὁλίγοι ἐπὶ τὰς εἰκόνας λόντες θεῶνται τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος. The use of ἐκεῖνος here distinguishes the *visible*, which has been dismissed, from the intellectual, which is the immediate subject of thought.

For τετμημένοις several MSS., including the first hand of Par. A, read τετμημένους, which may be variously regarded either as supported or suggested by τοῖς τότε τμηθείσιν above. The word τετμημένοις is not, however, in harmony with δεδοξασμένοις. The correction of Par. A is by the first or second hand, and both Ven. II and M are defective here.

Republic
VI.
511
A

In the highest of the four divisions we are concerned with ideas only. The spheres of Mathematics and Metaphysics, as they may be termed in modern phraseology, are alike limited, the one to hypotheses, the other to ideas.

B

τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις, κ.τ.λ.] Mathematical studies are regarded by Plato as affording the most distinct example of scientific method. Indeed, from the position which they occupy in the next book, it might appear that they are understood by him to constitute the whole of the division intermediate between *πίστις* and *νόσις*, the field that is occupied by *διάνοια*. But from an incidental remark, vii. 517 D τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί, it is evident that he does not clearly distinguish between those hypotheses which are abstractions of sense and those which are abstractions of mind, between the hypothetical conception of a circle or a square, and that of Justice, so far as method is concerned. See also Meno 86 E ff. ὥσπερ οἱ γεωμέτραι, κ.τ.λ., where ethical reasoning is illustrated from mathematical. All science is imperfect so long as assumptions are taken for first principles, and symbols for realities. When the hypothesis is referred to a first principle, and the symbol explained by the thing signified, the science is complete (*νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς* infra D).

Of the attempt to rise upwards from *ὑποθέσεις* towards first principles, we have many examples in Plato: for instance in the Phaedo, where from the consideration of equality we rise to the conception of a perfect ideal, and in the Symposium, where Diotima leads Socrates upwards from the definition *τόκος ἐν καλῷ* to the contemplation of absolute Beauty. We may doubt if Plato himself would have asserted that in any part of his works he had realized the other aspect of his ideal method, that of descending by due steps from the Idea of Good to particular things. There is a sense in which his method is far more inductive than deductive. But, in the early part of the Timaeus, where from the notion of the Uncreated, the Eternal and the Good, he passes gradually to the necessary constitution of the Universe, there is an approximation to the intellectual movement which is here indicated.

It would be vain to formulate the precise relation in which Plato's view of Mathematics in the Republic stands to the statement of Aristotle, Metaph. i. 6, § 4 ἔτι δὲ παρὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ εἶδη τὰ μαθηματικὰ τῶν πραγμάτων εἶναι φησι μεταξύ, διαφέροντα τῶν μὲν αἰσθητῶν τῷ αἰδία καὶ ἀκίνητα εἶναι, τῶν δ' εἰδῶν τῷ τὰ μὲν πολλὰ ἅττα ὅμοια εἶναι, τὸ δὲ εἶδος αὐτὸ ἐν ἑκάστων μόνον.

τὰς ὑποθέσεις] The assumptions here meant are clearly not those of Mathematics only, but of every subject which can be brought under definition. Republic
VI.
511
B

οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς] For a similar ladder by which we may ascend through the lower stages of beauty, ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενοι, to the contemplation of a divine perfection see Symp. 211 B, C.

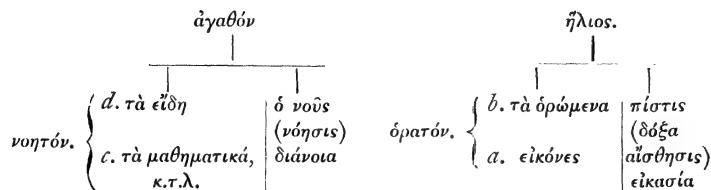
τὸ ὑπὸ τῶν τεχνῶν καλουμένων] Meaning geometry and the sister arts, cp. supra B. That the term is not quite accurately used Plato himself seems to intimate in καλουμένων, and also in vii. 533 C, D especially the words ἅς ἐπιστήμας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου μὲν ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ ἢ ἐπιστήμης. C

αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί, κ.τ.λ.] Cp. Meno 87 A, Aristot. Metaph. iii. 2, § 24 διὰ τοῦτο οὐ τοῦ γεωμέτρου θεωρῆσαι τί τὸ ἐναντίον ἢ τέλειον ἢ ὄν ἢ ἐν ἢ ταῦτόν ἢ ἕτερον, ἀλλ' ἢ ἐξ ὑποθέσεως.

αὐτά] sc. τὰ ὑπὸ τούτων (τῶν τεχνῶν) θεωρούμενα.

ὡς μεταξύ τι . . . τὴν διάνοιαν οὔσαν] 'meaning to say that διάνοια is intermediate between opinion and reason.' Cp. the phrases διὰ μέσον, διὰ χρόνον, &c., for the meaning of διὰ. And for a reference to this place cp. vii. 533 D. D

καὶ τάξον αὐτὰ . . . ἡγησάμενος μετέχειν] 'And arrange the terms in proportion, attributing to them such a degree of clearness as their objects have of truth.' For πίστιν cp. the use of the words πιστεύειν and πίστις applied to right impression as distinct from knowledge in x. 601 E, and Tim. 29 C ὃ τί περ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια. The word expresses the 'natural realism' of ordinary thought. E

BOOK VII.

Republic VII. Now if the idea of good in relation to the other ideas be represented by the sun, who gives light and warmth and growth to the natural world, the condition of men without philosophy may be compared to that of persons in a subterranean cave, bound fast in a position where they can only see the shadows of manufactured images cast by the light of an artificial fire. Education in the higher sense might then be represented as the process of unbinding such prisoners and turning them round and making them look upwards and then dragging them from their cavernous habitation into the light of day.

514 A μετὰ ταῦτα, κ.τ.λ.] The metaphor by which the sun represents the idea of Good as supreme over the intellectual world is now developed into an allegory, in which the shadows cast from images by the light of an artificial fire are contrasted with the true objects seen by the light of the sun.

τοιοῦτῳ πάθει] 'To a condition which I may thus describe.' For the use of πάθος cp. vi. 488 A οὔτω γὰρ χαλεπὸν τὸ πάθος τῶν ἐπιεικεστάτων.

ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς . . . παρ' ἅπαν τὸ σπήλαιον] 'The entrance extending all along the den,' i.e. the cave is shallow in proportion to the width of its mouth. This helps verisimilitude, because a multitude of human beings can be thus imagined as similarly placed with respect to the ascent towards the opening. The light of heaven does not penetrate into the cavern, which is 'open to the light' only in the sense that it is possible to clamber out of it into the light.

B κύκλῳ δὲ . . . ἀδυνάτους περιάγειν] The construction with ἰδέ is continued. The illusion of the shadows could not have been preserved if the prisoners had been able to turn their heads and see the fire and the images from which the shadows fell.

φῶς δὲ αὐτοῖς πυρὸς ἄνωθεν . . . ἐπάνω ὁδόν] The way along which the figures are moving is raised and the light at a distance is raised still higher: otherwise the shadows of the figures and vessels could not have been visible to the prisoners in the den. Republic
VII.
514
B

ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς . . . δεικνύουσιν] 'As exhibitors of puppets have a screen before the persons who exhibit them, over which they show the puppets.' The image of puppets is a favourite one with Plato. In the Laws i. 645 B, vii. 804 B, he compares human life to a puppet-show. The difficulty in τῶν ἀνθρώπων, which seems at first sight needless, is best met by supposing the θαυμαποιός to be not the actual exhibitor or puller of the strings but the master of the show. This agrees better with what follows—Ὅρα τοίνυν, κ.τ.λ., than to suppose τῶν ἀνθρώπων to refer to the spectators.

σκεύη, κ.τ.λ.] Cp. vi. 510 A. These represent the natural and artificial objects (τά τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος of vi. 510 A) which have their patterns in the upper world and in relation to them are mere toy-work (cp. x. 596, where Plato speaks of the ideal bed, the real bed, which is the copy of it, and the picture of the bed: also Tim. 28, 29, where the visible patterns are made in the likeness of the invisible and fashioned by the younger gods; ibid. 42 D, E): yet even of these only the shadows are perceptible by sense. The intention of this expression is best seen by comparing the following passages:—

515 C τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς·

ib. D καθορᾶν ἐκεῖνα ὧν τότε τὰς σκιάς εἶδμεν·

ib. πρὸς μᾶλλον ὄντα τετραμμένους·

ib. ἕκαστον τῶν παριόντων . . . τὰ νῦν δεικνύμενα·

517 B τὸ . . . τοῦ πυρὸς . . . φῶς τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει (ἀφομοιοῦν)·

ib. D ἡ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαί·

520 C γνώσεσθε ἕκαστα τὰ εἰδῶλα ἅττα ἐστὶ καὶ ὧν·

532 B μεταστροφή ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἰδῶλα καὶ τὸ φῶς·

ib. C τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα θεῖα καὶ σκιάς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδῶλων σκιάς δι' ἐτέρου τοιούτου φωτός . . . ἀποσκιαζομένας·

534 C εἰ πῃ εἰδῶλου τινὸς ἐφάπτεται, δόξῃ, οὐκ ἐπιστήμῃ ἐφάπτεσθαι.

Republic
VII.

514
B

Without wishing to press the allegory, it is natural to assume that a point of which so much is made has a distinct intention. Now in page 532 A it is stated that the man who in the allegory begins to see the real objects in the daylight represents the soul beginning dialectic, and that the scientific education preceding this was represented by the turning round to the *εἶδωλα*, the ascent, and the first glimpse of the reflections of the real objects in the light of day.

The stages in this preliminary process represent not different spheres but different degrees of scientific enlightenment. The meaning of *εἶδωλα* receives further illustration from the following passages :—

530 A νομιεῖν μὲν, ὥς οἶόν τε κάλλιστα τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι, οὕτω ξυνεστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν αὐτῷ· τὴν δὲ νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν, . . . οὐκ ἄτοπον . . . ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίγνεσθαι τε ταῦτα αἰεὶ ὡσαύτως . . . σῶμά τε ἔχοντα καὶ ὁρώμενα, καὶ ζητεῖν παντὶ τρόπῳ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν λαβεῖν ;

533 D συνερίθους καὶ συμπεριγαγωγούς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις· αἷς ἐπιστήμας μὲν πολλαῖς προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργέστερου μὲν ἢ δόξης, ἀμυδροτέρου δὲ ἢ ἐπιστήμης. διάνοιαν δὲ αὐτὴν ἔν γε τῷ πρόσθεν που ὠρισάμεθα. See also *ibid.* B, c.

The *εἶδωλα* are (1) out of sight of the *ιδέα* of good, (2) made and shown by somebody, (3) lighted by the fire which represents the sun. They are the figures of real outward objects : but as all outward objects can be comprehended under number and figure, Plato seems also to include in them the figures and numbers of arithmetic and geometry. He passes from the world as we see it to the world as conceived of by the mathematician, in which he expects to find the way up to the *ιδέα* of good.

The notion of the *σκευαστά* *εἶδωλα* has been prepared for by the mention of the solid figures of geometers *ἀ πλάττουσιν* (vi. 510 E) and the use of the word *σκευαστά* for inanimate objects (*ib.* 510 A).

515
A

λίθινά τε . . . εἰργασμένα] The *σκευαστά* are wrought in various materials, as the visible world is compounded of the four elements.

οἶον εἰκός] To be joined with what follows : ‘naturally, some of the carriers are speaking, others not.’ The first impression of these words is that they have no point, but we see below (515 B *εἰ καὶ ἡχώ, κ.τ.λ.*) the reason why they are introduced. Plato has hitherto spoken of the sensible as the *visible* world. But he here also

includes the world of hearing. This prepares for the science of *Republic* harmonics *infra* 530 D ff. VII.

τί δὲ τῶν παραφερομένων] sc. οἷον ἂν ἐωρακέναι αὐτούς;

515
B

οὐ ταῦτα ἤγεῖ . . . ἅπερ ὀρῶεν;] ‘Do you not suppose that they would believe that they were naming those things that they saw actually before them?’ i. e. that the terms they used in their conversations applied to the shadows and not to the realities of which they are ignorant? ταῦτα the reading of Ξ K, the simple antecedent, is better than ταῦτά, the reading of A. Π and Μ are wanting in this place. Παρίοντα the reading of Flor. x is rather confusing as it might signify either the shadows or the realities. The pleonastic expression ‘those present things which they actually saw’ is emphatic and in the manner of Plato.

παντάπασι . . . σκιάς] σκευαστά are not ordinary artificial objects (as in vi. 510 A καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος) but diminutive *images* of ordinary artificial objects, being the σκεύη which are carried along the wall. For the purpose of the present allegory the ζῶα and φυτευτά also are σκευαστά, ‘manufactured articles.’

C

τὸ ἀληθές] ἀλήθεια, ‘reality,’ was the favourite term of Protagoras, who denied all truth beyond momentary impressions, Theaet. 162 A; Soph. 246 B; Crat. 391 C.

The stages of the educational process may be roughly sketched in terms of the preceding allegory. The man is first loosed from his bonds and turned towards the light. Then by questions his attention is fixed upon the realities of which he has hitherto seen the shadows, and heard the echoes only:—then upon the central power which gives light to these. After this he is dragged up the rough and steep ascent into the daylight; where again he first sees the shadows, then real objects, then the heavenly luminaries, first the moon and stars by night, and last of all the sun by day. And when he has seen the sun, he will recognize the truth about him, that he is in a manner the cause of all things. He who has so far attained will not wish himself back in the den nor covet the honours there adjudged to those who make the best guesses about the shadows. And if he were restored to his old place while his eyes were still unaccustomed to the darkness, his fellow-prisoners would laugh him to scorn, and say that Philosophy was the ruin of a man.

515 C-
517 A

σκόπει δὴ, κ.τ.λ.] join λύσιν τῶν δεσμῶν, ἵασιν τῆς ἀφροσύνης. The latter phrase refers to the state of ignorance described as the

515
C

Republic
VII.

515
C

consequence of their position. Ἀφροσύνη here is unconsciousness rather than folly.

εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνει αὐτοῖς] Supposing that the following were the manner of it (their release and cure as it happened to them) : 'in the course of nature.' For the conception of philosophy as the freeing of the soul from sense cp. *Phaedo* 83.

D τί ἂν οἶε . . . βλέποι] This is the apodosis of the new sentence which begins with ὁπότε and is grammatically in apposition to that which precedes, although gradually developed into an independent statement. Cp. *supra* ii. 359 B εἰ τοιόνδε ποιήσαιμεν, κ.τ.λ.

φλυαρίας] Cp. *Phaedo* 66 C εἰδῶλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπύπλησιν ἡμᾶς πολλῆς. βλέποι is the reading of all the better MSS. which grammarians are disposed to correct into βλέπει in accordance with the more common usage. The optative may be due to the attraction of the preceding optative λέγοι.

καὶ δὴ . . . δεικνύμενα ;] Plato here seems to be thinking of the practice of Socrates, who by interrogation about the facts of experience in the light of common sense reduced men to perplexity.

E δια τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους] Cp. *Theaet.* 175 B ὅταν δέ γέ τινα αὐτός . . . ἐλκύσῃ ἄνω, κ.τ.λ.

δδυνασθαι . . . ἀγανακτεῖν . . . (516 A) δύνασθαι] These infinitives depend like the preceding (ἀπορεῖν, &c.) on οὐκ οἶε (*supra* D).

516
A

τῶν νῦν λεγομένων] 'Of the objects which are now (by men in general) called real.' Plato reminds us that he is speaking in a figure. Cp. *infra* 519 A, vi. 490 A.

τά τε . . . εἶδωλα] He will see an image of the truth in words (*Phaedo* 100 A) before he rises to the contemplation of the highest ideas. The gradations that follow are not to be pressed beyond the general meaning ; but there are degrees of glory in the heaven of ideas. Cp. note on vi. 511 A. One is tempted however to suppose that 'the moon and stars' may symbolize the ideas of Being, Truth, Sameness, Difference, &c., which although divine are of a lower order than the Good and are studied apart from it.

τῶν ἀνθρώπων] The knowledge of man is the starting-point, as in all Socratic philosophy.

B τελευταῖον δὴ . . . οἶός ἐστιν] The fulness of expression, the

antithesis and the thrice repeated pronoun give effect to the climax. Republic
VII.

ὅτι αὐτός, κ.τ.λ.] Cp. vi. 509 B. οὗτος, the reading of Π, is equally good Greek, but αὐτός has a solemn emphasis. 516
B

σφείς] 'He and his fellow-prisoners.'

τρόπον τινά] Inasmuch as the σκευαστά were images of real objects, and the 'fire' was borrowed from the sun. C

τῷ ὀξύτατα . . . (D) ἤξειν] We may apply Plato's words to the vain shadow of a philosophy, whether ancient or modern, in which facts are divorced from principles, and about which there arises a mighty controversy having no basis or foundation of truth.

τὸ τοῦ Ὁμήρου] quoted in iii. 386 c. D

σφόδρα] emphasizes the quotation,—'would indeed wish.'

*ᾄν] before ἀνάπλεως is not found in any MS. In this and many similar places it may be doubted whether ᾄν was omitted by the author to avoid cacophony, or by the scribe as an apparent ditto-graphia. E

ἐκ τοῦ ἡλίου;] 'out of the sun,' i.e. the sunshine. ἡλιος = 'sunlight' occurs also in Phaedo I 16 E ἡλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὕρεσιν: infra 532 B: cp. also Soph. Phil. 17 ἡλίου διπλῇ πάρεστιν ἐνθάκῃσις.

τάς δὲ δὴ σκιάς, κ.τ.λ.] Plato is never weary of contrasting in all the fanciful forms that his imagination suggests, the real and seeming; the life of the philosopher, martyr, king, 'who is not of this world,' and the life of the politician, lawyer, sophist (vi. 492 A), who is the impersonation of the world. The contact of philosophy with common opinions and life affords one of those curious points of view in which appearance is opposed to true knowledge: either the philosopher is conceived to be made ridiculous by tumbling into wells, mocked at by Thracian women, mazed and puzzled in the justice-room, blinking at 'a world unrealized,' laughed at by mankind, but also laughing at them, or the ambitious Sophist is imagined, more truly ridiculous in his impotent attempts after first principles, dressing himself up in names and words, to be compared only to a bald little blacksmith's apprentice, who washes the dirt from his face, and marries his master's daughter, which is the Lady Philosophy. Cp. Theaet. 174 ff., Polit. 299.

Republic
VII.

516
E

γνωματεύοντα] Α ἀπαξ λεγόμενον in classical Greek, and therefore of uncertain meaning : either 'reasoning from signs' (γνώμα, 'a sign') or 'measuring the shadows' (γνώμα, 'a measuring rod'). It is used in the latter sense by Themistius, but the more general sense of 'forming a judgement of' is more in accordance with the context here. It is perhaps used with some degree of contempt, as contrasted with contemplation of the idea. γνωμονεύοντα is quoted by Timaeus in his lexicon to Plato : cp. the γνώμων of the sun-dial.

517
A

τῆς συνηθείας] is added to correct the vagueness of οὗτος : sc. τοῦ καταστήναι τὰ ὄμματα.

ἀποκτινύναι ἄν ;] as though οὐκ οἶε had preceded, which words really occur a long way off in supra 516 c.

517 B-
518 B

In the foregoing allegory the cave is the phenomenal world, the fire is the power of the sun: the way upwards and the vision of the things above is the elevation of the soul into the intellectual region, whereof the idea of good is the crown or summit. This, once beheld, is known to be the cause of all that is admirable, both in the higher and in the lower sphere. And he who has risen to this contemplation will not be eager to take part in human affairs. [And if compelled to do so he will stumble and be confused at first, like one who comes suddenly out of the daylight into a darkened room.]

517
B

τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος] ἐλπίς, like ἐλπίζω, is used in the sense of 'surmise' or 'idea,' cp. v. 451 A ἐλπίζω γὰρ οὖν ('for I suspect') ἔλαττον ἀμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι, Laws vii. 817 B ὡς ἡ παρ' ἡμῶν ἐστὶν ἐλπίς ('as I suspect').

ἐπειδὴ . . . ἀκούειν] See vi. 506 D μὴ πρὸς Διός . . . ἀποστης.

ἐν τῷ γνωστῷ, κ.τ.λ.] is an explanation of οὗτω : ἰδέα is in apposition with the nominative to φαίνεται, which has to be supplied with ὁρᾶσθαι and εἶναι : συλλογιστέα is singular feminine :—'My opinion is that in the world of knowledge the idea of good appears last of all and is with difficulty seen.'

C

οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες] 'Those who have attained to this.' Cp. Symp. 211 D ἐνταῦθα τοῦ βίου . . . εἰ πέρ που ἄλλοθι, βιωτὸν ἀνθρώπων, θεωμένῳ αὐτὸ τὸ καλόν.

D

εἴπερ αὐ . . . τοῦτ' ἔχει] αὐ is to be taken closely with τοῦτο, the most emphatic word :—'in this particular as well as the rest.' The

point in the allegory to which this corresponds is to be found in 516 D: 'he would rather be a hireling than live and think like his old companions in the den.' Republic
VII.
517
D

ἐν δικαστηρίοις] Cp. the description of the philosopher in Theaet. 173 C ff. οὗτοι δὲ πον ἐκ νέων πρῶτον μὲν εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν, οὐδὲ ὅπου δικαστήριον, κ.τ.λ. : especially pp. 174, 175.

ἀγαλμάτων] ἀγάλματα and σκιαί refer back to the Allegory, and if the meaning of them is asked may be represented as embodiments more or less imperfect of the idea of Justice. The ἀγάλματα may be conceived to be the enactments of Athenian Law; and σκιαί the sophistries of pleaders relating to them and the like. Similarly in iv. 443 C the principle of the division of labour is called εἰδωλόν τι τῆς δικαιοσύνης.

φανότερον . . . λαμπροτέρου] These words are neuter, not masculine with βίου supplied. For the omission of the article cp. Phaedo 89 B ἐπὶ πολὺ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. 518
A

ὐπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται] 'is dazzled (μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται) by a more brilliant atmosphere.' Cp. supra 516 A αὐγῆς ἂν ἔχοντα τὰ ὄμματα μεστά, κ.τ.λ. B

καὶ οὕτω δῆ, κ.τ.λ. Cp. supra 516 C ἀναμνησκόμενον . . . τῶν τότε ξυνδεσμοτῶν οὐκ ἂν οἶκε αὐτὸν μὲν εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς, τοὺς δὲ ἐλεεῖν;

The returning captive is happy in having once seen the brighter day: the newly liberated one, on the other hand, is an object of pity to the inhabitants of the upper world, or if of laughter, there is more reason in this 'laughter of angels' than in the sounds which greet the other from the den. Cp. Soph. 254 A ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα, τριβῇ προσαπτόμενος αὐτῆς, διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τύπου κατανοῆσαι χαλεπός . . . ὁ δὲ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος αἰὲ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῆς χάρας οὐδαμῶς εὐπετεῖς ὀφθῆναι.

It follows that education consists not in putting knowledge into the mind, but in fixing the organ of knowledge on its proper object by turning the whole soul from darkness to light. The mind of a clever rogue sees keenly, but is forced into the service of evil. The same power, when redeemed from degradation, and directed aright, would see the truth as clearly as now it perceives the mean purposes to which it ministers. It follows, too, that government should be 518 B-
521 B

Republic entrusted neither to men who are without training in philosophy
 VII. nor to those who have passed all their life in it. The one sort
 518 B- do not see the end of life, the others are unwilling to engage in
 521 B politics.

518 C σφεῖς] sc. οἱ σοφισταί. Plato, like other religious teachers, has his doctrine of conversion—the change of nature as a whole, the upward turning of the eye to the light, the vision of the idea of good. This conversion of the soul he ironically compares (infra 521 c) to the spinning round of an oyster-shell.

Whether knowledge is more truly conceived as ‘brought to the pupil’ or as ‘drawn out of him’ is a controversy which has always prevailed among philosophers and their disciples. On this turns the opposition between Socrates, as represented by Plato, and the Sophists. It is partly the same with the controversy respecting the absoluteness or relativity of knowledge. It finds a solution in a recognition both of the objective and subjective elements of truth, of facts brought from without and a mind prepared in its own nature and by the knowledge of previous facts to receive them. One of the many aspects of this relation is expressed in the Theaetetus (149 ff.), where Socrates professes that he has nothing to impart, but can only bring to light the thoughts of others.

ταύτην τὴν ἐνοῦσαν . . . δύναμιν] The accusative is governed by περιακτέον infra. The eye of the mind cannot turn to the light without the whole mind: it is as if the bodily eye could not turn and look round unless the body turned with it.

D τούτου . . . αὐτοῦ . . . διαμηχανήσασθαι] τούτου αὐτοῦ is explained in τῆς περιαγωγῆς. The indirect interrogation τίνα τρόπον depends on some such notion as ἥτις σκέπεται implied in τέχνη. The words οὐ τοῦ ἐμποιῆσαι . . . διαμηχανήσασθαι like τῆς περιαγωγῆς are dependent on τέχνη.

μεταστραφήσεται] sc. τὸ ὄργανον ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος.

αὐτῷ] sc. τῷ ὁργάνῳ.

αὐτό] sc. τὸ ὄραν.

τοῦτο διαμηχανήσασθαι] sc. ὅπως ὁρθῶς ἔσται τετραμμένον καὶ βλέπει οἱ δέ.

αἱ μὲν τοίνυν ἄλλαι, κ.τ.λ.] The theory of habit is transferred from the body to the mind: they are the lower not the higher gifts

of the intellect ('memory, allied to sense,' attention, the link between the moral and intellectual qualities) rather than genius or originality, which are subject to the influence of habit. Yet these latter, though not acquired by habit, require to be trained and directed before any good use can be made of them.

Republic
VII.
518

καλούμεναι] They are 'virtues of soul' only in a lower sense. See note on *supra* 516 A.

παντὸς μᾶλλον] cp. *infra* 520 E.

E

θειοτέρου τινὸς . . . οὔσα] sc. *ὄργανον ἀρετῆς*: 'is the virtue of a more divine principle.'

δριμύ] 'Shrewdly.' The same word is applied to the narrow legal soul in the Theaetetus 175 D *τὸν σμικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμύν καὶ δικανικόν*; ib. 173 A *ἐντονοὶ καὶ δριμεῖς γίγνονται*.

519
A

ὥστε . . . ἐργαζόμενον] The infinitive *ἐργάζεσθαι*, which would naturally follow *ὥστε*, is 'attracted' into the participial construction (*ὥς . . . ἔχον . . . ἡναγκασμένον*).

τοῦτο μέντοι, κ.τ.λ.] *τοῦτο* is to be taken with *τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως*, which is a periphrasis for *ἡ τοιαύτη φύσις*, the nature so constituted. The hypothetical clause *εἰ ἐκ παιδὸς . . . μολυβδίδας*, having been expanded with *αἱ δὲ . . . ὄψιν*, is resumed and continued in the words *ὦν εἰ . . . τᾶληθῇ*, and the apodosis begins with *καὶ ἐκεῖνα*.

τοιαύτης] sc. *οὔτω δριμείας ὁρᾶν*.

τὰς τῆς γενέσεως ξυγγενείς] The reading of the older editions *τὰ . . . ξυγγενῇ*, is not indefensible; the gender of the relative (*αἱ*) being in that case assimilated to that with which the antecedent is compared.

†περὶ κάτω] Madvig, followed by Cobet and Baiter, conjectures *περὶκάτω*. This could only mean 'upside down.' It is better to read simply *κάτω* with Hermann (cp. *infra* 529 B, ix. 586 A) or *περὶ τὰ κάτω* with some of the inferior MSS.

B

μήτε . . . μήτε] The use of *μή* is occasioned by *ἀνάγκη* preceding.

Republic
VII.
519 C—
521 B

Our duty then as founders of the state is first to educate the chosen natures in ‘the highest of studies,’ and then to compel them to take part in the active conduct of affairs.

‘But will it not be a wrong to them,’ says Glaucon, ‘to drag them down from the realms of light into the darkness of the den?’

The answer is that in legislating (cp. iv. 419) we must consult the welfare not of a part but of the whole state. It is also to be observed that our philosophers do not spring up of themselves as in other cities, but are the product of our institutions. They owe a debt therefore to the state and its founders, which they are bound to pay. When their education has been completed, they must descend by turns into the cave and accustom their eyes to the darkness. For when once habituated, they will see and judge of the shadows infinitely better than those who have always been captives. An incidental advantage of the plan will be that our citizens, coming from a brighter life, and being rich inwardly (cp. iii sub fin.) will take office as a duty, and not for the sake of gain.

519
C

τῶν οἰκιστῶν] is explanatory of ἡμέτερον.

ἐν τῷ πρόσθεν] vi. 504 E ff.

ἰδεῖν, κ.τ.λ.] In apposition to ἀφικέσθαι . . . μέγιστον and in construction with ἀναγκάσαι.

D

τὸ αὐτοῦ . . . καταμένειν] A parallel to this description may be traced in the unwillingness of Christian saints and hermits to leave their cells and take part in the business of life, seeming sometimes, as Plato says, to be ἐν μακάρων νήσοις already.

εἴτε σπουδαιότεραι] sc. εἰσίν.

ἔπειτ', ἔφη, ἀδικήσομεν αὐτούς] An expression of surprise. ‘And are we then to do them an injustice?’

ἄμεινον] sc. ζῆν.

E

ἐπελάθου . . . πάλιν] iv. 419 ff.

τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι] sc. ὁ νόμος τὴν εὐπραξίαν.

520
A

αὐτὸς ἐμποιῶν . . . τῆς πόλεως] αὐτός δ'is emphatic: ‘the law itself creating such men in the state, not in order to leave them to their own devices, but that it might itself have the full use of them for the binding together of the state,’ or taking ξύνδεσμον in the more common sense of the word, ‘so as to be the bond of the state.’

ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν] 'that we shall not be wronging them after all.' δέ in οὐδέ = 'in spite of what you say,' referring to ἀδικήσομεν *Republic VII.* 520 A supra 519 D.

δίκην δ' ἔχει . . . τροφεῖα] 'now it seems fair that the wild plant which owes culture to nobody should not be eager to pay the price of its culture to anybody.' The phrase δίκην ἔχει may be compared with φύσιν ἔχει, λόγον ἔχει. B

ὕμᾱς δ' ἡμεῖς] The sentence returns to the direct form.

ἐκείνων] sc. τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι φιλοσόφων γιγνομένων.

ἐκάστω] sc. ὑμῶν. C

ξυνηθιστέον] Not 'to be accustomed together with the prisoners in the den,' but simply 'to be accustomed,' as is seen by the use of the word in the following sentence.

ξυνηθιζόμενοι γάρ, κ.τ.λ.] The strength and weakness of the politician in his limitation: he can see and act powerfully on the immediate present or future, but on that only. In times of revolution he is apt to be at fault: he is neither capable of spanning the movement, nor of confining himself to the necessities of the hour. It is only the greatest genius that can use the legal, political, or ecclesiastical maxims of an age and country, and yet be above them, knowing their true value;—who is at once φρόνιμος and σοφός: able to follow θεωρία and πολιτική.

τὰ εἰδωλα] This word is not always strictly used for the images from which the shadows are thrown, as in 532 B ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἰδωλα, but also more generally as in 516 A of reflections in water, and, as in this place, to include σκιαί. We have risen to a point of view from which the σκευαστά and the σκιαί are included under one notion as εἰδωλα: cp. vi. 511 A.

From this part of the Republic Lord Bacon borrowed his figure of 'idola specūs' and of the 'idols' generally.

στasiaμαχοῦντων . . . στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν] These words refer to the disputes and ambitions of the prisoners in the den, and στασιαζόντων also reminds us of the quarrelling of the sailors about the helm (vi. 488 c).

ὄντος] sc. τοῦ ἄρχειν. D

τὸ δέ που ἀληθές, κ.τ.λ.] Cp. i. 342 D, 345 E. There is a slight change of construction from ἐν πόλει to ταύτην, κ.τ.λ.

Republic VII. 520 D ἀπειθήσουσιν . . . ἐν τῷ καθαρῷ] For οἱ τρόφιμοι cp. Laws vii. 804 A and Polit. 272 B, where the subjects of Cronos are so named. τὸν δὲ πολλὸν χρόνον is added to avoid a one-sided statement : they have to toil, but still the greater part of their time is to be passed in the world above. For ἐν τῷ καθαρῷ cp. Theaet. 177 A ἐκείνος . . . ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος.

E εἰ μὲν βίον . . . (521 A) ἄρξαι] That is, if you provide your future rulers with a life which is better than that of a ruler.

521 A οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι] Cp. Phaedr. sub fin. πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν.

περιμάχῃτον γάρ, κ.τ.λ.] The subject, ὁ τοιοῦτος πόλεμος, is developed from περιμάχῃτον . . . τὸ ἄρχειν γιγνόμενον, which is left out of construction. Cp. Phaedo 69 B χωριζόμενα δὲ φρονήσεως . . . ἡ τοιαύτη ἀρετή.

B φρονιμώτατοι] sc. εἰσίν, absorbed in ἔχουσι following.

521 C—526 C *By what methods then shall such rulers be created and brought up out of darkness into the light of reason ? ‘Gymnastic’ is clearly incapable of doing this ; and so is even ‘music’ as hitherto defined, seeing that the harmony and rhythm which it imparts are not evolved from within, but impressed by habit from without. And the ‘arts’ we have already rejected (vi. 495 D) as mechanical. The germ of something higher first appears in the perception of number. Arithmetic may help to educate the reason. For, every perception has this effect which brings with it the perception of an opposite. And not until sensation reports contrary attributes of the same object does the mind become aware of unity and diversity. This, however rudimentary, is an act of pure intelligence ; and when aroused in us by the study of number, it becomes an instrument of essential value for the awakening of thought. Arithmetic therefore is the first step in the higher education. The incidental advantages of the study, especially for soldiers, are easily seen.*

521 C ἐξ Ἰδίου . . . εἰς θεούς] e. g. Herakles, Polydeukes, &c. Cp. Phaedo 82 B, C, where the soul is said only by the love of knowledge to find her way into the company of the gods.

τοῦτο δὴ . . . φήσομεν εἶναι] ‘this then would seem to be—not the turning over of an oyster-shell, but the conversion of a soul

from a day which is as night to the true ascent, which leads towards being.' The text, as thus interpreted, is not free from objection: the meaning of οὔσαν drags, and ἐπάνοδον gives a feeble antithesis to ἡμέρας. It may however be argued that the addition of οὔσαν is in harmony with the emphatic and pleonastic expressions in which Plato describes being (cp. *infra* 529 D); and that ἐπάνοδον arises out of the connexion of the passage. The sense is clear, though the style is perhaps a little at fault. The first thing to be done is to turn the soul round to philosophy, which is not the light itself, but the real and true way up to the light. The περιαγωγή (*supra* 518 D) or μεταστροφή precedes the ἐπάνοδος (*infra* 532 B). This is quite in the Socratic and Platonic spirit. For οὔσαν some late copies have ιούσης (q), which appears to be a feeble correction. Ξ omits οὔσαν. Iamblichus has preserved a reading, οὔσα ἐπάνοδος, which may possibly be right ('being the way upward to the "true day" of being'), and which may be supposed to have been lost owing to the copyists not understanding that ἡμέραν was to be supplied with ἀληθινήν. But according to this reading the distinction between the 'turning round' and the 'ascent' is not strictly maintained. With reference to Cobet's conjecture, εἰς ἀληθινήν τοῦ ὄντος οὐσίαν ἐπάνοδος, it may be questioned whether Plato would have used the expression 'the existence of being,' although the phrase οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος occurs in *Soph.* 262 C in a different connexion.

For δστράκου cp. *Phaedr.* 241 B ὁ πρὶν ἐραστής, δστράκου μεταπεσόντος, ἔεται φυγῇ μεταβαλὼν. δστράκου περιστροφή is an allusion to the game δστρακίον, in which a potsherd white on one side and black on the other was twirled upon a line, and accordingly as the black or white turned up, one party fled and the other pursued. Such at least is the explanation of the game which may be gathered from these two passages, of which only that in the *Phaedrus* is referred to by Pollux, ix. 111.

τόδε δ' ἐννοῶ . . . νέους ὄντας;] 'Now this occurs to me as I speak: were we not saying that they must in the days of their youth be trained warriors?' Cp. iii. 403 E ἀθληταὶ μὲν γὰρ οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος: viii. 543 B ὥσπερ δὲ ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας. D

δεῖ ἄρα . . . ἐκείνῳ] 'The study which we are searching for must have this in addition to the other;' i.e. military use as well as a philosophical value. τοῦτο refers to what precedes, and is explained in what follows.

Republic
VII.
521
C

Republic VII. 521 D προσέχειν] The etymological use, for ἔχειν πρὸς, ‘to have in addition,’ is remarkable. Cp. Soph. O. T. 175 ἄλλον δ’ ἂν ἄλλω προσίδοις, κ.τ.λ. The singularity has probably led to the various readings προσεχῶς (τ), πῶς ἔχειν (q), παρέχειν (Ξ).

522 A ὅσῃν τὸ πρότερον διήλθομεν] ii. 376 E ff. There is a sense in which philosophy is also μουσική, cp. vi. 499 D αὕτη ἡ Μοῦσα, Phaedo 61 A ὡς φιλοσοφίας . . . οὔσης μεγίστης μουσικῆς.

ἀλλ’ ἦν ἐκείνη γ’, ἔφη, κ.τ.λ.] For the repetition of ἔφη infra (τούτων ἀδελφά, ἔφη), cp. viii. 557 c, where ἦν δ’ ἐγώ is similarly repeated.

ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς] This is said in the spirit of the preceding remark (518 D) that all the virtues except wisdom are not far removed from bodily habit.

ἀγαθόν] is to be taken with τοιοῦτον and not with μάθημα:— μάθημα δὲ πρὸς τοιοῦτον, κ.τ.λ., refers to supra 521 D μάθημα ψυχῆς ὁλοκὸν . . . ἐπὶ τὸ ὄν, and οἷον σὺ νῦν ζητεῖς probably to μάθημα: cp. supra 521 E ὃ ζητοῦμεν μάθημα. The v. r. ἄγον II mg. deserves to be considered.

B αἱ τε γὰρ τέχναι] The corresponding καί is superseded by the speech of Glaucon, καὶ μὴν, κ.τ.λ.

ἔδοξαν] viz. supra vi. 495 D ὑπὸ δὲ τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηται, οὕτω καὶ τὰς ψυχὰς ξυγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμένοι διὰ τὰς βαναυσίας τυγχάνουσιν.

τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων, κ.τ.λ.] ‘Let us take something of universal application.’ Cp. Laws v. 747 A, B πρὸς τε γὰρ οἰκονομίαν καὶ πρὸς πολιτείαν καὶ πρὸς τὰς τέχνας πάσας ἐν οὐδὲν οὕτω δύναμιν ἔχει παίδειον μάθημα μεγάλην, ὥς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει, ἐγείρει καὶ εὐμαθῆ καὶ μνήμονα καὶ ἀγχίνουν ἀπεργάζεται, παρὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἐπιδιδόντα θεία τέχνη: and for the use of arithmetic and geometry, and their relation to the other sciences, cp. Philebus 56, 57.

C κοινόν] = ἐπὶ πάντα τείνον: cp. Theaet. 185 E αὕτη δι’ αὐτῆς ἡ ψυχὴ τὰ κοινὰ μοι φαίνεται περὶ πάντων ἐπισκοπεῖν, where among τὰ κοινὰ is mentioned number (ἔν τε καὶ τὸν ἄλλον ἀριθμόν).

διάνοιαι] διάνοια is perhaps here used according to the definition in vi. 511 c, D for mathematical reasoning.

τὸ φαῦλον τοῦτο] For this ironical use of φαῦλος cp. iv. 423 c, *Republic* VII, 435 c.

παγγέλοιον γοῦν . . . ἀποφαίνει] The three extant tragedians all wrote plays on the subject of Palamedes. Agamemnon is addressed in an extant fragment of the Palamedes of Euripides (584 Nauck). Aeschylus also attributes the invention of number to Prometheus (P. V. 459).

ἀναριθμήτων ὄντων] sc. τῶν τε νεῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων.

καὶ λογίζεσθαί τε] καί, which is supported by Par. A, and is certainly more likely to have been altered than retained, though maintained by some editors to be a corruption of ἤ (which gives a poor sense), is the right reading. 'Shall we hesitate to set down as a study necessary to a warrior also an ability to reckon and count?' For ἄλλο τι οὖν cp. note on i. 337 c.

καὶ ἄνθρωπος ἔσεσθαι] cp. Tim. 39 b ἵνα . . . μετὰσχοι . . . ἀριθμοῦ τὰ ζῶα, ὅσοις ἦν προσήκον, μαθόντα παρὰ τῆς ταύτου καὶ ὁμοίου περιφορᾶς. Also Phaedr. 249 b for difference between the souls of men and animals.

ὧν ζητούμεν] supra 521 D.

χρησθαι δ' οὐδεὶς αὐτῷ ὀρθῶς] οὐδεὶς, sc. κινδυνεύει. Plato means that persons study arithmetic for convenience only, and not as a training of the mind. In modern education, mathematics, besides their more particular application as the expression of physics, would generally be regarded as having four uses: (1) they fix the attention; (2) they give accuracy; (3) they impart a perception of symmetry and order, and a power of construction; (4) they are also said to strengthen the rational powers generally. The last use must be admitted with reservation, considering that reasoning in general, whether in science or life, is for the most part concrete and not abstract. The highest of human faculties, the judgement, is little cultivated by mathematical studies. Plato seems to have valued mathematics as a general training of the mind (infra 526 c): not without an anticipation of the enormous power gained by it in the interpretation of nature.

τό γ' ἔμοι δοκοῦν δηλῶσαι] For a similar hesitating manner of speaking cp. Theaet. 164 D πειράσομαι δηλῶσαι περὶ αὐτῶν ὃ γὰρ δὴ νοῶ.

οἱ λέγομεν] sc. πρὸς οὐσίαν.

522
C

D

E

523
A

Republic
VII.

523

A

καὶ τοῦτο] sc. τὴν ἀριθμητικὴν.

τὰ μὲν . . . (B) οὐ παρακαλοῦντα . . . τὰ δὲ παντάπασι διακελεύόμενα]
The participial construction follows δείκνυμι as a verb implying perception.

B

παρακαλοῦντα . . . εἰς ἐπίσκεψιν] i.e. calling in reason to examine the intimations of sense.

ἐκείνην] sc. τὴν νόησιν, emphatically opposed to τῆς αἰσθήσεως following.

οὐδὲν ὑγιὲς ποιούσης] 'is behaving in an untrustworthy manner.'
Cp. Soph. 232 A ὅταν ἐπιστήμων τις πολλῶν φαίνεται . . . τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιὲς, κ.τ.λ.

τὰ πόρρωθεν . . . τὰ ἐσκιαγραφημένα] Cp. x. 602 D ᾧ δὲ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἡ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει. Socrates proceeds to explain that he is referring not to the effect of distance or of artificial illusion, but to the confusion caused by contradictory impressions of natural objects close at hand.

οὐ πάνυ . . . ἔτυχες οὐ λέγω] (1) 'you have not quite hit my meaning,' said ironically rather than (2) 'you have altogether missed it.' οὐ πάνυ varies in meaning according to the context. It is sometimes 'not altogether' and sometimes 'not at all.'

τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα, κ.τ.λ.] Some sensations excite thought, others do not. Take the case of a finger: a finger as a finger does not give rise to contradictory impressions. But as possessed of qualities it does, e.g. a finger as far as visibility is concerned is at once both great and small; as far as the touch is concerned, at once hard and soft, thick and thin. This contradiction in the 'mere sensation' excites thought to separate the two elements given in sensation and to go on to consider what the elements are in themselves—i.e. what is the great and what is the small, &c.

C

ἐναντίαν αἴσθησιν] e.g. 'hard as well as soft,' 'rough as well as smooth.' αἴσθησις here and supra A (τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν) is not the faculty (either generally, or as one of the five), but the act of sensation. In supra B (τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιὲς ποιούσης), infra 524 A (ἡ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη αἴσθησις . . . τί ποτε σημαίνει αὕτη ἡ αἴσθησις), the word has its more ordinary meaning.

D

ἐν πᾶσι γὰρ . . . ἐπερέσθαι] 'the ordinary mind is not driven to ask any question.' ἐν πᾶσι . . . τούτοις, sc. τοῖς οὕτω φαινόμενοις (ἐάν τε

ἐν μέσῳ, κ.τ.λ.). He goes on to show that another faculty is called *Republic* in when contradictions arise which sense cannot explain. *VII.*

τὸ μέγεθος αὐτῶν, κ.τ.λ.] The interrogation ἄρα gives a strong emphasis which is continued through the following clause. 523 E

ὥδε ποιεῖ] 'behaves in the following way.'

ἢ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη αἴσθησις] sc. ἡ ἀφή. 524 A

αὖ] 'In contradistinction to the former case in which the soul was not perplexed: ' 523 c ff.

ἢ τοῦ κούφου καὶ . . . βαρέος] What is here mentioned without a name in Plato seems to be the same which modern philosophers call the sense of resistance. For these antinomies of sense cp. v. 479 B, Theaet. 152 D, Phil. 14.

πρῶτον μὲν, κ.τ.λ.] The apodosis comes in with οὐκοῦν . . . αὖ (c) which takes the place of δέ, because of the development of the first clause which has intervened. B

οὐκοῦν ἐὰν δύο φαίνεται, κ.τ.λ.] The sense, while thought is latent, perceives a sort of chaos only, of great and small, afterwards the mind is awakened and distinguishes the great from the small.

διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν . . . ἢ 'κείνη] 'But with a view to clearing up this chaos of sense' (τούτου, sc. τοῦ συγκεχυμένου) 'the thinking mind is compelled to reverse the process, and look at small and great as distinct and not confused.' For διὰ . . . σαφήνειαν cp. Polit. 262 c σαφηνείας ἕνεκα. τοῦναντίον is an adverbial accusative, i.e. τοῦναντίον, sc. ποιῶσα. 'κείνη = ἡ ὄψις. C

The difficulty of this passage is to understand how the operation of sense is separated from that of the mind. The theory of vision may offer an illustration of Plato's meaning. Our first impression, as common language seems to imply, is that surrounding objects are seen by us in their true forms and at their proper distances by the sole use of the eye. Experiment shows that much which is apparently part of the act of sight is really an unconscious influence of the mind which habit has confused with the pure sensation, arising from the observation of shadow, colour, or the use of the two eyes in connexion with each other. The mere eye without the mind may be said in Plato's language to perceive οὐ διωρισμένα ἀλλὰ συγκεχυμένα.

Republic
VII.

524
C

The error of Plato is that he describes the act of vision as having two successive stages, one in which the sense, another in which the mind is active: we ourselves should regard these two processes as one and simultaneous in the concrete, although in thought we can analyze an act of vision into them. The world opening on the half-awakened eyes of a new-born child is perhaps the nearest image of Plato's conception of the material of sense.

D

ταῦτα τοίνυν, κ.τ.λ.] When the same objects suggest the idea of opposites, e.g. of great and small, the mind is 'irritated' into the consideration of the nature of great and small, of which the impressions have hitherto been confused.

ποτέρων] This, although only an early correction in Par. A seems on the whole more probable than πότερον. Cp. infra 525 A, B: Theaet. 186 A.

•E

εἰ δ' αἰεί, κ.τ.λ.] The 'one and many' here spoken of seems still to be the Zenonian puzzle which is said in the Philebus (14 D) to have been superseded by the deeper oppositions amongst the ideas themselves.

525
A

περὶ τὸ αὐτό] There is a various reading περὶ αὐτό, sc. περὶ τὸ ἓν. τὸ αὐτό is retained, not as inherently more probable, but as the reading of the best MSS.

οὐκοῦν εἴπερ, κ.τ.λ.] If this happens in the case of unity it must happen to all number, since number proceeds from unity. Cp. Parm. 144 A.

ξύμπας ἀριθμός] 'All number' collectively. Cp. Theaet. 147 E τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν: Phaedo 104 A ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας. For τούτῳ some MSS. have τοῦτο, others omit the word.

B

ταῦτα δέ γε . . . πρὸς ἀλήθειαν] This may be illustrated from modern philosophy, which equally recognizes contradiction as a motive of thought. The being which is also not-being, that is to say, the privation or abstraction of individual or particular being: the one which is many: the same which is diverse: the motion which is and is not in the same place: the moment which is and is not in the same time: the continuous which is also discrete: the finite which is infinity: the beginning which begins not,—the negation which is only relation, together with the higher contradictions which arise in the sphere of theology or moral philosophy—

would have been regarded by Plato no less than by Kant and Hegel as highly suggestive difficulties to the student of dialectic. In the later stage of his philosophy, beginning with the Parmenides, he is increasingly disposed to dwell on such modes of thought.

Republic
VII.

525
B

φιλοσόφῳ δέ, κ.τ.λ.] 'while the philosopher must study arithmetic because without emerging from the sea of generation and laying hold of true being he can never become an arithmetician.' The 'philosopher' = the philosophic student, he that would be a philosopher. Else there is some want of point in the termination of the sentence, because the study of arithmetic is a preliminary to philosophy and not the result of it. Davis and Vaughan render λογιστικῶ, 'skilful reasoner,' but this is pointless, and hardly possible when the word is used in two other passages within ten lines in the sense of calculation (515 A, C). For ἡ μηδέποτε . . . γενέσθαι cp. iii. 401 B ἡ μὴ παρ' ἡμῶν ποιεῖν.

γενέσεως ἐξαναδύντι] Cp. Phaedr. 247 D where the soul has risen to the inner heaven 'in the revolution she beholds Justice and Temperance and Knowledge absolute not in the form of generation' (οὐχ ἡ γένεσις πρόσεστιν).

προσῆκον δὴ τὸ μάθημα, κ.τ.λ.] μάθημα (or αὐτό) is to be repeated in the accusative after νομοθετῆσαι and πείθειν ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι. Cp. supra 519 D ἰδεῖν τε τὸ ἀγαθόν, κ.τ.λ.

ἐνεκα πολέμου τε . . . καὶ οὐσίαν] By the insertion of τε after ῥαστώνης from Par. A, the awkward agglomeration of three genitive cases is avoided. The warlike use of arithmetic is admitted here; but when Glaucon follows up this line of argument afterwards, he is reproved by Socrates. This change of front is one of the expedients which Plato employs to keep attention alive.

ἐννοῶ ῥηθέντος] Socrates professes to have discovered what has long been familiar to him: this also is one of the artifices by which he quickens the interest of his hearers. Cp. a similar form of expression in ii. 370 A ἐννοῶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰπόντος σου.

ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν] Cp. supra C ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους: i. 345 C, D ὥσπερ χρηματιστὴν ἀλλ' οὐ ποιμένα.

οἶσθα γὰρ που . . . πολλαπλασιοῦσιν] 'If you go about to divide the unit they multiply it.' In teaching arithmetic, the unit was represented by a line |—1. If the pupil by a natural mistake assumed the magnitude of this line to be significant, and proposed to divide it, the teacher would show him that for arithmetical purposes

Republic
VII.
525
D

it was a matter of indifference whether the line ---|---| was divided into four parts $\frac{1}{4} \frac{2}{4} \frac{3}{4} \frac{4}{4}$ or multiplied by four $\frac{1}{4} \frac{2}{4} \frac{3}{4} \frac{4}{4}$, since a magnitude, however great or small, might equally be taken to represent the abstract unit. 'One,' so conceived, is without parts: if it is imagined as divided, every part is equal to the whole. The same distinction between the popular and scientific study of arithmetic is clearly stated in Phil. 56 E οἱ μὲν γὰρ πον . . . τις θήσει.

526
A

ἐκαστον] Apposition of a part to the whole.—Plato is endeavouring to show the purely abstract and intellectual nature of the science of number. The proof of this is, that while bodies or objects of sense have parts, the unit is said by arithmetical theorists to be incapable of division: which shows that, if questioned, they would at once acknowledge that number of a purely intellectual or abstract sort is the subject of their operations.

ὦν] by attraction for α̃.

ὁρᾷς οὖν . . . (B) τὴν ἀλήθειαν;] 'then do you see, my friend, I said, that this science may be fairly thought necessary to us, since we find that it necessitates the soul to use the pure intelligence for the attainment of pure truth?' A slight play of words seems to be intended, as infra 527 A and elsewhere, on ἀναγκαῖον and προσαναγκάζον. ἡμῖν, 'for our purpose' (i.e. for us as lawgivers).

B

οὔτε βραδεῖς . . . ἐπιδιδόασιν] Compare again Laws v. 747.

C

καὶ μὴν . . . ὥς τοῦτο] 'And, indeed, you will not easily find anything that is more laborious to the student; nor will you find many that are equally so.' οὐδὲ πολλά, sc. ἃ πόνον οὕτω μέγαν παρέχεται. Hence in continuing the sentence, ἥ which should have followed μείζω is changed to ὥς.

526 C—
527 C

Geometry, no less than arithmetic, is indispensable to the profession of arms, and if followed far enough, it may also serve as a stage in higher education. For, however this has been obscured by the employment of terms implying a practical application, its real purpose is to obtain abstract, universal, and it may even be said, eternal results. Moreover, experience shows that as arithmetic quickens so geometry clears the mind.

526
D

ὅσα δὲ ἄλλα] such as the hollow square (πλαίσιον). For the form of the sentence cp. Lach. 182 c προσθήσομεν δ' αὐτῷ οὐ σμικρὰν

προσθήκην, ὅτι πάντα ἄνδρα ἐν πολέμῳ καὶ θαρραλεώτερον καὶ ἀνδρειότερον
 ἂν ποιήσειεν αὐτὸν αὐτοῦ οὐκ ὀλίγῳ αὐτῇ ἢ ἐπιστήμῃ. And for the phrase
 γεωμετρικὸς καὶ μὴ ὢν cp. *infra* 527 c ἡμένης τε γεωμετρίας καὶ μή.

Republic
VII.

τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος] The blessedness of the soul that
 apprehends the good is attributed to the good itself. Phaedr. 250 c
 εὐδαιμόνα φάσματα . . . ἐποπτεύοντες.

526
 E

πάν τούναντίον] is adverbial.

527
 A

λέγουσι μὲν που . . . ἀναγκαίως] ‘They talk in a very ridiculous
 and meagre fashion.’ ἀναγκαίως = with merely practical needs in
 view. For this meaning cp. ii. 369 D ἀναγκαιοτάτη πόλις: Tim.
 69 D: Thuc. v. 8 ὁπλίσιν ἀναγκαίαν. There is however a facetious
 allusion to geometrical necessity, for which cp. v. 458 D οὐ γεωμε-
 τρικάς γε . . . ἀλλ’ ἐρωτικάς ἀνάγκαις: ‘they have only practical
 necessities in view, not the necessities of geometry.’

τετραγωνίζειν] = to construct a square equal to a given area.
 The use of the same word in Theaet. 148 A is slightly different, viz.
 ‘to form when squared,’ said of the line which represents a square
 root.

παρτείνειν] (1) ‘to produce a straight line’ [or, (2) as in Meno
 87 A, to extend a plane figure, L. C.]

προστιθέναι] ‘to apply,’ viz. a plane figure to a line.

ὡς τοῦ ἀεὶ ὄντος γνώσεως, κ.τ.λ.] The words διομολογητέον and
 ἔνεκα are repeated from the previous sentences: τι is to be joined
 with γιγνομένου, ‘becoming this or that.’

B

ὀλκὸν ἄρα . . . ἔχομεν] ὦ γενναῖε, like ὦ θαυμάσιε, ὦ ἥδιστε
 expresses the feeling of the speaker about the noble thought which
 has just arisen in his mind.

πρὸς τὸ ἄνω . . . ἔχομεν] ‘with a view to (πρὸς) our directing
 upwards what now wrongly we direct downwards.’

ἄ] sc. τὰ τῆς ψυχῆς ὄμματα. Perhaps ὄ should be read.

ἐν τῇ καλλιπόλει σοι] ‘in your model state’: used as a term of
 endearment; cp. ii. 370 D τοῦ πολυχνίου. αὐτοῦ, i.e. ‘geometry,’ for
 the incidental advantages of the science are not small.

C

Astronomy is approved by Glaucon as conveying information that
is of use for generalship. Socrates rallies him on his zeal for useful
knowledge, which, as he insinuates, is due to the fear of popular

527 D-
 528 E

Republic VII.
 527 D–
 528 E *opinion. He reminds him that the main purpose of education is to brighten the eye of reason. Now there is a much-neglected science which should on this account have been taken first. Geometry was understood to mean plane geometry. But the geometry of solids should come before astronomy which is the science of the motion of solids. Although yet in its infancy, the intermediate science may yet some day be developed. For, difficult as it is, if only encouraged, it would work its way through the fascination which it infallibly exercises on superior minds.*

527 D **ἐμοιγ' οὖν, ἔφη]** Socrates seems to think that too much is being made of the military uses of the sciences. He himself first drew attention to the point in the case of arithmetic (521 D): but when Glaucon, following, as he imagines, the lead of Socrates, praises geometry for the same reason, he observes that even a little of it suffices for the commander, and lays stress upon its higher use in purifying the eye of the soul. Here where Glaucon again makes the same point, he laughs at his utilitarianism and fear of popular opinion. When astronomy again comes up for consideration (528 E), Glaucon, mindful of the remonstrance of Socrates, praises it for making the soul look upward: but Socrates objects to having his metaphor understood so literally: and insists that the truth to which the soul should look up is not visible to the eye but to the mind only.

τὸ δ' ἔστιν . . . ὅτι] 'whereas it is a high truth although believed by few, that,' &c. **τό** is the subject of **ἔστιν** and is explained by the clause introduced by **ὅτι**.

ἐκάστου ὄργανόν τι ψυχῆς] 'a faculty in the soul of every man.'

ἐκκαθαίρεται . . . ἀναζωπυρεῖται] 'is polished' (like a soiled mirror) 'and lighted up' (like a fading torch) cp. infra 533 D **ἐν βορβόρῳ . . . τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορωγμένον**.

E **σκόπει οὖν . . . (528 A) ὄνασθαι]** i.e. 'will you argue with the philosophers or with the utilitarians, or will you carry on the argument independently and chiefly for your own satisfaction?' A similar turn of thought occurs in Protag. 331 C **οὐδὲν γὰρ δέομαι τὸ εἰ βούλει τοῦτο καὶ εἴ σοι δοκεῖ ἐλέγχεσθαι ἀλλ' ἐμέ τε καὶ σέ**. The argument is sometimes conceived of in Plato as a disputation between two persons, or again, as the mind talking to itself, or once more, as

independent of the mind and having a distinct power and reality of its own. Republic
VII.
527
E

Cobet's conjecture (*ἢ οὐδὲ πρὸς ἑτέρους*) is neat and plausible, and preferable to Madvig's (*ἢ εἰ πρὸς οὐδετέροις*), but is not really required. The double negative is merely emphatic.

ἀναγε . . . αὐτὸ καθ' αὐτὸ λαβεῖν] 'then take a step backward,' I said: 'for the truth is that we mistook the science which should follow next after geometry.' 'How was that?' said he—(sc. *πὺς λαβόντες οὐκ ὀρθῶς ἐλάβομεν*);—'The error was in placing solids in motion before solids at rest.' According to Plato's own statement (528 D) the mention of solid geometry in its natural place was purposely omitted because of its backwardness: the omission may also be a trick of style intended to give variety and dramatic effect. If astronomy had not been mentioned twice, Socrates would not have had the two opportunities for laughing at Glaucon, first for his utilitarianism, secondly for his sentimentalism. Cp. iv. 430 D where it is proposed to pass on to Justice without considering Temperance: and Symp. 185 D where the order of the speakers Aristophanes and Eryximachus is transposed. 528
A

νῦν δῆ] These words in the sense of 'just now,' 'a little while ago,' are not divided by *γάρ*, but express a single notion: cp. *καὶ δῆ*.

ἦδη] is to be joined with *ἐν περιφορᾷ ὄν*.

τοῦτο] sc. *τρίτη αὔξη*. B

μεγαλοφρονούμενοι] 'in their great conceit of themselves:' a word not found elsewhere except in the active voice, but not for that reason to be changed into *μεγαλανχούμενοι* (Cobet). It is not surprising that Plato should have introduced the middle voice of a verb signifying a mental state. Compare the word *φιλοφρονεῖσθαι*, which occurs six times in the Laws and nowhere else in the genuine writings of Plato. C

ἐπεὶ καὶ νῦν . . . (D) φανῆναι] The plan of the sentence seems to have changed in the process of construction. *ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων* may depend on some general idea of disadvantage, e. g. *κωλυόμενα* understood from the previous clause. (Vögelin cuts the knot of the difficulty by cancelling *δέ*: this suggests another interpretation, taking *ὑπὸ τῶν ζητούντων* with *αὐξάνεται*, 'still by the efforts of their votaries they grow perforce,' but this is also very improbable.) Plato means to say that these mathematicians were ignorant of

Republic VII. the educational value of their own study. His own love of the regular solids may be remarked in the *Timaeus* (54, 55).

528 D αὐτὰ φανῆναι] = εἰ φανείη.

σπεύδων, κ.τ.λ.] Plato elsewhere alludes to the backwardness of such studies in Greece as compared with Egypt: a fact which the Athenian interlocutor in the *Laws* (vii. 819 D) says had struck him late in life (καὶ αὐτὸς ἀκούσας ὅψέ ποτε τὸ περὶ ταῦτα ἡμῶν πάθος ἐθαύμασα): when he found that among the Egyptians mathematical problems were an amusement of childhood, the ignorance of the Greeks seemed to him absolutely 'swinish' (οὐκ ἀνθρώπινον ἀλλὰ ὑνῶν τινῶν . . . θρεμμάτων).

γελοίως] 'In a way that is ridiculous,' and so 'miserable,' or 'contemptible'—a favourite application of the word in Plato: cp. especially iv. 429 E ἐκπλυτα καὶ γελοῖα.

528 E-530 C *Having corrected this omission, we proceed in order to Astronomy. Glaucon praises the contemplation of the starry heavens, not now as a useful, but as an elevating pursuit. Socrates replies, that the eye may look upwards, but that the mind looks down, if it is contented with mere observation and does not rise to universal truths. The sky is only a great moving diagram, and Astronomy, like Geometry, must leave poring over phenomena, and proceed to determine the general principles of solids in motion, if this science also is to help us onward and upward, as we advance from what is visible towards the intellectual and invisible. The astronomer must let the heavens alone and make use of problems (i.e. study abstract theorems).*

528 E εἰς αὐτὴν πόλιν μετίη] The expression is elliptical: sc. ἵσμεν γὰρ ὑπάρξουσιν, εἰάν, κ.τ.λ. Cp. supra 522 D εἴπερ . . . μὴ ἡρίστατο.

ὃ γε νῦν δὴ μοι . . . ἐπέπληξας] 'acting on the principle of your rebuke': supra 527 D. There is great humour in the way in which Glaucon is driven from the utilitarian to the sentimental view of knowledge, only to receive a more severe rebuff from Socrates.

The antecedent to ὃ is an accusative ἐκεῖνο in apposition to the following clause.

529 A οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες] has been translated (1) 'who embark' or 'set sail on the sea of philosophy': a metaphorical use of ἀναγεῖν which, although it receives some colour from *Phaedr.*

272 D οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους, seems to require more help from the surrounding imagery ; or (2) 'who raise astronomy to the rank of a science.' For this use of ἀνάγειν cp. Tim. 19 A τοὺς ἀξίους πάλιν ἀνάγειν δεῖν, 'the worthy are to be raised from a lower to a higher class.' It is also possible (3) that ἀνάγειν simply means 'to refer,' 'those who refer it' (sc. astronomy) 'to philosophy.' φιλοσοφία is here used in the popular sense of any higher kind of knowledge, as in Tim. 88 C μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσ-
 χρώμενον.

Republic
 VII.

529
 A

οὐκ ἀγεννῶς, κ.τ.λ.] This and what follows is of course ironical, as Glaucon very clearly sees (δίκην, ἔφη, ἔχω infra c). Those who have conceived thus 'nobly' of the things above, are said in the Timaeus (91 D) to be destined hereafter to enter on another life in the form of birds.

νομίσαι . . . ποιῶν] For the participle instead of the infinitive after νομίζω, which here avoids a treble infinitive (νομίσαι ποιεῖν βλέπειν) cp. Xen. Anab. vi. 6, § 24 νόμιζε . . . ἄνδρα ἀγαθὸν ἀποκτενῶν.

B

οὔτε μαθεῖν, κ.τ.λ.] As often in an illustration, the construction is resumed with an asyndeton.

νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ] For this piece of extravagance cp. iii. 388 A πλωῖζοντα and note. A similar, but more pointed, metaphorical use of ἐξ ὑπτίας νεῖν occurs in Phaedr. 264 A ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. νέων is absent from some MSS. but is required by ἐν θαλάττῃ.

C

τῶν τοιούτων] sc. τῶν ὁρωμένων.

D

τῶν δὲ ἀληθινῶν] sc. φερῶν, as the following clauses show. That swiftness and slowness are themselves causes which move and contain all moving objects, is a mode of speaking due to a philosophy which attributes an excessive importance to abstract ideas. As afterwards in the Timaeus, though in a somewhat different manner, the world is doubled—the true swiftness and slowness convey the real heavenly bodies which are invisible, as the apparent velocities of the bodies that appear are the visible copies of them.

πάσι . . . σχήμασι] Plato seems to mean that every mathematical figure is, or ought to be, exemplified in the revolution of the heavens.

οὐκοῦν, εἰπον, κ.τ.λ.] The works of creation are imperfect, like all other works of art. Let us imagine that some Daedalus had

Republic
VII.

529
D

drawn mathematical figures: no one would measure these figures with the view of learning the true nature of proportion. Nor will any one gather the true nature of astronomy from measuring the proportions of days and weeks and months and years.

ὥσπερ ἂν . . . (Ε) διαγράμμασιν] sc. χρήσαιο αὐτοῖς.

530
A

νομιεῖν μέν] is a resumption of ταῦτὸν πείσεσθαι, 'that is to say, he will think.'

συστήσασθαι] is of course active in meaning.

αὐτόν] sc. τὸν οὐρανόν.

τὴν δὲ νυκτὸς . . . πρὸς ἄλληλα] The sentence is slightly altered in the process of construction, and the general meaning of these words is resumed in ταῦτα infra. For παραλλάττειν cp. Tim. 22 c τὸ δ' ἄληθές ἐστι τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις (deviation).

B

ζητεῖν] depends on νομίζοντα with the common ellipse of δεῖν.

προβλήμασιν ἄρα . . . μέτιμεν] 'Astronomy, then, like geometry, we shall pursue by the help of problems.' It is obvious that pure mathematics do not give the slightest knowledge of physics. No abstract study of βάθους φορά would explain the motions of the heavenly bodies. But when a ground of fact has been obtained, mathematical science is the great lever of our knowledge of the universe.

Though Plato was mistaken in identifying the science which treats of solids in motion with astronomy, he was probably before his age in the idea that a theory of matter in motion might form a separate branch of mathematics.

The same desire to make physics a pure science resting on the ἀγαθόν appears in Phaedo 97 D, E, where Socrates describes himself as turning away dissatisfied from Anaxagoras, because he was unable to demonstrate the rational necessity of physics. A similar tendency is observable in the Timaeus, where Timaeus, although professing that the knowledge of physics which is attainable by man is only probable, nevertheless seeks to construct the elements out of triangles. In Laws vii. 821, 822, there is a complaint of the empirical state of astronomy, which led men to 'blasphemous' notions of wandering stars and contrarious orbits. Plato seems to imply, perhaps drawn to this by a sound instinct,

that if there were a true science of astronomy, we should find nothing irregular in the motions of the stars. Republic
VII.

πολλαπλάσιον . . . ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται] For ἢ after an implied comparison cp. i. 335 A προσθεῖναι τῷ δικαίῳ ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν. 530
C

The theory of music (a Pythagorean subject which is not at once obvious to Glaucon) must also be raised not only above the wrangling disputes of practical musicians, but also above the limitations of Pythagorean theory, which is still based upon the 'harmonies which are heard.' Our pupils must rise to the universal contemplation of harmonic ratios in themselves. 530 C-
531 C

ἀλλὰ γάρ τι, κ.τ.λ.] γάρ connects with τὰλλα,—‘but (seeing that there are other studies) have you any of the suitable studies to suggest?’ For τῶν προσηκόντων cp. supra 521 D. 530
C

τὰ μὲν οὖν πάντα, κ.τ.λ.] Such professions of ignorance or imperfect knowledge are characteristic of Plato: cp. supra iii. 400 C, D εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω. Plato is suggesting that many phenomena besides those of astronomy and harmony may be scientifically brought under φορά. All change might be described as a kind of motion. Cp. Theaet. 152 D, 156 C, D, where vision is described as the result of certain motions, and Laws x. 893, 894, where ten kinds of motion are enumerated; among them σύγκρισις and διάκρισις, αὔξη and φθίσις. D

ὡς πρὸς ἀστρονομίαν . . . παγῆναι] Cp. Tim. 47 B, C θεὸν ἡμῖν ἀνευρεῖν δωρήσασθαι τε ὄψιν, ἵνα τὰς ἐν οὐρανῷ κατιδόντες τοῦ νοῦ περιόδους χρησαίμεθα ἐπὶ τὰς περιφορὰς τὰς τῆς παρ’ ἡμῖν διανοήσεως, ξυγγενεῖς ἐκείναις οὐσας, ἀταράκτοις τεταραγμένας, ἐκμαθόντες δὲ καὶ λογισμῶν κατὰ φύσιν ὀρθότητος μετασχόντες, μιμούμενοι τὰς τοῦ θεοῦ πάντως ἀπλανεῖς οὐσας, τὰς ἐν ἡμῖν πεπλανημένας καταστησαίμεθα.—The whole passage should be read.

ὡς οἱ τε Πυθαγόρειοί φασι, κ.τ.λ.] Cp. iv. 424 C ὥς φησί τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι: Symp. 186 C, see also Tim. 80 B for an analysis of ‘harmony.’

ἐκείνων] viz. the Pythagoreans, who had given special attention to harmonics. E

καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς τούτοις] This seems to imply that other applications of βάθος φορά are possible besides astronomy and harmonics. Cp. supra D τὰ μὲν οὖν πάντα, κ.τ.λ.

Republic
VII.

530
E

παρὰ πάντα ταῦτα] ‘throughout this course of education :’ *cp.*
iii. 412 D παρὰ πάντα τὸν βίον.

ἄρτι] *supra* 529.

ἡ οὐκ οἶσθ’ ὅτι, κ.τ.λ.] There were two parties in the musical world of Athens : one the scientific, which rested on the old Pythagorean doctrines and generally denied the appeal to sense into which however they were sometimes betrayed (they were headed in later times by Aristoxenus the pupil of Aristotle) : the other, the empirical, who are referred to in the words which follow. Plato intimates in the words ἀλλ’ ἐκείνους (531 B) that he appeals to the scientific and not to the empirical party. But he adds that even the former are not wholly right.

531
A

ποιοῦσι] The subject is to be gathered from the context, viz. οἱ περὶ τὰς ἁρμονίας. Socrates means the Pythagoreans, but Glaucon understands him to speak of the empirics or ordinary musicians. This is corrected in what follows (*infra* B, C).

νῆ τοὺς θεούς, κ.τ.λ.] Plato gives a comic description of the empiric musicians experimenting either with voice, flute, or lyre. A tone and a quarter-tone are sounded successively, while the men lean forward to listen, whereupon some of them declare that they perceive no difference, while others say they recognize a distinct interval, and that this ought to be made the unit of harmony and employed as the basis of the scale : ἐν μέσῳ τινὰ ἡχὴν is a slightly inaccurate but idiomatic expression for μέσον τι τῶν ἡχῶν, ‘a difference of tone.’

The introduction (in flute-playing) of a quarter-note (πυκνόν) between the middle notes of the enharmonic scale, is recognized as a comparative novelty even by Plutarch (*De Musica*, c. xi), and was treated as an obscure point by Aristoxenus, who says of it, τελευταίῳ αὐτῷ καὶ μόλις μετὰ πολλοῦ πόνου συνεθίζεται ἡ αἴσθησις. See Westphal’s *Harmonik*, 2nd ed., p. 128. Aristoxenus (*Elem. Harm.* i. 24) defines πύκνωμα as τὸ ἐκ δύο διαστημάτων συνεστηκός, ὃ συντεθέντα ἑλαττον διάστημα περιέξει τοῦ λειπομένου διαστήματος ἐν τῷ διὰ τεσσάρων. For example *a* δ *b* (*c*) *d* when the two intervals *a* δ, δ *b*, are together less than the interval *b* *d* (*c* being omitted). φθεγγομένων (viz. τῶν χορδῶν). Ven. Ξ Vat. III read φθεγγόμενον : ‘others contending that the note is now identical.’

οἶον ἐκ γειτόνων φωνὴν θηρεύμενοι] ‘as if catching a sound from a neighbour’s house.’ The exact metaphor is obscure.

σὺ μὲν] The order of words as rendered in the translation is *Republic*
 (1) περὶ κατηγορίας ἐξαγνήσεως, κ.τ.λ. The words πράγματα . . . *VII.*
 στρεβλοῦντας suggest other imagery derived from the law-courts. 53¹
 'They have a controversy with the strings and torture them: they B
 accuse them of refusing to speak or of speaking too much.'
 Socrates is contented with hinting at this grotesque conception.
 According to another way of taking the words (2) κατηγορίας, κ.τ.λ.,
 may be rendered 'concerning accusation of the strings and their
 denial of it and exaggeration,' the latter words describing the
 behaviour of the strings under trial. The *musicien enragé* is
 imagined as scolding the strings: the strings as denying his
 accusations and braving him.

For the weakness of empiricism in music cp. Phil. 56 A τὸ μέτρον ἐκάστης χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα.

ταῦτὸν γὰρ ποιοῦσι, κ.τ.λ.] Plato as we may retort has fallen into the same error about harmony as about astronomy. For harmony no less than astronomy rests ultimately on a fact, which is that certain successions or combinations of sound are agreeable to the human ear. The simplicity of this fact, which is found to agree with certain ratios of number, has naturally led in either case to the substitution of numerical laws for the phenomena of which they are the expression.

οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσιν] 'They do not rise to problems,' C
 i.e. to abstract questions which are independent of facts.

χρήσιμον . . . ἄχρηστον] καλοῦ is here added because music seems especially to suggest the identity of the beautiful and the good. ἄλλως, i.e. μὴ πρὸς τὴν καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ζήτησιν. The subject of ἄχρηστον is τὸ περὶ ἀρμονίας.

*Furthermore, the sciences thus purged from empiricism must be 531 C-
 carried upwards to the stage where they are seen in mutual correla- 534 E
 tion. Then they may really become the prelude (they can never be
 more) of Dialectic, the study of pure abstractions by pure thought.
 By this alone the mind gets beyond 'hypotheses' and dispenses with
 them, although employing the arts or so-called sciences concerned
 with them, in the preliminary stage, which for want of a better
 word has been termed in the previous survey (vi. sub fin.) διάνοια.
 Nor is the dialectician perfect until he has realized a complete
 conception not only of Being but of the Good.*

Republic
VII.

531
C

οἶμαι δέ γε . . . (D) ἀνόνητα] The affinity of astronomy and music is not at first sight obvious. To the Pythagoreans and Plato (see Tim. 47) the music of the spheres afforded a link of connexion between them, which to us appears fanciful.

But Plato sees also a real connexion, inasmuch as he supposes them both to be based upon number and proportion, which he regards as the common element of all the preparatory sciences. When reduced to this mathematical form they are the prelude to the science of the Good.

For the application of this remark cp. infra 537 c.

D τοῦ προοιμίου] sc. τὸ ἔργον. The genitive is continued in τίνος by a sort of attraction.

πάντα ταῦτα προοίμιά ἐστιν] The figure of the προοίμιον and νόμος with a play on the word νόμος, is one of the leading features in the structure of the Laws. (Laws iii. 700 B, iv. 722 D.)

E ὧν . . . ἐντετύχηκα] ὧν = ἐκείνων οἷς.

ἀλλὰ ἤδη . . . εἰδέναι;] ‘But do you imagine that persons who are as yet unable to give and accept a reason will ever know anything of the things which we say they ought to know?’ Badham’s conjecture οἱ δὴ . . . τινός is partly anticipated (οἱ Λ^2 $\tilde{\eta}\delta\eta$) by a corrector of Par. A, where οἱ μὴ is written, but with two dots over οἱ. But the text is sound. ἤδη is to be connected with μὴ δυνατοὶ τινες ὄντες. With εἴσεσθαι, δοκοῦσι has to be supplied from οὐ γάρ που δοκοῦσί γέ σοι supra.

οὐδ’ αὖ . . . τοῦτό γε] sc. δοκεῖ. ‘Nor again is that my view,’ i.e. while I deny that mathematicians are dialecticians, I will not affirm that any but dialecticians can have the knowledge required.

532
A

ἐλέγομεν] supra 516 A ff.

οὕτω καὶ ὅταν . . . τοῦ ὁρατοῦ] The reading of the MSS. is followed in the text. Various alterations have been suggested: (1) the insertion of ἄν (or εἰάν) before ἄνευ; (2) ἐπιχειρῶν for ἐπιχειρῇ; (3) ὁρμᾶν for ὁρμᾷ; (4) κἂν μὴ for καὶ μὴ, with a comma after ὁρμᾷ (then supposed to be in the indicative mood). It is better to follow the MSS. without attempting to get over the asyndeton which is not without parallel in Plato—the clause ἄνευ . . . ἀποστη being explanatory of οὕτω . . . ἐπιχειρῇ.

ὁ ἔστιν ἕκαστον] Until he reach the Good, he will still find himself among specific εἶδη. Cp. vi. 484 D and note. Republic
VII.

ἐκεῖνος τότε] sc. ὁ τῇ τῆς ὕψεως δυνάμει χρώμενος supra A: τότε like ἐλέγομεν refers to supra 516 A ff. 532
B

ἡ δέ γε . . . (c) ἀποσκιαζόμενας] ‘But the release of the prisoners from their chains and the turning of them from the shadows towards the images and the light, and the ascent from the underground den into the day (supra 516 E), and their vainly endeavouring when there to look on the animals and plants, and the light of the sun, whereas they can only look on the divinely made reflections and the shadows of real things (not shadows of images cast by the light of a fire, which is itself a shadow compared with the sun).’ In what follows the construction is changed and the nominatives are resumed in ταύτην . . . τὴν δύναμιν. For the confusing double use of the demonstrative οὗτος cp. iii. 405 B, c.

The conjecture of Nägelsbach ἔτι ἀδυναμία βλέπειν (a reading found also in Iamblichus) is plausible and in keeping with the previous nominatives feminine. But on the other hand it may be said that ἀδυναμία βλέπειν (for τοῦ βλέπειν) is a questionable construction without a verb preceding; and that the infinitive βλέπειν follows the preceding verbal nouns as if ἡ ἐπάνοδος had been τὸ ἐπανελθεῖν αὐτούς, while the preposition ἐπὶ may be used as in Sophocles (El. 108, Ant. 759, O. C. 1554), in which passages the sense of *condition* appears to have passed into the *manner*. So here, ‘to look powerlessly,’ i.e. to be without power to see. In πρὸς δέ, κ.τ.λ., the negative notion in ἐπ’ ἀδυναμίας disappears.

θεῖα] This word has been needlessly suspected. In Soph. 266 B, c, D Plato speaks of a divine as well as a human μιμητική. The epithet here contrasts the reflections in water, &c., due to the light of the sun, with the shadows of the σκευαστά cast by the fire-light. The phantasmagoria in the den and the σκιαί of real objects are distinct, as in the passage which this resumes, 516 A ff. For the position of θεῖα as a ‘dragging predicate’ cp. ix. 573 A τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις ἡδονῶν ἀνειμένων. C

τῶν ὄντων] is emphatic = the visible realities which in the allegory correspond to the ideas.

δι’ ἐτέρου τοιούτου] τοιούτου refers to εἰδώλων.

ὥσπερ τότε] sc. ἦν ἐπαναγωγή: supra 516 B ff.

Republic
VII.

532
D

χαλεπά, κ.τ.λ.] It is difficult to accept, being difficult to understand: it is difficult not to accept it, because when understood, it appears self-evident.

E

τίνες αὐτοῖς] sc. τῆς διαλεκτικῆς εἰσιν. One MS. (r) has αἱ ὁδοί.
πρὸς αὐτό] The pronoun is emphatic. Cp. v. 473 c ἐπ' αὐτὸ δὴ . . . εἴμι ὁ τῷ μεγίστῳ προσεικάζομεν κύματι.

533
A

οὐκέτ', ἣν δ' ἐγώ, κ.τ.λ.] Cp. Symp. 209 E τὰ δὲ τέλεια καὶ ἐποπτικά (μνηθῆναι) . . . οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴη. ἐρῶ μὲν οὖν, ἔφη, ἐγὼ καὶ προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω· πειρῶ δὲ ἔπεσθαι, ἂν οἷός τε ᾔη.

ὁ γε δὴ μοι φαίνεται] For the moderation of statement cp. Phaedo 114 c, D τὸ μὲν οὖν ταῦτα διύσχυρμασθαι οὕτως ἔχειν, ὥς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρί, κ.τ.λ.

ὅτι μὲν *δεῖ] This reading is supported by the version of Ficinus and partially by the reading of Φ (ὅτι δεῖ μὲν): 'What we must insist on is that our pupils ought to behold the vision which we thus indicate.' The reading of Par. A, &c., ὅτι μὲν δὴ, κ.τ.λ., 'That in appearance (ἰδεῖν) it is something like this,'—is better authenticated but seems less in point.

B

τόδε γοῦν . . . ὥς] follows ἀμφισβητήσει (not λέγουσιν).

ὁδῶ] 'Systematically,' 'methodically': cp. Phaedr. 263 B ὁδῶ διηρῆσθαι.

αἱ μὲν ἄλλαι πᾶσαι τέχναι, κ.τ.λ.] The division of the arts into κολακική (πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας), ποιητική (πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις) and ἐπιμελητική (πρὸς θεραπείαν) may remind us of similar divisions in the Gorgias (463 ff., 501, 502), Sophist (222 E, 265 ff.), and Politicus (261–275 E): γένεσις, i.e. γεωργία: συνθέσις, e.g. ὑφαντική, τεκτονική, &c. **τετράφεται** from τρέπω = τετραμμένοι εἰσί.

γεωμετρίας . . . ἐπομένας] The accusative, by attraction to αἷς, is also in construction with ὁρῶμεν. The plural, also partly due to attraction, has a depreciatory effect.

Mathematics are not a science in Plato's sense of the term, because they do not inquire into the nature of their own conceptions. They start with certain assumptions: they have a scientific basis only when connected with the idea of good, which is at once the beginning and end of them, the final cause to which they all tend and the foundation on which they rest. Such a connexion is of course an illusion, the nature of which was not understood in the

beginnings of philosophy. The acknowledgement that the 'reality' of mathematics is not metaphysics but physics would have been an entire inversion of the Platonic order of ideas.

Republic
VII.

533
B

C

ὧ γὰρ ἀρχὴ μὲν ὁ μὴ οἶδε, κ.τ.λ.] The nature of our ideas of number and figure may be summed up under a few heads: (1) Mathematical, like other abstractions, have been gradually separated from the concrete: the process by which the abstract idea of *one* is obtained is not different from that which gives the abstract idea of *man*. (2) But in such abstractions the individual being perfectly vacant of any separate content is identical with the universal: hence they admit of endless construction, and every construction has absolute necessity and certainty. (3) They are affected like our other ideas by use and association: the incessant recurrence of them, the power of constructing them; also the verification of their truth in the concrete, as well as by algebra and trigonometry and the various processes of arithmetic,—greatly strengthen our conceptions of them. (4) The mode in which they have been gradually attained and developed by a series of inquirers from Pythagoras to Newton and Laplace, must be clearly separated (as in the case of all our ideas) from the accidental way in which they are acquired by the individual, (α) unconsciously through the medium of language, (β) as the result of education and study. In any other sense, the origin of our ideas of number and figure, as of all our other ideas, is only their history.

- οὐκοῦν... (δ) αἷς διήλθομεν τέχναις] 'then dialectic and dialectic alone pursues this method: doing away with hypotheses and going to the very first principle so as to have certainty; and gently drawing and leading upward the eye of the soul, which is actually buried in some barbarian bog' (βαρβαρικῶ is chosen partly for the sound), 'using as handmaids in the work of conversion the arts which we have discussed.'

ἀναιρούσα] has been compared to the Hegelian *aufheben* ('the hypotheses which in the sphere of mathematics were absolute become relative to each other and to the Good'). But the analogy is hardly so close. ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχὴν is governed chiefly by πορεύεται, and ἀναιρούσα means 'taking out of the way.' The hypotheses are done away with; that is, when seen in their relation to the good they cease to be hypotheses, cp. vi. 511 B τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς, κ.τ.λ.: and Symp. 211 C ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον. A simpler

Republic VII. conception of *διαλεκτική* as the 'science of sciences' occurs in Phil. 58 A *τὴν γὰρ περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως καὶ τὸ κατὰ ταῦτόν ἀεὶ πεφυκός.*

533 D *διὰ τὸ ἔθος*] Cp. Theaet. 157 B, Soph. 267 D, Cratyl. 434 E.
ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν που] vi. 511 D.

E *ἀλλ' ὁ ἂν μόνον . . . ὁ λέγει ἐν ψυχῇ*] These words are omitted in Ven. Ξ, and their genuineness has been doubted, partly on the ground, which is not very strong, that in Plato's language assent in the negative form (*οὐ γὰρ οὖν*) is not usually accompanied by any further elucidation. There is considerable variety in the readings: the weight of manuscript authority being in favour of that which is retained in the text. The various reading *λέξιν* for *ἔξιν* *q* need not be rejected on the ground of tautology. Cp. viii. 543 C *τοὺς λόγους ἐποίουν λέγων.* Another reading is *ἀ λέγεις*, 'what you mean to express'—this appears as a correction of Par. A. The words in the text are very possibly genuine and may be rendered—'we only require' (the verb is gathered from *οὐ περὶ ὀνόματος ἀμφισβήτησις*) 'an expression which may indicate with a clearness proportioned to the mental condition, that of which it speaks as existing in the mind.' For example, *διάνοια* may not be a very clear or definite expression, but the state of mind which it expresses is also far from clear. Of many suggested emendations that of Professor Bywater deserves most consideration, *ἀλλ' ὁ ἂν μόνον δημοῖ τὴν ἔξιν, πῶς ἔχει σαφηνείας ἀ λέγεις ἐν ψυχῇ.* For the whole expression cp. ix. 581 A *ὥστε τι ἡμῖν αὐτοῖς δηλοῦν, ὅποτε τοῦτο τῆς ψυχῆς τὸ μέρος λέγοιμεν.* It deserves notice that the whole sentence *ἀλλ' ὁ . . . ψυχῇ* being omitted in Ξ is accordingly absent from the editions of Aldus and Stephanus.

534 A *τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα, κ.τ.λ.]* 'The exact proportion to each other of the things to which these terms apply, and the division of the spheres of opinion and reason severally.' The line (vi. 509 D, E) was proportionately divided. Plato seems to hint that the proportionate division of the line and of each of the subdivisions was not a mere arbitrary fancy.

πολλαπλασίῳν . . . ἤ] Cp. supra 530 C *πολλαπλάσιον . . . ἢ ὡς νῦν ἀστρονομείται.*

δοῶν] (1) SC. *ὅσων λόγων οἱ παρεληλυθότες λόγοι ἡμᾶς ἐνέπλησαν* [B. J.], or (2) for *τῶν ὅσων* by a somewhat unusual attraction as if *ἤ* had not preceded.

ἡ καὶ διαλεκτικὸν . . . οὐσίας;] ‘Do you call by the name “dialectician” one who has a conception of the essence of each thing?’—The words πῶς γὰρ ἂν . . . φαίην; in the answer, refer only to the latter part of the question.

Republic
VII.

534
B

διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν] ‘running the gauntlet of all questionings.’ Under the figure of a battle Plato describes a logical pursuit.

C

ἀπτῶτι τῷ λόγῳ] ‘without the argument coming to a fall.’

εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις] Cp. iii. 389 D εἰ γὰρ . . . ἐπὶ γὰρ λόγῳ ἔργῳ τελεῖται : and for μετὰ γὰρ σοῦ, ib. A εἰ σὺ . . . βούλει ἐμὸν τιθέναι.

D

ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμάς] (1) ‘incapable of reason, like irrational lines’ (i. e. surds in mathematics) [so Schneider]. It must be admitted that such a punning allusion belongs rather to Plato’s later manner. (Cp. *Polit.* 257 A, 266 B.) But it gives the most plausible meaning to this place, and may be illustrated from *Theaet.* 146 A (addressed to Theodorus the mathematician) προθυμούμενος ἡμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι καὶ φίλους τε καὶ προσηγόρους ἀλλήλοις γίγνεσθαι. Cp. also the number of the tyrant in ix. 589 ff. which is little more than an elaborate jest. For the idiom in which the qualifying epithet is omitted with the thing compared cp. *Soph. O. T.* 922 and 923 ἐκπεπληγμένον . . . ὥς κυβερνήτην νεώς. Another interpretation (2) is suggested by *Theaet.* 202 B, where the elements of thought are said ἄλογα καὶ ἄγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ—being compared to letters, which have no significance until combined in syllables. ‘Insignificant and meaningless, like mere lines.’ (3) The only other possible explanation is that of Ast, ‘incapable of speech like mere lines or written characters.’ Cp. *Phaedrus* 274, where he dwells on the superiority of speech over writing.

Who are to be counted worthy of this training, and how shall it be ordered? Those who are to be our rulers must be chosen young, not as in our first selection (iii. 412). And besides the steadiness and firmness which were then required, their intellectual quickness and perseverance, and their love of truth, will have to be thoroughly tested and approved. Philosophy will not then be disgraced, as she is now. In early life intellectual training should be given through amusements, but at twenty when compulsory gymnastic comes to an end, our selected pupils must begin a ten years’ course of mental discipline, in which the scattered elements of knowledge previously

535 A—
537 D

Republic acquired must be combined in a whole according to their natural
 VII. relationship to one another and to true being. Comprehensiveness
 535 A- is the great test of dialectical talent. At thirty a further selection
 537 D should be made, and those finally sifted out by the help of dialectic
 for the select class may be promoted to still higher honours.

535 τούς τε γὰρ βεβαιοτάτους, κ.τ.λ.] vi. 503.

A
B

βλοσυρούς τὰ ἦθη] ‘Of a sturdy moral nature.’

ἀλλὰ καὶ . . . αὐτοῖς] ‘but also they must have the natural gifts which are suitable to *this* education’—i.e. the higher education of which he is now treating.

ποῖα . . . διαστέλλει;] ‘Which do you determine these to be?’ For the middle voice cp. Aristot. Pol. ii. 8, § 17 ἐπειδὴ πεποιήμεθα μνείαν, ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον.

δριμύτητα . . . μανθάνειν] μανθάνειν, which takes the place of a subject of ὑπάρχειν answering to δριμύτητα, is attracted into construction with δεῖ.

οἰκειότερος . . . ὁ πόνος] ‘The toil more properly belongs to the mind, being confined to it and not shared by the body.’ For ἀποδειλιᾶν cp. vi. 504 A.

C καὶ μνήμονα . . . ζητητέον] ‘Therefore the man whom we seek must also be endowed with memory; he must be a solid man who is a lover of all kinds of labour.’

ἄρρατον] from α and ραίω, a word said to have existed as a various reading for ἄρρηκτον in Il. xiv. 56 ἄρρατον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλον ἔσεσθαι. The only other place where it is now found is Cratyl. 407 D, where it is said to mean σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον: compare the French word *inébranlable*.

τῖνι τρόπῳ] sc. ἄλλῳ.

τά τε τοῦ σώματος, κ.τ.λ.] As in iii. 403 D, bodily exercise is subordinated to the training of the mind.

ὁ καὶ πρότερον εἶπον] vi. 495 E.

D χωλὸς δὲ . . . φιλοπονίαν] ‘And he too is lame, whose love of labour, instead of this, has taken the opposite turn.’ See Tim. 87 C, D for a similar train of reflection.

οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν, κ.τ.λ.] For the voluntary and involuntary lie cp. ii. 382. Republic
VII.

Minds that hate falsehood in practice are often very impatient of scientific or historical truth. They may be unconscious of their defect: this unconsciousness, however, is no measure of the responsibility which attaches to them. Prejudice and stupidity cannot be altogether exempted from the guilt of the consequences which flow from them. The educated are apt to imagine that they are no more bound to inquire than the uneducated; and they sometimes think that their duty is rather to conceal than to express the result of their inquiries, when at variance with common belief. The truth is that the less the uneducated inquire, the more the educated are bound to inquire; and the stronger the impulse to concealment, the greater the duty to speak plainly. The sense of such a duty is not easily aroused when at variance with interest or custom, at the point where science and religion, virtue and truth, temporarily seem to diverge, or where the inquirer has to stand against the general opinion of mankind. Intellectual cowardice or common-placeness, or want of faith, are fatal to all true philosophy. He who has such a 'maimed soul' may perhaps escape without injury to himself: but, if a man of ability, he cannot fail to leave an evil mark on others, in our day especially, when more than in ancient times the world needs to be reminded that the love of truth is the first of intellectual virtues.

ἀμαθαίνουσα] The termination is expressive—'to indulge in ignorance': cp. ἀκολασταίνω. E

πρὸς ὃ τι ἂν τύχωσι τούτων] τούτων refers to τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη, which has been already resumed in τὰ τοιαῦτα, and the subject of τύχωσι is the same with that of λανθάνουσι. 'They fail to see that they are making use of people who are lame and bastard with respect to the qualities for which they happen to make use of them.' 536
A

τοσαύτην] supra 535 c. B

ἀλλοίους . . . καταντλήσομεν] πράξομεν is intransitive, καὶ . . . καί = 'not only,' 'but.' καταντλεῖν and καταχεῖν are favourite metaphors in Plato. Cp. Laws vii. 800 D πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι, and Rep. i. 344 D ὥσπερ βαλανεύς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὧτων ἀθρόον καὶ πολλὸν τὸν λόγον.

Republic
VII.

536
B

γελοῖον δ' ἔγωγε . . . παθεῖν] 'My present error is, if not disgraceful, yet ridiculous enough.' It is observable that although Plato maintains the verisimilitude of the fiction that he is an actual legislator by all sorts of minute touches, he sometimes for the sake of variety, as in the present passage, allows the illusion to be broken through: cp. iii. 389 D εἰάν γε, ἥ δ' οὐ, ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται: supra 534 D οὐς τῷ λόγῳ τρέφεις . . . εἴ ποτε ἔργῳ τρέφεις: vi. 510 E.

C τοῖς αἰτίοις] For the strong feeling which these words convey cp. Phaedo 116 C οὐκ ἐμοὶ χαλεπαίνεις, γινώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους, ἀλλ' ἐκείνοις.

οὐ μὰ τὸν . . . ῥήτορι] Briefly the meaning is, G. 'You do not in my judgement, who am the listener;,' S. 'But I do in my own, who am the speaker.'

Σόλωνι γὰρ οὐ πειστέον] Alluding to the famous line of Solon (Fragment 20, Bergk) γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος, quoted also in Lach. 189 A. In the first selection of rulers or officers, older men were chosen, because no man is to enter on an office, till he has reached a certain age. But in providing for the future the rulers designate must be chosen young, because they have so much to learn.

D οὐχ ὥς ἐπάναγκες, κ.τ.λ.] 'Not making the plan of our instruction such that learning should be compulsory.'

E χεῖρον οὐδέν] But see above vi. 495 D.

ψυχῇ δὲ . . . μάθημα] 'Knowledge which is acquired under compulsion obtains no hold on the mind.'—Why do we remember some things and not others?—memory is (1) most retentive and impressible in childhood; (2) most suggestive and associative in later life; (3) generally strongest of words and events which are seen by the light of emotion or interest, or under new circumstances. The healthy memory is that of observation, which freely receives from the external world. The memory of study, when not merely verbal or mechanical, is proportioned to the degree of attention or interest which the mind is capable of giving. Memory seems also to flourish at the expense of the other faculties, and may receive by an exclusive training a monstrous and disproportioned growth. On the other hand, memory is greatly impaired and disturbed by excess of imagination, which tends to confuse the

recollection of the past ; or of reflection which draws away the mind from the external world and is only willing to receive facts connected with theories or principles. Probably even intensity of feeling, while preserving some facts with a preternatural clearness and light tends to impair the ordinary operation of memory about facts in general : the concentration of the intellectual faculties is generally inconsistent with their diffusion. Many persons have observed that a growth of mind has compensated the loss of memory : in such cases the change may be regarded as a sort of adjustment of the intellectual faculties. The true art of remembering is also an art of forgetting : better to forget most things than to remember all. Lastly, memory appears to be allied to sense and to depend on health : the reason of the common decay of the faculty in old age is partly physical, partly due also to the fading interest in the surrounding world.

Republic
VII.

536
E

ἵνα καί] καί = besides making the knowledge permanent.

537
A

ἔφαιμεν] v. 467 E.

ἐν πᾶσι . . . ἐγκριτέον] ‘And whoever appears to be always most ready at all these things—labours, lessons, dangers, will have to be enrolled in a select number.’

οὗτος γὰρ . . . πράξαι] ‘This time of life,’ viz. that devoted to compulsory gymnastic : cp. *infra* 539 E, where twice the time is estimated at five years as the mean between 4 and 6. The time meant is between 17 and 20.

B

ἀδύνατός τι ἄλλο πράξαι] ‘is one in which it is impossible to do anything else.’ The inability which is really inherent in the persons is transferred to the age.

τίς ἕκαστος, κ.τ.λ.] τίς = ποῖός τις : cp. viii. 558 c ἄθρει δὲ, ἦν δ’ ἐγώ, τίς ὁ τοιοῦτος ἰδία : Thuc. iii. 12, § 1 τίς οὖν αὕτη ἡ φιλία ἐγένετο ἡ ἐλευθερία πιστή : Soph. O. T. 151 τίς ποτε τῆς πολυχρύσου, κ.τ.λ. : O. C. 775 τίς αὕτη τέρψις, ἄκοντας φιλεῖν ;

μετὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον, κ.τ.λ.] Education in the higher sense of the term is concerned not only with practical subjects of knowledge, but with the method or connexion of knowledge in general.

That science which adjusts other sciences in relation to each other, which begins where they end, and examines the conceptions

VOL. III.

A 2

Republic
VII.

537
B

which they receive and use; which separates the progress or movement or history of human thought from the course of events; which regards the body in relation to the mind, and both in relation to God and the world, perceiving amid abstractions and imperfect points of view, the higher or united nature of all, is called by Plato dialectic, and may be accepted by ourselves as the description of metaphysic. But to Plato such a science is almost imaginary, extending only to the connexion of the mathematical sciences: among ourselves it is very imperfect; in idea a 'novum et antiquum organum' of all knowledge; in fact, scarcely advancing beyond discussions respecting the origin of human ideas, and the correlation of the sciences.

C

τά τε χύδην μαθήματα . . . γερόμενα] The imperfect construction of the article and noun with the adverb, for which cp. viii. 564 A ή . . . ἄγαν ἐλευθερία: Laws i. 630 D εἰς τοὺς πόρρω νομοθέτας: Aesch. Ag. 165 τὸ μάταν . . . ἄχθος, is supplemented by the participle.

τούτοις] sc. τοῖς ἐκ τῶν εἰκοσιετῶν προκριθείσιν.

εἰς σύνοψιν . . . φύσεως] The genitives ἀλλήλων, καὶ τῆς . . . φύσεως, both depend on οἰκειότητος . . . τῶν μαθημάτων.

ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται] Cp. Theaet. 186 C τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρὸς τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν μόγισ καὶ ἐν χρόνῳ διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται οἷς ἂν καὶ παραγίγνηται.

ὁ μὲν γὰρ συνοπτικός διαλεκτικός] Cp. especially Phaedr. 265 D, Soph. 253 D, Tim. 83 C τις ὧν δυνατὸς εἰς πολλὰ μὲν καὶ ἀνόμοια βλέπειν, ὁρᾶν δ' ἐν αὐτοῖς ἐν γένος ἐνὸν ἄξιον ἐπωνυμίας πᾶσι.

537 D-
539 D

Great caution has to be exercised in admitting young men to the study of dialectic. As things now are, dialectic is another word for eristic, which may be described as a sort of revolutionary scepticism. As a supposititious child, who after a time discovers that his supposed parents are not his real parents, ceases to honour them: so the young man ceases to honour the principles of justice and virtue in which he has been brought up, when he hears them refuted by the eristics. By postponing the study of dialectic to the age of thirty we have provided one security. But there is still need of caution.

537
D

οὐκ ἐννοεῖς, κ.τ.λ.] Compare the evil name of philosophy in vi. 495.

ἐμπίπλονται] The first hand of Par. A agrees with Ven. Π in reading ἐμπίπλται, a corrector has changed this to ἐμπίπλονται, and ἐμπίπλονται is the reading of M. If ἐμπίπλται were read, the subject would be τὸ διαλέγεσθαι, and αὐτοὺς in what follows would get its antecedent from the general context. But the expression τὸ διαλέγεσθαι παρανομίας ἐμπίπλται has a sound unlike Plato, who would speak of κακοὺς περὶ τὸ διαλέγεσθαι, but hardly of τὸ διαλέγεσθαι as ἐμπιπλάμενον κακίας.

Republic
VII.
537
E

ἐμπίπλονται gets a subject, οἱ διαλεκτικοί, from the preceding words, τὸ διαλέγεσθαι, and this subject is the antecedent to αὐτοὺς.

τὰ μεγάλα] 'in important matters.'

538
B
C

ἀπαρκαλύπτως] Cp. the democratic youth in viii. 560 c πάλιν τε εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους ἐλθὼν φανερώς κατοικεῖ.

τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων] 'the rest of his reputed kindred.' This meaning of ποιεῖσθαι (passive) is supported by vi. 498 A οἱ φιλοσοφῶνται ποιοῦμενοι—(where see note), ix. 573 B δόξας . . . ποιουμένας χρηστέας, 574 D δόξας . . . τὰς δίκαιας ποιουμένας. It is therefore unnecessary to take the word in the middle sense of 'adopting,' i. e. 'laying claim to him.'

ἐστι που . . . αὐτά] The contrast of knowledge and opinion, or of speculative truth and popular belief, is the source of a real difficulty in education. The maxims in which the young are brought up, and which have a kind of parental influence on them (ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι) are sometimes narrow or partially untrue or perhaps represent the traditions of a former generation. False or imperfect conceptions of the truth necessarily precede higher and more perfect ones. There is a time at which the young man grows out of them, and falls under the influence of other ideas or meets the tide of the world. With active minds the element of authority is always receding within narrower limits. But when 'the human spirits on a day' begin to ask what are the real foundations, τί τὸ καλόν, δίκαιον, &c., there comes the danger that the youth in his iconoclasm, or destruction of shams, may lose his sense of reverence for the first principles of truth and right.

Emerson says, 'when the Gods come, the half-gods go': but the half-gods sometimes go first, and leave an empty room. The candles are out, and the sun has not yet risen.

Republic VII. ἤκουεν] ‘he used to hear,’ viz. in the days before doubt came to him. For the imperfect cp. supra 515 D ἑώρα bis.

538 E μὴ εὐρίσκη] τε . . . μὴ are substituted for a second μήτε for the sake of emphasis or variety.

539 A τὸν κολακεύοντα] ‘the life that is flattering him:’ i.e. the life of pleasure which has been described, supra 538 D.

δόξει γεγενῆσθαι] ‘He will have become.’ The expression is idiomatic, and the force of δοκεῖν is not to be pressed. Cp. iii. 403 B and note.

τὸ πάθος] ‘their condition,’ that which happens to them. Cp. τὸ πάθος τῶν ἐπικεστάτων vi. 488 A.

ὁ ἄρτι ἔλεγον] supra 537 E οὐ ξυγγιγνώσκεις, κ.τ.λ.

ἀπτεόν] sc. αὐτοῦς, i.e. εὐλαβουμένων σοι δεῖ αὐτοὺς ἀπτεσθαι τῶν λόγων. ‘You must exercise every sort of care about the manner in which they are to apply themselves to dialectic.’

B μία . . . συχνή] ‘Is not this one great precaution—that they should not taste dialectic when young?’

αὐτῶν] sc. τῶν λόγων.

χαίροντες . . . τοὺς πλησίον ἀεί] For the manner in which a young gentleman who has these propensities may inflict himself not only on his neighbours, but on the domestic circle, see the ludicrous description in the Philebus, 15 D, and cp. Apol. 23 C αὐτόματοι χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξεταζομένων τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτοὶ πολλάκις ἐμὲ μιμοῦνται, εἴτα ἐπιχειροῦσιν ἄλλους ἐξετάζειν.

ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν] an amusing parallel to the language occurs in Boswell’s life of Johnson: ‘I found him extremely proud of his conversational prowess. “Sir, we had good talk last night.” “Yes, Sir, you tossed and gored several people.”’

C τὸ ὅλον φιλοσοφίας περί] ‘the cause of philosophy altogether.’

ὁ δὲ δὴ πρεσβύτερος] It may be truly said that moderation is the lesson which is latest learnt in speculative philosophy. The intensity and isolation of mind which is necessary for the invention of a metaphysical system, depending on the force with which a single idea is seized rather than on the power of filling up details or of using the system in relation to what is beyond and outside of

it; and also the susceptibility in the disciple which is required for the reception of such a system,—are unfavourable to counsels of moderation. Such moderation, which may be only the ‘*via media*’ of expediency borrowing the language of philosophy, may also rest on a just appreciation of the many aspects and hindrances of human knowledge. The thought here is very similar to that put into the mouth of Protagoras in Theaet. 167 E *ἔταν τις μὴ χωρὶς μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος τὰς διατριβὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ διαλεγόμενος, καὶ ἐν μὲν τῷ παίξει τε καὶ σφάλῃ καθ’ ὅσον ἂν δύνηται, ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι σπουδάσει.*

Republic
VII.
539
C

τὰ προειρημένα] vi. 485, 490 ff., 503, resumed supra 535.

D

τούτου ἐπ’ εὐλαβείᾳ] (1) i.e. ἐπὶ τῷ εὐλαβεῖσθαι τοῦτο. This seems better than (2) taking τούτου with προειρημένα (as in vi. 504 A τὸ προρηθέν αὐτῶν) because there is nothing sufficiently definite between pp. 535 and 539 for τούτου to refer to.

καὶ μὴ ὡς νῦν, κ.τ.λ.] As often in comparisons, the illustration takes the place of the thing illustrated, hence the construction changes from ἔρχεσθαι to ἔρχεται. Cp. x. 610 D.

The first course of dialectic, beginning at thirty, is to last five years. And at thirty-five, the trained dialectician is to come down to practical life and for fifteen years to exercise command in war, and other subordinate offices of state. At fifty, if deemed worthy of promotion, he is to renew the study of dialectic, and at last proceed to the contemplation of the Form of Good. Having seen the Good, he is to take his turn at intervals in the labour of government, legislation and education, still spending the greater part of his time in contemplation, until he pass to the islands of the blest.

539D-
540 C

ἀρκεῖ δὴ, κ.τ.λ.] ἀντιστρόφως . . . γυμνασίῳ is explanatory of μηδὲν ἄλλο πράττοντι, and ἔτη διπλάσια ἢ τότε refers to 537 B.

539
D

ἵνα μὴδ’ ἐμπειρία ὕστερῳ] Cp. vi. 484 D.

E

εἰ ἐμμενοῦσιν . . . (540 A) ἢ τι καὶ παρακινήσουσιν] Great intellect often exists without will, and is drawn hither and thither by the influence of circumstances; and sometimes may be apparently even increased by yielding to their influence. The power of mind which is shown at a particular moment is not always consistent with the self-command or patience which is necessary for continuous action. The bravery of the orator’s words (e.g. Demosthenes’) is no test of his ability as a commander, nor the speculative politics of the

Republic
VII.

539
E

philosopher (e.g. Bentham's) any evidence of capacity as a statesman. There is a narrower as well as a wider circle, of action as well as thought, which may be compared to the den, and which must not be confounded with the world of ideas, nor yet wholly cut off from them: into this the philosopher has to descend and apprentice himself to practical affairs. He who is the 'spectator of all time and of all existence' has to reconcile immutable principles with the jealousies, fears, passions, prejudices of the hour: in his own character he must unite the utmost readiness and power of adaptation with the greatest inflexibility.

540
A

ἢ τι καὶ παρακινήσουσιν] 'or whether they will give way at all,' παρακινεῖν is here used intransitively: cp. the similar use of ὑποκινεῖν and other compounds of κινέω.

ἀνακλίναντας . . . παρέχον] 'directing the light of the soul upward to look at that which gives light to all.' The eye in the act of vision is here, as in Tim. 45, conceived of as emitting light.

C

ξυναιρῇ] 'give her consent;' cp. v. 461 E εἰάν ὁ κληρὸς ταύτῃ ξυμπίπῃ καὶ ἡ Πυθία προσαναιρῇ. The MSS. vary between ξυναιρῇ and ξυναιρῇ. Par. A gives ξυναιρῇ—^{αν} perhaps by a later hand. But the use of ξυναιρῇ in the sense of 'consenting' is improbable.

ὥσπερ ἀνδριανοποιός] Cp. ii. 361 D ὡς ἐρρωμένως ἐκάτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδροῖν.

540C—
541 B

Such women as are found capable, are to take office with the men. But these things will not come to pass until the philosopher-king, or kings, arrive upon the scene, and have removed all the inhabitants who are more than ten years old. He or they will then set to work to educate the remainder in the manner which we have described. Here ends the account of the perfect state. And the perfect individual is like unto it.

540
C

ὥς διήλομεν] v. 451 C ff.

D

εὐχὰς εἰρηκέναι] v. 450 D ὅκνος τις αὐτῶν ἀπτεσθαι, μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος: ib. 456 C, vi. 499 C.

E

ἀναγκαιότατον] i.e. they will hold justice to be the highest necessity. In other words they will not allow any so-called political necessity ('the tyrant's plea') to stand in the way of what they know to be right. Cp. vi. 493 C.

διασκευωρήσονται] ‘when they shall have set to rights their own city.’ The construction is continued from *ὅταν, κ.τ.λ.*, *supra*. Republic
VII.

ὅσοι μὲν ἄν, κ.τ.λ.] The philosopher-statesmen will save a generation by sending the grown-up inhabitants into the country and taking possession of their children to educate them in the new plan. With *ἐκπέμψωσιν . . . θρέψονται ὅταν* must be again supplied. The poet Gray was led by a curious misapprehension to suspect *δεκετῶν*. ‘This is undoubtedly a false reading,’ he says, ‘for *ἐξήκονταετῶν* or *ἐβδομηκονταετῶν*, so that till some MSS. inform us better, we must remain in the dark as to the age when Plato would permit his statesmen to retire wholly from the world.’ This is extravagant enough, but Plato has hardly considered how the provision, which he here abruptly introduces, is to be reconciled with what precedes. For how are the children to be taught music and gymnastic when all their elders have been sent away? From what other state, *πόρρω που ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως* (vi. 499 c), are the new teachers to be brought?

εὐδαιμονήσιν . . . ὀνήσιν] The dependent construction is continued from *ξυγχωρεῖτε . . . εἰρηκέναι* *supra* 540 D. The similarity of sound in *εὐδαιμονήσιν ὀνήσιν* is probably intentional as in *Πανσανίου δὲ πανσαμένου* (Symp. 185 c). 540
E

541
A

BOOK VIII.

Having determined the great questions of state communism and of the philosopher-king, we return to the point from which we digressed (vi. 499 A) *and proceed to describe the four principal false forms of political society. These are* (1) *the Cretan or Laconian* (τιμαρχία), (2) *oligarchy* (a condition fraught with evils), (3) *democracy, the reaction from this, and* (4) *the consummation of political evil, which is tyranny. Parallel to these are the corresponding perversions of individual character. The tyrant represents the ideal of evil, as the just man* (vii. 541 B) *embodies the ideal of good.* Republic
VIII.
543 A-
545 C

τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει] ‘in the state which is to be perfectly administered’—opposed to the imperfect states which follow : *οἰκεῖν*, as elsewhere, is used intransitively : cp. iv. 421 A καὶ αὐτὸ τοῦ εὖ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν μόνοι τὸν καιρὸν ἔχουσιν. 543
A

Republic
VIII.

543
A

καὶ πᾶσαν . . . εἰρήνη] The community referred to in these latter words includes the education and employment of women on the same lines with the men. The lowest class is here left out of sight.

B

οἷας προείπομεν] iii. 415 E στρατιωτικός γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικός, κ.τ.λ.

ἀλλὰ μνημονεύω] 'certainly I have not forgotten' (referring to εἰ μνημονεύεις), 'that at all events we thought none of them ought to possess anything which other people possess.'

ὦν νῦν οἱ ἄλλοι] iv. 419 οἷον ἄλλοι, κ.τ.λ.

ἀθλητάς τε πολέμου καὶ φύλακας] iii. 404 A κομψοτέρας . . . ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. In several other passages he harps upon the same figure of speech, iv. 422 c, vii. 521 d.

C

τὴν εἰς ταῦτα τροφήν] sc. εἰς τὸ στρατιώτας καὶ φύλακας εἶναι.

ἀναμνησθῶμεν . . . ἴωμεν] 'let us recall the point at which we digressed, that we may return into the same pathway.' The accusative is cognate, sc. ὁδόν.

οὐ χαλεπόν, κ.τ.λ.] The words from καὶ ταῦτα refer to v. 449 A 'Ἀγαθὴν μὲν τοίνυν τὴν τοιαύτην πόλιν τε καὶ πολιτείαν καὶ ὀρθὴν καλῶ, καὶ ἄνδρα τὸν τοιοῦτον. Socrates, having completed the first sketch of the state and of education at the end of Book iv, in order to supply an omission of which he is supposed to be guilty in the first part of Book v, begins the higher conception of both (καλλίω ἔτι, κ.τ.λ.), which is given by the addition of the philosopher-king at the end of Book v. The true idea of the philosopher-statesman is then separated from the false, and a second or higher education provided for him in books vi, vii.

Socrates now passes from the ideal commonwealth to various defective polities, which have a clear affinity to the ordinary Greek states: he afterwards returns to another ideal, not of this world, including a vision of a future life, which is faintly sketched in Book x.

The following lines of Wordsworth's Prelude describe a similar descent from the ideal to the actual:—

Ere long, the lonely mountains left, I moved,
Begirt from day to day with temporal shapes
Of vice and folly thrust upon my view,
Objects of sport, and ridicule and scorn,

Manners and characters discriminate,
And little bustling passions that eclipse,
As well they might, the impersonated thought,
The idea or abstraction of the kind.

Republic
VIII.

543
C

ἀλλ' οὖν δὴ] ἀλλά supplies the opposition to μέν (ἀγαθὴν μὲν τὴν τοιαύτην): οὖν δὴ marks the emphatic resumption of the train of thought preceding the digression καὶ ταῦτα, κ.τ.λ. : 'but, however this may be, you said.'

D

ὦν καὶ πέρι, κ.τ.λ.] iv. 445 c.

544
A

αὐτοῦς] sc. τοὺς ταῖς πέντε πολιτείας ὁμοίους ἄνδρας.

καὶ ἐμοῦ ἐρομένου, κ.τ.λ.] For the absolute use of ὑπέλαβε cp. Meno 74 c εἰ . . . μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν. A summary of the previous discussion is ingeniously grafted upon the dialogue. Compare for a similar recapitulation the opening of the Timaeus.

ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε] 'like a wrestler, let me have the same grip of you,' i.e. let me resume my position. For this favourite metaphor cp. Phil. 13 E τάχ' ἀνιόντες εἰς τὰς ὁμοίας (sc. λαβὰς) ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις συγχωρήσῃμεν: Phaedr. 236 B, Laws iii. 682 E.

B

οὐ χαλεπῶς . . . Λακωνικὴ αὕτη] 'there will be no difficulty in answering your question: the forms of government of which I speak are those which also have distinct names, that which meets with general approbation, the well-known Cretan and Spartan constitution: ' cp. infra D ἥτις καὶ ἐν εἵδει διαφανεί τινι κείται; For the connexion of the Cretan and Lacedemonian forms of government see especially Arist. Pol. ii. 10.

C

ὑπὸ τῶν πολλῶν] 'by most people.'

ἢ . . . Λακωνικὴ αὕτη] i.e. the Spartan constitution with which we are so familiar. Cp. iii. 403 E ἢ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἔξεις.

καὶ δευτέρα, κ.τ.λ.] ἡ ὀλιγαρχία would naturally have followed ἐπαινουμένη, but the participle καλουμένη is added, and the expression is then accommodated to the participial phrase.

In the words συχνῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία there is a trace of the same personal bitterness which makes the picture of oligarchy, infra 552, so full of scathing satire.

ταύτη διάφορος] 'at variance with this last'—being familiarly

Republic
VIII.

known as the watchword of the opposite faction—not merely ‘different from this,’ which would be ταύτης διάφορος.

544
C

καὶ ἡ γενναία δὴ τυραννίς, κ.τ.λ.] γενναία is ironical as in v. 453 E ἡ γενναία . . . ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης.

The reading διαφεύγουσα for διαφέρουσα is found in Par. A and all the best MSS. (διαφέρουσα Ven. Ξ, Flor. x, Ang. v, Vind. E). Such a degree of unanimity in a singular reading might possibly justify a forced interpretation: ‘and escaping’ (or ‘surviving’) ‘all these comes tyranny, the fourth and last disorder of a state.’ This interpretation, however, clearly passes the limits of usage in language and is almost unmeaning, even though we take into account Plato’s tendency to resolve words compounded with prepositions, and give them new senses (e.g. προσέχειν vii. 521 D). It may be further remarked that διαφεύγειν always governs the accusative.

The reading διαφεύγουσα may have arisen from the desire in a copyist to avoid the tautology of διάφορος which immediately precedes and may have been thought to derive some confirmation from ix. 587 C φυγὼν νόμον τε καὶ λόγον. It affords one of the few instances in the text of Plato, in which the requirements of the sense must prevail against the greater authority of the MSS.

D

ἥτις καὶ . . . κείται] Cp. supra A ὧν καὶ πέρι, κ.τ.λ., and note.

δυναστεῖαι . . . εἰσὶν] ‘for the family governments and sovereignties which are bought and sold and other constitutions like these are a sort of intermediates.’ This sentence makes it clear that although Plato is idealizing he has an eye to historical facts. Aristotle does not mention the ὀνηταὶ βασιλείαι.

ἡ οἶε, κ.τ.λ.] An allusion to Od. xix. 163 οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτων οὐδ’ ἀπὸ πέτρης.

The same allusion occurs in Apol. 34 D ἐμοί, ὦ ἄριστε, εἰσὶ μὲν πού τινες καὶ οἰκείοι καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὀμήρου, οὐδ’ ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς οὐδ’ ἀπὸ πέτρης πέφυκα. For the relation of the state to the individual cp. especially iv. 435 E τὰ αὐτὰ ἐν ἐκάστῳ ἔνεστιν ἡμῶν εἶδη τε καὶ ἥθη ἃπερ ἐν τῇ πόλει; οὐ γάρ που ἄλλοθεν ἐκείσε ἀφίκεται.

E

αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαί] ‘the formations of the individual character.’

545
A

κατὰ τὴν . . . πολιτείαν] ‘whose characters answer or correspond to’ (lit. ‘are ranked with’) ‘the Spartan constitution.’

καὶ τὸν τυραννικόν] The article is omitted with *ὀλιγαρχικόν* and *δημοκρατικόν* so as to reserve the emphasis for 'the tyrannical man.' *Republic VIII.*

545
A

ἵνα . . . ἡ σκέψις ᾗ] These words contain a reference to Books i and ii.

προφαινομένῳ] 'which is coming into view.' Cp. Charm. 173 A B
ὅμως τό γε προφαινόμενον ἀναγκαῖον σκοπεῖν καὶ μὴ εἰκῇ παρίεναι.

ὥσπερ ἡρξάμεθα, κ.τ.λ.] ii. 368 E *πρῶτον ἐν ταῖς πόλεσι ζητήσωμεν, κ.τ.λ.* The allusion here, as in other places, to what has preceded, is part of what may be called the composition of the work. The drawing together of the various threads is the beginning of the end.

καὶ νῦν οὕτω . . . κλητέον] (1) 'first we have to consider the "ambitious" constitution: I say "ambitious," because there is no other name of it in common use. Or shall we call it timocracy or timarchy?' or (2) 'first we have to consider the "ambitious" constitution: I say "ambitious," because there is no other name in use. We must call it *either* timocracy or timarchy.' According to the last way of taking the words, which appears to be the best, the clause *ἡ τιμοκρατίαν, κ.τ.λ.*, is an asyndeton. Dr. W. H. Thompson ingeniously suggested *λεγόμενον, ἀλλ' ἤ, κ.τ.λ.*

The word *timocracy*, which in Plato and Xenophon means a government of which honour is the ruling principle, is used by Aristotle in the sense of *ἡ ἀπὸ τιμημάτων πολιτεία* (Eth. N. viii. 10, Pol. iv. 14; cp. Isocr. Antid. 259 E): a government based on a property qualification, which existed in Athens even before the time of the Solonian constitution, as in Corinth after the fall of the Cypselidae. In Plato the constitution *ἀπὸ τιμημάτων* is the characteristic of oligarchy: infra 550 c.

The succession of states has but a slender resemblance to the actual fact: and the succession of individuals is still more shadowy; for in the first place, admitting the Spartan and Cretan type as a fair representative of timocracy, which is the first declension from the perfect form, there is no example of this or any similar state passing into an oligarchy of wealth, while the common form of oligarchy, resting on distinctions of birth, is unnoticed in the Republic. Again, the transition from democracy to tyranny is not the order of history, except perhaps in the single instance of Dionysius the elder and the Sicilian despots (the thirty tyrants are imposed by a foreign power, and are not the natural outgrowth of

Republic
VIII.

545
B

the Athenian democracy, which had an end of another kind): tyranny, instead of being the end of democracy, is rather to be regarded as a stage in early Greek history which preceded democracy, and in which the vigour and ability of individuals asserted themselves with the help of the Demos against the rule of a class (the saying *ἐκ προστατικῆς ῥίξης φύεται* is thus far justified); or in later times as a phase of violence which is to be attributed not to an excess of democracy (this was the last bulwark against such a state), but to the general disorder and unsettlement of Greece. In the case of Euphron of Sicyon, democracy preceded tyranny, but was itself brought on by the influence of Euphron (cp. Arist. Pol. v. 12, § 7, who makes similar criticisms).

None of the descriptions of Plato are to be verified by history: the pictures of the oligarch, democrat, tyrant, are all caricatures. The latter is such a portrait as the Greeks in later times loved to draw of Phalaris or Dionysius the elder, being a great exaggeration of the truth, in which quite as much as in the lives of medieval saints or mythic heroes, the conduct and actions of one were attributed to another in order to fill up the outline. There was nothing that the Greek was not willing to believe of them (Clearchus apud Athenaeum ix. 396). The tyrant was the negation of government and law, whose assassination was glorious, for he ruled only for the good of himself and not of his subjects. The ideal image of Plato was therefore not far removed from the vulgar thought of the ordinary Greek.

In the succession of individuals Plato is also following an order of ideas, and not an order of facts. Here and there a trait may be found of Alcibiades or Themistocles or perhaps of Critias. But the transition of one type of character to another is wholly imaginary. The error of identifying the individual and the state is seen most strikingly in the further assumption that the succession of states implies a corresponding succession of individuals.

πρὸς δὲ ταύτην] 'In comparison with this.'

545 C-
547 C

All change in states begins with a factious spirit arising within the governing class. But how should faction enter in amongst our philosophic rulers? It can only spring from some degeneracy, which must inevitably come sooner or later from some flaw in their arithmetic—since being human, they are not infallible—leading them to diverge, however slightly, from the true number which presides over

human generation. Some inauspicious births, consequent on such an error will gradually deteriorate the breed, until men come to power, who know not the muse, and neglect the liberal element in education. And those so educated, when they succeed in turn, will fail to eliminate aright the iron and brass from the pure silver and gold, whence disproportion following will lead to contention ; the brass and iron pulling one way, towards acquisition, the gold and silver towards wisdom and virtue ; until a compromise is reached, whereby private property is established, the industrial class depressed, and the guardians become an army of occupation.

Republic
VIII.
545 C-
547 C

ἀπλοῦν] ‘ True without distinction ’ of all governments.

545
D

ὅταν . . . ἐγγένηται] ‘ When division arises within the governing power itself.’ Cp. Laws iii. 683 Ε βασιλεία δὲ καταλύεται . . . ἢ καὶ τις ἀρχὴ πώποτε κατελύθη μὲν ὑπὸ τινων ἄλλων ἢ σφῶν αὐτῶν ;

κἂν πάνυ ὀλίγον ᾗ] Cp. iv. 423 Α ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως ὥς ἄρτι ἐτάχθη, μεγίστη ἔσται . . . καὶ ἂν μόνον ᾗ χιλίων τῶν προπολεμούντων.

ἢ βούλει . . . (Ε) λέγειν ;] ‘ Shall we after the manner of Homer pray to the Muses to tell us *how faction first was fired*? Shall we imagine them in tragic vein talking in mock earnest and lofty style, playing and jesting with us as with children.’

ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἔμπεσε] An allusion to Iliad xvi. 112 ἔσπετε . . . μοι, Μοῦσαι . . . ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.

γενόμενῳ παντὶ φθορὰ ἐστίν] Plato says here that all created things are liable to dissolution. In the Timaeus the same thought is expressed, but with a difference. They exist only under the form of time : and when time comes to an end, they will no longer exist.

546
A

ὅταν . . . συνάπτωσι] ‘ When their revolutions severally join their circumferences :’ i.e. come round to the point where they began.

γένους δὲ ὑμετέρου] i.e. the human race, opposed by the Muses to their own or the divine.

λογισμῷ μετ’ αἰσθήσεως] Cp. Phaed. 65 Ε μήτε τινὰ ἄλλην αἰσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. To Plato philosophy is abstract : when alloyed with sense, as in all human endeavours, it is doomed

B

Republic
VIII.
546
B

to error and failure. Cp. Polit. 269 c, d and Tim. 28 A τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως, κ.τ.λ.

The change now to be contemplated is the greatest possible—from the perfect to the imperfect; and the causes of the transition are occult. It is precisely at such a critical moment that the reader of Plato may expect the occurrence of a myth—in which, while the style is adorned, verisimilitude is made to compensate for the absence of exact knowledge (ii. 382 d). And as the irruption of evil is supposed to spring from an error in the calculation of times and seasons, the myth is a mathematical one.

The danger of over-population is not here in question, as in iv. 423 B, v. 460 A; deterioration comes in with an alteration in the quality of the breed.

The list of interpreters who have tried to solve this famous riddle, which even in Cicero's time had become proverbial, is a very long one. Even of those who have contributed important hints, from Faber and Barocci in the fifteenth century to Gow and Adam in the nineteenth, it must suffice to name here, besides those just mentioned, K. F. Hermann, Schneider, Weber and Monro.

The last named critic, after a very full and clear discussion of the chief interpretations (*Journal of Philology*) appears to think, not that the key has been lost, but that there never was any one key, the passage being really nothing else than a series of tentative guesses disguised in intentionally vague language. Professor Jowett, on the other hand, believed that Plato meant something which contemporary Greeks would understand, but he thought that the exact meaning was irrecoverable, and probably also unimportant. He was by no means confident of the soundness of the explanation which he finally adopted, and it need not be repeated here. See *Translation of Dialogues*, ed. III. vol. iii. pp. cxxx-cxxxv.

Mathematical definition in Plato's time was tentative and uncertain, and the significance of terms consequently unfixed. He himself uses δύναμις in different senses, and it is by no means clear that his use of παρτείνειν is consistent with the terminology of the geometrical writers. (See note on vii. 527 A.) All that will be attempted here will be first to give approximately the most probable force of each expression, and then with great diffidence, chiefly by way of illustration, to put forth one amongst many partial solutions.

One or two general remarks may be prefixed. (1) That the answer to the riddle is probably much simpler than the tragic

language of the Muses has led some commentators to expect. This may be inferred from the words ἐν ᾧ πρώτῳ, as well as from the language of the opening sentence, in which it is indicated that the elaborate terminology is not to be taken too seriously. This has to be considered in the interpretation of such words as δυναστεύμεναι, αὐξόντων, φθινόντων, &c. (2) That as Plato intends to puzzle his reader, it is quite possible that even if the mathematical methods of his time were clearly known to us, their employment in the solution of this riddle might be misapplied. (3) That the whole tenour of the passage would lead one to expect the introduction of some arbitrary assumption at some point or other. The difficulty turns on minimizing this, and finding where it comes in. Whether, for example, in the phrase τρὶς αὐξηθεῖς or in ἑκατὸν τοσαυτάκις?

Republic
VIII.
546
B

λογισμῷ μετ' αἰσθήσεως] 'Through reasoning accompanied with sensation.' Notwithstanding their high training, they cannot absolutely attain to pure reason. The tincture of sense makes it impossible wholly to eliminate error.

θείω . . . γεννητῷ] For example the World of the Timaeus.

περίοδος] This is explained by the words ὅταν . . . συνάπτωσι : 'the time in which it comes round.'

ἀριθμὸς . . . τέλειος] The 'perfect number' which comprises the period in which a divine birth (i. e. the right moment for it) comes round, may or may not correspond to the definition 'a number equal to the sum of its divisions.' But Plato is probably thinking of some higher and more complex expression than any of the simpler terms of which this is true (6, 28, 496). This is implied in the expression βραχυβίοις μὲν βραχυπόρους, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας : cp. Tim. 39 E.

ἐν ᾧ πρώτῳ] 'In which first,' i. e. in the series of numbers ;—the simplest that is resolvable into elements of which the following statement is true.

αὐξήσεις . . . ἀπέφηναν] Almost every word in this sentence has been disputed. It seems pretty clear that a series of four terms is meant,—having of course three intervals between them. That which has met with most favour is the continuous proportion 27 : 36 : 48 : 64, or the converse of this. The difficulty is to make this harmonize with the remaining expressions.

αὐξήσεις] Is it necessary that this should mean anything more than 'increments'? Some would restrict the word to powers (αὕξη

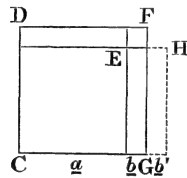
Republic
VIII.
546
B

δευτέρα, τρίτη, &c.): others to multiples generally. Granting this last, may it not extend to multiples of unity?

δυνάμεναί τε καὶ δυναστευόμεναι] The latter word does not occur elsewhere, and the explanations of it given by Greek arithmeticians are inconsistent. If ἡ δυνάμενη (εὐθεία) is the side of a square, may not τὸ δυναστευόμενον (passive, sc. ἐπίπεδον) be the square itself? Thus if 3 is ἡ δυνάμενη, 9 would be τὸ δυναστευόμενον. The series will then consist of root-numbers and their squares.

ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων] 'Consisting of numbers that make similar and dissimilar figures: ' i.e. numbers odd and even. For the genitive with ὄρους cp. iv. 443 D ὄρους τρεῖς ἀρμονίας . . . νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης—also the expression in what follows, infra c ἐκατὸν μὲν ἀριθμῶν, κ.τ.λ. This designation of the odd and even numbers turns upon a theorem to which Aristotle alludes in Phys. iii. 4 and which is in fact the geometrical expression for the formula $(a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$.

Thus $CG = a+b$, and $CF = CG^2 = (a+b)^2$. CE is the square on a . Then DE , EG , are each severally equal to ab , and $EF = b^2$. Hence the square $CF = (a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$. Take now the

case in which $b = 1$. Then $CF = (a+1)^2 = a^2 + 2a + 1$. Now $2a + 1$ is the gnomon DFG , and is clearly an odd number, which varies from 3 upwards according to the value of a , so that any such number equals $2a + 1$.

Hence every odd number has the peculiar property that when added to the square of half-itself-minus-one (i. e. to a^2), it produces a square number:—

$$1 + 3 = 4$$

$$4 + 5 = 9$$

$$9 + 7 = 16$$

$$16 + 9 + 25, \text{ and so forth.}$$

The odd numbers are in this way ὁμοιούντες, 'producing similar figures,' viz. squares; the even numbers (each = $2a$) are ἀνομοιούντες, because when added to the same squares they produce oblongs, not squares, every such oblong being dissimilar from every other:

$$a^2 + 2a = CE + DE + EG = CH.$$

$$1 + 2 = 3$$

$$4 + 4 = 8$$

$$9 + 6 = 15$$

$$16 + 8 = 24 \text{ \&c.}$$

Otherwise the words have been explained more generally, **ὁμοιοῦντες** = 'expressing similar figures,' e. g. 9 and 81; **ἀνομοιοῦντες**, 'expressing dissimilar figures': e. g. 3 and 9 or 27 and 81.

Republic
VIII.
546
B

καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων] Either **αὐξεῖν** here must be intransitive or **φθίνω** transitive, and there is no authority for either in classical Greek. As **αὐξω** is frequently intransitive in common Greek, such a meaning may possibly be admitted here. The terms are borrowed from the Pythagoreans, who may not have observed Attic purity. And in speaking of the numbers, to which so much of active force is attributed, the difference may have been hardly felt. Schneider tried to identify this distinction with that between **ὑπερτελεῖς ἀριθμοί** ('numbers exceeded by their factors') and **ἐνδεεῖς** ('exceeding them'): but there is no reason why it should not be understood more simply of a series of numbers alternately increasing and diminishing.

πάντα . . . ἀπέφηναν] I.e. the process is completed without having recourse to any irrational quantity, such as 'the diameter of the square of five.' This is implied in **ῥητά: προσήγορα** conveys something more, viz. a common measure: in this case unity. I.e. no use is made of fractions.

C

At this point we pause to consider 'the number of the human period' which has been now described. The solution which has found most favour is 216, a number which has more integral factors than any previous number. It is the cube of 6 and may be divided into 27, 64, 125, the cubes of 3, 4, 5, which are the sides of the Pythagorean triangle. Anatolius, Theolog. Arithm. p. 40, ed. Ast (quoted by Schneider), asserts that the successive births of Pythagoras were said by Androcydes, Eubulides, Aristoxenus and others to have taken place at intervals of 216 years. But the very complexity of the number, which is its chief recommendation, also makes it difficult to say which of the many ways of forming it was selected by Plato's fancy. He is not satisfied with describing it simply as 6³. In the *Timaeus* (35 B ff.) the soul of the world is formed by the interweaving of two numerical series starting severally from 2 and 3. Can it be that the four terms here intended are simply the combination of 2, 2² with 3, 3²? Taking these in the order 2, 4, 3, 9, they are both odd and even, they increase and diminish, for 2 < 4 > 3 < 9; and when multiplied together they make 216.

VOL. III.

B B

Republic
VIII.

546
C

ὦν ἐπίτριτος πυθμήν, κ.τ.λ.] The wonderful properties of the mysterious number are not yet exhausted. By skilful manipulation there can be developed out of it a complex geometrical expression which, taken in connexion with the number itself, contains the secret of prosperous generation. The terms of this expression are clearly indicated in the sequel, but the method of obtaining it is, as in the former case, extremely obscure.

ὦν ἐπίτριτος πυθμήν] ‘The base whereof, in the proportion of four to three.’ πυθμήν is the word used for the lowest term of any series: thus 3 is the *base* of the series 3 : 9 : 27 : 81. The phrase ἐπίτριτος πυθμήν, taken alone, could only mean the proportion of 4 to 3, as the lowest term of the series of ratios 4 : 3, 8 : 6, 12 : 9, 16 : 12, &c. See Nicomachus Gerasenus, Introd. Arithm. i. 19, who gives these examples of the ἐπίτριτον εἶδος τοῦ ἐπιμορίου (Schneider). But then what becomes of ὦν? The expression as a whole seems to suggest some process of which the πυθμήν of the series in question is the foundation. Supposing the first term of the series to be 2, as proposed in the preceding note, and still following the analogy of the passage in the Timaeus, may not the words be understood to mean, ‘the base of the series,—viz. 2,—being (1) quadrupled, and (2) tripled’—so obtaining the two numbers 8 and 6, for the operation which follows?

πεμπάδι συζυγείς] ‘In conjunction with the pentad,’ i.e. the number 5 is also to be employed in the operation. The meaning of συζεύγνυμι is quite general; for example, in the passage of Nicomachus just referred to, οἱ ἀπὸ τετράδος συνεχεῖς τετραπλάσιοι, συνεζευγμένοι τοῖς ἀπὸ τριάδος τριπλασίοις, ὁμοταγείς ὁμοταγίσιν, it means simply that the numbers are to be arranged in pairs. So far then the manner in which 5 enters into the combination is left vague. It is rendered more precise, however, by the addition of τρις αὐξηθεῖς, which is paraphrased by Aristotle, Pol. v. 12, § 8, in the words ὅταν ὁ τοῦ διαγράμματος ἀριθμὸς τούτου γένηται στερεός. But when we ask what is meant by ὁ ἀριθμὸς τοῦ διαγράμματος τούτου, the only answer is ὁ τῶν (πρόσθεν εἰρημένων) ἐπίτριτος πυθμήν πεμπάδι συζυγείς. I.e. if we are right so far, some combination of the numbers 8 and 6 with the number 5.

Suppose, for the sake of argument, that having multiplied 8 and 6 severally by 5, producing 40 and 30, we multiply each of these

products, first by 10 ($=2 \times 5$) and then by 25 ($=5^2$). The result is

$$40 \times 10 \times 25 = 10,000,$$

$$30 \times 10 \times 25 = 7500.$$

Republic
VIII.

546
C

Each of these, as the product of three factors, is a 'solid' number. And if they are to be added together (but this is uncertain) 17500 is also *σπερός* ($25 \times 25 \times 28$).

By this, or some other process, the number produces 'two harmonies,' *δύο ἁρμονίας παρέχεται*.

By *ἁρμονία* here is meant a solid number, resolvable into factors which have a certain recognized relation to each other, e. g. $10,000 = 10 \times 25 \times 40$, reducible to the simple arithmetical progression, 2, 5, 8; and $7500 = 15 \times 20 \times 25$, reducible to 3, 4, 5, the sides of the Pythagorean triangle.

[*ἴσην ἰσάκῃς, ἑκατὸν τοσαυτάκῃς*] 'A square consisting of 100 multiplied into itself,' i. e. $10,000 = 100^2$. This explanation agrees best with the idiomatic use of *τοσοῦτος*.

[*ἰσομήκη μὲν τῇ*] 'Equal to the former in one dimension,' i. e. having a side = 100.

[*προμήκη δέ*] But oblong. Viz. $100 \times 75 = 7500$.

[Otherwise, supposing the plural *ῶν* supra to refer to the number 216 as including its factors—and so accounting for the plural—and taking *πυθμήν* = 6, as the first term of the series 6, 36, 216, the *ἐπίτριτος* or $\frac{4}{3}$ of this is 8. Multiply this as before by 5, 10, and 25 the result is 10,000 which divides into the two harmonies 2500 and 7500. The former may be described as *ἑκατὸν τοσαυτάκῃς*, '100 taken so many times.']

[*ἑκατὸν μὲν . . . τριάδος*] 'Consisting of a hundred numbers formed (i. e. squared) upon rational diameters of the number 5, each wanting one (or if irrational then wanting two), and a hundred cubes of the number three.' In other words $\{7^2 = 49\} - 1 = 48 \times 100 = 4800$; or $\{(7.0204)^2 = 50\} - 2 = 48 \times 100 = 4800$.

[The words *ἑκατὸν μὲν ἀριθμῶν . . . τριάδος* have generally been taken to be a more explicit account of the second harmony, as in the rendering just given. I. e. it is an oblong measuring 100 one way, and composed of two quantities, which are thus described. The sentence, so explained, has a natural rhythm. Mr. Gow on the other hand supposes this to be a repetition of the two previous

B B 2

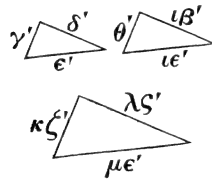
Republic
VIII.
546
C

clauses in the reverse order: 2700 being the regular *solid* figure of which one side is 100: and the oblong being 100 times the square of the diameter of 5 minus 2. Mr. Adam follows up this suggestion by multiplying these two quantities together

$$(4800 \times 2700 = 12,960,000 = 60^4).$$

The διάμετρος ῥητὴ πεμπαδος is the diameter of the square of 5 ($= \sqrt{50}$) neglecting the fraction: i.e. since $\sqrt{50} = 7.0710$, and this is the διάμετρος ἄρρητος, the διάμετρος ῥητὴ is 7.

ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός, τοιούτου κύριος, ἀμεινόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων] What is to be done with the two harmonies when obtained? Plato leaves this quite uncertain: and it does not appear as if he intended anything further. The ξύμπας ἀριθμὸς γεωμετρικός is the number 216 with all that is involved in it, viz. the production of the two 'harmonies' in the way above described. The knowledge of all this on the part of the rulers is essential to the preservation of the breed in its perfection.

This diagram has been drawn upon the margin of Par. A by an early hand. It seems to represent the Pythagorean triangle τρὶς ἀδξηθείς, i.e. simply raised to terms of 3 and 9. The ἐπίτριτος πυθμὴν πεμπαδισυζυγείς is understood to mean simply a combination of 3, 4, 5.

But how the scholiast found in this a solution of the whole problem is not apparent. For the numbers 3, 4, 5; 9, 12, 15; 27, 36, 45, are as enigmatical as ever.

As to the symbolic significance of the number or numbers the Muses make no sign, and it is vain to cross-examine them. The following observations contain the more important amongst many suggestions which have been made.

(1) The word περίοδος is vague, and may cover anything from the minimum time of gestation (216 days—Adam) to such a cycle as that described in the Politicus, or the 'great year' of Tim. 39 E. (2) The number 5 was sometimes regarded as the type of justice, sometimes of marriage ($= 3 + 2$, the first *male* combined with the first *female* number): (3) duality enters into human generation as into all material things. (4) The proportion of 40 to 30 may be regarded as suitable for the marriageable ages of men and women (Gow). (5) The successive births of Pythagoras

are said to have taken place at intervals of 216 years (Schneider). *Republic*
 (6) A grand cycle for the state might be rounded off with a *VIII.*
 century of human lives ranging between 100 and 75 years each ⁵⁴⁶
^C
 $\left(\frac{17500}{2} = 8750\right)$. (7) The two harmonies have been supposed
 by some to signify mental and bodily excellence, by others virtue
 in the State and the individual, by others again perfection in man
 and woman.

ὧν καταστήσονται] ‘The men of the former age will appoint the D
 best of them *to be their successors.*’ So the middle voice may be
 rendered. The reading *καταστήσουσι*, which has slight manuscript
 authority, may, however, be the true one, as in the next sentence
καταστήσονται is used passively. Cp. note on iv. 442 A.

ὅμως δὲ . . . ἀμελεῖν] ‘Nevertheless’ [although the best avail-
 able] ‘when they in turn come into their fathers’ power, they will
 in the first place begin to neglect us.’

φύλακες ὄντες] ‘although guardians.’ This is an aggravation,
 for music was to be the first care of the guardians: cp. iv. 424 C
 τὸ δὲ φυλακτήριον . . . ἐνταῦθά που οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ.

παρ’ ἑλάττον . . . μουσικῆς] said in explanation of ἡμῶν ἀμελεῖν.

δεύτερον δὲ τὰ γυμναστικῆς] the ‘shadow’ of a difficulty is found
 in these words. For the Spartan or Cretan constitution, which is
 the first stage in Plato’s declining scale, was not negligent of
 gymnastic: cp. *infra* 547 D γυμναστικῆς . . . ἐπιμελείσθαι. Hence
 the suspicion which gave rise to Madvig’s emendation *δεύτερά τε*
γυμναστικῆς. Cp. *infra* 548 C *πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς*
τετιμηκέναι, and for *δεύτερα* Xen. Hellen. vii. 1, § 35 *ἐτιμῶτο δεύτερος*
μετὰ τὸν Πελοπίδαν. But the sense of the reading in the text
 although arrived at in a different way, is nearly the same. Socrates
 means to say that in the first place they neglect music: and in the
 second place, and therefore in a less degree, gymnastic. It is
 further observable that the first declension in the state is not
 from music to gymnastic, but from the philosophical to the military
 government, which no doubt retained gymnastic, but did not care
 for it in the spirit prescribed in Book iii. For the seeming want
 of point cp. v. 451 A ὥστε εὖ με παραμυθεῖ, and *infra* 547 E *ἀπλουστέρεως*.
 Plato from a love of parallelism or for the sake of completeness,
 often presents the other side of an antithesis, though not in point.
 Cp. *infra* 559 C *ἄρ’ οὖν . . . ὀλιγαρχικόν*, and ii. 358 A *ἀδικία δ’ ἐπαινεῖται*.

Republic
VIII.

546
D

πρὸς τὸ δοκιμάζειν . . . (E) γένη] ‘for the task of assaying the metal of your different races, which are the same as Hesiod’s’: (Op. et D. 109 ff.). To keep the race pure was a main function of the guardians. Socrates is alluding to the Phoenician tale at the end of Book iii. pp. 415, 416.

547
A

σιδηροῦ ἀργυρῷ] sc. γένους γένει. This is the reading of Par. A. Other MSS. have σιδήρου ἀργύρῳ (the metals). Cp. the similar doubt as to the reading of iii. 415 c.

ταύτης τοι γεγεῖς] Iliad vi. 211, xx. 241.

B

εἰλκέτην . . . ἡγήτην] What has been described as a possibility of the future is now assumed to be a ‘fait accompli.’ Hence the imperfect. τὰς ψυχὰς . . . ἡγήτην, in speaking of the gold and silver race is substituted for the harsher εἰλκέτην.

*τὼ δ’ αὖ] The slight change from τό to τώ, suggested by Schneider, is certainly an improvement, though, as he observes, not absolutely necessary.

κατανειμαμένους] sc. τοὺς πολίτας. Madvig’s conjecture, κατανειμαμένοι ἐξιδιώσασθαι, is extremely plausible, but the change to the nominative δουλωσάμενοι may be occasioned by the feeling that this last is not merely an enactment but an act of the rulers.

C

τοὺς δὲ . . . ἐπιμελεῖσθαι] The word φυλακή is used ironically in the new sense of guarding against them instead of guarding them. Cp. iii. 414 B φύλακας παντελείς τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων, and for φίλους τε καὶ τροφείας, v. 463 B τί δ’ οὗτοι τὸν δῆμον (προσαγορεύουσι); Μισθοδότας τε καὶ τροφείας.

περιοίκους τε καὶ οἰκέτας] are distinguished as subjects and household slaves, the former word conveying an obvious reference to Sparta.

547 C-
548 D

The timocratic state will resemble our ideal aristocracy in debarring the ruling and fighting class from other occupations in devotion to military discipline and gymnastic, and in the practice of common meals. Its characteristics will be a certain jealousy of philosophers, a love of strategy, and a continual tendency to engage in war. On the other hand it will approach the oligarchic spirit in a fierce secret longing after gold and silver, and the illegal habit of keeping large private establishments.

Honour is the ruling passion, leading to ambitious quarrels which are aggravated by the prevalence of extravagance among men whose

virtue has been compulsory and is not inspired by rational conviction. Republic VIII. Such is the general outline.

τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας] ‘For military exercises’: cp. ii. 374 A 547
ἢ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. D

τῷ δέ γε φοβεῖσθαι, κ.τ.λ.] The construction at the beginning E
of the sentence is continued from τῷ μὲν τιμᾶν, κ.τ.λ., but resumed
with a change to the accusative in τὰ πολλὰ τῶν τοιούτων.

Various attempts have been made to correct ἀπλουστέρους which
is the reading of the MSS. on the ground of inconsistency with
ἀπλοῦς preceding. But (1) inconsistent tautology is not a strong
ground of objection to an expression in Plato: (2) the apparent
tautology is also an antithesis though feebly expressed; ‘the
state has no philosophers who are sincere and thorough-going, and
therefore falls back on the simpler nature of the soldier.’ (3) The
want of a word is often found in writing to lead to the inappropriate
repetition of a preceding word. For ἀπλότης meaning straight-
forwardness cp. Xen. Hellen. vi. 1, § 6 κακέϊνος μέντοι ἐπαινέσας τὴν
ἀπλότητα τῆς πόλεως ἀπῆλθε, said of Polydamas of Thessaly after his
conference with the authorities at Sparta.

ἐπιθυμηταὶ δέ γε, κ.τ.λ.] The words τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν (547 D) 548
are here taken up. A

μέμικται γάρ, κ.τ.λ.] The description of Plato may be illustrated C
by the real declension of the Spartan state. There were divisions
in Sparta between the partisans of the Ephors and Kings
(φιλονεικίαι). According to Aristotle, no other state was equally
corrupt (ἐπιθυμηταὶ χρημάτων): her greatest citizens, Pausanias,
Astyochus, Lysander, were the reverse of simple and straight-
forward (οὐχ ἀπλοὶ καὶ ἀτενεῖς). The ‘wild’ love of money which
existed in the Spartan character is the more remarkable, because
unaccompanied by the enterprise which is necessary for the
acquisition of wealth. The cruelty to slaves is also touched
upon in the corresponding figure of the τιμοκρατικὸς νεανίας
(infra 549 A).

οὐκοῦν . . . ἀπεργάσασθαι] It is observable that Plato implies
that his succession of commonwealths is only a rough outline of
a few of them, intended to show ‘in large letters’ the true portraits
of the just and the unjust. Cp. supra 544 c, d and the similar
suggestion of intermediates in the division of the soul in iv. 443 E
καὶ εἰ ἄλλα ἄττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα. The attempt here declined by

Republic VIII. Plato was made so far as the constitutions of states were concerned by Aristotle or by his school in the Πολιτεῖαι.

548 E-549 B ‘The Timocratic individual,’ says Adeimantus, ‘must be about as quarrelsome as Glaucon.’ But he will be more obstinate and less inclined to liberal pursuits: although he likes listening to a song or speech. He is obedient to the rulers, but rough to slaves, while civil to his equals, and above all things, he is ambitious of honour in war, while athletics and hunting are his recreations. In youth he despises money, but in age he covets it, having no resources in himself.

548 E αὐθαδέστερον . . . οὐδαμῶς] ‘He should be made of harder stuff, I said, and somewhat less cultivated, yet a lover of the muses and a good listener, though nothing of a speaker.’ In other words the timocrat is an unimpressionable man, with no original power, and yet poetry and oratory have a charm for him. The Spartan will never extract a verse out of ‘his own pure brain,’ is not in the habit of making long speeches, but will listen to the oratory of Alcibiades when he visits Sparta, or to the recitations of Homer and Tyrtaeus. For the hit at Glaucon, compare the description of him in Xen. Mem. iii. 6, § 1 Γλαύκωνα δὲ τὸν Ἀρίστωνος ὅτ’ ἐπεχείρει δημηγορεῖν, ἐπιθυμῶν προστατεύειν τῆς πόλεως, οὐδέπω εἴκοσιν ἔτη γεγονώς, ὃν τῶν ἄλλων οἰκείων τε καὶ φίλων οὐδεὶς ἡδύνατο παῦσαι, ἐλκόμενόν τε ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ καταγέλαστον ὄντα, κ.τ.λ.

ὑποαμουσώτερον] The features of the Spartan character are sufficiently apparent in this description. Compare the account at the commencement of the greater Hippias, 285 E, which Hippias gives of the willingness of the Spartans to hear him tell of the genealogies of gods and heroes, and their unwillingness to receive instruction in the sciences. Again, for what follows, compare the statement of the Laws, Book i, that the Spartan and Cretan institutions were exclusively designed for war; also Protag. 343, where Plato adds another trait to the Lacedemonian character, their making brevity the soul of their primitive philosophy.

καὶ δούλοις μὲν τις, κ.τ.λ.] This is still part of the character of the Spartan. See the beautiful passage of the Laws (vi. 777 A) in which the Athenian describes the behaviour of a just and noble person towards his slaves: he is not to be too familiar with them, he is to be more just to them than to his equals, herein showing that he loves justice for its own sake.

ἀν appears in only two MSS. of slight authority. But most MSS. have *τισιν* which is probably a corruption of *τισαν*. *Republic VIII.*

ἐστι . . . πολιτείας] ‘this type of character belongs to that form of government (timocracy).’ The genitive is the predicate. 549
A

οὐκοῦν . . . καταφρονοῖ ἀν] ‘and will not such an one while young be a despiser of riches?’

His origin may be thus conceived: a good man who avoids politics in an ill-conditioned state has a son who in boyhood hears his mother complain of ‘the slights which she has to endure through the submissiveness of her husband,’ and is told by the servants of the house that when grown up he must be a man indeed and reclaim what his father has let go. By and by he comes to know a little of the world as it is. Distracted by these diverse influences, while he admires his father’s virtues, he is tempted to covetousness and ambition. And in the end the love of honour becomes his ruling passion. 549 B-
550 C

πῇ δὴ . . . (D) γυναιξίν] The sentence ὅταν, κ.τ.λ., is not in any exact construction: the most grammatical way of taking the words is after πῇ δὴ . . . γίγνεται; sc. γίγνεται ὅταν (cp. πῶς followed by ὅταν infra 553 A). But the imperfect construction is supplemented by the deferred apodosis at 550 A τότε δὴ ὁ νέος. 549
C

The legend of the wife of Caius Licinius Stolo in Livy, vi. 34, is a similar tale of feminine jealousy. Plato is perhaps thinking of Laconizing youth at Athens.

ἔπειτα ὁρώσης . . . (E) ὕμνῳ] αἰσθάνηται reverts to the construction with ὅταν, although having the same subject with the participle ὁρώσης, which itself somewhat loosely follows ἀκούῃ. Mr. H. Richards proposes to cancel αἰσθάνηται. D

ἰδίᾳ τε ἐν δικαστηρίοις καὶ δημοσίᾳ] ‘privately in law courts, and publicly’ (sc. in the assembly).

ἐαυτῷ μὲν τὸν νοῦν προσέχοντα] Cp. vi. 496 D ἀγαπᾷ, εἴ πῃ αὐτὸς καθαρὸς . . . βώσεται.

καὶ οἱ οἰκέται, κ.τ.λ.] The picture would not be complete without the old servant who is zealous for the honour of the family. E

καὶ ἐξιών, κ.τ.λ.] ‘And when he goes abroad he hears and sees more of the same sort.’ The reading of Par. A is ἀκούῃ, but this is hardly defensible, even on the ground of a supposed construction 550
A

Republic
VIII.

550

A

with **ᾧταν** repeated from supra c. The words are too far off, with **οἶσθα οὖν, κ.τ.λ.**, intervening.

μὴ τὰ αὐτῶν] (sc. **πράττοντας**) has the force of **τὰ μὴ αὐτῶν**. The order of words gives emphasis to the negative.

παρὰ τὰ τῶν ἄλλων] These words are to be taken with **ἐγγύθεν**, 'having a nearer view of his father's ways than of the ways of others,'—which may account for his father still retaining an influence over him.

ἐλκόμενος . . . (B) ἦλθε] The first **ἐλκόμενος** is resumed after the parentheses **τοῦ μὲν . . . κεχρησθαι**.

B

διὰ τὸ μὴ . . . φύσιν] 'being the inheritor of no mean nature.' The father (supra 549 c) was a good man whose virtue was rendered inoperative by outward circumstances. For the idiomatic genitive cp. Soph. Trach. 1062 **θῆλυς οὖσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν**.

550 C-
551 B

Oligarchy is a form of constitution based on the valuation of rateable property. It is a government in which the wealthy rule and in which the poor have no share. The change to this from timarchy is occasioned by that secret hoard of which we spoke (supra 548 B), alluring them to spend on things forbidden. They vie with one another in accumulation, and in expenditure, until wealth becomes of more account than merit. The poor man is always rejected and the rich preferred, and at last a law is carried, either by intimidation or by force of arms, making money the qualification of citizenship.

550
C

λέγωμεν . . . τεταγμένον] The line is probably quoted from memory, and made up out of two lines in the Seven against Thebes, 451 **λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα** and 570 **Ὁμολώσω δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος**. The similarity of **πύλη** and **πόλει** was nearer in sound than in spelling.

κατὰ τὴν ὑπόθεσιν] supra 545 B.

τὴν ἀπὸ τιμημάτων . . . πολιτείαν] 'A government resting on the valuation of property I term oligarchy.'

It is to be observed that Plato here absolutely opposes timocracy to oligarchy. But as a fact in the history of Greece, so far as we can judge from somewhat meagre indications, there were many kinds of both, the element of wealth combining in various degrees

with that of birth : the right of the strongest, that is, of the heavy armed soldier or horseman, or of the well equipped pirate, or the leader of pirates, largely entering into all of them. Republic
VIII.
55°
C

ἐκεῖνο] supra 548 A. D

τοὺς νόμους . . . ἀπειθοῦντες] ‘they wrest the laws to this end, disobeying the law,’ i. e. they misinterpret the letter and violate the spirit of the constitution.

ἢ οὐχ οὕτω . . . ῥέποντε ;] ‘Is not this the sort of difference between riches and virtue ? When they are placed in either scale of the balance, the one rises, as the other falls.’ The text follows Madvig’s correction ; the manuscript reading *κειμένου ἐκατέρου* may however be explained by placing a comma after *ἐκατέρου*, ‘the one ever rising as the other falls, as if each were placed in a scale of a balance.’ E

ἢ καὶ πρὸ τούτου, κ.τ.λ.] As in the revolution of the Four Hundred at Athens : Thuc. viii. 66 *ἀντέλεγέ τε οὐδείς ἔτι τῶν ἄλλων, δεδιὼς καὶ ὀρῶν πολὺ τὸ ξυνεστηκός.* 55¹
B

Suppose a property qualification to be required of a pilot, what would become of navigation ? To guide the helm of the state is more difficult and also more important than to steer the ship ; the failure in the practice of it will therefore be more disastrous. The oligarchical city, moreover, is not one, but two at least, viz. the rich and the poor. (Cp. iv. 422 E.) The government cannot go to war, for fear that the multitude may desert in battle and leave the few, who are also covetous, to support both the danger and the expense. Again, under this constitution the same person may have diverse callings ; he may be warrior and trader in one. And, what is worst of all, he may reduce himself to beggary. He never was a real ruler, and now he is only a spendthrift and a drone in the hive. And of these wingless drones, unlike the winged ones, there are some with stings. In other words, wherever there are paupers there are also rogues. 551 B -
553 A

ἔφαμεν] supra 544 C. 55¹
B

πρῶτον μὲν . . . οἷός ἐστιν] The first error relates to the very principle of the constitution (supra A *ὄρον πολιτείας ὀλιγαρχικῆς ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων*): *πρῶτον*, sc. *ἀμάρτημά ἐστιν*: for the turn of sentence cp. i. 331 C *τοῦτο δ’ αὐτό, τὴν δικαιοσύνην, πότερα τὴν αἰλήθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι*; and for the use of *ὄρος*, Laws i. 626 C C

Republic
VIII.

551
C

ὅν γὰρ ὄρον ἔθου τῆς εὖ πολιτευομένης πόλεως. The meaning of ὄρος in Plato is more general and less abstract than the logical term 'definition,' which is its signification in later Greek. A similar change takes place in the meaning of several words (εἶδος, ἰδέα, συλλογισμός, ὑπόθεσις, ὕλη), which in Plato retain more or less their popular senses,—but in Aristotle have already passed into the technical language of the schools.

ἄθρει γάρ, κ.τ.λ.] The interruption of Adeimantus prevents Socrates from completing the sentence, and the apodosis, ὅποιόν τι ἂν δοκεῖς συμβαίνειν or some such words, is wanting. The reply of Adeimantus, πονηράν . . . ναυτίλλεσθαι, is dependent on the omitted apodosis. The comparison of the ruler to the steersman was always with Socrates a favourite topic: i. 341 c, vi. 488 b; Polit. 297 e; Xen. Mem. i. 1, § 9. [Ast and H. Richards cj. εἰκός for ἦ δ' ὅς.]

οὐκοῦν . . . ἀρχῆς;] 'And is not this true about any government of anything?' Ast's emendation ἦστινος for ἦ τινος of the MSS., which is here adopted, gives the best meaning with the least alteration. The construction is elliptical, and put by attraction for ἀρχῆς, ἦ τις ἂν ᾖ. For the use of ὅς τις, cp. Hipp. Maj. 282 d ἢ ἄλλος δημιουργὸς ἀφ' ἦστινος τέχνης.

D

τί δέ; . . . ἀλλήλοις] Cp. iv. 422 e, where Socrates strongly insists that other states are not one but many. There is a lively image of the change here described, which probably represents the condition of many Greek cities in the seventh and eighth centuries before Christ, in the poems of Theognis, who laments that the old oligarchical privileges have been superseded by an invasion of rich bad men. (Theogn. 1109 ff. ed. Bergk.)

ἀλλὰ μήν, κ.τ.λ.] Bekker was right in saying that οὐδέ is omitted in Par. A. The MS. reads Ἀλλὰ μὲν | τόδε but τό is written over an erasure and the word as at first written may have been οὐδε (sic). A later hand has replaced οὐδέ in the right hand margin after ἀλλὰ μήν, which comes at the end of the line. If οὐδέ were omitted, the sentence would receive an ironical turn (cp. iv. 426 a), but this is scarcely suitable to the directness of the reply οὐ καλόν.

ἴσως] 'in all likelihood.' [H. Richards cj. ἰσχυρῶς.]

διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι, κ.τ.λ.] As at Lesbos in the Peloponnesian war:—Thuc. iii. 27; Arist. Pol. vi. 7.

E

ὀλιγαρχικοὺς φανῆναι] For this play of words cp. infra 555 a.

- πάλαι] ii. 374 B. Republic
VIII.
- γεωργοῦντας] like the αὐτουργοί of the Peloponnese ; Thuc. i. 141, 551
§§ 3-5. E
- χρηματιζομένους] Cp. Thuc. vi. 31, § 5.
- ἢ δοκεῖ ὁρθῶς ἔχειν ;] The position of the interrogative particle 552
implies strong emphasis. A
- εἰς ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν ;] viz. the functions mentioned in the B
words μήτε χρηματιστήν . . . μήτε ὀπλίτην (supra A).
- αὐτῆς] sc. τῆς πόλεως.
- οὕτως] 'The latter ; he seemed to be a ruler but was only
a spendthrift.'
- αὐτόν] resumed in καὶ τὸν τοιοῦτον to accentuate the parallelism. C
- ἐκ μὲν τῶν ἀκέντρων] ἐκ points to the class from which they
come without saying whether all become paupers or only some.
- πτωχοὶ . . . τελευτῶσιν] sc. εἰς τὸ πτωχοὶ εἶναι, like τυραννίδας . . .
εἰς πτωχείας τελευτώσας in x. 618 A. The words have also been
translated, though with less point and less meaning in the preposi-
tion : 'who die in old age paupers' (Schneider).
- πάντες, κ.τ.λ.] sc. γίνονται implied in τελευτῶσιν. D
- δῆλον ἄρα, κ.τ.λ.] In modern language, Where there is pauperism,
there is crime :—this is at least true of every oppressive and unequal
state of civilized society.
- βαλλαντιατόμοι] The form is doubtful (see L. and S. s. v.
βαλλάντιον), but is retained as given by the first hand of Par. A.
- μὴ οὖν, κ.τ.λ.] 'May we suppose.' μὴ οὖν in this passage is
equivalent to μὴν :—although the affirmative answer has already
been implied in the previous argument, Socrates ironically proposes
the question as one absolutely undetermined : so supra 552 A ὅρα
δὴ . . . εἰ τόδε . . . παραδέχεται : Theaet. 145 A ἢ καὶ ἀστρονομικός . . . ;
- ἐπιμελεία βία] The insertion of καί between these words is E
unnecessary : βία has passed into an adverb and lost the idea of
a dative case. Cp. ii. 359 C νόμῳ δὲ βία παράγεται, κ.τ.λ., infra 554 C
κατεχομένης βία ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας.
- ἴσως δὲ καὶ πλείω] These words betray the same feeling which
appeared in the first mention of oligarchy supra 544 C συχνῶν
γέμουσα κακῶν πολιτεία.
- ἀπειργάσθω] 'Let this form of government too be deemed 553
A

Republic
VIII.

553

A

by us to be complete.' For the not uncommon use of the imperative cp. ix. 588 D πεπλάσθω.

γενόμενος] i. e. ἐπεὶ γένηται.

553
A-D

Let us now imagine the transition from the timocratic to the oligarchic man. The former has a son, who walks in his footsteps, until the father meets with some reverse in his ambitious career, and is either put to death or banished and his goods confiscated. The son, impoverished and disenchanted, flings away ambition, and by sparing habits and hard work scrapes a fortune together. Desire of wealth he elevates to the rank of king and lord, to whom the reasoning and aspiring elements are to be subservient. This revolution is as complete as it is swift.

553

A

ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἐκείνου] supra 548 D ff.

ὅταν, κ.τ.λ.] This clause is partly the answer to πῶς, sc. μεταβάλλει, partly the protasis of a sentence of which ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ, κ.τ.λ., is the deferred apodosis. Cp. supra 549 C πῇ δὴ . . . γίγνεται; ὅταν, κ.τ.λ.

B

ἐμπεσόντα . . . ὑπὸ συκοφαντῶν] 'then brought into court, being damaged by informers.' It has been proposed to omit βλαπτόμενον, the insertion of which is attributed to some transcriber's ignorance that ὑπὸ after ἐμπεσεῖν was good Greek. But the word is very expressive of the harm which informers might do to a man's career (Lys. pro Polyst. § 12 οὐ δίκαιος διὰ τοῦτο βλάπτεσθαι): and the imperfect tense, which is one ground of the objection, is quite appropriate as describing a continuous state and not like ἐμπεσόντα, &c., a momentary act, i. e. ὑπὸ συκοφαντῶν ἐβλάπτετό τε καὶ ἐμπεσὼν εἰς δικαστήριον ἀπέθανεν.

καὶ παθῶν] The son of course suffers in the exile of his father, or in the confiscation of his property.

δείσας] is to be taken closely with what follows: 'He is alarmed and straightway thrusts ambition and passion headforemost from his bosom's throne.'

C

τὸ θυμοειδὲς ἐκείνο] supra 550 B.

τιάρας τε καὶ . . . ἀκινάκας] περιτιθέντα or the like word which is required for τιάρας, κ.τ.λ., is altered to παραζωννύντα to suit ἀκινάκας. For the plural, which may be described as 'magnific,' cp. vi. 495 A

πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή, Symp. 218 A Φαίδρου, Ἀγάθωνας, Republic VIII.
Ἐρυξιμάχους.

553
C

τὸ δέ γε, κ.τ.λ.] The change from οὐδέν ἄλλο to μηδέν ἄλλο is to be explained by the general notion of ἀναγκάζει in the second clause being understood from οὐδέν . . . ἐξ in the first.

ἡ γοῦν . . . ὅμοιος ἂν εἴη] 'The change which produces him is from an individual who is similar to the state which produced oligarchy' (viz. timocracy). 'Let us consider then whether he be like oligarchy.' The assumed parallelism of states and individuals is presumptive evidence of the likeness which is now to be verified. ἂν εἴη, sc. εἰ οὕτω μεταβάλοι.

E

In this conversion from ambition to avarice the individual follows the analogy of the state ; he is a lover and getter of money, indulging only his necessary desires and keeping under restraint the extravagant ones : he is penurious, industrious, sordid, negligent of culture (he has deserted the muses for the blind god of wealth). Yet some of his passions are still strong within him because of his neglect of education : and being hungry and unsatisfied they are like the paupers and rogues in the city. In his ordinary dealings he represses them, because he is afraid of losing his character and his property : but when he has a safer opportunity of taking advantage, as when he is guardian of an orphan, he does not scruple to indulge them. The oligarchical man is thus divided against himself ; and in the contest of ambition he proves a contemptible adversary, being niggardly of his means and distrusting his own nature, except that meagre portion of it which is absorbed in money-getting.

553 E-
555 B

μὴ παρεχόμενος] 'not affording or allowing himself : ' a special use of the middle voice. The negative is μή, not οὐ, because παρεχόμενος is part of a 'causal expression' (τῷ . . . εἶναι, κ.τ.λ.).

554
A

αὐχμηρός γέ τις . . . ὢν, κ.τ.λ.] This sentence is in effect a participial clause attached to the preceding participles—'and this because he is a shabby fellow,' &c. The idiom is the same as in εὖ γε σὺ ποιῶν and the like expressions. Cp. Aristoph. Nub. 893 λόγος—ἦττων γ' ὢν.

οὓς δὴ, κ.τ.λ.] sc. θησαυροποιούς : for the plural referring to the singular cp. Thuc. vi. 12, 13 νεωτέρῳ . . . οὓς ἐγώ, κ.τ.λ.

τυφλὸν ἡγεμόνα] sc. Plutus. Cp. the Plutus of Aristophanes, the

B

Republic
VIII.

554
B

plot of which turns upon the restoration of the god of wealth to sight.

καὶ *ἐτίμα μάλιστα] ἐτίμα is an ingenious and almost certain emendation of Schneider's, which is confirmed by the expressions *τιμῶντες ἀγρίως* . . . χρυσόν 548 A, *τιμᾶν μηδὲν ἄλλο ἢ πλοῦτον* 553 D, and *χρήματα* . . . μάλιστα ἐντιμα . . . παρὰ τῷ τοιούτῳ just above. The principal MSS. vary between *καὶ ἔτι μάλιστα εὖ, ἦν δ' ἐγώ, τόδε δὲ σκόπει*, which has the greater weight of authority, and *καὶ ἔτι μάλα εὖ, ἦν δ' ἐγώ, τόδε δὲ σκόπει*, either of which leaves the previous thought without assent or approval, and also has an unmeaning emphasis:—*μάλιστα* is at the end of a line in Par. A.

τόδε δὲ σκόπει] The quality in the individual which corresponds to oligarchy in the state is the love of money. The money-maker has a show of respectability, and his other passions are generally kept under by the main one of avarice. The truth is that he is one half beggar and the other half rogue; this however can only be discovered by watching him in secret places. If you would know his real character, see how he manages a trust, and whether he deals with other people's money as he does with his own.

C κατεχομένας . . . ἐπιμελείας;] 'kept down perforce by his general habit of carefulness.' ἄλλης is 'adverbial' contrasting ἐπιμελείας with ἐπιθυμίας, κ.τ.λ.

ἐπεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βίᾳ κατέχει] (1) 'By some virtuous element in himself he forcibly restrains': βίᾳ as supra c, 552 E (where see note on ἐπιμελείᾳ βίᾳ), is to be taken separately as an adverb. For ἐπεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ cp. infra 555 A ὀλίγοις τισὶν ἑαυτοῦ. [(2) 'By some virtuous restraint which he puts upon himself.' B. J.]

ἄλλας] sc. the non-avaricious passions—here opposed to 'respectable' prudential motives. For ἄλλας opposing things different in kind cp. iii. 396 E *μιμήσεώς τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως*.

D εὐρήσεις] Par. A gives ^{ἐν}εὐρήσεις (sic)—ἐν by the diorthotes. Schneider observes that, as the text now stands, the dative is too far from the preposition. Perhaps *ἐνευρήσεις* should be read.

τοῦ κηφήνος ξυγγενεῖς] i. e. *κηφηνώδεις*:—'drone-like,' 'of the nature of the drone.'

οὐδὲ εἰς ἀλλὰ διπλοῦς τις] As the city was divided between

rich and poor, so the man is divided between meanness and respectability. *Republic VIII.*

ὁμονοτικῆς . . . τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετῇ] ‘the true virtue which arises when the soul is at unity and in harmony.’ The expression is somewhat singular, but there is no sufficient reason for omitting the article. 554 E

ἢ τινος νίκης, κ.τ.λ.] For the genitives after ἀνταγωνιστῆς cp. ii. 374 D, Laws viii. 834 B. 555 A

χρήματά τε, κ.τ.λ.] τε connects the two parts of the sentence, of which the second, ending with πλουτεῖ, is loaded with participles : of these δεδιώς expresses the cause, and πολεμῶν the consequence, of οὐκ ἐθέλων, κ.τ.λ.

ὀλιγαρχικῶς] ‘like the men in the oligarchy’ : supra 551 E.

Democracy comes next, and is brought about by a natural reaction against the ruling spirit of oligarchy, which is covetousness. The extravagance of young men is not properly controlled, because it is profitable to those in power, who lend them money at high interest and when it is spent seize their estates. Thus the class of stinging drones is multiplied, while the ruling class grow fat and soft, neglecting all martial exercises. The hour for revolution ripens ; and the oligarchical government is easily overthrown. Some of its members are proscribed, some banished ; the rest are admitted to an equal share of the power, which is now in the hands of the people. 555 B-557 A

ποῖόν τινα ἔχει] sc. τρόπον, in a slightly different sense of the word, which occurs again immediately below. τρόπος in τρόπον τινὰ τοιόνδε is again used in the first sense. 555 B

οὐκοῦν . . . γίγνεσθαι ;] The words δι’ ἀπληστίαν are a partial explanation of τρόπον τινὰ τοιόνδε. The pleonastic δεῖν resumes the notion of προκειμένου.

εἶργειν . . . μὴ ἐξεῖναι] ἐξεῖναι is pleonastic. C

νόμῳ] Cp. supra 552 A.

κάθηνται δῆ, κ.τ.λ.] ‘there they sit doing nothing in the city.’ D
κάθηνται implies that they are biding their time.

οὐδὲ δοκοῦντες . . . ὁρᾶν] ‘Making as if they saw them not.’ E
See L. and S. s. v. δοκέω, i. 4.

Republic
VIII.

556
A

τοῦ πατρός] For the imagery cp. vi. 507 A.

πολὺν τὸν κηφήνα, κ.τ.λ.] The singular is collective.

οὔτε γ' ἐκείνη, κ.τ.λ.] Two ways are suggested of correcting the evil: (1) a man may be prevented from doing what he likes with his own: (2) the protection of the law may be withdrawn from the creditor. The latter principle is laid down in Laws v. 742 c μηδὲ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, ὥς ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον: viii. 849 E, xi. 915 D. It is also said to have been a law of Charondas (Stobaeus, Serm. 44, 21).

How far the law should interfere to protect the creditor, and whether no protection is not the best protection, is a question which may be regarded as still undecided. Although commerce can never be wholly without the pale of law, yet as time goes on, the interference or protection of the law seems to be confined within narrower limits, which may probably with advantage be still further restricted. So much in trade has been settled by the consent and common sense of traders. The law again is so powerless to enter into the minutiae of private transactions, where many interests combine against inquiry, as to suggest the thought that except in cases of direct fraud or theft, trade, like morality, is beyond the legal arm. Many contracts of the highest importance are matters of honour only. If legal protection were withdrawn from the creditor, the result would obviously be that no one but a man of established character could borrow money, for the borrower would be under no compulsion to pay except that of his own interest. It is equally obvious, that this would limit the operations of trade—whether advantageously or not, is a doubtful question.

ἐκείνη refers to the regulation which existed in the well constituted state, but was relaxed in the oligarchy (supra 552 A, 555 C), viz. that young men shall not be allowed to waste their fortunes.

ἐκκαόμενον] like *exardescere* in Latin: cp. Eupol. Fragm. Incert. lv μάττει γὰρ ἤδη καὶ τὸ πῦρ ἐκκάεται.

τις] 'any one,' i. e. 'the legislator,' 'the state,' 'we.'

B

νῦν δέ γ', ἔφην ἐγώ, κ.τ.λ.] τὰ τοιαῦτα refers to the whole description from ἄτε, οἶμαι (555 C) onwards, οὔτω to the creation of the dangerous class among the poor (supra 555 D ff.).

σφᾶς δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς αὐτῶν, κ.τ.λ.] I. e. on the other hand they leave their sons to grow up in idleness and luxury, while they themselves are absorbed in making money. The sentence is

expanded and becomes two sentences, the condition of the youth being first described; then in αὐτοὺς δέ, κ.τ.λ., that of the older generation: cp. the structure of supra 552 C τοὺς δὲ πεζοὺς τοῖτους, κ.τ.λ.

Republic
VIII.

556
B

C

οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι, κ.τ.λ.] In this sentence the verb καταφρονῶνται is dependent on ὅταν. (1) An appearance of confusion is caused by the nominative θεώμενοι which seems to be connected with παραβάλλωσιν, but in reality is equivalent to ὅταν θεῶνται preceding καταφρονῶνται. Either παραβάλλοντες . . . ἢ . . . θεώμενοι . . . καταφρονῶνται or παραβάλλωσιν . . . ἢ . . . θεῶνται καὶ καταφρονῶνται would be the regular construction. Or (2) the words θεώμενοι . . . καταφρονῶνται οἱ πένητες may be regarded as an instance of the common apposition of whole and part.

ὅταν παραβάλλωσιν] 'when they come along-side,' probably a nautical metaphor: cp. Lysis 203 E οὐ παραβάλλεις; For the sense cp. Phaedr. 239 C, v.

ἀλλοτρίας] 'which he has no right to': 'which does not properly belong to him.' He has grown great at other men's expense. Cp. Gorg. 518 D, Laws vii. 797 E.

D

εἰσὶ *παρ' οὐδέν;] This is Baiter's correction of εἰσὶ γὰρ οὐδέν which is the reading of the best MSS. εἰσὶν οὐδέν, the reading of the old editions, though giving a more forcible meaning (cp. infra 562 D), is of inferior authority.

E

εὖ οἶδα μὲν οὖν] μὲν οὖν corrects οἶει. 'Do you ask if I think they will do so? Nay, I know it for a fact that they do so.'

ἐκεῖνψ] sc. τῷ νοσῶδει σώματι. κατὰ ταῦτα ἐκεῖνψ = νοσῶδῶς.

For the comparison of sedition to disease cp. Soph. 228 A νόσον ἕτως καὶ στάσιν οὐ ταῦτόν νενόμικας, κ.τ.λ.

καὶ ὥς τὸ πολὺ . . . γίγνεται] This feature of democracy is recalled in the companion picture of the individual infra 561 B, ὥσπερ λαχούση. γίγνεται is the reading of the best MSS.: the subjunctive is inexact, because any words dependent on ὅταν should describe a characteristic of the origin of democracy, not merely a characteristic of democracy. γίγνεται may be an error of the copyists caused by the preceding subjunctives.

557
A

ἡ κατάστασις δημοκρατίας] The article goes with both words taken together as a single expression.

διὰ φόβον] διὰ φόβον (Par. A p. m. Ven. II) is a natural error occasioned by the apparent parallelism of δι' ὅπλων.

Republic VIII. 557 A-558 C Freedom is now the word and every man arranges his life just as he pleases. The city is like an embroidered robe, in which all modes of life, all forms of government, are represented. There is no one constitution, but samples of all. To take office, to obey authority, to make war or peace when others do so, are matters left to individual caprice. Men publicly condemned to death or banishment go out and in with acclamation of their friends. No training or qualification is required for office as in our state, save only the profession of popular sympathies. It is a city of delightful ease, 'exempt from awe, worship, degree' where all however unlike are 'equal' and 'unclassed, sceptreless, free, uncircumscribed.' — Delightful for the moment!

557 B δῆλον γάρ, κ.τ.λ.] This is a reason for deferring the consideration of the democratic man, who appears infra 558 c.

ἀν . . . κατασκευάζοιτο] 'may be expected to arrange' (not 'is able to' as in the translation).

C ὥσπερ ἱμάτιον, κ.τ.λ.] As elsewhere in comparisons there is an asyndeton because the words are explanatory of the preceding clause.

καὶ ἴσως μὲν, ἣν δ' ἐγώ] The words τί μὴν; ἔφη (following φαίνοιτο), which Bekker retained from earlier editions, are almost, if not entirely, without manuscript authority. The sentence which takes their place in the Munich MS. *q*—φαίνοιτο γὰρ ἥ δ' ὅς, τοιαύτης—betrays the same uneasiness at the repetition of ἣν δ' ἐγώ. But this, like the frequent insertion of ἔφη λέγων in reported narrative, is a natural way of calling attention to a fresh point. Cp. vii. 522 A, where fifteenth century scribes have tried to get rid of the second ἔφη by the clumsy expedient of reading ἀδελφὰ ἔθη ἅπτα ἔχουσα.

D διὰ τὴν ἐξουσίαν] supra B ἐξουσία ἐν αὐτῇ ποιεῖν ὃ τί τις βούλεται, κατοικίζειν] sc. τὴν πόλιν.

E μηδὲ πολεμεῖν πολεμούντων] Aristophanes indulges in a similar flight of fancy in the Acharnians 180 ff. where he makes Diæaeopolis conclude a private treaty with the Lacedæmonians.

μηδὲ αὖ . . . μηδὲν ἦττον, κ.τ.λ.] There is a slight confusion arising out of the double negative, the words μηδὲν ἦττον, κ.τ.λ., presupposing εἶναι, which is implied in μηδεμίαν ἀνάγκην supra. This slight difficulty may have led to the reading ἀρχης, for which

the first hand in Par. A and Ven. Π wrote ἀρχῆς. For ἐπίη cp. iii. 388 D εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν: Phaedr. 264 B τὸ ἐπιὸν εἰρησθαι. Republic VIII.

ἴσως . . . ἔν γε τούτῳ] ‘Perhaps so, for the moment’: i. e. not permanently. 558
A

τί δέ; ἡ πραότης . . . οὐ κομψή] (1) ‘And is there not something exquisite in her clemency towards some who have been condemned?’ This involves a possibly allowable extension of the ‘objective’ use of the genitive: ἐνίων = πρὸς ἐνίους cp. ii. 359 A ξυνθήκας αὐτῶν. Laws iv. 717 A σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος οὗ δέῃ στοχάζεσθαι βέλη δὲ αὐτοῦ (the darts which reach the mark) καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις, τὰ ποῖ’ ἂν λεγόμενα ὀρθότατα φέροιτ’ ἂν; This was Bekker’s view. (2) The genitive δικασθέντων may be taken as of the subject, ‘the meekness of some of the condemned’: said ironically for their indifference or contempt of the laws:—Both explanations give a sufficiently good sense, but the latter is to be preferred. περινοστεῖ ὥσπερ ἦρος infra is in favour of this interpretation, and it is harsh to make ἡ πραότης without any qualification or hint from the context to mean ‘the gentleness of democracy’ or ‘her gentleness.’ Some propose to insert ἐπί, περί or κατὰ (Stephanus) before ἐνίων.

ἡ οὐπω εἶδες, κ.τ.λ.] The sentence is somewhat irregular, the genitive μενόντων . . . ἐν μέσῳ being substituted for the accusative after εἶδες, through attraction to ἀνθρώπων. The construction is softened through an association from the ordinary construction of the genitive with αἰσθάνομαι.

The subject of περινοστεῖ is to be gathered from μενόντων, κ.τ.λ., ‘The man marches about.’ Late MSS. insert ὁ καταψηφισθείς. There is perhaps an implied allusion to the νόστοι. ‘He is welcomed wherever he goes like one of the heroes returning from the siege of Troy.’ [Madv. cj. καταψηφισθέντος: Schn. cj. αὐτοῦ μενόντων.]

ἡ δὲ συγγνώμη, κ.τ.λ.] The sentence breaks off and is completed by the answer of Adeimantus πάνυ γ’, ἔφη, γενναία, in which γενναία may agree with πόλις (as in the translation) or rather with συγγνώμη, the force of the interrogative having been continued from a preceding sentence—‘and what say you of her forgiving spirit, &c.? Yes, said he, that is glorious.’ The relation of ὡς μεγαλοπρεπῶς . . . πλήθει τοι κατὰφρόνῃσις . . . τὰ τοιαῦτα πάντα may be expressed as follows: ‘her contempt for the things we spoke of . . . how grandly trampling them under foot she cares not at all,’ &c.

Republic VIII. ὧν ἡμεῖς ἐλέγομεν σεμνύοντες] σεμνύοντες, sc. αὐτά. The reference is to iii. 401 A, 402 C, iv. 425 A.

558
B

ἄπαντ' αὐτά] αὐτά is preferred to ταῦτα as the reading of Par. A and quite unobjectionable.

558 C-
559 D *Before examining the democratical man it is advisable to define the necessary desires, which were above (554 A) distinguished from the unnecessary ones. Necessary desires are those which (1) are conducive to life, (2) impossible to extinguish. The desire of food, for example, is necessary, while that of savoury meats is unnecessary. And the drone of whom we spoke is the slave of unnecessary desires, but the oligarch only of the necessary.*

558
C

τίς ὁ τοιοῦτος ἰδίᾳ] τίς, like 'what' in English, has occasionally the meaning 'what sort of' = ποῖός τις. Cp. vii. 537 B.

τοῦ φειδωλοῦ, κ.τ.λ.] 'Our penurious oligarchical man might have (I suppose) a son,' &c.

D

βίᾳ δὴ . . . κέκληνται] This is said in continuation of the preceding sentence, the participle ἄρχων agreeing with the subject of γένοιτ' ἄν. Socrates is proceeding to develop the genesis of the democratic man. A finite verb (e.g. ἐγέυσατο κηφύων μέλιτος, cp. infra 559 D) would have followed, had not the apodosis been broken off or deferred in favour of the digression about the necessary desires. This is better (as is shown by δὴ) than to suppose the participle to be merely linked on to the preceding sentence as in 554 A ἀχμηρός γέ τις . . . ὧν.

βούλει οὖν, κ.τ.λ.] Socrates here makes a psychological digression, for the first time introducing the distinction which afterwards became the favourite one with Aristotle and the Epicureans, of pleasures which are and are not natural and necessary. The digression may be compared with the one in iv. 436-438 in which Socrates treats of relation and opposition. He returns to the distinction of natural and necessary pleasures in the next book (ix. 572 c ff.).

559
A

καὶ πρὸς] πρὸς is taken adverbially, as often with γε, e.g. i. 328 A καὶ πρὸς γε παννυχίδα ποιήσουσιν, and sometimes without: as in Euthyd. 298 D καὶ πρὸς ἅρα σοι πατήρ ἐστι καὶ κύων: Laws iv. 709 C.

αἷ εἰσιν] Cp. vii. 529 A τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ στυγῆ, ἣ ἐστι: where ἦ = οἷα, as in this passage αἷ = οἷαι.

ἀρ' οὖν οὐχ . . . (B) ἂν εἴη ;] 'will not the desire of eating within the limits of health and strength, and of simple food and condiments be necessary?' αὐτοῦ σίτου τε καὶ ὄψου is joined with ἤ, and completes the notion of τοῦ φαγεῖν, κ.τ.λ. αὐτοῦ is added to prepare for the antithesis ἢ πέρα τούτων, κ.τ.λ., infra B. Cp. iv. 439 A δέψος . . . αὐτὸ . . . αὐτοῦ πώματος. The modern distinction between food and the pleasure of eating as the object of hunger, does not occur to Plato.

Republic
VIII.

559
A

ἢ τε μὴ . . . δυνατῇ] 'and because a man cannot suppress it while he lives.' This reading of the Munich MS. *q* (not noticed by Bekker) is preferred to those of the chief MSS. on two grounds: (1) κατ' ἀμφοτέρα must refer to the twofold condition repeatedly mentioned in 558 D, E, 559 A, and again implied in δυνατῇ δὲ κολλάζομένη, κ.τ.λ., infra. This meaning cannot be got out of the reading ἢ τε παῖσαι ζῶντα δυνατῇ: (2) παῖσαι ζῶντα, 'to make one cease from living,' would be a very strange expression for ἀποκτινύναι. Just as βλαβερά, in what follows, is opposed to ὠφέλιμος here, so δυνατῇ . . . ἀπαλλάττεσθαι contains the opposite of the remaining clause ἢ τε μὴ . . . δυνατῇ.

B

For the idiomatic expression cp. vii. 537 B ἀδύνατός τι ἄλλο πράξει, where, if the subject of πράξει had been expressed, it would have been in the accusative (τοὺς νέους). So ζῶντα agrees with the subject of παῖσαι here. Negation is expressed through μὴ rather than οὐ—which Coraes suggested—because the sentence states a condition. The complete expression would be ἀναγκαῖα (ἂν εἴη) ἢ μὴ (ἔστι) δυνατῇ (τινι) παῖσαι ζῶντα. Professor W. W. Goodwin, who approves of this interpretation, quotes Xen. Anab. iv. 1, § 24 δυνατὴν . . . ὑποζυγίους πορεύεσθαι ὁδόν. For the transition from the dative to the accusative with an infinitive cp. iv. 422 B οὐδ' εἰ ἐξείη . . . ὑποφεύγοντι . . . ἀναστρέφοντα κρούειν. For the corruption of MSS. through dropping the negative, see Essay on Text, pp. 106–109. [L. C.]

τί δέ . . . ἀπαλλάττεσθαι] 'and the desire which goes beyond this, craving more elaborate dishes, of which, if controlled and trained in youth, most people may get rid': καὶ ἄλλοίων, κ.τ.λ., answers to καὶ αὐτοῦ σίτου in what precedes. ἀπαλλάττεσθαι is passive: cp. supra A ἄς . . . ἀπαλλάξειεν ἄν.

χρηματιστικὰς διὰ τό, κ.τ.λ.] Plato seizes the word which comes nearest to his meaning, and justifies it by a false etymology not better than many in the Cratylus.

Republic VIII. καὶ τῶν ἄλλων] ‘and the rest’: sc. the other desires besides the desire of food.

559
C

ἐλέγομεν] supra 552 c ff.

559 D–
562 A

Now suppose the oligarchical individual to have a son, who after a miserly education, falls amongst the drones and tastes their honey. His useless desires are re-inforced, until in turn his prudential inclinations are strengthened with admonition. There is civil war within him, till the democratic faction is turned out, and he returns to regular ways. But his father has no gift in education, and the ill weeds grow apace; and there is again a faction within that holds secret correspondence with strange pleasures, with whose aid at last they rush up and seize the Acropolis of the Soul. It has been swept clean of its true defenders (reason and virtue) and lies open to the assaults of vicious sophistry. The youth returns to the companionship of the drones, and when good counsel (accredited or not) seeks audience, the gates are barred. Perverted reason discards the old-fashioned virtues, and all vices of insolence and excess are openly installed under fair titles as manliness and liberality and freedom. This downward course may be arrested as youth wears off, and then the man gives way to every impulse in its turn, now drinking, now abstaining; now toiling at athletics, then again doing nothing at all; first all for war, then all for business; living not one life but taking a turn at many—an existence truly delightful as many persons think.

559
D

πάλιν τοίνυν, κ.τ.λ.] The analogy of the state and the individual, which in the previous stages was helped by real points of resemblance as well as by language, begins to fail more and more. For though the transition from the miserly father to the spendthrift son is natural enough and true to human life, the parallel transition from oligarchy to democracy is not substantiated by history and is fanciful and untrue. πάλιν marks the resumption from 558 D after the digression.

ὡς νῦν δὴ ἐλέγομεν] supra 558 c. αἰθωσι θηρσί, sc. the drones.

αἰθωσι] = ‘fiery,’ a poetical word, in keeping with the rhetorical and grandiloquent character of this part of the Republic.

E

μεταβολῆς . . . δημοκρατικῇ] There is no difference of reading in this passage, but the words are difficult: either (1) ὀλιγαρχικῆς

(supply *πολιτείας* or *καταστάσεως*) is the genitive after *μεταβολῆς*, but the ellipse is harsh; or (2) *ὀλιγαρχικῆς* may be a corruption of *ὀλιγαρχίας*, which has led to the further corruption of *δημοκρατίαν* into *δημοκρατικῇν*. For the double genitive cp. vii. 525 c *ῥαστώνης τε μεταστροφῆς, κ.τ.λ.* The addition of *ἐξ* after *μεταβολῆς* would certainly make the sentence clearer.

Republic VIII.

559
E

ξυμμαχίας] used here, as in Thuc. vi. 73 *ὅπως ξυμμαχία . . . παραγένηται* and elsewhere, in the concrete sense of ‘an allied force.’ So also *ξυμμαχία* below.

ἔξωθεν] viz. from the *κηφῆνες* with whom he associates. We may note that the quarrel is not between reason and desire, but between a thrifty parsimonious spirit and unsatisfied craving and discontent.

τῷ ἐτέρῳ τῶν παρ’ ἐκείνῳ] the self-indulgent desires, as opposed to the necessary ones.

τῷ ἐν ἑαυτῷ] The reflexive pronoun can hardly be right with *ἐκείνῳ* preceding. Perhaps the two words have changed places in the MSS. from *τῶν παρ’ ἑαυτῷ . . . τῷ ἐν ἐκείνῳ*.

ἢ ποθεν παρὰ τοῦ πατρός] ‘it may be from his father’: *πόθεν* expresses the uncertainty from what quarter the alliance will come.

αὐθις δέ . . . ἐγένοντο] For a time the democracy is partially suppressed by assistance from without, and the house is again swept and garnished. But new passions gather and grow to a head, and possess themselves of the undefended citadel: ‘seven other devils’ in the shape of opinions and sophisms ‘enter in and dwell there’: and they hold the gates of the palace against all comers, and suffer no other power to make an alliance, nor even individuals to parley. The inter-penetration of metaphor and fact, and the subtle manner in which the particulars of the life of the state are woven into the life of the individual, add greatly to the beauty and expressiveness of the passage.

560
A

τῶν ἐκπεσουσῶν . . . ξυγγενεῖς] ‘Other desires, akin to those which were banished, growing up within him.’

δι’ ἀνεπισημοσύνην τροφῆς πατρός] (1) ‘because he, their father, does not know how to educate them.’ The man is regarded as the parent of his desires (cp. *infra* 561 B *ἐξ ἵσου τρέφων*). But the imagery is forced, and not consistent. For his duty towards these

B

Republic
VIII.

560
B

desires was not to educate but to exterminate them. Rather (2) 'because his father had no skill in education.' The reference is to the 'oligarchical' father, who was said above (554 B, 559 D) to have given no attention to education, and to have brought up his son ἀπαιδέυτως. [L. C.]

λάβρα ξυγγιγνόμεναι] sc. ταῖς ἑξωθεν ἐπιθυμίαις, implied in τὰς αὐτὰς ὁμιλίας which again refers to 559 E.

φρουροί τε καὶ φύλακες] φρουροί is added to sustain the image of a garrison. Cp. infra 561 B τὸ φρούριον.

C

καὶ πολὺ γ', ἔφη] sc. ἄριστοι.

τὸν αὐτὸν τόπον] sc. τὴν ἀκρόπολιν.

εἰς ἐκείνους τοὺς Λωτοφάγους] who make him forget his home, like the mariners of Odysseus, Od. ix. 81 ff. The reference is to the κηφῆνες mentioned supra 559 D.

φανερῶς] 'openly,' no longer λάθρα supra B. Cp. vii. 538 c ἀπαρακαλύπτως. Before, he had hesitated and listened to both sides; now he has made up his mind, and will listen only to this one.

D

οὔτε πρέσβεις . . . εἰσδέχονται] 'Nor do they receive the words of old men in a private capacity, which come as ambassadors.' The λόγοι, not the persons, form the embassy. The image is complicated and in some danger of being confused by the subordinate contrast between the authority of the family and the influence of friends. The former is described as the action of a league coming publicly in aid; the latter as a commission or embassy. The word πρέσβεις, which is suggested by the association of πρεσβυτέρων, is not necessarily inconsistent with ἰδιωτῶν. See Dem. 1121. 1, quoted by L. and S. s. v. πρεσβευτής, ii. The image, as not unfrequently happens in Greek, is crossed with the thing signified. The advice of private friends is imagined as that of individual commissioners accompanying an army, much as in Xen. Hellen. ii. 4, § 36, the public embassy from the Peiraeus is accompanied by individuals, ἰδιῶται, who are sent in a private capacity from a party in the city.

The emendation of Badham adopted by Cobet, δι' αἰτων, is unnecessary and feeble, and the personification of the ἀλαζόνες λόγοι who have ὄτα, extravagant.

ἰδιωτῶν] may be explained as having the force of ἰδίᾳ, opposed to αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν—'sage words, the ambassadors of elders,

who advise him on their own account,'—not as accredited on behalf of his friends (παρ' οἰκείων τις βοήθεια supra). Republic
VIII.

καὶ τὴν μὲν αἰδῶ, κ.τ.λ.] For the inversion of ethical terms, cp. Thuc. iii. 83. 560
D

πείθοντες (sc. ὡς ἀγροικία καὶ ἀνελευθερία ἐστίν) is added to complete the expression.

καθήραντες] is of course ironical (cp. infra 567 c), and, like τελουμένου, alludes to the mysteries.

κατεχομένου] has a twofold association : (1) 'who is occupied like a conquered city,' or (2) 'possessed' by them, cp. Ion 533 E ἔνθ' οἱ ὄντες καὶ κατεχόμενοι.

λαμπράς] 'with great *éclat*': cp. Soph. El. 685 εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας. E

ἀρ' οὐχ . . . ἄνεσιν] The accusative ἐλευθέρωσιν, κ.τ.λ., expresses the effect of the change : cp. iv. 424 c εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν. ἐκ τοῦ . . . τρεφομένου may be either neuter = 'from a life that is nourished,' or masculine 'from one who is nurtured,' cp. supra 558 D υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσιν. 561
A

ἐὰν εὐτυχῆς ᾖ] Madvig conjectured ἐὰν εὐτυχῆσῃ, partly with a view of harmonizing the tenses, and partly under the influence of a parallel passage ix. 578 c where Bekker reads ὅς ἂν . . . τυραννικὸς ᾖ . . . δυστυχῆσῃ, κ.τ.λ. But (1) there is no objection to the dissimilarity of tenses, which constantly recurs : (2) the present tense gives a better meaning, 'if he be fortunate,' referring to his whole state and character : (3) there is no reason if Plato wrote δυστυχῆσῃ in one place, that he should have written εὐτυχῆσῃ in another : (4) moreover δυστυχῆσῃ is itself an unnecessary emendation of δυστυχῆς ᾖ, which in turn is a confirmation of εὐτυχῆς ᾖ.

ἀλλά τι καὶ πρεσβύτερος, κ.τ.λ.] The words τι καὶ are opposed to μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ and modify what follows μέρη τε . . . ἐνδῶ : 'but as he grows older in some degree modifies his passions,' a meaning which is to be gathered from the remainder of the sentence.

τοῦ πολλοῦ θορύβου παρελθόντος] 'when the turmoil of passion has mostly passed by.' B

τοῖς ἐπεισελθοῦσι] supra 559 E.

εἰς ἵσον δὴ τι καταστήσας, κ.τ.λ.] The passions of the democratic man rule by chance, as in a democracy the magistrates are elected

Republic
VIII.

561
B

by lot. The freeman gives each of them their turn, and will not be the slave of any : but unfortunately he is equally impartial between good and evil. As he grows older, he learns to balance them with one another. He is the Alcibiades or Mirabeau of history : the rake who turns politician in common life—*πρεσβύτερος γεγόμενος, κ.τ.λ.*

παραπιπτούση . . . λαχούση] ‘the chance passion, which as it were obtains the lot.’

ἕως ἂν πληρωθῇ] *sc. ἡ παραπεσοῦσα ἡδονή.* *πληροῦν ἡδονήν* is said with a slight degree of inaccuracy for *πληροῦν ἐπιθυμίαν.*

C *σφόδρα γάρ*] This and other strong affirmations indicate that what Socrates asserts is corroborated by Adeimantus’ own experience, *cp. supra 556 E εὖ οἶδα, κ.τ.λ.*

D *ὥς ἐν φιλοσοφίᾳ*] ‘as if he were spending his time in philosophy’ : *ὥς* here = *quasi.*

E *παντάπασιν . . . ἀνδρός*] ‘You have certainly described the life of a man who is a lover of equality.’ The compound, meaning ‘equality before the law,’ is made to suggest indifferences as to this, that, or the other *rule of life.*

καὶ παντοδαπὸν τε καὶ . . . μεστόν] *sc. βίον.*

τὸν καλὸν τε καὶ ποικίλον] not the life but the man. The article in the predicate (*τὸν καλὸν τε καὶ ποικίλον*) implies ‘the man whom we are seeking.’ ‘And that the man of whom we are speaking is the fair and spangled one whom we are seeking, just as that city was.’

562 A—
563 E

As wealth, the good of oligarchy, caused the reaction to democracy, so liberty leads from democracy to tyranny. The first stage however in this progress is from democracy to anarchy. Unscrupulous leaders, the evil cup-bearers, mix the draughts of liberty too strong, until the city is drunken. Then fathers fear their sons, and sons assume authority over their fathers. The citizen, the metic and the foreigner are all as one. The young vie with the old ; and the old condescend to the young, lest they should be thought severe and morose. The difference between men and women disappears, and at last even the slaves assume the airs of free-men. Nay the very cattle in the public roads will jostle wayfarers, as having equal rights. The public mind becomes so restive as to be intolerant of the very shadow of authority.

τίς τρόπος . . . γίγνεται;] i.e. τίς τρόπος ἐστὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ; *Republic VIII.*
 'What is the nature of the process in the case of tyranny.'

562
A

σχεδὸν δῆλον] This is assumed as a corollary from the succession of states. That it comes from oligarchy is clear. The question is *how* does it come?

[‘What is the character of tyranny? For it is clear that it arises out of democracy.’ ‘It is clear.’ ‘And does not tyranny arise from democracy in much the same sort of way as democracy from oligarchy?’ Plato begins by speaking of the character of tyranny, just hinting that its origin is too well known to need discussion. But then, with a certain amount of inconsistency, he proceeds to treat the question at some length. B. J.]

τρόπον τινὰ τὸν αὐτόν] ‘In somewhat the same way.’ τινὰ is added because the process is only to a certain extent the same.

ὁ προὔθεντο, κ.τ.λ.] The construction of the sentence is interrupted by ἡ γάρ; and resumed in ἡ πλούτου τοίνυν ἀπληστία. πλούτου being substituted for τούτου after the digression. B

[ὑπερ]πλούτος] occurs elsewhere only as an adjective (supra 552 B, Aesch. Prom. 466). As a substantive it may be defended by the analogy of such words as ἐπέρθεος, ἐπερσοφιστής, ἐπερθεμιστοκλῆς, ἐπέρδουλος. [B. J.]

[But ὑπερ is probably a corruption of πον, which occurs elsewhere in similar references: vi. 490 C, vii. 533 D, ix. 572 C, 582 D, 588 B. Other conjectural emendations are ἐπὲρ πλούτου (Madvig), ἐπερ-πλουτεῖν. L. C.]

ἐν δημοκρατουμένη πόλει] sc. ὧν.

ἔχει τε κάλλιστον] sc. ἡ δημοκρατουμένη πόλις,—(1) ‘is the fairest of its fair attributes.’ Cp. Theaet. 171 A τοῦτ’ ἔχει κομψότατον. Or (2) ‘it has this in the highest perfection,’ i.e. better than any other state. C

λέγεται . . . ῥῆμα] ‘Why, yes,’ said he, ‘that is continually said.’ Cp. Gorg. 465 D τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ᾖν: Soph. O. C. 305 πολλὸ γὰρ . . . τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας.

ὅπερ ἦα νῦν δὴ ἐρῶν] These words resume the thread that has been broken off by digressions. Socrates has reminded Adeimantus that wealth was the principle and excessive wealth the ruin of oligarchy, and that liberty was the principle of democracy. He

Republic now returns to his main purpose, which was to prove that excessive
VIII. liberty is the ruin of democracy and prepares for tyranny.

562 E τὴν ἀναρχίαν] No longer liberty, but anarchy.

563 A καὶ σμικρὰ τοιάδε] σμικρά is used ironically as in i. 339 B σμικρά γε ὕψος, ἔφη, προσθήκη. Cp. iv. 423 C καὶ φαῦλόν γ', ἔφη, κ.τ.λ., and note.

B τὸ δέ γε . . . ἔσχατον, κ.τ.λ.] is an exclamation, softened by the epexegetis in ὅσον γίγνεται, κ.τ.λ. See above, 558 B ἡ δὲ συγγνώμη, κ.τ.λ., and note.

C οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, κ.τ.λ.] From an unknown play of Aeschylus. Fr. 341 Nauck.

Liberty, Equality, and Fraternity are found to exist among men and women, slaves and freemen. The animals catch the infection.

This and some of the previous passages are translated by Cic. de Rep. i. chap. 43. He has not however been altogether able to 'carry the jest,' which is propounded by him seriously and without the delicate preparation of Plato. 'Ex quo fit ut etiam servi se liberius gerant: uxores eodem iure sint quo viri. Quia tanta libertate canes etiam et equi, aselli, denique liberi sint, sic incurrant, ut eis de via decedendum sit.' The most extravagant and comical ideas (ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα;) often occur in the works of Plato. But the manner of saying them, which enhances the humour, does away with the feeling of bad taste and impropriety.

ἀτεχνῶς γάρ, κ.τ.λ.] 'The proverb is amply verified, "like lady, like lap-dog."' The proverb of course refers to assimilation of character;—Master Shallow's men 'by observing of him, do bear themselves like foolish justices; he, by conversing with them, is turned into a justice-like serving-man: their spirits are so married in conjunction with the participation of society, that they flock together in consent, like so many wild-geese' (Shakespeare, 2 *Henry IV*, v. 1). But Plato applies it in a new sense with reference to assumed equality. The spaniel disputes the sofa with her mistress.

γίγνονται, κ.τ.λ.] 'and there are horses and asses accustomed,' &c. [B. J.]

[After γίγνονται some general notion such as ἐλεύθεροι has to be supplied. Or (2) deleting the commas and construing γίγνονται with what precedes, we may suppose some word of similar ending, e. g. σεμνύνονται, to have dropped out before τε δή, κ.τ.λ. L. C.]

τὸ ἐμόν . . . πάσχω] Cp. Charm. 173 A ἄκουε δὴ, ἔφη, τὸ ἐμόν
 ὄναρ, εἴτε διὰ κεράτων εἴτε δι' ἐλέφαντος ἐλήλυθεν. Republic
VIII.

πάντων τούτων . . . ποιεῖ] 'You perceive how the accumulation
 of all these things renders sensitive the mind of the citizens.' The
 subject of ποιεῖ is to be supplied from the genitive absolute. τὸ
 . . . κεφάλαιον is in apposition with the sentence. 'As the upshot
 of all this when it has accumulated, how sensitive the soul of the
 citizens becomes': cp. Theaet. 182 B ἀλλ' ἐξ ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα
 συγγιγνομένων τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα τὰ μὲν ποιῶ ἅττα
 γίγνεσθαι, τὰ δὲ αἰσθανόμενα.

προσφέρεται] Dr. W. H. Thompson conjectured προσφέρη.

καὶ μάλ', ἔφη, οἶδα] 'I know it only too well, he said.' The
 alacrity of the response to the description of democracy here and
 supra 558 c implies personal experience.

νεανική] 'sprightly.' This epithet is specially applied to the
 exaggerated form of democracy in which liberty becomes license—
 supra 562 c ff.

*The excess of liberty leads to the extreme of servitude, and the
 state passes from democracy through anarchy to tyranny. The
 immediate authors of the change are the class of idle spendthrifts
 whom we compared to drones. Of these there are two species, the
 stingless and the stinging: the former lead the way, the latter
 follow; while between them they have almost a monopoly of
 power. For the money-making class do but afford them pasturage,
 and the poor who have to work for their subsistence will not attend
 to politics unless they are paid. And the drones, taking money from
 the rich, will give the others just so much as may conduce to their own
 purposes. The rich, driven to self-defence, incur the suspicion of
 oligarchy, and power is thus given to the Protector of the people.
 For the populace have always some one favourite. Let the Protector
 once taste blood, and his destiny is fixed. By the law of self-
 preservation he must become a wolf, i.e. a tyrant. When the
 combination of his enemies becomes formidable, he asks for a body-
 guard which is readily granted him. When this takes place, then
 let the rich man fly. For the Protector will cast many down, and
 stand erect in the chariot of the state, a full-blown Tyrant.*

ταῦτόν . . . τοῦτο] I. e. excess. Socrates raises expectation by
 drawing out the analogy in the disorders of the oligarchical and

563
D

E

563 E-
566 D

563
E

Republic
VIII.

563
E

democratical state. To this the interlocutor, Adeimantus, gives several passive and uncertain answers. He does not see whither the generalities of Socrates are tending. Socrates refers to his half-expressed dissatisfaction in the words ἀλλ' οὐ τοῦτ', οἶμαι . . . ἡρώτας infra 564 B. 'But this was not the point of your question': viz. supra 562 E πῶς . . . τὸ τοιοῦτον λέγομεν;

καὶ τῷ ὄντι . . . (564 A) ἤκιστα] τῷ ὄντι marks the fresh exemplification of a familiar truth: cp. vi. 497 D τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά. So ὡς ἀληθῶς, ἀτεχνῶς.

564
A

καὶ δὴ] is omitted in Par. A and some other MSS. Though not necessary, the words are Platonic and idiomatic.

εἰς ἄγαν δουλείαν] Like σφόδρα φιλία Laws iii. 698 c.

ἐξ οἶμαι, κ.τ.λ.] οἶμαι is inserted like a particle after the preposition.

B

δουλοῦται αὐτήν] sc. τὴν δημοκρατίαν, or rather τὴν δημοκρατουμένην πόλιν.

ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις] i. e. that was what I meant.

ἐκεῖνο . . . ἀκέντροις] The pronoun refers to supra 552 c where the 'drones' are first mentioned.

ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένῳ] sc. ἐν ᾗ ἂν ἐγγίγησθον, 'wherever found.' After ταραττετον, τὴν πολιτείαν must be supplied from ἐν πάσῃ πολιτείᾳ, 'make confusion in every state where they arise.'

φλέγμα τε καὶ χολή] According to Aristotle, Prob. i. 29, χολή is hot and φλέγμα cold. The hot humour answers to the stinging, the cold to the stingless drones.

C

μελιουργόν] 'maker of honey,' is the reading of the first hand of Par. A. The other reading μελιττουργόν, 'bee-master,' is the more common, if not the only form elsewhere, which may be regarded as a reason either for adopting or rejecting it. It is also more directly in point.

ἐκτετμήσεσθον] The rare fut. perf. is very expressive,—'that they be extirpated once for all.'

ὦδε τοίνυν . . . καὶ ἔχει] The object of λάβωμεν, sc. τὸ πρᾶγμα, is easily supplied. There is a tendency in Plato to omit the case after verbs which describe dialectical or mental processes, e.g. ἀναλαβεῖν, διορίζεσθαι, ἀναγκάζειν.

τὸ τοιοῦτον γένος] sc. τὸ τῶν κηφόνων.

Republic
VIII.

δι' ἐξουσίαν] Cp. supra 557 B, D.

564
D

ἐκτὸς ὀλίγων] Public offices with few exceptions are filled by this class of persons. What exceptions Plato had in his mind we can only guess. He may be referring to institutions like the Areopagus, or to individual statesmen like Pericles: cp. *infra* ε χωρὶς τινων ὀλίγων.

προσίζον βομβεῖ] 'settles and keeps up a constant hum.'

βλῖπτει] There is no reason why this verb should not be used intransitively, but it is rather confusing to have it so with βλίσσειν following in the active meaning, and Ruhnken (*Tim.* p. 63) was perhaps right in reading βλίσσεται.

E

καλοῦνται] implies that the rich are now a separate class.

αὐτουργοί] 'who work with their hands:' not, as the word elsewhere means, 'tilling their own land.' They are here opposed to the employers of labour.

565
A

καὶ ἀπράγμονες] 'and keep out of politics.'

ἔστι γάρ . . . μεταλαμβάνη] θαμά belongs to the whole sentence, not to ποιεῖν alone:—'are not often disposed to do so.'

One of the great problems of democracies has ever been how to make the mass of the people use their infinitesimal share of the government. The power which they have is so small that it is very partially exercised except in times of revolution and excitement. The Athenians solved the difficulty by giving the ecclesiasts as well as the dicasts 'a little honey.' Cp. *Aristoph. Wasps* 655–679, and *Dem. Olynth.* iii. 37, §§ 35, 36.

The history of Athens in the century after the Persian War, and especially of the oligarchical party,—hardly loyal in the time of Pericles and Ephialtes, and in the later years of the Peloponnesian War usurping the government, which they afterwards accepted from a foreign power in the name of the Thirty Tyrants, and the political reaction to which the remembrance of this tyranny as well as of the older one of Pisistratus gave rise, is the best commentary on this passage.

τὸ πλεῖστον αὐτοὶ ἔχειν] Cp. especially *Thuc.* iii. 38 and 42.

μεταλαμβάνει . . . οὕτως] 'Why, yes, to that extent the people
VOL. III. D D

B

Republic
VIII.

do share:’ i.e. they have what their leaders are willing to leave them.

565 **εἰσαγγελίαι]** ‘impeachments,’ viz. against the oligarchs for arbitrary conduct, leading to reprisals on their part.

D **ὥς ἄρα . . . λύκῳ γενέσθαι]** **ὁ γευσάμενος, κ.τ.λ.,** which is an anacoluthon, is resumed in **τούτῳ.**

ένός] sc. *σπλάγχχνου ἀνθρωπίνου.*

The legend is told in Pausanias viii. 2 *Λυκάων δὲ ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Λυκαίου Διὸς βρέφος ἤνεγκεν ἀνθρώπου καὶ ἔθυσσε τὸ βρέφος, καὶ ἔσπεισεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ αἷμα, καὶ αὐτὸν αὐτίκα ἐπὶ τῇ θυσίᾳ γενέσθαι λύκον φησὶν ἀντὶ ἀνθρώπου.*

E **ἐμφυλίου αἵματος]** His fellow-citizen is regarded as his kinsman. For an account of the wide prevalence of similar beliefs and various conjectures respecting their origin, see McLennan’s article ‘Lycanthropy,’ in *Encycl. Brit.*, ed. ix.

γλώττῃ . . . ἀνοσίῳ] The tongue and lips which make the slanderous accusation are vividly imagined as actually tasting blood.

566 **ὑποσημαίνει]** For *ὑποσημαίνειν* = ‘to indicate or intimate a line of action,’ cp. Thuc. i. 82, § 3 *ὁρῶντες ἡμῶν ἤδη τὴν τε παρασκευὴν καὶ τοὺς λόγους αὐτῇ ὁμοία ὑποσημαίνοντας.* **εἵμαρται** adds solemnity. It is a law of Destiny.

οὗτος . . . γίγνεται, κ.τ.λ.] **οὗτος** is predicate. ‘The leader of the faction against the rich becomes that person’—the man who is destined to turn wolf.

B **διαβάλλοντες τῇ πόλει]** ‘by setting the citizens against him.’ For the construction cp. Phaedo 67 E *διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι.*

τὸ δὴ τυραννικὸν αἶτημα, κ.τ.λ.] **αἰτεῖν** infra is the explanation of **αἶτημα.**

αὐτοῖς] sc. *τῷ δήμῳ* supplied from *τὸν δῆμον* supra, marks ironically the personal interest which the people take in their Protector. The simplicity or stupidity of the people, who are compared in vi. 488 A, B to the deaf and short-sighted ship-master, is a favourite theme of Plato in the Republic.

C **τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρησμόν]** Herod. i. 55.

ὁ δὲ δὴ προστάτης, κ.τ.λ.] αὐτός contrasts the position of the tyrant with that of the adversaries whom he has overthrown. The passage recalls the description of the triumphal return of Pisistratus in Herod. i. 59, 60. The allusion to Homer, *Iliad* xvi. 776 κείτο μέγας μεγαλωστί λελασμένος ἵπποσυνάων, is evident.

Republic
VIII.

566
C

What sort of happiness has the tyrant and the city which is under a tyranny? In his early days, the tyrant is all smiles and promises and humbleness, making gifts of lands to all and sundry, but especially to those who serve him. But there comes a time when he must stir up wars, that the people may require his leadership and that he may drain the resources of the powerful and also expose his private enemies to danger. War brings unpopularity, and some of those who helped him to his throne find fault with him. He must put these out of the way, and gradually he is compelled to 'purge the commonwealth' of all high-minded, brave, and able men, leaving only the dregs of the populace. At the same time, to secure his power, he must increase his body-guard with mercenaries and emancipated slaves. These are 'the wise companions whose intercourse,' as the tragic poet says, 'makes the tyrant wise.'—And it is because they say such things that we refuse to admit the tragedians into our state and bid them go elsewhere. They will breathe most freely, where the form of government is worst!—But we wander from the subject. Thus installed, the tyrant will, as long as he can, support his armies by robbery of temples and confiscation: and when that source fails, he will tax the people. If they resist, he will disarm and strike them, though he will be striking his own father.

566 D—
569 C

βροτός] is a poetical word and is chosen to express abhorrence:—'such a creature.' The strain of irony mingles with contempt in such expressions as κάλλιστος ἀνὴρ, καλλίστη πολιτεία, τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνδρός, κ.τ.λ., cp. supra 562 A, 563 E.

566
D

ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις, κ.τ.λ.] cp. Hotspur on Bolingbroke ('this king of smiles') in Shakespeare, 1 *Henry IV*, i. 3, 246.

ὅταν δέ γε . . . καταλλαγῇ] 'but when in his relations to enemies without he is reconciled to some and destroys others,' &c. The irregularity of the language is softened by the possible construction of πρὸς ἐχθρούς with καταλλαγῇ, and the resumption of ἐχθρούς in ἐκείνων. For ἡσυχία ἐκείνων cp. Herod. i. 45, § 4 ἐπεὶ τε ἡσυχίῃ τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο περὶ τὸ σῆμα.

E

- Republic VIII.* οὐκοῦν . . . ἐπιβουλεύωσιν;] cp. Arist. Pol. v. 11, § 8.
- 567 ταῦτα δὴ . . . (B) πολίταις;] ἔτοιμον, sc. ἐστίν. ἔτοιμος is one
A of a class of words, ἄξιος, δῆλος, &c., with which this ellipse is common. In the following sentence παρρησιάζεσθαι is governed by ἔτοιμόν ἐστιν, or by a more general notion to be gathered from ἀνάγκη and ἔτοιμον.
- B οὐκοῦν καί τινες τῶν ξυγκαταστησάντων] Cp. again Shakespeare, 1 *Henry IV*, Act iii. sc. 1, Act v. sc. 1 (Worcester's speeches).
- ὑπεξαιρεῖν] 'to remove.' Par. A reads ὑπεξαίρειν by a frequent confusion. For ὑπεξαιρεῖν in this sense = 'to put out of the way,' cp. especially Thuc. viii. 70, § 2 (of the Four Hundred) ἄνδρας τέ τινες ἀπέκτειναν οὐ πολλούς, οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδευοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι.
- C ὥς ἔοικε γάρ] sc. εἶναι. ἀνάγκη is the subject of ἔοικε.
- εἵπερ ἄρξει] 'if he is to be master.'
- D μετὰ φαύλων τῶν πολλῶν] not 'with the many bad' (as in the translation) but 'with companions most of whom are bad.' Cp. ix. 579 B ὑπὸ πάντων πολεμίων.
- τὸν μισθόν] 'the necessary pay.' It is assumed that he can get no service voluntarily.
- E τί δέ;] The early editions read τοὺς δέ, which is not indefensible though weakly supported by the MSS. 'And when he has guardsmen on the spot, will he not prefer to employ them?' Par. A and nearly all the other MSS. give τίς δέ ('but who would not wish to get them on the spot?') This meaning is forced and inconsistent with the ἄρα which is weak even if changed to ἄρα. The most probable variant is that of the Munich MS. γ which was preferred by Stallbaum, and is adopted in the text:—'Well, but will he not choose to take retainers (δορυφόρους ποιήσασθαι) from the spot?' According to any way of taking the passage some general notion such as λαβεῖν or ποιήσασθαι must be supplied with ἐθελήσειεν from μεταπέμψεται in the previous sentence.
- 568 οἱ νέοι πολῖται] viz. the foreign mercenaries. ξύνεισιν, sc. αὐτῷ.
A
- πικρῆς διανοίας ἐχόμενον] 'characteristic of a shrewd wit.' Cp. vi. 496 A φρονήσεως . . . ἀληθινῆς ἐχόμενον.
- B ὥς ἄρα . . . συνουσίᾳ] The line σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ is variously ascribed by the scholiasts to an unknown play of

Euripides, and also to the Ajax Locrus of Sophocles. See Nauck, *Republic VIII.*
Frag. Soph. 13.

568
B

τούτους] (1) may refer to οὔτοι οἱ ἐταῖροι supra : 'these' (i. e. the associates Plato has mentioned) 'are manifestly the wise men meant by Euripides : ' or (2) with a comma before ξύνεστιν, 'these are the wise,' viz. the people with whom the tyrant consorts.

καὶ ὡς ἰσόθεόν γ', ἔφη . . . ποιηταί] The line to which allusion is made is Eurip. Troad. 1169 γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. See also Phoenissae 503-506.

τοιγάρτοι . . . (c) κομψοί] The poets, who are ironically supposed to be of a gentle nature, as the law has been already passed, 'do forgive us' for expelling them. Hence the present (ξυγγιγνώσκουσιν) as well as the future παραδεξόμεθα.

Euripides is said to have visited the court of Archilaus king of Macedonia ; Pindar and Simonides, perhaps Aeschylus also, were familiar at that of Hiero. Was Plato himself the friend and intimate of Dionysius ? The manner in which the relation is here spoken of is at variance with such a supposition, for which the spurious epistles are not a sufficient warrant ; and which may, perhaps, like the meeting of Solon and Croesus in Herodotus, be a moral sentiment rather than an historical fact. Whether Plato 'was or was not a good citizen,' no one was ever more intensely penetrated with the Greek feeling against tyrants.

καλὰς φωνὰς . . . μισθωσάμενοι] viz. of those who are called the poets' ὑπηρεταί, supra ii. 373 B ῥαψωδοί, ὑποκριταί, χορευταί.

C

ἐξέβημεν] 'In this we have been making a digression.' The reference to Tragedy beginning at supra A οὐκ ἐτός was a digression.

D

τὰ τῶν ἀποδομένων] This cannot be right. Par. A reads ἀποδομένων, the λ above the line being possibly by the first hand. The reading ἀπολομένων is also found in the Munich MS. g. Baiter reads καὶ τὰ τῶν ἀπολομένων, which has the merit of giving regularity to the syntax. But the deferred apodosis (for which cp. especially ix. 575 A τὸν ἔχοντά τε and note) offers no real difficulty, and the suspended construction, to be resumed again after τί δ' ὅταν, κ.τ.λ., is more suitable here than a passing reference to the proscription, which was a *fait accompli* at 567 c (cp. also supra A τοὺς προτέρους ἐκείνους ἀπολέσεις). Stephanus proposed τὰ τῶν ἀποδιδόμενων. But

Republic
VIII.

568

D

even the present tense ἀποδίδωσθαι hardly occurs with passive meaning. The reading ἀποδομένων is very possibly a corruption of πωλουμένων. 'First he will make use of what sacred treasures there are in the city,—so far as the proceeds of what is thus exposed for sale suffice, reducing the contribution which he exacts from the people.' [L. C.]

E

ἐὰν δέ] ἐάν τε, the reading of Par. A, &c., is difficult to explain, and is not satisfactorily accounted for by Schneider, who supposes it to answer to a suppressed ἐάν τε μή. It is better either to omit τε or to read ἐὰν δέ, as in the text, with two MSS.—M (the Cesena MS.) and v (Angelicus). The latter alternative seems further to involve the omission of δέ in πῶς [δέ] λέγεις;—πῶς λέγεις; εἰπον' ἐὰν δέ. The apodosis is supplied by the answer γινώσεταιί γε, κ.τ.λ. (infra).

569

A

κατέστησεν] 'established,' sc. ὡς προστάτην τοῦ δήμου.

ἀπό] ἐπό is the reading of the MSS., but is clearly wrong.

καὶ νῦν . . . ἐξελαύνων;] It may be doubted whether (1) καὶ νῦν κελεύει is dependent on ὅτι, and the indirect form of καὶ νῦν κελεύω; or (2) the preceding construction has been forgotten and καὶ νῦν κελεύει is an independent clause. The former is more lively and every way more probable.

γινώσεταιί γε . . . ἐξελαύνει] for ηὔξε cp. supra 565 c αὔξειν μέγαν.

B

καί, τὸ λεγόμενον, κ.τ.λ.] 'And as the saying is, the people who would avoid enslavement to free-men, which is smoke, have fallen under the tyranny of slaves, which is fire.' For the proverbial phrase cp. Shakespeare, *As You Like It*, i. 2, 270 'Thus must I from the smoke into the smother; From tyrant Duke unto a tyrant brother.'

C

δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος] i.e. they are enslaved by slaves (cp. supra 567 E), which is the most galling form of slavery.

BOOK IX.

The tyrannical individual alone remains. To know how he arises out of the democratical man, and whether he lives happily or not, we must examine into the nature of the desires. There are some of them which are active only in sleep, but in our dreams are capable of any amount of lawlessness. Now the democratical man, as we found, deliberately gave play to every impulse in its turn, and we imagine him in later life to have a son, whom he has brought up on the same principle of indiscriminate indulgence. But the son is led away by the temptations to which his father had yielded only in part, and after various oscillations between counter-influences, at length a master-passion is planted in his breast.

Republic
IX.
571 A—
573 B

λοιπὸς γὰρ οὖν] οὖν adds emphasis which can hardly be expressed in English: ‘why, yes, he said, he is indeed the only one remaining.’

571
A

τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν, κ.τ.λ.] The thread is taken up from viii. 558 D ff. where the distinction between the necessary and unnecessary pleasures is first clearly drawn. The unchaining of the lower nature, which had been arrested at a certain point (viii. 561 A) is now to be followed to its consummation, and the working of the desires must therefore be more minutely described.

οὐκοῦν . . . ἔτ’ ἐν καλῷ;] ‘Is not the inquiry still open to us?’— ἐν καλῷ as in Soph. Elect. 384 νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

B

αἱ κινδυνεύουσι . . . παντί] ‘which appear to be innate in every man.’

ἐνίων μὲν ἀνθρώπων] ‘in some persons.’ The genitive follows ἡδοναὶ καὶ ἐπιθυμίαι resumed from the beginning of the sentence, and is to be repeated with ἀπαλλάττεσθαι. The latter word is passive as in viii. 559 A, B.

τῶν δέ] ‘but in the case of others,’ answering to ἐνίων μὲν.

λέγεις δὲ καὶ . . . ταύτας;] ‘and further let me ask, which do you mean by these?’ καί is expressive of the surprise and interest which arises about the new point. Cp. Soph. O. T. 1129 ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις; Herod. ix. 25, § 2.

C

Republic IX. **ἐκείνου]** sc. τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, to be gathered from what precedes, viz. τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν supra A.

571
C

ἐν τῷ τοιούτῳ] is the resumption of the previous sentence **δταν . . . ἦθη**, which in turn is the explanation of the clause **τὰς . . . ἐγειρομένας**.

μητρί τε γάρ, κ.τ.λ.] Cp. Soph. O. T. 981 :

πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνείρασιν βροτῶν
μητρί ξυνευνάσθησαν.

ἐπιχειρεῖν] From the irrational element of human nature we here pass insensibly to the person in whom it is active.

D **ὥς οἶεται]** ‘in imagination.’

βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός] ‘to indulge in any sort of food.’ Plato is preparing for the mention of the tyrant, infra 574 E, who in x. 619 c is supposed to eat his own children. In the latter part of the sentence the negative form of expression **οὐδὲν ὀκνεῖ** is lost sight of, and the general sense of **τολμᾷ** supra is continued.

ὑγιεινῶς . . . αὐτὸς αὐτοῦ] αὐτοῦ is a genitive of relation, like καλῶς ἔχειν αὐτοῦ. The passage which follows is translated by Cicero, de Divin. i. 29.

εἰς σύννοιαν αὐτὸς αὐτῷ] ‘having come to reflect upon himself.’ σύννοια has the meaning of ‘reflexion,’ ‘deep thought’ (cp. Aesch. Prom. 437 **συννοία δὲ δάπτομαι κέαρ**).

E **ἐνδεία δούς]** Cp. infra 574 c **πληγαῖς τε δοῦναι** : Phaedr. 254 E **ὀδύναις ἔδωκε**.

572
A

ἀλλ’ ἐφ, κ.τ.λ.] sc. τὸ βέλτιστον. Par. A p. m. has **ὀρέγεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι**. Par. A corr. has **ὀρέγεσθαί του καὶ αἰσθάνεσθαι** : the remaining MSS. have **ὀρέγεσθαι τοῦ αἰσθάνεσθαι**. If the reading **ὀρέγεσθαί του καὶ αἰσθάνεσθαι** is sound, the meaning is ‘it leaves the soul free from pains and lusts to pure contemplation, and to aspire further (καί) to perceive something which it knows not.’ But the words **καὶ αἰσθάνεσθαι** should perhaps be struck out and the accent restored to **του**. The rational principle is imagined as feeling after that in sleep which it may hope to comprehend in waking. Cp. x. 611 E **οἷων ἐφίεται ὁμιλίων**.

καθεύδῃ] is a resumption of **εἰς τὸν ὕπνον ἔη**, which is again

repeated in ἀναπαύηται : 'and does not go to sleep in a state of angry excitement because of a quarrel against some one.'

Republic
IX.

572
A

τῆς τ' ἀληθείας . . . ἄπτεται] These words are not to be taken generally, but with reference to the time of sleep. When he goes to rest with his passions calmed and his reason awakened he attains more truth than when he goes to rest in any other frame of mind.

ταῦτα μὲν . . . ἐστίν] 'In saying these things we have digressed further than we intended: but the point on which we wish to remark is this.'

B

Cp. Arist. Eth. Nic. i. 13, §§ 12, 13 ταύτης μὲν οὖν κοινὴ τις ἀρετὴ καὶ οὐκ ἀνθρωπίνη φαίνεται· δοκεῖ γὰρ ἐν τοῖς ὕπνοις ἐνεργεῖν μάλιστα τὸ μῦριον τοῦτο καὶ ἡ δύναμις αὕτη, ὃ δ' ἀγαθὸς καὶ κακὸς ἥκιστα διάδηλοι καθ' ὕπνον (ὅθεν φασὶν οὐδὲν διαφέρειν τὸ ἥμισυ τοῦ βίου τοὺς εὐδαίμονας τῶν ἀθλίων· συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰκότως· ἀργία γὰρ ἐστὶν ὁ ὕπνος τῆς ψυχῆς ἣ λέγεται σπουδαία καὶ φαύλη), πλὴν εἰ μὴ κατὰ μικρὸν δύνκονταί τινες τῶν κινήσεων, καὶ ταύτῃ βελτίω γίνεται τὰ φαντάσματα τῶν ἐπιεικῶν ἢ τῶν τυχόντων.

The truth seems to be, as Aristotle implies, that dreams have little or nothing of a moral nature; they are not the passions let loose from the control of reason, but physical imaginations of good and evil in which the will is almost, if not entirely, absent. Dreams are 'decaying sense'; they are the recollections of our waking life fancifully combined by associations which have no law; and sometimes the animal desires, but hardly ever the malignant ones, find an expression in them.

καὶ πάνυ . . . εἶναι] 'Even in some of us who unquestionably seem to be virtuous men.' καὶ πάνυ is to be joined with δοκοῦσιν. μετρίοις, 'not in excess,' and therefore, according to Greek notions, 'good and virtuous.'

ἦν] 'He arose, did he not (που), through being trained from his youth upward under a miserly parent?' (supra viii. 559 D).

C

παιδιᾶς τε καὶ καλλωπισμοῦ ἔνεκα] 'Disregarding the unnecessary, which have for their object only amusement or ornament.'

εἰς . . . τὸ ἐκείνων εἶδος] 'To their fashions.' εἶδος is the plan or mode of life adopted by the men. Cp. Thuc. viii. 56 τρέπεται ἐπὶ τοιούτῳ εἶδος. Ficinus gives *mores* (ἥθος?): cp. vi. 497 B.

Republic IX. **ἐκάστων]** sc. πάντων ὧν ἂν ἐκάστοτε ἀπολαύῃ (cp. viii. 561 B).

572 **D** οὔτε ἀνελεύθερον οὔτε παράνομον] i.e. in the mean between δλιγαρχία and ἀναρχία,—οὐδὲν μᾶλλον εἰς ἀναγκαίους ἢ μὴ ἀναγκαίους ἡδονὰς ἀναλίσκων (viii. 561 A), βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός (ib. E).

θὲς τοίνυν . . . τίθει] The present tense is appropriately substituted for the aorist, because in what follows attention is drawn not merely to the fact of his education which is presupposed, but to his way of life which is represented as continuing.

E **δνομαζομένην δ']** 'which however is termed.' Cp. Herod. vii. 155, § 2 ὑπὸ . . . τῶν σφετέρων δούλων, **καλεομένων δὲ** Κυλλυρίων.

ταῖς ἐν μέσῳ] Supra D κατέστη εἰς μέσον.

τοὺς δ' αὖ] sc. τοὺς διαφθείροντας, supra C.

τὰ ἔτοιμα διανεμομένων] 'which divide his means among them.' Cp. viii. 552 B τῶν ἐτοίμων ἀναλωτῆς.

573 **A** **τῶν τοιούτων]** 'of men like him,' in whom the lower nature is predominant.

573 A-C *The master passion, a great and winged drone, leads the swarm of other passions buzzing in his train. They feed and pamper him until his sting is grown, when he is surrounded with a body-guard of furious lusts, which kill or banish what remains in the man of prudential and conventional virtue. Has not Passion long been called the tyrant of the soul? Is not the drunken man a lord? And do not madmen fancy that they can rule over the Gods?*

573 **A** **περὶ αὐτόν . . . (B) ἐν αὐτῷ . . . παρ' αὐτοῦ]** περὶ αὐτόν, i.e. the monster winged drone. ἐν αὐτῷ, i.e. the man,—not ἐν αὐτῷ, 'in the drone,' for good opinions and desires could hardly be supposed to exist in him, and οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς must be the subject of **λάβη**: παρ' αὐτοῦ, i.e. the monster winged drone. The subject of **καθήρη** is the drone and the object is the man.

οἶνων] The rare plural may imply variety of wines (Xen. An. iv. 4, 9), but is rather simply 'magnific.' **ἀνειμένων** is a 'dragging predicate' implying a relative clause (cp. vii. 532 c) 'the pleasures found in such society, which are dissolute.'

ὑπὸ μανίας] A crowd of mad thoughts and fancies supply the place of the tyrant's body-guard—viii. 566 B. The manner in

which the metaphor is harmonized and sustained by the 'buzzing of the appetites,' and the 'sting of desire,' which is implanted in the monster drone, is very characteristic of Plato, in whom such continuous metaphors are used not merely as images but as links of connexion. In the same manner, by the use of the word *προστάτην* 572 E, continued in the *προστάτης τῆς ψυχῆς*, the master passion is gradually developed into the demagogue or leader of the people.

Republic
IX.
573
A

ποιουμένας χρηστάς] 'regarded as good.' *ποιουμένας* is one of those disparaging additions which Plato often employs, and here refers to the respectable ideas and motives which hold the desires in check when philosophy is absent. See above in the description of the oligarchical man (viii. 554 E) *εὐσχημονέστερος ἢ πολλῶν . . . εἶη*, and in the progress of his son (viii. 560 A) *αἰδοῦς τινὸς ἐγγενομένης ἐν τῇ τοῦ νέου ψυχῇ*. This use of the passive *ποιεῖσθαι*, although not supported by parallels from other writers, appears to be sufficiently established by the passages quoted on vi. 498 A. Another meaning suggested here is 'good opinions in process of formation.' But this use is no better authenticated, and it is out of keeping with the rest of the description to suppose any genuine tendencies to virtue springing up afresh at this stage of the downward career.

B

καὶ μανίας] *καί*, although found in Par. A and several other MSS. is probably spurious.

καὶ μὴν . . . ἄρχειν] Cp. *Soph. Aj.* 116, where Ajax gives his orders to Athena. *ὑποκινεῖν* suggests mental *disturbance* or *excitement*, *παρakinεῖν* rather *alienation* or *derangement*. There is no reason why *ὑποκινεῖν* should not also be used intransitively.

C

Plato, in introducing a new sense of *τυραννικός*, illustrates his meaning by metaphorical uses of the word in common parlance,—*τὰ φορτικά . . . προσφέροντες* (iv. 442 E).

ἀκριβῶς] = *τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ*: 'in the true sense of the word.'

**ἀνὴρ*] This word is probably the subject and should be *ἀνὴρ*, although the MSS., as usual in such cases, read *ἀνήρ*. The presence of the article is proved by the lengthening of the alpha in similar places of tragic dialogue.

The life of riot which ensues awakens clamorous wants, which are supplied through rapine, until he robs and beats his parents, whom

573 C—
575 A

Republic he makes subservient to the meanest object of his desires. Then he
IX. breaks into houses, and robs temples, while the newly enfranchised
573 C- lusts, that were formerly chained down except in sleep, overpower his
575 A respectable 'democratic' prepossessions. The master-passion is now
tyrant to the height, and leads the soul that is under his dominion
into every excess of crime, being ministered to partly from without
and partly from within.

573 D τὸ τῶν . . . ἐρεῖς] 'As people say in jest, that is not my business
to tell you, but yours to tell me.' καί is idiomatic, giving a sly
emphasis:—'That is just what you have to tell me.'

παρ' αὐτοῖς] 'Amongst them,' viz. the man and his com-
panions: cp. supra A τῶν τοιούτων, also infra 575 c. Such
monstrosities 'never come single.'

ὧν ἂν ἔρως] ὧν is governed by ἔρως. 'Whatever things are
objects of the tyrant Passion that lives within.'

παραβλαστάνουσιν] 'spring up beside' the master-passion.
The image is that of young saplings shooting up at the side of
a tree.

E τῆς οὐσίας παραιρέσεις] 'encroachments on his capital':—he
parts with some of his estate.

ὅταν δὲ . . . βιασάμενον;] The passage is imitated by Longinus,
de Sublim. xlv. 7, where a poetical image is converted into
a rhetorical figure.

τούς δέ] Still referring to the tyrannical man and his comrades
who resemble him:—supra παρ' αὐτοῖς and note. The alternative of
sing. and plur. prepares for infra 575 A καὶ ἂν μὲν . . . ὀλίγοι . . . ὧσι, κ.τ.λ.

σφόδρα γ', ἔφη] sc. ἀνάγκη.

ἀναγκαῖον . . . φέρειν] 'he must get money from each and every
source'—carrying on the notion of violence contained in ἀφελέσθαι.

574 B οὐ πάνυ . . . τοιούτου] 'I do not feel at all comfortable about the
parents of such a gentleman as this.'

πρὸς Διός] here as elsewhere, like ὦ θαυμάσιε supra, indicates the
rising excitement of the speaker. There is a play on the word
ἀναγκαῖος in the two senses of *necessitas* and *necessitudo*,—'who is
bound to him by the closest ties.' Cp. vii. 527 A ἀναγκαίως and
note.

πληγαῖς τε δοῦναι, κ.τ.λ.] In these words Plato is preparing for the actual tyrant: cp. *infra* 575 D ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπη, κ.τ.λ. Republic
IX.

ἐπιλίπη] The reading is doubtful between ἐπιλίπη, 'fail,' and ἐπιλείπη, 'begin to fail.' 574
C
D

νεωκορήσει] 'He will clean out,' i.e. plunder, 'a temple':—a playful litotes like 'convey' in Shakespeare. This point in the individual answers to viii. 568 D, E in the account of tyranny:—ἐὰν τε ἱερὰ χρήματα ᾗ, κ.τ.λ.

τὰς δικαίας ποιουμένης] The reading δικαίας was restored in place of δίκας by Bekker from Par. A; in which, however, it is a correction, though apparently by the first hand. The phrase is a repetition of *supra* 573 B ἐὰν τινὰς ἐν αὐτῷ δόξας ἢ ἐπιθυμίας λάβῃ ποιουμένης χρηστάς, where see the note. The reading of the other MSS., τὰς δίκας ποιουμένης, meaning, according to Stallbaum 'which gave judgement about things good and evil,' is equally doubtful in point of Greek and of sense. The 'opinions' are those imparted to him by his democratical father, who still respects, or fears, the law.

αἱ νεωστὶ . . . λελυμένοι] Cp. *supra* 571 B κολαζόμεναι, κ.τ.λ., *infra* 575 A τὸν δ' ἔνδοθεν . . . ἐλευθερωθέντα. This point recalls viii. 567 E.

τυραννευθεὶς δὲ ὑπὸ Ἑρωτος] 'But now that he is under the dominion of the great Passion.'—The subject is changed from αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμένοι under the influence of the preceding clause ὅτε ἦν αὐτός, κ.τ.λ. E

βρώματος] *supra* 571 D and note.

τὸν ἔχοντά τε αὐτόν] The particle τε after ἔχοντα is probably genuine; but the construction is broken off and resumed in ἄν μέν, κ.τ.λ. which follows, the immediate consequences being thus distinguished from the ulterior result. Plato readily passes from the individual to the state, and plays with language in the transition from one to the other. 575
A

αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτόν] The reflexive pronouns refer to Ἑρως.

τὸν . . . θόρυβον] The rabble-rout in attendance on the master-passion. The racket and turmoil (viii. 561 B) are poetically substituted for the crowd which makes them.

ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἑαυτοῦ] 'By those same dispositions

Republic
IX.
575
A

and by himself' (sc. τοῦ ἔρωτος). The pronoun τῶν αὐτῶν refers to the preceding words—τὸν μὲν ἔξωθεν, κ.τ.λ. The master-passion, with the help of the alien lusts which are his bodyguard (μανίας . . . ἐπακτοῦ supra 573 B) sets free the servile lusts which have hitherto been held in subjection. The whole description is parallel to viii. 567 D, E.

575 A—
576 B

Such is the tyrannical person in himself. What is he in relation to his city? When there are a few such men, and they are kept under, they go and serve some tyrant or become mercenaries, if there is war; otherwise they stay at home and do petty mischiefs, such as burglary and kidnapping, or find congenial occupation about the courts of law. But when they have multiplied, and become aware of their numerical strength, they pick out the man from among them who has the most tyrannical disposition and make him a tyrant. He is the most lustful, the most violent of them all; who, before 'his infant fortune comes to age,' is full of smiles and 'courtesies,' but when his end is gained, looks strangely on those that helped him to power. He never has a friend, nor gets a taste of freedom, but is ever faithless, ever unjust. We are now speaking of him as in a dream. But when the dream becomes reality, then is attained the very acmè of human evil.

575
B

ἄλλον τινὰ . . . τύραννον] ἄλλος refers to τυραννικὸς ἀνὴρ: they who have the making of tyrants in them, or who are all but tyrants, i. e. οἱ τυραννικοὶ ἄνδρες, go and find another tyrant, in whose service they enlist.

ἐὰν . . . γένωνται] 'If such characters are bred when there is no war.' The antithesis is suggested by the casual phrase ἐάν που πόλεμος ᾗ.

C

σμικρά . . . βάλλει] 'A small catalogue of evils,—(even) if there are only a few such men!' 'Why yes,' said I, 'for small is small in comparison with great; and all these things in the misery and mischief which they inflict upon a state don't come within a league of the tyrant, as the saying is.' Socrates' σμικρά,—'small in comparison with tyranny,' is ironically echoed by Adeimantus. The meaning, however, is taken up seriously in the next sentence. A similar play on the same word between the ironical and serious occurs elsewhere in Plato: cp. vi. 498 D Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας. Εἰς οὐδὲν μὲν οὖν, ἔφη, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα. For the catalogue of 'small evils' cp. i. 344 B ff.

πλείστον . . . τύραννον] 'Most of the tyrannical nature.' Cp. ii. 382 D ποιητῆς . . . ψευδὴς ἐν θεῷ οὐκ ἔνι,—viii. 554 D τὰς τοῦ κηφήνος ξυγγενεῖς . . . ἐπιθυμίας. The expression here keeps up the personification of Ἔρως, τύραννος ἔνδον οἰκῶν, supra 573 D.

Republic
IX.
575
D

τυραννικώτατος] 'Most fit to be a tyrant.' Cp. βασιλικός.

ἐάν . . . ὑπέκωσιν] For the suppressed apodosis cp. Protag. 325 D καὶ ἐάν μὲν ἑκὼν πείθεται· εἰ δὲ μή, κ.τ.λ.

μητρίδα] like the English 'mother-country' for the German 'fatherland.'

θρέψει] has a sarcastic force. 'That is his way of supporting her!'

τοιοῖδε] refers to what follows: 'they are always associating with their flatterers, cringing to those who have power to aid them, and neglecting their old friends.'—The plural again takes the place of the singular (τοῦ τοιούτου ἀνδρός).

E

πρῶτον μὲν . . . ἀλλότριον;] 'In the first place, in their intercourse with others, they associate with their own flatterers or ready tools; or, if they want anything from anybody, they are equally ready to fall down before them:—there is no attitude of friendship into which they will not throw themselves:—and when they have gained their end, they know them no more.' This also is a point in which tyrannical men resemble the tyrant (viii. 566 E).

καὶ σφόδρα γε] sc. τοιοῦτοι γίνονται.

576
A
B

κεφαλαιωσώμεθα . . . τοιοῦτος ἦ] 'Let us, then, sum up in a word the character of the worst. He is the man who in reality is such as we imagined him in our dream.'

The thought of ὕπαρ and ὄναρ may have been suggested by supra 571 C, D, but does not directly refer to the bad dreams there spoken of: the word διήλομεν is inconsistent with this explanation:—not 'who is in reality the monster let loose in a dream,' but 'who is in fact the man whom we have described in words.' Plato's love of climax leads to this further step. And here, as in several other places, Socrates enlivens the thought by a transition from the imaginary to the real. Cp. iii. 389 D ἐάν γε . . . ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται. At this point the mock-heroic style passes into seriousness. Socrates, as Chaerephon says of him in the Gorgias, is profoundly in earnest:—Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ὦ Καλλίκλεις, ὑπερφυῶς σπουδαίειν.

Republic IX. And is the acmè of evil the acmè of wretchedness? Let us compare them, Glaucon,—the five cities and the five men. The men will be as the cities.—For example, as the city under a tyranny is the most wretched of all, so is the life that is under the tyranny of desire. Such at least is the judgement of those who are able to look within. City and man are both seen to be enslaved under the rule of the worst. Both are poor and hungry. Both are full of lamentation and mourning and woe. But there is one being who is yet more wretched than the tyrannical man, and that is the tyrannical man who becomes a tyrant.

576 C τοιούτος] ἄθλιος,—sc. φανήσεται.

τοῖς δὲ πολλοῖς . . . δοκεῖ] ‘But the many have likewise opinions many.’ These words follow closely on τῇ ἀληθείᾳ. Truth is one; error is manifold. He *is* miserable, though opinions differ. Plato thus signifies his contempt for common opinion. For the turn of expression cp. vi. 500 D διαβολὴ δ’ ἐν πᾶσι πολλή.

ἀνάγκη, κ.τ.λ.] ‘that must certainly be as you say.’ γοῦν implies ‘whatever the many may think.’

ἄλλο τι . . . οὕτως;] ‘And must not the tyrannical man be like the tyrannical city?’ ὁμοίότητι is an explanation or illustration of κατὰ: cp. viii. 555 A ἀπιστοῦμεν μὴ κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν ὁμοίότητι . . . τετάχθαι;—‘Must they not correspond in similitude?’ The word in both places has been needlessly called in question. The dative is like πονηρία τε καὶ ἀθλιότητι supra 575 C. ἀθλιότητι would fit the context here. But Plato characteristically prepares for what follows by using a general expression and so affecting to keep the question open. Cp. infra 577 C τὴν ὁμοίότητα ἀναμνησκόμενος.

D τί οὖν ἀρετῇ, κ.τ.λ.] This reading, which is manifestly right, has been corrupted in all the MSS. to τί οὖν ἀρα (or ἄρα) ἡ, and has only been preserved as a various reading by the diorthotes on the margin of Par. A.

εὐδαιμονίας] For the use of the genitive cp. v. 470 A τί δέ; γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκῶν ἐμπρήσεως. The same notion is resumed with greater distinctness infra 577 B πῶς ἔχει εὐδαιμονίας;

ἀλλ’ ὥς χρή] sc. θεασάμενοι ὥς χρή, which is resumed in καταδύντες . . . καὶ ἰδόντες, ‘having fairly looked at the whole city from within, we will then give our opinion.’

ἀρ' οὖν . . . διορά;] 'And shall I be right in making the same challenge about the men, and in claiming to have as judge one whose mind can enter into the character of a man and look through him; not like a child who sees from the outside and is dazzled at the parade which the tyrannical nature assumes to those without;—but who has a clear insight?' Republic
IX.
576
E

πρόστασις, like *προστασία*, *πρόσχημα*, here signifies 'outward show,' the externals of majesty. This meaning of the word, though not common, is defined by the clause which follows:—*ἦν πρὸς τοὺς ἔξω σχηματίζονται*. 577
A

εἰ οὖν οἰοίμην . . . (B) ταῦτα προκαλοῖο] The words *εἰ οὖν*, κ.τ.λ., are a resumption of the previous sentence: the apodosis to them is the answer;—'If I were to suppose, as I am saying'—'. . . That, he replied, would like the former be a very right challenge.'

καὶ ταῦτα] refers to 576 E ὁρθῶς . . . προκαλεῖ.

B

τῶν δυνατῶν ἄν, κ.τ.λ.] 'Of the number of those who would be able to judge': ἄν is to be taken with *δυνατῶν* = *δυναμένων*.

What follows is the answer to the question which was raised in the first Book,—'Whether the life of the just or unjust man is the happier?' The inquiry, which had already become 'ridiculous' in Book iv (445 A), is once more resumed, and the answer to what was at first an unanswerable paradox appears in the most complete and triumphant form.

καθ' ἕκαστον] sc. *πάθημα*, anticipating τὰ παθήματα.

C

ἐν μέρει ἀθρῶν] sc. *ἐκότερον*,—*τὴν τε πόλιν καὶ τὸν ἄνδρα*.

ὡς πόλιν εἰπεῖν] 'To speak of the city as a city' [i.e. not merely as a number of individuals]. Cp. *infra* E ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν *ψυχῆς*.

ἀνήρ] See above, note on 573 c.

D

σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μοχθηρότατον] The ruling passion is here spoken of as a *small* part of the soul. The object of this, which is hardly consistent with the foregoing description, is to render the parallel between state and individual as complete as possible.

πολύ γε] sc. *ἥκιστα*.

καὶ ἡ τυραννουμένη ἄρα . . . μεστή ἔσται] 'Then the soul which is under tyranny (I am speaking of the soul taken as a whole)

E

Republic
IX.

577
E

will do least of all what she wishes ;—ever violently carried away by frenzy, she will be full of confusion and remorse.’ Cp. Gorg. 467 ff

The harmony of affections and faculties is a far higher conception of the powers of human nature than the isolated strength of any one of them under the name of will or passion ; which has the appearance and perhaps the consciousness of strength, and is really weakness.

578
A

τήν τε τοιαύτην πόλιν, κ.τ.λ.] The confusion of τε and γε in MSS. is so frequent, that there need be no hesitation in reading τήν τε here, although it has less of manuscript support than τήν γε.

ὀδυρμούς δέ] δέ here rests on the authority of Ven. B:—Par. A having τε with the remaining MSS. Schneider, to account for the variation, suggested δέ γε. [τε should be adopted: there is no objection to an asyndeton. B. J.]

B

τήν τε πόλιν τῶν πόλεων] Here the variant τήν γε might seem preferable. But cp. viii. 568 D and note.

οὔπω . . . μάλιστα] ‘I do not think that our description has yet arrived at the extreme form of misery.’ οὔτος = ‘the man before us.’ τοιοῦτος = ἄθλιος, sc. ὢν.

Plato is preparing a rhetorical surprise:—There is yet a worse than the worst.

C

δυστυχῆς ἦ] is better than δυστυχίῃ, an emendation unnecessarily proposed by Bekker and Cobet. There is no valid objection to the variation of tense. The present here is more pathetic,—‘But is an unfortunate man’: cp. infra 580 A δυστυχεῖ εἶναι.

578 C—
580 A

Consider first the position of the tyrant. He may be compared to the master of a household of slaves, who should be set down with them in a desert place out of reach of aid from his fellows. Nay more, we must suppose him to be surrounded by neighbours who are determined to abolish slavery. He cannot go abroad, or see what is worth seeing anywhere, but, starved in spirit, must abide like a woman in some inner chamber, cowering and unsatisfied.

Now suppose the man in this position to have the tyrannical nature, such as we have described it. Must he not descend to be the slave of the meanest, the flatterer of the vilest,—becoming daily more avarice-bitten, more inquisitive, more envious, faithless and unjust? Godless and friendless, he is the entertainer and cherisher of all manner of evil,—unhappy and causing unhappiness.

τεκμαίρομαι . . . σκοπεῖν] ‘I should infer from what has preceded that what you say is true.’ ‘Yes,’ said I; ‘however, these are not matters about which to have an opinion, but of which one should endeavour to gain a clear conception (1) by the help of such a process of reasoning as we now employ’: or possibly (2) ‘Where the argument is of such a nature.’ For the latter (2) cp. *infra* 579 c τοῖς τοιοῦτοις κακοῖς and note. The turn of conversation here resembles vi. 504 D οὐχ ὑπογραφήν δεῖ ὥσπερ νῦν θεάσασθαι, ἀλλὰ τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παρίεναι.

Republic
IX.
578
C

ὅσοι πλούσιοι] sc. ὅντες, which seems to be omitted in accordance with the idiomatic ellipse after ὅσος. D

διαφέρει . . . πλήθος] ‘But the number of the persons over whom he (the tyrant) rules is a point of difference.’ Cp. Xen. Mem. iii. 4, § 12 ἡ γὰρ τῶν ἰδίων ἐπιμέλεια πλήθει μόνον διαφέρει τῆς τῶν κοινῶν.

οἶσθ’ οὖν ὅτι, κ.τ.λ.] Socrates, wanting to draw attention to a familiar fact, treats it as a new and original observation.—‘Did you ever remark’ &c.? Cp. ii. 376 A ἡ οὐπω τοῦτο ἐθαύμασας;

τί γάρ . . . ; οὐδέν, εἶπον] ‘Why should they fear them?’ ‘Oh, for no reason.’ The negative in this and similar places merely waives the point immediately in hand before calling attention to something else, which remains to be said, cp. esp. iv. 424 D οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται and note. The familiar phrase in Protag. 310 B—μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ’, ἢ δ’ ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γέ, —is an example of the same conversational idiom. [L. C.]

ἐν ποίῳ . . . καὶ ὁπόσῳ] The indirect form following on the direct is partly occasioned here by the neighbourhood of οἶει. Some MSS. have πόσῳ,—but cp. Gorg. 500 A ἐκλέξασθαι ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐντὶ καὶ ὁποῖα κακά. E

ἐν παντί] sc. φόβῳ. ‘In absolute terror.’ Cp. Soph. 250 D πάσῃ συνεσχόμεθα ἀπορίᾳ.

The single master who has many slaves is safe only because all the masters unite for mutual protection. But suppose the family and their slaves to be carried off into the wilderness: the case of the individual owner is desperate. Or, again, surround the unfortunate man with neighbours who make the possession of slaves a crime,—and there is a worse than what seemed to be the worst position. Both these misfortunes have befallen the tyrant:—he is in a solitude, and has nevertheless all mankind for his enemies.

Republic οὐδὲν δεόμενος] ‘When he has no need to do so’: i. e. being
IX. actuated by no ordinary motive, but by fear. Cp. Plut. Tib.
579 Gracch. c. 21 (quoted by Schneider) δέισασα περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ βουλὴ
A ψηφίζεται μηδὲν δεομένη πέμπειν αὐτὸν εἰς Ἀσίαν.

B ἐν παντὶ κακοῦ] Cp. Symp. 194 A εὖ μάλ’ ἂν φοβοίτο καὶ ἐν παντὶ
εἷης: Euthyd. 301 A.

ὑπὸ πάντων πολεμίων] ‘By people who are all his enemies.’
Cp. vi. 496 D εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν: viii. 567 D μετὰ φαύλων τῶν
πολλῶν οἰκεῖν.

Resuming from 578 c Plato now returns to the tyrant and the tyrannical man.

λίχνῳ δὲ ὄντι, κ.τ.λ.] It is a characteristically Greek trait that the tyrannical nature has not only the lower desires in excess, but also unbounded curiosity, like Glaucon’s φιλοθεάμονες in v. 475 D.

C τοῖς τοιούτοις κακοῖς] (1) A dative of circumstance, referring to the immediately preceding description of the tyrant’s condition. Ast’s conjecture ἐν τοῖς τ. κ. is not necessary. The tyrant’s miseries are increased a hundred-fold when he is of the tyrannical nature. The extreme of wretchedness attending the combination of character and position is greater than the evil involved in either taken separately. Or (2) the dative may be explained as denoting the measure of excess—The description of the tyrannical tyrant began at 578 c: what followed was an illustration of his excess of misery over the tyrannical individual as such. The illustration is now applied. ‘Do not such evils as these measure the excess of misery accruing to him whom you just now judged to be most wretched of all, when he is raised from a private station to despotical power?’ πλείω καρποῦται, sc. κακία.

ὥς μὴ ἰδιώτης] The opposition of the following clause logically requires μὴ ὥς, which recent editors have accordingly accepted from Stobaeus and Vat. Θ. But the order of words is idiomatic.

D ὁμοιότατά τε καὶ ἀληθέστατα λέγεις] Cp. Soph. 252 c κομιδῇ λέγεις ὁμοίον τε καὶ ἀληθές.

κἂν εἰ μὴ τῷ δοκεῖ] The conjunctive δοκῇ—see v. 11.—has the authority of all the MSS. but one. There are too many instances of εἰ, ἐπεὶ, &c., with the subjunctive to allow of confidence in rejecting it: e. g. Laws xii. 958 D εἴτε τις ἄρρηγν εἴτε τις θήλυς ᾗ. [But? ᾗν.] And κἂν εἰ appears sometimes to be treated as = καὶ

ἐάν. In Arist. Eth. Nic. vii. 7, § 1 the MSS. have *κὰν εἰ ῥέπωσι*. *Republic*
See also Pol. ii. 1, 1 with the note of Mr. W. L. Newman in his *IX.*
Politics, vol. ii. p. 227. 579
D

κόλαξ τῶν πονηροτάτων] cp. supra A κόλαξ . . . θεραπόντων.

καὶ ἂ τὸ πρότερον εἵπομεν] supra 576 A, B, viii. 567.

580
A

The case is now ripe for judgement, and Glaucon formally assigns to the five individuals their places in the order of virtue and happiness and the contraries of these. The most royal nature is the best and happiest ; the most ' tyrannical ' is the worst and wretchedest, while (1) the oligarchical and (2) the democratical man come between. 580
A-D

ἴθι δὴ . . . τυραννικόν] 'Come now, said I, as the universal arbiter sets forth his sentence,' 'so do you also decide who in your opinion is the first, and who the second, and the remainder, being five in all, in order.'

580
B

The expression *ὁ διὰ πάντων κριτής* is obscure, and cannot be certainly explained. It has been compared to *τὸν διὰ πάντων χορόν* or *ἀγῶνα*, found in inscriptions :—Boeckh's *C. I. G.* vol. i. 425, 1586, 1719, 1720. The words may mean (1) the judge who decides the prizes of all the different kinds of contests ; (2) or all the prizes, e.g. first, second, third, in the same contest ; (3) the judge who gave the final decision in some musical pentathlon, such as appears to be referred to in the inscriptions. Cp. Herod. ii. 91, § 5 *ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα*, and Laws ii. 658 A *τί ἂν, εἴ ποτέ τις οὕτως ἀπλῶς ἀγῶνα θεῖη ὀντινοῦν, μηδὲν ἀφορίσας μήτε γυμνικὸν μήτε μουσικὸν μήθ' ἵππικόν, ἀλλὰ πάντας συναγαγὼν τοὺς ἐν τῇ πόλει προείποι θεῖς νικητήρια τὸν βουλόμενον ἥκειν ἀγανισόμενον ἡδονῆς πέρι μόνον* : ib. xii. 949 A *καὶ κριτὴν αὖ χορῶν καὶ πάσης μουσικῆς*. The separate contests may have had separate experts to judge of them—*πέντε ὄντας* seems to convey an allusion to the pentathlon ; and the words *ὥσπερ χοροὺς κρίνω* in Glaucon's reply are in favour of this line of interpretation, for which see also Xen. Mem. iii. 4, § 3 *ὁσάκις κεχορήγηκε, πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε*. The image, however, is not consistent ; for *διὰ πάντων* must have originally referred to all the kinds of performance, but is here applied to all the competitors.

πέντε ὄντας] of course refers to all the individuals and not to *τοὺς ἄλλους* with which it is verbally combined.

Republic καθάπερ . . . εἰσῆλθον . . . κρίνω] 'I assign them their places in
IX. the order in which they came in.'

580 ὅτι ὁ Ἀρίστωνος υἱός, κ.τ.λ.] 'That the son of Ariston' (i. e. Best)
C 'judged the best man to be the happiest': an obvious play on words. Cp. x. 614 B Ἀλκίονου . . . ἀλκίμου.

ἐάν τε λανθάνωσι, κ.τ.λ.] ii. 366 E. This is one of the threads by which Plato connects the end of the Republic with the beginning.

580 D—*The judgement of Glaucon,—or of the enlightened observer (supra*
583 A 577 A) *is confirmed by that of the philosopher, who has the best right to judge. For there are three pleasures, corresponding to the three parts of the soul,—the pleasure of learning, the pleasure of honour or victory, and the pleasure of gain. The philosopher knows them all, but the lover of honour or of gain is acquainted only with one. He has this threefold experience; and in him Reason which is the faculty of judging is far superior: therefore he will be the most competent to decide. And his decision is that the pleasure of knowing and learning is by far the most worth having, while he assigns the second place to the pleasures of ambition.*

580 ἐάν τι δόξη] 'If it at all approve itself,'—τι adverbial.
D

δέξεται . . . ἀπόδειξιν] τὸ λογιστικόν, which is found before δέξεται in Par. A and most MSS., seems to have arisen from a gloss on τριχῇ, enumerating the three parts of the soul. This is confirmed by the reading of Par. K λογιστικόν, ἐπιθυμητικόν, θυμικόν δέξεται. K although a derivative of Π has some readings coming from an independent source. τό in Par. A is marked with two dots as questionable. For the impersonal use of δέξεται, sc. τὸ πρᾶγμα, cp. the use of δείξει, Phil. 45 D τάχα . . . οὐχ ἥττον δείξει, and the like expressions.

τὸ μέν, φαμέν, ἦν] The past tense refers to the previous discussion in iv. 439 ff.

E τούτῳ ἐπωνομάσαμεν] The dative is instrumental. 'We employed this to name it with.' This better corresponds with ἐνὶ . . . ὀνόματι supra than the various reading τοῦτο, which has very slight authority (Ang. v, Vat. m, Par. K corr.).

581 μάλιστα ἂν . . . τῷ λόγῳ] 'We should be most able to rest on
A a single comprehensive notion in speaking (τῷ λόγῳ).'

ὥστε . . . λέγοιμεν] ‘So as to convey a clear meaning to ourselves, in speaking of this part of the soul.’ *Republic* IX.

581
A

οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν, κ.τ.λ.] The passionate element resolves itself into the love of power and honour.

ἡ ἐμμελὴς ἂν ἔχοι;] ἡ like ἄρα sometimes anticipates an affirmative answer. B

τούτων] sc. τῶν τριῶν εἰδῶν. I. e. it cares less for gain than *θυμός* does, and less for power than *ἐπιθυμία*. The word, though pleonastic, is in accordance with the fulness and precision of Plato's style. W. H. Thompson's πάντων, on the other hand, is over-emphatic. The philosopher (infra 582 λ) cares less for gain than for glory. [If rejected, the word must be attributed to an accidental doubling of τούτοι. L. C.]

κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν] ‘We should give the proper name.’
Cp. ἀπὸ τρόπου, πρὸς τρόπον.

ἀνθρώπων . . . τὰ πρῶτα] sc. γένη. ‘Three kinds in chief (or primarily).’ For the limitation cp. iv. 443 E καὶ εἰ ἄλλα ἅττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα and note. C

ὑποκείμενον ἐν ἐκάστῳ τούτων] ‘Corresponding severally to each of these’—i. e. in the order of classification. Cp. Protag. 349 B ἐκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία καὶ πρᾶγμα. ὑποκείμενον, not = subject-matter, but simply denoting correspondence as in Protag. I. c.

τρεις τοιούτους] I. e. one of each kind.

τῶν βίων] Cp. Arist. Eth. Nic. i. 2.

ὁ τε χρηματιστικός] ‘First the money-maker.’ The second τε changes to δέ as the sentence becomes adversative. D

τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ’ ἐγώ, ποιῶμεθα, κ.τ.λ.] ‘But may we suppose that the philosopher regards the other pleasures in regard to the pleasure of knowing the truth and in that pursuit abiding always, not so very far from the Heaven of pleasure, and that he calls the other pleasures necessary under the idea that if there were no necessity for them he would rather not have them.’

In this way of taking the passage the words τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω have a slight irony, intended to express that the philosopher has in knowledge the true pleasure. For ποιῶμεθα Gräser and Hermann read τί οἰώμεθα, which diminishes the harshness of the

Republic
IX.

581
D

expression νομίζειν τὰς ἄλλας ἡδονὰς πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι τάληθές ὄπη ἔχει. With καλεῖν, ἀρ' οὐκ οἴώμεθα has to be supplied from τί οἴώμεθα, in which there is also considerable harshness. In the translation τί οἴώμεθα has been read not without hesitation, as it is difficult to account for the same error, however slight (π for τ) creeping into all the MSS. [B. J.]

τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγώ, *τί οἴώμεθα . . . (E) εἰ μὴ ἀνάγκη ἦν ;] 'And what, are we to suppose, is the philosopher's estimate of other pleasures in comparison with that of knowing the truth as it is and being evermore engaged in such an intellectual pursuit? Must we not think that he accounts them far removed from true pleasure, and that he calls them necessary and nothing more, inasmuch as, apart from knowledge of the truth, he has no wants but what are absolutely necessary?' τί οἴώμεθα is Gräser's correction of ποιώμεθα, the manuscript reading, which may be strained to yield a possible meaning (—'may we suppose?') but is ill-suited to the immediate context, and to the reply—εὖ . . . δεῖ εἰδέναι, which exactly fits οἴώμεθα, cp. i. 341 A, B; viii. 556 D, E.

E

In what follows, Madvig's conjecture τὴν . . . ἡδονήν; for which see v. rr., is occasioned by the apparent baldness of τῆς ἡδονῆς in the present connexion. But his reading, πρὸς τὴν τοῦ εἰδέναι τάληθές ὄπη ἔχει . . . ἡδονήν, is ill-balanced, and the last phrase too abrupt. The word ἡδονῆς, which is marked with dots in Par. A, is very possibly corrupt, however, and may have grown out of ἀληθινῆς through an interlinear gloss, τῆς ^{ἡδονῆς} ἀληθινῆς. It might, indeed, be said that in the philosopher's view other pleasures, as compared with that of knowledge, were far from being pleasure at all. But the sudden introduction of this thought in a passage of such gravity is on the whole improbable. [L. C.]

οὐ πάνυ πόρρω] sc. δεῖ οἰεσθαι νομίζειν αὐτόν. The force of οὐ is continued with καὶ καλεῖν, κ.τ.λ.

582
B

πολύ, ἔφη, διαφέρει] The philosopher is at a higher stage of experience than either of the two others: he has passed them, but they can never compete with him. In the world of the money-getter, where wealth is held in respect, something is known even of the pleasure of honour: but neither he nor the ambitious man can conceive of the pleasure which the philosopher finds in knowledge. Cp. 'He that is spiritual judgeth all things; Yet he himself is judged of none.'

τῆς ἡδονῆς ταύτης] sc. τοῦ τὰ ὄντα, ὅπη πέφυκε, μαυθάνειν.

Republic
IX.

τί δὲ τοῦ φιλοτίμου] sc. διαφέρει ὁ φιλόσοφος ἢ οὐ;

582
C

ἀλλὰ τιμὴ μὲν] The best MSS., including Par. A, have ἀλλὰ τί μὴν.

ὥστε ἀπό γε, κ.τ.λ.] The order is πάντες ἐμπειροὶ (εἰσὶ) τῆς γε ἀπὸ τοῦ τιμᾶσθαι ἡδονῆς, οἷόν ἐστι.

καὶ μὴν . . . φιλοσόφου] ‘And he is the only one of them whose experience is accompanied by wisdom.—Certainly.—Further, the very instrument by which judgement is to be given is not the instrument of the covetous or ambitious man, but only of the philosopher.’

D

διὰ λόγων που ἔφαμεν, κ.τ.λ.] supra ἡ ἐμπειρία τε καὶ φρονήσῃ καὶ λόγῳ.

τούτου] τοῦ φιλοσόφου.

ἐπειδὴ δ’ ἐμπειρία, κ.τ.λ.] sc. κρίνεται τὰ κρινόμενα.

E

καὶ ἐν ᾧ . . . ἡδιστος] ‘And he amongst us, in whom this is the ruling principle, has the pleasantest life.’

583
A

For a similar judgement of lives cp. Phil. 65 ff.

ὁ κριτής] The argument which began at 582 A is now complete, and the philosopher,—not Glaucon or one of ourselves,—is admitted to be the judge.

αὐτοῦ] sc. τοῦ κριτοῦ.

To add a third and crowning demonstration :—The pleasure of the philosopher is alone real.

583 B-
587 B

The satisfaction of desire and that of anger only appear pleasant through contrast with antecedent pain. Moreover the things of the body are less real than things of the mind; and therefore bodily pleasures, like the indulgence of appetite and anger, are more unreal than the pleasures of intellect. Most men are ignorant of this, and looking ever downwards prefer the shadow of delight. Whereas if the lower nature be subdued to the higher, even the lower pleasures partake somewhat of reality, because the whole life is standing in the light of truth.

ταῦτα . . . ἀκηκοέναι] The two victories already achieved are (1) the superior happiness of the just in Glaucon’s judgement, after

583
B

Republic
IX.

583
B

comparing the individuals with the states : (2) the judgement of the philosopher, accredited by his superior knowledge of true pleasure. The third and last is the proved unreality of other pleasures in comparison with those of philosophy. For the favourite allusion to Zeus Soter cp. Charm. 167 A, B *πάλιν τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπώμεθα* : Phil. 66 D *ἴθι δὴ τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι*, κ.τ.λ. The association of the phrase with the Olympian contests occurs only here.

ἐσκιαγραφημένη] *σκιαγραφία* is a painting in light and shade, which owes its effect to contrast and is therefore a very appropriate figure of pleasure,—here affirmed to be purely relative. In Phaedo 69 B it is applied to courage and temperance, which are likewise said to be unreal when separated from knowledge. Cp. x. 602 D *ᾧ δὴ ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἡ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει* :—also vii. 523 B, Theaet. 208 E.

ὥς ἐγὼ δοκῶ] Compare the part of the Philebus in which the relativity of pleasure is discussed, especially 44 c, where the opinion of those who deny the existence of pleasure is quoted.

Plato uses a similar anonymous formula in Lys. 215 c, probably referring to the Heracliteans ; also in Phaedo 62 B, speaking of the Pythagoreans ; in Theaet. 201 D, of the Megarians (?) ; and of certain anonymous physicists (friends of Democritus ?) in Phil. 20. He is probably here alluding to these persons, whoever they may have been,—who maintained a doctrine not unlike that in the text, viz. that pleasure is only an escape from pain. It is not likely, as Stallbaum supposes, that Plato would have used this ironical formula of a doctrine for which he had made himself responsible. And the greater precision and fulness with which the subject of pleasure is treated in the Philebus is one of the reasons for supposing the date of that dialogue to be later than that of the Republic. Both speak of a neutral condition between pleasure and pain ; in both the metaphor of health and sickness occurs ; both describe pleasure as an enchantment,—*γοητεία*. But in the Republic the object of Plato is only to convict ordinary pleasure of unreality ; in the Philebus there is an elaborate attempt to analyse pleasures, and to distinguish true from false kinds :—the higher pleasures are not only the intellectual, but extend also to those which are derived from beauty of form, colour, sound, smell (here only incidentally mentioned), and are unalloyed with pain. Here, again, it is simply assumed that all pleasures are *κυήσεις* (583 E) and *πληρώσεις*

(585 A, B);—in the Philebus, as in Aristotle's Ethics, the circumstance of some pleasures being *γενέσεις* and *πληρώσεις* is adduced as a ground for depreciating them. For the Platonic view of pleasure see introduction to Philebus, Eng. Trans. vol. iv. pp. 530 ff.

Republic
IX.
583
B

ὥδ' . . . ἄμα] 'I will make the matter clear in the following way, carrying on the inquiry while you answer me.' ὥδε points generally to what follows—the manner of which is further particularized by σοῦ . . . ἄμα. For *ζητῶν ἄμα* cp. v. 450 E.

From the relativity of pleasure and pain Plato deduces their illusory and unsatisfying nature. There are two extremes, pleasure and pain, and an intermediate state which may be described as the absence of either. But it may also be conceived as pain or pleasure. Health and rest are all the pleasures that a man desires in sickness; and the cessation of enjoyment may be assumed in like manner to be often a pain.

This is an argument characteristic of ancient philosophy, which in modern times has no value. Pleasure is relative and contrasted, admitting of degrees, and associated with certain bodily sensations; also of a fleeting and transient nature when compared with the eternal idea, or the absoluteness of knowledge. But pleasure only partakes in this of the condition of our bodily state; that which is relative or admits of degrees is not the less really existing. Even the power of receiving intellectual pleasure is almost as transient as the enjoyments of sense; the permanence of objects of knowledge must not be confounded with the continuance of our capacity to be pleased by them. This is casually admitted in Symp. 207 E. But it is more clearly seen by us than by Plato and Aristotle, who were confused in their perception of the imperfectly abstract ideas of the 'limit' and the 'relative'; and to whom that which was incapable of being defined seemed also to be incapable of any true existence.

ὥς . . . ἄρα] 'as they find.'

C

τοῦ τοιούτου] sc. τοῦ λυπηροῦ—the absence of pain. Cp. viii. 566 E ὅταν . . . ἡσυχία ἐκείνων . . . γένηται.

D

ἢ ἡσυχία] sc. φαίνεται, resuming τοῦτο.

584
A

οὐδὲν ὑγιές] cp. vii. 523 B ὡς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὑγιές ποιούσης, Soph. 232 A ὅταν ἐπιστήμων τις πολλῶν φαίνεται . . . τὸ φάντασμα τοῦτο . . . οὐκ ἔσθ' ὑγιές. And for *γοητεία*, Phil. 44 C αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα οὐχ ἡδονὴν εἶναι.

Republic
IX.
584
B

ἔφην ἐγώ] Between this and ἦν δ' ἐγώ the reading is uncertain. See v. 11.

πολλάκις] 'Perchance': cp. iv. 424 c, &c.

ποίας] sc. τῶν ἡδονῶν,—although pleasures and pains have both been mentioned. Cp. infra 586 c ἐαυτῶν and note.

τὰς περὶ τὰς ὁσμὰς ἡδονάς] Cp. Phil. 51 E: Arist. Eth. Nic. x. 3, § 7 τοῦτο δ' οὐ περὶ πάσας συμβαίνει τὰς ἡδονάς· ἄλλοι γάρ εἰσιν αἱ τε μαθηματικαὶ καὶ τῶν κατὰ τὰς αἰσθήσεις αἱ διὰ τῆς ὁσφρήσεως: ib. vii. 13, § 2.

C ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι] Cp. Theaet. 186 c ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει, and the account of sensation in Phil. 38 D, Tim. 64.

καὶ λεγόμεναι] 'And are commonly called pleasures.' For this frequent formula, in contrasting common opinion with philosophic truth, cp. iv. 431 c τῶν ἐλευθέρων λεγομένων.

οὐκοῦν . . . ἔχουσιν:] 'Is this not also true of the anticipations of pleasure and pain which precede them?' πρὸ μελλόντων instead of περὶ μελλόντων, and προησθήσεις instead of προαισθήσεις, are required by the sense, and are the readings of Par. A and other MSS. The form of the word προήσθησις is singular, but is confirmed by the use of ἡσθημα in the sense of *pleasure* in the fragments of Eupolis' Δῆμοι.

D τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ κάτω] The Timaeus, p. 62 c ff., shows a clear advance beyond the crudity of this distinction which is parallel to the point of view in Phaedo 109. [L. C.]

E κάτω τ' ἂν οἶοιτο φέρεσθαι καὶ ἀληθῆ οἶοιτο] As the man who has no true pleasure has, nevertheless, a true experience of pain.

585 A σφόδρα μὲν . . . ἀπατῶνται:] 'they firmly believe that they have reached the goal of satiety and pleasure, just as if they were looking at grey when contrasted with black in inexperience of white, and viewing pain in like manner contrasted with the absence of pain in their inexperience of pleasure, they are deceived.' So we may translate, omitting δέ after ὥσπερ with all the best MSS. The antithesis to μὲν is to be gathered from the clause καὶ . . . ἀπατῶνται (= ἀπατῶνται δέ). This is a possible but not a probable way of taking the passage. A much better sense is obtained by the insertion of δέ after ὥσπερ, which is actually found in one MS. (Munich 7), 'they firmly believe that they have reached the goal of

satiety and pleasure, but as a matter of fact they are deceived through viewing pain in contrast with the absence of pain in inexperience of pleasure, just as they would be deceived (sc. ἀπατῶντο ἄν) if they viewed (ἀποσκοποῦντες = εἰ ἀποσκοποῖεν) grey contrasted with black in inexperience of white.

Republic
IX.

585
A

πρὸς τὸ ἄλυπον οὕτω λύπην] W. H. Thompson's conjectural emendation, πρὸς λυπὴν οὕτω τὸ ἄλυπον, is certainly more logical, but the 'chiasmus' in the text is not impossible.

ἀλλὰ πολὺ μάλλον, κ.τ.λ.] Cp. Theaet. 142 B καὶ οὐδὲν γ' ἴσπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον, εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν.

· οὐκοῦν . . . ἴσχω] 'If this be so, he who takes food and he who gets hold of understanding' (ἴσχω a stronger form of ἔχω) 'will both be filled.'

B

πότερα . . . (c) ἀρετῆς;] 'Which classes of things are they which in your judgement have a greater share in true being?—those of which food and drink and condiments and all kinds of sustenance are examples, or the class which contains true opinion and knowledge and mind and in general all virtue?' Observe the transition from plural to singular in passing from sense to knowledge.

καὶ †ἀληθείας] The word is obelized because the abstract noun is oddly correlated to the adjectives preceding, where καὶ ἀληθεῖς might equally have been said.

C

τὸ τοῦ μηδέποτε ὁμοίου] The article here was added by Ast, as below (*τοῦ ἀεὶ ὁμοίου) by Madvig. Though not absolutely required in either place, it might easily have been dropped by a copyist.

εἰ δὲ ἀληθείας ἦττον, οὐ καὶ οὐσίας;] Plato wishes to show that the unchangeable partakes of essence, knowledge and truth in equal degrees: or rather that essence, knowledge and truth go together. First he asks whether it has either of these qualities in a greater degree than the others, and elicits the answer that it has not. Then with the same object in view, he proceeds to inquire whether, 'if the unchangeable had less of truth, would it not also have less of essence?' For the sake of his argument it would have been sufficient to obtain the admission that truth and essence go together: that the pleasures of the body, being less true, are also less real.

For somewhat similar inversions cp. *infra* 587 E, *supra* 582 B, c.

Republic IX. It is therefore unnecessary with Madvig to suppose a lacuna before εἰ.

585 D σῶμα δὲ αὐτὸ . . . οὕτως:] SC. ἦττον ἀληθείας τε καὶ οὐσίας μετέχειν.
τὸ τῶν ἦττον ὄντων] SC. πληρούμενον.

τῶν φύσει προσηκόντων] ‘with things naturally befitting;’ i.e. things perishable for the body, things eternal for the mind.

E ἀπιστοτέρως] corresponds to ἦττον . . . βεβαίως in the previous clause.

586 A μέχρι πάλιν . . . μεταξὺ] ‘back again as far as the middle point’—but no farther upwards.

ταύτῃ] ‘hereabout,’ i.e. in the region below the middle. So τοῦτο in the next clause.

τὸ ἀληθῶς ἄνω] Cp. Phaedo 109, Phaedrus 247 c for the similar idea of an upper heaven into which the mind is elevated.

κεκυφότες, κ.τ.λ.] Cp. vii. 519 A τὰς τῆς γενέσεως ξυγγενεῖς ὥσπερ μολυβδίδας, κ.τ.λ. Note χορταζόμενοι, a word usually applied to animals (ἐχόρταζες ii. 372 D) and see Milton, *Comus*, sub init.

‘Who knows not Circe,
The daughter of the Sun, whose charmed cup
Whoever tasted lost his upright shape
And downward fell into a grovelling swine?’

ἐνεκα . . . πλεονεξίας] For the origin of war in luxury cp. ii. 373 E and Phaedo 66 c καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι.

B σιδηροῖς κέρασι] Cp. Aesch. Agam. 1127 μελαγκέρῳ . . . μηχανή-
ματι | τύπτει.

ὀπλαῖς] probably with a glance at ὀπλοῖς.

τὸ στέγον ἑαυτῶν] Cp. Gorg. 493 A, B τοῦτο τῆς ψυχῆς οὐ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶ, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας.

παντελῶς . . . χρησφδεῖς βίον] ‘Verily, Socrates, said Glaucon, you describe the life of the many like an oracle.’

ξυνεῖναι] SC. τοὺς τοιούτους.

ὑπὸ τῆς . . . ἀποχραινομένης] ‘Whose colour is gained by

juxtaposition.' ἀποχραίνειν (Laws vi. 769 A) seems to mean 'to give the last touches,' 'put in the high lights' in painting. Republic IX.

ἐαυτῶν] refers to ἡδοναῖς only, although ἑκατέρας resumes both ἡδοναῖς and λύπαις. 586 C

τοιούτων τι αὐτὸ εἶναι] The life of the pleasure-seekers is like that of men fighting for a shadow. Cp. vii. 520 c, where there is a reference to the shadows on the wall of the den. For the form of the legend of Helen here referred to see especially the Helena of Euripides.

τί δέ; . . . οὐχ ἕτερα τοιαῦτα;] The satisfaction of anger also is a relief from pain.

αὐτὸ τοῦτο] sc. τὸ τοῦ θυμοειδοῦς πρᾶγμα understood from τὸ θυμοειδές. For the use of διαπράττομαι cp. Phaedr. 256 c τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστὴν αἴρεσιν εἰλέτην τε καὶ διεπράξαντο· καὶ διαπραξαμένῳ τὸ λοιπὸν ἦδη, κ.τ.λ., and for the dative, iii. 411 D βία . . . πρὸς πάντα διαπράττεται: Gorg. 451 D τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων.

Observe the use of θυμῷ in the ordinary sense in the same passage with the more technical θυμοειδές.

περὶ τὸ φιλοκερδές, κ.τ.λ.] Cp. supra 580 E ff. D

εἴπερ τὸ βέλτιστον . . . οἰκειότατον;] Cp. Lys. 222 c πότερον οὖν καὶ τὰγαθὸν οἰκίον θήσομεν παντί, τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον; E

τὰ ἑαυτοῦ πράττειν καὶ δικαίῳ εἶναι] an allusion to the definition of Justice in Book iv.

καὶ εἰς τὸ δυνατόν τὰς ἀληθεστάτας] 'the truest of which they are capable,'—since the pleasures of θυμός and ἐπιθυμία are less true than that of reason, cp. supra D ὡς οἶόν τε αὐταῖς ἀληθεῖς λαβεῖν.

ὁ δὲ ὀλίγιςτον] 'but the other' (viz. the philosopher-king) 'is least removed from it.' 587 B

The conclusion just arrived at may now receive a mathematical expression. The shadow, which is a surface, may be represented arithmetically as $3 \times 3 = 9$, the distance between king and oligarch being simply multiplied into that between oligarch and tyrant. But to fathom the depth of the declension, not 9 but the cube of 9 must serve to express the enormous interval. The square of 9 is 81, the cube is 729, a number not unsuitable to human life, for it is a number connected with days and nights and months and years. And if in pleasure the tyrant differs from the king so widely, how great must be the king's superiority in other ways! 587 B-588 A

Republic IX. 587 B τριῶν ἡδονῶν, κ.τ.λ.] Socrates, having discussed the different kinds of pleasure and the different forms of government and character in relation to pleasure and pain, proceeds to sum up these differences in an arithmetical formula, or rather in two numbers, 9 and 729. These numbers are obtained in the following manner. The oligarch is in the third remove from true pleasure; the king has the pleasure of wisdom, the timocrat that of honour, the oligarch that of wealth, which is an unreal shadow. But the tyrant is in the third remove from the oligarch, and his pleasure is the shadow of the shadow of a shadow—and this a shadow thrice removed from reality. According to the simplest computation, his life is thrice three times less sweet or his pleasure less true than that of the king. His shadow of enjoyment is therefore represented by the *superficial* number 9. (For the superficial nature of the εἰδωλον cp. x. 598 A, B.) But in order to gauge the *depth* of the tyrant's misery, or conversely to estimate the *solidity* of the king's happiness, it is necessary to cube the simple number 9. The number so obtained is 729.

C ὁ τύραννος] not ὁ τυραννικός, because we are thinking of the extreme case of the tyrannical individual made tyrant—supra 573 C, 580 C. By the force of antithesis we pass in what follows from the βασιλικός to the βασιλεύς, i. e. the philosophical individual who has authority in an ideal community (vi. 497 B, C).

φυγῶν νόμον τε καὶ λόγον] cp. supra A ἂν πλείστον . . . λόγον ἀφέστηκε.

δορυφόροις] 'armed' viz. with stings: supra 573 E, 575 A. They are the body-guard of the tyrant passion.

οὐδέ] is to be joined with εἰπεῖν—'not even to express it.'

ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος . . . τρίτῳ εἰδῶλω] Plato adopts the inclusive mode of reckoning (Oligarch 1, Democrat 2, Tyrant 3), and similarly from the oligarch to the king (Oligarch 1, Timarch 2, King 3). Then to obtain a value for the *shadow* of pleasure enjoyed by the tyrant, he multiplies together the numbers so obtained. But when he turns to consider the solidity of the king's pleasure he is not contented with the square number, but taking this as 'linear,' i. e. as a simple number, he squares and cubes it (9, 81, 729).

D εἰς ταῦτόν . . . τιῶμεν] In accordance with iv. 445 D, E.

ἐπίπεδον . . . ἂν εἴη] 'The shadow of tyrannical pleasure, then, determined by the number of length will be a plain figure:' i. e. the number 9, which is the 'linear' expression of the interval, is also the expression of a surface, the square of 3.

Republic
IX.
587
D

τὸ εἶδωλον . . . ἡδονῆς τυραννικῆς] 'The shadow, of which the tyrant's pleasure consists.'

κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμόν] sc. λογιζομένοις.

κατὰ δὲ δύναμιν καὶ τρίτην αὔξην] (1) 'But if we square and cube.' There is some doubt as to the exact process intended and even as to the precise meaning of δύναμις. The δύναμις of a number is properly its square,—τὸ ἐπίπεδον ὃ δύναται (Theaet. 148 A). Hence either 9 : 81 : 729, as above; or $3 \times 9 \times 27 = 729$. But in the passage of the Theaetetus just cited, δύναμις is 'the square-root,' and even 'an irrational square-root'—showing that in Plato the technical usage is not fixed. Here it may possibly mean (2) 'any higher power,' e. g. the cube: 'if we raise the number,' i. e. 9, 'say to the third power.'

ὄσσην, κ.τ.λ.] sc. ὁ τύραννος τοῦ βασιλικοῦ.

μεταστρέψας] sc. τὸν λόγον. 'If you turn the argument the other way about': i. e. if you show not how far the tyrant is removed from the king in the untruth of his pleasure, but how far the king is removed from the tyrant in the truth of his pleasure.

τελειωθείσῃ τῇ πολλαπλασιώσει] I. e. when 9 is raised to the third power; [or when 3, 9, 27 are multiplied together]. It should be remembered that Plato is only playing with numbers and must not be taken too seriously. The number 729 besides being convenient for the measurement of days and nights, also included many numerical compounds, and was the expression of many geometrical figures which gave a seeming authority to it. If it is worth while to raise the question, we can hardly say that Plato is in earnest: but we may perhaps say that he was fascinated by finding a numerical expression of what he conceived to be the truth. He did not trouble himself about minor details, any more than in the number which he assigns in the Laws for the population of his city.

ἀμήχανον . . . τοῖν ἀνδροῖν] (1) 'You have brought to bear upon the two men' (viz. the king and the tyrant, although the tyrant is chiefly thought of) 'an overwhelming calculation of the difference

VOL. III.

F f

Republic
IX.
587
E

between them;’ or (2) ‘you have brought down upon us a wonderful calculation of the difference between the two men.’ The image is that of a river coming down in flood and covering everything with debris. Cp. καταχώννυμι in Gorg. 512 B, Theaet. 177 B. In the former case (1) the genitive τοῖν ἀνδρῶν is governed by κατά in composition. [If the other reading, καταπεφώρακας (see v. rr.), were adopted, the genitives would follow διαφορότητος as in (2). But Plato is not likely to have used such a word as καταφωρᾶν without more point than can be found in it here. L. C.]

τοῦ τε δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου] In apposition to τοῖν ἀνδρῶν. The king is the ideal of justice, the tyrant of injustice.

588
A

ἀληθῆ] ‘The calculation is a true one and we may remark further,’ &c. The mathematical accuracy of the calculation is made an argument for the truth of its application.

ἡμέραι καὶ νύκτες] The year is supposed to consist of *about* $364\frac{1}{2}$ days and $364\frac{1}{2}$ nights. For the approximate number cp. Laws vi. 771 C ὅς πᾶσας τὰς διανομὰς ἔχει μέχρι τῶν δώδεκα ἀπὸ μιᾶς ἀρξάμενος πλὴν ἐνδεκάδος· αὕτη δ’ ἔχει σμικρότατον ἴαμα· ἐπὶ θάτερα γὰρ ὑγιὲς γίγνεται δυοῖν ἐστίαν ἀπονεμηθείσαν—said of the number 5040.

καὶ μῆνες] 12 months in a year : $30 + \frac{1}{3}$ days in a month :— $12 \times (30 + \frac{1}{3}) = 364 : 2 \times 364\frac{1}{2} = 729$.

588 B—
592 A

To such a pass has the theory of the profitableness of injustice come ! Let us try to bring this home to our adversary's imagination. ‘Three natures,’ we will say, ‘are enclosed within the single form of man :—one human, one leonine, and one a many-headed beast. And we are told that it is for the man's interest to starve the human nature, and enslave it to the bestial ! But the praise of Justice means that the man should set the human or divine element in charge over the other two, to prune the desires, and train the leonine element to help him in controlling them. That is the purpose for which laws are made and children held under authority, that licence may be kept in check, and the harmony of the soul preserved. And on this purpose every wise man will concentrate his efforts.’

588
B

ἦν δέ που, κ.τ.λ.] Socrates, not without an air of triumph, returns to the source of the discussion, which is finally disposed of,—the old argument of Thrasymachus, who, however, is not

longer attacked by name, as peace was concluded between them at the end of Book i, and Socrates would not allow this to be disturbed in vi. 498 c *μὴ διάβαλλε, κ.τ.λ.* He is mentioned once more infra 590 D. The question had become ridiculous at the end of Book iv, but having proceeded so far, it was thought best to complete the discussion by describing the forms of evil (iv. 445 c).

Republic
IX.
588
B

αὐτῷ] sc. τῷ ἐκεῖνα λέγοντι—supplied from below and from λεγόμενον supra—rather than τῷ . . . ἀδίκῳ supra.

οἶα ἔλεγεν] ‘What a preposterous statement he was guilty of.’

οἶαι μυθολογοῦνται, κ.τ.λ.] Cp. Phaedr. 230 A *θηρίον . . . τυφῶνος πολυπλοκώτερον.* C

Milton’s description of Sin (*P. L.* ii. 650, 651) has some degree of similarity :—

‘The one seemed woman to the waist, and fair :
But ended foul in many a scaly fold,’ &c.

See also the image of the charioteer and the two steeds in Phaedr. 246.

ἡμέρων δέ] If δέ is retained, against Madvig’s τε, the fact that the many heads are some wild and some tame, is a fresh point in the description. δέ is not correlative to μέν.

δεινοῦ . . . (D) πεπλάσθω] ‘The work implies marvellous power in the modeller: still, inasmuch as language is more easily moulded than wax or similar substances, let us suppose the model to have been made.’

τούτῳ . . . τῷ ἀνθρώπῳ] ‘This human creature whom we have made,’ referring to ἄνθρωπον immediately above, as distinguished from the man within. E

ὅτι οὐδὲν . . . (589 A) ἄλληλα] It is hardly necessary to observe that (a) the multitudinous monster represents the desires: (b) the lion, anger; (c) the man within, reason. For the first cp. supra 580 D, E τὸ δὲ τρίτον διὰ πολυειδίαν ἐνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσσιπεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ.

τὰ περὶ τὸν λέοντα] This phrase prepares for the serpentine element, which is afterwards (590 B) brought in to represent the meaner forms of anger.

ὅθεν . . . ἐγκρατέστατος] ‘The genitive τοῦ ἀνθρώπου (1) may be F f 2 589 A

Republic
IX.

governed by ἐγκρατέστατος, or (2) may be taken partitively with ὁ ἐντὸς ἀνθρωπος.

589
B

ξύμμαχον . . . λέοντος φύσιν] Cp. iv. 440 B ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντων ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου.

C

πρὸς τε γὰρ . . . ψέγει] 'For whether you consider pleasure, or reputation, or advantage, the eulogist of the righteous man speaks the truth; and he who attacks him has no sanity or knowledge in all his attacks; ὕγιές is governed by ψέγων λέγει, which is to be gathered from the main drift of the sentence.

πείθωμεν, κ.τ.λ.] Cp. Laws x. 888 A λέγωμεν πρῶτος σβέσαντες τὸν θυμὸν ὡς ἐνὶ διαλεγόμενοι τῶν τοιούτων. Ὡ παῖ, νέος εἶ, κ.τ.λ.

οὐ γὰρ ἐκὼν ἀμαρτάνει] Plato falls back on the Socratic notion of the involuntariness of error.

ὦ μακάριε . . . (D) φύσεως] 'May we not say that things customarily esteemed fair and foul have come into existence for some such reason as this, that the fair are those which subdue to the man or rather those which subdue to the divine the wild beast element of the nature: that foul are those which enslave the gentle element to the savage.' The words τὰ μὲν καλὰ, κ.τ.λ., are an explanation of διὰ τὰ τοιαῦτα, the participle taking the place of the prepositional phrase—ποιοῦντα = διὰ τὸ ποιεῖν: 'for this reason, the good being those,' &c. With τὰ μὲν καλὰ . . . αἰσχροὶ δέ we must supply φαῖμεν ἂν εἶναι from ἂν φαῖμεν γεγονέναι.—νόμιμα nearly = νομιζόμενα.

D

λαμβάνων . . . μοχθηροτάτῳ] This sentence is in apposition to τοιόνδε.

E

εἰς ἀγρίων . . . ἀνδρῶν] sc. οἰκίαν.

590
A

ἐν τῷ τοιούτῳ] sc. ἐν τῷ ἀκολασταίνειν.

τὸ δεινόν, τὸ μέγα, κ.τ.λ.] τὸ δεινόν is used substantively, and τὸ μέγα ἐκεῖνο, κ.τ.λ., added epexegetically: 'the dangerous thing, viz. that great beast.' The reading of the old editions, without the comma after δεινόν, is not so good.

B

τὸ . . . ὀφεῶδες] The serpent element has not hitherto been mentioned [but cp. supra 588 E τὰ περὶ τὸν λέοντα, where something besides the lion is suggested. L. C.]. It is here added to account for the meaner forms of anger. The image grows under the artist's hand. So in the next sentence the lion when rabid with lust becomes a 'mad-headed ape.'

χαλάσει τε καὶ ἀνέσει] *ἀνεσις* is here 'relaxation,' not 'letting loose' as in *ἀνίεται* supra A. Since faculties are of opposites, *θυμός* is the seat of cowardice as well as of courage. Republic
IX.
590
B

ὀχλώδει] At once 'multitudinous' and 'troublesome.'

ἐκείνου] τοῦ ὀχλώδους θηρίου.

θεραπεύειν] follows ὥστε: *δύνηται* is governed by ὅταν, the construction of the earlier part of the sentence being resumed. C
Cp. vi. 493 A, B, 495 D, E, and, for the imagery, vi. 493.

ὁ τοιοῦτος] sc. ὁ βάνυστος καὶ χειροτέχνης.

ὥσπερ Θρασύμαχος ᾤετο] i. 343 B, C. D

καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη] sc. φημέν supra C.

βούλεται] *βουλεύεται* is the reading of most MSS.; but *βούλεται* is the more idiomatic and probably the true one. See v. rr. E

καὶ ἡ τῶν . . . (591 A) ἀφίμεν] Cp. supra iii. 402 A. This mention of the inward *πολιτεία* prepares for the highly wrought passage at the end of the book, infra 592 B. Cp. also v. 449 A *περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευῆν*.

τῷ . . . τοιούτῳ] sc. βελτίστῳ. 591
A

πῇ δ' ἀδικούντα λανθάνειν . . . λυσιτελεῖν;] sc. φήσομεν.

ἢ οὐχὶ ὁ μὲν . . . γίγνεται] Cp. Gorg. 509, where the noble paradox is maintained that the wicked are gainers by being punished. B

τιμιωτέραν ἔξιν λαμβάνει] 'attains a nobler state.'

εἰς τοῦτο ξυντείνας] viz. to assert the pre-eminence of the soul over the body. C

ἀλλ' ἀεὶ . . . φαίνεται] 'But his aim will ever be that he may be found to preserve the harmony of the body for the sake of the symphony of the soul.' ἀλλ' ἀεὶ, sc. ζήσει πρὸς τοῦτο βλέπων. For the change from the future to the subjunctive after ὅπως cp. Timaeus 18 E ὅπως . . . ἐυλλήξονται, καὶ μή τις . . . γίγνηται. [The addition of φαίνεται can only be accounted for by an attraction into the ὅπως clause occasioned by the occurrence of οὐχ ὅπως. The preference of the subjunctive to the future appears to be similarly caused by the neighbourhood of μέλλη. But the sentence would certainly be more regular if φαίνεται were omitted. L. C.] D

Republic
IX.

τῇ ἀληθείᾳ μουσικός] Cp. iv. 443 D. But we have now risen to a still higher strain.

591
D

οὐκοῦν . . . ξυμφωνίαν ;] sc. τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἔνεκα ξυμφωνίας ἀρμολύμενος ζήσει.

τοῦ πλήθους] sc. τῶν χρημάτων. οὐκ with αὐξήσει.

E

μή τι . . . τῶν ἐκεῖ] 'That none of his elements therein (ἐν τῇ πολιτείᾳ) give way.' For παρακινεῖν, 'to give,' cp. vii. 540 A.

καὶ τιμάς γε] The accusative looks forward to φεύξεται, but as the sentence is developed, the genitive τῶν μέν is required by μεθέξει καὶ γεύσεται.

592
A

ἂς δ' ἂν λύσειν] sc. ἡγήται. Cp. Shakespeare, *Macb.* ii. 1, 25-29

'M. If you shall cleave to my consent, when 'tis,
It shall make honour for you.

B. So I lose none,
In seeking to augment it, but still keep
My bosom franchised and allegiance clear,
I shall be counselled.'

592
A, B

The wise man, then, will not devote himself to politics, unless by some divine providence he has been born under the ideal constitution. But whether this be so or not, according to that ideal, and to no other, he will frame his life.

592
A

νῇ τὸν κύνα] Socrates excited by the misunderstanding of Glaucon, gives vent to his feelings in his favourite oath. 'By the dog of Egypt, he certainly will in his own city, not however perhaps in his native land.'

ἐὰν μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη] Cp. vi. 492 E ὃ τί περ ἂν σωθῇ τε καὶ γένηται οἷον δεῖ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν, θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς : ib. 499 c ff.

B

ἑαυτὸν κατοικίξειν] sc. ἐκεῖ.

τὰ γὰρ ταύτης . . . οὐδεμιᾶς] 'He will live after the manner of that city, having naught to do with any other': i. e. he will live in the spirit of philosophy and take no part in politics, unless in a perfect state.

Plato is not thinking of the constitution of the state on earth corresponding to the movements of the heavenly bodies (as in vi.

500 c, Tim. 47 c). The heaven which he describes is an ideal one, answering to the individual rather than to the state. His 'Kingdom of Heaven' is within; and in this passage is exhibited to us as a life rather than as a system of government. For παράδειγμα cp. especially Theaet. 176 E.

Republic
IX.
592
B

BOOK X.

The tenth book of the Republic has two parts, the first containing a final settlement of the question of poetry, the second treating of the Immortality of the soul, which is proved and also revealed, the myth being the crown and completion of the previous argument respecting Immortality, as the allegory of the cave in Book vii is a figure of the stages of the mind in the processes of knowledge as described in Book vi. A preparation was made for the renewal of the first of the two subjects (which could be only partially treated in iii. 391-398) by the casual allusion in viii. 568 A-D; and the way to the second of them has been indicated in scattered hints such as are furnished by the concluding words of the last book, and vi. 498 D εἰς ἐκείνον τὸν βίον, ὅταν αὖθις γενόμενοι τοῖς τοιούτοις ἐντύχωσι λόγοις: cp. also the words of Cephalus, i. 330 E. Plato does not base this life upon another: the empire of virtue is sufficient. But he believes another life to be the natural continuation of this, as is sufficiently apparent from the language of the Phaedo, Crito, Apology, Phaedrus, Gorgias, Politicus. And as in the Gorgias the subject of Justice seems naturally to lead up to a final judgement, so the end of Book x is also the fitting conclusion of the whole dialogue.

Republic
X.
595
A

The exclusion of poetry from our ideal state has been confirmed by our subsequent analysis, which shows how dangerous imitative art must be to those who have not fathomed its true nature. My love of Homer makes me unwilling to say this, yet it must be said.

595 A-
598 D

For what is imitation?

There are many beds, but one ideal bed which the craftsman seeks to imitate. The painter represents a bed or anything in Heaven or Earth with equal ease, because he makes not the ideal nor even the actual bed but only a superficial likeness of the latter. Thus he is in the third remove from truth. As are in like manner the whole tribe of imitators and the poet among them.

Republic καὶ μὴν, κ.τ.λ.] In the third book Tragedy and Comedy were excluded from the state, but there was an intimation that possibly something more than this was intended: 394 D ἵσως, ἣν δ' ἐγὼ ἵσως δὲ καὶ πλείω ἔτι τούτων: in other words, the fate of Homer was not finally determined. A hint was also given (392 c) that the nature of Justice must first be investigated, before the poets generally could be brought up for judgement. The attack on poetry is now repeated and receives a new direction. The poet is shown to be at a greater distance from truth than was originally supposed; he affects the feelings only, and not the reason. These new points of view are suggested by the divisions of the soul (iv. 435 ff.) and the doctrine of ideas: not so much however, by the higher view of the *idea* of Good, which appears in Book vi, as the lower view, which makes the ideas class-words, as at the end of Book v (cp. Meno, Phaedo, Cratylus): also by the distinction of higher and lower pleasures and desires in Book ix. περὶ αὐτῆς, sc. περὶ τῆς ἐν λόγοις κειμένης πόλεως (ix. 592 A).

οἰκίζομεν] The imperfect tense refers to the Aorist in the preceding sentence ἐν ἣ νῦν διήλθομεν οἰκίζοντες πόλει (at the end of Book ix).

B λώβη, κ.τ.λ.] Cp. Meno 91 c οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορά τῶν συγγιγνομένων.

καίτοι . . . λέγειν] Cp. Soph. 217 E αἰδώς τίς μ' ἔχει . . . μὴ κατὰ σμικρὸν . . . ποιέσθαι: Arist. Eth. N. i. 6, § 1 καίπερ προσάντους τῆς τοιαύτης ζητήσεως γινομένης διὰ τὸ φίλους ἀνδρας εἰσαγαγεῖν τὰ εἶδη. δόξειε δ' ἂν ἵσως βέλτιον εἶναι καὶ δεῖν ἐπὶ σωτηρίᾳ γε τῆς ἀληθείας καὶ τὰ οἰκεία ἀναιρεῖν, ἄλλως τε καὶ φιλοσόφους ὄντας· ἀμφοῖν γὰρ ὄντιον φίλοιον ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν.

ἀποκωλύει] 'a feeling about Homer which has possessed me from a child makes me reluctant to speak.'

C ἔοικε μὲν γάρ, κ.τ.λ.] So below, 598 D, Homer is called τραγωδίας ἡγεμών, 607 A πρῶτον τῶν τραγωδιοποιῶν, and Theaet. 152 E καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας· κωμωδίας μὲν, Ἐπίχαρμος, τραγωδίας δέ, Ὅμηρος. Cp. also Aristotle's Poetics, chap. 4 ὁ γὰρ Μαργίτης ἀνάλογον ἔχει, ὥσπερ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδυσσεΐα πρὸς τὰς τραγωδίας, οὕτω καὶ οὗτος πρὸς τὰς κωμωδίας.

τῶν καλῶν, κ.τ.λ.] 'who have such charms.' The epithet is ironical. Cp. iii. 398 A προσκυνούμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερόν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν.

ὃ λέγω] ‘as I say,’ referring to ‘Ῥητέον, ἦν δ’ ἐγώ, supra.

Republic
X.

ὁλως] Imitation in general, as distinguished from poetry, which is a species of imitation.

595
C

ἦ που . . . (596 A) πρότεροι εἶδον, κ.τ.λ.] ‘A likely thing then that I shall understand! There is no reason why you should not, for those who have the duller sight often see a thing quicker than those who have a keener one.’ Cp. iv. 432 c εἰάν μοι ἐπομένω χρηῖ . . . πάνυ μοι μετρίως χρήσει.

Socrates, instead of modestly declining the implied compliment of Glaucon, contrary to expectation adopts it with a kind of irony: at the same time leaving on the mind the impression, which cannot be effaced, of his own superiority. So in vii. 532 E οὐκέτ’ . . . ὃ φίλε Γλαύκων, οἷός τ’ ἔσει ἀκολουθεῖν, Socrates, speaking as a master to the pupil, plainly acknowledges that Glaucon will not be able to follow him beyond a certain point.

οὐδ’ ἂν προθυμηθῆναι οἷός τε εἶην] ‘I could not muster courage.’

596
A

βούλει οὖν . . . ἐπιφέρομεν] ‘Shall we begin our inquiry at this point—with our accustomed method? For, as you know, our custom has been to assume some one single idea in the case of the many individuals to which we apply the same name.’ So in vi. 504 E he speaks of the *idea* of good as a common subject of speculation with him, πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας: v. 475 E ff.: Phaedo 100 B. See also Phileb. 16 B.

εἶδος and *idea* are used in many places indifferently. Both have the meaning of form or ideal. But εἶδος more than *idea* inclines to the notion of a logical universal, ἐν ἐπὶ πολλῶν.

τῶν πολλῶν] Here equivalent to τῶν πολλῶν ὄντων ἐκάστων: cp. vi. 490 A, B τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις.

ἀλλ’ ὅρα . . . (c) τάχα μᾶλλον φήσεις] ‘But consider what name you give to the artificer whom I am about to mention. Who is that? One who is the maker of all things which are made by any and every craftsman. That must be a strange and marvellous man. Wait a little; there will be more reason for your saying so.’ For τάχα μᾶλλον φήσεις cp. Cratyl. 410 E Σ. πόρρω ἤδη, οἶμαι, φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. E. πάνυ μὲν οὖν. Σ. τάχα μᾶλλον φήσεις.

B

πάνυ θαυμαστόν, κ.τ.λ.] Cp. Soph. 233, 234, where the ‘wizard’

C

Republic
X.
596
C

of a sophist is described as the maker of all things in play and not in earnest, imposing on the young by imitations which deceive them, like paintings seen at a distance. The 'wizard' here is the *μυμητής* (597 B), of which genus the painter and the poet are specific forms.

- D **σοφιστήν**] The word is here used in the vernacular sense for 'the master of an art or mystery.'

In this passage Plato seems to return from the higher and more speculative theory of ideas which has been exhibited in the sixth and seventh books, to the cruder conception of the earlier dialogues. His aim, however, must be remembered: which is to represent the poet as being in the third remove from the truth. This could only be accomplished by separating the idea from the object, and the object from the shadow or reflection: cp. vi. 509 D. The same imagery is applied to the tyrant in ix. 587 C ff.

But is the poet or painter a mere imitator as Plato seems to imply? That is a question which he has himself answered in another passage, v. 472 D *οἷε ἂν οὖν ἡττόν τι ἀγαθὸν ζωγράφον εἶναι ὅς ἂν γράψας παράδειγμα οἷον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος καὶ πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοῦναι μὴ ἔχῃ ἀποδείξαι ὥς καὶ δυνατόν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα*; No theory can be more erroneous than that which degrades art into mere imitation,—which seeks for beauty in the parts and not in the whole, in colour and ornament rather than in proportion and design, in outward objects and not in the inspiring or informing mind. The requirement of composition in a work of art is alone an evidence that mere imitation is not art.

ποιητής] 'maker': the word is used in the most general sense, [though with a glance at the poet, L. C.].

οὐ χαλεπὸς . . . δημιουργούμενος] 'not a difficult way, I said, but one which is soon compassed and by various methods.' For *δημιουργούμενος* applied to the manner of the action and not to the thing, cp. *Soph.* 221 A *τὸ τῆς . . . πληγῆς . . . ἀνασπώμενον*.

ταχὺ μὲν, κ.τ.λ.] There is an asyndeton here, as is not uncommon in explanatory clauses.

- E **εἰς δέον ἔρχει τῷ λόγῳ**] 'You bring welcome aid to the argument,' i. e. you go to the point required: viz. to the distinction between *φανόμενα* and *ὄντα*.

597
A

μέντοι] recalls a previous statement which tends to modify what

has just been said: the picture is unreal, but is not the bed itself *Republic*
unreal too? X.

Plato here uses the language of 'crude realism.' But the
beginnings of logical technicality are discernible in the expressions
ὁ ἔστιν, ὅπερ ἔστιν.

597
A

τελέως δὲ . . . ἀληθῆ λέγειν] The idiomatic use of the verb
κινδυνεύει makes a change in the usual construction, which would
be εἴ τις φαίη . . . οὐκ ἂν λέγοι. κινδυνεύει = 'he would seem,'
i.e. may be presumed to be according to this theory. Cp. Theaet.
152 C οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι.

ὥς γ' ἂν δοῦναι, κ.τ.λ.] sc. τοῖς διαλεκτικῇς ἐμπείροις.

καὶ τοῦτο] sc. τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον. καί, the work of the maker
of the actual bed,—as well as the painter's imitation of it.

πρὸς ἀλήθειαν] 'with respect to reality.' Cp. *infra* 600 B
γελούτερος ἔτι πρὸς παιδείαν.

βούλει οὖν . . . τίς ποτ' ἐστίν;] 'Suppose that we inquire into
the nature of this imitator, basing our remarks upon this example.' B

For the use of ἐπί with reference to an example, cp. v. 475 A
εἰ βούλει, ἔφη, ἐπ' ἐμοῦ λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν.

τὸν μιμητὴν τοῦτον] 'the imitator who is the subject of our
inquiry.' Cp. *supra* 595 E μίμησιν ὅλως . . . ὃ τί ποτ' ἐστίν; *infra* E
τὸν μὲν δὲ μιμητὴν ὁμολογῆκαμεν. It is now sufficiently evident that
the wonderful artificer described on p. 596 is the μιμητής. The
accusative τοῦτον is confirmed by Par. A and the majority of MSS.
Nor is the inexactness of the antecedent a sufficient reason for
reading τούτου, which has the greater fault of being weak. The
use of αὐταὶ immediately below is similar to the use of τοῦτον in
this passage.

μία μὲν . . . (c) ὁ ἔστι κλίνη] Plato in the *Sophist* separates
ποιητική into two parts, one divine, the other human (*Soph.* 265 c).
In what follows *ib.* 266, 267, he further divides human art into
creative and imitative.

ἐν τῇ φύσει] 'in nature,' i.e. in the true order of nature. Cp. C
Phaedo 103 B αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ ἐναντίον οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, οὔτε
τὸ ἐν ἡμῖν, οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει. In this passage Plato distinguishes
the picture of the bed, the bed made by the carpenter, and the
real bed which is ideal, essential, in the nature of things, in the

Republic
X.
597
C

mind of God. It may be asked whether the third bed is the idea of a bed. We may reply that it is not distinguished from it, neither does Plato identify them. He uses many forms to express what in the popular language of philosophy is termed by us his doctrine of ideas. [The further relation of the ideal bed to the supra-mundane *ιδέαι* is beyond the scope of this passage. L. C.]

ὅτι . . . οὐχ αἱ δύο] Compare a somewhat similar argument in the Sophist 243 D, E, in which the dualistic principles of some of the previous philosophers are reduced to 'being,' because existence is predicated of cold and hot. See also Parmenides 133 A, Tim. 31 A.

- D βούλει οὖν . . . πεποιήκεν] 'Shall we then speak of him as the natural maker of this (i. e. the idea of the bed) or by some name of a similar kind? Yes, he replied; inasmuch as by the natural process of creation he has made this and all other things.'

φύσει] is the echo of φυτουργόν = 'by a natural process.'

ἀλλὰ τί . . . εἶναι;] 'but what of the bed will you call him?' κλίνης is governed by τί:—'if not the maker or artificer, what is his relation to the bed?' Cp. Symp. 204 D τί τῶν καλῶν ἐστὶν ὁ Ἔρως;

- E τὸν τοῦ τρίτου . . . γεννήματος] sc. δημιουργόν. Cp. Dante, Inferno xi. 105 Sì che vostr' arte a Dio quasi è nipote: 'So that your art is as it were the grandchild of God.'

τοῦτ' ἄρα ἔσται καὶ ὁ τραγωδιοποιός] 'The tragic poet then since he is an imitator will be like these (καί),' i. e. the painter and carpenter, 'in the third remove from the king and the truth.'

God (supra D) is here represented as a king. The word is borrowed from the language of the ninth book in which the imperfect shadow of the king is δημοκρατικός, ὀλιγαρχικός, as here of God the shadows are ζωγράφος, κλινοποιός, &c.

- 598 A αὐτὸ τὸ ἐν τῇ φύσει ἕκαστον] i. e. the several patterns of things as they exist in nature. Cp. again Phaedo 103 B.

- B πεποιήται] Perfect middle = 'is wont to create her productions,'—the perfect being used like τετεύκατο of an habitual state. Cp. viii. 556 C τῶν ἄλλων ἡμεληκότας, καὶ οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς, κ.τ.λ. πρὸς τὸ ὄν follows πεποιήται, 'with a view to being.'

μιμήσασθαι] sc. τὸ ὄν.

Republic
X.

φαντάσματος . . . μίμησις;] a resumption of the previous question
πότερα . . . ὥς φαίνεται;

598
B

πόρρω . . . εἶδωλον] πόρρω is a favourite Platonic expression: cp. ix. 581 E, Theaet. 151 C πόρρω ὄντες τοῦ εἶδέναι: Soph. 234 C ἔτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεστῶτας. εἶδωλον refers to supra φαντάσματος μίμησις. που is the indefinite adverb of place, 'somewhere far off,' not = 'as I conceive'; cp. vi. 499 C, D πόρρω που ἐκτὸς οὗτι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως.

τοὺς ἄλλους δημιουργούς] 'or any other artist.' For the asyndeton cp. iv. 434 A πάντα τᾶλλα μεταλλαττόμενα.

τῷ δοκεῖν] sc. τὸ ἐξωγραφημένον.

C

ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιούτῳ] 'We must understand by such a statement,' cp. ix. 578 C τῷ τοιούτῳ λόγῳ σκοπεῖν and note. The description of φανταστική in Soph. 238 D ff. recalls the present passage.

D

ἄνθρωπος] Possibly ἄνθρωπος: see note on ἀνὴρ ix. 573 C.

Homer, who is deemed to be an authority on the arts and virtues, is in the third remove from truth. Else he would have left laws and institutions and distinguished pupils behind him, and in his life-time would not have had to beg his bread.

598 D-
601 B

οὐκοῦν, κ.τ.λ.] In the *Ion* of Plato, the same argument is drawn out at length in answer to the Rhapsodist's assertion of Homer's omniscience (*Ion* 538 ff.—Homer is not a physician or a charioteer, or a general or a pilot, and yet he writes of all these subjects).

598
D

Why should Plato who is himself 'the last of the poets,' and the most poetical of prose writers, be also the enemy of poetry? For reasons partly fanciful and partly real:—

1. He is conscious of a deeply-seated opposition between poetry and philosophy, between the imagination and understanding, between the feelings and reason, between opinion or fiction and truth, between mythology and morality. Poetry is concerned with sense and not with abstractions or ideas, which are to Plato the food of a higher imagination. 2. The poet is from his point of view a mere imitator, who can do everything because he does nothing well; and he encourages the weaker or sentimental side of

Republic
X.
598
D

the human character. 3. He has not forgotten the old quarrel between philosophy and poetry, which is of longer standing and perhaps even deeper than that between the philosopher and the Sophist, just as the difference between Socrates and Aristophanes might be said to strike deeper than that between Socrates and Protagoras or Gorgias. 4. The ironical distinctions which the poet is to receive indicate the sense of his genius and of the beauty of his works; this, however, is not to supersede the sense of truth. 5. Plato's mission is to realize the abstract, and poetry is a picture, not an abstraction. Modern philosophy, in seeking to realize the abstract in the concrete, adopts a different attitude towards poetry and art. 6. He is probably influenced by the decline of poetry in his own age; what he calls in Laws iii. 701 A a 'theatrocracy' was taking possession of the field.

Yet after every allowance has been made, there remains some reason for surprise, (1) that he should not have acknowledged the moral greatness of Sophocles and Aeschylus, or (2) have noticed that he himself like the tragedians is an imitator, for that both have based the form of their writings on conversation.

599
A

τριτὰ ἀπέχοντα] τριτὰ is adverbial, sc. διαστήματα, nearly equivalent to τρῖς, 'three times.'

ἢ τι καὶ λέγουσι] 'or whether there is after all some meaning in what they say.' καί has a deliberative force.

οἷει οὖν . . . (B) ἔχοντα ;] For the use of ἀφεῖναι to express self-abandonment to a pursuit, cp. ii. 373 D εἰς καὶ ἐκείνοι ἀφώσιν αὐτοὺς ἐπὶ χρημάτων κτήσιν ἄπειρον (ἐπὶ τῇ, κ.τ.λ., is here to be construed with σπουδάζειν).

προστήσασθαι . . . βίου] 'To set in the forefront of his life.' Cp. viii. 565 C εἶνα τινὰ ἀεὶ δῆμος εἴωθε . . . προΐσταςθαι ἑαυτοῦ.

B

καλὰ . . . μνημεῖα] ἑαυτοῦ is to be joined with μνημεῖα.

ἢ ὠφελία] 'The benefit or usefulness' rather than 'the profit.'

τῶν μὲν τοίνυν . . . (D) πυνθανομένους] i.e. we will not ask whether Homer as a physician has effected any cures; a fairer question will be (δίκαιόν που) whether he is a general or a legislator, or an educator of mankind:—ἐρωτῶντες is connected with τίνας ὑγιεῖς, κ.τ.λ., not with εἰ ἱατρικός, κ.τ.λ., which merely expresses the supposition on which the question rests. Cp. the construction of infra D ὦ φίλε Ὅμηρε, κ.τ.λ.

ὦ φίλε . . . δεύτερος] ἀρετῆς περί resumes what is implied in *Republic*
 πολέμων . . . ἀνθρώπου. εἰδώλου δημιουργός is an explanation of *X.*
 τρίτος ἀπὸ τῆς ἀληθείας. 599
 D

ὄν δὴ . . . ὠρισάμεθα] ὄν is the predicate: 'which we defined
 the imitator to be.' Cp. vi. 499 E οὓς λέγεις τοὺς φιλοσόφους,
 ix. 576 B and note. The reference here is to supra 597 E,
 598 B, C.

σέ δὲ τίς, κ.τ.λ.] Cp. Lach. 186 B ἡ εἴ τις ἡμῶν αὐτῶν ἐαυτῷ E
 διδάσκαλον μὲν οὐ φησι γεγονέναι, ἀλλ' οὖν ἔργα αὐτὸς αὐτοῦ ἔχει εἰπεῖν,
 καὶ ἐπιδείξαι τίνες Ἀθηναίων ἢ τῶν ξένων, ἢ δοῦλοι ἢ ἐλεύθεροι, δι' ἐκείνων
 ὁμολογουμένως ἀγαθοὶ γεγονάσιν;

The words which follow after Σόλωνα, viz. σέ . . . εἰπεῖν, are read
 in the MSS. and earlier editions without interpunctuation. This
 great improvement in the text was introduced by Bekker.

ἀλλ' οἶα δὴ . . . λέγονται] εἰς before τὰ ἔργα was omitted by the 600
 first hand in Par. A. Whether the preposition is retained or rejected, A
 the words τὰ ἔργα or εἰς τὰ ἔργα are to be connected with σοφοῦ.

ἐπὶ συνουσίᾳ] 'For companionship,' i.e. as a companion. ἐπὶ
 τούτῳ (B) refers to ἐπὶ συνουσίᾳ, 'on this ground.'

καὶ οἱ ὕστεροι . . . ἐν τοῖς ἄλλοις:] The form of sentence is B
 an expansion of the common idiom αὐτός τε καί, for which see
 iv. 427 C.

In the confusion of early and later Pythagoreanism, the testimony
 of Plato to a Pythagorean way of life is not without importance.

οὐδ' αὖ, ἔφη, κ.τ.λ.] The meaning is that Homer could not have
 educated Creophylus, or judging by the examples of Pythagoras,
 Protagoras and others, that 'child of flesh' would never have left
 him to starve. There is no need of emendation, nor any difficulty
 in the text.

Κρεώφυλος] is mentioned in Strabo xiv. cc. 638, 639 as a Samian
 who entertained Homer and received from him the poem called
 Οἰχαλίας ἄλωσις, which, according to an epigram of Callimachus,
 was really the writing of Creophylus himself. He is mentioned by
 Pausanias iv. 2, 2 as the author of the Heraclea in which he spoke
 of Oechalia, probably the same work. Socrates similarly argues in
 Gorg. 516 against the statesmanship of Pericles and others from
 the ingratitude of the people towards them.

Republic X. 600 C ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου] as infra D. ἐπ' ἐκείνου, 'in his own day.' Of this the words ὅτε ἔζη, 'when he was alive,' are a further colloquial amplification. Plato seems to have supposed that the name Κρεώ-φυλος was derived from κρέας and φυλή: 'of the stock of flesh.'

ἀλλ' οἷε . . . οὐκ ἄρ' ἂν . . . ἀλλὰ Πρωταγόρας μὲν . . . (D) Ὅμηρον δ' ἄρα . . . καὶ οὐχί, κ.τ.λ.] The first part of this sentence has a regular protasis (εἰ τῷ ὄντι . . . δυνάμενος) and apodosis (οὐκ ἄρ' ἂν πολλοὺς . . . ὑπ' αὐτῶν): the second part has two subdivisions (1) Πρωταγόρας μὲν ἄρα . . . οἱ ἑταῖροι: (2) Ὅμηρον δ' ἄρα . . . μεταλάβοιεν. The connexion of the first and second part may be traced as follows: If Homer had been able to make men better, he would have been honoured: but as a matter of fact, while Protagoras was honoured (and therefore may be supposed to have done men good) Homer was not honoured (and therefore cannot be supposed to have done men good). For the interposition of οἷε near the beginning of the sentence cp. especially Meno 93 c ἀλλ', οἷε, οὐκ ἂν ἐβουλήθη;

ἄρα . . . ἄρα . . . ἄρα] 'As we are expected to suppose.'

D ἐὰν μὴ σφεῖς, κ.τ.λ.] Cp. Protag. 318 B.

ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ] has an ironical reference to ἐὰν μὴ . . . ἐπιστατήσωσιν: i. e. a wisdom which has so high a claim.

*δινάναι] The reading of a majority of MSS. is δνεῖναι (A¹Π &c.) or δνῖναι (A²). As such forms are anomalous, several emendations have been suggested,—δνήναι which rests on slight manuscript authority (Flor. x &c.), and δνήσαι which is also found in a single MS. δνινάναι, however, which is not found in any MS. is more likely to have been the original of δνῖναι, and the tense agrees better with the other verbs in the sentence.

καὶ οὐχί, κ.τ.λ.] The force of the negative οὐχί, demanding an affirmative answer, is continued to the end of the sentence.

E αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν] 'They would have chosen to attend or follow him.' From the more precise sense of watching or following about like a tutor, the word seems to acquire here and in I Alc. 135 D οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως οὐ παιδαγωγῆσω σε, the more general meaning of following another, never leaving him out of sight. For the whole passage cp. Theag. 128 E.

μιμητὰς εἰδώλων] (1) 'forgers of semblances,' 'imitative makers

of shadows'—from *μιμῆσθαι εἰδωλον*, 'to make a shadowy imitation' (*εἰδωλον* cognate accusative, cp. infra 602 B *τοῦτο μιμήσεται*) [L. C.]; (2) 'they copy images of virtue' [B. J. Trans.].

Republic
X.
600
E
601
A

χρώματ' ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν] 'colours belonging to' ('taken from') 'the several arts.'

τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν] The dative is either (1) governed by *ἐπὶ* in *ἐπιχρωματίζειν*, 'he dips his language in the colours of the arts': or (2) instrumental, 'he gives his work a superficial colouring of the arts by the language he employs.' The latter is the more natural mode of expression.

ἐπεὶ γυμνωθέντα γε, κ.τ.λ.] Poetry, it is argued, becomes bare and meagre if stripped of poetical diction and colouring. More than half the grace and bloom of a poem necessarily flies off in translation; the same ideas, when expressed in prose, are no longer the same. But the poet might reply that philosophy also would become unmeaning if deprived of a suitable vehicle of expression, nor can language ever wholly lose a musical and poetical element.

B

αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν λεγόμενα] I. e. when the matter or *λόγος* is stripped of the form of poetry (*λέξις, ἁρμονία, ῥυθμός*) and merely spoken. Cp. iii. 392 D ff.

τεθέασαι γάρ που] 'For you have seen I suppose, what they look like?' We may paraphrase 'you have seen the Logographer turning poetry into prose.'

Not the imitator, nor even the maker of things is the true authority, but he who uses them and directs them to their end. The imitator consults neither use nor reality (of which he is ignorant) but appearance only.

601 B-
602 B

μὴ τοίνυν . . . ἴδωμεν] 'Do not let us leave the subject half explained, but let us have a thorough understanding of it.' Cp. ii. 376 D *ἵνα μὴ ἑώμεν ἱκανὸν λόγον*, *Phaedo* 77 C *φαίνεται γὰρ ὥσπερ ἡμῖν ἀποδεδείχθαι οὐ δεῖ. ἡμίσεως*, the genitive used adverbially (corrected to *ἡμίσεος* in Par. A), is the reading of most MSS.: *ἐφ' ἡμίσεως* (γ) seems to be a conjectural reading: *ἡμισέως*, the conjecture of Stephanus, is an adverb formed on the analogy of *ταχέως, παχέως, &c.*

601
C

ᾧρ' οὖν ἐπαῖτει, κ.τ.λ.] A favourite idea in Plato:—*Cratyl.* 390 D

VOL. III.

G G

Republic X.
601 C τίς δὲ τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ ἐπιστατήσκει τ' ἂν κάλλιστα καὶ εἰργασμένον κρίνει καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις; ἄρ' οὐχ ὅσπερ χρήσεται;

ὁ γραφεύς] sc. τῶν ἡνίων. *ζωγράφος* is changed to *γραφεύς* for the sake of the paronomasia with *χαλκεύς* and *σκυτεύς*.

D οἷα . . . ᾧ χρήται] 'What specimens of that which he (the user) employs, the maker makes that are good or bad in actual use.' The correlation of singular and plural here arises from the collocation of particular and universal. The instrument (sing.) is *good in some cases bad in others* (plur.). [L. C.]

ἐξαγγέλλει (*bis*)] Some would read ἐξαγγελεῖ. But see note on *infra* 604 A ἀντιτείνειν.

οἱ ἂν ὑπηρετῶσιν] sc. αὐτοί. 'Which he finds serviceable:'—not merely 'which he makes use of.' Cp. Protag. 326 B ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὕση. The occurrence of ὑπηρετῶσιν and ὑπηρετήσκει in successive lines, but in a different connexion, is worthy of remark.

E πίστιν ὀρθήν] πίστις is here used in the sense of an opinion received from others:—not with the technical meaning which was given to it in vi. 511. The genitive, governed by ποιητής, is resumed with κάλλους τε καὶ ποιηρίας.

602 A διὰ τὸ . . . ἐπιτάττεσθαι] 'because of having orders given him.' For the passive cp. i. 337 A χαλεπαίνεσθαι.

χαρίεις ἂν εἶη . . . ποιῇ] 'The imitator will be in a charming state of intelligence about his own inventions.' The asyndeton is used as elsewhere to express the persistent feeling with which Socrates (*ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνείς*) sends the argument home: cp. v. 462 E ὥρα ἂν εἶη . . . ἐπανιέναι. For the ironical use of *χαρίεις* and the reply cp. iv. 426 A τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν and the answer (B) οὐ πάνυ χαρίεν.

B ἀλλ' οὖν δὴ ὁμῶς γε, κ.τ.λ.] The particles emphasize the absurdity of such a proceeding, considering the nature of imitation: 'nevertheless he will do it.'

τοῦτο μιμήσεται] τοῦτο is a cognate accusative: not '*that* he will imitate' but 'such will be the mode of his imitation.'

καὶ ἐν ἔπεσι] Homer is still included among tragic poets: *supra* 595 c, *infra* 607 A, Theaet. 153 A.

Thus shallow and unreal itself, imitation works upon what is shallow and unreal in human nature, appealing as it does to the crude experience of sensation and not to the arts of measuring and weighing by which the illusions of sense are corrected. So painting deceives the eye, and poetry introduces similar confusion by her representation of complex and inconsistent emotions, appealing to the passions and not to reason.

Republic
X.
602 B-
605 C

πρὸς Διός] The exclamation (cp. i. 332 c, ix. 574 B) is uttered in glad anticipation of a new argument, in which Plato having shown the unreality of dramatic performances, proceeds to consider them as injurious to the moral character: first, as illusive; secondly, as tending to imitate the feelings when excited and variable rather than when equable; thirdly, and more than all, as promoting the indulgence and expression of feelings which would otherwise be restrained. Before taking the new step he resumes what has preceded with **μέν** (**περὶ τρίτον μὲν τί, κ.τ.λ.**). In the next sentence **ἐστίν** is to be supplied with **ἔχον**.

602
B

τοῦ ποίου τινὸς πέρι λέγεις;] ‘what is the subject of your remark?’ The interrogative pronoun is not a repetition of **ποιόν τι** supra, but refers generally to the whole point in question, asking for an example or illustration of it.

C

πᾶσά τις παραχῇ] ‘a kind of utter confusion’ = **πάντως τις παραχῇ**: **πᾶς** is used intensively and not extensively: cp. Soph. 250 D **πάσῃ συνεσχόμεθα ἀπορίᾳ**,—and for the use of **τις**, Gorg. 522 D **αὕτη γάρ τις βοήθεια ἐαυτῷ πολλάκις ἡμῖν ὁμολόγηται κρατίστη εἶναι**.

γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει] (1) ‘fails in no resource of magic art;’ (2) ‘has all the effect of magic’ [B. J.]. Cp. vii. 533 A.

D

ἄρ’ οὖν οὐ τὸ μετρεῖν, κ.τ.λ.] The apparent variations of the senses are corrected by measure and number. This is the answer to the doctrine of the fallibility of our knowledge of sensible objects, whether suggested by Plato or by Berkeley. The variations are ascertainable or assignable to disturbing causes and afford no reason for doubting the general truthfulness of sense. For Plato’s conception of the art of measuring, cp. Protag. 356 D, Philebus 55 E.

τούτῳ δὲ πολλάκις, κ.τ.λ.] The dative would naturally have been followed by some such word as **συμβαίνει**, ‘it turns out,’ &c. For this the expression **τὰναντία φαίνεται** is substituted. Or in other

E

Republic
X.
602
E

words, the dative is in a loose construction with the whole sentence, like a genitive absolute, and is not to be taken with φαίνεται. It would not be in accordance with Plato's use of language, or with the context in what follows, to speak of the contradictions of sense as having anything to do with the rational element in the soul. For a similar change of construction, cp. viii. 566 E πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθροῦς, κ.τ.λ., Theaet. 182 B ἀλλ' ἐξ ἀμφοτέρων . . . τὰ δὲ αἰσθανόμενα.

οὐκοῦν ἔφαμεν . . . εἶναι;] He refers to iv. 436 A-C. The dative here as there is instrumental:—'with the same faculty to form opposite opinions at the same time.'

603
A

ἀλλὰ μήν, κ.τ.λ.] Measure and number are among the leading ideas of the Platonic philosophy. There is a measure in words as in all other things (Polit. 285 A) and the μέτρον and μέτριον in the Philebus are in the highest region of good.

ἔλεγον] supra 597 E ff., 602 D.

ἡ γραφικὴ . . . (B) ἀληθεῖ] The chief stress is on πόρρω, which has the first place in each clause and is repeated for the sake of emphasis.

B

ἐπ' οὐδενί, κ.τ.λ.] The purpose for which their friendship is cemented is utterly unsound and untrue.

φαύλη . . . μιμητική] Cp. vi. 496 A ποί' ἅττα οὖν εἰκὸς γενῶν τοὺς τοιούτους; οὐ νόθα καὶ φαῦλα;

C

μή τι ἄλλο ἢ παρὰ ταῦτα;] μή τι ἄλλο ἦν, the conjecture of Ast, is certainly probable. The past tense would refer to iii. 399 A, B, where the true scope of μιμητική was described. But the interrogative use of the subjunctive with μή expecting a negative answer, is a sufficiently well-ascertained Platonic construction—see Goodwin, *M. and I.*, § 268. Cp. especially Parm. 163 D τὸ δὲ γίνεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι μή τι ἄλλο ἦ, κ.τ.λ., where, however, Bekker reads ἦν with Heindorf.

D

κατὰ τὴν ὄψιν ἐστασίαζε] sc. ὁ ἄνθρωπος: supra 602 c ff.

ἀναμνησκόμαι δέ . . . ἡμῶν] Socrates apparently refers to two discussions, one in iii. 387, where the brave man is described as bearing sorrow with fortitude,—the other in iv. 439, where opposite tendencies are spoken of as working together in the soul.

ἀνὴρ . . . ἀπολέσας] The words οὐδὲν ἀπολέσας . . . ποιεῖται are an explanation of τοιαῦδε τύχης μετασχών. Republic
X.
603
E

τότε] iii. 387 D, E.

οὕτω . . . ἀληθές] 'Rather the latter, said he, if we are to speak truly.' τό γε ἀληθές is an adverbial phrase = *re vera*. The reasonableness of this is noticeable. Plato sees that even the good man, who has his feelings most under control, cannot altogether overcome them.

τὸ δὲ . . . εἰπέ] 'But now tell me this about him.' There is no need of altering τὸ δέ to τόδε with Schneider and the inferior MSS. The neuter of the article is often used thus demonstratively in beginning a new sentence. 604
A

Socrates recalls the heads of the former discussion, to which he adds a new one, viz. the tendency of dramatic performances to relax the self-control which is natural in the presence of others.

μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτείνειν] Cp. i. 342 A σκεψομένης τε καὶ ἐμπορίζουσας, supra 601 D ἐξαγγέλλει . . . καὶ ἐπιτάξει:—ἀντιτείνειν, which is supported by the great majority of MSS., is probably genuine, notwithstanding the change of tense.

ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα] 'Which he would not choose to see another doing.' Cp. Soph. El. 1278 ἢ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοῖμην ἰδών. (Unless εἴ has dropped out—ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινά εἰ ἰδεῖν δρῶντα.)

ἐναντίας . . . εἶναι] 'But when a man is drawn in two opposite directions in reference to the same object, we say that he has necessarily two distinct principles.' B

φαμέν may be understood parenthetically, and ἀναγκαῖον as = ἀναγκαῖόν ἐστιν. But ἀναγκαῖον is equally well explained by supplying εἶναι:—sc. φαμέν εἶναι ἀναγκαῖον δύο εἶναι ἐν αὐτῷ. Compare again the discussion in Book iv (436 ff.) in which the principle of contradiction is first stated.

The change of construction from δήλου ὄντος to προβαῖνον is caused by the transition to the impersonal verb. Cp. Euthyphr. 4 D ὡς ἀνδροφόνου καὶ οὐδὲν ὄν πρᾶγμα. The accusative, when once adopted, is continued.

οὔτε τι . . . σπουδῆς] The spirit of these words resembles that of many passages in the Laws; e. g. vii. 803 B, C ἔστι δὲ τοῖνυν τὰ C

Republic τῶν ἀνθρώπων πράγματα μεγάλης μὲν σπουδῆς οὐκ ἄξια, ἀναγκαῖόν γε μὴν
X. σπουδάζειν· τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχές.

604
C

ἐν αὐτοῖς] 'In the circumstances':—i. e. ἐν ταῖς ξυμφοραῖς (supra).

τίνι, ἡ δ' ὅς, λέγεις;] Cp. vii. 531 D, E.

ἀλλὰ μὴ προσπταίσαντας, κ.τ.λ.] For the image cp. Dem. Philipp. i. § 40 ὥσπερ οἱ βάρβαροι πυκτεύουσιν, οὕτω πολεμεῖν Φιλίππῳ· καὶ γὰρ ἐκείνων ὁ πληγείς ἀεὶ τῆς πληγῆς ἔχεται, κἂν ἐτέρωσσε πατάξῃς, ἐκείσ' εἰσὶν αἱ χεῖρες· προβάλλεσθαι δ' ἡ βλέπειν ἐναντίον οὗτ' οἶδεν οὗτ' ἐθέλει.

γίγνεσθαι πρὸς τῷ ἰᾶσθαι] The dative appears elsewhere in similar expressions (ix. 585 A, Polit. 264 A, Laws vii. 799 c) and therefore τῷ (q) is to be preferred to τό, the reading of the older MSS., which, however, is not impossible after γίγνεσθαι ('to arrive at').

D φαμέν] 'As we are saying'—supra B.

δειλίας φίλον] Cp. iv. 439 D πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον (neuter): supra 603 B.

E ἔχει] 'admits of.' Cp. Thuc. ii. 41, § 3 ἀγανάκτησιν ἔχει.

μιμούμενον] μιμουμένον (sc. τινος αὐτό), the reading of Π q and a few other MSS., has been preferred by some editors on the supposition that μιμοῦμαι is not used passively. As other tenses of the verb are taken in a passive sense (Laws ii. 668 B τὸ μιμηθέν: Cratyl. 425 D γράμμασι καὶ συλλαβαῖς τὰ πράγματα μεμιμημένα: supra 599 A μιμηθισόμενον) there is no sufficient reason for refusing such a sense to the present. But, as Schneider observes, μιμούμενον here may quite well be an accusative masculine,—'nor is it easy to understand one who tries to imitate this.' Ficinus ('si imitemur') perhaps read μιμουμένων.

πανηγύρει καὶ . . . ξυλλεγομένοις] πανηγύρει is dative of the occasion, while ἀνθρώποις depends on εὐπετὲς καταμαθεῖν. 'At a public gathering, and for men assembling,' &c.

605
A

οὐ . . . πέπηγεν] οὐ negatives the whole sentence; hence καί, not οὐδέ. It follows that τε, not γε, is right, and τε was probably at first written in Par. A, in which γε is a correction. (The mark ÷ written over γ by the diorthotes, has been mistaken for τ.) For

πέπηγε cp. vii. 530 D ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὅμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόμιον φορὰν ὧτα παγήναι. *Republic* X.

φαῦλα . . . πρὸς ἀλήθειαν] Cp. supra 597 A ἀμυδρόν τι . . . πρὸς ἀλήθειαν. 605 A

ἕτερον τοιούτον] sc. φαῦλον, to which τοῦτο before ἐγείρει also refers. B

ὥσπερ ἐν πόλει] 'As in the case of a city;' sc. the rational part is destroyed. The subject of comparison is resumed in ταῦτόν καὶ τόν, κ.τ.λ., infra.

παραδιδῶ] sc. αὐτοῖς.

ταῦτόν] Accusative in apposition to κακὴν . . . ἐμποιεῖν, bringing out the antecedent to ὥσπερ.

πολιτείας] The thought is similar to that in ix. 592 B: cp. infra 608 B περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι.

οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω] Cp. i. 343 A οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα and note.

ἀλλὰ τὰ αὐτὰ . . . ἀφεστῶτα] There is great uncertainty about the text and construction of this passage. The reading εἰδωλοποιοῦντα, which refers to the poet, rests on insufficient manuscript authority (*q* corr.). Nor is the change from the dative to the accusative necessary, as the 'foolish part of the soul' may very well be called 'a maker of images.' There is, however, good authority for ἀφεστῶτα; and it may be argued that if either the dative or the accusative is read in one clause, it should be read in both. But ἀφεστῶτα,—'things remote from the truth,' may quite well be in agreement with εἶδωλα. On the other hand, ἀφεστῶτι, the reading of Ξ D corr., is also possible.—It may be argued further, on the one hand that εἰδωλοποιοῦντα agreeing with the subject of ἐμποιεῖν preserves better the balance of the sentence, on the other hand that it is too far removed from its context. C

The crowning offence of poetry is her corrupting not only bad or indifferent persons, but even the good. Our feelings are stirred when Homer or one of the tragedians represents some pitiful hero weeping or smiting his breast. But in our own sorrows we are expected to play the manly part. And we cannot be right in praising others for a weakness which would disgrace ourselves. The same rule applies to the excess of laughter excited by comedy, 605 C-607 A

Republic and still more to the awakening of lower feelings. *Hymns in praise of God and god-like men are the only poems which we admit in our state.*
X.

605 ᾄδοντάς τε καὶ κοπτομένους] ‘Chanting and beating their breasts.’
D The change from singular to plural marks the transition from the single speeches (ρήσεις) of the characters in Epic poetry and tragedy to the combined song or plaint (κομμός) of the chorus and the persons on the stage. The conjectural reading ἢ κλαίοντας for ἢ καὶ ᾄδοντας is unnecessary.

E μὴ ἀξιοῖ εἶναι] μὴ, not οὐ, is used in putting the case.

οὐ μὰ . . . σκοποίης] ναί here expresses dissent from the negative preceding. ‘That does not appear reasonable.’ ‘Yes, but it will, if you look at it in this way.’ εὐλογον is used in slightly different senses in the two clauses. ‘It looks very inconsistent,’ said Glaucon, ‘thus to praise the tragic poet.—Rather, it is easily explained, if you look at it in this way.’

606 πεπεινηκὸς τοῦ δακρῦσαι] ‘compelled to fast from tears:’ i.e.
A which has been denied the satisfaction of weeping.

ἀνίησι . . . τούτου] ‘relaxes its watch over this tearful part of our nature.’ Cp. viii. 547 c φυλακῆς αὐτῶν and note.

B ἑαυτῷ] Plato passes from the rational part of the soul to the man himself. ᾄτε like ὥς is construed with the accusative neuter participle of an impersonal verb.

λογίζεσθαι . . . εἰς τὰ οἰκεία] Cp. iii. 395 c ἵνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν.

C ἀρ’ οὐχ ὁ αὐτὸς λόγος, κ.τ.λ.] περὶ τοῦ γελοίου depends on ὁ αὐτὸς λόγος, and is to be continued with ταῦτὸν ποιεῖς, κ.τ.λ., which is added in apposition to ὁ αὐτὸς λόγος.

ὅτι, *ἂν αὐτός, κ.τ.λ.] The text has been variously emended. Schneider’s reading (ἄν for ἂν) has been adopted as involving the least change. Hermann’s correction of δέ to δῆ is to some extent confirmed by the absence of μέν after αὐτός. Supposing this accepted, the simplest change is to add ᾄ before αὐτός and ἂν after αἰσχύνωιο:—ὅτι, ἂν ᾄ αὐτὸς αἰσχύνωιο ἄν, κ.τ.λ., ‘that, if jests, which you would be ashamed to make, sound delightful to your ear.’ It is possible, however, that we have here a carelessly written

sentence, in which the differing moods $\acute{\alpha}\ \acute{\alpha}\nu\ \alpha\iota\sigma\chi\acute{\upsilon}\nu\omicron\iota\omicron$ and $\acute{\alpha}\ \acute{\alpha}\nu\ \chi\alpha\rho\acute{\eta}\varsigma$ (= $\acute{\epsilon}\acute{\alpha}\nu\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \chi\alpha\rho\acute{\eta}\varsigma$) are connected with $\delta\acute{\epsilon}$. Republic
X.
606

$\alpha\tilde{\upsilon}$] 'again,' as in the former case, supra A. C

$\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\tilde{\iota}$] 'On those occasions,' i. e. in hearing poetry, cp. v. 451 B.

$\acute{\epsilon}\nu\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \omicron\iota\kappa\epsilon\acute{\iota}\omicron\iota\varsigma$] In your private life and conversation (supra B).

$\kappa\alpha\iota\ \pi\epsilon\rho\grave{\iota}\ \acute{\alpha}\phi\rho\omicron\delta\iota\sigma\acute{\iota}\omega\upsilon$] $\acute{\omicron}\ \alpha\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \lambda\acute{\omicron}\gamma\omicron\varsigma$ is to be supplied before $\delta\tau\iota$. D

Plato is an enemy to sentimentalism; all those influences which are represented to us by novels, plays, poems, are to be sternly repressed. He will not have the feelings excited by unreal sorrows, lest they should be unequal to the support of real ones. That the indulgence of the feelings even in virtuous or religious emotions may be carried to excess, is certainly true. Also, as Butler has remarked, passive impression is (or rather may be) in an inverse ratio to active habit. Still, one who cannot feel is almost as far removed from a rational being as one who cannot think: the sources of imagination and sympathy are dried up in him; and to quicken the feelings and imagination where they are deficient is quite as important a part of education as to moderate them where they are in excess.

Plato does not recognize that the indulgence of the feelings may also be a cultivation of them ($\mu\acute{\iota}\mu\eta\sigma\iota\varsigma\ .\ .\ .\ \pi\epsilon\rho\alpha\acute{\iota}\nu\omicron\upsilon\sigma\alpha\ \delta\acute{\iota}'\ \acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\ \kappa\alpha\iota\ \phi\acute{\omicron}\beta\omicron\upsilon\ \tau\omicron\omega\upsilon\ \tau\omicron\iota\omicron\upsilon\tau\omega\upsilon\ \pi\alpha\theta\eta\mu\acute{\alpha}\tau\omega\upsilon\ \kappa\acute{\alpha}\theta\alpha\rho\sigma\iota\nu$). What would he have thought of a system which resolves the moral sentiments into sympathy? Much of the obscurity of this subject arises out of the strongly marked line of distinction which is drawn between reason and feeling, and from the neglect to observe that reason is often manifested in the form of feeling.

$\acute{\alpha}\xi\iota\omicron\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\alpha\beta\acute{\omicron}\nu\tau\iota\ \mu\alpha\nu\theta\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota\nu$] 'It is well worth while to take him up and learn him.' The reading $\acute{\alpha}\xi\iota\omicron\varsigma$ has the authority of Par. A as well as of $\Pi\ M$, and is also more idiomatic than $\acute{\alpha}\xi\iota\omicron\nu$, which has been adopted by editors on the supposed authority of Par. A. E

$\delta\sigma\omicron\nu$] owing to the omission of its antecedent $\tau\omicron\sigma\sigma\omicron\upsilon\tau\omicron\nu$, is in the accusative case; hence $\tilde{\upsilon}\mu\omicron\nu\iota$ by attraction to it becomes $\tilde{\upsilon}\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$. 607
A

$\acute{\epsilon}\gamma\kappa\acute{\omega}\mu\iota\alpha\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \acute{\alpha}\gamma\alpha\theta\omicron\iota\varsigma$] 'praises of the brave,' like Symp. 194 D $\acute{\epsilon}\gamma\kappa\omega\mu\acute{\iota}\nu\upsilon\ \tau\acute{\omega}\ \text{ἔρωτι}$. The construction here follows that of the preceding words.

$\tau\omicron\upsilon\ \kappa\omicron\iota\nu\eta\ \dots\ \lambda\acute{\omicron}\gamma\omicron\upsilon$] Either (1) 'the reason which by common

Republic X. consent has always been held to be the highest,' or (2) 'that reason which from time to time appears best to the majority.' Cp. *supra* 604 B, c.

607 B- *Such then is our defence for what may seem hard measure*
608 B *towards the poets who have charmed us. The truth is that there is an old quarrel between philosophy and poetry. But if the Muse, making her defence in turn, can prove that we are wrong, we are only too ready to listen to her. Yet until she or her friends can show that she is not only pleasant but useful to the state, we shall hear her under protest, using the foregoing argument as a counter-charm. For great is the issue at stake. And of the highest rewards of virtue we have not yet spoken.*

607 B ταῦτα δὴ, ἔφην, κ.τ.λ.] The reasons for ἀπολελογήσθω, 'let this be our defence,' and ἀπολελογίσθω, 'let this be our final reckoning' or 'summing up,' are very nearly balanced. In favour of the latter may be urged (1) the agreement of the two best MSS. Par. A and Ven. II, (2) the old argument of the 'more difficult reading,' (3) the apparent anticipation of the defence of poetry in the word ἀπολελογήσθω, which may also have suggested the alteration to the mind of the copyist, (4) the tone of the preceding pages, which has not been that of apology but of accusation or judgement (*supra* 595 A, B, 604 D, E). On the other hand, ἀπολελογήσθω (1) has the consent of the remaining MSS., (2) is a more natural and appropriate expression; (3) towards Homer at least the attitude has been one of apology; (4) in the immediate context, the epexegetis ὅτι εἰκότως ἄρα, κ.τ.λ., is more suitable to this idea, for which cp. also iv. 420 B, vi. 490 A; *Phaedo* 63, 69; (5) 'this is our defence; let poetry make hers if she can,'—is not by any means an illogical sequence.

ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ἥρει] The expression ὁ λόγος αἰρεῖ is not infrequent in the sense, 'reason constrains us.' In the present passage ὁ λόγος may mean either (1) 'the argument,' as in *Laws* ii. 663 D ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ἥρηνχ' ὁ λόγος ἔχειν, or (2) 'reason' generally. The addition of ἡμᾶς which gives a touch of liveliness, is rather in favour of the former.

προσείπωμεν] 'let us say in addition,' cp. *Soph.* 250 B. The scribe of τ, not understanding this, wrote αὐτήν instead of αὐτῇ.

καὶ γὰρ ἡ λακέρυζα, κ.τ.λ.] for the saying of ‘the yelping hound barking at her lord’ and ‘one mighty in the vain talk of fools,’ &c. The first of these two quotations is said by Plato (Laws xii. 967 c, d) to be applied by certain poets to the disciples of Anaxagoras, who though nameless, are sufficiently indicated by their doctrine *ὡς νοῦς εἶη ὁ διακεκοσμηκὼς πᾶνθ’ ὅσα κατ’ οὐρανόν*,—which doctrine of theirs however they ruined, and themselves with it, by also making earth and stones the universal causes.

Republic
X.
607
B

ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν] The best mode of construing this clause is to take Δία with κρατῶν, ‘the crowd of philosophers overmastering Zeus.’ Cp. Shakespeare, *Hamlet*, v. 1, 86–88 ‘A politician, . . . one that would circumvent God.’

C

The order of the words may be possibly explained by the circumstance of their being a quotation from some lyric poet. In Plato himself, however, there occur examples of somewhat violent or affected transpositions, as in Laws vii. 824 A *θήρευσις . . . ἡ τῶν διαπαύματα πόνων ἔχουσα*. The Vulgate text before Bekker (still followed by some editors) had *διασώφων* in one word on the authority of some inferior manuscripts (which read *διασοφῶν*) according to the supposed analogy of *διάσειμος*,—itself a word of doubtful authority.

σημεῖα] sc. *ἐστίν*, which gives the required verb.

ἡ πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ] is opposed to the ‘austere’ poetry which is to be admitted: iii. 398 A *αὐτοὶ δ’ ἂν τῷ αὐστηροτέρῳ καὶ ἀηδεστέρῳ ποιητῇ χρώμεθα*.

ἀπολογησομένη] The reading *ἀπολογησαμένη*, which seems to have been that of A¹, is probably right. οὕτω, ‘on this condition,’ is explained by *ἀπολογησομένη . . . μέτρῳ*.

D

τῶν καλῶν πολιτειῶν] said ironically, like ἡ καλλίστη . . . πολιτεία in viii. 562 A.

E

† αἰσθόμεθα] is a word of doubtful genuineness. And even if it be changed to *αἰσθανόμεθα*, the expression is feeble. *ἠισθόμεθα* and *ἡσθήμεθα* are not much better. *Εἰσόμεθα*, the reading of *q*, is probably conjectural. Madvig very ingeniously conjectured *ἄσόμεθα*, continuing the idea of *ἐπιδόντες*. But (1) the participial clause *εὐλαβούμενοι . . . ἔρωτα* is hardly enough of a digression to justify the resumptive *δ’ οὖν*: (2) the expression *ἄσόμεθα ὡς, κ.τ.λ.*, is not quite natural or idiomatic: (3) there is nothing in the words *ὡς οὐ*

608
A

Republic X. σπουδαστέον . . . περὶ ποιήσεως to suggest the style of a chant or ἐπωδή. Some verb with the meaning of ἀφεξόμεθα seems to be required. [L. C.]

608 B-D *One life is far too little to reward virtue, or to deserve the serious care of an immortal soul.—That the human soul is immortal is a strange thought to Glaucon. But Socrates undertakes to prove it.*

608 B οὐδέ γε ποιητικῇ] Poetry is emphasized as being the immediate subject of the previous discussion.

C τί οὖν . . . (D) παντός ;] ‘and should a thing immortal be seriously interested about a period of time which is no more than this, rather than with eternity?’ Cp. Phaedo 107 c εἴπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, ἐπιμελείας δὴ δέεται οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλούμεν τὸ ζῆν, ἀλλ’ ὑπὲρ τοῦ παντός : also supra vi. 486 A, 498 D.

D οἶμαι ἔγωγ’, ἔφη] sc. δεῖν σπουδάζειν ὑπὲρ τοῦ παντός, referring not to the word οἶει in what precedes, but to the main drift of the question, and emphatically affirming the latter part of it. Cp. i. 336 E μὴ γὰρ δὴ οἶον . . . ὑπέκειν ἀλλήλοις καὶ οὐ σπουδάζειν, κ.τ.λ. . . . οἶον γε σύ, ᾧ φίλε : where see note. Glaucon can only answer Socrates’ question in one way, but he does not see the aim of it.

οὐκ ᾔσθησαι, κ.τ.λ.] That the doctrine of the immortality of the soul, which is asserted in the Crito, Phaedo, Phaedrus, and referred to in the Apology, Timaeus, Politicus, Laws,—and also in Rep. vi. 498 D, should be here spoken of as a new revelation of which Glaucon hears for the first time, is remarkable.

εἰ μὴ ἀδικῶ γ’, ἔφη] ‘I should think I ought, said I :’ i. e. δίκαιός εἰμι ἔχειν τοῦτο λέγειν. So infra 612 D ἡ οὐ μνημονεύεις ; ἀδικοῖν μὲν’ αἶν, ἔφη, εἰ μὴ.

608 D-611 A *That which perishes can be destroyed only by its own proper evil. Now the soul has an evil proper to it, namely vice. But vice does not destroy the soul. It would lose all its terrors if it did. For it would release the wicked man from evil. Instead of which it keeps him alive and wide awake. It follows that as the soul is capable of being destroyed by its own evil, the soul therefore must be imperishable and immortal.*

608 D ἀγαθόν τι . . . καὶ κακὸν καλεῖς ;] The argument is as follows :—The soul has a proper evil, which is vice. Now if vice has no

destroying power over the soul, no merely external evil can have any. *Republic*
X.

κακόν τι] The best MSS. read κακόν τε, which is possibly right. 609
A

τοῦτο μέντοι . . . ἀπολλύον] ‘An evil however whose destructive agency cannot cause its dissolution.’ B

οὐκ ἦν ;] cp. iv. 436 B, C εἰσόμεθα ὅτι οὐ ταῦτόν ἦν ἀλλὰ πλείω : and the note.

ἀλλ’ ὧδε ποίει] ‘But put the matter in this way.’ C

ὥσπερ . . . (D) ἀφικνεῖται] The apodosis is deferred to make room for the question οὐχ οὕτως ; It is resumed in a new form in ἔθι δῆ, κ.τ.λ., infra.

καὶ ἃ νῦν δῆ, κ.τ.λ.] καί must here mean ‘and’—not ‘also,’ as in καὶ ψυχὴν infra D, because the comparison is not between the body and corn, iron (supra A), &c., but between all these and the soul.

ἐκεῖνό γε] ‘The other (and more remote) alternative,’ referring to supra A. D

ὕπὸ τῆς . . . πονηρίας . . . ἐκείνων] ‘by the evil which is proper to them alone,’ i.e. in so far as it is an evil of food considered in itself. For example, mildew, the disease of corn, can destroy the ear of corn, but the mildewed ear of corn will not destroy the human body of itself, but only by introducing into it some disease of the body. E

*ὀρθότατα] ὀρθότατ’ ἄν is the reading of all the MSS. with two unimportant exceptions (ὀρθώτατ’ ἄν Vind. F, ὀρθότατ’ ἄρ’ Vind. E), but is probably corrupt. Either ὀρθότατα as in the text, or ὀρθότατά γ’, should be read. 610
A

ἢ τοίνυν . . . (B) ἀνοσιωτέρα γίγνεται] Compare the first chapter of Butler’s *Analogy*, Part i:—especially the curious observation, ‘we have no way of determining by experience what is the certain bulk of the living being each man calls himself; and yet till it be determined that it is larger in bulk than the solid elementary particles of matter which there is no ground to think any natural power can dissolve, there is no sort of reason to think death to be the dissolution of it, of the living being, even though it should not be absolutely indiscernible.’ Here however Butler seems to imply that the soul may be a primary atom, and so indivisible. Plato argues that no disease

Republic
X. of the body nor division of the particles however minute can affect the soul.

610 For εἴ τις ὁ τι σμικρότατα we should perhaps read εἴ τις εἷς ὁ τι
B σμικρότατα: but cp. vi. 509 D γραμμὴν δίχα τετμημένην . . . ἄνισα
τμήματα.

C ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἵέναι] ‘boldly closes’ (1) ‘with our
argument,’ or (2) ‘with us in argument.’ The latter may be
supported by the absolute use of ὁμόσε . . . χωρήσεται in Theaet. 165 E,
and for τῷ λόγῳ thus used cp. ii. 361 B τὸν δίκαιον παρ’ αὐτὸν ἰστώμεν
τῷ λόγῳ. But the first explanation is perhaps simpler and more
natural.

D μάλιστα . . . ἦττον] sc. λαμβάνοντας αὐτό.

ἀλλὰ μή, ὥσπερ νῦν . . . οἱ ἄδικοι] Cp. vii. 539 D καὶ μή ὥς νῦν
ὁ τυχὼν καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ’ αὐτό—and the note there.

E πρὸς . . . τῷ ζωτικῷ] Cp. Theaet. 185 E καλὸς γὰρ εἶ, ὦ Θεαίτητε
. . . πρὸς δὲ τῷ καλῷ εὖ ἐποίησάς με.

οὕτω πόρρω . . . εἶναι] ‘So far is she removed from being
deadly.’ I.e. Injustice is far enough from being one of the things
which cause death. Cp. Phaedo 107 C εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ
παντὸς ἀπαλλαγῇ, ἔρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα
ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς. Yet at the end of
Book i (351 ff.) Socrates uses an argument apparently inconsistent
with this, which he applies both to the state and to the individual,
viz. that evil is a principle of dissolution or annihilation, which
subsists only through the latent presence of good.

For the figurative language cp. Polit. 284 E πάνθ’ ὅποσα εἰς τὸ
μέσον ἀποκίσθη τῶν ἐσχάτων.

611 A— Now the number of souls, since they are immortal, must always
612 A be the same, neither less nor more; they cannot become less, because
none of them can die: and they cannot increase, because they could
only be increased if what is mortal became immortal, of which the
result would be that all things would become immortal. Nor can
their nature really be so complex as appears to us. The fact of
immortality is proved. But the nature of the soul is beyond the
limits of our knowledge. For she is plunged in the sea of mortality
and encrusted with earth. Only the divine spark of philosophy
within her gives an inkling of her pristine and true being.

εἰ δ' ἔχει, κ.τ.λ.] Plato teaches that souls are eternal, and have a certain fixed number which is incapable of increase or diminution. Any process of change by which the mortal passes into the immortal must end after infinite ages in the immortality of all the mortal. That this is Plato's meaning, which is, however, obscurely expressed, appears from *Phaedo* 72 B; C εἰ γὰρ μὴ αἰὲν ἀνταποδοιδίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὥσπερ εἰ κύκλῳ περιόντα, ἀλλ' εὐθείᾳ τις εἴη ἢ γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρύν, καὶ μὴ ἀνακάμπτει πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον μηδὲ καμπὴν ποιῶτο, οἷσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἀνσχοίη: where an opposite turn is given to the same argument and it is urged that life must follow death as death follows life. One of the reasons given by Anselm in *Cur Deus Homo*, for the redemption of mankind, is 'the appointed number of the souls of the blessed.'

Republic
X.
611
A

τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει] 'in her truest nature,' as distinguished from that phenomenal nature of the soul which is known to us in experience, and has parts and opposing desires as in Book iv. B

οὐ ῥᾶδιον, κ.τ.λ.] (1) 'that can hardly be eternal, as we have now discovered the soul to be, which is compounded of many elements, and is not perfectly compounded.' The words σύνθετον τε, κ.τ.λ., may be illustrated by ix. 588 ff. where the soul is said in a figure to be composed of a many-headed beast, a lion, and a man. Otherwise (2) the words ὥς νῦν . . . ψυχῇ may be taken closely with the clause immediately preceding and referred to the psychology of Books iv and ix. The position of the words in question is in favour of the latter explanation—'that can hardly be eternal which is imperfectly compounded of various elements, as in our present conversation the soul has appeared to be.' [L. C.] Cp. infra C νῦν δὲ εἵπομεν, κ.τ.λ., 612 A νῦν δὲ . . . διεληλύθαμεν.

καὶ οἱ ἄλλοι] such as the reasonings in the *Phaedo* and *Phaedrus*.

ἀναγκάσειαν ἄν] 'would prove beyond doubt.'

εὐρήσει . . . διόψεται] The subject of these verbs is to be gathered from the preceding sentence: viz. ὁ οὕτω διαθεώμενος. C

δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας] The plural signifies the concrete realization of the abstract notion:—Justice and Injustice in their various forms.

τεθεάμεθα μέντοι . . . τὴν ἀρχαίαν φύσιν] The construction is

Republic altered to suit the expansion of the simile: and there is a resumption of *τεθεάμεθα* . . . αὐτό in *infra* D οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν, κ.τ.λ.

X.
611
C

With the following image cp. Phaedrus 250 C καθαροὶ ὄντες καὶ ἀσήμενται τούτου ὃ νῦν σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὁστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι.

E

ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς] sc. τῆς τοῦ τῷ θεῷ ἐφέπεσθαι.

612
A

γεηρὰ καὶ πετρώδη] These words in the relative clause resume πέτρας τε καὶ ὄστρεα *supra*.

ὑπὸ . . . ἐστιάσεων] 'as the effects of what are called blissful banquets.' Cp. *supra* γῆν ἐστιωμένην.

612 A-
613 E

We have found, as Glaucon and Adeimantus required, that apart from reputation and rewards, justice in her own nature is best for the soul in her own nature, even though a man could make himself invisible. Having answered this requirement, we may now, without offence, state the truth about the just man's reward. He does not escape the notice of the gods, and they love him and make him blessed. And though his justice may not soon appear to men, yet at the end of the race he wins the prize against those who started brilliantly with a splendid show. The unjust may elude detection for a while; but in their age they are exploded and despised; and suffer all those horrors which were formerly recounted as falling on the head of the just man who was misconstrued by mankind.

612
A

οὐκοῦν, κ.τ.λ.] The passage which follows is one of the many reminiscences of earlier portions of the work which occur in later ones, and which form an exquisite thread of connexion amid apparent disorder. The old allusion to the ring of Gyges is heightened and enriched by the reference to *Iliad* v. 844, 845

αὐτὰρ Ἀθήνη

δὺν' Αἴδος κύνειν, μή μιν ἴδωι ὄβριμος Ἄρης.

This very early piece of folk-lore is alluded to also in Hesiod. *Scut.* 227, Aristoph. *Ach.* 390, and in the legend of Perseus in Pherecydes. See Leaf's note on *Iliad* l. c. He compares the Tarn-Kappe or Nebelkappe of northern mythology.

For the bearing of the words τὸν Γύγου δακτύλιον on the reading of *ii.* 359 c, see note in *loco*.

ἀπελυσάμεθα] 'we have cleared away in the argument the difficulties raised by Glaucon and Adeimantus.' To answer

accusations or clear away objections is a meaning constantly assigned to ἀπολύεσθαι. On the other hand there is no certain instance of the use of the middle voice of this verb in the sense of 'paying a debt.' A various reading ἀπεδυσάμεθα is found in the Cesena MS. (M), in Ven. Ξ, and in Stobaeus: this may be connected with the passage (ii. 361 C γυμνωτέος δὴ πάντων πλήν δικαιοσύνης, κ.τ.λ.) in which Glaucon and Adeimantus desire Socrates to 'strip' justice. The allusion, however, is too remote; the form is unusual in Attic prose, and the reading is not assisted by the immediate context.

Republic
X.
612
A

ἐπηνέκαμεν] Par. A reads ἐπηνέγκαμεν (sic) with a dot over the γ, suggesting ἐπηνέκαμεν, and Par. K reads ἐπηνέσαμεν. This recalls the words of Adeimantus (which may however have suggested this reading to the scribe) ii. 363 A οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκμήσεις, ib. 367 D μισθοὺς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. But for ἐπιφέρειν, 'to bring to bear,' 'apply' (reading ἐπηνέγκαμεν), cp. Soph. 251 A λέγομεν ἄνθρωπον δὴ που πόλλ' ἄττα ἐπονομάζοντες, τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ καὶ . . . κακίας καὶ ἀρεάς.—The word ἐπηνέκαμεν with the same variant ἐπηνέσαμεν occurs in Polit. 307 A.

B

ὁμῆϊς γὰρ ἡγεῖσθε] ii. 361 A ff., 367 E.

C

ἡτεῖσθε, the reading of Par. A, which is supported by M (ἡτείσθε) is perhaps to be preferred to ἡγεῖσθε: it agrees better with ἔδωκα and δοτέον, and with ἀπαιτῶ in the following sentence. Cp. infra D, E. There is a slight pleonasm or anacoluthon in δοτέον following ἡτεῖσθε, which however is not unplatonic.

ταῦτα λανθάνειν] 'That one should escape notice in this.' ταῦτα, cognate accusative.

δοκεῖσθαι] For the passive cp. vi. 490 A τοῖς . . . δοκουμένοις.

D

εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον, κ.τ.λ.] Cp. Butler, *Analogy*, Part. i. chap. 2 'Why the author of nature does not make his creatures happy without the instrumentality of their own actions, and prevent their bringing any sufferings upon themselves, is another matter. Perhaps there may be some impossibilities in the nature of things which we are unacquainted with.'

613
A

ἐκ προτέρας ἀμαρτίας] The effect of one life on another is again referred to infra 620 A κατὰ συνήθειαν γὰρ τοῦ προτέρου βίου τὰ πολλὰ αἰρεῖσθαι.

οὗ γὰρ δὴ, κ.τ.λ.] cp. vi. 500 C, D θείῳ δὴ καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος
VOL. III. H h

Republic X. 613 A ὁμιλῶν κόσμος τε καὶ θεῖος εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ γίγνεται: Apol. 41 C καὶ ἔν τι τοῦτο διανοεῖσθαι ἀληθές, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ ἀγαθῷ κακὸν οὐδὲν οὔτε ζῶντι οὔτε τελευτήσαντι, οὐδὲ ἀμελείται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα. Cp. also, for the ὁμοίωσις θεῶ Theaet. 176 B-E, Laws iv. 716 B, C.

Socrates is about to show that righteousness has the rewards both of this life and of another. He may be said to have partly begged the question of this life by imagining the existence of true happiness in a perfect state. Yet, as he has himself implied at the end of Book ix, the good man has also the power of constructing a 'Kingdom of God' within him, even when the world is against him. Nor is he so antagonistic to his fellow-creatures in fact as he is supposed to be in idea. The world comes round to him at last: appearances as well as realities must be at length restored to him: virtue in the long run is also happiness and good repute.

B ἀρ' οὐχ ᾧδε ἔχει . . . (C) ἀποτρέχοντες] 'Is not the actual truth as follows? Are not those clever unjust men in the position of runners who run well from the lower end of the course to the upper, but not from the upper to the lower? They lead off at a great pace, but in the end come to look foolish, slinking away with their ears down on their shoulders, and without a crown.' The words ἀπὸ τῶν κάτω . . . ἄνω have been taken to mean 'from the lower and upper parts of their body,' i.e. their hips and shoulders; and Socrates is supposed to be describing those who have good legs and no chest. See Riddell's *Digest of Idioms*, § 111: also Madvig quoted by Baiter in his preface. But it seems more natural to apply the ambiguous words ἄνω and κάτω to the upper and lower end of the race-course than to the parts of the human body. The 'upper end' of the course is that farthest from the starting-place, and only a course up and down the stadium is contemplated. The second statement (τὸ μὲν πρῶτον, κ.τ.λ.) as in many similar passages is an expansion of the first. The race alluded to is of course the δίαυλος: cp. Aesch. Agam. 343, 344 δέϊ γὰρ πρὸς οἴκους νοστήμον σωτηρίας | κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. The new interpretation in which Riddell and Madvig concur rather takes from the point of the comparison, but the use of ἀπὸ which it implies is idiomatic: cp. Xen. Rep. Lac. v. 9 ὁμοίως γὰρ ἀπὸ τε τῶν σκελῶν καὶ ἀπὸ χειρῶν καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται.

C ἅπερ αὐτὸς ἔλεγε] ii. 361 D, E.—Another of the numerous links by which Plato connects the beginning with the end of his work.

γέροντες . . . προπηλακίζονται] (1) 'As they grow old they are miserably insulted' (ἄθλιοι predicative), rather than (2) 'becoming wretched old men they are insulted.'

Republic
X.
613
E

The words εἴτα στρεβλώσονται καὶ ἐκκαυθήσονται, though found in all MSS., are omitted by some editors and bracketed by others. There is no necessity for this. The addition of the word εἴτα, which improves the effect of them, sufficiently shows that they are not a gloss arising out of a reference to the words of Glaucon, ii. 361 E. They suggest the antecedent to αἶ, and may be sufficiently defended as a humorous epitome of the original to which Socrates briefly refers.

ὁ λέγω] supra c.

καὶ μάλ', ἔφη, κ.τ.λ.] καὶ μάλα (καί intensive) is to be taken closely with καλά τε καὶ βέβαια. 'They are indeed most fair and well assured.'

614
A

Yet greater far are the rewards of the just and the punishments of the unjust in another life. This is shown by the report which Er the Pamphylian brought from the other world. He was left for dead amongst the slain, and twelve days afterwards came to life upon the funeral pyre. His tale was as follows:—'When his soul left the body, he proceeded with a great company to a place where there were two chasms in the earth, near together; and directly above them two chasms in the sky. Judges sat there in the midst, and after judgement, some souls ascended through the chasm on the right, while others descended into the chasm on the left. He himself on approaching the judgement seat, was told that he was to observe what took place, and carry the report of it back to living men. Then he beheld how from the chasm on the right hand were coming up souls parched and dusty, while from the chasm upon the left came down another troop clean and bright. All gladly rested in the meadow after their long journey of a thousand years.'

614
A-E

Plato ends the Republic with a myth: partly (1) because he is on the limits of human knowledge: imagination necessarily enters into any representation of another life: (2) also because he has the old garment of mythology still clinging to him: (3) that he may popularize moral truths by investing them with the charm of a religious tale: (4) since he is embodying in literature the Pythagorean and Orphic feelings of the age. Like religious

Republic
X.
614
A

paintings, the myths of Plato have also some traditional elements which lend them verisimilitude and help to bring them into harmony with contemporary ideas. Plato is accepting the old forms and trying to breathe a moral and intellectual life into them. His myth consequently, instead of being a mere fiction or fairy tale, is supported by the strength of traditional belief. The attempts of Numenius, Proclus and others to connect this myth with those in Gorg., Phaed., Phaedr., Tim. so as to get a complete and consistent view of Plato's supra-mundane theories, only show the futility of such a method.

τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι] 'The debt of description which the argument owes to them.' Supra 612 c ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ. The repetition of ἀκοῦσαι has been suspected by Stephanus and Stallbaum, but the word is not without meaning if it be taken in the sense of 'to have related concerning them.' Cp. supra vi. 496 A, Lys. 207 A οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι. The debt which has been incurred in words has to be paid in words.

λέγοις ἄν, κ.τ.λ.] 'As one who delights in listening to few things more.'

B ἀλλ' ἀλκίμου μὲν ἀνδρός] Socrates makes a pun on the name of Alcinous; as we might say, parodying the words: 'I will introduce you to a hero: not the well-known one of the *Pilgrim's Progress* :—yet this too is a Great-heart.' Cp. Symp. 185 c Πανσανίου δὲ παυσανίου. There is perhaps an allusion to the descent among the shades (Odyssey xi) which forms a part of the tale of Ulysses to Alcinous. The epithet is appropriate to one who fell in battle.

τοῦ Ἀρμενίου] not 'the Armenian' but 'the son of Armenius' as in the quotation of Clement infra: his country is mentioned afterwards. Pamphylia is again referred to, infra 615 c.

Er, the son of Armenius, is declared by Clement of Alexandria (Stromat. v. 710, § 24) to be Zoroaster: ὁ δ' αὐτὸς (sc. Πλάτων) ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς Πολιτείας Ἡρὸς τοῦ Ἀρμενίου τὸ γένος Παμφύλου μέμνηται, ὅς ἐστι Ζωροάστρης· αὐτὸς γοῦν ὁ Ζωροάστρης γράφει· Τάδε ξυνέγραψε Ζωροάστρης Ἀρμενίου τὸ γένος Πάμφυλος ἐν πολέμῳ τελευτήσας ὅσα ἐν Ἀίδῃ γενόμενος ἐδάην παρὰ θεῶν.

δεκαταίων . . . δωδεκαταῖος] This gives two days for the home-bringing and funeral preparations. The twelve days are not forgotten in the narrative. The sojourn of seven days is succeeded

by a journey of four days, and this by another journey of one day (616 B). Republic
X.
614
B

ἐπειδὴ οὐ] The first hand in Par. A wrote ἐπειδὴ οὐ with Ven. Ξ : an early corrector changed this to ἐπειδὴ οὐν. The genitive goes with the noun : not ‘when the soul left him,’ but ‘when his spirit went forth.’ In what follows, the soul or spirit is spoken of as the man.

εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον] ‘to a wonderful place.’ C

δικαστὰς δὲ . . . ἔπραξαν] Cp. Phaedo 107 E λέγεται δὲ οὕτως, ὡς ἄρα τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δὴ τινὰ τόπον, οἱ δὲ τοὺς ξυλλεγέντας διαδικασαμένους εἰς Ἄιδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεύσθαι : and Gorg. 524 ff.

τῶν δεδικασμένων] is neuter : cp. infra σημεῖα πάντων ὧν ἔπραξαν.

διακελεύοιντο] Oblique for διακελευόμεθα : ‘The judges or their apparitors said, “You must be the messenger, and we exhort you to look and listen.”’ D

‘The souls that came from heaven, pure and bright, and those that rose out of the ground, dusty and soiled, met and rested in the meadow, friends greeting friends and telling of what they had seen in their respective journeys. The one told of delights beyond compare ; the other with lamentation and weeping recounted all that they had suffered and seen others suffer. Each sin was punished ten times over, once in every hundred years ; and the rewarding of good deeds was in the same proportion. Newly born infants, too, were there, but of them there is not much to be said. The punishments of impiety and parricide were greater than of other sins. I heard a Pamphylian ask, “Where is Ardäus the Great ?” “Not here,” was the reply,—“nor will he ever come. The mouth of the chasm refused him with a terrific roar, and he was thrown down and flayed and dragged away over spikes of flint to be cast into the abyss.” The same happened to other tyrants.’ 614 E--
616 A

ὅσα τε καὶ οἷα πάθοιεν] ‘Of all the dreadful things they had experienced.’ 615
A

χιλιέτη] The form χιλιετή is supported by the Cesena MS., and by Par. DK which may be taken as representing Ven. II, of which the concluding pages are wanting.

Republic X. 615 B τοῦτο δ' εἶναι . . . ἀνθρωπίνου] 'that is to say, once in every hundred years, this being reckoned as the measure of the life of man.' Plato often deals in round numbers. See ix. 588 A προσήκοντα . . . βίοις ἀριθμόν. τοῦτο refers to δίκην δεδωκέναι . . . δεκάκις.

καὶ οἶον, κ.τ.λ.] The sentence breaks off with an illustration and is continued as if ὅτι had preceded: καί, which is found in all the MSS. is genuine, and the phrase may be explained as a colloquialism:—'And, for example, if there were any,' &c.

πολλῶν] This is the reading of Ven. Ξ, and may be a conjectural emendation of πολλοί, the reading of most MSS., which cannot be right. A corrector of Par. D has changed πολλοί to πολλοῖς,—certainly an idiomatic reading. Schneider is hardly justified in saying of it 'propter pluralem θανάτων ferri nequit.' Cp. Laws ix. 870 D. The words ἡ πόλις . . . ἐμβεβληκότες explain θανάτων . . . αἷτιοι.

κομίσαιτο . . . κομίζονται] The aorist refers to the fact, the present to the general rule.

τῶν δὲ εὐθὺς γενομένων . . . πέρι] 'And of those (who died) as soon as they were born, or after living only a little while.' Since the dead alone are in question, the ellipse of ἀποθανόντων or ἀπογενομένων (conjectured by Cobet) can be endured, especially since it avoids the collision of two participles.—Plato also has a 'limbus infantum,' at which he hints.

C εἰς δὲ θεοὺς . . . διηγείτο] 'and of piety and impiety to Gods and parents and of the murder of kindred (reading αὐτόχειρος φόνου), the retributions which he narrated were yet greater.'

The reading of all the MSS. is αὐτόχειρας, as in the text, of which, however, no grammatical account can be given. The conjecture of Ast, αὐτόχειρος φόνου, is extremely probable. Αὐτόχειρ is used, as often in tragedy, to imply violence to kindred: cp. Laws ix. 872 C ξυγγενῶν αὐτόχειρας φόνους. The sentence thus includes all acts of impiety, as involving a higher degree of crime.

Ἄρδιαῖος ὁ μέγας] The tyrant of Books viii, ix, is still alive, and is having the reward of his crimes. The spirits amongst whom Er finds himself are his own countrymen. The questioner is obviously a Pamphylian, who, having passed his thousand years in Heaven, is still interested in the concerns of his native country. He asks of his friend who has come from Hell (cp. supra 614 E ὅσαι γινώριμαι) not without a certain degree of dread, how it has fared with the

contemporary tyrant, of whose greatness he still retains the impression. Republic
X.
615
C

χιλιοστὸν ἔτος] Cp. supra A εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιέτη. Plato would not have us forget that a thousand years have passed since these spirits were in the body.

ἀποκτείνας] = ὅς ἀπέκτεινεν, 'who in the course of his tyranny had slain.'

οὐδ' ἂν ᾔξει] ἂν combined with the future indicative throws a shade of irony into the meaning: 'nor is he likely to be coming here.' See Goodwin, *M. and T.* § 197. D

ἐθεασάμεθα, κ.τ.λ.] These are not the words of Er, but of the spirit whom he overhears. The narrative which follows is a confirmation of the words 'he is not likely to come.' Er begins again to speak in his own person at infra 616 B καὶ τὰς μὲν δῆ.

τοῦτο] refers both to what precedes and follows: 'for this' viz. the fate of Ardiaeus 'was one of the terrible sights which we' i.e. the spirits in the world below 'witnessed.' The partitive genitive here forms part of the predication.

καὶ τᾶλλα πάντα πεπονθότες] 'and had suffered all that we told you.' These words, like τῶν δεινῶν θαυμάτων supra, refer to the conversation which the pilgrims from the lower world had held with the pilgrims from the upper respecting their experiences in the thousand years,—supra 614 E. τᾶλλα, 'the rest,' i.e. all except the spectacle now to be described.

ἦσαν δὲ καὶ . . . ἡμαρτηκότων] It was not the position of the tyrant that had merited judgement, but the character of his life. Cp. Gorg. 524 E ὁ Ῥαδάμανθους . . . θεᾶται ἐκάστου τὴν ψυχὴν, οὐκ εἰδώς ὅτου ἐστίν, ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, κ.τ.λ.

ἢ μὴ ἱκανῶς, κ.τ.λ.] Ardiaeus was incurable, but the attempt might be made prematurely by others whose term of punishment was only to be temporarily prolonged. E

ἐνταῦθα δῆ, κ.τ.λ.] The ministers of vengeance are represented as they might be in Dante or by one of the early Italian painters. They are waiting (παρεστώτες) for the well-known signal.

τὸν δὲ Ῥαδιαῖον . . . (616 A) ἄγοντο] The transposition of ὅτι εἰς το εἰς ὃ τι in Par. A led Hermann to conjecture that τὸν Τάρταρον as well

Republic as ταῦτα ὑπομένουσιν was an accretion. The latter words are probably
 X. a gloss: they are not found in A M. It is not possible, nor is it
 615 E very important to determine accurately the reading of this passage:
 the general meaning is clear enough.

616 A σφίσι] ‘to him and to his fellows’ viz. the souls just ascended
 from beneath.

τοῦτον . . . ἀναβαίνοι] There is some confusion in the MSS.
 here. Par. K appears to read as in the text. Par. A omits τὸν
 φόβον: other MSS. retaining τὸν φόβον read εἰ μνησάτο τὸ στομίον
 instead of μὴ γένοιτο . . . ἀναβαίνοι. There can be little doubt that
 in these MSS. a gloss has taken the place of the true reading.
 But τὸν φόβον is probably genuine, although in the reading of
 Par. A it has been rejected as superfluous.

σιγήσαντος] sc. τοῦ στομίον supra 615 E. The aorist points to
 the moment of passing the aperture. Observe too, the difference
 between ἀναβαίνοι, ‘tried to ascend,’ and ἀναβῆναι, ‘ascended.’

B καὶ αὐτὰς εὐεργεσίας] εὐεργεσία seems to be used here for the
 rewards of merit, much as ἀρετή is used for ‘reputation of virtue.’

616 B– ‘Now after seven days of rest in the meadow we set out upon our
 617 D journey. And during the fourth day’s journeying we saw far off
 a light, straight like a pillar, in colour like unto a rainbow.
 Another day of travel brought us to the light, and in the midst of it
 we saw the spindle of necessity depending from the fastenings of the
 sky. This spindle is the cause of all the celestial revolutions, and
 the ball or whorl of it is eight-fold, as there are eight concentric
 circles or orbits ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ (fixed stars, Saturn, Jupiter, Mars, Venus, Mercury,
⁷ ⁸ Sun and Moon), endued with appropriate motions, and each having
 its peculiar Siren tone. The three Fates sit round and set their
 hands to the revolutions of the spindle as it turns on the knees of
 their mother Necessity, where she sits enthroned. And they sing, to
 the music of the spheres, Lachesis of the past, Clotho of the present,
 Atropos of the future.’

616 B ἐκάστοις] ‘each company,’ i. e. all those who had arrived on the
 same day.

δεῖν] is general, referring to all the souls: ἀφικνεῖσθαι refers to
 Er and his company in particular.

ὄθεν . . . φῶς εὐθύ] ἄνωθεν is to be taken with τεταμένον. *Republic*
 ‘Whence they descried a line of light reaching from above.’ It is
 worth observing as illustrating the difference between Greek and
 English on the subject of Tautology, that in this most finished
 passage Plato three times over uses the same word (τεταμένον)
 within ten lines. The phrase διὰ παντός τεταμένον is applied in the
 Timaeus, p. 40, to the axis of the universe (πόλος). X.
616
B

μάλιστα τῇ ἱριδι προσφερῇ] That is, not in shape, but in colour.
 It has been remarked by Boeckh, following Numenius and others,
 that the idea of the luminous column was suggested by the Milky
 Way. But this is hardly consistent with the distinct statement that
 the light was straight and vertical, or with the rainbow colours.

τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμῶν] ‘the extremities of the chains of
 Heaven’ or ‘of the Light.’ αὐτοῦ is ambiguous, and may refer
 either to οὐρανοῦ or φῶς,—more naturally to the former. C

The Earth is imagined as an inner sphere, concentric with the
 outer sphere of the heaven, and connected with it by the column of
 light, in the midst of which are fastened the ends of the chains of
 Heaven. In the centre of the column and attached to the ends of
 these chains is the spindle which the Fates are turning upon the
 knees of Necessity. This together with the whorl which ‘governs’
 it gives law to the movements of the heavenly bodies.

The Light is compared to the ὑπόζωμα of a trireme, which is
 variously explained as the undergirding rope (Acts xxvii. 17), or as
 a rope passing from stem to stern. See especially E. Warre in
Journal of Hellenic Studies, v. 216 (‘On the raft of Ulysses’):
 ‘The hawser, called ὑπόζωμα, stretched from stem to stern, over
 crutches, kept up bow and stern and prevented “hogging.” This
 is seen very clearly in the representation of an Egyptian ship given
 in Duemichen’s *Fleet of an Egyptian Queen*. Possibly the difficulty
 about the ὑπόζωμα, Plat. Rep. Bk. x, finds its solution in this
 straight truss amidships. But the ὑποζώματα in the case of triremes
 seem generally to have been applied outside, stretching from stem
 to stern on both sides of the vessel. These hawsers, put on dry,
 would shrink when wet, and so tighten up the timbers of the lightly
 built vessel.’ The thought of Plato seems to be that the whole
 circle of the Universe was held fast by the column, which, like the
 rope that fastened a trireme from stem to stern, passed through
 the midst of it. The words, οἶον κίονα, show that the position of

Republic
X.
616
C

the column was vertical from Er's point of view. The lower hemisphere is not considered, because everything is viewed from the upper surface of the Earth. The form of expression, *εἶναι γάρ, κ.τ.λ.*, shows that the figure of the *ὑπόζωμα* illustrates rather the function than the appearance of the pillar of light.

τὴν περιφορὰν] 'the revolving sphere,'—not merely 'the revolution.'

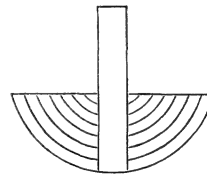
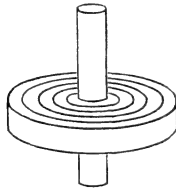
Ἀνάγκης ἄτρακτον] The spindle of necessity is the pole or axis of the heaven and earth, which passes through the midst of the column of light.

τὴν . . . ἡλακάτην] Not here the distaff, but 'the shaft' of the spindle.

ἔκ τε τούτου καὶ ἄλλων γενῶν] Cp. the difference, in Tim. 41 D, between the Divine and Mundane elements of the Creation.

D *τὸ μὲν . . . ἐνθάδε*] 'In shape it (*ἡ τοῦ σφονδύλου φύσις*) resembled that (*ἡ sc. φύσις*) of a common whorl.'

νοῆσαι δὲ δεῖ, κ.τ.λ.] The whorl is fastened round the spindle like the body of a teetotum on its shaft, and is formed of eight whorls fitting one into the other like a number of boxes, and showing on the upper side a continuous surface. It is doubtful whether this whorl is in the form of a cylinder or of part of

a sphere. The circumstance that the upper surface only is said to be smooth is in favour of the latter supposition, which also agrees better with the image of the boxes fitting into one another. But on the other hand the shaft is driven home (*διαμπερὲς ἐλήλαται*) through the eighth or innermost, and each whorl appears to be driven through and through the one immediately outside it,—although *διαμπερὲς . . . ἀρμόττων* may be understood to mean merely that they fitted each other in every part.

E *τὸν μὲν οὖν πρῶτόν τε, κ.τ.λ.*] The passage which follows is to be explained (1) from the phenomena of the Heavens, as they

present themselves to the eye, or as they were accounted for by the crude astronomy of Plato's age: (2) from certain Pythagorean ratios or harmonies of number. The description of the heavenly bodies is still partly a work of fancy. This part of the Republic agrees with the Timaeus in general outline. (*a*) The order of the planets is the same in both: (*b*) there is an axis of the universe in both, which passes through the centre of the earth: (*c*) in both there is one motion of the whole, and a different motion of the seven inner circles. (*d*) In neither is there any distinct mention of a motion of the earth. The whole and the outermost circle are moving in one direction, the seven inner circles while partaking of this motion, ἐν τῷ ὅλῳ περιφερομένῳ, move also gently, ἡρέμα, in an opposite direction. This conception of a double movement seems intended to explain the difficulties of astronomy arising out of the apparent diurnal motion of the Heavens round the Earth and the distinct and apparently inconsistent movements of the Sun, Moon and Planets: cp. Tim. 38 E ff. The outer whorl, which is spotted, represents the fixed stars (which, as in the Timaeus, have only the 'motion of the same'); the seventh which is described as the brightest is the sun; the eighth shining with borrowed light, and having more of retrograde motion, is the moon; the second and fifth, which are of a yellower colour than the sun and moon, are Saturn and Mercury; the third and whitest of all is Jupiter; the next whitest or sixth is Venus; the fourth, which is reddish, is Mars. The whorl of the fixed stars is the widest; the others are enumerated according to their width; the breadth of the rims may be intended to signify the supposed distances of the orbits from each other; it may also rest merely on some notion of harmonical arrangement.

[It is difficult to reason about a description of the universe which is mythical and fanciful, and only has a faint basis in the astronomical notions of the ancients themselves. The following note on this subject has been contributed by Mr. W. A. Craigie, and deserves insertion here.

*The order of Plato's enumeration of the planets in
Rep. x. 616 E, ff.*

Although the relative distance, brightness, &c. of the σφόνδυλοι, in this theory of the universe, correspond in the first instance to the real or supposed distance &c. of the planets denoted by these, there is a curious fact connected with Plato's order of arranging them

Republic
X.
616
E

Republic
X.
616
E

that can hardly be accidental, and may account for his views regarding some of their properties. This is that each enumeration seems to be based on combinations which rest on the number 9. Thus to take first the 'breadth of the lips' of the *σφόνδυλοι*, which gives Plato's view of the distance of each planet from the other, we have the following series, the 1st *σφόνδυλος* being the outermost and the 8th the innermost of the set.

A. No. of <i>σφόνδυλος</i>	1 st	2 nd	3 rd	4 th	5 th	6 th	7 th	8 th
Order of 'width'	1	8	7	3	6	2	5	4

By thus joining those *σφόνδυλοι* whose united numbers produce a sum of 9, we have a symmetrical figure with its centre between the 4th and 5th.

This appears even more clearly in the next enumeration, that of the respective colours, for here it comes out in the otherwise *arbitrary* way in which Plato springs from one to another instead of taking them in the order of some scheme of colour. Thus the 4th, which is reddish, is inserted between the 3rd and 6th, which are both white. Writing down the numbers then in Plato's order, we get

$$B. \quad 1 \quad 7 \quad 8 \quad 2 = 5 \quad 3 \quad 4 \quad 6$$

which gives another set divided in the centre of the 8 rings, where it is indeed coupled by the remark that the 2nd and 5th nearly resemble each other.

The respective speed of the rings gives them in their natural order from 8 to 1 which of course produces a similar result

$$C. \quad 1 \quad 2 \quad 3 \quad 4 \quad 5 \quad 6 \quad 7 \quad 8 \mid \text{centre} \mid 8 \quad 7 \text{ \&c.}$$

It may also be significant here that the three which move at the same rate (5, 6, 7) produce the sum of 18, or half that of the whole series.

Note.—Series A gives a still more elaborate figure if we invert the lines: thus

Order of width	1	2	3	4	5	6	7	8
No. of <i>σφόνδυλος</i>	1	6	4	8	7	5	3	2

τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἡρέμα περιφέρεισθαι] I. e. while they partake of the diurnal revolution, the sun, moon and planets alter their position in the sky from day to day,—the moon most rapidly, then the sun with Venus and Mercury, and so on. The peculiar apparent motions of Mercury and Venus are noticed in the *Timaeus* (p. 38 D); but this point is too minute for Plato's purpose here. Republic
X.
617
A

τρίτον δέ] τὸν τρίτον which is in all the MSS. except *g*, may possibly be defended: 'the third in order of reverse motion was the fourth':—but the ambiguity of this expression and the probability that τὸν may have arisen out of πέμπτον, justify the rejection of the article. B

σφίσι] To Er and the other souls, who are thus kept in mind.

ἐπανακυκλούμενον] 'in the reverse or retrograde revolution,' which it shares with the other six inner circles. This word is to be closely joined with φορᾶ ἵέναι.

αὐτόν] sc. τὸν ἄτρακτον.

ἓνα τόνον] is the reading of the best MSS. and of Proclus: 'one sound and one note.' Another reading, of inferior authority, is ἀνὰ τόνον.

Μοίρας, κ.τ.λ.] The touches of the Fates regulating the motions of the inner and outer Heaven are obscurely symbolical. 'Lachesis, wise in past events, allots to each his life (she touches both motions); Clotho spins this in the present (touching the larger motion), Atropos (touching the inner circles) makes the destiny irreversible. Why does Clotho touch the outer circle? Is it because the present, as the moment of choice, alone from time to time lays hold upon eternity? Lachesis touches both alternately:—the past is unalterable but influences what is to come. Atropos, the future, not to be averted, is alone contingent, ἐνδεχόμενον ἄλλως ἔχειν.' So we may attempt to interpret Plato's symbolism. C

ὡσαύτως] 'In like manner,' i. e. at intervals, referring to διαλείπουσαν χρόνον.

'As soon as we came thither we were taken before Lachesis, from whose lap an Interpreter took lots, and samples of lives. After some warning words he threw the lots to each of us, but I was forbidden to take up mine. Then he laid out the samples and bade

617 D-
619 B

Republic X. the souls in order of their lots make choice of the lives which they desired to lead on earth.'—Socrates observes by the way that of the whole of human existence this is the most critical moment. And in order to make the choice aright, not merely the life of good habits, but philosophy is required.

617 D πρὸς τὴν Λάχαισιν] The allotment of lives is assigned to Lachesis, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν.

ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους] 'Another period of belonging to the race of mortals.' θανατηφόρου agrees with περιόδου,—'leading to death.'

E πρῶτος δ' ὁ λαχὼν . . . βίον] 'Let him who draws the foremost lot, first choose a life.' The order of words seems intended to produce the effect of tragedy.

ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον] 'Virtue is free to all' or 'is not the exclusive property of any.' In such allegorical fashion does Plato assert the freedom of the human will in a previous existence, as determining the condition of this. Cp. Tim. 42 D διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τῆς ἔπειτα εἴῃ κακίας ἐκάστων ἀνάτιος :—also Laws x. 904, in which God is described as, after consideration of their nature, placing living beings, in whom the connexion of soul and body, though not eternal, is morally speaking indissoluble, in a state of probation, and making their future character and dwelling-place depend upon virtue and vice, of which one or other is to be chosen in an instant.

The allegory is not to be too closely pressed: for while it is said below that the life chosen determines the character of the soul during that life, this is followed by the exhortation that a man should study philosophy, so that *everywhere*, as far as possible, both here and hereafter, he may choose the best life with reference to his individual character. Compare the parallel passage of the Phaedrus, pp. 248, 249, where in the first instance the law of transmigration is called θεσμὸς Ἀδραστέας, and then in what follows the individual choice is mentioned incidentally:—Phaedr. 249 B τῷ δὲ χυλίστῳ (ἔτει) ἀμφοτέραι ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσίν τε καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου, αἵρουνται ὅν ἂν ἐθέλῃ ἐκάστη.

ρίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους] 'Threw the lots so as to reach them all.' πάντας, sc. σφᾶς.

ἔ δὲ οὐκ ἔαν] 'But him' (viz. Er) 'the minister did not permit to do so.' οὐκ ἔαν, sc. τὸν προφήτην.

ψυχῆς δὲ τάξιν, κ.τ.λ.] ‘There was no definite character in the samples of their lives: because the character was given to the individual by the life which the soul had chosen.’ *τάξιν* = πῶς ἔχου τάξεως. Cp. supra 617 E *ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε*: infra 621 D. Republic
X.
618
B

τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τούτων] I. e. ‘some were in a mean state between health and sickness, riches and poverty.’ So infra 619 A *τὸν μέσον . . . τῶν τοιούτων βίον*.

τίς αὐτόν, κ.τ.λ.] depends immediately on *ἐξευρεῖν*. The idea of seeking out the truth is developed into that of finding the true teacher, which has been suggested by the word *μαθητῆς*. C

τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα] All the various circumstances of life included in the previous description (supra A) of the *βίων παραδείγματα*.

μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἕξεως] The whole of a man’s present life is to be a preparation for his choice in the life to come. To this choice he is to bring with him a knowledge of the influence which circumstances exercise on character,—whether the circumstances in which nature places him, or in which he places himself. He must also know the nature of the soul, and how she may be made better or worse. D

ἔασει] A return from the participle to the finite verb. Ven. E reads *ἔαν*, Vat. r *ἔάσειν*. E

ἀδαμαντίνως] is a stronger word for *βεβαίως*.

πλούτων] The plural is used with a certain grandiloquence to express the various degrees and kinds of wealth, cp. vi. 495 A. For *ἀνέκπληκτος* cp. ix. 577 A *καὶ μὴ καθάπερ παῖς ἔξωθεν ὀρώων ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως*. 619
A

καὶ ἐν παντὶ τῷ ἔπειτα] This truth is anticipated in the remark (vi. 498 D) half understood by Glaucon *πείρας γὰρ οὐδὲν ἀνήσομεν*, κ.τ.λ.

Er proceeds with his narrative.—‘In bidding us choose, the Interpreter told us to use judgement; and if we did so, even the last comer need not despair. No sooner had he spoken than one of the souls came forward and chose the greatest tyranny; he was one of those who came from heaven, and had dwelt in a well-ordered city: but like others who were similarly overtaken, he had no philosophy. He lamented his choice when it was too late, but disregarding the word of the Interpreter, blamed everybody but 619B-
620 D

Republic himself. This was a typical instance of sudden reversal of destiny, due to chance and inexperience. The spectacle of the election was at once pathetic, ludicrous, and wonderful. Most of the souls chose the opposite of their former lives. The soul of Orpheus took the nature of a swan, disdaining to be born of a woman, because women had been his murderers. Those of Ajax and Agamemnon, in resentment of their wrongs, preferred the lives of a lion and an eagle severally to the life of man. Atalanta chose the life of an athlete, Epeius that of a woman cunning in the arts. Thersites who came late, put on the likeness of an ape; and the soul of Odysseus which came last of all, weary of travel and ambition, rejecting every other, chose the quiet life of a private man.

619
B

καὶ δὴ οὖν, κ.τ.λ.] ‘and according to the report of the messenger from the other world,’—viz. Er, supra 614 D,—‘these were the very words of the prophet: “Even the last comer, if he chooses with understanding and lives earnestly, is destined to have an eligible life and one which is anything but bad. Let not him who chooses first be careless, nor let the last despair.”’

We note the rhetorical art with which Plato first enunciates his ‘whole duty of man,’ and then confirms his precepts by recurring to the myth of Er.

εἰπόντος δέ] sc. τοῦ προφήτου ταῦτα.

ἔφη] sc. ὁ Ἥρ.

C

εἰμαρμένην . . . βρώσεις, κ.τ.λ.] An apposition which may be compared with supra 616 D κύκλους . . . τὰ χεῖλη φαίνοντας.

τοῖς προρρηθείσιν] ‘to the former speech’; supra 617 E αἰτία ἐλομένον.

ἐν τεταγμένη πολιτείᾳ . . . (D) ἀρετῆς μετεληφότα] Plato means to intimate that the life of mere habit is no safeguard of truth or virtue, under altered circumstances. Cp. Phaedo 81, 82, where those who have lived virtuously in a well-ordered community, though their condition is said to be comparatively blessed, are only permitted to attain some tolerable social state, whether of men or other political animals, such as ants or bees: their life is contrasted with that of the votaries of philosophy, who are meet to be the companions of Gods. See also vi. 506 c where he compares those who have right opinion without knowledge to blind men who manage to keep the straight path; also Meno 97.

ὥς δὲ καὶ εἰπεῖν] ‘and as indeed one might say,’ a qualification of the seeming paradox that quite as many of the souls who made a bad choice came from Heaven as from underground. For καί, which marks the bearing of the new remark on what precedes, cp. Gorg. 520 B μόνοις δ’ ἔγωγε καὶ ᾤμην τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς οὐκ ἐγχωρεῖν, κ.τ.λ. Republic
X.
619
D

οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς] Cp. Herod. iii. 135, § 5 οὔτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο.

διὸ δὴ . . . τύχην] ‘and because of this’ (i.e. because of the experience of some and the inexperience of others) ‘and also because of the chances of the lot, many of the souls exchanged a good destiny for an evil, or an evil for a good.’ Innocence and happiness in his previous life are not sufficient to sustain a man in the choice for the future: a severer probation or discipline is required, which is that of philosophy. And, suppose a man to have had the discipline, even the journey from one life to the other is a heavenly pilgrimage: and the return hither, if he have only moderate fortune in his opportunity of choice, is not unblest. But most men are under the dominion of habit, and few know how to profit by experience.

μίσει τοῦ γυναικείου γένους, κ.τ.λ.] The dative is to be taken closely with οὐκ ἐθέλουσαν:—‘because of hatred of the sex who destroyed him, not choosing to be born of a woman.’ 620
A

ὥσαύτως. εἰκοστὴν δέ] This reading is confirmed by the quotation of Plutarch. The reader naturally asks what some of the copyists (who read εἰκός· τήν, or, who changed the reading into ὥσαύτως, ὥς τὸ εἰκός· τήν) perhaps asked themselves: ‘Why should the soul of Ajax have been the twentieth?’ Plutarch, who also raises this question (Symp. Quaest. lix. 5), says that Ajax is the twentieth soul who appears in Homer (Od. xi) to Ulysses,—that is to say after excepting Elpenor, who is not worth counting. The real answer is that no answer is needed. Ajax is twentieth and Agamemnon twenty-first for the same reason that Atalanta is in the middle and Ulysses at the end of the series: that is to say, in order to heighten the effect of the narrative by the appearance of exactness, and to illustrate the working of the element of chance. The copyists may have been merely misled by the letters ὡς at the end of ὥσαύτως suggesting the familiar phrase ὡς εἰκός. B

τήν δ’ ἐπὶ τούτῳ] sc. λαχοῦσαν εἶναι ψυχὴν.

VOL. III.

i i

Republic X.
620 C πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν] 'and that he saw far away among the last.' πόρρω refers to the place assigned to Thersites by the number of his lot. He is luckless as well as despicable. Odysseus, on the other hand, is unfortunate but superior to misfortune.

D καὶ ἀσμένην ἐλέσθαι] 'and took up the lot with joy.' ἐλέσθαι is co-ordinate with εὐρεῖν . . . εἰπεῖν.

τὰ μὲν ἄδικα, κ.τ.λ.] Cp. Phaedo 82 A τοὺς δέ γε ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν λύκων τε καὶ ἱεράκων καὶ ἱκτίνων γένη, κ.τ.λ. For δίκαια as an attribute of θηρία cp. vi. 496 D.

620 D—
621 D 'When all had chosen, they went each in order to Lachesis, and received from her the Genius who was to be the guardian of their lives. This Genius led them for confirmation beneath the hands of Clotho and of Atropos successively. Then all passed under the throne of Necessity; and when we had passed through the midst of it we came into the arid plain of Oblivion, and encamped beside the waters of Forgetfulness, whereof each soul was compelled to drink a certain measure, but some drank to excess. I, however, was not permitted to drink of it. But when, at midnight, it had thundered, and the Earth had quaked, and the souls had shot upwards like stars to their places of birth, I, without knowing how I returned to the body, opened my eyes at dawn, and found myself lying on the pyre.'

'And so,' adds Socrates, 'this Vision of Judgement vanished not, but was preserved for our instruction. By taking to heart its lessons, we may secure true happiness here and hereafter.'

620 D δὲν εἴλετο δαίμονα] Supra 617 E. δαίμων here = 'the genius,' or 'guardian angel,' or 'the double' of a man, as in Phaedo 107 c ὁ ἐκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει: elsewhere one of the race of demi-gods or sons of God who are supposed to have governed and to govern mankind: cp. Polit. 271 D καὶ δὴ καὶ τὰ ζῶα κατὰ γένη καὶ ἀγέλας οἷον νομεῖς θεοὶ διεκλήφεσαν δαίμονες: Laws iv. 713 D ταῦτόν δὴ καὶ ὁ θεὸς ἄρα καὶ φιλόανθρωπος ὢν τὸ γένος ἄμεινον ἡμῶν ἐφίστη τὸ τῶν δαιμόνων. In the Timaeus, 90 A, the δαίμων of each one is spoken of as the rational principle, κυριώτατον τῆς ψυχῆς εἶδος, which God had given them.

E κυροῦντα] 'Ratifying' (participle of κυρώ), agreeing with δαίμονα.

λαχών] is masculine instead of feminine: the person for the soul. The same gender is continued in ἐφαψάμενον and διεξεληθόντα, which are more naturally referred to the person than to the Genius, who, however, is the subject of κυροῦντα, ἄγειν, ποιοῦντα. Republic
X.
620
E

ἀμεταστρεπτί] follows up ἀμετάστροφα, and helps to mark the solemn moment when, their destiny having been made irreversible, they pass singly beneath the throne of Necessity. The words ἐπειδὴ . . . διήλθον imply that they pass one by one. Each, when he has passed through, has to wait for the rest.

διεξεληθόντα] The subject has changed insensibly from δαίμονα with which the previous participles agree, to the spirit, or the man himself. Cp. οἱ ἄλλοι. 621
A

διὰ καύματος . . . δεινοῦ] They are passing through the midst of the pillar of light.

καὶ γὰρ . . . φύει] The plain of Oblivion is appropriately described as a barren wilderness, having nothing to remind us of this world.

σφᾶς] Er, in continuing his narrative, now includes himself in the company of souls. From 617 E, εἰ δὲ οὐκ ἔαν, he has been only a spectator.

οὐ τὸ ὕδωρ . . . στέγειν] Another suggestive image of forgetfulness. These words metaphorically describe the failure of memory to retain the things which have happened to men in a former state of existence. No vessel, such as the human soul, can hold the stream of recollection after it has drunk of the water.

τοὺς δὲ φρονήσει . . . μέτρου] The eagerness of the soul to forget past cares is the source of temptation here. The soul that drinks too deeply of forgetfulness is 'defiled,' infra c: cp. vii. 535 E ἡ ἄν . . . ἀμαθία μολύνεται. The wise seek to retain, if possible, some recollection of a former state of existence. For the forgetfulness of a former state cp. Phaedrus 250 A. This is the only allusion which occurs in the Republic to the doctrine of ἀνάμνησις, which, moreover, is rarely spoken of elsewhere—and chiefly in the earlier writings of Plato (Meno 81 ff., Phaedo 73–76, Phaedrus 250, 275).

πιόντα . . . ἐπιλανθάνεσθαι] The aorist denotes each several act of drinking: the continuous, or general tense, answering to αἰεί, describes the uniform result.

Republic **αὐτὸς . . . ἰδεῖν . . . αὐτόν]** The grammar reflects the strangeness of the situation, in which the disembodied spirit returns, and the man suddenly finds himself lying on the funeral pyre.

X.
621
B

ἤδη κείμενον] The MSS. are a good deal divided between the omission and insertion of **ἤδη**. It may be explained as referring back to the beginning of the narrative (supra 614 B) where the dead are described as being taken up for burial on the tenth day, two days before Er's coming to life upon the pyre.

καὶ οὕτως, κ.τ.λ.] 'And so' (by Er's coming back to Earth) 'the tale, Glaucon, was saved and has not perished, and may be our salvation, if we are obedient to it.' **οὕτως** is the reading of Par. A, the Cesena MS. (M), Ven. Ξ and several other MSS., **οὕτως** of Par. D K (the representatives of Ven. Π), the Munich MS. q, &c. Both readings seem to require the article before **μῦθος**, which appears only in Par. K. The reason of its omission may be the familiarity of the proverbial phrase **μῦθος ἀπώλετο**. (Theaet. 164 D, Phil. 14 A, Laws i. 645 B.)

C **πάντα . . . ἀνέχεσθαι]** Supra 610 B.

πάντα δὲ ἀγαθὰ] After **ἀγαθὰ** some more general word like **δέχεσθαι** has to be understood from **ἀνέχεσθαι**.

τῆς ἄνω ὁδοῦ . . . ἐπιτηδεύσομεν] Cp. Theaet. 176 B **πειράσθαι** **χρὴ ἐνθένδε ἐκείσε φεύγειν . . . δίκαιον καὶ ὅστιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι**.

ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, κ.τ.λ.] Cp. i. 351 E-352 B.

D **ὥσπερ . . . περιαγειρόμενοι]** 'Like the victors at the games, who go round to collect gifts.'

The words **καὶ ἐνθάδε . . . πορεία**, which are pleonastic, resume what has been said of the rewards of virtue both in this life and in the life to come (614 E ff.); and the continuous tense in **κομιζόμεθα** corresponds to the long period over which the recompense is spread.

ἣν διεληλύθαμεν] 'Which we have gone through,' i.e. described; but with a playful suggestion of our having made the pilgrimage ourselves.

INDEX TO VOL. III.

I. ENGLISH.

- Accusative, cognate, 63, 101, 184, 194, 205, 212, 215, 238, 270, 288, 360, 449, 450, 465;
in apposition to the sentence, 66, 188, 455;
accusativus pendens, 72, 147;
out of construction, 80;
of reference, 147, 265;
used adverbially, 159, 231.
- Achilles, the character of, 117.
- Actual, the, and the ideal, 250, 251, 295.
- Adam, Mr., on the Platonic Number, 366, 372.
- Adeimantus, 1, 302.
- Adrasteia, the Goddess, 213.
- Adverb, the, referring to the condition of the agent, 17;
used in place of the adjective, 354.
- Aeschines, quoted, (c. Ctesiphont. 85, 35), 146;
(de Fals. Leg. § 152), 222.
- Aeschylus, the Palamedes of, 329:—
quoted, Agam. (165), 354; (312), 6;
(343, 344), 466; (1127), 430;
(1633), 27:—
Prom. (437), 408; (936), 213; (1008), 64:—
S. c. T. (16-20), 157; (412-416), *ibid.*; (592), 64.
- Ajax;—why the 'twentieth' to choose a new life? 481.
- Akbar Khan, 254.
- Alcibiades, 282, 364.
- Alcibiades* I., quoted, (127 D), 21; (135), 448.
- Alcinous, 468.
- Alfred the Great, 254.
- Anachronisms, in the Platonic writings, 2, 3.
- Anacreon, quoted, (fr. 63), 87.
- Anacolutha, 11, 72, 138, 183, 199, 213, 465.
- Analogy of the Arts, *see* Arts.
- Anatolius, (Theolog. Arithm.) quoted, 369.
- Anaxagoras, the disciples of, 459.
- Androcydes, 369.
- Anselm, 301, 463.
- Antecedent, vague, 85, 90, 92, 95, 98, 100, 101, 102, 105, 142, 158, 164, 171, 172, 173, 193, 197, 211, 243, 265, 273, 276, 298, 322, 355, 430, 440, 454.
- Aorist, the gnomic, 29, 145;
of the immediate past, 47;
use of the Aorist, 470, 472, 483;—
Aorist participle with γέ, = 'not until,' 303.
- Apollo *παρῶρος*, 176.
- Apology*, quoted, (17 B), 286; (21 C), 182; (23 B), 28; (*ib.* C), 356; (26 C), 38; (27 C), 51; (34 D), 362; (35 B), 168; (39 E), 76; (40 E), 24; (41 C), 466.
- Archelaus, King of Macedonia, 405.
- Aristides, on the meaning of ἀγῶνῃ in rhythm, 134.
- Ariston, father of Plato, Glaucon, and Adeimantus, 1.
- Aristophanes, quoted, Acharn. (126), 249:—
Eccl. (495), 122:—
Nub. (126), 213; (131), 249; (449), 143; (783), 166; (893), 383; (1174), 31:—

- Aristophanes, quoted, Ran. (23), 150;
(66), 255; (82), 10; (96), 77;
(100), 116.
- Aristotle, his discussion of casuistical
questions, 13;
his use of the *τρίτος ἄνθρωπος* argu-
ment, 36, 37;
his distinction of goods, 58;
his criticism of Plato's manner of
constructing the state (Pol. iv. 4,
§ 12), 82;
his account of *θυμός*, 93;
his conception of *ἄγνοια καθόλου*,
107;
on the three elements of utterance,
127;
his criticism of Plato for retaining
the Phrygian mode, 131;
on the disuse of the more elaborate
musical instruments, 132;
misunderstood Plato's meaning in
regard to the familiarities allowed
to lovers, 139;
criticizes Plato for confining office to
a single class, 160;
wrongly attacks Plato for 'depriving
the guardians of happiness,' 162;
on the size of the state, 169, 230;
on the virtue of courage, 181;
his psychology compared with that
of Plato, 185;
his criticism of [Plato's] error in
conceiving the state as a large
family, 189;
denies that the same qualities are to
be ascribed to men and women,
224;
on the exposure of children, 232;
thinks that the tie of relationship
will be wanting in Plato's state,
237;
does not mention the *ὀνηταὶ βασιλεῖαι*,
362;
his use of the word *τιμοκρατία*, 363;
on the corruption of Sparta, 375;
on the nature of dreams, 409.
- Aristotle, quoted, Ath. Pol. (c. 55),
10:—
Met. (i. 1, § 1), 256; (2, § 13), 97;
(6, § 4), 312:—(iii. 2, § 24), 313:—
Meteor. (ii. 2, § 9), 289:—
- Nic. Eth. (i. 1, § 1), 302; (6, § 1),
440; (7, § 17), 96; (13, §§ 12, 13),
409:—(ii. 7, § 12), 26; (3, § 2),
138:—(iv. 1, § 33), 266:—(v. 9,
§ 9), 63:—(vii. 13, § 3), 64:—
(ix. 2, § 9), 172:—(x. 3, § 7),
428:—
Poet. (c. 3, § 2), 120; (c. 4, § 12),
440:—
Pol. (i. 3, § 4), 30; (13, § 9), 224:—
(ii. 2, § 3), 235; (4, § 3), 139;
(5, § 14), 236; (§ 26), 160; (§ 27),
162; (8, § 17), 350:—(v. 12, § 8),
370:—(vii. 7, § 2), 192; (16, § 15),
232:—(viii. 5, § 22), 130; (7, §§ 9-
11), 131:—
Probl. (xix. 48, § 1), 132:—
Rhet. (i. 5, § 10), 144; (ii. 16, § 2),
272; (23, § 29), 7; (iii. 4, § 3),
246, 272.
- Aristoxenus, 127, 130, 134, 135, 342,
369.
- Art, the relation of, to morality,
136;
the power of the whole, the highest
excellence of, 163:—
art of government, 37;
of pay, 43;
of measuring, 451:—
art and imitation, 442:—
Arts, analogy of the, 15, 19, 35, 47,
54;
'excellence' (*ἀρετή*) in, 36, 54;
measure in, 48.
- Article, the definite, pronominal use of,
117.
- Ast, 60, 112, 126, 200, 266, 271, 349,
380, 420, 429, 452, 470.
- Astronomy, 340, 343;
connexion of, with music, 344;
the astronomy of Plato, [Book X],
475.
- Astyochus, 375.
- Athens, music at, 342;
the Solonian constitution, 363;
the oligarchical party, 401:—
Athenian law, compelling the nearest
kinsman to marry an orphan maiden,
284.
- Attraction (in Greek) of the simile and
the thing compared, 265.

- Bacon, Lord, 325.
 Badham, 39, 162, 344, 394.
 Baiter, 51, 74, 154, 221, 258, 298, 323, 387, 466.
 Barocci, 366.
 Beauty, absolute, 104.
 Being and not-being, 257.
 Bekker, 126, 183, 199, 203, 209, 221, 278, 289, 301, 380, 388, 389, 395, 413, 418, 447, 452, 459.
 Bendis, the Goddess, 3, 4.
 Bentham, 358.
 Bergk, 72, 73.
 Berkeley, 451.
 Body, the, in relation to the mind, 140.
 Boeckh, 8, 79, 473;
 on the date which Plato assumed for the *Republic*, 2.
 Boswell, 'Life of Johnson,' quoted, 356.
 Butler, on the permission of evil in the world, 102;
 his doctrine that passive impression is in an inverse ratio to active habit, 457:—
 quoted, (*Analogy*, Part i), 461; (Part i. c. 2), 465.
 Bywater, Professor, conjecture of, 348.
- Cadmus, 156.
 Callimachus, 447.
 Casuistry, ancient and modern, 12, 13.
 Cephalus, 1, 2, 6, 15.
 Character and talent, 265;
 effect of circumstances upon character, 276, 277;
 greatness of character, 283.
 Charmantides, 2.
Charmides, quoted, (154 B), 255; (155 D), 256; (156 A), 182; (*ib.* E), 141; (161 C), 38, 210; (*ib.* E), 83; (162 A), 17; (164 A), 27; (166 A), 29; (167 A, B), 426; (168 B), 196; (169 A), 190; (173 A), 363, 399; (176 B), 151.
 Charondas, 386.
 Chorus, the, a favourite image of Plato's, 275.
 Cicero, defective in his imitation of Plato's writings, 10;
- borrowed much from Panaetius, 13;
 his remark on the withdrawal of Cephalus from the argument, 15:—
 quoted, (Ep. ad Att. iv. 16), 15:—
 (de Off. iii. 9), 62:—(de Orat. iii. 32), 7:—(de Rep. i. c. 43), 398:—
 (de Senect. c. 14), 10.
 'Cities,' the game of, 168.
 Class-differences, the evil of, 160:—
 references to the lowest class of citizens, 164 (cp. p. 239).
 Cleitophon, 2, 7, 30, 31, 32.
Cleitophon, the dialogue, spurious, 7.
 Clement of Alexandria, quoted, (*Stromat.* v. 710, § 24), 468.
 Cobet, 10, 24, 25, 28, 39, 70, 142, 166, 218, 239, 298, 323, 327, 337, 394, 418, 470.
 Communism, Plato's scheme of, 228;
 not extended (?) by him to the lower classes, 239.
 Comparative, the redundant, 66.
 Constantine, 254.
 Contradiction, a motive of thought, 332.
 Contradictories, the truth of, 193.
 Coraes, 391.
 Corinth, 363.
 Courage, the virtue of, 181;
 in the state and in the individual, not the same, 191.
 Craigie, W. A., note by, on the order of the planets, (*Book X*), 475.
 Cratylus, quoted, (390 D), 449; (391 C), 142; (392 C), 222; (396 B), 307; (398 C), 243; (*ib.* E), 186; (401 E), 212; (405 B), 40; (407 D), 350; (410 C), 54; (*ib.* E), 441; (414 C), 269; (419 A), 183; (425 D), 454; (437 D), 45.
 Creditor, the, should he be protected by law? 386.
 Creophylus, 447.
 Cretic (foot), the, in metre, 134.
 Critias, 364.
Critias, relation of, to the *Republic*, 1:—quoted, (46 E), 242.
Crilo, quoted, (44 D), 148; (49 B), 22; (53 D), 26; (54 C), 165.
 Croesus, story of his meeting with Solon, 4c5.

- Cynics, the, 301.
 Cypria, the, 102.
 Cypselidae, the, at Corinth, 363.
 Cyrenaics, the, 301.
- Damon, 133, 134, 172.
 Dante, quoted, (*Inferno* xi. 105), 444.
 Dative, the, after *δημιουργεῖν*, 37;
 of measure or excess, 91, 420;
 of the person interested, 99, 145;
 ethic, 242, 274;
 of the instrument, 275, 422, 449;
 of reference, 275;
 of measure or comparison, 304;
 of circumstance, 420;
 of the occasion, 454.
 Davies and Vaughan, 333.
 Democracy, political indifference of the
 people in, 401.
 Democritus, 426; quoted, (*Fragm.*
 Moral. 128), 141.
 Demosthenes, 357:—quoted, *de Cor.*
 (241 Bekk., § 46), 52:—*c. Meid.*
 (541, § 84), 262:—*Philipp.* (1,
 51, § 40), 454:—*c. Tim.* (730,
 § 95), 75.
 Descartes, 301.
 Desire, not always 'of good,' 195.
 Dialectic, unnecessary multiplication of
 the steps in, characteristic of Plato,
 100;
 'the longer method' (*iv.* 435 D),
 190;
 the nature of, 354.
 Difference and sameness, 192.
 Diogenes Laertius, quoted, 4.
 Diomedes, the 'necessity of,' 281.
 Dionysius, the Elder, 363, 364, 405.
 Dionysius of Halicarnassus, quoted,
 4.
 Diphilus, a fragment of, quoted, 108,
 180.
 Dittography, 83, 221.
 Division of labour, 185, 186.
 Dorian Mood, the, 132.
 Drama, Plato's enmity to the, 123.
 Draughts, game of, metaphors from,
 267.
 Dreams, 409.
- Earth-born race, the fable of the, 157.
 Education, study of the poets in an-
 cient, 95;
 truth and falsehood in, 96;
 morality in, 137;
 should not be made to serve political
 ends, 170;
 the education of women, 216;
 difficulty in, arising from loss of
 reverence, 355.
 Emerson, quoted, 355.
 Ephialtes, 401.
 Er, son of Armenius, identified by Cle-
 ment with Zoroaster, 468.
 Ethics, difference between ancient and
 modern, 54.
 Eubulides, 369.
 Euler, quoted, 251.
 Euphron, 4.
 Euphron, tyrant of Sicily, 364.
 Eupolis used *ἡσθησια* in the sense of
 'pleasure,' 428:—quoted, (*Fragm.*
 Incert. iv), 386.
 Euripides, the Palamedes of, 329;
 said to have visited the Macedonian
 court, 405:—
 quoted, *Alc.* (967), 71:—
 Androm. (1088), 227:—
 Hec. (1271), 247:—
 Heracl. (176), 159:—
 H. F. (871), 151:—
 Hippol. (102), 291; (469), 219;
 (953), 71; (1301-1303), 255:—
 Med. (1051, 1052), 113:—
 Phoen. (549), 39:—
 Troad. (1169), 405:—
 Fragm. 364, (11-17), 76.
 Eurypylus, 144.
 Eustathius, 122.
 Euthydemus, son of Cephalus, 2, 6.
Euthydemus, quoted, (271 B), 45;
 (279 C), 275; (287 D), 22; (290
 B), 89; (293 A), 250; (298 D),
 390; (302 C), 67; (303 A), 213,
 307.
Euthyphro, quoted, (2 B), 274; (4 D),
 453; (6 B, C), 99; (7 D), 91;
 (15 D), 122.
 Evil, the permission of, in the world,
 102;
 the nature of, 207.

- Faber, 366.
 Fact and idea, the opposition of, 250, 251, 295.
 Faesi, 39.
 Falsehood, Plato's views on the use of, 114.
 Fates, their manner of regulating the motions of the Heavens, 477.
 Feelings, the, opposition of, to reason, 457.
 Few, the, and the many, 281.
 Ficinus, 41, 78, 119, 126, 346, 409, 454.
 Flute, the, character of, as a musical instrument, 132.
 Flute-playing, introduction of a quarter-note (*πικνόν*) into, 342.
 Forgetfulness, the River of, 483.
 Foucart, *Associations religieuses*, 3, 4.
 Freedom of the will, Plato's doctrine of, 478.
 Future, the, used as a stronger present, 29 :—
 the Future Indicative, after a verb of fearing, 121.
 Genitive, objective, 61, 155, 286, 389 ;
 absolute, 5, 83, 229, 399 ;
 partitive, 9, 178, 264, 436, 471 ;
 poetical, 93 ;
 suspended, 107, 178 ;
 subjective, 112 ;
 after *ἵερός*, 117 ;
 dependent on a general word to be supplied from the context, 170 ;
 descriptive or explanatory, 187, 247 ;
 of relation, 195, 408 ;
 of reference, 228 ;
 after *φύσιν*, 378 ;
 after *κρίνω*, 416 ;
 used adverbially, 449.
 Glaucon, 1, 57, 302, 376.
 God, growth of the idea of one, 102.
 Good, the idea of, *see* Idea of Good.
 Goods, division of, in Plato and Aristotle, 58.
 Goodwin, Professor W. W., 391.
Gorgias, quoted, (448 D), 167 ; (450 D), 34 ; (451 C), 229 ; (*ib.* D), 431 ; (463 D), 180 ; (465 D), 397 ; (*ib.* E), 79 ; (473 C), 59, 65 ; (480 B), 17 ; (*ib.* C), 153 ; (481 C), 22, 415 ; (482 B), 132 ; (*ib.* E), 270 ; (483 B), 60 ; (*ib.* D), 288 ; (485 A), 268 ; (487 A, B), 53 ; (488 A), 25 ; (489 A), 235 ; (490 B), 278 ; (*ib.* C), 11 ; (491 D), 183 ; (*ib.* E), 46 ; (492 B), 161 ; (493 A, B), 430 ; (*ib.* B), 68 ; (495 C), 27 ; (*ib.* E), 121, 163 ; (497 B), 21 ; (500 A), 419 ; (*ib.* B), 50 ; (502 A), 18 ; (*ib.* B), 123 ; (*ib.* C), 120 ; (*ib.* D), 128 ; (506 A), 24 ; (508 A), 48 ; (*ib.* D), 116 ; (510 C), 282 ; (512 B), 239 ; (*ib.* C), 95 ; (514 A), 209 ; (516 B), 52 ; (517 C), 224 ; (518 E), 152 ; (520 B), 481 ; (521 E), 224 ; (522 D), 451 ; (524 E), 471.
 Gow, Mr., on the Platonic Number, 366, 371, 372.
 Gräser, 423.
 Gray, the poet, misunderstood a passage in Plato, 359.
 Guardians, the distinction between the, and the lower classes, not always observed, 159 ;
 their happiness, 162.
 Gyges, the story of, 61, 62, 464.
 Habit, the power of, 295 ;
 dangers of the life of, 480.
 Hardie, W. R. (*Class. Review*, iv. 182), 102.
 Harmony, the nature of, 343.
 Harpocraton, 212.
 Hegel, on Being, 257.
 Heindorf, 55, 123, 452.
 Hellespont, the, (i.e. the country adjacent), 142.
 Hephaestus and Herè, legend of, 99.
 Heraclitus, quoted, (fr. xxi), 304 ; (fr. cv), 93 ; (fr. cxv), *ibid.* :—
 the followers of Heraclitus, 193, 310, 426.
 Hermann, K. F., 28, 74, 75, 99, 179, 195, 221, 223, 258, 278, 323, 423, 456, 471.
 Hermocrates, in the *Timaeus*, probably the Syracusan general, 2.

- Hermocrates*, the dialogue which Plato intended to write, 1.
Herodicus, of Selymbria, 144.
Herodotus, 292 :—quoted, (i. 45), 403 ; (74), 83 ; (114), 31 :—(ii. 80), 172 ; (91, § 5), 421 :—(iii. 14, § 12), 9 ; (36, § 5), 63 ; (57), 137 ; (135, § 5), 481 :—(iv. 180), 241 :—(vi. 86, § 16), 76 ; (106, § 3), 304 ; (130), 25 :—(vii. 36), 158 ; (155, § 2), 410 :—(ix. 49, § 2), 25.
Herrick, quoted, 255.
Hesiod, quoted, (*Theog.* 27), 96.
Heyne, 102, 113.
Hiero, tyrant of Syracuse, 405.
Hippias Major, quoted, (282 D), 380 ; (290 B), 163 ; (290 C), 38.
Hirschig, 10.
Hobbes says that power is the source of right, 30.
Homer, inaccurate citations of, by Plato, 101, 111, 113, 115, 116, 144, 171 :—quoted, *Il.* (v. 394), 50 ; (844, 845), 464 :—(xvi. 112), 365 ; (355), 25 ; (776), 403 :—(xviii. 385), 7 :—(xix. 147), 117 :—(xx. 83), 188 ; (168), 25 :—(xxi. 308), 66 :—(xxiv. 486), 9.
Od. (ix. 219), 231 ; (425), 230 :—(xi. 174), 228 :—(xv. 246), 9 :—(xvi. 97), 66 :—(xviii. 340), 25 :—(xix. 163), 362 ; (573), 217 :—(xxi. 141), 164.
Hymn to *Demeter*, (480-482), 71.
Horace, quoted, (*Sat.* I. iii. 38), 255.
Hypotheses, the ascent from, to first principles, 312.
Iamblichus, 345.
Idea of Good, the, 104, 306 ;
the descent from, to particular things, 312 ;
the foundation of the sciences, 340, 344, 346 :—
Ideas, intercommunion of, 256 ;
abstract ideas, importance of, in ancient philosophy, 339 ;
ideas of number and figure, 347 ;
the Doctrine of Ideas in Book X, 442, 444.
Ideal, the relation of, to the actual, 250, 251, 295 :—Ideals, the value of political, 251, 253.
‘Idols,’ the, of Lord Bacon, 325.
‘Images,’ the, 311, 315 ;
the ‘images’ of justice, and their ‘shadows,’ 321.
Imitation, the place of, in art, 442.
Imperative, implied, (*μηδὲν καὶνόν*, iii. 414 C), 156.
Imperfect, the iterative, 24.
Inachus, the ‘children’ of, 105.
Infanticide, not at variance with Greek feeling, 232.
Infinite time, a familiar thought to the Greeks, 292.
Infinitive, the epexegetic, 159, 212, 213 ;
after *φαίνομαι*, 162.
Ion, quoted, (533 E), 395 ; (534 B), 72, 128 ; (537 D), 259 ; (541 A), 175.
‘Ionic’ dative plural form, 11, 43.
Ismenias, the Theban, 2, 23.
Judge, the, how far to have knowledge of evil, 149.
Justice, to be sought in the relations of men to one another, 64 ;
as one of the virtues, 185 ;
in the individual and in the state, not the same, 189 ;
the ideal of, 250.
Kant, his conception of freedom as obedience to law, 48.
Keble, quoted, 283.
Knowledge, is it ‘brought to us,’ or ‘drawn out of us’? 322.
Labour, the division of, 85.
Laches, quoted, (181 C), 8 ; (182 C), 334 ; (185 A), 40 ; (186 B), 447 ; (187 A), 231 ; (*ib.* B), 171 ; (188 D), 153 ; (190 A), 56 ; (194 B), 185 ; (*ib.* C), 219 ; (195 C), 147 ; (200 A), 133.

- Lang, Mr. A., on the ring of Gyges, 61.
- Language, fallacious nature of, 301.
- Law, the complexity of, 174.
- Laws, difficulty in the alteration of, 173.
- Laws*, quoted, (I. 624 A), 192; (626 C), 379; (*ib.* D), 39, 52; (*ib.* E), 183; (628 D), 39; (630 D), 34, 354; (633 D), 13; (639 D), 55; (642 B), 97; (644 C), 123; (646 D), 93.
- (II. 653 B), 61; (658 A), 421; (659 C), 224; (660 E), 148; (663 D), 458; (*ib.* E), 156; (664 C), 25; (*ib.* E), 127; (666 B), 112; (668 B), 454; (671 B), 112; (672 B), 106.
- (III. 677 C), 164; (683 E), 365; (691 A), 48; (*ib.* E), 88; (698 C), 400; (700 C), 128; (*ib.* D), 132; (702 C), 35.
- (IV. 709 E), 252, 267; (712 E), 54; (713 D), 482; (714 C), 28; (715 E), 121; (717 A), 389; (722 D), 57.
- (V. 731 C), 107; (734 E), 245; (739 D), 228; (742 C), 386; (743 E), 262; (747 A), 328.
- (VI. 753 E), 97; (771 C), 434; (776 B), 6; (781 A), 66.
- (VII. 790 E), 151; (792 A), 96, 212, 280; (798 D), 187; (800 B), 171; (*ib.* D), 351; (803 B), 453; (814 E), 131; (817 B), 320; (819 D), 338; (824 A), 459.
- (VIII. 829 E), 141; (834 D), 215; (840 A), 142.
- (IX. 872 C), 470; (879 E), 238.
- (X. 888 A), 436; (890 D), 255; (891 A), 177; (897 D), 303; (899 D), 257; (908 D), 72; (909 B), *ibid.*; (*ib.* E), 176.
- (XI. 926 B), 131.
- (XII. 944 C), 211; (949 A), 421; (958 D), 420; (967 C), 459.
- Leaf, Dr. W., 464; quoted on II. i. 39, 122.
- Legislation, minute particulars in, 173.
- Letters, the elements (*στοιχεῖα*) of things compared to, 138.
- Lie, the, in the soul, 107.
- Logic, imperfect state of, in the Socratic age of Greek philosophy, 189.
- Lucian, quoted, (Encom. Dem. § 16), 40; (De Salt. c. 80), 127.
- Lucretius, quoted, (ii. 79), 6; (iv. 1160-1164), 255.
- Luxury, modern declamations against, 167.
- Lysander, 282, 375.
- Lysias, (the orator), son of Cephalus, 2, 6 :—
quoted, (pro Polyst. § 12), 382.
- Lysis, quoted, (203 E), 387; (204 C), 48; (207 A), 284, 468; (*ib.* C), 170; (208 D), 38; (211 C, D), 56; (212 A), 39; (213 E), 263; (220 E), 179; (222 C), 431; (223 A), 10.
- Machaon, 144, 148.
- McLennan, on 'Lycanthropy,' 402.
- Madvig, 32, 68, 126, 208, 239, 251, 323, 337, 373, 374, 379, 389, 395, 397, 424, 429, 430, 435, 459, 466.
- Manuscripts of the *Republic*, cited, 11, 17, 19, 20, 25, 28, 29, 31, 35, 36, 42, 45, 47, 49, 51, 54, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 67, 68, 70, 73, 74, 75, 76, 78, 83, 84, 88, 91, 94, 96, 98, 99, 100, 105, 108, 110, 111, 112, 113, 115, 116, 118, 119, 123, 126, 137, 142, 143, 145, 146, 148, 153, 154, 158, 163, 164, 173, 174, 175, 176, 177, 179, 181, 182, 183, 187, 194, 199, 200, 203, 207, 208, 209, 210, 212, 214, 217, 220, 221, 223, 229, 238, 239, 242, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 258, 259, 261, 263, 264, 271, 272, 275, 278, 279, 282, 286, 292, 293, 298, 299, 302, 306, 307, 308, 309, 311, 319, 323, 327, 328, 332, 333, 342, 344, 346, 348, 358, 362, 374, 375, 380, 381, 384, 387, 388, 389, 391, 400, 404, 405, 406, 408, 411, 413, 416, 418, 419, 420, 422, 424, 428, 443, 447, 448, 449, 453, 454, 455, 457, 458, 459, 461, 465, 469, 470, 471, 472, 479, 484.
- Many, the, and the few, 281.

- Marcus Antoninus, 254.
 Mathematics, Plato's view of, 312;
 their use in education, 329;
 their relation to physics, 340;
 the common element of the sciences,
 344;
 not a science in Plato's sense, 346.
 Matter, 'contingent' or 'probable,'
 257.
 Measure in the arts, 48.
 Megara, the battle of, 79.
 Megarians, the, 301, 426.
 Memory, 352.
Meno, quoted, (71 B), 22, 56; (80 A),
 21; (86 E), 307; (87 E), 77;
 (91 C), 440; (93 D), 242; (*ib.* C),
 448; (94 E), 83.
 Metaphysics, the true conception of,
 268.
 Metre, the elements of, 133.
 Middle Voice, the reciprocal, 226;
 used for verbs signifying a mental
 process, 337;
 special use of, 383.
 Milky Way, supposed to have suggested
 the 'Column of Light,' 473.
 Milton, quoted, (*Comus*), 430; (*P. L.*
 ii. 650), 435.
 Mind, the, in relation to the body,
 140.
 Moderation, necessity of, in speculative
 philosophy, 356.
 Monro, Mr., on the meaning of *τὰ ἐν*
 τοῖς φθόγγοις τέτταρα, (iii. 400 A),
 133;
 on the Platonic Number, 366.
 Montezuma, 254.
 Morality, relation of, to religion,
 103;—to art, 136; in education,
 137.
 Morals and casuistry, 12, 13.
 Motion, in the philosophy of Plato,
 341.
 Muretus, 20, 70, 74.
 Music, modern, as compared to ancient,
 135;
 exaggerated importance sometimes
 attributed to, 172;
 music at Athens, 342;
 connexion of music and astronomy,
 344.
 Nägelsbach, 345.
 National character, differences of, 192.
 Necessity, the Spindle of, 474.
 Neuter plural, referring to two words
 not in the same gender, 137.
 Niceratus, son of Nicias, 2.
 Nicomachus Gerasenus, 370.
 Nominative, in apposition, 239.
 Not-being, 257.
 Number, the Platonic, 366 foll. :—
 the number which expresses the dif-
 ference in happiness between the
 king and the tyrant, 432, 433.
 Numenius, 468, 473.
 Obedience, duty of, 29, 30.
 Oblivion, the Plain of, 483.
 Oechalia, 447.
 Oligarchy, relation of, to timocracy,
 378;—the oligarchical party at
 Athens, 401.
 Onomacritus, 71.
 Opinion, 259.
 Opposition, nature of, 192.
 Optative Mood, 17, 32, 63, 64, 66, 139,
 150, 154, 181, 301, 318;
 without *ἄν* in a relative clause, 179;
 after Future Indicative in an indirect
 sentence, 274.
 Orelli, 249, 299.
 Orpheus, the writings attributed to, 72:—
 Orphic teaching in the myth of the
 Republic, 467.
 Pain, the nature of, 427.
 Palamedes, plays on the subject of,
 329.
 Panaetius, 4; indebtedness of Cicero to,
 13.
 Panharmonic instruments, the, 131.
Parmenides, quoted, (130 E), 24, 138;
 (131 E), 219; (137 A), 201; (144
 E), 171; (163 D), 452.
 Passives, of verbs governing the dative,
 26.
 Paul, St., quoted, (1 Cor. vi. 4), 44;
 (1 Tim. iv. 8), 153;—
 his conception of evil, 207.

- Pausanias, quoted, (i. 30, § 2), 5; (viii. 2, § 4), 402.
- Pausanias, king of Sparta, 282, 375.
- Pay, the art of, 43.
- Peloponnesian War, 401.
- Pericles, 401.
- Perictionè, mother of Plato, 1.
- Permanence in the state, the great object of ancient philosophers, 170.
- Persius, quoted, (vi. 61), 6.
- Personification of the argument, 263, 291;
of philosophy as a maiden compelled to marry a tinker, 284, 285.
- Pessimism, traces of, in the Republic, 101.
- Phaedo*, quoted, (61 A), 328; (62 B), 254; (63 A), 302; (*ib.* B), 161; (64 D), 179; (65 E), 365; (66 B), 146; (*ib.* C), 146, 318, 430; (67 B), 258; (*ib.* E), 402; (68 B), 26; (69 A), 100; (*ib.* B), 326; (*ib.* C), 68; (70 C), 27; (72 B, C), 463; (*ib.* D), 75; (73 D), 17; (77 A), 302; (*ib.* C), 449; (*ib.* E), 107; (78 D), 229; (79 E), 211; (82 A), 482; (*ib.* B), 294; (84 C), 52; (89 B), 321; (103 B), 295, 443; (104 A), 332; (107 C), 460, 462, 482; (*ib.* E), 469; (114 C, D), 346; (116 C), 352; (*ib.* E), 319.
- Phaedrus*, quoted, (228 D), 22, 303; (230 A), 435; (*ib.* C), 94; (235 A), 116; (*ib.* E), 168; (236 C), 5; (*ib.* E), 132; (237 A), 122; (238 D), 307; (239 B), 179; (241 B), 327; (246 A), 190; (247 D), 333; (248 B), 275; (249 B), 188, 478; (*ib.* D), 188; (250 B), 311; (*ib.* C), 335, 464; (*ib.* D), 306; (253 A), 253; (*ib.* B), 128, 177; (254 E), 408; (256 C), 431; (258 C), 239; (*ib.* D), 69; (260 C, D), 225, 279; (263 B), 346; (264 A), 339; (*ib.* B), 113, 389; (265 D), 226; (*ib.* E), 110, 220; (267 C), 7; (268 D), 293; (*ib.* E), 257; (269 B), 175; (*ib.* D), 7; (272 D), 339; (275 B), 11, 69; (279 C), 229, 326.
- Phalaris, 364.
- Philebus*, the, Idea of Good in, 306;
treatment of the subject of pleasure in, 426:—quoted, (11 C), 57; (13 C), 31; (*ib.* E), 361; (14 B), 28; (*ib.* D), 261; (16 A), 5; (*ib.* C, D), 304; (*ib.* D), 197; (18 D), 5; (20 D), 44; (*ib.* E), 64; (23 A), 204; (*ib.* B), 95, 106; (26 C), 59; (27 D), *ibid.*; (*ib.* E), 49; (38 E), 195; (39 A, B), 107; (44 C), 427; (50 B), 129; (*ib.* C), 119; (51 C), 123; (56 A), 135, 343; (*ib.* E), 334; (58 A), 348; (61 C), 158; (64 E), 304; (66 D), 426; (67 B), 301.
- Philosopher-king, the, 37, 254.
- Philosopher, the, attitude of, to the world, 287;
reasons why he incurs the hostility of mankind, 294;
his ludicrous appearance in common life, 319;
must have acquaintance with practical affairs, 357:—
- Philosophers, the ancient, aimed at securing permanence in the state, 170.
- Philosophy, Greek, place of casuistry in, 12, 13;
puzzles about the use of language, 33;
ideal conception of art, 36;
the argument from infinity, *ibid.*;
the notion of a *τάχαθόν*, 54:—
differences between ancient and modern, *ibid.*;
necessity of moderation in, 356.
- Phrygian mode, the, why retained by Plato, 131.
- Physician, the good, should have personal knowledge of disease, 149.
- Physics, relation of, to mathematics, 340, 347.
- Pindar, 225; visited the court of Hiero, 405:—
quoted, (Isthm. iv. 35), 132:—
(Olymp. i. 28 foll.), 96; (vii. 21), 132:—(Pyth. iii. 55), 148.
- Pirithous, 118.
- Pisistratus, 401.
- Plato, often introduces members of his family into his Dialogues, 1;
careless of accuracy in minute details, 2;

- Plato, less precise than Aristotle in
 his use of logical terms, 14, 380;
 etymological fancies of, 28;
 his use of the argument from infinity,
 36;
 his notion of the 'philosopher-King,'
 37, 254;
 the humorous element in his Dia-
 logues, 49, 398;
 imitations of, in later writers, 55;
 his division of goods, 58;
 connects the argument by allusions to
 previous passages, 77, 464, 466;
 as a political economist, 85;
 prefers to seek for justice in the more
 complex form of the state, 88;
 on the permission of evil in the world,
 102;
 on the 'lie in the soul,' 107;
 on the use of falsehood, 114;
 his relation to the poets, 121, 128,
 445;
 his enmity to the drama, 123;
 his ideal in music, 135;
 on the relation of morality to art,
 136;
 on the relation of the mind to the
 body, 140;
 on simplicity in the art of medicine,
 147;
 on the good judge and the good
 physician, 149;
 allows merit to rise in the social scale,
 160;
 does not, (as Aristotle supposes), de-
 prive the guardians of happiness,
 163;
 his feeling towards the Gods of Hellas,
 176;
 his psychology compared with that
 of Aristotle, 185;
 his theory of female education, 216;
 his scheme of communism, 228;
 on the size of the state, 230 (cp. 169);
 does he allow infanticide? 231;
 carries the idea of unity to excess,
 235;
 attempts in the Republic to unite the
 speculative and the practical, 253;
 value set by him on the power of
 abstraction, 264;
- Plato, his metaphysical enthusiasm, 274;
 exaggerates the difference between the
 many and the few, 281;
 much under the influence of mere
 abstractions, 302;
 his meaning in the Idea of Good,
 306;
 does not distinguish between abstrac-
 tions of sense and abstractions of
 mind, 312;
 his doctrine of conversion, 322;
 his theory of vision, 331;
 his treatment of physics, 340;
 does not regard mathematics as a
 science, 346;
 his conception of dialectic, 354;
 his succession of states, 363;
 abstract nature of his philosophy,
 365;
 his use of technical language, 380;
 the legend of his friendship with
 Dionysius, 405;
 his use of metaphors, 411;
 seems to regard artists as mere imi-
 tators, 442;
 on the fallibility of our knowledge of
 sensible objects, 451;
 an enemy to sentimentalism, 457;
 teaches that souls are eternal, and
 limited in number, 463;
 reasons why he ended the Republic
 with a myth, 467;
 on the fate of children dying soon
 after they are born, 470;
 his doctrine of the freedom of the will,
 478.
- Pleasure, Plato's doctrine of, 426;
 the nature of, 427.
- Plural, the neuter, with a plural verb,
 55;
 masculine and feminine, with a sing-
 ular verb, 67, 236;
 'magnific,' 382, 410, 479;
 referring to the singular, 383.
- Plutarch, on the question, 'Why the
 soul of Ajax was the twentieth to
 choose?' 481 :—quoted,
 (*De Aud. Poet.* ii. 19 E), 100 :—
 (*De Educ. Puer.* 3. 26), 98 :—
 (*De Mus.* c. 16), 130, 133 :—
 (*Tib. Gracch.* c. 21), 420.

- Podaleirius, 148.
 Poetry, the language of, 449.
 Poets, the expulsion of the, 89, 128;
 study of, in ancient education, 95;
 Plato's treatment of, 121, 128, 445.
 Polemarchus, son of Cephalus, 2, 6.
 Politician, the, 325.
Politicus, quoted, (259 A), 221; (263 B),
 32; (*ib.* D), 57; (262 C), 331;
 (267 A), 303; (268 E), 300; (271
 D), 482; (*ib.* E), 300; (278 A-C),
 188; (*ib.* D), 138, 257; (281 D),
 51; (284 E), 462; (286 D, E), 300;
 (292 E), 282; (293 A), 271; (294
 B), 173; (295 D), 72; (297 A),
 170; (*ib.* C), 179, 209; (*ib.* E),
 269; (299 B), 272; (*ib.* D), 89;
 (*ib.* E), 187; (302 A), 270; (303
 C), 278; (308 C), 168; (310 B),
 208.
 Polybius, quoted, (B. P. iii. 57, 7),
 55.
 Polydamas, 29.
 Polydeukes, 326.
 Population, limit of, 229.
 Poverty and wealth, 166.
 Practical life, the, and the speculative,
 253.
 Proclus, 132, 468.
 Prometheus, invention of number attri-
 buted to, by Aeschylus, 329.
 Protagoras, his use of the word ἀλήθεια,
 317.
Protagoras, quoted, (310 B), 172, 419;
 (*ib.* C), 210; (312 E), 34; (314 B),
 123; (315 B), 39; (*ib.* D), 50; (316
 C), 227; (*ib.* E), 144; (318 A), 241;
 (319 C), 152; (*ib.* D), 270, 280;
 (320 A), 290; (*ib.* D), 157; (321
 C), 79; (323 A), 78; (325 D), 171,
 415; (326 B), 135, 222, 289, 450;
 (329 A), 45, 211; (331 C), 336;
 (335 E), 78; (337 D), 61; (338 A),
 113; (349 B), 423; (*ib.* E), 112;
 (354 D), 29; (359 E), 34; (360 E),
 28.
 Psychology, 201. Cp. Soul.
 Puppets, the image of the, (vii. 514),
 315.
 Purves, translation of the *Iliad* quoted,
 (II. iv. 218), 148.
 Pythagoras, the successive births of,
 369, 372:—
 Pythagoreans, the, 310, 342, 344,
 369, 426;
 the 'Pythagorean way of life,' 447:—
 Pythagorean elements in the myth of
 the Republic, 467, 475.
 Reason, and the feelings, 457.
 Relationship, degrees of, in Plato's Re-
 public, 234.
 Relatives and correlatives, qualifications
 of, 196.
 Religion, relation of, to morality, 103.
 Reminiscence, the Doctrine of, 483.
Republic, the, second title of, 1;
 scene of, *ibid.*;
 relation of, to the Timaeus and Critias,
 ibid.;
 characters of, 1, 2;
 the story that Plato made many alter-
 ations in the opening sentence, 4;
 the First Book and the first half of
 the Second, chiefly destructive, 56;
 traces of pessimism in, 101;
 no real place for the lower classes in,
 224 (cp. p. 239);
 an attempt to unite the speculative
 and the practical, 253;
 indications in the work itself of its
 scope and aim, 303;
 why closed by Plato with a myth,
 467;
 description of the heavenly bodies
 in, [Book X], compared with that
 in the Timaeus, 475.
 Residues, the method of, 177, 185.
 Richards, Mr. H., 377, 380.
 Riddle, the, of the eunuch and the bat,
 261.
 Ridicule, the nature of, 216.
 Ruhnken, 401.
 Sacrifices, human, were they permitted
 in antiquity? 232.
 Sakya Muni, 254.
 Sameness and difference, 192.
 Sauppe, 148.
 Schleiermacher, 292.

- Schneider, 19, 29, 31, 41, 54, 74, 182, 214, 217, 222, 223, 250, 286, 349, 369, 370, 373, 374, 381, 384, 389, 406, 418, 420, 453, 454, 456, 470.
 Scholiast on Arist. (*Nubes* 651), quoted, 134.
 Science, the reasonings of, (διάνοια), why inferior to dialectic, (νοῦς), 310:—
 the sciences all based upon the Idea of Good, 340, 344, 346.
 Sentences, unfinished, in the Republic, 165.
 'Shadows,' the, 311, 315;
 'the shadows of the images of justice,' 321.
 Shakespeare, quoted, *As You Like It*, (i. 2. 270), 406:—*Hamlet*, (v. 1. 86-88), 459:—1 *Henry IV*, (i. 3. 246), 403:—2 *Henry IV*, (ii. 2. 62), 280; (v. 1), 398:—*Jul. Caesar*, (iii. 1. 111), 291:—*K. John*, (iv. 2. 28), 48:—*Lear*, (i. 4. 369), 48:—*Macb.* (ii. 1. 25-29), 438:—*Sonnets*, (103. 9, 10), 48.
 Sicily, the tyrants of, 363.
 Sign, the, of Socrates, 285.
 Simonides, 272, 405.
 Society, the growth of, 81.
 Socrates, the dialectic of, 16;
 his pretended awe for the poets, *ibid.*;
 his enthusiasm for an argument, 18;
 frequently employs the analogy of the arts, 19;
 irony of, 26, 44, 269;
 his ridicule of the Sophists, 28;
 his skilful treatment of opponents, 49;
 his oath 'by the Dog,' 132;
 his sign, 285.
 Solomon, Mr. J., 220.
 Solon, the constitution of, 363; story of his meeting with Croesus, 405:—
 quoted, (Fr. 10. 7), 73; (Fr. 20), 352.
Sophist, quoted, (216 C), 105, 294;
 (217 B), 211; (*ib.* D), 95; (*ib.* E), 440; (218 C), 220; (219 A), 105; (221 A), 442; (224 B), 165;
 (228 A), 247, 266, 387; (229 E), 38; (230 B), 267; (231 A), 276;
 (*ib.* B), 46; (*ib.* D), 89; (232 A), 330, 427; (233 C), 20; (*ib.* E), 130; (234 C), 445; (235 A), 195, 259; (237 B), 262; (*ib.* D), 260;
 (239 B), 60, 186; (*ib.* D), 24;
 (246 B), 65; (*ib.* E), 219; (248 D), 280; (250 D), 419, 451; (251 A), 465; (*ib.* B), 56; (252 C), 420;
 (*ib.* D), 228; (254 A), 186, 260, 321; (*ib.* B), 227; (259 D), 220;
 (262 C), 327; (263 C), 54; (*ib.* D), 44; (264 E), 125; (267 A), 126.
 Sophists, the, in the Dialogues of Plato, 24, 56, 277;
 ridiculed by Socrates for taking pay, 28, 41;
 their habit of making long speeches, 33;
 their use of the word ἀλήθεια, 65;
 according to Plato, only reproduced the opinions of the world, 277, 280.
 Sophocles, description of, in Aristophanes, (Ran. 82), 10;
 the Palamedes of, 329:—
 quoted, Ant. (192), 165:—
 Elec. (384), 407; (685), 395; (1034), 175; (1278), 453:—
 O. C. (269), 302; (305), 397; (354, 355), 228; (574), 262; (809), 27; (1518), 41; (1636), 112:—
 O. T. (151), 353; (175), 328; (336), 64; (379), 213; (402), 139; (612), 154; (922, 923), 349; (981), 408; (1008), 302; (1129), 407; (1169), 252:—
 Phil. (17), 319; (324), 238; (1009), 276; (1031), 52; (1370, 1371), 203:—
 Trach. (358), 249; (1062), 378; (1131), 283:—
 Fragm. (719), 71.
 Soul, the parts of the, and the corresponding virtues, 182;
 the whole and the parts in, 192;
 how far can the soul be said to have parts? 202:—
 souls not infinite in number, according to Plato, 463.
 Sparta, the decline of, 375;
 Spartan character, 375, 376.
 Speculative life, the, and the practical 253.

- Stallbaum, 62, 74, 78, 82, 194, 199, 249, 260, 266, 277, 279, 289, 292, 404, 413, 426, 468.
- Standing armies, evils of, 91.
- State, the, final cause of, not distinguished by Aristotle from the cause of its origin, (Pol. iv. 4, § 12), 82;
- Greek idea of the necessity that it should be limited in size, 169, 230;
- the harmony of the state, 184;
- the unity of, carried to excess by Plato, 235.
- States, Plato's succession of, how far true to history, 363.
- Statues, the colouring of, in Greek art, 163.
- Stephanus, 31, 58, 105, 146, 275, 389, 405, 449, 468.
- Stobaeus, 225.
- Stolo, Caius Licinius, 377.
- Subjunctive, the, in some phrases originally interrogative, 88;
- interrogative use of, with *μή*, expecting a negative answer, 452.
- Suidas, 71, 148, 212.
- '*Summum bonum*,' the, 54.
- Superlative, the redundant, 66.
- Symposium*, quoted, (178 D), 16; (185 C), 68, 359, 468; (187 E), 92; (189 A), 114; (191 C), 25; (192 C), 118; (*ib.* E), 75; (194 A), 420; (*ib.* D), 457; (195 C), 152; (204 D), 444; (206 E), 46, 275; (209 B), 139; (*ib.* E), 346; (210 B, C), 139; (*ib.* E), 257; (211), 104; (*ib.* C), 141, 347; (*ib.* D), 320; (*ib.* D, E), 306; (212 A), 253; (214 A), 298; (*ib.* E), 275; (216 E), 26; (218 A), 255, 383; (219 C), 222; (222 D), 291; (223 D), 123.
- Tacitus, quoted, 174.
- Talent and character, 265.
- Tautology, in Greek and English, 473.
- Temperance, the virtue of, 182.
- Theaetetus*, quoted, (142 B), 429; (143 A), 300; (144 A), 254; (*ib.* B), 266; (*ib.* D), 117; (145 A), 9, 292, 381; (*ib.* C), 236; (146 A), 349; (*ib.* D), 196; (*ib.* E), 61; (147 A), 27; (*ib.* A, B), 301; (*ib.* E), 332; (148 A), 433; (*ib.* E), 275; (150 A), 214; (*ib.* C), 26; (*ib.* D), 92; (151 B), 17; (*ib.* C), 39, 445; (*ib.* D), 265; (152 C), 17, 443; (*ib.* D), 261; (*ib.* E), 440; (154 A), 245; (*ib.* D), 79; (*ib.* E), 27; (155 E), 259; (156 B), 77; (*ib.* C), 59, 185, 234; (157 A), 187, 261; (*ib.* C), 223; (159 C), 152; (160 A), 195; (*ib.* D), 20; (161 A), 121; (164 C), 220; (*ib.* D), 329; (*ib.* E), 219; (165 D), 152; (*ib.* E), 270, 462; (166 C), 17; (*ib.* D), 34, 220; (167 E), 357; (168 B), 85; (169 B), 97; (170 A), 273; (171 A), 397; (*ib.* B), 31; (172 D), 94; (173 A), 266, 323; (*ib.* C), 252, 321; (*ib.* D), 113; (*ib.* E), 255; (175 B), 318; (*ib.* D), 323; (*ib.* E), 88; (176 B), 484; (*ib.* D), 69; (177 A), 326; (*ib.* D), 222; (178 A), 21; (179 E), 46; (181 C), 171; (182 A), 121; (*ib.* B), 399, 452; (*ib.* C), 42; (183 A), 145; (*ib.* E), 77; (184 A), 294; (*ib.* D), 190; (185 E), 95, 152, 328, 462; (186 C), 197, 236, 354, 428; (188 D), 260; (189 C), 93, 106; (194 A), 146; (*ib.* C), 97; (197 C), 80, 138; (*ib.* D), 138; (200 E), 65; (201 B), 256; (202 B), 349; (203 D), 93; (*ib.* E), 51; (204 E), 57; (206 A), 133; (*ib.* C), 258; (209 E), 302; (210 B), 50.
- Themistius, 320; quoted, (Orat. xxi. 250), 265;—
- (Orat. xxiii. 279 A), 73.
- Themistocles, 282, 364; story of, and the Seriphian, 10, 11.
- Theocritus, quoted, (x. 26), 255; (xiv. 22), 25.
- Theognis, 380.
- Theophrastus, quoted, 26.
- Theseus, 118.
- Thetis, 102, 105.
- Thirty Tyrants, the, 2, 6, 401.
- Thompson, Dr. W. H., 166, 217, 363, 399, 423, 429.
- Thrasymachus, 2, 7.

- Thucydides, quoted, (i. 21, § 1), 145;
 (40, § 2), 108; (82, § 3), 402;
 (140), 61, 125:—(ii. 37), 164;
 (41), 246; (*ib.* § 3), 454; (51, § 6),
 165; (60), 192:—(iii. 10, § 1), 139;
 (12, § 1), 353; (56, § 7), 286; (82,
 § 4), 117:—(iv. 88), 55:—(v. 8),
 335; (45), 293; (71), 282:—(vi. 12,
 § 13), 383; (18), 184; (73), 393:—
 (viii. 55), 177; (56) 409; (66)
 379; (70, § 2), 404; (96, § 5), 18.
Timaeus, the, relation of, to the *Republic*, 1;
 description of the heavenly bodies in,
 compared with that in the *Republic*,
 [Book X], 475:—
 quoted, (18 D), 230; (*ib.* E), 437;
 (19 A), 232, 339; (22 C), 340;
 (26 B), 97; (27 A), 64; (28 D),
 11; (29 C), 313; (39 B), 329;
 (40 B), 473; (*ib.* D), 107; (42 D),
 100, 478; (*ib.* E), 105; (47 B,
 C), 341; (50 D), 125; (59 D),
 113; (68 C), 180; (75 B), 145; (83
 C), 354; (86 B, C), 198; (87 E),
 147; (88 C), 339; (89 D), 144;
 (90 A), 482.
 Timocracy, meaning of the word, 363;
 relation of, to oligarchy, 378.
 Timodemus, of Belbina, 11.
 Torch-races, 5.
 Triangle, the Pythagorean, 369, 371,
 372.
 Truth, the love of, a powerful instru-
 ment of education, 96;
 the first of intellectual virtues, 351.
 Tyranny, history of, in Greece, 364.
 Tyrant, the, picture of, anticipated in
 Book I, 39.
 Tyrants, the, Greek feeling respecting,
 364.
 Tyrtæus, quoted, (*Eleg.* iii. 5, 6), 148.
 Unit, the abstract, 333.
 Unity of the state, carried to excess by
 Plato, 235.
 Valckenaer, 122.
 Van Heusde, 115.
 Vermehren, M., 138.
 Virgil, genius and skill of, 10:—quoted,
 (*Ecl.* ix. 53), 25.
 Virtues, the, and the parts of the soul,
 182;
 the four cardinal virtues, 185.
 Visible world, subdivisions of the, 309.
 Vision, the theory of, 331.
 Vögelin, 337.
 Wall, the north, at Athens, 198.
 War, the usages of, 243-245.
 Warre, E., on the meaning of the word
ὑπόψωμα, 473.
 Wave, the image of the, 219, 226, 241,
 250, 252.
 Wealth, ancient and modern ideas con-
 cerning the effects of, 166.
 Westphal, 130, 133, 135, 342.
 'Whole,' the idea of the, 255.
 Wise, the, fewness of, 179.
 Wolf, theories of, respecting the unset-
 tled state of the Homeric text be-
 fore the Alexandrian grammarians,
 101.
 Words, use of, in early philosophy, 33.
 Wordsworth, quoted, (*Prelude*), 360.
 World, the, and the philosopher, 287.
 Xenophon, his use of the word *τιμοκρα-
 ρία*, 363;—
 quoted, *Anab.* (iv. 1, § 24), 391:—
 (vii. 3, § 9), 278:—
Cyr. (i. 2, § 16), 143:—(ii. 4, § 16),
 59:—
Hellen. (i. 6, § 14), 245:—(ii. 4,
 § 19), 246:—(iii. 2, § 23), 248:—
 (v. 1, § 3), 242:—(vi. 1, § 6),
 375:—(vii. 1, § 35), 373:—
Mem. (i. 2, § 4), 146:—(iii. 1, § 4),
 221; (4, § 3), 421; (*ib.* § 12),
 419; (6, § 1), 376:—(iv. 2, § 2),
 11:—
Oecon. (*c.* xvii. 8), 47:—
Rep. Lac. (v. 9), 466.
 Zeus Soter, 426.
 Zoroaster, 254.

II. GREEK.

ἄγαλμα (ἀναγκαζόμενος . . . ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων ὧν αἱ σκιαὶ vii. 517 D), 321.

ἀγείρω (μῆδ' . . . εἰσαγέτω Ἦραν . . . ὡς ἱέρειαν ἀγείρουσαν ii. 381 D), 105.

ἀγωγή (τὰς ἀγωγὰς τοῦ ποδός iii. 400 C), 134.

ἀδελφός, metaphorical use of, 165.

ἀδέσποτος (ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον x. 617 E), 478.

ἀδικέω (εἰ μὴ ἀδικῶ γ', ἔφην x. 608 D), 460.

ἄδρός, 241.

ἄδυναμία (καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἄδυναμίᾳ βλέπειν vii. 532 B), 345.

ἀεί (ὁ γὰρ Γλαύκων ἀεί τε ἀνδρείετατος ὦν ii. 357 A), 57.

ἀθλητής (ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου iii. 416 D), 160 (cp. p. 360).

ἄθλος, 299.

ἄθρόος (ἐνγκαθεζόμενοι ἄθρόοι *οἱ πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας vi. 492 B), 278.

ἄθυμος, 223.

αἰθῶν (καὶ ἐνυγένηται αἰθῶσι θηρσί viii. 559 D), 392.

αἰρέω (ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων . . . αἰρήσει, ὥστε μὴδὲν ἱατρικῆς δεῖσθαι iii. 410 B), 150;

(ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ἦρει x. 607 B), 458.

αἰσθησις, as a hunting term, 93:—

(τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα . . . ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἄμα vii. 523 C), 330.

αἰσθομαι (ταῖσθόμεθα δ' οὖν, κ.τ.λ. x. 608 A), 459.

αἰτία (οἱ δὲ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν iv. 435 E), 192.

αἰτιάομαι (τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον; vi. 508 A), 305.

ἀκροσφαλής (ἀκροσφαλεῖς . . . πρὸς ὑγίειαν iii. 404 B), 141.

ἀλήθεια, meaning of, in the teaching of the Sophists, 65.

ἀληθής (τό γε ἀληθές x. 603 E), 453.

ἀλλά, expostulatory and deprecatory uses of, 4, 43:—

(ἀλλὰ μέντοι . . . τοῦτο μέντοι i. 331 E), 16;

(ἀλλὰ τί μήν; iv. 348 C), 46;

ἀλλὰ γάρ, 242;

ἀλλ' οὐκ, 277.

ἄλλοῖος (ἄλλοίαν τοι φήσεις αὐτοὺς δόξαν λήψεσθαι vi. 500 A), 293.

ἄλλος (ἰατρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός ii. 357 C), 59;

(τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου iv. 368 B), 79;

(ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας viii. 554 C), 384;

(εἰ δέ τινα ἄλλην ἡδονὴν iii. 390 A), 116;

(ἄλλο τι οὖν . . . ποιήσεις; i. 337 C), 27;

(παντὰ τᾶλλα μεταλλαττόμενα iv. 434 A), 187;

(καὶ τῶν ἄλλων σίτων iii. 404 B), 141;

(τῶν ἄλλων πολιτῶν . . . ἀριστοὶ v. 456 D), 224;

(τοὺς ἄλλους αὖ δημιουργοὺς σκόπει, κ.τ.λ. iv. 421 D), 165;

(τὰς δὲ ἄλλας φύσεις v. 453 E), 220;

(. . . κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας viii. 554 C), 384.

- ἀλλότριος** (πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἄλλο-
τρίας viii. 556 D), 387.
- ἄλλως** (ὀλίγῃς καὶ ἄλλως γιγνομένης vi.
495 B), 283.
- ἄλουργόν**, the colour, 180.
- ἀμαθαίνω**, 351.
- ἀμέλει**, as adverb, 167, 211.
- ἄμιλλα** (οὐκοῦν . . . καὶ τρίτου εἵδους τού-
τοις γοητείας ἄμιλλαν ποιητέον iii.
413 D), 155.
- ἀν**, sometimes omitted before the aorist
in confident prediction, 227;
with the future indicative and the
future infinitive, 278 (cp. note on
x. 615 D, p. 471);
omission of, 305, 319:—
(οὐδὲν ἂν σε ἔδει i. 328 C), 8.
- ἀναγκάζω** (καὶ δὴ τὸν ἄλλον . . . χορὸν
τί δεῖ πάλιν . . . ἀναγκάζοντα τάτ-
τειν; vi. 490 C), 275;
(. . . καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι
ἀναγκάσειαν ἂν x. 611 B), 463.
- ἀναγκαῖος** (ἥ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ii.
369 D), 82:—
ἀναγκαίως, 335 (cp. note on ix. 574 B,
p. 412).
- ἀνάγκη** (ἀνάγκην σωμάτων ἐπιμελεία
τιθέντες v. 464 E), 238;
(οὐ γεωμετρικαῖς γε . . . ἀλλ' ἐρωτικαῖς
ἀνάγκαις ib. 458 D), 227.
- ἀνάγω** (οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες vii.
529 A), 338.
- ἀναζωπυρέω** (ὅτι . . . ὄργανόν τι ψυχῆς
. . . ἀναζωπυρεῖται, κ.τ.λ. vii. 527 D),
336.
- ἀναιρέω** (τὰς ὑποθέσεις ἀναιροῦσα vii.
533 C), 347.
- ἀναλαβεῖν**, intrans. = 'to recover,' 241.
- ἀναμνησκόμαι**, followed by περί (i.
329 A), 9.
- ἀνάξιος** (. . . εἰς ἀνάξιον καὶ μεῖζον ἐαν-
τῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα vi.
491 A), 276.
- ἀναπετάννυμι** (ἀναπεταμένην πρὸς τὸ
φῶς τὴν εἰσοδὸν ἐχούση μακράν vii.
514 A), 314.
- ἀνδρείκελος**, 295.
- ἀνέκπληκτος**, 479.
- ἀνεπιστημοσύνη** (δι' ἀνεπιστημοσύνην
τροφῆς πατρὺς viii. 560 B), 393.
- ἀνεσις**, 437.
- ἀνέχομαι** (ὡς ἐγὼ τῶν μὲν ἄλλων ἀνασχοί-
μην ἂν ii. 367 D), 78.
- ἀνήρ** (ἀνδρὶ λοιδορουμένην iii. 395 D),
125.
- ἄνθρωπος** (ὥσπερ τοῖς θανατοποιοῖς πρὸ
τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παρα-
φράγματα vii. 514 B), 315.
- ἀνίημι** (ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίη ἀλλὰ
κηλῇ iii. 411 B), 152;
(ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὔσα ἀνῆκε ib.
414 E), 157;
(καὶ μᾶλλον μὲν ἀνεθέντος αὐτοῦ μαλα-
κώτερον εἶη τοῦ δέοντος ib. 410 E),
151.
- ἄνισος** (. . . ἄνισα τμήματα, πάλιν τέμνε
vi. 509 D), 307.
- ἀνομοιῶ** (ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούν-
των viii. 546 B), 368.
- ἀνταγωνιστής**, followed by genitive,
385.
- ἀντικατατείνω** (ἀντικατατείναντες λέγω-
μεν αὐτῷ i. 348 A), 45.
- ἀντιλαμβάνω** (καὶ ὁ Θρασύμαχος πολλὰ-
κις . . . ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι i.
336 B), 24;
(καὶ αὐτὸ φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παι-
δείας ἀντιλαμβάνόμεναι, κ.τ.λ. iv.
424 A), 171.
- ἀντιπράσσω** (αἰροῦντος λόγου μὴ δεῖν
ἀντιπράττειν iv. 440 B), 199.
- ἄνω** (τὸν ἄνω τόπον iv. 435 E), 192;
(ἄνω που ἐκεῖ ib. 441 B), 201.
- ἄξιος** (καὶ οὐκ ἄξιον κινδύνου v. 467 C),
241;
(καὶ οὐδὲν . . . φρονήσεως ἄξιον ἀλη-
θινῆς ἐχόμενον vi. 496 A), 285.
- ἀπατεῶν**, 213.
- ἀπλοῦς** (ἐπὶ δὲ . . . ἀπλουστέρους ἀπο-
κλίνειν viii. 547 E), 375.
- ἀπλῶς οὕτως** (i. 331 C), 13.
- ἀπό** and **ὑπό**, confused in MSS., 65;
(ὅσοι ἂν θέωσιν εὐ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ
δὲ τῶν ἄνω μὴ x. 613 B), 466:—
ἀπο, paroxytone = 'away from,' 247.
- ἀποκμητέον**, to be read, with Bekker,
for ἀποκνητέον (iv. 445 B), 209.
- ἀπολαμβάνω** (ἀπολαβὴν μέρος τι iii.
392 E), 121 (cp. note on iv. 420 C,
p. 163).
- ἀπολείπω** (ἡ σκιαγραφία . . . γοητείας
οὐδὲν ἀπολείπει x. 602 D), 451.

ἀπολογέομαι (τί οὖν, ἔφη . . . ἀπολογή-
σει; iv. 419), 161, 162;
(ταῦτα δὴ . . . ἀπολελογήσθω [v. l.
ἀπολελογίσθω] x. 607 B), 458.
ἀπολύω (οὐκοῦν . . . τὰ τε ἄλλα ἀπελυ-
σάμεθα [v. l. ἀπεδυσάμεθα] x. 612 A),
464.
ἄπορος, 98, 219.
ἀπόρρησις, 57.
ἀποχραίνω, 430.
ἀπτώς (ἀπτῶτι τῷ λόγῳ vii. 534 C),
349.
ἄρα (πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσι
iii. 391 E), 118;
(Ὅτι οἶμαι ἡμᾶς εἶρεῖν ὡς ἄρα . . . ποιη-
ταί . . . κακῶς λέγουσι, κ.τ.λ. *ib.*
392 A), 119.
ἔρδην, 164.
ἀριθμός (καὶ ξύμπας ἀριθμὸς ταῦτὸν
πέπονθε τούτῳ vii. 525 A), 332.
Ἀρμένιος (τοῦ Ἀρμενίου x. 614 B),
468.
ἁρμονία, various meanings of, 127, 371.
ἄρρατος, 350.
ἄρρητος, 372.
ἄρρωστία, (ii. 359 B), 61.
ἀρχή :—ἐξ ἀρχῆς = 'beginning at the
beginning,' 46, 211.
ἄρχω (ὡς εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως
οἰκίζειν iv. 443 B), 205.
ἀστεῖος, 48.
αὐ (δὲ τηρήσετον μὴ . . . πολὺ καὶ ἰσχυρὸν
γενόμενον οὐκ αὐτὰ αὐτοῦ πράττει
iv. 442 A), 203.
αὐξήσις, 367.
αὐξῶ (καὶ αὐξόντων καὶ φθινόντων viii.
546 B), 369;
(τρίς αὐξηθεὶς *ib.* C), 370, 372.
αὐτίκα = 'for example' (ἐπεὶ αὐτίκα
ιατρὸν καλεῖς, κ.τ.λ. i. 340 D), 34.
αὐτός, referring to an indefinite word,
44;
= 'the well-known,' 361 :—
(αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλούμενος
ἐπιδείξασθαι iii. 398 A), 128;
(αὐτός τε καὶ τὸν ἀδελφὸν παρακάλει
iv. 427 D), 177;
(ὁλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν iii. 397 B),
126;
(αὐτὸ δικαιοσύνην ii. 363 A), 67;
(αὐτοὶ ἀποκτενοῦσιν iii. 410 A), 150;

(ξυνθήκας αὐτῶν [v. l. αὐτῶν] ii. 359 A),
61.
αὐτουργός, 401.
αὐτόχειρ (καὶ αὐτόχειρας [?] φόνου x.
615 C), 470.
αὐτῶν (ξυνθήκας αὐτῶν ii. 359 A), 61.
ἄφετος, 290.
ἀφίημι (. . . ἑαυτὸν ἀφεῖναι x. 599 A),
446.
ἀφίστημι (τοῦ δὲ ἀληθοῦς πύρρῳ πάνν
ἄφραστῶτα x. 605 C), 455.
ἄφροσύνη = unconsciousness, 318.
βαλλαντιατόμος, 381.
βάσις, 128.
βία (νόμῳ δὲ βία παράγεται ii. 359 C),
61;
(οὓς ἐπιμελεία βία κατέχουσιν αἱ ἀρχαί
viii. 552 E), 381;
(ἐπεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βία κατέχει *ib.*
554 C), 384.
βλάπτω (. . . ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει
ii. 364 C), 70;
(βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν viii.
553 B), 382.
βλίστω (πλείστον δὴ . . . μέλι . . . ἐντεῦ-
θεν βλίσττει viii. 564 E), 401.
βλοσυρός, 350.
γελοίως (δὲ ἡμεῖς γελοίως ἐπὶ . . . τῶν
δημιουργῶν αἰσθανόμεθα iii. 406 C),
145;
(ὅτι τῇ ζητήσῃ γελοίως ἔχει vii. 528 D),
338.
γενναῖος, 46, 86, 362;
(ὦ γενναῖε vii. 527 B), 335.
γέρων (καὶ γέροντες γιγνόμενοι ἄθλιοι
προπηλακίζονται x. 613 E), 467.
γίγνομαι (οὔτε γὰρ που γίγνεται οὐτ'
ἂν μείνειεν . . . νομοθετηθέντα iv.
425 B), 172;
(ὅταν γίγνηται ii. 373 E), 91;
(εἰ γένοιτο, καὶ ὅλος ἂν εἴη γενόμενος
v. 472 C), 251;
(ἀλλὰ μὴν . . . εἰς ἱκανὸς γενόμενος vi.
502 B), 296.
γλίσχρως, 269.
γνωματεύω (τὰς δὲ δὴ σκιὰς ἐκείνας . . .
γνωματεύοντα vii. 516 E), 320.

γόνιμος, 77.

γραμμή (ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμὰς vii. 534 D), 349.

Γύγης (τῷ [Γύγου] . . . προγόνῳ ii. 359 D), 61.

δαιμόνιος (τὸ δαιμόνιον σημεῖον vi. 496 C), 285.

δαίμων, 482.

δεῖ (πολλοῦ δεῖ . . . καὶ ποικιλτέον ii. 378 C), 99.

δαινός, 26 :—

τὸ δαινόν as a substantive (ix. 590 A), 436.

δεξιόμαι (τί δέ ; δεξιωθῆναι ; v. 468 B), 242.

δέομαι (οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἀρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ vi. 489 B), 273 ;
(οὐδὲν δέομενος ix. 579 A), 420.

δευσοποιός, 108, 180.

δέχομαι :—impersonal use of δέζεται, 422.

δηλόω (τότε δηλώσει ὅτι, κ.τ.λ. vi. 497 C), 288.

δημιουργέω, with dative, 37 ;

(οὐ χαλεπός . . . δημιουργούμενος x. 596 D), 442.

διά, omission of, 179.

διαβάλλω (μὴ διάβαλλε . . . ἐμὲ καὶ θρασύμαχον vi. 498 C), 291 ;
(διαβάλλοντες τῇ πόλει viii. 566 B), 402.

διαβολή, 275.

διαγράφω (ταῦτα . . . παραιτησόμεθα Ὅμηρον . . . μὴ χαλεπαίνειν ἂν διαγράφωμεν iii. 387 B) 111.

διαμπερές, 474.

διανοέομαι (ἄλλως πως ἡγεῖ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους i. 343 B), 39 ;
(καὶ διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων v. 470 E), 248.

διάνοια, 310 :—διάνοιαι, 328.

διαπαύω (ὥς δὲ διεπαυσάμεθα i. 336 B), 24.

διαπράττομαι, as a neuter verb, 152, 431.

διαπτέω (i. 336 B), 25.

διαστάσις (κεφαλῆς . . . διαστάσεις, reading of Par. A, iii. 407 C), 146.

διαστέλλω (ποῖα δὴ διαστέλλει ; vii. 535 B), 350.

διασώζω (τὸ ἐν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτήν, κ.τ.λ. iv. 429 C), 180.

διάτασις (κεφαλῆς τινὰς ἀεὶ διατάσεις iii. 407 C), 146.

διαφεύγουσα (reading of best MSS. for διαφέρονσα viii. 544 C), 362.

διάφορος (ἥ τε ταύτη διάφορος . . . δημοκρατία viii. 544 C), 361.

διδάσκω (οὓς ἂν διδάσκη χείρους δημιουργοὺς διδάσκεται iv. 421 E), 166.

δίδωμι (οἱ μὲν κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες ii. 364 C), 70 ;

(τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἐνδεία δοὺς μήτε πλησμονῇ ix. 571 E), 408.

διέξιμι (διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιὼν vii. 534 C), 349.

διεξέρχομαι (διὰ μακροῦ τινὸς διεξεληθόντος λόγου vi. 484 A), 262.

δίκαιος, of animals, 482 :—δικαίως (δικαίως ἂν εἶεν v. 464 E), 238.

δίκη (δίκην δ' ἔχει vii. 520 B), 325.

διπλῇ (διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά i. 330 C), 11.

διώκω (κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν v. 454 A), 220.

δοκέω (οἷδε δοκοῦντες τοὺτους ὄραν viii. 555 E), 385 ;

(. . . παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις vi. 490 A), 274.

δόξα (τὰ δὲ . . . μηδαμύσε ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν vi. 499 A), 291.

δρᾶμα, 214.

δριμύς (ὥς δριμύ μὲν βλέπει τὸ ψυχάριον vii. 519 A), 323.

δρόμος (ἐπειδὴ τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ v. 460 E), 233.

δύναμαι (δυνάμεναι τε καὶ δυναστευόμεναι viii. 546 B), 368.

δύναμις, 366, 433.

δυναστεύω (δυνάμεναι τε καὶ δυναστευόμεναι viii. 546 B), 368.

δωμάτιον (μῆδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν iii. 390 C), 116.

ἐάν (ἐάν σοι ταῦτ' ἀδοκῇ ii. 358 B), 59.

ἐάνπερ, emphatic (i. 332 B), 17.

ἐαυτοῦ (δι' ἑαυτοῦ iv. 419), 161.

ἐγκώμια (ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς x. 607 A), 457.

ἐθέλω, applied to things without life, 83 ; (ἀλλὰ διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν v. 459 C), 229.

εἰ, used with directly interrogative force in Homer and in Hellenistic Greek, 200 ;

with the subjunctive, 420 :—

(εἰ μὴ εἰ πάρεργον, to be read, iii. 411 E), 153 ;

(ἀλλὰ μέντοι . . . εἰ μὴ ἀδικῶ iv. 430 E), 182.

εἶδον (δοκεῖς . . . διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν vi. 495 E), 284.

εἶδος, 187, 409, 441.

εἶδωλον (καὶ μετὰ τοῦτο ἐν τοῖς ὕδασι τὰ . . . εἶδωλα vii. 516 A), 316, 318 (cp. note on 520 C, p. 325).

εἶδωλοποιέω (εἶδωλα εἶδωλοποιοῦντι x. 605 C), 455.

εἶεν, various uses of, 34.

εἰλικρινῶς (τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος v. 477 A), 258.

εἶμι (ἐπ' αὐτὸ δὴ . . . εἶμι v. 473 C), 252.

εἰμί (δεσποτῶν πᾶν πολλῶν ἔστι . . . ἀπηλλάχθαι i. 329 D), 10 ; (οὐκ ἄλλο ἔτι ἦν iv. 428 A), 178 ; (οὐ ταῦτόν ἦν ἰδ. 436 C), 193.

εἰρωνεία, 26.

εἰς (δόξαν εἰς δύναμιν . . . οἴσμεν ; v. 477 E) 259.

εἰσαγγελία, 402.

ἔκαστος (παρ' ἑκαστον τὸ ἐρώτημα vi. 487 B), 267 ;

(ἐφ' οἷς *ἐκάστας ἰδ. 493 B), 279.

ἐκείνος (ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ii. 368 A), 78 ;

(ἐκείνους πρὸς ἐκεῖνα vii. 511 A), 311.

ἐκκαθαίρω (ὅτι . . . ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται, κ.τ.λ. vii. 527 D), 336.

ἐκκαίω :—

ἐκκαυθήσεται, reading of best MSS. (ii. 361 E), 65 ;

(τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαύμενον viii. 556 A), 386.

ἐκμυζάω, meaning of, in Il. iv. 218, 148.

ἐκπλύνω (ἵνα . . . μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν iv. 430 A), 181.

ἐκὼν εἶναι, 265.

ἔλκω (τὸ γε τῆς ἀμύσου . . . φύσεως . . .

ἂν φαῖμεν ἔλκειν . . . εἰς ἀμετρίαν vi. 486 D), 266.

ἐλπῖς (οὐχ ἀμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος vii. 517 B), 320.

ἐμπίπτω (εἰς φαῦλόν γε αὖ . . . σκέμμα ἐμπεπτώκαμεν iv. 435 C), 190.

ἐμποδίζω with the accusative, 146.

ἐμποιήσας, conj. Schneider for ἐμποιῆσαι (i. 333 E), 20.

ἐνδεής, 369.

ἐνδύω (μάλιστα γὰρ δὴ τότε . . . ἐνδύεται τύπος ii. 377 B), 97.

ἐνίστημι (αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστά- ναι iii. 396 D), 125.

ἐνόπλιος (πούς), 134.

ἐντεῦθεν (ὥς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν iv. 430 E), 182.

ἐξαγγέλλω (ἦν' ἐξαγγέλλοιεν ii. 359 E), 62.

ἐξαιρέω (θεῖον μέντοι . . . ἐξαιρῶμεν λόγον vi. 492 E), 279.

ἐξεπίτηδες (ρήματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὠμωμένα vi. 498 E), 291.

ἔξῃς (ἀλλ' ἔτι μειζύνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν vi. 509 A), 307 ;

(ἀλλ' ὃ ἂν μόνον δηλοῖ πρὸς τὴν ἔξιν σαφηνεῖα, κ.τ.λ. vii. 533 E), 348.

ἐπαινέω (. . . οὐδὲ τὰς δόξας δικαιοσύνης ἐπηνέκαμεν [αἰ. ἐπηνέκαμεν] x. 612 B), 465.

ἐπαμφοτερίζω (τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν . . . ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε v. 479 B), 261.

ἐπανακυκλέω (ἐπανακυκλούμενον τὸν τέ- τартон x. 617 B), 477.

ἐπάνοδος (ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγὴ . . . εἰς ἀληθινήν τοῦ ὄντος οὕσαν ἐπάνοδον vii. 521 C), 327.

ἐπέχω (ἡ τοῦναντίον ἄλληλ . . . ἐαυτὸν ἐπέχοντα iii. 399 B), 131.

ἐπί = cn condition of, 240 :—

(εἰ βούλει . . . ἐπ' ἐμοῦ λέγειν v. 475 A), 256 (cp. note on x. 597 B, p. 443) ;

(ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνου x. 600 C), 448 ;

(ἐπ' ἀδυναμία βλέπειν vii. 532 B), 345.

ἐπιδέξιος (καὶ τοὺς κεραμέας . . . ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντας iv. 420 E), 164.

ἐπικεῶς, 201.

ἐπίκουροι, distinction between the, and the ἄρχοντες, 157.

- ἐπιλαμβάνω** (νὺν οὖν ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας, κ.τ.λ. v. 449 D) 211;
 (τοιούτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος ii. 360 D), 63;
 (καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου vi. 490 C), 275;
 (ἐπιλαβόμενοί μου v. 450 A), 211.
ἐπινεύω (ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτήν iv. 437 C), 195.
ἐπιπέτομαι (ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι ii. 365 A), 72.
ἐπιτήδευμα, 92.
ἐπιτυγχάνω (τὰς δὲ γε ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας . . . ἐν ὀλίγοις τε ἐπιτεύζει iv. 431 C), 183.
ἐπιχειρέω (τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν iii. 386 B), 110.
ἐπιχρωματίζω (τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν x. 601 A), 449.
ἐπομαι (τῶν μέντοι ἔμπροσθεν προειρημένων ἐπομένους ἀποδείξεις vi. 504 B), 300.
ἔπος (ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους iii. 386 C), 110.
ἐρεψα, meaning of, in Homer (Il. i. 39), 122.
ἔριον (καὶ ἐρίφω στέψαντες iii. 398 A), 129.
ἔτι (οὐκοῦν . . . ἔτι ἐν λείπεται [MSS. ἐλλείπεται] i. 327 C), 5;
 (ἔτι [sic MSS.] ἐγὼ εἶπον v. 449 B), 210.
ἔτοιμος, 404;
 (τῶν . . . τὰ ἔτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν ix. 572 E), 410.
εὐδαίμων (εὐδαίμων εἶ . . . ὅτι οἶει, κ.τ.λ. iv. 422 E), 167 (cp. p. 212);
 (ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἐστιᾶσεων x. 612 A), 464.
εὐεργεσία, 472.
εὐήθεια (πάνυ γενναίαν εὐήθειαν i. 348 C), 46.
εὐλογος, 456.
εὐχερῶς, 70.
εὐωχέω (καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα iii. 411 C), 152.
ἔχω (ἡ οὐ πρόφασιν μὲν τοῖς δειλοῖς ἔχει; v. 469 C), 246;
 (ὡς ἔχει τε κάλλιστον viii. 562 C), 397;
 (ἵνα οἱ τε γεωργοὶ ἐπὶ τὸ ἀροῦν ἔχοιεν βοῦς ii. 370 E), 84;
 (ἡ χαίρειν ἔχοντα ib. 357 B), 58;
 (πῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας, κ.τ.λ.; v. 468 A), 242;
 (ἀληθείας ἔχόμενον ii. 362 A), 65;
 (πικρῆς διανοίας ἔχόμενον viii. 568 A), 404.
ζητέω (ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον iii. 388 E), 114;
 (ὑπὸ δὲ τῶν ζητούντων vii. 528 C), 337.
ζῶ (ἡ τε μὴ παῦσαι ζῶντα δυνατὴ viii. 559 B), 391.
ζῶφον, 223.
ῥ, to mark surprise, 46;
 indicative of indignation, 125;
 to anticipate an affirmative, 423:—
 (ἀλλ' *ῥ . . . ἐνθυμῶν iv. 440 D), 200:—
 ῥ γάρ; expecting an affirmative, 52.
ῥ (ὥστε ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι ἢ αὐτὰ ἐκεῖνα πράττειν iii. 395 B), 124;
 (ἡ ἀλαζύνει ὄντι, κ.τ.λ. vi. 490 A), 274.
ῥγεῖσθαι, with simple accusative and without εἶναι, 257.
ῥδύς (ῥ ἥδιστε i. 348 C), 46.
ῥκεν, aor. of ῥημι (i. 336 B), 25.
ῥλακάτη, 474.
ῥλιος = 'sunlight,' 319.
ῥμί:—ῥ δ' ὅς after ῥφη (i. 348 D), 47.
ῥμισυς (μὴ τοῖνον ῥμίσεως αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν x. 601 C), 449.
ῥρῶς (ποιός), 134.
ῥσθημα = 'pleasure' (in Eupolis' Δῆμοι), 428.
ῥσυχία (καὶ ῥσυχία ἐκείνων γένηται viii. 566 E), 403.
ῥτοι, 186.
θανατηφόρος (ἀρχὴ ἄλλης περιόδου . . . θανατηφόρου x. 617 D), 478.
θαρραλέος, 213.
θαυμάσιος (ὡ θαυμάσιε ii. 366 D), 76 (cp. p. 219).

θεῖος, 345
 θεοὺς ἐχθρός, 52.
 θερμός (μὴ ἐκ τῆς τοιαύτης φρίκης θερμότεροι . . . τοῦ δέοντος γένωνται ἡμῖν iii. 387 C), 112.
 θέω (θέοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου iii. 417 B), 160.
 θηρευτής (οἶον οἱ τε θηρευταὶ πάντες ii. 373 B), 89.
 θυμός, Aristotle's account of, 93.
 ἰδέα (οὐ συμκρᾶ ἄρα ἰδέα, κ.τ.λ. vi. 507 E), 304 :—
 ἰδέα and εἶδος, 441.
 ἰδιος (ἐν ἰδίοις λόγοις ii. 366 E), 76.
 ἰδιώτης (οὔτε πρέσβεις πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται viii. 560 D), 394.
 ἰδιωτικός, 277.
 ἱερός (τὰς τοῦ . . . Σπερχειοῦ ἱερὰς τρίχας iii. 391 B), 117.
 ἴημι (ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὥς διαρπασόμενος i. 336 B), 25.
 ἱκανός (ἵνα μὴ ἐῷμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχρὸν διεξίωμεν ii. 376 D), 95.
 ἰσομήκης (ἰσομήκη μὲν τῇ viii. 546 C), 371.
 ἴσσημι (αὐτὸ σπουδάζει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν στησάμενος, κ.τ.λ. v. 452 E), 217.
 καθαρός (μετ' ἀλλήλων οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ vii. 520 D), 326.
 καθίστημι (οἱ καθιστάντες . . . παιδεύειν iii. 410 B), 150 ;
 (ὡν καταστήσονται μὲν τοὺς ἀρίστους viii. 546 D), 373.
 καί, emphatic, 7 ;
 indicating surprise, 29 ;
 = 'also,' 284 ;—
 as in *καίπερ*, 292 ;—
 καὶ . . . καί = 'not only' . . . 'but,' 351 ;—
 καὶ δὴ καί, to introduce a special instance, 8 ;—
 καὶ μέντοι . . . καί, 14 ;—
 καίτοι γε, 200 ;—
 καὶν εἰ, 420 ;—
 (καὶ μετὰ Δάμωνος iii. 400 B), 133 ;

(ὥστε καὶ κακοὺς γίγνεσθαι iv. 421 D), 165 ;
 (κἂν ἐτιοῦν ἢ ἰδ. 422 E), 168 ;
 (καὶ ὕστερον v. 458 B), 227 ;
 (ἢ ἢ καὶ ἐὰν οὕτω θεῶνται vi. 500 A), 293 ;
 (καὶ μάλα, ἔφη, ἄξιον τὸ διανόημα ἰδ. 504 E), 300 (cp. note on x. 614 A, p. 467) ;
 (καὶ λογίζεσθαι τε vii. 522 E), 329 ;
 (τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς ix. 573 D), 412 ;
 (ἢ τι καὶ λέγουσι x. 599 A), 446 ;
 (καὶ ἂ νῦν δὴ ἐλέγομεν ἰδ. 609 C), 461.
 κακουργέω (ὥστε . . . αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν iii. 416 A), 159.
 καλέω (ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρᾳ στάσις κέκληται v. 470 B), 247 ;
 (αἱ . . . ἄλλαι ἀρεταὶ καλούμεναι ψυχῆς vii. 518 D), 323 ;
 (τὸ ἐπὶ τῶν τεχνῶν καλουμένων vi. 511 C), 313.
 καλλίπολις (ἐν τῇ καλλιπόλει σοι vii. 527 C), 335.
 καλός (οὐκοῦν . . . ἔτ' ἐν καλῷ ; ix. 571 B), 407.
 κατάκλισις, 172.
 καταλαμβάνω (ἢ πού ἐπὶ φυγῆς καταληφθέν, κ.τ.λ. vi. 496 B), 285.
 κατασκευή (καὶ αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς viii. 544 E), 362.
 κατατείνω (διὸ κατατείνας ἐρῶ . . . ἐπαινῶν ii. 358 D), 59.
 καταφορέω (ἀμήχανον . . . λογισμὸν καταπεφόρηκας, κ.τ.λ. ix. 587 E), 433.
 κατελεέω (μηδενὶ τρόπῳ κατελεήσουσιν iii. 415 C), 158.
 κατέχω (τὴν τοῦ κατεχομένου τε ἐπ' αὐτῶν . . . ψυχὴν viii. 560 D), 395.
 κατηγορία (καὶ κατηγορίας περὶ κοὶ ἐξαρνήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν vii. 531 B), 343.
 κατήκοος (καὶ τῇ πόλει *κατηκύφ γενέσθαι vi. 499 B), 292.
 κείμαι (οὔτοι κακῶς σοι κείσεται i. 344 E), 41 ;
 (ἐπεγορθοῦσα εἰ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο iv. 425 A), 172.

κελεύω (κελεύοντας τοῖς iii. 396 A), 125.
κινδυνεύω (κινδυνεύει οὐκ ἂν ἀληθῆ λέγειν x. 597 A), 443.
κλέπτω (κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω iii. 413 B), 154.
κοινῇ (καὶ τοῦ κοινῇ ἀεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου λόγου x. 607 A), 457.
κομψός, 94.
κρατέω (ὁ τῶν Δία σοφῶν ὄχλος κρατῶν x. 607 C), 459;
 (. . . πολὺν κρατεῖται ἐν ᾧ πᾶσιν . . . τὸ γένος τοῦ γένους v. 455 D), 222;
 (ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα . . . εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατοῦμενον ἵεναι vi. 497 B), 288.
κρίσις (οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν ii. 379 E), 101.
κυβερνάω (ὅπως δὲ κυβερνήσει ἐάν τέ τινες βούλωνται ἐάν τε μή vi. 488 D), 270.
κυλινδεῖν, *ποι* κυλινδεῖν, the Homeric form, 113 :—
 (τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα . . . μεταξὺ πῶν κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς v. 479 D), 261.
κυρόω (κυροῦντα ἦν λαχὼν εἴλετο μοῖραν x. 620 E), 482.
κύων :—Socrates' oath, νῆ τὸν κύνα, 132.
λαβή (ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε viii. 544 B), 361.
λαμβάνω (καὶ ἐὰν . . . ἐξ ἀρχῆς φύσει ἄθυμον λάβη, κ.τ.λ. iii. 411 B), 152.
λανθάνω (ἄρ' οὖν καὶ νόσον ὅστις δεινὸς φυλάσσεται, καὶ λαθεῖν i. 333 E), 19.
λέγω (λέγεις . . . λόγων σύστασιν v. 457 E), 227;
 (αἶ γέ . . . λεγόμενα ἡδοῖναι ix. 584 C), 428;
 (τῶν ἐλευθέρων λεγομένων iv. 431 C), 183;
 (τῶν νῦν λεγομένων ἀληθῶν vii. 516 A), 318.
λεῖος (λείη μὲν οὐδύς ii. 364 D), 70.
λέξις = the style (of a written composition), 120, 127.
λήξις δικῶν, 173.

λιστός (λιστοί read in some MSS. for στρεπτοί ii. 364 D), 71.
λογίζομαι (ὡς δεινὸς ὢν . . . λογιζόμενος, reading of most MSS. iii. 405 C), 143.
λογιστικός, use of, in Plato, 34 :—
 (ἢ μηδέποτε λογιστικῶ γενέσθαι vii. 525 B), 333.
λόγος = 'description' (ii. 361 B), 64;
 = 'the subject' (of a written composition), 127;
 = 'idea,' 'notion,' 288 :—
 (ὁ γὰρ λόγος ἡμᾶς ἥρει x. 607 B), 458;
 (ἐὰν γε . . . ἐπὶ . . . λόγῳ ἔργα τελεῖται iii. 389 D), 115;
 (ἐὰν δὲ γέ τις . . . ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἵεναι x. 610 C), 462.
λνγίζω (ὡς δεινὸς ὢν . . . λνγιζόμενος iii. 405 C), 143.
μακρός (μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς ii. 363 D), 68.
μαλθακός, in the Homeric sense (μαλθακὸν αἰχμητὴν iii. 411 B), 152.
μανθάνω (εἰ μοι μανθάνεις iii. 394 C), 123.
μαρμαρυγή (ὑπὸ λαμπροτέρου μαρμαρυγῆς ἐμπέπησται vii. 518 B), 321.
μεγαλοφρονέω (. . . οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι vii. 528 B), 337.
μέγιστος (τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας iii. 416 B), 159;
 (τὸ δὲ δὴ μέγιστον ἰδ. 407 B), 146.
μεῖζον = 'too great' or 'high,' 276.
μελιτοργός, 400.
μὲν οὖν, 387.
μέντοι, use and meaning of, 30, 199, 246, 442 :—
 (ἄλλο μέντοι . . . ἔφη i. 332 A), 17.
μένω (μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ v. 466 C), 240.
μέρος (ἀπολαβὰν μέρος τι iii. 392 E), 121.
μέσος (εἰς τὸ μέσον φθεγξάμενος i. 336 B), 25;
 (ἐν μέσῳ τινὰ ἡχὴν vii. 531 A), 342.
μετά (μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται vi. 485 E), 266.

μεταβάλλω (εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, κ.τ.λ. iv. 424 C), 171;
(καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον iii. 413 E), 155.
μεταξύ, joined with a participle (i. 336 B), 24;
(τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ vi. 498 A), 289.
μετεωρολόσχης, 273.
μέτριος (μέτριοι ἄνδρες iv. 423 E), 170
(cp. p. 409):—
μετρίως, 263.
μή, after an interrogative, 48;
in oratio obliqua, 162;
followed by the future indicative, 213:—
μὴ οὐ, 177;
μὴ οὖν = μῶν, 381.
μηδαμῶς, with ellipsis (i. 334 D), 21.
μηδεῖς (καὶ μηδὲν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ii. 357 B), 58.
μητρὶς, 415.
μηχανή (τίς μηχανή; ii. 366 B), 75.
μιέομαι, passive use of, 454.
μιμητής (οὐκοῦν τιθῶμεν . . . πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς εἰδῶλων ἀρετῆς εἶναι x. 600 E), 448.
μιζολυδιστί, 130.
μοῖρα (τὴν ἐκείνους [ἐκείνης, MSS.] μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξειν v. 472 C), 251.
μῶν μή, 52.

ναί, with a negative preceding, 456.
νεανίας (τοῖσδέ τε τοῖς νεανίαις i. 328 D), 8.
νεανιεύματα (νεανικεύματα, Paris A, iii. 390 A), 116.
νεανικός, 173, 277, 399;
(καὶ νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας vi. 503 C), 299.
νεάτη, ἦ, in the Greek musical scale, 206.
νευρορράφος, 164.
νέω (νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ vii. 529 C), 339.
νεωκορέω (ιερόν τι νεωκορήσει ix. 574 D), 413.
νόμος, opposed to φύσις, 60.
νοῦς (εἰ νῶ ἔχεις vi. 490 A), 274.

νῦν (ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένη στάσει v. 470 D), 247;
νῦν δὴ, 337.

ξυγγενής (. . . διὰ τὸ . . . ξυγγενὲς τῶν λόγων vi. 494 D), 283.
ξυμβάλλω (ξυμβάλλειν . . . οἷς ἂν ἐθέλῃ ii. 362 B), 66.
ξυμβιβάζω (ὅτι· τριττὰ εἶδη ψυχῆς διασπασάμενοι ξυμβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι, κ.τ.λ. vi. 504 A), 299.
ξυμμαχία, 393.
ξυμποδίζω (τὸν δὲ γενναῖον ναύκληρον . . . ξυμποδίσαντας vi. 488 C), 270.
ξυναναιρέω (ἐὰν καὶ ἡ Πυθία ξυναναιρῇ vii. 540 C), 358.
ξύνδεσμος (ἐπὶ τὸν ξύνδεσμον τῆς πόλεως vii. 520 A), 324.
ξυνεθίζω (καὶ ξυνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι vii. 520 C), 325.
ξυνίστημι (καὶ ἐν τοῖς ὅσα πυκνὰ . . . ξυνέστηκε vi. 510 A), 308.
ξύστασις, 227.

ὁ (τὰ εἰκοσι ἔτη v. 460 E), 233.
ὁ (τὸ δ', οἶμαι i. 340 D), 34.
ὅδε (ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἔξις iii. 403 E), 141.
ὁδός (καθ' ὁδόν iv. 435 A), 189;
(ὁδῶ περὶ παντὸς λαμβάνειν vii. 533 B), 346.
οἰκεῖν, in a neuter sense, 164, 236, 359.
οἶμος (τὸν αὐτὸν οἶμον . . . πορευόμενοι εὐρήσομεν iv. 420 B), 162.
οἶομαι (δῆλον οἶμαί σοι ἦν i. 337 B), 27;
(τὸν δὲ φιλόσοφον . . . τί οἰώμεθα; [conhj. Gräser] ix. 581 D), 424;
(οἶον γε σύ i. 336 E), 26.
οἶον (οἶον οἱ γραφῆς . . . γράφουσι vi. 488 A), 269:—
(οἶόν τε [al. τί ὄν τε] ii. 358 E), 60.
ὁμαδος (βίβλων δὲ ὁμαδον παρέχονται ii. 364 E), 71.
ὁμοιοπαθής (παραδείγματα ὁμοιοπαθῇ τοῖς πονηροῖς iii. 409 B), 149.
ὁμοιότης, 416.
ὁμοιώω (ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων viii. 546 B), 368.
ὁμολογουμένως, 309.

ὄνινημι (εἴπερ οἷός τ' ἦν πρὸς ἀρετὴν
*ὄνιναναι ἀνθρώπους x. 600 D), 448.
ὄνομα = 'a word,' opposed to ῥῆμα =
'an expression,' 34.
ὥπως, with subjunctive, 437.
ὀρθῶς (τῷ ὀρθῶς λέγοντι iii. 397 B), 127.
ὀρμάω (ὅθεν περ ἅπας ὁ λόγος οὗτος ὥρμησε
ii. 366 D), 76.
ὄρος (ὄρος ἐστὶ δικαιοσύνης i. 331 D), 14;
(ὄρος αὐτῆς οἷός ἐστιν viii. 551 C),
379.
ὄς (ὁ πᾶσα φύσις διώκειν πέφυκεν ii.
359 C), 61;
(ἐφ' ᾧ ἐμελλε . . . ἐργαζόμενος ib.
374 B), 91:—
= οἷος, 390:—
ὥς τις, 380.
ὄς, archaic form of the Possessive Pro-
noun, used by Plato (τὰ ἃ δάκρυα
iii. 394 A), 122.
ὄστρακον (ὄστράκου περιστροφή vii.
521 C), 327.
ὅταν, probably never followed by the
optative, 154.
οὐδαμῶς, followed by ἀλλά, 233, 234
(cp. 250).
οὐδέ (ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν
φιλοσόφους vii. 520 A), 325.
οὐδός (ὁ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῶ φασὶν εἶναι
οἱ ποιηταί i. 328 E), 9.
οὖν, 407.
οὕτω (ἀλλ' οὐκ ἂν πω πάνυ γε μέγα τι
εἴη ii. 370 D), 84.
οὕτως, 'deictic' use of, 4;—
οὗτος ἀνὴρ, 302;—
(τούτου ἐπ' εὐλαβείᾳ vii. 539 D),
357:—
οὕτω[s], employed to add emphasis, 5;—
(ἀπλῶς οὕτως i. 331 C), 13;
(ὡς Θησεὺς . . . Πειρίθους τε . . . ὥρμη-
σαν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς iii.
391 C), 118.
ὀφείλω (τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα
ἀκούσαι x. 614 A), 468.
ὀφλισκάνω (οὐ τι γέλωτα ὀφλεῖν v.
450 E), 213.
ὀχλώδης, 437.
ὀψις (ὅποθεν ἂν αἰτοῖς . . . πρὸς ὕψιν . . .
τι προσβάλλῃ iii. 401 C), 137.
ὀψον (ἀνευ ὀψον . . . ποιεῖς τοὺς ἀνδρας
ἐστιωμένους ii. 372 C), 87.

παγίως, 187, 261.
πάθος (τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπο-
μένων vii. 539 A), 356;
(μετὰ ταῦτα δὴ . . . ἀπέικασον τοιοῦτον
πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν ib. 514 A),
314;
(τὰ τῆς Νιώβης πάθη ii. 380 A), 102.
παιδαγωγέω (. . . αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγώγουν
x. 600 E), 448.
παιδαγωγικός (τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοση-
μάτων . . . ἱατρικῇ iii. 406 A), 144.
παιδαγωγός (παισί τε καὶ παιδαγωγοῖς
iii. 397 D), 128.
παιδεύω (οὔτε γὰρ γίγνεται . . . ἀλλοῖον
ἦθος πρὸς ἀρετὴν παρὰ τὴν τούτων
παιδείαν πεπαιδευμένον vi. 492 E),
279.
παίζω (τὸ τῶν παιζόντων iv. 422 E), 167.
παῖς (καὶ οἱ θεῶν παῖδες ποιηταί ii.
366 B), 75;
(οὐκοῦν εὐθὺς ἐν παισὶν [MSS. πᾶσιν],
κ.τ.λ. vi. 494 B), 282;
(ὁ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός ii. 368 A),
78.
παναρμόνιον (καὶ ᾧδῇ τῇ ἐν τῷ παναρ-
μονίῳ . . . πεποιημένην iii. 404 D),
142.
πάντως (οὐ πάντως [MSS.] ῥᾶστον vi.
497 D), 289;
(πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλιγάκις ἀκήκοας ib.
504 E), 300.
πάνυ (οὐ πάνυ . . . προσέσχον τὸν νοῦν
ii. 376 A), 94;
(οὐ πάνυ . . . ἔμαθον iv. 429 C), 180;
(οὐ γὰρ πάνυ γε v. 474 D), 255;
(οὐ πάνυ . . . ἔτυχες οὐ λέγω vii.
523 B), 330.
παρά, in composition = 'unawares,'
172:—
(βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου v.
461 E), 235:—
(παρὰ τῷ δημίῳ iv. 439 E), 198:—
(ὑπὸ τῷ λόγῳ τοῦ παρ' αὐτῷ ἀνακλη-
θεῖς ib. 440 D), 199:—
(παρὰ πάντα ib. 424 B), 171.
παραβάλλω (ἀνάγκη τις . . . παραβάλλῃ
[inferior reading] vi. 499 B), 292;
(ἔταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις viii.
556 C), 387.
παραδύομαι (ἡ γοῦν παρανομία . . . λαν-
θάνει παραδυομένη iv. 424 D), 172.

παραίρεσις (καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις ix. 573 E), 412.
παρακαλέω (ἀ νὺν ὑμεῖς παρακαλοῦντες, κ.τ.λ. v. 450 A), 211.
παρακινεῖν, intransitive use of, 358, 438;
 distinguished from ἐποκινεῖν, 411.
παραλλάττω (καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν vii. 530 B), 340.
παραμυθεῖμαι (ὥστε εὖ με παραμυθεῖ v. 451 A), 214.
παρασκευάζω (εἰς πύκτης ὡς οἶόν τε κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένος, κ.τ.λ. iv. 422 B), 167.
παρατείνειν, 335, 366.
παραίχω, with the infinitive, 151;
 (καὶ μὴν καὶ ὄργανά γε μὴ ἔχων παρέχεσθαι ὑπὸ πενίας iv. 421 D), 166.
pās (πάσα τις ταραχή x. 602 C), 451;
 (ἐν παντί [sc. φύβῳ] ix. 578 E), 419;
 (ἐν παντί κακοῦ ib. 579 B), 420;
 (ἐγὼ . . . κινδυνεύω ἑκτὸς τῶν πάντων εἶναι iii. 398 C), 129;
 (ὑπὸ πάντων πολεμίων ix. 579 B), 420;
 (ὁ διὰ πάντων κριτῆς ib. 580 B), 421;
 (διαβολὴ δ' ἐν πᾶσι πολλή vi. 500 D), 294;
 (βῆσαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους x. 617 E), 478.
πεινάω (διὰ *τοῦ πεινῆν, κ.τ.λ. iv. 440 C), 199;
 (καὶ πεπεινηκὸς τοῦ διακρῦσαι x. 606 A), 456.
πένης (κολακείας τε πλουσίων πένητες v. 465 C), 239.
περαίνω (ἀρ' οὖν οὐχὶ ἤτοι ἀπλῇ διηγῆσαι ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομένη . . . περαίνουσιν; iii. 392 D), 121.
περί after ἀναμνήσκομαι (i. 329 A), 9 :—
 (ὁ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγων ii. 360 D), 63;
 (. . . †περὶ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὅλῃν vii. 519 B), 323.
περιαγείρω (ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγείρομενοι x. 621 D), 484.
περιβάλλω (πρὶν ἂν . . . ἀνάγκη τις ἐκ τύχης περιβάλῃ vi. 499 B), 292.
περινοστέω (περινοστεῖ ὥσπερ ἦρας viii. 558 A), 389.
περίοδος, 372.

περιοριζόμενος, the old reading (iii. 392 A), 119.
περιφορά, 474.
πῆ, followed by ῆ, 94;
 = 'at any point,' 267.
πήγνυμι (. . . καὶ ἡ σοφία αὐτοῦ τούτων ἀρέσκειν πέπηγεν x. 605 A), 454.
πηκτίς, 132.
πιστεύω (ποτὲ ἀκούσας τι πιστεύω τούτω iv. 439 E), 198.
πίστις, 312, 450.
πλανάω (οἱ δὲ . . . ἐν πολλοῖς καὶ πάντως ἴσχουσι πλανώμενοι vi. 434 B), 263.
πλάττω (καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις ii. 377 C) 98;
 (μάλιστα γὰρ δὴ τότε πλάττεται ib. 377 B), 97.
πλείστος (καὶ πλείστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ ix. 575 D), 415.
πλήθος (ὡς ἐπὶ τὸ πλήθος ii. 364 A), 69;
 (τὸ δὲ πλήθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἀρχουσι ποιήσομεν v. 460 A), 229.
πλωῖζω, introduced by Plato into a citation from Homer (Il. xxiv. 12 πλωῖζοντ' ἀλύοντ' ἐπὶ θῖν' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο), 113.
ποιέω (τί οἰόμεθα . . . ψυχὰς ποιεῖν; ii. 365 A), 72;
 (ἡ οὐχ οὕτω ποιεῖτε; v. 474 D), 255;
 (τὸν δὲ φιλόσοφον, ἦν δ' ἐγὼ, ποιῶμεθα [sic MSS.], ix. 581 D), 424;
 (οἱ φιλοσοφώτατοι ποιοῦμενοι vi. 498 A), 289 (cp. notes on vii. 538 C, p. 355; ix. 573 B, p. 411; ib. 574 D, p. 413) :—
 use of the perfect middle, 444.
ποίημα (αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα iii. 398 A), 128.
ποιητής = 'maker,' 442.
ποικίλλω (πολλοὺ δέι . . . καὶ ποικιλτέον ii. 378 C), 99.
ποιός (ποι' ἐπεκτησάμην; i. 330 B), 11.
πολιορκέω (ἵνα μὴ ἔρῃμα τὰ τοῦ ἐτέρου λόγου πολιορκῆται v. 453 A), 219.
πολλάκις (καὶ τοῦτο ποιοῖ πολλάκις ἐν ἡλίῳ τε καὶ νύγῃ iv. 422 C), 167;
 (μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις οἶηται λέγειν, κ.τ.λ. ib. 424 B), 171 (cp. note on ix. 584 B, p. 428).
πολλαπλασιώσις (τελειωθείση τῇ πολλαπλασιώσει ix. 587 E), 433.

πολύς (καὶ πολὺν τοῦτο τὸ ῥῆμα viii. 562 C), 397;
 (μετὰ φαύλων τῶν πολλῶν *ib.* 567 D), 404;
 (καὶ οἷτινες πολλῶν [Par. A πολλοὶ] θανάτων ἦσαν αἵτιοι x. 615 B), 470.
 πόρρω, Platonic use of, 445:—
 (πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν [ψυχὴν] . . . Θεορίτου x. 620 C), 482.
 πόρρωθεν (τὰ δὲ κομψὰ . . . πόρρωθεν ἀσπαζομένων vi. 499 A), 291.
 πότερος, 198, 292.
 που, an indefinite adverb of place, 445.
 πρόειμι (προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ, κ.τ.λ. vi. 498 B), 289.
 προήσθησις, 428.
 προϊστημι (καὶ τούτω . . . προστήσεται [*sic* MSS.] iv. 442 A), 203.
 προμήκης (προμήκη δέ viii. 546 C), 371.
 πρὸς = 'in comparison with,' 364;
 adverbial use of, 390:—
 (ὅ τι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν ii. 378 E), 100;
 (ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτὴν iv. 437 C), 195;
 (πρὸς ἀλήθειαν x. 597 A), 443 (cp. note on *ib.* 605 A, p. 455);
 (καὶ πρὸς . . . τῷ ζωτικῷ ἄγρυνον *ib.* 610 E), 462.
 προσάγω (καὶ τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι iv. 437 B), 194.
 προσείπον (προσείπωμεν δὲ αὐτῇ x. 607 B), 458.
 προσέχω (δεῖ ἄρα καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα vii. 521 D), 328.
 προσήγορος, 369.
 προσήκω (ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι σοφίσματα vi. 496 A), 284.
 πρόστασις, 417.
 προστατήσεται, conj. Bekker for προστήσεται (iv. 442 A), 203.
 προσφέρω (τὰ φορτικὰ αὐτῷ προσφέροντες iv. 442 E), 204.
 πρότερον (μαντεύομαι δὲ μηδὲνα αὐτὰ πρότερον γινώσκειν vi. 506 A), 302.
 προφαίνω (τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ viii. 545 B), 363.
 πρῶτος (ἐν ᾧ πρῶτῳ viii. 546 B), 367.
 πτωέω (καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται iv. 439 D), 198.

πυθμῆν (ὡν ἐπίτритος πυθμῆν viii. 546 C), 370, 371, 372.
 πύκνωμα, 342.
 πωλουμένων, suggested for ἀποδομένων (viii. 568 D), 406.
 ῥῆμα = 'an expression,' opposed to ὄνομα = 'a word,' 34.
 ῥητός, 372.
 ῥυθμός, various uses and meanings of, 127.
 σαφήνεια (διὰ δὲ τὴν τούτου σαφήνειαν vii. 524 C), 331.
 σκευαστός (τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς vii. 515 C), 317.
 σκεῦος (καὶ . . . τὰ γε ξύνθετα πάντα σκεῦη ii. 381 A), 105.
 σκιά (περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν vii. 517 D), 321;
 (τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς *ib.* 515 C), 315.
 σκιαγραφία, 73, 426.
 σκυτοτόμος, 82.
 σμικρός, 414.
 σοφιστής = 'the master of an art,' 442.
 σπουδάζω (καὶ καλοῦ αὐτὸ σπονδάζει v. 452 E), 217.
 στέγω (οὐδὲ τὸ στέγον ἐαυτῶν πιμπλάντες ix. 586 B), 430.
 στερεός (τοῦτο . . . ἥδη στερεώτερον i. 348 E), 47.
 στοιχείον (ὅτε τὰ στοιχεῖα μὴ λανθάνοι ἡμᾶς ὀλίγα ὄντα iii. 402 A), 138.
 στραγγευσμένης, to be read for στρατευσμένης (v. 472 A), 249.
 συγχωρέω, with a double construction, 240.
 συζεύγνυμι (πεμπάδι συζυγείς viii. 546 C), 370, 372.
 σύνεργος, 230.
 σύννοια, 408.
 συστρέφω (συστρέφας ἐαυτὸν ὥσπερ θηρίον i. 336 B), 25.
 συχνός (ἵνα μὴ ἐῷμεν ἱκανὸν λόγον ἢ συχρὸν διεξίωμεν ii. 376 D), 95.
 σφόδρα, 319.
 σχέσις (περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν v. 452 C), 215.

σχῆμα (φωναῖς τε καὶ σχήμασιν iii. 397 B), 126;
(οἱ περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα ii. 373 B), 89.
σχολή (σχολῆς τε τῶν ἄλλων πλείστης . . . δεόμενον ii. 374 E), 92.

τάξις (ψυχῆς δὲ τάξιν οὐκ ἐνείναι x. 618 B), 479.
ταύτη (ταύτη ἰτέον, ὥς . . . φέρει ii. 365 D), 73.
τέγγω (τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας ii. 361 C), 64.
τείνω (τῶν ἐπὶ πάντα τεινόντων τι λάβωμεν vii. 522 B), 328;
(πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη v. 462 C), 236 (cp. note on ix. 584 C, p. 428).
τέμνω (τοῖς τότε τμηθεῖσιν [αἰ. μιμηθεῖσιν] ὥς εἰκόσι χρωμένη vi. 510 B), 308.
τετραγωνίζειν, 335.
τίθημι (θῶμεν . . . καὶ ἔχειν γε καλῶς, κ.τ.λ. v. 471 C), 248;
(πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι ib. 469 A), 243;
(τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ iv. 440 E), 200.
τιμῶ (καὶ *τίμα (conj. Schneider) μάλιστα viii. 554 B), 384;
(δεδοσασμένοις τε καὶ τετιμημένοις vi. 511 A), 311.
τιμή, active verbal use of, 61, 72 :—
(ἀλλὰ τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες iii. 415 C), 158.
τίς = ποῖός τις, 353 :—
(ἀλλὰ τί οἶε; i. 332 C), 17;
(ὅτι δὴ τί μάλιστα ib. 343 A), 38;
(τί μάλιστα; ἔφην v. 449 B), 210.
τις (πᾶσά τις ταραχή x. 602 C), 451;
(τοὺς δὲ τινάς i. 339 C), 31 :—
adverbial use of τι, 422.
τόκος, 303.
τότε (τότε καὶ εἶδον ἐγώ i. 350 D), 50.
τραγικῶς (τραγικῶς . . . κινδυνεύω λέγειν iii. 413 B), 154.
τριβή (καὶ χρόνον τριβῇ vi. 493 B), 280.
τρίζω, use of, in Homer, 111.
τρίτος ἄνθρωπος, the argument of the, 36, 37.
τριττά, 446.

τριτταρχέω, 256.
τρόπος : παντὶ τρόπῳ, 57;
κατὰ τρόπον, 423.
τύχη (θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας | παιῶν' ἐπευφήμησεν (αρ. Aesch.) ii. 383 B), 108.

ὕγις (ὥς τῆς αἰσθήσεως οὐδὲν ὕγιες ποιούσης vii. 523 B), 330.
ὕμνειν, intransitive, 237.
ὕπαρχω (τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρτέον v. 467 C), 242.
ὕπατη, ἡ, in the Greek musical scale, 206.
ὕπεξαιρέω, 404.
[ὕπερ]πλοῦτος, 397.
ὕπερτελής, 369.
ὕπέχοντα, not to be read for ἐπέχοντα (iii. 399 B), 131.
ὕπηρετώ (οἱ ἂν ὑπηρετῶσιν x. 601 D), 450.
ὕπό, confused with ἀπό, in MSS., 65.
ὕπογράφω (οὐκοῦν μετὰ ταῦτα οἷε ὑπογράφασθαι ἂν τὸ σχήματ' ἡ πολιτείας; vi. 501 A), 295.
ὕπόζωμα, 473.
ὕποκατακλίνω (ὕποκατακλινόμενοι ὕμν αὐτοῖς i. 336 C), 25.
ὕποκειμαι (ὕποκείσονται ἄρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες vi. 494 C), 282;
(ὕποκείμενον ἐν ἐκάστῳ τούτων ix. 581 C), 423.
ὕποκινέω, distinguished from παρακινέω, 411.
ὕπολαμβάνω (ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πολέμαρχος viii. 544 A), 361;
(ἐφθης . . . εἰπὼν ἧ ἐμελλον ὑπολήψεσθαι v. 466 D), 241.
ὕπνοια (ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας ii. 378 D), 100.
ὕποπίνω (μετρίως ὑποπίνοντες ii. 372 D), 87.
ὕποσημαίνω, 402.
ὕπόχαλκος, 158.

φαίνω : various uses of οὐ φαίνεται, 43, 263.
φαῦλος, ironical use of, 169, 329.

